Giới thiệu

**** Câu chuyện xoay quanh Tần An, một thanh niên xuyên không đến thế giới hiện đại đã được ba năm.

Tại đây, anh sắm vai một sinh viên "cá mặn" lười biếng tại Đại học Kinh Châu, chuyên ngành Khảo cổ học.

Tuy nhiên, ít ai biết rằng Tần An sở hữu kiến thức khảo cổ uyên bác và năng lực thực chiến vượt xa các giáo sư đầu ngành nhờ vào thân phận đặc biệt của nguyên chủ và sự hỗ trợ từ một "Hệ thống Khảo cổ" thần bí.

Mọi chuyện bắt đầu khi Tần An vô tình đánh rơi một cuốn sổ tay cũ kỹ ghi chép về mê cung Tần Lĩnh.

Cuốn sổ được em gái anh – Tần Ly, hoa khôi của trường kiêm trợ lý cho Giáo sư Lý – nhặt được.

Đúng lúc này, một cuộc đại thám hiểm cổ mộ quy mô lớn tại dãy Tần Lĩnh được tổ chức và phát sóng trực tiếp trên toàn cầu, thu hút sự chú ý của hàng triệu người.

Khi đội khảo cổ của Giáo sư Lý và Giáo sư Trương rơi vào những cạm bẫy chết người như trận pháp loạn thạch, thủy ngân hay sự tấn công của đàn bọ thi miết kịch độc, Tần Ly đã sử dụng những lời chỉ dẫn trong cuốn sổ của anh trai để giúp cả đội thoát hiểm một cách thần kỳ.

Từ phía sau màn hình, Tần An lặng lẽ quan sát.

Khi em gái và đội cứu viện dấn thân quá sâu vào nguy hiểm, Hệ thống Khảo cổ chính thức thức tỉnh, ban cho anh những phần thưởng huyền thoại: Hắc Kim Cổ Đao, huyết mạch Kỳ Lân bách độc bất xâm

có thể hiệu lệnh vạn quỷ, Bạch Kim Đồng nhìn thấu cơ quan và kỹ năng "Song chỉ thám động" cực hạn của phái Phát Khâu.

Không thể đứng nhìn em gái gặp nạn, Tần An đeo mặt nạ, sắm vai một "tiểu ca" bí ẩn, dùng thuật Ngũ quỷ bàn vận để tức khắc xuất hiện tại cổ mộ.

Trong bóng tối của mộ sâu, Tần An hiện thân như một vị thần chiến tranh lạnh lùng.

Anh một mình đẩy lui quân đoàn xác sống, dùng tiếng nói cổ đại (Thông minh ngữ) để giao tiếp với Thi tương, và thậm chí là đơn thương độc mã đồ sát đôi cự thú Ly Long nghìn năm thủ mộ.

Sự xuất hiện của anh không chỉ khiến giới khảo cổ chấn động mà còn làm khiếp sợ các thế lực trộm mộ sừng sỏ đang ẩn mình.

Các môn phái cổ xưa như Mạc Kim Giáo úy, Tá Lĩnh Lực sĩ và Bàn Sơn Đạo sĩ lần lượt lộ diện.

Tần An, với đôi ngón tay dài đặc trưng và chiếc phù Mạc Kim trên cổ, bị nhầm tưởng là "Phát Khâu Thiên Quan" – truyền nhân của phái trộm mộ bí ẩn nhất lịch sử.

Đỉnh điểm của chuyến hành trình Tần Lĩnh là việc phát hiện ra mộ thất của Chu U Vương và mỹ nhân Bao Tự, cùng với sự hiện diện của Ưng Châu Đỉnh – một trong Cửu Đỉnh tượng trưng cho vương quyền tối thượng của Hoa Hạ.

Tần An không chỉ cứu mạng đội khảo cổ mà còn khôn khéo bảo vệ sự an nghỉ của người quá cố, đồng thời giao nộp tấm bản đồ lụa dẫn đến các báu vật khác cho quốc gia.

Câu chuyện chuyển sang một chương mới đầy kịch tính khi giới khảo cổ hướng mục tiêu đến tháp Mộc Đà ở Tây Vực – nơi được cho là tọa lạc của cung điện Tây Vương Mẫu thần bí.

Lúc này, Tần An vẫn tiếp tục cuộc sống hai mặt: một sinh viên bình thường tại trường học và một "người gác mộ" đầy quyền uy trong bóng tối.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của Hoắc Băng – hậu duệ của Hoắc gia, một gia tộc trộm mộ lẫy lừng – đã bắt đầu làm xáo trộn cuộc sống của anh.

Cô phát hiện ra bí mật về thân phận thực sự của Tần An và tìm cách lôi kéo anh vào những âm mưu sâu xa của giới đổ đấu.

Trong lúc đội khảo cổ của Giáo sư Ngô tiến vào sa mạc tháp Mộc Đà và bị vây hãm bởi "Thành Ma Quỷ" cùng đàn hỏa trùng thiêu đốt linh hồn, một nhân vật bí ẩn khác lại xuất hiện tại biên giới Tây Vực.

Người này cũng mặc hắc y, cũng sở hữu đôi ngón tay dài của phái Phát Khâu và thanh cổ đao trên lưng, nhưng lại cất tiếng hỏi: "Thần bí tiểu ca (Tần An) đang ở đâu?".

Sự xuất hiện của kẻ giả mạo hay một Phát Khâu Thiên Quan thực thụ khác?

Những bí mật về trường sinh bất tử, sự phản bội của giới trộm mộ và những cổ vật quốc gia đang dần hé lộ.

Tần An sẽ phải làm gì để bảo vệ em gái, giữ kín thân phận và đối đầu với những thế lực cổ xưa đang trỗi dậy từ lòng đất?

Cuộc chơi thực sự chỉ mới bắt đầu khi cánh cửa cung điện Tây Vương Mẫu dần mở ra giữa bão cát mịt mù. ****

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 1

Đại học Kinh Châu.

Môn Khảo cổ học đạo luận.

Tần An ngủ một giấc đến khi tan học, miệng lẩm bẩm một tiếng: "Haizz, đúng là vô vị." Hắn xuyên không đến thế giới này đã ba năm, nhờ thân phận đặc biệt của chủ cũ, hắn có thể nói là uyên bác trong lĩnh vực khảo cổ.

Mấy cái gọi là giáo sư, chuyên gia này, chỉ có kiến thức lý thuyết suông, nhưng lại hoàn toàn mù tịt về thực tế.

Phía sau, một giọng nói mềm mại truyền đến.

Chỉ thấy một mỹ nữ mặc đồng phục JK, mái tóc dài buông xõa, bước đến trước mặt hắn.

Trên khuôn mặt trái xoan tinh xảo, tràn đầy vẻ bất lực.

"Anh, sao anh không chịu nghe giảng gì cả, Giáo sư Lý nói sẽ trừ điểm thường ngày của anh đó, anh không sợ sao?" "Em là trợ lý của Giáo sư Lý đó, anh làm vậy là không hợp tác với công việc của em rồi." Thiếu nữ làm nũng bĩu môi, "Anh!

Rớt môn là nghiêm trọng lắm đó..." Cô là Tần Ly, lớp trưởng của Tần An, đồng thời cũng là hoa khôi Đại học Kinh Châu.

Nếu người ngoài thấy vẻ làm nũng của cô, e rằng sẽ kinh ngạc há hốc mồm.

Ai cũng biết, Tần Ly thân hình mềm mại, giọng nói trong trẻo, dáng người thanh thoát, từ trước đến nay nổi tiếng với hình tượng nữ thần cao lãnh.

Tần An vô thức ngáp một cái, chủ cũ cá mặn này lại có một cô em gái xuất chúng yêu nghiệt đến vậy.

"Đừng hoảng, uống trà trước đã..." Tần An nghĩ đến mấy bài tập khóa học khó hiểu, không chịu nổi nữa đành chuồn thôi!

"Anh, sao anh có thể như vậy!" Tần Ly có chút tủi thân, trước đây anh trai cưng chiều cô lắm.

Vậy mà tên này bây giờ lại bắt đầu tránh mặt cô!

Những nam sinh khác tìm mọi cách, còn khó mà nói chuyện được một câu với nữ thần Tần Ly!

Bốp!

Do cặp sách quá cũ, một cuốn sổ tay màu đen cổ xưa rơi ra khỏi cặp của Tần An.

"Anh!" Tần Ly ngẩng đầu, đối phương chỉ còn lại bóng lưng.

Cô vốn định nhắc Tần An nhặt cuốn sổ, nhưng hắn đã cúi đầu chơi Hearthstone, rất nhanh biến mất ở góc hành lang lớp học.

"Nhật ký của anh hai..." Tần Ly không khỏi tò mò hơn vài phần, cúi người nhặt cuốn sổ.

Cô vô thức mở trang đầu tiên, trên đó viết một dòng chữ: Ghi chép Quán Vũ khám phá Tần Lĩnh Mê Cung.

Tần Ly vô thức lật một trang. 【Chúng tôi ban đầu tưởng rằng quần thể đá đó là tự nhiên hình thành, không ngờ đó là trận pháp tầng thứ nhất của mê cung, rất dễ khiến người ta sa vào, ý thức hỗn loạn.

Chỉ cần nhìn thấy cự thạch màu xám, đi về bên phải, tức có thể phá giải.】 "Cái này là cái gì vậy?" Tần Ly ngẩn người, sau đó thấy không đuổi kịp Tần An, liền cất cuốn sổ vào chiếc túi nhỏ màu hồng của mình.

Lúc này Giáo sư Lý cũng đã dọn dẹp xong, nói với Tần Ly: "Tiểu Ly à, em mau đến phòng phát sóng một lát, chúng ta phải kết nối với đội khảo cổ để tham gia một buổi thảo luận đặc biệt." "Vâng, Giáo sư." Đài truyền hình Tần Lĩnh.

Người dẫn chương trình Ngốc Tiểu Muội đang cầm micro, hào hứng nói với khán giả trong phòng livestream.

"Chào mừng mọi người đến với phòng livestream 《Thám Hiểm Cổ Mộ》, tôi là người dẫn chương trình kỳ này, Ngốc Tiểu Muội!" "Vừa rồi nghe chuyên gia khảo cổ tại hiện trường nói, phát hiện lần này của chúng ta là một quần thể cổ mộ khổng lồ!" "Nó hoàn toàn có khả năng vượt qua kim tự tháp, trở thành kỳ quan cổ mộ số một thế giới!" Trong chốc lát, khán giả từ các nền tảng lớn điên cuồng đổ vào phòng livestream.

"Haha, hàng đầu hàng đầu, lão tử là số một!" "Lầu trên nhanh nhất, giám định xong!" "Hắc hắc, ta thích mấy anh nhanh nhẹn!" "Đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng bắt đầu livestream khảo cổ, lão tử vừa mua móng lừa đen, đại Tống Tử cũng không sợ!" Buổi livestream lần này có nhiều camera đồng bộ, còn có cả một phi đội drone hỗ trợ.

Người dẫn chương trình Ngốc Tiểu Muội chuyển camera, trong khu rừng núi mù mịt sương khói kia, xuất hiện một quần thể đá hỗn loạn khổng lồ.

"Oa, hoành tráng quá, nghe nói quần thể cổ mộ ẩn sau quần thể đá đó!" "Gát gát, tôi cũng muốn chứng kiến kỳ quan thế giới rồi!" "Bên cạnh có nhiều lều trại như vậy, xem ra lần khảo cổ này đến mấy nghìn người lận, nhân viên công tác vất vả rồi!" Khán giả liên tục thốt lên kinh ngạc.

"Chào mọi người." Ngốc Tiểu Muội giọng điệu kích động, "Bây giờ chúng ta sẽ kết nối với chuyên gia khảo cổ của Đại học Kinh

Châu, Giáo sư Lý, để ông ấy giảng giải cho chúng ta." "Giáo sư Lý là một trong những chuyên gia khảo cổ hàng đầu trong nước, từng khai quật một lượng lớn lăng mộ đế vương, tính chuyên nghiệp không thể nghi ngờ." Camera lại chuyển, trong khung hình xuất hiện một ông lão tóc bạc phơ, bên cạnh ông lão, một mỹ nữ mặc đồng phục JK đang ngồi có chút câu nệ.

"Oa, cô gái kia là hoa khôi Đại học Kinh Châu sao?

Xinh đẹp thế!" "Tôi muốn thi vào Đại học Kinh Châu!" Tần Ly vừa xuất hiện, không khí lập tức bùng nổ.

Lúc này, trong phòng phát sóng Đại học Kinh Châu.

Tần Ly ngồi cạnh Giáo sư Lý có chút bất an.

Nhìn những bình luận trêu chọc trên màn hình, khuôn mặt tươi cười của cô không khỏi ửng hồng thêm vài phần.

Ngốc Tiểu Muội thấy cảnh này, cũng không nhịn được khen ngợi: "Học trò của Giáo sư Lý thật là xinh đẹp." "Thôi được rồi, mọi người đừng mãi nhìn mỹ nữ nữa, hãy để Giáo sư Lý giảng giải về Tần Lĩnh Mê Cung cho chúng ta đi!" Trong camera, Giáo sư Lý nhấp một ngụm trà, nhìn hình ảnh do drone truyền về, cười nhạt nói: "Mọi người muốn vào cổ mộ, trước tiên phải vượt qua quần thể đá hỗn loạn tự nhiên này." Quần thể đá tự nhiên?

Tần Ly đột nhiên ngẩn người, cô chợt nhớ đến cuốn sổ của Tần An. 【Chúng tôi ban đầu tưởng rằng quần thể đá đó là tự nhiên hình thành, không ngờ đó là trận pháp tầng thứ nhất của mê cung, rất dễ khiến người ta sa vào, ý thức hỗn loạn.

Chỉ cần nhìn thấy cự thạch màu xám, đi về bên phải, tức có thể phá giải.】 Cái này...

đây là trùng hợp sao?

Anh trai ngày thường rõ ràng là một trạch nam mê game, làm sao có thể hiểu biết về cổ mộ Tần Lĩnh chứ?

Người dẫn chương trình Ngốc Tiểu Muội đặt câu hỏi: "Giáo sư Lý, chúng tôi vừa nhận được tin tức từ nhân viên công tác, khu vực này tràn ngập sương mù, drone không thể định vị chính xác cho chúng tôi, xin hỏi Giáo sư Lý có cách nào tốt để vượt qua không?" Giáo sư Lý thờ ơ vẫy tay, "Quần thể đá tự nhiên này sao có thể làm khó chúng ta chứ?

Mọi người đều mang theo công nghệ cao, cứ tùy tiện mò mẫm là qua thôi, không đáng nhắc đến." "Haha, vậy chúng ta cảm ơn Giáo sư Lý đã chỉ điểm!" Ngốc Tiểu Muội mỉm cười ngọt ngào, sau đó thông báo cho nhân viên khảo cổ, bắt đầu tiến sâu vào quần thể đá.

Chương 2

Họ cứ thế đi vào sao?

Trong sổ tay của Tần An lại nói nơi đó là mê cung, là trận pháp.

Lập tức, Tần Ly có chút lo lắng, cô thử mở lời hỏi: "Giáo sư, quần thể đá hỗn loạn kia, liệu có phải là nhân tạo không, nếu không sao lại trùng hợp đến vậy, chắn ngay trước quần thể mộ?" Giáo sư Lý nhất thời có chút kinh ngạc, học trò của mình lại dám nghi ngờ mình.

Ông cười nói: "Những tảng đá đó được sắp xếp không có quy luật nào cả, không thuộc Bát Quái, cũng không nằm trong Ngũ Hành, chắc chắn là do tự nhiên hình thành.

Chủ nhân ngôi mộ đã chọn một vùng đất phong thủy bảo địa." Giáo sư Lý giải thích.

"Hắc, cô bé giảng hay thật, giống y như ta đoán!" "Tuy giáo sư giảng có lý, nhưng tôi vẫn tin cô bé!" "Mấy ông mê gái này, khảo cổ không phải trò đùa đâu, vẫn nên nghe giáo sư đi, một cô bé con thì biết cái gì chứ?" Khán giả vui vẻ lướt bình luận.

Nhưng thời gian từng phút từng giây trôi qua, Ngốc Tiểu Muội đột nhiên nhận được tin tức gì đó, sắc mặt trở nên khó coi.

Cô chuyển camera, nói với Giáo sư Lý: "Giáo sư, ông xem này, đây là một số hình ảnh từ hiện trường." "Tất cả nhân viên của chúng ta đều bị lạc rồi!" Sắc mặt Giáo sư Lý lập tức thay đổi.

Tần Ly vô thức ngẩng đầu nhìn, thấy trong những hình ảnh đó, có những tảng cự thạch màu xám cao lớn bất thường!

Sổ tay của anh hai, là thật sao?

Tim cô đập thình thịch!

“Giáo sư Lý, ông mau mau nghĩ ra cách đi, vừa rồi drone phát hiện, một số nhân viên công tác ý thức hỗn loạn, như thể xuất hiện ảo giác!” Ngốc Tiểu Muội mặt tươi rói đầy lo lắng.

Lần khảo cổ này, không chỉ trong nước livestream, mà còn có hàng triệu cư dân mạng nước ngoài đang theo dõi.

Một khi xảy ra sự cố, đó chính là mất mặt quốc gia!

Giáo sư Lý há miệng, chăm chú nhìn màn hình phát sóng, nhất thời không nghĩ ra được cách nào.

Lúc này, Tần Ly đứng ra, thử mở lời: “Đây là quần thể đá nhân tạo, hẳn là một trận pháp, em có một cách, có lẽ có thể phá giải.” Lập tức, camera hướng về phía Tần Ly.

Nhìn Tần Ly chủ động đứng ra, Giáo sư Lý nhíu mày, mở lời nói: “Tiểu Ly, đừng làm loạn, giáo trình của chúng ta chưa giảng đến những thứ này.” Tần Ly dù sao cũng còn quá trẻ, cũng chưa có thành tựu gì, lời nói thiếu trọng lượng.

“Sao ông giáo sư già này lại không nói lý lẽ thế, người ta muốn nói thì cứ để người ta nói đi chứ.” “Em tin học tỷ Tiểu Ly, học tỷ Tiểu Ly em là fan của chị!” Nhìn khán giả nhiệt tình trong phòng livestream, Ngốc Tiểu Muội đành phải nói đỡ, cười nói: “Giáo sư Lý, ông cứ để Tiểu Ly tiếp tục nói đi, nghe xem ý kiến của cô ấy thế nào.” Thấy người dẫn chương trình cũng nói đỡ cho Tần Ly, Giáo sư Lý nhíu mày, nói: “Vậy em nói xem đề nghị của em là gì, chú ý, đừng làm loạn, đây có liên quan đến mấy trăm sinh mạng đó!” Nghe thấy mấy trăm sinh mạng, Tần Ly hít sâu một hơi, nói: “Gặp cự thạch màu xám, cứ đi về bên phải, hẳn là có thể thoát khỏi quần thể đá hỗn loạn.” Gặp cự thạch màu xám đi về bên phải?

Đơn giản vậy thôi sao?

“Cô bé này không phải đang nói bừa đó chứ?” “Loại người này tôi thấy nhiều rồi, bề ngoài thanh thuần, thực ra trong lòng muốn nổi tiếng đến điên rồi, tất cả đều là cô ta thao túng!” “Vẫn nên nghe lời giáo sư già đi.” Hàng trăm bình luận không tin.

Giáo sư Lý nhíu mày, mở lời hỏi: “Tiểu Ly, em suy đoán ra từ đâu, là gặp cự thạch màu xám thì đi về bên phải?” Tần Ly há miệng, đang định nói là từ cuốn sổ của Tần An mà xem được.

Nhưng nghĩ lại, như vậy chẳng phải là tự tố cáo mình xem trộm nhật ký của người khác sao?

“Em... em từ một cuốn cổ tịch mà xem được.” Tần Ly căng thẳng nói.

Giáo sư Lý lại nhíu mày.

Ngốc Tiểu Muội thấy hai người thảo luận không ra kết quả, nói đỡ: “Hay là... chúng ta thử xem?” Vừa nói, nhân viên công tác liền dùng bộ đàm, truyền đạt thông tin cho nhân viên khảo cổ.

“Xong rồi, cô gái này nói bừa, nhỡ làm nhân viên công tác lún sâu hơn thì sao?” “Người phụ nữ này, vì muốn nổi tiếng mà không từ thủ đoạn, tôi sẽ report cô ta!” Bình luận trong phòng livestream bắt đầu chỉ trích Tần Ly.

Tần Ly thấy cảnh này, sắc mặt dần trở nên tái nhợt.

Cô siết chặt một góc, trong lòng hy vọng cuốn sổ của Tần An đáng tin cậy một chút.

Nếu không, cô có lẽ sẽ phải chịu một hình phạt.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, người mắng Tần Ly cũng ngày càng nhiều.

Lúc này, Ngốc Tiểu Muội bên cạnh đột nhiên nhận được thông

báo, khuôn mặt tươi cười lộ ra vẻ hưng phấn, kích động nói: "Có nhân viên công tác đã ra rồi!" Mọi người chấn động.

Chỉ thấy hình ảnh từ phòng phát sóng truyền đến, một nhân viên công tác mồ hôi đầm đìa, đã bước ra khỏi quần thể đá hỗn loạn.

Phía trước đã không còn sương mù, mà là một hẻm núi tối đen u ám.

Cổ mộ, ẩn mình trong hẻm núi.

Thấy cảnh này, Tần Ly thở phào nhẹ nhõm.

"Cuối cùng cũng tìm thấy lối vào!" "Cô bé này thật sự có bản lĩnh, chuyện Giáo sư Lý cũng không biết mà cô ấy lại biết." "À à, chắc chắn là thao túng, tất cả đều là cô ta và cái giáo sư gì đó đang diễn kịch, cố ý lăng xê cô ta đó có biết không?" "Thao túng?

Chuyện liên quan đến mạng người mà dám thao túng?

Lầu trên có phải là thiếu IQ rồi không!" Khán giả trong phòng livestream lập tức cầm bàn phím lên cãi nhau.

Ngay khi cư dân mạng đang cãi nhau, phòng phát sóng lại truyền đến một hình ảnh đáng sợ.

Trong camera, vài nhân viên công tác cầm đuốc, từ từ đi vào trong hẻm núi.

Hẻm núi tối đen vô tận, ánh đèn pin không thể chiếu sáng, ngay cả đuốc cũng chỉ có thể chiếu sáng vài mét xung quanh.

Điều này khiến người xem có cảm giác như đang xem phim kinh dị.

Còn nhân viên thám hiểm mộ, cẩn thận từng li từng tí cầm thiết bị dò tìm chậm rãi tiến về phía trước.

Khi đi đến chỗ sâu, một luồng gió yếu ớt thổi đến, làm cho ngọn

đuốc lập lòe.

Phía trước có ánh sáng xanh nhấp nháy.

Cảnh này, trực tiếp khiến khán giả trước TV sợ hãi run rẩy.

“Rõ ràng là thám hiểm mộ, sao tôi lại có cảm giác đang xem phim kinh dị vậy.” “Chẳng lẽ thật sự có ma sao?

Không biết nước tiểu đồng tử của tôi có hiệu quả không /mặt chó giữ mạng.” “Anh anh anh sợ quá, có anh trai nào xem cùng em không!” “Ta đây, phải dũng cảm tiến lên, ta đi!” Cư dân mạng trong phòng livestream điên cuồng bình luận, tựa hồ đông người thì không sợ nữa.

Trong phòng phát sóng Đại học Kinh Châu.

Tần Ly lấy cớ đi vệ sinh, trong nhà vệ sinh lấy cuốn sổ ra xem.

Trên trang thứ hai, viết một câu. 【Chúng tôi đang đi trong hẻm núi, phía trước đột nhiên xuất hiện một đoàn quỷ hỏa, ngay sau đó một đội quân u linh xuất hiện!

Không, đây không phải u linh, đây là Mạc Kim Giáo Úy của Tào tặc, chuyên thám hiểm mộ tìm kho báu!

Do từ trường, nên mới phản chiếu lại cảnh tượng năm xưa.】 Sau khi đọc xong câu thứ hai, Tần Ly cất cuốn sổ lại rồi đi đến phòng phát sóng.

Cô muốn xác minh xem những gì ghi trong cuốn sổ này có thật hay không.

Khi cô vừa đến phòng phát sóng, đã bị cảnh tượng trong màn hình làm cho chấn động.

Chỉ thấy trên màn hình, một đội kỵ binh toàn thân bốc cháy lửa xanh, đi ngang qua trước mặt nhân viên khảo cổ, như những hồn ma vậy.

Họ cưỡi chiến mã, trên cổ đeo Mạc Kim Phù, kỷ luật nghiêm minh.

Trên người tỏa ra sát khí mãnh liệt, khi họ đi ngang qua nhân viên thám hiểm mộ, những nhân viên đó lập tức sợ đến mức quỵ xuống đất.

Nhân viên khảo cổ yếu bóng vía, trực tiếp sợ đến mức ngã quỵ.

Họ vốn không tin có ma, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến họ khó mà không tin.

Còn Ngốc Tiểu Muội, với vai trò người dẫn chương trình, micro cũng có chút không cầm vững, giọng nói cũng run rẩy.

"Cái... cái... cái..." Trong phòng livestream, càng có không ít người bị dọa sợ.

"Má ơi, hóa ra trên đời này thật sự có ma!" "Tôi còn chưa cởi quần, nước tiểu đồng tử đã tè ra rồi." "Anh trai vừa nãy đòi dũng cảm tiến lên đâu, anh mau đến đây, em sợ quá!" "Cách màn hình mà tôi còn thấy kinh khủng, nhân viên khảo cổ vất vả quá, cầu bình an!" "Cầu bình an!" Camera cắt một góc, chiếu về phía Giáo sư Lý.

"Xin hỏi Giáo sư Lý, đây là tình huống gì vậy?" Ngốc Tiểu Muội lấy hết dũng khí hỏi.

Giáo sư Lý nuốt nước bọt, ông cũng bị cảnh tượng trong camera làm cho sợ hãi, không biết nên giải thích thế nào.

"Em biết." Tần Ly đứng phía sau nói.

Camera lại một lần nữa hướng về phía cô, ngay cả Giáo sư Lý cũng đầy tò mò.

Chuyện mà ông còn không biết, học trò của ông làm sao có thể biết được?

Chương 3

Giáo sư Lý vốn định nói cô vài câu, nhưng nghĩ đến việc cô đã giải đáp một vấn đề trước đó, liền im lặng nhìn cô.

Tần Ly nghĩ đến những gì ghi trong nhật ký, nói: "Cổ tịch ghi lại, đây không phải u linh, cũng không phải ma quỷ, mà là Mạc Kim Giáo Úy của Tào Ngụy thời Tam Quốc, do từ trường mà phản chiếu ra cảnh tượng này." Lời này vừa nói ra, nhân viên công tác khảo cổ tại hiện trường lập tức phản ứng.

"Tôi cứ tưởng là u linh, nhưng vừa nãy họ đi thẳng qua bên cạnh chúng tôi, chỉ có một luồng gió thổi qua, không có chuyện gì cả." Lời của anh ta đã chứng thực lời giải thích của Tần Ly.

Người trong phòng livestream lập tức sôi sục.

"Sợ chết khiếp, tôi còn tưởng thật sự có ma!" "Thấy chưa, học tỷ Tiểu Ly đây mới là người có tài năng thực sự, xem ai dám nói cô ấy nữa!" "Khoan đã, Tào Ngụy Mạc Kim Giáo Úy là có ý gì?" "Cầu giải thích!" Giáo sư Lý giàu kinh nghiệm nghe thấy Mạc Kim Giáo Úy, lập tức nhớ lại những cuốn cổ tịch mình từng đọc, trên đó có ghi chép.

"Mạc Kim Giáo Úy, có ghi chép trong điển tịch." Giáo sư Lý nói một câu, camera lập tức hướng về ông.

"Trong điển tịch ghi lại, Mạc Kim Giáo Úy là một đội quân bí mật do Tào Tháo thành lập, chuyên thực hiện các hoạt động thám hiểm mộ, trộm mộ để kiếm quân phí cho ông ta." "Nhưng trong dã sử còn ghi lại, con trai yêu thích nhất của Tào Tháo là Tào Xung từ nhỏ đã mắc bệnh nặng, thảo dược thông thường khó chữa khỏi, vì vậy Tào Tháo đã nghe nói trong một ngôi đại mộ có linh dược chữa bệnh, thế là Tào Tháo liền thiết lập chức Mạc Kim Giáo Úy, chuyên để thám

hiểm mộ tìm kiếm linh dược cho con trai mình." Giáo sư Lý đã giải đáp nghi hoặc cho mọi người, còn về tình huống nào thì ông cũng không tiện phỏng đoán.

Tuy nhiên ông cảm thấy khả năng thứ hai lớn hơn một chút.

Dù sao thì con trai út của Tào Tháo mất sớm.

Nhân viên công tác thám hiểm mộ tại hiện trường nghe phân tích của Giáo sư Lý, cảm ơn: "Đa tạ Giáo sư Lý đã giải đáp cho chúng tôi." Cư dân mạng trong phòng livestream lại một trận cảm thán.

"Đúng là Giáo sư Lý có khác, cái gì cũng biết!" "Tào tặc không hổ là thần tượng của tôi!" "Vẫn là học tỷ Tiểu Ly lợi hại, nếu không phải học tỷ Tiểu Ly nói ra, Giáo sư Lý cũng không thể nhớ ra!" "À, nói không chừng là chuẩn bị trước rồi." "Lầu trên đầu óc có vấn đề à!

Đột nhiên xuất hiện u linh, bạn nói cho tôi biết làm sao có thể bàn bạc trong thời gian ngắn như vậy?" Trong phòng livestream một trận tranh luận sôi nổi.

Quá trình thám hiểm mộ trong camera vẫn tiếp tục.

Một nhóm nhân viên công tác cẩn thận từng li từng tí tiến về phía trước, hẻm núi này dài hơn một nghìn mét, âm u đáng sợ.

Khi đi ra khỏi hẻm núi, phía trước bỗng nhiên rộng mở, tuy nói vẫn còn âm u, nhưng đã có thể nhìn rõ đường đi.

"Cuối cùng cũng ra khỏi u cốc rồi." Một nhân viên công tác hưng phấn nói.

"Đúng vậy, vừa nãy u linh xuất hiện đáng sợ quá, cả đời này tôi chưa từng thấy!" "Thứ này, ai nhìn thấy mà không sợ chứ?" "Nếu không phải nghe giải thích của Tiểu Ly và Giáo sư Lý, e rằng chúng ta đã sợ hãi lùi về rồi." Một nhóm nhân viên công tác trò chuyện một lát, làm cho không khí trở nên sôi nổi.

Cái u cốc vừa đi qua thật sự quá đáng sợ.

Sau khi xuyên qua u cốc, phía trước đột nhiên xuất hiện bảy cửa động.

Phòng phát sóng cũng được kết nối, camera chiếu về phía Giáo sư Lý.

Giáo sư Lý nhìn bảy cửa động, nhắm mắt suy nghĩ một lát, phân tích: "Đây hẳn là Thất Tinh Trận.

Trận này ứng với Bắc Đẩu Thất Tinh trên trời, theo thuyết Đạo giáo, tức là: Tham Lang Tinh Quân của Thiên Xu Cung, Cự Môn Tinh Quân của Thiên Tuyền Cung, Lộc Tồn Tinh Quân của Thiên Cơ Cung, Văn Khúc Tinh Quân của Thiên Quyền Cung, Liêm Trinh Tinh Quân của Ngọc Hành Cung, Vũ Khúc Tinh Quân của Khai Dương Cung, Phá Quân Tinh Quân của Dao Quang Cung." "Ngôi mộ này là mộ tướng quân, vậy thì là Vũ Khúc Tinh Quân, có thể vào từ cửa động thứ sáu." Người trong phòng livestream nghe phân tích của Giáo sư Lý, không khỏi bội phục.

"Giáo sư Lý đây mới là người có tài năng thực sự!" "Vãi chưởng, tôi lên mạng tìm thử, y hệt như Giáo sư Lý nói." "Xem ra khảo cổ cũng có rất nhiều học vấn đó Tần An!" "Bái phục Giáo sư Lý!" Người trong phòng livestream đều bị học vấn của Giáo sư Lý làm cho kinh ngạc.

Còn Ngốc Tiểu Muội cũng nói: "Giáo sư Lý là giáo sư khoa khảo cổ Đại học Kinh Châu, là người có tài năng thực sự, tiếc là đã lớn tuổi rồi, nếu không thì ông ấy đã tự mình dẫn đội rồi." Trong nhà vệ sinh, Tần Ly cầm cuốn sổ của Tần An, nhìn thấy ghi chép trên trang thứ ba.

Trên sổ, trang thứ ba viết: 【Chúng tôi đi ra khỏi u cốc, phía trước xuất hiện bảy cửa động, chúng tôi ban đầu tưởng là bố trí theo phương pháp Thất Tinh, nhưng khi đi vào Thiên Xu mới biết, đây

không phải các cửa động Thất Tinh!

Sáu cửa động đều có bẫy, chỉ có cái ở cực trái mới là lối đi chính xác!】 Tần Ly nhìn đến đây, lập tức quay trở lại phòng phát sóng.

Vừa vào, cô liền nghe thấy Giáo sư Lý vừa nói phải đi vào cửa động thứ sáu, lập tức mở lời ngăn cản.

"Khoan đã, không thể vào từ cửa động thứ sáu." Lời này vừa nói ra, Phó Giáo sư Trương dừng lại động tác.

Camera cũng cắt một nửa chiếu về Tần Ly.

"Tần Ly, vì sao không thể vào từ lối thứ sáu?" Phó Giáo sư Trương hỏi.

"Cổ tịch ghi lại, lối vào thứ bảy mới là lối an toàn." Tần Ly thành thật nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức nhìn về phía Giáo sư Lý.

Vừa nãy ông ấy đã phân tích một hồi, là vào từ lối thứ sáu, kết quả bây giờ Tần Ly lại nói lối thứ bảy, đây chẳng phải là nghi ngờ quyền uy của ông ấy sao?

Phó Giáo sư Trương nhất thời không biết nên nghe ai.

Giáo sư Lý là chuyên gia có quyền uy nhất, nhưng hai điểm Tần Ly vừa nói đều giúp đỡ họ rất nhiều.

Ông ấy nhất thời cũng do dự.

Trong phòng livestream, cũng xuất hiện phân kỳ.

"Xong rồi xong rồi, lại có mâu thuẫn rồi." "Ủng hộ học tỷ Tiểu Ly, những gì học tỷ Tiểu Ly nói trước đây đều đúng." "Ủng hộ Giáo sư Lý, Giáo sư Lý là chuyên gia có quyền uy nhất, cô gái kia trước đó chẳng qua chỉ là đoán mò thôi." "Chuyên gia?

Nhỡ đi sai thì ông có đền mạng không?" "À, cô gái kia nói sai, bạn cũng đi chết theo à?" Trong phòng livestream, tranh cãi nhanh chóng nổ ra.

Tại hiện trường, Phó Giáo sư Trương suy nghĩ một lát, nhìn drone trên không, nói: "Để tránh xảy ra ngoài ý muốn, chúng ta có thể dùng drone để trinh sát vào trong cửa động." Phó Giáo sư Trương nói xong, bảo người điều khiển hai chiếc drone, bay vào cửa động thứ sáu và thứ bảy.

Cùng với việc drone bay vào, mọi người cũng không khỏi trở nên nghiêm trọng, bí ẩn sắp được vén màn.

Khi drone bay vào cửa động thứ sáu, còn chưa bay được bao xa, đột nhiên chạm phải cơ quan, vô số mũi tên sắc nhọn bắn ra, đúng lúc khán giả đang căng thẳng thì màn hình đột nhiên đen ngòm, drone bị rơi.

Còn chiếc drone ở cửa động số bảy thì bay ổn định, viên đá nhỏ mang theo trên drone rơi xuống, không kích hoạt cơ quan nào, đáp án đã rõ ràng.

Phó Giáo sư Trương tại hiện trường một trận thót tim, may mà đã dùng drone trinh sát trước, nếu không vào trong thì không ra được nữa.

Và điều này cũng chứng thực, cửa động thứ bảy Tần Ly nói mới là lối đi thật sự.

"Đa tạ Tiểu Ly đã nhắc nhở." Phó Giáo sư Trương cảm ơn Tần Ly.

Một hình ảnh tối đen khác chiếu về Tần Ly, cô cười nói: "Không cần cảm ơn, em cũng chỉ là xem được từ cổ tịch thôi." "Giáo sư Lý, em không có ý gì khác, chỉ là từ cổ tịch em thấy cửa động thứ bảy là

lối đi chính xác." "Hơn nữa, ông cũng nói Thất Tinh, Phá Quân Tinh Quân của Dao Quang Cung, mới càng phù hợp với thân phận tướng quân." Tần Ly nói với Giáo sư Lý.

Giáo sư Lý khẽ gật đầu, cười như không cười nói: "Đúng, là tôi nghĩ sai rồi, Vũ Khúc Tinh Quân chưa chắc là tướng quân, nhưng Phá Quân Tinh Quân, chắc chắn là như vậy." Quyền uy của ông ấy bị nghi ngờ, điều này khiến ông ấy có chút không vui, nhưng cũng chỉ có thể nén lại.

"Giáo sư Lý ông khách khí rồi." Tần Ly gật đầu cười nói, cô có thể cảm nhận được, giáo sư dường như có chút không vui.

"Xem ra cô gái Tần Ly của chúng ta thật sự đã đọc không ít cổ tịch, cũng lập công lớn cho chuyến thám hiểm khảo cổ lần này!" Ngốc Tiểu Muội cười nói đỡ trong phòng livestream.

"Thấy chưa, tôi đã nói học tỷ Tiểu Ly nói là thật mà." "Vừa nãy ai ủng hộ Giáo sư Lý đâu, đứng ra đi!" "À, chắc chắn là thao túng, Giáo sư Lý phân tích một hồi, cố ý nói sai, chính là để tạo cơ hội cho cô gái kia, không nhìn ra sao?" "Đúng vậy, 100% là thao túng!" "Lấy mạng người ra thao túng?

Lầu trên nói chuyện có não một chút được không?" Người trong phòng livestream lại một lần nữa tranh cãi.

Tất cả các chuyên gia trong phòng phát sóng, đều nhìn Tần Ly với vẻ mặt đầy ngưỡng mộ, bày tỏ sự tán thưởng đối với cô.

Tần Ly từng người gật đầu đáp lại, chỉ là điều này càng khiến Giáo sư Lý không vui.

Tại hiện trường Tần Lĩnh Mê Cung, Phó Giáo sư Trương đi trước, nhìn gần nghìn người, nói: "Những người khác ở lại bên ngoài hỗ trợ, tôi sẽ dẫn hai mươi lăm người vào thám hiểm." Hơn một

nghìn người đều vào thì rõ ràng không thực tế, ông ấy chỉ có thể dẫn một phần người vào.

"Phó Giáo sư Trương cẩn thận." Mọi người nhắc nhở.

Phó Giáo sư Trương dẫn mọi người cầm đèn pin siêu sáng, mang theo thức ăn và nước uống, cùng thiết bị, tiến vào cửa động thứ bảy.

Drone vẫn đi trước trinh sát, chỉ đường cho Phó Giáo sư Trương và đoàn người.

Hang động khá chật hẹp, trừ một chiếc drone đi trước trinh sát, những chiếc drone khác đều được cất đi.

Cùng với việc mọi người đi vào hang động, không khí cũng trở nên căng thẳng.

Ngốc Tiểu Muội chu đáo còn bật nhạc kinh dị khá hợp với không khí.

"Có thể tắt nhạc đi được không, giữa ban ngày mà tôi còn thấy ớn lạnh." "Đừng phía sau lại có ma đi ra thì kinh khủng lắm!" "Đừng nói bừa, làm gì có ma ở đó?" "Đừng tự mình hù dọa mình, người đi trước thám hiểm mộ còn không sợ, chúng ta sợ gì?" Cư dân mạng trong phòng livestream bắt đầu bình luận.

Phó Giáo sư Trương và đoàn người đi một đoạn đường, thấy trên vách tường khắc họa một số phù hiệu và bích họa, nhưng do niên đại quá xa xưa, căn bản không thể phân tích được, chỉ có thể chụp lại, truyền về phòng phát sóng để Giáo sư Lý và các chuyên gia giải thích.

Hiện tại họ vẫn chưa biết, đây là mộ của ai.

"Người được khắc họa trên bích họa này, không giống tướng quân, lại giống... một hoàng đế." Giáo sư Lý trầm ngâm nói.

"Manh mối vẫn còn quá ít, phải đợi Phó Giáo sư Trương và đoàn

người tiến sâu vào mộ huyệt mới có thể nhìn ra." "Ngôi mộ này, còn to lớn hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều." Một nhóm chuyên gia phân tích.

Tần Ly trong phòng phát sóng, hoàn toàn không nói xen vào được.

Cô đang định đi vệ sinh để xem sổ tay thì Giáo sư Lý đột nhiên nói: "Tiểu Ly, em đi rót nước cho chúng ta đi." "Vâng." Tần Ly gật đầu, không cần tự mình tìm cớ đi vệ sinh nữa.

Sau khi Tần Ly đi, Giáo sư Lý và các chuyên gia tiếp tục phân tích.

Tại hiện trường Tần Lĩnh Mê Cung.

Phó Giáo sư Trương và đoàn người đi được một lát, phía trước đột nhiên xuất hiện một cái hố lớn.

Phía trước nhân viên công tác có một cái hố lớn, trong hố bày biện không ít hũ đất, từng hàng từng hàng, có đến hàng nghìn cái.

Chương 4

"Nhiều hũ như vậy, cái này phải bao nhiêu tiền chứ!" "Đây là hũ đất, không đáng tiền, có chút kiến thức thường thức không vậy?" "Đúng vậy, cho dù đáng tiền, đây cũng là di vật, ai dám tự ý mua bán?" "Chỉ là không biết mấy cái hũ này dùng để làm gì, chẳng lẽ cũng là mê trận sao?" Người trong phòng livestream nhìn hàng nghìn cái hũ đất, có người kinh ngạc, có người hiểu rõ.

Một nhân viên công tác từ từ đi xuống hố lớn, cầm bàn chải cúi người cẩn thận chải sạch đất trên hũ.

Ngay khi chuẩn bị chải sạch hũ, cái hũ đột nhiên vỡ tan, một cái đầu lâu tròn xoe lăn ra.

Nhân viên công tác thấy vậy, vội vàng đi ra.

Dưới sự quay chụp của drone, trong những hũ gốm đã vỡ nát, đều có đầu lâu.

Điều này cũng chứng minh, bên trong những hũ đất này đều chứa đầu người.

Camera cắt một góc chiếu về Giáo sư Lý, Giáo sư Lý nhìn những hũ đất, giải thích: "Đây là hố chôn đầu người!" "Thời Tiên Tần, dùng đầu người để ghi công quân sự, đầu người càng nhiều công quân sự càng lớn.

Và khi tướng quân tử trận, những đầu người đó cũng sẽ được đựng trong hũ gốm, cùng được chôn theo." "Từ đó có thể thấy, chủ nhân ngôi mộ này, có lẽ là một tướng quân!" Giáo sư Lý vừa nói xong, nhân viên khảo cổ tại hiện trường liền nói: "Dựa trên kiểm nghiệm đầu lâu suy đoán, những đầu lâu này có cả người lớn và trẻ nhỏ." "Dựa theo suy đoán của Giáo sư Lý, vị tướng quân này hẳn là

đã giết người vô tội để lập công giả.” Lời này vừa nói ra, mọi người trên mạng một mảnh thương xót.

“Hóa ra lịch sử cổ đại đen tối đến vậy, người già trẻ nhỏ cũng không tha.” “May mà chúng ta sinh ra trong thời đại hòa bình.” “Hèn chi tôi xui xẻo đến vậy, hóa ra tôi sinh ra trong thời đại hòa bình là đã dùng hết vận may của mình rồi.” Tâm trạng của mọi người trong phòng livestream khá trầm lắng.

Đột nhiên, một tiếng cầu cứu vang lên, khiến tim tất cả mọi người đều thắt lại.

“Cứu mạng!” Lời này vừa nói ra, tất cả camera đều chiếu đến hiện trường khảo cổ.

Chỉ thấy nhân viên công tác đi trước nhất bị thứ gì đó cắn phải, sùi bọt mép, mặt xanh tím, bộ dạng trúng độc.

Các nhân viên khác vội vàng kéo anh ta lên, tiêm huyết thanh cho anh ta, tạm thời ngăn độc tính lây lan.

“Có chuyện gì vậy?” Phó Giáo sư Trương căng thẳng hỏi.

“Trong hũ có thứ gì đó.” Những người khác chỉ vào hũ nói.

Dưới sự quay chụp của drone, trong hố lớn có không ít Thi Miết bò ra từ những hũ đất.

Những con Thi Miết đó toàn thân màu xanh, chỉ to bằng nắm tay trẻ con, nhưng lại dày đặc, hàng vạn con, hơn nữa còn có thể chui vào cơ thể người, chứa độc tố rất mạnh.

Cảnh này, tất cả nhân viên khảo cổ đều ngớ người, toàn bộ đứng sững tại chỗ, căng thẳng nuốt nước bọt.

Những con Thi Miết dày đặc, như thủy triều, ào về phía nhân viên khảo cổ.

Tất cả mọi người trong phòng livestream, đều bị dọa cứng người.

"Cầu bình an!" "Ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!" "Má nó nhìn tôi còn bị hội chứng sợ lỗ rồi!" "Thứ quái quỷ này là cái gì vậy?" Vài câu nói ngắn gọn, thể hiện sự quan tâm của đông đảo quần chúng.

Mọi người ai cũng lo lắng cho sự an toàn của nhân viên khảo cổ.

Trong phòng phát sóng.

Giáo sư Lý có chút ngồi không yên, rốt cuộc đó là thứ gì ông ấy cũng không biết, hơn nữa còn dày đặc như vậy, thật sự chưa từng nghe thấy!

"Giáo sư Lý, ông có biết đó là thứ gì không, có cách nào để tránh không?" Người dẫn chương trình Ngốc Tiểu Muội hoàn hồn lại hỏi.

Giáo sư Lý lắc đầu, ông cũng không có cách nào.

"Loại thứ này chưa từng nghe nói đến, tôi cũng chưa từng thấy." Giáo sư Lý lắc đầu nói.

Trong phòng phát sóng, một giáo viên lặng lẽ rời đi, đi tìm Tần Ly.

Còn Tần Ly lúc này, đang đứng cạnh máy lọc nước xem sổ tay.

Trên sổ, trang thứ tư viết: 【Sau khi xuyên qua cửa động, phía trước xuất hiện hố lớn, bên trong hũ trong hố, đầy đầu lâu!!

Cẩn thận, dưới đầu lâu ẩn chứa Thi Miết, chúng có thể chui vào cơ thể người, chứa kịch độc!

Chúng sợ lửa, chỉ cần bôi tro cốt khắp người mới có thể tránh được!】 Tần Ly vừa xem xong, liền nghe thấy có người gọi cô.

"Tiểu Ly." Tần Ly giật mình run tay, cuốn sổ rơi thẳng xuống, làm đổ cốc nước.

Cô vội vàng nhặt cuốn sổ, quay đầu nhìn lại, là giáo viên lịch sử.

“Em chào thầy.” Tần Ly gật đầu chào một tiếng.

“Tiểu Ly em sao vậy?” Giáo viên thấy sắc mặt Tần Ly có chút không ổn.

“Không sao, bị nước làm ướt thôi.” Tần Ly tìm một cái cớ.

“Cẩn thận một chút chứ, à đúng rồi, Phó Giáo sư Trương và đoàn người gặp rắc rối rồi, em có cách nào không?” Giáo viên hỏi.

“Em phải xem mới biết được.” Tần Ly nói, sau đó bưng cốc nước đã rót đầy đi vào phòng phát sóng.

Trong phòng livestream, cũng là một trận kỳ vọng.

“Học tỷ Tiểu Ly nhất định có cách, nhiều người như vậy đều dựa vào chị cứu đó!” “Nếu chị có cách, tôi Vương Mỗ Người sẽ làm fan trung thành nhất của chị, ai dám mắng chị tôi sẽ mắng người đó!” “Thấy chưa, tôi đã nói cô ta là thao túng mà, đến lúc quan trọng thì vô dụng!” “Thao túng là thao túng, đến lúc quan trọng thì vô dụng!” Rất nhanh, Tần Ly bưng nước vào, đặt trước mặt mỗi người.

Giáo viên không nhịn được, nói: “Tiểu Ly, đừng rót nước nữa, trước tiên hãy xem hiện trường Tần Lĩnh Mê Cung đã.” Tần Ly nghe vậy, ngẩng đầu nhìn một cái, chậm rãi nói: “Đó là Thi Miết.” “Hố chôn đầu người này, làm sao có thể có Thi Miết!

Hơn nữa Thi Miết mà em nói là thứ gì?” Có người không hiểu hỏi.

“Tiểu Ly, đừng làm loạn, đây là hố chôn đầu người, Thi Miết từ đâu ra chứ?” Giáo sư Lý bực mình nói một câu, sau đó giải thích: “Thi Miết, theo ghi chép là một loại bọ rùa chuyên ăn xác chết, chứa kịch độc, là thứ mà chủ nhân ngôi mộ nuôi để bảo vệ mộ của mình...” Giáo sư Lý nói được một nửa thì im lặng.

Đúng thật là Thi Miết!

“Dùng lửa có thể tạm thời ngăn chặn Thi Miết tấn công!” Tần Ly tiếp tục nói.

Nhân viên khảo cổ tại hiện trường nghe lời Tần Ly, vội vàng lấy dầu diesel mang theo đổ xuống phía trước, dùng đuốc châm lửa.

Ngọn lửa lập tức bùng cháy, tạo thành một tuyến phòng thủ.

Những con Thi Miết đang tiến đến, dừng lại động tác.

Nhân viên khảo cổ thấy Thi Miết dừng lại, thở phào nhẹ nhõm, ngồi bệt xuống đất.

“Đa tạ Tiểu Ly.” Phó Giáo sư Trương cảm ơn.

“Giáo sư Trương khách khí rồi, em cũng chỉ làm những gì có thể thôi.” Tần Ly mỉm cười nói.

Giáo sư Lý cũng đứng một bên đánh giá Tần Ly, nói: “Cuốn cổ tịch đó của em, em xem ở đâu vậy?

Sao tôi chưa từng thấy bao giờ?” “Em xem ở thư viện.” Tần Ly tìm một cái cớ nói.

Người trong phòng livestream, một trận khoa trương ca ngợi.

“Thấy chưa, đây chính là học tỷ Tiểu Ly, không chỉ xinh đẹp, mà còn yêu học tập nữa.” “Ai còn dám nói cô ấy thao túng?” “Tôi cứ tưởng học tỷ Tiểu Ly bỏ đi rồi, hóa ra là đi rót nước cho mấy vị giáo sư chuyên gia đó.” “Giáo sư ngồi cao, không có thân phận thì chỉ có thể rót nước, đây chính là giới khảo cổ à.” Cư dân mạng trong phòng livestream trêu chọc nhau, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, lại khiến trái tim họ một lần nữa thắt lại.

Chỉ thấy trên màn hình, Thi Miết không dám vượt qua tuyến lửa, liền hướng về hai bên vách đá, trực tiếp bò lên, muốn vòng qua ngọn

lửa.

Thi Miết dày đặc, từ bốn phương tám hướng bao vây nhân viên khảo cổ.

Cảnh này, lại khiến không ít người căng thẳng.

Ánh mắt tất cả mọi người, lại một lần nữa đổ dồn về Tần Ly.

Tần Ly nghĩ đến cách ghi trong cuốn nhật ký, nói: "Dùng tro cốt của đầu lâu trong hố chôn theo, nghiền thành bột, bôi lên người, là có thể tránh được Thi Miết." Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Cách này...

Nhân viên khảo cổ trong camera nhìn những đầu lâu trong hố, rơi vào do dự.

"Vì sự phát triển của lịch sử, vì sự tiếp nối của văn minh, xin lỗi rồi." Phó Giáo sư Trương đứng dậy nói.

"Chuyện này là do tôi một mình làm, các bạn muốn mắng thì cứ mắng tôi đi." Phó Giáo sư Trương lấy ra vài cái đầu lâu, nghiền thành bột, bôi lên người từng thành viên.

Người dẫn chương trình Ngốc Tiểu Muội cũng nói: "Họ là vì sự tiếp nối của văn minh, vì sự phát triển của lịch sử, xứng đáng nhận được sự tôn trọng của tất cả mọi người!" Trên các nền tảng livestream lớn, tất cả những người đang xem, đều bắt đầu bình luận.

"Kính cẩn!" "Kính cẩn!" "Họ xứng đáng được tôn trọng, dùng tro cốt bôi lên người, cũng là bất đắc dĩ!" "Họ vất vả rồi, like!" Khoảnh khắc này, không ai dám mắng, ai nấy đều kính cẩn.

Khi nhân viên khảo cổ bôi tro cốt lên người, những con Thi Miết từ trên vách tường rơi xuống, bò qua bên cạnh nhân viên khảo cổ.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều nín thở, sợ rằng sẽ không có hiệu quả.

Ngay cả Tần Ly trong phòng phát sóng cũng có chút sợ hãi, vạn nhất cách này không có tác dụng, thì sẽ rất rắc rối.

Tần An, hy vọng anh nói là thật.

Mọi người lo lắng chờ đợi hơn mười giây sau, đàn Thi Miết bò một vòng, rồi lần lượt quay trở lại trong những hũ đất, không tấn công nhân viên khảo cổ.

Chương 5

Đến đây, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, không có chuyện gì nữa rồi.

“Tiểu Ly à, cảm ơn em nhiều lắm, nếu không có em, e rằng chúng ta đã không thể thoát ra khỏi đây rồi.” Phó Giáo sư Trương đầy cảm kích.

Đoàn người hai mươi lăm người của họ, vừa rồi đã lướt qua tử thần.

Lần khảo cổ này tuy có mấy nghìn người đến, nhưng phần lớn đều ở bên ngoài chờ đợi, ông ấy dẫn hai mươi lăm chuyên gia vào thám hiểm.

Nếu không phải Tần Ly nói cho họ biết cách, có lẽ họ đã phải bỏ dở giữa chừng khi sự nghiệp chưa thành công.

“Giáo sư Trương khách khí rồi, em cũng chỉ làm được một chút sức lực nhỏ bé mà thôi, các thầy mới là những anh hùng khảo cổ tuyến đầu.” Tần Ly mỉm cười nói.

“Tiểu Ly em tuổi còn trẻ mà hiểu biết hơn cả tôi và Giáo sư Lý, là chúng tôi đã già rồi.” Phó Giáo sư Trương thẳng thắn nói.

Sau khi trải qua sinh tử, Phó Giáo sư Trương cũng trở nên nói nhiều hơn.

“Không không không, em còn rất nhiều điều không hiểu, cần thầy và Giáo sư Lý chỉ dạy, về lịch sử Quán Vũ, những gì em biết cũng chỉ là một góc băng sơn mà thôi.” Tần Ly thành thật nói.

Lời cô nói là thật, nhưng trong mắt người khác, cô đang khiêm tốn.

“Haha, danh sư xuất cao đồ mà!” Phó Giáo sư Trương cười nói một câu, tiện thể còn khen Giáo sư Lý.

Cùng với không khí dần sôi nổi, sự căng thẳng của buổi khảo cổ cũng tan đi không ít.

Ngốc Tiểu Muội cầm micro nói: “Được rồi, một lần nữa chúng ta hãy cảm ơn sự giúp đỡ của cô gái Tần Ly, hiện tại buổi khảo cổ vẫn đang tiếp tục, hãy cùng chúng ta chờ xem, tiếp theo sẽ gặp phải điều gì!” Sau khi Ngốc Tiểu Muội nói xong, Phó Giáo sư Trương dẫn nhân viên khảo cổ cẩn thận từng li từng tí đi qua những hũ đất, không ai dám chạm vào những hũ đất này nữa.

Buổi livestream thám hiểm mộ, cũng trong thời gian ngắn đã chiếm lĩnh các bảng xếp hạng hot search lớn, ngày càng nhiều người xem.

Thám hiểm mộ chân thực, vén màn bí ẩn lịch sử!

Quốc gia càng đặc biệt khuyến khích, để ngày càng nhiều người có thể chứng kiến quá trình thám hiểm mộ chân thực, hiểu rõ sự thật lịch sử.

Đại học Kinh Châu, trong phòng phát sóng.

Cùng với việc camera chuyển đi, Giáo sư Lý không khỏi cảm thán: “Xem ra ngôi mộ lần này, còn nguy hiểm hơn chúng ta tưởng tượng nhiều.” “Mọi người đã phân tích ra điều gì chưa?” Giáo sư Lý không khỏi nhìn về phía mọi người.

Mọi người đều lắc đầu, họ vốn tưởng là mộ tướng quân, liền đi tra những tướng quân nổi tiếng thời Tiên Tần.

Nhưng đều không thu hoạch được gì, căn bản không tra ra.

Hơn nữa, có phải mộ tướng quân hay không cũng còn là hai chuyện, mộ tướng quân không có quy cách cao như vậy!

“Tiểu Ly, em có ý kiến gì không?” Giáo sư Lý đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tần Ly, đẩy đẩy kính lão.

Tần Ly nghe lời này liền ngẩn người, cô cũng không rõ.

“Em không dám vọng kết luận.” Tần Ly nói.

Giáo sư Lý nghe vậy, cũng không tiếp tục hỏi cô, mà cùng các chuyên gia khoa lịch sử thảo luận.

Tại hiện trường Tần Lĩnh Mê Cung.

Phó Giáo sư Trương dẫn hai mươi lăm người, cẩn thận từng li từng tí đi qua hố chôn theo.

“Đi qua hố chôn theo, cách mộ thất cũng không còn xa nữa.” Phó Giáo sư Trương cảm thán nói.

Nói chung, hố chôn theo sẽ không cách mộ thất quá xa.

Khi họ đi qua hố chôn theo, phía trước xuất hiện hai cánh cửa đá.

“Cuối cùng cũng sắp đến rồi.” Phó Giáo sư Trương cười nói.

Các nhân viên khảo cổ khác cũng một trận kinh hỉ.

Các chuyên gia trong phòng phát sóng, cũng mỉm cười.

Đẩy cánh cửa đá ra, là có thể vén màn lịch sử đã bị bụi thời gian che phủ bấy lâu.

Phó Giáo sư Trương dẫn đội tiến lên, ngay khi chuẩn bị đi qua thì mặt đất đột nhiên sụt lún, tất cả mọi người không kịp phòng bị, toàn bộ rơi xuống hố.

Cảnh tượng đột ngột này, khiến biểu cảm của tất cả mọi người trong phòng phát sóng lập tức đông cứng.

Sắp đến gần cửa đá rồi, sao đột nhiên lại rơi xuống hố?

Khi họ rơi xuống, một tảng đá lớn lăn ra từ bên cạnh, trực tiếp che

kín miệng hố.

Hình ảnh truyền ra từ dưới hố, chập chờn, hơn nữa ánh đèn còn rất yếu ớt.

“Phó Giáo sư Trương, Phó Giáo sư Trương.” Ngốc Tiểu Muội vội vàng gọi.

“Tôi... tôi đang ở đây.” Phó Giáo sư Trương trả lời.

“Các ông không sao chứ?” Ngốc Tiểu Muội hỏi.

“Chúng tôi... chúng tôi tạm thời không sao, chỉ là không ra ngoài được.” Phó Giáo sư Trương trả lời.

Khi ông ấy bật đèn pin siêu sáng, phát hiện các vách tường xung quanh đều trơn nhẵn, hoàn toàn không thể leo ra ngoài, cũng không có lối thoát khác.

“Có cần phát tín hiệu cầu cứu, để người bên ngoài vào không?” Ngốc Tiểu Muội hỏi.

“Tạm thời không cần, họ quá đông, không thể đi vào.” Phó Giáo sư Trương nói.

Đang nói, từng giọt chất lỏng màu bạc rỉ ra từ vách tường.

“Có... có thủy ngân...” Phó Giáo sư Trương hoảng sợ nói, giọng nói đứt quãng, tín hiệu không tốt lắm.

“Phó Giáo sư Trương, tôi sẽ lập tức liên hệ nhân viên công tác bên ngoài cho ông.” Ngốc Tiểu Muội vội vàng nói.

“Không kịp... không kịp rồi...

Thủy ngân sẽ trong mười phút nữa, nhấn chìm...” Phó Giáo sư Trương còn chưa nói xong, tín hiệu đột nhiên bị ngắt.

Camera chuyển về phòng phát sóng.

“Giáo sư Lý, không biết ông có cách nào không?” Ngốc Tiểu Muội lo lắng hỏi.

Mười phút thời gian, người bên ngoài căn bản không thể kịp đến chỗ Phó Giáo sư Trương và đoàn người để cứu viện.

Sắc mặt Giáo sư Lý khó coi, ông ấy thật sự không biết.

Khán giả trong phòng livestream, cũng một trận sốt ruột.

“Xong rồi xong rồi, tiêu đời rồi, học tỷ Tiểu Ly đâu?” “Chẳng lẽ lại đi rót nước rồi sao?” “Đ*t (thảo mãnh thảo - từ chửi thề), một đám chuyên gia chó má ngồi trong phòng phát sóng vô dụng, người duy nhất có ích thì lại bị gọi đi rót nước!” “Hèn chi khảo cổ nước ta khó, có mấy cái chuyên gia tào lao này ở đây, sao mà không khó chứ?” “Học tỷ Tiểu Ly, mau đến đi!” Trong phòng livestream một bên mắng những giáo sư chuyên gia vô dụng này, một bên mong đợi Tần Ly xuất hiện.

Trong căn hộ cho thuê.

Tần An vừa chơi game xong, vô tình mở phòng livestream.

Thấy buổi livestream khảo cổ Tần Lĩnh Mê Cung và đài phát sóng.

“Vãi chưởng, thật sự đang livestream à!” Tần An có chút bất ngờ.

Nhưng điều bất ngờ hơn còn ở phía sau.

Ngay khi hắn chuẩn bị đeo tai nghe để xem thật kỹ, bên tai đột nhiên vang lên một giọng điện tử lạnh lùng. 【Đinh, phát hiện hoa khôi đang sử dụng sổ tay của ký chủ để chỉ dẫn khảo cổ, chúc mừng ký chủ đã thức tỉnh Hệ Thống Khảo Cổ!】 【Đinh, Tần Ly đã sử dụng sổ tay của ký chủ để chỉ dẫn đội khảo cổ tránh Thi Miết, chúc mừng ký chủ nhận được vũ khí đặc biệt: Hắc Kim Cổ Đao!】 Cùng với giọng nói lạnh lùng vang lên, trên bàn của Tần An đột nhiên xuất hiện một cây đại đao.

Hắc Kim Cổ Đao toàn thân đen kịt, trên đó tỏa ra khí lạnh u u, phát ra ánh đao yếu ớt.

Tần An hoàn toàn ngớ người.

Hệ thống?

Tôi xuyên không ba năm rồi, bây giờ ông mới thức tỉnh!

Có cần hố thế không!

Chương 6

Hơn nữa vừa đến đã thưởng Hắc Kim Cổ Đao...

Tần An đi đến trước Hắc Kim Cổ Đao, hai tay nâng cán đao, nhưng lại phát hiện làm cách nào cũng không nâng lên được.

Cây Hắc Kim Cổ Đao này vô cùng nặng, không có thực lực rất khó mà nhấc lên được, chứ đừng nói là vận dụng.

Tuy nói cây đao này rất ngầu, nhưng tôi không cầm nổi mà.

Tần An có chút bất lực.

Tuy hắn thường xuyên rèn luyện cơ thể, nhưng dù vậy, cũng không nhấc nổi Hắc Kim Cổ Đao.

Đây chính là vũ khí lừng danh trong giới đạo mộ đó!

Tần An đang trầm tư có nên yêu cầu hệ thống đổi một phần thưởng khác không, thì giọng nói lạnh lùng của hệ thống tiếp tục vang lên. 【Đinh, phát hiện Tần Ly đang cần ký chủ giúp đỡ, xin ký chủ hãy giúp đỡ, sau khi hoàn thành có thể nhận được phần thưởng đặc biệt!】 Tần An nghe xong giọng của hệ thống, không khỏi ngẩn người, cúi đầu nhìn, mình lại bỏ lỡ hơn mười cuộc điện thoại của em gái!

Rõ ràng biết tôi đang chơi game, vậy mà còn oanh tạc điên cuồng, chút nào không biết thương anh trai.

Bây giờ giúp cô ta, vậy mặt mũi của mình để đâu?

Tần An nghĩ, liền mở điện thoại.

Vừa mở ra, hình nền điện thoại là ảnh chụp chung của Tần An chủ cũ và Tần Ly đang cười rạng rỡ.

Tần An khẽ nhấp một cái, gọi điện thoại.

Vì phần thưởng, mặt mũi tính là gì chứ?

Đại học Kinh Châu.

Tần Ly đang cúi đầu đi về phía phòng phát sóng, đột nhiên cảm thấy điện thoại rung lên.

Tần Ly lấy điện thoại ra, phát hiện là Tần An gọi đến, lập tức bắt máy rồi chạy vào nhà vệ sinh.

"Alo Tần An." Tần Ly bắt máy xong hào hứng gọi.

"Chào buổi tối nha." Tần An cười hì hì chào hỏi.

Chào buổi tối cái gì mà chào buổi tối, sắp có chuyện rồi...

Tần Ly trong lòng bực mình nói một câu, bề ngoài nói: "Anh, livestream thám hiểm mộ anh xem rồi chứ." "Chưa, anh vừa chơi game xong." Tần An nói.

Lúc nguy hiểm thế này mà anh vẫn còn chơi game!

Tần Ly hít sâu một hơi, hỏi: "Mau nói cho em biết trang thứ năm viết gì." "Nói cho em biết, anh có lợi ích gì chứ?" Tần An trêu chọc nói.

"Anh muốn gì cũng được." Tần Ly nói.

"Cũng bao gồm cả em... làm việc nhà sao?" Tần Ly nghe xong ngẩn người, bực mình nói: "Thôi được rồi, không cần nữa!" "Ấy ấy ấy khoan đã khoan đã, anh nói cho em biết anh nói cho em biết." Tần An vội vàng gọi.

Hắn vừa nãy chỉ đùa một chút mà thôi, đương nhiên nếu thành công thì càng tốt.

"Anh vừa xem rồi, Phó Giáo sư Trương và đoàn người rơi xuống

hố, trong hố có thủy ngân, muốn ra ngoài chỉ có thể tìm được cơ quan trên vách tường không bị thủy ngân thấm ra mà thôi." Tần An giải thích.

"Lưu ý, có ba cái cơ quan, phải cùng lúc nhấn xuống mới có thể rời đi, nếu không thủy ngân sẽ lập tức tràn đầy hố." Tần An nhắc nhở một câu.

Lời này vừa nói ra, Tần Ly lập tức hiểu.

Tần Ly nghe xong, cảm ơn: "Đa tạ anh đã giúp đỡ, em sẽ đi nói cho họ biết ngay." "Không cần cảm ơn." Tần An lắc đầu nói một câu, rồi nói tiếp: "Em vừa nói muốn cái gì thì sẽ..." "Đồ đồ đồ..." Tần An còn chưa nói xong, bên Tần Ly đã cúp điện thoại.

"Không thể đợi anh nói xong sao?" Tần An bực mình nói.

Em gái à, đây cũng là thái độ cầu người của em sao?

Tần An đặt điện thoại xuống, âm thầm xem livestream khảo cổ.

Rất nhanh, một bóng dáng thướt tha đi vào phòng phát sóng.

Camera cắt cảnh, trực tiếp chiếu về phía cô.

"Đến rồi." Tần An khẽ nói một câu, nhìn Tần Ly trên màn hình...

Trong phòng phát sóng.

Ngay khi mọi người đang trong mớ bòng bong, Tần Ly bưng nước đi vào.

Cô vừa vào, Ngốc Tiểu Muội liền hỏi: "Cô gái Tần Ly, Phó Giáo sư Trương và đoàn người bị kẹt trong hố, em có cách nào không?" Camera chiếu về Tần Ly.

Tần Ly gật đầu, nói: "Vâng, có thể liên hệ được với Phó Giáo sư Trương không?" "Tôi thử xem." Ngốc Tiểu Muội nói một câu, liên hệ Phó Giáo sư Trương.

“Phó Giáo sư Trương, Phó Giáo sư Trương.” “Tôi...

đang ở đây...” Tín hiệu không tốt lắm, nhưng vẫn nghe được.

“Phó Giáo sư Trương, trên vách tường bị thủy ngân thấm ra có ba cái cơ quan, ông tìm thấy phải cùng lúc nhấn xuống, mới có thể tìm thấy lối thoát.” Tần Ly nghiêm túc nói.

Trong hố.

Lời của Tần Ly tuy không rõ ràng lắm, nhưng Phó Giáo sư Trương vẫn nghe ra, trên vách tường có ba cái cơ quan.

“Mau tìm đi, trên vách tường có ba cái cơ quan.” Phó Giáo sư Trương lập tức hô.

Thủy ngân, đã sắp nhấn chìm họ rồi.

Mọi người vội vàng tìm kiếm trên tường.

“Thầy ơi, em tìm thấy một cái rồi.” Một học sinh tìm thấy một cái xong, nhanh chóng nhấn xuống.

Ngay sau đó, thủy ngân trên vách tường tuôn ra như nước lũ vỡ đê.

“Không đúng rồi!” Phó Giáo sư Trương ngớ người.

Tất cả nhân viên khảo cổ nhìn thủy ngân ngày càng nhiều, càng thêm tuyệt vọng.

“Khoan đã!” Phó Giáo sư Trương hô một tiếng, nhắm mắt lại suy nghĩ kỹ càng.

“Không đúng, là ba cái cơ quan cùng lúc nhấn xuống.” Phó Giáo sư Trương đột nhiên nhớ ra.

Nhân viên khảo cổ tìm thấy ba cái cơ quan nghe lời này, đồng thời nhấn xuống cơ quan.

“Rắc!” Một trong những vách tường đột nhiên mở ra, nhân viên khảo cổ không nói hai lời liền tranh nhau chạy ra ngoài.

Phó Giáo sư Trương cầm thiết bị theo sau, vội vàng rời đi.

Khi họ chạy ra khỏi hố, tín hiệu mới dần dần khôi phục.

Mọi người trong phòng phát sóng nhìn Phó Giáo sư Trương và đoàn người an toàn thoát ra, cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

“Xem ra không sao rồi.” Ngốc Tiểu Muội nhẹ nhõm nói.

Người trong phòng livestream, càng thêm tâng bốc.

“Vừa nãy ai nói học tỷ Tiểu Ly không được đâu?

Đứng ra đi!” “Thấy chưa, vẫn phải dựa vào học tỷ Tiểu Ly!” “Một đám chuyên gia giáo sư, còn không bằng một cô bé hữu dụng, thật không biết họ lấy đâu ra mặt mũi mà bắt học tỷ Tiểu Ly rót nước.” Tuyệt đại đa số người trong phòng livestream, hoàn toàn tin rằng Tần Ly có bản lĩnh, chỉ có một số ít người còn nghi ngờ.

Còn trong phòng phát sóng, cách nhìn của mọi người đối với Tần Ly cũng hoàn toàn khác.

Họ bây giờ tin rằng, Tần Ly thật sự có bản lĩnh.

Chỉ là sắc mặt Giáo sư Lý có chút không tốt, cũng không biết có phải do uống nhiều nước hay không.

Trong Tần Lĩnh Mê Cung.

Phó Giáo sư Trương và đoàn người đi gần nửa tiếng, mới thoát ra khỏi hố.

Sau khi đi một đoạn, Phó Giáo sư Trương thấy một mộ thất, liền dẫn người đi qua.

Đẩy cửa ra, bên trong bày biện một cỗ quan quách, còn có một số

bình bình lọ lọ.

Phó Giáo sư Trương dẫn mọi người vào nghỉ ngơi tạm thời, làm sạch thủy ngân trên người và trên thiết bị.

Chương 7

Vài phút sau, Phó Giáo sư Trương mới đứng dậy quan sát mộ thất.

Chính giữa mộ thất bày biện một cỗ quan tài sắt, đúc bằng sắt lỏng vô cùng kiên cố.

Trên vách tường mộ thất còn có không ít bích họa, chỉ là đã sớm bị oxy hóa, mất đi vẻ rực rỡ.

Phó Giáo sư Trương đi vòng quanh bích họa quét một vòng, dùng camera drone chụp lại truyền về.

"Đây hẳn là một phòng chôn theo, trong quan quách rất có thể là người thân của chủ nhân ngôi mộ." Phó Giáo sư Trương phân tích.

Bích họa trên tường tuy đã mất đi màu sắc, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy một số đồ án.

"Tối nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây trước, đừng động vào quan quách, càng không động vào bất cứ thứ gì xung quanh." Phó Giáo sư Trương phân phó.

"Vâng!" Tất cả mọi người đồng thanh đáp, rồi dựng lều.

Ngốc Tiểu Muội cũng nói trong phòng livestream: "Buổi khảo cổ hôm nay, tạm thời kết thúc tại đây, nhưng phòng livestream sẽ luôn mở, hoan nghênh mọi người đón xem." Trong căn hộ thuê, Tần An nhìn tình hình của các thành viên đội khảo cổ, khẽ lắc đầu.

Vẫn chưa đi được bao xa mà suýt nữa đã xảy ra chuyện, với năng lực của bọn họ, dù có sổ ghi chép của mình hướng dẫn cũng chưa chắc đã đi được đến chính giữa ngôi mộ.

"Thôi vậy, có liên quan gì đến tôi đâu, chỉ cần cho thưởng là được!" Tần An vừa nói xong, tiếng của Hệ thống liền vang lên bên tai

hắn. 【Đinh!

Phát hiện cô em gái hoa khôi sử dụng ghi chép của Ký chủ để hướng dẫn đội khảo cổ vượt qua hành lang.

Chúc mừng Ký chủ nhận được phần thưởng đặc biệt: Huyết mạch Kỳ Lân!】 Theo tiếng Hệ thống vừa dứt, một giọt máu đỏ vàng lơ lửng xuất hiện, nhỏ vào thiên linh cái của Tần An.

Từ giữa trán, nó chảy xuống tứ chi, bách hài.

Tần An lập tức cảm thấy toàn thân nóng ran, như có thứ gì đó đang bơi lội trong cơ thể.

Hơn nữa, trên bề mặt da hắn không ngừng bài tiết ra những tạp chất màu đen, giống như bùn vậy.

Huyết mạch Kỳ Lân tuôn vào, không chỉ thay đổi huyết mạch của Tần An mà còn cải tạo thể phách của hắn.

Giờ đây, Tần An cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh!

Chỉ có điều, khi hắn nhìn thấy lớp bùn đen trên da, liền đi ngay vào phòng vệ sinh.

Mùi của những tạp chất màu đen này thực sự không dễ ngửi chút nào.

Tần An bước vào phòng vệ sinh, mở vòi nước.

"Róc rách..." ...

Trong phòng livestream.

Mọi người nhìn thấy Phó Giáo sư Trương và nhóm của ông ấy nghỉ ngơi, ai nấy cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

"Vào đến nhĩ thất rồi, cách chủ mộ thất cũng không xa nữa." Giáo sư Lý mở miệng nói.

“Phân tích rõ ràng những hình ảnh Phó Giáo sư Trương gửi về, chúng ta sẽ có thể đoán được Mê Cung Tần Lĩnh là mộ của ai, điều này cũng sẽ giúp ích rất nhiều cho công việc khảo cổ của chúng ta.” Mọi người đều gật đầu đồng tình.

“Lần này nhờ có Tiểu Ly rất nhiều, nếu không phải con bé đã xem qua điển tịch, có lẽ Phó Giáo sư Trương và nhóm của ông ấy cũng rất khó tiến vào nhĩ thất.” Một chuyên gia nhìn về phía Tần Ly, khen ngợi.

“Đúng vậy, lần này nhờ có Tần Ly.” Tần Ly nghe lời họ nói, xua tay: “Đều là việc em nên làm mà.” “Thôi được rồi Tần Ly, em cũng xuống nghỉ ngơi, điều chỉnh lại trạng thái đi, ngày mai công việc khảo cổ sẽ càng hung hiểm hơn, em không thể mất cảnh giác vào những thời khắc quan trọng được.” Giáo sư Lý nói.

“Vâng.” Tần Ly gật đầu, rồi đi ra ngoài.

Lấy điện thoại ra, mở danh bạ, số điện thoại của Tần An được ghim trên cùng, cô bé trực tiếp gọi đi.

“Anh là đám mây đẹp nhất chân trời của em, để em dùng cả trái tim giữ anh lại~ Giữ anh lại~” Chuông điện thoại reo vang, lúc này Tần An đang tắm, căn bản không nghe thấy.

Tần Ly gọi mấy cuộc, nhưng không tài nào liên lạc được.

“Lại không nghe điện thoại của mình!” Tần Ly bực tức nói.

Anh trai thối ngày càng không để tâm đến mình, anh dám bơ em à!

Tần Ly có chút tủi thân, khó khăn lắm mới định tự tay xuống bếp nấu ăn cho anh trai, kết quả đối phương lại không nghe máy.

Thật là bực!

“Hừ, đừng hòng đòi lại quyển sổ ghi chép của anh!” Tần Ly khẽ

hừ một tiếng, rời khỏi phòng livestream. ...

Trong căn hộ thuê.

Tần An tắm xong đi ra, cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, như thể có sức lực dùng không hết.

Cơ bắp trên người hắn càng thêm săn chắc, khuôn mặt cũng tuấn tú hơn trước.

Tần An vận động một chút, rồi đi đến trước Hắc Kim Cổ Đao, vươn tay nắm lấy cán đao, dùng sức nhấc lên, cầm Hắc Kim Cổ Đao lên.

Cơ bắp tay phải hắn căng phồng, như cánh tay Kỳ Lân vậy, bùng phát ra sức mạnh cường đại.

"Cuối cùng cũng nhấc nó lên được!" Tần An xách Hắc Kim Cổ Đao, đơn giản vung vẩy một chút.

Hơn nữa, Tần An còn biết rằng, Huyết Kỳ Lân không chỉ tăng sức mạnh, cải thiện thể chất mà còn có nhiều tác dụng.

Huyết Kỳ Lân có thể xua đuổi tà ác, giải trăm loại độc, thậm chí ra lệnh cho trăm quỷ!

Ngay cả Quỷ Vương cũng phải quỳ gối trước nó!

Đây đúng là vật phẩm trợ giúp đắc lực nhất để thám hiểm mộ huyệt!

Tần An vốn định luyện tập đao pháp một chút, nhưng nhìn không gian chật hẹp, nghĩ một lúc rồi đành bỏ xuống.

Đợi sau này có cơ hội sẽ thử.

Tần An ngồi trước máy tính xem livestream, màn hình livestream toàn là cảnh nhĩ thất của Mê Cung Tần Lĩnh.

MC Ngốc Tiểu Muội đã offline, đường truyền đến phòng livestream Kinh Châu cũng mất, rõ ràng là họ đã nghỉ ngơi.

Tần An nhìn quan quách trong nhĩ thất, không khỏi cau mày.

"Đừng động vào quan quách nhé." Tần An lẩm bẩm.

Lấy điện thoại bên cạnh ra gọi đồ ăn ngoài, vừa mở ra đã thấy bảy tám cuộc gọi nhỡ, đều là Tần Ly gọi.

"Đêm khuya rồi mà còn chưa về, không lẽ đi hẹn hò rồi sao?" Tần An không nghĩ ra, nhưng vẫn gọi lại.

Cùng lúc đó, Tần Ly đang chuẩn bị đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, điện thoại rung lên.

Cô bé cầm lên xem, là Tần An gọi đến, liền bắt máy.

"Alo, em vừa gọi cho anh mấy cuộc, sao anh không nghe máy?" Tần Ly vừa bắt máy đã hỏi.

Cô bé đã đổi tên ghi chú của anh trai thành "Quái vật Godzilla"!

"Anh đang tắm mà, không nghe thấy." Tần An nói.

"Cái đó... anh... tối nay có rảnh không?" Tần Ly hỏi một câu.

"Đừng có giới thiệu bạn thân cho anh, anh không có tiền." Tần An thẳng thừng từ chối.

Tần Ly: "..." "Đợi em, em nấu cơm cho anh ăn!" Tần Ly bực mình nói.

"Không được, anh muốn sống." Tần An biến sắc, không nhịn được bổ sung: "Món ăn kinh dị của em ai ăn thì biết!" Tần Ly nhất thời không biết phải nói sao, cảm thấy đau đầu vì cái tính đàn ông thẳng thừng của anh trai.

"Vậy ra ngoài hóng gió tây bắc thì được chứ gì!" Tần Ly bực tức

nói.

Cô bé bảo anh trai ra ngoài, chủ yếu là muốn hỏi về quyển sổ ghi chép, nếu không thì cũng không thể đêm khuya còn làm phiền hắn xem livestream, chơi game được.

“Anh vừa tắm xong em lại bắt anh ra ngoài hóng gió lạnh à?

Em có ý kiến gì với anh à?” Tần An bực mình nói.

Đêm khuya bảo mình ra ngoài hóng gió?

Chương 8

Chắc chắn không có ý tốt gì!

Tần Ly đứng trong gió loạn xạ, cô hoa khôi đường đường đã ba lần năm lượt mời, đổi thành người khác chắc chắn sẽ vội vàng chạy đến.

Vậy mà anh trai không những từ chối cô bé, còn nghi ngờ động cơ của cô bé không thuần khiết!

Rốt cuộc là ai có động cơ không thuần khiết chứ!

"Anh nghe cho rõ đây, nếu anh không ra, em sẽ gửi quyển sổ ghi chép của anh cho bạn gái đầu của anh." Tần Ly không nhịn được đe dọa.

"Có gì từ từ nói, nấu cơm ở nhà không phải tốt hơn sao?

Có thể tiết kiệm tiền, hơn nữa anh cũng đã xuống bếp rồi." Tần An vội vàng đặt mấy phần đồ ăn ngoài!

Tần Ly hoàn toàn ngớ người, anh trai biết nấu ăn ư?

Ai tin chứ, trình độ nấu ăn còn không bằng mình, trừ tốc độ chơi game và đặt đồ ăn ngoài là đáng nể ra.

Chính lúc này, Tần Ly nhận được thông báo trở về trường.

"À đúng rồi, anh gọi điện cho em là có chuyện muốn nói." Tần An lúc này mới nhớ ra.

"Hừ, để đó rồi nói sau, em về trường trước đây, không cần gọi phần của em." "Đêm khuya mà nói chuyện với anh, em sợ bị gió tây bắc thổi bệnh." Tần Ly hừ lạnh một tiếng, cầm điện thoại định cúp máy.

“Khoan đã, bảo nhân viên khảo cổ đừng động vào quan...” “Tút tút tút...” Tần An còn chưa nói hết, Tần Ly đã trực tiếp cúp điện thoại.

“Con bé này uống thuốc nổ hay sao vậy?” Tần An lẩm bẩm một câu.

“Cũng có thể là đến tháng.” Tần An nhìn màn hình máy tính, phát hiện có mấy thành viên đội khảo cổ đang tò mò đánh giá quan quách, liền lần nữa cầm điện thoại gọi cho Tần Ly.

“Tút tút tút...” Tần Ly bên kia vừa đặt điện thoại xuống, liền cảm thấy điện thoại rung lên, cầm lên xem là Tần An gọi đến.

“Hừ, mình sẽ không nghe máy, lúc trước gọi cho mình anh không nghe, bây giờ mình cũng không nghe!” Tần Ly khẽ hừ nói, cô bé định dằn mặt Tần An một lúc.

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi không có người nghe máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau!...” “Con bé ngốc này, nghe máy đi!” Tần An lại gọi thêm mấy cuộc. ...

Tần Ly về trường, đi đến căng tin, lấy một phần bánh bao, lúc này mới cầm điện thoại lên bắt máy.

“Giờ thì biết lỗi rồi chứ?” Tần Ly khẽ cười nói.

“Đừng động vào quan quách, nếu không tất cả sẽ chết!” Tần An lạnh lùng nói một câu, sau đó cúp điện thoại.

Tần Ly nghe được câu nói này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Cô bé vội vàng mở phòng livestream, phát hiện có mấy nhân viên thám mộ đang nghiên cứu quan quách.

Tần Ly không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp chạy ra khỏi căng tin, đón xe buýt thông trường, lao thẳng đến phòng livestream.

Đẩy cửa xông vào.

Giáo sư Lý và nhóm của ông ấy đã đi đến phòng họp để thảo luận, chỉ còn lại mấy nhân viên làm việc.

“Nhanh lên, kết nối với Phó Giáo sư Trương.” Tần Ly trực tiếp nói.

Nghe vậy, nhân viên làm việc nhanh chóng điều chỉnh thiết bị, kết nối với Phó Giáo sư Trương đang ở trong mê cung.

Cộng đồng mạng xem livestream, thấy Tần Ly lại xuất hiện, ai nấy đều phấn chấn tinh thần.

“Tưởng là nghỉ rồi chứ, không ngờ chị Tiểu Ly lại lên sóng.” “Nhìn chị ấy thở hổn hển, vừa rồi đi đâu vậy?” “Xì, không lẽ... không lẽ... phụ nữ ấy mà, vì muốn nổi tiếng đúng là có thể bán đứng bản thân!” “À, đây chính là chị Tiểu Ly của mấy người à?” Trong phòng livestream, đủ loại suy đoán và trêu chọc xuất hiện.

Khi livestream kết nối, Phó Giáo sư Trương hỏi: “Tiểu Ly à, có chuyện gì vậy?” “Phó Giáo sư Trương, không thể động vào cái quan quách đó, nếu không tất cả đều sẽ chết!” Tần Ly căng thẳng nhắc nhở.

Lời này vừa nói ra, Phó Giáo sư Trương đang ở trong mộ thất lập tức quay đầu lại, mấy học sinh của ông ấy đang chuẩn bị nghiên cứu quan quách.

“Không được động!” Phó Giáo sư Trương hét lên, mấy học sinh của ông ấy đều dừng động tác đang làm.

“Cái quan quách này không được nghiên cứu, cũng không được chạm vào.” Phó Giáo sư Trương nhắc nhở.

“Kẹt kẹt!” Đột nhiên một tiếng động giòn tan vang lên trong nhĩ thất.

Xi măng trên quan quách đột nhiên nứt ra.

“Em... em không cố ý.” Tiểu Vương giơ tay nói.

Hắn vừa rồi lỡ tay ấn vào một phù văn.

Phó Giáo sư Trương đang định mắng hắn mấy câu thì thấy tất cả đá trên quan quách đều rơi ra, lộ ra một quan quách màu đỏ đen.

Phó Giáo sư Trương có kinh nghiệm lão luyện, vừa nhìn đã nhận ra đây là huyết quan!

Họ dùng máu của năm loại vật: chó đen, gà trống công tước, dê đen, trâu đen, heo đen trộn lại để bôi lên quan quách, nhằm trấn áp vật đại hung!

Khoảnh khắc huyết quan xuất hiện, quan tài rung chuyển dữ dội.

“Thu dọn đồ đạc, đi!” Phó Giáo sư Trương vội vàng hét lên. ...

Đại học Kinh Châu.

Giáo sư Lý vốn đang thảo luận về chuyện cổ mộ trong phòng họp, kết quả nhận được tin tức từ phòng livestream, liền vội vàng đi đến phòng livestream.

Ai nấy đều thở hổn hển, rõ ràng là chạy đến.

Cộng đồng mạng trong phòng livestream, thấy Giáo sư Lý cũng thở hổn hển, mọi hiểu lầm đều được xóa bỏ.

“Thấy chưa mấy ông mù tịt!

Ai vào phòng livestream mà chẳng thở hổn hển?” “Đúng đó, không hiểu não mấy người nghĩ gì nữa.” “Để tôi nói cho mà nghe, phòng livestream Đại học Kinh Châu ở tầng 5, không có thang máy, nên muốn lên thì chỉ có cách chạy cầu thang thôi.” “Chị Tiểu Ly cực khổ quá, chưa ăn cơm đã vội chạy đến rồi!” Trong phòng livestream, hướng bình luận lập tức thay đổi.

Trong phòng livestream.

Giáo sư Lý hỏi: “Tiểu Ly, có chuyện gì vậy?” “Vâng, lúc em đang ăn cơm thì chợt nhớ ra, quan quách trong nhĩ thất không thể động vào.” Tần Ly gật đầu nói.

Lời này vừa nói ra, Giáo sư Lý nhìn Phó Giáo sư Trương qua camera.

Chỉ thấy, tấm đá trên quan tài đã rơi ra, lộ ra huyết quan màu đỏ tươi.

Phó Giáo sư Trương tại hiện trường đang dẫn người thu dọn đồ đạc.

Tiểu Vương bị dọa đến mức ngã quỵ, đứng không vững nữa.

Phó Giáo sư Trương đi đến đá hắn một cái, mắng lớn: “Mau dậy đi theo!” Vừa nói, ông ấy vẫn không quên tiếp tục thu dọn đồ đạc, lấy đồ ăn thức uống.

“Lều bạt đừng tháo nữa, cầm đồ ăn thức uống và ba lô rời đi!” Phó Giáo sư Trương hét lên.

Mọi người lúc này mới từ bỏ lều bạt.

Đang thu dọn đồ đạc thì huyết quan rung chuyển dữ dội.

Không ít khí đen, từ huyết quan thấm ra ngoài.

“Chạy!” Phó Giáo sư Trương cầm máy quay phim chạy.

Các học sinh khác cũng vội vàng vác ba lô chạy theo sau.

Khi họ mở cửa chạy ra ngoài, trong nhĩ thất vang lên một tiếng nổ lớn.

“Rầm!” Khi một chiếc drone chụp được cảnh trong nhĩ thất, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Trong nhĩ thất, khắp nơi là sương đen, và trong sương đen có một

bóng đen mơ hồ, cái bóng đó phát ra tiếng gào thét vô cùng kinh khủng.

"Gào gào gào..." Âm thanh này, khiến tất cả mọi người đều hoảng sợ vô cớ.

Phó Giáo sư Trương và nhóm của ông ấy không dám ngoảnh đầu lại, điên cuồng chạy về phía trước, họ ở hiện trường nên có thể nghe rõ hơn âm thanh, tiếng gầm đó, chấn động tâm linh.

Tất cả mọi người trong phòng livestream đều cau mày chặt, sắc mặt phức tạp.

Chương 9

Cái bóng đen đó là gì họ không biết, nhưng họ biết nó chắc chắn rất nguy hiểm.

“Em vẫn đến chậm một bước rồi.” Tần Ly cúi đầu tự trách.

Nếu cô bé không giở trò vặt, sớm nghe điện thoại của Tần An, có lẽ đã không thả quái vật ra rồi.

Nghĩ đến đây, Tần Ly càng thêm tự trách.

“Đều tại em.” Giáo sư Lý an ủi: “Đừng tự trách nữa, chuyện này cũng không thể trách em.” Giáo sư Lý an ủi.

Trong phòng livestream, bình luận cũng như thủy triều.

“Vãi chưởng vãi chưởng vãi chưởng... cái này đúng là Tống Tử thật rồi, tôi đã chuẩn bị sẵn Móng Lừa Đen đây!” “Không biết có chạy thoát được không, mong mọi người bình an.” “Mong người không sao!” “Chị Tiểu Ly đừng tự trách, chị đã chạy xa đến để cảnh báo rồi, là cái thằng khốn Tiểu Vương kia rảnh tay thối thôi.” “Đúng vậy, không nên dẫn nó đi!” “Đề nghị đuổi học thẳng cổ!” Trong phòng livestream, bình luận nóng hổi như thủy triều, và cũng vì sự cố bất ngờ này, đã đẩy phòng livestream lên top tìm kiếm nóng.

MC Ngốc Tiểu Muội lần nữa cầm micro dẫn chương trình.

“Phó Giáo sư Trương, có cần người bên ngoài mê cung giúp đỡ không?” Ngốc Tiểu Muội hỏi.

“Tạm thời đừng để họ vào, ngôi mộ này quá hung hiểm, họ vào sẽ rất khó ra, con quái vật đó dường như không tiếp tục đuổi chúng ta.” Phó Giáo sư Trương nói.

Ngốc Muội Nhi nhìn qua drone, con quái vật đó hòa vào màn đêm,

không thể nhìn rõ nó ở đâu.

Hơn nữa, vì con quái vật đó là thi thể biến dị, bản thân nó không có nhiệt lượng, hình ảnh nhiệt cũng không thể phân biệt được.

"Phó Giáo sư Trương ông cẩn thận một chút, drone không thể dò tìm tung tích của nó." Ngốc Tiểu Muội nhắc nhở.

"Được." Phó Giáo sư Trương gật đầu đáp một tiếng.

Họ chạy gần hai mươi phút, lúc này mới dừng lại trong một đường hầm.

Không chạy nổi nữa.

Mọi người cầm đèn pin siêu sáng, chiếu vào đường hầm phía trước, rồi lại nhìn về phía sau, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Phù, mệt chết tôi rồi." Không ít nhân viên khảo cổ đều nằm xuống thở dốc.

Khảo cổ là một công việc thể lực, không đủ sức, chạy cũng khó mà chạy được.

Mọi người đang nghỉ ngơi, Phó Giáo sư Trương nhìn về phía Tiểu Vương.

"Tiểu Vương à Tiểu Vương, lúc mới vào tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần, đừng động vào những thứ trong cổ mộ, cậu muốn hại chết tất cả chúng ta sao!" "Cái quan quách đó có thể dễ dàng mở ra được sao?" "Lần này nếu không phải chúng ta chạy nhanh, bị thứ trong huyết quan kia bắt được, thì không một ai chạy thoát!" Phó Giáo sư Trương bực tức nói.

"Em... em không cố ý." Tiểu Vương cúi đầu xin lỗi.

"Được rồi, quá trình thám mộ tiếp theo cậu đi phía sau cầm đồ, không cần cậu làm bất cứ việc gì, cậu cũng không được tự ý chạm

lung tung, biết chưa?" Phó Giáo sư Trương nói.

Nếu chưa vào, ông ấy tuyệt đối sẽ bắt Tiểu Vương rời đi.

Nhưng giờ đã vào đường hầm, Tiểu Vương cũng không thể tự mình rời đi được.

"Em biết rồi." Tiểu Vương gật đầu.

Phó Giáo sư Trương lúc này mới đánh giá đường hầm trước mắt, chậm rãi nói: "Sau khi qua đường hầm, chúng ta sẽ gần chủ mộ thất hơn!" "Ngôi mộ này, lớn hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều, một khi khai quật ra, sẽ hoàn toàn thay đổi lịch sử An Lạc, tiếp nối nền văn minh lịch sử cho An Lạc chúng ta!" Phó Giáo sư Trương có chút kích động nói.

Tất cả các thành viên đội khảo cổ cũng vô cùng vui mừng, vì một khi khai quật được nền văn minh lịch sử bên trong, họ đều sẽ được ghi vào sử sách, góp phần to lớn vào việc kế thừa văn minh.

Giáo sư Lý và những người khác trong phòng livestream, cũng chăm chú theo dõi.

Vào đường hầm, nghĩa là chủ mộ thất không còn xa nữa.

Khoảnh khắc này tất cả mọi người đều không còn buồn ngủ, nghiêm túc nhìn chằm chằm màn hình.

Số người trong phòng livestream cũng ngày càng đông. ...

Trong căn hộ thuê.

Tần An nhìn chằm chằm đường hầm một cái, theo hắn được biết, chủ mộ thất còn xa lắm.

Hơn nữa, những thứ dơ bẩn trong sương đen sẽ không biến mất.【Đinh!

Phát hiện Tần Ly nhắc nhở đội khảo cổ tránh né nguy hiểm.

Chúc mừng Ký chủ nhận được phần thưởng: Đồ Ma Đao Pháp!】 Theo tiếng hệ thống lạnh lùng vừa dứt, một quyển cổ tịch ảo xuất hiện trước mặt Tần An.

Tần An vươn tay chạm một cái, lập tức cổ tịch xuất hiện trong đầu hắn.

Đồ Ma Đao Pháp hóa thành từng người nhỏ, diễn luyện trong đầu hắn mấy ngàn lần, mỗi chiêu mỗi thức đều khắc sâu rõ ràng trong não Tần An.

Tần An cảm giác như chính mình đã diễn luyện mấy ngàn lần vậy, vừa vươn tay cầm đao là có thể thi triển ra.

Đáng tiếc không gian quá nhỏ, nếu không hắn tuyệt đối sẽ thử một phen.

Và cũng trong lúc Tần An học Đồ Ma Đao Pháp, trong đường hầm lại xảy ra bất ngờ.

Chỉ thấy khi một nhân viên khảo cổ cầm đèn pin chiếu về phía sau, đột nhiên... một khuôn mặt quỷ răng nanh xanh lè cái rụp, xuất hiện trước mắt.

"Loảng xoảng!" Đèn pin của nhân viên khảo cổ đó, trực tiếp sợ đến mức rơi xuống đất.

Khuôn mặt quỷ đột nhiên xuất hiện, cũng dọa tất cả cộng đồng mạng đang xem phát khiếp.

"Má ơi, sợ vãi chưởng luôn!" "Cầu bình an, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!" "Chạy mau!" "Xong rồi, tiêu rồi." Trong phòng livestream mọi người đều cầu nguyện bình an.

Phó Giáo sư Trương không nói hai lời, kéo nhân viên khảo cổ đang sợ hãi kia chạy.

Mọi người trong đường hầm điên cuồng chạy, không dám dừng lại một khắc.

“Rầm rầm rầm...” Bóng đen khủng bố kia, vẫn còn điên cuồng truy đuổi phía sau.

Chỉ có điều nó sợ ánh sáng mạnh, không dám lại gần quá mức.

Khi Phó Giáo sư Trương và nhóm của ông ấy chạy được nửa đường, phía trước xuất hiện một hành lang.

Có một nhân viên khảo cổ không cẩn thận dẫm phải một tấm đá, lập tức kích hoạt cơ quan, vô số mũi tên sắc bén bắn ra từ các lỗ nhỏ.

“Vèo vèo vèo...” Phó Giáo sư Trương lập tức kéo người lại, hét lớn một tiếng: “Nằm xuống!” Tất cả mọi người đều nằm rạp xuống, chiếc drone đang bay trên không, trực tiếp bị mũi tên xuyên thủng ghim vào tường.

Phía trước xuất hiện cơ quan chặn đường, phía sau có bóng quỷ truy đuổi.

Đội khảo cổ, lập tức rơi vào tuyệt cảnh.

“Con đường phía trước sẽ rất nguy hiểm, đi sai một bước, có thể chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.” Phó Giáo sư Trương trầm giọng nói.

Tần Ly nhìn thấy cảnh này, thoát khỏi phòng livestream, đi vào phòng vệ sinh xem sổ ghi chép, mở trang thứ bảy, trên đó ghi lại: 【Chúng ta đi vào cửa động sau, phía trước xuất hiện hành lang, con đường của hành lang rất quỷ dị, chúng ta vốn tưởng rất phức tạp rất khó qua, nhưng không ngờ lại là đi theo số lẻ chẵn, hàng thứ nhất đi các số lẻ một ba, hàng thứ hai đi các số chẵn hai bốn, cứ thế mà tiếp tục.】 Sau khi đọc xong, Tần Ly lúc này mới quay lại.

Màn hình cắt một góc, chiếu vào phòng livestream.

“Xin hỏi Giáo sư Lý, cái này phải làm thế nào để qua?” Ngốc Tiểu Muội cầm micro hỏi.

Giáo sư Lý nhìn địa hình trong hành lang, trầm mặc một lát, rồi phân tích: “Hành lang này mỗi hàng đều có bốn ô, chắc là ứng với Tứ Tượng.” “Trong Tứ Tượng, Bạch Hổ chủ về sát phạt, cũng đại diện cho tướng quân, nên tôi đoán, chúng ta nên đi ô thứ hai.” Sau khi Giáo sư Lý phân tích xong, một nhân viên làm việc cẩn thận từng li từng tí đặt chân xuống, dẫm lên ô thứ hai.

“Kẹt kẹt!” Cơ quan lại lần nữa kích hoạt, nhưng may mắn là mọi người có kinh nghiệm, trực tiếp nằm rạp xuống.

Con Tống Tử phía sau bị mũi tên bắn trúng, trực tiếp bỏ chạy.

Cảnh này, khiến tất cả mọi người đều kinh hãi.

“À, đây là Giáo sư Lý chuyên nghiệp đó hả?” “Nếu tin lời ông ta, đội khảo cổ đã sớm diệt vong rồi.” “Hay là để chị Tiểu Ly đến đi!

À mà, chị Tiểu Ly đâu rồi?” “Không biết, chị Tiểu Ly không có mặt là y như rằng có chuyện, chậc chậc.” Trong phòng livestream một trận trêu chọc.

Sắc mặt Giáo sư Lý khó coi, ông ấy đã đoán sai.

Khi Tần Ly đẩy cửa vào, camera chiếu vào Tần Ly.

Tần Ly chậm rãi nói: “Đi các số lẻ chẵn, hàng thứ nhất đi các số lẻ một ba, hàng thứ hai đi các số chẵn hai bốn, cứ thế mà tiếp tục, thì có thể đi qua được.” Lời này vừa nói ra, Phó Giáo sư Trương không hề nghi ngờ dẫm lên tấm đá.

Chương 10

Lần này quả nhiên không kích hoạt cơ quan.

Phó Giáo sư Trương đi trước mỗi bước đều hết sức cẩn thận, gần như là đi một bước dừng ba giây, xác định bước tiếp theo nên dẫm vào ô nào.

Trong hành lang này, đi sai một bước đều sẽ toàn quân bị tiêu diệt, nên ông ấy nhất định phải hết sức cảnh giác mới được.

Phía sau ông ấy, có một nhân viên khảo cổ trẻ tuổi đi ngang qua.

Hắn đi là ba bốn, cũng có thể tránh được bẫy.

Phó Giáo sư Trương trầm mặt nhìn nhân viên khảo cổ trẻ tuổi đó, nói: "Tiểu Vương, đi phía sau, không được đi lung tung." "Em sợ." Tiểu Vương yếu ớt nói.

Lời này vừa nói ra, trong phòng livestream lại một trận mắng chửi điên cuồng.

"Mày còn biết sợ hả?

Con quái vật phía sau là do mày thả ra đấy chứ gì!" "Má nó, lão tử bị dọa tè ra quần rồi!" "Cái loại người này thì không nên dẫn theo!" "Bình tĩnh, bình tĩnh đi, biết đâu là vì hiệu ứng chương trình!" "Hiệu ứng chương trình cái quái gì, hiệu ứng chương trình mà mày thả Tống Tử ra à?

Nói chuyện không có não à?" Những người trong phòng livestream điên cuồng chế giễu, không ít người đều bị dọa sợ.

"Hoặc là trở về, hoặc là đợi sau khi qua hành lang, cậu sẽ ở lại đây." Phó Giáo sư Trương âm mặt nói, sợ hắn đi sai đường.

Tiểu Vương nghe vậy, bĩu môi, đứng bất động tại chỗ.

Phó Giáo sư Trương lúc này mới dẫn người tiếp tục đi về phía trước.

Ông ấy phải thận trọng, nếu không cả đội khảo cổ đều sẽ bị chôn vùi ở đây.

Đợi tất cả mọi người đi qua, Tiểu Vương mới đi theo phía sau, nhưng hắn vẫn đi theo ba bốn, không đi theo một hai như Phó Giáo sư Trương và nhóm của ông ấy.

Mọi người nhìn thấy họ an toàn đi qua, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

"Đợi qua khỏi đường hầm, sẽ tạm thời an toàn." Giáo sư Lý nói.

"Nhờ có cô Tần Ly, nếu không Giáo sư Trương và nhóm của ông ấy cũng không thể an toàn rời đi." Ngốc Tiểu Muội nói trong phòng livestream.

"Đây là việc em nên làm." Tần Ly gật đầu nói.

Mọi người đều căng thẳng nhìn chằm chằm màn hình, mặc dù đã tìm được cách thoát ra, nhưng họ không dừng lại, mọi người cũng không dám nghỉ ngơi.

Khi Phó Giáo sư Trương là người đầu tiên bước ra khỏi đường hầm, tất cả mọi người đều thở dài một hơi.

"Cuối cùng cũng an toàn rồi." Ngốc Tiểu Muội thả lỏng nói.

"Đa tạ mọi người." Phó Giáo sư Trương quay mặt về phía camera nói.

"Đa tạ Tiểu Ly, nếu không phải em chỉ đường, có lẽ chúng tôi đều sẽ bị mắc kẹt ở đây, em đã có đóng góp to lớn cho công việc khảo cổ của chúng tôi, chúng tôi sẽ ghi công cho em." Tần Ly mỉm cười nói:

“Đều là việc em nên làm mà.” Mọi người vui vẻ trò chuyện, chỉ có sắc mặt Giáo sư Lý không được tốt.

Uy tín của ông ấy lại một lần nữa bị nghi ngờ, điều này là một đòn giáng rất lớn vào danh tiếng của ông ấy.

Cũng may camera không chiếu vào ông ấy, nếu không chắc chắn lại là một trận mắng chửi.

Đang lúc mọi người nói chuyện vui vẻ, đột nhiên một tiếng “kẹt kẹt” vang lên trong quần thể cổ mộ lạnh lẽo.

Âm thanh lạnh lẽo như vậy, tất cả mọi người đều giật mình, biểu cảm tươi cười, lập tức đông cứng lại.

Theo sự di chuyển của camera, chậm rãi chiếu vào Tiểu Vương.

Hắn lúc sắp đi ra, bước cuối cùng lại dẫm phải cơ quan.

Cuối cùng chỉ còn hai ô, đáng lẽ phải dẫm vào ô số một, nhưng hắn lại dẫm vào ô số hai!

Trong phòng livestream, tâm trạng của tất cả mọi người vô cùng nặng nề.

Đêm nay, định trước là một đêm khó ngủ.

Trong phòng livestream càng có không ít người đang điên cuồng mắng chửi.

“Vãi chưởng, cái thằng khốn Tiểu Vương này là nội gián à?

Hai lần kích hoạt cơ quan, tôi nghi ngờ hắn cố ý!” “Chắc chắn là cố ý, kiến nghị điều tra nghiêm ngặt!” “Má nó, nhìn lão tử còn muốn đánh hắn nữa.” “Thật là quá đáng, hai lần đều không nghe lời khuyên.” Khán giả trong phòng livestream phẫn nộ, hận không thể xông vào đánh cho thằng Tiểu Vương dẫm phải cơ quan một trận.

Trong căn hộ thuê.

Ánh mắt Tần An hơi nheo lại, nhìn Tiểu Vương dẫm phải cơ quan, luôn cảm thấy hắn có gì đó kỳ lạ.

Lần đầu tiên kích hoạt cơ quan quan quách đã có vấn đề lớn, quan quách lớn như vậy, cơ quan cũng vô cùng bí ẩn, hắn lại có thể tìm thấy và mở ra.

Hơn nữa, khi Giáo sư Trương và nhóm của ông ấy rơi xuống hố, Tần An cũng xem lại một lần, người đi trước cũng là Tiểu Vương đó.

Đến bây giờ là lần thứ ba rồi.

Hắn dường như... có chút vấn đề.

Tần An xoa cằm, cầm điện thoại định nhắc nhở Tần Ly, rồi lại đặt xuống.

"Thôi vậy, mình cũng không có chứng cứ, em gái an toàn là được."

...

Trong Mê Cung Tần Lĩnh.

Tiểu Vương đi nhầm ô kích hoạt cơ quan, nhưng chân hắn chưa nhấc lên, nên cơ quan tạm thời chưa khởi động.

"Đừng động, cậu đừng động vội, đợi tôi tìm được đường thoát rồi nói." Giáo sư Tần vội vàng nói.

Hai chân Tiểu Vương không nhịn được run rẩy, đặc biệt là chân dẫm trúng cơ quan, càng run rẩy dữ dội.

"Ầm ầm ầm..." Đột nhiên một tiếng nổ lớn truyền đến, cơ quan khởi động.

Một tảng đá lớn từ trên cao rơi xuống, Giáo sư Tần hét lớn một tiếng: "Chạy!" Nói xong, lập tức kéo Tiểu Vương bỏ chạy.

"Rầm!" Tảng đá lớn đập xuống, sau đó bắt đầu lăn, đuổi theo hướng Giáo sư Trương và nhóm của ông ấy đang chạy!

Phó Giáo sư Trương và nhóm của ông ấy không dám dừng lại một khắc, một khi chậm một bước, sẽ bị tảng đá nghiền nát.

Cảnh này, khiến tất cả mọi người vô cùng thót tim.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm màn hình, nhìn Phó Giáo sư Trương và nhóm của ông ấy bỏ chạy.

Chạy gần bảy tám phút, không ít người đều không chạy nổi nữa, thở hổn hển.

Đặc biệt là Phó Giáo sư Trương, vốn đã có tuổi, chạy lâu dài, khiến ông ấy hô hấp có chút không thông suốt.

"Phía trước có một cửa động, có thể trốn vào." Một nhân viên khảo cổ chỉ vào cửa động phía trước.

Phó Giáo sư Trương nhìn thấy cửa động, lập tức dẫn người chui vào.

"Rầm!" Họ vừa tiến vào cửa động, tảng đá lớn lăn đến, chặn kín cửa động.

"Tình hình thế nào rồi?" Không ít người trong lòng hiện lên nghi vấn như vậy.

Trong động vô cùng tối đen, tất cả mọi người trong phòng livestream đều không biết tình hình.

Những người trong phòng livestream cũng vậy, hoàn toàn không biết tình hình thế nào.

"Phó Giáo sư Trương, Phó Giáo sư Trương!" Ngốc Tiểu Muội cầm micro hỏi.

"Vút..." Ngọn đuốc nhanh chóng được đốt lên, chiếu sáng tình hình bên trong động.

Cảnh tượng trước mắt, khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Trong động, là một mộ thất vô cùng to lớn, trên các bức tường trưng bày không ít quan quách, có một số quan quách thậm chí đã nứt ra.

Và ở trung tâm đài tròn, còn có một cái cây nhuốm máu.

Chỉ có điều niên đại xa xưa, cái cây trước mắt này máu đã khô cạn, nhưng toàn thân nó vẫn đỏ tươi.

Phó Giáo sư Trương lại gần nhìn, cái cây này cao hơn hai mét, trên đó treo không ít chuông đồng.

"Cái cây đồng cổ này, chính là vô giá chi bảo!" Phó Giáo sư Trương kích động nói.

Tất cả mọi người trong phòng livestream đều vô cùng chấn động, cái cây đồng cổ này nếu khai quật ra, tuyệt đối sẽ chấn động toàn cầu.

"Không đúng, đây dường như chỉ là một góc của cây đồng cổ." Phó Giáo sư Trương kinh ngạc phát hiện, cái cây đồng cổ nhìn thấy trước mắt, chỉ là một góc mà thôi.

Chương 11

Lời này vừa nói ra, camera chiếu vào gốc cây đồng cổ.

Có thể phát hiện, bên dưới cây đồng cổ tuyệt đối còn có nữa.

"Đây tuyệt đối là thần thụ!" Phó Giáo sư Trương kinh ngạc nói.

Trong phòng livestream, tất cả mọi người đều vô cùng kích động.

Cái cây này, tuyệt đối là phát hiện trọng đại nhất trong giới khảo cổ.

Mỗi một cái chuông đồng cổ trên cây đồng cổ, đều có thể gọi là vô giá chi bảo.

"Xem ra chuyến khảo cổ này, thu hoạch sẽ lớn hơn chúng ta tưởng tượng." Giáo sư Lý cười nói.

"Đúng vậy, một khi cây cổ thụ này khai quật ra, tuyệt đối có thể chấn động thế giới!" "Cái cây này toàn thân màu vàng, hơn nữa nhìn dáng vẻ vô cùng to lớn, có giống Phù Tang Thụ trong thần thoại không?" Có người phân tích.

"Phải đợi tìm được thân cây chính, mới có thể phân tích ra." Giáo sư Lý nói.

"Đúng vậy, những gì chúng ta nhìn thấy, có lẽ chỉ là một góc của tảng băng chìm mà thôi." Những người khác phụ họa.

Mọi người trong phòng livestream giao đàm, cũng được phát sóng ra ngoài.

Cộng đồng mạng xem livestream, càng một trận sôi sục.

"Trời ơi, một cái chuông đồng cổ thôi đã là vô giá rồi, quý thế sao?" "Đây tuyệt đối là một phát hiện trọng đại của giới lịch sử!"

“Chín phần chết một phần sống mới tìm được cái cây này, thật sự không dễ dàng gì.” “Tai họa lại thành phúc lộc!” Không ít người chụp màn hình cây đồng cổ lưu lại.

Đang lúc mọi người thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên một tiếng ‘đinh linh linh’ vang lên.

Chỉ thấy trên màn hình, Tiểu Vương, không biết là cố ý hay vô ý, không cẩn thận chạm vào một cái chuông đồng cổ. ...

Trong căn hộ thuê, Tần An vẫn luôn nhìn chằm chằm Tiểu Vương trên màn hình, nhìn hắn lén lút lại gần cây đồng cổ, sau đó chạm nhẹ vào một cái chuông đồng cổ.

“Quả nhiên có vấn đề, hắn là ai?

Sao lại trà trộn vào đội khảo cổ được chứ...” Tần An lẩm bẩm.

“Cũng có chút thú vị.” Tần An khẽ cười, đầy vẻ trêu đùa nhìn Tiểu Vương trên màn hình. ...

Mê Cung Tần Lĩnh.

“Đinh linh linh...” Tiếng chuông giòn tan vang lên trong mộ thất, ngay sau đó trên các bức tường xung quanh, lập tức nổi lửa đuốc.

Đuốc lửa chiếu sáng cả mộ thất, vô số tranh màu hiện lên trên các bức tường.

“Tiểu Vương, tôi đã nói là đừng động lung tung đừng động lung tung, cậu không nghe thấy à?

Hay là tai cậu bị điếc rồi?” Phó Giáo sư Trương không nhịn được mắng.

Tiểu Vương cúi đầu không dám nói gì, mà chỉ chỉ vào bức tường.

Phó Giáo sư Trương quay đầu nhìn một cái, lập tức kinh ngạc.

Mỗi bức họa trên tường đều sống động như thật, các họa tiết được ghi lại rất rõ ràng.

Ông ấy nhìn thấy, không ít người đang quỳ bái một cô gái, và cô gái đó đang ngồi trên ngai vàng, phía sau có một cây đại thụ che trời, chính là cây đồng cổ mà ông ấy vừa phát hiện.

Các họa tiết trên đó vô cùng nhiều, Phó Giáo sư Trương nhất thời cũng không thể giải mã hoàn toàn, chỉ có thể chụp ảnh ghi lại.

"Đối với giới khảo cổ mà nói, đây là một phát hiện trọng đại!" Phó Giáo sư Trương kích động nói.

Những bức bích họa trên tường, chỉ cần giải mã ra, là có thể hiểu được chân tướng lịch sử.

Phó Giáo sư Trương đang xem đến kích động, đột nhiên bích họa nứt ra.

"Chuyện gì vậy?" Phó Giáo sư Trương có chút căng thẳng, đây là báu vật lịch sử mà, sao lại nứt ra rồi?

"Đinh linh linh...

Đinh linh linh..." Ngay lập tức, vô số chuông đồng cổ theo đó vang lên, vang vọng trong toàn bộ mộ thất.

Các bức bích họa trên tường đều nứt ra, như thể sắp sụp đổ, tiếng chuông chấn động tai, hào hùng vang dội, khiến người ta vô cùng khó chịu.

Và các quan quách trên tường, cũng truyền đến tiếng va đập nặng nề.

"Đông đông đông!" Tiếng va đập càng lúc càng mạnh, tấm ván quan tài trên tường không ngừng rung chuyển, như thể thứ bên trong sắp ra ngoài vậy.

“Mau tìm lối thoát!” Phó Giáo sư Trương vội vàng hét lên.

Mặc dù không biết trong quan tài có thứ gì, nhưng tuyệt đối nguy hiểm.

Tất cả mọi người đều đang căng thẳng tìm lối thoát, không ai dám động vào cây đồng cổ ở trung tâm.

Phó Giáo sư Trương trừng mắt nhìn Tiểu Vương, sợ hắn lại chạm vào cây đồng cổ, gây ra hậu quả khủng khiếp nào đó.

“Sau chuyến khảo cổ này, cậu hãy rút khỏi đội khảo cổ đi!” Phó Giáo sư Trương không nể nang nói.

Vốn dĩ Phó Giáo sư Trương trước đó nghĩ Tiểu Vương là do tò mò mới động lung tung, nhưng hắn liên tiếp gây ra họa đoan, khiến Phó Giáo sư Trương không thể không nghi ngờ.

“Em biết rồi.” Tiểu Vương thấp giọng nói, giọng điệu tuy thấp, nhưng có thể thấy hắn không hề luyến tiếc.

Phó Giáo sư Trương nhận thấy hắn có chút bất thường, liền nói với Giáo sư Lý: “Giáo sư Lý, điều tra Tiểu Vương này.” Giáo sư Lý trong phòng livestream, sớm đã điều tra rồi.

“Thông tin của hắn đều là giả.” Giáo sư Lý nghiêm trọng nói.

Theo lời Giáo sư Lý vừa nói ra, Phó Giáo sư Trương không khỏi quay đầu nhìn Tiểu Vương, chất vấn: “Rốt cuộc ngươi là ai?” Tiểu Vương cười tà mị một tiếng, nhàn nhạt nói: “Cảm ơn các ngươi đã giúp ta tìm thấy Cây Trường Sinh Bằng Đồng!” Nói xong, Tiểu Vương từ trên cây đồng cổ hái xuống một cái chuông đồng, sau đó dẫm lên vách đá, dẫm lên nắp quan tài mà chạy, nhanh nhẹn như chim ưng vậy.

Cơ thể hắn vô cùng linh hoạt, bước chân không để lại dấu vết.

“Đinh linh linh...” Chuông đồng vang lên trên người hắn, tất cả các quan quách rung chuyển càng lúc càng dữ dội.

“Rầm!” Trong một quan tài, có một cánh tay khô quắt phá vỡ quan quách, thò ra ngoài.

Ngay sau đó, tất cả các quan quách trên vách đá đều mở ra, không ít thi thể khô quắt ngồi dậy, quay đầu nhìn Phó Giáo sư Trương và nhóm của ông ấy.

Những thi thể khô đó cơ thể khô héo, chỉ còn lại một lớp da bọc xương, mặc giáp trụ rách nát, cầm vũ khí gỉ sét.

Họ như những binh sĩ canh giữ đại mộ, từ quan quách bò ra ngoài.

Cảnh này, khiến tất cả mọi người kinh hãi.

Trong phòng livestream, không ít người đều bị xương khô dọa sợ.

“Má ơi, nhiều Tống Tử thế này, tôi chỉ có một cái Móng Lừa Đen thôi!” “Vãi chưởng, thằng Tiểu Vương kia đúng là nội gián, rốt cuộc hắn là thân phận gì?” “Đây là khảo cổ ư?

Đây chắc chắn là khảo cổ chứ không phải phim kinh dị à?” “Tiểu Vương vừa nói Cây Trường Sinh Bằng Đồng, là có ý gì?” “Chẳng lẽ cái cây đồng này, còn có thể trường sinh bất lão sao?” Không ít người trong phòng livestream gửi bình luận, nếu không phải livestream tại chỗ, tất cả mọi người đều nghĩ đây là đóng phim truyền hình.

Thực sự là quá kịch tính. ...

Trong phòng livestream.

Giáo sư Lý và nhóm của ông ấy sắc mặt vô cùng nặng nề, trong đội khảo cổ lại trà trộn một người không rõ thân phận, đây đối với đội khảo cổ mà nói, là một đòn chí mạng!

Ngốc Tiểu Muội ngây người cầm micro, bị cảnh tượng trên màn

hình dọa sợ, không biết phải giải thích thế nào.

Tần Ly nén sợ hãi, quay người ra ngoài lật sổ ghi chép. 【Chúng ta đến một mộ thất, đây là hố chôn theo binh lính, những người được chôn ở đây đều là binh sĩ canh giữ chủ mộ, họ được chôn ở đây, tiếp tục canh giữ chủ mộ.】 【Đừng động vào chuông đồng trên Cây Trường Sinh Bằng Đồng, nó sẽ đánh thức binh sĩ!

Chạy, chạy mau!

Góc tây nam có một cái động, là động do thợ xây đại mộ để lại!】 Tần Ly nhìn thấy đây, lập tức chạy về phòng livestream.

Qua camera, cô bé thấy Phó Giáo sư Trương và nhóm của ông ấy bị binh sĩ vây quanh, họ dùng đuốc để chống lại binh sĩ, những binh sĩ đó không dám lại gần, như thể rất sợ lửa.

"Phó Giáo sư Trương, góc tây nam có cái động do thợ xây để lại, có thể thoát ra từ đó!" Tần Ly nhắc nhở.

Phó Giáo sư Trương vừa nghe, nhanh chóng xác định hướng tây nam, từ từ di chuyển vị trí đến góc tây nam.

Dùng xẻng công binh gõ vào tường.

Chương 12

"Đinh đinh đinh..." "Đang đang đang..." Khi nghe thấy âm thanh rỗng, Phó Giáo sư Trương xác định được vị trí, trực tiếp bắt đầu đào.

"Đang!

Đang!

Đang..." Liên tục đào mấy chục nhát, Phó Giáo sư Trương đào ra một cái động.

"Các cậu mau vào đi, tôi chặn hậu." Phó Giáo sư Trương cầm đuốc đứng phía trước, yểm trợ những người khác rút lui trước.

"Giáo sư Trương, để em..." "Vào đi, lúc này đừng lề mề!" Phó Giáo sư Trương kiên quyết nói.

Các thành viên đội khảo cổ khác không dám lải nhải, lần lượt bò vào trong động.

Giáo sư Trương đợi họ đều vào hết, liền đổ một chút dầu hỏa xuống đất, dùng đuốc vẽ ra một đường.

Sau đó chui vào trong động, dùng đuốc chặn kín cửa động.

Những thi thể khô đó đứng bên ngoài cửa động, không thể vượt qua ngọn lửa.

Phó Giáo sư Trương và nhóm của ông ấy bò trong động một lúc rồi dừng lại.

"Đừng đi nữa, tối nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi trong động." Phó Giáo sư Trương nói.

Ra ngoài, còn không biết sẽ phải đối mặt với nguy hiểm gì, thà ở trong động ngủ để bổ sung tinh lực.

Lời này vừa nói ra, mọi người lúc này mới nằm xuống thở phào nhẹ nhõm.

Phó Giáo sư Trương đốt lửa trại ở phía trước, phía sau và hai bên trong động, phòng ngừa côn trùng và rắn độc chui vào.

"Chúng ta luân phiên canh gác, ba người cùng canh một giờ." Phó Giáo sư Trương sắp xếp.

"Được." Mọi người đồng thanh nói.

Sắp xếp xong, Phó Giáo sư Trương lấy bánh quy nén ra ăn một chút, lúc này mới nằm xuống nghỉ ngơi.

Nhìn thấy họ nằm xuống, những người trong phòng livestream, mới có thể thả lỏng.

"Chắc là không sao rồi nhỉ?" "Khám mộ kiểu này đúng là chơi với tim mạch!" "Mà nói chứ, vẫn chưa đến chủ mộ à?" "Chắc cũng không xa đâu, đến hố chôn theo binh lính rồi mà." "Thôi nghỉ thôi nghỉ thôi, sáng mai dậy xem tiếp." Trong phòng livestream, Ngốc Tiểu Muội cầm micro nói: "Chuyến khảo cổ này tuy xảy ra không ít khó khăn, nhưng đội khảo cổ lần này cũng có thể bình an vượt qua, hãy để chúng ta cảm ơn cô Tần Ly, vì sự giúp đỡ của cô ấy, đã giúp đội khảo cổ vượt qua mấy lần nguy hiểm." "Đa tạ cô Tần Ly đã giúp đỡ!" Trong phòng livestream, camera chiếu vào Tần Ly.

"Không cần cảm ơn, đều là việc em nên làm." Tần Ly khẽ cười nói.

"Vậy chuyến livestream khảo cổ lần này tạm thời kết thúc, phòng livestream sẽ mở toàn thời gian, cảm ơn quý vị đã theo dõi, tạm biệt!" Ngốc Tiểu Muội livestream xong, vẫy tay chào tạm biệt mọi người.

Camera trong phòng livestream, cũng theo đó kết thúc.

Tần Ly lúc này mới rời đi, chuẩn bị đi căng tin ăn cơm.

Bận rộn cả đêm, bây giờ đã hơn mười một giờ rồi.

Ra khỏi phòng livestream, cô bé cầm điện thoại lên, muốn gọi cho Tần An, dù sao chuyện sổ ghi chép, vẫn phải làm rõ.

Tần Ly mở số điện thoại của Tần An, trực tiếp gọi đi. ...

Trong căn hộ thuê.

Tần An nhìn Phó Giáo sư Trương và nhóm của ông ấy đi vào đường hầm, trong đầu hắn vang lên tiếng của Hệ thống. 【Đinh!

Phát hiện Tần Ly sử dụng sổ ghi chép của Ký chủ để hướng dẫn đội khảo cổ vượt qua hố chôn theo binh lính.

Chúc mừng Ký chủ nhận được kỹ năng đặc biệt: Song Chỉ Tham Động!】 Theo tiếng hệ thống lạnh lùng vừa dứt, Tần An lập tức cảm thấy ngón giữa và ngón trỏ tay phải của mình rất ngứa.

Giống như kiến đang cắn vậy.

Khi Tần An cúi đầu nhìn, ngón giữa và ngón trỏ tay phải của mình, dài ra một đoạn, dài hơn những ngón tay khác.

"Song Chỉ Tham Động, đây đúng là thần kỹ!" Tần An có chút bất ngờ.

Phải biết rằng, trong cổ mộ có không ít cơ quan, và có năng lực Song Chỉ Tham Động, là có thể phá hủy cơ quan trước khi cơ quan khởi động.

Đây chính là năng lực lớn nhất của Phát Khâu Trung Lang Tướng thời cổ đại, chắc chắn là thần kỹ!

Tần An đang định thử thì điện thoại reo.

Cầm lên nhìn, vẫn là Tần Ly gọi đến. ...

Trong căn hộ thuê.

Tần An nhìn điện thoại đang reo, do dự một lát, vẫn bắt máy.

“Alo, có chuyện gì vậy cô em?” Tần An uể oải hỏi.

“Anh rốt cuộc có muốn ra ngoài không?” Tần Ly trực tiếp hỏi.

“Ra ngoài làm gì?” “Thảo luận chuyện sổ ghi chép của anh.” Tần Ly trực tiếp nói.

Lời này vừa nói ra, Tần An do dự một chút.

Quyển sổ ghi chép vẫn phải để Tần Ly giữ, cô bé giữ thì mới có lợi cho hắn, nếu cô bé làm mất, thì phần thưởng hệ thống của hắn sẽ mất.

“Được thôi, anh đi tìm em, tiện thể mang cho em cái áo khoác.” Tần An gật đầu.

“Căng tin trường tầng hai.” Tần Ly nói ra một địa điểm.

Căng tin trường, mở cửa cả ngày.

“Được, đợi một lát.” Tần An nói một câu, cúp điện thoại, tiện tay vơ lấy một bộ quần áo rồi đi ra ngoài.

Tần Ly bên kia, cúp điện thoại xong thì đi thẳng đến căng tin.

May mắn là căng tin vẫn chưa đóng cửa.

Tần Ly vào trong gọi mấy món ăn, cố ý bỏ thêm tiền thuê một phòng riêng, chỉ đợi Tần An đến.

Mười phút sau, Tần An đến căng tin, đẩy cửa đi vào phòng riêng.

Vừa vào, liền thấy Tần Ly đang ăn gì đó.

Tần Ly nhìn thấy Tần An khoác áo khoác cho mình, không tự chủ dừng lại, ngây người nhìn Tần An.

Trước đây mình sao không phát hiện, anh trai lại đẹp trai đến vậy chứ?

Tần An trực tiếp ngồi đối diện Tần Ly, nhìn Tần Ly ăn gì đó.

Tần Ly hoàn hồn, lau miệng, từ chiếc túi nhỏ màu hồng lấy ra quyển sổ ghi chép màu đen.

"Anh, sổ ghi chép của anh." Tần Ly đẩy quyển sổ ghi chép đến trước mặt Tần An.

Tần An mỉm cười nói: "Em không dùng sao?" Lời này vừa nói ra, Tần Ly ngây người.

Quyển sổ ghi chép này đối với cô bé mà nói, thực sự có ích lớn, nhưng đây là đồ của anh trai, nội dung lại thần bí như vậy, cô bé cầm dùng trong lòng không yên.

"Hừ, đồ của anh trai, vẫn nên để lại cho bạn gái đầu của anh đi." Tần Ly kiêu ngạo nói.

"Anh có thể cho em mượn." Tần An trực tiếp nói.

Quyển sổ ghi chép này đối với hắn mà nói không có nhiều tác dụng, nhưng trong tay Tần Ly thì lại khác.

Tần Ly nghe lời Tần An nói, nhìn quyển sổ ghi chép trên bàn, hỏi: "Nội dung ghi lại trên đó..." "Em không phải đã thấy rồi sao?

Tất cả đều là thật." Tần An nhàn nhạt nói.

Lời này vừa nói ra, Tần Ly không khỏi kinh ngạc.

Những gì được ghi lại trong sổ ghi chép, đều là toàn bộ quá trình thám mộ.

Nếu đây là thật, vậy anh trai... rốt cuộc có bí mật gì?

Chương 13

Tần Ly đột nhiên phát hiện, anh trai dường như trở nên xa lạ.

Rõ ràng ở gần trong gang tấc, nhưng cô bé cảm thấy trên người Tần An bao phủ một tầng sương mù, khiến cô bé không thể nhìn rõ.

Tần An vươn tay gõ gõ bàn, nói: "Sổ ghi chép có thể cho em mượn, nhưng em không được tiết lộ chuyện sổ ghi chép." Tần Ly nghe vậy, gật đầu.

"Yên tâm đi, em sẽ không nói đâu." Một khi nói ra, chuyện sẽ trở nên lớn chuyện.

Tần Ly vừa nói xong, liền thấy tay phải Tần An, có hai ngón tay khá dài, liền chăm chú nhìn.

Hai ngón tay này của anh trai, từ khi nào lại trở nên dài như vậy.

Tần An phát hiện Tần Ly đang nhìn chằm chằm ngón tay mình, không khỏi rụt ngón tay lại, nhàn nhạt nói: "Làm gì vậy cô bé, việc muốn làm tốt, trước tiên phải mài sắc công cụ, em hiểu không?" "Thật đáng sợ!" Tần Ly bực mình nói.

"Là em tự nhìn chằm chằm ngón tay anh, sao lại thành anh đáng sợ?

Ngón tay của anh, chính là kiếm của anh!" Tần An không khỏi nói.

"Em chỉ là tò mò.

Ai biết anh là cái đồ phẫn thanh!" Cô bé vốn chỉ tò mò ngón tay Tần An vì sao lại dài như vậy, không giống với người khác, nhưng bị Tần An nói vậy, ngược lại cô bé lại nghĩ nhiều rồi.

"Không ăn nữa." Tần Ly tức giận buông đũa xuống.

“Em không ăn thì không ăn đi, dù sao đói bụng cũng không phải anh.” Tần An nhàn nhạt nói.

“Có cần anh gọi cho em một ly nước đường đỏ không?” Tần An hỏi.

“Em không bệnh!” Tần Ly bực mình nói.

Tần An nghe vậy, đứng dậy nói: “Nếu đã không ăn nữa, vậy anh về đây, chuyện sổ ghi chép không được nói ra ngoài.” Tần Ly thấy Tần An muốn đi, đứng dậy thu dọn sổ ghi chép, nói: “Được, anh đưa em về trước.” “Em không tìm được đường, tự mình không về được sao?” Tần An bực mình nói.

“Đêm khuya rồi, em sợ...” Tần Ly yếu ớt nói.

Tần Ly không ở cùng anh trai thuê nhà ngoài trường, mà chọn ở ký túc xá, cô bé là trợ lý giáo sư, chính sách ở ký túc xá có rất nhiều ưu đãi.

“Đây là trường học khắp nơi đều có camera giám sát, em sợ cái gì?” “Em không cần biết, anh hoặc là đưa em về, hoặc là em sẽ gửi sổ ghi chép của anh đi.” Tần Ly trực tiếp làm nũng.

“Anh luôn cảm thấy, dạo gần đây em có chút bám người.” Tần An đánh giá Tần Ly từ trên xuống dưới.

Đêm khuya bắt mình đưa cô bé về, ký túc xá nữ mà, đó là nơi nào?

Trên ban công rực rỡ sắc màu, là một người bình thường đầy máu huyết cường tráng, Tần An hắn cũng không nhịn được cám dỗ.

Tần Ly nghe lời Tần An nói, trong lòng vô cùng câm nín, bực mình nói: “Em là em gái anh mà, quan tâm nhiều hơn thì sao?” Tần An do dự một lát, gật đầu nói: “Vậy được rồi, anh đưa em về, sau này không có việc gì thì đừng liên lạc, anh chơi game.” Tần Ly khinh bỉ sâu sắc nhìn Tần An, anh trai sợ là không thể thoát ế được?

Sau này dù có giới thiệu thế nào, xem ra cũng là hại bạn thân!

Tần Ly thu dọn đồ đạc xong, đi theo Tần An ra ngoài.

Cả hai đi ra khỏi căng tin, tiến về ký túc xá nữ.

Dưới ánh đèn đường chiếu rọi, bóng của Tần An và Tần Ly kéo dài rất xa.

"Anh không thể đi chậm lại một chút sao?" Tần Ly bực mình nói, tốc độ đi của cô bé đã rất nhanh rồi, nhưng vẫn không đuổi kịp Tần An.

"Ngày mai anh còn phải đi học mà." Tần An nói.

Tần Ly nghe đến đi học, không khỏi ngây người: "Anh còn cần phải đi học sao?" Tần An có thể viết ra sổ ghi chép thám mộ, còn cần phải đi học sao?

"Không đi học thì làm sao?" Tần An bất đắc dĩ nói.

Tần Ly chợt nghĩ, cái này cũng đúng.

Hai người trên đường, vừa đi vừa trò chuyện không đầu không cuối, rất nhanh đã đến dưới lầu ký túc xá nữ.

"Cô em, em cũng lớn rồi, sau này không có việc gì thì ít liên lạc thôi." Tần An vẫy vẫy tay, quay người rời đi.

Người đã đưa đến rồi, hắn cũng nên về ngủ.

Chuyện sổ ghi chép cũng đã xử lý xong rồi, sau này chỉ cần đợi phần thưởng là được.

Tần Ly vốn định nói chuyện, nghe lời Tần An nói, tức giận quay về.

Mình đường đường có dung mạo thiên sứ, sao lại đáng ghét như vậy chứ?

Người khác đều mong ước được ở thêm với mình mấy giây, chỉ có anh trai là không muốn ở thêm một giây nào!

Tần Ly tức tối quay người trở về.

Vừa về đến ký túc xá, Tần Ly từ tủ sách lấy ra mấy quyển cổ tịch.

Cô bé nhớ, cô bé đã từng đọc thấy về người có ngón tay khá dài trong sách.

Lật xem nửa tiếng sau, cô bé tìm thấy nội dung mình muốn tìm trong cổ tịch. 【Phát Khâu Trung Lang Tướng: Khởi nguồn từ thời Tào Ngụy, do Tào Tháo thành lập!

Cùng với Mạc Kim Giáo Úy đều thuộc đội quân đạo mộ, Mạc Kim Giáo Úy là quân đội đạo mộ, còn Phát Khâu Trung Lang Tướng thì là cá nhân!】【Phát Khâu Trung Lang Tướng có thực lực cực mạnh, hai ngón tay bên phải dài hơn, thiện trường Song Chỉ Tham Động, có thể phá giải các cơ quan tinh xảo trong cổ mộ, hơn nữa lại là đơn truyền một mạch!】【Truyền thuyết, Phát Khâu Trung Lang Tướng vẫn luôn canh giữ một bí mật về trường sinh bất lão, nhưng đến nay chưa ai biết được, cũng chưa ai từng gặp Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết!】...

Sau khi đọc xong những gì ghi lại trên cổ tịch, Tần Ly vô cùng kinh ngạc.

"Chẳng lẽ, anh ấy là Phát Khâu Trung Lang Tướng!?" Trong phòng livestream, không ít người nhìn màn hình đen thui, bàn tán xôn xao.

"Đây không phải là livestream thám mộ sao?

Sao lại che camera lại?

Mau cho camera lộ ra đi!" "Nói không chừng là muốn làm chuyện gì mờ ám." "Che camera lại, là để phòng ngừa bọn trộm mộ thông qua

Cửu Hoàn Động Khẩu.

Tiểu ca thần bí thật lợi hại, ngay cả Cửu Hoàn Động Khẩu trong chớp mắt cũng có thể phá vỡ, tôi nghi ngờ ngôi mộ cổ này là nhà của anh ta." "Đã báo cáo lầu một, đợi tra đồng hồ nước đi." "Đông đông đông... mở cửa tra đồng hồ nước!" Rất nhanh, các bộ phận liên quan đã tiến hành rà soát các bình luận trên mạng, đến tận nơi tra đồng hồ nước.

Kết quả thật sự đã bắt được hai người giám sát màn hình livestream, báo tin cho các đạo mộ tặc khác. ...

Mê Cung Tần Lĩnh.

Tần An dẫn Tần Ly và Hoắc Băng, rẽ trái rẽ phải, đi nửa tiếng, mới đi ra ngoài.

"Anh vì sao lại phá vỡ Cửu Hoàn Động Khẩu?" Tần Ly khó hiểu hỏi một câu.

"Phía sau chúng ta có đạo mộ tặc, phá vỡ trình tự rồi, bọn chúng sẽ không vào được." Tần An giải thích.

"Vậy lỡ bọn chúng vào được thì sao?" Hoắc Băng hỏi một câu.

Tần An quay đầu nhìn cô một cái, nói: "Tôi nói sao nhỉ, Cửu Hoàn Động Khẩu, cơ hội tìm được con đường chính xác chỉ có một phần trăm, một khi đi sai, chắc chắn sẽ chết." "Cô có muốn đi xem sự khủng khiếp trong Cửu Hoàn Động Khẩu không?" Hoắc Băng nghe được câu nói này, toàn thân run rẩy, lắc đầu nói: "Thôi được rồi, không xem đâu." Cô sợ mình vào rồi sẽ không ra được nữa.

Cửu Hoàn Động Khẩu mới chính là sự khủng khiếp, một khi đi sai một hướng, chắc chắn phải chết.

Khi Tần An và hai người kia đi ra ngoài, thấy Giáo sư Ngô dẫn đội khảo cổ đứng phía trước.

“Các anh chị ở đây đợi chúng tôi sao?” Tần Ly vừa nói vừa bước lên, bị Tần An kéo lại.

“Có vấn đề.” Tần An nói một câu.

“Mau đi!” Ngô Tứ Ý hét lên một tiếng.

Cũng chính lúc này, một đám đạo mộ tặc từ bốn phương tám hướng xuất hiện, vây quanh Tần An và hai người kia.

Quan trọng là, vũ khí trong tay bọn chúng, lại là vũ khí mà Ngô Tứ Ý và nhóm của ông ấy mang theo.

“Tôi nghiêm trọng nghi ngờ trình độ của đội cứu viện các người.” Tần An một tay che mặt, không muốn tiếp tục nhìn xuống.

Đạo mộ tặc chỉ có hơn hai mươi người, vũ khí của bọn chúng cũng chỉ là đao kiếm côn bổng.

Mà Ngô Tứ Ý và nhóm của ông ấy mang theo toàn bộ đều là vũ khí tiên tiến.

Như thế này mà còn bị người ta tóm gọn, cướp vũ khí, thì cũng chịu thua.

“Thậm chí còn tệ hơn cả đồng đội heo tôi từng dẫn dắt.” Tần An không khỏi mắng một câu.

Ngô Tứ Ý và nhóm của ông ấy cũng biết là mình đã kéo chân, cúi đầu im lặng, có mấy người trong đội cứu viện muốn phản bác, nhưng lời nói ra, càng khiến người ta tức giận hơn.

Chương 14

“Không phải là do các người lãng phí thời gian đi tắm, nếu sớm đến, chúng tôi có bị bắt sao?” Ngô Tứ Ý quay đầu trừng mắt nhìn hắn một cái.

Tần An hoàn toàn câm nín, hóa ra còn trách chúng ta?

Cộng đồng mạng trong phòng livestream thấy cảnh này, ai nấy đều bắt đầu gõ bàn phím.

“Vãi chưởng, thằng con trai được mẹ nuông chiều này từ đâu ra vậy?

Rõ ràng mình không có năng lực, còn dám trách người khác?” “Cái thằng ngu này cũng có thể vào đội khảo cổ sao?

Tôi thực sự nghiêm trọng nghi ngờ trình độ thực sự của đội khảo cổ hiện nay!” “Bỏ hai chữ ‘nghi ngờ’ đi là vừa.” “Lúc thần bí tiểu ca diệt trùng vương phía trước thì mày ở đâu?

Được tiểu ca bảo vệ suốt chặng đường mà không biết ơn thì thôi đi, còn dám mở miệng nói ra sao?” “Thật không biết mặt mũi từ đâu ra!” Trong phòng livestream, đủ loại bình luận bay đầy màn hình, ngay cả MC Ngốc Tiểu Muội cũng không nhịn được nói mấy câu.

“Các vị, người vừa nói chuyện đó tuyệt đối không phải người của đội khảo cổ, hắn là kẻ dựa vào quan hệ trà trộn vào.” “Tôi hy vọng các bộ phận liên quan hãy chấn chỉnh lại giới khảo cổ, đừng để những người không có năng lực trà trộn vào nữa!” Nhân viên đội cứu viện đó nằm mơ cũng không ngờ tới, mình lại nổi tiếng, nổi tiếng khắp mạng xã hội. ...

Mê Cung Tần Lĩnh.

Tần An chậm rãi rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra, cầm trong tay.

"Đừng động!" Đạo mộ tặc cầm súng chỉ vào Tần An.

"Ngươi là Bàn Sơn, hay Tá Lĩnh?" Tần An hỏi.

"Tá Lĩnh!" Đạo mộ tặc bịt mặt nói.

"Hãy nói cho ta con đường chính xác dẫn đến Cửu Hoàn Động Khẩu, nếu không ta sẽ giết bọn chúng!" Tá Lĩnh Lực Sĩ cầm súng chỉ vào Ngô Tứ Ý và nhóm của ông ấy, đe dọa.

Tần An thờ ơ liếc một cái, kéo Tần Ly quay người bỏ đi.

Sống chết của người khác, liên quan gì đến hắn?

Chỉ cần Tần Ly không sao là được.

Hoắc Băng đứng ngây tại chỗ, còn có tôi nữa mà, dẫn tôi đi với chứ!

Đạo mộ tặc nhìn Tần An trực tiếp bỏ đi, cầm súng dí vào đầu Ngô Tứ Ý, đe dọa: "Ngươi thật sự nghĩ ta không dám nổ súng sao?" Tần An không thèm quay đầu lại, tiếp tục đi, mặc kệ cả Hoắc Băng.

Tần Ly kéo Tần An lại, nói: "Hãy nói con đường đó cho bọn họ đi." Tần An quay đầu nhìn Tần Ly một cái, nói: "Nói con đường đó cho bọn chúng, đến lúc đó đạo mộ tặc đều vào hết, bọn chúng cũng khó thoát khỏi cái chết!" "Phía trước chính là cây đồng cổ rồi, em nghĩ bọn chúng còn có thể trốn đi đâu được nữa?" Đi qua thân cây đồng cổ, chính là cửa đồng lớn.

Hoặc là tiến vào cửa đồng lớn, hoặc là quay về, không còn con đường nào khác.

Tần Ly nghe được câu nói này, nắm chặt tay Tần An.

"Anh nhất định có cách, không ai quen thuộc nơi này hơn anh."

Tần An nhìn Tần Ly, nói: “Anh chỉ quan tâm sống chết của em, những người khác anh không muốn quản.” Tần Ly nghe được câu nói này, trong lòng rung động, sắc mặt hơi hồng.

Anh trai... quả nhiên là quan tâm mình nhất, phải không?

“Chỉ cần anh cứu được bọn họ, em sẽ đồng ý với anh.” Tần Ly nói nhỏ, nhớ đến nguyện vọng không muốn làm bài tập của anh trai.

Tần An: ???

Em đồng ý cái gì?

Em có phải đã hiểu lầm điều gì rồi không?

Những người trong phòng livestream một trận sôi sục.

“Vãi chưởng, sống chết đến nơi rồi mà còn nói chuyện yêu đương hả?” “Xong rồi, chị Tiểu Ly đã sa vào lưới tình rồi.” “Cuối cùng thì đây là livestream khảo cổ, hay là phim truyền hình vậy?” “Chị Tiểu Ly tỉnh táo lại đi, đừng bị nhan sắc mê hoặc.” ...

“Đủ rồi, ta chỉ hỏi ngươi là cứu hay không cứu!” Tá Lĩnh nhân cắt ngang cuộc đối thoại của Tần An và Tần Ly.

Tần An thờ ơ nhìn hắn một cái, nói: “Tôi có thể nói cho ngươi con đường chính xác, nhưng ngươi phải thả người cho tôi.” “Không được, đợi người vào rồi ta mới thả cho ngươi!” Tá Lĩnh nhân nói.

Tần An nhìn trái nhìn phải một cái, nói: “Được.” Nói xong, Tần An dẫn Tần Ly và Hoắc Băng đi đến bên cạnh Ngô Tứ Ý và nhóm của ông ấy.

“Xin lỗi.” Ngô Tứ Ý nói một câu xin lỗi.

“Không cần xin lỗi tôi, các người không nợ tôi gì cả.

Hơn nữa, thực lực của các người không bằng người ta, chi bằng nhảy vực tự vẫn đi.” Tần An lạnh lùng nói, cố ý nhấn mạnh hai chữ

“nhảy vực” rất nặng.

Ngô Tứ Ý ngẩng đầu nhìn Tần An một cái, thấy Tần An nhìn về bên trái, lập tức hiểu ra.

“Súng các người đã cướp, trả lại vật tư cho chúng tôi đi.” Tần An ngẩng đầu nói.

“Ít nói nhảm đi, bây giờ các ngươi là tù binh, không có tư cách đưa ra yêu cầu, mau nói con đường chính xác!” Tá Lĩnh nhân giận dữ nói.

“Bàn Sơn có thuật, Tá Lĩnh có giáp, Mạc Kim có phù, Phát Khâu có ấn!” Tần An nói một câu, hai ngón tay dài của hắn, khẽ chạm nhẹ vào Hắc Kim Cổ Đao.

“Đinh đinh đinh...” Sau đó, Mạc Kim Phù trên cổ hắn, trong môi trường tối đen tỏa ra ánh sáng trong suốt, dưới ánh lửa chiếu rọi lấp lánh thứ ánh sáng dịu mát, đầu phù nhọn hoắt sắc bén, phần thân hình chùy phía dưới được khảm những đường kim tuyến, tạo thành hình dạng “thấu địa văn”, trên thân phù khắc hai chữ cổ triện “Mạc Kim”.

Tá Lĩnh nhân nhìn thấy ngón tay của Tần An, rồi lại nhìn thấy trong ngực hắn có một vầng sáng lập tức ngây người, hai đầu gối mềm nhũn, suýt nữa thì quỳ xuống.

“Anh hai, anh ấy nắm rõ Quần thể cổ mộ Tần Lĩnh Mê Cung như lòng bàn tay.

Lại còn giữ khoảng cách lạnh nhạt với mình, hóa ra anh ấy là Phát Khâu Trung Lang Tướng!” Tần Ly lẩm bẩm.

Thân phận này vô cùng thần bí, đặc biệt đối với giới khảo cổ, cứ như một hóa thạch sống vậy.

Tần Ly nhìn cuốn sổ đen, trầm ngâm: “Anh hai chịu để lại sổ tay cho mình, thực ra trong lòng vẫn có mình.” Nói xong, cô lại không nhịn được cười.

“Quái vật Godzilla, anh nhất định không ngờ em đã đoán được thân phận của anh rồi phải không!” Cô cầm điện thoại lên, gửi cho Tần An một tin nhắn.

Vừa về đến căn hộ cho thuê, Tần An nghe thấy tin nhắn Tần Ly gửi đến, mở ra xem: 【Anh, anh không ngờ đâu, em đã đoán được thân phận của anh rồi.】 “Con bé này bị điên à?

Mình chỉ là một sinh viên đại học bình thường, có thân phận gì chứ?” Tần An nghi ngờ em gái mình có vấn đề về não.

Mình chỉ là một sinh viên đại học bình thường, thì có thân phận gì?

“Thôi bỏ đi, ngủ đã.” Tần An lười nghĩ nhiều, trực tiếp nằm xuống ngủ.

Một đêm trôi qua trong chớp mắt.

Sáng sớm hôm sau.

Tần Lĩnh Mê Cung.

Trương phó giáo sư ngủ một giấc đến bảy rưỡi thì tự nhiên tỉnh dậy.

Ông tỉnh dậy nhìn đồng hồ, đã bảy rưỡi rồi.

“Sao các cậu không gọi tôi dậy trực đêm?” Trương phó giáo sư hỏi các thành viên đội khảo cổ đang trực đêm.

“Trương phó giáo sư, thầy nghỉ ngơi tốt mới là chuyện quan trọng, chúng tôi nhiều người thế này, có thêm thầy cũng không hơn, thiếu thầy cũng chẳng kém.” Một thành viên đội khảo cổ nói.

Trương phó giáo sư không vui nhìn họ, lắc đầu.

“Lần sau nhớ gọi tôi.” “Vâng.” Sau khi mọi người lần lượt tỉnh dậy, họ dùng lửa đun nước, ăn một ít bánh mì và bánh quy khô, rồi

tiếp tục tiến lên.

Trong đường hầm, vẫn tối đen như mực, không phân biệt được ngày đêm.

“Cuộc khảo cổ lần này tuy có chút trắc trở, nhưng nhìn chung vẫn khá thuận lợi, sắp tìm được chủ mộ thất rồi.” Trương phó giáo sư nói với mọi người.

Đợi đến khi họ leo ra khỏi hang động, mọi người mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Trong không gian chật hẹp, họ bị ngạt thở vô cùng khó chịu.

“Phù, cuối cùng cũng ra ngoài rồi.” Mọi người reo hò.

Trương phó giáo sư vừa ra ngoài, không hề vui mừng, mà lại vô cùng sầu não.

Trước mắt, là một vực sâu khổng lồ, bên vách đá dựng đứng, chất đầy xương cốt dày đặc, rõ ràng họ đều là những công tượng đã từng xây dựng lăng mộ.

Họ cứ tưởng đã đào thoát được, nhưng lại chết ở đây.

“Cẩn thận một chút, nơi này chắc chắn có nguy hiểm, nếu không cũng không thể có nhiều hài cốt như vậy.” Trương phó giáo sư nhắc nhở.

Nghe vậy, mọi người lập tức bình tĩnh lại, đánh giá những hài cốt hai bên.

“Giáo sư, chúng ta nên đi đường nào?” Một thành viên đội khảo cổ hỏi.

Chương 15

“Không có đường.” Trương phó giáo sư lắc đầu.

Hai bên trái phải của họ, đều là con đường do công tượng đào ra, nhưng không đi được xa, đi qua rồi cũng là ngõ cụt.

“Vậy phải làm sao?” “Liên hệ hỏi Lý giáo sư đi.” Trương phó giáo sư nói.

Vừa dứt lời, cuộc gọi video đã kết nối với phòng phát sóng Kinh Châu.

Trong phòng phát sóng, các chuyên gia và giáo sư đều đã đến.

“Lý giáo sư, chúng ta hiện đang bị kẹt bên vách đá, không biết phải đi đâu, hai bên trái phải đều không có đường, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm.” Trương phó giáo sư nói.

Lý giáo sư nhìn vách núi dựng đứng, nghiêm trọng nói: “Đường hầm này là do công tượng đào trộm, không nối liền với mộ thất, nên tôi đoán, đường vào mộ thất hoặc ở phía xa hơn bên phải, hoặc ở phía xa hơn bên trái.” “Công tượng có lẽ còn chưa đào được đường thật sự, đã chết đói, nên không nhất định có…” Lý giáo sư còn chưa nói xong, thì sững sờ.

Chỉ thấy trên nhiều bức tường nhô ra, có Thi Miết!

Thi Miết ở đây, lấy cơ thể công tượng làm thức ăn, bám trên vách tường ngủ đông, một khi cảm nhận được nhiệt độ, chúng sẽ tỉnh dậy.

Thi Miết ở đây khác với Thi Miết trong bình thổ quán đầu người, những con Thi Miết này có kích thước nhỏ hơn, nhưng toàn thân màu xanh đỏ, trông có vẻ độc tính mạnh hơn.

Trương phó giáo sư và nhóm của ông đốt đuốc để chống lại Thi

Miết.

Có một người nhặt xương ném ra, kết quả lập tức bị Thi Miết ăn sạch.

"Xương cốt không có tác dụng!" Thành viên đội khảo cổ kinh hoàng nói.

"Lý giáo sư, chúng ta bây giờ nên đi đâu?" Trương phó giáo sư vội vàng hỏi.

Hai bên trái phải của họ toàn là Thi Miết, cách duy nhất là rút lui vào hang động.

Nhưng phía sau hang động là xác khô, quay lại sẽ càng nguy hiểm hơn.

Họ rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Lý giáo sư lau mồ hôi trên trán, nói: "Tôi sẽ tra cứu tài liệu trước." Trong phòng phát sóng, các giáo sư và chuyên gia khác cũng đang nhanh chóng lật xem tài liệu, ai nấy đều bận đến mức mặt mũi lem luốc.

Hôm nay khi phát sóng, họ không thông báo cho Tần Ly, chủ yếu là vì họ cho rằng có nhiều người chuyên nghiệp như họ ở đây, không cần đến cô, nên đã không gọi.

Khi camera chiếu đến họ, phòng phát sóng lập tức tràn ngập lời châm chọc.

"Haha, một đám cái gọi là chuyên gia và giáo sư, gặp vấn đề thì vô dụng." "Nếu đội khảo cổ gặp chuyện, thì không một giáo sư hay chuyên gia nào ngồi đây là vô tội." "Nghe nói hôm nay phát sóng không ai thông báo cho tiểu Ly học tỷ, nguyên nhân gì thì chúng tôi không biết, cũng không dám hỏi." "Một đám chuyên gia chó má, các người có tác dụng chút đi!" Trong phòng phát sóng tràn ngập các loại chửi rủa.

Và người phụ trách phát sóng đã cử người đi tìm Tần Ly.

Lúc này Tần Ly đang trên đường đến phòng học, hôm nay không ai gọi cô nên cô không tiện đi.

Vừa đi đến cửa phòng học, Tần Ly đã nghe thấy có người gọi cô.

"Tần Ly!

Tần Ly!" Tần Ly quay đầu nhìn lại, người gọi cô là nhân viên phòng phát sóng.

"Tần Ly, nhanh đi theo tôi đến phòng phát sóng, Trương phó giáo sư và nhóm của ông ấy gặp nguy hiểm rồi." Nhân viên phòng phát sóng vội vàng nói.

"Nhưng hôm nay Lý giáo sư không gọi tôi." Tần Ly thành thật nói.

"Ông ấy có thể quên, cô mau đi theo tôi đi, đến muộn Trương phó giáo sư và nhóm của ông ấy sẽ gặp chuyện." Tần Ly gật đầu, đi theo họ đến phòng phát sóng.

Vừa vào, Tần Ly đã thấy Trương phó giáo sư và nhóm của ông đang ở bên vách đá, bị một đám Thi Miết bao vây.

Trương phó giáo sư trên màn hình thấy Tần Ly đi vào, lập tức nói: "Tiểu Ly à, lại phải phiền em một chút, em có biết ở đâu có đường không?" "Trương giáo sư, nếu thầy tin em, thì hãy nhảy xuống vực sâu!" Tần Ly nói.

Lời này vừa nói ra, Trương phó giáo sư trên màn hình sững sờ, Lý giáo sư và nhóm của ông đang lật xem tài liệu cũng sững sờ.

"Hồ đồ!

Em đang bảo Trương giáo sư và nhóm của ông ấy đi chịu chết đấy!" Lý giáo sư quát lên.

Trương phó giáo sư trên màn hình hỏi: "Có cần chuẩn bị gì

không?" "Chuẩn bị chống nước." Tần Ly nói một câu, Trương phó giáo sư lập tức hiểu ra.

Tất cả mọi người có mặt cũng lập tức hiểu ra.

Trương phó giáo sư ra hiệu cho mọi người: "Camera và máy bay không người lái, dùng vải chống nước bọc kỹ lại, kiểm tra xem trên người có đồ vật nào dễ bị nước vào không!" Mọi người kiểm tra một lượt, đều lắc đầu.

Trương phó giáo sư nghiêm trọng nhìn mọi người, nói: "Nếu tin tôi, thì hãy nhảy cùng tôi!" Nói xong, Trương phó giáo sư trực tiếp nhảy xuống.

Những người khác tuy có chút căng thẳng và sợ hãi, nhưng lúc này, họ không thể không nhảy.

Từng thành viên đội khảo cổ, nhắm mắt lại nhảy xuống.

Máy bay không người lái phía sau, cũng bay theo sát.

"Ông…" Trong phòng phát sóng, mọi người nhìn Trương phó giáo sư và nhóm của ông ấy kiên quyết nhảy xuống vực, ai nấy đều thốt lên cảm thán.

"Khảo cổ không chỉ cần kiến thức chuyên môn, mà còn cần cả dũng khí cực lớn!" "Bái phục!

Tôi đến nhào lộn còn không dám, mà họ lại dám nhảy từ độ cao không thấy đáy xuống!" "Quan trọng vẫn phải xem tiểu Ly học tỷ, tiểu Ly học tỷ mới là thần vĩnh cửu!" "Hay là nhường luôn vị trí cho tiểu Ly học tỷ đi!" Dù những người trong phòng phát sóng không biết dưới vực sâu có gì, nhưng họ tin tiểu Ly học tỷ sẽ không cố ý hãm hại đội khảo cổ.

Trong phòng phát sóng.

Lý giáo sư cũng không nhịn được hỏi: “Tiểu Ly, sao em biết dưới đó có sông ngầm?” “Em xem trong cổ thư.” Tần Ly nói.

“Nói thật, tôi là Thái Sơn Bắc Đẩu trong giới khảo cổ, chưa từng nghe nói có cổ thư nào ghi chép chuyện như vậy.” Lý giáo sư đặt nghi vấn.

Điều này không phải là khoe khoang, mà là ông, với tư cách một lão làng trong giới khảo cổ, đã đọc qua không ít sách, ông chưa từng nghe nói có sách ghi chép về cổ mộ.

Dù có, cũng không thể viết chi tiết và chính xác đến vậy.

Tần Ly sớm đã biết Lý giáo sư sẽ hỏi, nên tối hôm qua đã chuẩn bị sẵn kịch bản, trả lời: “Cổ thư em xem là kinh nghiệm thám mộ do một Phát Khâu Trung Lang Tướng viết.

Lúc đó em thấy thú vị nên đã ghi lại, không ngờ là thật.” Lời này vừa ra, mọi người có mặt đều nhìn nhau.

“Thật sự là Phát Khâu Trung Lang Tướng sao?” Lý giáo sư hỏi.

“Vâng, thật ạ.” Tần Ly gật đầu, thầm nghĩ: Hơn nữa tối hôm qua còn ăn cơm với em ấy, tuy nói đã lâu không như vậy rồi.

“Vậy cổ thư đó ở đâu?” Lý giáo sư vội vàng hỏi.

Với tư cách một học giả lâu năm trong giới khảo cổ, không ai hiểu rõ thực lực của Phát Khâu Trung Lang Tướng hơn ông.

Nếu Mạc Kim Giáo Úy là quân đội thám mộ, thì Phát Khâu Trung Lang Tướng là hành động cá nhân.

Hơn nữa, Phát Khâu Trung Lang Tướng, rất có thể là đi tìm thứ gì đó cho Tào Tháo.

“Em cũng không biết cổ thư đó ở đâu, tối hôm qua em đi tìm, không tìm thấy nữa.” Tần Ly lắc đầu nói, vẻ mặt thở dài.

Lý giáo sư nghe vậy, không khỏi tiếc nuối.

Nếu tìm được cổ thư, nói không chừng có thể giải mã được thứ mà Phát Khâu Trung Lang Tướng đã tìm cho Tào Tháo.

Trong phòng học.

Bài giảng hôm nay đối với Tần An có chút nhàm chán, xem livestream khảo cổ.

Đối với Tần An, người đã biết đáp án, thì thực sự không có gì đáng xem.

Hắn xem, chẳng qua cũng chỉ là Tần Ly chỉ đường cho Trương phó giáo sư và nhóm của ông, còn mình thì nhận được phần thưởng. 【Đinh!

Phát hiện Tần Ly sử dụng sổ tay của chủ nhân để hỗ trợ đội khảo cổ, chúc mừng chủ nhân nhận được phần thưởng pháp bảo trừ tà Mạc Kim Phù!】 Giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang lên trong đầu Tần An.

Tần An cảm thấy trước ngực lành lạnh, cúi đầu nhìn, trên cổ mình đeo một tấm Mạc Kim Phù màu vàng đồng sẫm.

"Cũng không tệ." Tần An nói nhỏ một câu.

Vì đang ở trong phòng học, hắn cũng không tiện lấy ra ngắm nghía.

Những người trong phòng học đều là sinh viên học khảo cổ, họ có thể phân biệt được thứ mình đang đeo trên cổ là Mạc Kim Phù.

Tần An cất Mạc Kim Phù đi, nhìn Quần thể cổ mộ Tần Lĩnh Mê Cung trên màn hình.

Quần thể cổ mộ Tần Lĩnh Mê Cung.

"Phụt xuy…" Trương phó giáo sư và nhóm của ông ấy đều rơi

xuống nước, bắn tung tóe rất nhiều bọt nước.

Chương 16

Khi máy bay không người lái hạ xuống, Trương phó giáo sư và nhóm của ông đã leo lên bờ.

Nơi này xám xịt một màu, ánh sáng mặt trời không thể chiếu vào, dẫn đến môi trường ở đây vô cùng ẩm ướt.

Trương phó giáo sư lấy bật lửa ra, đốt củi mang theo, vừa hong khô quần áo, vừa tiện thể quan sát xung quanh.

"Quần thể cổ mộ này còn lớn hơn chúng ta tưởng tượng!" Trương phó giáo sư cảm thán.

Trong phòng phát sóng, Ngốc Tiểu Muội mở bản đồ, nhưng trên bản đồ lại không thể đánh dấu vị trí của Trương phó giáo sư và nhóm của ông.

"Trương phó giáo sư, vị trí hiện tại của thầy và nhóm, trên bản đồ không tìm thấy." Ngốc Tiểu Muội nhắc nhở.

"Không sao, trên đường đến tôi luôn vẽ bản đồ, đợi ra ngoài rồi đối chiếu một chút là biết chúng ta ở đâu ngay." Trương phó giáo sư nói.

"Trương phó giáo sư, trong đầm nước này có cá!" Thành viên đội khảo cổ kinh ngạc nói.

Thậm chí có người còn động lòng tham ăn, muốn bắt cá lên nấu nướng.

Trương phó giáo sư nghe thấy có người nói, vội vàng đi đến bờ xem xét.

"Thật kỳ lạ, trong quần thể cổ mộ lại còn nuôi cá." "Nhưng con cá này thật kỳ lạ, lại có lông mày và chân, hơn nữa lông mày này có chút

giống rắn…" Trương phó giáo sư vô cùng ngạc nhiên, những con cá này trông rất kỳ lạ, lông mày giống rắn, chân giống chân gà.

"Đừng chạm vào vội, kiểm tra xem trên người mình có dính bẩn gì không!" Trương phó giáo sư cảnh giác nói.

Lúc này không ai dám đến gần nữa, ai nấy đều cởi quần áo ra kiểm tra cơ thể.

Và camera vẫn ở trong nước, để lại không gian cho Trương phó giáo sư và nhóm của ông cởi quần áo.

Tất cả mọi người đều kiểm tra cơ thể cho nhau một lượt, tiện thể giúp người khác kiểm tra, đợi sau khi xác định không có vấn đề gì, mới vắt khô quần áo và quần, đặt lên đống củi hong khô.

Và hình dáng của những con cá đó cũng được truyền đến phòng phát sóng, tất cả các giáo sư và chuyên gia đều đang nghiên cứu.

"Loại cá này, trong Sơn Hải Kinh có ghi chép, gọi là cá chân gà." Lý giáo sư phân tích.

"Cứ nghĩ loại cá này đã tuyệt chủng, không ngờ lại được phát hiện trong cổ mộ, xem ra cuộc khảo cổ lần này, không chỉ có tác dụng thúc đẩy lớn đối với lịch sử An Lạc, mà còn mang lại bất ngờ cho giới sinh vật học." Một khi loại cá này được nghiên cứu ra, thì tác dụng của nó sẽ rất lớn.

Trương phó giáo sư và nhóm của ông hong khô nước trên quần áo xong, mới men theo dòng chảy mà đi tới.

Những con cá ở đây tuy rất đặc biệt, nhưng họ không lập tức bắt, mà là ghi chép lại, đợi khi quay về sẽ bắt một con về.

Mục đích chuyến đi của Trương phó giáo sư là thám mộ, tìm hiểu rõ đại mộ, tìm được vị trí chủ mộ thất, làm rõ xem có thể khai thác được không, mới để đại đội tiến vào khai quật ngôi mộ này.

Men theo hướng dòng sông, mọi người nhanh chóng đi vào một hang động hẹp và tối đen như mực, hai bên hang động, cũng có không ít hài cốt.

“Khó mà tưởng tượng được, người xưa đã tiêu tốn bao nhiêu nhân lực vật lực để xây dựng đại mộ này.” Trương phó giáo sư cảm thán.

Khi họ đang đi trong hang động, phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng đen.

Trương phó giáo sư vội vàng dừng lại, gọi hỏi: “Tiểu Vương, là cậu sao?” Bóng đen kia vụt qua, rất nhanh biến mất trước mắt Trương phó giáo sư và nhóm của ông.

“Trương phó giáo sư, có cần đuổi theo không?” Một nhân viên khảo cổ hỏi.

Phía trước là một ngã ba, hướng bóng đen biến mất là bên phải.

“Không đuổi, đi bên trái.” Trương phó giáo sư trầm ngâm nói.

Bóng đen kia rốt cuộc là Tiểu Vương, hay là quỷ ảnh trong màn sương đen, ông không biết.

Ông chỉ biết không thể đuổi theo, sẽ có nguy hiểm lớn.

Vì nó đi bên phải, thì mình sẽ đi bên trái.

Tránh xa nó ra.

Các thành viên đội khảo cổ gật đầu, đi theo Trương phó giáo sư rẽ trái.

Khi họ đi theo con đường bên trái, bóng đen kia lại xuất hiện, máy bay không người lái lập tức truy tìm, nhưng bóng đen lại biến mất.

Điều này khiến Trương phó giáo sư lo lắng không nguôi, vô thức tăng nhanh bước chân.

Đi trong hang động, Trương phó giáo sư cảm thấy mình đang đi lên, hơn nữa phía trước có rất nhiều ngã ba.

Hơn nữa bất kể họ đi thế nào, bóng đen vẫn luôn theo sau.

Sau khi đi hơn hai tiếng, Trương phó giáo sư và nhóm của ông mới đi ra khỏi hang động.

Chỉ là khoảnh khắc đi ra khỏi hang động, Trương phó giáo sư và nhóm của ông đều sững sờ.

Không chỉ ông, mà các thành viên đội khảo cổ phía sau ông cũng đều kinh ngạc.

"Trời ơi, lại quay lại chỗ cũ rồi!" "Mà nói, cái bóng ma trong màn sương đen lúc trước có còn ở đây không?" "Cả cái bóng kỳ dị kia nữa." Trong phòng phát sóng, mọi người bàn tán xôn xao.

Trương phó giáo sư và nhóm của ông trở lại nơi họ đã ở, là bên ngoài hầm binh sĩ, cũng là nơi họ tránh những tảng đá lăn.

Cái hầm bị tảng đá lớn chặn lại phía trước, chính là hầm tùy táng binh sĩ.

Quần thể cổ mộ Tần Lĩnh Mê Cung.

Trương phó giáo sư nhìn hầm phía trước, không khỏi lẩm bẩm: "Xem ra nơi này, còn phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng." Hai bên hầm, còn có đường.

Lần trước vì bị tảng đá lớn truy đuổi, Trương phó giáo sư không kịp thám hiểm đường, chỉ có thể lao thẳng vào hầm binh sĩ.

Lần này họ đi ra từ con đường bên trái.

"Chúng ta nhanh chóng đi thôi, bóng ma được thả ra lúc trước có lẽ vẫn chưa rời đi." Trương phó giáo sư dặn dò.

Cái bóng ma kia rốt cuộc là thứ gì, đến bây giờ ông vẫn chưa rõ.

Một đoàn người đi theo hành lang bên phải, mỗi bước đều vô cùng cẩn thận, sợ giẫm phải cơ quan.

Đi một lát sau, Trương phó giáo sư bật đèn pin cường độ cao, quay đầu chiếu sáng.

Một bóng đen lộ ra.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Trương phó giáo sư hỏi.

Bóng đen kia nhanh chóng biến mất, máy bay không người lái đi truy tìm, nhưng vẫn không tìm thấy người ở đâu, thiết bị cảm ứng nhiệt cũng không cảm ứng được.

Trương phó giáo sư lén lấy ra một nắm bột huỳnh quang từ trong túi, rải xuống đất.

Sau đó lại không động thanh sắc ném mấy cái đinh ba cạnh xuống đất.

Ông muốn xem, thứ theo dõi ông rốt cuộc là người, hay là thứ gì đó không sạch sẽ.

"Tiếp tục đi thôi." Trương phó giáo sư hô.

Một đoàn người theo hành lang, tiếp tục tiến lên.

Đi được vài bước, phía trước hai bên xuất hiện rất nhiều người nộm.

Họ cầm qua dài, vũ khí trông giống vũ khí thời kỳ Đông Chu đến Tiên Tần, hơn nữa màu sắc trên người họ vô cùng nổi bật, thân hình và ngũ quan cũng giống hệt người thật.

Tuy nhiên có vài người nộm, có lẽ vì niên đại đã lâu mà bị phai màu, còn có những vết nứt không nhỏ.

"Nếu khai quật cổ mộ này ra, có lẽ sẽ vượt qua binh mã dũng!" Trương phó giáo sư kinh ngạc nói.

Chỉ riêng hầm dũng tùy táng, đã đáng giá liên thành, đặc biệt là những người nộm này, vô cùng quý giá.

"Rắc!" Đột nhiên, có một người nộm hoàn toàn nứt toác ra, để lộ xương cốt và một lớp da.

Trương phó giáo sư và nhóm của ông đột nhiên lùi lại vài bước, sợ lại có Thi Miết chui ra.

"Đây là hoạt nhân dũng." Có một học trò kinh hô.

Trương phó giáo sư gật đầu, giải thích: "Không có gì lạ, trước thời Tiên Tần, dùng người sống tùy táng, dùng người sống làm nộm, canh giữ mộ thất." "Cho đến khi Long Quân quét sạch tám phương sáu cõi, thống nhất thiên hạ, mới bãi bỏ tục dùng người sống tùy táng, dùng người sống làm nộm." "Đương nhiên, hoàng đế vẫn sẽ dùng người sống tùy táng, nhưng không có hoạt nhân dũng." Trương phó giáo sư nói xong, cẩn thận kiểm tra hoạt nhân dũng trước mặt, đồng thời dùng camera chụp lại, đây đều là những tài liệu lịch sử quý giá.

Có những tài liệu lịch sử này, sau khi làm rõ chủ nhân ngôi mộ này là ai, thì có thể hoàn thiện lịch sử An Lạc đã bị thiếu hụt.

Bên phòng phát sóng, cũng đang phân tích ngôi đại mộ này.

"Ngôi mộ này quy mô đồ sộ như vậy, chắc không chỉ đơn thuần là mộ tướng quân, tôi nghi ngờ là mộ hợp táng tướng quân và hoàng đế!" "Tướng quân canh giữ hoàng đế yên nghỉ!" Lý giáo sư phân tích, nói có lý có cứ.

"Có manh mối này, chúng ta có thể tra ra rốt cuộc là đại mộ của ai." "Đông Chu đến Tiên Tần, khoảng thời gian này vẫn quá dài, trong khoảng thời gian này lại có Xuân Thu và Chiến Quốc." "Xuân Thu Chiến Quốc danh tướng xuất hiện lớp lớp, bách gia tranh minh, vẫn khó mà khoanh vùng được là ai." Các chuyên gia cũng đều bày tỏ ý

kiến của mình, tương tự như Lý giáo sư, đều cho rằng là quần thể mộ tướng quân canh giữ hoàng đế.

Nên mới có hầm đầu người và mộ binh sĩ, bây giờ còn có hành lang người nộm.

Chương 17

Chỉ là họ không đoán ra được, rốt cuộc là vị quân vương và tướng quân nào.

Dù sao cuối thời Đông Chu, chư hầu chia cắt, mỗi người xưng vương.

Khi đó vương hầu quá nhiều, mà manh mối lại quá ít, khó mà khoanh vùng được rốt cuộc là ai.

"Để phân tích ra là mộ của ai, vẫn quá khó." Lý giáo sư lắc đầu nói.

Tần Ly im lặng ngồi một bên không nói gì, bây giờ chưa cần đến cô, mà những thứ chuyên nghiệp này, Lý giáo sư cũng sẽ không bàn bạc với cô.

Màn hình chuyển cảnh, camera chiếu đến hiện trường Quần thể cổ mộ Tần Lĩnh Mê Cung.

Chỉ thấy Trương phó giáo sư ngồi xổm trên đất, đang nhìn chằm chằm một người nộm trong đó.

"Trương phó giáo sư, có phải đã phát hiện ra điều gì không?" Một thành viên đội khảo cổ tò mò hỏi.

"Có vấn đề." Trương phó giáo sư trầm giọng nói.

Ông phát hiện ra bột huỳnh quang do mình để lại trên chân người nộm này.

"Đây là bột huỳnh quang tôi để lại, sao lại xuất hiện trên chân người nộm?" Trương phó giáo sư khó hiểu nói.

Ngay khi ông đang định nghiên cứu, người nộm cầm qua dài, vũ

khí đột nhiên rơi xuống.

Các thành viên đội khảo cổ phía sau thấy vậy, lập tức kéo Trương phó giáo sư về phía sau.

"Đang!" Qua dài rơi xuống đất, phát ra một tiếng động nhẹ, sau đó qua dài gãy đôi.

Cùng với tiếng động vang lên, những người nộm khác lần lượt chuyển động thân thể, đối mặt với Trương phó giáo sư và nhóm của ông.

Trương phó giáo sư lùi lại vài bước đứng dậy, lấy ra một bình khí dầu từ trong túi, họ bây giờ chỉ sợ Thi Miết.

"Ầm ầm ầm!" Cửa đá phía sau đột nhiên hạ xuống, chặn đường rút lui của đội khảo cổ.

Hai bên người nộm, cứ như thể bị kích hoạt cơ quan vậy, vẫn nhìn chằm chằm Trương phó giáo sư và nhóm của ông, Trương phó giáo sư và nhóm của ông động một chút, người nộm cũng động một chút, cứ như thể sống lại vậy.

Vũ khí trong tay họ rơi xuống, chĩa thẳng vào Trương phó giáo sư và nhóm của ông.

Trương phó giáo sư và nhóm của ông không dám hành động tùy tiện, sợ người nộm đột nhiên phát động tấn công.

Những người trong phòng phát sóng nhìn thấy người nộm động đậy, ai nấy đều sợ hãi.

"Vãi chưởng, người nộm này lại động đậy, đúng là quá đáng sợ!" "Có khi nào vẫn còn sống không?" "Đã mấy nghìn năm rồi, cái này mà còn sống thì tôi ăn tường!" "Chẳng lẽ, lại kích hoạt cơ quan à?" "Cái này mà tôi ở hiện trường, tôi có thể sợ chết khiếp mất." Trong phòng phát sóng, đạn mạc bay khắp nơi.

Bên phòng phát sóng cũng có vẻ mặt nghiêm túc.

Nếu những người nộm này được khai quật ra, ý nghĩa vô cùng to lớn.

Nhưng nếu bị hủy hoại thì sẽ công cốc.

Mà bây giờ những người nộm này đã động đậy, Trương phó giáo sư và nhóm của ông chắc chắn không thể đợi bị người nộm giết chết.

"Trương phó giáo sư, nếu tình huống nguy cấp, thì hủy những người nộm này đi!" Lý giáo sư trầm giọng nói.

"Ừm." Trương phó giáo sư trên màn hình gật đầu.

Ông vẫn không nghĩ ra, sao trên chân người nộm này lại dính bột huỳnh quang, điều này quá khó tin.

Chẳng lẽ bóng đen ông nhìn thấy trước đó, không phải là người sống, cũng không phải là quỷ ảnh, mà là những người nộm này?

Vậy những người nộm này được kích hoạt bằng thứ gì?

Đã mấy nghìn năm rồi, không thể nào còn sống được!

"Xào xạc…" Đúng lúc này, Trương phó giáo sư nghe thấy tiếng nước chảy.

Rất nhanh không khí trở nên ẩm ướt, nước bắt đầu thấm vào các bức tường xung quanh.

Trương phó giáo sư trầm ngâm nói: "Phá hủy người nộm, xông qua!" Tuy rất tiếc, nhưng lúc này tính mạng quan trọng hơn!

Có tiếng nước chảy đến, điều đó có nghĩa là không bao lâu nữa hành lang này sẽ bị nước nhấn chìm.

Ông không thể không đưa ra quyết định từ bỏ!

Các thành viên đội khảo cổ nghe vậy, lấy ra búa lớn và rìu.

Cả đội khảo cổ đập vỡ vũ khí của người nộm, khiến những người nộm đó không thể tấn công.

Sau đó họ đặt những mảnh vỡ bên cạnh người nộm, để tiện sau này khi khai quật ra, dễ dàng phục hồi.

Xong xuôi mọi việc, Trương phó giáo sư mới dẫn đội khảo cổ, dưới sự chú ý của người nộm mà đi qua.

Những người nộm kia muốn tấn công, nhưng trong tay không có vũ khí, chỉ đấm vào không khí hết lần này đến lần khác.

Trương phó giáo sư có chút không hiểu, những người nộm này rốt cuộc có phải do cơ quan điều khiển hay không.

Nếu là do cơ quan điều khiển, vì sao lại dính bột huỳnh quang mà ông đã rải?

Nếu không phải do cơ quan điều khiển, vậy chúng hành động như thế nào?

Trương phó giáo sư giấu những nghi vấn này trong lòng, chỉ có thể đợi sau khi thám hiểm xong đại mộ, đại đội tiến vào khai thác và khai quật, mới có thể giải đáp.

Đi qua hành lang, phía trước xuất hiện một cửa đá mộ thất rất cao và lớn, hai bên cửa mộ thất có hai pho tượng trấn mộ thú.

"Mộ thất này, còn đồ sộ hơn mộ thất chúng ta đã gặp trước đây, bên trong chôn cất, có lẽ là một nhân vật rất quan trọng." Trương giáo sư phân tích.

"Trước tiên kiểm tra xem có cơ quan nào không, rồi hãy mở." Trương giáo sư cảnh giác phân tích.

Trên đường đi vào đã gặp quá nhiều cơ quan, khiến ông không thể không thận trọng đối phó.

Nhân viên khảo cổ cử máy bay không người lái đi thử nghiệm, thử nghiệm khắp nơi, xác định không có cơ quan, mọi người mới chậm rãi đến gần.

Hai mươi bốn người đứng hai bên đẩy cửa, nhưng cửa đá này còn nặng hơn họ tưởng tượng, khó mà lay chuyển được.

"Giáo sư, hay là phá nổ đi!" Một người trong số đó cầm theo dây mìn nói.

Khi đi vào, để phòng ngừa gặp nguy hiểm, đội khảo cổ đã đặc biệt xin phép mang theo một số mìn.

Hơn nữa thành viên đội khảo cổ đó cũng là một chuyên gia phá nổ chuyên nghiệp.

"Không thể." Trương phó giáo sư trực tiếp từ chối.

"Một khi phá nổ, rất có thể sẽ làm hư hại văn vật bên trong, đội khảo cổ của chúng ta, trong trường hợp bất đắc dĩ, không được phép làm hư hại văn vật!" Trương phó giáo sư nghiêm túc nói.

"Cánh cửa lớn này chắc là có cơ quan, các cậu tìm xem." Trương phó giáo sư dặn dò.

Mọi người tìm quanh cửa một lượt, chẳng tìm thấy gì.

"Lý giáo sư, không biết ông có cách nào, để mở cửa mộ thất không." Trương phó giáo sư hỏi.

Trong phòng phát sóng.

Lý giáo sư nhìn cửa mộ, trầm ngâm một lát, nói: "Hay là cứ phá nổ đi." Những người ở hiện trường đều không tìm được cách vào, ông cũng không biết.

Thấy Lý giáo sư không có cách nào, camera chuyển sang Tần Ly, Ngốc Tiểu Muội trong phòng phát sóng hỏi: "Không biết tiểu Ly học

tỷ, có cách nào vào không!" "Để hai người, ngồi lên hai tượng trấn mộ thú ở hai bên, là có thể vào." Tần Ly thành thật nói.

Lời này vừa ra, cả phòng phát sóng đều ngỡ ngàng.

"Vì sao lại như vậy?" Mọi người đều không hiểu.

Và ở hiện trường, không cần Trương phó giáo sư dặn dò, đã có hai người ngồi lên tượng trấn mộ thú.

Tượng trấn mộ thú chuyển động một chút, đối lập nhau, hướng về phía cửa lớn, bắt đầu phun nước.

Nước rơi vào rãnh dưới cửa mộ, chỉ nghe một tiếng "rắc", cửa đá khổng lồ chậm rãi nâng lên.

"Ầm ầm ầm…" Lý giáo sư lập tức hiểu ra.

"Hóa ra cửa mộ này, dùng áp lực nước mới có thể nâng lên." Những người trong phòng phát sóng nghe Lý giáo sư nói nước đôi, ai nấy đều khinh thường.

"Chậc, nếu không phải tiểu Ly học tỷ nói ra cách, ông có biết không?" "Quan trọng vẫn phải xem tiểu Ly học tỷ của chúng ta mới được." "Thật mong chờ, không biết bên trong có bao nhiêu Tống Tử!" "Người ở lầu trên im miệng đi!

Anh có phải là mong đội khảo cổ gặp Tống Tử không hả!" "Đại cát đại lợi, gặp quan phát tài!" Trong phòng phát sóng, mọi người đùa cợt lẫn nhau.

Trong phòng học.

Chương 18

Tần An đang ngủ gục trên bàn, đột nhiên trong đầu vang lên giọng nói lạnh lùng của hệ thống. 【Đinh!

Phát hiện Tần Ly sử dụng sổ tay của chủ nhân hướng dẫn đội khảo cổ tiến vào mộ thất, chúc mừng chủ nhân nhận được phần thưởng Tầm Long Xích!】 Cùng với giọng nói của hệ thống, Tần An tỉnh dậy, thấy trong chiếc túi đeo chéo của mình, có một cái đầu rồng làm bằng đồng nguyên chất lộ ra.

"Đù, không thể đợi tôi về rồi hãy 'đổi thưởng' sao." Tần An mắng nhỏ một câu, vội vàng giấu đi, tránh bị phát hiện.

Tần An ngẩng đầu nhìn một cái, Trương phó giáo sư và nhóm của ông đang chuẩn bị tiến vào mộ thất.

"Đã đi bao lâu rồi nhỉ?" Tần An lẩm bẩm.

Quần thể cổ mộ Tần Lĩnh Mê Cung.

Cùng với cửa mộ thất chậm rãi nâng lên, Trương phó giáo sư dẫn người đi vào.

Vừa bước vào Trương phó giáo sư và nhóm của ông lập tức chấn động.

Trong mộ thất có một cỗ quan tài sắt, bị chín sợi xích sắt kéo lơ lửng giữa không trung, bên dưới quan tài có một cây cổ thụ bằng đồng cao lớn đỡ lấy.

Khi họ cầm đuốc đi vào, các ngọn nến trên tường lập tức bùng cháy, chiếu sáng toàn bộ mộ thất.

Mộ thất này vô cùng đồ sộ, hơn nữa trang trí cũng vô cùng xa hoa, còn lớn hơn cả những mộ đế vương mà họ thường thấy.

Trương phó giáo sư đi vào, nhìn thấy trên các bức tường xung quanh, khắc rất nhiều bích họa màu sắc rực rỡ, vô cùng chấn động, vội vàng dùng camera chụp lại.

Những bích họa này không tiếp xúc với oxy, nên vẫn chưa bị ô-xi hóa.

Sau khi ghi lại những bích họa này, Trương phó giáo sư mới cầm đuốc giải mã cẩn thận quan sát, sau đó giải thích, các nhân viên khảo cổ phía sau ghi chép lại.

"Thuở xưa, dưới trướng Chu Vương có một vị tướng quân bách chiến bách thắng, vì vương thất Chu mà chống lại ngoại địch, chấn nhiếp chư hầu.

Vị tướng quân ấy là trụ cột của vương triều Chu." "Hơn nữa vị tướng quân này, được quân vương tin tưởng sâu sắc, quân vương cũng cần mẫn chính sự.

Tướng quân có một người thanh mai trúc mã vô cùng xinh đẹp, ông từng hứa với thanh mai trúc mã của mình, đợi sau khi ông phá địch trở về, sẽ kết hôn với nàng." "Ông dẫn theo những binh sĩ không sợ chiến tranh, ra khỏi biên ải, xua đuổi quân Nhung, nơi nào ông đi qua, cỏ cây không mọc.

Khi ông trở về, thanh mai trúc mã của ông, lại được chọn vào hoàng cung, trở thành sủng phi của hoàng đế.

Tướng quân hay tin, chỉ có thể chôn giấu tình sâu này trong lòng." "Mà vị thanh mai trúc mã của ông vì phải xa người yêu, cả ngày buồn bã không vui, u sầu héo hon.

Quân vương thấy vậy, nghĩ đủ mọi cách để mua vui cho mỹ nhân một nụ cười, nhưng mỹ nhân vẫn luôn đau lòng, mỗi lần tướng quân xuất chinh, mỹ nhân đều sẽ lên lầu thành, nhìn người tướng quân

mình yêu chiến đấu vì vương triều." "Mà khi lửa hiệu được đốt lên, tướng quân trở về, mỹ nhân mới mỉm cười.

Có thị nữ thấy mỹ nhân cười, liền bẩm báo quân vương, nói: 'Mỹ nhân nhìn thấy lửa hiệu thì cười.' Thế là, quân vương liền dẫn mỹ nhân lên lầu thành, tự mình đốt lửa hiệu, lửa hiệu cháy, tướng quân về, mỹ nhân không khỏi mỉm cười." "Quân vương nhìn thấy mỹ nhân cười, liền liên tục nhiều ngày đốt lửa hiệu.

Mà chư hầu tưởng Hạo Kinh gặp nguy hiểm, mỗi lần lửa hiệu cháy đều mang binh đến cứu viện, nhưng khi họ biết quân vương đốt lửa hiệu, chỉ vì mua vui cho mỹ nhân một nụ cười, liền không đến nữa." "Cho đến một ngày nọ, lửa hiệu cháy, tướng quân không về, mà quân Nhung lại đến.

Quân Nhung đại phá Hạo Kinh, đốt giết cướp bóc, suýt chút nữa hủy diệt một vương triều, cuối cùng tướng quân trở về, bình định loạn lạc." "Nhưng quân vương đã chết, con trai ông kế vị, ban chết cho tướng quân và chôn cất cùng quân vương.

Mà mỹ nhân kia, cũng được hợp táng cùng quân vương." Giảng giải đến đây, Trương phó giáo sư không khỏi thở dài.

"Phong Hỏa Hí Chư Hầu, chỉ để mua vui mỹ nhân cười.

Mỹ nhân có lòng nơi khác, tướng quân cũng khó trở về." "Ôi, kẻ hữu tình khó thành thân quyến!" Trương phó giáo sư không khỏi cảm thán, chế độ phong kiến cổ đại, quá mạnh mẽ.

Trong phòng phát sóng, không ít người nghe câu chuyện Trương giáo sư kể, không khỏi xúc động.

"Vãi chưởng, đây mới là nguyên nhân thật sự của Phong Hỏa Hí Chư Hầu!" "Cho nên cổ đại, kẻ hữu tình khó thành thân quyến mà!" "Nếu tôi là vị tướng quân đó, tôi đã sớm khởi binh tạo phản rồi!"

“Khởi binh tạo phản?

Anh nghĩ mấy vị chư hầu đó ăn chay à?

Quan niệm của người xưa khác với chúng ta!” “Ngôi mộ này, chẳng lẽ chính là Chu U Vương?” Trong phòng phát sóng, một trận tranh luận sôi nổi, các tầng lớp xã hội cũng đều đang quan tâm.

Trong phòng phát sóng.

Các chuyên gia và giáo sư không khỏi cảm thán.

“Không ngờ, ngôi mộ này lại là mộ Chu U Vương, đây là vị quân vương cuối cùng của Tây Chu.” “Đúng vậy, sau ông ấy, vương thất Chu đi vào suy tàn, trở thành Đông Chu.” “Hóa ra Phong Hỏa Hí Chư Hầu, còn liên quan đến tướng quân.” Họ hoàn toàn không ngờ, Phong Hỏa Hí Chư Hầu lại có ý nghĩa này.

Một khi điều này được xác thực, không chỉ giới khảo cổ, mà giới học thuật cũng sẽ có một số thay đổi.

Mà những hình ảnh Trương giáo sư chụp lại họ cũng đã phân tích qua, gần giống với lời giải thích của ông, đại ý là như nhau.

Quần thể cổ mộ Tần Lĩnh Mê Cung, trong mộ tướng quân.

Sau khi Trương phó giáo sư giải mã xong, các bích họa trên tường, vì oxy tràn vào mà hoàn toàn bị oxy hóa.

Cả máu tươi trên cây đồng cũng đông cứng lại.

Không ít nhân viên khảo cổ sau khi ghi chép câu chuyện xong, bắt đầu thám hiểm mọi thứ trong mộ thất.

“Trương giáo sư, ở đây phát hiện xương ngựa.” Một trong số các nhà nghiên cứu hô lên.

Trương phó giáo sư đi đến, ngồi xổm trên đất kiểm tra một chút, nói: “Đây chắc là chiến mã của tướng quân, thời cổ đại sau khi tướng

quân được mai táng, chiến mã của ông cũng sẽ được chôn cùng vào mộ thất." Trương phó giáo sư nhìn quan quách trên cây đồng, không khỏi nói: "Quan quách của tướng quân ở đây, xem ra chúng ta cách chủ mộ thất không xa nữa." Chỉ cần tìm được chủ mộ thất, là có thể giải mã lịch sử đã phong trần từ lâu, thậm chí nếu may mắn, còn có thể nhìn thấy chân dung của Bao Tự.

Mọi người thu thập một số mẫu vật trong mộ tướng quân, quan tài trên cây đồng, cũng không ai dám động vào.

Vạn nhất tướng quân đột nhiên từ bên trong xông ra, vậy thì rắc rối lớn rồi.

"Trương phó giáo sư, cái bóng đen chúng ta gặp giữa đường, trên bích họa này có nói đến không?" Một nhân viên khảo cổ hỏi.

Trương phó giáo sư nghe vậy, quay đầu nhìn một cái, nói: "Cậu xem người bên cạnh Chu U Vương kia, đó chắc là bóng đen được chôn bên ngoài, hình thể tương tự." Vừa nói đến bóng đen, bên ngoài cửa mộ thất đã có một bóng đen bị khí đen bao bọc chậm rãi đến gần.

"Đang đang đang đang…" Khi màn sương đen tràn vào, chuông đồng trên cây đồng vang lên, chín sợi xích sắt nối liền quan quách cũng kêu lạch cạch.

Trương phó giáo sư quay đầu nhìn lại, cái bóng ma ngoài cửa lại đến.

"Tìm lối ra, chạy!" Trương phó giáo sư vội vàng hô.

Mọi người tìm kiếm lối ra khắp nơi trong mộ tướng quân, có người còn lấy bình phun lửa ra phun vào bóng ma.

Khí đen trên người bóng ma tràn ra, dễ dàng chặn đứng ngọn lửa, và dưới làn phun lửa, hình dáng của nó lộ ra.

Chỉ thấy nó mặc giáp quân bị rách nát, mặt xanh răng nanh, hai

mắt đỏ rực, răng sắc bén như chó săn.

Nó vừa há miệng, liền phun ra một luồng khí đen, trực tiếp làm cho nhân viên khảo cổ đang phun lửa ngất xỉu.

Trương phó giáo sư tiến lên, kéo nhân viên khảo cổ lại.

Con Tống Tử kia bước những bước nặng nề đi vào.

Khoảnh khắc này, trái tim của tất cả mọi người đều thắt lại.

Trương phó giáo sư lấy ra xẻng quân dụng, chắn trước con Tống Tử, tay chân không ngừng run rẩy, ông cũng sợ hãi.

Người xem trong phòng phát sóng cũng đang cầu nguyện.

"Mẹ ơi, đây là Tống Tử thật đó!" "A Di Đà Phật, Tam Thanh phù hộ, Thượng Đế che chở, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện!" "Bác Lam mau đến đây, ở đây có Tống Tử lớn!" "Cách màn hình mà tôi còn thấy sợ, run cầm cập…" Trong phòng phát sóng.

Lý giáo sư và những người khác sắc mặt nghiêm trọng, gặp Tống Tử, thực sự không có cách nào.

Họ chuyển ánh mắt sang Tần Ly, camera cũng cắt cảnh cho Tần Ly.

Tần Ly nhìn con Tống Tử lớn, cũng có chút luống cuống, gặp Tống Tử lớn, cô cũng không biết phải làm sao, trong sổ tay cũng không viết.

"Em… em tạm thời không biết, em ra ngoài bình tĩnh suy nghĩ một chút." Tần Ly chậm rãi đi ra ngoài.

Tần Ly nói xong, camera chuyển đi, cô cũng nhân cơ hội này đi ra ngoài.

Ngốc Tiểu Muội trong phòng phát sóng cũng không dám nói gì nữa, luôn sẵn sàng cắt sóng, liên hệ người bên ngoài Quần thể cổ mộ

Tần Lĩnh Mê Cung vào cứu viện.

Tần Ly ra ngoài, chạy thẳng vào nhà vệ sinh, lấy điện thoại ra gọi cho Tần An.

Trong phòng học.

Cả phòng im phăng phắc, đều bị con Tống Tử trên màn hình làm cho kinh hãi.

Ngay khi mọi người đang sợ hãi và mất tập trung, một giọng hát du dương vang lên.

"Anh là áng mây đẹp nhất chân trời, để em dùng tình yêu giữ anh lại ~ giữ anh lại ~" Nghe thấy giọng hát này, tất cả mọi người đều không rét mà run, ai nấy đều nhìn quanh tìm kiếm.

Tần An đã bật chế độ im lặng, đeo túi đeo chéo lén lút rời đi, ra khỏi phòng học mới bắt điện thoại.

"Anh nói em gái à, anh đang chơi game mà em gọi điện thoại thì thôi đi, đằng này anh đang học mà." Tần An không vui nói.

Tần Ly lo lắng nói: "Anh, Trương phó giáo sư và nhóm của ông ấy gặp Tống Tử, làm sao bây giờ?" "Ừm, anh thấy rồi, làm sao bây giờ?

Chương 19

Chạy thôi!" Tần An xòe tay nói.

"Không còn cách nào khác sao?" Tần Ly hỏi.

"Có thể có cách gì nữa?

Đánh thì không lại, nói cũng không được, chỉ có thể chạy thôi." Tần An xòe tay nói.

Chạy trốn, là cách duy nhất để giảm thiểu tổn thất.

Tống Tử không có tri giác và cảm quan, em có đánh thế nào cũng vô ích.

Hoặc là chặt đầu nó, khiến nó mất khả năng hành động, hoặc là chạy trốn.

Đương nhiên, nếu Tần An có mặt thì khác rồi.

Tần Ly nghe Tần An nói, liền biết Tần An cũng không có cách nào.

"Em biết rồi." Tần Ly thất vọng cúp điện thoại, quay lại phòng phát sóng.

Tần An xòe tay, vốn định quay lại phòng học, nhưng tiết học quá nhàm chán, nên quay về căn hộ cho thuê.

Hắn còn chưa xem thử Tầm Long Xích mình vừa nhận được trông như thế nào.

Quần thể cổ mộ Tần Lĩnh Mê Cung.

Trương phó giáo sư đã chuẩn bị sẵn tâm lý cái chết.

"Lát nữa tôi sẽ giữ chân chúng, các cậu chạy đi!" Trương phó giáo

sư trầm giọng nói.

"Trương phó giáo sư, để chúng tôi làm đi, thám mộ vẫn cần thầy dẫn đường." Một thành viên đội khảo cổ bước lên nói.

"Các cậu còn trẻ, cuộc đời còn dài, nếu không đi tiếp được nữa, thì quay về đi." Trương phó giáo sư nói vậy.

"Tôi khảo cổ cả đời, cuối cùng có thể chết trong cổ mộ, cũng coi như được hưởng đãi ngộ đế vương rồi." Trương phó giáo sư vẻ mặt như đã nhìn thấu sinh tử, sẵn sàng hi sinh.

Cùng với bóng ma Tống Tử không ngừng đến gần, Trương phó giáo sư đã chuẩn bị dùng sinh mạng của mình, để kéo dài thời gian cho những người khác.

"Đinh linh linh, đinh linh linh…" Đúng lúc bóng ma đến gần, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng chuông.

Ngay sau đó một bóng đen liên tục lóe lên ngoài cửa.

Bóng ma nghe thấy tiếng chuông, như phát điên vậy, quay người đuổi theo bóng đen đó.

Hoàn toàn bỏ mặc Trương phó giáo sư và nhóm của ông.

Trương phó giáo sư nhìn thấy bóng đen biến mất, không khỏi lẩm bẩm: "Tiểu Vương rõ ràng là kẻ phản bội, vì sao lại cứu chúng ta?" Ông không nghĩ ra.

Người xem trong phòng phát sóng cũng có chút mơ hồ.

"Tiểu Vương dù có cứu Trương phó giáo sư và nhóm của ông ấy, cũng không phải là người tốt gì." "Đúng, không tẩy trắng được hắn." "Các anh nói xem, Tiểu Vương phía sau có tổ chức nào không?

Tổ chức của hắn muốn hắn hãm hại đội khảo cổ, mà hắn lại không muốn đội khảo cổ xảy ra chuyện, nên mới luôn âm thầm theo

dõi.” “Tê, nếu có tổ chức thì đáng sợ rồi!” “Cũng có khả năng, hắn cứu Trương phó giáo sư và nhóm của ông ấy, có lẽ là vì Trương phó giáo sư và nhóm của ông ấy vẫn còn hữu dụng.” Người xem trong phòng phát sóng bắt đầu phát huy trí tưởng tượng, nghĩ ra đủ loại kịch bản.

Mọi người trong phòng phát sóng cũng đều ngơ ngác.

Họ đã tra Tiểu Vương, mọi thông tin đều là giả, bây giờ lại quay lại cứu Trương phó giáo sư và nhóm của ông ấy, chẳng lẽ… là báo đáp ơn sư?

Hay là, hắn sợ rồi?

Mọi người hoàn toàn mù mờ không hiểu gì cả, không đoán rõ.

Tần Ly vừa kịp đến, đúng lúc nhìn thấy một bóng đen cầm chuông đồng, đã dụ được bóng ma đi.

Mà người cầm chuông đồng, cũng chỉ có Tiểu Vương đào tẩu.

Hơn nữa hắn thân thủ nhanh nhẹn, có thể không bị phát hiện.

Tần Ly suy nghĩ một chút, nghĩ đến Tần An.

Anh ấy có biết không nhỉ?

Quần thể cổ mộ Tần Lĩnh Mê Cung.

Trương phó giáo sư không nghĩ ra, cũng lười nghĩ nhiều.

“Gặp Tiểu Vương vẫn phải cẩn thận, thân phận của hắn đều là giả, tuy hắn cứu chúng ta, nhưng trước đó hắn cũng hại chúng ta suýt bị binh sĩ vây giết.” Trương phó giáo sư dặn dò.

Mọi người lần lượt gật đầu, đi theo Trương phó giáo sư ra khỏi mộ tướng quân.

Đợi họ ra ngoài, cửa mộ thất hạ xuống, phong tỏa mộ tướng quân

lại.

“Đánh dấu kỹ chỗ này, đợi chúng ta thám hiểm xong mộ, có thể để họ vào khai quật mang tính bảo vệ.” Trương phó giáo sư dặn dò.

“Đã đánh dấu xong rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.” Thành viên đội khảo cổ trả lời.

Trương phó giáo sư gật đầu, nhìn trái nhìn phải một cái, chọn con đường ngược lại với Tiểu Vương mà đi.

“Tăng cường cảnh giác gấp mười hai lần, bên trong này bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm, đừng tách đoàn, càng không được đi lung tung.” Trương phó giáo sư nhắc nhở.

Mọi người lần lượt gật đầu, đi theo sát.

Càng ở lâu bên trong, họ càng cảm nhận được sự nguy hiểm của việc thám mộ.

Từ khi đi vào đến giờ, họ đã gặp không ít lần nguy cơ, mỗi lần đều vô cùng chí mạng.

Chỉ cần có một chút bất cẩn, thì thực sự chỉ có thể ngủ cùng quân vương.

Trương phó giáo sư và nhóm của ông đi hơn một tiếng, đến mười hai giờ trưa mới ngồi xuống nghỉ ngơi tại chỗ.

“Trước tiên nghỉ một tiếng, ăn chút gì đó bổ sung thể lực, rồi hãy tiếp tục tiến lên.” Trương phó giáo sư dặn dò.

Mọi người lần lượt ngồi xuống, lấy bánh mì nén và bánh quy khô ra ăn.

“Các cậu, có ai tiếp xúc với Tiểu Vương nhiều hơn không?” Trương phó giáo sư nhìn mọi người hỏi.

Mọi người lần lượt lắc đầu, có một người nói: “Tiểu Vương

không ở ký túc xá, ngày thường đi học cũng một mình, rất ít khi nói chuyện và giao tiếp với ai, nói thật lần này hắn có thể đi cùng, khiến mọi người khá bất ngờ." Các thành viên đội khảo cổ lần này, đa số đều là sinh viên xuất sắc của khoa khảo cổ trường đại học Kinh Châu, cũng có vài nhân viên khảo cổ chuyên nghiệp.

"Xem ra phải điều tra kỹ hắn, nếu hắn hành động đơn độc thì không sao, chỉ sợ phía sau hắn có thế lực, vậy thì rắc rối lớn rồi." Trương giáo sư lạnh nhạt nói.

Nếu phía sau hắn, có liên quan đến người của giới đạo mộ, vậy thì rắc rối rồi.

"Đợi chúng ta thám hiểm xong mộ, ngôi đại mộ này sẽ bị phong tỏa lại, do nhân viên chuyên nghiệp khai quật, văn vật được khai quật sẽ trực tiếp vận chuyển đến bảo tàng, chắc không có chuyện gì." Người khác nói.

Trương phó giáo sư gật đầu, đúng vậy.

Đến lúc đó ông sẽ đích thân dẫn người thực hiện, tránh bị người khác đánh cắp.

Mọi người ăn uống no đủ, nghỉ ngơi một canh giờ sau, mới tiếp tục xuất phát.

Vẫn là Trương phó giáo sư dẫn đường, máy bay không người lái bay phía trước dò đường, tránh né nguy hiểm.

Mọi người đi khoảng một canh giờ, đến trước một cây cầu treo.

Phía trước có ba cây cầu treo, mỗi cây cầu treo đều phủ đầy chuông đồng, bên dưới có cành cây đồng đỡ lấy.

Trương phó giáo sư cười khổ nói: "Chúng ta lại đi một vòng nữa rồi!" Ông đã quan sát, trước đó họ đi ra từ chỗ công tượng đào, chính là vị trí mấy chục mét bên dưới cầu treo.

Lúc đó vì quá tối, không nhìn thấy cầu treo trên đầu.

“Cũng may chúng ta đi một vòng, nếu không thì không thể phát hiện mộ tướng quân, càng không biết đây là mộ của ai.” Một nhân viên khảo cổ khác nói.

Trương phó giáo sư gật đầu, đúng vậy.

Đi một vòng, tìm được mộ tướng quân, cũng không lỗ.

“Hô…” “Đinh linh linh…” Đúng lúc mọi người đang nói cười vui vẻ, đột nhiên một trận gió thổi qua, chuông đồng trên cầu treo, đột nhiên vang lên, truyền vào trong đầu mỗi người.

Trương phó giáo sư vội vàng bịt tai lại, ông cảm thấy tiếng chuông này rất kỳ dị.

Ngay khi tiếng chuông vang lên, không ít người biểu cảm ngây dại, cơ thể cứng đờ.

Ánh mắt họ mất đi linh hồn, cứ như bị mê hoặc vậy, nhìn cầu treo trước mặt, thẳng tắp bước lên cây cầu treo bên phải.

“Dừng lại, đừng lên đó!” Trương phó giáo sư hô lớn.

Chương 20

Họ còn chưa tìm hiểu rõ, cây cầu treo nào mới là con đường an toàn.

Nhưng hầu như tất cả mọi người đều bị tiếng chuông mê hoặc, không hề hay biết mà bước lên cầu treo.

Trương phó giáo sư bất đắc dĩ, chỉ có thể xông lên phía trước đẩy từng người một quay lại.

Nhưng vẫn có hai ba người bước lên cầu treo.

Vừa đi được vài bước, cầu treo lập tức bùng cháy lửa lân tinh màu xanh lục.

Loại lửa này vô cùng dễ bén, lại rất khó dập tắt.

Mấy người kia bị lửa lân tinh đốt cháy, cứ như không có tri giác vậy, vẫn ngây dại đi tới.

Lúc này, có hai người tỉnh dậy trước tiên.

"Trương phó giáo sư, thầy và nhóm đi trước đi!" Hai người kia hô một tiếng, sau đó xông lên cầu treo, đẩy tất cả những người bị lửa lân tinh đốt cháy, xuống vực sâu.

Mà bản thân họ cũng bị đốt cháy.

"Trương phó giáo sư, không cần đợi chúng tôi, nếu chúng tôi không sao, sẽ theo kịp." Hai người kia nói xong, cũng nhảy xuống.

Trương phó giáo sư cảm thấy vô cùng bất lực, chỉ có thể giữ những người phía sau đang định tiếp tục đi lên.

"Đinh linh linh…" Tiếng chuông vang lên rất lâu.

Mãi đến khi gió ngừng, mới dần dần dừng lại, mà những người bị

tiếng chuông mê hoặc, cũng đều tỉnh táo lại.

Sau khi tỉnh dậy, họ nhìn cầu treo và Trương phó giáo sư, không khỏi nghi vấn hỏi: "Chúng ta không phải đã theo thầy qua cầu treo rồi sao?" Một trong số đó mơ hồ nói.

"Các cậu bị chuông đồng mê hoặc rồi." Trương phó giáo sư lắc đầu nói.

"Còn sáu người nữa đâu?" Một nhân viên khảo cổ khác hỏi.

Trương phó giáo sư lắc đầu, nhìn xuống vực sâu.

"Hy vọng họ không sao." Mọi người trầm mặc một lát.

"Vậy chúng ta là xuống dưới tìm, hay là…" Trương phó giáo sư nhặt một hòn đá từ dưới đất lên, ném lên cây cầu treo ở giữa, lửa lân tinh lại bùng cháy.

Sau đó ông lại nhặt một hòn đá ném lên cây cầu treo bên trái, lần này không có lửa.

Ông đã dùng ném đá dò đường, tìm được cây cầu treo chính xác.

"Chúng ta đi trước đi, nếu họ không sao, sẽ theo kịp." Trương phó giáo sư nói, sau đó đánh dấu trên cây cầu treo bên trái.

Mọi người không nói gì, im lặng đi theo Trương phó giáo sư.

Khi Trương giáo sư đặt chân lên, cầu treo rung lắc, chuông đồng lại vang lên.

"Bịt tai lại!" Trương phó giáo sư hô lớn một tiếng, tất cả mọi người đều bịt tai lại.

Nhưng tiếng động vẫn còn, vẫn có hai người ý chí không kiên định chuẩn bị đi về phía cầu treo bên phải, bị Trương phó giáo sư kéo lại.

Sau khi tiếng chuông dừng lại, họ mới tỉnh táo lại.

“Dùng bông vải bịt tai lại, tôi đi cuối, các cậu đi trước.” Trương phó giáo sư dặn dò.

Mọi người lấy bông vải ra bịt tai lại, cẩn thận từng bước bước lên cầu treo.

“Đinh linh linh…” Tiếng chuông vẫn không ngừng.

Chỉ là mọi người đều bịt tai lại, nên không bị ảnh hưởng.

Trong phòng phát sóng.

Các giáo sư nhìn sáu thành viên đội khảo cổ đã rơi xuống, ai nấy đều bất lực.

“Chúng ta vẫn đánh giá thấp sự nguy hiểm của Quần thể cổ mộ Tần Lĩnh Mê Cung.” “Đúng vậy, hy vọng họ không sao.” Người khác nói.

“Tiểu Ly, trong cổ thư không có ghi chép cách qua cầu treo sao?” Lý giáo sư chất vấn.

“Trong cổ thư có ghi chép, nhưng em vừa định nói thì đã không kịp rồi.” Tần Ly lắc đầu nói.

Lúc đó mọi chuyện xảy ra quá nhanh, cô hoàn toàn không kịp nhắc nhở.

“Sự việc xảy ra đột ngột, ai cũng không ngờ chuông đồng này lại có thể mê hoặc tâm trí, vẫn phải cẩn thận tiến lên thôi!” Một giáo sư khác nói.

“Đúng vậy.” Các chuyên gia và giáo sư lần lượt gật đầu.

Trong căn hộ cho thuê.

Tần An sau khi về, lấy Tầm Long Xích từ trong túi ra.

Tầm Long Xích giống như một cái cân, chỉ là không có đĩa cân,

hơn nữa kim xoay được đúc bằng đồng vàng, đầu rồng đuôi rồng.

Tay đỡ phần đáy, phía trên là hình tròn, phía dưới là hình vuông, ngụ ý trời tròn đất vuông.

Tầm Long Xích không ngừng chuyển động, cứ như một động cơ vĩnh cửu vậy.

Thứ này rất kỳ lạ, chỉ cần trên thế giới còn từ trường, nó sẽ không dừng lại.

"Có thứ này chỉ đường, sau này đi đâu cũng sẽ không lạc đường." Tần An cười nhạt nói, đặt Tầm Long Xích lên bàn.

Mở sổ tay, xem livestream.

Quần thể cổ mộ Tần Lĩnh Mê Cung.

Trương phó giáo sư và nhóm của ông sau khi qua cầu treo, quay đầu nhìn một cái, đi vào trong hành lang.

"Mọi người hỗ trợ lẫn nhau, cổ mộ này còn hung hiểm hơn bất kỳ mộ đế vương nào chúng ta từng trải qua!" Trương phó giáo sư nhắc nhở.

"Chúng tôi hiểu ạ." Mọi người gật đầu nói.

Trải qua nhiều nguy hiểm như vậy, cũng khiến họ trở nên vô cùng cẩn thận.

Trong trường hợp không biết có nguy hiểm hay không, thì hỏi nhân viên phòng phát sóng.

Trương phó giáo sư bình ổn lại tâm trạng, bật đèn pin cường độ cao, đi vào trong hành lang.

Vừa đi vào, liền gặp ngã ba.

Phía trước có hai ngã ba, và ngã ba bên trái có dấu chân và bột

huỳnh quang mà Trương phó giáo sư đã rải trước đó.

Trương phó giáo sư ngồi xổm trên đất cẩn thận nhìn dấu chân một cái, lập tức hỏi: "Bên ngoài có người nào khác vào nữa không?" Bên ngoài Quần thể cổ mộ Tần Lĩnh Mê Cung, chuyên gia khảo cổ thông qua màn hình nghe thấy Trương phó giáo sư hỏi, vội vàng điểm số người.

Lần điểm này, ông kinh ngạc phát hiện, thiếu mất hơn mười người.

"Trương phó giáo sư, những người đi vào… có thể không chỉ một, thầy và nhóm hãy cẩn thận hơn." Chuyên gia sắc mặt nặng nề nói.

"Vậy, Tiểu Vương đi theo chúng ta trước đó, là để dò đường cho những người khác, chúng ta đã bị lợi dụng." Trương phó giáo sư trầm ngâm nói.

Chuyên gia bên ngoài gật đầu, nói: "Tôi đang điều tra thân phận của chúng, đồng thời cũng đã báo cảnh sát xử lý, nếu chúng thực sự là người của giới đạo mộ, chúng tôi sẽ không để chúng rời đi." "Các thầy và nhóm ở bên trong, cũng phải cẩn thận hơn." "Thực sự không ổn thì cứ rút lui trước, phong tỏa quần thể cổ mộ lại." Trương phó giáo sư nhắm mắt lại thư giãn một lát, nói: "Cổ mộ này vô cùng quan trọng đối với lịch sử An Lạc, không thể dễ dàng từ bỏ, tôi sẽ dẫn dắt đội của mình tiếp tục tiến lên." Nói xong, Trương phó giáo sư dẫn người đi theo hành lang bên phải.

Chuyên gia bên ngoài nghe vậy, cũng không nhàn rỗi, điều tra những người đã biến mất, tiện thể điểm lại tất cả những người có mặt.

Bao gồm cả nhân viên điều khiển máy bay không người lái, cũng phải kiểm tra, tra thân phận.

Camera chia đôi màn hình, một nửa chiếu bên ngoài Quần thể cổ mộ Tần Lĩnh Mê Cung.

Lần kiểm tra này, thực sự đã tra ra một người không rõ lai lịch.

Người này bị giữ lại, đưa đến trước mặt chuyên gia.

"Các người là ai?

Hỗn vào đội khảo cổ muốn làm gì?" Chuyên gia hỏi.

"Tôi là người vô tội!" Người đàn ông kia vội vàng biện giải.

"Anh không trả lời cũng được, trực tiếp giao cho bộ phận liên quan, liên quan đến truyền thừa lịch sử An Lạc, họ sẽ hỏi ra thôi." Chuyên gia lạnh lùng nói.

Cuộc khảo cổ lần này, toàn bộ xã hội đều đang quan tâm, thậm chí ngay cả nước ngoài cũng có không ít người quan tâm.

Nên quốc gia đặc biệt coi trọng.

Chương 21

Mà bây giờ xảy ra vấn đề, sẽ có bộ phận liên quan đến điều tra, đến lúc đó họ có thể hỏi ra lai lịch của những người này.

Người đàn ông kia nghe chuyên gia nói, im lặng.

"Các ông nhiều nhất cũng chỉ nhốt tôi mấy ngày, tôi cũng đâu có phạm lỗi gì, chỉ là không có thân phận mà thôi." Người đàn ông kia biện giải.

Chuyên gia nhìn chằm chằm hắn, khẽ nói: "Nếu là chuyện khác, bộ phận liên quan chắc chắn sẽ nhốt anh mấy ngày, để người ta làm chứng, nhưng đây là khảo cổ!" "Anh thân phận bất minh, lại mục đích bất thuần, anh nghĩ sẽ dễ dàng tha cho anh sao?" "Anh nếu thành thật khai báo thân phận thì không sao, đạo mộ cũng chỉ bị nhốt một hai năm, nếu không thành thật, thì sẽ gán cho anh thân phận khác, cộng thêm tội danh hủy hoại cổ vật, nửa đời sau của anh, thì cứ ở trong tù đi." Chuyên gia trực tiếp nói.

Bộ phận liên quan cũng gọi điện thoại đến, nói: "Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức hỗ trợ các ông, điều tra thân phận của chúng, nếu thân phận của chúng có vấn đề, chúng tôi sẽ nghiêm trị tất cả!" Lời này vừa ra, lập tức làm người đàn ông kia sợ hãi.

"Nếu tôi nói ra, có thể thả tôi không?" "Chỉ có thể xử phạt nhẹ hơn!" Bộ phận liên quan nói.

Người đàn ông kia nghe vậy, nhắm mắt lại nói: "Giới đạo mộ, phái Tá Lĩnh!" Lời này vừa ra, toàn mạng chấn động.

"Vãi chưởng, giới đạo mộ thật sự tồn tại, cái này cũng quá đỉnh rồi!" "Khoan đã, phái Tá Lĩnh là gì?" "Cái này anh không hiểu rồi phải không?

Nghe nói giới đạo mộ có mấy đại gia tộc và Tứ đại phái hệ, Tá Lĩnh chính là một trong số đó!" "Tứ đại phái hệ: Mạc Kim Giáo Úy, Phát Khâu hai phái này đều có nguồn gốc từ Tào Tặc.

Bàn Sơn và Tá Lĩnh, thì là những cao thủ đạo mộ về sau." "Mấy đại gia tộc, cái này thì không biết rồi." "Giới đạo mộ quả nhiên đã trà trộn vào, có kịch hay để xem rồi." "Trương phó giáo sư và nhóm của ông ấy gặp nguy hiểm rồi." Trong phòng phát sóng, không ít cư dân mạng bàn luận sôi nổi, có người thậm chí còn không biết giới đạo mộ.

Và chuyên gia ở hiện trường, thì sắc mặt nghiêm trọng.

"Các người đã cử bao nhiêu Tá Lĩnh Lực Sĩ vào?" Chuyên gia hỏi.

Với tư cách một chuyên gia khảo cổ, ông cũng có không ít kiến thức về giới đạo mộ, thậm chí còn ghét cay ghét đắng những người của giới đạo mộ.

"Không biết, tôi chỉ biết nhiệm vụ của tôi là ở bên ngoài, bất cứ lúc nào cũng báo cáo hành động của Trương phó giáo sư và nhóm của ông ấy và tiếp ứng họ." Người đàn ông kia thành thật khai báo.

"Thân phận của anh là tình huống gì?" "Thân phận của chúng tôi đều là giả mạo, đợi họ ra ngoài, đại ca sẽ trả cho mỗi người chúng tôi ba mươi vạn, và đổi cho một thân phận khác." Tá Lĩnh Lực Sĩ trả lời.

Bây giờ công khai trả lời, hắn còn có thể được xử phạt nhẹ hơn.

Nếu bị bộ phận liên quan bắt vào rồi, cả đời này đừng hòng ra ngoài.

Dù sao nếu bên trong xảy ra chuyện, hắn cũng phải chịu trách nhiệm.

"Đại ca của các người là ai?" Chuyên gia tiếp tục hỏi.

"Tôi không biết, đại ca không bao giờ xuất hiện, mỗi lần liên hệ

với chúng tôi, đều trực tiếp gửi tin nhắn cho chúng tôi." Tá Lĩnh Lực Sĩ nói xong, người bên cạnh lấy điện thoại của hắn ra.

Chuyên gia mở ra xem, trên đó chỉ có mấy tin nhắn ngắn gọn, hơn nữa số điện thoại cũng là số không, rõ ràng là liên hệ một chiều.

Điều này khiến chuyên gia có chút đau đầu, nếu người phía trước này không bại lộ, ông còn có thể theo dây dưa ra đại ca của phái Tá Lĩnh, nhưng người này đã bị lộ, điện thoại cũng vô dụng rồi.

"Uy vũ uy vũ uy vũ…" Rất nhanh, người của bộ phận liên quan đến, còng tay Tá Lĩnh Lực Sĩ lại.

"Chu Chuyên, còn có gì muốn hỏi không?" Người của bộ phận liên quan hỏi.

"Không có gì muốn hỏi, các anh cứ mang về để hắn khai báo những gì hắn biết là được." Chuyên gia Chu nói.

"Được, có cần chúng tôi giúp đỡ không?" Người của bộ phận liên quan hỏi.

"Người của phái Tá Lĩnh đã trà trộn vào, Trương phó giáo sư và nhóm của ông ấy có thể gặp nguy hiểm, nếu có thể, tôi hy vọng các anh có thể đến bất cứ lúc nào, bắt giữ người của phái Tá Lĩnh." Chuyên gia Chu thành thật nói.

"Được." Người của bộ phận liên quan gật đầu, áp giải Tá Lĩnh Lực Sĩ về.

Đạo mộ, vốn dĩ là chuyện phạm pháp.

Huống chi lần này cả nước trực tiếp, các giới đều đang quan tâm, nếu họ còn dám lộ mặt, quốc gia chắc chắn sẽ trấn áp mạnh tay.

"Trương phó giáo sư, người của phái Tá Lĩnh đã trà trộn vào, thầy và nhóm phải cẩn thận hơn." Chuyên gia Chu nói.

“Ừm.” Trương phó giáo sư gật đầu trong hành lang.

Giới đạo mộ đạo mộ, chỉ là vì cầu tài, chỉ cần không xảy ra xung đột với họ là được.

Hơn nữa toàn cầu trực tiếp, nếu họ dám làm loạn, họ cũng không ra ngoài được.

Trong căn hộ cho thuê.

Tần An nhìn livestream, lẩm bẩm: “Người trong giới đạo mộ cũng đến rồi sao?” “Thật thú vị.” “Chắc chắn không chỉ có phái Tá Lĩnh đến đâu nhỉ?” Tần An thì thầm.

Phái Tá Lĩnh có nhiều lực sĩ hơn, dựa vào số lượng người để đạo mộ.

Còn Mạc Kim và Bàn Sơn thì có thực lực cá nhân mạnh mẽ, thông thường chỉ có ba đến năm người với thủ đoạn cao minh, họ cũng không cầu tài.

Về phần Phát Khâu, mạch truyền thừa đơn độc này, một phái chuyên tìm kiếm đồ vật, thì gần như đã biến mất.

Còn có vài đại gia tộc, thủ đoạn của họ rất cao minh, nói không chừng trong số các chuyên gia, giáo sư đang ngồi trong phòng livestream kia, có người của họ.

Thân phận của họ đã được tẩy trắng, bây giờ không phải chuyên gia thì cũng là giáo sư, hơn ba ngàn người tại hiện trường, rất nhiều người là con cháu của các gia tộc đó, họ đã thành công tẩy trắng thân phận từ giới đạo mộ để bước chân vào giới khảo cổ.

Một buổi livestream khảo cổ đã thu hút nhiều người trong giới đạo mộ đến như vậy, cũng nằm trong dự liệu của Tần An.

Dù sao thì ngôi mộ này là của Chu U Vương, vị quân vương cuối

cùng của Tây Chu.

Nếu Tần An không đoán sai, đến sau này sẽ có không ít người lộ ra chân tướng, phơi bày thân phận thật sự của mình.

Trong phòng livestream, không ít người tỏ ra bình thường khi biết có người của giới đạo mộ trà trộn vào, chỉ có một vài giáo sư thỉnh thoảng lộ vẻ mặt nghiêm trọng.

Tần Ly không hiểu, rõ ràng là một chuyện rất nghiêm trọng, tại sao nhiều người lại tỏ ra bình thường?

Chẳng lẽ họ đều thờ ơ sao?

Tần Ly lại không khỏi nghĩ đến Tần An, nghĩ đến ngón tay của anh.

Anh là truyền nhân của mạch Phát Khâu Trung Lang Tướng, vậy anh có phải cũng là người trong giới đạo mộ không?

Tần Ly cảm thấy rất có khả năng, dù sao ngón tay của Tần An dài như vậy, hơn nữa còn viết cả ghi chép.

Người bình thường ai mà lại viết những ghi chép đó?

Tần Ly suy nghĩ một lúc, càng ngày càng chắc chắn về thân phận của Tần An.

"Chà, nhiều chuông đồng đến thế!" Trong phòng livestream, Giáo sư Lý hít một hơi lạnh, tất cả mọi người đều dán mắt vào màn hình.

Tần Ly ngẩng đầu nhìn một cái, bị chấn động.

Tại hiện trường Tần Lĩnh Mê Cung, sau khi Phó Giáo sư Trương dẫn người đi vào lối đi, phía trước là một khoảng đất trống rất rộng.

Phía trên có một nhánh cây đồng cổ thụ, trên nhánh cây treo đầy chuông đồng, sắp xếp có trật tự, nhìn từ xa đó là một trận pháp.

Trên mặt đất có một pháp trận, được tạo thành từ máu tươi đỏ rực, một số người của Phó Giáo sư Trương đứng ngoài vạch máu, một số người lại đang bước vào trong pháp trận.

Bốn phía huyết trận có vài cây cột đồng, trên cột đồng quấn quanh xích sắt, nối xuống đất, giống như đang trấn áp thứ gì đó vậy.

"Có lẽ, Chu U Vương không phải là hoang đường dâm loạn, mà là bóc lột dân chúng, xây dựng ngôi mộ lớn này." Phó Giáo sư Trương nói.

Ngôi mộ này quá đồ sộ.

Với quốc lực cuối thời Tây Chu khi đó, chỉ có huy động toàn quốc mới có thể xây dựng một ngôi mộ như vậy.

Dù sao, vào thời Tây Chu, đồng thau cũng tương đương với vàng.

Mà ngôi mộ này tốn kém đồng thau, không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa, trên đường họ đi vào, tất cả những gì nhìn thấy đều là hài cốt, ngoài binh lính thì chính là nô lệ và bách tính thời bấy giờ.

"Chu U Vương xây dựng ngôi mộ lớn như vậy, rốt cuộc là có ý nghĩa gì?" Một thành viên đội khảo cổ không hiểu hỏi.

"Chỉ khi đi vào chính mộ thất mới có thể biết được." Phó Giáo sư Trương lẩm bẩm.

"Đừng bước vào pháp trận, đừng giẫm lên vạch máu." Tần Ly vội vàng nói.

Phó Giáo sư Trương nghe vậy, lập tức kéo người lại, nhưng vẫn là chậm, chuông đồng trên không đã vang lên.

"Leng keng leng keng....." "Phó Giáo sư Trương, mau dùng dây thừng trói những người giẫm phải vạch máu lại, nếu không họ sẽ gặp nguy hiểm!" Tần Ly vội vàng nhắc nhở.

Tại hiện trường, Phó Giáo sư Trương bảo những người đứng sau không giẫm phải vạch máu lấy dây thừng ra, trói tất cả những người giẫm phải vạch máu lại.

“Leng keng leng keng..... leng keng leng keng.....” Tiếng chuông lại vang lên, những người giẫm phải vạch máu đột nhiên quỳ xuống, cứ thế quỳ lạy đến trung tâm huyết trận, vẻ mặt thành kính.

Họ giơ hai tay không ngừng vẫy, rồi lại cúi đầu sâu, giống như đang quỳ lạy quân vương.

Chương 22

Những người bị trói cũng không ngừng giãy giụa, bò về phía trung tâm huyết trận, nhưng bị những người khác trong đội kéo lại.

"Phó Giáo sư Trương, đổ dầu hỏa lên người họ, rồi kéo họ về!" Tần Ly vội vàng nhắc nhở.

Phó Giáo sư Trương vốn định thông qua việc họ quỳ lạy để tìm hiểu cách hành lễ thời cổ đại, nhưng nghe thấy giọng Tần Ly, ông không dám nhìn tiếp nữa.

Lập tức lấy dầu hỏa ra, đổ lên.

"Xì xì xì....." Mấy người đang quỳ lạy kia đột nhiên bốc khói trắng.

Vẻ mặt thành kính đột nhiên trở nên hung tợn, nhưng vẫn giữ nguyên tư thế quỳ lạy.

Hai người khác sau khi quỳ lạy xong, tự khống chế cắn vào cổ tay mình, dường như muốn hiến tế bản thân.

"Phó Giáo sư Trương, kéo họ về đi, đừng để họ hiến tế bản thân, nếu không thì tất cả sẽ không ra được đâu." Tần Ly vội vàng nhắc nhở.

Sổ tay ghi chép nói rằng, dưới huyết trận này phong ấn vô số quái vật khủng khiếp, một khi bị máu tươi đánh thức, chúng thoát ra ngoài thì tất cả những người vào mộ thất sẽ không ai thoát được.

Phó Giáo sư Trương cầm sợi dây thừng, ném ra, thòng vào người họ, kéo họ ra ngoài.

Họ không giãy giụa, trên người đã đổ dầu hỏa nên sự khống chế đã giảm đi rất nhiều.

“Giáo sư Trương, cứu chúng tôi ra!” Có người hoảng sợ nói.

“Giáo sư Trương, tôi không kiểm soát được bản thân, tôi muốn cắn cổ tay mình!” “Tôi cũng vậy, trong cơ thể tôi dường như có thứ gì đó đang điều khiển tôi.” Mấy người đó không ngừng nói, họ đã tỉnh táo lại khá nhiều, nhưng vẫn không thoát khỏi sự khống chế.

Phó Giáo sư Trương và những người khác dùng sức kéo họ lên, nhưng một người khi được kéo lên, không cẩn thận va đầu gối, làm rớt vài giọt máu xuống huyết trận.

Máu nhanh chóng khô lại, Tần Lĩnh Mê Cung rung chuyển, tất cả mọi người đều đứng không vững.

Ngay cả những người bên ngoài cũng ngồi không yên.

“Xè xè xè.....” Do mê cung rung động, tín hiệu không dây bị nhiễu, mất tín hiệu.

Khoảnh khắc này, trái tim mọi người như treo lơ lửng.

“Vãi chưởng, đó là trận pháp quỷ quái gì vậy?

Quá ảo diệu đi!” “Chẳng lẽ, người xưa thật sự có thể tu luyện sao?” “Mong mọi người không sao!” “Sớm nghe lời chị Ly thì tốt biết mấy.” Trong phòng livestream, bình luận liên tục được gửi đi, dù không nhìn thấy gì, họ cũng không rời đi.

Huyết trận này, quá đỗi khó tin nổi, họ muốn biết sự thật.

Trong phòng livestream.

Tất cả mọi người đều có vẻ mặt nặng nề, nhìn chằm chằm vào màn hình đen.

“Tiểu Ly, huyết trận đó rốt cuộc là gì vậy?” Giáo sư Lý không nhịn được hỏi.

“Em cũng không biết, em xem trong cổ tịch ghi rằng huyết trận đó

có thể dụ dỗ người tự sát, hơn nữa không thể có máu tươi vương vãi trên huyết trận, nếu không sẽ gây ra hậu quả khôn lường." Tần Ly lắc đầu nói.

Sổ tay không ghi rõ trong huyết trận rốt cuộc có gì, em cũng không biết bên dưới huyết trận là thứ gì.

Chỉ biết là không thể đi vào, rất nguy hiểm.

"Huyết trận này rất kỳ dị, lật hết cổ thư cũng không tìm thấy." Các giáo sư khác nói.

"Chỉ có thể chờ đợi, chờ tín hiệu khôi phục, hy vọng Phó Giáo sư Trương và mọi người không sao." Mọi người ngồi trong phòng livestream, sốt ruột chờ đợi.

Còn Tần Ly thì rời khỏi phòng livestream, cầm điện thoại lên gọi cho Tần An.

Em đoán rằng Tần An hẳn phải biết trên huyết trận có thứ gì.

Dù sao sổ tay là do anh ấy viết.

Trong căn hộ cho thuê.

Tần An nhìn màn hình đen, vừa định tắt livestream thì Tần Ly gọi điện đến.

Anh biết Tần Ly gọi điện đến hỏi mình điều gì, liền nhấc điện thoại, nghe máy.

"Alo, anh." Đầu dây bên kia, giọng nói trong trẻo của Tần Ly truyền đến.

"Đó là Huyết Trùng, rất khó phát hiện như kiến, hễ gặp máu là chúng sẽ nhanh chóng lớn lên." "Còn bên dưới huyết trận, trấn áp chính là Huyết Vương, một khi bị máu tươi đánh thức, nó sẽ nuốt chửng tất cả những người còn mang huyết dịch." "Em đi tìm cổ tịch

đi, trong cổ tịch hẳn có ghi chép về việc có thứ có thể hút Huyết Trùng." Tần An nói thẳng.

Tần Ly nghe vậy, lập tức hiểu ra, nhưng em vẫn tò mò hỏi một câu: "Anh, khi nào anh lại giỏi như vậy, biết rõ ràng đến thế?" "Đọc sách đấy, rảnh thì đọc sách nhiều vào, biết chưa?" Tần An nói xong, cúp điện thoại.

Tần Ly không khỏi ngây người, một người chuyên ngủ gật trên lớp mà lại đọc sách ư?

Quỷ mới tin chứ!

Tần Ly thầm chửi một câu trong lòng, cúp điện thoại quay lại phòng livestream.

Một lát sau, camera phòng livestream kết nối lại, tín hiệu đã khôi phục.

Chỉ thấy, Phó Giáo sư Trương đang phẫu thuật cho những người bị khống chế, cảnh tượng vô cùng máu me, phòng livestream lập tức làm mờ hình ảnh.

Khi Phó Giáo sư Trương lấy ra những con trùng từ trong cơ thể họ, Tần Ly liền nói: "Đây là Huyết Trùng!" Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tần Ly, phần lớn ống kính livestream cũng hướng về phía Tần Ly.

"Huyết Trùng là gì vậy?" Tiểu Muội Ngốc hỏi.

So với việc xem cảnh phẫu thuật máu me, nhiều người vẫn muốn nhìn chị Ly học tỷ với giọng nói ngọt ngào, vẻ ngoài thanh thuần.

"Huyết Trùng, sinh trưởng nhờ máu, xâm nhập vào cơ thể người, có thể khống chế con người." "Cộng thêm tiếng chuông đồng, có thể gây tác dụng mê hoặc, khiến người ta hoàn toàn không thể kiểm soát bản thân." Tần Ly giải thích.

Khán giả trong phòng livestream, thi nhau gửi bình luận.

"Vẫn là chị Ly học tỷ hiểu biết rộng, biết hết mọi thứ." "So với cảnh phẫu thuật tại chỗ, tôi thích xem chị Ly học tỷ hơn!" "Vẫn là chị Ly học tỷ mãn nhãn hơn!" "Đội khảo cổ thật đáng thương, đi đến đâu cũng gặp nguy hiểm." "May mà mọi người không sao." Vốn dĩ nhiều người có khả năng chịu đựng kém không dám xem, dù đã làm mờ hình ảnh, nhưng họ vẫn rất sợ.

Mãi đến khi phần lớn ống kính chiếu vào Tần Ly, họ mới dám xem tiếp.

Trong phòng livestream.

Một nhà sinh vật học đứng ra giải thích: "Huyết Trùng, trong sinh vật học có ghi chép, loại này đã tuyệt chủng từ thời cổ đại, hoặc có thể nói là đã tiến hóa." "Huyết Trùng thời cổ đại, sinh trưởng nhờ máu, sức sống cực kỳ mạnh mẽ, có thể ngủ đông rất lâu.

Chúng có thể xuyên qua da người, đi vào cơ thể người, không ngừng hút máu, cơ thể cũng sẽ ngày càng lớn hơn, sau khi hút khô máu, Huyết Trùng sẽ phá thể mà ra, tiếp tục hút máu tàn phá một vùng." "Nhưng loại côn trùng gây hại này đã bị tiêu diệt hàng loạt.

Một số Huyết Trùng còn sót lại xâm nhập vào nước, để thích nghi với cuộc sống dưới nước đã thay đổi cấu trúc cơ thể, hóa thành những con đỉa rất phổ biến trong ruộng lúa, mương nước ngày nay." "Đỉa cũng hút máu, nhưng sự phát triển có giới hạn, còn Huyết Trùng thời cổ đại, chỉ cần có đủ máu, chúng sẽ có thể không ngừng sinh trưởng." Nói đến đây, nhà sinh vật học cảm khái một câu: "Không ngờ, Huyết Trùng đã tuyệt chủng từ thời cổ đại, lại vẫn còn tồn tại trong cổ mộ.

Có vẻ như trong cổ mộ còn tồn tại không ít sinh vật đã tuyệt chủng." Một nhóm cư dân mạng nghe nhà sinh vật học giải thích, lập

tức hiểu ra.

“Thì ra là vậy, hiểu rồi, hiểu rồi.

Xem ra muốn khảo cổ không chỉ phải học khảo cổ học, mà còn phải học sinh vật học nữa.” “Phó Giáo sư Trương mới là thần thật sự, không chỉ là giáo sư khảo cổ học, mà còn có thể phẫu thuật ngay tại chỗ.” “Tôi vẫn luôn có một câu hỏi muốn hỏi, Cá Chân Gà mà Phó Giáo sư Trương và họ gặp trước đó có ăn được không?” “Huynh đệ, câu này tôi cũng muốn hỏi.” Không khí trong phòng livestream, nhanh chóng trở nên sôi động.

Chỉ cần biết đó là thứ gì, họ sẽ không lo lắng.

Nỗi lo lắng của họ chỉ là những vấn đề không thể giải quyết được, ví dụ như chuông đồng thao túng lòng người bằng cách nào, hiện tại mọi người vẫn chưa hiểu.

Trong Tần Lĩnh Mê Cung.

Sau khi Phó Giáo sư Trương lấy hết Huyết Trùng ra, ông khâu vết thương cho những người bị thương, dùng lửa tiêu diệt sạch sẽ toàn bộ Huyết Trùng.

“Phù, may mắn là những con trùng này chỉ bám vào mạch máu, không làm tổn thương nội tạng.” Phó Giáo sư Trương thở phào nhẹ nhõm.

“Bốn người các cậu, tạm thời cứ ở đây nghỉ ngơi, đợi chúng tôi quay lại sẽ đưa các cậu đi cùng.” Phó Giáo sư Trương nghiêm túc dặn dò họ.

“Phó Giáo sư Trương, chúng tôi đi được.” “Chúng tôi vẫn có thể tiếp tục thám mộ, Phó Giáo sư Trương đừng bỏ rơi chúng tôi.” “Đúng vậy, vết thương này chẳng đáng là gì.” “Giáo sư Trương, chúng tôi đã đi đến đây rồi, chúng tôi cũng không muốn để lại nuối tiếc.” Bốn

người họ nói hết câu này đến câu khác.

Là những người tiên phong thám mộ, họ không muốn đến gần chính mộ thất rồi lại không thể tiến vào.

“Thế nhưng bốn người các cậu vừa mới phẫu thuật xong, cần nghỉ ngơi, hơn nữa phía trước tôi cũng không biết còn có nguy hiểm gì, đưa các cậu đi, tôi sợ..... không thể trả lời gia đình các cậu.” Phó Giáo sư Trương cúi đầu nói.

Sáu người rơi xuống vách đá kia, hiện tại vẫn chưa có tin tức gì.

Mà bây giờ lại có thêm bốn người bị thương, chuyến thám mộ này, tổn thất quá lớn rồi.

“Vết thương này đáng là gì?

Cũng không làm tổn thương da thịt, chỉ là mất máu một chút thôi.” Một trong số họ nói.

Phó Giáo sư Trương nhìn bốn gương mặt kiên cường của họ, nói: “Nếu các cậu còn đứng dậy được, tôi sẽ đưa các cậu đi tiếp, nếu không đứng dậy được, thì ở lại đây nghỉ ngơi.” Lời này vừa thốt ra, bốn người bị thương đó liền dìu nhau đứng dậy.

Mặc dù sắc mặt họ trắng bệch, nhưng vô cùng kiên cường.

Chương 23

“Được, vậy tôi sẽ đưa các cậu tiếp tục tiến lên.” Phó Giáo sư Trương gật đầu, ông cũng không muốn để họ phải nuối tiếc.

“Tiểu Ly, huyết trận này phải vượt qua bằng cách nào?” Phó Giáo sư Trương hỏi.

“Đổ dầu hỏa lên huyết trận, rồi giẫm lên dầu mà đi qua.

Phó Giáo sư Trương và mọi người phải cẩn thận đừng ngã mà va vào.” Tần Ly nói trong phòng livestream.

Phó Giáo sư Trương bảo người lấy hết dầu hỏa còn lại ra, đổ lên huyết trận.

Dầu hỏa nhanh chóng lấp đầy các kẽ hở trên huyết trận.

Sau khi làm xong, Phó Giáo sư Trương mới dẫn đầu bước lên.

“Mọi người dìu đỡ nhau, tuyệt đối đừng ngã.” Phó Giáo sư Trương quay đầu nói một câu, khi ông quay người định đi, có hai người đi tới, dìu đỡ Phó Giáo sư Trương.

“Tôi đi được.” “Anh vừa nói rồi mà, dìu đỡ lẫn nhau.” Một người trong số họ cười nói.

Một đoàn hai mươi người, nhanh chóng vượt qua huyết trận, đi đến bờ đối diện.

Một thành viên khảo cổ đang định quay lại châm lửa đốt dầu hỏa để thiêu chết Huyết Trùng thì bị Tần Ly gọi lại.

“Đừng đốt, một khi châm lửa, nhiệt lượng sẽ đánh thức một số thứ.” Tần Ly hét lên.

Phó Giáo sư Trương tiến lên đón lấy bó đuốc, tránh xa huyết trận.

“Mọi người đều cẩn thận một chút, cố gắng đừng làm những việc thừa thãi.” Phó Giáo sư Trương nói với mọi người.

“Vâng!” Tất cả mọi người đều gật đầu, đi theo sau Phó Giáo sư Trương.

Phó Giáo sư Trương hít sâu một hơi, dẫn mọi người tiếp tục hành động về phía trước.

Ông có thể cảm nhận được, chính mộ thất không còn xa nữa.

Chỉ cần tìm thấy chính mộ thất và đi vào, thì mọi chuyện sẽ rõ ràng.

Trong căn hộ cho thuê.

Tần An nhìn Phó Giáo sư Trương và họ tiếp tục tiến về phía trước, liền gập máy tính lại.

Trong đầu anh, tiếng hệ thống nhanh chóng vang lên. 【đinh, phát hiện Tần Ly sử dụng sổ tay của Ký chủ giúp đội khảo cổ thoát khỏi hiểm cảnh, chúc mừng Ký chủ nhận được phần thưởng: Bạch Kim Đồng! 】 Tần An nghe thấy phần thưởng của hệ thống, không khỏi ngẩn ra.

“Hoàng Kim Đồng thì tôi từng nghe nói rồi, Bạch Kim Đồng này là có ý nghĩa gì?” Tần An không hiểu. 【đinh, Bạch Kim Đồng có thể nhìn xuyên cơ quan và quan quách trong cổ mộ, có thể nhìn xuyên màn đêm, có thể nhìn thấu từng chi tiết nhỏ nhất.....】 Hệ thống liệt kê một loạt lợi ích của Bạch Kim Đồng.

“Nhiều lợi ích như vậy, cũng không tệ.” Tần An khẽ nói xong, nhìn sang hai bên.

Anh phát hiện mình thật sự có khả năng nhìn xuyên thấu, có thể nhìn thấy căn phòng bên cạnh.

Căn phòng bên cạnh được bài trí khá ấm cúng, nhìn qua là biết nơi con gái ở.

Tần An nhìn một cái, lại thấy trong phòng vệ sinh có một đại mỹ nhân đang tắm, khi anh nhìn thấy khuôn mặt đó, không khỏi bất ngờ.

"Trời ạ, hoa khôi khoa Lịch sử Hoắc Băng lại ở cạnh phòng mình!" Tần An có chút bất ngờ nói.

Khoa Khảo cổ và khoa Lịch sử tuy không phải cùng một khoa, nhưng có rất nhiều điểm tương đồng, vì vậy Tần An cũng quen biết hoa khôi khoa Lịch sử.

Nếu nói Tần Ly là kiểu thanh thuần ngọt ngào, thì Hoắc Băng lại là kiểu ngự tỷ lạnh lùng.

Tần An chỉ nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt, nhìn trộm người khác, không phải phong cách của anh.

Anh chỉ là thử Bạch Kim Đồng thôi, tuyệt đối không nhìn nhầm!

Trong căn phòng vệ sinh, Tần An nhìn chính mình trong gương.

Chỉ thấy đôi mắt anh phát ra ánh bạc yếu ớt, nhãn cầu cũng có chút biến đổi.

Sau khi ngắm nghía đôi mắt một lúc, Tần An mới thu lại ánh mắt.

Cạnh phòng.

Hoắc Băng tắm xong, mặc áo choàng tắm đi ra.

"Tại sao vừa nãy mình lại có cảm giác bị nhìn trộm?

Chẳng lẽ là do đi mộ nhiều quá, có phản ứng tâm lý rồi sao?" Hoắc Băng nhíu mày.

Cô ngồi trên ghế sofa, đeo tai nghe, gọi một cuộc điện thoại.

"Người của chúng ta, đã vào Tần Lĩnh Mê Cung chưa?" Hoắc

Băng hỏi một câu.

"Đã vào, không đi cùng đường với Phó Giáo sư Trương và họ, Tiểu thư Hoắc, chủ gia đình dặn cô đừng nhúng tay, livestream tại hiện trường Tần Lĩnh Mê Cung, không thể lộ quá nhiều." Người bên kia điện thoại nói.

"Anh là người của tôi, đừng nghe lời mẹ tôi." Hoắc Băng trầm ngâm nói.

"Vâng." Người bên kia điện thoại đáp.

"Còn người họ Vương đó, đã điều tra ra thân phận chưa?" Hoắc Băng hỏi một câu.

"Vẫn chưa, anh ta không thuộc Tứ đại phái, cũng không thuộc các gia tộc khác, thân phận tạm thời không rõ." "Được, tôi biết rồi, anh cứ tiếp tục xem livestream, mượn sự chỉ dẫn của Tần Ly để hướng dẫn người của chúng ta đi qua." Hoắc Băng nói xong, cúp điện thoại.

Sau đó thu dọn đồ đạc, đi học.

Trong Tần Lĩnh Mê Cung.

Phó Giáo sư Trương và họ đi được một lúc thì phía trước không còn đường, mà là chín cửa động.

Trên, giữa, dưới, mỗi tầng đều có ba cửa động.

Phó Giáo sư Trương đi qua xem xét một chút, không khỏi khẽ nhíu mày.

Chín cửa động này, tám cái phía trên có vết bạc và bột huỳnh quang, chỉ có cái ở chính giữa là không có gì.

"Tiểu Ly, nên đi cửa động nào?" Phó Giáo sư Trương hỏi.

"Bên trái, cái thứ hai." Tần Ly mở miệng nói.

Phó Giáo sư Trương nghe vậy, ngẩng đầu nhìn cửa động thứ hai bên trái, vừa định đi lên thì hai thành viên đội khảo cổ bước tới.

“Phó Giáo sư Trương, chúng tôi đi trước nhé!” Hai người họ nói.

“Tôi chưa già đến mức đó đâu.” Phó Giáo sư Trương khó chịu nói.

“Chúng tôi biết thầy chưa già, chúng tôi đi trước thì tiện kéo người hơn mà, hơn nữa chị Ly học tỷ đã chỉ rõ đường rồi, chắc không thể còn nguy hiểm đâu nhỉ.” Một người trong số họ cười nói, người còn lại đã đi lên.

Sau đó anh ta quay người kéo người kia lên.

Sau đó hai người họ mới kéo Phó Giáo sư Trương lên.

Đợi Phó Giáo sư Trương lên xong, bốn người bị thương khỏe mạnh còn lại đứng trên mặt đất.

“Bốn người các anh bệnh nhân hãy giẫm lên vai chúng tôi mà lên đi.” “Đa tạ.” Bốn người họ cũng không khách khí, đi tới giẫm lên vai.

Họ vừa mới khâu vết thương, quả thực không thể dùng sức.

Mọi người hợp lực giúp đỡ, trước tiên đưa bốn người họ lên, sau đó những người khác mới lần lượt tiến lên.

Cửa động nhỏ, đường bên trong cũng rất hẹp, mọi người chỉ có thể xếp thành một hàng, đi theo Phó Giáo sư Trương.

Đi chưa đầy vài phút, phía trước lại xuất hiện chín cửa động.

Tuy nhiên, nhờ có Tần Ly chỉ đường, cửa ải chí mạng nhất này họ lại đi qua rất an toàn.

Chín cửa động, có tám cái là đường chết, một khi đi vào thì rất khó sống sót đi ra.

Khi Giáo sư Trương và họ đi đến cửa động thứ ba, Phó Giáo sư

Trương nhìn thấy một người đứng ở cửa động phía trước.

Dưới chân người đó, có hơn chục con chuột.

Các thành viên đội khảo cổ thi nhau rút vũ khí ra, chĩa vào người phía trước.

Chương 24

“Đồ phản đồ!” Một trong số họ giận dữ mắng.

Tiểu Vương quay đầu lại, bình tĩnh nhìn Phó Giáo sư Trương, rồi lại ngẩng đầu nhìn camera, hỏi: “Tần Ly, lối ra tiếp theo ở đâu?” Tần Ly trong phòng livestream nhìn Tiểu Vương qua ống kính, nhưng không trả lời.

Đây là bức tường cuối cùng, chín cửa động đều là bẫy.

Phó Giáo sư Trương nhìn Tiểu Vương, nói: “Tiểu Vương, anh rốt cuộc là thân phận gì?

Suốt chặng đường đi vào, tại sao anh lại để lại dấu hiệu cho chúng tôi?

Hơn nữa còn cứu chúng tôi.” Tiểu Vương bình tĩnh nói: “Để lại dấu hiệu?

Có sao?” Vừa nói, anh ta cúi đầu nhìn những con chuột đã chết, lắc đầu: “Chắc là do chuột dò kho báu của tôi không cẩn thận giẫm phải bột huỳnh quang của các người thôi.” “Còn việc cứu các người….. bây giờ chẳng phải đang dùng đến rồi sao?” Phó Giáo sư Trương nghe vậy, không hề động lòng, lạnh lùng nhìn Tiểu Vương.

“Anh rốt cuộc là thân phận gì?” Phó Giáo sư Trương hỏi.

“Phó Giáo sư Trương đừng hỏi nữa, hỏi tôi cũng sẽ không nói, tôi cam đoan với anh, tôi sẽ không phá hoại văn vật, tôi đến đây để tìm đồ.” Tiểu Vương vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn máy bay không người lái.

“Nói cho tôi biết đi đường nào.” “Đừng nói cho hắn!” Phó Giáo sư Trương nói.

Tiểu Vương nghe vậy, lắc đầu thở dài, từ trong lòng móc ra một khẩu súng lục.

“Anh vậy mà còn mang theo vật cấm!” Phó Giáo sư Trương kinh hãi.

“Trong khẩu súng này của tôi có hai mươi viên đạn, mỗi người một viên là vừa đủ.” “Nói cho tôi biết nên đi đường nào, nếu không mọi người cùng chết!” Tiểu Vương uy hiếp.

Tần Ly trầm giọng nói: “Chín cửa động đều là giả, trong cửa động thứ nhất phía dưới cùng, bên trái có một bức tường, đập vỡ bức tường đó là có thể tìm thấy đường.” Tiểu Vương nghe vậy, cầm súng lục tiến sát về phía Phó Giáo sư Trương và họ, từ tay một thành viên đội khảo cổ, đoạt lấy cây rìu.

Sau đó đi vào cửa động, vài nhát đã phá tan bức tường, tìm thấy đường đi.

Trước khi đi, anh ta quay đầu nhìn Phó Giáo sư Trương và họ, khẽ cười một cách khó hiểu, sau đó đi vào trong động.

“Tần Ly, em không nên nói cho hắn ta chứ!” Phó Giáo sư Trương đau lòng cực độ nói.

“Em cũng phải nghĩ đến sự an toàn của mọi người.” Tần Ly bất đắc dĩ nói.

Phó Giáo sư Trương thở dài một hơi, ông vạn vạn không ngờ rằng Tiểu Vương lại mang súng theo người.

Súng là vật cấm, anh ta lấy từ đâu ra chứ?

Phó Giáo sư Trương nghĩ mãi không ra, nhưng cũng chỉ có thể gọi các thành viên đội khảo cổ đi theo.

Đoàn người vẻ mặt nặng nề, giờ đây có thêm Tiểu Vương phá

đám, khiến chuyến thám mộ của họ càng thêm gian nan.

Huống hồ trong cổ mộ, còn có không ít người trà trộn vào.

Hiện nay cổ mộ, khắp nơi đều là nguy hiểm, không chỉ có bẫy, mà còn có cả con người!

Trong phòng livestream, tất cả mọi người đều đang bàn tán.

"Vãi chưởng, Tiểu Vương này là ai vậy, ngầu bá cháy, vậy mà có súng!" "Hoặc là người trong giới đạo mộ, hoặc là người trong giới khảo cổ." "Không thể là người của đội khảo cổ, người của đội khảo cổ lại đi hãm hại đội khảo cổ sao?" "Đợi hắn ta ra ngoài, bóc lịch mòn gông!" Tất cả mọi người trong phòng livestream đều đang bàn tán về Tiểu Vương, không ai nói gì về Tần Ly.

Dù sao nếu Tần Ly không nói ra cách đi qua, thì đội khảo cổ sẽ gặp họa.

Trong căn hộ cho thuê.

Tần An xoa cằm, nhìn kỹ Tiểu Vương.

"Thân phận không hề đơn giản đâu nhỉ." Tần An nói khẽ. 【đinh, phát hiện Tần Ly sử dụng sổ tay của Ký chủ chỉ dẫn đội khảo cổ vượt qua Cửu Hoàn Động, chúc mừng Ký chủ nhận được phần thưởng: Thông Minh Ngữ! 】 【Thông Minh Ngữ: Có thể giao lưu thân thiện với Tống Tử! 】 Tần An nghe thấy phần thưởng mà hệ thống đưa ra, đầy vạch đen.

Thần giao lưu thân thiện cái khỉ gì!

Tần An vừa chửi xong, lập tức cảm thấy một luồng thông tin khổng lồ, tràn vào não mình.

Chỉ trong chốc lát, anh đã hiểu rõ Thông Minh Ngữ là gì.

Nói một cách đơn giản, chính là thông qua từ trường cơ thể người

phát ra âm thanh tương ứng với từ trường của Tống Tử, để tiến hành giao lưu thân thiện.

Mỗi người đều có từ trường, nếu không thì cũng sẽ không có chuyện phụ nữ hấp dẫn đàn ông, đàn ông hấp dẫn phụ nữ.

Đương nhiên, cũng có người đặc biệt hơn, từ trường là phản, đồng tính tương dẫn.

Tần An nhận được phần thưởng, mở màn hình máy tính.

Phó Giáo sư Trương và họ đã đến Cửu Hoàn Động, vậy thì khoảng cách đến chính mộ thất cũng không còn xa nữa.

Trong Tần Lĩnh Mê Cung.

Sau khi Phó Giáo sư Trương và họ vượt qua Cửu Hoàn Động, đến một khoảng đất trống.

Mọi người không tiếp tục tiến lên, mà ngồi xuống ăn uống, bổ sung thể lực.

"Nghỉ ngơi một chút rồi hãy đi tiếp." Phó Giáo sư Trương nói với mọi người.

Mọi người liền ngồi xuống tại chỗ, đốt lửa đun nước, ăn thanh năng lượng.

"Đồ ăn chúng ta mang theo, còn đủ dùng mấy ngày nữa?" Phó Giáo sư Trương hỏi.

"Chúng ta mang theo đồ ăn đủ năm ngày, số còn lại đủ cho chúng ta ăn ba ngày nữa." Một người nói.

"Ừm, chắc cũng không cần đến ba ngày đâu, hôm nay là có thể tìm thấy chính mộ thất rồi, tìm thấy chính mộ thất rồi thám hiểm một lượt, ngày mai là có thể rời đi." "Đến lúc đó, hành động thám mộ của chúng ta cũng sẽ hoàn thành." Phó Giáo sư Trương không khỏi cười

nói.

Mọi người đều gật đầu, ở trong này, mỗi bước đi đều có nguy hiểm, lúc nào cũng sát vai với tử thần, quả thực quá khó khăn.

Đợi thám hiểm xong mộ, ghi lại tuyến đường, là có thể ra ngoài.

Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, sau khi nghỉ ngơi một giờ, mới tiếp tục xuất phát.

Con đường phía trước khá rộng rãi, điều này khiến Phó Giáo sư Trương vô cùng vui mừng.

"Chúng ta bây giờ đang ở trên mộ đạo của chính mộ thất, xuyên qua mộ đạo là có thể đến chính mộ thất." Phó Giáo sư Trương vui vẻ nói.

Mọi người thi nhau chụp ảnh ghi lại, khi họ đi được một nửa thì bị con đường trước mắt làm cho choáng váng.

Con đường phía trước, là cành cây đồng cổ thụ, vô cùng to lớn, đủ vài trăm trượng, hai mươi người họ ôm cũng không xuể.

"Cây đồng cổ thụ này, cũng quá lớn rồi!" Một thành viên khảo cổ không khỏi cảm thán.

"Một cây đồng lớn như vậy lại ẩn mình trong quần thể cổ mộ, quả thực không thể tưởng tượng nổi." Phó Giáo sư Trương gật đầu nói một câu, sau đó đi qua nhìn vách đá phía dưới.

"Quần thể cổ mộ, lẽ nào là do cây đồng cổ thụ này nâng lên?" Phó Giáo sư Trương lẩm bẩm, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Cây đồng cổ thụ phải lớn đến mức nào mới có thể nâng đỡ một quần thể cổ mộ lớn đến vậy.

Phó Giáo sư Trương hít sâu một hơi, bước lên con đường cây đồng cổ thụ.

Các thành viên đội khảo cổ khác đều đi theo hai bên, bước qua.

Khi đứng trên đó, trong lòng mọi người hào khí ngất trời, có một cảm giác sẽ đứng trên đỉnh cao.

Ngôi mộ này, mạnh mẽ hơn bất kỳ ngôi mộ đế vương nào họ từng thấy trước đây!

Khán giả trong phòng livestream cũng theo đó mà kích động.

"Cuối cùng cũng tìm thấy chính mộ thất, đang phấn khích!" "Chúng ta sắp chứng kiến kỳ tích, chứng kiến lịch sử thật sự!" "Sẽ không phải là vẫn chưa đến chính mộ thất chứ?" "Im miệng, đừng nói lung tung, đi hai ngày rồi, nếu vẫn chưa đến… thì quá đáng!" "Tôi muốn gặp xác mỹ nhân, không biết có đẹp không." "Đã biến thành xương khô rồi, huynh đệ anh còn nghĩ gì vậy?" "Vạn nhất vẫn chưa thối rữa thì sao?" "Trời đất, chưa thối rữa, anh còn muốn điều khiển thi thể à!" Phong cách trong phòng livestream dần méo mó.

Trong phòng livestream.

Tất cả mọi người đều vô cùng mong đợi, xuyên qua thân cây đồng cổ thụ, chính mộ thất không còn xa nữa.

Chỉ cần vào được chính mộ thất, thì chuyến thám mộ này sẽ vô cùng thành công!

Mặc dù quá trình rất gian khổ, nhưng kết quả rất quan trọng!

Tất cả mọi người đều đang mong chờ, đều đang nhìn Phó Giáo sư Trương và họ đi trên thân cây đồng cổ thụ.

Nhà nước cũng ra sức thúc đẩy, khiến phòng livestream của anh ấy đứng đầu trên các nền tảng lớn, để ngày càng nhiều người xem.

Chương 25

Tất cả mọi người, đều sẽ chứng kiến Phó Giáo sư Trương và họ hé mở lịch sử bị phong ấn!

Phó Giáo sư Trương và họ, đi mất đến mười phút, mới đến trước cửa đồng cổ thụ khổng lồ.

Phía sau cửa đồng cổ thụ, chính là chính mộ thất.

"Cuối cùng cũng đến rồi!" Phó Giáo sư Trương nước mắt lưng tròng, những người phía sau cũng vô cùng kích động.

Mọi người nhìn cửa đồng khổng lồ trước mắt, hoàn toàn quên mất Tiểu Vương đã đi đâu?

"Các vị, hãy cùng tôi chứng kiến lịch sử!" Phó Giáo sư Trương quay đầu lại hô một câu, dẫn các thành viên đội khảo cổ tiến lên, cùng chụp ảnh trước cửa đồng khổng lồ.

Sau đó, Phó Giáo sư Trương nhấn một cái vào đầu rồng nhô ra trên cửa đồng khổng lồ.

Chỉ nghe thấy tiếng 'cạch', cửa đồng khổng lồ từ từ mở ra.

"Kẽo kẹt....." Bên trong tối đen như mực, Phó Giáo sư Trương dẫn mọi người bước vào trong cửa đồng khổng lồ.

Để ngăn chặn có người đi theo vào, các thành viên đội khảo cổ đặc biệt để lại một chiếc máy bay không người lái bên ngoài.

Khi tất cả mọi người đã vào, chỉ nghe thấy tiếng 'ầm', cửa đồng khổng lồ đột nhiên đóng lại.

Ống kính vẫn còn ở lại cửa đồng khổng lồ, còn Phó Giáo sư Trương và họ đã hoàn toàn mất liên lạc, không thể kết nối được.

“Chuyện gì thế này?

Phó Giáo sư Trương và họ đâu rồi?” “Chúng tôi muốn xem chính mộ thất, không phải xem cánh cửa!” “Đến chính mộ thất rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Khán giả trong phòng livestream sốt ruột chờ đợi, lúc này toàn dân cả nước đều đang theo dõi.

Các giáo sư và chuyên gia trong phòng livestream cũng vô cùng căng thẳng.

“Chính mộ thất, sẽ không mất tín hiệu chứ?” “Không đến mức đâu, chuyến thám mộ này chúng ta đặc biệt xin phép sử dụng tín hiệu không dây, bất kể ở đâu cũng có tín hiệu.” “Đợi thêm chút nữa đi, cho dù không có tín hiệu, Phó Giáo sư Trương và họ cũng sẽ chụp ảnh rồi gửi ra ngoài thôi.” Một nhóm giáo sư bàn luận.

Tần Ly ôm tay đứng trong phòng livestream, ánh mắt không ngừng nhìn chằm chằm vào màn hình.

“Tút tút tút.....” Tiếng điện thoại rung truyền đến, Tần Ly vốn định cúp máy ngay, nhưng nhìn thấy là Tần An gọi đến, liền đi ra ngoài nghe máy.

“Alo, có chuyện gì vậy?” Tần Ly hỏi một câu.

“Phó Giáo sư Trương và họ….. có lẽ sẽ gặp chuyện.” Tần An trầm ngâm nói.

Anh nhìn Phó Giáo sư Trương và họ nhấn đầu rồng, liền biết sẽ có chuyện xảy ra.

Anh thấy Tần Ly không nhắc nhở, liền gọi điện thoại để nhắc nhở Tần Ly, chỉ là….. không kịp rồi.

“Cái gì?!” Tần Ly sững sờ tại chỗ.

Trong Tần Lĩnh Mê Cung.

Cửa đồng khổng lồ đã đóng đột nhiên mở ra…..

Một người toàn thân đẫm máu, dường như bị lột da, khó khăn bò ra ngoài, hướng về phía camera nói: "Cứu….. cứu mạng….." Vừa mới hô lên cứu mạng, liền có một cái vuốt lớn tương tự vuốt rồng vươn ra, móng vuốt đâm xuyên qua cơ thể người đó, kéo hắn ta trở lại.

"Rầm!" Cửa đồng khổng lồ lại đóng lại.

Một tiếng động lớn, không chỉ khiến mọi người quan tâm đến đội khảo cổ, mà còn khép lại trái tim của toàn dân.

Lúc này, tất cả mọi người trong phòng livestream lại im lặng.

Đại đa số người dân An Lạc đang theo dõi cuộc khảo cổ, nhưng không ngờ ở thời khắc cuối cùng lại xảy ra bất ngờ.

Phó Giáo sư Trương và họ sau khi bước vào cửa đồng khổng lồ, sống chết không rõ, hoàn toàn mất liên lạc.

Chỉ còn một chiếc máy bay không người lái vẫn ở ngoài cửa đồng, livestream cảnh cửa đồng lạnh lẽo.

Trong phòng livestream.

Một nhóm chuyên gia và giáo sư đều im lặng.

Vừa nãy họ mong đợi bao nhiêu, bây giờ lại im lặng bấy nhiêu.

Đặc biệt là cảnh người bị lột da chạy ra cầu cứu vừa rồi, vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Ống kính livestream, chia một nửa cho Phó Giáo sư Trương và họ.

Tiểu Muội Ngốc im lặng rất lâu, mới cầm lấy micro livestream, hỏi trong phòng livestream: "Giáo sư Lý, cục diện hiện tại này, phải làm sao đây?" Giáo sư Lý trầm ngâm một lúc, nói: "Lập tức thành lập đội cứu hộ, đến giải cứu đội khảo cổ!" "Tần Lĩnh Mê Cung, gánh vác

lịch sử của An Lạc, bất kể phải trả giá đắt như thế nào, chúng ta cũng phải để lịch sử bị phong ấn, được thế nhân biết đến." Lời này vừa thốt ra, các giáo sư và chuyên gia khác trong phòng livestream, đều cau mày thật chặt.

Việc thành lập đội cứu hộ, tưởng chừng đơn giản, nhưng cần phải trải qua nhiều tầng phê duyệt mới được, hơn nữa còn phải bàn bạc xem có đáng hay không.

Cư dân mạng trong phòng livestream thi nhau gửi bình luận.

"Phó Giáo sư Trương và họ sẽ không sao đâu, người vừa nãy chạy ra là để cầu cứu, chứng tỏ họ vẫn chưa gặp nguy hiểm!" "Đã đến thời khắc cuối cùng rồi, nếu bỏ cuộc thì tiếc lắm." "Nhưng người vừa nãy chạy ra kia, cũng quá kinh khủng, thật sự không sao chứ?" "Để rồi xem, nếu không cứu thì livestream khảo cổ này, cũng chẳng cần tiếp tục nữa." "Mà nói chứ, sao không thấy chị Ly học tỷ đâu?" "Vãi chưởng, chị Ly học tỷ không có mặt là có chuyện rồi." Trong phòng livestream.

Khi ống kính chuyển sang, một nhóm giáo sư và chuyên gia bàn bạc xem có nên cứu viện hay không.

Và ngay khi họ đang bàn bạc, các bộ ngành liên quan của nhà nước đã gọi điện đến, trong điện thoại chỉ nói một câu: "Thành lập đội cứu viện, khảo cổ phải tiếp tục, tôi sẽ yêu cầu các bộ ngành liên quan hỗ trợ đội cứu viện!" Chuyến khảo cổ lần này, không chỉ lay động trái tim của toàn dân, mà ở nước ngoài cũng có không ít người đang chờ xem trò cười của An Lạc!

Bất kể phải trả giá như thế nào, việc cứu viện phải tiến hành, hơn nữa còn phải hé mở cổ mộ bị phong ấn, tái hiện lịch sử của An Lạc!

Khi một nhóm chuyên gia và giáo sư nhận được mệnh lệnh từ cấp trên, việc thảo luận cứu viện hay không, đã chuyển thành phái bao

nhiêu người và ai sẽ đi.

Bên ngoài phòng livestream.

Tần Ly đã thông qua điện thoại, nhìn thấy tình hình của cửa đồng khổng lồ.

Phó Giáo sư Trương và họ đã vào cửa đồng, sống chết không rõ.

Tần Ly hít sâu một hơi, đẩy cửa bước vào phòng livestream, còn chưa kịp nói gì, Giáo sư Lý liền nói: "Tiểu Ly, chúng tôi đang chuẩn bị thành lập đội cứu hộ để đi giải cứu Phó Giáo sư Trương và họ." "Em khá quen thuộc với Tần Lĩnh Mê Cung, chúng tôi muốn em cũng tham gia, em thấy thế nào?" Tần Ly nghe vậy ngẩn ra, gật đầu: "Được." Em vốn định nói về việc thành lập đội cứu hộ để đi cứu viện, bây giờ xem ra không cần em nói nữa.

Bản thân em cũng muốn đi, là sinh viên khoa khảo cổ, ai mà không muốn đích thân đi khảo cổ chứ?

Tần Ly nhìn màn hình, không khỏi nghĩ đến Tần An.

Nếu anh ấy cũng đi thì tốt biết mấy.

Tần Ly nghĩ, nếu Tần An cũng đi, thì mình sẽ an toàn hơn.

Đáng tiếc anh ấy không thể đi.

Mọi người trong phòng livestream bàn bạc suốt một đêm, sáng hôm sau, mới công bố tin tức. 【Đội khảo cổ đã tiến vào cửa đồng khổng lồ sống chết chưa rõ, hiện đã thành lập đội cứu hộ gồm hai mươi người, đi đến cứu viện, buổi livestream lần này, sẽ theo dõi toàn bộ quá trình của đội cứu hộ! 】 Khi tin tức được công bố, không ít cư dân mạng đã nhìn thấy người của đội cứu hộ.

Điều khiến họ bất ngờ là, trong đội cứu hộ, lại có hai người nữ.

"Vãi chưởng, chị Ly học tỷ tham gia đội cứu hộ đích thân đi giải

cứu, chuyện này cũng quá đáng đi!" "Thế nhưng, ngự tỷ bên cạnh chị Ly học tỷ là ai vậy?" "Hoa khôi năm ba khoa Lịch sử Đại học Kinh Châu, Hoắc Băng, không cần cảm ơn!" "Vãi chưởng, không ngờ đội cứu hộ lại có hai đại mỹ nữ, mãn nhãn thật." "Chị Ly học tỷ đi thì tôi còn hiểu được, dù sao cô ấy có thể chỉ đường, Hoắc Băng đi làm gì?

Làm bình hoa à?" Việc Tần Ly và Hoắc Băng gia nhập, khiến không ít người càng thêm chú ý.

Rất nhanh, Tần Ly cùng đội cứu hộ, đáp máy bay, đến bên ngoài Tần Lĩnh Mê Cung, người dẫn đội cứu hộ lần này, là một giáo sư khoa Lịch sử có luyện võ.

Cũng vì ông ấy, Hoắc Băng mới giành được suất tham gia đội cứu hộ.

Khi họ đến nơi, người của các bộ ngành liên quan đã gửi đến một số vũ khí.

Cung phức hợp, lựu đạn nổ, súng điện v.v.

"Hãy chọn vũ khí phù hợp, rồi vào mê cung đi." Chuyên gia Chu tại hiện trường nói.

Chuyến thám mộ lần này, Tần Ly không mặc váy ngắn JK, mà mặc một chiếc quần jean bó sát, thân trên mặc một chiếc áo phông và áo khoác, khoe vóc dáng hoàn mỹ.

Còn Hoắc Băng mặc áo bó sát, khoác một chiếc áo khoác da, vóc dáng không hề kém Tần Ly, hơn nữa dáng người cô ấy còn cao ráo hơn.

Tần Ly từ trong số vũ khí, chọn một khẩu súng điện và một cây roi điện, đây là loại vũ khí duy nhất cô ấy biết dùng.

Còn Hoắc Băng thì lợi hại hơn, một chiếc cung phức hợp đeo sau lưng, eo đeo bảy tám quả lựu đạn nổ.

Trên đùi còn cắm hai con dao găm, trên mu bàn tay còn cài hai thanh phi đao, trang bị đầy đủ.

Chương 26

Khi mọi người đã trang bị đầy đủ, mỗi người đeo một chiếc ba lô.

Trong ba lô có đồ ăn và nước đủ dùng một tuần, cùng một số công cụ cứu hộ và thuốc men cần thiết cho y tế.

Chuyên gia Chu dẫn dắt hơn hai ngàn người tại hiện trường đứng dậy, hành lễ với đội cứu hộ.

"Chúng tôi, sẽ đợi các bạn quay về ở bên ngoài!" Giáo sư Ngô Tứ Ý của khoa Lịch sử nói: "Vì sự nghiệp khảo cổ, vì việc khai quật lịch sử, chúng ta nghĩa bất dung từ!" Vừa nói, liền quay người dẫn người bước vào Tần Lĩnh Mê Cung.

Cư dân mạng trong phòng livestream, thi nhau gửi bình luận chúc phúc.

"Kính nể!" "Hy vọng lần này sẽ không xảy ra chuyện gì!" "Tôi còn tưởng Hoắc Băng đi làm bình hoa, cho đến khi thấy cô ấy trang bị đầy đủ, tôi đột nhiên mong chờ rồi." "Huynh đệ, anh đang mong chờ gì thế /doge" Trong phòng livestream.

Giáo sư Lý và họ nhìn chằm chằm vào màn hình với ánh mắt sâu sắc, độ khó của nhiệm vụ cứu hộ lần này, không hề nhẹ nhàng hơn so với chuyến thám hiểm của Phó Giáo sư Trương và họ, thậm chí còn nguy hiểm hơn rất nhiều.

Dù sao có những nơi Phó Giáo sư Trương và họ chưa từng đi qua, hơn nữa quỷ ảnh vẫn chưa được giải quyết, cùng với những người khác trà trộn vào mê cung, tất cả đều là mối nguy hiểm rất lớn đối với đội cứu hộ.

"Hy vọng lần này đừng lại xảy ra chuyện gì." Giáo sư Lý lẩm

bẩm.

Trong phòng livestream, Tiểu Muội Ngốc cầm micro, nói: "Lần này chị Ly học tỷ của đội khảo cổ đích thân tham gia, cô ấy rất hiểu Tần Lĩnh Mê Cung, có lẽ sẽ hỗ trợ đội cứu hộ, giải cứu đội khảo cổ, và khám phá rõ ràng quần thể cổ mộ." "Hãy cùng chúng ta mong chờ nhé!" Tiểu Muội Ngốc ngọt ngào nói xong, chuyển toàn bộ ống kính về Tần Lĩnh Mê Cung.

Còn lúc này Tần Ly và họ, đã đi đến bên cạnh tảng đá kỳ lạ, cứ thế đi dọc theo phía bên phải mà vào.

Mọi người đều là nhân viên khảo cổ chuyên nghiệp, cũng đã xem livestream, biết nên đi như thế nào.

Trong căn hộ cho thuê.

Tần An ngủ đến chín giờ sáng mới tỉnh dậy.

Nhìn đồng hồ, đã chín giờ rồi.

"Chín giờ rồi!

Chết rồi, chết rồi, muộn học mất rồi." Tần An hoảng loạn ngồi dậy, vừa định thu dọn đồ đạc thì lại dừng lại.

"Muộn thì muộn, không đi nữa không phải là xong sao?" "Đến lúc đó nói với em gái một tiếng, bảo nó đừng trừ điểm thành tích là xong chuyện." Tần An nghĩ đến đây, thở phào nhẹ nhõm.

Anh đã giúp Tần Ly nhiều như vậy, để em gái giúp một tay nhỏ, chuyện nhỏ như con thỏ thôi.

Tần An đi đến trước bàn máy tính, từ trên bàn máy tính nhấc điện thoại lên, gọi cho em gái. 【Xin chào, số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt nguồn, xin quý khách vui lòng gọi lại sau!

Ngủ quên &@%￥@#.....】 "Tắt máy rồi sao?" Tần An ngây

người ra.

Thế kỷ hai mốt rồi, gần như mỗi người đều điện thoại không rời tay, ngay cả ngủ cũng ôm điện thoại mà ngủ, làm sao có thể tắt máy được?

Tần An ngồi trên ghế, mở máy tính, anh muốn xem Tần Ly có ở trong phòng livestream không.

Mở phòng livestream ra xem, Tần An hoàn toàn ngây người.

Tần Ly cô ấy đang ở Tần Lĩnh Mê Cung!

"Em đi Tần Lĩnh Mê Cung làm gì chứ!" Tần An ngây người ra.

Tần Lĩnh Mê Cung vô cùng nguy hiểm, với thân hình yếu ớt của Tần Ly, đi vào chẳng phải là tìm cái chết sao?

"Nếu em mà thiệt mạng trong đó, ai sẽ hướng dẫn đội khảo cổ đây, sau này anh làm sao mà nhận được phần thưởng hệ thống nữa chứ." Tần An một tay vịn trán, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Dù sao, đó cũng là người thân yêu nhất của anh, em gái ruột của anh!

"Ơ?

Hoắc Đại Cầu sao cũng ở đây?" "Còn mặc áo bó sát, cô không sợ người khác không nhìn thấy thân hình bốc lửa của cô sao?" Tần An nhìn thấy Hoắc Băng đang đi cùng đội cứu hộ.

Rõ ràng cô ấy là người khoa Lịch sử, không ngờ cũng đi theo.

Tần An nhìn chằm chằm màn hình, hiện tại họ đã đi đến hố chôn đầu người, đang dùng tro cốt thoa lên toàn thân.

Anh nhìn Hoắc Băng thoa tro cốt, vô cùng quyến rũ, không khỏi nghĩ đến cảnh tượng mình nhìn thấy khi lần đầu sử dụng Bạch Kim Đồng.

“Haiz, từng thấy biển cả rồi, sông suối đâu còn đáng kể.

Thôi, không xem nữa.” Tần An dứt khoát tắt livestream, đi chơi game.

Tại hiện trường Tần Lĩnh Mê Cung.

Hoắc Băng sau khi thoa tro cốt khắp người, liền đi theo đội cứu hộ.

Trên đường đi, nhờ có Tần Ly chỉ đường, cũng không gặp phải nguy hiểm.

Tốc độ của họ rất nhanh, đi gần hai giờ đồng hồ, đã đến chỗ Phó Giáo sư Trương và họ rơi xuống hố lớn.

Và cửa mộ trước mắt, đã bị mở ra.

“Xem ra sau Phó Giáo sư Trương và họ, còn có người khác đã vào.” Ngô Tứ Ý khẽ nói.

“Tôi nhớ, bên trong cũng có một quan quách, bên trong còn có Thi Tướng!” Tần Ly nhớ lại nội dung ghi trong sổ tay.

“Thi Tướng?” Ngô Tứ Ý không hiểu.

“Vâng, hẳn là phó tướng dưới trướng vị tướng quân kia, được chôn cất ở vòng ngoài cùng của quần thể cổ mộ, để bảo vệ tướng quân và quân vương của họ.” Tần Ly giải thích.

“Nói như vậy, thì rất có khả năng, xem ra người mà Tiểu Vương thả ra trước đó, cũng là một Thi Tướng.” Ngô Tứ Ý gật đầu đồng tình với lời của Tần Ly.

Đoàn người bước vào mộ thất, bất ngờ phát hiện quan quách bên trong cũng đã bị mở ra.

Trong quan quách, chỉ có một chút khói đen, Thi Tướng bên trong đã biến mất.

“Đồ đạo mộ tặc đáng ghét, thả Thi Tướng ra, rõ ràng là cố tình chặn đường chúng ta đi cứu viện!” Ngô Tứ Ý không nhịn được chửi rủa.

Khói đen còn chưa tan hết, chứng tỏ Thi Tướng mới được thả ra chưa lâu.

“Sợ gì chứ, chúng ta mang theo vũ khí, đến bao nhiêu đánh bấy nhiêu!” Một thành viên đội khảo cổ trẻ tuổi đứng ra, muốn thể hiện bản thân thật tốt trước mặt Tần Ly và Hoắc Băng.

“Đúng vậy, Thi Tướng nhỏ nhoi, có gì đáng nói?

Đến đây xem tôi tiêu diệt hắn ta thế nào!” Những người khác cũng thi nhau hưởng ứng.

“Tiếp tục đi thôi.” Ngô Tứ Ý khẽ nói một câu, dẫn người xuyên qua cổ mộ, đi về phía trước.

Họ một đường xuyên qua hành lang, đi qua mộ thất thứ hai.

Mãi đến khi đi đến mộ thất Thi Binh, họ mới dừng lại.

Tảng đá lớn chặn mộ thất Thi Binh đã biến mất, đã bị người ta di chuyển đi.

“Mọi người đều cẩn thận một chút, ở đây có thể có nguy hiểm.” Ngô Tứ Ý nhắc nhở.

Họ có thể tránh được cơ quan nguy hiểm trong cổ mộ, nhưng lại không thể tránh được nguy hiểm do con người tạo ra trong cổ mộ.

Mọi người rút vũ khí ra, vừa đi vừa cảnh giác nhìn xung quanh.

“Leng keng leng keng.....” Ngay khi họ định đi vòng, chuông đồng trong mộ thất Thi Binh đột nhiên phát ra âm thanh, vang vọng khắp mộ thất.

Mặt đất đột nhiên rung chuyển, giống như có một vật khổng lồ

đang di chuyển.

"Cảnh giác!" Ngô Tứ Ý hô lớn một tiếng, vội vàng rút vũ khí ra.

Các thành viên phía sau thi nhau rút vũ khí mang theo, cẩn thận nhìn xung quanh.

Hoắc Băng từ phía sau lấy cung phức hợp xuống, lắp tên lên dây cung.

"Ầm ầm ầm....." Tiếng bước chân ngày càng gần.

Chỉ thấy phía trước mọi người, có hai Thi Tướng, dẫn theo hàng ngàn Thi Binh, bước đi nặng nề, từ trong bóng tối đi ra.

Hai Thi Tướng đó, toàn thân trên dưới tỏa ra khí đen u ám, vẻ mặt hung tợn, giống như quái vật.

Còn các Thi Binh phía sau, phần lớn đều chỉ còn lại một lớp da bọc xương.

Cảnh tượng này, trực tiếp khiến không ít người sợ ngây người.

Những người đàn ông trước đó còn lớn tiếng nói muốn bảo vệ Tần Ly và Hoắc Băng, đều thi nhau trốn ra phía sau đám đông, sợ hãi toàn thân run rẩy.

"Có ma, có ma kìa!" Cư dân mạng trong phòng livestream, cũng bị cảnh tượng này làm cho sợ hãi.

Chương 27

"Vãi chưởng, Thi Tướng vậy mà còn có thể thống lĩnh Thi Binh, chuyện này đã bao nhiêu năm rồi chứ." "Mẹ kiếp, mấy người đàn ông của đội cứu hộ đó, thật mất mặt đàn ông." "Anh trai trên lầu, anh có bản lĩnh thì anh đi đi, ai mà thấy nhiều Tống Tử như vậy mà không sợ chứ!" "Nhưng may mà họ có mang vũ khí, chắc không sao đâu nhỉ!" Các giáo sư và chuyên gia trong phòng livestream, cũng một phen nghi ngờ.

Những Thi Binh và Thi Tướng này đều đã chết nhiều năm rồi, Thi Tướng làm sao còn có thể thống lĩnh Thi Binh được?

Trong Tần Lĩnh Mê Cung.

Ngô Tứ Ý trầm giọng nói: "Bắn đi, đừng để chúng đến gần!" Nói xong, ông ta rút ra một khẩu súng lục.

"Đoàng đoàng đoàng....." Theo tiếng súng của ông ta bắt đầu, những người khác mới lấy hết dũng khí phản công.

Đạn bắn qua, trực tiếp khiến cơ thể Thi Binh tan rã, khiến chúng không thể đứng dậy được nữa.

Nhưng có một phần Thi Binh trên người mặc giáp trụ đồng, đạn căn bản không thể xuyên thủng, cho dù bắn trúng, chỉ cần không tan rã, chúng sẽ không chết, hoặc có thể nói là chúng sẽ không gục ngã.

Còn Thi Tướng thống lĩnh Thi Binh, lại càng không hề hấn gì.

Hoắc Băng cầm cung phức hợp bắn liên tiếp vài mũi tên, mũi tên tuy bắn trúng, nhưng lại không thể gây sát thương cho Thi Tướng.

Tần Ly rút súng điện ra, tay có chút run rẩy, hoàn toàn không thể cầm chắc.

“Gầm!” Thi Tướng gầm một tiếng, dẫn theo Thi Binh xông tới.

Ngô Tứ Ý thấy vậy, hô lớn: “Rút lui!” Nếu không rút đi, họ sẽ chết rất thảm.

Không ít thành viên trực tiếp vứt bỏ đồ đạc trên người, quay người bỏ chạy, chẳng quản gì nữa.

Hoắc Băng bắn xong vài mũi tên, quay người kéo Tần Ly cùng chạy.

Tần Ly chưa từng luyện qua, chạy khá chậm.

“Rầm!” Hai người họ chạy chưa được mấy bước, đã bị Thi Tướng xông tới đẩy ngã.

Tần Ly và Hoắc Băng hai người, ngã mạnh xuống đất, các thành viên đội cứu hộ khác không dám tiến lên cứu viện, chỉ có thể trốn thật xa.

Tần Ly nhìn Thi Tướng ở gần ngay trước mắt, tuyệt vọng rồi.

Trong đầu em, hiện lên bóng dáng của Tần An.

Nếu anh có ở đây thì tốt biết mấy.....

Tần Ly vừa nghĩ xong, liền có một bóng người từ trên trời giáng xuống.

Trong căn hộ cho thuê.

Tần An nhìn thấy Tần Ly và họ gặp Thi Binh Thi Tướng, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Anh nói đúng không, gặp nguy hiểm rồi đúng không!” Tần An vừa nói xong, giọng hệ thống lạnh lùng đã vang lên bên tai. 【đinh, phát hiện Tần Ly và những người khác gặp nguy hiểm, xin Ký chủ hãy đến cứu viện, hoàn thành nhiệm vụ có thể nhận được phần thưởng! 】 “Anh cũng muốn cứu chứ, nhưng anh cách Tần Lĩnh mấy

ngàn dặm, anh bay qua chắc?" Tần An bất đắc dĩ nói.

Anh cũng muốn cứu, nhưng không có cách nào. 【đinh, phát hiện Ký chủ khó có thể đến Tần Lĩnh Mê Cung, đặc biệt trao thưởng trước Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật! 】【Ghi chú: Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật, có thể trong một khoảnh khắc đưa Ký chủ đến bất kỳ cổ mộ nào, và mỗi tháng chỉ có thể sử dụng hai lần. 】 Nghe xong giọng của hệ thống, Tần An khẽ gật đầu, thản nhiên nói: "Vậy là, sau này anh muốn đi mộ, chỉ cần nghĩ đến là có thể đi được rồi sao." Nói xong, Tần An thay một bộ áo khoác gió màu đen, đội mũ trùm đen liền thân.

Sau đó lại đi giày bốt Martin, quần jean đen.

Anh đi đến bên cạnh bàn, nắm Hắc Kim Cổ Đao trong tay.

Sau đó tâm niệm vừa động, năm bóng ma xuất hiện, nhiệt độ cả căn phòng lập tức giảm xuống, sau khi chúng xuất hiện, liền mang theo Tần An biến mất ngay lập tức.

"Tôi điên mất, vừa đến đã gặp nguy hiểm lớn thế này, cứu hộ khó quá." "Ném lựu đạn đi!" "Mau đứng dậy chạy đi, chạy đi!" "Chuẩn bị tắt livestream đi, không muốn xem nữa." Trong phòng livestream tuy có một trận sốt ruột.

Trong phòng livestream cũng lực bất tòng tâm.

Trong Tần Lĩnh Mê Cung.

Tần Ly nhìn Thi Tướng trước mắt, hoàn toàn từ bỏ hy vọng rồi.

Còn Hoắc Băng thì hối hận, cô hối hận vì đã đi theo đội cứu hộ vào Tần Lĩnh Mê Cung, càng hối hận vì khi vào không chuẩn bị đầy đủ.

Thi Tướng tay cầm một thanh kiếm đồng lớn, giơ cao lên, mạnh mẽ chém xuống.

“Leng keng!” Ngay khi tất cả mọi người đều tuyệt vọng, một bóng người cao ráo từ trên trời giáng xuống, một thanh trường đao Hắc Kim chặn đứng đòn tấn công của Thi Tướng.

Cảnh tượng này, khiến tất cả mọi người đều ngẩn ra.

“Người từ đâu đến vậy?” Trong lòng mọi người tràn đầy kinh ngạc, không hiểu tại sao lại có một người từ trên không trung rơi xuống.

Tần An một cước đá văng Thi Tướng, quay người kéo Tần Ly và Hoắc Băng đứng dậy.

“Hai người tìm chỗ nào đó ẩn nấp đi.” Tần An lạnh lùng nói.

Tần Ly và Hoắc Băng nhìn người đàn ông đeo khẩu trang, mặc áo khoác gió màu đen trước mặt, hoàn toàn ngây người ra.

“Anh là ai?” Hai người gần như đồng thanh hỏi.

“Đừng hỏi.” Tần An nói khẽ một câu, quay người đối mặt với Thi Tướng.

Hai Thi Tướng lại một lần nữa cầm kiếm đồng lớn tấn công, nhưng đều bị Tần An chặn lại.

Hắc Kim Cổ Đao của Tần An vừa xuất ra, nhanh như chớp, trực tiếp chém gãy hai thanh cổ kiếm đồng của chúng.

“Loảng xoảng!” Hai lưỡi đao rơi xuống đất từ tay Thi Tướng.

Ngay khi chúng định xông tới đối phó Tần An, Tần An vận dụng Thông Minh Ngữ để giao lưu với chúng.

“Khái khái cốt cốt khái khái….. (Đừng ra tay, là người nhà.)” Tần An nói.

Hai Thi Tướng dừng động tác, một trong số chúng gầm lên: “Hống hống hống….. (Phụng mệnh tướng quân, bảo vệ lăng mộ, kẻ

xâm nhập chết!)" "Khái khái cốt cốt….. (Chúng ta đến cứu tướng quân của các ngươi, tướng quân các ngươi bị vây khốn trong lăng mộ của chính mình, không thể thoát ra ngoài, chúng ta đến để đưa ngài ấy ra.

Ngài ấy có ở tướng quân mộ không?)" Tần An lừa gạt.

"Khái khái khái….. (Ngươi thực sự đến cứu tướng quân của chúng ta?)" Thi Tướng nghi vấn.

"Cốt cốt….. (Đúng vậy, chúng ta thực sự đến cứu tướng quân của các ngươi, tướng quân các ngươi còn cần các ngươi tiếp tục giúp ngài ấy đánh thiên hạ, bây giờ dẫn binh sĩ của các ngươi về nghỉ đi, ta sẽ vào cứu ngài ấy ra, ngài ấy có ở tướng quân mộ không?)" Tần An nói đến sau cùng hỏi một câu.

"Hống hống hống….. (Trong mộ tướng quân là bệ hạ, tướng quân của chúng ta và vương phi ở sâu bên trong nhất.)" Thi Tướng trả lời một câu.

Tần An nghe thấy câu nói này, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Vãi chưởng, ngầu bá cháy!

Sống không thể bên nhau, chết lại bên nhau, quá đỉnh, quá đỉnh!

Thi Tướng biết Tần An là đến để giải cứu tướng quân của chúng, liền chẳng hề ngăn cản, dẫn theo binh sĩ rời đi.

"Khố khắc khố khố….. (Trong mộ còn một đám người, chúng đến để cướp vương phi.)" Tần An nhắc nhở.

Anh đột nhiên nghĩ ra, có thể lừa Thi Tướng đi đối phó đám đạo mộ tặc kia.

Thi Tướng nghe vậy, đáp lại một câu: "Hống hống hống….. (Chúng ta sẽ không tha cho bọn chúng đâu.)" Nói xong, hai Thi Tướng

liền dẫn theo Thi Binh rời đi.

Tất cả mọi người trong đội cứu hộ, nhìn Tần An như nhìn thần thánh.

Chương 28

Mặc dù họ không hiểu Tần An và Thi Tướng đang nói gì, nhưng họ biết Tần An và Thi Tướng đang đối thoại, và hơn nữa còn khiến Thi Tướng rời đi.

Chuyện này cũng quá lợi hại đi!

Từ trước đến nay chưa từng nghe nói, con người còn có thể giao lưu với Tống Tử, chuyện này cũng quá đáng!

Trong phòng livestream, vô số cư dân mạng càng thêm kinh ngạc.

"Vãi chưởng, thần nhân ở đâu ra thế này?

Vậy mà có thể giao lưu với Tống Tử!" "Đây có chắc là người không?" "Hắn ta có phải cũng là đạo mộ tặc không?" "Không hẳn, nếu là đạo mộ tặc, thì sẽ không cứu đội cứu hộ." "Tiểu ca ca vừa đẹp trai vừa dũng cảm, em thích quá!" Phòng livestream không ngừng bàn tán sôi nổi.

Ngay cả một nhóm chuyên gia và giáo sư trong phòng livestream, cũng đều không ngồi yên được nữa.

"Hắn ta vừa nãy, là đang giao lưu với Thi Tướng sao?" Giáo sư Lý kinh ngạc nói.

"Đã ghi âm lại lời hai người họ nói, kênh giao tiếp của họ, là cùng một kênh, một kênh rất kỳ lạ." Nhà sinh vật học nói, sau đó phân tích kỹ lưỡng.

Trong Tần Lĩnh Mê Cung.

Tần An quay đầu nhìn Tần Ly một cái, lạnh lùng nói: "Ở yên trong phòng livestream không phải tốt sao?

Cứ thích chạy đến Tần Lĩnh Mê Cung làm gì, em về đi.” Tần Ly nghe vậy ngẩn ra, nói: “Em việc gì phải nghe anh?

Em là nhân viên khảo cổ chuyên nghiệp, anh là ai?” Em không hiểu thân phận của người đàn ông áo đen trước mắt này, càng không hiểu tại sao anh ta lại nói chuyện với mình.

Tần An còn chưa mở miệng, Ngô Tứ Ý đã dẫn người xông lên, bao vây Tần An.

Họ cầm vũ khí, chĩa vào Tần An.

“Anh là người nào?” Ngô Tứ Ý mở miệng hỏi.

Tần An lạnh nhạt nhìn ông ta một cái, khẽ nói: “Tôi chỉ đến cứu người.” “Tôi hiện tại nghi ngờ anh là đạo mộ tặc, nên tôi phải bắt giữ anh!” Ngô Tứ Ý trầm giọng nói.

Tần An lạnh lùng nhìn họ, khẽ nói: “Anh chắc chắn chứ?” “Tôi không chắc, nhưng tôi muốn biết mặt anh.” Ngô Tứ Ý mở miệng nói.

Thực lực của Tần An vô cùng mạnh, Ngô Tứ Ý không chắc mình có thể đánh thắng anh ta không, cho dù có vũ khí, cũng khó nói.

Ông ta chỉ muốn nhìn xem Tần An trông như thế nào, xem có quen biết không.

Còn về việc Tần An có phải đạo mộ tặc hay không, Ngô Tứ Ý không biết, nhưng một người có thể giao lưu với Thi Tướng, nếu là đạo mộ tặc thì còn gì nữa?

Tần An lạnh lùng nhìn Ngô Tứ Ý, trực tiếp bỏ qua ông ta, nhìn về phía Tần Ly.

“Em có về không?” Tần An hỏi một câu.

“Em không về, em lại không quen anh, mắc gì anh quản em?” Tần Ly khó chịu nói.

Vừa nói, em nhìn thấy hai ngón tay dài của Tần An đang nắm đao, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Tê, thì ra là anh ấy!

Anh!

"Xin lỗi, cậu và chúng tôi không cùng đường, hoặc là chúng tôi bắt cậu, hoặc là cậu tự mình rời đi." Ngô Tứ Ý kìm nén nói.

Anh ta phải chịu trách nhiệm cho đội cứu hộ, cho đội khảo cổ.

Tần An không trả lời mà nhìn Tần Ly.

Tần Ly đứng ra nói: "Anh ấy là bạn của em, đến cứu em, em có thể bảo đảm cho anh ấy!" Lời này vừa thốt ra, cả mạng chấn động.

"Ôi chao, người bí ẩn xuất hiện lại là bạn của học tỷ Tiểu Ly?" "Có khi nào là bạn trai không ta?" "Không thể nào đâu, nếu đúng là bạn trai thì tan nát cõi lòng mất!" "Mong là không phải, anh đẹp trai thế này, em thích quá đi!" Mạng xã hội bàn tán không ngớt.

Trong phòng điều hành livestream, các chuyên gia và giáo sư cũng cau mày.

Họ hoàn toàn không biết người bí ẩn xuất hiện đột ngột là ai, hơn nữa Tần Ly còn nói là bạn của cô ấy.

Điều này không khỏi khiến họ nghi ngờ thân phận của Tần An.

"Tần Ly, em có biết cậu ta là ai không?

Mà lại đứng ra bảo đảm cho cậu ta!" Ngô Tứ Ý hỏi.

"Biết, sở dĩ em biết những cơ quan cạm bẫy trong cổ mộ này cũng là do anh ấy nói cho em." Tần Ly nói thẳng.

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều chấn động.

Ngay cả Lý giáo sư cũng đeo kính, nghiêm túc nhìn Tần An trên

màn hình.

“Cậu ta là người thế nào?” Lý giáo sư trong phòng điều hành hỏi.

“Xin lỗi Lý giáo sư, thân phận của anh ấy cháu không thể tiết lộ, nhưng anh ấy là người tốt, hơn nữa cũng là một nhân viên khảo cổ.” “Cháu muốn bảo đảm cho anh ấy, nếu có chuyện gì xảy ra, cháu có thể chịu trách nhiệm!” Tần Ly nói với camera.

Vừa nói xong, Hoắc Băng cũng đứng ra nói: “Tính tôi một phần, tuy rằng tôi không quen anh ấy, nhưng đã Tần Ly dám bảo đảm, vậy tôi cũng bảo đảm.” Tuy cô không quen Tần An, nhưng cô nhìn ra Tần An rất khác biệt.

Nếu kéo về phe mình thì chỉ có lợi.

Trong livestream, mọi người nhìn hai đại mỹ nữ cùng lúc bảo đảm, vô cùng chấn động.

Còn trong phòng điều hành, các chuyên gia và giáo sư bàn bạc một hồi, quyết định có thể để Tần Ly và Hoắc Băng bảo đảm, dù sao mọi hành động của anh ấy đều dưới camera.

Chỉ cần chụp được mặt anh ấy, là có thể tra ra thân phận.

“Có thể để hai em bảo đảm, nhưng nếu xảy ra vấn đề, hai em phải chịu trách nhiệm.” Lý giáo sư trong phòng điều hành nói.

“Được.” Hai người trực tiếp gật đầu.

Tần An thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Anh đến cứu em, chứ không phải đến để cùng em khảo cổ.” “Đã đến rồi, tiện thể giúp cứu Phó giáo sư Trương và mọi người đi.” Tần Ly nhìn Tần An nói.

“Được thôi, nhưng có một điều anh nói trước, nghe lời anh, anh bảo đảm an toàn cho các em, không nghe lời anh, xảy ra chuyện đừng trách anh!” Tần An nói với họ.

“Vâng.” Tần Ly lập tức đồng ý.

Cô biết anh trai mình không tầm thường, có anh trai ở đây sẽ đáng tin cậy hơn.

Các thành viên khảo cổ khác tuy không cam lòng, nhưng họ không hiểu rõ Tần Lĩnh Mê Cung lắm, chỉ có thể đi theo Tần An.

Tần An cài đao sau lưng, nói: “Đi theo tôi đi.” Nói rồi, Tần An dẫn họ đi đúng đường, tiến sâu vào cổ mộ.

Tần Ly chạy nhỏ đến bên cạnh Tần An, khẽ hỏi: “Anh đến khi nào vậy?” “Thấy em xuất hiện trong cổ mộ, anh liền đến.” Tần An trả lời.

Tần Ly nghe vậy sững người, từ Kinh Đô đến vùng Tần Lĩnh, đi máy bay cũng phải mất hơn ba tiếng, mà còn là đi chuyên cơ.

Nếu đi máy bay dân dụng thì ít nhất phải mất một ngày mới đến được đây.

Tần An đến đây che mặt, căn bản không thể đi chuyên cơ, cũng không ai sắp xếp cho anh ấy.

“Anh không phải có siêu năng lực chứ?

Đến cái là tới ngay!” Tần Ly có chút chấn động nói.

“Em đoán xem?” Tần An mỉm cười nói một câu.

Tần Ly không dám đoán, dù sao chuyện này quá huyền huyễn rồi.

Tần An dẫn Tần Ly và mọi người vòng qua Hố Binh Sĩ, đi theo một con đường bên trái.

Con đường bên phải có Hố Dung Nham, đã bị ngập.

Tần An chỉ có thể dẫn họ đi đường vòng qua Mê Động, tiện thể xuống xem những thành viên khảo cổ đã rơi xuống trước đó còn sống hay không.

Mọi người xếp thành hàng, đi theo Tần An xuyên qua Mê Động, một mạch đi thẳng xuống dưới.

Sau khi tìm một vòng, họ phát hiện đội khảo cổ ở bên bờ nước.

Họ đã ăn hết thức ăn, lúc này đang định bắt cá chân gà.

"Đừng ăn!" Tần An hô một tiếng.

Sáu thành viên khảo cổ đó đều ngẩng đầu nhìn Tần An và mọi người.

"Các anh là ai?" Phó giáo sư Trương đứng ra nói: "Chúng tôi là đội cứu hộ, đặc biệt đến cứu Phó giáo sư Trương và các anh." "Tiểu Thành, lấy một ít thức ăn cho họ." Một thành viên đội khảo cổ tiến lên, lấy ra một ít bánh quy nén và bánh mì cho họ.

Chương 29

“Tại sao cá này không thể ăn?” Tần Ly hỏi.

Tần An giải thích: “Thấy lông mày của loài cá chân gà này không?

Lông mày này là rắn, có thể tiến vào cơ thể người.” “Nếu thể chất người đặc biệt, có thể đọc được Pheromone của rắn, nhìn thấy một số sự việc cổ đại, ví dụ như cảnh tượng xây dựng ngôi mộ này.” “Nhưng người bình thường không có thể chất như vậy, một khi rắn tiến vào cơ thể, chỉ sẽ bị trúng độc mà chết.” “Các anh nên may mắn vì rơi xuống nước mà không bắt cá chân gà, nếu không bây giờ các anh đã là một đống xác chết rồi.” Mọi người nghe Tần An giải thích xong, như thể mở ra một thế giới mới.

Họ chưa từng nghe nói đến việc rắn còn mang theo Pheromone.

“Có phải anh bịa chuyện không?” Một thành viên khảo cổ đặt nghi vấn.

“Các anh có thể hỏi chuyên gia sinh vật học, họ có thể giải đáp cho các anh.” Tần An nhìn camera.

Các cư dân mạng cũng vô cùng chấn động, chờ đợi câu trả lời của chuyên gia sinh vật học.

“Anh ấy nói không sai, có một số người có thể đọc được ký ức của rắn, tức là Pheromone, nhưng những người đó đều là những sự tồn tại rất đặc biệt, người bình thường không thể đọc được.” Chuyên gia sinh vật học giải thích.

Cư dân mạng nghe chuyên gia sinh vật học giải thích, vô cùng chấn động.

“Vãi chưởng, anh này đỉnh ghê!

Cái gì cũng biết!" "Tôi chỉ muốn hỏi, làm sao anh ấy biết được nhỉ?

Chẳng lẽ anh ấy từ trong cổ mộ đi ra?" "Tôi thấy so với anh ấy thì mấy đội khảo cổ khác đều nghiệp dư cả!" Trong livestream, cư dân mạng điên cuồng bình luận.

"Tối nay cứ nghỉ ngơi ở đây một đêm đã, ngày mai rồi tiếp tục lên đường." Ngô Tứ Ý nói một câu.

So với sự hiểm nguy của cổ mộ, nghỉ ngơi ở đây an toàn hơn.

Đội cứu hộ dựng lều, hai người một lều, không có phần Tần An.

Tần An đương nhiên cũng không để tâm, có Kỳ Lân Huyết Mạch, dù anh không ăn không uống không ngủ trong thời gian ngắn cũng không sao.

Tần Ly từ trong ba lô của mình lấy ra một túi bánh mì lớn đưa cho Tần An, nhưng bị Tần An từ chối.

"Em ăn đi, anh không ăn không uống cũng không sao." Hoắc Băng nghe vậy, cốc nước trong tay không đưa ra nữa, lặng lẽ cất đi.

"Anh thật sự không ăn sao?" Tần Ly hỏi.

"Ừm." Tần An gật đầu.

"Được rồi, vậy anh đói thì cứ lén ăn một cái." Tần Ly cất thức ăn đi.

Lợi dụng lúc camera hướng về phía khác, Tần Ly khẽ hỏi: "Ngôi mộ này, trước đây anh đã từng đến chưa?" Tần An không quay đầu lại.

"Em nghỉ ngơi đi, anh canh gác, em có thể yên tâm ngủ." Tần An lãnh đạm nói.

"Còn sớm mà, em trò chuyện với anh một lát." Tần Ly cười nói,

nhìn Hoắc Băng.

“Hoắc đại nãi, em muốn nói chuyện với anh trai nhỏ, cô muốn nghe lén à?” Tần Ly nhìn Hoắc Băng nói, trong lòng cảm thấy thú vị, đây chính là đối tượng thầm mến (bạn gái đầu) của anh trai năm đó!

May mà mình không đưa nhật ký của anh trai cho cô ta!

Hoắc đại nãi?

Đây là biệt danh của Hoắc Băng sao?

“Tần tiểu cầu, tôi cũng muốn nói chuyện với anh trai nhỏ.” Hoắc Băng nói.

Tần Ly cúi đầu nhìn một cái, tức giận nhìn Hoắc Băng.

“Không được gọi em là tiểu cầu!” Tần An ở một bên lặng lẽ lắng nghe, hai đại hoa khôi mà cãi nhau thì chắc chắn rất đáng xem.

Lúc này, một chiếc drone bay tới, vừa vặn quay lại cảnh hai người họ đang cãi vã.

Trong livestream, mọi người nhìn hai đại hoa khôi tranh cãi, vô cùng kinh ngạc.

“Vãi chưởng, hai đại hoa khôi còn có biệt danh nữa, mở mang tầm mắt!” “Quan trọng là hai người họ lại cãi nhau vì muốn nói chuyện với một người đàn ông, tan nát cõi lòng!” “Anh ơi, ra đây quyết đấu sống mái!” “Mấy người không thấy anh ấy cầm đại đao à?

Đấu sống mái à, chắc không đó?” Trong livestream, không khí càng thêm sôi nổi.

Hiện trường Tần Lĩnh Mê Cung.

Tần An ngồi trên tảng đá, hứng thú nhìn hai người họ cãi nhau.

Đang nhìn, Tần An thấy lòng bàn tay Hoắc Băng có một lớp chai

sần.

“Không đơn giản nhỉ.” Tần An khẽ nói một câu.

Tay có chai sần, hiển nhiên là đã trải qua quá trình huấn luyện lâu dài.

“Tần Ly, đừng cãi với cô ta nữa, em không đánh lại cô ta đâu.” Tần An thiện ý nhắc nhở một câu.

Tần Ly nghe vậy, bực mình nói: “Em có cãi với cô ta đâu, hơn nữa ai thèm đánh nhau với cô ta?” Hoắc Băng cũng ngồi xuống bên cạnh Tần An, khẽ hỏi: “Anh trai nhỏ, chúng ta quen nhau sao?” “Không quen.” Tần An lạnh nhạt nói.

“Nhưng Tần Ly nói anh cũng là một nhân viên khảo cổ, tôi tuy là hệ Lịch sử, nhưng cũng rất hiểu về những người bên hệ khảo cổ, chưa bao giờ thấy anh.” Hoắc Băng nói rồi, một tay từ từ đưa ra phía sau Tần An, muốn tháo mũ trùm đầu của Tần An xuống.

“Tôi chưa từng gặp cô, hơn nữa đừng có tùy tiện động vào mũ của người khác!” Tần An nói rồi, trực tiếp nằm xuống.

Tay Hoắc Băng không kịp rút về, trực tiếp bị đầu Tần An đè xuống đất.

“A...

đau...” Hoắc Băng giả vờ yếu ớt kêu một tiếng.

Tần An quay đầu nhìn lòng bàn tay Hoắc Băng, lòng bàn tay cô có rất nhiều chai sần ẩn đi, chỉ là được bảo dưỡng tốt nên không nhìn kỹ thì không thấy.

“Anh đè đau tôi rồi, mau đứng dậy.” Hoắc Băng kêu lên.

Tần An nhìn một cái rồi mới đứng dậy.

“Lần sau mà còn dám lén lút động tay, đè tay cô sẽ không phải là

đầu tôi đâu.” Tần An lạnh nhạt nói.

Câu nói này khiến Tần Ly cũng giật mình, anh trai cô làm sao vậy?

“Hoắc đại nãi tuy hơi đáng ghét, nhưng cô ấy là một cô gái tốt.” Tần Ly ở một bên nhắc nhở.

“Tôi không phải chỉ muốn xem anh trông thế nào thôi sao, đến nỗi phải đe dọa tôi à?” Hoắc Băng oán trách một câu, quay lưng đi.

Tần An đối với điều này cũng không giải thích nhiều.

Anh đến đây chỉ để bảo vệ Tần Ly, sau khi ra khỏi cổ mộ, anh và Hoắc Băng cũng sẽ như người không quen biết.

Đến lúc đó ai đi đường nấy, ai cũng không quen ai.

Tình cảm thầm mến là tâm tư nhỏ của Tần An nguyên chủ, liên quan gì đến anh.

Tần Ly nhìn Tần An, cẩn thận nhìn kỹ ngón tay, xác định là Tần An, lúc này mới yên tâm.

Hoắc Băng cũng thông qua kính phản quang, nhìn thấy Tần Ly đang nhìn ngón tay Tần An, liền quay đầu hỏi: “Ngón tay của anh, sao lại dài thế?” Hoắc Băng nói rồi, muốn đưa tay ra xem.

Tần An trực tiếp nắm chặt tay, không cho cô xem.

“Ngay cả ngón tay cũng không nỡ cho xem sao?” Hoắc Băng có chút không hiểu, anh trai nhỏ trước mặt này đối với mình cũng quá không thân thiện rồi!

Dù sao mình lúc trước cũng từng giúp đỡ anh ấy mà.

“Đôi ngón tay này, có tác dụng gì?” Hoắc Băng lại hỏi.

“Có thể Song Chỉ Tham Động.” Tần An khẽ nói.

Hoắc Băng vừa nghe, mặt xinh xắn đỏ bừng, bĩu môi một cái.

“Phì, đồ lưu manh!” Hoắc Băng quay người đi.

Cư dân mạng trong livestream cũng một phen sôi sục.

“Chú ý!

Chú ý!

Có xe chạy rồi!

Chuyến xe đến mẫu giáo đã bị chặn!” “Vãi chưởng, đây không phải là thám mộ sao?

Chương 30

Tôi muốn xuống xe, đây không phải xe đến mẫu giáo!" "Song Chỉ Tham Động, tham vào cái động nào vậy?" "Tan nát cõi lòng, học tỷ Tiểu Ly vừa nãy lại cứ nhìn chằm chằm song chỉ của anh ấy!" "Cuối cùng tôi cũng hiểu mình thua ở đâu rồi, chỉ vì tôi thua không đủ dài!" Trong livestream, bàn tán không ngớt, còn trong phòng điều hành, ngón tay của Tần An cũng được ghi lại.

"Đôi ngón tay này, hình như đã thấy trong cuốn cổ tịch nào đó rồi." Lý giáo sư cau mày nói, nhất thời lại không nhớ ra. ...

Tần Lĩnh Mê Cung.

Không ít đạo mộ tặc bị Thi Tướng, Thi Binh đuổi giết, kẻ thì trốn, kẻ thì chạy, có kẻ thì trực tiếp bị Thi Tướng đánh chết.

Bọn chúng không hiểu, rõ ràng là bọn chúng đã thả Thi Tướng và binh lính ra, tại sao chúng lại chỉ đuổi giết bọn chúng?

Còn chủ mưu của tất cả những chuyện này, Tần An, lúc này đang ngồi bên bờ hồ, nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên, một trận gió âm thổi đến.

Lửa trại vừa được đốt lên lập tức tắt ngúm, tất cả mọi người vội vàng rút đèn pin cường độ cao ra, sợ hãi có nguy hiểm.

Tần Ly lập tức nắm chặt Tần An, ở đây chỉ có Tần An mới có thể mang lại cho cô cảm giác an toàn.

Khi đèn pin chiếu sáng, chỉ thấy một nhóm u linh, từ thượng nguồn đi tới, bắt vài con cá ở bờ nước.

"Không cần sợ, đó là từ trường phản chiếu lại một cảnh tượng năm xưa, Mạc Kim Giáo Úy lại bắt cá." Tần An lãnh đạm giải thích.

Theo tiếng nói của anh vang lên, những người khác mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi cá bị bắt, đội quân Mạc Kim Giáo Úy đi ngang qua trước mắt mọi người.

Chỉ là, một cảnh tượng quỷ dị đột nhiên xuất hiện.

Khi Mạc Kim Giáo Úy sắp đi qua, họ dừng lại, quay người nhìn những người trong đội cứu hộ.

Điều này khiến tim những người trong đội cứu hộ đập thình thịch đến tận cổ họng, sợ hãi u linh sẽ tấn công họ.

Tần Ly trực tiếp trốn sau lưng Tần An không dám nhìn, vì không ít u linh đang nhìn về phía họ.

Tần An ngẩng đầu nhìn họ, một tay đặt trên cán Hắc Kim Cổ Đao.

Mạc Kim Giáo Úy từ trên xuống dưới đều nhìn Tần An, sau đó cả đội đồng loạt quỳ một gối, hành lễ với Tần An.

Cảnh tượng đột ngột này khiến tất cả mọi người đều chấn động.

Đội cứu hộ kinh ngạc nhìn Tần An, há hốc miệng.

Còn tất cả cư dân mạng trong livestream thì hoàn toàn ngây người.

"Vãi chưởng *99, Mạc Kim Giáo Úy lại quỳ lạy anh chàng bí ẩn sao?" "Ai đó nói cho tôi biết cảnh tượng này là sao vậy?

Mạc Kim Giáo Úy không phải là do từ trường phản xạ ra sao?

Sao lại quỳ lạy anh chàng bí ẩn?" "Tôi điên mất, anh chàng bí ẩn cũng đỉnh quá rồi!" "Chắc là giả thôi, nhất định là giả!" "Giả hả?

Lầu trên nói chuyện không dùng não à?" Trong livestream, vô số cư dân mạng kinh ngạc không thôi.

Ngay cả các chuyên gia và giáo sư trong phòng điều hành cũng

đang nhìn chằm chằm vào cảnh tượng quỷ dị này.

“Rốt cuộc chuyện này là sao?” Trên đầu tất cả mọi người đều có một dấu hỏi to đùng. ...

Tần Lĩnh Mê Cung.

Sau khi Mạc Kim Giáo Úy quỳ lạy xong, họ cầm cá đi, đi một đoạn rồi trực tiếp tan biến.

Sau khi họ đi, mọi người kinh ngạc nhìn Tần An.

Đặc biệt là Ngô Tứ Ý, anh ta không dám coi thường nữa, bây giờ anh ta chỉ muốn làm rõ thân phận của Tần An.

Hoắc Băng cũng càng quyết tâm, nhất định phải làm rõ thân phận của Tần An, mời anh ấy gia nhập phe mình.

Còn Tần Ly ngồi cạnh Tần An, trực tiếp hỏi: “Tần...

Anh, rốt cuộc anh làm thế nào vậy?

Tại sao họ lại phải quỳ lạy anh?” “Tần?” Hoắc Băng nghe thấy chữ này, nhìn Tần Ly.

“Cô nghe nhầm rồi, tôi nói là ‘cầm’ trong cầm thú.” Tần Ly vội vàng biện minh.

Tần An liếc nhìn Tần Ly một cái, không trả lời lời cô.

Bản thân anh cũng có chút bất ngờ, rõ ràng là Mạc Kim Giáo Úy do từ trường phản chiếu ra, vậy mà lại quỳ lạy mình.

Nhưng nghĩ lại, có lẽ là do huyết mạch của mình đã ảnh hưởng đến từ trường, khiến họ cảm ứng được.

Không thể không nói, huyết mạch của anh trai nhỏ, thật sự rất mạnh!

“Em đi nghỉ đi, anh canh đêm.” Tần An nói với Tần Ly một câu,

sau đó ngồi xuống nhắm mắt lại không thèm để ý đến cô nữa.

Tần Ly cũng biết mình suýt chút nữa nói lỡ miệng, cúi đầu quay về.

Cô và Hoắc Băng ở chung một cái lều.

Hoắc Băng cũng muốn hỏi rõ Tần Ly, nên trực tiếp bước vào lều.

“Cầu của cô đụng vào tôi rồi.” Tiếng Tần Ly vọng ra.

Một đêm thời gian, thoáng chốc trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, sáu giờ.

Tần An đã đánh thức tất cả mọi người.

“Đến lúc lên đường rồi!” Tần An đứng ngoài lều, hô to với mọi người.

Không ít thành viên đội khảo cổ đang ngủ say, lật người tiếp tục ngủ, chỉ có Ngô Tứ Ý đứng dậy.

Tần An rút Hắc Kim Cổ Đao ra, lạnh lùng đứng ở bên cạnh.

“Ba phút.” Tần An trầm mặc nói.

Ngô Tứ Ý tiến lên nói một câu: “Bây giờ mới sáu giờ sáng, có thể nghỉ ngơi thêm một chút.” “Sáu giờ sáng?

Anh có biết phía sau Thanh Đồng Cự Môn nguy hiểm đến mức nào không?

Lúc này Phó giáo sư Trương và họ đang bị truy sát.” Tần An trầm mặc nói.

Lời này vừa thốt ra, Ngô Tứ Ý im lặng một chút.

“Tôi đi gọi họ dậy ngay.” Ngô Tứ Ý bước vào lều, từng người một gọi dậy.

Còn Hoắc Băng thì đã dậy từ sớm, rửa mặt qua loa, thu dọn đồ

đạc xong xuôi.

Tần An nhìn thời gian, ba phút vừa đủ, trực tiếp bước vào lều kéo Tần Ly ra.

Tần Ly đang ngủ, mơ hồ cô thấy Tần An.

“Anh muốn làm gì...

Tần...

Anh đừng làm bừa nha!” Tần Ly la lớn.

Tần An thu dọn đồ đạc của cô, khẽ nói: “Cho em mười giây mặc giày vào rồi đi theo anh!” Tần Ly nghe vậy, đang định mở miệng thì thấy Tần An đã bắt đầu đếm ngược, vội vàng xỏ giày vào.

Mười giây vừa hết, Tần An trực tiếp đi ra ngoài, Tần Ly xỏ giày đi theo phía sau.

“Đi theo anh.” Tần An nói rồi, bước vào động quật.

“Nhưng họ còn chưa dậy!” Tần Ly chỉ vào những người khác trong đội cứu hộ.

“Anh đã cho họ thời gian rồi, em muốn Phó giáo sư Trương và họ chết, hay muốn đợi họ?” Tần An lạnh lùng hỏi một câu.

Ngay nửa đêm, Tần An đã nghe thấy một tiếng chấn động, là từ phía sau Thanh Đồng Cự Môn truyền đến.

Chương 31

Điều này chứng tỏ Phó giáo sư Trương và họ đã gặp phải sự truy sát.

"Đi thôi." Hoắc Băng đi đến bên cạnh Tần An.

Tần An nhìn Tần Ly, hỏi: "Em có đi không?" "Không thể đợi thêm một phút sao?" Tần Ly hỏi.

"Anh có thể cùng các em từ từ câu giờ, nhưng anh có thể bảo đảm, em ở đây càng lâu một phút, Phó giáo sư Trương và họ càng nguy hiểm." Tần An nói thẳng.

"Tần Ly, các em đi trước đi, để lại dấu hiệu trên đường, chúng tôi sẽ đi theo ngay." Ngô Tứ Ý nói.

Tần Ly nghe vậy, quay đầu nhìn một cái, vác ba lô lên rồi đi theo Tần An.

Tần An dẫn hai đại hoa khôi vào động quật rời đi.

Sau khi họ đi không lâu, những người khác trong đội cứu hộ mới lần lượt được gọi dậy.

"Mới sáu giờ mười phút, sớm quá đi." "Tần Ly và họ đâu rồi?" "Họ đã đi trước rồi." Ngô Tứ Ý lãnh đạm nói.

"Mẹ kiếp, họ bỏ trốn rồi, bỏ chúng ta lại đây!" "Thằng cha đó, nhìn cái là không phải người tốt, Ngô giáo sư, sao anh không giữ Tần Ly lại!" "Họ đi rồi, bỏ lại chúng ta một mình, chắc chắn là muốn làm chuyện gì đó khuất tất." Không ít người trong đội cứu hộ chửi rủa ầm ĩ.

Ngô Tứ Ý lãnh đạm liếc nhìn họ một cái, cũng không giải thích.

Còn những người trong livestream thì chửi rủa khắp nơi.

"Vãi chưởng, mấy người này rốt cuộc là đến cứu người hay đến du xuân vậy?" "Không hiểu sao, tôi tin anh chàng bí ẩn chứ không tin mấy người đó." "Tối qua anh ấy gác đêm cả buổi, họ không cảm kích thì thôi, dậy còn chửi rủa ầm ĩ, mặt mũi đâu ra mà nói vậy?" "Nói thật, nếu không phải anh ấy ra tay cứu người, họ còn sống không?" Livestream chia thành hai camera, một camera chiếu Tần An và họ, một camera thì để lại cho Ngô Tứ Ý và họ.

Lúc này Tần An, dẫn Cố Vân Tịch và họ đi ra khỏi cửa động, đi đến trước ba cây cầu treo.

Tần Ly và Hoắc Băng đã chuẩn bị sẵn, lấy nút bịt tai ra bịt vào tai.

"Anh không có nút bịt tai, anh làm thế nào?" Tần Ly nhìn Tần An hỏi.

Tần An trực tiếp bước lên cầu treo.

"Đinh linh linh..." Tiếng chuông vang lên, Tần An trong chốc lát rơi vào ảo cảnh, nhưng rất nhanh lại tỉnh táo trở lại.

Tiếng chuông này tuy rất mạnh, nhưng huyết mạch của anh mạnh mẽ, đã hóa giải ảo âm.

"Thật lợi hại, vậy mà không bị tiếng chuông mê hoặc." Hoắc Băng ở phía sau lầm bầm một câu.

"Anh ấy tên Tần gì nhỉ?" "Tần Ly nhất định biết tên anh ấy, không dám nói ra, là sợ tôi đoán được sao?" Hoắc Băng đi trên cầu treo, không nhịn được lầm bầm nói.

Xuyên qua cầu treo đi ra ngoài, Tần An dẫn Tần Ly và Hoắc Băng đi một đoạn, Hoắc Băng và Tần Ly mới tháo nút bịt tai ra.

"Chúng ta có nên đợi đội cứu hộ không?" Tần Ly khẽ hỏi.

“Em nghĩ đội cứu hộ thật sự là đến cứu người sao?” Tần An hỏi ngược lại một câu, câu nói này trực tiếp khiến Tần Ly cứng họng.

“Chẳng lẽ không phải sao?” Tần Ly không hiểu.

“Cũng coi là vậy, em đã để lại dấu hiệu trên đường, họ chỉ cần không đi sai đường là không sao, chúng ta tiếp tục đi thôi.” Tần An nói xong, tiếp tục dẫn đường phía trước.

Tần Ly và Hoắc Băng hai người đi theo sát phía sau.

Họ vừa đi không lâu, Ngô Tứ Ý liền dẫn đội khảo cổ bước lên cầu treo.

Chỉ có điều có người không dùng nút bịt tai bịt tai, bị ảnh hưởng bởi ảo âm, bị Lân Hỏa đốt cháy.

Ngô Tứ Ý mang theo bình chữa cháy, anh ta dùng bình chữa cháy dập lửa, mới khó khăn vượt qua.

Đội ngũ này, khó dẫn hơn anh ta tưởng tượng nhiều.

“Sau này khảo cổ sẽ không bao giờ dẫn người trẻ tuổi nữa.” Ngô Tứ Ý trực tiếp nói trước camera.

Trong livestream, cũng đủ loại lời chửi bới, điều này khiến giới khảo cổ chịu áp lực rất lớn.

Bên cơ quan chức năng cũng phát thông báo, đội cứu hộ lần này mà còn làm bừa, trực tiếp bị loại khỏi giới khảo cổ.

Điều này khiến không ít thành viên đội trở nên ngoan ngoãn, bảo làm gì thì làm đó. ...

Tần An dẫn Tần Ly và họ đi một lúc, rồi đi đến trước Huyết Trận.

Chỉ thấy trong Huyết Trận, có ba người đàn ông, giơ cao hai tay, không ngừng dập đầu, đầu của họ đã dập nát.

“Đinh linh linh...” Tiếng chuông đồng trên không trung lại vang lên.

“Bịt tai vào!” Tần An quay đầu phân phó một tiếng.

Khi anh quay đầu lại, lại phát hiện Tần Ly và Hoắc Băng đã trúng ảo cảnh, đôi mắt vô thần bước về phía Huyết Trận.

Tần An dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch rách đôi ngón tay của mình, nhẹ nhàng chấm một cái lên đầu Tần Ly và Hoắc Băng.

Khi máu của Tần An tiếp xúc với họ, hai người họ lập tức tỉnh táo trở lại.

“Anh chạm vào trán em làm gì?” Tần Ly gạt tay Tần An ra.

“Không kịp giải thích rồi, mau bịt tai vào!” Tần An phân phó.

Tần Ly và Hoắc Băng vội vàng bịt tai, lúc này mới nhìn thấy ba người đàn ông trong Huyết Trận đang dập đầu.

Ba người họ mặc trang phục thống nhất, hơn nữa còn mang theo công cụ, hiển nhiên là đạo mộ tặc.

Tần An đang định đi qua đá họ ra thì, ba người họ quay đầu cười với Tần An, trực tiếp rút dao cắt cổ tay mình.

Máu tươi chảy dọc theo hoa văn trên Huyết Trận.

“Rầm rầm rầm...” Gần Huyết Trận rung chuyển một trận, khiến người ta có chút đứng không vững.

Tần An vội vàng lùi lại, kéo Tần Ly và Hoắc Băng cùng lùi lại.

“Đứng yên ở đây đừng động!” Tần An nói lớn một câu, cũng không quản họ có nghe hiểu hay không.

Hoắc Băng trực tiếp lấy cung phản khúc ra, lên dây cung.

Còn Tần Ly thì lấy súng điện ra, nhưng cô có chút đứng không

vững.

“Bùm!

Bùm!

Bùm!” Tiếng va đập lớn truyền đến, chỉ thấy trên Huyết Trận nứt ra không ít vết nứt.

Tần An từ sau lưng rút Hắc Kim Cổ Đao ra, khẽ nói: “Đồ Ma Đao Pháp, xem ra là sắp phải dùng đến rồi.” “Bùm!” Sau một tiếng nổ lớn, Huyết Trận trực tiếp vỡ nát!

Một con quái vật toàn thân đỏ như máu, không mắt không mũi chỉ có cái miệng rộng như vực sâu xuất hiện, cơ thể nó khổng lồ, cao đến hơn mười mét, rộng hơn hai mét.

Giống như một con sâu bướm, các cơ quan nội tạng đều mơ hồ có thể nhìn thấy.

Quan trọng hơn là tiếng kêu của nó vô cùng đáng sợ, làm chấn động lòng người.

“Là Huyết Trùng Vương!” Tần An mặt căng thẳng nói.

Trong livestream, mọi người nhìn thấy Huyết Trùng Vương khổng lồ, bị dọa không nhẹ.

Đặc biệt là không ít người vừa mới dậy mở livestream.

“Vãi chưởng, đời này chưa từng thấy thứ kinh khủng thế này!” “Lý Phổ và con trai bắt taxi về nhà, Lý Phổ về đến nhà rồi!” “Mẹ ơi, tôi vừa mới dậy mà đã cho tôi xem cái này à?” “Sợ quá!!!

Huhu...” “Ông đây một đấm một con quái hú!” Bọn họ đời này chưa từng thấy thứ kinh khủng như vậy.

Đặc biệt là qua camera họ nhìn thấy đội khảo cổ đứng trước Huyết Trùng Vương như kiến đứng trước voi vậy, loại xung kích thị

giác mạnh mẽ này khiến không ít người không chịu nổi.

Phòng điều hành livestream.

Không ít người nhìn thấy Huyết Trùng Vương này, một trận kinh hồn bạt vía.

Huyết Trùng Vương này một ngụm một người, quả thực không thể nhẹ nhàng hơn.

Họ đột nhiên may mắn, chỉ thấy Phó giáo sư Trương và họ không thả ra thứ khủng khiếp này, nếu không đội khảo cổ chắc chắn sẽ toàn bộ tiêu đời.

Ngay cả chuyên gia sinh vật học cũng chưa từng thấy thứ khủng khiếp như vậy.

Chương 32

Cô bé livestream ngây người cầm micro, đã không biết nên giải thích thế nào nữa.

Cô đột nhiên cảm thấy, giải thích livestream khảo cổ, sẽ bị bệnh tim. ...

Tần Lĩnh Mê Cung.

Tần Ly bị dọa đến mức ngã bệt xuống đất, có chút không biết làm sao.

Còn Hoắc Băng thì bình tĩnh hơn nhiều, không ngừng lùi lại, tùy thời chuẩn bị chạy.

Ngô Tứ Ý dẫn đội cứu hộ rất nhanh đã đến, khi họ đi ra khỏi cửa động, bị Huyết Trùng Vương trước mắt dọa sợ.

"Mẹ ơi, đây là quái vật gì vậy!" "Tôi không cứu hộ nữa đâu, kinh khủng quá!" "Chúng ta có vũ khí, đừng sợ, cùng nhau tấn công!" Không ít người trong đội cứu hộ bị Huyết Trùng Vương dọa sợ, kinh hồn bạt vía.

"Đừng lộn xộn, đừng chọc giận Huyết Trùng Vương!" Tần An vội vàng hô.

Nhưng đã không kịp, người nhát gan thì bỏ chạy, người gan dạ thì nổ súng.

"Tách tách tách tách..." Vô số viên đạn bắn vào Huyết Trùng Vương, căn bản không thể xuyên phá da của Huyết Trùng Vương.

"Gầm!" Huyết Trùng Vương gầm lên một tiếng giận dữ, vẫy mình tấn công đội khảo cổ.

Tần An đứng mũi chịu sào ở phía trước nhất, Huyết Trùng Vương tuy không dám tấn công anh, nhưng lại nhắm vào Tần Ly phía sau Tần An.

Tần Ly bị dọa đến mức không biết làm sao, cả đời cô chưa từng thấy thứ kinh khủng như vậy.

Tần An khi Huyết Trùng Vương lao đến trước mắt, Hắc Kim Cổ Đao ra khỏi vỏ, trực tiếp chém vào răng sắc nhọn của Huyết Trùng Vương, chém đứt răng một cách cứng rắn.

"Gầm..." Huyết Trùng Vương đau đớn gầm lên một tiếng giận dữ.

"Hoắc Băng, dẫn Tần Ly lùi về chỗ an toàn!" Tần An không quay đầu lại nói một câu.

Hoắc Băng lập tức phản ứng lại, kéo Tần Ly lùi lại vài bước.

Tần An lợi dụng lúc Huyết Trùng Vương vẫn còn đang gầm gừ, đạp cột đá cao vút nhảy lên, hai tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, bổ thẳng vào đầu Huyết Trùng Vương.

"Bùm!" Huyết Trùng Vương quay người vẫy đuôi, đánh Tần An vào tường, nó có thân hình khổng lồ, hơn nữa vô cùng linh hoạt.

Khi Tần An còn chưa rơi xuống, Huyết Trùng Vương co người lại, sau đó mạnh mẽ bật ra, trực tiếp đâm Tần An vào tường.

"Tần An!" Tần Ly không nhịn được hét lớn một tiếng.

"Đồ phá gia chi tử!" Tần An bực mình nói một câu, từ trong bức tường bước ra, trừng mắt nhìn Tần Ly một cái.

Nhưng may mắn là đội cứu hộ đã sớm chạy mất, cũng không có chuyện gì.

Hơn nữa do tiếng gầm của Huyết Trùng Vương át đi tiếng của Tần Ly, nên cũng không bị ghi âm lại.

Tần An có thể nghe thấy, là vì ngũ quan của anh nhạy bén, hơn nữa Tần Ly kêu chính là tên anh, anh phản xạ có điều kiện.

Tần Ly thấy Tần An không sao, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó hai tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, khi Huyết Trùng Vương lại lần nữa lao đến, một đao bổ vào đầu Huyết Trùng Vương.

Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp chém vào thịt máu.

"Gầm!" Huyết Trùng Vương điên cuồng lắc đầu, muốn hất Tần An ra.

Tần An hai tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, sau khi tìm được phương hướng, Tần An rút đao ra, hai chân đạp vào tường bật ra, lại lần nữa vung đao chém ra.

Anh đã lĩnh ngộ Đồ Ma Đao Pháp, nên mỗi lần vung đao đều vô cùng có trật tự, và trúng vào yếu hại.

Còn trên người Huyết Trùng Vương nứt ra nhiều vết thương, không ít máu tươi chảy ra.

Trận chiến đấu kịch tính này khiến tất cả mọi người trong livestream đều ngây người.

"Đây là việc mà con người có thể làm sao?

Rốt cuộc tôi đang xem livestream khảo cổ hay xem phim truyền hình vậy!" "Thứ này cũng quá mạnh rồi!" "Ban đầu tôi còn rất sợ, nhưng nhìn thấy anh chàng bí ẩn mạnh thế này, tôi đột nhiên không sợ nữa!" "Anh chàng bí ẩn đẹp trai quá!" Trong livestream, bình luận bay loạn xạ.

Tần Lĩnh Mê Cung.

Tần An sau khi chém Huyết Trùng Vương trọng thương, một chân đạp vào Huyết Trùng Vương, mượn lực bật ngược trở lại, đáp xuống

bên cạnh Hoắc Băng.

Không đợi Hoắc Băng phản ứng, Tần An trực tiếp từ eo Hoắc Băng rút ra vài quả lựu đạn phân mảnh.

Rút chốt an toàn, trực tiếp ném vào vết thương của Huyết Trùng Vương.

"Bùm!

Bùm..." Sau vài tiếng nổ lớn, Huyết Trùng Vương bị nổ thành nhiều đoạn, máu tươi bắn tung tóe lên người Tần An và hai vị hoa khôi.

Huyết Trùng Vương tuy bị nổ thành nhiều đoạn, nhưng cơ thể vẫn còn đang nhúc nhích.

Tần An đi tới, rạch rách ngón tay của mình, nhỏ vài giọt máu lên cơ thể Huyết Trùng Vương, Huyết Trùng Vương lúc này mới hoàn toàn tắt thở.

Tần An toàn thân dính máu quay lại, nói với hai người họ: "Mau theo anh, rửa sạch vết máu trên người." "Đi đâu?" Hoắc Băng bình tĩnh hỏi một câu.

Tần An nắm lấy tay hai người họ, trực tiếp nhảy xuống từ vách núi.

"A!" Theo một tiếng hét thảm thiết, ba người biến mất ở trên cao.

Một chiếc drone lững lờ bay theo xuống.

Sau khi Huyết Trùng Vương bị giải quyết, Ngô Tứ Ý mới dẫn đội cứu hộ xuất hiện.

Ngô Tứ Ý nhìn vết máu đầy đất, trong lòng còn sợ hãi.

Người đàn ông bí ẩn đó cũng quá kinh khủng, vậy mà ngay cả Huyết Trùng Vương cũng có thể chém giết.

Cư dân mạng trong livestream, càng kinh ngạc không thôi.

“Vãi chưởng, máu của anh chàng bí ẩn còn có thể khắc chế Huyết Trùng Vương sao?” “Đây là An Lạc công phu sao?

Xin hỏi có thể học ở đâu?

Tôi muốn học An Lạc công phu!” “Drone bay nhanh lên, chúng tôi muốn xem học tỷ Tiểu Ly và mọi người tắm!” “Đội cứu hộ đợi giải quyết xong mới đến, ha ha.” Trong livestream, không ít người bị thực lực của Tần An chấn động, ngoài người dân trong nước, còn có không ít người nước ngoài cũng đang chú ý.

Khi họ nhìn thấy Tần An chiến đấu với Huyết Trùng Vương, bị chấn động sâu sắc.

Còn trong phòng điều hành livestream.

Lý giáo sư cảm thấy vô cùng nghi ngờ về thân thủ của Tần An.

“Công phu vào thời Tống đã bị cấm không ít, những công phu lưu truyền đến hậu thế, đa phần đều đã bị giảm bớt, chỉ có chiêu thức không thể trí mạng.” “Mà anh ta lại có thể thi triển đao pháp, chẳng lẽ có truyền thừa gì đó sao?” Lý giáo sư trầm giọng nói.

Vào thời nhà Tống cổ đại, hiệp khách dùng võ phạm cấm, các hoàng đế thời đó trọng văn diệt võ, đa số truyền thừa võ thuật đều bị diệt vong.

Chỉ có một phần nhỏ ẩn sâu mới được lưu truyền lại.

Nhưng sau khi trải qua sự tẩy rửa của Nguyên, Minh, Thanh, võ thuật lưu truyền lại càng ít.

Hiện tại võ thuật trên thị trường, đa phần đều là để cường thân kiện thể.

Chuyên gia sinh vật học thì không ngừng xem lại máu của Tần An.

“Máu của anh ấy rất đặc biệt, dường như bách độc bất xâm, có thể tránh tà ma.” Chuyên gia sinh vật học nói.

Mọi người trong phòng điều hành livestream, càng ngày càng tò mò về thân phận của Tần An.

Tần Lĩnh Mê Cung.

Trong ao.

Khi Tần An bước vào, tất cả cá chân gà đều bơi đi rất xa, dường như rất sợ hãi.

Tần An đứng trong ao, cởi áo trên, rửa vết máu ở cổ.

Những vết máu này tuy không gây hại gì cho anh, nhưng rất tanh hôi, không rửa sạch sớm muộn gì anh cũng sẽ nôn.

Khi Tần An cởi áo trên, Hoắc Băng đi tới, sờ sờ cơ bụng của Tần An.

Chương 33

“Tôi biết anh là ai rồi.” Hoắc Băng cười nói.

Lúc đó tiếng Tần Ly gọi tên tuy bị tiếng Huyết Trùng Vương át đi, nhưng Hoắc Băng đứng ngay bên cạnh Tần Ly, vẫn nghe thấy.

Tần An nhìn Tần Ly ở một bên đã ướt sũng, Tần Ly ôm cơ thể mình, yếu ớt nói: “Em cũng lo cho anh, trong lúc cấp bách mới gọi tên anh.” “Nhưng ngoài Hoắc đại nãi, không có ai khác biết đâu.” Tần An trong lòng vô cùng cạn lời, Hoắc đại nãi biết mới là nguy hiểm lớn nhất có được không.

Em có biết cô ta là người thế nào không?

Cô ta không phải người tốt!

“Bỏ tay cô ra.” Tần An bực mình nói một câu.

Hoắc Băng lúc này mới rút tay về.

“Tần An, tôi cũng đã gặp anh rồi, trước đây sao không biết anh lợi hại thế này nhỉ?” Hoắc Băng cười đùa nói.

Sau khi biết tên Tần An, cô lập tức nghĩ đến Tần An của khoa Khảo cổ học.

Cô tuy là khoa Lịch sử, nhưng đa số người trong khoa Khảo cổ học cô cũng đều biết.

“Cô nhận nhầm người rồi, tôi không phải Tần An.” Tần An lạnh nhạt nói.

“Ông...” Drone từ trên không trung bay xuống, Hoắc Băng lúc này mới lùi sang một bên, rửa sạch vết máu trên người.

Cô và Tần Ly đều mặc bộ đồ bảo hộ đặc chế, không thấm nước

lửa, nên vết máu dính trên da không nhiều, không cần cởi quần áo để rửa.

Chỉ cần rửa sạch vết máu trên cánh tay và bắp chân là được.

Còn Tần An thì mặc đồ rất bình thường, nên không thể không cởi quần áo để rửa vết máu.

Sau khi drone hạ xuống, quay lại cảnh ba người họ, nhưng Tần An vẫn đeo khẩu trang, không lộ mặt.

Nhưng trong livestream, không ít người nhìn thấy thân hình hoàn hảo của Tần An, có người mê mẩn có người ngưỡng mộ.

"Anh chàng bí ẩn thân hình đẹp quá, yêu rồi yêu rồi!" "Anh chàng bí ẩn, có thể xin thông tin liên hệ không?" "Thân hình hoàn hảo thế này, chắc chắn rất mạnh mẽ!" "Xì, anh ấy chỉ có tám múi bụng, tôi có chín múi!" "Sợ không phải chín chín quy về một rồi chứ!" Cô bé ngốc nghếch livestream nhìn thân hình hoàn hảo của Tần An, cũng có chút mê trai, má ửng hồng, cầm micro không nói gì.

Tần An sau khi rửa sạch vết máu trên người, lau khô Hắc Kim Cổ Đao, lúc này mới lên bờ vắt khô quần áo mặc vào, đội mũ trùm đầu.

Tần Ly và Hoắc Băng rất nhanh đã rửa sạch, họ lên bờ ngoài việc cơ thể có chút ẩm ướt ra thì cơ bản không có vấn đề gì.

"Lạnh quá, hay là đốt lửa hong khô người rồi đi tiếp!" Tần Ly yếu ớt hỏi.

"Mở miệng." Tần An hô một tiếng.

"A?" Tần Ly sững người.

Tần An khi cô mở miệng, rạch rách đầu ngón tay, vẩy hai giọt máu vào miệng cô, sau đó Tần An lại nhìn Hoắc Băng.

Hoắc Băng cười mở miệng, Tần An vẩy một giọt máu vào.

Lập tức, trên người Tần Ly và Hoắc Băng bốc lên một luồng khí trắng, không ít trứng Huyết Trùng nhỏ li ti trực tiếp bị hun khô, rơi ra khỏi cơ thể hai người họ.

Tần Ly nhìn trứng trùng đầy đất, trong lòng có chút sợ hãi, nếu trứng trùng nở, thì cô lập tức sẽ bị hút khô.

"Được rồi, không còn nữa đâu." Tần An nói.

Anh dẫn Tần Ly và Hoắc Băng xuống rửa, chính là để rửa sạch trứng trùng trên người hai người họ, tránh bị Huyết Trùng ăn mất.

"Máu của anh thật đặc biệt, ăn vào xong toàn thân ấm áp, hơn nữa em cảm thấy tràn đầy sức mạnh." Tần Ly không nhịn được nói.

Tần An lãnh đạm liếc nhìn cô một cái, đặc biệt thì đặc biệt, em đừng nói ra được không?

Lỡ như người trong phòng điều hành biết, sau này bắt anh đi làm nghiên cứu, em chịu trách nhiệm à?

Đồ heo não!

"Đi thôi." Tần An bực mình nói một câu, dẫn hai đại hoa khôi tiếp tục đi đường cũ quay về.

Drone theo sát phía sau, camera lại lần nữa chia thành hai phần.

Phía Ngô Tứ Ý, đã dẫn đội cứu hộ xuyên qua Huyết Trận, đi đến Cửu Hoàn Động Khẩu.

Cửu Hoàn Động Khẩu đối với người không biết đường mà nói, đi sai một bước chắc chắn chết.

Nhưng đối với Ngô Tứ Ý đã xem livestream và ghi chép lại, chỉ cần đi theo lời Tần Ly nói trước đó là không vấn đề gì.

Khi xuyên qua Cửu Hoàn Động Khẩu, khoảng cách đến Thanh Đồng Cự Môn sẽ gần hơn.

Còn Tần An dẫn Tần Ly và Hoắc Băng đi với tốc độ cũng không chậm, Tần Ly tuy thể chất yếu hơn, nhưng dù sao cũng đã ăn hai giọt máu của Tần An, thể lực sung mãn, cũng có thể theo kịp.

"Tần tiểu cầu, đợi ra ngoài xong em nên rèn luyện đi." Hoắc Băng ở bên cạnh đả kích một câu.

Tần Ly tức giận trừng Hoắc Băng một cái, nói: "Em dù không rèn luyện cũng có người bảo vệ, hơn cô nhiều!" Hoắc Băng nghe xong, chậm lại bước chân, nói nhỏ bên tai Tần Ly: "À đúng rồi, nếu anh ấy là Tần An, thì anh ấy ở ngay cạnh phòng tôi, em đoán xem tôi làm thế nào để cưa đổ anh ấy?" Tần Ly nghe thấy câu này bước chân khựng lại.

Cô rất rõ ràng, anh trai Tần An trước đây từng thầm mến Hoắc Băng.

Nếu anh ấy thật sự ở bên Hoắc Băng, thì chẳng phải mình trở thành bóng đèn sao?

Không biết tại sao, Tần Ly trong lòng có chút buồn.

"Đừng ngây người nữa, mau đi." Tần An nhìn Tần Ly đứng yên tại chỗ, không khỏi hô một tiếng.

Tần Ly lúc này mới phản ứng lại, im lặng theo sau.

Còn Hoắc Băng đi bên cạnh Tần An, hỏi hết chuyện này đến chuyện khác.

"Anh trai nhỏ, anh có bạn gái chưa?" "Anh trai nhỏ, anh thích người lớn hay thích người nhỏ?" "Mà nói, anh sống ở đâu vậy?" Đối mặt với những câu hỏi liên tiếp của Hoắc Băng, Tần An lặng lẽ rút Hắc Kim Cổ Đao ra, nói: "Phụ nữ, chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của tôi!" Nói xong, không quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước.

Hoắc Băng trực tiếp ngây người tại chỗ, cả người đều rối loạn.

Tần An cũng quá thẳng thắn rồi!

Cư dân mạng trong livestream nghe thấy lời Tần An nói, đều liên tục bình luận.

"Phụ nữ, chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của tôi, nhưng học tỷ Tiểu Ly thì không!" "Hoa khôi Hoắc không đẹp sao?

Đôi chân dài của cô ấy tôi chơi được cả chục năm!" "Anh chàng bí ẩn đúng là hình mẫu của chúng ta, đối mặt với hai đại mỹ nữ mà vẫn không hề động lòng." "Anh ơi, anh là của chúng em!" Trong livestream, đa số mọi người đều chỉ chú ý đến Tần An và ba người họ, đối với đội cứu hộ do Ngô Tứ Ý dẫn dắt, ít ai chú ý.

Mặc dù họ đi ở phía trước.

Cô bé ngốc nghếch livestream cũng dành phần lớn camera cho Tần An và ba người họ, và còn thường xuyên tương tác với cư dân mạng, trêu chọc nhau.

Càng ngày càng gần Thanh Đồng Cự Môn, livestream khảo cổ lại một lần nữa được đẩy mạnh trọng điểm.

Bất kể là truyền hình, nền tảng livestream hay phát thanh, đều đang đẩy mạnh livestream khảo cổ.

Đất nước lại một lần nữa ra sức thúc đẩy.

Không ít người đều cảm thấy, lần này sự xuất hiện của anh chàng bí ẩn, có lẽ có thể mở ra Thanh Đồng Cự Môn, vén màn lịch sử ẩn giấu trong Tần Lĩnh Mê Cung, để thế nhân được biết đến lịch sử An Lạc.

Hiện trường Tần Lĩnh Mê Cung, Ngô Tứ Ý và họ đã xuyên qua Thanh Đồng Cổ Thụ, đi đến trước Thanh Đồng Cự Môn.

Anh ta không hành động mạo hiểm, mà chờ Tần Ly và họ đến.

Tần An đang dẫn Tần Ly hai người họ xuyên qua Cửu Hoàn Động thì, anh thấy dấu hiệu mà đạo mộ tặc để lại.

Tần An khi đi qua Cửu Hoàn Động đầu tiên, đã âm thầm thay đổi cơ quan, phá vỡ trình tự của Cửu Hoàn Động.

"Trình tự Cửu Hoàn Động đã bị tôi phá vỡ, tiếp theo đi theo tôi." Tần An nói xong, cất drone đi.

Màn hình lập tức tối đen.

Trong livestream, không ít người nhìn màn hình tối đen một nửa, bàn tán xôn xao.

"Đây không phải livestream thám mộ sao?

Sao lại che camera?

Mở camera ra đi!" "Nói không chừng là muốn làm chuyện gì đó khuất tất." "Che camera là để ngăn đạo mộ tặc thông qua Cửu Hoàn Động Khẩu.

Anh chàng bí ẩn thật lợi hại, ngay cả trình tự của Cửu Hoàn Động Khẩu cũng có thể phá vỡ, tôi nghi ngờ cổ mộ này là nhà của anh ấy." "Đã báo cáo lầu một, đợi tra đồng hồ nước đi." "Đông đông đông...

Mở cửa tra đồng hồ nước!" Rất nhanh, cơ quan chức năng đã rà soát các bình luận trên mạng, đến tận nhà tra đồng hồ nước.

Chương 34

Kết quả thật sự đã tìm được hai kẻ giám sát livestream, và thông báo cho những đạo mộ tặc khác. ...

Tần Lĩnh Mê Cung.

Tần An dẫn Tần Ly và Hoắc Băng, rẽ trái rẽ phải, đi nửa tiếng đồng hồ mới đi ra ngoài.

"Anh tại sao lại phá vỡ trình tự Cửu Hoàn Động Khẩu?" Tần Ly không hiểu hỏi một câu.

"Phía sau chúng ta có đạo mộ tặc, phá vỡ trình tự rồi, họ sẽ không vào được." Tần An giải thích.

"Vậy lỡ như họ vào được thì sao?" Hoắc Băng hỏi một câu.

Tần An quay đầu nhìn cô chằm chằm một cái, nói: "Tôi nói thế nào nhỉ, Cửu Hoàn Động Khẩu, cơ hội tìm được đường đúng chỉ có một phần trăm, một khi đi sai, mười phần chết không còn một.

Cô có muốn đi xem sự kinh khủng trong Cửu Hoàn Động Khẩu không?" Hoắc Băng nghe thấy câu này, toàn thân rùng mình, lắc đầu nói: "Thôi, không xem." Cô sợ mình đi vào rồi thì không ra được nữa.

Cửu Hoàn Động Khẩu mới thật sự kinh khủng, một khi đi sai một hướng, chắc chắn chết không còn một.

Khi Tần An ba người họ đi ra ngoài, thấy Ngô giáo sư dẫn đội khảo cổ đứng ở phía trước.

"Các anh đợi chúng tôi ở đây sao?" Tần Ly nói rồi bước lên, bị Tần An một tay kéo lại.

"Có vấn đề." Tần An nói một câu.

“Mau đi!” Ngô Tứ Ý hô một tiếng.

Cũng đúng lúc này, một toán đạo mộ tặc từ bốn phương tám hướng xuất hiện, bao vây Tần An ba người họ.

Quan trọng là, vũ khí mà họ cầm, lại là vũ khí mà Ngô Tứ Ý và họ mang đến.

“Tôi nghiêm trọng nghi ngờ trình độ của đội cứu hộ các anh.” Tần An một tay che mặt, không muốn tiếp tục xem nữa.

Đạo mộ tặc chỉ có hơn hai mươi người, vũ khí của họ cũng chỉ là đao kiếm côn bổng.

Còn Ngô Tứ Ý và họ mang theo toàn bộ đều là vũ khí tiên tiến.

Thế mà, còn bị người ta tóm gọn một mẻ, cướp vũ khí, cũng hết nói nổi rồi.

“Thua cả đội heo mà tôi từng dẫn.” Tần An không nhịn được mắng một câu.

Ngô Tứ Ý và họ cũng biết là mình đã làm chậm trễ, cúi đầu im lặng, có vài người trong đội cứu hộ muốn phản bác, nhưng lời nói ra, càng khiến người ta tức giận hơn.

“Chẳng phải là do các anh làm chậm trễ thời gian đi tắm, nếu sớm hơn một chút, chúng tôi có bị bắt sao?” Ngô Tứ Ý quay đầu trừng mắt nhìn anh ta một cái.

Tần An hoàn toàn cạn lời, hóa ra còn trách chúng ta?

Cư dân mạng trong livestream nhìn thấy cảnh tượng này, đều nhao nhao cầm bàn phím lên.

“Vãi chưởng, ở đây đâu ra thằng con trai của mẹ (nghĩa là yếu đuối, bám váy mẹ) vậy?

Rõ ràng mình không có bản lĩnh, còn mặt dày trách người khác?”

“Thứ đồ ngu xuẩn này cũng có thể vào đội khảo cổ sao?

Tôi đặc biệt nghi ngờ trình độ thực sự của đội khảo cổ bây giờ!” “Bỏ hai chữ ‘nghi ngờ’ đi là vừa.” “Anh chàng bí ẩn khi ở phía trước giết Trùng Vương thì sao không thấy mặt?

Suốt dọc đường được anh ấy bảo vệ không cảm ơn thì thôi, còn mặt dày nói nữa?” “Thật không biết mặt mũi ở đâu ra nữa!” Trong livestream đủ loại bình luận bay loạn xạ, ngay cả cô bé ngốc nghếch chủ trì cũng không nhịn được nói vài câu.

“Các vị, người vừa nãy nói chuyện tuyệt đối không phải người trong đội khảo cổ, anh ta là dựa vào quan hệ mà trà trộn vào.” “Tôi hy vọng cơ quan chức năng chỉnh đốn lại giới khảo cổ, đừng để những người không có năng lực vào nữa!” Người trong đội cứu hộ đó nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình lại nổi tiếng, nổi tiếng khắp mạng xã hội. ...

Tần Lĩnh Mê Cung.

Tần An từ từ rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra, nắm trong tay.

“Đừng động!” Đạo mộ tặc cầm súng chỉ vào Tần An.

“Ngươi là Bàn Sơn, hay là Tá Lĩnh?” Tần An hỏi.

“Tá Lĩnh!” Đạo mộ tặc che mặt nói.

“Nói cho ta biết lộ tuyến chính xác thông đến Cửu Hoàn Động Khẩu, nếu không ta sẽ giết bọn chúng!” Tá Lĩnh Lực Sĩ cầm súng chỉ vào Ngô Tứ Ý và họ.

Tần An lãnh đạm liếc nhìn một cái, kéo Tần Ly quay người đi.

Sinh tử của những người khác, liên quan gì đến anh?

Chỉ cần Tần Ly không sao là được.

Hoắc Băng sững sờ tại chỗ, còn tôi nữa mà, dẫn tôi đi với!

Đạo mộ tặc nhìn Tần An đi thẳng, cầm súng dí vào đầu Ngô Tứ Ý, đe dọa nói: "Ngươi thật sự nghĩ ta không dám nổ súng sao?" Tần An không quay đầu lại, tiếp tục đi, cũng không quan tâm Hoắc Băng.

Tần Ly kéo Tần An lại, nói: "Anh nói đường hầm cho họ biết đi." Tần An quay đầu nhìn Tần Ly một cái, nói: "Nói đường hầm cho họ biết, đến lúc đó đạo mộ tặc toàn bộ tiến vào, họ cũng khó thoát khỏi cái chết!" "Phía trước chính là Thanh Đồng Cổ Thụ rồi, em nghĩ họ còn có thể trốn đi đâu nữa?" Xuyên qua thân cây Thanh Đồng Cổ Thụ, chính là Thanh Đồng Cự Môn.

Hoặc là tiến vào Thanh Đồng Cự Môn, hoặc là rút lui, không còn đường nào khác.

Tần Ly nghe thấy câu này, nắm chặt tay Tần An.

"Anh nhất định có cách, không ai quen thuộc nơi này hơn anh." Tần An nhìn Tần Ly, nói: "Anh chỉ quan tâm sinh tử của em, những người khác anh không muốn quản." Tần Ly nghe thấy câu này, tâm thần khẽ động, sắc mặt hơi hồng.

Anh trai... quả nhiên là quan tâm mình nhất, đúng không?

"Chỉ cần anh có thể cứu họ, em sẽ đồng ý với anh." Tần Ly khẽ nói, nhớ đến sự mê muội của anh trai với trang phục hầu gái.

Tần An: ???

Em đồng ý cái gì?

Em có phải đã hiểu lầm điều gì không?

Người trong livestream một trận sôi sục.

"Tôi thề, đến nước sinh tử rồi mà còn yêu đương nói chuyện tình cảm à?" "Xong rồi, học tỷ Tiểu Ly sa lưới rồi." "Rốt cuộc đây là livestream khảo cổ hay là phim truyền hình vậy?" "Học tỷ Tiểu Ly

tỉnh lại đi, đừng bị sắc đẹp trai cuốn hút!" ...

"Đủ rồi, ta chỉ hỏi ngươi là cứu hay không cứu!" Người của Tá Lĩnh ngắt lời Tần An và Tần Ly.

Tần An lãnh đạm liếc nhìn anh ta một cái, nói: "Tôi có thể nói cho anh biết đường đi chính xác, nhưng anh phải trả người lại cho tôi." "Không được, đợi người vào rồi tôi mới trả cho anh!" Người của Tá Lĩnh nói.

Tần An nhìn trái nhìn phải một cái, nói: "Được." Nói xong, Tần An dẫn Tần Ly và Hoắc Băng đi đến bên cạnh Ngô Tứ Ý và họ.

"Xin lỗi." Ngô Tứ Ý nói một câu xin lỗi.

"Không cần xin lỗi tôi, các anh không nợ tôi gì cả." "Hơn nữa, thực lực các anh không bằng người ta, thà nhảy xuống vực mà chết đi." Tần An lạnh lùng nói, cố ý nhấn mạnh hai chữ "nhảy xuống vực".

Ngô Tứ Ý ngẩng đầu nhìn Tần An một cái, thấy Tần An nhìn về bên trái, lập tức hiểu ra.

"Anh cướp vũ khí của họ, trả lại vật tư cho chúng tôi đi." Tần An ngẩng đầu nói.

"Bớt nói nhảm đi, bây giờ các ngươi là tù binh, không có tư cách ra yêu cầu, mau nói đường hầm chính xác!" Người của Tá Lĩnh giận dữ nói.

"Bàn Sơn có thuật, Tá Lĩnh có giáp, Mạc Kim có phù, Phát Khâu có ấn!" Tần An nói một câu, hai ngón tay dài của anh, nhẹ nhàng gõ vào Hắc Kim Cổ Đao.

"Đinh đinh đinh..." Sau đó, Mạc Kim Phù trên cổ anh, trong môi trường tối đen tỏa sáng, dưới ánh lửa chiếu rọi lấp lánh ánh nhuận trạch, đầu nhọn sắc bén, thân dưới hình dùi, khảm vài đường chỉ

vàng, tạo thành hoa văn "Thấu Địa Văn", trên phù khắc hai chữ cổ triện "Mạc Kim".

Người của Tá Lĩnh nhìn thấy ngón tay của Tần An, lại thấy trong ngực anh có một luồng sáng, lập tức ngây người, đầu gối mềm nhũn, suýt chút nữa quỳ xuống.

"Được, ta nể mặt các hạ, trả lại vật tư cho các ngươi." Tá Lĩnh Lực Sĩ không nói hai lời, trực tiếp lấy vật tư ra trả lại toàn bộ.

Nếu không có người ở đây, anh ta tuyệt đối sẽ tiến lên hành lễ.

Phát Khâu Thiên Quan, trong Tứ Đại Môn Phái, vẫn luôn là môn phái thần bí nhất, hơn nữa cũng là chủ của ba đại môn phái còn lại!

Tá Lĩnh này khi gặp phải, phải hành lễ.

Ngoài vũ khí bị họ giữ lại, những vật tư khác toàn bộ đều trả lại cho Ngô Tứ Ý và họ.

Ngô Tứ Ý và họ hoàn toàn không biết câu nói vừa rồi của Tần An có ý nghĩa gì, cũng không biết Tần An dùng cái gì để gõ vào lưỡi đao.

Còn camera dưới sự điều khiển của Tần Ly, chỉ quay lưng Tần An, không quay chính diện.

Chương 35

Tần An trong lòng thầm nghĩ: Thân phận Phát Khâu Thiên Quan thật dễ dùng a!

Mình còn có Mạc Kim Phù, lần sau gặp Mạc Kim Giáo Úy, mình có thể tiếp tục lừa họ.

Sau khi vật tư được trả lại đầy đủ, Tần An mở miệng nói: "Trình tự là: 996." Tần An nói xong, lùi lại vài bước.

"Nhảy!" Ngô Tứ Ý nắm chặt dây thừng, trực tiếp dẫn những người khác trong đội cứu hộ nhảy xuống vách núi.

Anh ta biết có một số người không dám nhảy, nên đặc biệt lấy dây thừng ra buộc mọi người lại với nhau.

"Tạm biệt." Tần An lạnh lùng nói một câu, quay người nắm tay Tần Ly và Hoắc Băng nhảy xuống.

Tá Lĩnh Lực Sĩ vội vàng đuổi theo, mở miệng hỏi: "Phó môn chủ, họ nhảy xuống rồi, có nên đuổi theo không?" Phó môn chủ đã đối thoại với Tần An trước đó đi tới cúi đầu nhìn một cái, sâu không thấy đáy, cũng không biết thông đến đâu.

"Đừng đuổi theo, Phát Khâu Thiên Quan vô cùng thần bí, tiến vào mộ như về nhà vậy, chúng ta mà đuổi theo, chắc chắn chết không còn một!" "Chuyện này báo cáo cho môn chủ đi, Phát Khâu Thiên Quan đã xuất thế rồi." Phó môn chủ khẽ nói một câu.

"Ừm." Tá Lĩnh Lực Sĩ ứng một tiếng, báo cáo cho môn chủ.

"Phát Khâu Thiên Quan đời đời giữ mộ, tại sao lại còn muốn giúp đội khảo cổ thám mộ?" Phó môn chủ đứng ở vách núi, nghĩ mãi không ra. ...

Phòng điều hành livestream.

Lý giáo sư và họ cũng đang phân tích thân phận của Tần An, sau đó một giáo sư nói: "Câu nói vừa rồi của người bí ẩn, là một câu nói lưu truyền trong Tứ Đại Môn Phái." "Tá Lĩnh Lực Sĩ số lượng đông, vạn người tề lực có thể lấp biển!" "Bàn Sơn thuật sĩ giỏi thuật pháp, khả năng kham dư vọng khí mạnh!" "Mạc Kim Giáo Úy có quy củ, tầm long điểm huyệt đêm mò vàng!" "Phát Khâu Thiên Quan một đời truyền, ẩn trong mộ không ai hay!" "Trong Tứ Đại Môn Phái, môn phái Phát Khâu là thần bí nhất, họ rất ít khi xuất hiện, thường thì trong những cổ mộ lớn, mới có bóng dáng của họ." "Họ dường như đang tìm kiếm thứ gì đó, cũng dường như đang bảo vệ một thứ gì đó." Mọi người nghe giáo sư phân tích xong, trầm ngâm một lát.

"Vậy người bí ẩn đó, là Mạc Kim Giáo Úy, hay là Phát Khâu Thiên Quan?" "Nhìn tay đi." Vị giáo sư đó nói rồi, phóng to hình ảnh ngón tay Tần An đã được cắt ghép trên bảng trắng.

"Hai ngón tay này, dài hơn người bình thường!" Một trong những chuyên gia trầm tư nói.

"Đúng, đây chính là một trong những bản lĩnh lớn nhất của Phát Khâu Thiên Quan, Song Chỉ Tham Động!" "Bất kỳ cơ quan nhỏ nhặt nào trong cổ mộ, Phát Khâu Thiên Quan đều có thể dùng Song Chỉ để phá giải!" Vị giáo sư đó giải thích.

"Vậy ra, người bạn của Tần Ly, là Phát Khâu Thiên Quan." Mọi người lập tức hiểu ra.

Lý giáo sư cũng vào khoảnh khắc này ngộ ra, "Thảo nào Tần Ly lại biết tất cả cơ quan trong cổ mộ, hóa ra là Phát Khâu Thiên Quan nói cho cô ấy biết." Mọi người trong phòng điều hành livestream phân tích, toàn bộ camera đều chiếu vào họ.

Camera drone tại hiện trường khảo cổ hiện tại không có hình ảnh,

nên tạm thời bị cắt, chuyển camera đến phòng điều hành.

Cư dân mạng trong livestream, cũng một trận bàn tán sôi nổi.

“Nếu không nhìn thấy anh chàng bí ẩn cũng nhảy xuống vách núi, tôi còn tưởng lần livestream khảo cổ này kết thúc rồi.” “Anh chàng bí ẩn, không phải là Phát Khâu Thiên Quan chứ?” “Phát Khâu Thiên Quan gì đó tôi không biết, tôi chỉ biết ngón tay của anh ấy rất dài, tôi thích quá đi!” “Tôi vẫn thích múi bụng của anh ấy, tôi thèm.” “Khụ khụ, thật ra anh ấy là chồng tôi!” Trong livestream, bình luận bay loạn xạ, tuy không nhìn thấy tình hình khảo cổ, nhưng điều này không ngăn cản họ suy đoán. ...

Trong Tần Lĩnh Mê Cung.

Tần An dẫn họ nhảy xuống, tay phải nắm Hắc Kim Cổ Đao cắm vào vách tường, tay trái kéo Hoắc Băng, Hoắc Băng kéo Tần Ly, ba người họ dừng lại giữa không trung.

“A...” Tần Ly vẫn không nhịn được hét chói tai, vô cùng sợ hãi.

“Đừng la nữa, có thể buông tay rồi.” Tần An bực mình nói.

Tần Ly nghe Tần An nói, chết cũng không buông tay, nắm chặt Hoắc Băng.

Tần An trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra, Hoắc Băng và Tần Ly hai người đụng vào nhau như quả bóng to đụng quả bóng nhỏ, Tần An lãnh đạm nhìn cảnh tượng này.

Trong đêm tối, anh cũng có thể nhìn rõ xung quanh.

“Hai người các em đứng yên tại chỗ đừng động, anh đi cứu Ngô giáo sư và họ.” Tần An nói rồi, men theo cành cây Thanh Đồng Cổ Thụ, đi đến bên cạnh Ngô Tứ Ý và họ.

Ngô Tứ Ý và họ bị buộc vào một sợi dây thừng, treo lơ lửng giữa

không trung.

“Đừng lộn xộn, tôi kéo các anh lên!” Tần An hô một tiếng, cả đội cứu hộ lập tức không dám nói gì nữa.

Tần An lúc này mới cúi người, từng người một kéo Ngô Tứ Ý và họ lên, ngồi trên cành cây Thanh Đồng Cổ Thụ.

Sau đó, drone dưới sự điều khiển của Hoắc Băng bay lên, đèn pin cường độ cao cũng chiếu sáng xung quanh.

Khi drone bay lên quay phim, tất cả mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt chấn động.

Ngô Tứ Ý không màng đến vết thương trên người, đứng dậy nhìn xung quanh.

“Cái này... cái này quả thật là công trình của quỷ thần a!” Ngô Tứ Ý nuốt nước miếng nói.

Trước mắt, toàn là lá cây Thanh Đồng Cổ Thụ, trải dài vô tận, vô cùng rộng lớn, hiển hiện sự xa hoa.

Vị trí họ đang đứng, chính là trên một nhánh cây Thanh Đồng Cổ Thụ.

“Cái này mà có thể khai quật ra, tuyệt đối là kỳ tích thứ chín trên thế giới!” Ngô Tứ Ý đầy kinh ngạc nói.

“Không, tuyệt đối là vượt qua tất cả các kỳ tích!” Mọi người dường như tạm thời quên đi nỗi đau, ngơ ngác nhìn Thanh Đồng Cổ Thụ trước mắt.

Còn trong phòng điều hành livestream, tất cả các chuyên gia và giáo sư đều đứng dậy, nét mặt nghiêm túc nhìn Thanh Đồng Cổ Thụ trên màn hình.

Những Thanh Đồng Cổ Thụ này, lấy chuông đồng làm lá cây, trải

rộng khắp quần thể cổ mộ, vô cùng rộng lớn.

Phải biết rằng, vào thời Tây Chu thậm chí Đông Chu, đồng thau tương đương với vàng ngày nay!

Thanh Đồng Cổ Thụ này, chính là một ngọn núi vàng!

Cảnh tượng này, được các nền tảng tranh nhau báo cáo, quảng bá khắp mạng xã hội.

Tất cả người dân trong nước An Lạc, đều đang nhìn cảnh tượng Thanh Đồng Cổ Thụ này.

Ngay cả nước ngoài cũng có không ít nền tảng tranh nhau báo cáo, thậm chí có không ít nhà khảo cổ học nước ngoài muốn liên lạc với các chuyên gia trong phòng điều hành, cùng nhau nghiên cứu.

Cái này mà khai thác ra, tuyệt đối chấn động cả trong và ngoài nước.

Phòng điều hành livestream.

Lý giáo sư kinh ngạc rất lâu, mới dần dần lấy lại tinh thần, nói: "Lập tức thông báo cho cơ quan chức năng, điều thêm ba nghìn người nữa đến chuẩn bị khai thác!" "Không, xin ba vạn người, xin quốc gia trọng điểm bảo hộ!" Đang nói, điện thoại từ cơ quan chức năng đã gọi đến.

"Tôi đã thông báo cho cơ quan chức năng của quốc gia, họ sẽ phái đủ người đến chi viện, các anh phải đảm bảo việc thám mộ hoàn thành thuận lợi, mới được động thủ khai thác!" "Vâng!" Lý giáo sư ứng một tiếng, sau đó nhìn mọi người trên màn hình.

Nhất định phải thuận lợi a! ...

Tần Lĩnh Mê Cung.

Tần An chọc vào vết thương của Tần Ly, Tần Ly kêu lên một

tiếng: "Xì, đau ~" Mọi người nghe thấy tiếng cô, lúc này mới từ trong kinh ngạc hồi tỉnh lại, một lần nữa cảm nhận được nỗi đau.

"A, đau quá ~" Không ít người trong đội cứu hộ, kêu còn to hơn cả Tần Ly.

Ngô Tứ Ý ngồi trên Thanh Đồng Cổ Thụ sờ sờ một cái, lúc này mới mở ba lô ra, lấy thuốc tiêu viêm.

Tần An đang bôi thuốc cho Tần Ly thì, đột nhiên nghe thấy tiếng sột soạt.

"Một phút nữa, lập tức rời đi!" Tần An trầm giọng hô.

Tần An vừa hét lên, không ít người đang kêu la liền im bặt, chuẩn bị sẵn sàng, nhìn Tần An.

"Chạy đi!" Tần An kéo Tần Ly dậy, nhìn đội cứu hộ.

"Chạy… chạy đi đâu…" Một thành viên đội cứu hộ yếu ớt hỏi.

Nơi đây thông thoáng bốn bề, đường ngang lối dọc, họ hoàn toàn không biết nên chạy đi đâu, chỉ có thể nhìn Tần An.

Tần An nghe thấy tiếng động từ phía sau liền nói: "Chạy về phía trước, chú ý dưới chân đừng để ngã xuống." Vừa dứt lời, đội cứu hộ liền cắm đầu chạy.

Thân cây đồng tuy không lớn bằng thân chính phía trên, nhưng cũng rất rộng, đủ 50 mét, chạy bình thường thì không vấn đề gì.

Tần An kéo Tần Ly dậy rồi trực tiếp lôi cô bé chạy.

Hoắc Băng ở phía trước Tần An, khá gần anh.

Đối với cô, Tần An mới có thể mang lại cảm giác an toàn.

Khi họ chạy được một đoạn, phía sau bầy Thi Miết dày đặc xuất hiện thành đàn.

Chúng bò theo thân cây đồng, có con ở trên đầu, có con ở phía dưới.

Chương 36

Khi camera ghi lại cảnh tượng này, nhiều người xem sởn gai ốc.

“Vãi chưởng, nhiều Thi Miết vậy sao?

Phải cần bao nhiêu tro cốt mới tránh được đây?” “Không đúng, màu sắc của lũ Thi Miết này còn đậm hơn lũ trong hố chôn phụ, có khi tro cốt cũng vô dụng.” “Bị hội chứng sợ lỗ rồi, không dám nhìn mà vẫn không nhịn được!” “Họ chạy thoát được không?” Cư dân mạng trong phòng livestream ai nấy đều căng thẳng, cách màn hình mà họ vẫn cảm thấy sợ hãi.

Mọi người trong phòng điều khiển cũng cau mày, không còn chút vui vẻ nào như trước.

Nhiều Thi Miết thế này, nếu không xử lý được thì đi bao nhiêu người cũng chết.

Hơn nữa còn không thể dùng vũ khí nóng tấn công, sẽ phá hoại văn vật.

“Hy vọng họ không sao.” Một giáo sư sinh vật học trầm giọng nói.

Chỉ từ màu sắc ông ấy đã có thể nhìn ra, lũ Thi Miết này còn mạnh hơn Thi Miết trong hố chôn phụ trước đó.

Tro cốt cũng chưa chắc đã chống đỡ được.

“Đội cứu hộ còn gian nan hơn đội khảo cổ nữa.” Một giáo sư khác nói.

Lời này vừa ra, mọi người đều im lặng.

Đội khảo cổ tuy cũng gặp không ít nguy hiểm, nhưng nhờ sự giúp đỡ của Tần Ly mà mỗi lần đều hóa nguy thành an.

Còn đội cứu hộ thì sao, tuy có thể tránh bẫy, nhưng một số bẫy đã kích hoạt thì không tránh được, hơn nữa còn gặp phải đạo mộ tặc.

Nếu không có sự giúp đỡ của tiểu ca thần bí, họ không dám tưởng tượng đội cứu hộ liệu có bị toàn quân phúc diệt hay không.

Mê Cung Tần Lĩnh, trên thân cây chính.

Tá Lĩnh Lực Sĩ đã đến hơn năm trăm người.

Lần này dẫn đầu hành động là phó môn chủ.

"Cửa đồng khổng lồ ở ngay phía trước, mở được cửa đồng khổng lồ, chúng ta sẽ có được vô tận tài phú!" Phó môn chủ chỉ vào cửa đồng khổng lồ, nói với mọi người.

Mọi người giơ cao đuốc, hò reo lớn tiếng.

"Tá!

Tá!

Tá!" Ngay sau đó, phó môn chủ dẫn đường, dẫn mọi người đi thẳng đến trước cửa đồng khổng lồ.

Lần trước họ đã thấy nguy hiểm bên trong cửa đồng khổng lồ qua livestream, nên đặc biệt cẩn thận.

Trên cửa đồng khổng lồ có mười hai nút, lần trước đội khảo cổ đã ấn nút hình rồng, nên họ loại trừ ngay nút đó, thử các nút khác.

Nhưng họ đã bỏ qua, trên cửa đồng khổng lồ, còn có hai cái lỗ nhỏ hẹp.

Họ không chú ý, có một chiếc máy bay không người lái rơi bên ngoài cửa đồng khổng lồ, lặng lẽ quay phim họ.

Hình ảnh livestream được chia làm hai phần, một phần là đội cứu hộ chạy trốn Thi Miết, một phần là đạo mộ tặc đang cố gắng mở cửa

đồng khổng lồ bên ngoài.

Trên cây đồng cổ.

Tần An và mọi người tuy đang cố gắng chạy, nhưng Thi Miết ngày càng nhiều.

Chạy được không bao lâu, Thi Miết từ trên không đã vòng ra phía trước, chặn mất đường đi của họ.

Hoắc Băng quay người nhìn Tần An, thở hổn hển hỏi: "Làm sao bây giờ?" Do chạy kịch liệt, mồ hôi làm ướt đẫm quần áo cô, cộng thêm nhịp thở phập phồng lên xuống, khiến Tần An được chứng kiến điều gọi là "sóng to gió lớn".

Tần An nhìn một cái rồi quét mắt nhìn xung quanh, trên dưới trái phải.

Muốn leo lên không quá thực tế, đội cứu hộ quá đông, khó mà lên hết được.

Tiếp tục chạy cũng vô dụng, đã bị Thi Miết bao vây rồi.

"Đi xuống!" Tần An nói.

Ngô Tứ Ý và mọi người lấy dây thừng buộc vào cây đồng cổ, sau đó từng người một men theo dây thừng tụt xuống.

Thi Miết ngày càng tiếp cận, Tần Ly trực tiếp nhảy lên lưng Tần An.

"Xuống đi." Tần An nói.

"Đừng ảnh hưởng anh phát huy!" Tần Ly vốn định từ chối, nhưng nghe Tần An nói câu này xong, vẫn ngoan ngoãn xuống.

Khi Thi Miết đến gần, Tần An dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch lòng bàn tay mình.

“Anh… anh tự tàn phế làm gì vậy?” Tần Ly sững sờ.

Tần An vẫy máu tươi, máu văng lên cây đồng.

Thi Miết đi đến cạnh máu tươi, không dám tiến thêm một bước.

Thậm chí có vài con bị dính một chút máu của Tần An, lập tức thân thể bốc khói, tan biến ngay.

“Máu của anh…” Hoắc Băng nhìn Tần An, vô cùng chấn động.

Tuy trước đó cô đã nhận ra máu Tần An rất đặc biệt, nhưng không ngờ còn có thể đối phó với Thi Miết!

Tần An không giải thích, càng giải thích anh sẽ càng rắc rối.

Anh vốn dĩ đeo khẩu trang là để tránh mọi rắc rối, không muốn vì máu của mình mà lại gây sự chú ý của mọi người.

Tần Ly cũng hiểu ra, Tần An dùng máu của mình để xua đuổi Thi Miết, tranh thủ thời gian cho họ chạy thoát.

“Nhanh đi đi, máu của anh một khi đông lại sẽ không còn hiệu quả nữa!” Tần An hét lên.

Hoắc Băng không do dự, men theo dây thừng tụt xuống.

Tần Ly nhìn tay Tần An vẫn đang chảy máu, do dự một lát rồi nói: “Em có băng cá nhân ở đây, anh có cần không?” Tần An không trả lời.

Tần Ly mở túi nhỏ của mình ra, lấy một miếng băng vệ sinh cỡ lớn đưa cho Tần An, sau đó cúi đầu đỏ mặt men theo dây thừng tụt xuống.

Tần An nhìn miếng “băng cá nhân” hiệu Không Độ Không Gian trong tay… cả người anh đờ đẫn.

Thứ này… chống tràn… Tần An do dự một lát, vẫn xé ra dán vào lòng bàn tay.

Anh quay người gỡ dây thừng, trực tiếp nhảy vọt xuống.

Cư dân mạng trong phòng livestream thấy cảnh này, lập tức sôi trào.

"Vãi chưởng, tiền bối Tiểu Ly đi thăm mộ còn mang băng vệ sinh à!" "Tôi dùng rồi, cầm máu chống tràn!" "Cút, mày là đàn ông mà dùng thứ này?

Mày không biết xấu hổ à?" "Tiểu ca còn dùng được, tôi dùng thì sao?" "Tiểu ca là bất đắc dĩ thôi mà!" "Không Độ Không Gian, quảng cáo à!" "Chẳng lẽ nhãn hiệu Sofy của tôi không tốt sao?

Phải dùng Không Độ Không Gian (đầu chó giữ mạng)" "Nhưng mà máu của tiểu ca cảm giác thần kỳ thật, không chỉ có thể ăn (ý chỉ chữa bệnh), mà còn có thể trừ tà!" "May mà tiểu ca thần bí không lộ mặt, nếu không ma nào biết sẽ có bao nhiêu người tìm đến uống máu!" Mọi người trong phòng livestream bàn tán xôn xao.

Trong phòng điều khiển, mọi người cũng qua ống kính nhìn thấy máu của Tần An phát huy tác dụng, có chút bất ngờ.

Họ không hiểu, máu của Tần An có gì khác với người thường?

Người tò mò nhất không ai khác chính là chuyên gia sinh vật học, nếu có thể, ông ấy rất muốn nghiên cứu kỹ lưỡng máu của Tần An.

Nếu có thể nghiên cứu ra, chắc chắn sẽ đạt được tiến bộ lớn trong lĩnh vực sinh học.

Nghĩ đến đây, ông ấy liền hạ một mệnh lệnh cho Tần Ly.

"Tần Ly, nghĩ cách giúp tôi lấy một giọt máu của tiểu ca thần bí." Chuyên gia sinh vật học thông qua mic kết nối với phòng điều khiển, nói với Tần Ly.

Dưới cửa đồng khổng lồ.

Từng Tá Lĩnh Lực Sĩ một ngã xuống.

Có người bị lột da ném ra ngoài, có người bị ăn mất đầu, có người mất tim.

Phàm là người đã vào trong, không một ai có thể nguyên vẹn trở ra.

“Khốn kiếp, mười hai nút đã thử hết một lượt, tại sao vẫn không thể an toàn tiến vào cửa đồng khổng lồ!” Phó môn chủ Tá Lĩnh nắm chặt nắm đấm nói.

Hắn tháo mặt nạ, lộ ra vẻ mặt dữ tợn.

Chương 37

"Hay là chúng ta cho nổ đi?" Một Tá Lĩnh Lực Sĩ đề nghị.

"Đồ ngu, cửa đồng khổng lồ lớn thế này, mày lấy cái gì mà nổ?" Phó môn chủ mắng một câu, sau đó lại nói: "Tiếp tục tìm đi, cửa đồng khổng lồ này nhất định có cách mở!" Mọi người vây quanh cửa đồng khổng lồ, tiếp tục tìm cơ quan.

"Phó môn chủ, liệu có phải những nút này cần được sắp xếp và nhấn đồng thời thì mới được không?" Một quân sư bên cạnh phó môn chủ nói.

Phó môn chủ Tá Lĩnh nghe vậy, trầm ngâm một lát rồi nói: "Cũng không phải là không thể, nhưng môn chủ không ở đây, không ai hiểu được sự kết hợp thay đổi của cửa đồng." Phó môn chủ nhắm mắt trầm mặc hồi lâu, nói: "Nếu người của phái Mạc Kim hoặc Bàn Sơn có thể đến thì tốt rồi." Hoặc giả, nếu Thiên Quan (Phát Khâu Trung Lang Tướng) có ở đây, cũng có thể mở được!

"Vậy bây giờ chúng ta đi tìm Thiên Quan để uy hiếp Thiên Quan, hay là…?" "Đợi!" Phó môn chủ trực tiếp nói.

"Ta không tin, Bàn Sơn, Mạc Kim, sẽ không đến!" Phó môn chủ liền ngồi xuống bên cạnh cửa đồng khổng lồ.

Vừa ngồi xuống, hắn thấy chiếc máy bay không người lái trên đất.

"Chiếc máy bay không người lái này, đã tắt chưa?" Lời này vừa ra, quân sư bên cạnh hắn đi qua nhặt lên, thấy nó vẫn đang livestream, liền lắc đầu.

"Đồ ngu!" Phó môn chủ bước tới, trực tiếp đập nát chiếc máy bay không người lái.

Sắc mặt hắn âm trầm, vì vừa rồi hắn không đeo mặt nạ, hắn nhận ra mình rất có khả năng đã bị lộ.

"Đợi khi ra ngoài, hãy bảo tất cả huynh đệ tạm thời tránh gió, ngoài ra sắp xếp lộ trình xuất ngoại cho ta." Phó môn chủ trầm giọng nói.

"Vâng!" Quân sư bên cạnh hắn gật đầu.

Còn các cơ quan hữu quan, đã sớm dựa vào khuôn mặt hắn để tiến hành điều tra, tất cả những người từng tiếp xúc với hắn đều bị kiểm tra.

Hắn là phó môn chủ Tá Lĩnh, địa vị cao quyền trọng, đã tìm ra con cá lớn này, vậy việc đối phó với những con cá nhỏ khác cũng đơn giản hơn nhiều.

Trên cây đồng cổ.

Tần An và mọi người không ngừng đi xuống, tránh Thi Miết trên đầu.

Đi thẳng xuống một lúc, Tần An thấy Thi Miết ngày càng nhiều, chạy xuống nữa cũng không phải cách.

"Đằng kia có một cái động!" Một thành viên đội cứu hộ thấy một cái động trên vách tường không xa.

"Vào đó tránh trước đã!" Tần An nói một câu, đội cứu hộ lúc này mới dám đi vào.

Cái động này rất sâu, chỉ hơi chật hẹp, phải khom lưng mới chui qua được.

Tần An nhỏ mấy giọt máu ở cửa động, sau đó lại dùng Hắc Kim Cổ Đao chặt mấy tảng đá chặn cửa động.

Khi vào trong động, tín hiệu máy bay không người lái trở nên rất

kém, thỉnh thoảng còn bị gián đoạn.

"Ở đây có dấu chân, hãy chuẩn bị sẵn sàng." Ngô Tứ Ý ở phía trước, nhắc nhở những người phía sau.

"Có dấu chân tức là có người đã đến." Hoắc Băng nói.

Tần An liếc cô một cái, lời cô nói có khác gì không nói đâu?

"Có khi nào là Tiểu Vương không?" Tần Ly đoán.

Lời này vừa ra, mọi người lập tức nghĩ đến Tiểu Vương đã trà trộn vào đội khảo cổ.

Sau khi vào Cửu Hoàn Động Khẩu hắn liền biến mất.

Nếu không tiến vào cửa đồng, thì khả năng cao là hắn ở bên trong này.

Không khí lập tức trở nên căng thẳng, Ngô Tứ Ý dẫn đầu cũng dừng lại.

Tần An rút Hắc Kim Cổ Đao ra, đi ngang qua họ, lên phía trước dẫn đường.

Tần Ly lẽo đẽo theo sau Tần An, nhưng bị Hoắc Băng chen vào giữa.

"Em thực lực yếu, đi theo sau tôi." Hoắc Băng quay đầu nói.

Tần Ly bĩu môi, cũng không nói gì.

So với Hoắc Băng, cô bé quả thật không có mấy sức chiến đấu, một khi gặp nguy hiểm, cô bé ngược lại sẽ là gánh nặng.

Tần An dẫn đường phía trước, Hoắc Băng và Tần Ly theo sát phía sau, rồi sau nữa mới là Ngô Tứ Ý dẫn đội cứu hộ.

Có thành viên đội cứu hộ muốn chen lên phía trước, nhưng bị Ngô Tứ Ý kéo lại.

“Ngoan ngoãn một chút, không muốn sống nữa à?” Ngô Tứ Ý quát một tiếng.

Người đó lúc này mới bực bội lùi lại, ngoan ngoãn đi theo sau.

Tần An dẫn mọi người đi không biết bao lâu, đường hầm ngày càng chật hẹp.

“Mọi người cẩn thận một chút.” Tần An quay đầu nhắc nhở một câu.

Vừa quay đầu, Tần An liền nhìn thấy Hoắc Băng đang theo sát phía sau mình, cùng với “đại cầu”.

Sau khi liếc nhanh một cái, Tần An tiếp tục dẫn đường, tiếp tục thâm nhập thám hiểm.

Đường hầm thay đổi, điều đó chứng tỏ họ cách lối ra ở đầu bên kia cũng không còn xa nữa.

Khi họ đi được gần nửa tiếng, phía trước xuất hiện lối ra ở đầu bên kia.

Tần An nhanh chóng bước tới, kiểm tra một lượt.

Bên ngoài một khoảng tối đen như mực, nhưng mắt Tần An lại có thể nhìn rõ mọi thứ trong bóng tối.

Tần An tìm một điểm đặt chân, sau đó trực tiếp nhảy ra ngoài.

Hoắc Băng vốn định bật đèn pin rồi nhảy xuống, nhưng suy nghĩ một lát, cô cũng trực tiếp nhảy xuống.

Tần An vừa tiếp đất, liền thấy Hoắc Băng cũng nhảy xuống, hơn nữa vị trí cô nhảy không đúng, sẽ rơi xuống.

Bất đắc dĩ, Tần An đành phải tiến lên đỡ Hoắc Băng, ôm cô về.

“Tôi biết anh sẽ đỡ tôi mà.” Hoắc Băng khẽ cười một tiếng, rồi

rời khỏi người Tần An.

"Cô đang thử lòng người à?" Tần An lạnh lùng nói một câu.

"Không, tôi không thử anh." Hoắc Băng nói xong, dừng lại một chút, ghé sát vào Tần An, thì thầm bên tai anh: "Tôi đang quyến rũ anh!" "À." Tần An lạnh nhạt "à" một tiếng, nhìn Tần Ly đang đứng bên cửa động.

Tần Ly đột nhiên có chút hối hận vì đã bật đèn pin, nếu không bật thì cô bé cứ nhắm mắt nhảy xuống sẽ có Tần An giúp.

Bây giờ bật đèn pin rồi, không thể nhắm mắt mà nhảy bừa được.

Tần Ly nhảy từ cửa động xuống, vững vàng tiếp đất trước mặt Tần An và Hoắc Băng.

Sau đó cô bé đi đến bên cạnh Tần An, nhỏ giọng nói: "Hoắc đại nãi không phải người tốt đâu, anh tránh xa cô ta ra." Tần An nghe vậy, nhìn Hoắc Băng.

Hoắc Băng ưỡn ngực lên, liếc Tần Ly một cái: "Ghen tị đi, đố kỵ đi!" "Em có thứ anh ấy cho em, chị không có." Tần Ly phản bác.

"Thứ gì?" "Bút…" Tần Ly còn chưa nói hết, Tần An đã bịt miệng cô bé lại.

"Em nói linh tinh, có tin anh bây giờ sẽ đánh ngất em rồi đưa em ra ngoài không?" Tần An trầm giọng nói.

Tần Ly cúi đầu không nói nữa.

Cô bé tin Tần An bây giờ thực sự có thể làm được điều đó.

"Thấy chưa, gặp nguy hiểm anh chỉ lo cho em, không lo cho chị đâu." Tần Ly vẫn nói thêm một câu.

Tần An vì điều này mà cảm thấy đau đầu.

Nếu không phải quyển sổ của anh ở chỗ em, còn cần em chỉ dẫn khảo cổ, anh đây sẽ ngàn dặm xa xôi chạy đến cứu em sao?

Em nghĩ em là ai hả, con bé này!

Hoắc Băng không cách nào phản bác, Tần An chính là vì cô mà đến.

Cô nhìn ra, Tần An và Tần Ly kỳ thực không phải là tình nhân, điều cô không thể hiểu là, Tần Ly rốt cuộc lấy đâu ra sự ghen tuông lớn đến vậy?

Chẳng lẽ chỉ vì mình và tiểu ca ca đi quá gần?

Chắc chắn là chị em song sinh rồi!

Nhưng tuy mình không thanh tú bằng Tần Ly, nhưng mình lại có vóc dáng kiêu hãnh.

Chương 38

Không được, đợi khi trở về, mình phải điều tra kỹ lưỡng mới được.

Hoắc Băng thầm nói trong lòng.

Rất nhanh, các thành viên đội cứu hộ lần lượt nhảy xuống, nơi đây còn tối hơn bên ngoài, không một chút ánh sáng nào.

"Bây giờ chúng ta đã vào Chủ Mộ Thất rồi phải không?" Có người hỏi một câu.

Tần An trầm mặc một lát, nhìn xung quanh, nói: "Đi thêm một đoạn nữa, sẽ tìm thấy Trương phó giáo sư và họ, còn về Chủ Mộ Thất…" Tần An nói đến đây, dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Chỉ khi mở cửa đồng khổng lồ một cách hợp lý, mới có thể tiến vào Chủ Mộ Thất!" Tần An dẫn mọi người cẩn thận đi nửa ngày, phát hiện một số dấu vết sinh hoạt.

Có giấy gói và một số ký hiệu.

Ngô Tứ Ý tiến lên nghiên cứu ký hiệu.

Trên mặt đất, vẽ mười lăm người tí hon, còn có một quái vật đáng sợ đang đuổi phía sau.

"Trương phó giáo sư và họ vẫn còn mười lăm người sống sót, chỉ là… họ dường như đang bị thứ gì đó truy sát." Ngô Tứ Ý phân tích, sắc mặt nặng nề.

"Giáo sư, tín hiệu máy bay không người lái chúng ta mang đến cũng hơi yếu." Một thành viên đội cứu hộ nói.

Chiếc máy bay không người lái họ mang đến là loại công nghệ cao hơn, chỉ cần trong vùng phủ sóng vệ tinh là có tín hiệu.

Nhưng vừa vào đây, tín hiệu máy bay không người lái liền trở nên chập chờn, rất không ổn định.

“Trường từ ở đây rất mạnh, ảnh hưởng đến tín hiệu.” Tần An nói ở một bên.

“Có cách nào để tăng cường tín hiệu không?” Ngô Tứ Ý hỏi.

“Cho nổ tung nơi này, phá hủy trường từ.” Tần An thản nhiên nói.

Lời này vừa ra, Ngô Tứ Ý và những người khác lập tức im lặng.

Chưa nói đến việc có nổ được hay không, dù có nổ được, họ cũng không có vũ khí.

Tất cả vũ khí họ mang theo đều bị đạo mộ tặc lấy đi hết, chỉ để lại cho họ đồ ăn thức uống.

Trong phòng livestream, hình ảnh trở nên hơi mờ, nhưng độ nóng vẫn không giảm.

“Sắp đến Chủ Mộ Thất rồi, đừng có để không thấy hình ảnh nữa chứ!” “Hiện tại tin tốt duy nhất, e rằng là Trương phó giáo sư và họ vẫn chưa chết!” “Mà nói, cái tên Tiểu Vương bát đó đâu rồi?” “Tiểu Vương bát tốt nhất đừng gặp phải tiểu ca, không thì tiểu ca sẽ dạy hắn làm người trong nháy mắt.” Trong phòng livestream, bình luận vẫn như thường lệ, còn mọi người trong phòng điều khiển cũng đều chăm chú theo dõi từng chi tiết.

Trong Mê Cung Tần Lĩnh.

Tần An và mọi người ăn chút đồ xong, liền tiếp tục lên đường.

Do trường từ nhiễu loạn, đồng hồ họ mang theo hoàn toàn không thể xem giờ chính xác, họ cũng không biết bây giờ là mấy giờ.

Tuy họ vừa mệt vừa buồn ngủ, trên người còn có vết thương, nhưng không dám dừng lại.

Tần An dẫn đường, dẫn dắt mọi người theo hướng ký hiệu mà tìm.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay đã rút ra, sẵn sàng ứng phó nguy hiểm bất cứ lúc nào.

"Đông…..đông…..đông….." Họ đi không lâu, nghe thấy một tràng tiếng va đập, hình như có thứ gì đó đang đập vào cây đồng cổ.

Tần An nhanh chóng bước tới, vài phút sau, anh thấy phía trước có một bóng người, đang cầm vũ khí gõ vào thân cây đồng cổ.

Hắn ta muốn phá cây đồng cổ ra, chui vào bên trong.

"Là Tiểu Vương!" Ngô Tứ Ý kinh hô.

Tần An vung Hắc Kim Cổ Đao nhanh chóng tiến lên, một tay giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, xoay người chém xuống.

"Xoảng!" Tiểu Vương mắt nhanh tay lẹ, xoay người giơ chủy thủ đỡ cú chém của Tần An.

Trong lúc hai người giao chiến, Tần An nhìn thấy trên cổ Tiểu Vương đeo một miếng Mạc Kim Phù.

"Ngươi là Mạc Kim Giáo Úy?" Tần An trầm giọng hỏi một câu.

Ánh mắt Tiểu Vương hơi híp lại, nhìn thấy tay Tần An đang cầm đao, có hai ngón tay dài hơn bình thường.

"Ngươi là Phát Khâu Tướng Quân?" Tiểu Vương hỏi ngược lại.

Phát Khâu Trung Lang Tướng, còn được gọi là Phát Khâu Tướng Quân và Phát Khâu Thiên Quan.

Đối với Bàn Sơn và Tá Lĩnh mà nói, Phát Khâu Trung Lang Tướng là Thiên Quan, còn đối với Mạc Kim Giáo Úy mà nói, hắn là Tướng Quân.

“Ta không phải.” Tần An nói xong, vung Hắc Kim Cổ Đao chém xuống lần nữa.

Tần Ly ở phía sau nghe Tần An nói, trong lòng lẩm bẩm.

Rõ ràng là Phát Khâu Trung Lang Tướng, vậy mà còn không thừa nhận.

Tần An giao chiến với Tiểu Vương vài hiệp, Tiểu Vương lùi lại vài bước.

“Ngươi không phải Phát Khâu Tướng Quân.” Tiểu Vương trầm giọng nói, hắn đã nhìn ra rồi.

Phát Khâu Tướng Quân sẽ không như Tần An, ra tay với hắn, càng không dẫn đội khảo cổ thăm mộ, tự phơi bày mình trước thế nhân.

“Tôi vừa nói tôi không phải rồi mà.” Tần An lầm bầm.

Tiểu Vương mơ hồ, người trước mặt này không phải Phát Khâu Tướng Quân, vì sao lại có võ công Song Chỉ của Phát Khâu Tướng Quân?

“Mạc Kim Giáo Úy không cầu tài, chỉ tìm vật, tôi không có ý đối địch với các người!” Tiểu Vương nhìn về phía Ngô Tứ Ý nói.

“Trương phó giáo sư và họ ở đâu?” Ngô Tứ Ý hỏi.

“Họ…” Tiểu Vương dừng lại một chút, chỉ về phía xa: “Các người bây giờ đi nhanh qua đó, có lẽ còn có thể gặp mặt họ lần cuối.” “Tôi không quan tâm anh có phải Phát Khâu Trung Lang Tướng hay không, nếu anh đến để cứu người, tốt nhất bây giờ hãy nhanh chóng qua đó, nếu không anh ở chỗ tôi lãng phí thêm một giây, Ly Long sẽ lại ăn thêm một người nữa!” Tiểu Vương trầm giọng nói.

Tần An thu Hắc Kim Cổ Đao lại, quay người bỏ đi.

Đi được vài bước, anh nhắc nhở một câu: “Ngay cả khi ngươi phá

thông cây đồng cổ, ngươi cũng không thể vào được chính điện!" Tiểu Vương nghe câu này liền sững sờ, ngẩng đầu nói: "Không, tôi đã nhìn lầm rồi, ngươi chính là Phát Khâu Tướng Quân!" Ngoại trừ Phát Khâu Tướng Quân, không ai hiểu cổ mộ đến vậy.

Tần An không quay đầu cũng không trả lời, anh đi đến bên cạnh Tần Ly, khẽ nói: "Đi thôi, đi tìm Trương phó giáo sư và họ." "Thật sự không cần quan tâm hắn ta sao?" Ngô Tứ Ý hỏi một câu.

Hắn ta cảm thấy, nếu tiểu ca thần bí toàn lực ra tay, có thể giết Tiểu Vương.

"Không cần quan tâm, ngay cả khi hắn ta phá vỡ thân cây đồng, hắn ta cũng không thể vào được Chủ Mộ Thất." Tần An thản nhiên nói.

Nói rồi, anh liền dẫn Tần Ly đi trước một bước, đến cứu Trương phó giáo sư.

"Cứu được Trương phó giáo sư và họ xong, em sẽ đi với anh." Tần An nói với Tần Ly.

"Tại sao?

Tìm thấy rồi không phải nên trực tiếp tiến vào Chủ Mộ Thất sao?" Tần Ly lẩm bẩm, cô bé còn muốn vào Chủ Mộ Thất xem sao.

"Chủ Mộ Thất em vào được à?" Tần An không vui nói.

Tần Ly nghe vậy, ghé vào tai Tần An nói: "Em biết anh nhất định có cách mở cửa đồng khổng lồ, dẫn chúng ta vào trong." "Thôi đi, anh đâu có năng lực lớn đến vậy." Tần An trực tiếp từ chối.

Tần Ly nhìn Tần An, cúi đầu không nói gì, nhưng trong lòng đã tính toán riêng.

Hoắc Băng ở phía sau nghe Tần An và Tần Ly nói chuyện, phát

hiện ra một manh mối.

Tần An đang lo lắng cho sống chết của Tần Ly, hơn nữa anh ấy hiểu cổ mộ vô cùng, thậm chí còn có thể mở cửa đồng khổng lồ.

Rốt cuộc Tần Ly đã uy hiếp Tần An bằng cách nào?

Hoắc Băng nhíu mày suy nghĩ sâu xa, đợi khi ra ngoài, cô cảm thấy cần phải tìm hiểu rõ ràng về Tần An và Tần Ly.

Ngô Tứ Ý và họ vừa đi vừa ba bước quay đầu, rất nhanh đã bị tụt lại một đoạn dài.

"À này, Ly Long là thứ gì vậy?" Ngô Tứ Ý chạy nhỏ đến bên cạnh Tần An hỏi.

Tần An nhìn hắn ta thật sâu một cái, thân là giáo sư khảo cổ, sẽ không đến mức ngay cả Ly Long cũng không biết chứ?

"À, cái đó, Ly Long được ghi chép trong sách là một con rồng đen, hàm dưới có bảo châu, cực kỳ hung tàn." Ngô Tứ Ý giải thích.

Ly Long hắn đã từng thấy trong sách lịch sử, nhưng chưa bao giờ thực sự nhìn thấy.

"Ly Long, đúng như ông nói." Tần An thản nhiên nói, sau đó dừng bước.

"Gầm…" Từ xa vọng đến một tiếng gầm rống tựa tiếng rồng.

Chương 39

“Đây, đây chính là tiếng của nó.” Tần An nói xong, đột ngột dùng sức, nhanh chóng chạy qua.

Tần Ly biết Tần An muốn đi cứu người, nên theo sát phía sau.

“Chúng ta, sắp được nhìn thấy rồng rồi!” Ngô Tứ Ý có chút kích động nói.

Khán giả trong phòng livestream và mọi người trong phòng điều khiển cũng có chút mong đợi.

Đối với An Lạc mà nói, rồng là linh vật, rồng là tín ngưỡng.

Nhưng chưa bao giờ có ai thấy được hình dạng thật của rồng.

Mà nay, có hy vọng được thấy con rồng trong truyền thuyết!

Trong phòng livestream, không ít cư dân mạng vô cùng mong đợi Ly Long sắp xuất hiện.

“Tiếc là tiểu ca thần bí không mang máy bay không người lái theo, nếu không thì đã thấy sớm hơn rồi.” “Ban đầu tôi cứ nghĩ rồng là thứ hư cấu, nhưng bây giờ tôi đột nhiên mong đợi rồi.” “Các ông nói xem, Ly Long mạnh, hay tiểu ca mạnh?” “Chắc chắn là tiểu ca!” “Đừng đùa nữa, tiểu ca mạnh cỡ nào cũng là người, còn Ly Long thì không phải người.” “Mẹ nó đội cứu hộ có thể nhanh lên được không?

Đến muộn thì cái gì cũng mất hết.” “Đội cứu hộ không phải là quay phim chuyên nghiệp, không theo kịp là chuyện bình thường mà.” Trong phòng livestream, không ít người đều phàn nàn, tốc độ của đội cứu hộ quá chậm, căn bản không theo kịp Tần An.

Trong Mê Cung Tần Lĩnh.

Trương phó giáo sư và họ lúc này đang co ro trong một cửa động, cửa động không sâu, chỉ khoảng bốn năm mét.

Mười lăm người họ trốn bên trong, trông rất chen chúc, chân tay không duỗi ra được.

Còn bên ngoài, có một bóng đen đáng sợ đang tuần tra qua lại, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng gầm giận dữ.

"Trương phó giáo sư, thật sự sẽ có đội cứu hộ đến cứu chúng ta sao?" Một thành viên đội khảo cổ hỏi.

"Sẽ có, phải tin tưởng đất nước của chúng ta, họ sẽ không bỏ rơi chúng ta." Trương phó giáo sư gật đầu nói.

"Trương phó giáo sư, thật sự không được thì tôi sẽ ra ngoài dẫn nó đi, các người chạy đi, chúng ta cứ co ro ở đây, chỉ có một kết cục thôi." Một trong những thành viên đội khảo cổ vừa nói, vừa không ngừng chen lên phía trước, muốn chen ra ngoài, nhưng bị Trương phó giáo sư ở ngoài cùng ngăn lại.

Trương phó giáo sư quay đầu nói với họ: "Các em còn trẻ, con đường tương lai còn rất dài, muốn đi cũng là tôi đi." Lời này vừa nói xong, Trương phó giáo sư khó khăn bò về phía trước, nhưng bị các thành viên đội khảo cổ khác kéo lại.

"Trương phó giáo sư, chúng ta còn cần sự dẫn đường của ngài, ngài không thể đi!" Thành viên đội khảo cổ nắm lấy tay Trương phó giáo sư.

"Buông ra!" Trương phó giáo sư lạnh lùng nói, nhưng không ai buông tay.

"Đội khảo cổ không nghe lời, không phải là đội khảo cổ tốt, buông ra!" Trương phó giáo sư nói lần nữa.

Thấy những người khác không nhúc nhích, Trương phó giáo sư

liền cởi áo khoác ngoài, giãy giụa chui ra ngoài.

"Hãy sống sót!" Trương phó giáo sư nói xong, dang rộng hai tay định nhảy xuống.

"Gầm!" Ly Long đột nhiên lao đến cắn, Trương phó giáo sư liền nhảy xuống.

"Về đó đợi tôi một lát." Tần An ở bên cạnh kéo Trương phó giáo sư lại.

Trương phó giáo sư mở mắt, nhìn tiểu ca bịt mặt, hỏi: "Cậu là ai?" Tần An không trả lời lời của ông, mà là đưa Trương phó giáo sư đến bên cửa động, sau đó rút Hắc Kim Cổ Đao ra, lao về phía Ly Long.

"Trương phó giáo sư!" Những người trong động thấy Trương phó giáo sư đến, vô cùng kích động.

"Người vừa cứu tôi là ai?" Trương phó giáo sư trong lòng nghi hoặc.

Còn bên ngoài, Tần An một đao chém lên người Ly Long, Ly Long giơ tay lên liền đánh bay Tần An ra xa.

Cuộc tấn công của Tần An, đối với nó chỉ như gãi ngứa.

Còn Tần An cũng nhân thế lùi lại vài bước, dẫn Ly Long đi thật xa, tạo cơ hội cho Ngô Tứ Ý và họ cứu người.

Ngô Tứ Ý và họ nhanh chóng đến, ở ngoài cửa động hô lớn: "Trương phó giáo sư, ngài có nghe thấy không?" Trương phó giáo sư nghe vậy, vô cùng kích động: "Ông là Lão Ngô?" Nói rồi, ông từ trong động bước ra, nhìn thấy các thành viên đội cứu hộ bên ngoài, hai hàng nước mắt nóng hổi không ngừng tuôn rơi.

"Cuối cùng, đã có cứu rồi!" Trương phó giáo sư bước ra khỏi cửa

động, vừa khóc vừa ôm Ngô Tứ Ý.

"Ra đây đi, đội cứu hộ của chúng ta đến rồi!" Trương phó giáo sư và họ hô lớn.

Thành viên đội khảo cổ lúc này mới khó khăn từ trong động chui ra, mỗi người đều kích động đến rơi lệ không ngừng.

"Tôi cứ tưởng chúng ta bị bỏ rơi rồi." "Cuối cùng đã có cứu rồi, đất nước không bỏ rơi chúng ta." "Chúng ta không cần chết nữa, chúng ta không cần chết nữa, ha ha ha…" Đội cứu hộ và đội khảo cổ nước mắt lưng tròng ôm nhau.

Cảnh tượng này, tuy được quay rất mờ, nhưng tất cả mọi người ngoài màn hình, đều vô cùng cảm động vì điều đó.

"Đội khảo cổ khó khăn quá, trong cái động tối tăm không thấy ánh mặt trời này, không biết đã trốn bao lâu, thay người khác thì đã sụp đổ từ lâu rồi." "Kính cẩn!" "Quá cảm động!" "Tôi cảm thấy livestream khảo cổ này, còn hay hơn mấy bộ phim truyền hình của mấy thằng tiểu thịt tươi." "Bỏ 'mấy' đi, là tất cả!" Mọi người trong phòng livestream đều cảm động.

Còn khi màn hình chuyển cảnh, họ lại bị chấn động sâu sắc.

Chỉ thấy, Ly Long thân thể dài gần hai mươi mét, vóc dáng khổng lồ, sinh có bốn chân ba vuốt, toàn thân phủ vảy, dưới cổ ngậm một viên bảo châu, toàn thân đen kịt.

Mọi người cũng cuối cùng đã hiểu, cái vuốt khổng lồ mà lúc trước thấy ở cửa đồng khổng lồ là từ đâu mà ra.

Tiểu ca thần bí đứng trước nó, còn không to bằng mắt nó.

Ảnh chụp Ly Long, cũng được máy bay không người lái ghi lại, chờ đợi để nghiên cứu sau này.

Tại hiện trường, Tần Ly và mọi người nhìn thấy nguyên hình của Ly Long, vô cùng chấn động.

"Đây chính là Ly Long sao?" Tần Ly lẩm bẩm một câu.

Thành viên đội cứu hộ đều bị dọa đứng hình, họ đột nhiên hiểu ra sự khủng hoảng mà đội khảo cổ đã gặp phải mấy ngày nay.

Trương phó giáo sư nhìn nam tử áo đen đang chiến đấu với Ly Long, hỏi: "Người đó là ai?" "Không biết, anh ấy đến vì cứu Tần Ly, anh ấy cực kỳ quen thuộc với cổ mộ này, hơn nữa năng lực của anh ấy rất mạnh." Ngô Tứ Ý nói.

Sau đó hắn ta kể lại những việc Tần An đã làm cho Trương phó giáo sư nghe.

Trương phó giáo sư không khỏi cảm thán: "Nếu anh ấy có thể giúp đội khảo cổ của tôi thì tốt rồi." Vừa nói, ông vừa nhìn về phía Tần Ly.

"Em rất quen thuộc với anh ấy phải không?" Tần Ly vừa gật đầu vừa lắc đầu.

Quen thuộc là vì là anh trai, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, không quen thuộc là vì cần phải che giấu.

Hơn nữa, nếu không phải cô bé nhặt được quyển sổ của anh ấy, có lẽ cô bé cũng không biết anh trai Tần An mạnh đến vậy.

"Tần Ly, dẫn người rời đi!" Tần An tranh thủ nói một câu.

Trong lòng anh muốn mắng người.

Lão tử ở phía trước ngăn cản Ly Long, các người không chạy thì thôi, còn nói linh tinh gì nữa?

Rảnh rỗi đến vậy sao?

Mọi người lập tức phản ứng lại, họ vẫn còn đang trong nguy

hiểm, liền quay người bỏ chạy.

Tần An và Ly Long quấn lấy nhau chiến đấu, anh muốn đánh bại Ly Long rất khó, thân hình nó quá lớn, hơn nữa vảy của Ly Long rất cứng chắc, gần như không thể phá vỡ.

Nhưng Ly Long cũng không thể làm bị thương anh, anh chỉ có thể cầm chân nó đợi đội khảo cổ chạy xa rồi mới đi.

Trong phòng livestream, không ít người đổ mồ hôi thay Tần An.

"Thì ra Ly Long, mạnh đến vậy à!" "Tiểu ca cũng rất mạnh, chiến đấu với Ly Long lâu đến vậy." "Mà nói, Ly Long là loại rồng gì vậy?" "An Lạc của tôi, có rồng!" Buổi livestream này, không chỉ trong nước có nhiều người xem, mà cả nước ngoài cũng có không ít người theo dõi.

Đặc biệt là, khi người nước ngoài nhìn thấy Ly Long thì vô cùng kinh ngạc.

Thì ra An Lạc thực sự có rồng!

Không ít nhà sinh vật học, nhà sử học nước ngoài đã vội vàng gửi thư mời, nói rằng muốn đến thăm và khảo cổ ở An Lạc.

Nhưng đều bị An Lạc từ chối.

Đây là lịch sử của An Lạc, sao có thể để người khác nhúng tay vào?

Chỉ là, bất kể là người trong giới khảo cổ, hay cư dân mạng livestream, đều không hy vọng tiểu ca thần bí và Ly Long xảy ra chuyện.

Tiểu ca thần bí còn phải bảo vệ đội khảo cổ, còn Ly Long là con rồng duy nhất xuất hiện ở An Lạc, có giá trị nghiên cứu rất lớn, nếu chết đi, giá trị đó sẽ bị giảm đáng kể.

Mê Cung Tần Lĩnh.

Đội khảo cổ và đội cứu hộ chạy đến một vị trí an toàn ẩn nấp.

“Tiểu ca kia, vậy mà có thể một mình đối kháng với Ly Long, rốt cuộc anh ấy là ai vậy?” Trương phó giáo sư nhìn về phía Tần Ly hỏi.

“Anh ấy là một người bạn của em, thân phận của anh ấy… tạm thời giữ bí mật, anh ấy không muốn lộ ra, em cũng không thể ép buộc.” Tần Ly yếu ớt nói.

Chương 40

Trương phó giáo sư nghe vậy, gật đầu: "Vậy được rồi, bất kể thế nào, anh ấy đã cứu chúng ta." "Lão Ngô, khi các ông vào đây, có gặp đội khảo cổ nào khác không?" Trương phó giáo sư quay đầu hỏi một câu.

"Vâng, có gặp rồi, đã cho họ ra ngoài rồi." Ngô Tứ Ý gật đầu nói.

Trương phó giáo sư nghe vậy, lúc này mới yên tâm.

Ông nhắm mắt chậm rãi, khóe mắt có giọt lệ trượt xuống.

"Vẫn có năm thành viên đã bỏ mạng trong Mê Cung Tần Lĩnh, tôi không biết phải ăn nói thế nào với cha mẹ họ đây." Trương phó giáo sư có chút đau lòng.

"Họ đã cống hiến thân mình cho sự nghiệp khảo cổ, chúng ta sẽ không quên họ." Ngô Tứ Ý an ủi.

Đội cứu hộ lấy thức ăn và nước cho các thành viên đội khảo cổ.

Thức ăn của họ đã cạn kiệt từ lâu, đã đói hơn một ngày rồi.

Tần Ly ngồi bên cạnh, nhìn về hướng Tần An, hai tay ôm lại với nhau, có chút lo lắng cho anh trai.

Hoắc Băng ăn một chút thức ăn xong, cầm phản khúc cung đứng dậy rời đi.

"Hoắc Băng, cô đi đâu vậy?" Ngô Tứ Ý ngẩng đầu hỏi.

"Tôi đi giúp tiểu ca." Hoắc Băng nói một câu.

"Cô đừng đi gây thêm phiền phức, tiểu ca thần bí đó thực lực rất mạnh, dù không hàng phục được Ly Long, cũng có thể ung dung rút lui." Ngô Tứ Ý nói.

“Luôn phải có một người theo dõi chứ.” Hoắc Băng nói một câu, sau đó đứng dậy rời đi.

Tần Ly muốn đi cùng, nhưng bị Trương phó giáo sư kéo lại.

“Hoắc Băng tay chân không yếu, đi rồi cũng có thể tự vệ, em đừng đi nữa.” Trương phó giáo sư nói với Tần Ly.

Tần Ly ngồi xuống lại, nhưng vẫn luôn nhìn về hướng Tần An.

“Tần Ly, em có biết làm thế nào để vào Chủ Mộ Thất không?” Trương phó giáo sư hỏi một câu.

Tần Ly nhắm mắt nghĩ nghĩ, nói: “Muốn vào Chủ Mộ Thất, rất khó.” “Không có anh ấy giúp, căn bản không vào được.” Lời này vừa ra, Trương phó giáo sư và những người khác đều im lặng.

Họ ngay từ đầu, đã định trước là không thể vào được Chủ Mộ Thất.

Một bên khác.

Tần An và Ly Long chiến đấu càng lúc càng kịch liệt.

Vảy trên người Ly Long, bị Tần An chém vỡ không ít, nhưng vẫn khó mà làm bị thương da thịt nó.

Còn Tần An cũng không dễ chịu gì, dính một đòn của Ly Long, cả người đều không ổn.

Ly Long thực lực mạnh mẽ, hơn nữa thân thể vô cùng linh hoạt.

Cộng thêm việc nó thường xuyên ở dưới lòng đất tối tăm không thấy ánh mặt trời, mắt nó đã sớm thoái hóa, nó dựa vào khứu giác, thính lực và cảm nhận nhiệt lượng, để cảm ứng hướng của Tần An.

“Gầm!” Ly Long gầm lớn một tiếng, một cú “thần long vẫy đuôi” đánh Tần An văng vào cây đồng cổ.

Tần An lập tức cảm thấy trong bụng cuồn cuộn như sóng biển, mì tôm ăn hôm qua suýt nữa đã nôn ra hết.

"Mẹ kiếp, đừng ép ta giết ngươi!" Tần An giận dữ thầm nghĩ.

Dưới cổ Ly Long có một viên ngọc châu, ẩn trong nghịch lân, phát sáng lấp lánh.

Đó là điểm yếu của Ly Long.

Chỉ cần phá vỡ ngọc châu, Ly Long sẽ chết.

Nhưng tất cả mọi người đều muốn Ly Long sống, nếu anh giết Ly Long, sẽ mang lại không ít rắc rối cho Tần Ly.

"Vút vút vút…" Ngay khi Ly Long định tiếp tục tấn công, vài mũi tên sắc bén từ trong bóng tối bắn ra, buộc Ly Long phải lùi lại.

"Gầm!

Gầm!" Ly Long gầm giận dữ hai tiếng vào bóng tối, dường như bị chọc giận.

Nó liền bỏ Tần An, bay về phía bóng tối.

Hoắc Băng trốn trong bóng tối, thấy Ly Long bay về phía mình, liền vội vàng bỏ chạy.

Nhưng tốc độ của cô, sao có thể sánh bằng Ly Long?

Tần An thở dốc một lát, sau đó nói với camera máy bay không người lái: "Nó tuy là Ly Long, nhưng nó cũng là mãnh thú!" Nói xong, Tần An nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao lao ra.

Mọi người trên màn hình đều hiểu ý Tần An.

Anh ấy muốn… đồ long!

"Ly Long tuy quý giá, nhưng nó đã ăn năm người của đội khảo cổ, tôi nghĩ đáng giết thì cứ giết đi." "Thi thể chẳng phải cũng có giá trị

nghiên cứu sao?" "Tiếc thật, hiếm lắm mới thấy được con rồng trong truyền thuyết, lại sắp bị giết." "Dũng sĩ diệt rồng chân chính!" "Nói đùa chứ tiểu ca thật sự có thể tiêu diệt Ly Long sao?" Cư dân mạng trong phòng livestream tranh luận không ngừng.

Trong phòng điều khiển.

Không ít chuyên gia, giáo sư nghe lời Tần An nói, tập thể rơi vào im lặng.

Họ nghe ra ý của Tần An, họ không tiện đưa ra quyết định.

Hơn nữa dù họ có ý muốn ngăn cản, cũng không thể ngăn cản được.

Trong Mê Cung Tần Lĩnh.

Hoắc Băng không còn đường lui, liền đối mặt với Ly Long.

Cô chỉ có thể đánh cược, Tần An sẽ đến cứu cô.

Còn Ly Long dồn Hoắc Băng vào đường cùng xong, cái đuôi rồng khổng lồ đột nhiên vẫy mạnh, muốn trực tiếp đập chết Hoắc Băng.

Ngay tại thời khắc nguy nan này, Tần An nhanh chóng lao đến, chặn trước mặt Hoắc Băng.

Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp cắm vào cây đồng thần thụ, chặn lại cú vẫy đuôi của Ly Long.

"Rầm!" Đuôi Ly Long quật vào Hắc Kim Cổ Đao và Tần An, trực tiếp đẩy anh ra xa.

Tần An trực tiếp va vào Hoắc Băng, anh cảm thấy mình chạm vào sự mềm mại.

Cây đồng cổ cũng bị Hắc Kim Cổ Đao chém ra một vết nứt lớn.

Nhưng may mắn là đã đỡ được.

Tần An rút Hắc Kim Cổ Đao về, sau đó tiến lên vài bước.

"Đi." Tần An nói một tiếng, sau đó lao lên, tấn công phần bụng Ly Long.

Ly Long bám vào thân cây đồng cổ, ẩn giấu nghịch lân và ngọc châu của mình, vuốt trước của Ly Long tấn công Tần An.

Tần An nhảy tới nhảy lui, tránh né các đòn tấn công của Ly Long.

Ly Long không dám lộ ra nghịch lân, nên tốc độ tấn công không nhanh, hơn nữa thân thể nó nặng nề hơn trước rất nhiều.

Hoắc Băng từ phía sau bắn tên, hỗ trợ Tần An từ xa.

Tần An quay đầu nhìn cô một cái, không nói thêm gì, mà tiếp tục tìm kiếm cơ hội.

Ly Long bây giờ từ tấn công chủ động chuyển sang phòng thủ, một thân vảy cứng cáp chính là lá chắn tốt nhất của nó.

Tần An lăng không nhảy vọt lên đầu nó, hai tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, hung hăng đâm xuống.

"Gầm!" Ly Long đau đớn gào thét một tiếng, muốn hất Tần An bay ra.

Tần An nắm lấy sừng rồng của nó, kéo lên, lộ ra nghịch lân và ngọc châu ở cổ nó.

Hoắc Băng nhân cơ hội này nhắm vào ngọc châu của Ly Long mà bắn tên.

"Xoảng!" Mũi tên bắn vào nghịch lân của Ly Long, phát ra một tiếng vang trong trẻo, nhưng không làm bị thương ngọc châu.

"Gầm!" Rồng có nghịch lân, chạm vào tất giận!

Lúc này Ly Long đã nổi giận, điên cuồng vẫy thân thể, muốn hất

Tần An bay ra.

Chương 41

Tần An một tay dùng sức, khiến Hắc Kim Cổ Đao đâm sâu hơn.

"Bắn tên vào tôi!" Tần An nói một câu.

Hoắc Băng cũng không do dự, trực tiếp nhắm vào Tần An bắn ra một mũi tên sắc bén.

Ngay khi mũi tên bay đến, Tần An xoay người bắt lấy mũi tên, sau đó từ trên đầu Ly Long nhảy xuống, nắm lấy râu rồng đu sang phần bụng Ly Long.

Ly Long cảm nhận được nguy hiểm, cái đầu rồng khổng lồ vội vàng đập xuống.

"Rầm!" Tần An bị đầu rồng che phủ.

"Rắc!" Tiếng vỡ nát vang lên, Ly Long gầm nhẹ một tiếng về phía không trung.

"Gầm… gầm…" Trong tiếng gầm của nó, có một nỗi bi thương không thể diễn tả, dường như đang kêu gọi thứ gì đó.

Vài giây sau, Ly Long từ từ nhắm mắt lại, không còn giãy giụa nữa.

Hoắc Băng vội vàng chạy qua, Tần An vẫn còn bị Ly Long đè dưới, sống chết chưa rõ.

Những người trong phòng livestream nhìn thấy Ly Long ngã xuống, không hiểu sao lại có chút bi thương.

"Tôi đột nhiên cảm thấy, Ly Long hình như hơi thảm." "Thảm á?

Lúc nó ăn thịt người sao không ai nói mấy người đó thảm?" "Đúng vậy, nếu không phải tiểu ca thần bí và họ đến kịp, đội khảo cổ đã bị

tiêu diệt hết rồi!" "Cũng không thể nói thế chứ, bản thân Ly Long là thần thú bảo vệ cổ mộ, có người xông vào, nó ăn thịt thì chẳng phải rất bình thường sao?" "Thôi chúng ta đừng bàn về những chuyện nặng nề thế này nữa, trước tiên hãy quan tâm đến tiểu ca thần bí đi!" Mọi người trong phòng livestream tranh cãi không ngừng, có người quan tâm Ly Long, có người quan tâm Tần An.

Khi Hoắc Băng chạy đến trước thi thể Ly Long, Tần An một tay nâng đầu Ly Long, từ bên trong lấy ra một viên châu đã vỡ nát.

Anh toàn thân đầy máu, có máu của Ly Long, cũng có máu của anh.

"Anh… không sao chứ?" Hoắc Băng yếu ớt hỏi.

Tần An không trả lời, mà đi đến trên đầu Ly Long, rút Hắc Kim Cổ Đao của mình ra.

"Xoảng!" Tần An cài Hắc Kim Cổ Đao vào người, sau đó cầm viên châu vỡ nát, đi về phía Trương phó giáo sư đang ở phía sau Hoắc Băng.

Trương phó giáo sư nhìn Tần An toàn thân đầy máu, bản năng cảm thấy sợ hãi, nhưng thấy Tần An muốn đưa viên châu cho mình, vẫn đưa hai tay ra đỡ.

Tần An đặt viên châu vỡ nát vào tay ông, lạnh nhạt nói một câu: "Cất kỹ." Trương phó giáo sư lập tức bảo các thành viên đội cứu hộ dọn trống một cái ba lô, đồng thời lấy ra một chiếc áo giữ ấm, cẩn thận bao bọc viên châu vỡ nát lại.

Ông ấy rất rõ ràng, viên châu vỡ nát này, vô cùng có giá trị!

"Em xử lý vết thương cho anh nhé… anh." Tần Ly mắt đầy đau lòng, yếu ớt mở lời.

Tần An không nói gì, ngồi tại chỗ.

Tần Ly lấy ra một chai nước từ ba lô, đổ lên gạc, lau sạch vết máu trên người Tần An.

Sau đó, lại thay gạc mới, băng bó vết thương cho Tần An.

Trong lúc băng bó vết thương, cô bé lấy một cái chai nhỏ, hứng mấy giọt máu của Tần An.

Tần An nhìn cái chai trong tay Tần Ly, lại nhìn Tần Ly.

"Cái đó, em sợ tiếp theo sẽ gặp nguy hiểm, mà máu của anh lại có thể tránh được phần lớn nguy hiểm, nên em muốn tích trữ một chút." Tần Ly ngượng nghịu giải thích.

"Cho tôi cũng hứng một ít đi, đằng nào cũng chảy nhiều thế rồi, không bảo quản lại thì phí." Hoắc Băng bước ra nói.

Cô cũng biết máu của Tần An đặc biệt, nếu có thể trữ một ít thì cũng không tệ.

Đồng thời cô cũng có một nghi vấn lớn, tại sao máu của mình lại không được?

Rốt cuộc ai mới là người nhặt được?

Tần An từ tay Tần Ly nhận lấy gạc, tự mình băng bó vết thương, thắt nút lại.

Sau đó anh quay người rời đi.

"Anh đi đâu vậy?" Tần Ly đứng dậy gọi.

Tần An đi được một đoạn, tránh camera, lưng đối diện với mọi người, sau đó từ trong lòng lấy ra một vảy ngược to bằng bàn tay.

Vảy ngược mới là nơi quan trọng nhất trên người rồng, hơn nữa thứ này vô cùng đặc biệt.

Tần An giao viên ngọc châu vỡ nát cho Trương phó giáo sư, còn

vảy ngược này anh giữ lại cho mình.

Mọi người trong phòng livestream nhìn Tần An rời khỏi khung hình, lại nhìn thấy cái chai đựng máu Tần An trong tay Tần Ly, liền lần lượt hiểu ra.

"Tiền bối Tiểu Ly, em lừa bạn như vậy không tốt lắm đâu!" "Người ta ngàn dặm xa xôi đến cứu em, em thì hay rồi, tin lời mấy chuyên gia vớ vẩn, bảo quản máu của anh ấy để mang về nghiên cứu." "Tiểu ca thần bí chắc cũng nhận ra rồi, nhưng anh ấy chẳng nói gì." "Ai, tiền bối Tiểu Ly quá làm người ta thất vọng rồi." Mọi người trong phòng livestream, đều cảm thấy thất vọng về cách làm của Tần Ly.

Còn trong phòng điều khiển, không ít chuyên gia và giáo sư, chỉ mong Tần Ly bây giờ sẽ mang máu đó ra ngoài cho họ.

Ngốc Tiểu Muội trong phòng livestream, cầm mic nói: "Các vị, nếu thật sự có thể nghiên cứu ra máu của tiểu ca thần bí, sau này đội khảo cổ xuống mộ thăm mộ, sẽ an toàn hơn nhiều, tôi tin tiểu ca thần bí cũng sẽ không từ chối đâu." Trong phòng livestream, xuất hiện một bình luận hot.

"À, bây giờ nghiên cứu máu, sau này nghiên cứu người!" Không ít người trong phòng livestream liên tục sao chép câu này.

Điều này khiến Ngốc Tiểu Muội, cũng không biết phải nói sao, thực ra trong lòng cô ấy, cũng có chút không muốn.

Trong Mê Cung Tần Lĩnh.

Tần Ly nhìn máu trong tay, lại nhìn bóng lưng Tần An, nắm chặt cái chai trong tay.

Rốt cuộc mình, có nên giao máu cho Lý giáo sư và họ không?

Vạn nhất họ điều tra ra thân phận của Tần An thì sao?

Tần An ngàn dặm xa xôi chạy đến cứu mình, nếu mình còn giao máu của anh ấy lên, vậy thì mình quá không phải người rồi.

Nhưng mà… Lý giáo sư nói liên quan đến học nghiệp của mình… mình phải làm sao đây?

Mắt Tần Ly đầy sầu muộn và do dự, cô bé không muốn mang về cho Lý giáo sư và họ, nhưng cô bé lại không thể không mang.

"Được rồi, chúng ta tiếp tục lên đường thôi." Ngô Tứ Ý đứng dậy nói.

Đội khảo cổ và đội cứu hộ, lần lượt đứng dậy.

"Anh không đi sao?" Tần Ly hỏi một câu.

Tần An không trả lời, mà nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng bò sát truyền đến, chậm rãi rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

"Đinh…" Mũi Hắc Kim Cổ Đao cắm vào cây đồng thần thụ, ngay sau đó một con Ly Long dài hơn mười mét, từ trên trời giáng xuống!

"Gầm!" Ly Long gầm giận dữ một tiếng, bò đến bên cạnh con Ly Long đã chết, dùng đầu húc húc.

Các thành viên đội khảo cổ đều sững sờ, ngã phịch xuống đất.

"Sao còn có nữa?" Tâm lý họ có chút sụp đổ.

"Chưa xong sao?" "Ly Long thành đôi, con chết kia chỉ là con cái." Tần An bình tĩnh nói.

"Vậy con đực này, trước đó sao không xuất hiện?" Hoắc Băng hỏi một câu.

"Canh mộ!

Canh tổ!" Tần An thản nhiên nói.

Ly Long đực canh giữ Chủ Mộ Thất, cũng là canh giữ hang ổ của

chính mình.

Còn con cái thì canh giữ ở nơi không xa Chủ Mộ Thất.

Ly Long cái trước khi chết đã rên rỉ, gọi con đực xuống.

“Tại sao con cái to, con đực nhỏ?” Một thành viên đội khảo cổ hỏi một câu.

“Nếu tôi là các người, sẽ không hỏi nhiều, mà là bỏ chạy, chạy ra ngoài!” Tần An lạnh nhạt nói.

Lời này vừa ra, Ngô Tứ Ý và Trương phó giáo sư liền dẫn người bỏ chạy.

“Cô cũng chạy đi, đừng gây thêm rắc rối cho tôi.” Tần An thản nhiên nói.

Hoắc Băng nghe vậy, tháo hai quả lôi ở thắt lưng đưa cho Tần An, nói: “Anh tự bảo trọng, ngoài ra Tần Ly lấy máu của anh, chắc chắn không có ý tốt, tôi có thể giúp anh lấy lại.” “Không cần, máu của tôi rời khỏi cơ thể một thời gian sẽ mất đi đặc tính.” Tần An khẽ nói.

Đến lúc đó mang đi kiểm tra, chuyên gia vừa kiểm tra, chắc chắn sẽ giật mình.

Chương 42

Thì ra anh ấy là máu nhóm O!

Hơn nữa với sự giúp đỡ của hệ thống, DNA cũng sẽ bị ẩn giấu, nên Tần An hoàn toàn không lo lắng.

Hoắc Băng hiểu ra, quay người bỏ đi, vứt bỏ miếng gạc mà mình đã cất giữ.

"Cứ tưởng máu của anh ấy sẽ hữu ích chứ, không ngờ rời khỏi cơ thể lâu thì vô dụng." Cô vừa rồi đã rời đi một lúc, lấy gạc để thu thập máu của Tần An.

Ly Long an ủi con Ly Long đã chết rất lâu sau đó, mới ngẩng đầu nhìn Tần An.

Đôi mắt nó đỏ rực, hiển nhiên chưa thoái hóa, hơn nữa thân thể nó tuy không lớn bằng con cái, nhưng sừng rồng lại lớn hơn con cái.

"Gầm!" Ly Long gầm thét một tiếng về phía Tần An.

Tần An khẽ xoay Hắc Kim Cổ Đao, ánh mắt dán chặt vào nghịch lân và ngọc châu trước ngực Ly Long, vung đao xông tới.

"Nghịch lân và ngọc châu của ngươi, ta nhận lấy!" Bên ngoài cửa đồng khổng lồ.

Tá Lĩnh Lực Sĩ đã đào một cái lỗ bên cạnh cửa đồng khổng lồ, chuẩn bị cho nổ một lối vào.

Cửa đồng khổng lồ thì họ không dám nổ, nhưng nổ một lối vào bên cạnh thì được.

Phó môn chủ nheo mắt, trong tay cầm thiết bị kích nổ.

"Phó môn chủ, thuốc nổ đã được đặt xong, có thể kích nổ." Một

Tá Lĩnh Lực Sĩ quay về nói.

"Được." Phó môn chủ khẽ gật đầu, bật thiết bị kích nổ.

Vừa định nhấn xuống, đột nhiên bị gọi lại.

"Khoan đã!" Phó môn chủ quay đầu nhìn lại, có ba người đi tới, hai nam một nữ, mặc đạo bào giản dị, trên đầu còn cài trâm, chỉ là hơi xộc xệch.

"Các người là ai?" Người đàn ông trung niên ở giữa bước lên, nói một câu khẩu hiệu: "Trích tinh nhu thỉnh khôi tinh thủ, Bàn Sơn bất bàn Thường Thắng Sơn; thiêu đích thị Long Phượng như ý hương, ẩm đích thị ngũ hồ tứ hải thủy." "Tại hạ, Mạc Hữu Đạo, môn chủ phái Bàn Sơn!" "Hai người phía sau, là sư đệ sư muội của ta." Mạc Hữu Đạo chắp tay hành lễ, tự xưng thân phận.

"Bàn Sơn Đạo Sĩ?" Phó môn chủ lẩm bẩm một câu, rồi hô lớn: "Thiên tung hào tình vạn trượng, sinh lai khí quan Tam Ngô.

Đảo đấu tự phong vương bá, Tá Lĩnh tiếu hoa cương đồ." "Tại hạ, Thường Ngộ Cương, phó môn chủ phái Tá Lĩnh!" Phó môn chủ cũng nói ra tên và thân phận của mình.

Hai phái giao thiệp bên ngoài cửa đồng.

"Các vị, đến từ bao giờ?" Thường Ngộ Cương hỏi.

"Chúng tôi đến sớm rồi, chỉ là gặp phải một bầy Tống Tử lớn.

Mấy con Tống Tử đó không biết phát điên cái gì, cứ nhất định muốn giết chúng tôi." Sư đệ của Mạc Hữu Đạo ở một bên than vãn.

"Tá Lĩnh Lực Sĩ của tôi ban đầu có tám trăm người, cũng gặp Tống Tử, tổn thất không ít, bây giờ chỉ còn hơn sáu trăm người." Thường Ngộ Cương nói.

Khi ở bên ngoài, họ cũng gặp phải sự tấn công của Tống Tử.

“Ngôi mộ này, khắp nơi đều là cơ quan, từng bước là cạm bẫy, bên trong Chủ Mộ, chắc chắn có không ít đồ vật.” Mạc Hữu Đạo gật đầu nói.

“Hợp tác?” Thường Ngộ Cương chủ động đề xuất hợp tác.

Hắn biết, Bàn Sơn vào mộ không vì tài phú.

Mạc Hữu Đạo nghe vậy, trầm tư một lát, khẽ gật đầu: “Có thể.” “Ngươi vận chuyển tài vật của ngươi, ta tìm đồ của ta.” Thường Ngộ Cương gật đầu, mở lời nói: “Lát nữa vào Chủ Mộ Thất, có thể để ba người các ngươi chọn trước một món đồ!” “Vâng.” Mạc Hữu Đạo gật đầu.

“Muốn vào Chủ Mộ, chỉ có cách thông qua cửa đồng khổng lồ, ngươi có cách nào mở không?” Thường Ngộ Cương chỉ vào cửa đồng khổng lồ hỏi.

“Để tôi thử xem.” Mạc Hữu Đạo đi đến trước cửa đồng khổng lồ, nhìn mười hai cơ quan đồ hình trên cửa, nhắm mắt suy tính một lúc.

“Sư đệ sư muội!” Mạc Hữu Đạo hô một tiếng.

Sư đệ sư muội của hắn, lập tức đi đến trước cửa đồng khổng lồ, chuẩn bị sẵn sàng.

“Một… Bảy… Hai…” “Ba… Chín… Bốn…” “Mười hai!” Mạc Hữu Đạo mỗi khi đọc một con số, sư đệ sư muội của hắn đều sẽ nhấn nút tương ứng.

Khi tất cả bảy con số được nhấn xong, chỉ nghe thấy tiếng “cạch” một tiếng, cửa đồng khổng lồ có động tĩnh.

“Cuối cùng cũng sắp mở rồi!” Thường Ngộ Cương có chút kích động nói, “Các người làm thế nào mà được vậy?” “Thực ra thứ tự, đã có từ khi chúng ta vào cổ mộ rồi.” “Một con đường chính, bảy cửa sao, hai bộ quan tài sắt, ba cây cầu treo, chín cửa động, bốn hướng

thông đồng.” Mạc Hữu Đạo giải thích.

Thường Ngộ Cương nghe vậy, vỗ trán, hối hận nói: “Đúng rồi, sao tôi lại không nghĩ ra chứ!” Nếu sớm nghĩ ra, thì làm gì có chuyện của phái Bàn Sơn nữa.

Thường Ngộ Cương quay người, hô lớn với Tá Lĩnh Lực Sĩ: “Các lực sĩ, chuẩn bị sẵn sàng, cướp sạch Chủ Mộ Thất cho ta!” “Tá!

Tá!

Tá!” Tá Lĩnh Lực Sĩ hô vang.

Dưới lòng đất.

Tần Ly và mọi người chạy đến một nơi an toàn ẩn nấp.

Lúc này mọi người đều đã mệt mỏi rã rời, cả ngày trời không phải đang chạy trốn thì cũng là trên đường chạy trốn.

Bên ngoài trời đã tối, đã là một giờ đêm.

Họ gần như đã chạy được cả ngày rồi, lúc này vừa ngồi xuống, đã có không ít người ôm ba lô ngủ thiếp đi.

Ngô Tứ Ý và Trương phó giáo sư hai người vẫn cố gắng chịu đựng, đợi Tần An quay về.

Trong phòng livestream, vẫn có không ít cư dân mạng vẫn đang theo dõi.

“Không biết tiểu ca thần bí thế nào rồi, không có camera nào cho anh ấy sao?” “Thời buổi này, ngay cả Ly Long cũng có đối tượng rồi, để tôi xem còn bao nhiêu người cô độc nữa?” “Cô độc cô độc…” “Ngủ đi ngủ đi, hy vọng ngày mai thức dậy, có thể thấy tiểu ca thần bí dẫn người vào Chủ Mộ Thất.” Trong phòng điều khiển.

Các chuyên gia và giáo sư, đã sớm về nghỉ ngơi hết rồi, chỉ còn lại bảy tám nhân viên công tác, phụ trách duy trì thông tin trong phòng

điều khiển, và truyền đạt tình huống đột xuất bất cứ lúc nào.

Hai giờ đêm.

Tần An cầm Hắc Kim Cổ Đao đi trở về.

Lần này tình hình của anh tốt hơn nhiều, vết máu trên người không nhiều, chỉ là quần áo hơi rách rưới.

Con Ly Long kia thế nào rồi, Trương phó giáo sư và Ngô Tứ Ý cũng không hỏi nhiều.

Trương phó giáo sư và Ngô Tứ Ý nhìn Tần An đi trở về, lúc này mới nằm xuống nghỉ ngơi.

Đối với họ mà nói, chỉ cần Tần An còn ở đó là an toàn, còn về việc Tần An có hại họ hay không, họ không quan tâm.

Vốn dĩ mạng của họ là do Tần An cứu, anh ấy muốn lấy đi thì cứ lấy đi thôi.

Tần An đi qua, cắm đao xuống đất, sau đó ngồi xuống cạnh đống lửa.

Tần Ly cầm một chai nước đi tới, khẽ hỏi: "Anh có muốn uống chút nước không?" "Không cần." Tần An trực tiếp từ chối.

"Nhưng mà, anh đã một ngày rồi chưa chạm vào nước, nếu không uống chút nào, em sợ anh không chịu nổi." "Hơn nữa anh còn chảy nhiều máu như vậy, uống chút nước bổ sung vào." Tần Ly vẫn đưa nước cho Tần An, sau đó ghé tai Tần An nói: "Anh quay người lại lén uống một ngụm đi, không sao đâu." Tần An cầm chai nước, không uống.

Anh thật sự không cần.

Tần Ly kéo ba lô của mình đến, đặt xuống đất rồi ngồi lên.

Sau đó cô bé dựa lưng vào Tần An.

“Đừng dựa vào anh, tự tìm chỗ mà nghỉ đi.” Tần An không vui nói.

Tần Ly dựa vào anh, một khi gặp nguy hiểm, anh sẽ khó hành động.

Tần Ly không đáp lời, mà tìm một góc thoải mái, sau đó gối đầu lên cánh tay anh trai mà ngủ.

Tần An vừa định đẩy cô bé ra, thì phát hiện cô bé đã ngủ rồi.

“Haizz.” Tần An trong lòng thở dài một hơi, ngồi thẳng người, nhắm mắt lại, lắng nghe tám hướng.

Đêm này, dường như vô cùng yên tĩnh.

Không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Tần An nhắm mắt lại, nghĩ đến Tứ Đại Môn Phái đã có Mạc Kim, Tá Lĩnh đều đã đến rồi.

Vậy Bàn Sơn, chắc cũng không còn xa nữa.

Phát Khâu, sẽ đến sao?

Chương 43

Tần An trong lòng có chút nghi hoặc, nếu Phát Khâu và Bàn Sơn đều đến rồi, vậy Tứ Đại Môn Phái đều tụ tập.

Người khác đều cho rằng anh là Phát Khâu Tướng Quân, nhưng chỉ có anh tự biết, anh không phải.

Anh chỉ là có tất cả ngón tay và kỹ năng của tiểu ca mà thôi.

Tứ Đại Môn Phái đã đến, vậy các gia tộc khác thì sao?

Tần An nghĩ đến đây, không khỏi nghĩ đến Hoắc Băng, Hoắc Băng tuyệt đối là người của gia tộc đạo mộ, hơn nữa thân phận có thể còn không thấp, nếu không cũng không thể trà trộn vào đội khảo cổ.

Ngoài cô ấy ra, trong đội khảo cổ và đội cứu hộ, chắc chắn vẫn còn người khác.

Tần An nhắm mắt lại, suy nghĩ cả đêm.

Sáng sớm hôm sau, bảy giờ.

Phó Giáo sư Trương và Ngô Tứ Ý là những người tỉnh dậy sớm nhất.

Sau khi thức giấc, hai người lần lượt đánh thức các thành viên đội cứu hộ và đội khảo cổ.

Tần Ly nghe thấy động tĩnh trong giấc mơ, mơ màng mở mắt.

Khi tỉnh dậy, cô thấy mình đang gối đầu trên cánh tay Tần An, mà cánh tay Tần An đang lơ lửng, dường như đã giữ nguyên tư thế này rất lâu.

Lâu rồi không được như vậy, anh trai vẫn ấm áp như ngày nào.

“Tay anh không mỏi sao?” Tần Ly ngẩng đầu hỏi.

“Em không uống sao?” Tần Ly hơi ngạc nhiên, đưa tay nhận lấy chai nước, chạm vào thấy nước vẫn còn ấm.

“Vẫn còn ấm này, cảm ơn anh.” Tần Ly uống một ngụm nước, định đổ nước rửa mặt thì bị Tần An kéo lại.

“Nước không còn nhiều đâu.” Tần An lạnh nhạt nói.

Lời này vừa thốt ra, các thành viên đội khảo cổ và đội cứu hộ đang định đổ nước rửa mặt đều dừng lại, rồi kiểm tra nhanh số nước và thực phẩm mang theo.

“Thức ăn còn đủ dùng hai ngày, nhưng nước… chỉ còn đủ cho một ngày thôi.” Một thành viên đội cứu hộ nói.

Đội khảo cổ và đội cứu hộ cộng lại có gần bốn mươi người, mà nước chỉ còn tám mươi chai.

Mỗi chai chỉ có năm trăm mililít.

“Mỗi người hai chai, mỗi ngày uống một chai.” Phó Giáo sư Trương nói.

Các thành viên đội cứu hộ chia nước cho mọi người, mỗi người được hai chai.

Ban đầu họ mang rất nhiều nước, nhưng vì gặp quá nhiều chuyện nên tiêu hao không ít.

Lại có vài người trong lúc chạy trốn đã vô tình làm rơi ba lô.

Điều này khiến họ không đủ dụng cụ, thức ăn và nước uống đều thiếu thốn.

“Chậm nhất là ngày mai phải ra ngoài, nếu không không có nước, không có thức ăn, chúng ta rất khó sống sót ở đây.” Phó Giáo sư Trương trầm giọng nói.

Tần Ly nhìn Tần An, khẽ hỏi: “Chúng ta còn bao lâu nữa mới vào

được chủ mộ thất?" Câu hỏi này khiến Phó Giáo sư Trương và Ngô Tứ Ý lập tức nhìn về phía Tần An.

Họ cũng muốn hỏi, còn phải đi bao lâu nữa mới vào được chủ mộ thất.

Tần An không trả lời, vẫn giữ vẻ lạnh nhạt.

"Anh… không muốn chúng tôi vào chủ mộ thất sao?" Hoắc Băng ở bên cạnh hỏi một câu.

Tần An ngẩng đầu nhìn cô một cái, vẫn không trả lời. 【Đinh!

Phát hiện đoàn khảo cổ muốn tiến vào chủ mộ thất.

Nhiệm vụ hiện tại: Dẫn dắt đoàn khảo cổ tiến vào chủ mộ thất.

Hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được phần thưởng đặc biệt.】 Giọng nói lạnh lùng của Hệ thống vang lên trong đầu Tần An.

Khóe môi Tần An hơi cong lên, hắn chính là đang chờ Hệ thống.

"Đi thôi." Tần An đứng dậy nói.

"Anh muốn đưa chúng tôi ra ngoài, hay đưa chúng tôi vào chủ mộ thất?" Tần Ly đứng dậy hỏi.

"Chủ mộ thất." Tần An lạnh nhạt nói một câu, sau đó rút Hắc Kim Cổ Đao đeo lên thắt lưng.

Đoàn khảo cổ và đội cứu hộ lập tức đi theo phía sau.

Phòng livestream, khi mọi người nghe Tần An muốn đi chủ mộ thất, nhiệt độ phòng lập tức tăng vọt.

Mặc dù tín hiệu có hơi yếu và giật, nhưng vẫn vô cùng thu hút người xem.

"Tần An, anh biết làm sao để vào chủ mộ thất sao?" Tần Ly chạy đến bên cạnh Tần An hỏi.

Tần An quay đầu nhìn Tần Ly một cái, nói: "Em cũng biết mà." Lời này vừa nói ra, Phó Giáo sư Trương và những người khác nhìn Tần Ly với ánh mắt có chút kỳ lạ.

"Em không biết." Tần Ly xua tay, sau đó chạy đến bên cạnh Tần An, nói nhỏ: "Anh đâu có ghi trong sổ tay." "Mỗi trang đều có số, là em không xem!" Tần An không khách khí nói.

Tần Ly nghe vậy sững người, lúc này mới nhớ ra, quả thật mỗi trang đều có số, cô cứ tưởng là số trang.

"Anh lại không…" "A!" Tần Ly còn chưa nói hết câu, dưới chân đã trượt một cái.

Tần An vội vàng nắm lấy tay cô, kéo cô lên.

"Cẩn thận dưới chân." Tần An nhắc nhở một câu.

Họ đang đi trên cành của Thanh Đồng Cổ Thụ, trước đó khi nghỉ ngơi là ở chạc cây, nên khá rộng rãi.

Còn bây giờ, cành Thanh Đồng Cổ Thụ càng ngày càng hẹp, chứng tỏ họ càng ngày càng gần đến điểm cuối.

Đi đến điểm cuối, Tần An là có thể đưa họ ra ngoài, đến lúc đó sẽ đi từ cửa chính của Thanh Đồng Cự Môn vào chủ mộ thất.

Sau khi đi một lúc trên Thanh Đồng Cổ Thụ, Tần An đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng bước chân, lập tức dừng lại.

"Núp đi, có người đến!" Tần An vội vàng nói.

"Ở trên hay ở dưới?" Ngô Tứ Ý hỏi.

Tần An mở Bạch Kim Đồng nhìn về phía trước, Bạch Kim Đồng của hắn có thể xuyên thấu bóng tối, nhìn thấy sự tồn tại trong bóng tối.

Hắn nhìn thấy những người của phái Tá Lĩnh đã đến, còn có ba

đạo sĩ mặc đạo bào.

"Bàn Sơn cũng đến rồi…" Tần An lẩm bẩm trong lòng.

Ngay sau đó hắn lại nhìn sang hai bên, nhìn thấy Tiểu Vương ở phía bên cạnh cũng đang đi về phía này, họ bị kẹt ở giữa.

Đoàn khảo cổ và đội cứu hộ nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Tần An, kinh ngạc đến không nói nên lời.

Đây là mắt người sao?

Mắt người còn phát sáng sao?

Trong phòng livestream, mọi người cũng vô cùng kinh ngạc.

"Vãi chưởng, thần bí tiểu ca rốt cuộc có phải là người không?

Mắt mà còn phát ra huỳnh quang nữa." "Đỉnh của chóp, thần bí tiểu ca quá đỉnh!" "Làm sao bây giờ tôi không có văn hóa, chỉ biết nói một tiếng vãi chưởng!" "Đôi mắt của thần bí tiểu ca đơn giản là tuyệt vời!" Trong phòng livestream, không ít người chấn động.

Còn trong phòng phát sóng, các chuyên gia và giáo sư vừa đến đều sững sờ.

Mặc dù có hơi mờ, nhưng họ đều nhìn thấy đôi mắt phát sáng của Tần An.

"Đây rốt cuộc là… chuyện gì thế này?" Giáo sư Lý ngây người.

Các nhà sinh vật học cũng không thể giải thích rõ ràng, họ chưa từng thấy mắt người phát sáng bao giờ. … Trên Thanh Đồng Cổ Thụ.

Sau khi nhìn thấy tất cả mọi người, Tần An quay đầu nói: "Đi theo tôi." Nói rồi, hắn dẫn mọi người nhảy xuống tầng dưới cùng, tránh sự vây công của Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Chương 44

Tá Lĩnh Lực Sĩ có người ở cả ba tầng trên và ba tầng dưới, nhưng ở tầng thấp hơn nữa thì không có.

Tần Ly và những người khác lập tức đi theo Tần An, hạ xuống vài tầng thấp nhất.

Họ vừa hạ xuống không lâu, người của Bàn Sơn và Tá Lĩnh đã chậm rãi đi tới.

"Cứ tưởng cửa đồng mở ra là sẽ vào thẳng chủ mộ thất, không ngờ còn một đoạn đường dài thế này phải đi." Thường Ngộ Cương cảm thán.

Hắn cứ tưởng, nơi đây sẽ thông đến chủ mộ thất, dù sao thì họ cũng đã vào một cách an toàn.

"Chúng ta theo đúng con đường chính xác mà vào, sẽ không mất nhiều thời gian đâu, chắc là sắp đến rồi." Mạc Hữu Đạo thản nhiên nói.

"Tá Lĩnh Lực Sĩ chúng tôi bao vây trên dưới ba tầng, tầng tầng lớp lớp, một chút nguy hiểm cũng không bỏ qua!" Thường Ngộ Cương khoe khoang nói.

Vừa dứt lời, đã thấy phía trước có một bóng người.

"Ai?" Thường Ngộ Cương rút súng lục ra, chĩa vào người phía trước.

Tá Lĩnh Lực Sĩ cũng ngay lập tức rút vũ khí nhắm bắn.

"Tầm Long Phân Kim khán Triền Sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan; Quan môn như hữu bát trọng hiểm, bất xuất Âm Dương Bát Quái hình." Tiểu Vương đọc khẩu quyết.

“Mạc Kim Giáo Úy?” Thường Ngộ Cương hỏi.

“Chính là!” Tiểu Vương bước ra từ bóng tối, chiếc Mạc Kim Phù trên cổ chính là bằng chứng tốt nhất.

Bàn Sơn và Tá Lĩnh, nếu nói là các tổ chức dân gian, thì Mạc Kim Giáo Úy trong cổ đại luôn là chính thống của triều đình.

Hơn nữa trong Tứ đại môn phái, nếu muốn xếp hạng, thì đó là Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn và Tá Lĩnh.

Tá Lĩnh đứng cuối nguyên nhân là kỹ thuật trộm mộ của Tá Lĩnh khá bình thường, lấy sức mạnh làm chủ.

“Sao cậu lại ở trong cổ mộ?” Mạc Hữu Đạo không khỏi hỏi.

Tiểu Vương nhìn họ, lắc đầu nói: “Các người đi sai đường rồi.” Trong Tần Lĩnh Mê Cung.

Đoàn khảo cổ và đội cứu hộ đứng yên không nhúc nhích, cũng không dám phát ra tiếng động.

Phía trên đầu họ có hàng chục Tá Lĩnh Lực Sĩ, những lực sĩ này không chỉ có sức lực lớn, mà còn tai thính mắt tinh, một khi phát ra tiếng động rất dễ bị họ phát hiện.

Tần An nhắm mắt lại, tai khẽ động một chút, nghe thấy cuộc trò chuyện của những người phía trên.

Chờ họ đi xa, Tần An mới vẫy tay, dẫn mọi người chậm rãi tiến lên.

“Bàn Sơn, Tá Lĩnh, Mạc Kim đều đến rồi, xem ra ngôi mộ này có thứ khiến họ động lòng.” Tần An lẩm bẩm nói nhỏ.

Tá Lĩnh cầu tài, Bàn Sơn tầm vật, còn Mạc Kim Giáo Úy… Tần An tạm thời cũng không biết Mạc Kim Giáo Úy muốn gì, hơn nữa lần này Mạc Kim Giáo Úy chỉ đến một người, hơi bất hợp lý.

Mạc Kim Giáo Úy và Bàn Sơn Đạo sĩ tuy ít người, nhưng mỗi lần xuống mộ đều ba năm thành nhóm, không bao giờ hành động đơn độc.

Trong Tứ đại môn phái, duy nhất hành động đơn độc chỉ có Phát Khâu Thiên Quan.

"Lão Trương, tôi thấy có thể cho người bên ngoài của chúng ta vào rồi, nếu không nhiều đạo mộ tặc như vậy, không biết sẽ khuân vác đi bao nhiêu đồ." Ngô Tứ Ý nhìn Phó Giáo sư Trương nói.

"Tạm thời không cần, các hiện vật ở đây đều đã được tải lên các cơ quan liên quan, một khi họ dám tư ý buôn bán, sẽ bị xử phạt nghiêm trọng, huống hồ Tần Lĩnh Mê Cung bên ngoài đã được bao vây chặt chẽ, không sợ họ chạy thoát." Phó Giáo sư Trương giải thích.

Cuộc thám mộ lần này có ý nghĩa trọng đại, quốc gia cũng đặc biệt coi trọng.

Phó môn chủ phái Tá Lĩnh, Thường Ngộ Cương, đã bị ra lệnh truy nã, phàm là người quen biết hắn, đều đang bị điều tra từng người một.

Thường Ngộ Cương dù có ra ngoài cũng khó thoát lưới trời.

"Chúng ta còn phải đi bao lâu nữa mới ra được?" Tần Ly khẽ hỏi.

"Nếu không có gì bất ngờ thì khoảng nửa tiếng nữa, cẩn thận dưới chân, cành Thanh Đồng phía trước khá mảnh." Tần An quay đầu nói một tiếng.

Mọi người lập tức theo sau, tràn đầy mong đợi.

Chỉ cần vào được chủ mộ thất, điều tra rõ ràng tình hình bên trong, thì nhiệm vụ của họ sẽ hoàn thành một cách hoàn hảo.

Việc vào được chủ mộ thất gần như trở thành nỗi ám ảnh của tất cả mọi người, bao gồm cả những người trong phòng livestream.

Họ đã theo dõi từ đầu, chỉ là muốn xem trong chủ mộ thất rốt cuộc có thứ gì, mà đáng để cả một quần thể cổ mộ lớn như vậy bảo vệ.

Hơn nữa, bí ẩn về Thanh Đồng Cổ Thụ, họ cũng muốn làm rõ.

"Mặc dù hình ảnh càng ngày càng mờ, nhưng tôi vẫn muốn xem." "Hình ảnh hay không hình ảnh không quan trọng, có âm thanh cũng được, chủ yếu là trái tim tôi chịu không nổi nữa rồi." "Thần bí tiểu ca nói sẽ dẫn đoàn khảo cổ đi chủ mộ thất, nghe câu này tôi biết chủ mộ thất có thể vào được." "Mong chờ được gặp thượng cổ mỹ nữ Tống Tử!" "Anh bạn, điểm mong đợi của cậu có hơi không đúng lắm, biết đâu Tống Tử đã sớm hóa thành tro bụi rồi." Cư dân mạng trong phòng livestream vô cùng mong đợi.

Còn những người trong phòng phát sóng lại khá căng thẳng, đạo mộ tặc cũng ở đó, vạn nhất đụng độ, thì không phải là chuyện tốt.

Họ càng không hy vọng sau khi chủ mộ thất mở ra, đạo mộ tặc sẽ xông vào.

Nhưng đến bước này, đã không còn do họ quyết định nữa rồi.

Trước đó họ còn có thể chỉ đạo đội khảo cổ, chỉ đạo nên đi thế nào, còn bây giờ họ rất ít khi liên lạc với đội khảo cổ tại hiện trường, chứ đừng nói là chỉ đạo.

Họ chỉ có thể lặng lẽ quan sát, đợi khi phát hiện ra điều gì mới mẻ mà cần đến họ thì mới tìm họ. … Trên Thanh Đồng Thụ.

Thường Ngộ Cương và Mạc Hữu Đạo nghe lời của Tiểu Vương, sắc mặt khó coi.

"Muốn vào chủ mộ thất thật sự, chỉ có thể đi qua Thanh Đồng Cự Môn." Tiểu Vương thành thật nói.

"Tức là, chúng ta đã đi sai chỗ rồi, đây là khu vực hộ mộ." Mạc

Hữu Đạo trầm giọng nói.

"Chủ mộ thất làm thế nào mới có thể mở ra?" Thường Ngộ Cương hỏi một câu.

Tiểu Vương nhắm mắt lại hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Cần… Phát Khâu Tướng Quân." Lời này vừa thốt ra, Thường Ngộ Cương lập tức nghĩ đến Phát Khâu Thiên Quan đã đàm phán với mình.

"Phát Khâu Thiên Quan thần xuất quỷ một, không nhất định đã đến cổ mộ, không có hắn chúng ta không vào được sao?" Sư muội của Mạc Hữu Đạo oán trách.

"Đúng vậy, chúng ta nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn bị một cánh Thanh Đồng Cự Môn ngăn cản đường đi sao?" Một sư đệ khác nói.

Tiểu Vương nhìn hai người như nhìn kẻ ngốc, nói: "Các người tiếp tục cố gắng đi, tôi phải đi tìm đội khảo cổ." Nói xong, xoay người bỏ đi.

"Đợi đã." Thường Hữu Cương gọi hắn lại.

"Chuyện gì?" Tiểu Vương không quay đầu hỏi.

"Cùng hành động, nếu không chỉ với sức của cậu, cậu không đối phó được nhiều người như vậy." Thường Hữu Cương nói.

Tiểu Vương nghe vậy, trầm mặc một lát, sau đó nói: "Cũng được." Hắn vốn định đi theo đội khảo cổ vào chủ mộ thất, nhưng hắn cũng sợ gặp Tần An.

Bây giờ có Tá Lĩnh Lực Sĩ hợp tác, giúp hắn an toàn hơn.

"Phái Bàn Sơn, các người tiếp tục tìm đi, xin cáo từ!" Thường Ngộ Cương dứt khoát bỏ rơi phái Bàn Sơn, xoay người đi theo Tiểu Vương.

“Ông muốn bỏ rơi chúng tôi sao?” Sư muội của Mạc Hữu Đạo hỏi.

Thường Ngộ Cương không quay đầu lại nói: “À, đó là vì các người vô dụng!” Nói xong, tiếp tục rời đi.

Thường Ngộ Cương hắn không phải là thiện nam tín nữ gì, người hữu dụng thì hắn giữ lại, người vô dụng thì bỏ giữa chừng.

Rõ ràng, ba người của phái Bàn Sơn đối với hắn mà nói chính là người vô dụng.

“Ông…” Mạc Hữu Đạo kéo sư muội của mình lại, không cho cô tiếp tục nói.

“Thôi đi, bọn họ đông người.” “Nhưng mà sư huynh, hắn cũng quá đáng, nói là cùng hợp tác, kết quả giữa đường lại bỏ rơi chúng ta.” Sư muội bất bình nói.

“Đó là vì chúng ta không mở được Thanh Đồng Cự Môn của chủ mộ thất.” Mạc Hữu Đạo nói.

“Hắn cần chúng ta, chúng ta mới có giá trị, khi hắn không cần chúng ta, chúng ta đối với hắn mà nói là vô dụng.” Lời này vừa thốt ra, sư đệ sư muội của hắn đều trầm mặc.

“Vậy bây giờ chúng ta làm sao đây?

Tiếp tục đi xuống sao?” Sư đệ hỏi.

“Tiếp tục đi xuống cũng vô ích, chi bằng… tìm đến người của đội khảo cổ trước khi họ, giao dịch với họ.” Mạc Hữu Đạo trầm giọng nói.

“Họ sẽ đồng ý sao?” “Chúng ta đối với họ có ích, huống hồ chúng ta chỉ là tìm đồ vật, chứ không phải đạo mộ.” Mạc Hữu Đạo thành thật nói.

Họ chỉ là vào cổ mộ, không lấy một phân một hào nào.

Chương 45

Chỉ cần thái độ đủ tốt, hắn tin đội khảo cổ sẽ chấp nhận họ.

Ba người trầm mặc một lát, sau đó đi theo Mạc Hữu Đạo từ phía dưới tránh Tá Lĩnh Lực Sĩ, cấp tốc quay trở lại.

Còn lúc này đội khảo cổ, dưới sự dẫn dắt của Tần An, trên đường đi rất thuận lợi.

Khoảng nửa tiếng sau, họ quay trở lại và đi ra khỏi bên trong Thanh Đồng.

Vừa ra ngoài, tín hiệu flycam khôi phục bình thường, hình ảnh trở nên rất rõ nét.

"Cuối cùng, lại đi ra ngoài rồi." Phó Giáo sư Trương trong lòng cảm khái vạn phần.

"Các người ra ngoài trước, bổ sung thức ăn và nước uống, vài ngày nữa rồi hãy vào lại để mở Thanh Đồng Cự Môn." Tần An nói với những người trong đội khảo cổ.

"Vì sao?" Phó Giáo sư Trương hỏi.

"Tá Lĩnh Lực Sĩ đã đến, các người muốn bị Tá Lĩnh Lực Sĩ bắt giữ sao?" Tần An nhìn họ hỏi.

"Đợi vài ngày nữa, Tá Lĩnh Lực Sĩ không chịu nổi sẽ rút lui, các người hãy vào lại, đến lúc đó tôi sẽ mở Thanh Đồng Cự Môn, đưa các người vào." Tần An nói với họ.

Hắn hiểu rõ, một khi mình mở Thanh Đồng Cự Môn, Tá Lĩnh Lực Sĩ sẽ ngay lập tức xông vào.

Đến lúc đó các hiện vật bên trong sẽ bị Tá Lĩnh Lực Sĩ khuân vác

đi.

Đội khảo cổ và đội cứu hộ, khó mà chống cự, huống hồ họ cũng hết thức ăn rồi.

“Chúng ta khi nào quay lại?” Phó Giáo sư Trương hỏi.

“Bốn ngày sau đi, thức ăn mà Tá Lĩnh Lực Sĩ mang theo nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì ba ngày.” Tần An tiếp lời.

“Được, chúng tôi nghe cậu.” Phó Giáo sư Trương gật đầu.

“Cậu không phải là muốn đuổi chúng tôi đi, một mình dẫn đạo mộ tặc vào đó chứ?” Một thành viên đội cứu hộ đặt nghi vấn.

Tần An cầm một chiếc flycam xuống, sau đó nhảy lên Thanh Đồng Cự Môn, giấu flycam trên Thanh Đồng Cự Môn.

“Các người đi hay muốn vào?” Tần An hỏi một câu, sau đó nói: “Vào rồi, các hiện vật bên trong bị Tá Lĩnh khuân đi, các người không lấy lại được đâu.” “Đi thôi.” Phó Giáo sư Trương gật đầu.

Tần Ly nhìn Tần An, nói: “Anh sẽ đi chứ?” “Anh sẽ đi, chỉ là trước khi đi, anh sẽ xử lý Tá Lĩnh Lực Sĩ một chút.” Tần An nói.

“Ừm.” Tần Ly gật đầu.

Sau đó Tần An đưa họ sang bờ đối diện.

Vừa qua đến, Bàn Sơn Đạo sĩ đã đến.

Tần An rút Hắc Kim Cổ Đao ra, trực diện đối mặt với Bàn Sơn Đạo sĩ.

“Các người đi đi, tôi chặn bọn họ lại.” Tần An nói thẳng.

“Các người không vào chủ mộ thất sao?” Mạc Hữu Đạo hỏi một câu.

“Không vào nữa, thám mộ cũng thám tra kha khá rồi, tiếp theo chỉ

là khai thác thôi.” Phó Giáo sư Trương nói một câu.

Lời này vừa thốt ra, Mạc Hữu Đạo và những người khác sắc mặt khó coi.

Họ vốn định hợp tác với đội khảo cổ vào chủ mộ thất, không ngờ bây giờ đội khảo cổ lại muốn rời đi.

“Các người đi đi, à đúng rồi, tôi hy vọng các người lần sau khi tuyển chọn thành viên đội khảo cổ và đội cứu hộ thì cẩn thận một chút, những người không có não thì đừng có đưa vào nữa.” Tần An nhắc nhở một câu, ánh mắt lướt qua các thành viên đội cứu hộ và đội khảo cổ.

“Hiểu rồi.” Phó Giáo sư Trương gật đầu.

“Anh cẩn thận nhé.” Tần Ly nói một câu, sau đó đi theo đội khảo cổ rời đi.

Chờ họ đi rồi, Mạc Hữu Đạo mới tự giới thiệu tên mình.

“Trích tinh nhu thỉnh khôi tinh thủ, Bàn Sơn bất bàn thường thắng sơn; Thiêu đích thị long phượng như ý hương, ẩm đích thị ngũ hồ tứ hải thủy.

Tại hạ Bàn Sơn Phái môn chủ Mạc Hữu Đạo!” Tần An không trả lời, vì hắn không phải Phát Khâu Thiên Quan.

“Bàn Sơn Phái chúng tôi không cầu bảo vật, chỉ tầm vật, hy vọng anh có thể giúp chúng tôi mở Thanh Đồng Cự Môn.” Mạc Hữu Đạo chắp tay nói.

“Ở đây, không có thứ mà các người cần đâu.” Tần An trầm giọng nói.

“Anh biết chúng tôi đang tìm thứ gì sao?” Sư đệ hỏi một câu.

Tần An gật đầu.

“Vậy thứ đó của chúng tôi, ở đâu có thể tìm thấy?” Mạc Hữu Đạo có chút kích động hỏi.

Tần An nhắm mắt suy nghĩ một chút, nói: “Đi Tây Vực đi, ở đó có lẽ có manh mối.” Lời này vừa thốt ra, Mạc Hữu Đạo trong lòng khẽ động.

“Đa tạ!” Mạc Hữu Đạo chắp tay cảm ơn một tiếng.

“Đi thôi.” Mạc Hữu Đạo dẫn sư đệ sư muội chuẩn bị rời đi.

“Sau này chúng ta liên lạc với anh thế nào?” Mạc Hữu Đạo hỏi một câu.

“Liên hệ Tần Ly là được, không cần liên hệ tôi.” Tần An khẽ nói.

“Ừm.” Mạc Hữu Đạo gật đầu, dẫn sư đệ sư muội rời đi.

Tần An đợi họ đi rồi, đi đến bên Thanh Đồng Cự Môn, nhìn những nút bấm trên Thanh Đồng Cự Môn, ấn vài cái.

“Cạch!” Chỉ nghe thấy cơ quan khẽ vang lên, cả quần thể cổ mộ đều chấn động.

Tần Ly đang chạy nửa đường đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn một cái, sau đó bị Hoắc Băng kéo đi.

“Nhanh lên, em cảm giác Thi Miết sắp ra rồi!” Tần An khởi động cơ quan, phóng thích tất cả Thi Miết, thanh lý quần thể cổ mộ.

Khi cơ quan khởi động, Thi Miết dày đặc từ dưới vách đá tuôn ra.

Tần An bước qua, nhảy xuống.

Trong phòng livestream, mọi người nhìn Tần An trực tiếp nhảy vào bầy Thi Miết, lập tức ngây người.

“Vãi chưởng, thần bí tiểu ca cư nhiên có thể khởi động cơ quan!” “Có gì mà không bình thường chứ, tiểu ca đối với cổ mộ thần bí như

vậy, có thể tránh được cơ quan, đương nhiên cũng có thể khởi động cơ quan." "Tiểu ca, đừng nghĩ quẩn nha!" "Tiểu ca đừng tự tìm đường chết mà, khảo cổ không có anh tôi không dám xem đâu." Trong phòng livestream, không ít người đều chấn kinh, sự xuất hiện của Thi Miết dày đặc khiến không ít người cảm thấy sợ hãi.

Điều mà họ không hiểu nhất chính là, tại sao thần bí tiểu ca còn phải nhảy xuống vách đá?

Dưới đó toàn là Thi Miết, không sợ chết sao?

Còn Tá Lĩnh Lực Sĩ vừa từ sau Thanh Đồng Cự Môn đi ra, nhìn thấy Thi Miết dày đặc, lập tức sững sờ.

"Chạy!" Họ lập tức chạy ngược trở lại, Thanh Đồng Cự Môn lại lần nữa đóng lại.

"Khốn kiếp, đứa khốn nạn nào đã dẫn Thi Miết ra?" Thường Ngộ Cương tức giận chửi một câu.

Ngoài cửa toàn là Thi Miết, họ không ra được, nếu tiếp tục đi sâu vào, họ cũng không biết có nguy hiểm gì.

Điều này khiến hắn rất đau đầu.

Bên ngoài.

Tần Ly và những người khác hầu như không dám nghỉ ngơi một khắc nào, không ngừng chạy.

Vì phía sau, có Thi Miết đuổi theo.

Tần Ly trong lúc chạy, chân trái vấp chân phải ngã xuống, chiếc bình nhỏ trong tay trực tiếp vỡ tan, máu bên trong chảy ra.

Hoắc Băng đỡ Tần Ly dậy, không khách khí nói: "Sao em lại ngốc thế!" Tần Ly không nói gì, cô thực ra là cố ý.

Bởi vì cô không muốn, người ta nghiên cứu Tần An.

Họ chạy gần nửa ngày, đến gần hoàng hôn hôm đó, mới chạy ra khỏi quần thể cổ mộ.

Vừa chạy ra ngoài, không ít người nhìn thấy ánh mặt trời đã lâu không gặp, lập tức nằm xuống nghỉ ngơi.

Đặc biệt là đội khảo cổ, khi họ nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa, nước mắt kích động chảy không ngừng.

Những người bên ngoài dùng cáng khiêng họ lên.

"Mọi người vất vả rồi." Chu chuyên gia đi đến trước mặt Phó Giáo sư Trương và Ngô Tứ Ý, bắt tay họ.

Chương 46

“Tiếc là không thể vào chủ mộ thất.” Phó Giáo sư Trương có chút tiếc nuối.

“Không có gì đáng tiếc cả, có nhiều đạo mộ tặc như vậy ở đó, thật sự vào rồi, ngược lại là làm lợi cho đạo mộ tặc.” Chu chuyên gia nói.

Ban đầu họ đã nghĩ đến việc, cho đội khảo cổ rút lui trước, đợi thời cơ chín muồi rồi hãy vào.

Chỉ là họ sợ thần bí tiểu ca không thấy đâu, không có ai mở chủ mộ thất dẫn họ vào.

Cho nên mới không nói.

Tần Ly nằm trên cáng nghỉ ngơi một lát, sau đó căng thẳng nhìn vào cửa động.

“Tần Ly, người đàn ông thần bí kia, rốt cuộc là ai?” Chu chuyên gia tiến lên hỏi một câu.

“Em không biết.” Tần Ly không trả lời.

“Lão Chu, đừng hỏi nữa, nếu không thần bí tiểu ca lần sau không đến, chúng ta còn làm sao vào chủ mộ thất?” Phó Giáo sư Trương chắn trước Tần Ly nói.

Chu chuyên gia nghe vậy, gật đầu, không hỏi thêm nữa, mà phân phó những người khác: “Giữ vững nhé, đừng để đạo mộ tặc chạy thoát!” Tần Ly đứng ở cửa nhìn một lúc, trong lòng có chút lo lắng.

Cô lo anh trai Tần An ra ngoài bị bắt, cũng lo Tần An ở bên trong không ra được.

“Ăn chút gì đi, đừng lo cho anh ấy.” Hoắc Băng cầm đồ ăn đến

đưa cho Tần Ly.

“Em với chị không giống nhau, anh ấy là đồng bạn rất quan trọng của em.” Tần Ly nói.

“A, đồng bạn, chị suýt chút nữa là tin rồi.” Hoắc Băng trực tiếp ngồi bên cạnh Tần Ly, tự mình nói: “Cái loại người như anh ta đó, trời sinh đã phải ở trong mộ, tử nhân sống em biết không?

Anh ta chính là như vậy.” Tần Ly liếc mắt nhìn Hoắc Băng một cái, hai tay véo véo đùi Hoắc Băng.

“Ái, em điên rồi, véo mình em đi chứ!” Hoắc Băng đẩy Tần Ly ra.

Bị véo đau.

“Bảo chị đừng nói bậy!

Em sẽ không giới thiệu anh trai em cho chị nữa!” Tần Ly xoa xoa vết véo của mình.

Hoắc Băng cúi đầu nhìn một cái, đã bị véo đỏ lên rồi.

Cô trừng mắt nhìn Tần Ly một cái, xoay người bỏ đi.

Thời gian trôi rất nhanh, chớp mắt hai tiếng đồng hồ trôi qua.

Trong cổ mộ vẫn không có ai đi ra.

Trực thăng chuyên dụng đã hạ cánh ở gần đó, Tần Ly bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo đội khảo cổ và đội cứu hộ, cùng nhau rời đi.

“Tần An, khi nào anh về?” Tần Ly tự hỏi trong lòng, có chút lo lắng.

Thế nhưng… Trong căn hộ cho thuê.

Tần An tắm xong, thay một bộ quần áo, từ phòng vệ sinh đi ra.

Trên bàn của hắn, còn đặt hai vảy Nghịch Lân và một viên Bảo Châu.

Tần An nhìn màn hình máy tính, trên đó vẫn đang phát sóng trực tiếp, một nửa là Thanh Đồng Cự Môn, nửa còn lại là báo cáo phân tích nghiên cứu của các chuyên gia và giáo sư trong phòng phát sóng.

Số lượng người xem livestream cũng không ít, còn có mấy chục triệu người vẫn đang dõi theo.

"Một cánh cửa đồng đổ nát mà cũng có nhiều người xem như vậy sao?" Tần An hơi ngạc nhiên, ngồi trước máy tính, tắt máy tính, cầm điện thoại lên nhìn một chút.

Có mấy cuộc gọi nhỡ, còn không ít tin nhắn.

Chỉ là… tất cả đều là của 10086… Sau khi xem qua, Tần An vứt điện thoại sang một bên, nhìn hai vảy Nghịch Lân và viên Bảo Châu hoàn chỉnh trên bàn.

Trực giác mách bảo hắn, bất kể là Nghịch Lân hay Bảo Châu đều là bảo vật tuyệt đỉnh, giá trị liên thành, hơn nữa còn có tác dụng rất lớn đối với hắn.

Sở dĩ hắn nhảy xuống vách đá, chính là để lấy đồ vật.

"Có tác dụng gì đây?" Tần An lẩm bẩm, muốn hỏi Hệ thống.

"Hệ thống, vảy Nghịch Lân và Bảo Châu này có tác dụng gì?" Tần An hỏi.

Nhưng Hệ thống không hề phản hồi.

"Thôi vậy, sau này nghiên cứu sau." Tần An cất Nghịch Lân và Bảo Châu vào ngăn kéo, đợi sau này tính tiếp.

Ở trong căn hộ cho thuê một lúc lâu, cảm thấy bụng trống rỗng, hắn mới ra ngoài tìm đồ ăn.

Mặc dù không cảm thấy đói, nhưng cơ thể sẽ liên tục tiêu hao chức năng, cần phải bổ sung một chút mới được.

Tần An đi ra khỏi căn hộ cho thuê, một đường đi về phía Đại học Kinh Châu.

Đồ ăn trong Đại học Kinh Châu rẻ, hơn nữa còn có thể quẹt thẻ sinh viên.

Vừa đi vào trường học, Tần An quét một chiếc xe đạp màu vàng nhỏ, chậm rãi đạp xe đến nhà ăn.

Khi đi ngang qua sân vận động lớn, một chiếc trực thăng từ từ hạ cánh từ trên không trung.

Đây chính là chiếc máy bay chuyên dụng mà Tần Ly và những người khác đã đi.

Tần Lĩnh Mê Cung vì ở trong núi, đường xá khó đi, đi lại chỉ có thể dùng trực thăng vận chuyển.

Tần An nhìn Tần Ly bước xuống máy bay, mỉm cười, sau đó đạp xe đạp màu vàng nhỏ nhàn nhã đi đến nhà ăn.

Tần Ly vừa xuống xe, nhìn quanh một chút, nhìn thấy Tần An đang đạp xe đạp nhỏ màu vàng đi về phía nhà ăn không xa.

"Anh ấy là Tần An sao?" Tần Ly thầm đoán trong lòng.

"Tần Ly à, đi đến phòng phát sóng làm một bản tổng kết đi." Ngô Tứ Ý xuống máy bay nói.

"Thầy giáo, em đói, em muốn đi ăn chút gì trước đã." Tần Ly nói xong, vứt ba lô xuống, một đường chạy nhỏ đến nhà ăn.

Hoắc Băng vừa xuống máy bay nhìn Tần Ly chạy về phía nhà ăn, khẽ nhíu mày, vứt ba lô xuống rồi đi theo.

"Xem ra bọn họ đói quá rồi." Phó Giáo sư Trương xuống máy bay nói.

"Ừm, các người có muốn đi ăn chút gì không?" Ngô Tứ Ý quay

đầu hỏi các thành viên đội khảo cổ và đội cứu hộ phía sau.

"Phó Giáo sư Trương, đi ra ngoài ăn lẩu đi, trong nhà ăn không có gì ngon đâu." Một thành viên đội cứu hộ nói.

"Đúng vậy, trong cổ mộ ngày nào cũng ăn bánh quy nén, bây giờ ra ngoài rồi, ăn chút gì ngon đi." Phó Giáo sư Trương nghe lời họ nói, mỉm cười, nói: "Được thôi." "Lão Ngô, làm phiền anh đưa họ ra ngoài ăn lẩu đi, bụng dạ tôi không tốt, hơn nữa cũng đã quen với cơm trong nhà ăn rồi." Ngô Tứ Ý gật đầu, dẫn đội khảo cổ và đội cứu hộ đi xe ra khỏi trường.

Phó Giáo sư Trương tiễn họ đi rồi, mới hai tay chắp sau lưng, chậm rãi đi về phía nhà ăn.

Lầu hai nhà ăn.

Tần An lấy thức ăn xong, ngồi trong đại sảnh ăn.

Bây giờ là buổi tối, người trong nhà ăn rất ít, đa số mọi người đến chỉ mua đồ ăn khuya rồi đi, rất ít người ở lại.

Tần An vừa ăn được nửa chừng, Tần Ly đã thở hổn hển chạy lên lầu, nhìn thấy Tần An đang ngồi trong đại sảnh, lập tức đi qua, ngồi đối diện hắn.

"Anh… anh về từ khi nào vậy?" Tần Ly vui mừng khôn xiết.

Cô đi máy bay chuyên dụng về, cũng chỉ vừa mới đến, còn Tần An không những đã tắm rửa thay quần áo, mà còn sớm đã đến nhà ăn ăn cơm rồi.

"Em đang nói gì vậy?

Anh vẫn luôn ở trường mà." Tần An biện giải.

Tần Ly nghe vậy, sững người một chút, nhìn tay Tần An.

"Anh cho em xem tay anh đi." Tần Ly nói, định kéo tay Tần An.

“Anh nói em gái à, em có thể chú ý một chút giới hạn không?

Em bây giờ là người của công chúng, trên đầu có camera giám sát đấy.” Tần An không khách khí nói.

Tần Ly sắc mặt trầm xuống, bụng phát ra tiếng kêu ùng ục.

“Tự đi mua đồ ăn đi, anh không có tiền gọi đồ ăn ngoài đâu.” Tần An cúi đầu chuyên tâm ăn cơm.

Chương 47

Tần Ly bĩu môi, chạy đến quầy, gọi hai phần cơm phần ăn nhanh, sau đó ngồi đối diện Tần An.

“Rốt cuộc anh về bằng cách nào?” Tần Ly vẫn không nhịn được hỏi.

Tần An vẫn không trả lời.

Tần Ly đang định tiếp tục hỏi thì Hoắc Băng đi tới, không nói gì cả, thẳng thừng ngồi bên cạnh Tần An.

“Anh là Tần An phải không?

Hân hạnh, hân hạnh!” Hoắc Băng cười nói, đưa tay ra định bắt tay Tần An.

Trong lòng cô cũng rất chấn kinh.

Cô biết Tần An không ra khỏi cổ mộ, vậy người trước mắt này là sao?

Dù hắn có ra ngoài, cũng không thể về nhanh như vậy được!

Tần An ngẩng đầu nhìn Hoắc Băng một cái, nhíu mày nói: “Xin lỗi, tôi không quen cô.” Hoắc Băng nghe vậy, sững người một chút, muốn nhìn ngón tay Tần An, nhưng bị Tần An giấu đi.

Tần Ly trừng mắt nhìn Hoắc Băng một cái, không khách khí nói: “Đồ ruồi bọ, đâu cũng có chị.” Hoắc Băng nghe vậy khẽ cười, nói: “Em nói vậy là sao chứ, chị không thể đến nhà ăn à?

Em lúc trước không phải cứ đòi giới thiệu bạn trai cho chị sao?

Anh trai em thì không được à?” Cô đã có suy đoán, thần bí tiểu ca hẳn là anh trai của Tần Ly!

Như vậy tất cả nghi vấn đều được giải thích rõ ràng!

Cố tình thần bí!

Hoắc Băng nói xong, còn đưa tay chạm vào vai Tần An một cái, nhưng bị Tần An tránh được.

Tần Ly tức giận trừng mắt nhìn Hoắc Băng, lúc này, Phó Giáo sư Trương đến.

"Tôi ngồi đây được chứ?" Phó Giáo sư Trương cười nói.

"Được, đó là vinh hạnh của tôi." Tần An gật đầu.

Phó Giáo sư Trương vừa bưng thức ăn xuống ngồi, Tần An đã đặt đũa xuống.

"Cái đó tôi ăn xong rồi, đội khảo cổ các vị vất vả rồi, các vị cần tài liệu, tôi sẽ không ở lại." Tần An đứng dậy nói, nói xong định đi, nhưng bị Tần Ly kéo lại.

Tần Ly nhìn tay phải Tần An, chạm vào vết sẹo trên lòng bàn tay Tần An.

Quả nhiên là anh!

Anh trai!

"Em gái à, em kéo anh như vậy, ảnh hưởng không tốt đâu." Tần An rút tay về.

Mặc dù trong nhà ăn không có nhiều người, nhưng tổng sẽ có người nhìn thấy mà.

"Tiểu hữu Tần An, tôi có một chuyện muốn nói với cậu." Phó Giáo sư Trương nói.

"Giáo sư Trương cứ nói đi." "Vài ngày nữa chúng ta còn phải đi Tần Lĩnh Mê Cung một chuyến nữa, không biết cậu có hứng thú đi

cùng không?" Phó Giáo sư Trương hỏi.

"Xin lỗi, việc học của tôi còn chưa hoàn thành, thật sự không thể… đi cùng đội khảo cổ thám mộ được." Tần An cười nói.

Phó Giáo sư Trương cười một tiếng, nói: "Tôi hiểu rồi, đây là danh thiếp của tôi, tối nay kết bạn nói chuyện phiếm nhé." Tần An biết Phó Giáo sư Trương đã đoán ra thân phận của mình, mà mình cũng không định giấu ông, dù sao Phó Giáo sư Trương là người duy nhất… dám dẫn đội thám mộ.

Nói cách khác, ông là người của phái thực tiễn.

Quen biết ông, cũng sẽ bớt cho mình rất nhiều phiền phức.

Còn Phó Giáo sư Trương, cũng từ lời nói của Tần An mà nghe ra ý tứ, hắn không tiện đi cùng đội khảo cổ xuống mộ, vì thân phận.

Tần An đi rồi, Tần Ly định đuổi theo, nhưng bị Phó Giáo sư Trương gọi lại.

"Tần Ly, mau ăn đi, anh trai em có việc riêng của anh ấy, đừng đi quấy rầy, em bây giờ là nữ thần quốc dân, em muốn để anh ấy trở thành tâm điểm thu hút nhiều sự chú ý hơn sao?" Tần Ly nghe xong lời của Phó Giáo sư Trương, lập tức hiểu ra.

Sức ảnh hưởng của mạng rất lớn, nếu mình cứ mãi dựa dẫm vào anh trai, sẽ dễ bị người ta đoán ra thân phận của Tần An hơn.

Tần Ly lúc này mới ngồi xuống ăn cơm, nhưng trong lòng vẫn luôn nghĩ về Tần An.

Sao anh ấy lại về nhanh như vậy?

Ba người trong nhà ăn vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

Ban đầu Tần Ly và Hoắc Băng đều phải đi đến phòng phát sóng làm tổng kết, nhưng Phó Giáo sư Trương bảo họ về nghỉ ngơi, mình

ông đi là được rồi.

Tần Ly ăn cơm xong, đi về ký túc xá, cô muốn nhắn tin cho Tần An để làm rõ tình hình.

Còn Hoắc Băng, đi ra ngoài xong trực tiếp gọi xe về.

Cô muốn sắp xếp lại chuyện cổ mộ, cũng như xác nhận thân phận của Tần An.

Khi gần đến căn hộ cho thuê, Hoắc Băng nhìn thấy Tần An dừng xe đạp nhỏ màu vàng ở dưới lầu, sau đó đi vào thang máy.

Hoắc Băng vội vàng xuống xe, lớn tiếng gọi: "Ê ê, đợi đã." Tần An lặng lẽ ấn nút đóng cửa.

Hoắc Băng nhanh mắt lẹ tay, nhặt một tấm bìa cứng dưới đất, ném chính xác vào giữa thang máy, chặn cửa thang máy lại.

Khoảnh khắc cửa thang máy mở ra, Hoắc Băng lập tức xông vào.

"Thật trùng hợp, anh cũng ở đây sao." Hoắc Băng khẽ cười nói.

"Phải." Tần An thản nhiên nói, hơn nữa còn ở ngay phòng bên cạnh.

Thang máy hoạt động, rất nhanh đã đến tầng chín.

Cửa mở ra, Hoắc Băng không ra trước, Tần An cũng không đi trước.

"Anh cũng ở tầng này sao?

Thật trùng hợp, anh mời trước." Hoắc Băng giữ nút mở cửa, nhường Tần An đi trước.

"Phụ nữ ưu tiên, cô mời trước đi." Tần An cười nói.

"Không cần, tôi sợ anh theo dõi tôi, cho nên anh mời trước." Hoắc Băng lấy cớ vụng về.

Tần An do dự một chút, đi ra ngoài, dừng lại trước cửa phòng 902.

"Hóa ra ở ngay phòng bên cạnh mình, có cơ hội rồi!" Hoắc Băng thầm nghĩ trong lòng.

Tần An lấy chìa khóa mở cửa xong, nhanh như chớp đi vào, sau đó khóa cửa từ bên trong, một mạch hoàn tất.

Hoắc Băng theo sau không khỏi sững sờ, tốc độ cũng… quá nhanh rồi!

Hoắc Băng đi đến cửa phòng Tần An, gõ cửa.

"Cốc cốc cốc!" "Chuyện gì?" Tần An hỏi từ trong phòng.

"Cái đó, bồn cầu nhà tôi bị tắc rồi, tôi mượn nhà vệ sinh một chút được không?" Hoắc Băng hỏi từ bên ngoài.

Tần An: "…" Cô vừa về bồn cầu đã tắc rồi sao?

Cô chắc chắn không phải đang trêu tôi chứ?

Tần An hơi cạn lời, cái cớ này tìm thật là khó chấp nhận.

"Tôi muốn nghỉ ngơi, ngoài ra dưới tầng một có nhà vệ sinh công cộng." Tần An nói, rồi ngồi xuống trước máy tính.

Hoắc Băng đứng ngoài cửa, do dự rất lâu, sau đó nói: "Nếu anh không mở cửa, tôi sẽ nói cho người khác biết vị trí của anh!" Tần An: "…Được, cô giỏi!" Tần An đi đến cửa, kéo khóa chống trộm, mở một khe nhỏ, đưa một cái chai ra ngoài, nói: "Cho cô chai này, tự tìm một góc mà giải quyết đi." Hoắc Băng nhìn chai nước khoáng, cả người ngây ra.

"Anh không thể cho tôi vào ngồi một chút sao?

Ít ra cũng là hàng xóm, hơn nữa còn là bạn học!" Hoắc Băng không nhịn được nói.

“Không thể.” Tần An dứt khoát từ chối.

“Nếu anh không cho tôi vào, anh tin không tôi sẽ ngay lập tức đăng vị trí của anh lên mạng, sau đó còn nói anh trông giống thần bí tiểu ca, quan hệ với Tần Ly lại tốt, anh đoán kết quả sẽ thế nào?” Hoắc Băng đứng ngoài cửa đe dọa.

“Cô chắc chắn?” Tần An sắc mặt lạnh lẽo.

Chương 48

Hoắc Băng không khỏi sững người, giọng nói có chút yếu ớt, nói: "Tôi… tôi không…" Tần An mở cửa, nói: "Muốn vào thì vào đi." Hoắc Băng nghe vậy, đột nhiên có chút không dám.

"Trong cổ mộ, chết người rất bình thường mà, Hoắc đại tiểu thư?" Tần An lạnh nhạt nói.

Hoắc Băng nghe câu này, càng thêm sợ hãi.

Cô cảm thấy, chỉ cần mình dám bước vào, lần sau vào cổ mộ, tuyệt đối không thể sống sót đi ra được.

Cô không phải Tần Ly, cô không thể được Tần An bảo vệ.

Điều khiến cô kinh khủng nhất là, Tần An cư nhiên đã đoán được thân phận của cô.

Tần An cũng là nghe Hoắc Băng đe dọa mình, mới quay lại đe dọa Hoắc Băng.

Đe dọa, hắn không sợ nhất chính là sự đe dọa của người khác.

Hoắc Băng lấy hết dũng khí bước vào phòng Tần An, kết quả vừa đặt chân vào, lập tức cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo, đó là hàn khí ngưng kết từ sát khí.

"Cái đó tôi không vào nữa, hay là anh đến phòng tôi ngồi một chút nhé?" Hoắc Băng trong lòng sợ hãi.

Cô nghĩ đến Tần An lạnh lẽo và cường đại trong cổ mộ.

"À, tôi không đi." Tần An đi qua, đóng cửa phòng lại.

Khi đóng cửa, Hoắc Băng vô tình nhìn thấy Hắc Kim Cổ Đao.

Quả nhiên là hắn!

Hoắc Băng trong lòng đã xác định thân phận của Tần An.

Khi cửa đóng lại, Hoắc Băng mới mở cửa về lại phòng mình.

Vừa vào, đã thấy một bà lão ngồi trên ghế sofa.

"Về rồi sao?" Bà lão hỏi.

"Dạ." Hoắc Băng gật đầu, tiện tay ném ba lô lên ghế sofa.

"Thần bí tiểu ca kia là ai?" Bà lão hỏi.

"Tạm thời vẫn chưa điều tra được thân phận." Hoắc Băng nói tự nhiên.

Bà lão nghe vậy, trầm mặc một lát, sau đó nói: "Hắn vì cứu Tần Ly mà đến, con hãy thường xuyên đi cùng Tần Ly hơn một chút, thăm dò rõ ràng, nhất định phải kéo thần bí tiểu ca kia về phe nhà họ Hoắc của chúng ta!" "Dạ." Hoắc Băng gật đầu.

Bà lão lúc này mới biến mất.

Hoắc Băng bật đèn, trên ghế sofa căn bản không có ai, chỉ có một máy chiếu hình ảnh toàn cảnh.

Tắt máy chiếu toàn cảnh xong, Hoắc Băng mới ngồi trên ghế sofa, xoa xoa thái dương.

Tần An, rốt cuộc có phải Phát Khâu Thiên Quan không?

Nếu là, sao hắn lại ẩn mình trong trường học làm một học sinh bình thường?

Hơn nữa thái độ của hắn đối với Tần Ly cũng rất bình thường, căn bản không giống như là thích Tần Ly.

Vậy tại sao hắn lại phải bảo vệ Tần Ly?

Chỉ vì là bạn học sao?

Không, không thể nào!

Nhất định còn có nguyên nhân gì khác!

Hoắc Băng nhắm mắt trầm tư rất lâu, sau đó đứng dậy cầm khăn tắm đi vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Kết quả vừa bắt đầu, căn bản không có nước, trong bồn cầu cũng không có.

"A, quả nhiên là nói cái gì đến cái đó." Hoắc Băng khẽ cười một tiếng, cầm khăn tắm và sữa tắm gì đó ra ngoài, gõ cửa phòng Tần An.

Tần An vừa mở máy tính, đã nghe thấy Hoắc Băng đến gõ cửa.

"Chuyện gì?" Tần An đi đến cửa hỏi.

"Phòng tôi bị cúp nước rồi, muốn ở chỗ anh… tắm một cái." Hoắc Băng đứng ngoài cửa nói.

Tần An nghe vậy, đi qua mở cửa, nhìn thấy Hoắc Băng đang ôm khăn tắm và sữa tắm.

"Thật sự hết nước rồi, không tin anh qua xem thử?

Nếu tôi lừa anh, tôi sẽ không ra khỏi cổ mộ được." Tần An nghe vậy, mở Bạch Kim Đồng nhìn một cái, trong đường ống nước của phòng Hoắc Băng quả thật không có nước.

"Được rồi, cô vào đi, tắm xong thì nhanh chóng đi về." Tần An mở cửa cho cô vào.

Hoắc Băng lúc này mới mang theo tâm trạng bất an bước vào.

Vừa vào, Hoắc Băng đã nhìn thấy Hắc Kim Cổ Đao đặt trên bàn, quay đầu nói: "Anh quả nhiên là thần bí tiểu ca." Hoắc Băng lúc này, trong lòng đã hoàn toàn xác định.

Trên Hắc Kim Cổ Đao này còn có một chút máu, là máu của Ly Long, cô vô cùng rõ ràng.

“Nhà vệ sinh ở đâu, tự cô đi đi.” Tần An lạnh lùng nói.

Hoắc Băng cởi áo khoác ngoài vứt lên ghế sofa của Tần An, sau đó cởi giày bốt, đi dép lê của Tần An.

Tần An: “…Cô không có dép của mình sao?

Cứ nhất định phải đến chỗ tôi dùng nhờ!” Hoắc Băng thay xong, mới đi vào phòng vệ sinh.

Vừa vào, cô đã nhìn thấy trong bồn rửa mặt của phòng vệ sinh có quần áo đen, còn có toàn là khăn tay dính máu.

“Thật không biết anh ta nhịn kiểu gì.” Hoắc Băng lẩm bẩm một câu, nhìn thấy cái tủ bên cạnh có chút vết máu.

Mở ra xem, Hoắc Băng lập tức sững sờ.

“Rào rào…” Trong phòng vệ sinh truyền đến tiếng tắm rửa, còn Tần An ngồi trước máy tính, nhìn Thanh Đồng Cự Môn mở hé trong phòng livestream.

Cửa đồng mở ra, chứng tỏ Tá Lĩnh Lực Sĩ sắp ra ngoài.

Thực ra với thực lực của họ thì ra ngoài không khó, chỉ là số lượng quá đông, mấy trăm Tá Lĩnh Lực Sĩ, ít nhất cũng phải một nửa số đó bỏ mạng trong bầy Thi Miết.

Ngay cả khi họ có mang theo vũ khí.

Trong cổ mộ, Thường Ngộ Cương thò đầu ra nhìn Thi Miết dày đặc, lớn tiếng chửi rủa: “Đừng có ép tao nổ tung cái cổ mộ này!” Thi Miết nghe thấy động tĩnh, như thủy triều tuôn đến.

“Bùm bùm bùm…” Thường Ngộ Cương rút vũ khí liên tục bắn mấy phát, giết chết hơn mười con Thi Miết.

Nhưng hơn mười con Thi Miết này đối với đại quân Thi Miết dày đặc mà nói, ngay cả một sợi lông cũng không đáng kể.

“Khốn kiếp!” Thường Ngộ Cương giận dữ hét một tiếng, đóng Thanh Đồng Cự Môn lại quay vào.

Hắn không biết rằng, mọi hành động của hắn đều nằm dưới sự giám sát của camera, bị đông đảo cư dân mạng nhìn thấy.

“Đáng đời, tự làm tự chịu, đừng có đứa nào chạy thoát!” “Thần bí tiểu ca thật tàn nhẫn, phóng thích nhiều Thi Miết như vậy, không cho người khác sống nữa.” “Sao có thể trách thần bí tiểu ca được?

Là bọn họ tự ý xông vào mộ mà.” “May mà đội khảo cổ đã đi, nếu không họ bắt giữ đội khảo cổ, uy hiếp mở Thanh Đồng Cự Môn thì sao?” Cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán xôn xao.

Tần An ngồi trước máy tính xem một lúc lâu, Thường Ngộ Cương vẫn còn có thể la hét, chứng tỏ bọn họ vẫn chưa hoảng loạn, ít nhất thức ăn là đủ.

Trong số họ còn có Mạc Kim Giáo Úy Tiểu Vương, muốn thoát ra vấn đề không lớn, chỉ là khác biệt ở chỗ, sẽ có bao nhiêu người thoát ra.

Tần An đang trầm tư, điện thoại reo.

Cầm lên xem, là Tần Ly gọi đến.

“Alo.” Tần An bắt máy.

“Tần An, anh vẫn chưa nói cho em biết, anh ra ngoài bằng cách nào.” Tần Ly vừa đến đã tò mò hỏi.

“Vì anh là thần tiên, anh có thể thu đất thành tấc.” Tần An đùa.

Tần Ly nghe vậy, không khách khí nói: “Sao anh không bay lên trời luôn đi.” “Ở trên cao không chịu nổi lạnh.” Tần An nói.

Tần Ly: “…” “Em nghe thấy bên anh có tiếng nước, anh đang tắm sao?” Tần Ly hỏi trong điện thoại.

Chương 49

"À cái này… phải…" "Tần An, có thể mượn máy sấy tóc một chút được không?" Giọng Hoắc Băng từ phòng vệ sinh vọng ra.

Tần Ly ở đầu dây bên kia, lập tức ngây người.

"Đừng… đừng nói cho em biết Hoắc đại nãi đang ở chỗ anh!" Tần Ly có chút không dám tin.

Tần An cũng không giấu giếm, nói thẳng: "Ừm, cô ấy ở phòng bên cạnh anh, phòng cô ấy hết nước rồi, đến chỗ anh tắm, anh vốn không muốn cho cô ấy vào đâu, ai bảo cô ấy tìm được nhược điểm của anh, biết thân phận của anh rồi chứ, Tần đại tiểu thư." Tần Ly vốn định mắng vài câu rồi cúp điện thoại, nhưng nghe Tần An nói câu cuối, không mắng được nữa.

Nếu không phải cô gọi tên Tần An, Hoắc Băng cũng sẽ không biết thân phận của Tần An.

"Cái đó, xin lỗi anh nha." Tần Ly nói một câu xin lỗi.

"Không sao, còn chuyện gì không?" Tần An hỏi một câu.

Tần Ly suy nghĩ một chút, nói: "Hoắc đại nãi không phải người tốt đâu, anh cách xa cô ấy một chút đi." "Cô gái bình thường nào lại nửa đêm chạy đến nhà con trai tắm rửa chứ?

Cô ấy chắc chắn là muốn quyến rũ anh, anh ngàn vạn lần đừng bị quyến rũ nha!" "Được." Tần An gật đầu, sau đó cúp điện thoại.

Hoắc Băng cũng tắm xong, quấn khăn tắm đi ra.

Tóc cô ấy hơi ướt buông xõa phía sau, như ngọc sứ, trên cánh tay còn không ít giọt nước, đặc biệt quyến rũ, thêm vào cặp ngực đầy đặn, càng tăng thêm vài phần mê hoặc.

Đôi chân ngọc trắng nõn thon dài, nửa lộ ra ngoài, khiến người ta liên tưởng, thêm vào khuôn mặt tinh xảo, là đàn ông nào cũng không nhịn được.

Chỉ là, Tần An nhìn thấy cô ấy đang cầm đồ của mình.

Có chút không vui.

"Cô cầm đồ của tôi làm gì?" Tần An lạnh lùng hỏi một câu.

"Tôi rất tò mò, vảy Nghịch Lân này có tác dụng gì?

Còn viên Bảo Châu này nữa." Hoắc Băng tò mò hỏi.

"Để xuống." Tần An lạnh nhạt nói.

Hoắc Băng nghe vậy, đặt vảy Nghịch Lân và Bảo Châu lên bàn.

"Tôi chỉ xem thôi mà, đến nỗi phải tức giận sao?

Cùng lắm tôi cũng cho anh xem đó." Hoắc Băng lẩm bẩm.

Tần An không để ý đến cô ấy, mà nói: "Tắm xong thì về đi, hôm nay cô không thấy gì cả." Hoắc Băng nhìn phòng Tần An, ngồi xuống bên cạnh giường, vắt chéo chân, nói: "Tôi ít nhất cũng là bạn học của anh, không thể nói chuyện phiếm đàng hoàng một chút sao?" Tần An không quay đầu, mà nói: "Cô muốn nói chuyện gì?" "Anh và Tần Ly, có quan hệ gì?" Hoắc Băng hỏi trước.

"Không có quan hệ gì, nếu nói có… cũng chỉ là bạn học." Tần An nói thẳng.

Hắn và Tần Ly giao thiệp duy nhất, cũng chỉ giới hạn ở quyển sổ tay mà thôi.

"Vậy anh… có bạn gái không?" Hoắc Băng hỏi một câu.

"Không có." Tần An lắc đầu.

"Anh không có bạn gái, anh không muốn tìm một người sao?"

Hoắc Băng tiếp tục hỏi.

"Đại học, phải lấy việc học làm trọng, bạn gái gì đó, chỉ sẽ ảnh hưởng tôi lên lớp." Hoắc Băng nghe câu này của Tần An, lườm Tần An một cái.

Anh còn lên lớp học khảo cổ sao?

Anh về cổ mộ như về nhà vậy!

"Vậy anh bình thường… dùng tay giải quyết sao?" Hoắc Băng hỏi một vấn đề khá tế nhị.

Tần An quay đầu nhìn cô ấy một cái, nói: "Tôi không có dục vọng về phương diện đó." "Con người ai cũng có dục vọng mà, đừng nói với tôi, anh không phải người." Hoắc Băng nói đùa, lắc lắc giọt nước trên cánh tay.

Tần An quay đầu lại, nói: "Thanh tâm quả dục không phải là được rồi sao?" "Cô còn chuyện gì nữa không?

Không có thì về đi." Tần An nói thẳng.

Hoắc Băng nghe vậy, đứng dậy đi đến trước mặt Tần An, cúi người xuống, nói: "Thật ra tôi cũng chưa từng yêu đương, hay là thử một chút nhé?" Tần An lạnh lùng nhìn cô ấy, không nói gì.

Ở bên cô?

Tôi điên rồi mới ở bên cô, cô chính là tham lam thân tài và đồ vật của tôi!

Hoắc Băng nhìn khuôn mặt Tần An không chút thay đổi, cũng như ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết, lại lần nữa hỏi: "Một đại mỹ nữ sống sờ sờ đứng trước mặt anh, anh một chút cũng không động lòng sao?" "Về đi." Tần An mặt không biểu cảm nói.

"Anh không phải là… phương diện đó không được chứ?" Hoắc

Băng kinh ngạc nói.

Một tiểu ca tốt như vậy, nếu phương diện đó không được… "Cho nên anh mới không hứng thú với phụ nữ." Tần An lạnh nhạt nhìn cô ấy, thúc cô ấy một cái, không khách khí nói: "Tôi tốt lắm." Hoắc Băng trên mặt hiện lên một chút ửng hồng, nói: "Vì anh không có vấn đề, tại sao lại không động lòng với tôi chứ?

Chẳng lẽ nói, anh là đồ…?" Hoắc Băng còn chưa nói hết câu, Tần An đã kẹp lấy cổ cô ấy, ấn cô ấy xuống giường, nhưng Tần An không dùng sức.

"Cô chắc chắn, cô muốn đùa với lửa sao?" Tần An vô hạn ghé sát Hoắc Băng, véo mạnh vào ngực cô ấy một cái.

"Tôi sai rồi, tôi không nên đùa với lửa." Hoắc Băng đột nhiên co rúm lại, cô vừa rồi là muốn quyến rũ Tần An, nhưng đó chỉ là trêu chọc Tần An mà thôi.

Mặc dù cô kiến thức rộng rãi, nhưng đối với chuyện nam nữ thì chưa từng có.

Tần An buông cô ấy ra, lấy lại vảy Nghịch Lân của mình từ tay cô ấy, đứng dậy nói: "Cửa ở đằng kia, đi chậm không tiễn." Hoắc Băng từ trên giường đứng dậy, nhìn bóng lưng Tần An, xoay người rời đi.

Cô vừa rồi nhìn thấy, trong ánh mắt của Tần An không hề có chút tình yêu và dục vọng nào, chỉ có băng lạnh.

Dù Tần An chỉ cần nhẹ nhàng một chút hoặc có chút tình cảm một chút, cô có lẽ đã theo cũng không chừng.

Ngày hôm sau.

Trong phòng họp, các chuyên gia và giáo sư đã thảo luận toàn diện về Tần Lĩnh Mê Cung lần này.

Tần Ly và Hoắc Băng hai người cũng được đưa đến, chỉ là ngồi ở cuối phòng họp, lắng nghe cuộc trò chuyện của mọi người.

Tần Ly ngồi bên cạnh Hoắc Băng, luôn trừng mắt nhìn Hoắc Băng, hệt như một đứa trẻ bị cướp kẹo mút, sẽ luôn trừng mắt nhìn người cướp kẹo mút của mình vậy.

Hoắc Băng kề vào tai Tần Ly, nói: "Tiểu ca ca vẫn chưa có bạn gái, em giận cái gì chứ?" Tần Ly bĩu môi, nói: "Anh ấy rất nhanh sẽ có thôi." "Tần Ly!" Giáo sư Lý đột nhiên gọi một tiếng.

"Dạ!" Tần Ly đứng dậy.

"Thứ tôi bảo em mang về, em đã mang về chưa?" Giáo sư Lý hỏi.

"Xin lỗi giáo sư, trên đường về em không cẩn thận bị ngã." Tần Ly cúi đầu nói.

Giáo sư Lý nghe vậy, trầm ngâm nói: "Vậy thân phận của thần bí tiểu ca thì sao?" "Không biết." Tần Ly lắc đầu.

Điều này khiến Giáo sư Lý có chút không vui.

"Thôi đi lão Lý, người ta bằng lòng giúp đỡ là tốt lắm rồi, không cần thiết phải truy hỏi tận cùng." Phó Giáo sư Trương hòa giải nói.

"Ừm." Giáo sư Lý không để ý đến Tần Ly nữa.

"À đúng rồi, chúng tôi đã điều tra về viên châu mà Phó Giáo sư Trương mang về, phát hiện viên châu đó rất đặc biệt, chỉ là bị vỡ rồi, hiệu quả chắc không lớn, nếu là hoàn chỉnh… thì sẽ là bảo vật vô giá." Nhà sinh vật học nói.

"Cái này cũng không có cách nào khác, tình hình lúc đó không phải Ly Long chết, thì là chúng ta chết." Phó Giáo sư Trương xòe tay nói.

"Thật đáng tiếc." Giáo sư Lý gật đầu, sau đó nghĩ đến điều gì đó, nói: "Tôi nhớ còn có một con Ly Long nữa." "Còn một con Ly Long

nữa, nó đi đâu thì chỉ có thần bí tiểu ca biết.

Nhưng chúng ta lúc ra ngoài, anh ấy đã nhảy xuống vách đá, ước chừng là đi đối phó với Ly Long rồi." Ngô Tứ Ý nói.

"Hừ, tôi thấy hắn là nhắm vào Ly Long Châu mà đi." Giáo sư Lý hừ lạnh một tiếng.

"Chúng ta không có chứng cứ, đừng nói bừa được không." Phó Giáo sư Trương không nhịn được nữa.

"Tôi nói bừa ư?

Hắn không phải vì Ly Long Châu mà đi, hắn không ra cùng các người, một mình nhảy xuống vách đá làm gì?

Hơn nữa tôi nghi ngờ ngôi mộ đó hắn đã từng đạo qua, nếu không sao hắn lại quen thuộc như vậy?

Một cánh Thanh Đồng Cự Môn lớn như vậy, chỉ có một mình hắn có thể mở ra, đây lại là chuyện gì?" Giáo sư Lý đưa ra một loạt nghi vấn.

"Đội khảo cổ nhiều người như vậy, còn không vào được một cánh cửa sao?" Phó Giáo sư Trương không nhịn được nữa, đứng dậy nói: "Lần sau thám mộ, tôi không đi nữa, Giáo sư Lý kiến thức uyên bác, học phú ngũ xa, ông đi đi." Nói xong, Phó Giáo sư Trương đứng dậy rời khỏi phòng họp.

"Cái đó, mấy ngày nay em đến kỳ kinh nguyệt, em cũng xin phép về nghỉ ngơi trước." Tần Ly yếu ớt đứng dậy nói.

"Em về viết hai vạn chữ báo cáo cho tôi." Giáo sư Lý nhìn Tần Ly nói.

Chương 50

“Dạ.” Tần Ly gật đầu, sau đó rời đi.

“Cái đó, tôi là hệ lịch sử, tôi xin phép đi trước.” Hoắc Băng lấy cớ chuồn đi.

Cả không khí phòng họp, trầm mặc xuống.

“Lần sau thám mộ, tôi sẽ dẫn đội đi, không tin không phá được Thanh Đồng Cự Môn.” Giáo sư Lý nói thẳng.

Mọi người cũng không nói gì nữa.

Tần Ly đi ra ngoài xong, liên hệ với công ty chuyển nhà.

Chuyển phòng ngủ của mình, đến căn hộ cho thuê bên ngoài trường học.

Tối hôm qua sau khi cúp điện thoại, cô đã quyết định sống chung với anh trai!

Sinh viên Đại học Kinh Châu không ở ký túc xá, muốn ở bên ngoài thì phải báo cáo với trường học.

Mà Tần Ly thân là trợ lý giáo sư, theo lý mà nói phải làm gương.

Nhưng, ai bảo anh trai có thể mang lại cảm giác an toàn chứ!

Cô còn gọi điện thoại hỏi qua, chỗ Tần An ở bên cạnh còn có một căn phòng trống, một phòng khách một phòng ngủ, khoảng sáu mươi mét vuông.

Cho nên, cô đã gọi điện thoại kêu công ty chuyển nhà đến, trực tiếp chuyển ra ngoài ở.

Không lâu sau, công ty chuyển nhà đã đến, đóng gói tất cả đồ đạc của Tần Ly lên xe, mang ra khỏi trường học.

Đến căn hộ cho thuê, Tần Ly nhìn thấy Hoắc Băng trở về.

"À, nhanh vậy đã chuyển ra ngoài rồi sao?" Tần Ly khẽ "a" một tiếng.

"Em cần quản sao?" Hoắc Băng không khách khí nói.

Khi công ty chuyển nhà đưa tất cả đồ đạc đã đóng gói vào nhà xong, cầm tiền rồi đi.

Tần Ly đi đến cửa phòng Tần An, gõ cửa.

"Cốc cốc cốc." Tần An đang ngủ nghe thấy tiếng động, mặc quần đùi cởi trần đi ra mở cửa.

"Ai vậy?" Tần An hỏi một câu, mở cửa.

Khi cửa mở ra, Tần An lập tức tỉnh táo.

Ngoài cửa đứng hai cô gái.

Tần Ly nhìn Tần An từ trên xuống dưới một cái, sau đó che mặt quay người đi.

"Anh, ban ngày ban mặt anh không mặc quần áo sao?" Hoắc Băng nhìn cơ bụng hoàn hảo của Tần An, đưa tay sờ sờ, bị Tần An đánh trả.

"Không phải anh đang ngủ ngon lành, em đến gõ cửa, còn trách anh sao?" Tần An không khách khí nói.

"Mau mặc quần áo ra đây, em có chuyện tìm anh." Tần Ly quay lưng về phía Tần An nói.

Tần An vẻ mặt nghi hoặc, nhưng vẫn quay về phòng mặc quần áo.

"Chuyện gì?" Tần An hỏi một câu.

"Giúp em dọn nhà." Tần Ly nói, sau đó chỉ vào căn phòng bên cạnh Tần An.

“Em chuyển ra ngoài làm gì?” Tần An hồ nghi không hiểu, ban đầu chủ cũ cũng đã mời rồi, bị em gái từ chối.

Bây giờ lại sao thế này?

“Anh cần quản sao?

Anh giúp em dọn nhà là được rồi.” Tần Ly nói, kéo Tần An đi đến phòng cô ấy.

Đồ đạc của cô ấy đều đã được đóng gói, cần phải tháo ra sắp xếp.

“Vậy em là kéo anh đến làm phu khuân vác à?” Tần An nheo mắt nhìn em gái.

“Trưa nay em mời anh ăn lẩu được chưa.” Tần Ly nói.

Tần An do dự một chút, gật đầu.

“Được.” Tần An đặt ghế dựa, ghế đẩu gì đó, vào phòng khách.

Hoắc Băng đứng ở cửa yên lặng nhìn.

Tần Ly đi đến trước mặt Hoắc Băng, nói: “Tôi không hoan nghênh chị.” Nói xong, định đóng cửa lại.

“Đừng mà, tôi có thể giúp đỡ mà, Tần An một mình cũng không làm xuể đâu.” Hoắc Băng chặn Tần Ly lại.

Tần Ly bĩu môi, để Hoắc Băng vào giúp đỡ.

Lần này cô chuyển ra ngoài, mang không ít đồ đạc.

Tần An sau khi sắp xếp xong tất cả ghế ngồi, mới tháo thùng.

“Đợi đã, cái thùng này không thể mở.” Tần Ly nhìn cái thùng màu hồng, kêu một tiếng.

Nhưng Tần An đã mở ra rồi.

Tần An nhìn thấy đồ dùng cá nhân chứa bên trong thùng, lập tức hiểu ra.

“Cái đó, tôi không biết bên trong đựng đồ lót của em…” “Im miệng!” Tần Ly đi tới, mang đồ dùng cá nhân của mình vào phòng ngủ.

“Cô bé à, tôi ban đầu cứ tưởng em là size B, không ngờ lại là size AA.” Hoắc Băng ở bên ngoài cười nói.

Tần Ly tức giận đi ra, trừng mắt nhìn Hoắc Băng một cái, nói: “Không được nói, nói nữa tôi véo chết chị.” Hoắc Băng cười nói: “Em không biết sao?

Anh trai em thích cái lớn, không thích cái nhỏ đâu.” Tần An: “…” “Đừng nói bậy, tôi còn ở đây này.” Tần Ly tức giận trừng mắt nhìn Hoắc Băng, còn muốn đuổi cô ấy ra ngoài nữa.

Hoắc Băng cũng không trêu chọc Tần Ly nữa, nghiêm túc giúp đỡ.

Đồ đạc của Tần Ly tuy nhiều, nhưng ba người cùng nhau giúp đỡ, bận rộn nửa tiếng là xong.

Sau một hồi sắp xếp, căn hộ cho thuê của Tần Ly rất ấm cúng, đủ loại búp bê đều chất đống không ít.

Phòng của Hoắc Băng đơn giản rộng rãi, phòng Tần Ly ấm cúng, còn phòng Tần An… bình thường.

Sau khi bận rộn xong, ba người mới đi ăn lẩu.

Còn Giáo sư Lý bên kia, cũng đang tổ chức đội khảo cổ của mình, chuẩn bị đi cổ mộ phá mở Thanh Đồng Cự Môn.

Trong quán lẩu, Anh Tần hào sảng nói: “Muốn ăn gì cứ gọi thoải mái, anh bao!” Tần An vừa định cầm thực đơn lên, Hoắc Băng đã giật lấy.

“Viên thịt này, nấm kim châm…” Tần Ly nghe Hoắc Băng gọi món ban đầu khá hài lòng, nhưng nghe đến những câu sau thì sắc mặt

cô bé chợt khó coi.

“Mấy món tôi vừa nói đều không lấy, những món khác cho hết lên.” Hoắc Băng nói rồi đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ.

“Gọi nhiều vậy, ăn hết không?” Tần Ly không vui nói.

Hoắc Băng cười cười, đáp: “Sao vậy, không có tiền à?!” “Có!

Chỉ là ăn không hết thì lãng phí, lãng phí là đáng xấu hổ!” Tần Ly nói.

Hoắc Băng cười nhìn Tần Ly, nói: “Lát nữa sẽ có người đến trả tiền.” Tần An nghe thấy câu này, cầm áo định bỏ đi.

“Đột nhiên nhớ ra cần tôi ra trận (chơi game), tôi đi trước đây.” Tần An nói với hai cô gái.

Anh không thích giao thiệp với người khác, nếu không đã không dọn ra ngoài ở một mình.

Đặc biệt khi anh nghe Hoắc Băng nói còn có người khác đến, mà lại là bạn thân của Hoắc Băng, thì có thể là người tốt sao?

Tần Ly cũng đứng dậy định đi.

“Sao vậy, không hoan nghênh tôi đến thế sao?” Phó giáo sư Trương xách rượu cười tủm tỉm đi vào.

“Xin lỗi nhé, tôi bị cuộc họp làm mất chút thời gian.” Phó giáo sư Trương nói rồi đặt rượu lên bàn.

Tần An thấy là Phó giáo sư Trương thì cũng ngồi xuống.

Chương 51

Nếu là người khác, Tần An chắc chắn sẽ rời đi, nhưng Phó giáo sư Trương thì không giống vậy.

“Phó giáo sư Trương.” Tần Ly gọi một tiếng.

Phó giáo sư Trương gật đầu, ra hiệu bằng tay: “Ngồi đi, chẳng lẽ không hoan nghênh tôi?” “Không có.” Tần Ly cười cười, ngồi lại chỗ cũ.

“Xin lỗi nhé, vốn dĩ tôi chỉ muốn nói chuyện với các cậu, tôi không liên lạc được với cậu và Tần An, nên đã liên hệ Hoắc Băng, biết được các cậu ra ngoài ăn lẩu.

Tôi liền đến đây, yên tâm, bữa này tôi trả tiền.” Phó giáo sư Trương nói.

“Phó giáo sư Trương khách khí quá.” Tần Ly cười ngượng nói.

Tần An ngồi trên ghế, nhìn Phó giáo sư Trương, rồi lại nhìn Hoắc Băng, thản nhiên hỏi: “Trương gia?” Phó giáo sư Trương sững người, cười nói: “Tôi không phải.

Nếu tôi là Trương gia, tôi còn có thể vào Đại học Kinh Châu làm giáo sư sao?” Tần An thấy cũng có lý.

“Tần tiểu hữu, uống một ly chứ?” Phó giáo sư Trương cầm rượu mở ra.

Tần An đưa tay che cốc rượu, hỏi: “Phó giáo sư Trương có chuyện gì muốn nói phải không?” “Uống rượu trước đã, uống rượu trước đã.” Phó giáo sư Trương cười nói.

“Được thôi, dù sao mấy ngày nay cũng không có tiết, uống nhiều rồi tôi ngủ mấy ngày mấy đêm cũng được.” Tần An thản nhiên nói.

Lời này vừa nói ra, nụ cười của Phó giáo sư Trương cứng lại, rót cho Tần An nửa cốc.

"Người trẻ tuổi, vẫn nên uống ít rượu thôi." Rất nhanh, lẩu được mang lên.

Không ai động đũa trước, vốn dĩ là Tần Ly mời, giờ thành Phó giáo sư Trương, không khí lập tức thay đổi.

"Ăn đi, ăn đi, đừng khách khí." Phó giáo sư Trương nói, cầm đũa gắp một ít thịt dê cuộn cho Tần An.

Tần An thấy Phó giáo sư Trương nhiệt tình như vậy, cũng không hỏi thêm, ông ấy muốn nói thì nói, không nói thì càng tốt.

Đợi đến khi chén chú chén anh, Phó giáo sư Trương đột nhiên nói: "Tần An à, gần đây Lý giáo sư muốn thành lập đội khảo cổ xuống mộ, không biết cậu…" "Gần đây tôi cần nghiên cứu bài vở chuẩn bị thi cử, hơn nữa đội khảo cổ của Lý giáo sư chắc chắn rất mạnh, tôi chỉ là một sinh viên bình thường, cũng không có tư cách đi, phải không?" Tần An cười nhạt nói, nhìn về phía Tần Ly.

"Lý giáo sư khả năng cao sẽ không để em đi, hơn nữa mấy ngày nay em cũng không khỏe." Tần Ly mở miệng nói, cô bé hiểu ý Tần An.

Phó giáo sư Trương nghe vậy, nâng cốc rượu, trầm ngâm hồi lâu.

"Thôi vậy, dù sao con đường phía trước cũng đã được thăm dò rồi, Lý giáo sư và họ vào cũng an toàn." Phó giáo sư Trương nói.

Tần An không tiếp lời, cúi đầu ăn cơm.

"Nếu tôi đi thì anh có đi không?" Hoắc Băng ở bên cạnh hỏi một câu.

"Không." Tần An trực tiếp đáp.

Anh hiện tại chỉ còn một cơ hội duy nhất để vào cổ mộ, trừ khi Tần Ly đi vào, nếu không anh sẽ không vào.

Hoắc Băng nghe vậy, nhìn ánh mắt đắc ý của Tần Ly, khẽ dịch ghế lại gần Tần An hơn.

Lão nương sớm muộn gì cũng tóm được anh!

Cùng lắm thì liều một phen!

Bữa ăn đó, Tần An ăn rất ngon miệng.

Phó giáo sư Trương dường như đã uống hơi nhiều, nói với Tần An: "Nói thật lòng, nếu Lý giáo sư và họ gặp nguy hiểm, tôi hy vọng…" "Phó giáo sư Trương, cổ mộ không phải nhà của tôi, tôi cũng không thể tùy tiện vào được." Phó giáo sư Trương nghe vậy, hiểu được ý trong lời Tần An.

"Tôi hiểu rồi." "Ngoài ra tôi phải nhắc một câu, đạo mộ tặc vẫn chưa đi, Lý giáo sư và họ vào… không chừng là đi dọn dẹp phiền phức và dâng đồ ăn cho đạo mộ tặc." Tần An nói một câu, lập tức làm Phó giáo sư Trương tỉnh rượu.

"Ừm." Phó giáo sư Trương gật đầu.

Ăn xong, Phó giáo sư Trương đi thanh toán, rồi ra khỏi quán bắt taxi đi.

Tần An hai tay đút túi nhìn Phó giáo sư Trương rời đi, lẩm bẩm: "Lý giáo sư sẽ không có quan hệ với đạo mộ tặc chứ?

Hoặc là… bên cạnh ông ta có người xúi giục ông ta?" "Hoặc là… vị môn chủ Tá Lĩnh vẫn chưa lộ diện…" Tần An nhắm mắt suy nghĩ một lúc, rồi lắc đầu chuẩn bị về.

"Anh." Tần Ly đi theo ra ngoài gọi một tiếng.

"Gì vậy?" "Đi dạo với em, em muốn mua đồ." Tần Ly trực tiếp

nói.

“Em uống nhiều quá rồi sao, lại bảo anh đi dạo với em?

Vừa ra đường ai mà chẳng nhận ra em?

Còn cả cô Hoắc đại cầu kia nữa.” Tần An không vui nói.

Nếu anh mà đi dạo với Tần Ly, tuyệt đối sẽ trở thành tâm điểm trên đường.

Đến lúc đó, lỡ bị cô gái lưu manh nào đó nhìn thấy ngón tay của mình, chẳng phải thân phận của mình sẽ bị bại lộ sao?

Tần An không đợi Tần Ly nghĩ ra, quay người biến mất.

Khi Tần Ly nghĩ ra, Tần An đã không còn thấy đâu.

“Đợi em với.” Tần Ly bắt taxi cùng Hoắc Băng trở về. … Đại học Kinh Châu.

Lý giáo sư đã thành lập xong đội khảo cổ của mình, đồng thời báo cáo với các cơ quan liên quan, xin cấp một số vũ khí, ví dụ như súng phun lửa nhiệt độ cao, v.v.

Phía cơ quan liên quan cũng đều đồng ý, hình ảnh trực tiếp cũng được cấp cho Lý giáo sư và đội khảo cổ của ông ấy.

“Kính thưa quý vị, hôm nay tôi sẽ dẫn đội khảo cổ của mình tiến vào mộ huyệt, mở cánh cửa đồng khổng lồ!” Lý giáo sư đứng trước ống kính nói.

Khán giả trong livestream thấy cảnh này, ai nấy đều sững sờ.

“Vãi chưởng, Lý giáo sư cũng sẽ xuống mộ sao?

Thật hay giả vậy?” “Không có chị Tiểu Ly và Hoắc đại băng tôi không xem /🐶 đầu!” “Lý giáo sư, ông chắc chắn không phải đi tự sát đấy chứ?” “Đi vào thời điểm này, sao cứ cảm thấy là lạ?” Trong

livestream, bình luận sôi nổi như triều dâng, nhưng đa số đều không tin Lý giáo sư.

Lý giáo sư đứng trước ống kính nói một hồi, đang định dẫn người lên máy bay thì Phó giáo sư Trương chạy đến ngăn lại.

"Hiện tại không thể xuống mộ!" Với sự xuất hiện của Phó giáo sư Trương, livestream trở nên sôi nổi hơn nữa.

Còn Tần An cũng đang dán mắt vào màn hình, anh muốn xem Lý giáo sư có định cưỡng chế xuống mộ hay không.

Nếu thật sự phải xuống mộ, vậy thì có lẽ gần đúng với suy đoán của anh.

Hạ mộ, không phải để mở cánh cửa đồng khổng lồ, mà là để cứu Tá Lĩnh Lực Sĩ!

"Tại sao không thể xuống mộ?" Lý giáo sư phản bác.

"Tá Lĩnh Lực Sĩ bị mắc kẹt trong cổ mộ, không quá hai ngày họ sẽ tự mình đi ra, hiện tại tiến vào cổ mộ chính là giúp họ tiêu diệt thi miết, dâng đồ ăn cho họ." Phó giáo sư Trương nói thật.

Lời này vừa nói ra, livestream lập tức bùng nổ.

"Tôi đã bảo Lý giáo sư sao lại vội vàng xuống mộ, hóa ra là đi cứu đạo mộ tặc à!" "Có ý đồ xấu, kiến nghị điều tra nghiêm ngặt!" "Hình như đúng là vậy thật." "Kiến nghị điều tra kỹ Lý giáo sư!" Cư dân mạng trong livestream, đẩy Lý giáo sư lên đầu sóng ngọn gió.

"Nói bậy, tôi là vào để mở cánh cửa đồng khổng lồ, thám hiểm cổ mộ, căn bản không phải đi cứu Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Tá Lĩnh Lực Sĩ họ bị mắc kẹt sau cánh cửa đồng khổng lồ, không chừng đã chết hết rồi.

Ông không mở được cánh cửa đồng khổng lồ, tôi có thể mở

được!” Lý giáo sư đỏ mặt nói.

“Lý giáo sư, thật sự không thể đi, nếu đi thì đợi thêm hai ngày nữa, được không?” Phó giáo sư Trương lại nói.

“Khai quật lịch sử, quan trọng hơn tất cả!” Lý giáo sư nghiêm chỉnh nói một câu, sau đó dẫn đội khảo cổ lên máy bay.

Phó giáo sư Trương thấy vậy, đứng tại chỗ bất lực thở dài.

Trong căn phòng cho thuê, Tần An lắc đầu, hoặc là Lý giáo sư có vấn đề, hoặc là Lý giáo sư bị người ta lừa.

Hiện tại xuống mộ, chính là tạo cơ hội cho Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Vốn dĩ họ bị mắc kẹt trong cổ mộ, chẳng bao lâu nữa sẽ tự tan rã, kết quả Lý giáo sư lại dẫn đội tiến vào.

Còn mang theo vũ khí tiêu diệt thi miết.

Điều này khiến Tần An không thể không nghi ngờ thân phận của Lý giáo sư.

“Cốc cốc cốc.” Tần An đang nhìn màn hình máy tính, đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Chương 52

Tần An đi đến mở cửa, là Tần Ly và Hoắc Băng.

Tần Ly quay đầu nhìn Hoắc Băng một cái, nói: "Em muốn tìm anh trai nói chuyện học thuật, cô theo đến làm gì?" "Tôi không phải là muốn xem tình anh em sâu nặng của hai người sao." Hoắc Băng nói.

Tần Ly lườm Hoắc Băng một cái.

"Vào đi." Tần An mở cửa, để họ vào.

Tần Ly vào, nhìn thấy hình ảnh trực tiếp trên bàn, Lý giáo sư và họ đang xuống mộ.

"Vừa rồi lúc em đến, Lý giáo sư nhắn tin cho em, bảo em thu dọn đồ đạc, cùng ông ấy xuống mộ." Tần Ly nói.

"Rồi sao?" Tần An hỏi một câu.

"Em bảo em không khỏe, đến kỳ kinh nguyệt, đau khó chịu, nên từ chối rồi." Tần Ly nói thật.

Tần An không khỏi nhớ lại cảnh cô bé ăn lẩu, còn ăn cay.

"Có cần nước nóng không?" Tần An hỏi một câu.

"Không cần." Tần Ly lắc đầu.

"Tần An, Lý giáo sư và họ bây giờ xuống mộ, có phải có vấn đề không?" Tần Ly hỏi một câu.

Tần An gật đầu.

"Dù sao mấy ngày này, tốt nhất đừng xem livestream, đừng quản chuyện gì hết, chúng ta không giúp được gì đâu, hiểu không?" Tần An nhìn Tần Ly nói.

“Vạn nhất xảy ra chuyện, cần tổ chức đội cứu viện…” “Đó cũng không phải chuyện của em!

Có thể không xen vào thì đừng xen vào!” Tần An trực tiếp nói.

Tần Ly nhìn thanh Hắc Kim Cổ Đao trên bàn, ngẩng đầu hỏi: “Vậy còn anh?” “Em nghĩ anh là thần tiên sao, có thể tùy tiện vào cổ mộ?

Nếu không phải em cầm…” Tần An nhìn về phía Hoắc Băng, không nói tiếp.

“Dù sao tốt nhất là đừng quản, cho dù có xuống, cũng phải đợi Tá Lĩnh Lực Sĩ đi hết, rồi đi cùng Phó giáo sư Trương, trong số các giáo sư này, người đáng tin cậy duy nhất chỉ có Phó giáo sư Trương.” Tần An nói.

“Thế còn giáo sư Ngô?” Tần Ly hỏi một câu.

Tần An lại nhìn Hoắc Băng.

“Nhìn tôi làm gì?

Tôi với giáo sư Ngô không có quan hệ gì đâu.” Hoắc Băng vội vàng nói.

“Dù sao có một số chuyện, em không tham gia là tốt, còn sống chết của người khác… liên quan gì đến em?

Em tự bảo vệ tốt bản thân là được rồi.” Tần An nói, ngồi trước máy tính, tắt màn hình livestream.

Tần Ly hiểu ý Tần An.

“Có phải Tần Ly vào cổ mộ thì anh mới có thể vào không?” Hoắc Băng hỏi một câu, cô ấy cảm thấy mình hình như đã phát hiện ra sự thật.

Tần An quan tâm Tần Ly như vậy, là vì Tần Ly có thể đưa anh

vào cổ mộ.

Tần Ly nghe vậy, đột nhiên nhớ đến cuốn sổ tay.

Cuốn sổ tay cô bé luôn mang theo bên mình, gần như hai mươi tư giờ không rời.

“Chẳng lẽ cái thứ đó có thể đưa anh đến bất cứ nơi nào sao?” Tần Ly hỏi.

“Thứ gì?” Hoắc Băng chen vào.

Tần An nhìn họ như nhìn kẻ ngốc, nói: “Không có việc gì thì về đi.” Nói rồi, Tần An ghé sát tai Tần Ly, khẽ nói một câu: “Anh chỉ còn một cơ hội duy nhất để vào Tần Lĩnh Mê Cung, em tự mình liệu mà làm đi.” Tần Ly nghe vậy, quay đầu nhìn Tần An, có chút bất ngờ.

“Em hiểu rồi.” Tần An tiễn họ ra ngoài.

Tháng này, anh chỉ còn một cơ hội để vào cổ mộ, mặc dù cũng sắp hết tháng rồi.

“Anh trai cậu nói gì với cậu?

Còn cái thứ các cậu nói là thứ gì?” Hoắc Băng nhìn Tần Ly hỏi.

Cô ấy cảm thấy, chỉ cần mình tìm hiểu rõ cái thứ này, mình sẽ có thể lôi kéo Tần An.

“Không có gì.” Tần Ly lắc đầu không đáp, quay người về phòng mình.

Hoắc Băng vẻ mặt nghi ngờ, thầm nghĩ: “Mình nhất định sẽ điều tra rõ.” … Tần Lĩnh Mê Cung.

Lý giáo sư và đội của mình sau ba giờ bay chuyên cơ, đã đến hiện trường.

Sau đó nói vài câu, Lý giáo sư liền dẫn hơn ba mươi người của

đội khảo cổ, xuống mộ.

Các cơ quan bẫy phía trước, về cơ bản đều đã được vượt qua, họ chỉ cần không đi lung tung thì sẽ không sao.

Lý giáo sư trong cổ mộ, thao thao bất tuyệt nói: "Chỉ cần nắm bắt thuận lợi, thực ra thám mộ cũng không khó.

Còn cánh cửa đồng khổng lồ, muốn mở nó cũng không có gì khó cả.

Phó giáo sư Trương và họ không mở, chẳng qua là vì họ không có năng lực mà thôi." Cư dân mạng trong livestream, lại một trận mắng chửi Lý giáo sư.

Ai cũng không thể hiểu nổi, vì sao các cơ quan liên quan lại để Lý giáo sư xuống mộ?

Rõ ràng Phó giáo sư Trương đã nói rõ hậu quả, kết quả vẫn để ông ấy xuống mộ.

Lý giáo sư dẫn người đi nửa ngày, đến bên ngoài cánh cửa đồng khổng lồ.

Vô số thi miết lập tức xông đến, Lý giáo sư phái người trực tiếp lấy súng phun lửa ra, đốt cháy hết thi miết.

"Thi miết nhỏ bé mà thôi, có gì mà khó giải quyết?" Ngoài súng phun lửa ra, họ còn mang theo không ít vũ khí để đối phó với thi miết.

Thi miết dày đặc, bị đốt cháy một nửa, phần còn lại sợ hãi, lập tức co rút lại.

Phó giáo sư Lý dẫn người chậm rãi đi về phía cánh cửa đồng khổng lồ, sau đó tuyên bố: "Hôm nay, tôi sẽ mở cánh cửa đồng khổng lồ!" Nói xong, ông ấy ấn nút theo thứ tự, sau đó dùng hai ngón tay giả cắm vào lỗ xoay tròn.

Chỉ nghe thấy ‘cạch’ một tiếng, cánh cửa lớn chậm rãi mở ra.

Mọi người trong livestream lập tức chấn động.

“Vãi chưởng, Lý giáo sư thật sự có thể mở được sao!” “Vô lý mẹ nó mở cửa cho vô lý, vô lý đến tận nhà rồi!” “Nói vậy, Lý giáo sư thật sự có chút tác dụng.” “Sao tôi cứ cảm thấy, tư thế mở cánh cửa đồng khổng lồ này giống hệt lần trước nhỉ?” Lý giáo sư đứng trước cánh cửa đồng khổng lồ, mặt đầy đắc ý, còn không quên nở một nụ cười với camera trên cửa đồng khổng lồ.

Khi cánh cửa đồng khổng lồ chậm rãi mở ra, bên trong tối đen như mực, lấp lánh không ít đốm lửa.

Trong căn phòng cho thuê.

Tần An hai tay kê đầu, kết quả phía sau anh không muốn xem nữa.

Anh bây giờ đang nghĩ, rốt cuộc là Lý giáo sư có vấn đề, hay là Lý giáo sư bị người ta lừa?

Chẳng lẽ một đạo lý hiển nhiên như vậy mà ông ta cũng không hiểu sao?

Thôi vậy, nước trong giới khảo cổ quá sâu, không nghĩ nữa.

Tần An nhắm mắt lại, không suy nghĩ nữa.

Còn trong căn phòng khác, Tần Ly vẫn không nhịn được, mở livestream lên.

“Em chỉ xem một chút, xem một chút thôi.” Tần Ly không ngừng tự nhủ, chỉ là xem một chút.

Khi cô bé mở livestream xem một chút, thì sững sờ. … Tần Lĩnh Mê Cung, ngoài cửa đồng.

Chỉ nghe thấy một tiếng động lớn.

“Rầm rầm rầm!” Cánh cửa đồng khổng lồ hoàn toàn mở ra, hàng trăm Tá Lĩnh Lực Sĩ từ bên trong cánh cửa đồng khổng lồ lao ra.

Lý giáo sư lập tức trợn tròn mắt, há miệng định hét gì đó, nhưng không kịp nữa.

Trong khi đội khảo cổ còn chưa kịp phản ứng, Tá Lĩnh Lực Sĩ đã tóm gọn toàn bộ đội khảo cổ, đồng thời cướp lấy lương thực và vũ khí mà đội khảo cổ mang theo.

Thường Ngộ Cương chậm rãi cùng Tiểu Vương đi ra, đứng trước mặt Lý giáo sư.

Chương 53

“Đa tạ.” Thường Ngộ Cương cười cảm ơn một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía camera.

“Vốn dĩ tôi Tá Lĩnh Lực Sĩ nghĩ sẽ bị mắc kẹt trong cổ mộ, may mà trời không tuyệt đường người ta mà.” Cư dân mạng trong livestream thấy cảnh này, lập tức không nhịn được nữa.

“Tôi đã bảo Lý giáo sư này có vấn đề, quả nhiên không ngoài dự đoán.” “Trời ơi, tiểu ca thần bí vất vả lắm mới nhốt được Tá Lĩnh, kết quả lại bị Lý giáo sư thả ra rồi.” “Vừa nãy tôi vậy mà còn tin Lý giáo sư?

Tôi phải kiểm tra lại não rồi.” “Cái này mà không điều tra nghiêm ngặt sao?” Trong phòng phát sóng trực tiếp, Phó giáo sư Trương nhìn thấy Lý giáo sư và họ bị bắt, ảm đạm rời đi.

Các chuyên gia và giáo sư khác, sắc mặt phức tạp.

Cô bé ngốc host livestream, cũng không biết phải giải thích thế nào, cầm micro ngơ ngác nhìn cảnh tượng trong Tần Lĩnh Mê Cung.

Ngoài cửa đồng, Thường Ngộ Cương nhìn vào camera, nói: “Trong vòng hai ngày, phái người đến mở cánh cửa đồng khổng lồ, nếu không đội khảo cổ đừng hòng một ai sống sót đi ra!

Tôi sẽ không chia cho họ đồ ăn thức uống, các người muốn nhìn đội khảo cổ chết thì cứ nhìn đi!” Thường Ngộ Cương nói xong, trói đội khảo cổ lại, ném sang một bên.

Lương thực họ mang đến rất nhiều, đủ cho Tá Lĩnh Lực Sĩ ăn một ngày rưỡi.

“Lý giáo sư, ông có muốn nói vài câu không?” Thường Ngộ

Cương chĩa camera drone vào Lý giáo sư.

Lý giáo sư nhìn vào camera, khẽ nói: "Tôi sai rồi.

Tôi một lòng vì khảo cổ, không ngờ lại xảy ra sai sót.

Tôi có tội, nhưng đội khảo cổ không có tội, họ còn trẻ, hy vọng các người có thể cân nhắc cứu họ." Lời này vừa nói ra, cư dân mạng càng mắng chửi dữ dội.

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp cũng im lặng.

Phó giáo sư Trương đã về, Ngô Tứ Ý cũng không tiếp tục xem nữa, chỉ còn lại một số chuyên gia và giáo sư bàn luận.

Trong căn phòng cho thuê.

Tần Ly nhìn thấy cảnh này, chạy sang phòng bên cạnh tìm Tần An.

Nhưng vừa đến cửa định gõ, cô bé lại dừng lại.

Cô bé không biết, nên nói với anh trai thế nào.

Do dự một lúc, cô bé vẫn đi tìm Hoắc Băng.

"Cốc cốc cốc." Hoắc Băng mở cửa phòng, nhìn Tần Ly, cười nhạt nói: "Tần đại tiểu thư tìm tôi làm gì?" "Lý giáo sư và họ bị bắt rồi." Tần Ly nói.

"Liên quan gì đến tôi?

Liên quan gì đến cô?" Hoắc Băng nói một câu.

Tần Ly nghe vậy sững người, im lặng hồi lâu, ngẩng đầu nói: "Chẳng lẽ, không quản sao?" Hoắc Băng nghe vậy cười nhạt, nhìn thẳng vào Tần Ly, nói: "Ai đi quản?

Cô sao?

Cô có năng lực sao?

Cô vào đó còn không tự lo được cho mình, còn muốn đi cứu?

Tôi khuyên cô mấy ngày này vẫn nên tắt điện thoại, tắt máy tính, giả vờ như không biết đi.

Cô nghĩ Lý giáo sư thật sự ngốc, lại xuống mộ vào thời điểm này sao?

Ông ta không biết trong mộ có đạo mộ tặc sao?

Nhưng ông ta vẫn mang theo rất nhiều đồ ăn và vũ khí vào.

Nếu ông ta thật sự muốn thám mộ khai quật lịch sử, vì sao trước đó không đi?

Vì sao không đợi thêm hai ngày nữa rồi hãy đi?

Cứ nhất định xuống mộ vào thời điểm này, thật sự chỉ vì muốn mở cánh cửa đồng khổng lồ sao?

Cô đúng là đồ ngốc, dùng não của mình mà suy nghĩ kỹ đi, chuyện này tốt nhất đừng quản, cô chết không sao, nhưng đừng kéo Tần An vào." Hoắc Băng mắng một câu rồi đóng cửa phòng trở về phòng mình.

Tần Ly đứng ngoài cửa hồi lâu, trong đầu vang vọng lời của Hoắc Băng.

Đúng vậy, vì sao Lý giáo sư lại xuống mộ vào thời điểm này?

Ông ta thật sự không biết gì sao?

Không, ông ta biết, ông ta biết tất cả mọi chuyện!

Tần Ly im lặng rất lâu, quay người về phòng, tắt máy tính và điện thoại, giả vờ như không biết gì.

Còn các chuyên gia và giáo sư trong phòng phát sóng trực tiếp, cũng đang bắt tay vào chuẩn bị tổ chức đội cứu viện.

Lần đầu tiên họ nghĩ đến là Phó giáo sư Trương và Ngô Tứ Ý, chỉ

có điều gọi điện thoại qua, Phó giáo sư Trương đã uống say không đi được, Ngô Tứ Ý có việc nhà không đi được.

Họ lại muốn gọi Tần Ly, nhưng điện thoại không liên lạc được, người cũng không ở trường.

Còn Hoắc Băng thì sao, Hoắc Băng tự mình lấy cớ không khỏe từ chối.

Điều này khiến một số chuyên gia và giáo sư có chút khó xử, không tìm được ai, ai sẽ dẫn đội đi cứu đây?

"Phó giáo sư Trương trước đó đã nói, hiện tại xuống mộ có vấn đề, nhưng Lý giáo sư vẫn đi." "Đợi Phó giáo sư Trương tỉnh lại, chúng ta hãy nói chuyện kỹ với ông ấy, còn cả Tần Ly, tìm cách để cô bé đi cùng xuống mộ, chỉ có cô bé đi, người thần bí mới xuất hiện giúp đỡ." "Còn Hoắc Băng thì, không khỏe không đi thì thôi, Lý giáo sư và đội khảo cổ, vẫn phải đi cứu." Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp bàn luận.

Suốt cả một ngày tiếp theo, hình ảnh livestream đều là Tá Lĩnh Lực Sĩ tìm cách mở cánh cửa đồng khổng lồ.

Kết quả họ bất kể dùng lửa đốt hay nước dội, sau khi mở ra vẫn không nhìn thấy phòng mộ chính.

Cứ như thể, phòng mộ chính không tồn tại phía sau cánh cửa đồng vậy.

Họ không dám dùng bom để nổ, một khi nổ sập cổ mộ, tất cả mọi người đều phải chết.

Lý giáo sư sắc mặt phức tạp ngồi trên mặt đất, ông ấy là người duy nhất không bị trói.

Đồng thời ông ấy trong lòng cũng rõ, lần thám mộ liều lĩnh này, cho dù có đi ra được, sự nghiệp khảo cổ của ông ấy cũng chấm dứt

tại đây.

Vẻ mặt ông ấy rất sầu muộn, ruột gan hối hận.

Ông ta đã bị lừa. … Đội cứu viện, chậm chạp không thể tổ chức được, người có kinh nghiệm không dám đi, người không có kinh nghiệm đi rồi cũng vô ích.

Phó giáo sư Trương uống say nghỉ ngơi không gặp ai, Ngô Tứ Ý không biết là cố ý hay vô ý, lúc ra khỏi cửa chân trái vấp chân phải ngã.

Tần Ly vẫn không liên lạc được, mãi không có tin tức, cũng không tìm được người ở đâu, chỉ biết là đã dọn ra ngoài ở.

Dường như ai cũng hiểu, Lý giáo sư và họ là tự làm tự chịu.

Cứ như vậy trải qua một ngày, vẫn không có tiến triển gì.

Ngày hôm sau.

Lý giáo sư và đội khảo cổ đói khát khó chịu, đặc biệt là Lý giáo sư, vốn đã có tuổi, lại không ăn không uống một ngày rồi, sớm đã suy yếu.

Thường Ngộ Cương giả vờ như không thấy, sẽ không đưa đồ ăn cho Lý giáo sư và họ.

Đội cứu viện, chậm chạp không tổ chức được, dường như Lý giáo sư và họ đã bị bỏ rơi.

Phía phòng phát sóng trực tiếp, cũng không ai còn nói chuyện tổ chức đội cứu viện nữa, ai cũng sợ mình phải dẫn đội.

Mãi đến chiều, đội cứu viện cũng không có tin tức gì.

Tần Ly trong phòng đã xem rất lâu, cuối cùng vẫn đi gõ cửa phòng Tần An.

“Cốc cốc cốc.” Tần An đứng dậy mở cửa, nhìn thấy Tần Ly đứng ngoài.

“Vào đi.” Tần An nói một tiếng, để Tần Ly đi theo vào.

Vào phòng, Tần Ly nhìn thấy chiếc máy tính tắt trên bàn, ngẩng đầu nhìn Tần An.

“Thật sự không quản gì sao?” Tần Ly hỏi một câu.

“Em gái à, em có năng lực không?” Tần An hỏi ngược lại một câu.

Tần Ly cúi đầu không nói.

Chương 54

“Em nghĩ, một đất nước An Lạc rộng lớn như vậy, sẽ không có ai đi cứu Lý giáo sư và họ sao?” Tần An mở miệng nói.

“Ai sẽ đi cứu?” Tần Ly ngẩng đầu hỏi.

“Các cơ quan liên quan chứ, chỉ có điều hình ảnh trực tiếp có lẽ em sẽ không xem được.

Về mở máy tính của em lên xem đi.” Tần An thản nhiên nói.

Tần Ly nghe vậy, ngồi trước bàn máy tính, thành thạo mở máy tính của Tần An lên.

Tần An: “…” “Em đúng là không khách khí chút nào.” Trong livestream.

Một nửa màn hình chiếu cảnh đạo mộ tặc ngoài cửa đồng khổng lồ, một nửa là các chuyên gia ở ngoại vi Tần Lĩnh Mê Cung.

“Tá Lĩnh Lực Sĩ các người nghe rõ đây, tôi cho các người một cơ hội nữa, lập tức thả người ra đầu hàng, nếu không các người sẽ phải gánh chịu cơn giận của toàn dân tộc!” Chuyên gia Chu chính nghĩa nói.

“Có bản lĩnh thì đến đây!” Thường Ngộ Cương trực tiếp khiêu khích.

Chuyên gia Chu nghe vậy, lập tức cắt đứt liên lạc.

Từng chiếc trực thăng vũ trang bay đến, không ít binh lính từ trực thăng hạ xuống.

Cảnh này, làm chấn động thế nhân.

Trên livestream, còn có mấy chữ đỏ chói: “An Lạc rộng lớn, sao có thể dung thứ đạo mộ tặc hoành hành!” Đây chính là sức mạnh của An

Lạc!

Mọi người trong livestream, lập tức phấn khích.

“Vãi chưởng, vì để cứu Lý giáo sư và họ, lại điều động binh lính, cái này cũng quá lỗ vốn rồi!” “Tôi cảm thấy cảnh tiếp theo sẽ rất cháy, nhưng cũng có chút không phù hợp với trẻ em.” “Binh lính cứu không chỉ Lý giáo sư và họ, còn có trọng trách bảo vệ văn vật, ai cũng biết văn vật trong Tần Lĩnh Mê Cung, một khi được khai quật, chắc chắn sẽ làm chấn động trong ngoài nước.” “Tôi cảm thấy, nhiều binh lính như vậy, đủ để san bằng cổ mộ rồi.” Mọi người trong livestream bàn luận sôi nổi.

Điều động binh lính, là chuyên gia Chu đã xin phép rất lâu mới được.

Phía quốc gia cũng toàn lực ủng hộ, dù sao Tần Lĩnh Mê Cung, liên quan quá lớn.

Sau khi năm trăm binh lính hạ xuống, biết cách đi lại, quả quyết đi vào mê cung.

Sau đó màn hình livestream bị cắt, chỉ còn lại dòng chữ: “An Lạc rộng lớn, sao có thể dung thứ đạo mộ tặc hoành hành.” Tần Ly kinh ngạc nhìn Tần An, có chút khó hiểu: “Cái này cũng quá hào phóng rồi, điều động binh lính đi cứu!” “Cái cổ mộ đó không đơn giản đâu.” Tần An lẩm bẩm, sau đó nói: “Hơn nữa quốc gia đã phái binh lính, một mặt là để bảo vệ văn vật không bị phá hoại, mặt khác là để trấn áp đạo mộ tặc.

Chắc em cũng rõ, mấy năm gần đây đạo mộ tặc hoành hành, gây án khắp nơi; còn giới khảo cổ thì rất vô năng… à, trừ một vài người cá biệt, nên không ít văn vật bị thất lạc, quốc gia đã muốn trấn áp đạo mộ tặc từ lâu rồi.

Nếu không phải cảnh tượng có chút không phù hợp với trẻ em, tuyệt đối sẽ trực tiếp trấn áp đạo mộ tặc.” Tần An thản nhiên nói.

Lý giáo sư dám đi vào, đã nghĩ kỹ đường lui rồi.

Tần An thậm chí còn có chút nghi ngờ, Lý giáo sư là thật sự ngốc, hay là cố ý câu dẫn chấp pháp?

Hình ảnh trực tiếp biến mất, nên tiếp theo cũng không có gì đáng xem.

“Em có thể về rồi chứ?” Tần An nhìn Tần Ly nói.

Tần Ly nhìn thanh Hắc Kim Cổ Đao trên bàn, muốn cầm lên nghịch một chút, kết quả dùng hết toàn bộ sức lực cũng không nhấc nổi.

“Thanh đao này nặng bao nhiêu vậy?” Tần Ly hỏi một câu.

“Nặng hơn em mấy lần.” Tần An nói.

Tần Ly đi đến bên cạnh Tần An, cúi đầu nói: “Đi dạo với em được không?” “Không.” Tần An quả quyết từ chối.

“Anh đeo khẩu trang vào, không ai nhận ra anh đâu.” Tần Ly nói.

“Không.” “Anh không đi thì em… em…” Tần Ly nghĩ nghĩ, nói: “Em sẽ không nghe lời anh nữa.” “Em vì sao cứ nhất định muốn dẫn anh đi dạo vậy?” Tần An khó hiểu nói.

Tần Ly nghĩ nghĩ, suy tư nói: “Vì em muốn mua đồ.” “Vậy nên em muốn anh trai giúp em xách đồ sao?” Tần An liếc nhìn Tần Ly.

Tần Ly gật đầu, cầu xin hồi lâu, Tần An không chịu nổi nữa, mới đồng ý đi cùng cô bé. … Trong Tần Lĩnh Mê Cung.

Binh lính dựa theo chỉ dẫn tránh né tất cả bẫy và cơ quan, một mạch chạy nhanh về phía trước.

Tốc độ của họ rất nhanh, chưa đầy một giờ, đã đến cửa động Cửu Hoàn.

Sau đó, họ bố trí xong chiến thuật, rồi mới đi vào, ẩn nấp.

Khi họ đi qua cửa động Cửu Hoàn, liền phục kích trong bóng tối.

Lính bắn tỉa đã tìm được vị trí, ngắm bắn xong.

Tiểu Vương cảm thấy có chút không ổn, quá đỗi yên tĩnh.

"Lý giáo sư, rốt cuộc là ai đã để các ông vào đây?" Tiểu Vương đi đến trước mặt Lý giáo sư hỏi.

Lý giáo sư rất suy yếu, không đáp lời.

"Bắn!" "Băng!" Trong bóng tối, lập tức vang lên một tiếng súng, một Tá Lĩnh Lực Sĩ ngã vật xuống.

Ngay sau đó, binh lính từ trong bóng tối xông ra, tay cầm vũ khí nóng quét bắn.

Thường Ngộ Cương đồng tử co rút, hắn không ngờ binh lính lại đích thân xuất động.

"Quỳ xuống không giết!" Binh lính lớn tiếng hét.

Tá Lĩnh Lực Sĩ hoảng loạn, có kẻ chạy trốn, có kẻ quỳ xuống cầu xin.

Thường Ngộ Cương nhìn về phía Tiểu Vương, nhưng lại phát hiện Tiểu Vương đã sớm chạy trốn rồi.

"Khốn kiếp!" Thường Ngộ Cương thầm mắng một tiếng, chạy trốn cũng không thèm mang theo mình.

Ngay lập tức, hắn nhìn về phía Lý giáo sư, định bắt Lý giáo sư làm lá chắn, kết quả lính bắn tỉa trong bóng tối, một phát súng bắn gãy một cánh tay của hắn.

“Phanh!” Kèm theo một tiếng súng, một cánh tay của Thường Ngộ Cương bị bắn gãy.

Hắn lùi lại mấy bước, chạy trở lại trong cánh cửa đồng khổng lồ trốn đi.

Binh lính đi qua đại lộ đồng, giải cứu Lý giáo sư và họ, còn có hơn mười Tá Lĩnh Lực Sĩ đã quỳ xuống kịp thời.

Họ mình đầy máu, run rẩy không ngừng.

Họ nằm mơ cũng không ngờ, quốc gia lại điều động binh lính đến đối phó với họ.

Điều này đơn giản là dùng đại bác bắn muỗi.

Sau khi giải quyết xong, binh lính dẫn Lý giáo sư và họ rời đi.

Ra ngoài, màn hình livestream mở ra, tất cả mọi người đều nhìn thấy một cảnh tượng kinh ngạc.

Binh lính đưa ra toàn bộ đội khảo cổ, còn có hơn mười Tá Lĩnh Lực Sĩ, mười mấy Tá Lĩnh Lực Sĩ đó đều sợ đến tè ra quần, trên người còn vương vết máu.

“Tôi cảm thấy, những Tá Lĩnh Lực Sĩ khác, chắc là sẽ không bao giờ ra được nữa!” “Đạo mộ tặc đã chạm đến giới hạn cuối cùng của quốc gia, giết tốt lắm!” “Lần này chắc không ai dám đạo mộ nữa nhỉ?” “Có hơi tàn nhẫn không?” “Tàn nhẫn ư?

Nếu binh lính không đi cứu, thì đội khảo cổ một ai cũng không ra được!

Hơn nữa trước đó Tá Lĩnh Lực Sĩ, chẳng phải cũng đã dồn đội cứu viện xuống vực sao?” “Nói tàn nhẫn, không chừng cũng là đạo mộ tặc.” Sau trận chiến này, Tá Lĩnh Lực Sĩ coi như đã phế.

Ai cũng không ngờ, các cơ quan liên quan lại điều động binh lính

đến giải cứu đội khảo cổ.

Và các cơ quan liên quan cũng lên tiếng, đối với đạo mộ tặc, tuyệt đối không khoan nhượng.

Còn Lý giáo sư sau khi ra ngoài, không hề chịu bất kỳ hình phạt nào, ngược lại vẫn tiếp tục làm giáo sư, điều này không khỏi khiến người ta suy đoán.

Ông ấy rốt cuộc là cố ý thám mộ bị bắt, hay là vô năng thám mộ bị bắt?

Đại học Kinh Châu, khu nhà ở của giáo sư.

Lý giáo sư và một số chuyên gia của cơ quan liên quan, xách rượu ngon, đi đến cửa nhà Phó giáo sư Trương.

"Cốc cốc cốc…" Tiếng gõ cửa vang lên, người ra mở cửa là Phó giáo sư Trương.

Ông ấy bước ra mở cửa, nhìn thấy Lý giáo sư và những người khác, sững người một chút, sau đó nói: "Mời vào ngồi." Lý giáo sư và những người khác bước vào phòng, đặt rượu ngon mang theo lên bàn.

"Xin lỗi, mấy ngày trước tôi uống nhiều quá, bây giờ không thể uống rượu được." Phó giáo sư Trương mở miệng nói.

Lý giáo sư nghe vậy, trực tiếp nói: "Tôi biết ông vẫn còn ý kiến về việc tôi cưỡng chế xuống mộ, nhưng thực ra tôi chỉ vì muốn dẫn dụ đạo mộ tặc ra, mới không thể không xuống mộ." Phó giáo sư Trương nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Lý giáo sư, nghi ngờ hỏi: "Thật sao?" "Lão Trương à, ông và tôi đã cộng tác nhiều năm như vậy, ông thấy tôi đã bao giờ xuống mộ chưa?

Chương 55

Huống chi lần này trong mộ còn có đạo mộ tặc, tôi ăn no rửng mỡ mà lại đi xuống mộ vào thời điểm then chốt này sao?" Lý giáo sư giải thích.

Ông ấy đã liên hệ với chuyên gia Chu, để ông ấy dẫn đội xuống mộ, dẫn dụ đạo mộ tặc ra, một mẻ hốt gọn!

Lần này đã giải quyết được không ít đạo mộ tặc.

"Cũng phải, ông chưa từng xuống mộ, thái độ cứng rắn muốn xuống mộ lần này, bản thân đã có vấn đề rồi." Phó giáo sư Trương nói.

"Đạo mộ tặc đã được giải quyết, chúng tôi vẫn hy vọng ông tiếp tục dẫn đội khảo cổ xuống mộ thám hiểm, dù sao ông có năng lực tổ chức và thực hiện rất cao." Một chuyên gia nói.

"Vị người thần bí kia, ông có biết không?" Một người khác hỏi.

Phó giáo sư Trương im lặng một lát, nói: "Tôi khả năng cao đã đoán được thân phận của cậu ấy, nhưng tôi không thể tiết lộ." "Cậu ấy có liên quan đến đạo mộ tặc không?" Lý giáo sư trầm giọng hỏi.

"Các ông tin vào phán đoán của tôi không?" Phó giáo sư Trương hỏi ngược lại một câu.

"Tin." Các chuyên gia khác nói.

"Không liên quan!

Có lẽ các ông cảm thấy tiểu ca thần bí có liên quan đến đạo mộ, nhưng theo tôi được biết, cậu ấy không hề có chút quan hệ nào với đạo mộ, hơn nữa vì một số lý do, cậu ấy rất đáng tin cậy!" Phó giáo sư Trương trực tiếp nói.

“Vậy thì được, chỉ cần tiểu ca thần bí đó không phải đạo mộ tặc là tốt, nếu cậu ấy là đạo mộ tặc, thì toàn bộ cổ mộ An Lạc, cậu ấy đều có thể ra vào tự do, chúng ta cũng không có cách nào.” Lý giáo sư nói.

Mục đích chính của họ đến tìm Phó giáo sư Trương là để Phó giáo sư Trương xuống mộ, thứ hai là để làm rõ thân phận của tiểu ca thần bí.

Bây giờ tiểu ca thần bí không có vấn đề gì, họ cũng yên tâm.

“Vậy Phó giáo sư Trương, có thể dẫn đội không?” Các chuyên gia khác trịnh trọng hỏi.

“Được, nhưng đội viên khảo cổ, tôi muốn tự mình chiêu mộ!” Phó giáo sư Trương nghiêm túc nói.

“Được thôi, cho ông một ngày để chuẩn bị, ngày mai tiến vào mộ thế nào?” “Được.” Phó giáo sư Trương gật đầu.

Sau khi thương lượng xong, các chuyên gia và Lý giáo sư mới rời đi.

Phó giáo sư Trương ngồi trên ghế sofa, bình tĩnh lại hồi lâu, mới lấy điện thoại ra, tìm số điện thoại của Tần Ly. … Trong căn phòng cho thuê.

Tần Ly ngồi trong phòng trọ của Tần An, nhìn anh trai mình ngồi trước máy tính chơi game.

“Anh, bình thường anh đâu có rèn luyện, vì sao vóc dáng vẫn rất tốt?” Tần Ly không nhịn được hỏi.

Tần An không trả lời cô bé, tiếp tục chơi game.

“Đinh đông!” Đột nhiên, điện thoại của Tần Ly có tin nhắn đến.

Tần Ly lấy ra xem, là của Phó giáo sư Trương gửi đến, hỏi cô bé

ngày mai có thời gian không, cùng nhau xuống mộ.

"Anh, Phó giáo sư Trương bảo em ngày mai đi cùng xuống mộ, anh xem…" "Tùy em." "Không phải, em hỏi em có cần chuẩn bị gì không." Tần Ly nói.

Tần An nghe vậy, một đợt tiêu diệt đối thủ phá nát pha lê, sau đó tắt máy tính, quay người nhìn Tần Ly.

"Xuống mộ rất nguy hiểm em có biết không?" "Biết chứ, nên anh phải nhanh chóng đi bảo vệ em chứ." Tần Ly nói như vậy.

Tần An: "…" "Hệ thống, có thể chế tạo Nghịch Lân thành vũ khí phù hợp cho con gái không?" Tần An hỏi trong lòng. 【Đinh, phát hiện chủ ký sinh có nhu cầu, hệ thống này có thể tiến hành rèn đúc cho chủ ký sinh!】 Giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang lên.

"Được, hai vảy Nghịch Lân, chế tạo thành nga mi thứ, tụ tiễn, và ba chiếc song hưởng hoàn." Tần An thầm nghĩ trong lòng.

Tần An vừa nói xong, giọng nói của hệ thống lại vang lên. 【Đinh, chế tạo thành công!】 Nhanh vậy sao?

Tần An có chút bất ngờ, hiệu suất của hệ thống này, thật là tuyệt vời!

Tần An kéo ngăn kéo ra, lấy ra vũ khí và song hưởng hoàn đã chế tạo, chỉ có điều anh giữ lại một chiếc song hưởng hoàn trong tủ sách.

"Cái này là gì?" Tần Ly có chút khó hiểu.

"Đây là song hưởng hoàn, em đeo một cái anh đeo một cái, đến lúc đó trong mộ khẽ chạm vào song hưởng hoàn, tiện liên lạc." "Đinh…" Tần An chạm vào một cái, phát ra một tiếng kêu thanh thúy.

"Cảm ơn anh!" Tần Ly mừng rỡ đeo vào tay.

"Tụ tiễn và nga mi thứ, em chọn một thứ đi." "Tụ tiễn đi, nga mi

thứ em không biết dùng.” Tần Ly chọn cái trước.

Nga mi thứ giống như chiếc đũa, dài khoảng ba mươi centimet, hai đầu đều rất sắc bén, hơn nữa ở giữa có một cái móc cài ngón tay.

“Chậc, Tần An, anh vậy là có chút thiên vị rồi đấy.” Hoắc Băng đi vào, mặt đầy vẻ hâm mộ nhìn Tần Ly.

“Con bé là em gái tôi, tôi thiên vị cái gì?” Tần An nhìn Hoắc Băng.

“Vậy nga mi thứ này, anh có thể cho tôi mượn dùng một chút không?

Tôi có thể, bảo vệ em gái anh.” Hoắc Băng nói.

Cô ấy nhìn ra được, những vũ khí này, đều được chế tạo từ Nghịch Lân, vô cùng quý giá.

“Mới không cần cô bảo vệ đâu, anh trai em sẽ bảo vệ em.” Tần Ly bĩu môi nói.

“Có thể cho cô, nhưng khi tôi không ở đó, cô phải đảm bảo an toàn cho em gái tôi.” Tần An nhìn Hoắc Băng nói.

“Được thôi!” Hoắc Băng gật đầu, nhận nga mi thứ từ tay Tần An.

Tần An dù sao cũng là nam giới, hơn nữa vào mộ còn phải ẩn giấu thân phận, không tiện cứ đi theo Tần Ly mãi.

Phải biết, Tần Ly là con gái, lỡ đi vệ sinh thì sao?

Chỉ có Hoắc Băng mới có thể đi theo.

Còn về chiếc song hưởng hoàn cuối cùng có cho cô ấy hay không, thì sau này tính.

“Những vũ khí này, được chế tạo từ vảy Nghịch Lân của ly long phải không?” Hoắc Băng nhìn Tần An.

Cô ấy đã thấy Nghịch Lân Tần An mang về.

“Đúng vậy.” Tần An cũng không che giấu.

“Anh, đó là văn vật mà, anh vậy mà…” “Văn vật, ly long là văn vật sao?

Nó không phải yêu thú sao?” “Yêu thú… hình như cũng đúng.” “Được rồi, nhanh chóng đi nghỉ ngơi đi, ngày mai phải xuống mộ rồi.” Tần An tiễn hai người họ đi.

Sau đó mới ngồi trước máy tính, mở livestream lên.

Trên đó tuyên bố tin tức ngày mai, lập tức bình luận sôi nổi như triều dâng.

“Chuyện chuyên nghiệp, vẫn phải dựa vào người chuyên nghiệp mà làm, mãi mãi tin tưởng Phó giáo sư Trương!” “Không biết chị Tiểu Ly học tỷ và Hoắc đại nãi có đi không?” “So với hai người họ, tôi càng mong chờ tiểu ca thần bí có thể xuất hiện!” “Mong chờ!” Xem xong màn hình khởi động livestream, Tần An lặng lẽ mở game lên. … Ngày hôm sau.

Sáng sớm tinh mơ, đội khảo cổ do Phó giáo sư Trương tổ chức, đã tập hợp tại Đại học Kinh Châu.

Đội khảo cổ lần này ông ấy tổ chức, đều là những người có năng lực, có hơn mười người là những người đã cùng ông ấy thám mộ lần trước.

Đợi Tần Ly và Hoắc Băng đến, Phó giáo sư Trương bước lên phía trước.

“Đã chuẩn bị xong hết rồi chứ?” “Vâng.” Hai người gật đầu.

“Cậu ấy đâu?” Phó giáo sư Trương hỏi một câu.

“Chắc vẫn đang ngủ.” Tần Ly nói.

“Vậy thám mộ…” “Anh ấy có thể đến bất cứ lúc nào!” Tần Ly

tiếp tục nói.

Lời này vừa nói ra, Phó giáo sư Trương gật đầu, hô to: "Xuất phát!" Ba canh giờ sau.

Màn hình livestream mở ra, nửa bên trái là tình hình đội của Phó giáo sư Trương tiến vào cổ mộ, nửa bên phải là cô bé ngốc host livestream.

"Cách ba ngày, Phó giáo sư Trương tiếp tục dẫn đội khảo cổ thâm nhập thám mộ, không biết các vị khán giả trước màn hình, đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?" "Nghe nói lần thám mộ này, sẽ mở cánh cửa đồng khổng lồ, không chừng có thể chiêm ngưỡng dung nhan mỹ nhân cổ đại Bao Tự đó!" "Các vị cư dân mạng, mong chờ không?" Cô bé ngốc host livestream vài câu đã đẩy nhiệt độ livestream lên cao trào.

Vô số cư dân mạng trong livestream, càng điên cuồng gửi bình luận.

Chương 56

"Cuối cùng cũng đợi được giáo sư Trương, hy vọng lần này có thể mở cánh cửa đồng khổng lồ!" "Đừng đến lúc đó chỉ còn lại hai bộ xương khô là được." "Nếu có thể, tôi lại thích tiện thể mở cả quan tài tướng quân ra xem." "Mà nói, mãi không thấy tiểu ca thần bí, cậu ấy không ra ngoài, hay là chưa đến?" … Trong lúc mọi người bàn luận, Phó giáo sư Trương đã dẫn đội tiến vào Tần Lĩnh Mê Cung.

Lần này tiến vào, ông ấy còn phải mở quan tài trong phòng mộ tướng quân, đây là yêu cầu của cơ quan liên quan.

Bởi vì camera drone, có thể quay rõ những người trong mộ.

Khi Phó giáo sư Trương và họ tránh né trùng trùng điệp điệp cạm bẫy, tiến vào phòng cổ mộ, nhìn thấy không ít vết máu khô.

"Mọi người chú ý an toàn, Tiểu Vương và Phó môn chủ Tá Lĩnh vẫn chưa đi, gặp Phó môn chủ thì trực tiếp nổ súng, gặp Tiểu Vương thì trước tiên hãy nói chuyện." Phó giáo sư Trương phân phó với đội khảo cổ.

"Được." Mọi người đều gật đầu.

"Hôm nay chúng ta đến, không chỉ là thám mộ, mà còn là để mở quan tài, lát nữa đi qua phòng mộ tướng quân thì trước tiên hãy mở quan tài tướng quân." Phó giáo sư Trương tiếp lời.

"Ừm." Khi đi qua hành lang, mọi người một mạch đi đến trước cửa phòng mộ tướng quân.

Bên ngoài phòng mộ tướng quân, còn có hai binh sĩ, cầm trường mâu gỉ sét loang lổ, canh giữ cửa.

Hoắc Băng bước lên một bước, nga mi thứ trong tay lóe ra, nhẹ

nhàng dễ dàng đã hạ gục thi binh.

Phó giáo sư Trương có chút tán thưởng nhìn Hoắc Băng, cười gật đầu.

"Đi thôi!" Phó giáo sư Trương dẫn người tiến vào phòng mộ tướng quân.

Vừa bước vào, mọi người kinh ngạc nhìn thấy, trên huyền quan, ngồi một tiểu ca áo đen bịt mặt, thanh Hắc Kim Cổ Đao sáng bóng đặt bên cạnh.

"Cậu ấy đến từ lúc nào vậy?" Mọi người ai nấy đều chấn kinh.

Ngay cả Phó giáo sư Trương cũng vô cùng bất ngờ, họ đi chuyên cơ, cũng mới vừa đến.

Mà tiểu ca thần bí, vậy mà đã đến sớm rồi, cứ như đã đợi từ lâu vậy.

Nếu không phải biết thân phận của anh ấy, Phó giáo sư Trương cũng không dám tin, anh ấy chính là Tần An.

Người trong livestream và người trong phòng phát sóng trực tiếp, tập thể sững sờ.

"Vãi chưởng, tiểu ca thần bí không ra khỏi mộ sao?" "Rất có khả năng, nếu không sẽ không xuất hiện ngay lập tức trong mộ tướng quân, mà còn không kinh động thi binh." "Tôi đột nhiên nghi ngờ, tiểu ca thần bí này có phải là người không?

Anh ấy không ăn không uống, làm sao sống sót trong cổ mộ?" Trong phòng phát sóng trực tiếp.

Không ít chuyên gia và giáo sư cũng vẻ mặt mờ mịt, không rõ tình hình.

"Vốn dĩ tôi không tin thuyết quỷ thần, nhưng bây giờ…" "Cái đó,

ai trong các ông là nhà khoa học?

Có thể dùng thuật ngữ khoa học giải thích một chút không?" "Cái này… thật sự không giải thích được!" Đối với tiểu ca thần bí xuất hiện trong mộ thất, họ hoàn toàn không biết là tình huống gì.

Tần Lĩnh Mê Cung.

Sau khi Tần An và mọi người đến, anh khẽ hỏi: "Có cần mở quan tài không?" "Ừm." Phó giáo sư Trương gật đầu.

"Sau khi mở quan tài, các ông sẽ kinh ngạc lớn, ngoài ra… các ông tốt nhất nên chuẩn bị phòng bị." Tần An khẽ nói.

Lời này vừa nói ra, Phó giáo sư Trương và những người khác đều lùi lại, đồng thời lấy vũ khí phòng bị ra.

"Bịt tai lại, tránh bị chấn động ngất xỉu." Tần An vừa nói xong, mọi người đã có chuẩn bị từ trước, lấy nút bịt tai đặc chế ra, đeo vào tai.

Lần thám mộ này, họ chuẩn bị rất chu đáo.

Tần An một tay nắm Hắc Kim Cổ Đao, một luồng đao phong vô hình tỏa ra.

"Keng keng keng…" Tần An chém nhanh vào chín sợi xích kéo quan tài, phát ra âm thanh cực kỳ chói tai.

Mỗi nhát đao xuống, sợi xích đều đứt lìa.

"Cạch!" Khi sợi xích sắt cuối cùng đứt lìa, quan tài từ trên không rơi xuống, đập thẳng vào cây đồng cổ.

"Leng keng keng…" Chuông đồng vang lên, nắp quan tài đột nhiên đổ xuống.

"Rầm!" Khi nắp quan tài rơi xuống, một thi thể mặc long bào màu đen, thân hình khá béo, và mặt khá tròn xuất hiện trước mặt mọi

người.

Tuy nhiên quan tài bị lộn ngược, nên trong mắt mọi người, thi thể đều là ở tư thế lộn ngược.

Mọi người trong livestream, đều phải xoay ngược điện thoại mới nhìn thấy mặt chính diện.

Trong quan tài, có không ít ngọc khí tùy táng, nhưng sau khi tiếp xúc với không khí, dần dần bắt đầu oxy hóa.

"Mau, bảo vệ thi thể và văn vật!" Phó giáo sư Trương vội vàng ra hiệu, thông báo cho những người khác.

Đội khảo cổ vừa định tiến lên, Tần An từ trên không đáp xuống, đưa tay ngăn họ lại.

Chỉ thấy, người trong quan tài nhanh chóng phát sinh dị biến.

Từng mảnh vảy màu xanh lục nổi lên trên người đó, tay chân người đó cũng bắt đầu cử động.

Còn đôi mắt ông ta đột nhiên mở to, đỏ rực một mảng.

"Gầm!" Người trong quan tài phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Thông Minh Ngữ của Tần An, lập tức nghe hiểu lời ông ta.

"Kẻ nào quấy rầy bản vương trùng sinh?" Vị vương đó hai chân đáp xuống, lật người đứng trên cây đồng cổ.

"Gầm gầm gầm… (Đây là phòng tùy táng của tướng quân, vì sao ta lại ở trong mộ tướng quân?)" Vừa nói xong, cơ thể ông ta biến dị càng lúc càng nhiều, vảy đen lập tức bao phủ toàn thân, hai tay ông ta biến thành móng vuốt, còn có móng vuốt sắc bén.

"Gầm… Giết!" Con rồng biến dị lập tức xông về phía Tần An!

Tần An vung Hắc Kim Cổ Đao chém ra, nhưng bị nó tránh được.

Nó dường như biết Tần An không dễ chọc, liền đi đối phó với những người phía sau Tần An.

"Đinh!" Tần An khẽ chạm vào chiếc song hưởng hoàn trên tay, tạm thời khống chế thi biến vương.

Anh nhìn ra được, vị vương này khi ngủ say đã mượn máu của ly long hoặc minh châu trước ngực, nên mới bất tử sau khi chết, và phát sinh thi biến.

Mà Nghịch Lân, chính là thứ quan trọng nhất của ly long, âm thanh phát ra, có lực ảnh hưởng chí mạng đối với ly long.

Vị vương biến dị này, bị ly long ảnh hưởng, cũng sẽ bị Nghịch Lân ảnh hưởng.

Mọi người trong livestream, hoàn toàn bị cảnh này dọa sợ.

"Mẹ kiếp, thi biến thì thôi đi, còn phát sinh biến dị nữa?

Thật là quá vô lý!" "Cái thi thể này đã bao nhiêu năm rồi?" "Mà nói, đây có chắc là tướng quân không?

Tướng quân sao lại béo như vậy?" "Tướng quân thời cổ đại đều rất béo đó chứ!" "Oa oa oa, sợ quá, có chị gái ngực to nào bảo vệ tôi không?" Mọi người trong livestream tuy sợ hãi, nhưng nghĩ đến tiểu ca thần bí ở đó, cũng không còn gì đáng sợ.

Trong Tần Lĩnh Mê Cung.

Sau khi vị vương kia dừng lại, Tần An nhanh chóng xông lên, một đao đánh bay ông ta.

"Phanh!" Vị vương biến dị đập mạnh vào tường, còn chưa kịp đứng dậy, đã bị Tần An ném Hắc Kim Cổ Đao ra, cắm chặt vào tường.

"Xoạt!" Vị vương biến dị, không ngừng giãy giụa, nhưng không

thoát ra được.

“Võ lực yếu như vậy, quả nhiên không phải tướng quân.” Tần An thản nhiên nói.

“Gầm gầm…” Thi biến vương gầm rú vài tiếng rồi dần mất đi hơi thở, gục đầu xuống.

Một chất lỏng màu xanh lục, chảy ra theo vết thương.

Tần An đi qua, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, lau khô thanh đao của mình trên long bào của ông ta.

Phó giáo sư Trương mí mắt giật giật, đó là cổ vật mà!

Ông ấy tháo nút bịt tai ra, xác nhận không còn âm thanh mới bảo mọi người tháo nút bịt tai xuống.

“Cái đó, không sao rồi chứ?” Phó giáo sư Trương hỏi một câu.

Tần An lắc đầu, nhảy lên cây đồng cổ ngồi xuống, khẽ nói: “Nghiên cứu đi!” Phó giáo sư Trương nghe lời Tần An nói, lúc này mới yên tâm dẫn người tiến lên nghiên cứu.

Trong chất lỏng màu xanh lục, lẫn lộn mùi tanh hôi.

“Thi biến thì thôi đi, sao lại yêu ma hóa nữa?” Phó giáo sư Trương nhíu mày khó hiểu.

Chương 57

“Ly long.” Tần An nhắc một câu.

Phó giáo sư Trương lập tức hiểu ra.

Nhà sinh vật học trong phòng phát sóng trực tiếp, cũng đưa ra phỏng đoán.

“Cái thi thể đó, có lẽ đã được tiêm máu của ly long, hoặc là đã hấp thụ tinh hoa sinh mệnh của ly long, tức là viên bảo châu kia.

Những mảnh châu vỡ mà Ngô Tứ Ý mang về, chúng tôi đã nghiên cứu rồi, trong mảnh châu vỡ ẩn chứa một nguồn năng lượng phong phú, tạm thời không thể đo lường được.” Nhà sinh vật học trong phòng phát sóng trực tiếp nói.

Các chuyên gia và giáo sư khác, cũng lần lượt đưa ra một loạt phân tích.

Cư dân mạng trong livestream, lần lượt bắt đầu bình luận.

“Phòng phát sóng trực tiếp nói mấy lời vô nghĩa có ích gì?

Chúng tôi muốn xem hiện trường!” “Kiến nghị sau này khi chia màn hình, chỉ chia một chút cho phòng phát sóng trực tiếp là được.” “Tầng trên +1!” “Các người có phát hiện không, tiểu ca thần bí trên tay hình như có đeo một cái vòng tay.” “Đúng vậy, không biết ở đâu bán, tôi muốn mua một cái giống vậy.” “Đừng đùa nữa, vòng tay mà tiểu ca thần bí đeo có thể đánh tống tử, chắc là hàng đặc chế rồi.” Mọi người trong livestream bàn luận sôi nổi, còn hình ảnh trực tiếp, cũng là hai phần ba là tình hình trong mộ thất, một phần ba còn lại dành cho mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp phân tích.

Trong mộ tướng quân.

Phó giáo sư Trương sau khi phân tích và phán đoán kỹ lưỡng, cuối cùng đưa ra một tin tức kinh ngạc.

"Cái thi thể này, không phải là tướng quân!" "Ngược lại rất có khả năng, là một vị vương." Phó giáo sư Trương trong lòng có chút chấn kinh.

"Ông ta là Chu U Vương." Tần An bình thản nói.

Lời này vừa nói ra, camera toàn bộ chĩa vào anh, Phó giáo sư Trương kinh ngạc hỏi: "Chu U Vương sao lại xuất hiện trong mộ tướng quân?

Vậy phòng mộ chính phía sau cánh cửa đồng, lại là ai?" "Sinh thời không thể yêu nhau, chết rồi cùng ngươi chung chăn gối!" Tần An bình tĩnh nói ra một câu.

Hàm nghĩa của câu này, khiến Phó giáo sư Trương có chút mơ hồ.

"Đây là, ý gì?" Phó giáo sư Trương nhìn đội khảo cổ.

Tần Ly bước ra nói: "Câu này, có lẽ là tướng quân nói với Bao Tự." Nghe vậy, mọi người lập tức hiểu ra.

Sinh thời không thể ở bên nhau, chết rồi chôn cùng nhau.

Mà trong mộ tướng quân là Chu U Vương, vậy trong phòng mộ chính… là tướng quân!

Khi đưa ra kết luận này, Phó giáo sư Trương kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Tần An ngồi trên cây đồng cổ, yên lặng nhìn những người phía dưới, lau thanh Hắc Kim Cổ Đao.

"Tức là, trong phòng mộ chính và mỹ nhân Bao Tự được chôn cùng, là tướng quân sao?" Phó giáo sư Trương ngẩng đầu nhìn Tần An.

“Ừm.” Tần An khẽ gật đầu.

Sau khi nhận được xác nhận của Tần An, Phó giáo sư Trương cảm khái nói: “Không hổ là tướng quân.” Cư dân mạng trong livestream, càng đưa ra không ít bình luận thần thánh.

“Chu U Vương: Đời này ta không ngờ, chết rồi còn bị cắm sừng!” “Ông ta càng không ngờ mình còn chết hai lần!” “Mà nói, tiểu ca thần bí giết Chu U Vương, có phạm pháp không?” “Cái này… Cuồng đồ Trương Tam ông thấy thế nào?” “Cuồng đồ Trương Tam ngoài vòng pháp luật: Đừng hỏi tôi, chuyện này không thuộc quyền quản lý của tôi.” “Vị tướng quân này cũng quá trâu bò đi!” “Đột nhiên có chút mong chờ mỹ nhân Bao Tự trong phòng mộ chính rồi.” “LSP, thẩm mỹ của người cổ đại và chúng ta không giống nhau, không chừng là mặt rỗ.” Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp cũng có chút bất ngờ, họ làm sao cũng không ngờ, trong phòng mộ tướng quân, lại nằm là Chu U Vương.

Hơn nữa còn thi biến rồi lại chết thêm một lần.

Nhưng cũng có điều tốt, ít nhất nhục thân được bảo tồn, hơn nữa dung mạo của Chu U Vương, cũng được camera drone ghi lại, có thể in 3D ra.

Nếu không phải bị tiểu ca thần bí đâm một nhát, thi thể của Chu U Vương, sẽ có giá trị nghiên cứu hơn nữa. … “Mà nói, anh làm sao mà biết được?” Hoắc Băng đi đến dưới cây đồng cổ hỏi Tần An.

Câu hỏi này, lập tức thu hút sự chú ý của không ít người.

Đúng vậy, anh làm sao mà biết được?

Tần An nâng Hắc Kim Cổ Đao lên, chỉ vào một câu nói trên ngưỡng cửa.

Câu nói đó là chữ kim văn, nếu không nhìn kỹ, chỉ sẽ lầm tưởng là

ký hiệu mà bỏ qua.

Phó giáo sư Trương đẩy kính, giải mã một lần.

“Bao Tự, chết rồi cùng ngươi chung chăn gối!” “Doanh Tử Lương!” “Doanh Tử Lương là ai?” Một thành viên đội khảo cổ đặt câu hỏi.

Mọi người như nhìn kẻ ngốc mà nhìn về phía người đó, Phó giáo sư Trương mở miệng nói: “Doanh Tử Lương, có lẽ chính là tướng quân.” Trong lúc nói chuyện, thi thể của Chu U Vương, đã được đóng gói cẩn thận.

“Tiếp tục đi thôi.” Tần An nhảy từ cây đồng cổ xuống, cắm Hắc Kim Cổ Đao vào thắt lưng, dẫn đường phía trước.

Có anh dẫn đường, đội khảo cổ ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

Phó giáo sư Trương bước những bước nhỏ theo sát bên cạnh Tần An, hỏi một số chuyện.

“Anh có thể mở cánh cửa đồng khổng lồ không?” “Ừm.” Tần An gật đầu.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt, chỉ cần có thể mở cánh cửa đồng khổng lồ, lần thám mộ này, cũng có thể thuận lợi hoàn thành.” Phó giáo sư Trương vui mừng nói.

Tần An đi được vài bước rồi dừng lại, nhắc nhở một câu: “Vật phẩm trong phòng mộ chính, mỗi món đều là quốc bảo, ông hãy chuẩn bị tốt.” Lời này vừa nói ra, Phó giáo sư Trương không khỏi thận trọng hơn.

Còn những người của cơ quan liên quan trong phòng phát sóng trực tiếp, nghe lời Tần An nói, càng nghi ngờ, Tần An có phải đã từng vào đó rồi không?

Nếu không sao lại hiểu rõ đến vậy?

Phó giáo sư Trương khẽ gật đầu, nhìn camera drone, nói: "Họ sẽ chuẩn bị tốt, tuyệt đối sẽ không để văn vật, bị đạo mộ tặc trộm đi!" Tần An không nói gì, yên lặng dẫn đường phía trước.

"Leng keng keng…" Đột nhiên, trên cây cầu treo phía trước, vang lên một trận tiếng chuông đồng.

"Đeo nút bịt tai vào!" Phó giáo sư Trương lập tức phân phó.

Mọi người lần lượt lấy nút bịt tai ra đeo vào, cách ly mọi âm thanh.

"Phát Khâu Trung Lang Tướng, tôi không có ý đối địch với ông, cũng không muốn đối đầu với đội khảo cổ, tôi chỉ muốn một thứ trong phòng mộ chính!" Giọng nói của Tiểu Vương, lẫn trong tiếng chuông đồng.

"Thứ mà ngươi muốn, là trường sinh dịch phải không?" Tần An đáp lời.

"Đúng vậy!" Tiểu Vương lại nói.

"Đó là độc dược, ngươi chắc chắn muốn sao?" "Tôi muốn cứu đại ca của tôi, chỉ có trường sinh dịch mới có thể cứu ông ấy, ông ấy đã trúng lời nguyền, sắp chết rồi!" Tiểu Vương lại nói.

"Lời nguyền của Nữ Vương?" Tần An hỏi một câu.

"Đúng!" Tiểu Vương đáp một tiếng.

Tần An im lặng một lát rồi nói: "Có thể cho ngươi một chén, nhưng ngươi phải nợ ta một ân tình, lại không được phá hoại cổ vật, ngoài ra ngươi phải nói cho ta biết, Phó môn chủ Tá Lĩnh đang ở đâu." "Được." Tiểu Vương gật đầu, sau đó nói: "Thường Ngộ Cương đang phục kích gần cửa đồng khổng lồ, chuẩn bị bắt giữ người của các

ông.” Nói xong, tiếng chuông dừng lại.

Sau khi tiếng chuông đồng lắng xuống, Tần An mới ý tứ tháo tai nghe cho Giáo sư Trương và những người khác.

Tần Ly tiến lên hỏi: “Anh vừa mới nói chuyện đúng không?”.

“Không có.” Tần An đáp nhạt.

“Em vừa rõ ràng thấy môi anh mấp máy mà.” Tần Ly nói.

“Anh vừa đếm số.” Tần Ly vẫn còn chút nghi ngờ, nhưng Tần An không nói, cô cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ đành về rồi nói sau.

Bởi vì có tiếng chuông đồng vang lên, nên không ai ở hiện trường nghe thấy Tần An nói gì cả, thậm chí người xem trực tiếp cũng không nghe được.

“Vừa nãy tiểu ca thần bí hình như đang nói chuyện, có huynh đệ nào hiểu thần ngữ ra giải thích với.” “Tiểu ca thần bí hình như đang giao tiếp với thứ gì đó, nhưng anh ấy đeo khẩu trang, không thể dịch được.” “Tiểu ca thần bí càng ngày càng thần bí.” “Tôi có cảm giác cái cổ mộ này giống như nhà anh ấy vậy, không bị ảnh hưởng thì thôi, còn biết hết mọi thứ.” Cư dân mạng trong phòng trực tiếp bàn luận sôi nổi.

Còn mọi người trong phòng tổng hợp trực tiếp cũng vô cùng khó hiểu.

Tự dưng tiếng chuông đồng vang lên thì thôi, tiểu ca thần bí còn hình như đang nói chuyện với ai đó.

Tần An dẫn người tiếp tục tiến về phía trước.

Giáo sư Trương cũng không ngốc, ông ấy nhìn ra Tần An đang nói chuyện.

Mà trong Tần Lĩnh Mê Cung, nếu nói có người thì chỉ còn lại Tiểu

Vương và Phó môn chủ Tá Lĩnh bị đứt một cánh tay.

“Đợi ra ngoài rồi, phải hỏi rõ mới được...” Giáo sư Trương thầm nghĩ trong lòng.

Dưới sự dẫn dắt của Tần An, đội khảo cổ đã vượt qua trùng trùng cơ quan và cạm bẫy.

Nơi này họ đã đến không chỉ một lần, vì vậy lần này đi với tốc độ rất nhanh, né tránh tất cả cạm bẫy.

Gần như là vào buổi tối, họ đã đến trước Cự Môn Đồng.

Chương 58

Chỉ cần đi qua đường hầm thân cây đồng cổ là sẽ đến dưới Cự Môn Đồng.

Khi đi đến đường hầm thân cây đồng cổ, Tần An dừng lại, nói với mọi người: "Chuẩn bị sẵn vũ khí của các bạn đi." Lời này vừa nói ra, đội khảo cổ thi nhau lấy ra vũ khí mang theo.

Để tránh xảy ra chuyện, đội khảo cổ khi đến đây đã đặc biệt đi đến các cơ quan liên quan để đăng ký, mượn một số vũ khí.

Hơn nữa, trong điều kiện trực tiếp toàn bộ quá trình, việc họ sử dụng vũ khí cũng là hợp pháp.

Tần An rút Hắc Kim Cổ Đao từ thắt lưng, đi phía trước mở đường.

Tần Ly và Hoắc Băng, một người bên trái, một người bên phải đi theo sau Tần An, luôn chú ý xung quanh, đề phòng bất trắc.

Còn ở phía trên, bên dưới đường hầm thân cây đồng cổ.

Thường Ngộ Cương cắn chặt dao găm, tai áp vào thân cây, một tay bám vào chuông đồng, chân đạp vào tường, chờ người đến gần.

"Đông đông đông..." Khi tiếng bước chân truyền đến, Thường Ngộ Cương thầm đếm.

"Một, hai, ba!" Khi đếm đến tiếng thứ ba, Thường Ngộ Cương đột nhiên xuất hiện từ bên dưới, một tay chộp lấy Tần Ly.

"Anh ơi, cứu em!" Tần Ly hét lớn một tiếng.

Khi Thường Ngộ Cương một tay chộp được Tần Ly, Tần An giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, bổ mạnh xuống tay Thường Ngộ Cương.

“A!” Cánh tay phải của Thường Ngộ Cương bị Tần An chém đứt, hai tay của hắn ta hoàn toàn bị phế.

Tần Ly nhìn cánh tay đứt lìa rơi trên vai mình, mặt tái nhợt vì sợ hãi, nhìn Tần An.

Tần An tiến lên, nhặt cánh tay đó xuống, nắm trong tay.

“Phát Khâu Thiên Quan, phái Tá Lĩnh bọn ta sẽ không đội trời chung với ngươi!” Thường Ngộ Cương gầm lên giận dữ.

Tần An ném cánh tay của Thường Ngộ Cương xuống đất, một chân giẫm lên.

“Không được cử động!” Giáo sư Trương giơ súng chỉ vào đầu Thường Ngộ Cương.

Hai cánh tay hắn đã bị phế, không còn sức chiến đấu.

Thường Ngộ Cương ngẩng đầu nhìn máy bay không người lái, nghiến răng nói: “Môn chủ, hãy báo thù cho ta, giết sạch Phát Khâu Thiên Quan!” Nói xong, Thường Ngộ Cương trực tiếp nhảy xuống vách núi.

“Bang, bang...” Không còn hai tay, hắn ta không thể sống tiếp được.

Tần An ngồi xổm xuống, lau sạch máu tươi trên Hắc Kim Cổ Đao vào ống tay áo bị đứt.

Người xem trực tiếp đều bị dọa sợ.

“Tiểu ca thần bí cũng tàn nhẫn quá!” “Tàn nhẫn?

Tiểu ca thần bí nếu không ra tay, Tiểu Ly học tỷ đã bị bắt rồi!” “Cái này mà gọi là tàn nhẫn?

Đó là Phó môn chủ Tá Lĩnh đó!” “Phát Khâu Thiên Quan, phái Tá Lĩnh bọn ta sẽ không đội trời chung với ngươi!” “Kinh hoàng!

Người của phái Tá Lĩnh xuất hiện!" "Đã báo cáo!" "Vừa nãy, mọi người có nghe Tiểu Ly học tỷ gọi gì không?

Cô ấy hình như gọi là anh?" "Gọi anh và gọi Tiểu ca có khác nhau không?" Cư dân mạng trong phòng trực tiếp bàn luận sôi nổi, còn người của phái Tá Lĩnh cũng phát ra bình luận.

Người của các cơ quan liên quan lập tức điều tra, kết quả phát hiện, người gửi bình luận đó không đăng ký tên thật, căn bản không thể tìm ra ở đâu.

Trong phòng tổng hợp trực tiếp, mọi người cũng không nói gì về kết cục của Thường Ngộ Cương.

Lần trước đã để hắn ta chạy thoát, lần này suýt chút nữa đã làm hỏng việc.

"Vẫn còn một Tiểu Vương, hắn ta cũng là mối đe dọa tiềm ẩn." "Nếu hắn ta không xuất hiện, ai cũng không làm gì được hắn." "Haizz, đạo mộ tặc quá hoành hành." Nhiều người trong phòng tổng hợp trực tiếp thở dài.

Tần Lĩnh Mê Cung.

Sau khi giải quyết xong, Tần An gõ nhẹ vào cổ tay để mọi người hoàn hồn.

"Nghỉ ngơi, một giờ sau sẽ tiến vào." Tần An nói xong, tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống.

Giáo sư Trương nhìn Cự Môn Đồng ngay trước mắt, nóng lòng muốn vào, nhưng bụng không cho phép.

"Cồn cào..." "Mọi người nghỉ ngơi một lát đi." Giáo sư Trương dặn dò, dẫn mọi người ngồi bên ngoài Cự Môn Đồng, đốt lửa làm chút đồ ăn.

Mặc dù mọi người đều rất vội, nhưng họ đã nhịn ăn cả ngày.

“Tiểu ca, uống chút nước.” Tần Ly cầm một chai nước, đi đến trước mặt Tần An.

Tần An liếc cô một cái, nhận lấy nước nhưng không uống.

Sau khi Tần Ly đi, Hoắc Băng đến ngồi bên cạnh Tần An, thì thầm: “Anh gặp rắc rối lớn rồi.

Phái Tá Lĩnh thế lực hỗn tạp, số lượng người đông đảo.” “Họ không biết tôi.” Tần An thản nhiên nói.

Họ không đội trời chung với Phát Khâu Thiên Quan, liên quan gì đến Tần An tôi?

Tôi lại không phải Phát Khâu Thiên Quan!

Tần An không hề lo lắng.

“Anh không sao, vậy còn cô ấy?” Hoắc Băng chỉ Tần Ly.

“Ai cũng nhìn ra anh tốt với cô ấy, anh nghĩ phái Tá Lĩnh sẽ không ra tay với cô ấy sao?” Hoắc Băng nói.

Tần An nghe vậy, trầm mặc một lát, đúng là như vậy.

Bản thân anh thì không sao, nhưng Tần Ly có thể gặp nguy hiểm.

“Tôi có thể giúp anh, chỉ cần tôi và cô ấy là chị em, với khả năng của Hoắc gia tôi, bảo vệ cô ấy không thành vấn đề!” “Anh nên biết, Hoắc gia tôi rất có năng lực.” Hoắc Băng thì thầm.

Tần An nghe vậy, nhẹ giọng hỏi: “Cô muốn gì?” “Không muốn gì cả, chỉ muốn anh đến Hoắc gia tôi, làm việc cho tôi.” Hoắc Băng nói nhỏ.

Tần An trực tiếp từ chối cô, nói: “Nga Mi Thích là tôi đưa cho cô, cô giúp em gái tôi tránh được sự chú ý của phái Tá Lĩnh, coi như huề

nhau đi." "Cô nên hiểu, trọng lượng của Nga Mi Thích!" Nói xong, Tần An đạp mấy bước lên tảng đá lớn, bay lên không trung, một cú nhảy vọt lên Cổng Đồng.

Ở đó yên tĩnh.

Hoắc Băng nhìn Tần An ở trên cao, lại nhìn Nga Mi Thích giấu trong tay áo, lẩm bẩm: "Nga Mi Thích không phải anh tặng tôi sao?" Thôi vậy, tôi giúp anh một lần, anh nợ tôi một ân tình cũng được.

"Em gái, lấy cho tôi chai nước?" Hoắc Băng cười gọi Tần Ly, sau đó đi đến, khoác vai cô.

"Cô không có tay à?" Tần Ly khinh bỉ nói.

Tần An ngồi trên cao, nhìn về phía xa, thấy Tiểu Vương đang ẩn nấp.

Tiểu Vương cười với Tần An, Mạc Kim Phù trên cổ lộ ra.

Một giờ sau.

Mọi người ăn uống no đủ, tập trung tinh thần, kiểm tra thiết bị.

"Giáo sư Trương, mọi thứ đều ổn, máy bay không người lái cũng đã tăng cường tín hiệu, vào cổ mộ vẫn có thể nhận tín hiệu." "Giáo sư Trương, đồ ăn thức uống đủ dùng ba ngày!" "Giáo sư Trương, thiết bị thu thập cổ vật cũng đã chuẩn bị xong." Các thông tin liên tục đổ về Giáo sư Trương.

Giáo sư Trương nghe xong, ngẩng đầu nhìn Tần An, nói: "Tiểu ca thần bí, chúng ta đã sẵn sàng." Tần An nhảy vọt một cái, từ trên Cự Môn Đồng nhảy xuống.

Người xem trực tiếp cũng bắt đầu bình luận.

"Má ơi, Tiểu ca thần bí nhảy đẹp trai quá!" "Nhảy từ độ cao chín mét xuống mà không sao cả, nếu không phải trực tiếp, tôi còn tưởng là

phim truyền hình!" "Cuối cùng cũng sắp mở Cự Môn Đồng, hóng quá!" "Anh anh anh, có tiểu ca ca nào xem cùng nô gia không?" "Hắc lư đề tử đã vào vị trí, đến đi!" Trong phòng tổng hợp trực tiếp, vô số chuyên gia và giáo sư, lúc này cũng đều tập trung tinh thần ngồi trước màn hình, chăm chú nhìn.

Khoảnh khắc này, khắp cả nước đều đang nhìn vào màn hình.

Nước ngoài cũng có không ít chuyên gia, giáo sư đang xem trực tiếp.

Ngoài Cự Môn Đồng.

Tần An theo thứ tự, nhấn các nút tương ứng, từng nút một chìm xuống.

Sau đó, hắn vươn tay phải, đưa Song chỉ, tham nhập vào hai lỗ trên cửa, câu động cơ quan bên trong.

Chỉ nghe thấy tiếng 'cạch', cơ quan của Cự Môn Đồng mở ra.

"Rầm rầm rầm!" Hai cánh Cự Môn Đồng, từ từ đổ xuống.

Mọi người lập tức ngây người, họ vốn tưởng Cự Môn Đồng sẽ kéo sang hai bên, không ngờ lại đổ xuống tạo thành một mặt nghiêng.

Chương 59

Khi Cự Môn Đồng đổ xuống bốn mươi lăm độ thì dừng lại.

Tần An rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng, tiến lên.

"Đừng giẫm vào nút!" Tần An nhắc nhở.

"Vâng." Mọi người gật đầu.

Giáo sư Trương sợ có thành viên khảo cổ giẫm phải, cố ý ở lại cuối cùng, giám sát từng người một.

May mắn không ai ngốc đến mức kích hoạt cơ quan.

Tần An dẫn người giẫm lên Cự Môn Đồng đi đến đỉnh, phía trước xuất hiện một cây cầu đồng bị đứt.

Bên dưới cầu đứt là vực sâu vạn trượng.

"Dây thừng." Tần An gọi.

Thành viên đội khảo cổ đưa một bó dây thừng cho Tần An.

Tần An quăng Hắc Kim Cổ Đao buộc dây thừng về phía cầu đứt, sau đó tìm một điểm tựa, nhảy mấy cái trong không trung, nhảy lên cầu đứt.

Sau đó hắn cắm Hắc Kim Cổ Đao vào cầu đứt, buộc dây thừng vào chuôi dao, ném đầu dây còn lại xuống cho đội khảo cổ họ leo lên.

Người xem trực tiếp đều nhìn ngây người.

"Hóa ra đây mới là lối đi thật!" "Tiểu ca vừa nãy có phải giẫm lên không khí không?" "Ai cũng biết, an lạc bất quy Ngưu Bình Quả Quan!" "Tiểu ca anh cứ yên tâm bay đi, quan tài Ngưu Bình Quả tôi đã giữ rồi!" "Không hiểu sao, có Tiểu ca ở đây, tôi đột nhiên không sợ nữa!" Còn trong phòng tổng hợp trực tiếp, cũng đều nhìn chằm chằm

vào cầu đứt, nghiên cứu kỹ lưỡng.

"Cây cầu đứt này toàn thân đúc bằng đồng, không hề đơn giản!" "Tôi tò mò là, có phải ngoài người thần bí kia, không ai có thể mở Cự Môn Đồng được không?" Giáo sư Lý đặt câu hỏi.

Nghe vậy, mọi người đều im lặng.

Họ cũng không biết.

Tần Lĩnh Mê Cung.

Sau khi Tần An kéo tất cả đội khảo cổ lên, mới rút Hắc Kim Cổ Đao ra, cắm vào bao dao ở thắt lưng.

Sau đó dẫn đường.

Đội khảo cổ bật đèn pin siêu sáng, đi sát theo sau.

Khi mọi người đi trên cầu đứt, đều có cảm giác mình đang đi lên.

Tần An dẫn đường, đi được một đoạn thì dừng lại, rút Hắc Kim Cổ Đao từ thắt lưng.

Mọi người thấy hắn rút dao, đều lấy vũ khí ra đề phòng bất trắc.

Tần An cầm Hắc Kim Cổ Đao, mở đường.

Mọi người theo sát, đi được một đoạn thì đến một nơi khá rộng rãi.

"Kỳ lạ, cây cầu này không có bất kỳ điểm tựa nào, làm sao nó lơ lửng được?" Một người nghi ngờ hỏi.

Mọi người đều cảm thấy khó hiểu, không có điểm tựa, cầu làm sao lơ lửng được?

"Oong!" Lân hỏa xung quanh lập tức bùng cháy, lơ lửng như quỷ hỏa.

"Đèn pin có cường quang, sẽ đốt cháy lân hỏa, mau tắt đi!" Giáo

sư Trương vội vàng nhắc nhở.

Hai bên cầu treo đều bùng cháy lân hỏa.

“Không kịp rồi, chuẩn bị chiến đấu!” Tần An nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, mọi người đều lấy vũ khí ra, nhìn quanh.

“Đông đông đông...” Tiếng bước chân đều đặn dần truyền đến, không khí càng thêm ngưng trọng.

Tần An nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, mặt trầm tĩnh.

“Phanh phanh phanh...” Phía sau Tần An và mọi người, không ít Thi Binh mặc giáp đồng, đeo mặt nạ, tay cầm trường qua từ từ tiến đến.

“Đánh vào đầu!” Tần An nhắc nhở.

“Đây là cổ vật, nếu có thể, cố gắng đừng phá hủy.” Trong máy bay không người lái, tiếng Giáo sư Lý truyền đến.

Màn hình trực tiếp cũng chia làm đôi.

“Chết tiệt, cái giáo sư Lý này có vấn đề hả?

Đến lúc này rồi còn nghĩ đến cổ vật!” “Có cách nào tắt phòng tổng hợp trực tiếp không?” “Đang xem ngon lành, tự nhiên xuất hiện chia đôi màn hình, khó chịu thật.” Cư dân mạng trong phòng trực tiếp chửi bới.

Tại hiện trường, Giáo sư Trương nói: “Tôi không dám đảm bảo, tôi phải chịu trách nhiệm cho các thành viên của mình.” Tần An nói đánh vào đầu, Giáo sư Lý nói bảo vệ cổ vật, ông ấy vẫn chọn nghe Tần An.

Phía sau Thi Binh xuất hiện, phía trước thì là một đội quân.

Ba người họ đứng thành hàng, tay cầm khiên, trường qua chỉ ra

ngoài.

“Đông đông đông...” Họ giống như cỗ máy, bước chân chặt chẽ, không một chút sinh khí.

“Họ có làm sập cầu treo không?” Tần Ly có chút lo lắng, dù sao cây cầu treo này không có chút trọng lượng nào.

Tần Ly nói vậy, mọi người cũng theo đó mà căng thẳng.

Lỡ thật sự sập thì xong đời.

“Đừng lo, sẽ không sập đâu.” Tần An nhẹ giọng nói.

Một tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, đi đến chỗ hổng, chặn Thi Binh.

“Mấy người chặn Thi Binh phía sau!” Tần An nói.

“Vậy còn anh, có cần giúp đỡ không?” Giáo sư Trương hỏi.

“Đừng cản đường tôi là được.” Tần An thản nhiên nói.

“Hống hống hống... (Giết chết kẻ xâm nhập!)” Thi Binh phát động xung kích.

Người xem trực tiếp đều đổ mồ hôi hột.

“Cái cầu treo này đã đủ phi lý rồi, càng phi lý hơn là còn có Thi Binh!” “Cái Thi Binh này không giống bộ xương khô bên ngoài, đây toàn là tinh nhuệ đó!” “Tiểu ca thần bí thật lạnh lùng, nhưng tôi rất thích!” “Tôi hối hận vì không chọn ngành khảo cổ, nếu không tôi đã có thể núp sau lưng Tiểu ca thần bí anh anh anh.” Người xem trực tiếp tuy căng thẳng, nhưng có Tần An ở đó, họ không hề lo lắng.

Tần An không chỉ mang lại cảm giác an toàn cho đội khảo cổ tại hiện trường, mà còn cho tất cả khán giả một cảm giác an toàn.

Dường như có hắn ở đó, thì sẽ không có chuyện gì.

Hiện trường Tần Lĩnh Mê Cung: Tần An tiến đến gần, một bước

đạp nhảy, rơi xuống đầu Thi Binh, sau đó giẫm lên đầu Thi Binh, nhanh chóng chạy.

"Tiểu ca chạy rồi?" Thành viên đội khảo cổ nhìn Tiểu ca rời đi, đều ngây người.

Người xem trực tiếp nhìn Tiểu ca biến mất khỏi màn hình, đều ngây người.

"Tiểu ca, có phải chạy trốn rồi không?" "Không lẽ, đây mới là mục đích thật sự của Tiểu ca?" "Không thể nào, nếu Tiểu ca muốn tự mình thám mộ, hoàn toàn không vấn đề gì." "Mặc dù Tiểu ca chạy đi tôi không hiểu, nhưng tôi tin Tiểu ca!" Người xem trực tiếp tin tưởng Tần An tuyệt đối.

Còn trong phòng tổng hợp trực tiếp, một nhóm chuyên gia và giáo sư đều ngây người, việc Tần An chạy đi là điều họ không ngờ tới.

Tuy nhiên, Giáo sư Trương tại hiện trường không hề lo lắng.

Tần Ly vẫn còn ở đây!

Trừ phi ông ấy nhận nhầm người, nếu không tiểu ca thần bí tuyệt đối sẽ không chạy.

Còn Tần Ly nhìn thấy anh mình chạy đi, cũng không nói gì, cô tin anh mình.

"Tần Ly, núp sau lưng tôi." Hoắc Băng gọi.

"Em có vũ khí, em có thể tự bảo vệ mình!" Tần Ly nói.

"Em đừng dùng vội, thứ đó không phải để em lãng phí." Hoắc Băng vừa nói vừa kéo cung phản khúc.

Tần Ly nghe lời Hoắc Băng, chỉ có thể buông tay.

Chương 60

Ống tay áo tiễn mà anh trai cô làm cho cô vô cùng quý giá, ngay cả thép cũng có thể xuyên thủng, là để bảo vệ mạng cô.

Hoắc Băng giương cung lên, nói với đội khảo cổ: "Nhắm vào đầu mà bắn, đừng bắn lệch." Thành viên đội khảo cổ tuy hơi căng thẳng, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, nhắm vào đầu Thi Binh.

"Xoẹt!" Hoắc Băng bắn một mũi tên, chính xác trúng đầu một Thi Binh, trực tiếp xuyên thủng mặt nạ.

Thi Binh đó ngã xuống vách núi khi đang đổ gục.

Sau đó đội khảo cổ thi nhau bắn tên chặn Thi Binh.

Giáo sư Trương nắm chặt khẩu súng lục, nhìn quanh trái phải, bảo vệ vị trí của họ, tránh Thi Binh rơi xuống từ trên không.

"Phanh phanh phanh..." Thi Binh trên không vẫn không ngừng rơi xuống, còn rơi xuống vị trí của họ thì trực tiếp bị Giáo sư Trương bắn nát đầu.

"Giáo sư Trương, lân hỏa lan đến, phải làm sao?" Một thành viên đội khảo cổ hỏi.

Lân hỏa trong không khí đang áp sát.

Thi Binh vốn là xác chết, hơn nữa toàn thân mặc giáp đồng, lân hỏa ảnh hưởng rất nhỏ đến họ.

"Lân hỏa rất nhẹ, chỉ cần một chút gió là có thể thổi bay chúng!" Giáo sư Trương nói, cởi áo ra quạt gió, thổi lân hỏa đi.

Nhưng nhân lực không đủ, đội khảo cổ phải chặn Thi Binh lại gần, khó có thể rảnh tay quạt gió.

“Đông đông đông!” Thi Binh càng ngày càng gần.

“Ném dây thừng ra, đợi chúng giẫm lên dây thì kéo!” Giáo sư Trương đưa ra một ý tưởng.

Người hai bên lập tức ném dây thừng ra, nhưng khi Thi Binh giẫm lên, dù họ kéo thế nào cũng không lay chuyển được.

“Không kéo được!” Nhìn Thi Binh càng ngày càng gần, thành viên đội khảo cổ hoảng sợ.

Giáo sư Trương nhìn Thi Binh đến gần, lại nhìn về hướng Tần An rời đi, nghiến răng nói: “Cố gắng thêm ba phút nữa!” Nếu Tần An vẫn không đến, thì ông ấy chỉ có thể nghĩ cách khác để tự cứu.

Tần Ly đột nhiên có chút căng thẳng, anh trai cô đã đi lâu như vậy rồi mà vẫn chưa quay lại.

“Anh ấy có gặp chuyện gì không?” Hoắc Băng liếc cô một cái, nói: “Chúng ta gặp chuyện, anh ấy cũng sẽ không gặp chuyện.” Vừa nói, cô tiếp tục bắn tên, bắn mấy mũi tên sau đó tên hết sạch.

“Ai còn tên không?” Hoắc Băng hỏi.

Không ai trả lời, tất cả thành viên đội khảo cổ, lúc này đều tụ lại giữa trung tâm.

Họ không còn vũ khí nữa.

Thi Binh mang theo lân hỏa, càng ngày càng gần.

Họ giống như không thể giết hết, vô tận vô biên.

Giáo sư Trương tháo kính, trầm giọng nói: “Chuẩn bị, nhảy xuống!” Đứng trên đài này, chỉ có bị giết, nhảy xuống, may ra còn sống sót!

“Anh ơi, mau đến đi!” Tần Ly có chút căng thẳng.

Người xem trực tiếp càng thêm căng thẳng, tim tất cả mọi người đều thắt lại.

Không ai ngờ, vừa mới đi vào, đã xảy ra sự cố.

"Rầm!" Thi Binh, giẫm lên đài.

"Chuẩn bị!" Giáo sư Trương đi đến mép, hét lớn.

"Rầm!" Đúng lúc họ định nhảy xuống, một bóng đen từ trên không rơi xuống.

"Tiểu ca!" Hoắc Băng gọi.

Nghe vậy, Giáo sư Trương vừa bước chân ra đã quay đầu lại nhìn thấy Tần An, lập tức cười.

Nhưng ông ấy mất trọng tâm, cả người ngửa ra sau, sắp rơi xuống.

Tần An nhanh chóng đứng dậy, một tay kéo ông ấy trở lại.

"Đến muộn rồi." Tần An nhẹ giọng nói.

Người xem trực tiếp nhìn Tần An quay lại, trái tim treo lơ lửng đã rơi xuống.

"Thấy Tiểu ca đến, tôi cảm giác không sao nữa rồi." "Tiểu ca xuất hiện ngầu quá! [biểu cảm]" "Anh ấy từ trên không rơi xuống, thật sự quá phi lý!" "Những Thi Binh này phải giải quyết thế nào?" Giáo sư Trương hỏi.

Tần An đi đến trước mặt Thi Binh, tay phải lấy ra một tấm lệnh bài.

"Khái khái khốt khốt... (Tướng quân lệnh tại đây, tất cả quỳ xuống!)" Một đám binh sĩ cảm ứng được Tướng quân lệnh, đều thả vũ khí xuống, đặt khiên dưới chân, quỳ trên khiên.

“Hống... (Bái kiến tướng quân!)” Tất cả binh sĩ đều quỳ xuống, quỳ rất chỉnh tề.

Mọi người kinh ngạc nhìn Tần An, nhìn lệnh bài trong tay Tần An.

“Đây là... thứ gì?” Giáo sư Trương kinh ngạc hỏi.

“Tướng quân lệnh!” Tần An nói.

Thi Binh trong mộ, không tuân vương lệnh, chỉ nghe tướng quân.

Tần An dùng Thông Minh Ngữ, bảo họ quỳ xuống.

“Vậy vừa nãy anh, là đi lấy lệnh bài?” Hoắc Băng hỏi.

Tần An gật đầu, coi như ngầm thừa nhận.

“Cứ tưởng anh chạy rồi chứ.” Hoắc Băng nói với vẻ không vui.

“Tiểu ca sẽ không chạy đâu.” Tần Ly nói bên cạnh.

“Đi theo tôi.” Tần An nói, cầm lệnh bài, giẫm lên lưng Thi Binh, đi qua.

“Thu dọn đồ đạc theo sau!” Giáo sư Trương hét lớn.

Mọi người đều giẫm lên lưng Thi Binh, tiến về phía trước.

Có lệnh bài, vô cùng an toàn.

“Tiểu ca, tại sao chúng ta phải giẫm lên lưng họ mà đi?” Hoắc Băng không nhịn được hỏi.

Giáo sư Trương cũng rất tò mò: “Có phải có cơ quan gì không?”
“Tiện lợi.” Tần An tùy tiện nói.

Trên đường toàn là Thi Binh, muốn đi qua chỉ có thể giẫm lên lưng họ.

Giáo sư Trương và những người khác nghe xong lời Tần An, trong lòng có chút câm nín.

“Chỉ vì tiện lợi?” Tần An không trả lời, coi như ngầm thừa nhận.

Người xem trực tiếp, nhìn Tần An, không nhịn được trêu chọc.

“Vẫn là Tiểu ca ưu tú, trực tiếp giẫm lên Thi Binh mà đi!” “Nói thật, nếu Tiểu ca đưa số Thi Binh này ra ngoài, tất cả đi làm công việc chân tay, một tháng kiếm được bao nhiêu tiền!” “Nhỏ rồi, cách nghĩ nhỏ rồi.

Theo tôi thấy, có nhiều thuộc hạ vô cảm như vậy, tất cả đi khai thác, một khoản tiền lớn không thơm sao?” “Những binh sĩ này không có chứng minh thư đâu!” “Rõ ràng là chuyện rất đáng sợ, mọi người nói làm tôi muốn cười!” Không khí livestream sôi động, phía phòng tổng hợp trực tiếp lại chú ý đến lệnh bài trong tay Tần An.

“Nếu có thể đưa Thi Binh ra ngoài, đây tuyệt đối là một tiến bộ lớn trong ngành khảo cổ!” Tần Lĩnh Mê Cung.

Sau mười mấy phút đi bộ, mọi người mới đi đến cuối.

Họ quay đầu nhìn đám Thi Binh dày đặc, da đầu tê dại.

Họ giờ mới hiểu, Thi Binh này nhiều đến mức nào, căn bản không thể xử lý hết.

Sau khi tất cả mọi người đi lên, Tần An mới giơ lệnh bài lên nói: “Khái khái khốt khốt... (Canh giữ đường hầm, không cho người khác vào!)” “Hống...” Thi Binh đáp lại.

Chương 61

Mọi người đi qua cầu treo, theo Tần An tiến vào mộ đạo.

Mộ đạo này vốn chật kín Thi Binh, nhưng Thi Binh đều đã ra ngoài, nên mộ đạo có vẻ trống trải hơn.

“Anh vừa nãy nói gì với Thi Binh vậy?” Tần Ly đi bên cạnh Tần An, tò mò hỏi.

“Anh bảo chúng quỳ xuống đừng lộn xộn.” Tần An tùy tiện nói.

“Mà nói thật, anh giao tiếp với chúng bằng cách nào?

Đây là ngôn ngữ gì?” Tần Ly vô cùng tò mò.

Lần trước cô đã muốn hỏi, tiếc là không có thời gian.

Giáo sư Trương cũng rất tò mò, rốt cuộc hắn đã làm thế nào?

Rõ ràng đã chết mấy nghìn năm, rốt cuộc là ngôn ngữ gì có thể giao tiếp với họ?

Không chỉ họ tò mò, người xem trực tiếp, chuyên gia và giáo sư trong phòng tổng hợp trực tiếp cũng đều rất tò mò.

Nếu có thể nắm vững, sau này dù thám hiểm mộ nào cũng sẽ rất tiện lợi.

Hơn nữa biết đâu còn có thể nghe họ tự mình kể lại lịch sử An Lạc.

“Cô học không được đâu.” Tần An thẳng thừng nói.

Tần Ly bĩu môi nhìn Tần An, không vui nói: “Anh còn làm được, sao em lại không được?” “Rõ ràng em học... giỏi như vậy.” Tần Ly im lặng, suýt chút nữa thì lỡ lời.

Tần An không trả lời cô, mà dẫn người nhanh chóng đi qua mộ đạo.

Đi qua mộ đạo, phía trước có một cánh cửa đá, trên cửa đá có một cơ quan.

Tần An tiến lên, xoay chuyển cơ quan, cửa đá 'cạch' một tiếng, từ từ mở ra.

Khi không khí tràn vào, bên trong lóe lên ánh đèn yếu ớt.

"Tắt đèn pin." Tần An nhắc nhở, tránh đốt cháy lân hỏa.

Mọi người đều tắt đèn pin, tuy ở trong môi trường tối tăm, nhưng không hề lo lắng.

"Rầm!" Cửa lớn mở ra, Tần An dẫn người đi vào.

Bên trong, trên các bức tường xung quanh đều có đèn, trong đèn vẫn còn ánh lửa.

"Lâu như vậy rồi, dầu đèn này vẫn chưa cháy hết sao?" Tần Ly có chút nghi hoặc.

"Đây là Ngư du đăng." Tần An nhắc nhở.

"Ngư du đăng là một loại đèn dầu đặc biệt, chỉ cần thắp lên, nếu không bị tác động bên ngoài, có thể cháy liên tục hàng nghìn năm." Giáo sư Trương giải thích.

"Được rồi, bật đèn pin đi." Tần An nói.

Hắn đã kiểm tra, bên trong không có lân, có thể bật đèn pin để chiếu sáng.

Khi mọi người bật đèn pin, nhìn thấy mộ thất là hình tròn, không có quan quách, cũng không có cây đồng cổ, mà ở chính giữa trung tâm, có một Tôn Đại Đỉnh Đồng!

Ba chân hai tai, đỉnh tròn.

Đại Đỉnh Đồng tĩnh lặng đứng ở chính giữa, chạm khắc tinh xảo, cổ kính trang nhã, khí thế trang trọng.

Khiến người ta chỉ cần nhìn một cái là không nhịn được muốn quỳ bái.

Giáo sư Trương kích động đi tới, cẩn thận nghiên cứu các phù văn và hình khắc trên đó.

"Cái đỉnh này, cái đỉnh này..." "Cửu Châu Đỉnh, Ưng Châu Đỉnh!" Tần An thản nhiên nói.

Nghe vậy, mọi người đều đồng loạt kinh ngạc.

Giáo sư Trương cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, đeo kính vào, nghiên cứu kỹ lưỡng.

Khi nhìn rõ các hoa văn trên đó, Giáo sư Trương kích động nói: "Đây thật sự là Cửu Châu Đỉnh!

Là quốc bảo An Lạc của chúng ta, Cửu Châu Đỉnh!" Khi tiếng nói kích động của Giáo sư Trương vang lên, cả thế giới đều chấn động.

Người xem trực tiếp, thi nhau chụp màn hình ghi lại khoảnh khắc này.

"Chết tiệt, Cửu Đỉnh An Lạc, hóa ra là có thật!" "Kích động quá, không ngờ chúng ta cũng có thể chứng kiến khoảnh khắc này!" "Nếu Cửu Châu Đỉnh này có thể mang ra ngoài, chuyến thám mộ này không hề uổng phí!" Người xem trực tiếp vô cùng kích động, Cửu Châu Đỉnh chỉ tồn tại trong sử sách, không ngờ hôm nay lại có thể nhìn thấy.

Còn trong phòng tổng hợp trực tiếp, các chuyên gia và giáo sư đều nhìn thẳng mắt, hận không thể tự mình có mặt tại hiện trường, tận

mắt quan sát Cửu Châu Đỉnh.

Ai cũng biết, Cửu Châu Đỉnh vào thời Hạ Thương Chu, thậm chí từ thời Tiên Tần, đều là biểu tượng của vương quyền.

Ai có đỉnh thì có thiên hạ.

Sau thời Tiên Tần, mới dùng ngọc tỷ để đại diện cho sự thay đổi vương quyền.

Vì vậy, trọng lượng của cái đỉnh này rất lớn!

Chúng là quốc bảo An Lạc, cũng là quốc bảo truyền thế.

"Thật không ngờ, Ưng Châu Đỉnh lại ở trong mộ Chu U Vương!" "Chuyến thám mộ này, đã mang lại bất ngờ cho tất cả mọi người!" "Giáo sư Lý, một số chuyên gia khảo cổ nước ngoài muốn tham gia khảo cổ, xin hỏi có đồng ý không?" "Đồng ý cái quái gì, đây là lịch sử An Lạc của chúng ta, liên quan gì đến bọn họ?" Việc phát hiện Cửu Châu Đỉnh lần này, không chỉ chấn động An Lạc, mà ngay cả nước ngoài cũng tranh nhau đưa tin.

Các nhà khảo cổ nước ngoài, càng muốn tham gia.

Nhưng, họ không có cơ hội này.

"Thông báo các cơ quan liên quan, tăng cường phòng bị Tần Lĩnh Mê Cung, tuyệt đối không được để bất kỳ đạo mộ tặc nào đến gần!" "Cửu Châu Đỉnh là chuyện trọng đại, không thể để đạo mộ tặc lấy đi!" Trong phòng tổng hợp trực tiếp, người phụ trách liên quan nói.

Cửu Châu Đỉnh là chuyện trọng đại, tất cả các bộ phận đều sẽ phối hợp hành động.

Các chuyên gia tại hiện trường cũng đều nghiêm chỉnh chờ đợi, đích thân ngồi ở lối ra vào, cấm bất kỳ ai tiến vào.

Tần Lĩnh Mê Cung: Giáo sư Trương thở dốc, quá đỗi kích động.

Việc khai quật được Tôn Cửu Châu Đỉnh này, ý nghĩa vô cùng trọng đại.

Thành viên đội khảo cổ thi nhau chụp ảnh ghi lại từng chi tiết, còn có người muốn tiến lên sờ thử, nhưng chưa sờ đến đã bị Giáo sư Trương đánh vào tay.

"Bốp!" "Không được tùy tiện chạm vào, sẽ để lại dấu vân tay trên đó, hơn nữa Cửu Châu Đỉnh được cất giữ không biết bao lâu rồi, biết đâu sẽ làm hỏng, đợi chuyên gia đến, an toàn đưa Cửu Châu Đỉnh ra ngoài." Giáo sư Trương nói.

Cửu Châu Đỉnh này vô cùng quan trọng, cho dù không tiếp tục thám mộ, cũng phải an toàn hộ tống nó ra ngoài.

Tần An ôm Hắc Kim Cổ Đao đứng bên cạnh, hắn cũng minh bạch Cửu Châu Đỉnh này vô cùng quan trọng.

"Giáo sư Trương, vậy chúng ta có tiếp tục đi xuống, hay dừng lại ở đây?" Một thành viên đội khảo cổ hỏi.

Câu hỏi này làm khó Giáo sư Trương.

Cửu Châu Đỉnh vô cùng quan trọng, nhưng việc thám mộ hiện tại cũng rất quan trọng.

Ông ấy nhất thời không biết nên chọn thế nào.

"Không nên tiếp tục thám hiểm, trước tiên phải bảo vệ tốt Cửu Châu Đỉnh, đó mới là việc lớn!" Một chuyên gia trong phòng tổng hợp trực tiếp nói.

Đối với họ, việc thám mộ đã không còn cần thiết, bảo vệ tốt Cửu Châu Đỉnh mới là việc lớn.

Thám mộ có thể tạm dừng, chỉ cần bảo vệ tốt Cửu Châu Đỉnh là được.

Giáo sư Trương trầm mặc một lát, quay đầu nhìn Tần An.

“Tiểu ca, đường của chúng ta, mộ thất chính còn bao xa?” “Đây là hố chôn theo của mộ thất chính, đi qua đây là có thể đến đích.” Tần An nói.

Mộ thất chính, ngay ở địa điểm tiếp theo, đã không còn xa nữa.

Giáo sư Trương nghe vậy, nhìn vào camera của máy bay không người lái, nói: “Tôi nghĩ, vẫn sẽ thám mộ tiếp!” “Tôi sẽ để lại một nửa máy bay không người lái và thành viên đội khảo cổ, canh giữ Cửu Châu Đỉnh!” Vừa nói, Giáo sư Trương không đợi người bên phòng tổng hợp trực tiếp trả lời, liền quay sang nói với thành viên đội khảo cổ: “Ai trong số các bạn muốn ở lại?” “Canh giữ tốt Cửu Châu Đỉnh, trong sử sách tương lai sẽ lưu lại tên các bạn, nhưng các bạn không được chạm vào!” Giáo sư Trương đặc biệt nhắc nhở, Cửu Châu Đỉnh không được chạm vào.

“Cửu Châu Đỉnh được dùng để trấn Long huyệt, một khi chạm vào, cây đồng cổ Tần Lĩnh Mê Cung sẽ sụp đổ.” Tần An thản nhiên nói bên cạnh.

Mọi người nghe vậy, càng không dám động đậy.

Một khi sụp đổ, tất cả những người có mặt đều sẽ xong đời.

Chương 62

Sau một hồi bàn bạc, cuối cùng Giáo sư Trương vẫn để lại mười người canh giữ Ưng Châu Đỉnh, và dùng máy bay không người lái giám sát.

Họ cũng biết mức độ nghiêm trọng, nên sẽ không tùy tiện chạm vào Ưng Châu Đỉnh.

Không chạm vào, họ sẽ lưu danh sử sách, và còn được thưởng.

Một khi chạm vào, liệu có thể ra ngoài hay không còn chưa biết, cho dù ra được, cũng sẽ bị kết tội phá hoại cổ vật.

Họ hiểu rõ mức độ nghiêm trọng trong lòng.

Tần An dẫn họ đi qua mộ thất, tiến vào đường hầm.

Đi qua đường hầm là mộ thất chính, cũng là điểm cuối của chuyến thám mộ này.

Tần An dẫn đường, Giáo sư Trương và những người khác theo sát phía sau.

Mọi người đi được một lúc, phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng giòn tan.

"Cạch!" Khi tiếng động vang lên, biểu cảm của tất cả mọi người lập tức đông cứng.

Trong đường hầm đột nhiên có tiếng động, không phải cơ quan thì cũng là có hung vật.

Tần An nắm chặt dao trong tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía trước.

"Phanh phanh phanh..." Tiếng bước chân nặng nề truyền đến, trái

tim mọi người thắt lại.

“Hống hống hống...” Từng tiếng gầm gừ trầm thấp truyền ra, khiến mọi người càng thêm căng thẳng.

Tần Ly âm thầm chạy đến phía sau Tần An, cô bản năng cảm nhận được một luồng áp lực vô hình.

Phía trước, hai tôn Thi Tướng thân hình cao lớn, tay cầm chùy sắt, xuất hiện.

Thân thể họ to lớn, trên người phủ từng lớp giáp.

Mọi người dường như nhìn thấy, hai người họ giẫm trên thi sơn huyết hải mà đi đến.

“Hống hống hống... (Đồng Chùy Thiết Tướng, hộ vệ chủ ta an giấc!)” “Họ nói gì?” Giáo sư Trương hỏi.

“Đồng Chùy Thiết Tướng, hộ vệ chủ ta an giấc, họ là tả bàng hữu tí của tướng quân.” Tần An trầm trọng nói.

Hai Thi Tướng này, không giống với hai cái trước đó gặp.

Hai cái trước đó gặp, coi như tiên phong quan, còn hai cái này, lại là tả bàng hữu tí theo tướng quân.

“Khái khái khốt khốt... (Chúng ta đến để đánh thức tướng quân của các ngươi!)” Tần An dùng Thông Minh Ngữ, đáp lại một câu.

“Hống... (Tướng quân chỉ muốn cùng vương phi say giấc, không muốn tỉnh lại!)” Đồng Chùy Thiết Tướng nói, sau đó hắn quăng chùy sắt ở tay trái.

“Rầm!” Kéo mọi người ra, chùy sắt đập mạnh xuống đất.

“Vào mộ thất đợi tôi!” Tần An nói với Giáo sư Trương và những người khác.

Tay họ không có vũ khí, mà dù có, cũng vô dụng đối với Đồng Chùy Thiết Tướng.

“Anh cẩn thận một chút!” Giáo sư Trương nói một câu, sau đó dẫn người đi.

“Anh cẩn thận đó.” Tần Ly nói một câu, cô có chút lo lắng.

Tần An cởi áo khoác ngoài của mình, đưa cho Tần Ly.

“Cầm giúp anh!” “Ừm.” Tần Ly gật đầu.

Sau khi họ ra ngoài, trong đường hầm chỉ còn lại Tần An và hai Đồng Chùy Thiết Tướng, cùng với một máy bay không người lái.

Người xem trực tiếp nhìn Tần An một mình đối mặt với hai Thi Tướng, thi nhau bình luận.

“Chết tiệt, cháy rồi!” “Cái này không phải đốt cháy sao?” “Mặc dù Tiểu ca thực lực mạnh mẽ, nhưng vẫn hơi lo lắng cho anh ấy!” “Lạc rang, hạt hướng dương, nước khoáng, chân tay phía trước thu lại chút đi.” Không khí trong livestream rất sôi động, hầu hết mọi người đều đang xem.

Tuy nhiên, một phần ba màn hình vẫn dành cho Giáo sư Trương và những người khác trong mộ thất.

Dù sao Ưng Châu Đỉnh cũng rất quan trọng.

Trong đường hầm: Tần An vung đao xông lên, một cú nhảy vọt, bổ mạnh vào mũ trụ của Thiết Tướng.

“Đing...” Mũ trụ đúc bằng đồng bị chém ra một vết nứt.

Điều này khiến vô số chuyên gia đau lòng.

“Hống!” Thiết Tướng nổi giận, chùy đồng vung đến, đập về phía Tần An.

Tần An hai chân đạp vào Thiết Tướng, mượn lực bật ngược ra.

"Đang!" Chùy đồng khổng lồ đập vào tường, cả mộ thất đều rung chuyển.

Hai Thiết Tướng đồng thời xông đến, vung vẩy chùy sắt khổng lồ.

Tần An Song thủ cử lên Hắc Kim Cổ Đao, cách đáng tha nhị nhân công kích.

"Đang!" Chùy đồng đập mạnh vào Hắc Kim Cổ Đao, Tần An khuỵu gối, đan tất quỳ xuống, trực tiếp làm nứt sàn nhà.

"Oong..." Hắc Kim Cổ Đao không ngừng run rẩy, còn hổ khẩu của Tần An cũng bị chấn động chảy máu.

"Hống!" Thiết Tướng nhân cơ hội đá về phía Tần An, Tần An thu đao lướt ra sau lưng hai người họ, hai tay giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, bổ mạnh xuống.

"Phanh!" Nhát dao này, trực tiếp chém nát mũ trụ đồng của một trong số họ, lộ ra hình dạng của hắn.

Chỉ thấy mặt hắn xanh mét, có răng nanh dài, đã hoàn toàn thi biến.

"Hống!" Hắn gầm lên xông về phía Tần An, Thiết Tướng còn lại thì đi nhặt lại chùy đồng của mình.

Tần An nghiêng người né tránh đòn xung kích của hắn, sau đó giơ đao vung chém.

"Thương!" Thiết Tướng nghiêng người né tránh, Tần An bổ chém vào giáp đồng của hắn, chém ra một vết nứt.

Vũ khí của hai người họ đều là đặc chế, vô cùng cứng rắn.

Tần An nhìn thấy Thiết Tướng còn lại đã nhặt chùy đồng lên, đương tức khởi khiêu, đan thủ ác đao nhất cá phiên thân phách khảm tại thiết tương não đại thượng.

Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp cắm vào đầu hắn, mắc kẹt.

Thi Tướng đó khi ngã xuống, dùng sức đẩy Tần An ra.

Tần An đập vào tường, phun ra một ngụm máu, Hắc Kim Cổ Đao của hắn vẫn còn kẹt trong đầu Thi Tướng đó.

Thi Tướng đó, ngã thẳng về phía sau, mất đầu, hắn ta cũng xong.

Khi Tần An đứng dậy, chiếc áo T-shirt của hắn rách nát, lộ ra hình xăm Kỳ Lân trên người.

Hình xăm Kỳ Lân này, là hắn có được khi hấp thụ máu Kỳ Lân.

Hình xăm Kỳ Lân màu đỏ máu hiện lên, quấn quanh vai và lưng Tần An, khiến Tần An trông càng thêm lạnh lùng.

"Má ơi, Tiểu ca trên người còn có hình xăm!" "Hình xăm này, hình như là Kỳ Lân!" "Mọi người không lẽ không phát hiện ra cơ bụng của Tiểu ca sao?" "Body của Tiểu ca thế này, yêu rồi!" "Đừng yêu vội, dao của Tiểu ca còn kẹt trong đầu đó." Người xem trực tiếp, thi nhau chụp màn hình lưu lại.

Ánh mắt Tần An, lóe lên một tia ngân quang, nhìn thấy điểm yếu của Thiết Tướng kia.

Chỗ cổ của hắn, có một tấc không được giáp che phủ.

Tần An nhìn ra điểm yếu, lập tức xông tới.

Thiết Tướng nhìn thấy Tần An muốn lấy vũ khí, chuyển động thân thể, vung chùy sắt chặn Tần An.

Hắn chuyển động thân thể áp sát Tần An, muốn dồn Tần An vào tuyệt cảnh.

Đường hầm không lớn, Thiết Tướng dang rộng hai tay xoay chùy sắt đã chặn tất cả lối đi của Tần An.

“Khái khái a a...

Chương 63

(Tham kiến U Vương bệ hạ!)" Tần An vận dụng Thông Minh Ngữ, hét lên một tiếng.

Thiết Tướng nghe vậy, bản năng khuỵu gối, phục quỳ xuống.

Tần An nhân lúc hắn chưa kịp phản ứng, cấp tốc bôn bào qua, một chân giẫm lên đầu hắn, lăng không phiên chuyển thân thể, lạc tại đảo hạ đích thi tương thượng, tòng tha đích não đại thượng, thủ hạ chính mình hắc kim cổ đao.

Thi Tướng đang quỳ không cảm ứng được U Vương bệ hạ, ngẩng đầu nhìn, U Vương căn bản không có ở đó.

"Hống hống... (Ngươi dám khi phiến Thiết Tướng, tất sát ngươi!)" Thiết Tướng nộ hống một tiếng, trên người bạo phát ra một luồng huyết khí rất mạnh, hắn dùng lực ném chùy sắt ở tay trái.

Tần An đan thủ bát tại địa thượng, đóa quá liễu thiết chuỳ đích oanh kích, đãn tha thân hậu vô nhân cơ, khả tựu một hữu giá yêu hạnh vận liễu.

"Phanh!" Chùy sắt trực tiếp đập hỏng máy bay không người lái, màn hình tối đen, mọi người đều không nhìn rõ tình hình.

Tất cả người xem trực tiếp, đều ngây người.

"Chết tiệt, mới cháy được một nửa thôi mà!" "Đừng mà, tôi còn chưa xem đủ!" "Nhanh lên, gửi thêm một chiếc máy bay không người lái vào đi!" Người xem trực tiếp không thể ngồi yên.

"Phanh phanh phanh..." Tiếng va chạm trong đường hầm vẫn vang lên.

Nhưng mọi người trong mộ thất, lại không biết tình hình bên

trong, chỉ có thể lo lắng chờ đợi.

"Anh ấy sẽ không sao chứ?" Tần Ly thì thầm, như hỏi người khác, cũng như an ủi chính mình.

"Đồng Chùy Thiết Tướng tuy mạnh, nhưng anh ấy cũng không yếu, sẽ không sao đâu." Hoắc Băng nói.

"Đúng vậy, đừng quá lo lắng." Giáo sư Trương cũng nói bên cạnh.

Ông ấy biết Tần Ly đang căng thẳng.

Mọi người trong mộ thất đợi gần ba phút, trong đường hầm mới không còn động tĩnh.

Hoắc Băng lấy Nga Mi Thích ra, đi về phía đường hầm.

Tần Ly theo sát phía sau.

"Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, nếu Tiểu ca chạy ra, chúng ta sẽ cùng chạy!" Giáo sư Trương nói với mọi người, sau đó đi theo sau Tần Ly, tiến gần đường hầm.

Hoắc Băng tiến đến gần, đẩy cửa đá đường hầm, nhờ ánh đèn yếu ớt, nhìn thấy một đầu Kỳ Lân màu đỏ máu.

Vừa nhìn thấy cảnh này, Hoắc Băng lập tức trừng lớn hai mắt.

Tần Ly đi vào sau đó, ngây người một lúc.

Cuối cùng, Giáo sư Trương cầm đèn pin đi vào, dưới ánh đèn pin chiếu rọi, nhìn thấy Tần An đứng trong đường hầm.

Dưới chân Tần An, nằm hai Thi Tướng.

Nhìn thấy cảnh này, Tần Ly chạy nhanh qua, vội vàng hỏi: "Anh không sao chứ?" "Áo khoác!" Tần An nói một câu.

Tần Ly đưa áo khoác ngoài cho Tần An.

Tần An mặc áo vào, kéo khóa lên, sau đó cắm Hắc Kim Cổ Đao

vào bao dao.

“Có thể đi tiếp.” Tần An thản nhiên nói một câu.

Giáo sư Trương nghe vậy, lập tức quay lại gọi người, chuẩn bị tiếp tục xuất phát.

Hoắc Băng nhìn thấy vết máu đỏ trên đất, ngẩng đầu hỏi: “Anh bị thương sao?” “Không có.” Tần An lắc đầu.

“Vậy vết máu này...” “Là của bọn họ.” Tần An chỉ vào hai xác chết trên đất.

Hoắc Băng: .....

“Có nghiêm trọng không?” Tần Ly hỏi.

“Không sao.” Tần An lắc đầu.

Khi máy bay không người lái đi vào, cảnh quay được là hai Thi Tướng đã ngã xuống và Tần An đang đứng.

Người xem trực tiếp, một trận bàn tán sôi nổi.

“Đù (thảo mãnh thảo), bỏ lỡ phần hay nhất rồi!” “Khó chịu quá, không thể xem được phần hay nhất.” “Mặc dù không xem được quá trình, nhưng thấy Tiểu ca vẫn đứng vững, tôi yên tâm rồi.” “Quả nhiên, Tiểu ca mới là thần vĩnh cửu!” Không khí trong livestream sôi động.

Còn trong phòng tổng hợp trực tiếp, các chuyên gia có chút đau lòng.

Mũ trụ bị chém hỏng, giáp đồng cũng bị chém ra mấy vết nứt, đó đều là những cổ vật rất quan trọng, tất cả đều bị hủy hoại.

Tuy nhiên, họ đau lòng thì đau lòng, cũng sẽ không nói gì.

Thực lực của hai Thi Tướng đó đặt ra trước mặt, ai có thể chống

lại được?

Hơn nữa còn phát hiện ra Ưng Châu Đỉnh, có Tôn Đỉnh này ở đây, cho dù tất cả cổ vật khác đều bị hủy hoại, cũng đáng giá!

Trong đường hầm: Tần An dẫn đường, đẩy cánh cửa mộ thất cuối cùng ra.

"Oong oong oong..." Từng ngọn đèn bùng cháy, Dạ Minh Châu trên trần nhà, một lần nữa tỏa sáng.

"Đinh linh linh..." Trên tường, giữa không trung treo đầy chuông đồng, thậm chí còn có hoa văn sắt cây đồng cổ.

Ở trung tâm có một thân cây đồng cổ to lớn, trên cây cổ có một con Hắc Long cuộn quanh, thân cây đồng cổ ở đỉnh nâng đỡ một cỗ quan tài bạch ngọc, trong quan tài bạch ngọc nằm một đôi nam nữ.

"Đây, chính là điểm đến của chúng ta." Giáo sư Trương nhẹ giọng nói.

Máy bay không người lái bay lên không trung, quay lại cảnh người nằm trong quan tài ngọc.

Chỉ thấy người đàn ông trong quan tài ngọc, dung mạo thanh tú, môi hồng răng trắng, bên tay trái đặt một thanh kiếm đồng, tay phải nắm tay người phụ nữ.

Còn người phụ nữ, trông rất động lòng người, trên mặt có một lớp phấn mỏng, khiến cả người cô ấy trông quyến rũ động lòng người, hơn nữa trong tay cô ấy, còn cầm một viên châu báu, là bảo châu trước ngực Ly Long.

Hai người họ ngâm trong dung dịch màu xanh lục, không giống như đã chết nhiều năm, mà giống như đang ngủ vậy.

Khi tất cả mọi người nhìn thấy hai người trong quan tài ngọc, đều

vô cùng kinh ngạc.

“Chết tiệt, đẹp thế này, nếu tôi là U Vương, tôi cũng phải đốt phong hỏa hí chư hầu!” “Nhỏ rồi, cách nghĩ nhỏ rồi, theo tôi thấy, tôi phải đốt cả vương cung!” “Thật không trách Chu U Vương ham mê mỹ sắc!” “LSP (Lão Sắc Phôi) các ông, đây đã chết nhiều năm rồi, đừng bị mê hoặc.” “Một tay gõ chữ, để chứng tỏ sự trong sạch!” “Huynh đệ, anh không ổn rồi!” Người xem trực tiếp đều bị kinh ngạc, thi nhau bình luận.

Còn trong phòng tổng hợp trực tiếp, mọi người càng thêm kinh ngạc.

Họ vạn vạn không ngờ, hai người nằm trong mộ thất chính, lại giống như người sống vậy.

Rất khó tưởng tượng, hai người họ là những người đã chết nhiều năm.

Giáo sư Trương thông qua màn hình nhìn rõ hai người trong quan tài ngọc, cảm thán: “Rốt cuộc là kỹ thuật gì, có thể giữ được hai thi thân này lâu đến vậy!” “Bao Tự thật đẹp.” Tần Ly cảm thán.

Tần An nhìn chằm chằm vào Ly Long trên cây đồng cổ, hắn luôn cảm thấy, mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Vị tướng quân này đã sắp đặt nhiều như vậy ở phía trước, không thể nào không để lại tuyến phòng thủ cuối cùng trong mộ thất của mình.

“Đinh linh linh...

đinh linh linh...” Tiếng chuông treo trên không trung lại vang lên.

Cánh hoa đồng từ từ tan chảy, biến thành từng đóa hoa đào bay lượn.

Còn cây đồng cổ, cũng biến thành cây đào.

Toàn bộ cung điện, trở nên vô cùng sáng sủa.

Trên các giá xung quanh, chuông biên tự nhiên vang lên, hòa cùng tiếng chuông đồng.

Ly Long trên cây đào, đột nhiên mở đôi mắt, đôi mắt đỏ rực, nhìn chằm chằm vào mọi người.

Sau đó nó từ trên cây đồng cổ xuống, dang ba móng vuốt, dường như muốn ăn thịt tất cả mọi người.

"Hống!" Ly Long gầm lớn.

"Lui!" Tần An hét lớn.

Tướng quân trong quan tài ngọc, đột nhiên đứng dậy, mở mắt, quay đầu nhìn mọi người.

"Sống lại rồi, hắn ta lại phục sinh!" "Thi biến, đây là Thi Biến!" Giáo sư Trương nhấn mạnh.

Chương 64

"Bọn tặc tử các ngươi, dám quấy rầy ta say giấc, giết không tha!" Tướng quân gầm lên giận dữ, điều này không khỏi khiến mọi người kinh ngạc.

Thật sự sống lại rồi sao?

Tướng quân tay cầm thanh kiếm đồng, một cú nhảy vọt lên đầu Ly Long, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Tần An.

"Các ngươi ra ngoài trước!" Tần An nói với Giáo sư Trương và những người khác.

Giáo sư Trương và những người khác vừa mở cửa mộ, kinh ngạc phát hiện bên ngoài cửa đứng Đồng Chùy Thiết Tướng!

"Bình bình!" Đồng Chùy Thiết Tướng gõ chùy đồng, dọa tất cả mọi người ngã xuống đất.

Không đúng, Đồng Chùy Thiết Tướng đã bị tôi giết rồi, không thể nào phục sinh!

Hơn nữa mũ trụ của chúng cũng bị tôi chém nát!

"Đồng Chùy Thiết Tướng, bắt lấy bọn chúng!" Tướng quân ra lệnh.

"Vâng, tướng quân!" Đồng Chùy Thiết Tướng đáp lời.

Trước máy bay không người lái, một nhóm cư dân mạng biểu thị rất khó hiểu.

Từ góc nhìn của họ, Tần An và những người khác hảo tượng ngộ đáo thập yêu đông tây, chính tại khẩn trương đích diện đối.

Nhưng dưới cảnh quay của máy bay không người lái, phía trước

rõ ràng không có gì!

“Tiểu ca và họ, sao vậy?” “Tiếng chuông vừa vang lên, sao tất cả mọi người đều bị dọa vậy?” “Họ bị làm sao vậy?” “Biết đâu gặp phải ma, ai cũng biết, camera không thể quay được ma!” “Xì, thật sự có khả năng đó!” “Chết tiệt, Tiểu ca phát điên rồi!” “Đóng cửa mộ lại, trốn đi!” Tần An hét lớn.

Hoắc Băng suất tiên khởi thân, khứ tương mộ môn cấp quan thượng, tương đồng chùy thiết tương cấp cách tuyệt tại ngoại.

Ánh mắt Tần An, phát ra ánh sáng trắng bạc.

Dưới sự chiếu rọi của Bạch Kim Đồng, Tần An nhìn xuyên qua, phía trước căn bản không có Ly Long và tướng quân, cũng không có hoa anh đào bay đầy trời, chỉ có những chiếc chuông đồng không ngừng rung động.

Tần An nhón chân một cái, lấy cây đồng cổ làm bàn đạp, chém rơi những chiếc chuông đồng đang phát ra âm thanh.

“Đang đang đang...” Tất cả chuông đồng rơi xuống đất vỡ tan, cảnh tượng dần dần méo mó, khôi phục bình thường.

Hoa anh đào bay đầy trời tan biến, Ly Long biến mất, tướng quân cũng nằm trong quan tài ngọc.

Giáo sư Trương và những người khác đứng dậy trở lại, nhìn cảnh vật xung quanh, lòng vẫn còn sợ hãi.

“Vậy vừa nãy, chúng ta tất cả đều rơi vào ảo cảnh sao?” Giáo sư Trương là người phản ứng nhanh nhất.

“Giáo sư Trương, ông chảy máu rồi.” “Hả?” “Tôi cũng chảy máu!” Mọi người phát hiện, mũi mình đột nhiên chảy máu tươi!

Tần An cẩn thận ngửi ngửi, trong không khí có một mùi hương kỳ

lạ.

"Có độc!" Tần An nhìn về phía đèn trên hai bên tường, khí độc chính là từ những chiếc đèn đó phát ra.

Nhìn thấy cảnh này, Tần An đương tức tương sở hữu đăng trản toàn bộ phách diệt, đãn trương phó giáo thụ tha môn toàn bộ đảo tại địa thượng.

"Anh ơi, cứu em." Tần Ly yếu ớt gọi.

Tần An dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch lòng bàn tay, đi đến trước mặt Tần Ly.

"Mở miệng!" Tần Ly mở miệng, ngẩng đầu.

Tần An nhỏ mấy giọt máu cho cô, sau đó đi đến chỗ Hoắc Băng, Giáo sư Trương, và bảy thành viên đội khảo cổ khác.

"Máu của anh..." Giáo sư Trương chưa nói xong, đã bị Tần Ly cắt ngang.

"Ngon quá." Giáo sư Trương: .....

"Mọi người nghỉ ngơi một lát đi." Tần An nói với họ, sau đó đi đến trước mặt Tần Ly, từ túi của Tần Ly, lấy ra một chiếc lọ nhỏ.

Chiếc lọ nhỏ này, dùng để lấy mẫu vật.

Tần An mấy bước nhảy lên quan tài ngọc, hai chân dang ra thành hình chữ nhất, một tay cầm đao, một tay cầm lọ nhỏ, cúi người xuống.

Người xem trực tiếp, lập tức sôi trào.

"Má ơi, Tiểu ca anh muốn làm gì vậy?" "Trời ơi, không ngờ Tiểu ca lại thích cái này." "Đừng nói linh tinh được không?

Tiểu ca là lấy mẫu đó!" "Tiểu ca, anh sẽ không giết người chứ?"

Tần An cúi người, dùng lọ lấy một ít Trường Sinh Dịch.

Khi đang lấy, hắn nhìn thấy Bao Tự mở mắt.

Bao Tự đảo mắt nhìn Tần An, trên tay Tần An có một giọt máu, nhỏ xuống cổ trắng nõn của cô ấy.

"Trường Sinh Dịch ngươi có thể lấy đi, đừng quấy rầy chúng ta nghỉ ngơi được không?" "Trong tay áo của ta có một tấm bản đồ, bên trong là mộ huyệt chứa các đỉnh khác." Tần An đột nhiên nghe thấy, bên tai mình vang lên một tiếng nói trong trẻo.

"Được." Tần An đáp một tiếng, Bao Tự lúc này mới nhắm mắt lại.

Tần An lấy Trường Sinh Dịch xong, từ trong tay áo Bao Tự, lấy được tấm bản đồ, lúc này mới từ trên quan tài ngọc nhảy xuống.

"Giáo sư Trương, mộ thất chính này, đừng khai quật nữa, hãy để Bao Tự và tướng quân an nghỉ đi." Tần An nhìn Giáo sư Trương nói.

Giáo sư Trương nghe vậy, có chút khó xử, nói: "Anh cũng biết, tôi không thể tự mình quyết định!" "Tôi có một tấm bản đồ ở đây, bên trong ghi lại tung tích của các Cửu Châu Đỉnh khác, dùng tấm bản đồ này, đổi lấy sự yên bình cho họ, có đủ không?" Tần An trầm giọng hỏi.

Giáo sư Trương nghe vậy, nhìn về phía máy bay không người lái.

Trong máy bay không người lái, rất nhanh tiếng nói từ phòng tổng hợp trực tiếp vang lên.

"Tấm bản đồ của anh là cổ vật, đương nhiên phải nộp lên, không phải là thứ để anh ra điều kiện." "Mặc dù anh đã giúp chúng tôi, nhưng việc khai quật lịch sử, là điều bắt buộc." "Chúng tôi không biết anh là ai, nhưng việc khai quật cổ mộ, là điều tất yếu!" Các chuyên gia nhất trí từ chối.

Tần An nghe vậy, nhắm mắt lại thư thái một lát, sau đó nói: "Vậy đi thôi!" Giáo sư Trương nhìn Tần An, nói: "Xin anh thông cảm." Nói xong, đi theo ra ngoài.

Khi Tần An đi đến cửa, quay người lại nói: "Các ngươi an nghỉ, sẽ không có ai quấy rầy." "Cảm ơn, ngày sau ta và phu quân, nhất định sẽ tương trợ!" Tiếng Bao Tự, vang lên bên tai Tần An.

Quá trình thám mộ, đã kết thúc, tiếp theo chỉ là đợi chuyên gia đến khai quật.

Tần An dẫn người đi ra khỏi đường hầm, trở lại mộ thất chứa Ưng Châu Đỉnh.

Sau đó Tần An cắm Hắc Kim Cổ Đao dưới Ưng Châu Đỉnh, nhấc Ưng Châu Đỉnh ra.

"Mang Ưng Châu Đỉnh đi!" Tần An nói với thành viên đội khảo cổ.

Thành viên đội khảo cổ thi nhau tiến lên, di chuyển Ưng Châu Đỉnh đi, sau đó lại dùng đồ vật khác, đè xuống đất.

Tần An lúc này mới rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

"Đi thôi!" Tần An nói một câu.

Mọi người lúc này mới đi ra ngoài.

Khi đi ra ngoài, Tần An đóng cửa mộ lại, và sửa đổi cơ quan.

Khi đến cầu treo, Tần An lấy Tướng quân lệnh ra, nói với Thi Binh: "A hống... (Về mộ đạo, canh giữ tướng quân nghỉ ngơi!)" "Hống... (Tuân lệnh!)" Binh sĩ chỉnh tề quay lại, tiếp tục canh giữ tướng quân của họ.

"Tần An, lệnh bài..." "Bốp..." Tay Tần An trượt một cái, lệnh bài trực tiếp rơi xuống vực sâu vạn trượng.

“Tay trượt rồi.” Tần An nhìn Giáo sư Trương.

Giáo sư Trương biết Tần An cố ý, nhưng cũng chỉ có thể nói: “Không sao, không sao.” Mọi người thuận theo cầu treo rời đi, khi rời đi, Tần An nhìn thấy ký hiệu mà Tiểu Vương để lại, đương tức tương tiểu bình tử thuận trứ tiêu ký đâu liễu xuất khứ.

Tiểu Vương đang ẩn nấp dưới cầu treo, đưa tay đón lấy chiếc lọ nhỏ, sau đó chạy đi trước đội khảo cổ.

Khi đến dưới cầu đứt, Tần An như khi vào, nhảy xuống trước, buộc dây thừng.

Sau đó vận chuyển Ưng Châu Đỉnh xuống, đưa tất cả mọi người xuống.

Khi tất cả mọi người xuống hết, Tần An mới quay lại cầu treo.

“Anh không đi cùng chúng tôi sao?” Tần Ly hỏi.

“Mọi người đi đi.” Tần An nói với mọi người.

“Nhưng, anh không đi...” “Đi đi.” Tần An quay người lại, nhìn vực sâu vạn trượng, chung thân nhất dược, khiêu liễu hạ khứ.

Chương 65

"Tiểu ca!" Tần Ly hét lớn.

"Anh ấy sẽ không sao đâu." Hoắc Băng an ủi.

Người xem trực tiếp, đều nhìn ngây người.

"Tiểu ca làm cái gì vậy?" "Tôi thấy hơi khó hiểu, Tiểu ca anh ấy không ra ngoài sao?" "Liệu có thể, gặp lại Tiểu ca không?" "Khoan đã, tấm bản đồ trong tay Tiểu ca, không giao cho đội khảo cổ." "Tôi đảo giác đắc tiểu ca thuyết đích thị đối đích, nã liễu Ưng Châu Đỉnh tựu hành liễu, nhân gia hưu tức đích hảo hảo đích, yếu thị oạt xuất lai, nan miễn hữu ta bất đạo đức." "Mặc dù khảo cổ là vĩ đại, nhưng tôi ủng hộ Tiểu ca!" Người xem trực tiếp đang nói, chỉ thấy Cự Môn Đồng trên màn hình, từ từ đóng lại.

"Rầm!" Cự Môn Đồng hợp long, không có Tần An, thùy dã đả bất khai.

Giáo sư Trương nhìn cánh cửa đồng đóng lại, lắc đầu nói: "Hắn là đang bảo vệ mộ thất, tôi Trương Minh Văn, nhân danh cá nhân đề nghị, thế giới phía sau Cổng Đồng, không nên khai quật!" "Hãy để người xưa, an nghỉ!" Phía phòng tổng hợp trực tiếp, không ai trả lời.

"Đi thôi, nhiệm vụ của chúng ta đã kết thúc, bảo vệ tốt Đại Đỉnh Đồng rời đi!" Giáo sư Trương hét lên với thành viên đội khảo cổ.

Chuyến thám mộ này, mặc dù kết thúc rất vội vàng, nhưng đối với mọi người mà nói, quả thực là bội thu.

Đặc biệt là còn lấy được bảo vật như Ưng Châu Đỉnh!

Đủ rồi!

Sáng sớm hôm sau, Phó Giáo sư Trương dẫn đội khảo cổ cẩn thận

hộ tống Đỉnh Ưng Châu ra ngoài.

Khi họ rời khỏi Mê Cung Tần Lĩnh, các phương tiện truyền thông lũ lượt kéo đến đưa tin, muốn có được thông tin đầu tiên.

Nhưng đội khảo cổ dưới sự hộ tống của binh sĩ đã lên trực thăng vũ trang.

Trước khi lên máy bay, Phó Giáo sư Trương tìm chuyên gia Chu, nói với ông: "Lão Chu à, tôi có một chuyện muốn nhờ ông." "Lão Trương, ông đánh giá cao tôi rồi, tôi không mở được cổng đồng đâu." Chuyên gia Chu cười nói.

Phó Giáo sư Trương nghe vậy cũng cười.

"Ừm, tôi hiểu rồi." Có câu nói của chuyên gia Chu, ông ấy biết là đã ổn.

Cổng đồng sẽ không mở nữa.

"Nhưng mà lão Trương, chuyện tấm bản đồ, ông phải để tâm nhiều hơn, cố gắng lấy được nó." Chuyên gia Chu nhắc nhở một câu.

"Tôi sẽ cố gắng, tôi về trước đây, quá trình khai thác còn lại giao cho các ông." Phó Giáo sư Trương nói xong, lên trực thăng.

Lần này, các ban ngành liên quan đã điều động trực thăng vũ trang hộ tống Đỉnh Ưng Châu, và toàn bộ quá trình được quay phim theo dõi, để đảm bảo Đỉnh Ưng Châu có thể thuận lợi được đưa vào Bảo tàng Quốc gia.

Hai canh giờ sau, trực thăng hạ cánh gần Đại học Kinh Châu, Đỉnh Ưng Châu dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt đã được đưa thẳng đến bảo tàng.

Còn Phó Giáo sư Trương và những người khác thì nhận lời phỏng vấn của phóng viên truyền thông.

“Phó Giáo sư Trương, chúng tôi muốn hỏi một chút, khi các ông ở trong mộ thất chính, có phải đã gặp phải điều gì không?” “Ừm, chúng tôi đã hít phải khí độc trong mộ thất chính, rơi vào ảo cảnh, may mà tiểu ca thần bí đã cứu chúng tôi ra.” Phó Giáo sư Trương trả lời.

“Tiểu Ly học tỷ, về thân phận của tiểu ca thần bí, chị có biết không?

Chị và anh ấy có quan hệ gì?” Phóng viên truyền thông hỏi Tần Ly.

“Tôi và anh ấy không tiếp xúc nhiều.” Tần Ly nói.

“Nhưng mà, rõ ràng chị rất quen anh ấy, hơn nữa chị còn gọi anh ấy là anh.” “Thân phận của anh ấy cần được bảo mật, tôi không tiện tiết lộ, có lẽ một ngày nào đó, anh ấy sẽ tháo mặt nạ ra.” Tần Ly cười nói.

“Vậy trong tay anh ấy có bản đồ, anh ấy sẽ tự ý đi trộm mộ sao?” Đối mặt với phỏng vấn của phóng viên, Phó Giáo sư Trương đứng ra nói: “Nếu anh ấy thật sự muốn đi trộm mộ, ai cũng sẽ không biết, bản lĩnh của anh ấy, hẳn là mọi người đều đã thấy.” “Khi các ông cuối cùng ra ngoài, tiểu ca đã vào cổng đồng, xin hỏi anh ấy có ra ngoài không?

Anh ấy quay lại làm gì?” “Xin lỗi, chúng tôi cũng không biết.” Phó Giáo sư Trương khoát tay nói.

“Thật ngại quá, chúng tôi đã lâu không ăn cơm, chúng tôi muốn đi ăn chút gì đó.” Phó Giáo sư Trương nói xong, lên xe.

Tần Ly và Hoắc Băng lần lượt lên xe, rời khỏi cuộc phỏng vấn của phóng viên.

Còn Đỉnh Ưng Châu, sau khi được đưa đến Bảo tàng Quốc gia, đã trở thành quốc bảo, và các ban ngành liên quan còn ra lệnh cấm Đỉnh Ưng Châu xuất cảnh triển lãm, đồng thời nghiêm ngặt bảo vệ nó.

Cửu Châu Đỉnh tái xuất, gần như đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người!

Nói là gây chấn động toàn cầu cũng không hề quá lời!

Một số chuyên gia và giáo sư muốn nghiên cứu, đều phải trải qua từng lớp phê duyệt mới có thể tiếp cận.

Việc thám hiểm Mê Cung Tần Lĩnh đã kết thúc, tiếp theo là chuyên gia Chu dẫn người đi khai quật, xuất thổ văn vật, tương tự cũng có máy quay theo dõi, và phát trực tiếp toàn bộ quá trình.

Thế nhưng cư dân mạng trên livestream lại không còn mấy hứng thú.

"Vẫn là thám hiểm mộ kích thích hơn!" "Tiểu ca nhảy xuống một cái, không biết thế nào rồi, có chút lo lắng." "Lần trước tiểu ca cũng nhảy xuống vách đá, cuối cùng không phải vẫn xuất hiện sao, tôi còn nghi ngờ, tiểu ca chưa rời khỏi cổ mộ." "Không biết còn có thể gặp lại anh ấy không." Cư dân mạng trên livestream bàn tán xôn xao.

Phó Giáo sư Trương và những người khác sau khi lên xe rời đi, đã đến căn tin trường ăn sáng.

Vừa mới lấy xong đồ ăn, đã thấy Tần An ngồi ở góc phòng, gặm bánh bao, chỉ với món canh trứng đơn giản.

Phó Giáo sư Trương không khỏi nghi ngờ, Tần An trong trường học có phải là cùng một người với tiểu ca thần bí không?

Rõ ràng tiểu ca thần bí vẫn còn ở phía sau cánh cổng đồng khổng lồ.

"Anh!" Tần Ly kêu một tiếng, bưng đồ ăn đến, ngồi cạnh Tần An.

"Ăn nhanh đi, ăn xong nghỉ ngơi cho tốt." Tần An nói với cô.

"Anh đi trước đây." Tần An nói một câu, sau đó đút hai tay vào túi,

đội mũ lưỡi trai màu trắng rời đi.

“Anh em ấy có phải…” “Có kẻ theo dõi.” Hoắc Băng cắt ngang lời Tần Ly.

Tần Ly lập tức hiểu ra, lặng lẽ ăn đồ ăn.

Kẻ theo dõi tuy chú ý đến Tần An, nhưng cũng chỉ nhìn thêm một cái, không quá để ý.

Trong nhận thức của bọn họ, dù tiểu ca thần bí có lén lút rời khỏi Mê Cung Tần Lĩnh sau đó, cũng không thể về nhanh như vậy.

Còn Tần An mà kẻ theo dõi chụp được, cũng bị người quen nhận ra, anh ta là anh trai của Tần Ly, một người “trai bao” (đồ tự nhốt mình ở nhà).

Vì thế, kẻ theo dõi vô tình đã gỡ bỏ nghi ngờ cho Tần An.

Đương nhiên, những điều này Tần An đều không biết, hiện tại Tần An đã trở về căn hộ thuê, trải tấm bản đồ ra.

Trên bản đồ, có đánh dấu hai ngôi mộ.

Hai ngôi mộ này, đều có Đỉnh Cửu Châu.

Tấm bản đồ này, đối với người khác mà nói vô cùng quý giá, đối với Tần An mà nói, không có tác dụng gì.

Tần An tùy tay ném tấm bản đồ lên ghế sofa, sau đó mở máy tính, mở game.

Vừa chơi xong ba ván, Tần Ly và Hoắc Băng đã đi vào.

“Tần Ly, khi em vào, có thể gõ cửa trước không?

Hơn nữa chìa khóa phòng anh em lấy đâu ra?” Tần An nhìn em gái mình.

“Lần trước em đi đánh chìa khóa, quên nói với anh.” Tần Ly nói

thẳng.

“Anh phòng cháy phòng trộm, bây giờ còn phải phòng cả em nữa!” Tần An bực mình nói.

“Em là em gái anh, anh phòng em…” “Anh, đây là gì?” Tần Ly nhìn thấy một tấm lụa trắng trên ghế sofa.

Tần An nhanh tay giật lấy, nhét vào túi.

“Không có gì.” “Anh, đây không phải là bản đồ chứ?” “Ừm.” Tần An gật đầu.

“Cho tôi xem đi.” Hoắc Băng đưa bàn tay trắng nõn ra.

“Bốp!” Tần An đánh vào lòng bàn tay cô ấy.

“Cho cô xem, chẳng phải cô sẽ đào trống rỗng sao?

Cô có biết bên trong là gì không?” Hoắc Băng nhìn Tần An với ánh mắt kỳ lạ, nói: “Trong lòng tôi có số, biết cái gì nên lấy, cái gì không nên lấy.” “Cô biết, người khác không biết à.” “Đinh đông…” Mọi người đang trò chuyện, bên ngoài cửa có tiếng chuông cửa vang lên.

Tần An một tay nắm Hắc Kim Cổ Đao, lúc này mà đến nhà, không phải kẻ thù thì cũng là paparazzi.

“Tôi đi mở cửa!” Hoắc Băng lộ ra Ám Khí Ngô Mi Thích, đi đến bên cửa, gọi qua cửa: “Tôi là người nhà họ Hoắc, bên ngoài là ai?” Cô tự báo thân phận trước, để tránh đối phương trực tiếp tấn công.

“Là tôi, Trương Minh Văn!” Giọng của Phó Giáo sư Trương vang lên.

Hoắc Băng: … “Xin lỗi Phó Giáo sư Trương!” Hoắc Băng mở cửa, đứng bên ngoài là Phó Giáo sư Trương đang cầm rượu.

Chương 66

Phó Giáo sư Trương nhìn Hoắc Băng, cuối cùng ánh mắt lại rơi vào Tần An, ánh mắt phức tạp.

“Tôi không ngờ, cậu lại là người của giới đạo mộ.” “Vậy thì ông hiểu lầm rồi, tôi không liên quan đến giới đạo mộ, Hoắc Băng xuất hiện trong phòng tôi, chẳng qua là cô ấy ở cạnh phòng tôi mà thôi.” Tần An nói sự thật.

“Thật sao?” “Ừm.” Tần An gật đầu, đặt Hắc Kim Cổ Đao xuống.

“Phó Giáo sư Trương, ông không tin anh tôi, tổng cộng cũng phải tin em chứ?” Tần Ly mở lời nói.

Phó Giáo sư Trương nhìn hai anh em họ, cuối cùng ánh mắt rơi vào Hoắc Băng.

“Người của nhà họ Hoắc?” Trong phòng riêng của nhà hàng lẩu.

Phó Giáo sư Trương nhìn Hoắc Băng, nói: “Cô là người của nhà họ Hoắc trong giới đạo mộ, không thể nói chuyện cùng chúng tôi, giới khảo cổ!” “Phó Giáo sư Trương, tuy tôi là người của nhà họ Hoắc, nhưng tôi không tham gia trộm mộ, hơn nữa nhà họ Hoắc của tôi cũng đang chuyển mình, muốn thoát ly khỏi ngành đạo mộ.” Hoắc Băng giải thích.

Phó Giáo sư Trương nhìn Hoắc Băng, trầm ngâm nói: “Được thôi, tạm thời tin cô.” Nói rồi, ông rót rượu vào ly cho Tần An.

“Chén thứ nhất, cảm ơn cậu đã giúp đỡ!

Giúp đội khảo cổ của tôi hoàn thành thuận lợi việc thám hiểm mộ!” Phó Giáo sư Trương nâng chén nói.

Tần An nâng ly đã được rót rượu.

“Chén thứ hai, cảm ơn cậu đã nhiều lần cứu viện đội khảo cổ!” Tần An vẫn nhận.

“Chén thứ ba, cảm ơn cậu không tham lam cổ vật!” Tần An không nhận, nói: “Tôi là sinh viên ngành khảo cổ, đây là bổn phận của tôi, chén rượu này tôi không thể nhận.” Phó Giáo sư Trương nghe vậy, đặt chén rượu xuống.

“Anh, ăn nhiều tiết canh vịt vào, bổ máu!” Tần Ly ngồi bên cạnh, lặng lẽ gắp tiết canh vịt cho Tần An.

Một đĩa tiết canh vịt, gần như toàn bộ rơi vào bát Tần An.

“Anh không ăn được nhiều thế!” Tần An đổ một nửa cho Tần Ly.

“Tần An, có một chuyện, tôi muốn…” “Ăn xong rồi nói.” Tần An nói.

“Ừm.” Phó Giáo sư Trương vừa uống rượu với Tần An, vừa trò chuyện những chuyện khác.

Rượu đã uống ba vòng, thức ăn đã qua năm vị, mọi người đều đã ăn gần xong.

“Nhân viên phục vụ, lấy khăn giấy qua đây!” Phó Giáo sư Trương kêu lên.

“Không cần, tôi có đây.” Tần An lấy tấm lụa trắng ra đưa cho Phó Giáo sư Trương.

Phó Giáo sư Trương nhận lấy vừa định lau miệng thì đột nhiên dừng lại.

“Cảm giác này…” Phó Giáo sư Trương cúi đầu nhìn một cái, lập tức sững sờ.

“Đây là… đây là…” “Cho ông lau miệng đấy.” Tần An cười cười, uống một ly nước.

“Được được được.” Phó Giáo sư Trương cười gật đầu, nhét tấm lụa trắng vào túi.

Ông ấy tìm Tần An, vốn dĩ là vì chuyện tấm bản đồ.

Dù sao bản đồ vô cùng quan trọng, liên quan đến Đỉnh Cửu Châu!

Mà bây giờ, ăn xong cơm là có được, không có chuyện gì vui hơn thế này.

“Anh, vậy là ngay từ đầu anh đã định giao nộp rồi đúng không?” Tần Ly nhìn anh trai mình.

“Chỉ là một mảnh vải thôi, anh giữ lại làm gì?” Tần An khoát tay nói, từ đầu đến cuối anh đều không có ý định giữ lại.

Dù sao ngôi mộ cổ được ghi lại trên bản đồ, anh đã đi qua rồi.

Ăn xong, trò chuyện một lúc, Tần An thấy Phó Giáo sư Trương nóng lòng muốn quay về, liền nói: “Trời cũng không còn sớm nữa, hay là chúng ta về đi.” “Được được được.” Phó Giáo sư Trương liên tục gật đầu nói.

Sau đó Phó Giáo sư Trương vừa ra khỏi phòng riêng, đã nóng lòng muốn quay về.

“À, tôi đột nhiên nhớ ra, bên phòng phát sóng còn có việc, tôi về trước đây.” Phó Giáo sư Trương nói.

“Ừm.” Tần An gật đầu, nói: “Trên đường đi cẩn thận.” “Được.” Phó Giáo sư Trương vội vã rời đi, còn quên cả thanh toán.

Cuối cùng Hoắc Băng thanh toán, ba người đi bộ trên phố để tiêu hóa thức ăn.

“Anh, anh nói Phó Giáo sư Trương và những người khác có bản đồ rồi, có đi xuống mộ nữa không?” Tần Ly hỏi anh trai mình.

“Chắc chắn rồi.” Tần An nói.

“Em đừng đi nữa, ở phòng phát sóng chỉ đạo là được rồi.” Tần An nhắc nhở.

“Được.” Tần Ly gật đầu.

“Tôi cảm thấy, lần thám hiểm mộ tiếp theo, Phó Giáo sư Trương cũng sẽ không đưa tôi đi đâu.” Hoắc Băng mở lời nói.

Cô đã lộ thân phận trước mặt Phó Giáo sư Trương, ông ấy tuyệt đối sẽ không đưa cô đi.

“Tiểu Ly học tỷ, có thể mời chị ký tên không!” “Tiểu Ly học tỷ, có thể cho xin thông tin liên hệ không?” “Cô Hoắc Băng, vị bên cạnh cô, có phải là bạn trai cô không?” Hoắc Băng nghe vậy, không hề do dự nói: “Đúng vậy.” Nói xong, cô còn khoác tay Tần An.

“Tiểu Ly học tỷ, vậy chị không có bạn trai đúng không!” Những người đàn ông khác lại nhìn Tần An.

“Không có, nhưng tôi có anh trai.” Tần Ly vịn vào cánh tay phải của Tần An.

Tần An: …… Tôi đã biết rồi mà, không thể đi dạo phố với hai người họ mà!

Tần An đầy bất lực, ngay từ đầu đã lường trước cảnh này sẽ xảy ra, nên luôn không muốn đi dạo phố với hai người họ.

Không ngờ hôm nay ăn lẩu xong, lại bị Tần Ly kéo lên phố.

Những người đàn ông kia, ai nấy đều nhìn Tần An, trong mắt có sự ngưỡng mộ, và cả ghen tị.

“Anh, chúng ta đi thôi.” Tần Ly kéo Tần An đi.

Hoắc Băng không dám tranh giành, dù sao Tần Ly là em gái của Tần An, còn mình là bạn gái giả.

Tần An đút hai tay vào túi, mặt không biểu cảm bị Tần Ly kéo lên

con phố náo nhiệt.

Kết quả là vừa lên phố, lập tức thu hút ánh mắt của không ít người.

Tần Ly và Hoắc Băng, đều là những nhân vật nổi bật, còn thu hút hơn không ít ngôi sao.

Còn Tần An, đội mũ lưỡi trai, tay đút trong túi áo hoodie, nhìn thế nào cũng rất bình thường.

"Vậy, em kéo anh lên phố làm gì?" "Anh ngày nào cũng ru rú trong nhà chơi game, sắp mốc meo rồi, em phải lôi anh ra ngoài đi dạo một chút." Tần Ly mở lời nói, rồi nhìn Hoắc Băng.

"Hoắc Đại Nãi, buông anh tôi ra!" "Không buông, anh ấy là bạn trai tôi, tôi dựa vào đâu mà phải buông?" Hoắc Băng chính là không buông.

Tần An: …… Hai người có thể yên tĩnh một chút không?

"Thôi được rồi, nhanh đi dạo đi, dạo xong tôi còn phải về chơi game." Tần An cắt ngang hai người.

Hai cô gái nắm cánh tay Tần An, đi thẳng về phía trước, khiến những người xung quanh chết lặng.

Còn việc bị người khác nhìn thấy, thấy thì thấy, hai người họ cũng không để tâm.

Tần Ly thì vô tư, tôi nắm tay anh trai mình, có vấn đề gì sao?

Không có vấn đề!

Còn Hoắc Băng, bị đồn thì cứ đồn thôi, cô còn mong điều đó nữa!

Ba người họ, cũng bị paparazzi lén chụp lại, gây ra một làn sóng tranh luận sôi nổi trên mạng.

“Vãi chưởng, thằng cha này rốt cuộc là ai vậy?

Dám cướp phụ nữ của tiểu ca thần bí!” “Không lẽ là một phú nhị đại nào đó sao?” “Thôi rồi, tim tan nát!” “Đừng đùa nữa, thằng cha đó là Tần An, anh trai của Tần Ly, là sinh viên trường Đại học Kinh Châu của chúng ta đó!” “Tim chưa tan nát hết!” Vô số cư dân mạng đều đang bàn tán chuyện này, nhưng tài khoản công khai của Đại học Kinh Châu đã đứng ra đính chính, Tần An và Tần Ly là anh em, Hoắc Băng và Tần Ly là bạn thân, nên quan hệ thân mật.

Còn Tần An, đã trải nghiệm được sự khủng khiếp của việc đi dạo phố với phụ nữ.

Đi dạo cả tối, một con phố nhỏ mà cứ đi đi lại lại đến bảy tám lần.

Thấy cái gì cũng muốn mua.

Nếu không phải sợ anh bỏ chạy, thì hai người họ chắc chắn sẽ mua sắm điên cuồng.

“Tôi thà mạo hiểm trong cổ mộ, cũng không đi dạo phố với hai người họ!” Đến hơn mười một giờ đêm, khi đám đông đã vãn bớt, ba người mới gọi taxi về, về thẳng Đại học Kinh Châu, xuyên qua Đại học Kinh Châu trở về căn hộ thuê.

Chương 67

Có paparazzi theo dõi, nhưng paparazzi không vào được trường học.

Về đến căn hộ thuê, Tần An nằm trên giường rất lâu mới mở máy tính.

Vừa mở máy tính ra, một thông báo đã bật lên.

Trong phòng phát sóng.

Phó Giáo sư Trương vội vàng đi vào, bên trong Giáo sư Lý và những người khác đang liên lạc với chuyên gia Chu, khai quật cổ vật.

Khi Phó Giáo sư Trương đi vào, máy quay đã chuyển cảnh đến Phó Giáo sư Trương.

"Lão Trương à, không nghỉ ngơi tử tế, vào đây làm gì?" Giáo sư Lý mở lời hỏi.

"Bản đồ, tôi đã lấy được rồi." Phó Giáo sư Trương nói.

Tất cả mọi người trong phòng phát sóng đều sững sờ.

Trong phòng phát sóng, máy quay đã bị tắt để ngăn bản đồ bị tiết lộ.

Một nhóm chuyên gia và giáo sư tập trung trong phòng phát sóng, cùng nhau nghiên cứu bản đồ trên tấm lụa trắng.

"Trên bản đồ có hai địa điểm, lần lượt ghi lại hai sự việc." "Thứ nhất là khi Chu Mục Vương tuần du thiên hạ, đã đến lãnh địa của Tây Vương Mẫu, cùng Tây Vương Mẫu bàn bạc về trường sinh, để có sự giao lưu sâu sắc hơn với Tây Vương Mẫu, Chu Mục Vương đã tặng một tôn Đỉnh Cửu Châu cho Tây Vương Mẫu, bày tỏ ý định muốn

chia sẻ thiên hạ cho Tây Vương Mẫu." "Tây Vương Mẫu cũng truyền thuật trường sinh của mình cho Chu Mục Vương, sau đó liền có tin tức, Chu Mục Vương bệnh chết trên đường tuần du thiên hạ, rồi truyền ngôi cho Chu Cộng Vương." "Và câu chuyện về Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu cũng kết thúc tại đây." "Tấm bản đồ này, chính là bản đồ dẫn đến cung điện Tây Vương Mẫu!" Một chuyên gia đã giải mã những dòng chữ và ý nghĩa đại khái trên tấm lụa trắng.

"Nói cách khác, có một tôn Đỉnh Cửu Châu, đang ở cung điện Tây Vương Mẫu!" Phó Giáo sư Trương kích động nói.

"Đúng vậy!" Chuyên gia kia gật đầu, sau đó nói: "Dựa theo sử liệu ghi chép, Mục Thiên tử đã hội kiến Tây Vương Mẫu tại Dao Trì, mà Dao Trì chính là Thiên Trì ngày nay, nếu không có gì bất ngờ, cung điện Tây Vương Mẫu sẽ ở gần Dao Trì." "Hơn nữa Tây Vương Mẫu lập quốc ở Tây Vực Đại Hoang chi Khâu, kiến đô ở 'Tháp Mộc Đà'." "Tấm bản đồ này chỉ dẫn, chính là đến cung điện Tây Vương Mẫu ở Tháp Mộc Đà!" Chuyên gia lại một lần nữa phân tích.

Mọi người nghe xong phân tích của ông, đều gật đầu.

"Mục Thiên tử thật tùy hứng, vì sự trường sinh hư vô mờ mịt, lại dám tặng cả Đỉnh Cửu Châu tượng trưng cho quyền lực tối cao đi." Giáo sư Lý cảm thán nói.

"Thiên tử thời cổ đại, cố chấp với trường sinh, cũng là chuyện bình thường." Phó Giáo sư Trương nói.

"Vậy nên lần này, nơi mà đội khảo cổ của chúng ta phải đến, chính là Tháp Mộc Đà!" Một chuyên gia lập tức nói.

Nói xong, phòng phát sóng chìm vào im lặng trong chốc lát.

"Tháp Mộc Đà ở Tây Vực, hơn nữa toàn là sa mạc hoang vu, muốn thám hiểm, e rằng sẽ vô cùng khó khăn!" Một chuyên gia liên

quan nhắc nhở.

“Tây Vực, thời cổ đại có nhiều quốc gia, cổ mộ ở đó cũng rất nhiều, Tây Vương Mẫu chỉ là một trong số đó.” “Nếu cái thứ nhất rất khó, vậy cái thứ hai thì sao?” Phó Giáo sư Trương hỏi.

“Cái thứ hai, còn khó hơn, hiện tại vẫn chưa thể giải mã.” Chuyên gia kia biểu thị.

Hai địa điểm ghi trên bản đồ, cái này khó hơn cái kia.

Trong phòng phát sóng, mọi người im lặng một lát.

Muốn đến Tháp Mộc Đà để thám hiểm mộ, nguy hiểm vô cùng lớn.

Khó hơn cả Mê Cung Tần Lĩnh.

Mê Cung Tần Lĩnh, ít nhất có người canh giữ ở cửa, có thể cứu viện bất cứ lúc nào, còn đi Tháp Mộc Đà, một khi lạc đường, sẽ rất khó tìm đường quay lại.

Tây Vực tuy có không ít cổ mộ, nhưng đối với giới khảo cổ mà nói, muốn thám hiểm cổ mộ Tây Vực, vô cùng khó khăn.

“Trước tiên hãy lập kế hoạch thật tốt đi, hiện tại Mê Cung Tần Lĩnh vẫn đang khai thác, đợi Mê Cung Tần Lĩnh khai thác xong, rồi hãy quyết định có đi Tây Vực không!” Giáo sư Ngô đề nghị.

“Ừm.” Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Cuộc họp của phòng phát sóng, kết thúc tại đây.

Chỉ là, họ vạn vạn không ngờ, ngày đầu tiên họ vừa giải mã tấm lụa trắng, ngày thứ ba đã có người đến Tháp Mộc Đà.

Hơn nữa số người còn không ít… Trong căn hộ thuê.

“Anh, Tháp Mộc Đà nguy hiểm không?” Tần Ly tò mò hỏi.

“Nơi đó có rắn.” Tần An nói.

Tần Ly vừa nghe có rắn, toàn thân rùng mình, “Nguy hiểm quá!” “Anh, anh nói trong phòng họp có nhiều giáo sư như vậy, ai đã tiết lộ bí mật?” Tần Ly tò mò hỏi.

Hiện tại trên mạng, chuyện tấm lụa trắng, cũng như câu chuyện bất đắc dĩ của Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương, đang được lan truyền điên cuồng.

Và theo báo cáo, có không ít gia tộc và môn phái trong giới đạo mộ, đã khởi hành đến Tháp Mộc Đà, chuẩn bị đi trước một bước để thám hiểm mộ.

“Nhiều người như vậy đi Tháp Mộc Đà, đều là đi tìm chết.” Hoắc Băng đẩy cửa đi vào, rất tự nhiên ngồi xuống ghế sofa.

Tần An liếc cô một cái, hôm nay Hoắc Băng mặc váy ngắn, áo phông kiểu dáng rộng, cô ấy vừa ngồi xuống đã bắt chéo chân, Tần An liền nhìn thấy một mảng trắng nõn.

Trên người cô ấy thoang thoảng một mùi hương u nhã, ngồi bên cạnh Tần An, nên Tần An có thể ngửi thấy.

“Nhà họ Hoắc của cô có đi không?” Tần Ly mở lời hỏi.

Hoắc Băng liếc cô một cái, bực mình nói: “Nhà họ Hoắc của tôi không phải kẻ ngốc, sao dám đi chứ.” “Bên Tây Vực nhiều cổ mộ như vậy, giới khảo cổ và giới đạo mộ đều biết, nhưng không ai dám tùy tiện đi, bên đó không chỉ có nhiều cạm bẫy, mà còn rất dễ lạc đường không quay về được.” Ban đầu nhà họ Hoắc của cô cũng muốn đi, nhưng cô kiên quyết không đồng ý, nên không ai đi.

Cô rất rõ ràng, Tháp Mộc Đà là một vùng sa mạc, không tìm được đường sẽ rất thảm.

Mà tấm bản đồ duy nhất, đang nằm trong tay giới khảo cổ.

“Tôi đoán chừng, một thời gian nữa, Phó Giáo sư Trương chắc là sẽ hành động để đến Tây Vực.” Hoắc Băng mở lời nói, nhìn Tần Ly.

“Tần Ly, nếu em đi, nhớ rủ tôi với!” Cô đã lộ thân phận trước mặt Phó Giáo sư Trương, nên cô đoán chừng Phó Giáo sư Trương sẽ không gọi cô.

“Em không đi đâu.” Tần Ly quay đầu nói.

Hoắc Băng đi ra ngoài, nhận trà sữa từ anh giao hàng, sau đó đi vào phòng.

“Uống trà sữa không?” Hoắc Băng đưa trà sữa cho Tần Ly và Tần An.

Sau đó tự mình lấy một ly trà sữa, đặt lên ngực, hai tay cầm điện thoại gõ chữ, vừa uống trà sữa, hai việc không chậm trễ.

Tần Ly nhìn ly trà sữa trong tay mình, lại nhìn ngực mình, lập tức không muốn uống.

Tần An đứng dậy rời ghế sofa, ngồi trước bàn máy tính, mở game ra.

“Tần Ly, anh phải nhắc em một câu, trong vòng nửa tháng, tốt nhất đừng đi xuống mộ.” Tần An nhắc nhở.

Anh sợ Tần Ly không từ chối được lời mời, rồi đi theo Phó Giáo sư Trương và những người khác xuống mộ.

Mà thời gian hồi chiêu của anh vẫn chưa qua, không giúp được gì.

“Tại sao?” Tần Ly không hiểu hỏi.

“Trong vòng nửa tháng, anh không thể đi giúp được, em biết không?” Tần An nhắc nhở.

“À.” Tần Ly hiểu ra.

Tuy không biết tại sao anh trai không thể giúp, nhưng anh đã nói như vậy, cô cũng chỉ có thể ngoan ngoãn không đi.

Tần An vừa định mở game ra, thì đột nhiên nhìn thấy tài khoản chính thức của giới khảo cổ, đã đăng một tin tức.

"Đội khảo cổ, sẽ được thành lập sau ba ngày, đi đến Tháp Mộc Đà, thám hiểm cung điện Tây Vương Mẫu!" "Lần này dẫn đội, do Giáo sư Ngô Tứ Ý, người quen thuộc tình hình Tây Vực dẫn dắt!" Khi hai tin tức này được tung ra, toàn bộ mạng internet sôi sục.

"Vãi chưởng, Tháp Mộc Đà thật sự có cung điện Tây Vương Mẫu sao!" "Giáo sư Ngô dẫn đội, vậy Phó Giáo sư Trương có đi không?" "Phó Giáo sư Trương khoan đã, tôi muốn hỏi Tiểu Ly học tỷ và Hoắc Đại Nãi có đi không?" "Hai người họ khoan đã, tôi muốn biết tiểu ca thần bí có đi không?" "Tiểu ca thần bí không phải vẫn còn ở phía sau cánh cổng đồng khổng lồ sao?" "Đồ ngốc, nếu tiểu ca thần bí ở phía sau cánh cổng đồng khổng lồ, giới khảo cổ lấy bản đồ đâu ra?" Không ít người nhao nhao bình luận, mong Tần Ly và những người khác cũng đi.

Mà tin tức vừa đăng không lâu, điện thoại của Tần Ly và Hoắc Băng đều reo.

Cầm lên nhìn, là của Ngô Tứ Ý và Phó Giáo sư Trương gọi đến.

Phó Giáo sư Trương gọi cho Tần Ly, Ngô Tứ Ý gọi cho Hoắc Băng.

Hai người ngẩng đầu nhìn Tần An.

"Bắt máy đi, nhìn tôi làm gì?" Tần An nhìn hai cô gái, rồi nói: "Tần Ly anh đã nói với em rồi, em không được đi, còn Hoắc Băng, anh không quản được cô." Lời này vừa nói ra, Tần Ly cầm điện thoại đi vào phòng ngủ nghe điện thoại, Hoắc Băng trực tiếp nghe máy ở

phòng khách.

“Alo, Giáo sư Ngô.” Hoắc Băng mỉm cười chào một tiếng.

“Hoắc Băng à, tin tức cô cũng đã xem rồi đúng không, những chuyện khác tôi cũng không nói nhiều, tôi chỉ hỏi một câu, cô có đi được không?” Ngô Tứ Ý hỏi thẳng.

“Giáo sư Ngô, dì tôi đến rồi, không đi được.” Hoắc Băng tìm một cái cớ.

“Dì cô?

Chương 68

Cô là đang nói đến chị dâu tôi đúng không?

Chị dâu tôi đang ở nhà, căn bản không đến chỗ cô đâu.” Ngô Tứ Ý nói.

Hoắc Băng: …… “Giáo sư Ngô, tôi nói là cơ thể tôi không khỏe, tạm thời không thể đi được.” Hoắc Băng giải thích.

“Vậy sao, được thôi.” Giáo sư Ngô cúp điện thoại.

Tần An nhìn Hoắc Băng, Hoắc Băng giải thích: “Nhà họ Hoắc của tôi, và nhà họ Ngô quả thật có quan hệ, nhưng Ngô Tứ Ý thân là giáo sư, từ nhỏ đã không tham gia vào chuyện gia tộc của ông ấy.” “Ông ấy là người trong sạch.” Hoắc Băng giải thích.

Vừa giải thích xong, Tần Ly cũng đi ra ngoài.

“Em cũng đã từ chối lời mời của Phó Giáo sư Trương, nói là em đến dì.” Tần Ly nói thẳng.

“Chắc là Phó Giáo sư Trương và Giáo sư Ngô bây giờ đang ở cùng nhau.” Tần An nói.

Khu nhà ở giáo sư, Đại học Kinh Châu.

Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý ngồi cùng nhau, hai người vừa cúp điện thoại, nhìn nhau.

“Hai cô bé đó đều không đi được, lão Ngô à, tôi khuyên ông tốt nhất nên đợi một thời gian nữa rồi hẵng đi.” Trương Minh Văn nhắc nhở.

“Nhưng lịch trình đã định rồi.” Ngô Tứ Ý có chút bất lực.

“Vậy tôi cũng không giúp được ông, hai cô bé đó không đi, tiểu ca

thần bí cũng sẽ không xuất hiện.” Trương Minh Văn khoát tay nói.

Ông biết tiểu ca thần bí là ai, nếu Hoắc Băng và Tần Ly đều không đi, thì khả năng cao anh ấy cũng sẽ không đi.

“Lão Trương à, tiểu ca thần bí rốt cuộc là ai?” Ngô Tứ Ý nhìn Phó Giáo sư Trương hỏi.

Trương Minh Văn lắc đầu, nói: “Tôi không thể nói.” “Với tôi mà còn có gì không thể nói, ông đúng là…” Ngô Tứ Ý lắc đầu cười khổ.

“Xin lỗi, tôi phải giữ bí mật cho anh ấy.” Trương Minh Văn lắc đầu nói.

Ngô Tứ Ý thở dài một tiếng, “Tuy đội khảo cổ, có mười tám người là đội ngũ ban đầu của ông, nhưng vẫn còn một phần là lần đầu tiên khảo cổ, lại còn có cả ngôi sao tham gia, thật đau đầu.” “À, diễn viên cũng đến góp vui sao?” “Haizz, nghe nói là để tăng thêm tính giải trí và khả năng thưởng thức cho livestream, rõ ràng là khảo cổ rất nghiêm túc, lại làm như quay phim truyền hình vậy.” Ngô Tứ Ý cũng rất bất lực.

“Đội khảo cổ này của ông không dễ dẫn đâu.” Trương Minh Văn lắc đầu.

“Lão Trương, cầu ông một chuyện đi!” “Ông yên tâm đi, nếu ông thật sự gặp chuyện không may, tôi sẽ tổ chức đội cứu hộ đến cứu ông!

Tôi sẽ mời tiểu ca thần bí đến!” Trương Minh Văn nói, thậm chí không cần Ngô Tứ Ý nói, ông cũng hiểu.

Ngô Tứ Ý nghe vậy, hoàn toàn yên tâm.

“Nào, cạn ly!” “Rầm!” Một ngày sau, Đội hình khảo cổ, được công bố trên màn hình livestream.

Nửa màn hình livestream là chuyên gia Chu dẫn người khai thác Mê Cung Tần Lĩnh, nửa còn lại là danh sách tên.

Khi danh sách được công bố, không ít người đã rất thất vọng.

"Vẫn như cũ, Tiểu Ly học tỷ và Hoắc Đại Nãi đều không đi, chẳng có gì hay ho cả." "Tôi vẫn rất quan tâm, tiểu ca thần bí có đi không." "Đa phần là sẽ không đi, tiểu ca thần bí trước đây đã nói, anh ấy chỉ quan tâm đến sống chết của Tần Ly." "Vãi chưởng, sao lại có tên ngôi sao nữa?

Là trùng tên hay người thật vậy?" "Trời ơi, đây là khảo cổ, sao lại có ngôi sao đi theo vậy?" "À, tôi cảm thấy đây không phải là khảo cổ, đây là quay phim truyền hình thì phải?" Mọi người trên livestream bàn tán sôi nổi, không ít người kiên quyết phản đối, nhưng cũng có một phần người ủng hộ.

Trong căn hộ thuê, Tần An nhìn danh sách khảo cổ, cười khẩy một tiếng.

"Xem ra lần khảo cổ này, sẽ rất thu hút người xem đây." "Anh, anh nói họ có tìm được cung điện Tây Vương Mẫu không?" Tần Ly hỏi một câu.

"Khó, ngay cả khi họ có bản đồ, cũng chưa chắc đã vượt qua được trùng trùng nguy hiểm." Tần An lắc đầu.

"Lần khảo cổ này, tôi không mấy lạc quan." Hoắc Băng nói thẳng.

Đội hình khảo cổ tuy không tệ, nhưng lại có thêm mấy 'bình dầu ăn' (kẻ ăn bám).

"Cô có thể mặc đồ tử tế một chút không?

Dây áo trong lộ ra rồi kìa." Tần Ly quay đầu nhìn Hoắc Băng, trừng mắt lườm cô ấy một cái.

“À, cô đang ghen tị đấy.” Hoắc Băng khẽ nói.

Tần An không để ý đến cuộc cãi vã của hai người họ, lặng lẽ mở game ra.

Vừa định bắt đầu ván mới, thì Giáo sư Lý đã gửi thông báo trong nhóm. 【Xin tất cả sinh viên, đến giảng đường, giải mã các khí cụ bằng đồng được mang ra từ Mê Cung Tần Lĩnh, và dựa vào các khí cụ bằng đồng để viết một bài luận văn tốt nghiệp!】 Khi nhận được tin nhắn, Tần An tắt game, quay đầu nói: “Được rồi, đừng làm loạn nữa, Tần Ly phải lên lớp rồi.” “Được.” Tần Ly nói một câu, véo véo ngực Hoắc Băng, rồi mới đứng dậy, về phòng mình chuẩn bị.

“Tôi nhớ cô là hệ Lịch sử, đúng không.” Tần An hỏi một câu.

“Đúng vậy!” Hoắc Băng nói một câu, sau đó trước mặt Tần An, chỉnh lại dây áo trong.

“Vậy thì, giúp tôi viết một bài luận văn tốt nghiệp.” Tần An nói với cô.

Hoắc Băng nghe vậy, lập tức sững sờ, sau đó chất vấn: “Anh trong cổ mộ vô sở bất năng, lại bị một bài luận văn tốt nghiệp làm khó ư?” Tần An khoát khoát tay, bất lực nói: “Có một số thứ, không thể viết ra được.” Ban đầu anh định nhờ em gái Tần Ly viết, nhưng vừa nghĩ đến Tần Ly cũng phải viết luận văn tốt nghiệp, đành phải nhờ Hoắc Băng giúp.

Hoắc Băng là hệ Lịch sử, gần giống với hệ khảo cổ, nhờ cô ấy giúp viết luận văn tốt nghiệp, không còn gì thích hợp hơn.

“Được thôi, tôi giúp anh được, nhưng tôi có một điều kiện.” Hoắc Băng mở lời nói.

“Điều kiện gì?” Tần An hỏi một câu.

Hoắc Băng đi đến, lại gần Tần An, dựa vào Tần An, sau đó nói:

“Điều kiện này tôi vẫn chưa nghĩ ra, nhưng sau này tôi nhắc đến, anh không được từ chối.” Tần An nhìn Hoắc Băng, nói: “Những việc làm hại người tôi không làm, những việc trái với đạo nghĩa tôi không làm, những việc trái với bản tâm tôi không làm.” “Được.” Hoắc Băng gật đầu.

“Được.” Tần An gật đầu.

Đợi Tần Ly thu dọn xong, Tần An và Tần Ly mới đi học.

Còn Hoắc Băng, quay về phòng mình, liên hệ với Giáo sư Ngô, nhờ Giáo sư Ngô giúp mình viết một bài luận văn tốt nghiệp.

Có Giáo sư Ngô ra tay, còn sợ không qua được cửa ải sao?

Khi hai anh em Tần An vào giảng đường, Giáo sư Lý đứng trên bục giảng, phát khí cụ bằng đồng.

Đều là chuông đồng, chỉ là bên trong chuông đồng có nhét bông, để tránh phát ra âm thanh.

Dù sao, chuông đồng này có thể gây ảo giác.

“Không được rút bông ra, khi cầm phải đeo găng tay, và không được làm hư hại!” Giáo sư Lý đứng trên bục giảng nói.

Không ít người kích động đeo găng tay, bắt đầu nghiên cứu chuông đồng.

Còn Tần An, cầm lên nhìn một cái, tùy ý nghiên cứu một chút.

Chuông đồng này, anh đã phá hủy không ít trong cổ mộ.

Khi anh cầm chuông đồng lên nhìn, phát hiện bên trong chuông đồng, có khắc vết.

Vết khắc trên đó, là ám hiệu liên lạc của phái Phát Khâu.

Ý nghĩa dịch ra là: “Hẹn gặp ở mộ tiếp theo!” Ám hiệu này, là để

lại cho tiểu ca thần bí, cũng chính là Tần An!

Trở về căn hộ thuê.

Tần Ly ngồi trong phòng khách của Tần An, viết luận văn tốt nghiệp.

“Anh, luận văn tốt nghiệp của anh, định viết thế nào?” Tần Ly ngẩng đầu hỏi một câu.

“Anh nhờ người giúp anh viết rồi.” Tần An tùy ý nói.

“Luận văn tốt nghiệp phải tự mình viết, anh sao có thể nhờ người khác giúp anh viết chứ?

Em sẽ tố cáo anh!” Tần Ly giả vờ uy hiếp.

“Anh tự mình viết, sẽ viết ra rất nhiều chuyện.” Tần An nói.

Tần Ly nghe vậy, bê ghế ngồi cạnh Tần An, tò mò hỏi: “Sẽ viết ra chuyện gì?” “Ví dụ như… phái Phát Khâu, cũng đã đi đến Tháp Mộc Đà.” Tần An bình tĩnh nói.

“Cái gì?” Tần Ly sững sờ.

Trong phòng phát sóng.

Màn hình lại sáng lên, Ngô Tứ Ý dẫn đội khảo cổ, đi máy bay trước đến Tây Vực, sau đó từ Tây Vực chuyển sang trực thăng bay đến Tháp Mộc Đà trên cao nguyên Thanh Tạng.

Tháp Mộc Đà không được đánh dấu trên bản đồ, đợi đến đó, còn phải tìm kiếm mục tiêu.

Chương 69

Mà lần này đi không ít người, ngoài năm mươi người thám hiểm mộ ra, còn có hơn một nghìn người, canh giữ bên ngoài chờ tin tức.

Sau nhiều lần chuyển đổi, mãi đến chiều tối mới hạ trại ở phía tây nguồn sông Thông Thiên trên cao nguyên Thanh Tạng.

Đợi đội khảo cổ xuyên qua sa mạc ổn định xong, họ mới xuất phát theo lộ trình để vượt qua.

Cao nguyên Thanh Tạng núi lớn sông mật bố, địa thế hiểm trở đa dạng, địa hình phức tạp, rất dễ lạc đường.

Hơn nữa nơi họ đang ở, đi về phía đông bắc hơn năm mươi cây số, chính là khu vực sa mạc.

Khi doanh trại được dựng lên, những ngôi sao đi theo, đều lần lượt mở livestream, trò chuyện với 'gia đình' của mình.

Ngô Tứ Ý ngồi trong lều trại, cầm bản đồ, so sánh với bản đồ hiện tại.

"Còn một đoạn đường rất dài." Ngô Tứ Ý cảm thán.

Trong phòng phát sóng, Giáo sư Lý cũng phân tích: "Xuyên qua khu vực sa mạc, tiếp tục đi về phía tây một đoạn nữa, chắc là có thể tìm thấy." "Khu vực sa mạc gió cát lớn, trực thăng không vào được, đợi ngày mai sẽ sắp xếp xe địa hình cho các vị." Bộ phận liên quan tiếp lời.

Phải xuyên qua khu vực sa mạc, mới có thể tìm thấy Tháp Mộc Đà.

"Tôi đột nhiên cảm thấy, đi Trường Bạch Sơn còn hơn đến Tây Vực." Ngô Tứ Ý nói.

Ông thà đi Trường Bạch Sơn, cũng không muốn đến sa mạc hoang vu.

Một khi lạc đường, sẽ thật sự không tìm thấy đường quay lại.

"Bên Trường Bạch Sơn hiện tại vẫn còn băng giá, phải đợi đến tháng bảy băng tuyết tan chảy, mới có thể đi." Giáo sư Lý nói.

"Tôi nói trước nhé, nếu có ai không nghe lời khuyên của tôi, đi lạc thì đừng trách tôi!" Ngô Tứ Ý nhấn mạnh nói.

Bên phòng phát sóng im lặng một lát, cuối cùng vẫn đưa ra phản hồi.

"Được, nếu bọn họ không nghe lời khuyên, đi lạc thì không trách ông!" Tắt đường dây liên lạc xong, Ngô Tứ Ý mới tiếp tục nghiên cứu bản đồ.

Một đêm, trôi qua trong chớp mắt.

Đến ngày thứ hai, trời vừa tờ mờ sáng, tiếng trực thăng gầm rú, đã mang xe địa hình đến.

Ngô Tứ Ý bước ra, gọi đội khảo cổ dậy, và cả mấy ngôi sao kia nữa.

"Đi sớm vậy sao?" "Buổi sáng gió cát tương đối nhỏ, đi càng sớm, càng sớm đến nơi." Ngô Tứ Ý mở lời nói, sau đó lên xe đầu.

"Tôi đi trước mở đường, những xe phía sau giữ đội hình tốt, đừng lạc đường!" Ngô Tứ Ý thò đầu ra, cầm loa hét một tiếng.

Hơn một nghìn người đó, chất tất cả đồ dùng cần thiết lên xe, xét thấy quãng đường lần này xa xôi, họ đã chuẩn bị lương thực và nước uống đủ dùng trong mười lăm ngày.

Sau đó đoàn xe khởi động, máy bay không người lái tự động đi theo, quay phim bất cứ lúc nào, phát trực tiếp toàn bộ quá trình.

Máy bay không người lái được lắp đặt tín hiệu không dây, bất kể Ngô Tứ Ý và những người khác đi đến đâu, đều có thể quay phim.

Đoàn xe di chuyển nửa canh giờ sau, đi vào khu vực sa mạc hoang vu, nhiệt độ đột ngột giảm mạnh, tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh.

Trên kính chắn gió, thậm chí còn đọng một lớp băng mỏng.

"Sáng sớm lạnh như vậy, không thể nghỉ thêm hai tiếng sao?" "Biết khó chịu như vậy, ban đầu đã không đi theo rồi." Một số ngôi sao có chút không chịu nổi.

Họ đến đây thực chất là để "mạ vàng" (tăng danh tiếng), mở rộng ảnh hưởng của mình.

Khi thời gian đến chín giờ sáng, nhiệt độ khu vực sa mạc nhanh chóng tăng lên, chưa đầy nửa canh giờ, mọi người đã trải nghiệm cảm giác từ mùa đông đi đến mùa hè.

Do gió cát tương đối lớn, tất cả không thể mở cửa sổ, điều này cũng khiến bên trong xe khá ngột ngạt nóng bức.

"Hù hù hù…" Gió cát thổi qua, bão cát khổng lồ quét đến.

Ngô Tứ Ý cầm bộ đàm, hét: "Ba giây nữa dừng xe, tất cả mọi người ở trên xe không được xuống xe!" Nói xong, ba giây sau, toàn bộ đoàn xe dừng lại.

"Bão cát sắp đến rồi, đóng chặt tất cả cửa xe, thu hồi tất cả máy bay không người lái!" Ngô Tứ Ý lại một lần nữa nói.

Đoàn xe phía sau, đều lần lượt làm theo.

"Mẹ kiếp, vừa vào sa mạc đã gặp bão cát, cái vận khí này cũng chịu rồi." Ngô Tứ Ý đặt bộ đàm xuống xong, không nhịn được chửi một câu.

Bão cát trong sa mạc tuy rất thường gặp, nhưng cũng không phải ngày nào cũng có.

Nó cũng giống như 'dì cả' vậy, có tính chu kỳ.

Mà Ngô Tứ Ý không ngờ mình lại xui xẻo đến vậy, vừa định thời gian xuất phát, đã gặp bão cát.

Cư dân mạng trên livestream nhìn bão cát khổng lồ, bàn tán xôn xao.

"Vận khí của Giáo sư Ngô và những người khác cũng chịu rồi, thế này mà cũng gặp bão cát." "Quan trọng là, nếu bị cuốn đi, ai cũng không tìm thấy." "Vạn sự khởi đầu nan, sau đó nan lại càng nan!" "Chỉ hy vọng lần thám hiểm mộ này có thể thuận lợi hơn một chút!" Thám hiểm cung điện Tây Vương Mẫu khác với thám hiểm Mê Cung Tần Lĩnh, thám hiểm cung điện Tây Vương Mẫu, là phải tìm được vị trí của cung điện Tây Vương Mẫu, dù có bản đồ, nhưng đường đi khó khăn.

Còn thám hiểm Mê Cung Tần Lĩnh, mê cung đã tìm thấy, chỉ cần tìm ra cách phá giải là có thể vào được.

Bão cát kinh hoàng quét đến, gió cát khổng lồ trong chớp mắt đã nhấn chìm đoàn xe.

Bão cát che trời lấp đất, dường như muốn nuốt chửng tất cả.

Tất cả mọi người đều cảm thấy hoảng sợ, nhao nhao nắm chặt tay vịn trong xe.

Bão cát gào thét từ trên đỉnh đầu quét qua, cuốn cát nhấn chìm phần lớn đoàn xe.

Đợi bão cát đi qua, Ngô Tứ Ý lấy bộ đàm ra, hét: "Báo số!

Một!" "Hai, ba, bốn…" "Mười!" Xác nhận mười chiếc xe đều ở

đó xong, Ngô Tứ Ý bảo tài xế lái xe, tài xế vừa khởi động động cơ, lập tức chết máy.

"Giáo sư, xe hình như bị vùi rồi." Ngô Giáo sư nghe vậy, mở cửa xe, cửa xe bị chắn.

"Xuống xe kiểm tra xe!" Ngô Tứ Ý cầm bộ đàm nói một câu, sau đó một chân đạp tung cửa xe, xuống xe kiểm tra.

Bánh xe của đoàn xe, toàn bộ bị sa mạc chôn vùi, lỗ thoát khí cũng bị kẹt không ít cát.

Ngô Giáo sư lấy xẻng quân dụng từ cốp sau ra, phát cho mỗi người một cái, xúc cát.

"Không được rời khỏi đội xe quá xa, lập tức dọn cát lên đường." Ngô Giáo sư quay đầu hét một câu.

"Ấy, tôi mắc tè, mọi người có thể đi vệ sinh cùng tôi không?" "Tôi nữa." Có hai ngôi sao gọi đội khảo cổ, muốn họ đi cùng đến nhà vệ sinh.

"Các cậu tự đi đi, chúng tôi phải dọn xe, bão cát không biết lúc nào sẽ đến." "Hơn nữa hai người đàn ông trưởng thành, giải quyết tại chỗ là được rồi." Người của đội khảo cổ nói.

Hai ngôi sao kia thấy đội khảo cổ không đi, đành gọi thêm hai người bạn, cùng nhau rời đi.

Ba phút sau, cát đã được dọn sạch, bão cát lại đến.

"Tất cả mọi người lên xe, lập tức xuất phát!" Ngô Tứ Ý hét lên.

"Báo cáo Giáo sư Ngô, có bốn người đi vệ sinh, vẫn chưa quay lại!" Trong bộ đàm, vang lên giọng nói của thành viên đội khảo cổ.

Ngô Tứ Ý: …… Trong căn hộ thuê.

Tần An đang chơi game, Tần Ly ngồi bên cạnh xem livestream

khảo cổ, khi cô thấy gió cát gào thét quét qua, ngẩng đầu nhìn anh trai mình, hỏi: "Anh, mấy ngôi sao kia đi vệ sinh vẫn chưa quay lại, anh nói họ có gặp chuyện không?" "Đừng hỏi anh, đang bận mà." Tần An tùy tiện trả lời một câu, tiếp tục chiến đấu vui vẻ.

Hiện tại Giáo sư Ngô và những người khác vẫn đang xuyên qua sa mạc, khả năng cao là không cần sự giúp đỡ của Tần Ly, đợi khi họ xuyên qua sa mạc, đến Tháp Mộc Đà, chắc là sẽ cần sự giúp đỡ của Tần Ly.

"Anh, anh ít nhiều gì cũng là người ngành khảo cổ, chẳng lẽ không quan tâm chút nào sao?" Tần Ly bực mình nói.

"Không có gì đáng quan tâm." Tần An tùy tiện nói.

"Nói chứ Hoắc Băng chạy đi đâu rồi?" Tần An có chút tò mò.

"Sao, anh nhớ cô ấy sao?" "Không phải, mấy ngày rồi không gặp cô ấy, luận văn tốt nghiệp của anh, còn phải nhờ cô ấy nữa." Tần An nói.

Tần Ly nghe vậy, suy nghĩ kỹ, Hoắc Băng hình như không có ở đây, không biết chạy đi đâu rồi.

Nhà họ Hoắc.

Trong đại sảnh.

Một phu nhân xinh đẹp cao quý lạnh lùng, ngồi trên ghế thái sư, bà là mẹ của Hoắc Băng, cũng là gia chủ nhà họ Hoắc.

Bà nhìn con gái mình trước mặt, khẽ gọi một tiếng: "Hoắc Băng." "Con đây." Hoắc Băng đáp một tiếng.

"Khi nào thì về, xử lý sản nghiệp gia tộc?" Gia chủ Hoắc lạnh nhạt hỏi một câu.

Chương 70

“Đợi con tốt nghiệp, nhất định sẽ về.” Hoắc Băng nói.

“Con gần đây đi lại rất thân với Tần Ly Tần An, đi lại thân với Tần Ly mẹ hiểu, nhưng con với Tần An lại dính scandal là có ý gì?” Gia chủ Hoắc lạnh giọng hỏi.

“Anh ấy có thể tiếp xúc với tiểu ca thần bí!” Hoắc Băng nói như vậy.

Gia chủ Hoắc nghe vậy, hừ lạnh một tiếng: “Hừ, tiểu ca thần bí có lợi hại đến mấy thì sao?

Một phát súng bắn không chết, hai phát tổng cộng cũng phải chết chứ?

Thời đại đã thay đổi, võ nghệ của anh ấy có mạnh đến đâu, có tác dụng gì?

Đương nhiên, nếu con có thể kéo anh ấy vào nhà họ Hoắc của chúng ta làm bảo tiêu thì tự nhiên tốt, nếu không kéo được thì thôi, đừng quá bận tâm!” Hoắc Băng nghe vậy, gật đầu: “Con hiểu rồi.” “Lần này về, tiện thể đi xem mắt luôn đi, người nhà họ Ngô, nhà họ Trương, và cả Tá Lĩnh Môn Chủ nữa, con đều đi xem qua đi.” Lời này vừa nói ra, Hoắc Băng lập tức chú ý đến Tá Lĩnh Môn Chủ, không khỏi hỏi: “Tá Lĩnh Môn Chủ không phải là một ông già sao?” “À, quên nói, Tá Lĩnh Môn Chủ lần này cũng đi Tây Vương Mẫu Cung để tìm tiểu ca thần bí mà ông ta gọi là báo thù, ông ta trước khi đi đã truyền chức môn chủ cho con trai mình.” Gia chủ Hoắc nói.

Hoắc Băng nghe vậy, trầm mặc một lát.

“Được, con sẽ đi xem Tá Lĩnh Môn Chủ.” Tá Lĩnh lão môn chủ cô

biết, nhưng Tá Lĩnh tân môn chủ, cô chưa từng gặp, cũng chưa từng nghe nói đến.

Lão môn chủ giấu con trai ông ta rất kỹ.

Lần xem mắt này, cô cũng muốn xem tân môn chủ là ai, để nhắc nhở Tần An.

Gia chủ Hoắc uống một ngụm trà, nhìn con gái mình, thản nhiên nói: "À phải rồi, để tránh con tiết lộ bí mật, lần xem mắt này, đeo mặt nạ, đính hôn xong, anh ta mới được tháo mặt nạ.

Còn nếu không hợp… đợi mẹ xem rồi nói." Hoắc Băng nghe vậy, ngơ ngác nhìn mẹ mình.

"Mẹ nghiêm túc đấy à?" Trong sa mạc hoang vu.

Bão cát gào thét rất lâu, mới lại tan đi.

Mà lần này, đoàn xe bị vùi sâu hơn nữa.

"Dọn cát, lập tức xuất phát!" Ngô Tứ Ý xuống xe xong hét một câu.

"Giáo sư, vậy bốn người họ…" "Lát nữa đội cứu hộ sẽ đến cứu, chúng ta không có nhiều thời gian, phải nhanh chóng đến Tháp Mộc Đà!" Ngô Tứ Ý mặt không biểu cảm nói, sau đó nhìn hai ngôi sao còn lại, rồi nói: "Xe cuối cùng ở lại, ai không muốn đi, có thể ở trong chiếc xe cuối cùng, nửa tiếng sau, đội cứu hộ sẽ đến đưa các cậu quay về!" Nói xong, Ngô Tứ Ý trong lòng mắng một câu: Cái thứ ngôi sao chó má gì chứ, đã nói không được chạy lung tung mà vẫn chạy, bây giờ thì hay rồi, lạc mất rồi!

"Nhưng Giáo sư Ngô, đợi đội cứu hộ đến cứu, e rằng sẽ bỏ lỡ thời cơ cứu hộ tốt nhất, vạn nhất…" "Không liên quan đến tôi, tối qua tôi đã nói rồi, không nghe mệnh lệnh, đi lạc cũng không trách tôi!" Ngô Tứ Ý nói rành rọt và mạnh mẽ.

Suy nghĩ một chút, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, ông vẫn phân phó: "Mười người các cậu chia thành hai đội, cầm bộ đàm, tìm kiếm trong phạm vi ngàn mét, bất kể tìm được hay không, cũng không được rời khỏi khoảng cách này, năm phút phải quay lại!" "Vâng!" Mười người được gọi tên, đi tìm kiếm.

Còn trên livestream, có người chửi, có người ủng hộ.

"Không nên đi tìm, họ cứ khăng khăng chạy xa, bị cuốn đi, trách ai? " "Người ở trên đừng nói lung tung, chẳng lẽ không cho người ta đi vệ sinh sao?" "Đúng vậy, đi vệ sinh, có lỗi sao?" "Đi vệ sinh không có lỗi, nhưng đội khảo cổ đã nói rồi, có thể đi vệ sinh ở gần đó, tránh camera là được, tại sao cứ phải chạy xa?" "À, nhiều người vây xem như vậy, họ là người của công chúng, không cần riêng tư sao?" "Cần riêng tư hay cần mạng?" "Giáo sư Ngô nên cho tất cả mọi người đi tìm người mới đúng, tính mạng con người là trên hết!" "Không sai, tính mạng con người lớn hơn tất cả, Giáo sư Ngô không cứu, chính là hại người!" Trong livestream phân hóa thành hai cực, bên phòng phát sóng không ai lên tiếng.

Dù sao tối qua Ngô Tứ Ý đã chào hỏi họ rồi, đi lạc, ông ta không quản.

Nếu không phải vì chủ nghĩa nhân đạo, Ngô Tứ Ý đã trực tiếp dọn sạch cát rồi đi luôn rồi.

Còn những người đi tìm kiếm, cũng đã đưa người quay về vào phút thứ năm.

Quần của họ ướt hết, bị dọa tè ra quần.

Ngô Tứ Ý không nói gì, đặt bốn người họ vào chiếc xe cuối cùng, và cả hai ngôi sao khác cũng ở lại.

Dù nói gì cũng không đưa họ đi.

“Phi khảo cổ chuyên nghiệp thì đừng đến hám danh, lần này vì chủ nghĩa nhân đạo mà cứu các cậu, lần sau các cậu đi lạc, ai cứu?” Ngô Tứ Ý mắng một câu những người đó.

Sau đó dẫn đội khảo cổ của mình, lên xe tiếp tục xuất phát.

Lên xe xong, tâm trạng Ngô Tứ Ý tốt hơn nhiều.

“Phù, cuối cùng cũng vứt được sáu cái ‘bình dầu ăn’ rồi.” Ngô Tứ Ý vẻ mặt thỏa mãn.

“Lão Ngô à, ông chơi kiểu này, sẽ chơi ra mạng người đấy.” Giọng lão Trương vang lên trong điện thoại.

“Có thể trách tôi sao?

Tôi đã nói không được đi xa, họ cứ khăng khăng đi, lần này tôi cứu họ, đã là rất tốt rồi, nếu là lúc tôi còn trẻ, ông xem tôi có quản họ không.” Ngô Tứ Ý nói thẳng.

“Nói cũng phải, khảo cổ vẫn phải là người chuyên nghiệp mới được, nhưng ông cũng cẩn thận một chút, lần này Tần Ly và Hoắc Băng đều không đi, đã nói lên Tây Vương Mẫu Cung rất nguy hiểm rồi.” Trương Minh Văn nhắc nhở.

“Chẳng phải có ông lão Trương đây sao.” Ngô Tứ Ý không hề hoảng sợ.

“Có tôi, ông cũng phải đợi được tôi đến cứu viện, nhìn lộ trình xa như vậy, chắc là phải bốn năm ngày.” Minh Văn nói.

“Chắc chắn có thể đợi được sự cứu viện của ông.” Ngô Tứ Ý cười nói.

“Tôi thì hy vọng, ông không cần tôi cứu viện, thuận lợi mang Đỉnh Cửu Châu về.” Trương Minh Văn thản nhiên nói.

“Không nói nữa, phía trước xuất hiện đống đá, chắc là đến nơi

rồi!" Ngô Tứ Ý nói xong, cúp điện thoại.

Phía trước, xuất hiện không ít khối đá, chất chồng lên nhau.

"Xuống xe, cảnh giác xung quanh, đóng quân tại chỗ!" Ngô Tứ Ý cầm bộ đàm hét.

Sau đó xuống xe, để một phần đội khảo cổ đóng quân tại chỗ, ông dẫn một phần người khác đi dò xét xung quanh.

Phía trước, giống như một thung lũng sông cạn khô, các tảng đá xung quanh đều có dấu vết bị nước lũ xói mòn, phân tầng rõ ràng.

Nơi đây có rất nhiều đá kỳ lạ, đường đi quanh co cũng không ít.

Nhưng Ngô Tứ Ý phát hiện, mỗi ngã rẽ, đều có các Mã Ni Đôi (đống đá nhỏ xếp chồng lên nhau làm dấu).

Mã Ni Đôi, là các loại đá lớn nhỏ chất chồng lên nhau, rất dễ thấy.

Được chất đống ở đây, thường dùng để chỉ đường.

Nơi có Mã Ni Đôi, chứng tỏ đường này thông, và ngăn cản tà ma.

"Giáo sư, chúng ta đi theo các Mã Ni Đôi này sao?" Thành viên đội khảo cổ tiến lên hỏi.

"Không, tạm thời dừng lại, các Mã Ni Đôi này là do ai chất đống tạm thời không rõ, đừng quên, đạo mộ tặc đến trước chúng ta, nói không chừng sẽ cố ý phá hoại các Mã Ni Đôi, gây trở ngại cho chúng ta." Ngô Tứ Ý nói xong, dẫn đội khảo cổ quay về doanh trại.

"Tối nay, năm người một tổ luân phiên canh gác, mỗi tổ canh hai canh giờ, bắt đầu từ mười giờ, cho đến tám giờ sáng mai!" Ngô Tứ Ý sau khi quay về phân phó.

"Được." Đội khảo cổ đáp một tiếng, bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

Ngô Tứ Ý ngồi trong lều trại, một mình nghiên cứu bản đồ.

Dựa theo bản đồ chỉ dẫn, ông hiện đã đến ngoại vi Tháp Mộc Đà, cũng chính là điểm khởi đầu trên bản đồ.

Muốn tiếp tục đi xuống, vẫn còn một đoạn đường rất dài.

Đang xem, bên ngoài đột nhiên có thành viên đội khảo cổ kêu lên.

"Giáo sư Ngô, chúng tôi phát hiện một ký hiệu!" Lời này vừa nói ra, Ngô Tứ Ý cất bản đồ đi, bước ra ngoài.

Theo sự chỉ dẫn của thành viên đội khảo cổ, ông tìm thấy một ký hiệu được khắc trên vách đá.

Ký hiệu trên đó là: mười mấy người hình người que cầm công cụ đào núi, ngọn núi đổ xuống, đè chết một người hình người que có hai ngón tay rất dài.

Ký hiệu này, nếu đặt ở nơi khác, sẽ tưởng là trẻ con vẽ lung tung, nhưng ở đây, thì lại khác.

"Đây là ý gì?" Ngô Tứ Ý nhìn kỹ rất lâu.

Người hình người que bị đè chết, hai ngón tay rất dài… chẳng lẽ là tiểu ca?!

Mà nhóm người này có mười mấy người, trừ các gia tộc đạo mộ ra, trong Tứ đại môn phái, cũng chỉ có phái Tá Lĩnh là đông người.

"Đây là chiến thư mà phái Tá Lĩnh gửi cho tiểu ca thần bí!" Ngô Tứ Ý lập tức hiểu ra.

Trước hết, có thể loại trừ các gia tộc đạo mộ, dù sao những ký hiệu do gia tộc đạo mộ để lại, ông đều có thể hiểu, căn bản không thể nào vẽ những thứ đơn giản dễ hiểu như người hình người que được.

Vì không phải gia tộc đạo mộ, cũng không phải trẻ con vẽ lung tung, vậy thì chỉ có thể là phái Tá Lĩnh.

Hơn nữa, tiểu ca thần bí còn có mối thù lớn với phái Tá Lĩnh!

Trong căn hộ thuê.

Tần Ly xem livestream, nghe Ngô Tứ Ý phân tích, lại dùng khuỷu tay chọc chọc Tần An.

Chương 71

“Đừng làm loạn, đang chơi game mà.” Tần An không đáp lại Tần Ly.

Tần Ly tháo tai nghe của Tần An, nói vào tai Tần An: “Anh, phái Tá Lĩnh gửi chiến thư cho anh!” “Gửi thì gửi chứ, liên quan gì đến tôi?

Phái Tá Lĩnh gửi chiến thư là cho tiểu ca thần bí, chứ không phải cho Tần An tôi.” Tần An tiếp tục chơi game.

Đợi khi phá hủy tinh thể xong, vừa định bắt đầu ván tiếp theo thì bị Tần Ly tắt máy.

“Anh, phái Tá Lĩnh đã đến Tháp Mộc Đà để báo thù anh rồi, anh không lo lắng chút nào sao?

Vạn nhất họ lại bắt giữ đội khảo cổ thì sao?” Tần Ly hỏi.

Tần An định nói quản nhiều chuyện như vậy làm gì, nhưng đột nhiên nhớ đến ám hiệu mà Phát Khâu Thiên Quan để lại cho mình.

Họ đang đợi mình ở ngôi mộ tiếp theo.

Mà ngôi mộ tiếp theo, dường như chính là cung điện Tây Vương Mẫu.

Ngón tay của họ cũng rất dài, chẳng phải chính là người mà Tá Lĩnh muốn tìm sao?

“Em gái, em nghĩ cách liên hệ Phó Giáo sư Trương, bảo Phó Giáo sư Trương phát ra tiếng nói, cứ nói Phát Khâu Thiên Quan, đã đợi ở cung điện Tây Vương Mẫu rồi.” Tần Ly nghe vậy, lập tức sững sờ.

“Anh không phải ở đây sao?” “Anh nói là Phát Khâu Thiên Quan.”

Tần An nhấn mạnh.

Tần Ly cau mày nhẹ, vẫn có chút không hiểu.

Nhưng cô vẫn làm theo lời Tần An nói, gọi điện thoại cho Trương Minh Văn.

"Alo Tiểu Ly, có chuyện gì không?" Trương Minh Văn nghe điện thoại liền hỏi.

"Anh tôi nói… Phát Khâu Thiên Quan, đã đợi ở cung điện Tây Vương Mẫu rồi." Tần Ly nói sự thật.

Tần An một tay đỡ trán, chọc chọc đầu Tần Ly.

Đợi Tần Ly cúp điện thoại xong, Tần An mới nói: "Đầu óc là một thứ tốt, anh mong em có." "Em không phải đã nói theo lời anh nói sao?" Bên phòng phát sóng.

Trương Minh Văn vừa cúp điện thoại xong, Giáo sư Lý liền hỏi: "Lão Trương à, sao vậy?" "Vừa rồi Tần Ly gọi điện, nói tiểu ca thần bí, đã đợi ở cung điện Tây Vương Mẫu rồi." Lời này vừa nói ra, toàn bộ phòng phát sóng đều sững sờ.

Trong sự hiểu biết của Trương Minh Văn, Phát Khâu Thiên Quan chính là tiểu ca thần bí.

Phòng phát sóng sau khi lấy lại tinh thần, vô cùng vui mừng.

"Có tiểu ca ở đây, lần này ổn rồi!" "Đỉnh Cửu Châu, sắp được thu hồi!" "Tuy nhiên, phái Tá Lĩnh cũng đã đi rồi, tiểu ca anh ấy một mình, có đối phó được với phái Tá Lĩnh không?" Có người hỏi ra câu hỏi này, tất cả mọi người đều im lặng.

Cư dân mạng trên livestream nghe thấy tiểu ca xuất hiện, đều kích động không thôi.

"Vãi chưởng, tốc độ của tiểu ca nhanh vậy sao?" "Đội khảo cổ

vừa mới tìm thấy Tháp Mộc Đà, không ngờ tiểu ca đã xuất hiện ở cung điện Tây Vương Mẫu." "Mong đội khảo cổ có thể hội hợp với tiểu ca thần bí!" "Có tiểu ca ở đây, cung điện Tây Vương Mẫu ổn rồi!" Còn người của phái Tá Lĩnh, cũng thông qua livestream nhận được tin tức.

Tháp Mộc Đà, cách đó năm cây số.

Có hàng trăm người lại một lần nữa hạ trại, người dẫn đầu là một ông lão đeo kính, chống gậy.

"Môn chủ, vừa rồi nhận được tin tức, tiểu ca đã đợi ở cung điện Tây Vương Mẫu rồi." Tá Lĩnh Lực Sĩ tiến lên báo cáo tình hình.

Tá Lĩnh Môn Chủ nghe vậy, ánh mắt âm lãnh.

"Phái Phát Khâu, không giảng quy tắc, làm loạn giới đạo mộ, làm hại phái Tá Lĩnh chúng ta, mối thù này, sẽ kết thúc tại cung điện Tây Vương Mẫu!" "Môn chủ, vậy chúng ta còn khống chế đội khảo cổ vào không?" Tá Lĩnh Lực Sĩ hỏi.

"Không cần nữa, lần này người dẫn đội là Ngô Tứ Ý, tôi nể mặt gia tộc phía nam!" Tá Lĩnh Môn Chủ nói.

Trong giới đạo mộ, Tứ đại môn phái ở phía bắc, phía nam nhiều gia tộc.

Lấy núi Thái Hành và Tần Lĩnh làm ranh giới, hai bên gần như không can thiệp lẫn nhau, ít có qua lại.

"Nghỉ ngơi một lát, nửa đêm xuất phát, đến trước đội khảo cổ, tìm Phát Khâu Thiên Quan!" Tá Lĩnh Môn Chủ lập tức ra lệnh.

"Vâng!" Tá Lĩnh Lực Sĩ đáp lời quay về.

Còn trong sa mạc, có ba người, đang đi bộ đến.

"Đại ca, chúng ta không cần tham gia vào vũng nước đục này đâu,

Tá Lĩnh Lực Sĩ có hàng trăm người, không dễ chọc đâu.” Tiểu Vương nói với một người đàn ông trung niên.

“Mạc Kim chúng ta, tri ân báo đáp, tiểu ca đã cứu mạng tôi, nên trả ơn!” Người đàn ông trung niên nói.

“Nhưng tôi cảm thấy, tiểu ca không cần sự giúp đỡ của chúng ta, anh ấy đi cổ mộ, cứ như về nhà vậy.” Một người phụ nữ khác nói.

Người đàn ông trung niên nghe vậy, dừng bước, quay đầu nhìn cô ấy, ngơ ngác hỏi: “Cô không nói sớm hơn?” Vừa nói xong, lại có đoàn xe chạy đến, dừng lại phía sau các Mạc Kim Giáo Úy, một người đàn ông tóc vàng mắt xanh nhảy xuống xe, nói một câu tiếng Trung ngọng nghịu.

“Mạc Kim Giáo Úy, ông chủ của chúng tôi muốn nói chuyện với các ngài!” Đêm đó, từng đoàn xe hơi từ các hướng khác nhau trong sa mạc lao tới Tháp Mộc Đà.

Ngô Tứ Ý, giống như một người dẫn đường, mở lối cho giới đạo mộ.

Thực ra, những người của giới đạo mộ đã đến từ sớm, chỉ là mai phục trong bóng tối, chờ Ngô Tứ Ý đi trước dẫn đường.

Không phải Ngô Tứ Ý liên lạc với họ, mà là toàn bộ quá trình livestream của ông ấy đã giúp giới đạo mộ tìm được con đường chính xác.

Dù sao thì Cửu Châu Đỉnh thực sự quá quan trọng, ai cũng muốn sở hữu.

Chỉ trong một đêm ngắn ngủi, khu vực gần Tháp Mộc Đà đã tập trung hàng ngàn người.

Sáng sớm hôm sau, tám giờ.

Ngô Tứ Ý tỉnh dậy, dẫn đội khảo cổ xuất phát.

“Tôi cứ cảm thấy có gì đó kỳ lạ.” Ngô Tứ Ý khẽ nhíu mày.

Đây là giác quan thứ sáu của ông sau nhiều năm thám hiểm mộ.

“Giáo sư Ngô, có gì kỳ lạ đâu ạ.” Đội khảo cổ nhìn quanh, không thấy có gì đặc biệt.

“Thả máy bay không người lái ra, giữ độ cao ba trăm mét, tầm nhìn trong phạm vi một ngàn mét!” Ngô Tứ Ý ra lệnh.

Sau đó mới cho người thu dọn đồ đạc, men theo những cọc đá định vị (Mã Ni Đôi) mà tiến sâu vào.

Mỗi khi đi qua một ngã rẽ, Ngô Tứ Ý đều dừng lại nghiên cứu kỹ những cọc đá, xem chúng có phải mới được đặt hay không.

Nếu không, họ mới tiếp tục đi.

Họ bắt đầu đi từ tám giờ sáng, liên tục kết nối với phòng phát sóng trực tiếp.

Còn Tần Ly, chín giờ sáng nhận được tin nhắn từ Giáo sư Lý, đến phòng phát sóng để hỗ trợ.

Tần Ly mang bữa sáng cho Tần An, rồi mới xách túi đến phòng phát sóng.

Khi vào phòng, cô lật sổ ghi chép, tìm thấy những ghi chép liên quan đến Tây Vương Mẫu. 【Khi tiến vào Tháp Mộc Đà, chúng ta men theo những cọc đá định vị mà đi tới, bất giác đã đến Ma Quỷ Thành!

Nơi đây ban đầu là nơi sinh sống của những người dân chất phác, nhưng sau khi bị Tây Vương Mẫu nô dịch, họ đã thay đổi, trở nên độc ác, ăn thịt người.】【Thiên thần vì muốn trừng phạt họ, đã biến tất cả thành ma quỷ, biến nơi họ ở thành Ma Quỷ Thành!

Đừng bước vào Ma Quỷ Thành, sẽ có nguy hiểm!

Đi vòng có thể tránh được!】 Nhìn thấy ghi chép trên sổ, đồng tử Tần Ly co lại, vội vàng chạy đến phòng phát sóng. …..Tháp Mộc Đà.

Ngô Tứ Ý đã đi gần một giờ, cuối cùng cũng đi hết tất cả các ngã rẽ, phía trước xuất hiện một con đường tối đen, rộng chỉ hai mét nhưng dài không biết bao nhiêu.

Ngô Tứ Ý ném đá thăm dò một chút, xác định không có cơ quan cạm bẫy, mới là người đầu tiên bước lên.

Đội khảo cổ đi theo phía sau, tay cầm rìu phá núi và cung phản khúc, cảnh giác xung quanh.

Vừa bước lên đường, mọi người đã nghe thấy tiếng quỷ gào từ phía trước vọng lại.

“Ngao ngao ngao…” Từng tiếng quỷ gào truyền vào tai mọi người, khiến tất cả rùng mình, không dám lại gần.

“Sợ cái gì?

Đây chẳng qua chỉ là gió núi thổi qua địa hình Karst (Khách Tư Đặc địa mạo) mà thành thôi.” Ngô Tứ Ý bực bội nói.

Ông ấy là một người vô thần kiên định!

“Đi theo tôi!” Ngô Tứ Ý nói xong, dẫn đội khảo cổ tiến vào Ma Quỷ Thành.

Chương 72

…..Trong phòng phát sóng trực tiếp.

Tần Ly thở hổn hển chạy đến, hít thở dồn dập.

“Hô hô hô…” “Tiểu Ly à, không cần vội vàng như vậy, Giáo sư Ngô và mọi người vẫn chưa gặp nguy hiểm.” Trương Minh Văn nói.

Tần Ly thở đều xong mới nói: “Đừng… đừng tiến vào Ma Quỷ Thành!” Lời này vừa nói ra, nụ cười của Trương Minh Văn đông cứng, ông quay đầu nhìn Giáo sư Ngô Tứ Ý và những người khác trên màn hình.

“Lão Ngô, quay lại!” Trương Minh Văn hét lớn.

“Tiểu Ly, sao em không nói sớm!” Ngô Tứ Ý đứng trong Ma Quỷ Thành, nhìn cảnh vật xung quanh, có chút bất lực.

Sau đó, Tần Ly kể toàn bộ chuyện về Ma Quỷ Thành.

Ngô Tứ Ý ban đầu còn hơi lo lắng, nhưng nghe lời Tần Ly xong, ông lại không sợ hãi.

“Tôi cứ tưởng có cạm bẫy gì, không ngờ chỉ là một nơi bị Tây Vương Mẫu nô dịch.” Ngô Tứ Ý thản nhiên nói, dẫn đội khảo cổ đang sợ hãi tiếp tục tiến lên.

Địa hình trước mắt rất đặc biệt, có lòng sông khô cạn, có cả cát lún, và một số cây toa toa.

“Tôi muốn xem thử, tiếng quỷ gào này, là từ đâu phát ra.” Ngô Tứ Ý dò xét khắp nơi, muốn tìm ra sự thật.

Nhưng… hai giờ trôi qua, Giáo sư Ngô vẫn đi vòng tròn tại chỗ.

Bất kể ông ấy đi về hướng nào, cuối cùng cũng quay lại điểm xuất

phát.

Hơn nữa, máy bay không người lái không thể bay lên cao quá năm mươi mét, một khi vượt quá năm mươi mét sẽ bị gió thổi bay, họ cũng không thể dùng máy bay không người lái để tìm đường.

"Giáo sư Ngô, chúng ta hình như đang đi vòng tròn." Một thành viên đội khảo cổ nói.

Giáo sư Ngô nhắm mắt lại hít thở, rồi nói: "Một nửa người ở lại đây, một nửa đi theo tôi, tôi không tin là không thể đi ra ngoài." "Nếu chúng ta trong vòng hai giờ không quay lại, nửa còn lại hãy đi theo dấu hiệu của tôi!" Nói xong, Giáo sư Ngô dẫn hơn hai mươi người xuất phát.

Hai mươi người còn lại ở yên tại chỗ đợi.

Lần này, Giáo sư Ngô tránh những con đường đã đi qua hai lần trước đó, hoàn toàn đi chệch hướng.

Và cứ mỗi mười mét, ông lại để lại một dấu hiệu.

Sau hơn nửa giờ đi bộ, Ngô Tứ Ý nhìn thấy phía trước có một chiếc thuyền buồm bị lật úp, liền vui mừng.

"Tôi đã nói mà, làm gì có con đường nào không thể đi ra!" Ngô Tứ Ý nói.

Lúc nãy đi mấy lần đều không thấy thuyền buồm, bây giờ thấy rồi, chứng tỏ đã đi đúng đường.

Ngoài thuyền buồm ra, phía trước còn có không ít hang đá, tiếng quỷ gào, chính là từ những hang đá này phát ra.

"Thấy chưa, tôi đã nói là gió núi, căn bản không có ma quỷ gì hết!" Ngô Tứ Ý dẫn mọi người tiến lên, đi tìm hiểu những hang đá đó.

Tuy trong lòng các thành viên đội khảo cổ vẫn còn chút sợ hãi,

nhưng đã giảm đi rất nhiều, ít nhất là không còn hoảng sợ nữa.

Khi Ngô Tứ Ý đi đến trước hang đá, ông bật đèn pin chiếu vào, vừa chiếu vào, ông hoàn toàn sững sờ.

Trong hang đá, quỳ một bộ xương không đầu, phía trước hang đá, đặt một cái bình gốm.

Một hang đá như vậy, hai ba hang đá cũng đều như vậy.

Khác biệt chỉ là, bộ xương trong hang đá khác nhau, có hang đá có nhiều xương hơn, có hai ba bộ.

Thấy vậy, Giáo sư Ngô ngẩng đầu nhìn hàng ngàn hang đá xung quanh, cả người ông đơ ra.

"Ô ô ô…" Tiếng quỷ gào lại vang lên, lần này mọi người nghe rất rõ, vì nó ở ngay bên tai.

Và những người trong phòng livestream, đều sợ hãi đến mức tắt tiếng.

"Má ơi, cách màn hình mà tôi còn thấy sợ!" "Tiểu ca hộ thể: tuy tôi là người vô thần, nhưng bây giờ tôi đột nhiên sợ rồi!" "Mỗi hang đá đều có xương khô, phải chết bao nhiêu người chứ?" "Tôi rất tò mò, tại sao trước bộ xương không đầu lại có bình gốm?" "Chẳng lẽ trong bình gốm đựng đầu của họ?" "Đù má, tự mình quỳ mình?" Mọi người trong phòng livestream bàn tán xôn xao.

Khi tiếng quỷ gào vang lên, tín hiệu máy bay không người lái bắt đầu không ổn định.

"Giáo sư Ngô, đây rốt cuộc là tiếng quỷ gào, hay là gió núi vậy ạ?" Thành viên đội khảo cổ nhìn Ngô Tứ Ý hỏi.

Ngô Tứ Ý nhìn bình gốm trong hang đá, nhắm mắt lại hít thở một chút, nói: "Mở bình gốm ra là biết." "Giáo sư Ngô, không thể mở!"

Giọng Tần Ly kịp thời vang lên. 【Đinh, phát hiện Tần Ly sử dụng sổ tay chủ nhân chỉ điểm đội khảo cổ, chúc mừng chủ nhân nhận được phần thưởng Hóa Lân Thuật!】 【Đinh, khi chủ nhân đang ở trong huyễn cảnh, có thể hóa thân Kỳ Lân, đạp đổ tà ác, phá tan mê huyễn!】 Giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang vọng bên tai Tần An.

"Hóa Lân Thuật…" Tần An lẩm bẩm một câu.

"Cũng tạm được." Phải biết rằng, rất nhiều chủ nhân cổ mộ để phòng ngừa đạo mộ tặc đời sau, khi xây dựng lăng mộ của mình, đều chọn những nơi phong thủy hiểm yếu để an táng, và lắp đặt rất nhiều cơ quan cạm bẫy.

Mà huyễn cảnh, chính là một trong những loại phổ biến nhất.

Tần An thoát trò chơi, mở phòng livestream nhìn một cái, màn hình livestream, nửa bên trái là phòng phát sóng, ống kính hướng về Tần Ly, nửa bên phải là Ma Quỷ Thành ở Tháp Mộc Đà.

Trong phòng phát sóng trực tiếp.

Tần Ly đối mặt với ống kính nói: "Trong bình gốm đựng đầu người, dùng để nuôi dưỡng Hỏa Trùng!

Một khi mở ra, Hỏa Trùng sẽ thiêu rụi mọi thứ!" Lời này vừa nói ra, Ngô Tứ Ý trên màn hình không dám chạm vào, tính mạng là quan trọng nhất.

Ngô Tứ Ý dẫn đội khảo cổ lùi lại vài bước, tránh xa hang đá.

Trong Ma Quỷ Thành, Ngô Tứ Ý cảnh giác nhìn hang đá, phân tích: "Vì trong bình gốm đựng đầu người, dùng để nuôi dưỡng Hỏa Trùng, vậy có nghĩa là những người ban đầu sống ở đây, không phải bị thiên thần hủy diệt." "Tây Vương Mẫu từng nô dịch nơi này, nơi đây có lẽ liên quan đến Tây Vương Mẫu." Ngô Tứ Ý nói xong, dẫn đội khảo cổ đi về phía chiếc thuyền buồm bị lật úp, trên thuyền buồm

có một con Cự Mãng quấn quanh, đầu và đuôi nối liền nhau.

"Giáo sư Ngô, có nên vào không ạ?" Thành viên đội khảo cổ tiến lên hỏi.

"Tạm thời đừng vào, đợi những người khác đến rồi tính." Ngô Tứ Ý cảnh giác nói.

Trong thuyền buồm chắc chắn có đồ vật, nhưng Ngô Tứ Ý không dám tùy tiện đi vào.

Có đồ vật cũng có nguy hiểm.

Khi chưa có sự đảm bảo tuyệt đối, Ngô Tứ Ý sẽ không hành động bừa bãi.

Không lâu sau, đội khảo cổ men theo dấu hiệu Giáo sư Ngô để lại, lần lượt tìm đến.

"Giáo sư." Mọi người chạy đến bên cạnh Ngô Tứ Ý.

"Chuẩn bị sẵn sàng, đi theo tôi vào thuyền buồm." Giáo sư Ngô nói với mọi người.

"Vâng." Mọi người lần lượt lấy vũ khí ra, đặt ba lô xuống đất, chuẩn bị tiến vào thuyền buồm.

Giáo sư Ngô cầm một cây gậy thăm dò, gõ gõ vào thuyền buồm, xác định không có động tĩnh gì, mới dùng gậy gõ sập tấm ván gỗ.

Khi tấm ván gỗ bị gõ sập, không ít tấm ván mục nát trên thuyền buồm rơi xuống, rất nhiều bình gốm từ bên trong lăn ra.

"Cát sát!" Bình gốm vỡ tan, từng con côn trùng màu đỏ, to bằng móng tay, khẽ vỗ cánh.

"Giáo sư Ngô, chạy mau, những con côn trùng này có thể khiến người bốc cháy!" Giọng Tần Ly truyền ra từ máy bay không người lái.

“Đi!” Giáo sư Ngô hét lớn một tiếng, đeo ba lô lên lưng rồi cắm đầu chạy.

“Ông ông ông…” Từng con Hỏa Trùng vỗ cánh bay lên, ông ông ông bay vút.

Những con Hỏa Trùng trong bình gốm ở hang đá nghe tiếng đồng loại vỗ cánh, lần lượt bay ra, hội tụ cùng đồng loại.

Hàng ngàn vạn Hỏa Trùng tụ tập, bay lượn trên không trung hai trăm mét, như một đám mây cháy.

“Ô ô ô… ông ông ông…” Tiếng quỷ gào xen lẫn tiếng Hỏa Trùng, khiến cả Ma Quỷ Thành trở nên như có ma quỷ sống lại, vô cùng kinh khủng.

Hỏa Trùng bay lượn trên không, mượn sức gió mà lượn lờ, đẹp đẽ như những bông hoa trong gió.

Ngô Tứ Ý vốn định lấy la bàn chỉ đường, kết quả la bàn xoay rất nhanh như một chiếc đồng hồ nước.

“Giáo sư Ngô, chúng ta hình như lạc đường rồi!” Thành viên đội khảo cổ tiến lên nói.

Ngô Tứ Ý quay đầu nhìn những con Hỏa Trùng đang truy đuổi phía sau, trầm giọng nói: “Tôi biết.” “Lão Trương, Tiểu Ly, bây giờ phải làm sao?” Ngô Tứ Ý hỏi.

Trong phòng phát sóng trực tiếp.

Trương Minh Văn cũng có chút bất lực, ông có thể thấy tình hình rất khẩn cấp, nhưng ông không biết nên đi hướng nào.

“Tiểu Ly, em nghĩ nên đi hướng nào?” Trương Minh Văn nhìn Tần Ly.

“Em nghĩ… có thể tìm thấy lòng sông khô cạn, men theo dòng sông

đi ngược lên thượng nguồn.” Tần Ly nói.

Chương 73

Lời này vừa nói ra, Ngô Tứ Ý lập tức hiểu ra, tìm kiếm lòng sông khắp nơi.

"Giáo sư Ngô, chúng ta không thể chạy nữa." Một số người cõng thiết bị rất nặng, bình thường đi bộ không vấn đề gì, chạy một đoạn ngắn cũng được, nhưng chạy nhanh đường dài thì rất khó chịu.

"Vứt bỏ những thứ không cần thiết, giảm bớt gánh nặng, cố gắng một chút nữa, rời khỏi Ma Quỷ Thành là chúng ta an toàn rồi." Ngô Tứ Ý trầm giọng căn dặn.

Trong thuyền buồm có bình gốm là chuyện ông hoàn toàn không ngờ tới.

Ngô Tứ Ý dẫn đội khảo cổ, tìm được lòng sông khô cạn, nhanh chóng xác định hướng chảy của dòng sông, rồi chạy về hướng thượng nguồn.

Trời âm u không có mặt trời, nếu không thì dựa vào vị trí mặt trời để phân biệt phương hướng là cách đơn giản nhất.

Khi mọi người chạy trên lòng sông khô cạn, có hai thành viên đội khảo cổ giẫm phải đá vụn dày đặc trượt chân, bị thương đầu gối và chân.

"A!!!" Ngô Tứ Ý nghe tiếng kêu thảm thiết, quay đầu nhìn lại, lập tức quay trở lại.

"Vứt bỏ đồ trên người đi, đi theo tôi!" Ngô Tứ Ý hét lên.

"Giáo sư Ngô, chúng tôi đang cõng…" "Kệ nó là thứ gì, đều không quan trọng bằng tính mạng, cùng lắm là tôi đền thôi!" Ngô Tứ Ý ngắt lời họ, tháo ba lô của họ xuống, vứt sang một bên, sau đó không kịp

chữa thương, kéo hai người họ chạy.

Những con Hỏa Trùng trên đầu, đã đuổi theo hơn mười phút, vừa bay đến trên đầu Ngô Tứ Ý và họ thì lập tức dừng lại, sau đó đổi hướng rời đi.

Giáo sư Ngô và họ đi qua một cây cầu hành lang, rời khỏi Ma Quỷ Thành.

Khi thành viên đội khảo cổ cuối cùng đi ra ngoài, tất cả mọi người đều ngã vật ra đất thở dốc.

"Nhanh, cứu người!" Giáo sư Ngô vội vàng hét lên.

Các thành viên đội khảo cổ mang theo thiết bị y tế không kịp nghỉ ngơi, lập tức đi chữa trị cho người bị thương.

"Giáo sư Ngô, chúng tôi đã làm mất nước." Hai người đó nói, có chút hổ thẹn.

"Không sao, mỗi người đều mang ba chai nước, đợi tìm được nguồn nước bổ sung là được rồi." Ngô Tứ Ý không để tâm nói, thậm chí còn cười đùa: "Suýt nữa tôi đã phải đền tiền rồi." Chỉ là nước thì Giáo sư Ngô căn bản không để ý, phía trước tuy rất hoang vắng, nhưng cũng có chút cây xanh, đào xuống là có thể tìm thấy nước.

"Tôi đoán, cái đuôi phía sau chúng ta sắp gặp nạn rồi." Giáo sư Ngô nhìn những con Hỏa Trùng lao xuống từ trên trời, đại khái đoán được phía sau có người. …..Trong Ma Quỷ Thành.

Tá Lĩnh Môn Chủ mặt âm trầm, hỏi: "Vẫn chưa tìm thấy lòng sông sao?" Họ đến lúc nửa đêm, bị mắc kẹt bên trong suốt một đêm, mãi không tìm thấy đường ra.

"Môn Chủ, tìm thấy rồi, nhưng Hỏa Trùng trên không bay quá nhanh!" Tá Lĩnh Lực Sĩ khiêng Tá Lĩnh Môn Chủ nói.

Tá Lĩnh Môn Chủ ngồi trên ghế tre, có tám người Tá Lĩnh Lực Sĩ toàn thân cơ bắp khiêng.

Tá Lĩnh Môn Chủ phải đi phía trước, họ không chạy nhanh được, những người phía sau cũng không chạy nhanh được.

"Phế vật, dùng súng phun lửa đốt chúng đi!

Chỉ là mấy con côn trùng thôi, có gì ghê gớm chứ?" Tá Lĩnh Môn Chủ ra lệnh.

Bốn Tá Lĩnh Lực Sĩ cõng bình dầu hỏa, xoay người bật súng phun lửa, phun ra một luồng lửa.

"Ông ông ông…" Hỏa Trùng lao xuống từ trên không, bị đốt cháy không ít, nhưng cũng có vài con đâm vào người họ, lập tức khiến họ bốc cháy.

"Ông!" "Bùm!" "Oanh!" Dầu hỏa nổ tạo ra luồng khí mạnh mẽ, tiêu diệt một phần ba số Hỏa Trùng, đồng thời cũng hất tung hơn chục Tá Lĩnh Lực Sĩ đang chạy phía sau.

Tá Lĩnh Môn Chủ sắc mặt không đổi, không ra lệnh dừng lại, cũng không quay lại cứu người, thậm chí còn không ngoái đầu nhìn một cái.

Còn những con Hỏa Trùng còn lại từ trên không lao xuống, đâm vào người những Tá Lĩnh Lực Sĩ bị luồng khí hất tung, trực tiếp chui vào cơ thể họ, bắt đầu thiêu cháy từ bên trong.

"A!!!" Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt.

Tá Lĩnh Môn Chủ ngồi trên ghế gỗ nghe tiếng kêu thảm thiết, hít một hơi thuốc lá, lấy lại thần sắc.

"Tiếp tục chạy!" Những Tá Lĩnh Lực Sĩ còn lại, tăng tốc độ.

Và tiếng nổ lớn, cũng khiến các đoàn đạo mộ đến phía sau cảnh

giác.

Đặc biệt là khi họ nhìn thấy những con Hỏa Trùng bay lượn trên không, càng không dám mạo hiểm tiến lên.

“Đợi Hỏa Trùng biến mất, chúng ta sẽ hành động!” …..Trong căn hộ thuê.

Tần An nhìn Ngô Tứ Ý và đồng đội của ông ấy tiến lên, trong lòng thầm tính toán khoảng cách.

“Nếu không có gì bất ngờ, tối nay có lẽ họ sẽ đến gần.” Tần An lẩm bẩm, nhìn Tần Ly trong phòng phát sóng trực tiếp.

“Em gái cố lên, chỉ điểm đội khảo cổ thuận lợi vượt qua!” Tần An cổ vũ cô.

Trong phòng phát sóng trực tiếp, Tần Ly vẫn luôn nhìn chằm chằm màn hình, sẵn sàng nhắc nhở Giáo sư Ngô và đồng đội của ông ấy.

“Tần Ly, phía sau có còn nguy hiểm không?” Trương Minh Văn hỏi.

“Vâng.” Tần Ly gật đầu.

“Vậy họ có thể thuận lợi tiến vào Tây Vương Mẫu Cung không?” Trương Minh Văn lại hỏi.

“Cái này… một số cạm bẫy có thể tránh được, một số nguy hiểm bày ra rõ ràng, khó mà né tránh.” Tần Ly nói.

“Được rồi, tôi biết rồi.” Trương Minh Văn ngẩng đầu nhìn họ trên màn hình, trong lòng thầm mong chờ Tiểu ca thần bí.

Mọi người trong phòng livestream, cũng rất mong chờ Tiểu ca thần bí xuất hiện.

“Không biết bao giờ mới được gặp Tiểu ca thần bí!” “Tuy nói là thám mộ, nhưng tôi lại cảm thấy giống sinh tồn dã ngoại hơn.”

“Đừng nói, cũng khá giống, chỉ là sinh tồn dã ngoại này, trang bị đầy đủ, người lại còn đông.” “Tôi càng tò mò hơn, là gặp đoàn đạo mộ trước, hay gặp Tiểu ca thần bí trước.” Mọi người trong phòng livestream bàn tán xôn xao.

Lần thám mộ này, không phải như lần trước ở Tần Lĩnh Mê Cung, bước đi cẩn trọng từng chút một, mà là đi bộ trong thời gian dài.

Hơn nữa khá hoang vắng, chỉ toàn là đá và hang động kỳ lạ, không có ánh nắng mặt trời, thời tiết khá u ám.

Trong quá trình đi đường, Ngô Tứ Ý và họ chỉ dừng lại nghỉ ngơi mười phút, uống nước ăn lương khô, bổ sung thể lực, sau đó mới tiếp tục lên đường.

Họ cũng không biết tại sao lại vội vàng như vậy, có lẽ là do tâm lý.

Đi bộ suốt một ngày, Ngô Tứ Ý nhìn thấy một thung lũng trước mắt.

“Cuối cùng cũng sắp ra khỏi cái nơi quỷ quái này, xuyên qua thung lũng, con đường của chúng ta sẽ rõ ràng hơn.” Ngô Tứ Ý mặt tươi cười nói.

Trên bản đồ có đánh dấu, xuyên qua thung lũng trước mắt, là đến ngoại vi Tây Vương Mẫu Cung.

Sau đó men theo bản đồ đi, là có thể tìm thấy Tây Vương Mẫu Cung.

“Mọi người cố gắng lên, tranh thủ trước khi trời tối, đến ngoại vi Tây Vương Mẫu Cung.” Ngô Tứ Ý nói với mọi người.

“Vâng!” Mọi người đồng thanh đáp, sau đó đi theo Ngô Tứ Ý, tiến vào trong thung lũng.

Vừa bước vào thung lũng, một luồng âm phong lạnh lẽo thổi qua, khiến tất cả mọi người đều rùng mình.

“Đừng tự mình hù dọa mình, trên thế giới này không có ma quỷ.” Ngô Tứ Ý nói với mọi người, tự mình đi trước mở đường.

Tuy trong thung lũng khá âm u, nhưng ông tin rằng trên thế giới này không có ma quỷ, nên tự nhiên không sợ hãi.

Các thành viên đội khảo cổ tuy có bị dọa, nhưng sau khi trải qua Ma Quỷ Thành, gan cũng đã lớn hơn không ít.

Trên vách tường hai bên thung lũng có không ít rêu phong, còn có nước nhỏ giọt.

Gió núi thổi qua một số khe hở, sẽ phát ra âm thanh như tiếng quỷ khóc.

“Mọi người nói chuyện nhiều hơn một chút, đừng im lặng.” Ngô Tứ Ý nói với mọi người.

Càng ở trong môi trường yên tĩnh, càng cần phải phát ra một chút âm thanh.

Con người trong môi trường yên tĩnh sẽ cảm thấy sợ hãi, khó chịu, nhưng chỉ cần có âm thanh vang lên, nỗi sợ hãi trong lòng sẽ giảm đi rất nhiều.

Ngô Tứ Ý biết trong lòng đội khảo cổ có nỗi sợ hãi, nên ông vẫn luôn trò chuyện với họ, thỉnh thoảng còn kể chuyện cười.

“Chuyện là nhiễm sắc thể người có 23 cặp.

Một ngày, thầy giáo sinh học già chậm rãi hỏi: ‘Nhiễm sắc thể có bao nhiêu cặp hả các em.’ Một học sinh ngớ ngẩn ở góc lớp lớn tiếng trả lời: ‘64 cặp ạ!’ Thầy giáo già bình tĩnh và nghiêm túc gật đầu: ‘Ừ, bây giờ hãy nói cho thầy biết, mục đích em đến Trái Đất là gì?’ ”

“Giáo sư Ngô, chuyện cười của thầy không hay đâu.

Hay là thầy kể cho chúng em nghe về những chiến tích huy hoàng thời trẻ của thầy đi!” Thành viên đội khảo cổ tiến lên nói.

“Khi tôi còn trẻ, làm gì có chiến tích huy hoàng nào, giống như các cậu thôi, đi khắp nơi thám hiểm cổ mộ.” Ngô Tứ Ý lắc đầu cười nói.

“Giáo sư Ngô, thầy làm giáo sư nhiều năm như vậy, có xảy ra chuyện thú vị nào không ạ?” “Không có.” Ngô Tứ Ý lắc đầu, sau đó nói: “Dù sao thì tôi đã thấy khá nhiều mộ huyệt, hiểu biết nhiều kiến thức, vùng Tây Vực này cũng đã đến không ít lần, chỉ là rất nhiều khi đều về tay trắng.” Mọi người nói chuyện qua lại, không khí dần dần hoạt bát hơn.

Chương 74

Ngay cả khi đang ở trong thung lũng sâu thẳm đáng sợ, họ cũng không còn sợ hãi nhiều nữa.

Mặc dù hai bên thung lũng, có không ít xương trắng.

Là thành viên đội khảo cổ, thứ họ thấy nhiều nhất, chính là xương trắng.

Hầu như mỗi khi xuống mộ, đều sẽ thấy hai thứ: xương trắng và quan tài.

Đối với họ, nhìn thấy hai thứ này ngược lại không hề sợ hãi, ít nhất là chứng minh đã đi đúng đường, và cũng đã tìm thấy.

Không nhìn thấy quan tài và xương cốt, thì phải cẩn thận, liệu có phải đã đi vào đường cụt, hoặc đi nhầm chỗ rồi.

"Giáo sư Ngô, có phải sau khi các lăng mộ lớn thời cổ đại được xây xong, đều sẽ giết những người thợ xây mộ không ạ?" Có thành viên đội khảo cổ tò mò hỏi.

"Cũng gần như vậy, dù sao thì những kẻ bề trên kia, đều không muốn sau khi mình chết, lại nằm không yên.

Nhưng những người thợ xây mộ cũng thông minh, sau khi xây mộ xong, họ sẽ tự chừa cho mình một đường lui." "Cho nên, một số gia tộc đạo mộ, sẽ tìm thấy con đường mà những người thợ xây mộ để lại, âm thầm lẻn vào cổ mộ, tiến hành trộm cắp." "Đây cũng là điểm mạnh của các gia tộc đạo mộ, họ có bản vẽ, có thể tiến vào cổ mộ." Ngô Tứ Ý giải thích chi tiết, vô tình tiết lộ nội tình của các gia tộc đạo mộ.

Mọi người đang nói chuyện, phía trước xuất hiện ánh sáng.

“Sắp ra rồi!” Ngô Tứ Ý mặt tươi cười nói, đồng thời trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng sắp ra rồi!

Khi đi đường, ông từng bước đi vô cùng cẩn thận, sợ giẫm phải cơ quan, hoặc gặp phải cạm bẫy.

Nhưng may mắn thay, một đường bình an.

Khi đến gần cửa ra, Ngô Tứ Ý và đội khảo cổ đều dừng lại.

Ở cửa ra, có một người đàn ông cao lớn mặc áo choàng đen, tay phải cầm đao đứng ở đó, lưng quay về phía mọi người.

Ngón trỏ và ngón giữa của bàn tay phải cầm đao của hắn khá dài!

Khi nhìn thấy ngón tay đó, Ngô Tứ Ý kích động hét lên: “Tiểu ca thần bí!” Nhìn thấy Tiểu ca thần bí ở phía trước, họ lập tức cảm thấy nhẹ nhõm.

Trong căn hộ thuê.

Tần An thông qua phòng livestream, nhìn Phát Khâu Thiên Quan trên màn hình, thầm uống một ngụm canh.

“Đừng nói, cũng khá giống.” Phát Khâu Thiên Quan trên màn hình có vóc dáng gần như giống hệt anh, hơn nữa quần áo cũng tương tự, điểm khác biệt duy nhất là, đao khác nhau.

Đao của Tần An là Hắc Kim Cổ Đao, còn đao của Phát Khâu Thiên Quan trên màn hình, lại là thanh đồng cổ đao.

Trong phòng phát sóng trực tiếp.

Tần Ly thu dọn đồ đạc, vội vàng quay về, cô muốn xem thử, anh trai mình có ở nhà không.

Bóng lưng trên màn hình, quá giống anh trai cô, cô muốn quay về

xem thử.

Còn Trương Minh Văn thì có chút hớn hở, có Tiểu ca ở đó, mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

Khi Tần Ly về đến nhà, mở cửa phòng anh trai, nhìn thấy anh trai mình, vẫn đang chơi game.

Sau đó cô lại nhìn bóng lưng trên màn hình, lẩm bẩm: "Đây mới là Phát Khâu Thiên Quan sao?" …..Trong thung lũng.

Ngô Tứ Ý đang định tiến lên chào hỏi, thì một tiếng súng vang lên từ phía sau.

"Bùm!" Ngô Tứ Ý dừng bước, tiếng bước chân dồn dập phía sau truyền đến.

Ngô Tứ Ý quay đầu nhìn lại, Tá Lĩnh Môn Chủ tay cầm súng lục, ngồi trên ghế gỗ, tám lực sĩ khiêng ông ta tiến lên.

Chỉ là các Tá Lĩnh Lực Sĩ, đều đồng loạt đeo mặt nạ trắng, không nhìn rõ diện mạo thật, chỉ có Tá Lĩnh Môn Chủ lộ mặt.

"Đội khảo cổ nếu không muốn dính líu, thì tránh ra cho tôi!" Tá Lĩnh Môn Chủ dùng súng chỉ vào đội khảo cổ.

"Tiểu ca chạy mau!" Ngô Tứ Ý hét lớn một tiếng.

Phát Khâu Thiên Quan đứng ngoài thung lũng quay người lại, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm đội khảo cổ, sau đó lại nhìn Tá Lĩnh Môn Chủ.

"Ngươi, quỳ xuống!" Phát Khâu Thiên Quan giơ tay lên, chỉ vào Tá Lĩnh Môn Chủ.

Trong Tứ Đại Môn Phái, phái Phát Khâu là chủ, nên có địa vị rất cao.

Tá Lĩnh Môn Chủ không nói hai lời, nổ súng bắn Phát Khâu Thiên

Quan.

Phát Khâu Thiên Quan giơ thanh đồng cổ đao lên, đỡ đạn, sau đó giơ đao chỉ vào Tá Lĩnh Môn Chủ.

“Phái Phát Khâu ức hiếp người quá đáng, giết người của Tá Lĩnh ta, mối thù này nhất định phải báo!” Tá Lĩnh Môn Chủ lạnh lùng nói.

“Giết!

Giết!

Giết!” Các Tá Lĩnh Lực Sĩ đồng thanh hô lớn.

Phát Khâu Thiên Quan lạnh lùng nhìn Tá Lĩnh Môn Chủ, lưỡi đao khẽ di chuyển.

“Lên, bắt lấy hắn, ta muốn đánh chết hắn sống!” Tá Lĩnh Môn Chủ ra lệnh.

Các Tá Lĩnh Lực Sĩ lần lượt rút gậy sắt, lưới sắt… xông về phía Phát Khâu Thiên Quan.

“Tiểu ca, chúng tôi đến rồi!” Tiểu Vương và ba người khác chạy đến.

“Bùm!” Tá Lĩnh Môn Chủ một phát súng, khiến họ đứng yên.

“Tiểu ca cố lên!” Tiểu Vương hét lớn một tiếng, kéo đại ca mình đứng sang một bên, lặng lẽ theo dõi.

Ở An Lạc, việc quản lý súng ống rất nghiêm ngặt, không phải ai cũng có thể sở hữu.

Phát Khâu Thiên Quan cầm thanh đồng cổ đao xông lên, một đao chém nát lưới sắt, sau đó một cước đá bay không ít người.

Hắn lấy người làm bàn đạp, nhảy lên vách tường bên phải, nhanh chóng lao về phía Tá Lĩnh Môn Chủ.

“Bùm bùm bùm…” Tá Lĩnh Môn Chủ cầm súng bắn.

Người xem livestream thấy cảnh này, vô cùng chấn động.

“Đù má, Tiểu ca cũng ngầu quá!” “Quan tài trâu táo không giữ được nữa rồi!” “Tiểu ca đơn độc khiêu chiến cả Tá Lĩnh, quá ngầu!” “Tôi cứ cảm thấy, Tiểu ca hơi kỳ lạ.” Mọi người trong phòng livestream bàn tán xôn xao.

Còn các chuyên gia trong phòng phát sóng trực tiếp thì sắc mặt khó coi.

Đến nhiều đạo mộ tặc như vậy, đội khảo cổ thật sự có thể thuận lợi sao?

Dưới sự quay phim của máy bay không người lái, cả thung lũng, hầu như đứng đầy người.

Trong thung lũng.

Tá Lĩnh Môn Chủ bắn hết đạn, hét lớn với các Tá Lĩnh Lực Sĩ: “Đánh hắn xuống cho tôi!” Các Tá Lĩnh Lực Sĩ lần lượt ném vật nặng, ném về phía Phát Khâu Thiên Quan.

Phát Khâu Thiên Quan dùng sức đạp mạnh vào vách đá, lăng không nhảy lên, một tay cầm đao lộn người chém bay đầu của Tá Lĩnh Môn Chủ!

“Cát sát!” Cái đầu kinh hoàng của Tá Lĩnh Môn Chủ lăn xuống đất, Phát Khâu Thiên Quan khuỵu một gối, một tay chạm vào đầu, máu từ thanh đồng cổ đao nhỏ xuống.

Cả thung lũng, yên tĩnh đến đáng sợ.

Ai cũng không ngờ, Tiểu ca lại tàn nhẫn đến vậy!

Giữa hàng ngàn người, lấy đầu của Tá Lĩnh Môn Chủ, dễ như trở bàn tay.

“Phản bội, chết!” Phát Khâu Thiên Quan đứng dậy, vung thanh đồng cổ đao, máu vương vãi.

Hắn đứng giữa vòng vây của Tá Lĩnh Lực Sĩ như một chiến thần, các Tá Lĩnh Lực Sĩ không ngừng lùi lại, không dám tiến lên.

Xương sống đã mất, sức mạnh đoàn kết của họ cũng tan biến.

“Cút.” Phát Khâu Thiên Quan lạnh lùng nói.

Các Tá Lĩnh Lực Sĩ quay người bỏ đi, không có Môn Chủ, không có người tổ chức, họ chỉ là một đám cát rời, không có sức mạnh đoàn kết.

Các Tá Lĩnh Lực Sĩ vừa đi, cả thung lũng yên tĩnh trở lại.

Trong phòng livestream, lại náo nhiệt lạ thường.

Chương 75

"Đù má, Tiểu ca cũng quá đặc biệt là mãnh liệt, giữa vạn quân lấy thủ cấp của địch tướng như lấy đồ trong túi!" "Đây rốt cuộc là diễn kịch, hay là livestream hiện trường?" "Tiểu ca bình tĩnh đến đáng sợ." "Đao của Tiểu ca, hình như đã đổi." Có người nhìn ra sự khác biệt, nhưng không nhận ra rằng Tiểu ca này không phải Tiểu ca kia. …..Trong căn hộ thuê.

Tần Ly nhìn người trên màn hình, lại nhìn anh trai mình, hỏi: "Anh, anh có phải có phân thân thuật không?" "Hoặc là, thực ra anh vẫn chưa đi cổ mộ?" Cô đột nhiên có chút nghi ngờ.

Tần An im lặng, nói: "Em sắp biết rồi." Còn Hoắc Băng, ngồi xe trên đường về cũng đang xem livestream.

Nhưng trực giác mách bảo cô, Tiểu ca trên màn hình, có chút kỳ lạ, khác với Tần An lần trước cô gặp.

"Kỳ lạ, Tần An đổi đao từ khi nào?

Hơn nữa sao lại lạnh lùng như vậy?" Hoắc Băng khẽ nhíu mày.

Khi ở Tần Lĩnh Mê Cung, Tần An tuy lạnh lùng, nhưng ít nhất cũng nói chuyện, còn Tiểu ca trong thung lũng, lại lạnh lùng khác thường.

Từ lúc xuất hiện đến giờ, những lời đã nói cộng lại còn chưa tới mười chữ, lạnh lẽo khác thường.

Hơn nữa đối với đội khảo cổ cũng thờ ơ, như thể không quen biết vậy.

"Rốt cuộc là tình huống gì?" Hoắc Băng khẽ nhíu mày.

Trong thung lũng.

Tiểu Vương dẫn đại ca mình đi lên, kích động nói: "Tiểu ca, đây là đại ca của tôi." Người đàn ông trung niên nhìn Phát Khâu Thiên Quan, nói: "Hạ ngũ thập ngũ, cảm tạ Tiểu ca cứu mạng!" Phát Khâu Thiên Quan lạnh lùng nhìn hắn một cái, thấy Mạc Kim Phù trên cổ hắn, sau đó đưa song chỉ ra, ấn vào vai Ngũ Thập Ngũ.

Ngũ Thập Ngũ lập tức cảm thấy, có vật nặng ngàn cân đè trên vai mình, đầu gối hắn dần dần khuỵu xuống.

"Tiểu ca, anh là…" "Quỳ xuống!" Phát Khâu Thiên Quan lạnh lùng nói.

Ngũ Thập Ngũ nhìn ánh mắt của Phát Khâu Thiên Quan, khuỵu một gối xuống, sắc mặt khó coi.

Sau đó Phát Khâu Thiên Quan quét mắt nhìn Tiểu Vương và người phụ nữ kia, người phụ nữ kia không quỳ, bị Phát Khâu Thiên Quan dùng đao kề vào cổ.

Còn Tiểu Vương, đầu gối mềm nhũn lập tức quỳ xuống.

"Tiểu ca, có gì nói chuyện tử tế, không cần động thủ chứ!" Tiểu Vương quỳ một gối trên đất, nhìn Phát Khâu Thiên Quan nói.

Phát Khâu Thiên Quan lạnh lùng nhìn họ một cái, sau đó đi về phía Ngô Tứ Ý.

Ngô Tứ Ý nhìn Tiểu ca, đột nhiên có chút sợ hãi.

Tiểu ca hôm nay quá lạnh lùng, lạnh đến mức khiến ông sợ hãi.

"Tiểu ca… lâu rồi không gặp!" Ngô Tứ Ý cứng họng chào hỏi.

Phát Khâu Thiên Quan đi đến trước mặt ông, hỏi: "Tiểu ca thần bí ở đâu?" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sững sờ.

Khi Phát Khâu Thiên Quan hỏi câu đó, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ, khán giả livestream cũng sững sờ, bao gồm cả mọi

người trong phòng phát sóng trực tiếp.

Trong phòng livestream.

Ngưu Đầu Nhân: "Vậy thì… Tiểu ca này không phải Tiểu ca chúng ta quen biết?" Vợ Tiểu ca: "Không, đây chính là Tiểu ca của tôi, anh ấy nhất định đang ngụy trang!" Tam Chỉ Tham Động: "Tôi thì lại cảm thấy, Tiểu ca này có lẽ không phải Tiểu ca thật, vũ khí cũng không giống nhau." Bang chủ Băng Băng: "Nói thật, hắn ta giống hệt Tiểu ca, biết đâu là anh em." …..Trong căn hộ thuê.

Hoắc Băng vừa về đến căn hộ thuê, nhìn Tiểu ca trên màn hình, sau đó mở cửa phòng Tần An, nhìn Tần An đang mặc quần đùi hoa chơi game.

"Tiểu ca ở Tây Vương Mẫu Cung, thật sự không phải anh sao?" Hoắc Băng cả người đều ngây người.

Trong phòng phát sóng trực tiếp.

Phó Giáo sư Trương dụi dụi mắt, nhìn Tiểu ca trên màn hình, lại nhìn thanh đồng cổ đao.

"Vũ khí không giống, tóc cũng không giống, chẳng lẽ thật sự không phải cùng một người?" Trương Minh Văn lẩm bẩm, lấy điện thoại ra, định gọi cho Tần Ly, nhưng vẫn nhịn lại.

Bây giờ gọi điện thoại, có khả năng bị bại lộ.

Các chuyên gia và giáo sư trong phòng phát sóng trực tiếp, đều có chút mơ hồ, không phân biệt được tình huống. …..Trong thung lũng.

Ngô Tứ Ý nghe tiếng Phát Khâu Thiên Quan, run rẩy hỏi: "Ngươi… ngươi không phải Tiểu ca?" Nếu người trước mắt không phải Tiểu ca, thì họ sẽ gặp nguy hiểm.

Trong Tứ Đại Môn Phái, phái Phát Khâu là bí ẩn nhất, thực lực

mạnh mẽ nhất.

Hơn nữa, không có bất kỳ thứ gì có thể ràng buộc họ.

Phát Khâu Thiên Quan giơ song chỉ lên, chỉ vào đầu Ngô Tứ Ý.

Ngô Tứ Ý lập tức cảm thấy, đầu mình đang bị một khẩu súng chĩa vào, hơn nữa đầu cũng có chút đau.

"Tiểu ca, là ai?" Phát Khâu Thiên Quan lạnh lùng hỏi.

"Tôi không biết, tôi cứ tưởng anh là Tiểu ca!" Ngô Tứ Ý vội vàng nói.

"Buông Giáo sư của chúng tôi ra!" Các thành viên đội khảo cổ cầm vũ khí chỉ vào Phát Khâu Thiên Quan.

"Hạ vũ khí xuống!" Ngô Tứ Ý hét lên.

Một khi uy hiếp Phát Khâu Thiên Quan, đến lúc đó hắn sẽ không quan tâm bạn là ai, sẽ một đao giết chết bạn.

Phát Khâu Thiên Quan khẽ hạ song chỉ đang chỉ vào đầu Ngô Tứ Ý, ngẩng đầu nhìn máy bay không người lái, nói với máy bay không người lái, thản nhiên mở miệng: "Đợi ngươi đến!" Nói xong, Phát Khâu Thiên Quan vác đao, trong sự kinh ngạc của mọi người, quay người bỏ đi.

"Mạc Kim Giáo Úy, bái kiến Phát Khâu Tướng Quân!" Ngũ Thập Ngũ chắp tay hành lễ.

Nếu vừa nãy hắn quỳ không tình nguyện, thì bây giờ hắn tình nguyện rồi.

Vì đó là Phát Khâu Tướng Quân, cấp trên của Mạc Kim Giáo Úy của hắn!

Phát Khâu Thiên Quan là cách xưng hô của Tá Lĩnh và Bàn Sơn, Phát Khâu Tướng Quân là cách xưng hô của Mạc Kim Giáo Úy đối

với hắn.

"Đi theo ta." Phát Khâu Thiên Quan lạnh lùng nói xong, tiếp tục đi về phía trước.

"Tướng Quân, chúng tôi cũng muốn đi, nhưng mà…" "Đi." Phát Khâu Thiên Quan lại nói một câu, hắn hiện tại cần thuộc hạ thu thập tình báo cho hắn.

"Đại ca, chúng ta đi theo Tướng Quân đi, đám người ngoại quốc kia, vừa nhìn đã thấy không phải thứ tốt lành!" Tiểu Vương nói.

Ngũ Thập Ngũ nghe vậy, trầm ngâm một lát, đứng dậy nói với Ngô Tứ Ý: "Giáo sư Ngô, phía sau các người, ngoài các gia tộc đạo mộ ra, còn có một nhóm người ngoại quốc, trong tay họ có vũ khí, họ muốn nhúng chàm cổ vật của An Lạc chúng ta!" "Đạo diệc hữu đạo (đạo tặc cũng có đạo nghĩa), Mạc Kim ta dù là tặc, cũng có đại nghĩa!" "Các người cẩn thận!" Nói xong, Ngũ Thập Ngũ dẫn theo Mạc Kim Giáo Úy, đi theo bước chân của Phát Khâu Thiên Quan, biến mất ở cửa ra thung lũng.

Ngô Tứ Ý trầm mặc, ông không ngờ lần này những người đến đạo mộ, lại có nhiều như vậy, hơn nữa còn có người ngoại quốc!

Nếu chỉ là đạo mộ tặc, ông còn có thể thông cảm, nhưng người ngoại quốc, ông tuyệt đối sẽ không dung thứ.

"Cổ vật An Lạc, sao có thể để người ngoài nhúng chàm!" Ngô Tứ Ý nói rõ ràng, mạnh mẽ, sau đó nhìn máy bay không người lái, bên máy bay không người lái, truyền đến giọng nói của người phụ trách bộ phận liên quan.

"Chuyện này chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng, nếu là nhập cảnh trái phép, và trộm cắp cổ vật của đất nước chúng ta, sẽ bị trừng trị!" "Nếu hợp pháp, chúng tôi sẽ lập tức truy cứu!" Người phụ trách bộ

phận liên quan nói xong, gửi tin nhắn cho các bộ phận khác điều tra.

Chuyện này rất quan trọng, người ngoại quốc cũng đã trà trộn vào rồi.

Ngô Tứ Ý dẫn đội khảo cổ, trực tiếp nghỉ ngơi tại cửa thung lũng, sau đó nói: "Tối nay, chúng ta sẽ nghỉ ngơi tại cửa thung lũng, máy bay không người lái sẽ hoạt động liên tục hai mươi tư giờ, tôi muốn xem, lần này đã đến bao nhiêu người." "Vâng!" Đội khảo cổ đáp một tiếng, thả máy bay không người lái tuần tra. …..Trong căn hộ thuê.

Hoắc Băng tựa vào ghế sofa, nhìn màn hình trực tiếp, sau đó ngẩng đầu nhìn Tần An, hỏi: "Tần An, khi nào anh đi Tây Vương Mẫu Cung?

Phát Khâu Trung Lang Tướng vẫn đang đợi anh ở đó kìa." "Hắn đợi Tiểu ca thần bí, chứ đâu phải tôi." Tần An xòe tay nói.

"À." Hoắc Băng khẽ "à" một tiếng.

"Tần tiểu cẩu, bỏ tay ra." Hoắc Băng quay đầu nhìn Tần Ly.

"Anh, anh nhìn kìa." Tần Ly gọi một tiếng.

Tần An vừa quay đầu lại, nhìn thấy em gái mình đang "xoa bóp quả bóng lớn".

"Anh, em về trước đây, em đã mở đường cho anh rồi, phần còn lại anh tự mình cố gắng đi." Tần Ly thu dọn đồ đạc rồi về.

Tần An: "…" Tiễn Tần Ly về xong, Tần An tiếp tục nhìn chằm chằm máy tính.

"Anh và phái Phát Khâu, rốt cuộc có quan hệ gì?" Hoắc Băng không nhịn được hỏi.

"Tôi nói không có quan hệ, cô tin không?" Tần An mở miệng nói.

"Anh nghĩ sao?" Tần An có chút bất lực, anh và phái Phát Khâu

thật sự không có quan hệ gì, phái Phát Khâu tìm anh làm gì, anh đến bây giờ vẫn chưa hiểu rõ.

Chương 76

Vạn nhất là muốn thanh lý anh thì sao?

“Phái Phát Khâu, vô ảnh vô tung, rất khó tìm, lần này để tìm anh mà không tiếc lộ diện.” “Nếu thật sự không có quan hệ gì, tôi nghĩ anh rất nguy hiểm.” Hoắc Băng nói.

Cô vẫn chọn tin Tần An.

“Để sau đi, Tây Vương Mẫu Cung, tôi vẫn chưa quyết định có đi hay không.” Tần An mở miệng nói.

“À đúng rồi, hai ngày nay cô đi đâu vậy?” Tần An hỏi một câu.

“Tôi… về nhà.” Hoắc Băng nói.

“Anh đang quan tâm tôi sao?” Hoắc Băng ngẩng đầu nhìn Tần An.

“Không, luận văn tốt nghiệp của tôi.” Tần An nói.

Hoắc Băng: “…” “Anh không quan tâm tôi chút nào sao?

Vạn nhất tôi đi xem mắt, sắp đính hôn, thì sao?” Hoắc Băng không nhịn được hỏi.

Tần An định nói “Liên quan gì đến tôi…” thì đột nhiên trầm mặc.

Anh và Hoắc Băng, thực ra không có quan hệ gì lớn.

Chỉ là Hoắc Băng là hoa khôi của Đại tá, anh từng ảo tưởng.

Sau này hệ thống thức tỉnh, anh phát hiện mình không còn dục vọng thế tục, đối với Hoắc Băng cũng mất đi suy nghĩ.

Đợi đã, tôi là một người bình thường, đâu phải Tiểu ca, tại sao không thể có dục vọng thế tục?

Chẳng lẽ là do thay đổi huyết mạch, nên bị ảnh hưởng sao?

Tôi là người bình thường mà, không thể bị huyết mạch ảnh hưởng!

Tần An nghĩ đến đây, sau đó nhìn Hoắc Băng, đi tới.

Hoắc Băng ôm hai tay, bực bội nhìn Tần An.

Tần An đi tới, đưa tay chạm vào vách tường, cúi người xuống, ghé sát vào mặt Hoắc Băng.

Hoắc Băng cũng không căng thẳng, trước đây cô từng quyến rũ Tần An, Tần An đều không mắc câu, cô không tin Tần An sẽ làm gì cô.

"Làm sao đây, đơn giản, tôi đi cướp hôn!" Tần An ghé sát Hoắc Băng, ghé vào tai cô nói.

Hoắc Băng nghe vậy trầm mặc, cô đột nhiên cảm thấy, lồng ngực mình nóng lên.

Trong phòng phát sóng trực tiếp.

Cùng với việc Ngô Tứ Ý và đồng đội của ông ấy cắm trại nghỉ ngơi, mọi người cũng bắt đầu thảo luận về các vấn đề thám mộ tiếp theo.

"Lần này đi Tây Vương Mẫu Cung có quá nhiều người, đội khảo cổ dù có bản đồ, cũng không nhất định có thể lấy lại Cửu Châu Đỉnh." Giáo sư Lý trầm giọng phân tích.

Trương Minh Văn mở miệng nói: "Quan trọng nhất vẫn là các chuyên gia nước ngoài trà trộn vào, nếu chỉ có người trong nước thì còn ổn, trong nước bất kể là môn phái đạo mộ hay gia tộc đạo mộ, họ ít nhất cũng có giới hạn, biết cái gì có thể lấy, cái gì không nên lấy." Cửu Châu Đỉnh là báu vật của An Lạc, giá trị liên thành, nếu đạo mộ tặc lấy đi, An Lạc tuyệt đối sẽ không tiếc bất cứ giá nào, hủy diệt họ.

Và ngay cả khi họ lấy được, họ cũng không dám bán.

Một khi bị truy tìm ra, hậu quả rất nghiêm trọng.

Hơn nữa, nếu họ vẫn là người An Lạc, họ cũng sẽ không dễ dàng động vào Cửu Châu Đỉnh.

Đạo mộ tặc trong nước thì còn đỡ, nhưng người nước ngoài thì không quan tâm nhiều như vậy.

"Đúng vậy, các đoàn đạo mộ nước ngoài, mới là mối đe dọa lớn nhất!" Những người khác nói.

"Bộ phận liên quan đã và đang rà soát, và đã xin điều động tử đệ binh, đám đạo mộ tặc nước ngoài đó, họ sẽ không thoát được!" Người của bộ phận liên quan nói.

Họ bất kể là nhập cảnh thuận lợi, hay lén lút trà trộn vào, đều không thoát được.

"Chỉ sợ họ uy hiếp sự an toàn của đội khảo cổ." Các giáo sư khác nói.

Mọi người nghe vậy, đều trầm mặc.

Họ không biết đội khảo cổ nước ngoài đã đi bao nhiêu người, cũng không biết vũ khí trang bị của họ như thế nào.

Tất cả, đều là ẩn số. …..Trong căn hộ thuê.

Tần An buông tay, ngồi trên ghế sofa, mở một lon Coca uống một ngụm.

Đừng nói, cảm giác tay không tệ.

Hoắc Băng đỏ mặt đến tận mang tai, cô không ngờ Tần An lại dám… sàm sỡ mình.

Hiện tại đầu óc cô trống rỗng, không biết phải làm sao.

“Cô đi xem mắt với ai?” Tần An hỏi một câu.

“Tá Lĩnh Môn Chủ.” Hoắc Băng mở miệng nói.

“Hả?” Hoắc Băng dần dần bình tĩnh lại, thản nhiên nói: “Tôi xem mắt với ai, liên quan gì đến anh?” “Tá Lĩnh Môn Chủ, lão già đó, bị Phát Khâu Thiên Quan chém rồi, cô xem mắt với người chết sao?” Tần An hỏi một câu.

Hoắc Băng nhìn Tần An, do dự một chút, rồi nói: “Người tôi xem mắt, là con trai của Tá Lĩnh Môn Chủ, Tá Lĩnh Môn Chủ trước khi đi Tây Vương Mẫu Cung, đã truyền vị Môn Chủ cho con trai mình.” “Rồi sao nữa?” Tần An tiếp tục hỏi.

“Đáng tiếc, khi xem mắt hắn ta đeo mặt nạ, không nhìn thấy mặt hắn, nếu không…” “Nếu không thì sao?” Tần An quay đầu nhìn Hoắc Băng, vẻ mặt lạnh lùng của Hoắc Băng biến mất, cười nhạt nói: “Nếu không thì tôi sẽ thông báo cho anh, để anh đi giết hắn ta.” “Đừng đùa, giết người là phạm pháp đó.” Tần An nói.

Anh là công dân tốt tuân thủ pháp luật, không muốn mang danh kẻ sát nhân.

“À.” Hoắc Băng liếc Tần An một cái khinh bỉ, rồi nói: “Vậy khi ở cổ mộ, anh không phải cũng chém đứt cánh tay của Phó Môn Chủ sao?” “Nhưng tôi cũng không giết người, hơn nữa… người động thủ trong cổ mộ là Tiểu ca thần bí, liên quan gì đến tôi, Tần An?” Tần An thản nhiên nói.

Anh cần phân rõ thân phận của mình.

Trong cổ mộ anh là Tiểu ca thần bí, nhưng trong cuộc sống hiện thực anh là một người bình thường.

Hoắc Băng nhìn vẻ mặt nhàn nhã của Tần An, nói: “Có lúc tôi nghi ngờ, anh là đa nhân cách, hay là người trong cổ mộ không phải anh?”

“Rõ ràng là cùng một người, tại sao tính cách lại khác biệt lớn đến vậy?” “Vì phải ẩn giấu.” Tần An nói.

Không ẩn giấu tốt mình, sẽ bị quấy rầy cuộc sống bình thường.

Giống như lần trước đi chợ đêm, anh suýt nữa đã bị người ta làm thịt.

“Thôi được rồi, không nói chuyện với anh nữa, tôi về ngủ đây.” Hoắc Băng đứng dậy vươn vai một cái.

“Ừ.” Tần An khẽ gật đầu, tiễn Hoắc Băng rời đi.

Hoắc Băng quay về phòng mình, mở máy tính, đeo tai nghe.

“Thân phận của Tá Lĩnh Môn Chủ đã điều tra ra chưa?” “Tiểu thư, Tá Lĩnh Môn Chủ giấu quá kỹ, căn bản không điều tra ra được là ai.” “Không điều tra ra được, thì tìm cách dẫn hắn vào Tây Vương Mẫu Cung.” Hoắc Băng lạnh lùng nói.

Trong tai nghe lại truyền ra một giọng nữ: “Cái này e là không dễ dẫn.” “Sẽ không lâu nữa đâu, tôi sẽ xuống mộ, đến lúc đó cô tìm cách nói cho hắn biết, ngoài tôi sẽ xuống mộ ra, còn có Tiểu ca thần bí cũng sẽ xuất hiện, một người là vị hôn thê tương lai của hắn, một người là kẻ thù Tá Lĩnh của hắn, tôi không tin hắn không đi!” Hoắc Băng nói.

“Vâng!” Khi đi xem mắt, Hoắc Băng vốn muốn mượn cơ hội này để điều tra thân phận của Tá Lĩnh Môn Chủ, nhưng hắn giấu quá kỹ, căn bản không điều tra ra được.

Ngược lại, mẹ cô sớm đã quen biết hắn, nên khi xem mắt, Hoắc Băng còn chưa nói được mấy câu, mẹ cô, Hoắc Gia Chủ, đã định chuyện này.

Và còn chuẩn bị tiệc đính hôn.

Theo lời mẹ cô nói, xem mắt, vốn không phải là để cô xem, cô chỉ

là đi gặp mặt một người, để đối phương vừa ý mà thôi.

Hơn nữa mẹ cô còn nói, đợi đính hôn xong thì kết hôn càng sớm càng tốt, kết hôn xong thì sinh con đẻ cái.

Con gái thì ở lại nhà họ Hoắc, con trai thì theo họ Tá Lĩnh Môn Chủ.

Và Hoắc Băng, cũng sẽ đảm nhiệm vị trí Hoắc Gia Chủ.

Đến lúc đó có muốn ly hôn hay làm gì, mẹ cô cũng không quản.

Vì vậy, Hoắc Băng sớm đã rời khỏi nhà họ Hoắc, đến tìm Tần An.

Cũng chính là cuộc đối thoại trước đó.

"Mẹ, nếu Tá Lĩnh Môn Chủ bị phế, mẹ còn bắt con gả không?" Hoắc Băng lẩm bẩm.

Cô muốn mượn tay Tần An, để loại bỏ Tá Lĩnh Môn Chủ.

Chương 77

Nếu Tá Lĩnh Môn Chủ không đi, cô cũng không lo lắng, cô có rất nhiều cách.

Hiện tại điều duy nhất cô lo lắng là, Tần An có đi hay không.

Mọi mấu chốt, đều nằm ở Tần An.

Còn Tần An, lúc này đang nằm trên ghế sofa, anh cảm thấy mình, thật sự càng ngày càng thờ ơ.

"Trở nên mạnh mẽ, cũng trở nên lạnh lùng." Tần An vừa nãy tuy cảm thấy tay có độ ấm, nhưng nội tâm không chút gợn sóng, thậm chí không một chút ham muốn nguyên thủy nào.

Chỉ là cảm giác rất bình thường.

Anh cảm thấy, ngay cả khi Hoắc Băng mặc quần áo gợi cảm nằm trên giường mình, anh đại khái cũng sẽ không làm gì nữa.

"Ai." Tần An thở dài một hơi, ngồi lại trước máy tính.

"Cái tôi lạnh lùng này, cũng chỉ có game mới có thể khiến tôi bùng cháy!" Tần An vào giao diện game, chọn tướng nam thương đường trên, chuẩn bị cho một trận chiến 1v1 của những người đàn ông đích thực!

"Đến đây!" …..Trong thung lũng.

Nhưng sau khi đội khảo cổ ngủ, một nhóm người từ phía sau đi ra, trực tiếp vòng qua đội khảo cổ, tiếp tục tiến lên.

"Cổ vật An Lạc, người ngoài cũng muốn nhúng tay vào sao?" Ngô Tứ Ý ngồi bên đống lửa, giọng nói vô cùng lạnh lẽo.

"Ồ, bạn già, ông muốn ngăn cản tôi sao?" Một người đàn ông

trung niên tóc vàng mắt xanh, tay cầm gậy, đi đến trước mặt Ngô Tứ Ý.

Dưới ánh lửa trại, trên mặt ông ta có một vết sẹo do đao, bên hông còn đeo súng lục.

"Đao Ba Đức (Scartface), Tây Vương Mẫu Cung này, ông không thể nhúng tay vào!" Ngô Tứ Ý lạnh lùng nói.

"Ông chủ của chúng tôi lần này đã thuê lính đánh thuê cao cấp, san phẳng Tây Vương Mẫu Cung cũng không thành vấn đề!" Một người đàn ông cơ bắp phía sau Đao Ba Đức đi ra.

Ngô Tứ Ý sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm người đàn ông kia, lạnh lùng nói: "Nếu là mười mấy năm trước, ngươi dám xen mồm, ta sẽ chôn sống ngươi!" "Bốp!" Đao Ba Đức trở tay tát một cái, tát bay người đàn ông kia ra ngoài.

"À à, thuộc hạ mới tuyển không hiểu chuyện, ông bao dung cho!" Đao Ba Đức cười ha hả nói, sau đó cầm gậy trực tiếp bỏ đi.

Ngô Tứ Ý ánh mắt thâm thúy nhìn họ rời đi, con dao găm trong tay trực tiếp ném vào lửa.

Đi xa rồi, người đàn ông cơ bắp kia không hiểu hỏi: "Ông chủ, hắn ta chỉ là một giáo sư khảo cổ, tại sao ông lại phải tôn trọng hắn như vậy?" "Kiều, nếu đặt vào vài năm trước, ngươi dám nói chuyện như vậy với hắn, đã là người chết rồi." Đao Ba Đức chỉ vào vết sẹo trên mặt mình, hỏi: "Ngươi có biết vết sẹo trên mặt ta từ đâu mà có không?" Kiều lắc đầu.

"Tứ Gia gây ra đó." Ngày hôm sau.

Đội khảo cổ đã nghỉ ngơi đầy đủ dưới sự dẫn dắt của Ngô Tứ Ý tiếp tục xuất phát.

Sương mù buổi sáng trong núi khá dày đặc, nên Ngô Tứ Ý và họ đi

rất chậm, sợ đi nhầm đường.

Sau khi ra khỏi thung lũng đi một đoạn đường, họ tiến vào một khu rừng rậm, trong rừng rậm khắp nơi là sương mù và đá kỳ lạ.

“Giáo sư Ngô, chúng ta có nên nghỉ ngơi một chút rồi đi tiếp không?

Sương mù buổi sáng quá dày, tầm nhìn chỉ ba mét, máy bay không người lái cũng không trinh sát được địa hình.” Thành viên đội khảo cổ tiến lên nói.

Ngô Tứ Ý đi đến bên cạnh tảng đá kỳ lạ, kiểm tra lên xuống một chút, những tảng đá kỳ lạ này chất đống rất cao, hơn nữa bị khoét rỗng, hiện ra hình dạng một khuôn mặt quỷ.

Sau đó nói: “Những tảng đá kỳ lạ này là do con người xây dựng, hơn nữa đã có niên đại nhất định, hẳn là những dấu hiệu chỉ đường do thuộc hạ của Tây Vương Mẫu xây dựng.” “Men theo hướng có đá kỳ lạ mà đi, cuối cùng sẽ tìm thấy lối ra.” Ngô Tứ Ý nói xong, từ ba lô của đội khảo cổ lấy ra một sợi dây thừng.

“Tất cả mọi người nắm chặt dây thừng đừng buông tay, đi theo tôi.” Bốn mươi ba thành viên đội khảo cổ, hai bên nắm chặt dây thừng, như một con rết vậy, đi theo sau Ngô Tứ Ý, tiến sâu vào rừng rậm.

Ngô Tứ Ý đi không nhanh, hơn nữa để máy bay không người lái đi trước mở đường, nếu trong vòng một trăm mét phía trước vẫn không có đá kỳ lạ, thì đổi hướng đi sang một bên khác.

Cùng với việc Ngô Tứ Ý và họ bắt đầu hành trình, bên phòng phát sóng trực tiếp cũng dần dần có người đến, bắt đầu phân tích những tảng đá kỳ lạ.

“Những tảng đá kỳ lạ này, không chỉ là chỉ đường, mà còn dùng

để trấn áp người khác, bảo vệ Tây Vương Mẫu Cung." "Giáo sư Ngô, ông hãy đẩy đổ một tảng đá kỳ lạ, xem bên trong có đồ vật gì không." Chuyên gia phòng phát sóng trực tiếp đề nghị.

Ngô Tứ Ý tại hiện trường nghe xong, do dự một chút, quay đầu căn dặn đội khảo cổ: "Đẩy đổ tảng đá kỳ lạ!" Đội khảo cổ lấy dụng cụ ra, đẩy đổ tảng đá kỳ lạ.

"Oanh!" Tảng đá đổ xuống vỡ tan tành, trong đám đá vụn có một vệt màu đỏ.

Ngô Tứ Ý dùng gậy khều những tảng đá trên vật màu đỏ ra, một con rắn đang nằm im lìm.

Con rắn toàn thân đỏ rực, trên đầu có mào gà, đang ngủ đông.

"Lấy bình ra đây!" Ngô Tứ Ý đưa tay ra kêu.

Rất nhanh một cái bình thủy tinh được đưa đến tay Ngô Tứ Ý.

Ngô Tứ Ý mở nắp, đặt con rắn vào trong bình.

"Nhà sinh vật học đã đến chưa?" Ngô Tứ Ý hỏi về phía camera.

"Vẫn chưa, đang khẩn cấp liên hệ!" Chuyên gia trong phòng phát sóng trực tiếp nói, khẩn cấp liên hệ nhà sinh vật học đến điều tra con rắn này.

Thông thường mà nói, rắn càng sặc sỡ càng độc!

Giống như người phụ nữ trang điểm càng lộng lẫy, càng chết người vậy.

Ngô Tứ Ý dùng tấm gỗ kẹp bình đi, giống như cầm lồng đèn.

"Nhanh lên, bất kể con rắn này có độc hay không, bị cắn đều không dễ chịu, tranh thủ lúc chúng chưa tỉnh ngủ, nhanh chóng rời đi." Ngô Tứ Ý nói xong, tăng tốc độ tiến lên.

Sương mù dày đặc, khí hậu thấp, rắn vẫn đang trong trạng thái ngủ đông.

Một khi đến giữa trưa, thời tiết ấm lên, rắn bị ảnh hưởng bên ngoài mà tỉnh lại, thì sẽ rất phiền phức.

Quan trọng nhất là, Ngô Tứ Ý không rõ ngoài những tảng đá kỳ lạ ra, còn nơi nào có rắn nữa.

Đi nửa giờ sau, nhà sinh vật học đã đến phòng phát sóng trực tiếp, và phân tích được con rắn trong bình.

"Giáo sư Ngô, đó là Xích Quan Kê Xà (Rắn Gà Mào Đỏ), một loài kịch độc, bị cắn một nhát, sẽ chết trong vòng năm phút, và không có huyết thanh nào có thể cứu được!" "Loài rắn này vô cùng hiếm gặp, chúng tôi chưa thu thập được mẫu huyết thanh của nó, Giáo sư Ngô, nếu có thể, ông có thể thuận tiện thu thập một ít mẫu huyết thanh mang về không?" Ngô Tứ Ý nghe thấy lời truyền ra từ máy bay không người lái, dừng bước.

"Được." Ông đổ con rắn ra, sau đó lấy ra một ống nghiệm, giữ đầu rắn, vắt nọc độc từ răng độc của Xích Quan Kê Xà ra.

Làm xong, ông một đao chém chết con rắn.

"Nhanh lên, nhiệt độ bắt đầu tăng rồi!" Ngô Tứ Ý hét lên một tiếng, tăng tốc độ rời đi.

Còn các chuyên gia và giáo sư trong phòng phát sóng trực tiếp dần dần có mặt đầy đủ, bao gồm cả Tần Ly.

Tần Ly nhìn con rắn trên màn hình, đột nhiên có chút kinh hãi.

May mà mình không đi!

Đa số phụ nữ, đều rất sợ rắn, huống chi là rắn độc.

Cùng với sương mù dần tan biến, nhiệt độ trong rừng dần tăng

cao.

Khi sương mù hoàn toàn biến mất, Giáo sư Ngô dừng bước, điểm danh số người.

"Báo số!" "Một hai ba… bốn mươi ba!" "Giáo sư Ngô, thiếu một người!" Ngô Tứ Ý khẽ nhíu mày, nhìn quanh, họ lúc này vẫn đang trong rừng rậm, hơn nữa xung quanh đều có đá kỳ lạ, giống như một trận pháp vậy, nhốt họ trong rừng rậm.

"Chúng ta, khả năng cao là bị mắc kẹt rồi, người bị lạc kia, hoặc là đã tìm được đường ra, hoặc là đã tìm được đường quay về." Ngô Tứ Ý trầm giọng nói.

Ông vốn tưởng rằng men theo đá kỳ lạ đi thì sẽ không sao, kết quả ông vẫn đánh giá thấp sự nguy hiểm của rừng.

Ở đây không chỉ có đá kỳ lạ, mà còn có Xích Quan Kê Xà.

Ngô Tứ Ý nhìn hướng mặt trời, lại nghĩ đến chỉ dẫn trên bản đồ, mở miệng nói: "Đi về phía nam!" Ngô Tứ Ý lấy mặt trời mọc ở phía đông làm căn cứ, phân biệt phía nam, dẫn đội khảo cổ một đường đi về phía nam.

Cứ đi một đoạn đường, ông lại ngẩng đầu xác nhận hướng mặt trời, để đi ra khỏi nơi này.

Còn thành viên đội khảo cổ bị lạc kia, nhìn xung quanh, rơi vào sự hoang mang sâu sắc.

"Đây là đâu?" Vốn dĩ đang đi rất tốt, anh ta không cẩn thận trượt chân ngã, đợi khi ngẩng đầu lên thì đội khảo cổ đã biến mất trong sương mù.

Không còn cách nào, anh ta chỉ có thể đi lung tung, kết quả đi đến đâu anh ta cũng không biết.

Trong rừng rậm.

Ngô Tứ Ý đi một đoạn đường sau, phát hiện mình vẫn đang ở trong rừng rậm.

“Kỳ lạ, chúng ta đã đi lâu như vậy rồi, sao vẫn chưa ra khỏi đây?” “Giáo sư Ngô nhìn kìa, mặt trời ở phía tây!” Đội khảo cổ chỉ vào mặt trời trên trời nói.

“Đó là phía đông, mặt trời sao có thể ở phía tây!” Ngô Tứ Ý bực bội nói.

Chương 78

Nhưng vừa nói xong, ông đột nhiên sững sờ.

Vạn nhất mặt trời thật sự ở phía tây, vậy thì sự phân biệt phương hướng của mình, có phải đã sai rồi không?

Nếu mình đi sai đường, vậy thì mình có phải đang đi ngược lại con đường thật sự không?

Vừa nghĩ đến đây, Ngô Tứ Ý hít sâu một hơi, đầu đau nhói, nhíu mày nói: "Sương mù buổi sáng, có độc khí!" Một loạt các thành viên đội khảo cổ đều mất sức, ngã vật ra đất.

"Rầm rầm rầm…" Những tảng đá kỳ lạ xung quanh rung chuyển, những con Xích Quan Kê Xà dường như cảm nhận được hơi người, sắp sửa xông ra.

Ngô Tứ Ý rút con dao găm từ thắt lưng ra, nhưng lại có chút đứng không vững.

Ngay tại thời khắc căng thẳng này, phía sau Ngô Tứ Ý, đột nhiên xuất hiện một quả pháo hiệu.

Pháo hiệu trên không trung hiện ra biểu tượng chiếc chuông đồng, đó là pháo hiệu của đội khảo cổ.

"Đi!" Giáo sư Ngô hét lên một tiếng, chống gậy dẫn mọi người rời đi.

Nhưng mọi người có chút mất sức, đi bộ cũng không vững.

Ngô Tứ Ý chỉ có thể đặt hy vọng, vào Tần Ly.

"Tiểu Ly, có cách giải độc không?" Trong máy bay không người lái truyền ra một câu nói: "Có!" Trong phòng chỉ huy.

Tần Ly nhìn màn hình nói: "Giáo sư Ngô, bên cạnh pho tượng đá có Cửu Diệp Thảo, Cửu Diệp Thảo có thể giải được độc sương mù.

Nhưng không giải được độc rắn, độc rắn vô phương cứu chữa, vì vậy phải cẩn thận." Ngô Tứ Ý nghe vậy, lập tức hiểu ra.

"Đa tạ Tiểu Ly!" Ngô Tứ Ý nói lời cảm ơn, sau đó dẫn đội khảo cổ đi tìm pho tượng đá.

Nhưng họ vô cùng cẩn thận, dù đầu óc choáng váng, tứ chi vô lực, họ vẫn đề phòng Xích Quan Kê Xà.

Không còn cách nào khác, Xích Quan Kê Xà cực kỳ đáng sợ, một khi bị cắn, sẽ chết ngay lập tức.

Khi họ đến gần pho tượng đá chất đống bởi những tảng đá kỳ lạ, họ nhìn thấy Cửu Diệp Thảo mọc trên pho tượng.

Có một thành viên đội khảo cổ định tiến lên hái thì bị Ngô Tứ Ý kéo lại.

"Tạm thời đừng lại gần!" Ngô Tứ Ý nói.

Anh dùng gậy gỗ khuấy một cái, một con Xích Quan Kê Xà to bằng cánh tay trẻ con lập tức cắn chặt vào gậy gỗ.

Ngô Tứ Ý dùng sức đâm vài nhát, trực tiếp xuyên gậy gỗ vào thân Xích Quan Kê Xà, sau đó rút dao găm ra, chém chết con Xích Quan Kê Xà.

Làm xong tất cả, Ngô Tứ Ý cả người nằm vật xuống đất, không còn chút sức lực nào.

Đội khảo cổ lúc này mới tiến lên hái thuốc.

Tuy nhiên, trên một pho tượng chỉ có một bụi, mỗi bụi chỉ có chín lá, nên mỗi lần chỉ có thể cứu được chín người.

Các thành viên đội khảo cổ hái lá cho những người có thể trạng

tương đối khỏe mạnh ăn, để họ đi tìm thêm Cửu Diệp Thảo, những người còn lại ở nguyên tại chỗ chờ đợi.

Cứ thế, cuối cùng độc cũng được giải hết. ..... .

Trong căn hộ cho thuê.

Tần An vừa ăn sáng xong thì bên tai vang lên tiếng của hệ thống. 【Đinh, kiểm tra thấy Tần Ly chỉ huy đội khảo cổ tìm được Cửu Diệp Thảo giải độc, chúc mừng chủ ký sinh nhận được phần thưởng: Ba lô vạn năng! 】【Ba lô vạn năng: Không gian rộng một mét khối, môi trường chân không, có thể chứa mọi thứ! 】 Theo tiếng hệ thống kết thúc, một chiếc ba lô da nhỏ xuất hiện trên bàn máy tính của Tần An.

Chiếc ba lô nhỏ chỉ to bằng quả bóng đá, nhưng có hình bầu dục và phẳng.

Có thể đeo ở thắt lưng hoặc đeo sau lưng.

Tần An nhìn chiếc ba lô vạn năng, hơi cạn lời nói: "Ta là sinh viên chính quy khoa khảo cổ, chứ có phải đạo mộ tặc đâu!" "Hệ thống, ngươi cho ta cái ba lô này, là muốn làm gì?" Hệ thống không phản hồi Tần An.

"Nhưng dường như cũng không tệ, có thể chứa bất cứ thứ gì." Tần An nhận lấy.

Nếu là đạo mộ, người khác cõng một cái túi to, còn mình đeo một cái ba lô nhỏ, tiện lợi biết bao.

Thậm chí có lúc rảnh rỗi, còn có thể tiện thể mang máy tính đi chơi game.

Đương nhiên, phải có tín hiệu mới được.

Cất ba lô đi, Tần An mới mở máy tính, nhấp vào phòng livestream,

xem Ngô Tứ Ý và đoàn khảo cổ giải độc. ..... .

Trong rừng rậm.

Ngô Tứ Ý và đội khảo cổ sau khi giải độc xong, đi về phía pháo sáng.

Phòng đặt pháo sáng nằm ở bên phải mặt trời.

“Ta nói sao mặt trời lại ở phía tây, hóa ra là chúng ta đã trúng độc.” Ngô Tứ Ý châm chọc nói.

“Giá như Xích Quan Kê Xà ở đây cũng là ảo giác thì tốt rồi.” Một thành viên đội khảo cổ nói.

Xích Quan Kê Xà nguy hiểm ở khắp mọi nơi, họ phải cẩn thận từng bước, trước, sau, trái, phải, trên, dưới.

Nhưng may mắn thay, họ đã cảnh giác tốt xung quanh, nên dù có gặp Xích Quan Kê Xà cũng có thể tránh được.

Đi hơn mười phút, họ mới ra khỏi rừng rậm.

Vừa ra khỏi, mọi người liền thở phào nhẹ nhõm.

Còn thành viên đội khảo cổ bị lạc nhìn thấy Ngô Tứ Ý dẫn người ra, xúc động đi tới.

“Tôi cứ tưởng mình bị lạc rồi.” Lời vừa dứt, Ngô Tứ Ý liền nhét một chiếc lá vào miệng anh ta.

“Ăn đi, đây là thuốc giải độc.” Thành viên đội khảo cổ ngoan ngoãn nuốt chiếc lá xuống.

“Ngươi đi lạc nửa đường, trúng độc không sâu, nhưng dù sao cũng có ẩn họa.” Ngô Tứ Ý sau đó nói.

“Xin lỗi Giáo sư Ngô, tôi đã tách đoàn.” Thành viên đội khảo cổ nhận lỗi xin lỗi.

“Không trách ngươi, thực ra nếu không phải ngươi, chúng ta rất khó ra khỏi rừng rậm.” “Ta không thể đảm bảo mình dẫn đường là đúng, nhưng ta có thể đảm bảo, đi theo ta, ta sẽ bảo vệ an toàn cho các ngươi.” Ngô Tứ Ý sau đó nói.

Mọi người nghe Ngô Tứ Ý nói vậy, càng không dám đi lung tung.

Những nhân viên khảo cổ lần này đều do Ngô Tứ Ý đích thân chọn lựa, tâm tính đều ổn, không chạy loạn, tuân theo chỉ huy.

Có người là sinh viên năm hai, có người năm ba, có người còn là sinh viên khoa Lịch sử.

Cư dân mạng trong phòng livestream nhìn họ ra khỏi rừng rậm, bình luận không ngừng.

“Có giáo sư khảo cổ như vậy, nhất định có thể khám phá Tây Vương Mẫu Mẫu Cung!” “Tôi rất tò mò, Tiểu ca rốt cuộc có đi không?” “Ai mà biết được, nhưng dù Tiểu ca không đi, Tây Vương Mẫu Mẫu Cung dường như cũng có một vị Phát Khâu Thiên Quan ở đó.” “Phát Khâu Thiên Quan và Tiểu ca thần bí không giống nhau, Phát Khâu Thiên Quan là đạo mộ, Tiểu ca thần bí dường như không phải.” “Biết đâu Tiểu ca thần bí đang đạo mộ ở nơi mà bạn không biết đấy.” Phần lớn cư dân mạng trong phòng livestream vẫn bàn tán về Tiểu ca thần bí.

Bên phòng chỉ huy cũng đang nghiêm túc phân tích địa hình.

Họ sử dụng phương pháp mô hình 3D, vẽ lại con đường Ngô Tứ Ý và đoàn đã đi qua, phục dựng tỷ lệ 1:1, đồng thời căn cứ vào bản đồ trên tấm lụa trắng, tìm ra con đường phía sau.

Tuy nhiên, con đường phía sau dù đã được vẽ ra, nhưng chỉ là một con đường quanh co, có cơ quan gì, có vật gì, vẫn chưa biết.

Họ chỉ có thể căn cứ vào bản đồ và tốc độ của Ngô Tứ Ý và đoàn

để phán đoán, muốn đi đến Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, nếu không có gì bất ngờ, thì còn mất hai ngày nữa.

Đương nhiên nếu có bất ngờ thì không biết được.

"Lần thám mộ này, tuy phái Tá Lĩnh trở về tay không, nhưng Phát Khâu và Mạc Kim đều đã đi." "Còn có các gia tộc đạo mộ, dường như đều phái người đi." Giáo sư Lý nói.

Trương Minh Văn phân tích: "Mấu chốt vẫn nằm ở các gia tộc đạo mộ, chúng ta không biết họ đã đi bao nhiêu người, hơn nữa họ còn đi theo sau đội khảo cổ, có livestream tại hiện trường, họ rất dễ dàng tránh được nguy hiểm." "Họ đã đi, một người cũng đừng hòng quay về, lần khám phá Tây Vương Mẫu Mẫu Cung này, tôi đã xin điều động binh lính đến canh giữ bên ngoài, ra một người bắt một người!" Người phụ trách bộ phận liên quan nói.

Sự việc liên quan đến bảo vật quốc gia, nên khi anh ta xin phép, cấp trên đã duyệt rất nhanh, và trực tiếp sắp xếp điều động nhân lực đến.

Chương 79

"Chuyến đi Tây Vương Mẫu Mẫu Cung này, không biết sẽ kéo theo bao nhiêu người." Mọi người chăm chú nhìn màn hình, camera không chỉ quay Ngô Tứ Ý và đoàn, mà còn quay cảnh vật trong phạm vi nghìn mét xung quanh.

Dưới góc quay của máy bay không người lái, phía trước con đường Ngô Tứ Ý và đoàn đang đi có một cái hố lớn.

Trong hố dày đặc toàn là Xích Quan Kê Xà.

Không ít người nước ngoài tóc vàng mắt xanh rơi vào đó, bị Xích Quan Kê Xà cắn chết.

Cảnh tượng vô cùng đẫm máu.

Nhân viên kỹ thuật đã che mờ hình ảnh ngay lập tức, nhưng vẫn có không ít người bị cảnh tượng này làm cho hoảng sợ.

Tần Ly nhìn thấy Xích Quan Kê Xà dày đặc như vậy, còn đứng không vững.

Cô cảm thấy vô cùng kinh hoàng, đồng thời cũng hiểu tại sao anh trai mình lại dặn cô nếu không đi được thì đừng đi.

Cảnh tượng trên màn hình này, ai nhìn thấy mà không sợ hãi?

Trương Minh Văn vội vàng nói với Ngô Tứ Ý: "Lão Ngô, phía trước có hố lớn, bên trong toàn là Xích Quan Kê Xà, đừng lại gần!" Không ít người trong phòng livestream đều bị dọa sợ, thậm chí số người gửi bình luận cũng rất ít.

"Vãi chưởng, vừa nãy dọa tôi làm bạn gái tôi cũng văng ra ngoài." "Bạn chỉ làm bạn gái văng ra, con tôi làm tôi văng ra ngoài đây." "Mặc dù tôi không sợ rắn, nhưng nhìn thấy cảnh vừa rồi, tôi sợ rồi." "Tôi

vừa sợ rắn vừa bị ám ảnh bởi những vật thể dày đặc, lúc này đã sợ đến tè ra quần rồi, nhìn thấy cái gì cũng thấy là rắn.” “Cái này còn đáng sợ hơn cả vào cổ mộ nữa!” Bình luận trong phòng livestream rất ít, vì đa số mọi người đều không dám xem tiếp.

Không ít điện thoại, máy tính của mọi người đều bị vứt đi.

Thậm chí không ít trẻ em còn bị dọa khóc.

Nhiều phụ huynh đã lên mạng bày tỏ sự lên án, kịch liệt đề nghị đóng livestream khảo cổ.

Ngay lập tức, cảnh tượng vừa rồi trong livestream khảo cổ đã leo lên top tìm kiếm nóng.

Nhiều người đều chửi rủa, nói không phù hợp cho trẻ em xem thì không nên phát sóng.

Còn bộ phận liên quan, chỉ có một câu trả lời duy nhất. 【Khảo cổ trực tiếp, vị thành niên nhân thỉnh tại gia trưởng đích bồi đồng hạ quan khán! 】 Chỉ một câu này, đã phản bác tất cả những kẻ chỉ trích.

Mục đích ban đầu của livestream khảo cổ, bản thân là để mọi người chứng kiến văn hóa lịch sử quốc gia, khám phá sự phát triển của nền văn minh, chiêm ngưỡng lịch sử phồn vinh.

Đây là livestream toàn mạng do quốc gia thiết lập, không phải nói đóng là đóng được.

Trong phòng livestream, Đồ Ngốc Tiểu Muội cũng cầm micro giải thích: “Cuộc thám mộ khảo cổ lần này, livestream toàn bộ quá trình, không khuyến nghị người chưa thành niên tự xem một mình, người chưa thành niên vui lòng xem cùng phụ huynh.” “Nếu là nữ giới trưởng thành, nếu sợ hãi, có thể đến vòng tay tôi, tôi sẽ cho bạn hơi ấm; nếu là nam giới trưởng thành sợ hãi, có thể đến chỗ tôi, tôi sẽ tặng bạn một cú đấm, đường đường là nam nhi đại trượng phu, còn

sợ cái này sao?" "Đội khảo cổ tại hiện trường còn không sợ." Lời nói hơi hài hước của Đồ Ngốc Tiểu Muội đã làm không khí hoạt bát hơn.

Hơn nữa, trong phòng livestream đã che mờ hình ảnh, nên cảm giác sợ hãi của mọi người cũng giảm đi rất nhiều.

Còn ở hiện trường.

Ngô Tứ Ý nhìn cái hố lớn không xa, trong tay cầm máy hiển thị.

Máy hiển thị của anh ta không bị che mờ, nên nhìn rất rõ ràng.

Bên trong dày đặc toàn là Xích Quan Kê Xà, hơn nữa dường như còn có đường hầm.

"Đi đường vòng đi." Ngô Tứ Ý phân phó.

Dù trong hố lớn có đường hầm, anh ta cũng không định đi, những con Xích Quan Kê Xà đó trong mắt anh ta, còn đáng sợ hơn cả Tống Tử.

Tống Tử ít nhất không có độc, chỉ cần tay nghề tốt một chút là có thể giải quyết, còn những con Xích Quan Kê Xà kia, thoắt ẩn thoắt hiện, đôi khi bạn dẫm phải mà còn không biết.

Mọi người tránh cái hố lớn, đi về phía bên trái.

Phía bên trái tuy cũng có không ít Xích Quan Kê Xà treo lơ lửng, nhưng so với Xích Quan Kê Xà trong hố lớn, số lượng của chúng thực sự đáng thương.

Ngô Tứ Ý dùng dao găm buộc vào ván gỗ, làm một cây giáo dài đơn giản, khi không tiếp xúc trực tiếp với Xích Quan Kê Xà, anh ta đánh rơi tất cả chúng xuống.

"Các ngươi cố gắng bảo vệ da thịt của mình, đặc biệt là cổ, tay chân và những nơi khác, hơn nữa nếu lỡ có rắn rơi vào người, đừng hoảng sợ, vứt nó đi ngay!" "Ví dụ như thế này…" Ngô Tứ Ý nói

xong, quay người từ ba lô của một thành viên đội khảo cổ, tóm lấy một con Xích Quan Kê Xà, dùng dao găm chém thành hai mảnh.

"Hãy nhớ kỹ, ở đây mạng sống không nằm trong tay mình, mà nằm trong tay đồng đội, đồng đội cứu ngươi, ngươi sẽ sống, đồng đội không cứu ngươi, ngươi sẽ chết!" Ngô Tứ Ý mặt trầm ngâm nhìn các thành viên đội khảo cổ.

Anh thấy các thành viên đội khảo cổ đang ngẩn người, liền quát lớn một tiếng: "Hiểu chưa?!" "Hiểu rồi!" Mọi người đồng thanh đáp lớn.

Ngô Tứ Ý sau đó dẫn đội khảo cổ tiếp tục tiến lên.

Đang ở nơi nguy hiểm, anh ta không có nhiều thời gian để tận tâm chỉ dạy họ, chỉ có thể dạy họ khi đối mặt với nguy hiểm, tuyệt đối không được hoảng loạn.

Khảo cổ, bản thân đã là một việc vô cùng nguy hiểm.

Nếu không muốn mất mạng, phải có dũng khí siêu việt người thường.

Đi một đoạn đường, Ngô Tứ Ý không nhịn được nói: "Chọn chuyên ngành khảo cổ, đối với các ngươi mà nói là một quyết định vô cùng sai lầm và tàn nhẫn!" "Tại sao?" "Bởi vì các ngươi không có cơ hội luyện tập, ngay cả lần đầu tiên xuống mộ thám hiểm, thực ra đều là sau khi đã loại trừ nguy hiểm, mới cho các ngươi xuống mộ khám phá, đào một số đồ gốm vỡ, mảnh vỡ." "Khi các ngươi tiếp tục thám mộ, hoặc là đối mặt với sinh tử, hoặc là dọn dẹp nhàm chán." "Trước đây tôi đã từng đề nghị, biến Tần Lĩnh Mê Cung thành địa điểm thử thách cho sinh viên khảo cổ học, nhưng không ai nghe!" Lời than vãn của Ngô Tứ Ý rất tự nhiên truyền đến phòng chỉ huy.

Trong phòng chỉ huy, Giáo sư Lý nói: "Giáo sư Ngô, cách của anh

không được, Tần Lĩnh Mê Cung vô cùng quan trọng, không phải chúng ta không mở ra làm nơi luyện tập, mà là nơi đó không chỉ nguy hiểm, mà còn có rất nhiều cổ vật." "Mất mát một món, đều là tổn thất lớn đối với giới khảo cổ." "Nhiều chuông đồng như vậy, thiếu vài cái thì sao?" Ngô Tứ Ý bất mãn nói.

"Được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa, đang thám mộ mà." Trương Minh Văn lên tiếng cắt ngang hai người.

"Lão Ngô, Tần Lĩnh Mê Cung hiện nay do đội khảo cổ đang khai thác, khi họ khai thác cũng sẽ gặp nguy hiểm, tuy đã được khám phá rồi." "Lão Lý, lão Ngô nói cũng không sai, hãy cho sinh viên giới khảo cổ thêm cơ hội luyện tập, tôi nói là giới khảo cổ, không chỉ Đại học Kinh Châu, mà còn các trường khác nữa." Hiện tại, những người vào Tần Lĩnh Mê Cung khám phá, ngoài những người do chuyên gia Chu dẫn dắt, còn lại là sinh viên khoa Khảo cổ và khoa Lịch sử của Đại học Kinh Châu.

Dù sao Ngô Tứ Ý với tư cách là giáo sư khoa Lịch sử, đã dẫn đội cứu viện đi cứu, giành được cơ hội cho sinh viên khoa Lịch sử vào khám phá.

Cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán sôi nổi về những lời nói truyền đến từ hai phía.

"Với tư cách là sinh viên khoa khảo cổ của trường khác, tôi vô cùng cảm ơn Phó Giáo sư Trương đã nói hộ chúng tôi." "Đúng vậy, chúng tôi chỉ có thể xem qua màn hình." "Trường chúng tôi đang xin một chiếc chuông đồng để chúng tôi quan sát." "Giá như thực sự có thể cho chúng tôi cơ hội thì tốt rồi." Trong phòng livestream, không ít người đều nói vậy, nhưng đa phần là sinh viên khoa khảo cổ của các trường khác.

Còn bộ phận liên quan, cũng đã phát ra thông báo. 【Do tần lĩnh

mê cung bàng đại, cố mỗi cá học giáo đô khả dĩ phái xuất thập danh khảo cổ hệ học sinh, tại đạo sư đái lĩnh hạ tiền vãng tần lĩnh mê cung bị án tham dữ tham tác. 】【Thả, phàm thị khai quật xuất lai đích cổ vật, khả đái hồi bản giáo tiến hành triển lãm nghiên cứu, đãn vi kỳ nhất chu, triển lãm kết thúc hậu, giao vu bản địa tỉnh bác vật quán thu nạp. 】【Như hữu di thất thả bất thượng giao, truy cứu kỳ hình sự trách nhậm! 】Cùng với thông báo của bộ phận liên quan được ban hành, không ít sinh viên khoa khảo cổ đã đổ xô đi đăng ký.

Còn trong phòng livestream, Ngô Tứ Ý và đoàn đã vòng qua cái hố lớn, tìm được nguồn nước.

Chỉ có điều, nơi này khá rợn người.

Máy bay không người lái ngay lập tức che mờ hình ảnh.

Bên cạnh dòng suối, nằm la liệt không ít xác chết, nhiều người nằm úp trên xác chết, trong bụng xác chết, dường như có vật gì đó đang cử động, vô cùng quỷ dị.

Ngô Tứ Ý đến gần trong vòng ba mươi bước để quan sát, vừa đến gần, từ miệng xác chết, một con Xích Quan Kê Xà non đã bò ra.

Ngô Tứ Ý: !!!!

"Thật kinh tởm!" Không ít thành viên đội khảo cổ lộ ra vẻ kinh tởm.

"Tôi cứ tưởng Xích Quan Kê Xà sẽ coi chúng ta là thức ăn, không ngờ trước khi coi chúng ta là thức ăn, nó còn dùng chúng ta làm nơi sinh sản." Ngô Tứ Ý ghê tởm nói.

"Nếu tôi bị cắn, xin hãy thiêu tôi, mang tro cốt của tôi về, đừng để rắn cướp mất." Ngô Tứ Ý nói với các thành viên đội khảo cổ phía sau.

Các thành viên đội khảo cổ đều gật đầu: "Chúng tôi cũng vậy." Ngô Tứ Ý vòng qua ổ rắn phía trước, đi đường khác.

Sau khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt, họ càng không muốn bị Xích Quan Kê Xà cắn.

"Giáo sư Ngô, rắn phía trước quá nhiều, chúng ta dù có phòng bị tốt đến mấy cũng rất khó vượt qua." Một thành viên đội khảo cổ nói.

Trước mặt Giáo sư Ngô và đoàn, có một vùng đầm lầy rất lớn, không thể đi vòng qua.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, hai bên đầm lầy có không ít Xích Quan Kê Xà ẩn náu, một khi bị mắc kẹt trong đó, rất dễ trở thành bữa ăn trên mâm.

"Tiểu Ly, có cách nào không?" Ngô Tứ Ý ngẩng đầu nhìn máy bay không người lái.

Trong phòng chỉ huy, Tần Ly nhìn thấy đầm lầy, lập tức nói: "Giáo sư Ngô, bùn ở đầm lầy có thể chống rắn." "Mọi người có thể chặt cây đặt trên đầm lầy để đi qua." Lời này vừa ra, Ngô Tứ Ý lập tức sững người.

"Bùn đầm lầy có thể chống rắn sao?" "Vâng." Tần Ly gật đầu.

Nhận được câu trả lời khẳng định của Tần Ly, Ngô Tứ Ý từ mép đầm lầy lấy một vũng bùn ném ra, con Xích Quan Kê Xà thấy vậy lập tức bắn ra xa.

"Bùn đầm lầy có mùi nồng hắc, chắc là dùng để chống rắn." Ngô Tứ Ý nói.

Đầm lầy này tuy hôi như phân, và cảm giác cũng vậy, nhưng chỉ cần chống được rắn, dù là phân cũng có thể dùng.

Chương 80

“Không muốn chết thì mau chơi bùn đi!” Ngô Tứ Ý hô lớn, sau đó tóm lấy một vũng bùn, ném vào người đội khảo cổ.

“Bộp…” Có Ngô Tứ Ý bắt đầu, đội khảo cổ liền xúm vào nhau lấy bùn bôi cho người khác.

Không còn cách nào, quá hôi, mình không thể tự bôi được.

Nhưng tóm lấy bùn ném vào mặt người khác, lại rất sảng khoái.

Rõ ràng đang ở trong hiểm cảnh, nhưng họ lại chơi đùa rất vui vẻ.

Cư dân mạng trong phòng livestream nhìn đội khảo cổ chơi bùn, không khí căng thẳng cũng tan biến đi không ít.

“Thật tiện mộ đội khảo cổ, tiếc là hồi đó chọn sai chuyên ngành rồi.” “Chơi đùa còn rất vui vẻ.” “Cái đó, có thể bỏ che mờ đi không?

Cả màn hình, phần lớn đều là che mờ.” “Nếu bỏ che mờ, e rằng sẽ có không ít quý cô lại nhảy ra báo cáo.” Trên màn hình livestream, phần lớn đều là che mờ, đây là kỹ thuật che mờ.

Chỉ cần có Xích Quan Kê Xà, hình ảnh sẽ được đánh dấu và xử lý che mờ.

Còn gần khu vực đầm lầy, có không ít Xích Quan Kê Xà, việc che mờ đã khiến toàn bộ màn hình, hai phần ba là che mờ.

Dù nhiều người xem không thoải mái, nhưng không thể không che mờ. ..... .

Khu vực đầm lầy.

Đội khảo cổ sau khi bôi bùn đầm lầy khắp người, mới chặt cây mở đường.

Sau khi chặt đổ hai cây lớn, Ngô Tứ Ý dẫn đường đi trước, đội khảo cổ lần lượt đi theo sau.

Khi đi, họ còn dùng chai lọ đựng không ít bùn, để đối phó với những nguy hiểm tiếp theo.

Xích Quan Kê Xà tuy ở gần đó, nhưng không có con nào dám lại gần, điều này khiến đội khảo cổ rất thuận lợi vượt qua khu vực đầm lầy.

Hành trình khảo cổ lần này rất dài, xuyên qua khu vực đầm lầy, cũng chỉ đi được khoảng một nửa quãng đường.

Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, vô cùng xa xôi.

Ra khỏi khu vực đầm lầy, đi thêm hơn mười cây số, Ngô Tứ Ý mới cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

"Tối nay tạm thời cắm trại ở đây, phía trước không biết còn có nguy hiểm gì, trước tiên hãy dưỡng sức, bảo toàn thể lực rồi hãy tiếp tục đi." Ngô Tứ Ý phân phó với các thành viên đội khảo cổ.

Họ cắm trại nghỉ ngơi ở một nơi địa thế tương đối bằng phẳng, rắc bùn xung quanh, phòng tránh Xích Quan Kê Xà lại gần.

Ngô Tứ Ý đi loanh quanh, quan sát địa hình xung quanh và khảo sát con đường sẽ đi tiếp theo.

Anh ta đi một vòng, khảo sát địa hình.

"Nơi này hình như là ốc đảo trong sa mạc, cũng chính là nơi Tây Vương Mẫu Mẫu Cung tọa lạc, nếu đúng là như vậy, ngoài việc từ Tháp Mộc Đà đi vào, từ những nơi khác chắc cũng có thể đi vào được." Ngô Tứ Ý vừa nói, vừa điều khiển máy bay không người lái quay lại toàn bộ địa hình xung quanh, truyền về phòng chỉ huy, để nhân viên kỹ thuật trong phòng chỉ huy xử lý.

Máy bay không người lái mà anh ta điều khiển, là loại chuyên dụng kết nối với phòng chỉ huy, không bị che mờ.

“Lão Ngô, anh phải cẩn thận hơn đấy.” Trương Minh Văn nhắc nhở trong livestream.

“Lão Trương, anh phải nhanh chóng chuẩn bị đội cứu viện của mình, tôi luôn có cảm giác phía sau sẽ còn nguy hiểm hơn.” Ngô Tứ Ý nói.

“Không có gì bất trắc thì tốt nhất, tôi không muốn chạy xa xôi đến cứu anh đâu.” Trương Minh Văn cười nhạt nói.

“Tôi luôn cảm thấy mình bị lừa, tuy tôi hiểu biết khá nhiều về Tây Vực, nhưng ở đây tôi thực sự không bằng anh, lão Trương ạ.” Ngô Tứ Ý nói với giọng không vui.

“Ai biết Tây Vương Mẫu Mẫu Cung lại nằm trong ốc đảo chứ.” Trương Minh Văn nhẹ giọng nói.

Hai người trò chuyện với nhau qua màn hình một lúc, Ngô Tứ Ý mới thả máy bay không người lái bay đi, tiếp tục khảo sát.

Sau hơn một giờ khảo sát, Ngô Tứ Ý mới quay về doanh trại.

Sau khi ăn uống ở doanh trại, sắp xếp người trực ban xong, Ngô Tứ Ý mới về lều nghỉ ngơi.

Trong lều, anh ta nhẹ nhàng kiểm tra trang bị của mình.

Súng lục, áo chống đạn, khung xương trợ lực… có đủ cả.

Khung xương trợ lực có tác dụng vận chuyển vật nặng, đội khảo cổ đều được trang bị.

Nếu không, cõng hàng chục cân đồ đạc đi đường dài, ai mà chịu nổi?

Kiểm tra xong, Ngô Tứ Ý mới nằm xuống nghỉ ngơi.

Khi ngủ, anh ta đặt súng lục và dao găm dưới gối, để bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh dậy và phản ứng.

Theo đội khảo cổ nghỉ ngơi, livestream cũng tạm thời kết thúc một đoạn thời gian.

Livestream không thể mở liên tục, mỗi người đều cần nghỉ ngơi.

Trong phòng chỉ huy.

Tần Ly sau khi chỉ đạo xong, cũng trở về căn hộ cho thuê, trên đường về, cô tiện thể mang một phần cơm cho Tần An.

Về đến căn hộ cho thuê, cô đặt phần cơm lên bàn máy tính của anh trai mình.

"Chỉ biết chơi game thôi, không chịu học hành tử tế gì cả." Tần Ly than phiền.

"Học cái gì?" Tần An hỏi ngược lại một câu.

"Học khảo cổ chứ!" "Anh có cần học không?" Tần Ly: …….

Đêm xuống, không khí tràn ngập khí độc.

Nhiều người trong đội khảo cổ đang nghỉ ngơi đã trực tiếp ngất đi.

Còn trong màn đêm, Đao Ba Đức dẫn theo lính đánh thuê xuất hiện, lặng lẽ tiến vào doanh trại.

Ngô Tứ Ý nghe thấy tiếng bước chân xào xạc, lập tức tỉnh dậy.

Anh ta mở camera máy bay không người lái, cưỡng chế bật hình ảnh livestream, sau đó đặt máy bay không người lái vào góc khuất.

"Bên ngoài có động tĩnh, tôi có thể gặp bất trắc.

Nếu tôi xảy ra chuyện, xin hãy nói với đội khảo cổ, để họ quay về hoặc ở lại chờ Trương Minh Văn đến, anh ấy có thể thay tôi, dẫn dắt

đội khảo cổ tiếp tục đi!" Ngô Tứ Ý nói một câu vào camera, sau đó mặc áo chống đạn, giấu súng lục trong áo chống đạn, và cả dao găm nữa.

Vừa mặc xong quần áo định đi ra, hai người cầm súng tiểu liên, đội mặt nạ đi vào, chĩa súng vào cổ Ngô Tứ Ý.

Lính đánh thuê đội mặt nạ, nói tiếng Trung Quốc bập bẹ: "Ông chủ của chúng tôi muốn gặp ông!" Ngô Tứ Ý giơ hai tay lên, theo họ đi ra ngoài, biến mất khỏi màn hình.

"Vãi chưởng, Giáo sư Ngô bị bắt cóc rồi!" "Cứ tưởng là đã dừng livestream, không ngờ vừa mở ra đã nghiêm trọng đến thế!" "Không biết đội khảo cổ có nguy hiểm không!" "Hy vọng mọi người không sao!" Cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán sôi nổi, còn tin tức cũng truyền đến phòng chỉ huy.

Các chuyên gia, giáo sư vừa giải tán, lập tức được triệu tập khẩn cấp suốt đêm để bàn bạc phương án.

Chỉ có điều không gọi Trương Minh Văn, vì họ định cử Trương Minh Văn đi cứu viện.

Phòng chỉ huy khẩn cấp họp, lập ra phương án.

"Lần này xem ra, phải để lão Trương ra tay rồi." "Đội khảo cổ cứ ở nguyên tại chỗ, chờ Phó Giáo sư Trương dẫn người đến." "Phó Giáo sư Trương có đóng góp rất lớn cho sự nghiệp khảo cổ, lần này thăng chức chính thức đi." "Không vấn đề, đợi ngày mai thông báo cho anh ấy." Những người trong phòng họp bàn tán không ngừng.

Ngày hôm sau, rạng sáng.

Trương Minh Văn nhận được tin tức, lập tức đến phòng chỉ huy.

"Giáo sư Trương, lần này vẫn phải nhờ anh ra tay." Người của bộ phận liên quan nói.

Trương Minh Văn sững người một chút, “Tôi là phó giáo sư mà.” “Đêm qua chúng tôi đã bàn bạc, quyết định thăng chức chính thức cho anh, đồng thời phái anh đi chi viện.” “Lần này cần bao nhiêu người, cần trang bị gì, đều có thể cung cấp cho anh.” Nghe xong lời họ nói, Trương Minh Văn không hề vui mừng, mà hơi lo lắng cho sự an nguy của Ngô Tứ Ý.

“Được, tôi sẽ lập tức tập hợp nhân lực.” Trương Minh Văn nói xong, lấy điện thoại ra gọi cho Tần Ly.

Điện thoại vừa kết nối, Trương Minh Văn liền nói: “Tần Ly, chuẩn bị một chút, Giáo sư Ngô và đoàn xảy ra chuyện, cần cứu viện, em tiện thể gọi Hoắc Băng, và nói với anh trai em một tiếng.” Tần Ly mắt còn ngái ngủ nghe lời Trương Minh Văn, lập tức tỉnh táo.

“Vâng Phó Giáo sư Trương, em sẽ chuẩn bị ngay.” “À đúng rồi, tôi đã thăng chức chính thức rồi, gọi tôi là Giáo sư Trương nhé.” Trương Minh Văn nói xong, cúp điện thoại.

Sau đó anh ta lại liên hệ với vài đội khảo cổ, cộng thêm Tần Ly và Hoắc Băng, tổng cộng sáu người.

Số thành viên đội khảo cổ tại hiện trường là hơn bốn mươi người, anh ta không định dẫn quá nhiều người đi.

Chương 81

Tần Ly sau khi vệ sinh cá nhân xong, gõ cửa phòng anh trai mình.

“Anh, Giáo sư Trương gọi em đi báo cáo, Giáo sư Ngô và đoàn xảy ra chuyện.” Tần Ly đứng ở cửa nói.

“Anh biết, em muốn đi không?” “Em sợ…” “Em đừng đi nữa, em đi phòng chỉ huy chỉ đạo là được rồi.” Tần An nói với cô.

“Thế còn anh…” “Anh sẽ đi, em sợ rắn thì đừng tham gia thì hơn.” Tần An tiếp tục nói.

“Vâng.” Tần Ly gật đầu, sau đó đi gọi Hoắc Băng.

Hoắc Băng biết Tần Ly không đi, hơi bất ngờ, nhưng cũng không nói gì, mà quay về phòng chuẩn bị.

Tần Ly đã giải thích rõ tình hình với Trương Minh Văn, cô không đi, sợ rắn, nhưng Tiểu ca thần bí chắc chắn sẽ có mặt, điều này cũng khiến Trương Minh Văn yên tâm không ít.

Đội cứu viện được thành lập xong, danh sách được công bố.

Tần Ly tuy không đi, nhưng tên cô vẫn còn đó, điều này cũng khiến không ít người tràn đầy kỳ vọng.

“Kịch tính đến rồi, Giáo sư Trương và đoàn đã hành động.” “Có Tiểu Ly học tỷ và Hoắc Băng, biết đâu Tiểu ca thần bí cũng sẽ xuất hiện.” “Tôi đột nhiên hơi mong chờ Tiểu ca thần bí và Phát Khâu Thiên Quan chạm mặt nhau.” “Có đánh nhau không?

Đánh nhau thì làm sao?

Cả hai đều là chồng tôi!” Không khí trong phòng livestream rất sôi nổi. ..... .

Không xa khu vực đầm lầy.

Đao Ba Đức cắm trại nghỉ ngơi tại đây, có hơn một trăm lính đánh thuê, tất cả đều cầm vũ khí nóng, đội mũ trùm đầu màu đen.

Ngô Tứ Ý ngồi bên đống lửa, ngủ thẳng đến tám giờ sáng mới tỉnh dậy.

Sau khi bị bắt, anh ta còn chưa kịp nói gì đã bị đánh ngất.

"Lão hữu, ông tỉnh rồi." Đao Ba Đức cười nói, sau đó đưa một lon thịt bò cho Ngô Tứ Ý.

"Ngươi dám bắt ta sao?" Ngô Tứ Ý mặt lạnh băng nhìn Đao Ba Đức.

"Có gì mà không dám?

Ông là Giáo sư Ngô, chứ có phải Tứ Gia đâu." Đao Ba Đức cười nói, sau đó dùng dao găm nướng cắt thịt bò.

"Bắt ông đến đây rất đơn giản, ông sẽ chỉ đường cho chúng ta!" Đao Ba Đức tiếp tục nói.

Ngô Tứ Ý nhìn mặt Đao Ba Đức, lạnh giọng nói: "Ta bây giờ tuy không phải Tứ Gia, nhưng bất cứ lúc nào ta cũng có thể trở thành Tứ Gia!" "Đao Ba Đức, xem ra ngươi đã quên vết sẹo trên mặt ngươi từ đâu mà có." "Hơn nữa, ngươi nghĩ ngươi có thể khống chế ta sao?" Ngô Tứ Ý bưng lon thịt bò lên, bình tĩnh ăn.

Thân là Tứ Gia, anh ta sao có thể để người khác khống chế?

"Ta không bắt được ông, nhưng ta có thể bắt đội khảo cổ, ông tin không, chỉ cần ta ra lệnh, đội khảo cổ sẽ tan thành mây khói?" Đao Ba Đức cười khẩy nói.

"Ngươi dám động đến đội khảo cổ, quốc gia sẽ bỏ qua cho ngươi sao?" "Từ khi ta đến đây, ta đã không còn đường lui rồi, nếu ta có thể

mang văn vật ra nước ngoài, ta tin rằng sẽ có rất nhiều quốc gia nguyện ý tiếp nhận ta." Đao Ba Đức cười nói.

Anh ta rõ ràng biết mình không còn đường lui, hoặc là bị quốc gia ám sát ở đây, hoặc là mang văn vật rời đi.

"Tứ Gia ngày xưa tâm ngoan thủ lạt, bất chấp sống chết của người khác, không biết bây giờ thì sao?" Trong lúc Đao Ba Đức nói chuyện, tay súng bắn tỉa đã dựng sẵn súng bắn tỉa.

"Ba, hai, một…" "Tôi đồng ý." Ngô Tứ Ý thỏa hiệp.

"Không ngờ đường đường là Tứ Gia, bây giờ làm giáo sư, lại trở nên yếu mềm rồi." Đao Ba Đức cười lớn, một cú đá hất đổ lon thịt bò trong tay Ngô Tứ Ý.

"Ăn thịt rồi lên đường đi." Đao Ba Đức chỉ vào miếng thịt dưới đất nói.

Ngô Tứ Ý không nói một lời, nhặt miếng thịt lên ăn.

Đao Ba Đức còn tiến lên đạp thêm một cú.

Ngô Tứ Ý cũng không nói gì, nhặt lên tiếp tục ăn.

Đao Ba Đức nhìn Ngô Tứ Ý dưới đất, tâm trạng đại hảo.

"Tứ Gia, ông phải hợp tác thật tốt đấy." Đao Ba Đức cười nói.

"Nếu quân số của ta thiếu một người, ta sẽ giết một người trong đội khảo cổ." Đao Ba Đức nói, dùng tiếng nước ngoài phân phó: "Tay súng bắn tỉa ở lại giám sát đội khảo cổ, bảo ngươi nổ súng thì ngươi cứ nổ súng!" (Không biết ngoại ngữ!) "Rõ!" Tay súng bắn tỉa đáp lời.

"Đi thôi, Giáo sư Ngô." Đao Ba Đức cười nhạt nói.

Ngô Tứ Ý cầm bản đồ, đành phải dẫn lính đánh thuê tiến lên.

Đội khảo cổ.

Khi họ tỉnh dậy, phát hiện giáo sư của mình đã biến mất, tìm một vòng không thấy, cuối cùng vẫn là thông qua máy bay không người lái, mới biết giáo sư của mình đã bị bọn trộm mộ nước ngoài bắt đi.

Còn họ mất đi chủ cột, chỉ có thể ở nguyên tại chỗ, chờ đợi Giáo sư Trương đến.

"Đều tại chúng ta đêm qua không canh gác cẩn thận, để Giáo sư Ngô bị họ bắt đi." "Là chúng ta không đủ cảnh giác mà!" "Chúng ta đi cứu Giáo sư Ngô đi!" Các thành viên đội khảo cổ đang nói, thì từ máy bay không người lái truyền đến lời của Giáo sư Lý.

"Ở nguyên tại chỗ, chờ Giáo sư Trương đến, Giáo sư Trương lần này chỉ dẫn theo năm sáu người, anh ấy sẽ cứu Giáo sư Ngô ra." "Các ngươi bây giờ mà đi, không những không cứu được Giáo sư Ngô, mà còn tự ý chịu chết." Các thành viên đội khảo cổ nghe xong lời của Giáo sư Lý, chỉ có thể bất lực ở nguyên tại chỗ.

Còn Giáo sư Trương, cũng đã dẫn theo năm thành viên đội khảo cổ lên đường.

Họ đi máy bay đến Tây Vực, sau đó lại đi trực thăng vũ trang, không vận xuống Tháp Mộc Đà.

Có người chỉ đường, trực thăng có thể xuyên qua sa mạc, đến Tháp Mộc Đà.

Giáo sư Trương dẫn đội khảo cổ không vận xuống.

Cư dân mạng trong phòng livestream đang mong đợi, thì phát hiện đội khảo cổ thiếu một người rất quan trọng.

Tần Ly không đi.

Tháp Mộc Đà.

Trương Minh Văn dẫn theo năm thành viên đội khảo cổ, không

vận xuống đây.

Cư dân mạng trong phòng livestream, bàn tán sôi nổi.

“Vãi chưởng, không phải nói Tiểu Ly học tỷ cũng sẽ đi sao?” “Tiểu Ly học tỷ đi có ích gì?

Chỉ tổ vướng víu!” “Để ngắm mà!” “Nói thật, tôi mong chờ Tiểu ca xuất hiện hơn.” Đồ Ngốc Tiểu Muội trong phòng livestream giải thích: “Vừa nãy nhận được tin, Tiểu Ly học tỷ của chúng ta, do lý do cá nhân, không thể đến hiện trường cùng đội khảo cổ thám mộ!” “Nhưng cô ấy sẽ ở phòng chỉ huy, cùng với nhiều chuyên gia, giáo sư khác, chỉ đạo đội khảo cổ thám mộ.” Mọi người nghe lời Đồ Ngốc Tiểu Muội nói, xem như đã hiểu.

Còn ở Tháp Mộc Đà.

Trương Minh Văn hạ cánh xong, nhân viên tại hiện trường, chuẩn bị xe mô tô địa hình bốn bánh cho họ, trên mô tô còn có rất nhiều đồ ăn, và còn lắp đặt kính cường lực bảo vệ.

“Ai biết lái thì lái, ai không biết lái thì ngồi xe.” Trương Minh Văn nói với đội khảo cổ.

Hoắc Băng trực tiếp leo lên một chiếc mô tô địa hình, bật lửa khởi động.

Trương Minh Văn đội mũ bảo hiểm xong, mở tấm chắn bảo vệ vào trong, sau đó khởi động.

Bốn thành viên đội khảo cổ còn lại thì mỗi người một chiếc.

“Đi!” Trương Minh Văn hô một tiếng, tăng tốc hết cỡ, trực tiếp lao vào.

Hoắc Băng bám sát theo sau, phía sau là các thành viên đội khảo cổ.

Ngô Tứ Ý đã dẫn đội khảo cổ khám phá ra con đường, đến mức Trương Minh Văn mới dám tự tin phóng xe mô tô địa hình lao vào.

Anh ta đã quen thuộc đường sá, có thể lái được.

Trương Minh Văn dẫn mấy người phóng như bay vào, đi theo con đường mà Ngô Tứ Ý và đoàn đã đi qua, tốc độ vô cùng nhanh.

Một loạt thao tác của anh ta, trực tiếp khiến những người xem trước màn hình đều ngỡ ngàng.

"Đây còn là Giáo sư Trương chín chắn ổn trọng sao?

Trực tiếp đua xe rồi còn gì!" "Đua xe cũng không có vấn đề gì chứ, trước đây Giáo sư Ngô và đoàn đã đi một đoạn đường dài, đường sá đều đã nắm rõ rồi mà." "Hy vọng đừng bị lật xe!" "Đừng nói chứ, Giáo sư Trương cũng ngầu phết!" Cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán không ngừng. ..... .

Chương 82

Trong căn hộ cho thuê.

Tần An thay quần áo đen, đi giày đinh, đeo khẩu trang, buộc ba lô đen ở thắt lưng, sau đó đeo Hắc Kim Cổ Đao ra sau lưng.

Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, anh ta lại nhìn máy tính của mình, anh ta dứt khoát cho máy tính vào ba lô.

Nhỡ đâu thực sự rảnh rỗi quá, có lẽ có thể chơi một ván game.

Xong xuôi, Tần An nghe thấy tiếng gõ cửa từ bên ngoài, liền đi vào phòng vệ sinh.

"Anh, anh!" Tần Ly gọi vài tiếng.

Thấy anh trai mình mãi không trả lời, liền đẩy cửa đi vào.

Vào nhìn một cái, anh trai mình đã biến mất, cùng với máy tính trên bàn và Hắc Kim Cổ Đao.

"Anh ấy đi rồi sao?

Thế anh ấy mang máy tính đi làm gì?" Tần Ly hơi khó hiểu.

Đi khảo cổ, mang laptop, có ích gì sao?

Lại không phải để điều khiển máy bay không người lái, hơn nữa cũng không chắc có tín hiệu.

Tần Ly nhìn thấy anh trai mình đi rồi, đóng cửa lại quay về phòng xem livestream.

Cô ấy bây giờ không cần đến phòng chỉ huy chỉ đạo, đợi đến ngày mai mới đi. ..... .

"Tứ Gia, ông chắc chắn con đường chúng ta đang đi là đúng

không?" Đao Ba Đức đi bên cạnh Ngô Tứ Ý, hỏi một câu.

Ngô Tứ Ý đưa bản đồ cho hắn, và nói: "Ngươi tự xem đi." Đao Ba Đức đẩy bản đồ ra, nói: "Bản đồ ta có." "Chỉ là bản đồ vẽ rất mơ hồ, muốn đi thế nào, vẫn phải dựa vào kinh nghiệm của Tứ Gia ông mà thôi." Ngô Tứ Ý nhìn hắn một cái thật sâu, quay người tát cho một thuộc hạ của hắn một cái.

"Bốp!" "Còn dám dùng súng chỉ vào ta, tin không lão tử đánh nát đầu ngươi trước?" Ngô Tứ Ý giật lấy khẩu súng của hắn, vung trong tay.

Người đàn ông bị đánh, mặt đầy căm hận nhìn Ngô Tứ Ý.

"Joe, lui xuống!" Đao Ba Đức lạnh giọng hô một tiếng.

"Ông chủ…" "Ta bảo ngươi lui xuống!" Đao Ba Đức mặt lạnh lùng hô.

Joe im lặng lui xuống, nhưng ánh mắt vô cùng oán hận.

Đao Ba Đức đưa tay ra, cười nói: "Thuộc hạ không hiểu chuyện đáng đánh là đúng, nhưng nếu là người khác không hiểu chuyện, thì ta sẽ không khách khí đâu." Ngô Tứ Ý ném khẩu súng lục cho hắn, sau đó nói: "Ngô Tứ Ý ta, bình sinh ghét nhất bị người khác uy hiếp!" "Phàm là kẻ nào uy hiếp ta, đều không có kết cục tốt đẹp, ngươi nói đúng không, John Drock?" Đao Ba Đức cười gật đầu, "Đúng." Ngô Tứ Ý quay người dẫn đường, theo bản đồ tiếp tục đi.

Đối với tình cảnh của mình, anh ta không lo lắng, điều duy nhất anh ta lo lắng là lão Trương đã đến chưa?

Chỉ cần lão Trương đến tiếp quản đội khảo cổ, anh ta sẽ có thể tìm cách thoát thân.

Sau đó sẽ liên hệ với các gia tộc đạo mộ đã đến, phối hợp với gia tộc của mình để tiêu diệt Đao Ba Đức và bọn chúng.

Hành động cùng đội khảo cổ, anh ta giống như một con hổ không có móng vuốt, có sức lực mà không thể phóng thích, nhưng một khi quay về gia tộc, anh ta sẽ là một con hổ mọc cánh.

Không phải nói đội khảo cổ yếu, mà là nhiều chuyện, thân phận đội khảo cổ không phù hợp để làm.

Còn Trương Minh Văn lúc này, đang cưỡi xe mô tô địa hình, xuyên qua Ma Quỷ Thành, vượt qua thung lũng, xuyên qua rừng rậm, tốc độ vô cùng nhanh.

Đi bộ thì rất chậm, nhưng lái xe thì nhanh hơn nhiều.

Hơn nữa mô tô địa hình còn lắp kính cường lực, dù có rắn rơi lên trên, cũng không phải lo lắng bị cắn, vô cùng an toàn.

Vốn là hai ngày đường, Trương Minh Văn lái xe, chỉ trong bốn giờ đồng hồ, đã đến địa điểm đội khảo cổ cắm trại.

Chỉ có điều, trên xe địa hình chất đầy không ít Xích Quan Kê Xà.

Các thành viên đội khảo cổ tại hiện trường, đổ bùn lên, đuổi Xích Quan Kê Xà đi.

"Giáo sư Trương, có thể ra rồi!" Một thành viên đội khảo cổ nói.

Trương Minh Văn lúc này mới mở tấm chắn bảo vệ, từ trên xe bước xuống, tháo kính râm.

"Mọi người chuẩn bị xong hết rồi chứ?" Trương Minh Văn hỏi một câu.

"Chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ Giáo sư Trương anh đến thôi." Một thành viên đội khảo cổ nói.

Trương Minh Văn nhìn họ, trước tiên nói: "Nói trước, tôi dẫn các ngươi tiếp tục khảo cổ, mọi chuyện đều đặt khảo cổ lên hàng đầu, không có lệnh của tôi, không được chạy loạn; cho dù Giáo sư Ngô

xuất hiện trước mặt các ngươi, tôi nói không được cứu, cũng không được tiến lên, hiểu chưa?" "Hiểu rồi!" Mọi người đồng thanh đáp.

Trương Minh Văn liền nói: "Hãy đặt đồ nặng lên xe mô tô địa hình, tăng tốc xuất phát." Đội khảo cổ lần lượt đặt những đồ vật tương đối nặng lên xe mô tô địa hình, sau đó sáu thành viên đội khảo cổ cưỡi xe đi theo sau.

Tay súng bắn tỉa ở xa nhìn thấy Trương Minh Văn đến, cầm bộ đàm liên lạc, truyền tin cho ông chủ.

"Ông chủ, Giáo sư Trương của đội khảo cổ đã đến rồi." Đao Ba Đức đang tiến lên nghe thấy tin báo của tay súng bắn tỉa, phân phó: "Giết." Ngô Tứ Ý vừa nghe, quay đầu nhìn Đao Ba Đức.

"Ngươi đã hứa với ta, không đụng đến đội khảo cổ!" "Ta hứa với ngươi không đụng đến đội khảo cổ, nhưng ta không hứa không đụng đến Giáo sư Trương!" Ngô Tứ Ý nghe lời này, gan nổi mật xanh, túm lấy cổ áo Đao Ba Đức, một quyền đánh hắn ngã xuống đất.

"Ti tiện, vô sỉ!" Đao Ba Đức đứng dậy, vừa định ra tay thì trong bộ đàm, đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

"A!" Ngay sau đó, một giọng nói lạnh lùng, vang lên trong bộ đàm.

"Đã sẵn sàng đón nhận cái chết chưa?" Tại vị trí của tay súng bắn tỉa.

Tần An lau sạch máu trên Hắc Kim Cổ Đao, sau đó nhặt khẩu súng bắn tỉa của tay súng bắn tỉa lên.

Khẩu súng bắn tỉa này là loại cao cấp, độ chính xác cao, có thể sử dụng tầm xa.

Tần An tuy không quá thành thạo sử dụng, nhưng thể chất cơ thể cường hãn, sử dụng cũng không khó, hơn nữa có bọn lính đánh thuê nước ngoài như những mục tiêu di động, vừa hay có thể luyện tập tay

nghề.

Tần An nhìn đội khảo cổ đang tiến lên, đội mũ đen, rời đi từ bên cạnh.

Ở bên ngoài mê cung, anh ta không định hội họp với đội khảo cổ, anh ta còn phải đi tìm Phát Khâu Thiên Quan, làm rõ tại sao anh ta lại muốn tìm mình.

Bên phía đội khảo cổ, vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, họ dưới sự dẫn dắt của Trương Minh Văn, tiếp tục tiến lên.

Đoạn đường tiếp theo, tuy có không ít Xích Quan Kê Xà, nhưng nhờ bùn làm lá chắn, cũng an toàn hơn rất nhiều.

Còn bên phía Đao Ba Đức, cũng đã tăng tốc độ.

Tiểu ca thần bí đã đến, anh ta cùng phe với đội khảo cổ.

Hắn ta phải tăng tốc độ để tìm Tây Vương Mẫu Mẫu Cung trước.

Ngô Tứ Ý vốn đang lo lắng bồn chồn, khi nghe thấy lời nói của Tiểu ca thần bí, lập tức không còn lo lắng nữa.

Tiếp theo chỉ cần tìm cơ hội rời đi là được rồi.

Anh ta dẫn người đi một ngày, vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

"Tứ Gia, ngày mai nếu vẫn không nhìn thấy Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, thì ông cả đời này, đừng hòng đứng dậy nữa." Đao Ba Đức buông lời đe dọa, sau đó cho lính đánh thuê canh giữ Ngô Tứ Ý.

Ngô Tứ Ý không hề hoảng hốt, anh ta đã để lại dấu hiệu trên đường đi, chỉ cần gia tộc của anh ta nhìn thấy, là có thể tìm đến.

Còn đội khảo cổ cách doanh trại của Đao Ba Đức năm cây số, họ cắm trại nghỉ ngơi bên dòng suối.

Bởi vì theo bản đồ, đoạn đường tiếp theo là đường thủy, đi theo đường thủy mới có thể tìm đến Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

"Tối nay cứ nghỉ ngơi ở đây đi, đợi ngày mai xuyên qua đường thủy, e rằng sẽ đến bên ngoài Tây Vương Mẫu Mẫu Cung rồi." Ngô Tứ Ý nói với các thành viên đội khảo cổ.

"Giáo sư Trương, đường thủy không dễ đi đâu, bên trong nói không chừng có Xích Quan Kê Xà, chúng ta trên người tuy đã bôi bùn, nhưng một khi vào nước sẽ bị rửa trôi hết." Hoắc Băng đi lên nói.

"Tôi cũng đang nghĩ, đường thủy phải đi thế nào đây." Ngô Tứ Ý nhíu chặt mày, đường thủy này không dễ đi.

Đêm đó, Tần An theo dấu hiệu mà Ngô Tứ Ý để lại, tìm đến nơi lính đánh thuê nước ngoài cắm trại.

Dấu hiệu mà Ngô Tứ Ý để lại tuy không rõ ràng, nhưng vẫn có thể nhìn ra.

Khi đến gần doanh trại, Tần An quan sát gần hai tiếng đồng hồ, mới nhìn thấy Ngô Tứ Ý đi ra.

Chỉ có điều Ngô Tứ Ý bị hơn chục lính đánh thuê vây quanh, bất kể là đi vệ sinh hay làm gì, đều bị theo dõi.

"Phòng thủ cũng nghiêm ngặt đấy chứ." Tần An thì thầm, kiên nhẫn chờ đợi.

Chương 83

Đợi mãi đến nửa đêm hai giờ sáng, khi mọi người đều buồn ngủ, Tần An mới lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, nhanh chóng xông vào doanh trại.

Sau đó nhờ vào thân pháp và địa hình xung quanh, tránh né ánh mắt của lính đánh thuê.

Một đường lăn lộn bò trườn, tiến vào lều của Ngô Tứ Ý.

Vừa vào, Tần An đã nhìn thấy Ngô Tứ Ý bị còng tay, và có hai lính đánh thuê đang canh gác trong lều.

Tần An vung dao chém xuống, giải quyết hai tên lính đánh thuê đó, sau đó kéo Ngô Tứ Ý dậy.

Ngô Tứ Ý vừa định mở miệng nói chuyện, thì bị Tần An kéo lại.

Trong lều của Ngô Tứ Ý, còn có một cái micro, nói chuyện ở đây, sẽ bị khuếch đại vô hạn, ngay cả nói thì thầm, người bên ngoài cũng có thể cảm nhận được.

Ngô Tứ Ý hiểu ý, im lặng không nói, đi theo Tần An ra ngoài.

Sau đó Tần An dẫn Ngô Tứ Ý, tránh sự quan sát của lính đánh thuê, một đường rời đi.

Nhưng vừa đi được vài bước, đã bị lính gác phát hiện.

"Giáo sư bỏ trốn rồi, giáo sư bỏ trốn rồi!" Hắn ta vừa hô lên, lập tức thu hút không ít lính đánh thuê.

Tần An kéo Giáo sư Ngô chạy, Giáo sư Ngô cũng chạy với tốc độ rất nhanh.

Hai người rất nhanh đã chui vào rừng rậm gần đó.

Tần An thu dao lại, chém đứt còng tay trên tay Ngô Tứ Ý.

“Đa tạ Tiểu ca, nhưng tôi bây giờ không muốn quay về đội khảo cổ.” Ngô Tứ Ý nói với Tần An.

Tần An nhìn Ngô Tứ Ý.

Ngô Tứ Ý giải thích: “Gia tộc của tôi cũng đã đến rồi, lần này Đao Ba Đức đã bắt tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho bọn chúng, tôi muốn diệt gọn Đao Ba Đức và bọn lính đánh thuê nước ngoài, với điều kiện không liên lụy đến đội khảo cổ.” Tần An nghe vậy, cũng không nói nhiều, dẫn Ngô Tứ Ý ra khỏi rừng rậm.

Sau đó Tần An vác khẩu súng bắn tỉa của mình lên vai, quay người rời đi.

“Tiểu ca!” Ngô Tứ Ý hô một tiếng.

Tần An dừng bước.

“Hãy về Ngô gia của tôi đi!” Ngô Tứ Ý nói.

“Ngươi đã không phải đội khảo cổ, cũng không phải phái Phát Khâu, vậy thì hãy về Ngô gia của tôi đi, muốn gì tôi sẽ cho ngươi cái đó.” “Ngô gia của tôi, trong các gia tộc đạo mộ đứng nhất nhì, ngay cả Hoắc gia cũng không thể sánh bằng.” Tần An nghe lời Ngô Tứ Ý nói, quay đầu hỏi: “Cho tôi một thân phận.” Ngô Tứ Ý nghe vậy, kích động lấy ngọc bài của mình ra.

“Đây là ngọc bài của Ngô gia tôi, cầm ngọc bài này, sau này ngươi chính là Tứ Gia của Ngô gia tôi!” “Thứ tư sao?” Tần An hơi bất mãn.

“Tiểu ca, là thế này, Ngô gia của tôi, Đại gia ra nước ngoài kinh doanh, Nhị gia kinh doanh trong nước, Tam gia mất tích nhiều năm, bây giờ người lớn nhất của Ngô gia vẫn là tôi.” “Tôi tuy là giáo sư, nhưng tôi cũng là Tứ Gia.” Ngô Tứ Ý giải thích.

Tần An nghe vậy, lập tức hiểu ra, sau đó hỏi: "Có những gia tộc đạo mộ nào?" "Không nhiều, chỉ có bảy gia tộc: Trương, Ngô, Hoắc, Tề, Chu, Vương, Triệu!" "Ngô gia của tôi đứng thứ hai, Hoắc gia chỉ đứng thứ ba." Ngô Tứ Ý giải thích.

Tần An nghe vậy, lập tức hiểu ra.

"Thân phận Tứ Gia, tôi mượn dùng một thời gian." Tần An nói.

Ngô Tứ Ý cũng không bận tâm, mà nói: "Ngọc bài này chính là ám hiệu liên lạc của Ngô gia tôi, chỉ cần ngươi liên hệ được với người của Ngô gia tôi, ngươi muốn tiền tôi cho tiền, muốn người tôi cho người!" "Đa tạ." Tần An nói lời cảm ơn, sau đó cất ngọc bài đi.

Ngô Tứ Ý nhìn Tần An rời đi, trong lòng thầm vui mừng.

"Giá như có thể kéo cậu ta vào Ngô gia của mình thì tốt rồi." Ngô Tứ Ý thầm nói.

"Ai, tiếc là Ngô gia của tôi không có con gái, nếu không tìm cơ hội giới thiệu cho Tiểu ca cũng tốt." Ngô Tứ Ý vừa nghĩ đến đây, liền dần dần cảm thấy bất lực.

"Tiếc thật." Ngô Tứ Ý lắc đầu, đi tìm gia tộc của mình.

Ngô gia của anh ta, có vị thế rất lớn trong giới đạo mộ.

Ngay cả Hoắc gia cũng không thể sánh bằng.

Còn Tần An, muốn Ngô Tứ Ý cho một thân phận, thực ra cũng là vì Hoắc Băng.

Lần trước đã hứa với Hoắc Băng, giúp cô thoát khỏi hôn nhân gia tộc.

Còn mình nếu không có thân phận, xông vào một cách mạnh mẽ có chút không phù hợp, xã hội pháp trị vẫn nên giữ thái độ khiêm tốn một chút.

Có ngọc bài này, anh ta có thân phận Tứ Gia, đến lúc đó đi sẽ phù hợp hơn nhiều.

"Phải tìm Phát Khâu Thiên Quan!" Tần An một đường truy đuổi theo dấu hiệu mà Phát Khâu Thiên Quan để lại, đi tìm.

Phát Khâu Thiên Quan để lại dấu hiệu đặc biệt, người thường căn bản không nhìn ra được, dù có nhìn ra cũng không tìm được.

Còn Tần An thì có thể.

Anh ta đi theo dấu hiệu một đường, đến rạng sáng thì đến cửa mộ thất.

Còn Phát Khâu Thiên Quan, dường như cảm ứng được sự đến của Tần An, mở mắt ra, từ dưới đất đứng dậy đi ra, vừa vặn đối mặt với Tần An.

Hai người ăn mặc gần giống nhau, chỉ có điều Phát Khâu Thiên Quan cổ xưa hơn một chút.

Nếu dao là giống nhau, thì có lẽ không ai phân biệt được, rốt cuộc ai mới là Phát Khâu Thiên Quan!

Phát Khâu Thiên Quan từ thắt lưng rút ra thanh đồng cổ đao, từng bước từng bước đi về phía Tần An.

Tần An cũng rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra, chỉ vào Phát Khâu Thiên Quan.

"Nhất định phải động thủ?" Tần An lạnh giọng nói.

"Phát Khâu Thiên Quan, chỉ có thể có một!" Phát Khâu Thiên Quan lạnh lùng nói.

Tần An nghe vậy, nói: "Ngươi là Phát Khâu Thiên Quan, ta không phải." "Nhưng ngươi phải chết!" "Ngươi đã mở một cánh cửa đồng, ta không thể để ngươi tiếp tục tìm kiếm." Phát Khâu Thiên Quan tiếp

tục nói.

Phát Khâu Thiên Quan, không đạo mộ, mà canh giữ bí ẩn trường sinh.

Tần An đã mở một cánh cổng đồng, đã gây ra sự chú ý của các bên, anh ta không thể để Tần An tiếp tục mở những cánh cổng đồng còn lại.

Vì vậy anh ta mới xuất hiện, ngăn cản Tần An.

Phát Khâu Thiên Quan đi đến trong vòng mười bước của Tần An, liền nhảy vọt lên, tay phải nắm dao lộn người chém xuống.

Tần An lùi lại vài bước tránh né công kích, sau đó vung dao ngang.

Phát Khâu Thiên Quan cắm thanh đồng cổ đao xuống đất, đỡ lấy cú quét ngang của Tần An.

"Keng!" Sau một tiếng vang lớn, Phát Khâu Thiên Quan lùi lại vài bước, thanh đồng cổ đao vạch ra một vệt rất dài trên mặt đất.

Hai người giao chiến, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của Mạc Kim Giáo Úy.

Ngũ Thập Ngũ dẫn theo Tiểu Vương và Trần Ninh đi ra.

"Đại ca, họ đánh nhau rồi, chúng ta có cần giúp không?" Tiểu Vương hỏi.

"Giúp ai?" Ngũ Thập Ngũ nhìn Tiểu Vương.

"Đương nhiên là giúp Tiểu ca rồi." Tiểu Vương chỉ vào Tần An đang vác Hắc Kim Cổ Đao.

Ngũ Thập Ngũ lắc đầu, nói: "Không thể giúp." "Đây là nội đấu của phe Phát Khâu, Mạc Kim Giáo Úy ta không có quyền can thiệp." Tuy Tiểu ca thần bí có ân với anh ta, nhưng anh ta không thể giúp, cũng không dám.

“Chẳng lẽ chúng ta cứ đứng nhìn hai người họ quyết đấu sao?” Tiểu Vương nhìn đại ca hỏi.

“Ngươi bây giờ mà qua đó chỉ tổ chịu chết, thực lực của hai người họ vô cùng mạnh, căn bản không phải ngươi và ta có thể đối phó được.” Ngũ Thập Ngũ trịnh trọng nói.

Tiểu Vương nghe xong câu nói phía sau này, chìm vào im lặng.

Bên này đang nói chuyện, Tần An và Phát Khâu Thiên Quan chiến đấu, cũng ngày càng kịch liệt.

Hai người vừa lùi vừa đánh, kéo dài chiến tuyến rất xa.

Thực lực của Phát Khâu Thiên Quan vốn dĩ không yếu, đao pháp đồ ma của Tần An dù mạnh đến mấy, cũng rất dễ bị Phát Khâu Thiên Quan khắc chế.

Còn Phát Khâu Thiên Quan cũng tương tự không làm gì được Tần An, Tần An bất kể là huyết mạch, hay đao pháp đều không kém anh ta.

Hơn nữa nếu là chảy máu, máu chắc chắn sẽ hòa vào nhau.

Điểm khác biệt duy nhất giữa hai người họ, có lẽ chỉ là dao mà thôi.

Chương 84

Tần An vừa chiến vừa lùi, đang giao chiến kịch liệt, Tần An không khỏi hỏi: "Ngươi là Phát Khâu Thiên Quan, Phát Khâu Ấn của ngươi ở đâu?" Phát Khâu Thiên Quan nghe câu này, sững người một chút, sau đó nói: "Mất rồi." "Vãi chưởng, Phát Khâu Ấn của ngươi mất rồi, thế mà ngươi còn dám tự xưng là Phát Khâu Tướng Quân!" Tiểu Vương không nhịn được chửi rủa.

"Phát Khâu Tướng Quân, ngươi không có Phát Khâu Ấn, không thể quản được Mạc Kim Giáo Úy ta!" Ngũ Thập Ngũ nói.

Phát Khâu Thiên Quan không để ý đến lời họ nói, mà vác dao tiếp tục đối phó Tần An.

Mạc Kim Giáo Úy, đối với anh ta có hay không cũng như nhau, chỉ là trợ thủ tạm thời mà thôi.

"Ngũ ca, em làm một cây cung tên rồi, có cần hỗ trợ Tiểu ca thần bí, đối phó Phát Khâu Tướng Quân không?" Trần Ninh vác một cây cung tên ra nói.

Cô ấy vừa mới đi thu thập dược liệu, chế tạo cung tên.

"Không, Phát Khâu Tướng Quân tuy không có Phát Khâu Ấn, nhưng anh ta dù sao cũng là Tướng Quân, ra tay với anh ta sẽ phạm húy." Ngũ Thập Ngũ ngăn cản Trần Ninh.

Tần An một đao buộc Phát Khâu Thiên Quan lùi lại, sau đó nói: "Ngươi giữ mộ của ngươi, ta khảo cổ của ta, chúng ta nước sông không phạm nước giếng!" Phát Khâu Thiên Quan mắt đỏ ngầu nhìn Tần An, cắn rách ngón tay, bôi máu lên thanh đồng cổ đao.

Rỉ sét trên thanh đồng cổ đao tan biến, lộ ra sự sắc bén.

Anh ta bình thường đều phong đao, giữ độ sắc bén của thanh đồng cổ đao; chỉ khi gặp cường địch, anh ta mới dùng máu để lau sạch rỉ sét trên thanh đồng cổ đao.

Tần An thấy vậy, bày ra tư thế, thúc đẩy Bạch Kim Đồng, trong mắt phát ra một luồng sáng.

Hai người như rồng tranh hổ đấu, ai cũng không nhường ai, chăm chú nhìn đối phương.

Mạc Kim Giáo Úy im lặng lùi ra một bên quan chiến, loại chiến đấu này không phải họ có thể tham gia.

Phát Khâu Thiên Quan tiên phong phát động tấn công, thanh đồng cổ đao màu xanh nhanh chóng vung lên, như một con Kỳ Lân, Tần An thấp thoáng còn có thể nghe thấy tiếng thanh đồng cổ đao xé gió, phát ra tiếng gầm rống của Kỳ Lân.

Trên thanh đồng cổ đao của Phát Khâu Thiên Quan khắc một con Kỳ Lân, dưới những cú vung nhanh chóng, có thể nhìn thấy bóng Kỳ Lân.

Bạch Kim Đồng của Tần An phát động, trong mắt nhìn rõ quỹ đạo vung đao của thanh đồng cổ đao, khi Phát Khâu Thiên Quan chém xuống, Tần An tay phải vác dao đỡ, tay trái chống vào lưng Hắc Kim Cổ Đao, đầu gối hơi chùng xuống, nhưng may mắn là đã đỡ được.

Hai tay đồng thời dùng lực, sức mạnh lớn hơn nhiều so với một tay.

Phát Khâu Thiên Quan thấy một đòn không thành, nắm dao quét ngang.

“Keng!” Tần An dựng thẳng Hắc Kim Cổ Đao, nhẹ nhàng đỡ lấy, sau đó bắt đầu phản công của mình, dùng Hắc Kim Cổ Đao đâm thẳng vào mệnh môn của Phát Khâu Thiên Quan.

“Xoẹt!” Phát Khâu Thiên Quan dùng thanh đồng cổ đao đỡ trước mặt mình, liên tục lùi lại.

Cuộc chiến của hai người, chiêu nào cũng chí mạng, nhưng đều có thể đỡ được công kích của đối phương.

Giống như đang chiến đấu với một tấm gương vậy, hai bên ngươi đến ta đi, ai cũng không nhường ai.

“Ngươi là Phát Khâu, hay là ngoại tộc Trương gia?” Phát Khâu Thiên Quan vác Hắc Kim Cổ Đao chỉ vào Tần An hỏi.

Người có thể ngang sức với anh ta, ngoài Phát Khâu, thì chỉ còn lại người ngoại tộc Trương gia, nhưng người ngoại tộc Trương gia khi gặp anh ta, sớm đã quỳ xuống rồi.

Còn lời nói của Phát Khâu Thiên Quan, hoặc là sớm hơn anh ta, hoặc là muộn hơn anh ta thì không có.

“Ta không phải ai cả.” Tần An trầm giọng nói.

“Chết đi!” Phát Khâu Thiên Quan lại xông tới, còn Tần An vừa định phản kích thì bên tai lại truyền đến tiếng nói lạnh lùng của hệ thống. 【Đinh, kiểm tra thấy Tần Ly sử dụng ghi chú của chủ ký sinh giúp đội khảo cổ vượt qua sông hộ thành, chúc mừng chủ ký sinh nhận được phần thưởng Phát Khâu Ấn! 】 Theo tiếng hệ thống kết thúc, Tần An bỗng cảm thấy trong ba lô của mình có thêm một cái ấn.

Đúng lúc anh ta định lấy ra, Phát Khâu Thiên Quan đã cầm thanh đồng cổ đao giết tới.

Tần An nghiêng người định tránh, nhưng vẫn bị Phát Khâu Thiên Quan đâm trúng vai trái.

Phát Khâu Thiên Quan dẫm chân xuống đất, đẩy Tần An đi, trực tiếp ghim Tần An vào thân cây.

“Đại ca, không ra tay nữa thì muộn rồi!” Tiểu Vương nói xong, trực tiếp từ tay Trần Ninh đoạt lấy cung tên, bắn về phía Phát Khâu Thiên Quan.

Phát Khâu Thiên Quan giơ tay ra tóm lấy mũi tên, sau đó lạnh giọng nói: “Hạ phạm thượng, đáng giết!” Nói xong, anh ta quay đầu nhìn Tần An.

“Bí ẩn trường sinh không thể tiết lộ, vì vậy, ngươi hãy chết đi!” Phát Khâu Thiên Quan vừa định ra tay, Tần An đã lấy Phát Khâu Ấn ra.

Phát Khâu Ấn chỉ to bằng lòng bàn tay, nhưng lại vô cùng lấp lánh, hơn nữa xung quanh còn được mạ một lớp vàng.

Phát Khâu Ấn này, được luyện từ hàng trăm phù Mạc Kim, có thể tránh quỷ thần, có thể trấn tà ma, cũng có thể khiến người ta quỳ xuống!

Theo sự xuất hiện của Phát Khâu Ấn, Phát Khâu Thiên Quan từ từ thu nắm đấm lại.

Còn đội khảo cổ, cũng theo dòng nước đi tới.

“Chuyện gì, tình huống gì vậy?” Trong phòng livestream, mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, đơn giản là không dám tin vào mắt mình.

“Vãi chưởng, tiểu ca thần bí lại bị Phát Khâu Thiên Quan đóng đinh lên cây!” “Tiểu ca thần bí vẫn không bằng Phát Khâu Thiên Quan!” “Đau lòng quá, hai 'chồng' tôi đánh nhau rồi.” “Vậy ra, tiểu ca thần bí đã đến từ sớm?” Người xem livestream không thấy mặt, nhưng thông qua thanh đao, họ có thể nhận ra.

Trong phòng đạo bá cũng có một trận bất ngờ.

Họ tuyệt đối không ngờ, tiểu ca thần bí lại xuất hiện dưới hình

thức này.

Mà Tần Ly thì lo lắng không thôi, lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

Cô thì thầm kêu lên: "Anh, ngàn vạn lần đừng có chuyện gì nha!" Tại hiện trường, Hoắc Băng nhìn thấy Tần An bị đóng đinh lên cây, lập tức rút cung phản khúc ra, nhắm vào Phát Khâu Thiên Quan.

Nhưng bị Tần An gọi lại.

"Bỏ vũ khí xuống." Hoắc Băng không nghe, vẫn chĩa cung vào Phát Khâu Thiên Quan.

Nếu Phát Khâu Thiên Quan dám ra tay, cô sẽ hành động.

Nhưng may mắn thay, Phát Khâu Thiên Quan đã rút thanh cổ đao đồng ra, và quỳ một gối xuống.

"Phát Khâu Thiên Quan, bái kiến Thượng tướng quân!" Phát Khâu Thiên Quan quỳ một gối xuống nói.

Hắn ta nhìn ra, Phát Khâu Ấn của Tần An cao cấp hơn hắn, điều này cũng chứng tỏ thân phận của Tần An cao hơn hắn.

Tần An hoạt động vai và thu Phát Khâu Ấn lại, nhìn Phát Khâu Thiên Quan đang quỳ một gối dưới đất, nói: "Ngươi giữ trường sinh của ngươi, ta bảo vệ người của ta, chúng ta không can dự vào nhau!" "Vâng!" Phát Khâu Thiên Quan đáp, sau đó cắm cổ đao đồng vào bao đao sau lưng.

"Ngươi đi đi." Tần An nói.

Hắn không muốn giết Phát Khâu Thiên Quan, việc Phát Khâu Thiên Quan tìm kiếm trường sinh không có thù hận gì lớn với hắn.

Chính hắn đã mở cánh cửa đồng, mới khiến hắn ta chú ý.

Bây giờ hắn đã dùng Phát Khâu Ấn để ép lui hắn, sau này có thể trực tiếp ra lệnh cho hắn.

“Vâng!” Phát Khâu Thiên Quan nói một câu, sau đó đứng dậy quay người rời đi.

Đi được vài bước, hắn đột nhiên nói: “Trên đời này, không ai có thể trường sinh.” Nói xong, Phát Khâu Thiên Quan thẳng tắp rời đi.

Không ai biết hắn ta sẽ đi đâu, cũng không ai dám tiến lên hỏi.

Tần An nhìn bóng lưng Phát Khâu Thiên Quan rời đi, đột nhiên có một linh cảm, sớm muộn gì hắn cũng sẽ gặp lại hắn ta.

Hoắc Băng nhìn Phát Khâu Thiên Quan rời đi, lập tức chạy đến trước mặt Tần An, bịt miệng vết thương của Tần An lại.

“Vừa nãy sao anh không giết hắn?” Hoắc Băng khó hiểu hỏi.

“Giết người là phạm pháp.” Tần An nói.

Hoắc Băng: …… Những người xem livestream thấy Phát Khâu Thiên Quan đột nhiên quỳ xuống, sau đó rời đi, đều ngây người.

“Vậy ra, thân phận của tiểu ca thần bí rất lớn sao?” “Đậu xanh, đã vậy tiểu ca thần bí là cấp trên của Phát Khâu Thiên Quan, thế thì vừa nãy họ đánh nhau làm gì?” “Đồng ý câu hỏi, cầu giải đáp?” “Nhìn thấy tiểu ca chảy máu, đau lòng quá!” “Chồng ơi anh đừng đi!” Trong phòng đạo bá, Tần Ly thấy anh trai mình không sao, thở phào nhẹ nhõm.

“Phù, không sao rồi.” …… Tại hiện trường khảo cổ.

Các thành viên đội khảo cổ mang theo thiết bị y tế, lập tức đến kiểm tra vết thương, nhưng bị Tần An ngăn lại.

Tần An không muốn máu của mình bị họ thu thập.

“Vết thương của anh rất sâu, cần phải khâu lại.” Thành viên đội khảo cổ nói.

“Không cần, chỉ cần cầm máu là được.” Tần An bình tĩnh nói.

Thành viên đội khảo cổ ngẩn ra.

Hoắc Băng lấy thuốc cầm máu và băng gạc từ hộp y tế ra.

Chương 85

Tần An cởi áo ra, lộ ra thân hình cường tráng.

“Anh không giết hắn, là muốn lợi dụng hắn?” Hoắc Băng vừa bôi thuốc vừa hỏi.

Tần An lắc đầu, không nói gì.

“Cố nhịn một chút, rất đau đấy.” Hoắc Băng nói xong, bôi thuốc cầm máu lên vết thương của Tần An.

Tần An không nói một lời.

Trương Minh Văn bảo các thành viên đội khảo cổ di chuyển drone ra, sau đó bảo các thành viên khác nghỉ ngơi tại chỗ, còn mình thì đi đến bên cạnh Tần An.

“Không sao chứ?” Trương Minh Văn hỏi.

Tần An lắc đầu.

“Giáo sư Ngô……” “Ông ấy dẫn người đi tìm lính đánh thuê nước ngoài để báo thù rồi.” Tần An thản nhiên nói.

Trương Minh Văn nghe vậy, lập tức hiểu ra.

“Lão Ngô vừa mới được chính thức cất nhắc, vụ này e là lại phải về nhà rồi.” Trương Minh Văn có chút đau lòng.

Ngô Tứ Ý với tư cách là giáo sư khảo cổ, kinh nghiệm và năng lực thám mộ của ông ấy đều vượt xa người thường.

Nếu vì chuyện này mà phải quay về gia tộc, đó sẽ là một tổn thất lớn đối với đội khảo cổ.

“Anh không nói, tôi không nói, ai mà biết?” Tần An nhìn Trương Minh Văn, tiếp tục nói: “Bây giờ tôi xuất hiện trước ống kính, đến lúc

đó cứ đổ hết mọi chuyện lên đầu tôi là được." Dù sao cũng không ai nhận ra tôi.

Trương Minh Văn nghe vậy, im lặng.

"Anh không tin ông ấy sao?" Tần An nhìn Trương Minh Văn.

"Tôi tin ông ấy, chỉ là điều này đối với anh rất bất công, đổ hết mọi chuyện lên đầu anh, anh sẽ phải gánh vác rất nhiều." "Tôi sợ sẽ ảnh hưởng đến anh." "À, không ai biết thân phận của tôi." Tần An trực tiếp nói.

Trương Minh Văn nghe vậy, lập tức hiểu ra.

"Thật ra, Phát Khâu Thiên Quan, có lẽ có chút liên quan đến tôi.

Tôi là người ngoại tộc của Trương gia, chỉ là từ nhỏ tôi đã học hành, lớn lên làm giáo sư khảo cổ, đã tách khỏi gia tộc." Trương Minh Văn nói ra bí mật của mình.

Ông ấy là người của Trương gia, một gia tộc đạo mộ.

"Tôi đoán được rồi." Tần An trực tiếp nói.

Hoắc Băng kinh ngạc nhìn Trương Minh Văn, sốc nói: "Vì sao, tôi chưa từng nghe nói về ông?" "Tôi đã cắt đứt quan hệ với Trương gia, cô dù có là gia chủ Hoắc gia cũng không biết tôi." Trương Minh Văn thẳng thừng nói.

Hoắc Băng ngẩn ra, hỏi: "Vậy còn Lý giáo sư?" "Ông ấy không phải, ông ấy là giáo sư khảo cổ, không liên quan gì đến giới đạo mộ." Trương Minh Văn lắc đầu nói.

Hoắc Băng nghe câu nói này, tuy vẫn còn chút kinh ngạc, nhưng cũng hiểu.

Dù sao mình tuy là sinh viên hệ Lịch sử, nhưng cũng là người của gia tộc đạo mộ.

Gia tộc đạo mộ rất ít khi bị người ngoài biết đến, hoặc nói là phần lớn các gia tộc đạo mộ, bề ngoài đều là một gia tộc kinh doanh đàng hoàng.

Nếu không phải người trong nghề, căn bản sẽ không nhận ra.

Sau khi vết thương được băng bó, Tần An thử động đậy một chút.

"Đừng động, vết thương của anh rất sâu, ít nhất ba ngày không thể động tay trái." Hoắc Băng nhắc nhở.

Tần An cử động một chút, nói: "Không sao rồi." Ba ngày, trong ba ngày vết thương của tôi đã lành rồi.

Vết thương nhỏ này đối với Tần An mà nói, căn bản không đáng là gì.

"À đúng rồi, Mạc Kim Giáo Úy xử lý thế nào?" Tần An chỉ vào những người Mạc Kim Giáo Úy nói.

"Cứ mang theo đi, họ có thể giúp đội khảo cổ, chỉ là Trương giáo sư đừng để ý là được." Tần An nhìn về phía Trương Minh Văn.

Dù sao lúc trước Tiểu Vương đã dùng súng chĩa vào Trương Minh Văn.

"Vậy thì mang theo đi, tôi cũng không phải người nhỏ nhen, chỉ cần họ không phải đến để đạo mộ là được." Trương Minh Văn nói.

Tần An gõ gõ Hắc Kim Cổ Đao, cười nhạt nói: "Nếu họ dám đạo mộ, tôi sẽ chém chết họ." "Anh vừa nãy còn nói giết người là phạm pháp." "À, trong cổ mộ, ai mà biết được chứ?" Tần An thản nhiên nói.

Hoắc Băng càng cạn lời.

Cô luôn cảm thấy Tần An vừa nãy nói giết người là phạm pháp, chỉ là để qua loa với cô mà thôi.

Một đêm sau đó, đội khảo cổ chỉnh trang sẵn sàng, thu dọn đồ đạc

xong xuôi.

Có tiểu ca thần bí ở đây, việc khảo cổ sau này sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Ít nhất sẽ giảm bớt rất nhiều nguy hiểm.

Hơn nữa, còn có ba Mạc Kim Giáo Úy dẫn đường, đội khảo cổ chỉ cần đi theo sau là được.

Khi mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, Trương Minh Văn lưu luyến nhìn chiếc xe mô tô địa hình mà mình đã đi đến.

"Ai, tiếc là không thể lái xe trong cổ mộ, nếu không mấy chuyên gia giáo sư sẽ nói tôi hủy hoại văn vật." Trương Minh Văn lắc đầu nói.

"Mấy chuyên gia vớ vẩn đó, chẳng có mấy tài cán, chỉ biết lải nhải trong phòng họp." Trương Minh Văn lầm bầm vài câu.

"Trương giáo sư, livestream đang mở đó." Một thành viên đội khảo cổ thì thầm.

Trương Minh Văn nghe vậy lập tức ngẩn ra, "Livestream không phải đã tắt rồi sao?" "Lúc dậy đã mở lại rồi." Thành viên đội khảo cổ nói.

Trương Minh Văn: …… "Cái đó, đừng để trong lòng nha, vừa nãy tôi nói đùa thôi, tôi chỉ nói bừa vài câu, tôi không ngờ livestream lại mở!" "Đợi về, tôi sẽ chịu phạt!" Trương Minh Văn cẩn thận nói.

"Không cần đâu Trương giáo sư, ông cứ thám mộ cho tốt đi, bảo vệ cổ vật là được rồi." Giọng của Lý giáo sư vang lên trong drone.

Sáng sớm, số người xem livestream tuy không nhiều, nhưng vẫn rất nổi tiếng.

"Ha ha ha ha, Trương phó giáo sư nói thật bị bắt quả tang rồi."

“Trương giáo sư thảm quá, chắc là về phải chịu phạt rồi!” “Tôi thấy Trương giáo sư nói hình như không có vấn đề gì.” “Không thể đánh đồng tất cả, nhóm chuyên gia và giáo sư trong phòng đạo bá đều là tầng lớp ra quyết sách, họ còn phải tranh thủ các loại hỗ trợ cho đội khảo cổ.” “Tiếp theo có tiểu ca, thám mộ sẽ hấp dẫn hơn nhiều.” Người trong phòng livestream bàn tán không ngừng.

Tại hiện trường.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, Tần An đeo Hắc Kim Cổ Đao đứng phía trước, sau lưng là ba Mạc Kim Giáo Úy.

Sau đó là Trương phó giáo sư dẫn đội khảo cổ, đi theo phía sau.

Tần An đi đến bên cạnh cửa, nhìn Tây Vương Mẫu Cung đã mở ra.

“Các anh chưa vào sao?” Tần An nhìn về phía Ngũ Thập Ngũ và những người khác.

“Cánh cửa này do Phát Khâu tướng quân mở ra, Phát Khâu tướng quân canh ở cửa đợi anh, hắn ở cửa chúng tôi cũng không dám vào.” Ngũ Thập Ngũ giải thích.

“Phát Khâu Thiên Quan đáng chết.” Tần An thầm mắng một câu trong lòng.

Cửa lớn Tây Vương Mẫu Cung có cơ quan, hơn nữa là cơ quan rất tinh vi.

Tần An vốn định giả vờ không biết mở thế nào, để Tần Ly nhắc nhở, như vậy mình còn có thể nhận được phần thưởng.

Kết quả bị cái tên Phát Khâu Thiên Quan đáng chết kia mở rồi.

Mình lại mất đi một món đồ rồi.

Tần An bất lực, đành dẫn người tiến vào Tây Vương Mẫu Cung.

Men theo hành lang đi vào, hai bên đường bày đầy những bức tượng, những bức tượng này rất quái dị.

Nửa thân dưới là người, nửa thân trên là chim.

"Đây là sứ giả của Tây Vương Mẫu Cung, truyền thuyết Tây Vương Mẫu lấy chim xanh làm sứ giả, duy trì liên lạc với Chu Mục Vương, trao đổi chuyện trường sinh." Giáo sư trong phòng đạo bá giải thích.

Để chứng minh họ không phải ăn không ngồi rồi, bất cứ khi nào có cơ hội giảng giải, họ đều không bỏ lỡ.

Hành lang mộ thất rất dài, hơn nữa rất ẩm ướt, toàn bộ mộ đạo phủ đầy rêu xanh, những bức tượng đặt trong mộ thất đều đã hư hại không ít.

Để an toàn, đội khảo cổ đều không chạm vào những bức tượng mộ đạo, sợ kích hoạt cơ quan.

Tần An dẫn đường phía trước, khi đi được hơn mười phút, phía trước hết đường, bị một bức tường chặn lại.

"Đường cụt?" Trương Minh Văn nhíu mày, đi đến dưới tường tìm kiếm cơ quan.

Chương 86

Tần An nhìn bức tường, không nói gì.

Tần Ly trong phòng đạo bá ngẩn ra, cô biết mộ đạo này có cơ quan thông qua sổ ghi chú, nhưng anh trai mình ở đó, sao anh ấy không mở ra?

"Trương giáo sư, mộ đạo có cơ quan, muốn đi qua mộ đạo, chỉ có thể xoay tất cả các bức tượng mới có thể mở ra!" Tần Ly nhắc nhở một câu.

Cô vừa nói, Trương Minh Văn lập tức hiểu ra.

"Thì ra là vậy, tốt." "Các anh đi xoay tượng đi!" Trương Minh Văn phân phó, dẫn đội khảo cổ đi xoay tượng.

Mà Tần An đứng bên cạnh cửa, không nói một lời.

Hoắc Băng đợi những người khác đi hết, mới tránh drone và những người khác, đi đến bên cạnh Tần An.

"Anh hẳn là biết cơ quan, vì sao không giải khai?" Hoắc Băng khó hiểu hỏi.

Tần An im lặng không nói.

Nếu tôi giải khai rồi, tôi còn có phần thưởng gì nữa?

Tần An đã học được cách thông minh hơn, mình bảo vệ đội khảo cổ vượt qua nguy hiểm cơ quan thì được, nhưng tuyệt đối không dễ dàng mở ra, phải để Tần Ly làm.

Nếu không mình nói cho họ cách làm, mở được mộ đạo, vậy mình đâu có phần thưởng!

Lần trước ở cổ mộ đồng, hầu như tất cả nguy hiểm đều đã biết,

đến nỗi Tần An chỉ có thể ra tay.

Lần này thì khác, lần này tất cả đều là điều chưa biết, Tần Ly nói ra mình nhận được phần thưởng, tốt biết bao.

Cùng với việc tất cả các bức tượng được xoay chuyển, cánh cửa mộ đạo bên cạnh Tần An, ầm ầm mở ra.

"Cuối cùng cũng mở rồi." Trương Minh Văn cười nói.

Tần An dẫn đầu bước vào, không liếc mắt một cái. 【Đinh!

Phát hiện Tần Ly sử dụng ghi chú của ký chủ giúp đội khảo cổ mở mộ đạo, chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng đặc biệt: Tinh thông súng đạn! 】 Cùng với âm thanh của hệ thống vang lên, ánh mắt Tần An càng thêm sâu sắc, hơn nữa hắn còn cảm thấy, tất cả ký ức về súng đạn đều hiện lên trong đầu mình.

"Vừa hay có thể sử dụng súng bắn tỉa!" Tần An thầm nghĩ trong lòng.

Súng bắn tỉa được hắn đặt trong ba lô, có thể lấy ra sử dụng bất cứ lúc nào.

Cánh cửa mộ đạo mở ra, phía trước là một đại sảnh.

Trên trần đại sảnh, còn khảm không ít dạ minh châu, ngay cả bây giờ cũng vẫn phát sáng.

Mà trên các bức tường xung quanh, khắc đầy những bức bích họa, toàn bộ đại sảnh còn bày đầy chén rượu và nhạc khí.

"Chà, nhiều cổ vật như vậy, tùy tiện lấy một món ra ngoài, đều có thể……" "Ừm……" Lời của Tiểu Vương chưa nói xong, đã bị tiếng hừ trầm của Trương Minh Văn cắt ngang.

"Đều có thể làm trấn quán chi bảo." Tiểu Vương cười nói.

Cổ vật ở đây rất nhiều, hơn nữa được bảo quản rất tốt.

Đặc biệt là những bức bích họa trên tường, còn có màu sắc.

"Mà nói, đây là nơi nào?" Mọi người đều đầy nghi hoặc.

Ở đây không có quan tài, chỉ có bình rượu chén rượu, còn có bể tắm gì đó.

"Đây…… là nơi Chu Mục Vương hẹn hò với Tây Vương Mẫu." Tần An bình tĩnh nói.

Lời này vừa ra, mọi người lập tức ngẩn ra.

Sao một nơi sang trọng như vậy, lại là nơi hẹn hò?

"Khó trách trang trí lại xa hoa như vậy, hóa ra là nơi lén lút tư tình a!" Thành viên đội khảo cổ nói.

Trương Minh Văn trừng mắt nhìn hắn ta một cái, giải thích: "Không tính là tư tình, Chu Mục Vương thân là vua một nước, vốn dĩ có thể có ba thê bốn thiếp, cưới thêm nhiều người nữa đều rất bình thường." "Mà Tây Vương Mẫu, cũng là vua một nước, nàng hẹn hò với Chu Mục Vương, chỉ tính là cường cường liên hợp mà thôi." Thân phận của Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu đều rất cao, hai người họ hẹn hò, không có vấn đề gì.

Hơn nữa cũng sẽ không bị người đời chê bai, ngược lại còn là một giai thoại.

Hơn nữa hai người cùng nhau nghiên cứu trường sinh.

"Các anh nói xem, hai người họ nghiên cứu trường sinh, có thành công không?" "A, nếu thành công rồi, thì con trai của Chu Mục Vương cũng sẽ không kế vị, Tây Vương Mẫu cũng sẽ không biến mất rồi." Tần Ly mở miệng nói.

"Cũng không nhất định." Tần An nói.

Mọi người nghe Tần An nói, đều ngẩn ra.

Người trong phòng livestream, cũng có không ít người cảm thấy hứng thú.

“Chu U Vương và Tây Vương Mẫu cũng biết chơi nhỉ, lại còn có bể tắm, tặc tặc!” “Cũng không biết Tây Vương Mẫu có đẹp không?” “Trong lòng tôi, chỉ có bánh bao thôi!” “Nói không chừng có thể còn sống, thật muốn gặp Tây Vương Mẫu quá!” “Tôi Tần Thủy Hoàng, gửi tiền!

Tôi cho ngươi làm Triệu Cao của tôi!” Trong phòng livestream không ít người rất hứng thú với Tây Vương Mẫu.

Mà trong phòng đạo bá, mọi người nghe Tần An nói, đều rơi vào trầm tư sâu sắc.

“Trên đời, sẽ không thật sự có trường sinh chứ?” Hai chữ trường sinh, sẽ khiến phần lớn người đời phát điên. …… “Các vương tộc quyền quý thời cổ đại truy cầu trường sinh, trên đời làm gì có trường sinh chứ, nếu có, thì vương triều cũng không biết phải kéo dài bao nhiêu năm nữa.” Trương phó giáo sư lắc đầu cười nói.

Sau đó đến gần Tần An, nói nhỏ: “Đừng nhắc đến trường sinh trước ống kính, có người sẽ vì nó mà phát điên và hành động.” Tần An tiếp tục im lặng.

Chữ trường sinh này, đối với hắn hình như không xa lạ.

Bởi vì nếu không có gì bất ngờ, Phát Khâu Thiên Quan chính là một trong số đó.

Hắn đã từng gặp người trường sinh.

Còn có Tướng quân và Bánh bao, Tần An bây giờ vẫn không rõ, rốt cuộc họ đã chết chưa.

“Chúng ta phải tin vào khoa học, trên thế giới không ai có thể trường sinh, người cổ đại truy cầu trường sinh nhiều vô kể, cũng

chưa thấy ai còn sống." Trương phó giáo sư nói với mọi người, sau đó bắt đầu nghiên cứu những bức bích họa.

Những bức bích họa này ghi lại những điều rất đơn giản, đó là quá trình Chu U Vương và Tây Vương Mẫu hẹn hò, còn có chuyện họ đàm luận về trường sinh.

Tần An xem một lúc, trong đầu hồi tưởng lại con đường tiếp theo, sau đó nói: "Tôi ra ngoài một lát, các anh cứ tiếp tục đi, không cần đợi tôi." Nói xong, Tần An bước ra ngoài.

Giáo sư nhanh chóng đuổi theo, hỏi nhỏ: "Anh không dẫn chúng tôi đi tiếp sao?" "Tôi đi chi viện Ngô Tứ Ý, các anh cứ đi tiếp, có vấn đề gì hỏi Tần Ly, cô ấy đều biết, hơn nữa năng lực của Mạc Kim Giáo Úy cũng không yếu, họ có thể dẫn các anh vào, tôi sẽ quay lại rất nhanh." Tần An đáp nhỏ.

Trương giáo sư nghe vậy, lập tức hiểu ra.

"Anh cẩn thận." Tần An trực tiếp rời đi.

Đợi hắn ra ngoài, Hoắc Băng cũng đi theo ra.

"Anh muốn đi đâu?" Hoắc Băng hỏi.

"Tôi muốn đi đối phó đội khảo cổ nước ngoài, cô đừng đi theo." Tần An nói.

"Anh còn sợ tôi cản trở anh sao?

Tôi rất mạnh đấy chứ?" Hoắc Băng vừa nói vừa lấy cung phản khúc ra.

Tần An liếc nhìn cô một cái, vẫn dẫn cô đi tiếp.

Đi được một đoạn đường, Hoắc Băng nhìn Tần An nói: "Mẹ tôi nhắn tin cho tôi, nói đợi tôi thám mộ xong sẽ sắp xếp đính hôn, khi đó bà ấy sẽ mời tất cả các gia tộc đạo mộ đến, tôi không thể từ chối."

Tần An nghe vậy, lấy ngọc bài mà Ngô Tứ Ý đã đưa cho mình ra.

“Dùng cái này, có thể cướp hôn không?” Tần An nhìn hình dạng ngọc bài, lại nhìn chữ khắc trên đó, gật đầu mạnh.

“Tuyệt đối có thể!” “Anh thành Tứ gia Ngô gia từ khi nào vậy?” Hoắc Băng kinh ngạc hỏi.

Có thân phận này, đừng nói là cướp hôn, ngay cả ra lệnh cho các gia tộc đạo mộ khác phối hợp cũng không thành vấn đề.

Trương gia không ra mặt, Ngô gia đứng đầu.

Mà Trương gia khả năng cao là sẽ không tham gia chuyện này, nội bộ Trương gia hỗn loạn, đến bây giờ vẫn chưa hồi phục.

Hơn nữa, cô liên hôn với môn chủ Tá Lĩnh, lợi ích chỉ thuộc về Hoắc gia cô, đối với các gia tộc đạo mộ khác không có chút tác dụng nào.

Các gia tộc đạo mộ vốn dĩ liên kết với nhau, đương nhiên sẽ không nhìn Hoắc gia lớn mạnh.

Chương 87

“Có tác dụng là được, nếu không có tác dụng, tôi sẽ đích thân ra mặt.” Tần An bình thản nói.

Hoắc Băng nhìn Tần An lạnh lùng, nói nhỏ: “Cướp được hôn, em sẽ là người của anh.” Tần An không nói gì, nội tâm không có chút gợn sóng nào.

Ngay cả khi có một cặp “đại cầu” lớn đang đung đưa trước mắt mình, hắn cũng không có suy nghĩ gì.

Đây có lẽ chính là sự cô độc của kẻ mạnh chăng.

Tần An rời khỏi cổ mộ, lấy súng bắn tỉa từ ba lô ra.

Hoắc Băng: ???

“Anh lấy súng bắn tỉa từ đâu ra vậy?” Cô trực tiếp ngây người, đang đi tự nhiên lại lấy súng bắn tỉa ra, cái này cũng thần kỳ quá đi chứ?

“Tôi vừa nãy giấu trên cây, cô không nhìn thấy thôi.” Tần An tiện miệng nói.

“Tôi vừa nãy không thấy anh giơ tay lên mà!” “Cô lùn, không ngẩng đầu lên.” “Tôi một mét bảy lăm!!!” …… Đội khảo cổ nước ngoài.

Vì Ngô Tứ Ý đã chạy mất, họ chỉ có thể dựa vào bản đồ để đi đến Tây Vương Mẫu Cung, cũng vì thế mà trên đường đi tổn thất không nhỏ.

Mà tổn thất lớn nhất, đến từ những cuộc ám sát.

Ngô Tứ Ý sau khi quay về đội ngũ của Ngô gia, lập tức điều động

Ngô gia, chuyên môn nhắm vào Đao Ba Đức và đồng bọn.

"Đao Ba Đức, tôi đã nói rồi, ngươi sẽ không có kết cục tốt đẹp!" Ngô Tứ Ý lạnh lùng nói.

"Tứ gia, tất cả bẫy rập đã được bố trí xong xuôi, cung nỏ của chúng ta cũng đã dựng lên." Người của Ngô gia tiến lên nói.

"Luôn sẵn sàng, lần này tôi muốn Đao Ba Đức phải chết!" Ngô Tứ Ý lạnh lùng nói.

"Tứ gia, chúng ta không đạo mộ nữa sao?" Một người khác tiến lên hỏi.

Ngô Tứ Ý nghe vậy tát một cái.

"Bốp!" "Đạo cái quái gì!" "Hiện tại tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Tây Vương Mẫu Cung, cộng thêm drone quay phim toàn diện, ngươi cho dù có lấy được cổ vật cũng không thể rao bán!" Ngô Tứ Ý nói xong, dừng lại rồi tiếp tục: "Lần này trước tiên giải quyết Đao Ba Đức, lần sau sẽ dẫn các ngươi đi những nơi khác kiếm một mớ!" Cùng với câu nói phía sau này kết thúc, mọi người lập tức không có ý kiến gì nữa.

Họ biết, đi theo Tứ gia thì có thịt mà ăn.

Mà một bên khác, Tần An tìm một lúc, đã tìm thấy Đao Ba Đức và đồng bọn.

Lúc này họ, đang cẩn thận tiến về phía trước.

Tất cả lính đánh thuê đã lên đạn, đi một bước nhìn một bước.

Mà Đao Ba Đức thì ở giữa các lính đánh thuê, được bảo vệ toàn diện.

Nhưng có thể thấy, sắc mặt hắn ta rất khó coi, hơn nữa thương vong cũng không nhỏ.

“Ngô Tứ Ý đáng ghét, sớm muộn gì tôi cũng sẽ phanh phui ông!” “Ông đợi đấy, tôi không đối phó được ông, cũng sẽ không để ông yên!” Đao Ba Đức trong lòng tức điên lên!

Hắn ta vừa đi không bao lâu, đã bị bắn tỉa, không kịp phòng bị, hắn ta trực tiếp mất đi một phần tư số người.

Khi hắn ta đang chửi bới mà đi, tên lính đánh thuê đi đầu đột nhiên giẫm phải cọc nhọn dưới đất.

Sau đó một loạt bẫy rập được kích hoạt.

Gỗ lăn, mũi tên, kẹp sắt vân vân.

Tần An đặt súng bắn tỉa xuống, lắp ống giảm thanh, bắt đầu cuộc săn giết của mình.

“Biu~ biu~ biu~” Mỗi phát bắn ra, đều có một người ngã xuống.

Hoắc Băng đứng bên cạnh, dùng cung tên hỗ trợ.

Mũi tên của cô lẫn vào giữa những mũi tên khác, khiến lính đánh thuê không kịp đề phòng!

Mà Tần An, bắn chưa được mấy phát đã bị phát hiện.

“Hướng tây nam có tay bắn tỉa, tất cả mọi người ẩn nấp!” “Ẩn nấp, nhanh lên!” Họ đứng bên cạnh suối, trở thành mục tiêu sống của Tần An.

Khi lính đánh thuê kêu lên tay bắn tỉa, Đao Ba Đức lập tức biết là ai rồi.

Mà Ngô Tứ Ý đang ẩn mình tấn công lén lút cũng hiểu ra.

Là tiểu ca thần bí đã quay lại giúp đỡ.

Trước đó hắn đã giết tay bắn tỉa trong số lính đánh thuê, và lấy được súng bắn tỉa từ tay đối phương!

“Ha ha ha ha, có tiểu ca giúp đỡ, lần này tôi xem ngươi chạy đằng trời!” Ngô Tứ Ý cười lớn không ngừng, vốn dĩ hắn không nắm chắc việc giữ chân Đao Ba Đức, bây giờ thì có rồi.

Tây Vương Mẫu Cung.

Trương Minh Văn và đồng bọn đã thực hiện các biện pháp bảo vệ đơn giản cho đại sảnh hẹn hò, để ngăn chặn đại sảnh tiếp tục bị oxy hóa.

Trong việc khám phá cổ mộ, tổn thất lớn nhất chính là bích họa, đồ đồng cổ đại và các vật phẩm quý giá tồn tại quá lâu, và chỉ có thể tồn tại lâu dài nếu cách ly oxy.

Một khi tiếp xúc với oxy trong thời gian dài, chúng sẽ bị oxy hóa, mất màu, và có những thứ sẽ trực tiếp hóa thành tro bụi.

Vì vậy, khám phá cổ mộ không chỉ là khám phá, mà còn là bảo vệ cổ vật, không để bị phá hủy.

Trương Minh Văn dẫn mọi người xuyên qua đại sảnh hẹn hò, tiến vào hành lang.

Hành lang lát gạch xanh, khắc họa các đồ án Xích Quan Kê Xà, hai bên tường đều có một số hình chim xanh.

Chim xanh ở hai bên, Xích Quan Kê Xà lát đường.

“Tây Vương Mẫu có thủ bút lớn thật, lấy chim xanh làm thị vệ, lấy Xích Quan Kê Xà làm binh lính.” Trương Minh Văn giải thích.

“Tây Vương Mẫu có thể khống chế Xích Quan Kê Xà sao?” Tiểu Vương đầy nghi ngờ.

“Nếu không thể khống chế Xích Quan Kê Xà, Tây Vương Mẫu lấy đâu ra năng lực thống nhất các quốc gia Tây Vực?” Ngũ Thập Ngũ giải thích.

“Đúng vậy, còn nhớ Thành Ma Quỷ không?

Nơi đó đâu phải bị thiên thần giáng phạt hủy diệt, rõ ràng là Tây Vương Mẫu thân cận thuyền bè xuất hành bị lật ở Thành Ma Quỷ, sau đó Tây Vương Mẫu phái Xích Quan Kê Xà đến tiêu diệt Thành Ma Quỷ, dùng người Thành Ma Quỷ để nuôi hỏa trùng.” Trương Minh Văn kể chi tiết.

Lời này vừa ra, đội khảo cổ đi theo không khỏi nghi ngờ.

“Trương giáo sư, ông một đường lái xe vào đây, sao lại biết những điều này?” Trương Minh Văn cười nhạt, nói: “Ông nghĩ các chuyên gia đóng quân ở Tháp Mộc Đà là phế vật sao?

Họ cũng sẽ thăm dò, tiêu diệt nguy hiểm chứ.” Lời này vừa ra, các chuyên gia đóng quân ở Tháp Mộc Đà đều đen mặt.

“Khụ khụ, lão Trương à, Chu Tòng Vân đang nghe ở Tháp Mộc Đà đấy.” Lý giáo sư nhắc nhở.

Trương Minh Văn nghe vậy ngẩn ra, vội vàng giải thích: “Lão Chu à, tôi không hề có ý hạ thấp ông đâu.” “Ừm, tôi tin rồi.” Chu Tòng Vân đen mặt nói.

“Lão Trương đang thả ga, sống thật với chính mình rồi.” Đúng lúc này, giọng của Ngô Tứ Ý vang lên trong drone.

“Lão Ngô, ông không sao rồi sao?” Lý giáo sư kích động nói.

“Chết không được, may mà tiểu ca đã cứu tôi ra.” Ngô Tứ Ý nói.

Lúc này Ngô Tứ Ý, đứng giữa một đống xác chết, cầm điện thoại vệ tinh, khoe khoang nói chuyện với Lý giáo sư và đồng bọn.

Hắn và Tần An liên thủ, đã chôn ba phần hai số lính đánh thuê ở đây, chỉ còn lại một số tàn binh, hộ tống Đao Ba Đức rời đi.

Đao Ba Đức tuy đã chạy thoát, nhưng đã bị phế rồi, Ngô Tứ Ý trêu

đùa hắn ta như chơi vậy.

“Lão Ngô, khi nào ông đến hợp lực với đội khảo cổ?” Trương Minh Văn mở miệng hỏi.

“Tôi còn chút chuyện cần xử lý, tiện thể dọn dẹp một vài tạp ngư.” Ngô Tứ Ý cầm điện thoại nói.

Trương Minh Văn nghe thấy dọn dẹp tạp ngư, lập tức hiểu ra ý nghĩa.

“Ông tự mình cẩn thận một chút, mời cậu ấy đi cùng ông đi.” “Không cần đâu, chỉ là một vài tạp ngư nhỏ thôi, tôi có thể xử lý, cậu ấy đã quay về rồi.” Ngô Tứ Ý nói.

“Được, ông tự cẩn thận, luôn giữ liên lạc.” Trương Minh Văn nói xong, Ngô Tứ Ý bên kia cắt đứt kết nối.

“Đi!” Trương Minh Văn dẫn đội khảo cổ tiếp tục đi.

Những người xem livestream, nghe Trương Minh Văn và đồng bọn nói chuyện, không nhịn được bàn tán.

“Ngô giáo sư và tiểu ca hợp sức, bọn trộm mộ nước ngoài sắp gặp xui xẻo rồi.” “Đều chỉ còn tạp ngư thôi, xem ra Ngô giáo sư không nhàn rỗi đâu.” “Bọn trộm mộ nước ngoài đều bị thương, Ngô giáo sư dù lợi hại, cũng không nhất định đánh thắng được họ, nói không chừng là có người khác giúp đỡ.” “Lầu trên muốn nói, là gia tộc đạo mộ đúng không!” “Tôi đâu có nói……” Người trong phòng livestream bàn tán xôn xao, có người đang ngầm dẫn dắt dư luận.

Chương 88

Nhưng những người trong phòng đạo bá đều coi như không nhìn thấy, những người biết thì biết gia thế của Ngô Tứ Ý, những người không biết cũng lười hỏi.

Ngô Tứ Ý dù sao cũng là giáo sư hệ khảo cổ, nếu ngay cả sự tin tưởng cơ bản nhất cũng không có, còn dám dùng người sao?

Trong hành lang.

Hành lang so với mộ đạo trước đó hẹp hơn nhiều, hơn nữa bên trong không có tượng, chỉ có bích họa.

"Dựa theo quy cách của vương cung mà nói, chúng ta hiện tại vẫn chưa tính là tiến vào Tây Vương Mẫu Cung." Trương Minh Văn vừa đi vừa nói.

"Chúng ta vẫn chưa tiến vào Tây Vương Mẫu Cung sao?" Đội khảo cổ ngẩn ra.

"Còn xa lắm, còn một đoạn đường rất dài!" Trương Minh Văn giải thích.

"Vậy Tây Vương Mẫu từ cung điện đi ra hẹn hò với Chu Mục Vương sao?" Tiểu Vương có chút không hiểu.

"Chú ý lời nói, không phải tư hội (lén lút) mà là u hội (hẹn hò)." Trương Minh Văn sửa lại, sau đó nói: "Còn về việc họ vì sao phải hẹn hò ở bên ngoài, có lẽ là có bí mật gì đó." Ông đoán, Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương hẹn hò ở bên ngoài, không chỉ là nói chuyện trường sinh, mà hẳn còn có mục đích khác.

Sau khi xuyên qua hành lang, phía trước là cầu hành lang.

Hai bên cầu hành lang trống trải, không có cây cối cũng không có

kiến trúc, một màu đen kịt, rất trống vắng.

"Trương giáo sư cẩn thận, hai bên đều có Xích Quan Kê Xà!" Tần Ly trong phòng đạo bá nhắc nhở.

Trương Minh Văn nghe vậy dừng bước, dẫn đội khảo cổ lùi lại vài bước.

"Tiểu Ly, có cách giải quyết nào không?" Trương Minh Văn mở miệng hỏi.

"Hãy tháo những viên gạch lát đường ra, những viên gạch đó được làm từ bùn đất nung, có thể chống rắn!" Tần Ly tiếp tục nói.

Trương Minh Văn nghe vậy, không chút do dự, trực tiếp phân phó: "Tháo gạch ra!" Những viên gạch đó tuy có hoa văn, nhưng cũng chỉ là bùn đất nung, không ảnh hưởng gì.

Đội khảo cổ cầm cái xẻng nhỏ, cẩn thận cậy những viên gạch dưới đất lên.

Mỗi thành viên đội khảo cổ đều cầm một viên gạch.

Trương Minh Văn cân nhắc viên gạch trong tay, sau đó phân phó: "Đi theo tôi!" Đội khảo cổ một lần nữa từ hành lang, bước vào cầu hành lang.

Lần thứ hai đi vào, mỗi thành viên đội khảo cổ đều cầm một viên gạch.

Người biết thì là đội khảo cổ, người không biết còn tưởng là đám người đánh nhau.

Trong vực sâu đen kịt hai bên, đột nhiên sáng lên từng đôi mắt đỏ ngầu.

Nhưng chúng chỉ dám nhìn, mà không dám đến gần chút nào.

Tiểu Vương ném ra một viên gạch, những con Xích Quan Kê Xà

đó đều tan biến.

“Tôi còn tưởng dữ dằn lắm chứ, chỉ vậy thôi sao?” Tiểu Vương chế nhạo.

“Gạch trong tay, đạo mộ tôi có!” Tiểu Vương cân nhắc viên gạch trong tay, lần này hắn ta lấy bảy tám viên.

“Im miệng, chúng ta không phải đến đạo mộ, chúng ta đến để báo ân!” Trần Ninh bên cạnh quát một tiếng, Tiểu Vương lập tức không dám nói nhiều nữa.

Trương Minh Văn liếc nhìn Tiểu Vương, trong lòng ít nhiều vẫn có chút đề phòng.

“Trương giáo sư, trước đó ở Tần Lĩnh Mê Cung có nhiều điều đắc tội, nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ bồi thường.” Ngũ Thập Ngũ đi đến bên cạnh Trương Minh Văn nói.

Trương Minh Văn liếc nhìn hắn ta một cái, không nói gì, tiếp tục đi về phía trước. …… Trên đường, Tần An đang đi đến, bên tai hắn vang lên âm thanh của hệ thống. 【Đinh!

Phát hiện Tần Ly sử dụng ghi chú của ký chủ giúp đội khảo cổ vượt qua cầu hành lang, chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng: Áo choàng đen bất hoại! 】 Khi âm thanh của hệ thống vang lên, trong ba lô của Tần An, có thêm một bộ áo choàng và quần màu đen tuyền, giống như bộ Tần An đang mặc bây giờ.

“Đợi một chút, tôi đi thay quần áo.” Tần An nói với Hoắc Băng.

Hoắc Băng: ???

“Không phải, anh bị bệnh à?

Đang giữa đường thay quần áo, hơn nữa anh có mang quần áo theo sao?” Hoắc Băng nhìn bóng lưng Tần An rời đi, không nhịn được

nói.

“Phiền phức hơn cả phụ nữ.” Hoắc Băng thì thầm một câu.

“Tôi không phiền phức như các cô phụ nữ, vừa tan học là đi tắm.” Tần An đột nhiên đi đến phía sau Hoắc Băng nói.

Hoắc Băng giật mình, vội vàng kêu lên: “Anh không phải đi thay quần áo rồi sao?” “Thay xong rồi.” Tần An bình thản nói.

Hoắc Băng nhìn từ trên xuống dưới, không thấy có gì thay đổi.

Chỉ là quần áo dài thêm một đoạn, vừa vặn che đi cái ba lô đen ở eo, quần thì vừa vặn hơn một chút.

“Đâu có gì thay đổi.” Hoắc Băng thì thầm.

“Đi nhanh đi, Trương giáo sư và đồng bọn đợi không kịp rồi!” Tần An mở miệng nói.

Hoắc Băng đi được hai bước, đột nhiên nhớ ra câu Tần An vừa nói với mình.

“Khoan đã, sao anh biết tôi vừa tan học là đi tắm?” Hoắc Băng đột nhiên phản ứng lại, nhưng Tần An đã đi xa rồi.

“Anh giải thích rõ ràng cho tôi!” Hoắc Băng nhanh chóng đuổi theo chất vấn. …… Không xa Tây Vương Mẫu Cung.

Đao Ba Đức dẫn hơn mười tên lính đánh thuê trốn trong một cái hố, trốn tránh sự truy sát của Ngô Tứ Ý.

“Ông chủ, chúng ta hay là rút lui trước đi!” Joe đứng bên cạnh Đao Ba Đức nói.

Lúc này hắn ta, cảm nhận được sự khủng bố của Tứ gia!

Tứ gia cứ như vô cùng thâm nhập, bất kể họ đi thế nào, đều có thể gặp phục kích.

Còn có tay bắn tỉa trong bóng tối, mỗi phát một mạng, bắn chết tất cả lính đánh thuê bên cạnh họ.

Người như vậy, căn bản không thể dây vào.

Đao Ba Đức nhìn Joe, tát hắn một cái.

"Bốp!" Đao Ba Đức giận dữ nói: "Rút lui thế nào?" "Lần này tôi đã tiêu vài trăm vạn thuê lính đánh thuê, hơn nữa còn giả mạo thân phận, An Lạc tuyệt đối sẽ không tha cho chúng ta!" "Chúng ta tay không bỏ đi, không ai sẽ che chở chúng ta, chúng ta nếu mang theo trọng bảo mà đi, mới có một đường sinh cơ!" Nói xong, Joe cúi đầu im lặng.

Hắn đã lên thuyền giặc, không xuống được nữa rồi.

"Tôi hiểu Ngô Tứ Ý, hắn sẽ không dễ dàng giết tôi!" "Nếu không, tay bắn tỉa trong bóng tối đã giết tôi rồi!" Đao Ba Đức trầm giọng nói.

"Tại sao?" Joe không hiểu.

"A, Ngô Tứ Ý lòng dạ đen tối lắm, hắn muốn tôi sống, để tôi gánh tội thay hắn!" "Vậy anh có thể không gánh mà, hắn cũng có thể giết anh, đổ hết mọi chuyện cho anh!" Joe tiếp tục nói.

Đao Ba Đức nhìn hắn ta như nhìn một kẻ ngốc, nói: "Giết tôi, không ai có thể gánh tội thay hắn trong thời gian dài!" "Tôi không gánh tội thay hắn, tôi sẽ không còn giá trị lợi dụng, hắn sẽ giết tôi!" "Tứ gia, lòng dạ rất độc ác!

Nếu không, Ngô gia cũng khó có thể thay thế Trương gia!" Joe nghe câu nói phía sau này, không dám nói nhiều nữa.

Chỉ cần có thể sống là được.

"Ông chủ, anh em của tôi chết nhiều như vậy, ông phải tăng tiền!" Đội trưởng lính đánh thuê đi đến trước mặt Đao Ba Đức.

“Đợi mọi chuyện kết thúc, tôi sẽ trả thêm cho anh một ngàn vạn!” “Nhưng tiền đề là, anh phải hộ tống tôi ra ngoài, ra ngoài rồi tiền mới là của anh, không ra được, vậy thì cùng chết đi.” Đao Ba Đức trực tiếp nói.

Đội trưởng lính đánh thuê, nhìn các huynh đệ của mình, nói: “Chúng tôi bây giờ hộ tống anh ra ngoài, chúng tôi không muốn mạo hiểm nữa.” “Bây giờ ra ngoài, không có tiền!

Đợi tôi lấy được đồ, tôi sẽ trả thêm tiền cho anh!” Lính đánh thuê nghe thấy tăng tiền, nói: “Hai ngàn vạn!” “Được!” Đao Ba Đức không hề để ý.

Dù sao chỉ cần lấy được đồ, tiền cũng không phải mình bỏ ra.

Không lấy được, thì cùng nhau tiêu đời.

Mà lúc này Ngô Tứ Ý, lại như mèo vờn chuột, ung dung tự tại, từ từ trêu chọc Đao Ba Đức.

“Lão Đức à, mấy năm nay ngươi đã gánh không ít tiếng xấu thay ta, lần này, thì không cần ngươi nữa.” “Dù sao, ta là Ngô giáo sư, chứ không phải Tứ gia đâu a!” Ngô Tứ Ý cười nham hiểm, bây giờ hắn ta không còn là Tứ gia năm xưa nữa.

Chương 89

Hắn ta bảo tiểu ca thần bí đừng giết Đao Ba Đức, chỉ là muốn tự tay mình làm mà thôi.

Dù sao, cũng là bạn bè lâu năm rồi, phải tự mình tiễn hắn một đoạn cuối cùng.

"Tứ gia, đều đã sắp xếp xong xuôi rồi!" Người của Ngô gia tiến lên nói.

"Vậy thì tốt, Đao Ba Đức đạo mộ cả đời, đến cuối cùng, hãy để hắn chết trong mộ đi!" Ngô Tứ Ý lười biếng nói, khoanh tay đứng dậy, đi về phía Tây Vương Mẫu Cung.

"Thông báo cho các gia tộc lớn, lần này Tây Vương Mẫu Cung đừng nhúng tay vào." Ngô Tứ Ý bóc quýt, phân phó cho cấp dưới.

"Tứ gia, nếu họ không nghe thì sao?" Một miếng quýt trong tay Ngô Tứ Ý rơi xuống đất, dính chút bụi bẩn, hắn ta dẫm chân lên, nước bắn tung tóe khắp nơi.

"Không nghe, vậy thì ăn đòn thôi." Nói xong, Ngô Tứ Ý đưa nửa quả quýt còn lại sau khi ăn cho cấp dưới, và nói: "Hãy chia nửa quả quýt này cho các gia tộc lớn ăn đi, họ đạo mộ cũng không dễ dàng gì." "Vâng!" Ngô Tứ Ý khoanh tay, dẫn hơn một trăm người của Ngô gia, xuyên qua khu rừng, đi chặn giết Đao Ba Đức. …… Tây Vương Mẫu Cung.

Mọi người xuyên qua cầu hành lang, đi đến một sân viện.

Sân viện này rất lớn, hơn nữa trên đất cũng có không ít đá lạ, chỉ là trên đá lạ và trên đất, đều có vết tích của những con rắn lớn bò qua.

Ngay cả những cây cổ thụ to lớn, cũng có vết rắn.

Mọi người tìm kiếm một lúc trong sân viện, đột nhiên có một thành viên đội khảo cổ, phát hiện ra một lối đi rất lớn.

"Giáo sư, ở đây hình như có một lối đi." Trương Minh Văn nghe xong, lập tức đi qua nghiên cứu.

Lối đi này giống như vảy rắn da rắn vậy, hơn nữa còn quấn quanh những tảng đá lạ, những tảng đá lạ đều đã vỡ không ít.

"Đây không phải lối đi, đây là lớp da rắn khổng lồ lột ra!" Trương Minh Văn lập tức bừng tỉnh.

Lời này vừa ra, mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Lớp da lột này, còn cao hơn cả người, hơn nữa không biết dài bao nhiêu.

Nếu thật sự là lớp da rắn khổng lồ lột ra, vậy con rắn này phải lớn đến mức nào?

Mọi người đơn giản là không dám tin, nếu gặp phải, gần năm mươi người bọn họ, có lẽ cũng chỉ đủ cho con rắn lớn ăn nửa bụng thôi.

"Tôi bây giờ hiểu đây là nơi nào, nơi này nếu không có gì bất ngờ, là nơi Tây Vương Mẫu nuôi rắn lớn." Trương Minh Văn nói.

"Ở đây có không ít cống thoát nước, nhưng không có một con Xích Quan Kê Xà nào, xem ra Tây Vương Mẫu lúc đó chính là dựa vào con rắn lớn này, để kiểm soát Xích Quan Kê Xà." Ngũ Thập Ngũ mở miệng nói.

"Khó nói, phải đến mộ thất nhìn thấy sự thật mới có thể hiểu được." Trương Minh Văn mở miệng nói.

"Lớn như vậy, sẽ không phải là rồng chứ?" Có một thành viên đội khảo cổ đưa ra nghi vấn.

“Không thể nào, nếu là rồng, sẽ không có da rắn lột ra!” “Còn nhớ Ly Long trong Tần Lĩnh Mê Cung không?

Chúng đâu có da rắn lột ra.” Trương Minh Văn giải đáp.

“Bây giờ vấn đề duy nhất là, con rắn lớn đó còn sống hay không?” Tiểu Vương đưa ra vấn đề lớn nhất.

Mọi người nghe vậy, đều rơi vào im lặng.

Vạn nhất còn sống, gặp phải thật sự là đi nộp mạng.

Hơn nữa còn lực bất địch!

“Có tiểu ca ở đây, chắc sẽ không có chuyện gì đâu.” Trương Minh Văn nói.

“Tiếp tục đi thôi, rắn lớn thường được nuôi bên ngoài cung điện, để bảo vệ cung điện, đợi đi qua đây, thì gần như đã tiến vào Tây Vương Mẫu Cung.” Trương Minh Văn nói xong, dẫn đội khảo cổ tiếp tục đi.

Sân viện này là nơi nuôi rắn lớn, bản thân cũng không có nguy hiểm lớn, vì vậy đi qua sân viện, rất đơn giản.

Bên ngoài Tây Vương Mẫu Cung.

Tần An và Hoắc Băng lần lượt đi vào.

“Tôi đã giải thích rồi, là cô mỗi ngày khi về nhà, mở vòi nước, tôi nghe thấy tiếng nước chảy.” Tần An một lần nữa giải thích.

“À, tôi tin rồi.” Hoắc Băng lạnh lùng “à” một tiếng.

Tuy nói vậy, nhưng Tần An nhìn ra được, cô không tin.

“Thật ra thì, tôi cũng chỉ nhìn…..

à không phải, chỉ nghe thấy một lần.” Tần An nói nhỏ.

Hoắc Băng: !!!

“Anh còn nói không nhìn, anh nói lỡ miệng rồi!” “Suỵt!” Tần An gọi Hoắc Băng lại.

Hoắc Băng thấy Tần An nghiêm túc như vậy, im lặng.

“Trương giáo sư và đồng bọn gặp nguy hiểm rồi, chúng ta phải nhanh chóng đi!” Tần An trầm giọng nói, sau đó tăng tốc độ bước chân.

“Sao tôi không nghe thấy gì?” Hoắc Băng nhíu mày, không nghe thấy chút âm thanh nào.

Chẳng lẽ thính lực của Tần An thật sự rất tốt?

Đương nhiên không phải!

Vừa nãy Tần An chỉ nói bừa mà thôi.

Nhằm mục đích chuyển hướng sự chú ý của Hoắc Băng.

Hơn nữa, trong Tây Vương Mẫu Cung từng bước đều nguy hiểm, biết đâu họ thật sự gặp nguy hiểm thì sao. …… Bên ngoài sân viện.

Trương Minh Văn dẫn đội khảo cổ xuyên qua sân viện nuôi rắn, tiến vào một điện đường.

Trong điện đường rộng lớn, hai bên trái phải đứng đầy những tượng đất đầu chim thân người.

Hơn nữa nhìn phía trước nhô lên hai bọc nhỏ, những thị vệ này hẳn đều là nữ.

Cuối điện đường có một bậc thang, trên bậc thang có một vương vị.

“Đây hẳn là nơi Tây Vương Mẫu thiết triều.” Trương Minh Văn mở miệng nói.

Trong điện đường có chín cây cột rất cao, trên cột bao bọc một lớp

đồng xanh, còn khảm cả minh châu.

Mà vương vị càng tinh xảo, làm bằng ngọc, viền bằng đồng xanh.

Bậc thang tổng cộng có chín tầng, người xưa lấy số chín làm cực điểm, Tây Vương Mẫu cũng tương tự như vậy.

"Đại ca, nếu chúng ta mang cái vương vị này ra ngoài bán, cả đời này không phải lo ăn uống." Tiểu Vương nhìn vương vị xa hoa, không nhịn được nói.

Trương Minh Văn nhìn Tiểu Vương bằng ánh mắt sâu sắc, lạnh lùng nói: "Cậu muốn sao?" "Muốn….. không muốn không muốn." Tiểu Vương lắc đầu.

Nói nhảm, cái này dám muốn sao?

Nếu muốn, cả đời sau phải ở trong tù rồi.

Lần này theo đội khảo cổ livestream, nếu không biểu hiện tốt, e là ra ngoài sẽ bị mời đi uống trà.

"Ghi lại những thứ có giá trị, hút cạn không khí bên trong, sau đó rời đi." Trương Minh Văn phân phó đội khảo cổ.

Để không làm đồ vật bị oxy hóa, họ đã mang theo bơm chân không, có thể hút cạn oxy, khiến nơi này rơi vào trạng thái chân không.

Tiểu Vương đưa tay sờ vào vương vị, rõ ràng rất động lòng.

Khi tay hắn ta chạm vào tay vịn của vương vị, chỉ nghe thấy một tiếng "cạch".

Tay vịn từ từ xoay chuyển, viên ngọc trên vương vị sáng lên.

"Rầm!" "Bùm!" Cửa điện đường đột nhiên đóng sập lại, minh châu trên chín cây cột, phát ra ánh sáng rực rỡ, hòa quyện với viên bảo châu trên tay vịn, chiếu sáng toàn bộ điện đường.

“Tôi….. tôi không cố ý đâu……” Tiểu Vương yếu ớt nói.

Chương 90

Trong phòng livestream, một trận chửi bới vang lên.

“Mẹ kiếp, đúng là chó không bỏ được tật ăn shit, Tiểu Vương ở Tần Lĩnh Mê Cung gây rối thì thôi đi, ở Tây Vương Mẫu Cung còn làm loạn!” “Cái tên Tiểu Vương này lòng dạ đen tối thật!” “Loại người này mạnh mẽ kiến nghị đuổi khỏi đội khảo cổ!” “Hắn ta vốn dĩ không phải đội khảo cổ, nên đuổi hắn ta khỏi Tây Vương Mẫu Cung mới đúng.” Trên mạng một trận chửi bới, mà bên phòng đạo bá thì lo lắng không thôi. …… Trên cầu hành lang.

Tần An cảm nhận được động tĩnh, một lần nữa tăng tốc độ.

“Chúng ta phải nhanh lên, chậm trễ sợ Trương giáo sư và đồng bọn không chống đỡ nổi!” Tần An mở miệng nói.

Hoắc Băng một đường chạy theo sau, trước ngực là sóng cuộn dữ dội.

Mà trong điện đường.

Tiểu Vương yếu ớt đi bên cạnh đại ca mình, hắn ta biết mình lại gây họa rồi.

“Trần Ninh, thắp đèn!” Ngũ Thập Ngũ trầm giọng nói.

“Ừm.” Trần Ninh gật đầu, thắp nến ở góc tường.

Khi nến cháy lên, rất nhanh biến thành lửa xanh u u.

“Ngũ ca, có chuyện rồi.” Trần Ninh sắc mặt nặng nề nói.

Khi ánh sáng của minh châu chiếu rọi lên các tượng đất, đất trên tượng đất bong tróc, những quái vật đầu chim thân người đó, lần lượt sống dậy.

“Cẩn thận!” Trương Minh Văn kêu lên, đội khảo cổ lần lượt lùi về một bên, rút cuốc sắt và xẻng sắt ra phòng thủ.

“Xin lỗi các vị, huynh đệ của tôi đã gây phiền phức cho các vị rồi.” Ngũ Thập Ngũ nhảy đến trước mặt đội khảo cổ, che chắn mọi người phía sau.

Đây là họa do huynh đệ hắn gây ra, nên do Mạc Kim Giáo Úy hắn gánh vác.

Trương Minh Văn ánh mắt lạnh lẽo, đặt ba lô xuống, từ trong ba lô lấy ra một thanh đoản đao.

“Trương giáo sư, ông lùi lại, đừng để bị thương.” Đội khảo cổ che chắn Trương Minh Văn phía sau.

Trương Minh Văn tiến lên một bước, rút đoản đao ra khỏi bao.

“Xoạt!” Bảo đao ra khỏi vỏ, ánh đao lấp lánh.

Trương Minh Văn cởi áo khoác ngoài ra, ném cho đội khảo cổ.

“Ai, tôi khó khăn lắm mới được chính thức cất nhắc, thật không muốn ra tay a.” Trương Minh Văn bất lực nói.

Tuy là người ngoại tộc, nhưng thực lực của hắn cũng không yếu.

Chỉ là trước ống kính drone, phải giả vờ là một Trương giáo sư yếu đuối.

Hắn có thể trở thành bạn bè với Ngô Tứ Ý, không phải không có nguyên nhân.

Lần này nguy nan, hắn không thể không ra tay, nếu không đội khảo cổ sẽ không một ai thoát được.

Tiểu Vương nhặt lấy viên gạch mà mình đã ném xuống đất, nắm chặt trong tay, lấy viên gạch làm vũ khí.

Hàng trăm Thanh Điểu Thị Vệ, tay cầm các loại vũ khí, giết về phía đội khảo cổ.

Trương Minh Văn lăng không nhảy lên, dùng đầu gối đá bay hai Thanh Điểu Thị Vệ, sau đó vung đao chém xuống, trực tiếp chặt đầu!

Hắn vừa ra tay, lập tức kinh ngạc đội khảo cổ, cũng như tất cả mọi người trong phòng livestream.

"Đậu xanh, cái này mẹ nó còn là Trương giáo sư yếu đuối sao?" "Cái này mẹ nó không yếu hơn tiểu ca đâu!" "Tiểu ca làm một phát giết sạch đi!" "Khoan đã, Trương giáo sư mạnh như vậy, vì sao khi ở Tần Lĩnh Mê Cung, lại trông yếu đuối không chịu nổi?" "Lúc đó còn chưa được chính thức cất nhắc mà!" Trong phòng đạo bá.

Một đám chuyên gia và giáo sư đều ngây người.

Ngô Tứ Ý rất mạnh họ biết, nhưng không ngờ Trương Minh Văn cũng mãnh liệt như vậy!

"Cái này mẹ nó cũng là giáo sư sao?

Các giáo sư đại học Kinh Châu của các người, đều là quái vật gì vậy?" Người phụ trách các bộ phận liên quan, trực tiếp bị ngây người.

"Tôi nói rõ trước, lão Trương thám mộ bao nhiêu năm nay, chưa từng ra tay!" Lý giáo sư giải thích.

"Lão Trương cũng mãnh liệt chứ, dù sao giáo sư khảo cổ, không có kẻ yếu đâu." Lời của chuyên gia Chu vang lên trong phòng đạo bá.

"Đừng nói lung tung!" Lý giáo sư bên cạnh mở miệng nói. …… Trong điện đường.

Trương Minh Văn vừa ra tay kinh ngạc tất cả mọi người, nhưng sau đó thì không còn nữa.

Các Thanh Điểu Thị Vệ khác ra tay, trực tiếp quét bay Trương Minh Văn.

"Trương giáo sư!" Đội khảo cổ kêu lớn, lập tức đỡ Trương Minh Văn dậy.

"Cuối cùng cũng già rồi." Trương Minh Văn ôm ngực nói.

Ngũ Thập Ngũ và Tiểu Vương đồng thời ra tay, nhưng rất nhanh đã bị Thanh Điểu Thị Vệ chặn lại.

Cơ thể Thanh Điểu Thị Vệ cứng như sắt, đao thương bất nhập.

Chỉ có chặt đầu chim của chúng, chúng mới ngã xuống.

Mà Tiểu Vương, gạch đã vỡ nát, mới đánh ngã được một con.

Hắn ta phun ra một ngụm máu bọt, lạnh lùng nói: "Bà nội nó, cứng vậy!" "Ngũ ca, cửa điện không mở được!" Trần Ninh đứng ở cửa điện nói.

Đang nói, chỉ nghe thấy một tiếng động lớn.

"Rầm!" Cửa mở rồi!

Tần An tay phải cầm Hắc Kim Cổ Đao, bước chân nặng nề đi vào.

Hoắc Băng khuỵu gối trái, chân phải duỗi thẳng, ngồi xổm trên đất, giương cung phản khúc.

"Hưu hưu hưu……" Phàm là Thanh Điểu Thị Vệ xuất hiện trước mặt Tần An, đều bị Hoắc Băng bắn trúng đầu.

Tần An vung đao chém xuống, đầu chim của Thanh Điểu Thị Vệ lần lượt rơi xuống.

Dưới đầu chim của Thanh Điểu Thị Vệ, có một vết đỏ.

Men theo vết đỏ này chém xuống, là có thể chặt đầu chim.

Tần An quay đầu nhìn Ngũ Thập Ngũ và Tiểu Vương, đá hai món

vũ khí xuống trước mặt họ, lạnh lùng nói: "Mở đường!" Ngũ Thập Ngũ và Tiểu Vương nhặt vũ khí lên, chạy đến trước mặt Tần An, mở ra một con đường cho Tần An.

Thanh Điểu Thị Vệ dường như nhìn ra ý nghĩ của Tần An, lần lượt lao lên bậc thang, chặn đường Tần An.

Tiểu Vương và Ngũ Thập Ngũ mở đường trước mặt Tần An, nhưng hai người họ căn bản không đủ.

"Đừng để họ xem thường đội khảo cổ chúng ta, theo tôi cùng nhau, mở đường cho tiểu ca thần bí!" Trương Minh Văn cầm đoản đao, dẫn đội khảo cổ đi mở đường cho Tần An.

Hoắc Băng cầm cung phản khúc đi vào, hỗ trợ từ xa.

Tần An cầm đao tiến lên, mỗi bước đi đều có vô số Thanh Điểu Thị Vệ ngã xuống.

Thậm chí không cần hắn đích thân ra tay.

Khi Tần An bước lên bậc thang, vô số Thanh Điểu Thị Vệ lập tức lao đến tấn công.

Ngũ Thập Ngũ và Tiểu Vương cầm vũ khí, phía trước đánh bay Thanh Điểu Thị Vệ.

Đội khảo cổ ở hai bên hỗ trợ và đối phó với Thanh Điểu Thị Vệ đến từ hai bên.

Đám Thanh Điểu Thị Vệ này giống như những cỗ máy không có cảm xúc, cơ thể cứng rắn, nên ra tay không được linh hoạt cho lắm.

Nhưng dù vậy, Ngũ Thập Ngũ và Tiểu Vương vẫn khó cản.

Tần An vung Hắc Kim Cổ Đao, chém đầu Thanh Điểu Thị Vệ, sau đó từng bước một, đi đến trước vương vị.

Khi Tần An bước lên, Thanh Điểu Thị Vệ không dám tiến lên,

dường như rất sợ vương vị.

Tần An quay người ngồi xuống vương vị, Hắc Kim Cổ Đao cắm bên cạnh, giống như một vị vua vậy.

"Quỳ xuống!" Tiểu Vương "phịch" một tiếng liền quỳ xuống.

Chương 91

Thanh Điểu Thị Vệ lần lượt quỳ xuống, đối với chúng mà nói, ai ngồi lên vương vị thì người đó là vua của chúng.

Ngũ Thập Ngũ kéo Tiểu Vương đang gây rắc rối dậy, kéo sang một bên.

Tần An lạnh lùng nhìn Thanh Điểu Thị Vệ, nhắm mắt thư giãn một chút, nói: "Hãy chém những cái đầu không thuộc về mình xuống!" Cùng với lời nói của Tần An vang lên, Thanh Điểu Thị Vệ lần lượt cầm vũ khí lên, tự chém đầu mình xuống.

Người trong phòng livestream nhìn thấy cảnh tượng này, trực tiếp bị sốc.

"Đậu xanh, tiểu ca thần bí chẳng lẽ là vua thật sao?" "Tiểu ca đẹp trai quá, tiểu ca em nguyện ý nhập hậu cung của anh!" "Tiểu ca có thể ra lệnh, xem ra có liên quan đến Tây Vương Mẫu Cung a!" "Thế nào mới gọi là vua?

Đây chính là!" Người trong phòng đạo bá đều ngây người, bao gồm cả Tần Ly.

"Đó có thật sự là anh trai mình không?" Tần Ly thì thầm. …… Trong điện đường.

Trương Minh Văn đi lên, đứng bên cạnh nói: "Cái đó, đừng phá hủy cổ vật!" Tần An đứng dậy khỏi vương vị, thu lấy bảo châu rơi ra từ vương vị.

"Đó là cổ vật……" Tần An ngẩng đầu nhìn Trương Minh Văn một cái, vẫn tiếp tục bỏ bảo châu vào túi.

Tần An muốn, ai cũng không ngăn cản được.

“Những Thanh Điểu Thị Vệ này là tình huống gì?” Trương Minh Văn không nhịn được hỏi.

“Sản phẩm thất bại.” Tần An dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Sản phẩm thất bại của trường sinh.” “Ý gì?” “Trường sinh bằng cách hoán đổi đầu!” Tần An trực tiếp nói.

“Năm đó Tây Vương Mẫu khi giết người Thành Ma Quỷ đã thử nghiệm, đầu người rời khỏi cơ thể, đầu sẽ cảm thấy cơ thể không còn nữa.” “Vì vậy, nàng ta nghĩ rằng đầu là căn bản của con người, cũng là vật phẩm quan trọng để kiểm soát cơ thể.” “Nàng ta nuôi một đám chim xanh, lúc đó nàng ta đã thử nghiệm, dùng đầu người và đầu chim xanh hoán đổi cho nhau, xem có trường sinh được không.” Lời giải thích tiếp theo của Tần An, khiến mọi người cảm thấy một trận lạnh lẽo.

“Tây Vương Mẫu, quá độc ác!” Ngũ Thập Ngũ lắc đầu nói.

Người trong phòng livestream cũng đầy phẫn nộ.

“Mẹ nó, vì một cái thí nghiệm mà giết nhiều người như vậy, cái con mụ này cũng quá độc ác rồi!” “Người cổ đại vì cầu trường sinh không từ thủ đoạn, Tây Vương Mẫu cũng vậy.” “Đừng quên, còn có Tần Thủy Hoàng của chúng ta.” “Tần Thủy Hoàng là bị Từ Phúc hại chết!” Bên phòng đạo bá, cũng là một trận im lặng.

Họ không thể bình luận về người cổ đại, đây là việc của các nhà sử học.

Điều họ có thể làm, chỉ là khai quật ra sự thật. …… Trong điện đường.

Sau khi Trương Minh Văn im lặng, nhìn về phía Tần An hỏi: “Vậy họ có trường sinh không?” Tần An lạnh lẽo liếc nhìn Trương Minh Văn một cái, nói: “Sản phẩm thất bại, trở thành những con rối không

có linh trí." "Chỉ biết nghe lệnh của vua trên vương vị!" Tần An nói xong chỉ vào thiên điện bên cạnh.

"Đi thiên điện xem thử đi!" Tần An nói xong, một lần nữa ngồi xuống vương vị.

Trương Minh Văn sau khi im lặng, dẫn đội khảo cổ đi mở cửa thiên điện.

Khi cửa vừa mở ra, Trương Minh Văn và đồng bọn ngẩn ra.

Trong thiên điện, đứng hàng trăm con chim xanh.

Đầu của chúng, là đầu phụ nữ, thân thì là chim xanh.

Cùng với cánh cửa thiên điện mở ra, chúng lần lượt ngẩng đầu lên, vỗ cánh bay ra ngoài.

"Quỳ xuống!" Tần An hô lớn một tiếng, Tiểu Vương chân mềm nhũn, nhưng may mắn được Ngũ Thập Ngũ kéo lại.

Chim xanh bay đến dưới vương vị, cúi đầu xuống.

"Chém xuống đi!" Tần An nhìn về phía Trương Minh Văn.

Trương Minh Văn do dự một chút, nhắm mắt thư giãn rất lâu, mới cầm đoản đao, chém đầu chim xanh.

Cảnh tượng này rất đẫm máu, nên đã bị làm mờ.

Khi tất cả đầu chim xanh đã bị chém xuống, Trương Minh Văn đặt đầu của chúng lại.

Lắc đầu thở dài: "Họ đều là những thiếu nữ hoa quý a!" "Vì Tây Vương Mẫu trường sinh mà hiến dâng sinh mạng, quả thật thảm thương." Hoắc Băng bên cạnh nói.

"Cái đó tiểu ca, hay là đứng dậy đi, đừng ngồi hư mất." Trương Minh Văn không nhịn được nói.

Tần An không để ý đến hắn, mà vẫn ngồi trên vương vị, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve tay vịn.

Trương Minh Văn thấy Tần An không đứng dậy, chỉ đành nói trước: "Hãy chôn thi thể đi, họ cũng nên được siêu thoát rồi." Đội khảo cổ khiêng thi thể đến sân viện nuôi rắn, sau đó đào hố.

Trương Minh Văn không nhịn được hỏi: "Anh ngồi trên đó làm gì?" "Chôn xong người thì các anh đi trước đi, tôi trấn áp một thời gian." Tần An nói với hắn.

Trương Minh Văn tuy không biết Tần An muốn trấn áp cái gì, nhưng nghe thì rất nguy hiểm.

"Vậy được, tôi đi bảo họ tăng tốc độ!" Sau khi Trương Minh Văn rời đi, Tần An nhắm mắt ngồi trên vương vị.

Dưới vương vị, có một cái động đen kịt, trong động có một con rắn lớn khổng lồ đang bò.

Nó cảm nhận được điện đường bị mở ra, mới từ bên trong đi ra.

Chỉ là cảm nhận được có người ngồi trên vương vị, nên mới không đi ra.

Tần An một khi rời khỏi vương vị, không còn trấn áp, nó sẽ lập tức xông ra ngoài.

Không phải Tần An muốn ngồi, mà là hắn phải trấn áp.

Trong sân viện.

Khi cái hố lớn đã đào xong, đội khảo cổ khiêng thi thể vào chôn.

"Chúng ta đi thôi!" Trương Minh Văn bước ra nói.

"Không đợi tiểu ca thần bí nữa sao?" Tiểu Vương mở miệng hỏi.

"Cậu ấy còn phải ngồi một lúc, lát nữa sẽ đi theo." Trương Minh

Văn nói.

“Cậu ấy không phải muốn xưng vương đấy chứ!” Hoắc Băng thì thầm, đi vào điện đường.

Trong điện đường.

Hoắc Băng vừa đạp chân vào, cả điện đường liền vang lên ầm ầm như thể có địa chấn.

“Thế này là sao?” Hoắc Băng nhíu mày hỏi.

“Cô trở lại làm gì?” Tần An lạnh lùng nói.

“Mau đi đi!” Thấy Tần An gấp gáp như vậy, Hoắc Băng không nói hai lời liền xoay người bỏ chạy.

Cô không ngốc, có thể phân biệt phải trái, biết Tần An có lẽ đang trấn áp thứ gì đó.

Chờ cô rời đi, Tần An dùng sức gõ mạnh vào tay vịn, cả điện đường mới yên tĩnh trở lại.

Con đại xà đang nằm dưới chỗ hắn ngồi cũng ngừng xao động, trực tiếp bơi đi.

Tần An nhặt Hắc Kim Cổ Đao trên đất đeo ra sau lưng, bước đi không hề phát ra tiếng động nào, lặng lẽ rời đi. ***** Bên ngoài Tây Vương Mẫu Cung.

Đao Ba Đức cùng những người khác chạy trối chết đến cửa cung.

“Hahaha… Tôi đã nói Tứ Gia sẽ không giết tôi mà!” Đao Ba Đức nhìn Tây Vương Mẫu Cung ở ngay gần, nhịn không được cười lớn.

Hắn nhìn Ngô Tứ Ý không đuổi theo, nghênh ngang đi vào Tây Vương Mẫu Cung.

Ở phía xa, người nhà họ Ngô đang theo dõi, dùng thiết bị liên lạc

báo tin cho Ngô Tứ Ý.

“Tứ Gia, Đao Ba Đức bọn họ đã vào Tây Vương Mẫu Cung hết rồi.” Ngô Tứ Ý nghe xong câu này, thản nhiên nói: “Được, đã đến lúc tôi ra tay rồi.” “Lão bằng hữu, để tôi tiễn anh một đoạn đường cuối cùng vậy.” Ngô Tứ Ý vận động gân cốt một phen, rồi bước vào Tây Vương Mẫu Cung.

Khoảnh khắc cuối cùng, hắn muốn tự mình kết thúc.

Đã thả cá lâu như vậy, bây giờ là lúc thu lưới rồi. ***** Xa Mã Đạo.

Trương Minh Văn dẫn người đi qua điện đường, tiến vào Xa Mã Đạo.

Xa Mã Đạo rộng thênh thang, có thể cho hai cỗ xe ngựa cùng lúc đi qua.

Hai bên Xa Mã Đạo đều là tường đá, không biết dẫn tới đâu.

Chương 92

Việc duy nhất Trương Minh Văn có thể làm bây giờ là đi theo Xa Mã Đạo, rồi chờ Tiểu ca đuổi tới.

Trong Xa Mã Đạo tối đen như mực, không có chút ánh sáng nào, dù dùng đèn pin cực mạnh chiếu rọi, tầm nhìn cũng chỉ được năm mươi mét.

Môi trường tối tăm như vậy rất dễ khiến người ta căng thẳng, sợ hãi.

"Giáo sư Trương, ông nói trong bóng tối này, liệu có thứ gì bẩn thỉu không?" Một thành viên đội khảo cổ hỏi.

"Đừng sợ, đây chỉ là con đường Tây Vương Mẫu dùng khi xuất hành, sẽ không có nguy hiểm gì." Trương Minh Văn an ủi.

"Huống hồ chúng ta còn có Tiểu ca ở đây, lát nữa Tiểu ca đến thì sẽ không sao nữa." Thành viên đội khảo cổ nghe xong lời của Trương Minh Văn, nỗi sợ hãi trong lòng tiêu tán đi một ít. ***** Ở phía xa sau lưng bọn họ, là Hoắc Băng đang một mình bước đi.

"Sớm biết tối thế này thì đợi Tần An đi cùng rồi." Hoắc Băng lẩm bẩm.

Cô nhanh chóng đi một đoạn, nhưng vẫn không đuổi kịp đội khảo cổ, cô cũng không biết đội khảo cổ đã đi xa đến mức nào rồi.

Trong môi trường tối tăm rất dễ khiến người ta suy nghĩ lung tung, Hoắc Băng cũng không ngoại lệ.

Đi một lúc, cô đột nhiên dừng bước, vẽ vòng tròn trên mặt đất.

"Thôi, vẫn là đợi Tần An đến rồi đi tiếp vậy." Hoắc Băng lẩm bẩm.

Đội khảo cổ phía trước cô không đuổi kịp, cô đành phải đợi Tần An ở phía sau.

Hơn nữa cô cảm giác Xa Mã Đạo này, càng đi càng dễ khiến người ta mất tập trung, sợ hãi.

Trực giác mách bảo cô, Xa Mã Đạo này nhất định có vấn đề.

Ở phía xa sau lưng cô, Tần An đang chậm rãi đi tới.

Tần An thôi thúc Bạch Kim Đồng, dù trong đêm tối cũng có thể nhìn rõ đường đi.

Mọi thứ trong Xa Mã Đạo đều thu vào tầm mắt hắn.

Bước chân của hắn tương đối chậm, mỗi bước đi đều được tính toán trong lòng.

Xa Mã Đạo này thực ra không dài, điểm chí mạng của nó nằm ở sự trống trải, dễ làm rối loạn tâm thần con người, khiến người ta lạc lối ở đây.

Tần An đi một lúc, đột nhiên nhìn thấy mấy vòng tròn trên mặt đất.

"Ừm?

Đội khảo cổ để lại à?" Tần An nhíu mày.

"Không đúng, là Hoắc Băng, chỉ cô ấy rảnh rỗi mới vẽ vòng tròn." Tần An sau đó nghĩ đến Hoắc Băng.

"Chắc cô ấy không lạc trong Xa Mã Đạo này chứ?" Tần An nghĩ đến đây, liền xoay người đi theo hướng khác.

Tuy nhiên lần này hắn không khởi động Bạch Kim Đồng, mà như một người bình thường, đi lang thang vô định ở đây.

Nếu Hoắc Băng lạc lối ở đây thì rất khó tìm, Xa Mã Đạo này là

một mê cung, trông thì thẳng tắp là đại đạo, nhưng thực tế lại bốn phương tám hướng.

Có thể anh và người khác sát vai đi qua, nhưng anh cũng không thấy đối phương, càng không nghe thấy tiếng của đối phương.

Tần An muốn tìm Hoắc Băng, chỉ có cách tự mình cũng lạc đường thì mới có thể tìm thấy.

Và lúc này Hoắc Băng, ngày càng sợ hãi.

Các loại cảm giác kinh hoàng dâng lên trong lòng.

Cô ôm vũ khí, ngồi xổm xuống đất, cảnh giác bốn phía.

Tần An, anh mau đến đi!

Khoảnh khắc này của cô, vô cùng nhớ nhung Tần An. ***** Đội khảo cổ.

Trương Minh Văn dẫn đội khảo cổ đi nửa ngày, càng đi càng yên tĩnh, Xa Mã Đạo này giống như không có điểm cuối vậy, không nhìn thấy đích đến.

"Xa Mã Đạo này quái dị thật, Giáo sư Trương bọn họ đi một tiếng đồng hồ rồi, đường dù dài cũng phải có điểm cuối chứ?" "Cái tôi quan tâm là, trong con đường tối đen này, liệu có thứ gì nhảy ra không?" "Cách màn hình mà tôi còn thấy sợ." "Xa Mã Đạo không có lối thoát." Phía phòng livestream.

Lý giáo thụ cùng những người khác nhìn khung cảnh không ngừng lặp lại, không khỏi bắt đầu suy tư.

"Dữ liệu phân tích ra chưa?

Đội khảo cổ bọn họ có phải đang dậm chân tại chỗ không?" Bộ phận liên quan hỏi.

"Không thể phân tích, mỗi viên gạch tường trong Xa Mã Đạo gần

như y hệt nhau, rất khó phán đoán Giáo sư Trương bọn họ có đang dậm chân tại chỗ không." Nhân viên kỹ thuật nói.

Những viên gạch tường đó gần như giống hệt nhau, căn bản không phân tích được gì.

Dù chỉ là một vài milimét cũng không có.

"Tiểu Ly, em có ý kiến gì không?" Người phụ trách bộ phận liên quan sau đó nhìn về phía Tần Ly.

"Giáo sư Trương bọn họ, có lẽ là đã mất đi tâm trí.

Xa Mã Đạo này thực ra không dài, chỉ là tâm trí rối loạn nên mới không đi ra được." Tần Ly nói.

Trương Minh Văn nghe thấy lời này, dừng bước, ngẩng đầu hỏi: "Có cách nào không?" "Nhắm mắt đi ba trăm bước!" Tần Ly thẳng thắn nói.

Đây là phương pháp được ghi lại trong nhật ký, chỉ có như vậy, mới có thể đi ra ngoài.

"Đi với mắt nhắm cũng có nguy hiểm, sẽ đâm vào tường." Tần Ly nhắc nhở.

Trương Minh Văn nghe thấy phương pháp của Tần Ly, lấy ra một sợi dây thừng.

"Các cậu nắm lấy dây đi theo tôi, tôi hô dừng thì dừng!" Trương Minh Văn nói với mọi người.

Các thành viên đội khảo cổ đều nắm chặt dây thừng, nhắm mắt lại.

Trương Minh Văn đi ở phía trước nhất, nhắm mắt, kéo đội khảo cổ tiến lên.

"Khi nào chưa ra khỏi thì không được mở mắt!" Trương Minh

Văn đặc biệt nhắc nhở một câu.

“Mở mắt ra thì sao ạ?” Tiểu Vương hỏi.

“Sẽ vĩnh viễn lạc trong Xa Mã Đạo.” Tần Ly nói trong phòng livestream.

Tiểu Vương nghe thấy lời này run rẩy, nếu một mình trong Xa Mã Đạo, có thể sẽ bị chính mình dọa chết.

Nguy hiểm lớn nhất của Xa Mã Đạo này, không phải đến từ những thứ bẩn thỉu trong bóng tối, mà là đến từ nỗi sợ hãi trong lòng mình.

Con người phi thánh hiền, trong lòng đều có những thứ đáng sợ. ***** Phía sau đội khảo cổ.

Hoắc Băng co ro ở góc tường, ôm đầu gối của mình.

Cô không có thiết bị bay không người lái, không biết phải đi thế nào.

Thời gian dài ở một mình, khiến cô càng ngày càng sợ hãi.

Nỗi kinh hoàng, sâu sắc bao trùm lấy cô, như muốn kéo cô vào vực sâu vạn trượng. ***** Trong mộ đạo.

Đao Ba Đức men theo tường đá, cẩn thận từng chút một đi về phía trước.

Cửa phía trước đã bị mở ra, nên hắn không tốn nhiều công sức, đã đi đến nơi Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương hẹn hò năm xưa.

Nhìn thấy minh châu trong mộ đạo, Đao Ba Đức ra lệnh: “Lấy mấy viên minh châu xuống cho tôi, đây là bảo bối đó!” Những viên minh châu này nếu mang ra bán, tuyệt đối có thể bán được giá cao.

Một tên lính đánh thuê rút dao găm ra, vừa định đi đào minh châu thì tiếng súng vang lên.

“Bằng!” Một tiếng súng, tên lính đánh thuê đó trực tiếp bị bắn xuyên qua.

“A…” Hắn vừa kêu thảm thiết, liền bị Ngô Tứ Ý một phát súng giải quyết.

“Ồn ào quá.” Ngô Tứ Ý thản nhiên nói, đi về phía Đao Ba Đức.

Chương 93

"Tứ Gia, chúng ta là bạn bè, anh không thể giết tôi, giết tôi thì không ai gánh tội thay anh!" Đao Ba Đức có chút căng thẳng nói.

"Bạn bè?" Ngô Tứ Ý chỉ vào tên lính đánh thuê phía sau Đao Ba Đức, rồi lại chỉ vào khẩu súng trong tay Đao Ba Đức.

"Đây là cái gọi là bạn bè của anh sao?" "Bỏ súng xuống!" Đao Ba Đức ra lệnh.

"Nhưng ông chủ…" "Bỏ xuống!" Đao Ba Đức hét lớn một tiếng, tất cả mọi người đều hạ súng trong tay xuống.

Ngô Tứ Ý cười cười, thò tay vào túi áo.

Mọi người lập tức giơ súng lên, chĩa vào Ngô Tứ Ý.

Nhưng Ngô Tứ Ý lấy ra, không phải súng, mà là một quả cam.

"Căng thẳng thế làm gì?

Nếu tôi muốn giết các anh, đã giết từ lâu rồi." Ngô Tứ Ý liếc nhìn tên lính đánh thuê, sau đó đưa quả cam cho Đao Ba Đức.

"Nào, ăn cam đi." Đao Ba Đức đưa tay ra nhận cam, nhưng vừa nhận được cam, người phía sau Ngô Tứ Ý lập tức nổ súng.

"Tạch tạch tạch…" Tất cả lính đánh thuê đều bị bắn ngã, Đao Ba Đức trực tiếp sững sờ.

Khi hắn giơ súng định bắn Ngô Tứ Ý, Ngô Tứ Ý từ trong túi áo mò ra một con dao ngắn cực kỳ sắc bén, trực tiếp chém đứt tay phải của Đao Ba Đức.

Quả cam trên tay trái Đao Ba Đức rơi xuống, bị Ngô Tứ Ý bắt được.

“A… Ngô Tứ Ý, anh không giảng võ đức!” Đao Ba Đức đau đớn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thống khổ kêu rên.

Ngô Tứ Ý đứng trước mặt Đao Ba Đức, bóc cam, cười nhạt nói: “Lão Đức à, anh gánh tội thay tôi bao nhiêu năm, lẽ nào không biết, cam tôi cho, không thể ăn sao?” “Một quả cam, cũng chỉ mười hai mười ba múi, đưa hết cho anh rồi, tôi ăn gì?” “Bạn bè, không phải làm bạn như vậy!” “Bạn bè là, tôi ăn múi cam, anh ăn vỏ!” Ngô Tứ Ý nói xong, ném tất cả vỏ cam vào mặt Đao Ba Đức.

Sau đó bóc múi cam ra, từng múi từng múi bỏ vào miệng.

“Ngô Tứ Ý, đồ ác ma nhà anh, anh sẽ không được chết tử tế đâu!” “Anh giết tôi, những việc anh làm bao năm qua, cũng sẽ bị người của tôi tố giác ra ngoài!” “Tất cả những tội tôi gánh thay anh, đều sẽ trả lại anh!” Ngô Tứ Ý ăn xong cam, nhẹ giọng nói: “Xong rồi!” Người nhà họ Ngô cầm dao găm tiến lên, trong ánh mắt kinh hoàng của Đao Ba Đức, một nhát dao kết thúc sinh mạng hắn.

Hắn, người đã gánh tội cho Ngô Tứ Ý cả đời, nay đã đến hồi kết.

“Tứ Gia, có cần chôn bọn họ trong cổ mộ không?” Người nhà họ Ngô tiến lên hỏi.

“Bọn họ, cũng xứng được chôn trong cổ mộ an lạc của tôi sao?” Ngô Tứ Ý chỉ vào thi thể trên đất, sau đó nói: “Ném ra ngoài, cho rắn ăn đi!” Nói xong, hắn còn bổ sung một câu: “Cam tôi cho, ai chưa ăn sao?” “Người nhà họ Hoắc chưa ăn.” Người nhà họ Ngô nói.

“Nhà họ Hoắc…” ***** Trong Xa Mã Đạo.

Tần An đi lang thang vô định, tầm nhìn hữu hạn bằng mắt thường, chỉ có hai mét.

Trong môi trường tối tăm, muốn tìm một người rất khó.

Bước chân của Tần An lộn xộn, nhưng tốc độ rất nhanh.

Hắn cần tăng tốc độ rồi.

Trong Xa Mã Đạo, nếu một người mất đi tâm trí, không quá ba giờ, sẽ tuyệt vọng mà chết.

Mà bây giờ, đã qua hai giờ.

“Hoắc Băng, tôi biết ý chí cô mạnh mẽ, cô phải kiên trì lên!” Tần An trong lòng cầu nguyện.

Ở đầu kia của Xa Mã Đạo.

Biểu cảm của Hoắc Băng ngày càng tuyệt vọng, các loại cảm xúc tiêu cực dâng lên trong lòng.

Cô đơn, sợ hãi, lạnh lẽo, v.v.

Tần An mà cô mong đợi, vẫn mãi không xuất hiện.

Cô bắt đầu dần dần mất đi chính mình, không chỉ một lần muốn tự sát, kết thúc tất cả.

Nhưng cô vẫn không thể ra tay, trong sâu thẳm nội tâm cô, vẫn còn một giọng nói, không ngừng cảnh báo cô: “Đợi thêm chút nữa, đợi thêm chút nữa, Tần An sẽ xuất hiện.” Cũng chính vì trong lòng còn có ý niệm này, cô mới mãi không thể ra tay.

Khoảnh khắc này của cô, bất lực, yếu ớt.

Không còn sự mạnh mẽ, lạnh lùng như trước nữa.

“Nếu anh không đến, tôi sẽ sụp đổ mất.” Hoắc Băng ôm đầu nói. ***** Phía trước Xa Mã Đạo, Trương Minh Văn kéo đội khảo cổ đi về phía trước, trong lúc đó cũng đã va vào tường đá mấy lần, nhưng Trương Minh Văn đều nhanh chóng điều chỉnh phương hướng, tiếp tục đi.

Ông không biết con đường mình đang đi có đúng hay không, ông chỉ có thể thầm đếm số bước trong lòng.

Cả đội khảo cổ, yên tĩnh đến kỳ lạ.

Ngay cả Tiểu Vương vốn hoạt ngôn cũng im lặng.

Nhắm mắt lại, chỉ khiến nỗi sợ hãi nhân lên gấp bội.

Cũng chỉ có sợi dây thừng nắm chặt trong tay, mới có thể mang lại cho họ một chút cảm giác an toàn.

"297…" "298…" "299…" "300!" Khi đi xong ba trăm bước, Trương Minh Văn nói: "Dừng!" Cả đội khảo cổ đều dừng lại.

Trương Minh Văn từ từ mở mắt nhìn về phía trước, phía trước là một vách núi.

Chỉ cần đi thêm một bước nữa, đều sẽ rơi xuống.

"May quá, may mà dừng lại." Trương Minh Văn có chút sợ hãi.

Nếu chính mình rơi xuống, trong lúc bất ngờ, sẽ kéo cả đội khảo cổ xuống theo.

Khi đội khảo cổ nhìn vách núi trước mắt, đều vô cùng kích động.

"Cuối cùng cũng ra được rồi, sợ chết khiếp!" "Xa Mã Đạo đáng sợ quá, cả đời này tôi không muốn đi lần thứ hai." "Đúng vậy, may mà chúng ta nắm chặt dây." Mọi người đều may mắn, đã đi ra cùng với Giáo sư Trương.

Trương Minh Văn quay đầu nhìn lại, Hoắc Băng và Tần An, vẫn chưa ra.

"Tiểu ca và Hoắc Băng, sao vẫn chưa ra?" Trương Minh Văn nhíu mày nói.

Ngũ Thập Ngũ nói: "Đừng lo cho hai người họ, Xa Mã Đạo này không thể giữ chân tướng quân." Trương Minh Văn gật đầu, phân phó: "Nghỉ ngơi ở đây một lát, đợi bọn họ đến rồi đi tiếp!" Tần An thì ông không lo, ông lo là Hoắc Băng.

Nếu Hoắc Băng đi một mình, có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Dù sao cô ấy không có thiết bị bay không người lái.

“Mong cô ấy đi cùng Tần An.” Trương Minh Văn trong lòng cầu nguyện.

Mọi người ngồi tại chỗ, vừa nói vừa cười chờ đợi hai người họ. ***** Trong Xa Mã Đạo.

Theo thời gian trôi đi, tia hy vọng cuối cùng trong lòng Hoắc Băng, dần dần tắt hẳn.

Nỗi kinh hoàng, sợ hãi lấp đầy trái tim cô.

Hiện tại cô chỉ có một ý niệm.

Chết!

Chết rồi, sẽ không sợ hãi, cũng sẽ không kinh hoàng nữa.

Hoắc Băng từ túi đeo lưng, mò ra một con dao găm, từ từ đặt vào cổ mình.

Con dao găm lạnh lẽo, đối với cô mà nói, lại đặc biệt ấm áp.

Hoắc Băng giơ cao dao găm, vừa định đâm vào mình, một bàn tay đã giữ chặt cô lại.

“Xin lỗi, tôi đến muộn.” ***** Xa Mã Đạo.

Tần An nắm lấy cổ tay Hoắc Băng, giật lấy con dao găm trong tay cô.

Hoắc Băng vốn đã tuyệt vọng rồi, nhưng ngẩng đầu nhìn thấy là Tần An, trong lòng cô lại có ánh sáng.

Cô lau khô nước mắt, đứng dậy nhìn Tần An, đấm một quyền vào Tần An.

“Sao anh mới đến?” “Không phải, tôi cũng đâu biết cô tách nhóm,

nếu không phải…” Tần An còn chưa nói dứt lời, Hoắc Băng đã lao vào ôm lấy hắn.

Khoảnh khắc này, mọi lời nói đều trở nên thừa thãi.

Chương 94

Hoắc Băng cảm nhận được sự ấm áp mà Tần An mang lại, nỗi sợ hãi trong lòng cô dần dần tiêu tán, bao gồm tất cả những cảm xúc tiêu cực.

Hai người đứng trong Xa Mã Đạo rất lâu, cho đến khi Hoắc Băng hồi thần, mới buông Tần An ra.

"Đưa tôi ra ngoài." Hoắc Băng nhìn Tần An nói.

"Đi theo tôi!" Tần An đưa tay ra.

Hoắc Băng không nắm tay, mà trực tiếp nhảy lên lưng Tần An.

"Anh đến muộn thế, tôi muốn anh cõng tôi ra ngoài!" Tần An nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa, trong mắt hắn phát ra một luồng ánh sáng bạc trắng.

"Mắt anh…" "Rất bình thường." Tần An tùy tiện nói dối một câu, đôi mắt xuyên thấu hư ảo, cõng Hoắc Băng rời đi.

"Bình thường cái quỷ!" Hoắc Băng liếc mắt khinh bỉ.

"Đợi ra khỏi mộ, tôi sẽ đến khách sạn Kinh Châu định thân, anh sẽ đến chứ?" Hoắc Băng thì thầm nói.

Tần An cười nhạt nói: "Không phải đã nói rồi sao, đến lúc đó tôi sẽ đến cướp thân." "Có cần đeo mặt nạ không?" "Đương nhiên." "Anh nhất định phải đến đấy, nếu anh không đến thì…" "Tôi không đến thì sao?" "Tôi sẽ bỏ trốn!" Tần An cười mà không nói, nói một câu: "Đến lúc đó cho tôi một khoảng thời gian, tiện thể gọi cả Ngô Tứ Ý đến." "Tứ Gia…, tôi đoán mẹ tôi sẽ không mời đâu, nhà họ Hoắc và Ngô gia quan hệ không tốt." Tần An thản nhiên nói: "Đợi gặp ông ấy, tôi sẽ nói một tiếng là được rồi." "Anh cướp thân, rồi sao nữa?" "Rồi

cô sẽ tự do.” Hoắc Băng nghe xong lời Tần An, trầm mặc. ***** Trên Lang Kiều.

Ngô Tứ Ý một mình bước đi, trên tay cầm hai khối gạch.

Người của Ngô gia đã được hắn phái về, ngoài Ngô gia ra còn có các gia tộc khác cũng đã rút lui, chỉ còn lại người của Ngô gia, vẫn theo sau.

“Nhà họ Hoắc, nếu không nể mặt Hoắc Băng, tôi đã sớm dẹp tan các người rồi.” “Đã muốn theo dõi, thì cứ đến đi.” Ngô Tứ Ý đi đến trên Lang Kiều, nhìn hai bên tối đen, tùy tiện ném vỏ cam đã bóc ra hai bên.

“Lão Ngô, anh bây giờ đến đâu rồi?” Tiếng lão Trương vang lên từ bộ đàm.

“Đến Lang Kiều rồi, sắp đến đây, các anh cứ đợi ở vách núi một lát.” Ngô Tứ Ý cầm bộ đàm nói.

“Mấy tên tép riu đã giải quyết xong chưa?” Trương Minh Văn hỏi lại.

“Mấy con cá tạp vặt vãnh thôi, cho rắn ăn rồi.” Ngô Tứ Ý thản nhiên nói.

“Phía sau còn có cái đuôi nào không?” “Còn một cái đuôi hoa văn, vấn đề không lớn.” Ngô Tứ Ý tùy tiện nói.

Cái đuôi hoa văn mà hắn nói, thực ra là chỉ nhà họ Hoắc.

Phụ nữ nhà họ Hoắc làm chủ, lấy hoa làm biểu tượng gia tộc.

“Dù sao cũng là một nhà, ra tay đừng quá tàn nhẫn.” “Tôi biết chừng mực, cứ yên tâm đi.” Ngô Tứ Ý nói xong, lại nhớ ra một chuyện, cười nói: “Lão Trương à, đợi thám hiểm mộ xong, tôi sẽ dẫn anh đi xem một vở kịch hay.” “Vở kịch gì hay?” Lão Trương hỏi.

“Đến lúc đó anh sẽ biết.” Ngô Tứ Ý cười nhẹ nói, có chút mong đợi.

Hắn biết tình hình, cũng hiểu vì sao Tần An lại muốn mình giúp có thân phận.

“Tôi không tham gia mấy chuyện vớ vẩn của gia tộc đạo mộ đâu, gia tộc đạo mộ và giới khảo cổ vốn dĩ đối địch nhau.” Trương Minh Văn nói.

“Chuyện liên quan đến Tiểu ca và Hoắc Băng, anh chắc chắn không đi?” Ngô Tứ Ý cười hỏi.

Trương Minh Văn nghe thấy câu này, trầm tư rất lâu, nói: “Đến lúc đó gọi tôi!” “Anh nhớ mang theo đồ, giao thứ đó cho Tiểu ca, thân phận Tứ Gia của tôi, còn xa mới cao quý bằng thứ đó của anh.” Ngô Tứ Ý tiếp tục nói.

Trương Minh Văn nghe vậy ngớ người, “Hợp với việc anh đang đợi tôi ở đây à?” “Đồ là của Trương gia, tôi đâu có lấy.” “Lão Trương à, anh với tôi là người minh bạch không nói lời ám chỉ, đồ của Trương gia, vẫn luôn trong tay anh, anh cũng nên giao ra ngoài rồi.” Ngô Tứ Ý thản nhiên nói.

“Thần bí Tiểu ca không họ Trương, thứ đó không thể giao cho hắn.” Trương Minh Văn trầm giọng nói.

Ngô Tứ Ý cười cười nói: “Tôi biết, họ Tần mà.” Trương Minh Văn nghe thấy lời này, trực tiếp sững sờ.

“Sao anh biết được?” Trương Minh Văn kinh ngạc nói.

Ngô Tứ Ý cười cười, nói: “Tôi là Tứ Gia mà, có chuyện gì là tôi không biết chứ?” “Đợi ra ngoài, nhớ giúp tôi hẹn một bữa rượu, để tôi cảm ơn cậu ấy thật tử tế, tiện thể mang thứ kia của anh theo, đưa cho cậu ấy đi.” Nói xong, không đợi Trương Minh Văn từ chối, Ngô Tứ Ý

trực tiếp cúp điện thoại.

“Quả nhiên bị tôi đoán trúng rồi.” Ngô Tứ Ý cười ăn một múi cam, tiện tay ném vỏ cam xuống hai bên. ***** Trên vách núi.

Ngô Tứ Ý cúp điện thoại xong, rơi vào trầm mặc.

“Quả nhiên là không có chuyện gì giấu được Lão Ngô.” Trương Minh Văn đặt bộ đàm xuống, kéo quần lên rời đi.

Vừa nãy ông đã lấy cớ đi vệ sinh, ở lại một bên gọi điện cho Ngô Tứ Ý.

Dù sao có một số chuyện, không thể nói ra.

Trương Minh Văn quay về, phân phó: “Đêm nay cắm trại ở đây, đợi Thần bí Tiểu ca bọn họ đến rồi quyết định.” Nói xong, đội khảo cổ ngồi trên cầu gãy dựng lửa cắm trại, chuẩn bị nấu cơm.

Chỉ cần có thời gian, về ăn uống thì vẫn không thể để mình chịu thiệt.

Trương Minh Văn ngồi bên đống lửa, trong đầu nghĩ đến thứ mà Ngô Tứ Ý nói.

“Lão Ngô à, đúng là không có chuyện gì anh không biết, ngay cả thứ đó trong tay tôi anh cũng biết.” “Thôi được rồi, dù sao đồ cũng không phải của tôi, giao cho Tiểu ca cũng được.” Trương Minh Văn thầm nghĩ trong lòng.

Trong Xa Mã Đạo.

Tần An cõng Hoắc Băng, khi sắp đi ra khỏi Xa Mã Đạo, Hoắc Băng từ trên lưng Tần An xuống, kéo bao dao sau lưng Tần An.

Phía trước xuất hiện một chút ánh sáng, đó chính là lối ra.

“Tần An, anh có phải là đối với tất cả cổ mộ, đều rất quen thuộc không?” Hoắc Băng theo sau hỏi một câu.

Tần An lắc đầu nói: “Không, có một cái không quen thuộc.” “Cổ mộ nào?” Hoắc Băng hiếu kỳ nói.

Tần An trầm mặc không nói.

“Nói đi mà.” “Đợi sau này có lẽ cô sẽ biết.” Tần An tùy tiện nói một câu, thu hồi Bạch Kim Đồng, dẫn Hoắc Băng, đi ra khỏi Xa Mã Đạo.

“Giáo sư Trương, Tiểu ca và Hoắc Băng bọn họ ra rồi!” Đội khảo cổ kích động nói.

Có Tiểu ca, hành trình tiếp theo sẽ càng an toàn hơn.

Trương Minh Văn cũng ngắt dòng suy nghĩ, nhìn Tần An và Hoắc Băng bước ra.

“Bây giờ chỉ còn thiếu Lão Ngô.” Trương Minh Văn cười nhạt nói.

Ngô Tứ Ý khẳng định là có thể đi ra, điểm này ông không hề lo lắng.

Tần An dẫn Hoắc Băng ra ngoài, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

“Tiểu ca, cây cầu gãy trước mắt này, phải đi qua thế nào?” Trương Minh Văn chỉ vào đoạn đường bị đứt gãy phía trước, hiếu kỳ hỏi.

Đội khảo cổ của họ đã tìm kiếm một vòng rồi, cũng không tìm thấy đường đi qua.

Tần An thản nhiên nói: “Bay qua.” Mọi người: ??? ***** Hai giờ sau, khi cơm nước đã nấu xong, Ngô Tứ Ý thản nhiên bước ra.

“Giáo sư Ngô!” Không ít thành viên đội khảo cổ bưng bát cơm chạy qua.

Bọn họ là đội khảo cổ do Ngô Tứ Ý dẫn đến, bản năng thân cận

với Ngô Tứ Ý hơn.

Ngô Tứ Ý nhìn đội khảo cổ không thiếu một ai, không khỏi nói: "Đa tạ Lão Trương." "Đáng lẽ phải vậy." Lão Trương xua tay nói.

Ngô Tứ Ý dưới sự vây quanh của đội khảo cổ, đi đến bên đống lửa ngồi xuống.

"Không sao chứ?" "Có thể có chuyện gì, đều nhờ Tiểu ca giúp đỡ mà." Ngô Tứ Ý cười nói.

Sau đó từ tay thành viên đội khảo cổ, nhận lấy một phần cơm.

"Mọi người ăn cơm đi, đừng nhìn tôi, tôi không sao." Ngô Tứ Ý cười nhạt nói.

Đội khảo cổ đều ngồi bên đống lửa, vừa nói vừa cười ăn cơm.

Ngô Tứ Ý đã đến, chút lo lắng cuối cùng trong lòng bọn họ cũng tan biến.

"Ai, Tiểu ca đâu?" Ngô Tứ Ý hỏi.

Trương Minh Văn lắc đầu nói: "Không biết, cứ đến bữa ăn là không thấy người đâu." Hoắc Băng ở bên cạnh giải thích: "Tiểu ca thể chất đặc biệt, không cần ăn uống." Ngô Tứ Ý liếc nhìn Hoắc Băng cười cười, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Hoắc Băng ăn xong một ít, từ trong ba lô đội khảo cổ lấy ra một chai nước, đi vào Xa Mã Đạo.

Tần An thích yên tĩnh, vừa nãy Hoắc Băng nhìn thấy Tần An đi vào Xa Mã Đạo.

Chương 95

Ngô Tứ Ý nhìn Hoắc Băng rời đi, cười cười không nói gì, mà cùng Trương Minh Văn bàn bạc làm thế nào để vượt qua vách núi.

"Vách núi này, có cách nào để đi qua không?" Ngô Tứ Ý hỏi.

"Tôi hỏi Tiểu ca rồi, Tiểu ca nói bay qua." "Bay qua???" Câu này làm Ngô Tứ Ý cũng không biết nói gì.

Khán giả trong phòng livestream cũng có chút ngơ ngác.

"Tiểu ca bay qua thì tôi còn tin, dù sao Ngưu Bình Quả cũng không giữ được hắn, nhưng đội khảo cổ có thể bay qua sao?" "Tiểu ca chắc nói là chính mình thôi." "Ngủ đi ngủ đi, mai dậy xem Tiểu ca bay qua." Sau khi khán giả trong phòng livestream phát xong đạn mạc, không ít người đã rời khỏi phòng livestream.

Và phía phòng phát sóng, cũng tạm thời nghỉ ngơi.

Đội khảo cổ đang nghỉ ngơi, họ tạm thời không cần tiếp tục theo dõi.

Chỉ cần để nhân viên kỹ thuật phân tích Xa Mã Đạo là được.

"Tiểu Ly à, vất vả cho em rồi, em về nghỉ sớm đi." Lý giáo thụ ngẩng đầu nhìn Tần Ly nói.

"Ừm." Tần Ly gật đầu.

Nhìn đội khảo cổ tại hiện trường, cô có chút hối hận vì mình đã không đi, nhưng vừa nghĩ đến bên trong toàn là rắn, lại không hối hận nữa.

Nếu đi cùng Tần An, cô thì không sợ, nhưng Tần An đi lại lặng lẽ, không có chút động tĩnh nào.

Tần Ly thu dọn đồ đạc xong, trở về căn hộ thuê. ***** Trong Xa Mã Đạo.

Lúc này Tần An mở máy tính, kết nối WiFi, mở một ván game căng thẳng và kích thích.

Đội khảo cổ để duy trì tín hiệu liên lạc với bên ngoài, đặc biệt mang theo một trạm tín hiệu di động.

Trạm tín hiệu di động này có liên hệ với trạm tín hiệu Tháp Mộc Đà, có thể kết nối tín hiệu bất cứ lúc nào.

Chỉ cần không bị nhiễu từ trường, đều có thể kết nối tín hiệu.

Vì vậy Tần An mở máy tính mới có tín hiệu.

Hoắc Băng cầm một chai nước đi vào, vừa vào đã thấy Tần An ngồi trên đất chơi game, bên cạnh còn bày một chiếc máy tính.

Nhìn thấy cảnh này, Hoắc Băng cả người đều ngớ ra.

"Vậy nên anh biến mất là để chơi game à?" "Không có, pin laptop, chỉ đủ chơi hai ván." Tần An nói.

Hoắc Băng: …… "Không phải, sao tôi không thấy anh mang theo laptop?" "Tôi giấu mà." Hoắc Băng thấy Tần An không muốn giải thích, liền ngồi xuống bên cạnh Tần An, uống Coca của Tần An, xem Tần An chơi game.

"Phụt…" Hoắc Băng nhìn vị tướng mà Tần An chơi, nhịn không được cười phá lên, phun cả Coca vừa uống ra.

"Cô cười cái gì?" "Không phải, anh chơi game thì thôi đi, còn chơi một con mèo bám trên người người khác sao?" "Cái này không còn cách nào khác, bù vị mà." Tần An cũng rất bất lực.

Hoắc Băng nhìn Tần An chơi game, hơn ba mươi phút sau, hắn chơi xong.

Tần An gập máy tính lại, sau đó quay đầu nhìn Hoắc Băng.

"Cô vào làm gì?

Cô không sợ sao?" "Có anh bên cạnh, tôi sợ gì chứ?" Hoắc Băng không hề sợ hãi.

"Đi thôi, ra ngoài nghỉ ngơi." Tần An đứng dậy nói.

Hoắc Băng vừa đứng dậy thì Tần An đã cất laptop đi.

"Không phải, laptop của anh đâu?" "Giấu đi rồi, sau này rảnh thì chơi." Tần An nói xong, dẫn Hoắc Băng đi ra ngoài.

Sau đó Tần An đứng ở rìa vách núi, nhìn tình hình dưới vách núi, nói: "Chuẩn bị một chút, nửa giờ sau bay qua." Lời Tần An vừa nói xong, tất cả mọi người đều sững sờ.

"Không phải, chúng ta làm sao bay qua được?" Ngô Tứ Ý hỏi.

Tần An thản nhiên nói: "Lát nữa sẽ biết." Trương Minh Văn phân phó đội khảo cổ: "Thu dọn tất cả thiết bị, chuẩn bị bay qua vách núi." "Giáo sư Trương, vừa nãy có một máy tính không rõ danh tính kết nối vào tín hiệu của chúng ta, có cần truy ngược lại không?" "Không cần, cứ mặc kệ đi." Trương Minh Văn tùy tiện nói một câu, sau đó liếc nhìn Tần An.

Tần An không nhìn Trương Minh Văn, coi như không biết gì.

Chờ mọi thứ chuẩn bị xong, mọi người tính toán thời gian.

Nửa giờ, nói nhanh không nhanh, nói chậm không chậm.

Đến khi nửa giờ sau, dưới vách núi thổi lên một trận cuồng phong, cuồng phong thổi lên một cây cầu phao.

Cây cầu phao này không nối liền hai bên vách núi, mà ở dưới vách núi, nên căn bản không nhìn thấy.

Tần An lập tức nhắc nhở: "Giáo sư Ngô, anh dẫn đường, tôi bọc hậu, mau đi, chỉ có mười phút thời gian." Ngô Tứ Ý nghe vậy, không trì hoãn, dẫn đội khảo cổ đạp lên cầu phao.

Cây cầu phao vốn dĩ lắc lư không ổn định, nhưng khi đạp lên lại cực kỳ vững vàng.

Tần An sau đó nhìn Hoắc Băng, chỉ vào cầu phao: "Lên đi." Hoắc Băng nghe vậy, không nói thêm gì.

Theo cuồng phong gào thét thổi qua, đội khảo cổ đều đã đạp lên cầu phao, đi qua.

Cầu phao bị cuồng phong cuốn lên, lắc lư không ngừng, nên khi mọi người đi qua, cứ như thể thực sự bay qua vậy.

Đợi đến khi đội khảo cổ đều đã lên hết, Tần An mới dẫn Hoắc Băng bọc hậu.

Hai người đạp lên cầu phao đi qua, khi đi được nửa đường thì sức gió đột nhiên yếu đi không ít, cầu phao đang chìm xuống.

Tần An đẩy Hoắc Băng một cái, Hoắc Băng nhanh chóng đến bờ đối diện.

Còn Tần An cách bờ đối diện năm mét, cầu phao đã bắt đầu rơi xuống.

Tần An nhanh chóng tiến lên, khi cầu phao hoàn toàn rơi xuống, Tần An rút Hắc Kim Cổ Đao ra, cắm vào vách đá.

Trương Minh Văn nhìn Tần An trên vách đá, vội vàng phân phó: "Mau, lấy dây thừng!" Đội khảo cổ lấy dây thừng ra ném xuống.

Tần An tay trái nắm dây thừng, tay phải rút Hắc Kim Cổ Đao, mượn lực nhảy lên, hai bước đã nhảy lên bờ.

"Không phải nói có mười phút sao?

Sao ba phút đã không còn gió rồi?" Ngô Tứ Ý rất không hiểu.

Tần An nhìn vực sâu, lạnh nhạt nói: "Bị con đại xà chắn cửa gió rồi." Lời này vừa ra, mọi người đều im lặng.

Đại xà, vẫn luôn là mối nguy tiềm ẩn.

Tần An nói: "Đi thôi." Hắn cắm Hắc Kim Cổ Đao vào bao dao, dẫn đội khảo cổ đi vào.

Phía trước có một cánh cửa, nhưng chỉ cần nhẹ nhàng đẩy là mở ra.

Tuy nhiên sau khi cánh cửa mở ra, mọi người lại sững sờ.

Phía trước, là một ổ rắn khổng lồ, trong ổ rắn có một quả trứng rắn khổng lồ trong suốt.

Điều kỳ lạ là, trong quả trứng rắn, còn lơ lửng một cỗ quan quách, giống như đang ngâm trong dung dịch nuôi cấy vậy.

"Đó là thứ gì?" "Kỳ lạ, trứng rắn trong suốt thì thôi đi, bên trong lại còn có quan quách!" Trương Minh Văn nhẹ giọng nói.

Quả trứng rắn trước mắt, chặn đường đi của họ.

Muốn đi qua, bắt buộc phải phá vỡ trứng rắn.

Ngũ Thập Ngũ hỏi: "Chúng ta tối nay qua, hay đợi sáng mai?" Tần An nhìn sang trái phải, tìm một chỗ thích hợp ngồi xuống.

"Nghỉ ngơi!" Tần An nói.

Mọi người nghe lời Tần An, lùi lại mấy bước, cắm trại nghỉ ngơi ở vị trí cửa ra vào.

Bây giờ là mười hai giờ đêm, một ngày bôn ba mệt mỏi, khiến mọi người kiệt sức.

Tùy tiện phá vỡ trứng rắn đi vào, chỉ càng phiền phức hơn.

Đến lúc đó có lẽ sẽ không nghỉ ngơi được cả đêm.

Nhân lúc bây giờ còn an toàn, có thể nghỉ ngơi thì cứ nghỉ một lát, bổ sung thể lực.

Trương Minh Văn để đề phòng đội khảo cổ hoặc một ai đó gây chuyện đi trêu chọc phiền phức, đặc biệt vẽ một đường màu đỏ trước quả trứng rắn.

Chương 96

Trương Minh Văn trịnh trọng tuyên bố: "Đường màu đỏ này chính là ranh giới sinh tử, đêm nay ai cũng không được vượt qua." Nói xong, ông liếc nhìn Tần An ở góc phòng, nhắc nhở: "Thần bí Tiểu ca thì ngoại lệ." Người khác vượt qua sẽ gây ra rắc rối, nhưng Tiểu ca thì không.

Tiểu ca vượt qua đường đỏ, chỉ có thể giải trừ nguy hiểm.

Tần An thản nhiên nói: "Nghỉ ngơi đi, tôi canh gác." Sau đó từ góc phòng đi ra, ngồi trên đường màu đỏ.

Hoắc Băng hỏi: "Anh không nghỉ ngơi sao?" Tần An thản nhiên nói: "Không cần." Thể chất cường đại của hắn, có thể giúp hắn ba ngày ba đêm không cần nghỉ ngơi.

Đương nhiên cũng không cần ăn uống.

Theo doanh trướng được dựng xong, mọi người đều đi vào lều nghỉ ngơi.

Đêm nay, dường như rất yên tĩnh. ***** Trên Lang Kiều.

Một nhóm phụ nữ mặc đồ bó sát in họa tiết cánh hoa, thắt lưng đeo đủ loại dụng cụ, tay phải cầm vũ khí, tay trái cầm gạch phòng rắn.

Khi họ bước lên Lang Kiều, những con Xích Quan Kê Xà hai bên lao ra.

Người nhà họ Hoắc thấy vậy cầm gạch chống đỡ, nhưng những con Xích Quan Kê Xà đó như thể không cảm ứng được, dày đặc lao đến.

Người dẫn đầu nhà họ Hoắc nói: "Thông tin sai rồi, tăng tốc độ!"

Vốn dĩ gạch có thể phòng rắn, nhưng trong tay bọn họ, dường như không có tác dụng.

Thực ra không phải vũ khí trong tay họ vô dụng, mà là Ngô Tứ Ý đã ném vỏ cam vào.

Trên vỏ cam, Ngô Tứ Ý còn thêm một chút nước hoa đặc biệt.

Nước hoa này một khi phát tán, sẽ khiến Xích Quan Kê Xà mất đi khứu giác ngay lập tức.

Những con Xích Quan Kê Xà sống ở hai bên Lang Kiều, mắt đã thoái hóa, chỉ còn lại khứu giác và thính giác.

Khứu giác bị Ngô Tứ Ý làm mất, chúng không ngửi thấy mùi gạch, tự nhiên không sợ hãi.

Chúng nghe thấy động tĩnh trên Lang Kiều, nên lập tức lao ra.

Người nhà họ Hoắc trên Lang Kiều, tổn thất nặng nề.

Một hàng mấy chục người, có gần một nửa bị thương vong trên Lang Kiều.

Điều này khiến gia chủ họ Hoắc đang quan sát trong gia tộc, tức giận bừng bừng.

Gia chủ họ Hoắc trừng mắt nhìn màn hình, rất không hiểu: "Rõ ràng đội khảo cổ đi qua đều không sao, vì sao chỉ riêng nhà họ Hoắc tôi lại gặp vấn đề?" Gia chủ họ Hoắc nghiến răng nói: "Ngô Tứ Ý, là chuyện tốt anh làm!" Con đường này, đội khảo cổ đi đầu tiên, cuối cùng là Ngô Tứ Ý.

Tất cả mọi người đều an toàn vượt qua, nếu nói ai đó đã phá hoại trong bóng tối, thì chỉ có Ngô Tứ Ý.

Hơn nữa nhà họ Hoắc của ông, đã từ chối múi cam của Ngô Tứ Ý.

“Ngô Tứ Ý, anh đừng đắc ý, đợi nhà họ Hoắc tôi liên thủ với Tá Lĩnh, nhất định sẽ khiến Ngô gia anh phải trả giá gấp trăm lần!” Gia chủ họ Hoắc nói xong, nắm chặt nắm đấm đập mạnh vào tay vịn.

“Tăng tốc độ, mau chóng đến rìa vách núi, giữ khoảng cách một cây số với đội khảo cổ là được.” Gia chủ họ Hoắc ra một mệnh lệnh.

“Vâng!” Người tại hiện trường đồng thanh đáp, tăng tốc độ tiến lên.

Vốn dĩ có rất nhiều đạo mộ tặc đến Tây Vương Mẫu Cung này, nhưng đến bây giờ, chỉ còn lại nhà họ Hoắc vẫn theo sau.

Những người khác hoặc là bị Ngô Tứ Ý tiêu diệt, hoặc là bị hắn thuyết phục rời đi. ***** Tại Xà Đản.

Khi Tần An đang nhắm mắt nghỉ ngơi, đột nhiên cảm ứng được một luồng khí tức quỷ dị.

Hắn xoay người, nhìn tình hình của Xà Đản.

Quan quách bên trong Xà Đản lơ lửng lên xuống, bọt khí nổi lên không ít.

Cả quả trứng rắn càng trở nên trong suốt, như thể chỉ còn lại một lớp màng mỏng manh, chọc nhẹ là vỡ.

Mắt thường không nhìn thấy có vấn đề gì, nhưng Tần An vẫn cảm thấy quỷ dị.

Hắn từ từ nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa, trong mắt phát ra một luồng ánh sáng bạc trắng.

Tần An vận dụng Bạch Kim Đồng, nhìn xuyên qua Xà Đản.

Quan quách trong Xà Đản dao động lên xuống, phát ra từng luồng khí đen mắt thường không nhìn thấy được.

Những luồng khí đen đó giống như từng con rắn nhỏ, từ trong Xà

Đản phát tán ra, bay lượn, xâm nhập vào cơ thể đội khảo cổ.

Và không ít khí đen bao phủ quanh Tần An, muốn tiến vào cơ thể hắn.

Chỉ là những con rắn nhỏ đó vừa tiếp xúc với Tần An, liền hóa thành khí đen tiêu tán.

Thể chất Tần An cường đại, căn bản không bị ảnh hưởng.

"Có vấn đề?" Tần An thì thầm.

Hắn nhìn về phía doanh trướng, dưới tác dụng của Bạch Kim Đồng, Tần An trực tiếp nhìn xuyên qua bên trong.

Tất cả thành viên đội khảo cổ đều đang ngủ, chỉ là tất cả mọi người đều nhíu chặt mày, như thể đang gặp ác mộng.

Tần An thấy vậy, đứng dậy vượt qua đường màu đỏ, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, đi ra phía Xà Đản.

Lưỡi đao trong tay Tần An lóe lên, hàn khí trực tiếp bức đến quan quách trong Xà Đản.

Quan quách trong Xà Đản như thể có linh tính vậy, dừng hẳn việc vận động lên xuống, yên lặng đứng ở trung tâm.

Tần An thông qua Bạch Kim Đồng nhìn thấy, khí đen trên không đã tiêu tán, tất cả mọi người trong doanh trướng đều đang ngủ yên tĩnh.

Thấy bọn họ đều đang ngủ, Tần An mới quay lại ngồi trên đường màu đỏ, Hắc Kim Cổ Đao cắm trên đường màu đỏ.

Một đêm, không còn chuyện gì nữa. ***** Sáng hôm sau, chín giờ.

Phòng livestream một lần nữa tụ tập không ít cư dân mạng.

"Vãi chưởng, bọn họ thật sự bay qua sao?" "Tôi xem lại nửa tiếng

phát sóng, cuối cùng cũng hiểu chuyện gì rồi." "À mà, tối qua Thần bí Tiểu ca cầm đao lại gần Xà Đản, mọi người có thấy không?" "Tiểu ca đỉnh cấp, vốn dĩ quan quách rung lắc đủ kiểu, thấy Tiểu ca đến gần, liền đứng im." Phát sóng trực tiếp khảo cổ 24 giờ không ngừng nghỉ, người xem buổi tối không nhiều, nhưng họ có thể xem lại vào ngày hôm sau.

Và trong phòng phát sóng, các chuyên gia và giáo sư đối với việc Thần bí Tiểu ca làm tối qua, cũng vô cùng khó hiểu.

Còn có cái quan quách đó, sao lại dao động lên xuống?

Trong tình huống không có chấn động, đáng lẽ phải giữ nguyên trạng thái tĩnh.

Khi đội khảo cổ bước ra khỏi doanh trướng, có thể thấy từng người đều có tinh thần không tốt.

Như thể đã không ngủ suốt đêm.

Tiểu Vương chửi thề: "ĐM, tối qua nằm mơ thấy ác mộng, quỷ dị thật, một con rắn lại bắt tôi làm nô dịch!" Lời này vừa ra, Trương Minh Văn lập tức nói: "Tôi cũng mơ thấy, nó bắt tôi làm Quốc sư." "Tôi là Thái sư." Ngô Tứ Ý nói ở bên cạnh.

"Tôi là tướng quân." Ngũ Thập Ngũ yếu ớt nói.

Còn đội khảo cổ, đa số đều là thị vệ.

"Vãi chưởng, vậy là chỉ một mình tôi làm nô dịch à?" Tiểu Vương không khỏi nói.

Trương Minh Văn nhìn về phía Hoắc Băng đang trầm mặc hỏi: "Hoắc Băng, cô thì sao?" Hoắc Băng cúi đầu nói: "Nó bảo tôi… làm vương phi." ***** Mọi người đều có cùng một ác mộng, chỉ là trong mộng, đối phương muốn họ làm chức vụ khác nhau.

Nô dịch, Quốc sư, Thái sư, Tướng quân, Thị vệ, Vương phi… Hơn nữa quái vật xuất hiện trong mộng của họ, dường như đều là cùng một con.

Không nhìn thấy nửa thân trên, chỉ có thể nhìn thấy đuôi rắn.

Ngô Tứ Ý nhìn Tần An hỏi: "Tiểu ca, cậu có mơ thấy ác mộng không?" Tần An còn chưa trả lời, Tiểu Vương đã giành nói trước: "Tiểu ca lợi hại thế, ít nhất cũng phải là Thái thượng hoàng chứ!" Ánh mắt Tần An sâu thẳm nhìn Tiểu Vương một cái, Tiểu Vương lặng lẽ lùi về phía sau Ngũ Thập Ngũ, không dám mở miệng nữa.

Tần An chỉ kiếm vào quan quách trong Xà Đản: "Các người đều bị nó ảnh hưởng." Mọi người có chút không hiểu: "Bị nó ảnh hưởng?" Một cái quan tài rách nát, còn có thể ảnh hưởng đến con người sao?

Ngũ Thập Ngũ hỏi: "Vậy ác mộng của chúng tôi đột nhiên dừng lại, có phải ngài đã ra tay không?" Tần An im lặng, thể hiện là đúng vậy.

Mọi người đều có chút may mắn: "May mà Tiểu ca đã chém ác mộng của chúng ta, nếu không khó khăn lắm mới nghỉ được một đêm, lại còn bị ác mộng ảnh hưởng." Bởi vì có Tần An canh gác, nên tối qua cả đội khảo cổ đều được nghỉ ngơi, không ai cùng Tần An thức đêm.

Trương Minh Văn nhìn Xà Đản trước mắt, như thể đang nói một mình, lại như thể đang hỏi Tần An: "Chỉ là, Xà Đản chắn đường phía trước, làm sao để vượt qua?" Tần An cầm dao chỉ vào Xà Đản, ý tứ không cần nói cũng tự hiểu.

Muốn đi qua, phá vỡ Xà Đản là được.

Chương 97

Mọi người thấy vậy, đều im lặng.

Ngô Tứ Ý nói: "Ăn sáng trước đi, ăn xong rồi quyết định làm sao để qua." Các chuyên gia và giáo sư trong phòng phát sóng, liên lạc với Ngô Tứ Ý và Trương Minh Văn: "Giáo sư Ngô, Xà Đản này rất hữu ích cho nghiên cứu sinh vật học, nếu có thể không phá hủy thì tốt nhất." "Đúng vậy Lão Ngô, Xà Đản ngâm quan tài là lần đầu tiên thấy, rất có giá trị nghiên cứu, anh hỏi lại Tiểu ca xem, biết đâu có cách khác." "Lão Trương à, anh phải hiểu tầm quan trọng của Xà Đản ngâm quan tài chứ!" Xà Đản bên trong ngâm quan quách, điều này trong giới khảo cổ tuyệt đối là đầu tiên.

Đối với giới sinh vật học mà nói, cũng rất quan trọng, quả trứng rắn lớn như vậy, nếu có thể nở ra, thì tuyệt đối là con rắn lớn nhất thế giới.

Mà Tần An muốn phá vỡ Xà Đản, bọn họ khẳng định là không cho phép.

Trong phòng livestream.

Mọi người không quan tâm Xà Đản hay không Xà Đản, họ chỉ muốn xem trong quan quách có thứ gì.

"Tôi thì bảo, cứ mau phá cái Xà Đản này đi, giữ lại để nuôi ra tai họa à?" "Đúng vậy, tối qua nếu không phải Tiểu ca ra tay, đội khảo cổ hôm nay đã không dậy nổi rồi." "Xà Đản không quan trọng, quan trọng là đồ trong quan quách." "Xà Đản có quan quách đã đủ vô lý, nếu trong quan quách có rắn thì còn vô lý hơn." "Tầng trên cấm đùa giỡn!" Trong phòng phát sóng.

Lý giáo thụ đợi Tần Ly đến, hỏi cô: "Tiểu Ly à, em có cách nào, có

thể để đội khảo cổ vượt qua Xà Đản, mà không bị ảnh hưởng không?" Tần Ly ngẩng đầu nhìn hiện trường, nói: "Hoặc là phá vỡ Xà Đản, hoặc là trực tiếp đi xuyên qua." "Nhưng em không kiến nghị sử dụng cách thứ hai, quá nguy hiểm, tỷ lệ thành công chỉ một phần mười." Đây là phương pháp được ghi lại trong nhật ký.

Trên màn hình, tiếng Trương Minh Văn vang lên: "Chỉ có một phần mười hy vọng, tôi sẽ không lấy sự nghiệp khảo cổ ra đùa giỡn, Xà Đản này, chúng ta sẽ không đi." Trong cổ mộ, chỉ có một phần mười tỷ lệ thành công, không khác gì thất bại.

Một khi xảy ra vấn đề, cả đội khảo cổ đều sẽ gặp nạn.

Lý giáo thụ đứng trong phòng livestream nói: "Không phải có Tiểu ca ở đó sao, có thể nhờ Tiểu ca hộ tống mà." Vừa nói đến Tần An, bóng dáng Tần An đã biến mất trên ống kính.

Ngô Tứ Ý nói xong, cắt đứt đường dây liên lạc với phòng phát sóng: "Lão Lý, không thể để Tiểu ca giúp hộ tống được, ngôi mộ này liệu có thể tiếp tục đi xuống không, các người tự quyết định đi." Mọi người trong phòng phát sóng rơi vào trầm mặc. ***** Hiện trường.

Tần An đứng ở cửa ra vào, nhìn người nhà họ Hoắc ở bờ đối diện.

Người nhà họ Hoắc nhìn thấy Tần An ra, lập tức né tránh.

Tần An cười lạnh một tiếng: "À, vẫn còn theo." Hoắc Băng xuất hiện bên cạnh Tần An nói: "Cái đó, nếu gặp người nhà họ Hoắc, xin anh hạ thủ lưu tình." Tần An tùy tiện nói một câu: "Họ, không liên quan đến tôi." Sống chết của bọn họ, không liên quan nhiều đến hắn.

Sống hay chết đều là chuyện của bọn họ.

Tần An muốn làm, chính là đứng ngoài quan sát.

Hoắc Băng tiếp lời: "Chỉ cần anh đừng động đao là được." Tần

An nhìn sâu vào Hoắc Băng, nói: "Tôi sẽ không quản, nhưng trong Tây Vương Mẫu Cung, bọn họ cũng sẽ không đi xa được." Nói xong, Tần An đi dạo xung quanh.

Xà Đản một chốc một lát vẫn không thể phá vỡ, Tần An cũng lười cãi cọ với phòng phát sóng.

Cứ để Ngô Tứ Ý và Trương Minh Văn đi ứng phó là được.

Nếu có thể phá vỡ, thì hắn sẽ đi chọc thủng Xà Đản.

Nếu không cho phép, thì giải tán thôi.

Xà Đản tuy nguy hiểm, nhưng đối với Tần An thì không có ảnh hưởng.

Chỉ là hắn cũng không muốn từng người hộ tống đội khảo cổ đi vào.

Quá phiền phức thì không nói, quan trọng là nếu xảy ra ngoài ý muốn, ai chịu trách nhiệm?

Sau khi đi dạo gần hai giờ, Tần An mới quay lại trước Xà Đản, tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

Tiếng Lý giáo thụ trong phòng phát sóng vang lên, là đang hỏi Tần An: "Xà Đản này không thể không phá hủy sao?" Tần An đầu cũng không ngẩng lên, càng lười đáp lời các chuyên gia và giáo sư trong phòng phát sóng.

Bọn họ không có bản lĩnh gì khác, chỉ biết ở trong phòng phát sóng chỉ trỏ.

Lý giáo thụ hỏi lại: "Có cách nào khác không, ví dụ như, Xà Đản bị phá hỏng một chút, đợi đội khảo cổ đi qua xong, còn có thể sửa lại được không?" Tần An vẫn không trả lời, không cho người trong phòng phát sóng chút thể diện nào.

Trương Minh Văn thấy Tần An không hề đáp lời Lý giáo thụ, không khỏi trong lòng cảm khái: "Lão Lý, đây chính là quả báo." Trong thực tế anh đối với hắn thờ ơ, trong cổ mộ hắn đối với anh không chút nể mặt.

Trương Minh Văn đứng ra nói: "Hiện tại đã mười hai giờ trưa rồi, đội khảo cổ chúng ta có thể đợi, dù sao thời gian còn nhiều." Ngô Tứ Ý quay đầu nhìn thành viên đội khảo cổ, hỏi: "Lương thực của chúng ta, còn có thể duy trì bao nhiêu ngày?" Thành viên đội khảo cổ nói: "Trừ đi đường về, chúng ta còn ba… một ngày." Thành viên đội khảo cổ nhìn thấy ám hiệu của Ngô Tứ Ý.

Trương Minh Văn thản nhiên nói, cùng Ngô Tứ Ý hát xướng: "Một ngày… được, hôm nay nghỉ một ngày, ngày mai sẽ đi." Phía phòng phát sóng cũng không phải là kẻ ngốc, nhìn ra được ý đồ của Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý.

Đây là muốn buộc bọn họ không thể không đồng ý.

"Không còn cách nào khác, Xà Đản chắn đường không đi được, chỉ có thể phá vỡ Xà Đản rồi rời đi." "Ai, thôi được rồi, các ngươi cứ phá đi, chú ý an toàn là được." Mọi người trong phòng phát sóng thỏa hiệp rồi, cũng không còn cách nào khác để không thỏa hiệp.

Không phá vỡ Xà Đản, hành động thám hiểm của Trương Minh Văn bọn họ rất có thể sẽ kết thúc tại đây.

Phía phòng phát sóng đồng ý xong, Tần An cầm Hắc Kim Cổ Đao đi đến trước Xà Đản.

Quan quách trong Xà Đản đột nhiên rung lắc dữ dội, như thể cảm nhận được nguy hiểm vậy.

"Bằng!" ***** Khi Tần An cầm Hắc Kim Cổ Đao lại gần, Xà Đản rung lắc dữ dội.

Vỏ trứng trong suốt như thủy tinh, xuất hiện không ít vết nứt.

Tần An hét lớn một tiếng: "Hai bên tránh ra!" Đội khảo cổ lập tức phân tán sang hai bên.

"Bằng!" Sau một tiếng nổ lớn, Xà Đản vỡ tan.

Chất lỏng trong Xà Đản đổ ra, như thác nước.

Còn quan quách thì trượt theo chất lỏng, Tần An đứng ở chính giữa muốn cản lại, nhưng quan quách như thể có ý thức vậy, né tránh Tần An.

Tần An xoay người đuổi theo, một tay kéo nắp quan tài.

Dưới sự kéo của Tần An, nắp quan tài bị Tần An mở ra một khe hở, một cái đuôi rắn lộ ra.

Tần An vừa định dùng sức mở ra, phía dưới quan quách đột nhiên mọc ra một đôi chân, nhanh chóng chạy đi.

Tần An tay phải cầm dao, chém tới.

Quan quách trực tiếp nhảy lên, bị Tần An chém đứt đôi chân.

Còn quan quách cũng nhân cơ hội này trực tiếp rời đi, rơi xuống vực sâu.

Tần An đuổi ra ngoài, xuyên qua Bạch Kim Đồng, nhìn thấy trong quan quách, nằm một người!

Tiểu Vương tiến lên hỏi: "Cái quan quách đó rốt cuộc có cái gì vậy?" Tần An không trả lời, mà đi trở lại, nhìn đôi chân bị mình chém đứt.

Ngô Tứ Ý tiến lên nói: "Cặp chân này không có máu, xem ra là chân đã chết nhiều năm, chỉ là được bảo quản bằng cách nào đó." Hắn đối với phương diện này tương đối có nghiên cứu.

Trương Minh Văn tiếp lời: “Cặp chân này, hình như không phải chân trong quan quách.” Lời này vừa ra, không ít cư dân mạng trong phòng livestream kinh ngạc.

“Quan quách thì thấy nhiều rồi, nhưng quan quách mọc chân, thì đúng là lần đầu tiên.” “Quan quách sao lại mọc chân?

Vô lý thế?” “Nhưng trong quan quách có đuôi rắn, không giống có người.” “Quan quách có phải là bản thể không?” Khán giả trong phòng livestream bày tỏ không hiểu, còn những người tại hiện trường, chắc cũng không hiểu rõ.

Xà Đản xuất hiện quan quách đã đủ quỷ dị, càng quỷ dị hơn là quan quách lại còn biết chạy.

Trương Minh Văn không khỏi cảm khái: “Tây Vương Mẫu Cung này không đơn giản, chỗ nào cũng lộ vẻ quỷ dị.” Ngô Tứ Ý gật đầu nói: “Dù sao cũng là một cung điện, khẳng định không đơn giản.” Tây Vương Mẫu Cung điện.

Bọn họ không biết, Tây Vương Mẫu rốt cuộc đã chết hay chưa.

Tuy rằng nói trường sinh hư vô mờ mịt, nhưng vạn nhất thì sao?

Cái quan quách biết di chuyển vừa nãy, đã chứng minh nơi này có vấn đề.

Ngô Tứ Ý cười nhạt nói: “Nếu Tây Vương Mẫu còn sống, thì thú vị rồi.” Trương Minh Văn không nói năng gì: “Đều mấy ngàn năm rồi, làm sao có thể còn sống được chứ!” Ông đối với chuyện trường sinh tương đối mẫn cảm.

Hoắc Băng hỏi: “Chúng ta còn đi tiếp không?” Mọi người lúc này mới phản ứng lại, đi về phía cửa động.

Cửa động tối đen, giống như một cái miệng khổng lồ ăn thịt người, sâu không thấy đáy.

Tần An nói: "Từ đây đi vào, sẽ rơi xuống đâu, hoàn toàn dựa vào vận may." Lời này vừa ra, mọi người lập tức sững sờ.

Trương Minh Văn nói: "Đơn giản thôi, dùng dây thừng buộc vào nhau." Tần An lắc đầu, nói: "Đây là động không đáy, dùng dây thừng buộc vào nhau, chỉ có chết nghẹt." Ngô Tứ Ý hỏi: "Bên trong có bao nhiêu lối ra?" Tần An nói: "Bốn." Mọi người nghe vậy càng thêm do dự.

Vạn nhất vào trong mà không rơi xuống cùng nhau, thì phiền phức lớn rồi.

Thiết bị bay không người lái tuy chỉ có mười cái, nhưng vạn nhất tất cả đều rơi xuống cùng một chỗ, những người khác thì sao?

Ngũ Thập Ngũ hỏi: "Không có cách nào khác sao?" Tần An lắc đầu, cái này thật sự không có.

Ngô Tứ Ý nói: "Vậy thế này đi, đội khảo cổ năm người một tổ vào trước, mỗi tổ đều cầm một thiết bị bay không người lái." "Lão Trương dẫn người vào trước, tôi ở phía sau bảo vệ." "Mạc Kim Giáo Úy và Tiểu ca, thì không cần." Mọi người sau khi phân chia nhanh chóng, Trương Minh Văn dẫn đội khảo cổ đi trước một bước.

Năm người năm người tiến vào.

Đợi đội khảo cổ đều đã vào hết, Ngô Tứ Ý liếc nhìn Hoắc Băng, lại nhìn Tần An, nói: "Hai người các cậu đi cùng nhau đi." Nói xong, trực tiếp nhảy vào.

Chương 98

Tiểu Vương đến gần Tần An nói: "Chúng tôi năm người một tổ." Trần Ninh véo tai Tiểu Vương, kéo hắn về.

Sau đó một cước đá hắn vào trong hắc động.

Ngũ Thập Ngũ vẫy tay nói một câu: "Chúng tôi đi trước đây." Sau đó cùng Trần Ninh đi vào.

Đợi người đã vào gần hết, cũng chỉ còn lại Hoắc Băng và Tần An.

Hoắc Băng hỏi: "Không có cách nào khác, để rơi xuống cùng một chỗ sao?" Tần An gật đầu: "Có." "Cách nào?" Tần An thẳng thắn nói: "Hai người ôm sát vào nhau." Hoắc Băng nghe vậy, nhìn cánh cửa động không lớn, lại nhìn hình dáng của mình và Tần An.

Hai người bọn họ đều không béo, cách này cũng không phải là không được.

Hoắc Băng nói: "Vậy thì cùng vào đi." Tần An nhìn Hoắc Băng, hỏi: "Cô chắc chứ?" Hoắc Băng thẳng thắn nói: "Có gì mà không chắc, hai chúng ta rất hợp mà." Thân hình Hoắc Băng rất đẹp, chỉ là ngực… Hoắc Băng nhận ra ánh mắt Tần An không đúng, đi đến trước mặt Tần An, nói: "Cái này không ảnh hưởng gì." Tần An nói: "Được rồi." Tần An đi đến bên cửa động, cả người nằm trên cửa động, đưa tay nắm lấy cửa động, sau đó nói: "Lên đi." Hoắc Băng cảm thấy lời Tần An kỳ lạ, nhưng vẫn đi lên, hai tay khoanh lại đặt trên bụng.

Tần An thu tay lại ôm lấy Hoắc Băng, sau đó hai người trực tiếp trượt xuống.

Trong quá trình rơi xuống, rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng trượt xuống, hơn nữa không có chút ánh sáng nào.

Tần An và Hoắc Băng dán vào nhau rất gần, hắn có thể ngửi thấy mùi hương trinh nữ từ Hoắc Băng tỏa ra, cũng như chạm vào cơ thể mềm mại của cô.

Điều này khiến Tần An vốn không có cảm xúc, lập tức có phản ứng sinh lý.

Hoắc Băng khẽ nhíu mày, bàn tay đặt trên bụng ấn xuống.

Hoắc Băng nhắc nhở: "Tần An, đừng làm bậy…" Nhưng vì hai người rất gần, Hoắc Băng khi nói chuyện, cả người cô lại lắc lư một cái, môi cô chạm vào môi hắn.

Hơn nữa vẫn đang nói chuyện, nên lưỡi tự nhiên trượt vào trong.

Điều này khiến Tần An vốn đã bị kích thích, càng thêm sưng.

Hai người cứ như vậy cương trì rất lâu, cho đến khi Hoắc Băng không thể thở được, mới hồi thần, nhẹ nhàng ngẩng đầu, rút lưỡi về.

Tần An giải thích một câu: "Tôi sẽ không làm bậy đâu, đây chỉ là phản ứng sinh lý bình thường thôi." Hoắc Băng không nói gì.

Nếu có thể nhìn thấy, Tần An tuyệt đối có thể thấy, mặt Hoắc Băng lúc này rất đỏ.

Tần An nhắc nhở: "Cái đó, cô có thể bỏ tay ra không?" Hoắc Băng đỏ mặt nói: "Không được, bỏ ra anh sẽ đụng vào tôi." Nhưng cô làm thế sẽ khiến tôi rất kích thích đó!

Tần An trong lòng bất lực, chỉ có thể cố gắng nhịn.

Cái động không đáy này, giống như không có đáy vậy, hai người không ngừng rơi xuống.

Rơi xuống thì thôi đi, quan trọng là còn có những cú va chạm, điều này khiến hai người, càng hiểu rõ đối phương hơn một bước.

Tần An dù lạnh lùng đến đâu, lúc này cũng có phản ứng.

Hắn chỉ có thể thở dài một hơi.

Ai, đáng tiếc động không đáy lại có đáy.

"Rầm!" Tần An và Hoắc Băng cùng lúc rơi xuống, ngã chồng lên nhau trên mặt đất.

Hoắc Băng đứng dậy khỏi người Tần An, nhìn xung quanh tối tăm, lấy đèn pin từ ba lô ra rọi sáng.

Tần An vội vàng đứng dậy, giật lấy đèn pin của Hoắc Băng và tắt đi.

"Đừng bật đèn pin, nó sẽ thu hút một số thứ bẩn thỉu đến đây!" Tần An nhắc nhở.

Hoắc Băng nghe vậy, nhìn Tần An đang ở gần trước mặt, vệt hồng trên má cô ấy tiêu tán đi một chút.

"Tối om như vậy thì đi đường nào?" Hoắc Băng không nhịn được hỏi.

Tần An kích hoạt Bạch Kim Đồng, nhìn rõ con đường phía trước.

"Đi theo tôi." Tần An nói.

Hoắc Băng nghe vậy, vươn tay kéo vạt áo Tần An, đi theo sau hắn.

Đường hầm chật hẹp tối tăm, lại có rất nhiều ngả rẽ, có những con đường cụt, chỉ có một con đường sống.

"Áo của anh không bị rách chút nào sao?" Hoắc Băng có chút tò mò.

Đi trượt lâu như vậy, dù không rách thì cũng phải có nếp nhăn hoặc vết bẩn chứ?

Nhưng quần áo của Tần An vẫn sạch sẽ như mới. … Trên một con đường khác.

Trương Minh Văn nhìn hơn hai mươi đội khảo cổ, cùng với năm chiếc máy bay không người lái, chìm vào suy tư.

“Đây là may mắn, hay là trùng hợp?” Trương Minh Văn có chút bối rối.

“Chắc là may mắn thôi, bên tôi cũng đang dẫn một nửa đội khảo cổ.” Giọng Ngô Tứ Ý vang lên từ máy bay không người lái.

“Vì vậy, chúng ta đã mất liên lạc với Tiểu ca và những người khác.” Trương Minh Văn thở dài nói.

Không có Tiểu ca ở đây, lúc nào cũng cảm thấy không an toàn.

Trên con đường cuối cùng.

Ngũ Thập Ngũ, Trần Ninh và Tiểu Vương, những Mạc Kim Giáo Úy, đã tụ lại với nhau.

“Đúng là may mắn thật, ba chúng ta đã đi cùng nhau, lại không có camera giám sát, chúng ta có thể làm chuyện 'ông chủ' rồi!” Tiểu Vương xắn tay áo nói.

“Đồ trong Tây Vương Mẫu Mẫu Cung tốt nhất đừng lấy, lần này chúng ta đến là để báo ân, không phải để trộm mộ.” Ngũ Thập Ngũ nói.

Mặc dù không có máy bay không người lái giám sát, nhưng chỉ cần lấy đồ, chắc chắn sẽ không thể thoát ra.

“Ngũ ca, phía trước có ngã tư!” Trần Ninh chỉ vào ngã tư phía trước nói.

“Thắp đèn!” Ngũ Thập Ngũ nói.

Tiểu Vương và Trần Ninh, mỗi người thắp đèn ở một ngã rẽ.

Có cây nến vừa thắp đã bị thổi tắt, có cây nến thắp lên vẫn cháy, dĩ nhiên cũng có những cái xảy ra biến hóa quỷ dị.

“Đi lối nến tắt.” Ngũ Thập Ngũ nói.

Nến tắt chứng tỏ có gió, có gió chứng tỏ là lối ra.

Còn mấy lối khác không có động tĩnh, chứng tỏ những lối đó đều là đường cụt.

Lối mà nến có biến hóa lạ thì càng nguy hiểm hơn.

Lúc này, Trương Minh Văn và những người khác cũng không biết nên đi đường nào, đang hỏi Tần Ly.

Tần Ly trong phòng livestream, nhìn những ngã rẽ tối tăm, nói: “Giáo sư Trương, Giáo sư Ngô, có một cách đơn giản nhất là thắp nến ở mỗi ngã rẽ, nến tắt thì có thể đi.” “Đây là phương pháp của Mạc Kim Giáo Úy mà.” Ngô Tứ Ý nói.

“Đúng vậy.” Tần Ly gật đầu.

“Mấy cậu có mang nến khảo cổ không?” Trương Minh Văn hỏi các thành viên đội khảo cổ.

“Giáo sư Ngô đã dặn chúng tôi mang theo ạ.” Họ lấy nến trắng từ ba lô ra.

Ngô Tứ Ý dù sao cũng là người của gia tộc đạo mộ, biết một số thủ đoạn của Mạc Kim Giáo Úy, trong đó thắp nến là thủ đoạn phổ biến nhất.

Lần thăm mộ này, Ngô Tứ Ý nghĩ rằng khi gặp quan quách, lúc mở quan tài có lẽ sẽ dùng đến.

Đáng tiếc, đi mãi không gặp quan quách nào, khó khăn lắm mới gặp một cái thì nó lại “chạy mất”.

Khi đội khảo cổ lấy nến ra thắp rồi, đi theo con đường mà nến tắt.

Bốn phía ở đây đều là vách tường, giống như một tảng đá khổng lồ bị khoét rỗng.

Không có bất kỳ kiến trúc nào khác.

Bốn con đường, bốn nhóm người, gần như đồng thời tiến về phía trước với tốc độ tương đương.

Tần An và Hoắc Băng là một nhóm, Trương Minh Văn dẫn một nhóm khảo cổ, Ngô Tứ Ý dẫn một nhóm khảo cổ, Ngũ Thập Ngũ và hai Mạc Kim Giáo Úy kia là một nhóm.

Thật khó tin đây là sự phân phối ngẫu nhiên. … "Tần An, đây là đâu vậy?" Hoắc Băng hỏi Tần An từ phía sau.

Chương 99

“Dưới Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.” Tần An nói.

Hoắc Băng nghe vậy ngẩn người, ngẩng đầu nhìn vách đá, không nhịn được hỏi: “Vậy là chúng ta còn phải đi một đoạn đường rất dài nữa mới lên được sao?” “Ừm.” Tần An gật đầu.

Trong đầu hắn hiện lên bản đồ địa hình Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, cùng với vị trí hiện tại của mình.

“Nếu các giáo sư không đi sai đường, qua thêm hai ngã rẽ nữa là có thể gặp nhau rồi.” Tần An nói.

Hoắc Băng nghe vậy, không nhịn được hỏi: “Vậy nếu họ đi sai đường thì sao?” “Thì họ sẽ không thể thoát ra được.” Hoắc Băng nghe lời Tần An nói, không khỏi rùng mình.

“Các giáo sư tuy có kinh nghiệm, nhưng bên trong thì tứ thông bát đạt, vạn nhất đi sai đường thì nguy hiểm lắm!” “Anh có cách cứu họ không?” Hoắc Băng nhìn Tần An hỏi.

Tần An lắc đầu, nói: “Khó cứu, nhưng có Tần Ly chỉ dẫn, họ đại khái sẽ không đi sai đường.” Chỉ cần họ có máy bay không người lái, có thể liên lạc với phòng livestream, thì thoát ra ngoài vấn đề cũng không lớn.

Tần An đang đi, đột nhiên rút Hắc Kim Cổ Đao chém về phía trước.

Sau đó thu hồi Hắc Kim Cổ Đao, tiếp tục đi.

“Anh vừa chém cái gì vậy?” Hoắc Băng không nhịn được hỏi.

“Không chém gì cả.” Tần An tùy tiện nói.

Sau khi hai người đi khỏi, một con Xích Quan Kê Xà rơi từ vách tường xuống, bị Tần An một đao chém làm đôi.

Dưới Bạch Kim Đồng của Tần An, chúng ẩn mình sâu đến mấy cũng vô dụng.

Trong tầm mắt hắn, mọi tà vật đều không có chỗ ẩn náu.

Tần An vừa đi vừa chém, Hoắc Băng biết Tần An có thể nhìn thấy những thứ mà cô không thấy, nhưng hỏi thì Tần An cũng không nói.

Cùng lúc đó, Trương Minh Văn và những người khác vốn đang đi theo nến rất ổn, nhưng đến ngã rẽ tiếp theo thì không còn linh nghiệm nữa.

Bốn ngã rẽ, tất cả nến đều tắt.

Còn bên Ngô Tứ Ý thì ngược lại, nến ở cả bốn ngã rẽ đều đang cháy.

Điều này khiến đội khảo cổ lúng túng, đèn ở ngã rẽ thì hoặc tất cả đều cháy, hoặc tất cả đều tắt, vậy phải đi đường nào?

Còn bên Ngũ Thập Ngũ và những người khác cũng tương tự, thắp nến ở ngã rẽ, ba cái tắt, chỉ còn lại một cái cuối cùng vẫn cháy.

"Chúng ta có nên đi đường nến cháy không?" Tiểu Vương tiến lên hỏi.

"Không, đợi đã." Ngũ Thập Ngũ gọi Tiểu Vương lại, sau đó lấy ra một cái bát quái bàn, miệng lẩm bẩm đọc: "Tầm Long Phân Kim khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan!

Quan nội như hữu bát trọng hiểm, bất xuất âm dương bát quái hiểm!" Ngũ Thập Ngũ đọc xong Tầm Long Quyết, bát quái bàn bắt đầu xoay, chỉ vào ngã rẽ ở giữa.

"Đi thôi." Mạc Kim Giáo Úy rất giỏi trong việc thám mộ, đặc biệt

là Tầm Long Quyết, càng mạnh mẽ hơn.

Dù sao, trừ Phát Khâu Trung Lang Tướng, Mạc Kim Giáo Úy cũng là tổ chức chính thức (thời cổ đại).

Chỉ là ở thời cổ đại, còn bây giờ thì chỉ là kẻ trộm mộ.

Mạc Kim Giáo Úy và Tần An đều có thể đi qua thuận lợi, chỉ có đội khảo cổ đứng lại ở ngã rẽ.

Thực ra Ngô Tứ Ý cũng có thể đi, chỉ là phương pháp của ông ta khá tàn nhẫn.

Đó là lấy người ra làm thí nghiệm.

Nếu không có gì bất ngờ, thì có nghĩa là đi đúng, nếu có bất ngờ, người mất mạng, đường sai.

Đây là thủ đoạn ông ta dùng khi còn làm Tứ Gia thời trẻ, bây giờ là giáo sư đội khảo cổ, chỉ có thể hỏi Tần Ly.

"Tần Ly, đi đường nào?" Ngô Tứ Ý hỏi.

"Giáo sư Trương, ông xem ở ngã rẽ phía trước trên đường có dấu vết nào không, thông thường, phàm là con đường đã đi qua, ít nhiều đều sẽ để lại chút dấu vết." Giọng Tần Ly vang lên từ máy bay không người lái.

Tại hiện trường, Trương Minh Văn đi đến bên miệng hang rỗng, thò đầu nhìn vào bên trong.

Bên trong trống rỗng, không có gì cả.

Trương Minh Văn cẩn thận quan sát hồi lâu, ở bên ngoài miệng hang tận cùng bên phải, thấy có dấu chân.

"Chắc là ở đây rồi." Trương Minh Văn nói xong, ngẩng đầu nhìn hang động tối tăm, dẫn đội khảo cổ đi vào.

Còn bên Ngô Tứ Ý thì khó khăn hơn, bốn cửa hang, không tìm thấy dấu vết nào.

Ngay cả miệng hang cũng y hệt nhau.

Ngô Tứ Ý nhìn miệng hang trầm tư hồi lâu, quay đầu nhìn năm chiếc máy bay không người lái đang bay trên không, nói: "Điều khiển máy bay không người lái bay vào trong, thăm dò tình hình bên trong." Nói xong, đội khảo cổ điều khiển máy bay không người lái bay vào.

Ngô Tứ Ý chăm chú nhìn màn hình.

Chỉ cần máy bay không người lái rơi vào trong không ra được, thì đó là đường cụt, nếu bay được một đoạn đường mà không sao, thì có thể đi.

Khi máy bay không người lái bay vào, có hai chiếc bị vật thể không rõ ném rơi, màn hình trực tiếp tối đen.

Vẫn còn hai chiếc tiếp tục thăm dò, nhưng sau khi bay được một đoạn, một chiếc khác cũng bị hỏng.

"Đi bên trái!" Ngô Tứ Ý nói một câu, dẫn đội khảo cổ đi về phía cửa hang bên trái.

Còn Tần An và Hoắc Băng, đã sớm đợi ở ngã tư của bốn cửa hang.

Đối với đội khảo cổ mà nói, muốn đi qua ngã tư an toàn rất khó, nhưng đối với Tần An thì nhắm mắt cũng có thể đi ra.

Hắn hiểu rõ cấu trúc của Tây Vương Mẫu Mẫu Cung. 【Đinh!

Phát hiện Tần Ly sử dụng ghi chú của Chủ nhân để giúp đội khảo cổ vượt qua ngã tư bốn tám cửa hang.

Chúc mừng Chủ nhân nhận được phần thưởng: Quy Tức Thuật! 】【Quy Tức Thuật: Có thể khiến Chủ nhân hô hấp trở nên yếu ớt,

giảm tiêu hao thể lực, và có thể duy trì không hô hấp trong thời gian dài! 】 Khi âm thanh của hệ thống vừa dứt, hô hấp của Tần An dần trở nên yếu ớt, cứ như không thở vậy.

Hoắc Băng đứng ở ngã tư tối đen, vốn đã rất sợ hãi, sau khi hô hấp của Tần An trở nên yếu ớt, đối với Hoắc Băng mà nói, người bên cạnh cứ như không còn ở đó nữa.

Hoắc Băng quay đầu nhìn Tần An phía sau, vươn tay kéo lấy hắn, chỉ có như vậy, cô mới cảm thấy Tần An vẫn ở bên cạnh mình.

"Cô kéo tôi làm gì?" Tần An không hiểu hỏi.

"Tôi sợ anh sợ." Hoắc Băng viện một lý do gượng gạo.

Tần An:… Hai người đứng đợi ở ngã tư một lúc, sau đó Ngũ Thập Ngũ dẫn theo Tiểu Vương và Trần Ninh đi ra.

"Cuối cùng cũng thoát khỏi cái nơi quỷ quái đó!" Tiểu Vương không nhịn được oán thán.

Bốn ngã rẽ đó, mỗi cái đều y hệt nhau, đáng sợ thật.

"Tướng quân!" Ngũ Thập Ngũ đi đến trước mặt Tần An hô một tiếng.

Tần An lạnh nhạt liếc hắn một cái, yên lặng chờ đợi đội khảo cổ đến.

Không đợi lâu, Trương Minh Văn đi vào.

"May mà đi đúng đường." Trương Minh Văn có chút may mắn nói.

Họ đi ra thấy Tần An và những người khác đã đợi sẵn, nhưng không thấy Ngô Tứ Ý và nhóm của ông ta đâu.

"Lão Ngô và nhóm của ông ta vẫn chưa ra sao?" Trương Minh Văn không nhịn được hỏi.

“Giáo sư Trương, chúng tôi đã mất liên lạc với Giáo sư Ngô rồi ạ.” Thành viên đội khảo cổ vội vàng tiến lên nói.

Trương Minh Văn nghe vậy, lập tức lấy bộ đàm ra.

“Lão Ngô… Lão Ngô…” “Xoạt xoạt xoạt…” Trong bộ đàm vang lên tiếng nhiễu sóng.

“Xem ra là đi sai đường rồi.” Tần An nói xong, nhìn bốn cửa hang trước mặt, nói: “Đợi tôi, tôi đi đưa họ về!” Nói xong, Tần An đi về phía cửa hang thứ ba.

Bốn cửa hang đó, chính là cửa hang mà Tần An và những người khác đã đi ra, ba cửa hang đều đã có người đi ra, chỉ còn một cái cuối cùng thì không.

Điều này cho thấy, Ngô Tứ Ý và nhóm của ông ta rất có khả năng đã đi sai đường.

Chương 100

Tần An đi vào, rất nhanh đến ngã tư, hắn tìm kiếm dấu vết một chút ở ngã tư, thấy có dấu chân ở bên ngoài ngã rẽ tận cùng bên trái.

"Chắc là ở đây rồi." Tần An nói xong, đi vào.

Vừa đi vào, dưới sự phát huy của Bạch Kim Đồng, Tần An đã nhìn thấy sự nguy hiểm bên trong.

Bên trong này, có không ít Xích Quan Kê Xà đang nằm đó, chúng đều đang ngủ đông, chỉ cần có nhiệt độ, chúng sẽ lập tức tỉnh dậy.

Tần An thấy vậy, không tự chủ được mà tăng tốc độ.

Còn phía trước, Ngô Tứ Ý sau khi đi vào, mới phát hiện mình đã đi sai đường.

Phía trước cứ như không có điểm cuối, mặc kệ họ đi thế nào cũng không thoát ra được, hơn nữa máy bay không người lái còn mất tín hiệu.

"Giáo sư Ngô, chúng ta đi sai đường rồi, có nên quay lại đường cũ không?" Thành viên đội khảo cổ hỏi.

"Không quay lại được nữa." Ngô Tứ Ý lắc đầu.

Những Xích Quan Kê Xà phía sau đang tỉnh dậy, bây giờ quay lại chỉ khiến chúng tỉnh nhanh hơn.

"Thế nhưng, con đường phía trước cứ như không có tận cùng vậy, dù chúng ta đi bao lâu cũng không thoát ra được." Thành viên đội khảo cổ tiếp lời.

"Rồi sẽ ra được thôi." Ngô Tứ Ý trầm giọng nói.

Ông ta dẫn đường phía trước, ông ta không tin con đường này

không có điểm cuối.

Xa Mã Đạo còn đi ra được, không thể nào bị mắc kẹt ở đây.

Còn khi Tần An đi vào, nhìn rõ địa hình phía trước.

Phía trước, chính là một vòng tròn khổng lồ, dù đi thế nào cũng không thoát ra được.

Đây chính là một con đường khép kín.

Tần An bước lên, đứng tại chỗ chờ đợi.

Con đường này là khép kín, Ngô Tứ Ý và nhóm của ông ta đi một vòng sẽ quay lại.

Còn vì Ngô Tứ Ý liên tục đi vòng, Xích Quan Kê Xà dần dần tỉnh dậy.

Tần An rút Hắc Kim Cổ Đao, trực tiếp chém đứt Xích Quan Kê Xà.

Rất nhanh, Xích Quan Kê Xà dày đặc kéo đến, còn Ngô Tứ Ý và nhóm của ông ta cũng đi vòng trở lại.

"Giáo sư Ngô, là Tiểu ca, xem ra chúng ta đã thoát ra rồi!" "Tốt quá rồi, cuối cùng cũng thoát ra!" "Tôi đã bảo rồi, cứ đi mãi thế nào cũng ra được." Đội khảo cổ nhìn Tần An ở phía trước, mừng rỡ không thôi.

Tần An xuất hiện phía trước, điều này cũng chứng tỏ họ đã đi đúng đường.

"Đi theo tôi, Xích Quan Kê Xà tỉnh rồi!" Tần An lớn tiếng hô.

Ngô Tứ Ý nghe lời Tần An nói, vẻ mặt tươi cười lập tức đông cứng.

"Đi!" Ngô Tứ Ý hô một tiếng, trực tiếp chạy về phía Tần An.

Tần An quay người rút đao mở đường, chém tan Xích Quan Kê Xà, dẫn Ngô Tứ Ý và nhóm của ông ta rời đi.

Ngô Tứ Ý và nhóm của ông ta do chạy quá dữ dội, nhiệt lượng trong cơ thể quá cao, khiến càng lúc càng nhiều Xích Quan Kê Xà tỉnh dậy.

"Đừng sợ, chúng ta có gạch chuyên dụng!" Ngô Tứ Ý lấy gạch chống rắn chuyên dụng từ ba lô ra.

"Gạch chuyên dụng không có tác dụng đâu, vẫn nên tăng tốc đi!" Tần An nói một câu, sau đó tăng tốc.

Ngô Tứ Ý thấy gạch chuyên dụng vô dụng, lật tay, lấy ra một thanh trường đao.

Ông ta chạy đến bên Tần An, cùng Tần An mở đường.

"Vốn tưởng con đường này an toàn, không ngờ nó còn nguy hiểm hơn." Ngô Tứ Ý không nhịn được nói.

"Máy bay không người lái, suy cho cùng cũng chỉ là máy móc, không có nhiệt độ, không thể ảnh hưởng đến Xích Quan Kê Xà." Tần An thản nhiên nói.

Hắn đã sớm đoán được Ngô Tứ Ý và nhóm của ông ta sẽ đi con đường này.

Tần An và Ngô Tứ Ý hai người đi trước, một đường dùng đao chém Xích Quan Kê Xà, mạnh mẽ mở ra một con đường sống.

Khi họ thoát ra, vẫn có không ít người bị rắn cắn, nằm trên mặt đất môi tím tái, mặt xanh xao.

Tần An rạch lòng bàn tay, đi đến trước mặt mấy thành viên đội khảo cổ bị rắn cắn, nói với họ: "Há miệng!" Họ há miệng, Tần An nhỏ máu vào miệng họ, làm chậm quá trình độc tố xâm nhập cơ thể.

“Máu của tôi, chỉ có thể giúp các người trì hoãn thời gian phát tác của độc tố, không thể loại bỏ hoàn toàn.” Tần An nói với họ.

“Vậy chúng tôi, sẽ chết sao?” Một thành viên đội khảo cổ hỏi.

Tần An nhắm mắt trầm mặc một lát, sau đó nói: “Tùy thuộc vào vận may.

Nếu tìm được vảy rắn thì có lẽ các người còn được cứu, nếu không tìm được, các người sẽ rất nguy hiểm.” Nói xong, Tần An đứng dậy, buông nắm đấm, lấy gạc từ túi ra, băng bó vết thương.

Lần này tiến mộ, hắn đã chuẩn bị sẵn tinh thần đổ máu, vì vậy hắn đặc biệt chuẩn bị gạc.

Nếu không thì lại như lần trước dùng cái to đùng, sẽ rất khó xử.

“Đi theo tôi.” Tần An hô một tiếng, dẫn Ngô Tứ Ý và nhóm của ông ta, đi theo con đường chính xác, rời khỏi đây.

Vài phút sau, Tần An và những người khác hội hợp với Trương Minh Văn và nhóm của ông ta.

Trương Minh Văn đang định tiến lên nói chuyện thì thấy các thành viên đội khảo cổ bị thương.

“Đây là, tình huống gì vậy?” Trương Minh Văn chỉ vào những người bị thương.

“Bị rắn cắn, Tiểu ca nói phải tìm được vảy rắn mới có thể giải độc.” Ngô Tứ Ý nói thật.

Trương Minh Văn nghe vậy, trầm mặc.

Xích Quan Kê Xà căn bản không có vảy, có vảy thì chắc chỉ có đại xà.

Mà con đại xà kia, luôn là mối nguy hiểm tiềm ẩn, một khi gặp phải, chắc sẽ có thêm nhiều người chết.

“Tây Vương Mẫu Mẫu Cung khó đi quá.” Ngô Tứ Ý thở dài.

Tây Vương Mẫu Mẫu Cung có đại xà canh giữ, họ bây giờ vẫn chưa gặp, một khi gặp phải, thì xong đời rồi.

“Cứ đi bước nào hay bước đó, nếu gặp Cửu Châu Đỉnh, chúng ta sẽ mang Cửu Châu Đỉnh đi trước.” Trương Minh Văn nói.

Đây là mục đích lớn nhất của chuyến đi này.

Chỉ cần mang được Cửu Châu Đỉnh là được, còn việc thăm mộ, thực sự không cần thiết đến vậy.

“Đi thôi.” Ngô Tứ Ý nói.

Mọi người đi về phía cửa hang duy nhất trước mặt.

Vượt qua cửa hang cuối cùng, gần như đã ra ngoài.

Cửa hang cuối cùng thì không có gì nguy hiểm, mọi người đi gần hơn mười phút mới ra khỏi đó.

Khi mọi người đi ra, thấy trước mặt có một con sông rộng lớn, trong sông còn có một cỗ quan quách trôi lại.

Diệp Không lấy dây thừng từ ba lô của đội khảo cổ ra, thắt một vòng rồi ném ra, vòng lấy cỗ quan quách đang trôi.

Cỗ quan quách trong sông, chính là cỗ quan quách trước đó nằm trong trứng rắn.

Khi quan quách được Tần An kéo lên, nắp quan tài tự động trượt ra.

Ngô Tứ Ý cẩn thận dùng đèn pin rọi vào bên trong.

Kết quả, bên trong trống rỗng, chỉ có một mảnh vảy rắn.

“Vậy là, trong quan tài này nằm là rắn?

Hơn nữa còn là rắn sống?” Trương Minh Văn nhìn Tần An.

Tần An lấy vảy ra, đưa cho Ngô Tứ Ý, và nói: “Nghiền thành bột, dùng nước uống.” “Được.” Ngô Tứ Ý gật đầu, lấy ra một cái hộp đựng vảy rắn vào trong, sau đó dùng dao găm cắt vảy rắn thành từng miếng nhỏ.

“Vảy rắn này hơi mềm.” Ngô Tứ Ý có chút bất ngờ.

Chương 101

Thông thường mà nói, rắn có vảy, vảy đều rất cứng chắc.

Mà mảnh vảy rắn này, lại giống như đậu phụ đông lạnh vậy.

“Rắn con mới sinh, vảy chưa hoàn toàn cứng.” Trương Minh Văn nói.

“Không, không phải rắn.” Tần An lắc đầu.

Lời này vừa thốt ra, Trương Minh Văn lập tức ngây người.

“Không phải ai, là rồng?

Hay là loài động vật có vảy khác?” Trương Minh Văn không nhịn được hỏi.

“Là người.” Tần An lạnh nhạt nói.

Lời này vừa thốt ra, mọi người lập tức ngơ ngác.

Người nào lại có vảy rắn?

Hơn nữa, người nằm trong quan quách thì cũng thôi đi, lại còn ngâm trong trứng rắn?

Đây là kiểu thao tác quái quỷ gì vậy?

Rắn mọc chân hay quan tài biết nói vậy?

Tần An cũng không tiếp tục giải thích, đợi họ tự thấy sẽ hiểu.

Khi vảy được nghiền thành bột, Ngô Tứ Ý cho các thành viên đội khảo cổ bị Xích Quan Kê Xà cắn uống.

Hiện tại mọi người ngồi bên bờ sông nghỉ ngơi, chờ họ hồi phục thể lực.

“Màu nước sông này thật quỷ dị, lại là màu xanh mực.” Hoắc

Băng vốn muốn lấy nước, nhưng nhìn thấy màu nước thì lập tức mất hứng.

"Vong Xuyên Hà!" Tần An lạnh nhạt nói một câu.

Lời này vừa thốt ra, Trương Minh Văn ngẩn người.

"Vong Xuyên Hà?

Đây chẳng phải là thứ trong địa phủ, trong truyền thuyết sao?" Ngô Tứ Ý đi đến giải thích: "Tương truyền, Tây Vương Mẫu Mẫu Cung trên thông thiên đình, dưới thông địa phủ, mà Tây Vương Mẫu Mẫu, lại càng là nữ tiên trong truyền thuyết." "Chúng ta sẽ không thực sự đến địa phủ rồi chứ?" Tiểu Vương run rẩy nói.

"Quỷ thần, đa phần là chuyện hoang đường hư ảo, trên thế giới này không hề có quỷ thần." Trương Minh Văn kiên định nói.

Tần An không nói gì, mà chỉ chăm chú nhìn dòng sông.

Rất lâu sau, những người bị Xích Quan Kê Xà cắn đã hồi phục thể lực, đứng dậy.

Trương Minh Văn lúc này mới hỏi: "Tiểu ca, chúng ta đi ngược dòng, hay xuôi dòng?" "Xuôi dòng." Tần An nói một câu.

Đội khảo cổ lúc này mới đi xuôi dòng.

Bờ Vong Xuyên Hà rất rộng rãi, ba người đi song song cũng không thành vấn đề.

Chỉ là màu nước Vong Xuyên Hà khiến mọi người không dám lại gần, sợ có quỷ quái nào đó nhảy ra từ bên trong.

Mọi người đi một đoạn đường, Vong Xuyên Hà bắt đầu cạn, lộ ra một số lòng sông.

Mà trong lòng sông, nằm không ít xương trắng.

“Cái Vong Xuyên Hà này, rốt cuộc đã chết bao nhiêu người vậy?” Tiểu Vương nhìn mà trong lòng có chút rợn người.

“Theo ghi chép lịch sử, thuở xưa Tây Vương Mẫu Mẫu cai trị Tây Vực, từng điều động mười vạn dân phu xây dựng Tây Vương Mẫu Mẫu Cung cho bà ta, mà những dân phu chết vì kiệt sức, chắc đều nằm dưới lòng sông này.” Ngô Tứ Ý giải thích.

“Trong Vong Xuyên Hà này có mười vạn người sao?” Tiểu Vương ngây người.

“Chắc không nhiều đến vậy đâu, nếu có nhiều thi thể như thế, thì Vong Xuyên Hà đã tắc nghẽn từ lâu rồi.” Ngô Tứ Ý nói.

Mười vạn người, không phải mười vạn con kiến.

Mọi người đi một lát, phía trước xuất hiện một cây cầu vòm.

Mà trên cầu vòm, còn khắc ba chữ cổ Tây Vực.

Ngô Tứ Ý chăm chú nhìn một lúc, sau đó đọc: “Cầu Nại Hà?” Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều ngây người.

Còn những người xem livestream, thì càng sợ hãi không thôi.

“Vãi chưởng, đội khảo cổ thật sự đi địa phủ rồi sao?” “Vong Xuyên Hà xuất hiện đã đủ kỳ lạ, giờ còn có Cầu Nại Hà nữa!” “Rõ ràng là ban ngày, vì sao tôi lại có chút sợ hãi?” “Đừng có xuất hiện quỷ nhé, tôi thì không tin quỷ thần đâu.” Không ít người trong phòng livestream đều có chút sợ hãi, còn bên phòng livestream, Giáo sư Lý và những người khác cũng đều không biết phải làm sao.

Vong Xuyên Hà, Cầu Nại Hà, đây chẳng phải là tiêu chuẩn của địa phủ sao?

Mặc dù họ không tin quỷ thần, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến họ không thể không tin.

Còn tại hiện trường, đội khảo cổ vốn không tin thuyết quỷ thần, giờ bắt đầu nghi ngờ, liệu mình có phải đã đến địa phủ rồi không?

Nếu không thì, cái này cũng quá giống rồi!

Ngay lúc này, một luồng âm phong thổi đến, khiến tất cả mọi người không rét mà run.

"Nằm xuống!" Tần An lớn tiếng hô một tiếng.

Tất cả mọi người ngẩn người, sau đó nhanh chóng nằm rạp xuống.

Hoắc Băng nằm rạp trên mặt đất, nhưng vì có cầu chắn, vị trí khá cao.

Tần An đi qua, che chắn cho Hoắc Băng.

"Anh định làm gì…" Lời Hoắc Băng chưa dứt, một trận cuồng phong thổi đến.

Tần An dùng sức cắm Hắc Kim Cổ Đao xuống đất, tay trái nắm cán đao, tay phải ôm Hoắc Băng.

Trận gió lớn dữ dội thổi qua đầu mọi người, ai nấy đều cảm thấy lạnh sống lưng.

Nếu mà đứng dậy, chắc chắn sẽ bị thổi bay.

Trong trận cuồng phong này, không ít Xích Quan Kê Xà bị thổi bay, khiến mọi người càng thêm sợ hãi, sợ Xích Quan Kê Xà rơi xuống lưng mình.

Khi cuồng phong thổi qua, tất cả mọi người đều nằm rạp xuống, không dám ngẩng đầu lên.

Tần An bình tĩnh mở Bạch Kim Đồng, quay đầu nhìn Vong Xuyên Hà.

Dưới sự thổi quét của gió lớn, nước Vong Xuyên Hà bị thổi tung, lộ ra đầy rẫy xương cốt.

Dưới sự ngâm rửa và xói mòn quanh năm của Vong Xuyên Hà, những xương cốt đó đã trở nên nát bươm.

"Không chỉ mười vạn." Tần An lẩm bẩm.

Xương cốt trong Vong Xuyên Hà, không chỉ mười vạn.

Trận cuồng phong dữ dội, thổi suốt mười phút mới dừng lại.

Khi cuồng phong tan đi, Tần An mới đứng dậy, rút Hắc Kim Cổ Đao từ dưới đất lên.

Hoắc Băng chậm chạp hoàn hồn, cô ấy vừa nãy suýt chút nữa đã bị thổi bay.

Còn sau khi cuồng phong thổi qua, Tần An chém những Xích Quan Kê Xà rơi gần đó, tránh cho chúng hồi phục lại mà cắn lung tung.

"Gió từ đâu ra?

Lớn thế!" Trương Minh Văn rất khó hiểu.

Trận cuồng phong này, đến một cách khó hiểu, hơn nữa lại còn lớn đến vậy.

"Qua cầu thôi!" Tần An thản nhiên nói một câu.

Đội khảo cổ lúc này mới thu dọn đồ đạc, chuẩn bị qua cầu.

"Giáo sư Ngô, chúng ta có một chiếc máy bay không người lái bị thổi bay rồi." Đội khảo cổ báo cáo.

"Máy bay không người lái bị thổi bay thì thổi bay, người vẫn còn là được." Ngô Tứ Ý thản nhiên nói.

"Thế nhưng, nó vẫn còn nối dây." Thành viên đội khảo cổ đó tiếp tục nói, đưa màn hình cho Ngô Tứ Ý.

Chương 102

Ngô Tứ Ý nhìn một cái, góc quay của chiếc máy bay không người lái đó là một đoạn cuối của Vong Xuyên Hà, Vong Xuyên Hà chảy xuống một vực sâu.

Ngay trên màn hình, một bóng lưng người xuất hiện, xuôi theo Vong Xuyên Hà, chảy thẳng vào vực sâu.

"Vừa nãy cái đó, là người sao?" Ngô Tứ Ý ngây người.

Người đó vì không mặc quần áo, chỉ để lại một tấm lưng, nên Ngô Tứ Ý cũng không rõ, người đó là nam hay nữ, càng không biết đó là ai.

"Đội khảo cổ không thiếu ai, chắc là đạo mộ tặc thôi!" Trương Minh Văn nói.

"Thôi được, qua cầu thôi!" Ngô Tứ Ý thu màn hình lại.

Tần An lên Cầu Nại Hà trước, dọn dẹp Xích Quan Kê Xà trên cầu, sau đó đội khảo cổ mới đi theo.

Vượt qua Cầu Nại Hà, mọi người vốn nghĩ phía trước sẽ không còn gì nữa, nhưng ngay sau đó, phía trước xuất hiện một cánh cửa, cửa đóng chặt, phía trên viết: Quỷ Môn Quan ba chữ cổ đại.

"Đây là, Quỷ Môn Quan?" Ngô Tứ Ý ngớ người.

Vong Xuyên Hà, Cầu Nại Hà, bây giờ lại xuất hiện Quỷ Môn Quan.

Cái này cũng quá quỷ dị rồi chứ?

Còn những người xem livestream, đa số đều tin rằng đây chính là địa phủ.

“Ôi trời, khảo cổ lại khảo đến địa phủ rồi!” “Quỷ Môn Quan mở ra, liệu có quỷ chạy ra không?” “Livestream khảo cổ, lại một lần nữa làm mới nhận thức của tôi!” “Ngàn vạn lần đừng mở Quỷ Môn Quan nhé, vạn nhất thật sự có quỷ, thì phiền phức lắm.” Trong phòng livestream, đạn mạc bay loạn, còn mọi người trong phòng phát sóng cũng bị dọa sợ không ít.

Mọi thứ trên màn hình, đều quá chân thực.

Xương cốt Vong Xuyên Hà, còn có Cầu Nại Hà và Quỷ Môn Quan, tất cả mọi thứ này, đều giống như ở địa phủ.

Tại hiện trường, Quỷ Môn Quan chắn ở phía trước, không ai dám tiến lên đẩy Quỷ Môn Quan ra.

“Cái Quỷ Môn Quan này, hay là đừng mở ra nữa đi, vạn nhất thật sự có quỷ thì sao?” Tiểu Vương không nhịn được nói.

Dù hắn kiến thức rộng rãi, giờ phút này cũng có chút sợ hãi.

Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý đều không nói gì, có thể thấy họ cũng sợ.

Ngũ Thập Ngũ lấy ra một cây nến trắng, thắp lên và đặt ở góc Tây Nam.

“Có nên mở cửa không, Tướng quân?” Ngũ Thập Ngũ hỏi một câu.

Tần An vác Hắc Kim Cổ Đao đi đến trước đại môn, giơ hai tay lên nhẹ nhàng đẩy một cái.

“Ầm…” Chỉ nghe một tiếng vang lớn, Quỷ Môn Quan chậm rãi mở ra.

Tất cả máy bay không người lái đều tối đen màn hình, toàn bộ phòng livestream khảo cổ tối om.

“Vãi chưởng, đến lúc quan trọng lại tối đen màn hình, có cần phải dọa người thế không?” “Xong rồi, quỷ ra rồi!” “Nam mô A Di Đà Phật, Vô lượng Thiên Tôn, tà thần lui bước!” “Cầu mong không sao, Tiểu ca của tôi đừng xảy ra chuyện gì nhé!” Những người trong phòng livestream dán mắt vào màn hình đen, không rời một bước.

Họ muốn biết diễn biến tiếp theo.

Còn Giáo sư Lý trong phòng phát sóng cũng ngớ người, sao đến lúc quan trọng lại tối đen màn hình?

Kỹ thuật viên phân tích một lượt, sau đó nói: “Giáo sư, bên Giáo sư Trương và nhóm của ông ấy do ảnh hưởng của từ trường, không thể truyền hình ảnh.” “Từ trường?” Giáo sư Lý ngẩn người.

Tần Ly không tự chủ được siết chặt vạt áo, có chút sợ hãi có chuyện xảy ra.

Ngay khi mọi người đang lo lắng, trước Quỷ Môn Quan.

Tần An đứng tại chỗ, bên trong, một đám u linh đi ra.

Thành viên đội khảo cổ yếu bóng vía, ngay lập tức sợ đến tè ra quần.

Còn Trương Minh Văn và nhóm của ông ta, cũng sợ hãi không ít, ngây người đứng tại chỗ, toàn thân cứng đờ.

Ánh nến thắp ở góc Tây Nam, đột nhiên đổi màu.

Họ đều quên mất chạy trốn.

Còn khi Quỷ Môn Quan mở ra, u linh đi ra, đó là một đội quân, mỗi người đều mang Mạc Kim Phù, còn có một thiếu niên mười mấy tuổi.

Mạc Kim Giáo Úy dẫn đầu đi ra, nhìn Tần An một cái, sau đó nhảy xuống ngựa, hành một quân lễ.

Các Mạc Kim Giáo Úy lần lượt xuống ngựa, hành quân lễ với Tần

An, cứ như đang bái kiến tướng quân vậy.

Thiếu niên trên lưng ngựa nhìn Tần An, khẽ gật đầu, rồi lại lắc đầu, không biết là có ý gì.

Khi các Mạc Kim Giáo Úy hành lễ xong, lật người lên ngựa, đi ra khỏi Quỷ Môn Quan, sau đó tan biến vào vô hình.

"Đội quân u linh này, chẳng phải là đội chúng ta gặp lần trước ở Tần Lĩnh Mê Cung sao?" Trương Minh Văn hoàn hồn sau đó nói.

"Đây không phải u linh, đây là tình huống năm xưa được từ trường khúc xạ hiện ra." Ngô Tứ Ý nói.

"Mà nói đi thì, họ là Mạc Kim Giáo Úy, vừa nãy tại sao các anh không hành lễ?" Hoắc Băng nhìn Ngũ Thập Ngũ và nhóm của hắn hỏi.

"Tôi…" Ngũ Thập Ngũ nửa ngày không nói nên lời, nhưng chân thì đang run rẩy.

Còn Tiểu Vương, trực tiếp ngã vật xuống đất, đến giờ vẫn chưa hoàn hồn.

Chỉ có Tần An, vẫn bình thản.

"Vậy ra, trên thế giới này căn bản không có quỷ, vừa nãy chỉ là chúng ta tự hù dọa mình mà thôi." Trương Minh Văn thở phào nhẹ nhõm nói.

Biết không phải quỷ, mọi người cũng không còn sợ hãi nữa.

Chỉ là họ có chút tò mò, đội quân này, rốt cuộc đã đi qua bao nhiêu nơi?

Tần Lĩnh Mê Cung có thể thấy họ, ở đây vẫn có thể thấy họ.

Dường như, không có nơi nào mà họ chưa từng đi qua.

"Mặc dù họ không phải quỷ, nhưng tôi có chút nghi hoặc, rõ ràng

họ chỉ là cảnh tượng năm xưa được khúc xạ ra, sao lại hành lễ với Tiểu ca?" Ngô Tứ Ý có chút khó hiểu.

Mọi người cũng rất nghi hoặc, đều nhìn về phía Tần An.

"Từ trường." Tần An tùy tiện giải thích.

Hắn cũng chỉ có thể nói như vậy, nếu không thì quá huyền bí.

Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, bên ngoài Quỷ Môn Quan.

Mọi người nửa tin nửa ngờ nghe lời Tần An nói.

"Đi thôi." Trương Minh Văn nói một câu.

Khảo cổ, là việc khai quật lịch sử, quá trình có chút khúc mắc không quan trọng.

Mọi người đi theo sau Tần An, tiếp tục tiến về phía trước.

Sau Quỷ Môn Quan, là một hẻm núi rất sâu thẳm, vách đá hai bên hẻm núi rất nhẵn bóng, phía trên khắc họa Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Với những bức bích họa bảy màu, khiến mọi người không rét mà run.

Dĩ nhiên, Thập Bát Tầng Địa Ngục trên vách tường, có chút khác biệt so với Thập Bát Tầng Địa Ngục mà mọi người hiện nay biết đến.

Phật pháp, là từ thời Ngụy Tấn mới truyền vào Trung Nguyên, lúc đó người dân kính sợ quỷ thần, chủ yếu học đạo pháp.

Còn trước Tây Chu, vì vương quyền tuyệt đối, Thiên tử hiện, quân quyền thần thụ, người dân mới kính sợ quỷ thần.

Thời kỳ đó xuất hiện quá nhiều nhân vật thần thoại, Tây Vương Mẫu Mẫu này chính là một trong số những nhân vật bị thần thoại hóa đó.

"Không ngờ, trên hai bức bích họa hai bên này, lại có Thập Bát

Tầng Địa Ngục.” Trương Minh Văn có chút cảm khái.

“Điều này chứng tỏ, Thập Bát Tầng Địa Ngục có nguồn gốc từ Tây Chu, chứ không phải truyền từ nước ngoài vào.” Ngô Tứ Ý nói, sau đó nhìn vách đá trơn bóng hai bên.

“Tây Vương Mẫu Mẫu vì xây dựng nơi này, chắc đã tốn không ít tâm huyết.” Trương Minh Văn gật đầu, nói: “Hao phí tài lực, vật lực để tạo ra.” Mọi người có thể tưởng tượng được, ban đầu Tây Vương Mẫu Mẫu xây dựng Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, đã tốn bao nhiêu công sức.

Công trình kinh thế như vậy, ngay cả đặt vào thời hiện đại, dưới sự hỗ trợ của khoa học kỹ thuật, cũng phải tốn không ít công sức mới được.

“Đây mới chỉ là địa phủ, truyền thuyết Tây Vương Mẫu Mẫu còn xây dựng Thiên Cung, không biết có thể nhìn thấy không.” Ngô Tứ Ý nói.

Thiên Cung, nghĩ thôi đã thấy hùng vĩ hơn địa phủ này rất nhiều.

Chương 103

Trong lúc mọi người trò chuyện, Phong Đô Thành đã đến.

Máy bay không người lái cũng khôi phục tín hiệu, quay lại Phong Đô Thành.

Những người xem livestream, đã đợi rất lâu rồi.

"Cuối cùng cũng có tín hiệu rồi, không đợi uổng công!" "Khoan đã, đây có phải Phong Đô Thành không?" "Trời ơi, có cần phải kích thích vậy không?

Vừa nói chuyện đã đến Phong Đô Thành rồi!" "Thần thoại, sẽ không phải là thật chứ?" "Mấy người nói xem, liệu có thật sự có quỷ, chỉ là chúng ta không nhìn thấy?" Mọi người trong phòng livestream đều cảm thấy một trận lạnh lẽo.

Còn bên phòng phát sóng, có chút căng thẳng.

Họ có chút sợ hãi, đội khảo cổ thật sự đã tiến vào địa phủ.

"Nếu nguy hiểm, thì bỏ cuộc khảo cổ đi!" Giáo sư Lý trịnh trọng nói.

Tại hiện trường, Trương Minh Văn trong lòng cũng bắt đầu đánh trống lui, Phong Đô Thành đã xuất hiện, vạn nhất thật sự có quỷ thì sao?

Hơn nữa nơi này vô cùng âm u, bên trong Phong Đô Thành, dường như còn có Lục Hỏa đang lơ lửng.

Đội khảo cổ không ai dám tiến vào, Quỷ Môn Quan mở ra vốn đã dọa họ không ít, giờ lại còn xuất hiện Phong Đô Thành.

Có cần phải kích thích vậy không?

Họ chỉ muốn khảo cổ thôi, chứ không muốn xuống địa phủ đâu!

Ngô Tứ Ý nhìn Tần An, hỏi: "Chúng ta, có còn muốn tiếp tục đi về phía trước không?" Tần An quay đầu nhìn đội khảo cổ, nói: "Đi qua Phong Đô Thành, rồi đi thêm một đoạn nữa, là gần đến rồi." Lời này vừa thốt ra, Trương Minh Văn do dự một lát, vì sự nghiệp khảo cổ, ông ấy đã kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng.

"Vậy thì đi!" Trương Minh Văn nói.

"Đã đến đây rồi, quay về thì quá đáng tiếc, thần thoại suy cho cùng cũng là do người ta bịa đặt, cho dù có Phong Đô Thành thì sao chứ?

Chúng ta nhất thân chính khí, còn sợ một kiến trúc nhỏ bé sao?" Trương Minh Văn nói một cách mạnh mẽ và hùng hồn, thuyết phục được tất cả đội khảo cổ.

Tần An nhận được câu trả lời của Trương Minh Văn, lúc này mới dẫn người tiếp tục đi vào Phong Đô Thành.

Mọi người đi vài phút, đến cửa lớn Phong Đô Thành.

Trên cổng thành, có một mặt quỷ, mặt quỷ có hai chiếc răng nanh dài, vô cùng đáng sợ.

Tần An đang định đi mở cửa thì Ngũ Thập Ngũ lấy nến ra, thắp ở góc Tây Nam.

"Đây không phải là mở quan tài." Hoắc Băng không vui nói.

"Mặc dù không phải mở quan tài, nhưng đây là mở cửa lớn Phong Đô Thành, không kém gì mở quan tài đâu!" Tần An đến gần đại môn, phía dưới đại môn, viết bốn chữ cổ đại.

"Hữu Lai Vô Hồi!" Bốn chữ này, đủ để nói lên sự khủng bố của Phong Đô Thành.

Có thể khiến người có đi không có về.

Tần An một tay đặt lên cổng thành, trong sự căng thẳng của mọi người, Tần An dùng sức một cái, trực tiếp đẩy tung cổng thành Phong Đô!

"Kẽo kẹt kẽo kẹt…" Cánh cổng lớn đã lâu năm không được sửa chữa, khi mở ra phát ra âm thanh chói tai, điều này càng làm tăng thêm bầu không khí vốn đã đáng sợ.

"Ầm!" Khi cổng thành Phong Đô hoàn toàn mở ra, bên trong lơ lửng không ít ngọn lửa xanh lục, giống như u linh, bay tán loạn khắp nơi, không có chút quy luật nào.

Khi một luồng Lục Hỏa bay tới, Tần An một đao chém tan.

"Ong!" Lục Hỏa cháy trên Hắc Kim Cổ Đao của Tần An, hình dạng ngọn lửa giống như một bộ xương khô.

"Có quỷ, có quỷ đó!" Đội khảo cổ yếu bóng vía, lập tức sợ đến tè ra quần.

Ngay cả người gan dạ cũng, lúc này trong lòng cũng có chút chùn bước, không dám lại gần.

Còn cây nến mà Ngũ Thập Ngũ thắp, bốc lên ngọn lửa dữ dội, một luồng Lục Hỏa lơ lửng phía trên, khiến cả cây nến cháy một cách quỷ dị.

"Theo lý mà nói, nến tắt thì không nên đi vào, nhưng nến cháy rất mạnh, đây là muốn chúng ta đi vào sao?" Tiểu Vương có chút khó hiểu.

Ngũ Thập Ngũ trầm mặc không nói.

Có nên đi vào hay không, còn phải xem Tần An.

Tần An vẫy tắt Lục Hỏa trên Hắc Kim Cổ Đao, sau đó nhìn những ngọn lửa lơ lửng bên trong, mở lời nói: "Lát nữa đi vào, đừng chạm

vào Lục Hỏa.” Trương Minh Văn nhìn những ngọn Lục Hỏa lơ lửng bên trong, không khỏi hỏi: “Chúng ta đông người như vậy, không chạm vào Lục Hỏa rất khó.

Có cách nào để ngăn cách Lục Hỏa không?” Tần An nghe vậy, ngẩng đầu nhìn máy bay không người lái.

Trương Minh Văn lập tức hiểu ra, hỏi Tần Ly trong phòng livestream: “Tiểu Ly à, vẫn phải làm phiền em cho ý kiến, giúp chúng ta vượt qua Phong Đô Thành.” Tần Ly trong phòng livestream, nhớ đến ghi chép trong sổ tay, lập tức nói: “Giáo sư Trương, nước Vong Xuyên Hà, có thể dập tắt U Minh Lục Hỏa!” Lời này vừa thốt ra, Trương Minh Văn ngẩn người, nhìn về phía Tần An.

Tần An, anh ta không nói sớm!

Trương Minh Văn có chút cạn lời, nếu nói sớm thì khi đi qua Cầu Nại Hà đã tiện thể lấy nước rồi.

Tần Ly còn biết, Tần An chắc chắn cũng biết.

Nhưng lại không nói.

Tần An trầm mặc không nói.

Nếu mình đã nói rồi, vậy làm sao mình còn bòn rút hệ thống đây?

Hắn cũng vừa mới nhớ ra, U Minh Lục Hỏa của Phong Đô Thành, chỉ có thể dùng nước Vong Xuyên Hà để dập tắt.

“Thế này đi, tôi dẫn bốn mươi thành viên đội khảo cổ đi lấy nước, những người khác ở lại chỗ cũ, đợi chúng tôi quay lại.” Ngô Tứ Ý đứng ra nói.

“Mang theo Mạc Kim Giáo Úy đi.” Hoắc Băng nói một câu.

Mạc Kim Giáo Úy tuy rằng vẫn chưa thể hiện, nhưng năng lực của họ tuyệt đối rất mạnh.

Có họ ở đây, có thể bảo vệ đội khảo cổ.

"Được." Ngô Tứ Ý gật đầu, lập tức nhìn Ngũ Thập Ngũ và nhóm của hắn.

"Chúng tôi không có ý kiến." Ngũ Thập Ngũ nói.

Họ đi theo vào, vốn dĩ là để phục vụ Tần An.

Tần An nhìn tường thành, tung người nhảy một cái, chân đạp lên cổng thành, nhanh chóng nhảy lên đầu thành.

Tần An đứng trên đầu thành, phóng tầm mắt nhìn Phong Đô Thành.

Nhìn một cái, bên trong toàn là quan quách.

Hơn mười phút sau, Ngô Tứ Ý dẫn đội khảo cổ mang nước Vong Xuyên Hà về.

Vì trong lòng sợ hãi, nên khi họ lấy nước, tốc độ rất nhanh.

Khi họ quay lại, đổ nước vào chai, mỗi người một chai, vẫn còn một ít thừa.

"Vào thành thôi!" Tần An đứng trên tường thành hô.

Đội khảo cổ lúc này mới cẩn thận từng li từng tí vào thành.

Khi họ vừa vào thành, có hai thành viên đội khảo cổ đang căng thẳng, khi U Minh Lục Hỏa đến gần, trực tiếp đổ cả chai nước ra ngoài.

Tần An nhìn họ lãng phí như vậy, không khỏi nói: "Một giọt là đủ rồi." Lời này vừa thốt ra, mọi người lập tức hiểu ra.

Bốn người họ lưng tựa lưng chậm rãi tiến về phía trước, dùng nắp chai vẩy nước, dập tắt U Minh Quỷ Hỏa đến gần.

Chỉ là chưa đi được mấy bước, họ đều bị cảnh tượng trước mắt

dọa đứng sững.

Trong Phong Đô Thành rộng lớn, không có kiến trúc, không có đường, chỉ có dày đặc quan quách.

Quan quách từng tầng từng lớp chồng chất lên nhau, phóng tầm mắt nhìn ra, nơi này toàn bộ đều là quan quách.

"Cái này…" Ngô Tứ Ý cũng đớ người.

Dù ông ta thám mộ nhiều năm, cũng chưa bao giờ thấy nhiều quan quách như vậy!

Ngay cả khi một thành bị diệt vong, cũng không thể có nhiều đến vậy.

Còn những người xem livestream, trực tiếp bị dọa đần mặt.

"Không hổ là Phong Đô Thành, thật sự khủng bố!" "Cẩn tắc vô ưu, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì nhé!" "Thi thể trong quan quách, không biết có bật dậy thành cương thi không!" "Đừng có nói gở (miệng quạ), nếu thật sự thành cương thi, Tiểu ca và nhóm của họ sẽ gặp nguy hiểm đó." Người xem livestream bày tỏ rất lo lắng.

Chương 104

Còn bên phòng phát sóng, cũng dần dần kinh hãi.

Họ chưa từng thấy, nhiều quan quách như vậy.

Ngay cả cửa hàng chuyên bán quan quách, cả đời cũng không bán được nhiều đến vậy chứ?

Hàng vạn hàng nghìn quan quách, ai nhìn mà không sợ hãi?

Trong Phong Đô Thành.

Tần An đi phía trước, nhắc nhở một câu: "Nước không chạm quan tài, người không chạm lửa." Tần An nói vậy, khiến mọi người có chút không hiểu.

"Ý gì vậy?" Hoắc Băng không nhịn được hỏi.

"Nước chạm quan tài, thi thể nổi dậy; người chạm lửa, tự thiêu cháy mình!" Tần An lạnh nhạt giải thích.

Hắn vừa nói, mọi người lập tức hiểu ra.

Nơi đây dày đặc toàn là quan quách, nếu thi thể nổi dậy, họ đều sẽ xong đời.

Tần An đứng trên quan quách đi về phía trước, những U Minh Lục Hỏa lơ lửng đó, tất cả đều không thể đến gần.

Trên những quan quách này, được bôi nước Vong Xuyên Hà, vì vậy Tần An đứng trên đó, không có chút chuyện gì.

Tần An chầm chậm đi, khi tiến về phía trước, Tần An bất ngờ nhìn thấy một cái đuôi rắn đang động đậy, lập tức đạp lên quan quách, phi nhanh qua.

"Tiểu ca, anh muốn đi đâu?" Ngô Tứ Ý lớn tiếng hỏi một câu.

Tần An không trả lời, vài bước đã rời khỏi tầm nhìn của Ngô Tứ Ý và nhóm của ông ta, ẩn vào bóng tối.

"Tiểu ca đột nhiên rời đi, e rằng là gặp phải chuyện gì đó, hoặc nhìn thấy cái gì đó rồi." Trương Minh Văn nói.

Hoắc Băng thầm nghĩ trong lòng: "Không, anh ta chỉ là chán rồi, muốn tìm chỗ chơi game." Tần An một đường truy theo cái đuôi rắn, khi cái đuôi rắn sắp chui vào trong hang, Tần An vung Hắc Kim Cổ Đao trong tay ra, chém đứt cái đuôi rắn.

Con rắn trốn vào trong, chỉ còn lại một đoạn đuôi, đang không ngừng động đậy.

Tần An đi qua, nhặt Hắc Kim Cổ Đao lên, sau đó đâm xuyên cái đuôi rắn, xách về.

Cái đuôi rắn này có vảy, chỉ là vảy hơi mềm.

Hơn nữa, đây là một con rắn trắng.

"Đáng tiếc tôi không tiện đuổi theo, nếu không ở trong cổ mộ, cô có thể trốn đi đâu chứ?" Tần An nhìn hang rắn lẩm bẩm.

Vì phía sau là đội khảo cổ, Tần An mới không dốc toàn lực truy kích.

Khi Tần An quay về, thấy có hai cỗ quan quách, đang rung lắc dữ dội.

Tần An lập tức chạy qua, một chân đạp lên một cỗ quan quách, đè chặt nắp quan tài.

"Tôi chẳng phải đã nói, nước không chạm quan tài sao?" Tần An lạnh giọng chất vấn.

"Vừa nãy khi chúng tôi dập U Minh Lục Hỏa, không cẩn thận làm đổ một giọt." Hai thành viên đội khảo cổ hô lên nhận lỗi.

U Minh Lục Hỏa lên xuống bất định, nên khi họ vẩy nước không chú ý, mới không cẩn thận làm đổ.

Tần An không vui nhìn họ, sau đó quăng cái đuôi rắn xuống đất, dùng Hắc Kim Cổ Đao đâm vào trong quan quách.

"Phập…" Hai cỗ quan quách mỗi cái bị đâm một nhát, quan quách lúc này mới ngừng rung động.

"Những quan quách này, chỉ cần có một cỗ được mở ra, sẽ lập tức đánh thức những thứ nằm trong các quan quách khác." Tần An trịnh trọng nhắc nhở.

Thành viên đội khảo cổ càng thêm cảnh giác.

"Chú ý quan sát, đừng để đổ nữa." Trương Minh Văn dặn dò đội khảo cổ một câu.

Ngô Tứ Ý nhìn cái đuôi rắn Tần An vứt dưới đất, cẩn thận nghiên cứu một chút.

"Cái đuôi này, có chút đặc biệt!" Ngô Tứ Ý cẩn thận nhìn.

"Để nó chạy mất rồi." Tần An thản nhiên nói một câu.

"Cái đuôi này ghê quá, chó cũng không ăn." Tiểu Vương có chút buồn nôn.

Cái đuôi này máu me đầm đìa, còn có một mùi tanh nồng nặc.

Tần An lạnh nhạt liếc hắn một cái, "Cái đuôi này có thể chống Xích Quan Kê Xà, có thể chống lại phần lớn nguy hiểm." Lời này vừa thốt ra, Tiểu Vương lập tức nhặt cái đuôi rắn lên, nâng niu trong lòng bàn tay.

"Tôi thấy, lúc nào cũng phải có người giữ cái đuôi rắn này, giao cho tôi là thích hợp nhất!" Tiểu Vương cười hì hì nói.

Có cái đuôi rắn này, thì an toàn hơn nhiều rồi.

Đội khảo cổ lấy ra một cái lọ thủy tinh, đi đến trước mặt Tần An.

"Hay là để chúng tôi bảo quản đi, chúng tôi tiện mang theo hơn!" Tiểu Vương thấy vậy, vốn không muốn đưa, nhưng Ngũ Thập Ngũ trừng mắt nhìn hắn một cái, Tiểu Vương bôi máu rắn lên tay một lượt, sau đó mới giao cho đội khảo cổ.

Tần An quay người dẫn đường, dẫn đội khảo cổ tiếp tục đi về phía trước.

"Mà nói đi thì, trong quan tài này đều chôn những người nào vậy?" Ngô Tứ Ý không nhịn được hỏi.

"Quân đội!" Tần An thản nhiên nói một câu.

"Quân đội?" "Tây Vương Mẫu Mẫu muốn trường sinh bất lão, thống trị ngàn thu vạn thế, mà muốn đạt được điều này, thì nhất định phải nắm giữ một đội quân cường đại!" Tần An giải thích.

"Tây Vương Mẫu Mẫu bản thân muốn trường sinh thì cũng thôi đi, lại còn muốn kéo theo quân đội trường sinh?

Đơn giản là tưởng tượng viển vông!" Trương Minh Văn không nhịn được nói.

"Khoan đã, nếu quân đội không trường sinh, vừa nãy chấn động là sao?" Ngô Tứ Ý trầm mặt nói.

Trương Minh Văn ngây người.

Ngay cả khi biến thành cương thi, cũng không thể nào toàn bộ biến thành cương thi chứ?

Tần An nhìn quan quách, không nói gì.

Trường sinh hay không hắn không biết, nhưng hắn biết đội quân trong quan quách này, tuyệt đối sẽ đi ra.

Chỉ cần có người đánh thức họ, họ sẽ có thể đi chinh phạt thiên

hạ.

Đến lúc đó, một đội quân bất tử và hàng chục vạn Xích Quan Kê Xà rời khỏi Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, thì đối với thế giới, sẽ gây ra sự phá hoại rất lớn.

"Phong Đô Thành, cũng không phải thành quỷ, chỉ là nơi Tây Vương Mẫu Mẫu chôn binh mà thôi." Hoắc Băng nói.

Chỉ cần không phải thành quỷ, nỗi lo trong lòng cô ấy đã biến mất.

Mọi người cũng vậy.

Tuy nói chôn cất một đội quân rất khủng bố, nhưng dù khủng bố đến đâu, còn có thể hơn quỷ sao?

Ở đây, thứ họ sợ nhất chính là quỷ.

Tần An đang dẫn người tiếp tục đi thì phía trước đột nhiên có một tướng sĩ toàn thân mặc khôi giáp bằng đồng, ngồi trên ngai vàng, trên người bốc cháy ngọn lửa hừng hực, xem ra đã đợi từ lâu rồi.

"A, thật sự tỉnh rồi." Tần An chăm chú nhìn tướng sĩ đối diện, tay siết chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Phía sau hắn là đội khảo cổ, chủ động tấn công rõ ràng có chút quá liều lĩnh.

Những người bên cạnh nghe Tần An nói vậy, tất cả đều cảnh giác.

Nếu thật sự thi thể nổi dậy tỉnh lại, thì mọi chuyện sẽ trở nên rất khó giải quyết.

Nhưng tướng sĩ mặc khôi giáp vẫn chậm chạp không động, dường như không phát hiện ra sự xuất hiện của họ.

"Tiểu ca, hiện tại là tình huống gì?" Trương Minh Văn thấy tướng sĩ phía trước vẫn bất động, bèn cất tiếng hỏi Tần An.

Tần An chỉ lắc đầu, ý bảo họ đừng chạy lung tung, ngoan ngoãn đợi.

“Chẳng phải nói họ đều ở trong quan tài sao?

Tại sao lại ra ngoài vậy?” Hoắc Băng nhìn đối phương toàn thân bốc lửa, nhỏ giọng nói.

Cô ấy hiện tại cũng không còn bình tĩnh như vậy nữa, tuy rằng ở đây không có quỷ.

Chương 105

Nhưng như bây giờ, một thi thể nổi dậy xuất hiện, chắn trước mặt họ cũng đủ đáng sợ rồi.

Chỉ riêng Lục Hỏa trên người tướng sĩ và thanh kiếm đồng đầy sát khí trong tay.

Đủ để khiến người ta không rét mà run.

"Điều đáng ghét hơn là, hắn còn chắn ở cửa, căn bản không có cách nào đi vòng qua cả." Ngô Tứ Ý nhìn xung quanh.

Bên cạnh vị tướng sĩ này, cứ như có sự bố trí đặc biệt nào đó.

Quan tài lèo tèo vài cỗ, nhìn sang hai bên, chỉ là ngoài hang động đen sâu không thấy đáy.

Vì vậy con đường trước mặt hắn là con đường duy nhất có thể đi qua.

"Nếu tôi đoán không sai, đây hẳn là Lục Hỏa Tướng Quân, trong truyền thuyết là tướng lĩnh đắc lực nhất của Tây Vương Mẫu Mẫu, dũng mãnh thiện chiến, bách chiến bách thắng, chưa từng thất bại.

Đây chính là điểm truyền kỳ nhất, nói rằng hắn có thể không không triệu hồi Lục Hỏa, thiêu chết sống kẻ địch, vì điều này không ai có thể chống lại, nên hắn mới không có một vết tích thất bại nào, và được người ta gọi là Lục Hỏa Tướng Quân." Ngũ Thập Ngũ lúc này đứng qua nói.

"Tìm thấy rồi, bên cạnh Tây Vương Mẫu Mẫu quả thực có một nhân vật như vậy tồn tại." "Vậy để hắn phục sinh thật đúng là một kế sách hay, nếu trở về mặt đất, gần như là vô địch rồi." "Vậy đội khảo cổ phải làm sao đây, họ có thể chống lại được đòn tấn công của đối

phương không?" "Vậy tại sao hắn sau khi chết vẫn còn Lục Hỏa, lại còn trên người nữa?" "Đại khái là lời nguyền?

Vì hắn khi sống đã giết không ít người, nên ở đây mới bị Lục Hỏa thiêu thân." "Không ngờ Lục Hỏa là thật, cứ tưởng đây đều là do hậu nhân bịa đặt ra." Mọi người trong phòng livestream đều có chút lo lắng cho đội khảo cổ.

Ngay khi mọi người đang vô cùng căng thẳng, Lục Hỏa Tướng Quân có hành động.

Hắn cầm thanh kiếm đồng trong tay, chậm rãi đứng dậy.

Tần An vừa nhìn đã biết không thể tránh được, chuẩn bị ra tay trước để chiếm ưu thế.

"Đừng động." Tần An để lại câu nói này, sau đó chân phải đạp mạnh xuống, cầm Hắc Kim Cổ Đao chém về phía Lục Hỏa Tướng Quân.

Lực của nhát đao này, đủ để chém Lục Hỏa Tướng Quân đối diện thành hai nửa.

"Xoảng xoảng." "Leng keng." Cùng với tiếng vũ khí va chạm vang lên.

Không ngoài dự đoán, nhát đao này bị Lục Hỏa Tướng Quân đỡ được.

Lục Hỏa Tướng Quân cũng không chần chừ, lật người từ trên ngai vàng xuống, chém Tần An một trận dữ dội.

Lúc này mọi người mới kinh ngạc phát hiện, mắt của Lục Hỏa Tướng Quân, là một hốc rỗng, không hề có nhãn cầu.

Thay vào đó, là hai cụm Lục Hỏa nhỏ, đang nhảy nhót trong hốc mắt.

“Không phải chứ?

Ngay cả mắt cũng biến thành Lục Hỏa sao?” “Đây không phải bị Lục Hỏa nguyền rủa, đây là bị Lục Hỏa nuốt chửng rồi thì phải.” “Hay là cứ chạy đi, tôi thấy xác suất chiến thắng thật sự không cao.” “Họ đã chọc giận đối phương rồi, mấy người nghĩ có thể chạy thoát sao?” “Vậy cũng không thể để tất cả thành viên đội khảo cổ đều chôn thân ở đây chứ, rút lui thì dù sao cũng có cách.” Các cư dân mạng thấy họ đối mặt, có người bị đôi mắt của Lục Hỏa Tướng Quân dọa đến mức suýt ngất.

Không có mấy người cho rằng Tần An có thể thắng.

“Thân thủ của hắn nhìn có vẻ bình thường, chủ yếu là Lục Hỏa cháy trên người hơi khó đối phó.” Ngũ Thập Ngũ lo lắng nói bên cạnh.

Hắn vừa nãy cũng định ra tay, nhưng Lục Hỏa đó thật sự quá quỷ dị.

Chạm vào là cháy, không có cách giải quyết tốt.

Nếu tùy tiện ra tay, không những có thể không cứu được Tần An, mà còn có khả năng tự mình sa vào.

Trương Minh Văn nhìn Lục Hỏa của Lục Hỏa Tướng Quân, đang không ngừng tiếp cận Tần An.

Trong lòng rất lo lắng, vội vàng hỏi Tần Ly trong phòng livestream: “Tiểu Ly à, cái Lục Hỏa này em có cách nào để đối phó không?” Tần Ly vừa nãy lấy cớ ra ngoài xem qua sổ tay, lúc này vừa hay trả lời: “Nếu có Tơ Tằm Thiên Đặc Biệt, cộng thêm kỹ thuật Khách Ti dệt thành y phục, thì có thể chống lại Lục Hỏa này.” Trương Minh Văn nghe lời này, mặt đầy cạn lời.

Hiện tại đang ở trong mộ khảo cổ, làm sao có thể tìm được thứ

quý hiếm như vậy chứ?

Hơn nữa ngay cả khi ra ngoài, cũng không chắc đã tìm được, một bộ y phục phù hợp với điều kiện nghiêm ngặt như vậy.

"Nữ thần, thứ này nghe đã không đơn giản rồi, bây giờ bảo đội khảo cổ đi đâu mà tìm?" "Sao tôi lại có cảm giác kỹ thuật dệt Khách Ti như vậy đã biến mất rồi nhỉ." "Không hề biến mất, chỉ là số người biết làm đã ít đi rất nhiều mà thôi." "Vậy chẳng phải là vô phương cứu chữa sao?

Lần này Tần Ly xem như đã 'lật xe' rồi, lại không cung cấp được thông tin hữu ích nào." Mọi người trong phòng livestream đều có chút chất vấn gay gắt, sắc mặt Tần Ly cũng không tốt.

Tuy nói Tần An viết câu này xuống chắc chắn có mục đích.

Nhưng hiện tại đội khảo cổ, căn bản không thể nào không không tạo ra một bộ y phục như vậy.

Vậy thì ghi chép này hoàn toàn vô nghĩa.

Căn bản không có bất kỳ khả năng thực hiện nào.

Tần An và Lục Hỏa Tướng Quân đánh khó phân thắng bại.

Đối với Lục Hỏa Tướng Quân mà nói, vũ khí bí mật của hắn, chính là Lục Hỏa vây quanh thân.

"Gào!" Lục Hỏa Tướng Quân gào thét một tiếng, vác kiếm chém xéo qua.

Ngay khi Tần An đang di chuyển né tránh, quỷ hỏa của Lục Hỏa Tướng Quân đã vọt tới xung quanh hắn.

Chúng phối hợp mật thiết, không để lại chút kẽ hở nào cho Tần An.

Rõ ràng là muốn bắt gọn hắn.

“Nguy hiểm, Tiểu ca, mau về!” Trương Minh Văn hoảng loạn có chút nói năng lộn xộn, vội vàng hô, sợ Tần An có chuyện gì bất trắc.

Nhưng điều khiến ông ta không ngờ tới là.

Ngọn lửa đó rơi trên người Tần An, căn bản không hề cháy lên.

Ngọn lửa hừng hực cháy trượt từ quần áo của hắn xuống.

Rơi xuống đất, lập tức hóa thành hư vô.

“Tôi nghĩ sở dĩ hắn bình tĩnh đối phó như vậy, là vì y phục trên người hắn, chính là loại chất liệu mà phòng livestream vừa nói.” Ngô Tứ Ý nhìn chằm chằm vào y phục trên người Tần An nói.

Tần Ly nhìn mọi thứ đang diễn ra trong livestream, Tần An đối mặt với quỷ hỏa mà lại bình an vô sự.

Lén lút thở phào nhẹ nhõm, trong lòng còn có chút oán trách anh trai mình.

Rõ ràng mặc loại y phục đó mà không nói, đây là đang hù dọa ai vậy.

Nhưng nghĩ lại, Tần An đã viết vào sổ tay, thì chắc chắn là có loại y phục như vậy.

Nói cho cùng thì vẫn là cô ấy lo lắng quá nhiều rồi.

Không có sự hỗ trợ của Lục Hỏa, Lục Hỏa Tướng Quân cứ như một con chim đứt cánh, rất nhanh đã bị Tần An đánh bại liên tục.

“Xem ra hắn so với miêu tả trong truyền thuyết, vẫn còn kém một chút.” Hoắc Băng tận mắt nhìn Lục Hỏa Tướng Quân bị đánh áp đảo, nỗi sợ hãi trong lòng giảm đi không ít, lên tiếng nói.

“Ngươi vẫn là trở về dưới đất bầu bạn với Tây Vương Mẫu Mẫu đi.” Tần An nhẹ giọng nói, nhát đao tiếp theo trong chớp mắt, đã đến trước mặt Lục Hỏa Tướng Quân.

Cây Hắc Kim Cổ Đao mà người khác khó lòng nhấc lên, đến trong tay Tần An lại nhẹ như không, xoay trở cả lúc lâu vẫn vô cùng dễ dàng.

Nếu không phải Ngô Tứ Ý và những người khác nhận ra thanh đao này, chắc họ còn tưởng hắn tùy tiện tìm đại một món binh khí để lừa gạt họ.

Khi Hắc Kim Cổ Đao đến gần, Lục Hỏa Tướng Quân không chọn né tránh mà cứng rắn chống đỡ. "Hả?" Tần An vô thức thốt lên.

Lúc này, Lục Hỏa Tướng Quân chộp lấy Hắc Kim Cổ Đao, định hất Tần An ra ngoài.

Thân hình hắn cao gần hai mét, đứng đó đầy uy nghiêm, nhấc Tần An lên quả thực dễ như trở bàn tay.

Tần An mượn lực lật người sang phía bên kia, vững vàng đứng trên quan tài.

Sau lưng hắn lúc này chính là cánh cửa lớn dẫn ra ngoài. "Tên này không định tự mình chuồn đi đấy chứ?" Hoắc Băng lầm bầm, rồi lại cảm thấy khả năng này không cao.

Đây là hành vi trực tiếp, công khai bỏ mặc tất cả bọn họ lại đây, chắc chắn sẽ gây bất mãn trong dân chúng. "Họ hòa nhau rồi sao?" Trương Minh Văn thấy hai người đứng trên quan tài bất động, còn tưởng cả hai đang nghỉ ngơi. "Không, Lục Hỏa Tướng Quân này sắp thua rồi." "Ông không thấy ngọn lửa xanh trên người hắn đã dần nhạt đi sao?" Ngô Tứ Ý nghe Trương Minh Văn nói, lắc đầu, trực giác nhạy bén đã cho ông câu trả lời trước một bước.

Quả nhiên, ngọn lửa xanh trên người hắn đang giảm bớt.

Hắn lùi lại một bước, lao về phía Tần An.

Chương 106

"Trận chiến của con thú cùng đường." Tần An cũng biết hắn đã cận kề cái chết, chuẩn bị cho hắn một cái kết gọn ghẽ.

Thế nhưng khi đến gần Tần An, hắn lại xoay lưỡi kiếm, chém xuống phía chéo bên dưới Tần An.

Chém thẳng vào một cỗ quan tài bên cạnh hắn.

Còn Hắc Kim Cổ Đao của Tần An thì trực tiếp chém văng chiếc giáp trên đầu hắn, ngọn lửa xanh biến mất.

Lục Hỏa Tướng Quân ngã xuống đất không dậy nổi. "Cái gì?!" Sắc mặt Tần An biến đổi, hắn không ngờ Lục Hỏa Tướng Quân này cuối cùng lại đưa ra lựa chọn như vậy.

Phải biết rằng, ở đây chỉ cần một cỗ quan tài được mở ra, liền sẽ kéo theo tất cả các cỗ quan tài khác cũng bị mở.

Đây là ý định kéo tất cả bọn họ cùng chôn thân nơi này!

Ván quan tài dưới chân bọn họ bắt đầu rung lắc kịch liệt.

Tiếng "kẽo kẹt" nứt toác không ngừng vang lên.

Tất cả quan tài đồng loạt lay động, tựa như giây tiếp theo đều sẽ phá quan mà ra.

Sắc mặt các thành viên khảo cổ trở nên tái nhợt. "Xác chết sẽ trỗi dậy, tất cả chúng sẽ sống lại!" Nỗi sợ hãi tích tụ bấy lâu, vào khoảnh khắc này đã đạt đến đỉnh điểm.

Các thành viên đều hoảng loạn tột độ. "Cứ tưởng giết Lục Hỏa Tướng Quân là xong, ai dè lại nghiêm trọng hơn!" "Ai mà ngờ hắn lại hy sinh bản thân, thả ra binh lính dưới trướng chứ." "Nếu đội quân

này thoát ra khỏi đây, tôi cá là thế giới sẽ sụp đổ mất." "Chỉ đành hy vọng đội khảo cổ có thể nhốt hết chúng lại bên trong." Người xem livestream nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt, trong lòng cũng đều thấy sợ hãi. "Mau chạy về hướng cửa ra!" Ngô Tứ Ý rút kiếm của mình ra nói.

Càng trong tình huống nguy hiểm, càng không thể hoảng loạn.

Tần An quay người đẩy cánh cửa lớn phía sau ra.

Cánh cửa này đã phong trần từ lâu, dù điêu khắc không tầm thường nhưng đều đã bám đầy bụi.

Lúc này rất khó mở.

Nghe thấy động tĩnh không nhỏ phía sau, Tần An mạnh mẽ dùng sức, cuối cùng cũng đẩy ra được một chút. "Mau ra ngoài!" Tần An nói, rồi cắm đao vào trong quan tài.

Lại chém những thi thể lao đến.

Cứ như vậy, từng bước một mở đường cho đội khảo cổ.

Trương Minh Văn dẫn đầu, đưa đội khảo cổ đi qua những cỗ quan tài mà Tần An đã cắm dao vào.

Các cỗ quan tài trỗi dậy ngày càng nhiều, tốc độ chém của Tần An cũng ngày càng nhanh, chuẩn và hiểm.

Ngũ Thập Ngũ và các Mạc Kim Giáo Úy khác vây quanh đội khảo cổ.

Chém hạ những binh sĩ đã đục khoét lỗ hổng. "A!" Một thành viên khảo cổ hét lớn một tiếng, suýt nữa thì ngã xuống.

Nếu không phải Ngũ Thập Ngũ kịp thời túm lấy anh ta.

E rằng anh ta đã không thể thoát ra. "Đa tạ." Đối phương hồn vía chưa định, vỗ vỗ ngực. "Chú ý dưới chân." Ngũ Thập Ngũ lại chém

một binh sĩ khác rồi nói.

Trong đó, Hắc Kim Cổ Đao của Tần An đã giúp ích không ít, kiếm của những người khác phải chém mấy nhát.

Nhưng Hắc Kim Cổ Đao của Tần An chỉ cần một nhát là đủ.

Có hắn chặn hậu, tốc độ tiến công của binh sĩ đã chậm lại đáng kể.

Tranh thủ thời gian cho đội khảo cổ thoát hiểm. "Đã ra hết chưa?" Trương Minh Văn hồn vía chưa định hỏi. "Vẫn còn tiểu ca..." Chưa dứt lời, Tần An đã bay vọt ra từ bên trong, đóng sập cánh cửa lại. "Cuối cùng cũng thoát ra được rồi." Mọi người nhớ lại trải nghiệm vừa rồi, đều cảm thấy như một giấc mơ. "Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi." "Tiểu ca đeo mặt nạ này thật sự không tầm thường, vừa rồi chém mấy tên binh sĩ đó cứ như cắt hành ấy." "Chắc là đã luyện tập từ trước, nên mới lợi hại vậy." "Cũng đúng, nói không chừng là vì gan to hơn nên mới bình tĩnh như vậy." "Nhưng nhìn dáng người anh ấy vẫn rất nhanh nhẹn, đúng là một 'dân khảo cổ' có nghề." "Mấy vị Mạc Kim Giáo Úy bên cạnh cũng không tệ, đừng vơ đũa cả nắm chứ." Người xem livestream bàn tán.

Sau khi đội khảo cổ chạy thoát khỏi Phong Đô Thành, họ tiếp tục tiến sâu vào lăng mộ.

Các cơ quan phía sau tuy cũng không thể coi thường, nhưng đều không kinh khủng như ở Phong Đô Thành.

Cứ thế, họ một đường tiến lên an toàn nhưng không thiếu bất ngờ. "Còn bao lâu nữa mới đến được đích đây?" Hoắc Băng thở hổn hển nói.

Cô nhận ra cứ đi thế này cũng là một kiểu giày vò. "Lần khảo cổ này không hề đơn giản, cô đã đi đến đây rồi, cứ kiên trì thêm chút nữa

đi." Trương Minh Văn động viên cô.

Con đường này so với những đoạn trước thì khá bình thường.

Tuy nhiên lại dài đằng đẵng đáng sợ, họ gần như mất đi cảm giác về thời gian bên trong đó.

Đến cả cư dân mạng xem livestream cũng xem đến mức buồn ngủ rũ rượi. "Có ánh sáng, tôi thấy ánh sáng rồi!" Tiếng Hoắc Băng gào lên khiến những người xung quanh cũng tỉnh táo không ít. "Ánh sáng ở đâu?" "Là mặt trời!" "Chúng ta sắp thấy Thiên Cung, cuối cùng cũng sắp thấy Thiên Cung rồi!" Các thành viên khảo cổ nhìn ánh sáng chói mắt phía trước, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng.

Từ trong địa phủ đi ra, đi lâu như vậy mới đến được nơi này.

Tám chín phần là Thiên Cung rồi!

Ngô Tứ Ý nhìn Tần An vẻ mặt không chút biểu cảm, lại không hề kích động như vậy.

Ông ta luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Sao có thể tùy tiện đi một chút là đến được Thiên Cung chứ.

Các thành viên đều hưng phấn chạy về phía có ánh sáng.

Thế nhưng lại phát hiện ở đó chẳng có gì cả. "Sao lại thế này, đây là đâu?" Tiểu Vương thất vọng nói từ phía sau, ở đây chẳng có gì cả.

Ngoại trừ ánh sáng trắng lộ ra từ trên đỉnh đầu.

Con đường phía trước chẳng khác gì so với đoạn đường họ đã đi qua. "Thiên Cung đâu?

Tại sao không phải là Thiên Cung?" Mọi người đều tin rằng sau khi ra khỏi Phong Đô Thành sẽ đến được Thiên Cung.

Thế nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến họ vô cùng thất vọng.

"Thiên Cung không ở đây." Tần An bình tĩnh lên tiếng nói. "Trời đất ơi, không nói sớm, hại chúng tôi mừng hụt." Hoắc Băng thật sự muốn đấm cho hắn một cái, hỏi hắn trêu người như vậy có vui không. "Sao lại không có Thiên Cung, chúng ta không phải vừa từ Địa Phủ ra sao?" Tiểu Vương chen ra nói, ý tứ trong lời nói không thể rõ ràng hơn.

Hắn cho rằng Tần An đang lừa gạt mọi người, khiến họ không tìm thấy Thiên Cung.

Ngũ Thập Ngũ đẩy hắn, lườm một cái. "Hay là vừa rồi đi nhầm đường rồi, nên đi qua Thiên Cung mà không phát hiện ra?" "Sao có thể chứ, bao nhiêu đôi mắt đang nhìn, không thể có sơ suất được." "Huống hồ tiểu ca còn ở đây, anh ấy nói không có thì chắc là không có rồi." "Xác nhận là không cố gắng nữa sao?

Dù sao cũng từ Quỷ Môn Quan ra, không được thấy thì tiếc quá." Người xem livestream gửi bình luận, thể hiện sự tò mò của họ đối với Thiên Cung.

Chương 107

Thiên Cung được ghi chép trong cổ tịch có thể sánh ngang với thiên đường, không ai mà không mong ngóng.

Cho dù không vào ở được, ngắm nhìn cho thỏa mắt cũng tốt.

Trương Minh Văn tuy không phải đến vì Thiên Cung, nhưng nếu có thể chiêm ngưỡng chân dung.

Đối với toàn bộ giới khảo cổ mà nói, đó sẽ là một phát hiện kinh người.

Chứng tỏ những ghi chép trong truyền thuyết là có thật. "Thiên Cung chưa chắc đã là thật, dù sao Địa Phủ cũng không phải là thật." Hoắc Băng nói, cô có ấn tượng khá bình thường về Tần An.

Nhưng đối với những lời đối phương nói ra, cô vẫn tin, thực lực của hắn không đến nỗi phải lừa gạt người.

Mọi người nghe thấy vậy, bất đắc dĩ gật đầu.

Quả thực, Phong Đô Thành và Vong Xuyên Hà trước đó, chẳng qua đều do Tây Vương Mẫu thiết kế mà thôi.

Không phải là nơi dẫn đến địa ngục, những thứ tồn tại bên trong cũng chỉ là quân đội của bà ta. "Thiên Cung ở chỗ khác, không ở đây." Tần An lại nói một lần nữa.

Đội khảo cổ lúc này mới bừng tỉnh, hắn nói là Thiên Cung ở nơi khác.

Vừa rồi mọi người bị tư duy của Tiểu Vương làm lệch hướng, nên vô thức nghĩ rằng hắn nói là không có chuyện đó. "Không ở đây thì thôi vậy, cứ coi như để lại một chút tưởng niệm đi." "Nói không chừng sau khi thấy rồi sẽ không cảm thấy kinh diễm đến vậy, giữ lại

trong tưởng tượng vẫn thú vị hơn." "Tiểu ca ít nói thì rất ngầu, nhưng đôi khi cũng dẫn đến hiểu lầm đấy chứ." "Chẳng phải tại thằng Tiểu Vương đó sai sao, vốn dĩ cũng không nghĩ như vậy." "Cứ thấy sự xuất hiện của nó là lại gây lỗi và phá nhịp, thật sự muốn đuổi nó ra ngoài." Sau khi cư dân mạng phản ứng lại, đều có chút oán trách Tiểu Vương. "Vì không ở đây, nhưng chúng ta rồi sẽ gặp được thôi, nghỉ ngơi tại chỗ một chút rồi tiếp tục tiến lên đi." Trương Minh Văn chỉ huy.

Đội khảo cổ và các Mạc Kim Giáo Úy gật đầu. "Cũng chưa chắc là chuyện xấu, Thiên Cung này chúng ta vô duyên gặp mặt, nhưng chúng ta lại có thể tiến gần hơn đến Tây Vương Mẫu Cung.

Như vậy chẳng phải cũng tốt sao." Ngô Tứ Ý ngồi trên đất nói. "Nói không chừng bên trong cũng rất nguy hiểm, chỉ là treo danh Thiên Cung, thường thì những thứ đẹp nhất lại càng nguy hiểm." Trương Minh Văn tiếp lời ông ta nói.

Các thành viên khảo cổ đều biết, họ hy vọng mọi người có thể nhanh chóng xua tan tâm trạng thất vọng. "Chỉ là không biết việc xây Thiên Cung ở nơi khác có ý nghĩa gì." "Rõ ràng Tây Vương Mẫu Cung đều ở đây, nếu là để hưởng thụ thì chẳng phải nên ở gần cung điện của mình hơn sao?" Một thành viên khảo cổ đặt câu hỏi. "Có lẽ là có ý đồ gì đó." "Hoặc giả bà ta xem Thiên Cung là hành cung của mình, nên mới xây ở nơi khác, tuy có chút kỳ lạ nhưng cũng không phải hoàn toàn không thể." Mấy vị chuyên gia trong phòng livestream kịp thời đưa ra suy đoán của mình.

Vì tạm thời không thấy Thiên Cung, mọi người dứt khoát không nghĩ nữa.

Thay vào đó, họ tập trung tìm kiếm tẩm cung của Tây Vương Mẫu.

Lại đi rất lâu, cuối cùng cũng thấy được thứ không giống lắm so với trước đó. "Ở đây có hai ngã rẽ, chúng ta nên đi lối nào?" Trương Minh Văn lên tiếng hỏi.

Hai ngã rẽ này giống hệt nhau, căn bản không thể phân biệt được. "Hay là vẫn nên để máy bay không người lái vào thăm dò trước đi." Ngô Tứ Ý cũng có chút không chắc, ông ta quan sát nửa ngày cũng không nhìn ra có gì khác biệt. "Được thôi." Trương Minh Văn gật đầu, thả hai chiếc máy bay không người lái vào.

Thế nhưng máy bay không người lái vừa vào không bao lâu, hình ảnh truyền về đã là một màn tuyết.

Các thành viên khảo cổ vội vàng điều khiển máy bay không người lái bay ra.

Nhưng sau khi ra ngoài lại trở lại bình thường.

Sau khi thả vào lại vẫn là một màn tuyết. "Lạ thật, vậy mà còn có kiểu thao tác này." "Máy bay không người lái này hỏng rồi sao?

Hay là bên trong có thứ gì rất đáng sợ đang gây nhiễu?" "Cũng không thể cả hai bên đều như vậy chứ, chẳng phải thế là không có lối đi an toàn nào sao." "Cũng có khả năng là cố ý làm vậy, có người muốn bảo vệ nơi này." "Giờ thì làm sao đây, nên đi lối nào đây?" Người xem livestream hỏi, cảm giác lại quay về điểm xuất phát. "Xem ra bên trong có từ trường, không thể dùng máy bay không người lái để thăm dò được." Ngô Tứ Ý nhíu mày nói.

Nhưng bên trong sâu không thấy đáy, hai cái động cũng rất lớn, mạo hiểm tiến vào e rằng sẽ có nguy hiểm lớn. "Có nên chia làm hai đường để vào không?" Hoắc Băng hỏi. "Không được, như vậy quá nguy hiểm." Trương Minh Văn nhanh chóng phản đối, ông ta không dám đánh cược vào xác suất một nửa này. "Tiểu Ly à, cháu có suy nghĩ gì không?" Trương Minh Văn trực tiếp hỏi vào phòng livestream.

Dù sao thì ngay cả hỏi Tần An, đối phương e rằng cũng sẽ không trực tiếp nói cho ông ta biết. "Chỉ có thể đợi ở đây, sẽ có một con bạch xà xuất hiện, mọi người cứ đi theo nó là được." Tần Ly lên tiếng nói. "Bạch xà?

Cái động lớn như vậy, phải là con rắn to cỡ nào chứ." "Nếu có bạch xà xuất hiện, chẳng phải đội khảo cổ sẽ càng nguy hiểm hơn sao." "Nếu nó to gần bằng cái động này, thì đi theo mới là nguy hiểm nhất chứ." "Đến lúc đó nếu thật sự nhìn thấy, thì phải nhờ tiểu ca rồi." "Tôi cảm thấy không đáng tin lắm, Tần Ly không thể nói bừa chứ." Người xem livestream đều nhao nhao bày tỏ sự nghi ngờ của mình. "Vì Tiểu Ly đã nói như vậy, vậy chúng ta cứ án binh bất động, đợi xem sao." Trương Minh Văn vẫn rất tin lời Tần Ly.

Không bao lâu sau, một cái đuôi trắng khổng lồ thoáng vụt qua trong tầm mắt.

Sau đó biến mất không thấy tăm hơi. "Xuất hiện rồi!

Đó chính là đuôi rắn!" Một thành viên khảo cổ chỉ vào cửa động bên phải hét lớn. "Thật sự có bạch xà, tiếc là chỉ thấy cái đuôi." "Trời ơi, con rắn này nhanh thật đấy." "Nhìn thể tích cái đuôi, suy đoán thân hình chắc không nhỏ, thật sự có thể vào được sao?" "Con rắn này phải sống bao lâu mới có thể lớn đến vậy chứ." Người xem livestream cũng lập tức kích động lên.

Quả thực, sau khi tận mắt thấy bạch xà, đội khảo cổ lại băn khoăn không biết có nên tiến vào hay không.

Nếu nghe lời Tần Ly mà tiến vào, gặp phải bạch xà này, thật sự không phải là thứ họ có thể đối phó được.

Nhưng nếu không vào, nguy hiểm trong con đường khác vẫn là ẩn số, nói không chừng còn hung hiểm hơn. "Vào không?" Trương Minh Văn nhìn Tần An hỏi. "Vào đi." Tần An khẽ đáp. "Vậy thì vào."

Trương Minh Văn không còn do dự nữa, ra hiệu cho đội khảo cổ phía sau.

Vì Tần An đã nói như vậy, chắc chắn là hắn có đủ tự tin.

Bọn họ đi theo chắc chắn không sai. "Tiểu ca nói nghe nhẹ nhàng ghê, tự tin vậy sao?" "Nói không chừng cũng chỉ là hư ảnh thôi, dù sao cũng chỉ là một cái đuôi rắn." "Dù sao thì cứ theo tiểu ca mà đi là đúng rồi." "Mục tiêu đã ở ngay trước mắt, liều một phen thôi." Người xem livestream đều gửi bình luận.

Bởi vì đi theo cái đuôi rắn to lớn đó mà tiến vào.

Nên mọi người không dám lơ là cảnh giác.

Chỉ sợ con rắn này sẽ đột nhiên xuất hiện trước mặt họ.

Tốc độ đó cộng thêm thân hình đó, cho dù có Tần An ở đây.

Cũng không dám bảo đảm an toàn một trăm phần trăm.

Nhưng sau khi đi vào, họ mới phát hiện.

Con mộ đạo này nhìn từ bên ngoài có vẻ rất đáng sợ.

Thực tế lại là một mộ đạo vô cùng thẳng tắp.

Hơn nữa không gian bên trong càng rộng lớn hơn. "Hèn chi con rắn này có thể bò nhanh đến vậy." "Một mộ đạo tại sao lại xây lớn đến vậy, việc bất thường tất có điều kỳ lạ." "Nhưng gạch đá đều được đặt gọn gàng và kín kẽ như vậy, chắc chắn không hề đơn giản." "Có khả năng đây là hang ổ của rắn lớn không?" "Anh đừng có rảnh rỗi mà nói bậy được không, lời của nữ thần chưa từng sai, lần này cũng không." Mọi người vừa quan sát xung quanh, vừa tiến lên.

Vốn dĩ nghĩ rằng con đường sẽ rất dài.

Đi chưa bao xa đã thấy ánh sáng.

Họ cho rằng đó chính là lối ra.

Chương 108

Điều này khiến mọi người ít nhiều cũng an tâm hơn một chút.

Dù sao thì khoảng cách này nhìn có vẻ không xa lắm, muốn ra ngoài chắc không khó. "Cẩn thận một chút, vừa rồi bạch xà vẫn chưa thấy tăm hơi." Trương Minh Văn nhắc nhở, tiếp tục tiến lên.

Mọi người gật đầu, nắm chặt con dao găm trong tay.

Khi đến điểm sáng, các thành viên khảo cổ mới phát hiện, họ không hề đi ra khỏi mộ đạo này.

Mà lại có một phát hiện kinh người khác. "Đó...

đó là Cửu Châu Đỉnh!" Trương Minh Văn không kìm được kích động nói.

Đây chính là mục đích chuyến đi này của họ.

Đi lâu như vậy, cuối cùng cũng xuất hiện ở đây rồi. "Bên dưới kia hình như còn có một cỗ quan quách, sẽ là của Tây Vương Mẫu sao?" "Có khả năng, có thể đặt dưới Cửu Châu Đỉnh, thân phận chắc chắn không thấp." "Không ngờ Tần Ly lại đoán đúng một cách bất ngờ, con đường này quả thật bình an vô sự." "Nữ thần dựa vào thực lực chứ không phải vận may, các ngươi ghen tị thì cứ nói thẳng." "Con rắn này sao lại biến mất tăm tích, chẳng lẽ trốn ở đâu khác rồi?" "Lúc này trọng điểm đương nhiên là Cửu Châu Đỉnh, quan tâm con bạch xà kia làm gì." Người xem livestream và những người trong phòng phát sóng đều vô cùng kích động. "Cỗ quan quách này đặt thật kỳ lạ, tại sao lại dựng đứng lên?" Hoắc Băng lên tiếng hỏi.

Mọi người nghe thấy vậy, tầm mắt mới rời khỏi Cửu Châu Đỉnh phía trên. "Nói không chừng là một loại nghi thức đặc biệt nào đó?"

Các chuyên gia trong phòng livestream suy đoán. "Cửu Châu Đỉnh là quan trọng nhất, những thứ khác đợi đến đó rồi nói, đoán mò cũng chẳng có kết quả." Một thành viên khảo cổ nói.

Hiển nhiên Cửu Châu Đỉnh phía trên càng hấp dẫn họ hơn. "Mọi người cố gắng thêm chút nữa, sắp hoàn thành nhiệm vụ rồi!" Trương Minh Văn hô lên, lúc này ông ta thật sự hận không thể bước chân sinh gió.

Có thể mấy giây là xông đến trước Cửu Châu Đỉnh, mang nó về. "Thật sự sẽ đơn giản như vậy sao?" Ngô Tứ Ý tính toán trong lòng, ông ta vốn dĩ cho rằng thứ này sẽ bị giấu đi.

Hoặc sẽ ở nơi đầy rẫy cơ quan nguy hiểm.

Tóm lại tuyệt đối sẽ không như hiện tại, bị đặt rõ ràng ở một vị trí nổi bật như vậy.

Dù sao trước đó cũng đã thiết kế bao nhiêu cơ quan nguy hiểm, thiết kế thêm một cái nữa cũng đâu khó khăn gì. "Khoan đã, cái kia không phải là hàng giả, thiết kế cạm bẫy chuyên để chờ chúng ta qua đấy chứ?" Ngô Tứ Ý giữ họ lại hỏi. "Dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng chỉ có một con đường này để đi, thật hay giả chỉ có thể tự mình phán đoán." Nghe Trương Minh Văn nói vậy, Ngô Tứ Ý đành đi theo ông ta tiếp tục tiến lên.

Do mang tâm trạng sắp được thấy Cửu Châu Đỉnh.

Tốc độ tiến lên của đội khảo cổ tăng nhanh không ít.

Thế nhưng đi rất lâu, lại vẫn chưa đến được điểm cuối.

Khoảng cách giữa Cửu Châu Đỉnh và họ không hề rút ngắn chút nào.

Ngược lại, họ đi đến mức thở hổn hển, khó mà tăng tốc hơn được nữa. "Tình huống gì thế này?

Tôi không nhìn lầm chứ, vừa nãy không phải là khoảng cách này sao?" "Cảm thấy đội khảo cổ đã đi rất lâu rồi, điều này không đúng chút nào." "Quỷ dị thật, một chút khoảng cách cũng không giảm đi." "Có phải là do ảnh hưởng thị giác không, thực tế thì sắp đến nơi rồi." "Cũng có thể, hy vọng và tuyệt vọng thường chỉ cách nhau một bước." "Xem các chuyên gia có giải thích đáng tin nào không, chúng ta đoán mò ở đây cũng chẳng có ý nghĩa gì." Người xem livestream nhìn cảnh tượng trước mắt, nhao nhao bàn tán.

Thế nhưng các giáo sư, học giả trong phòng livestream cũng đều ngơ ngác.

Với kinh nghiệm và kiến thức của họ, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. "Trước hết nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục đi vậy." Trương Minh Văn nói, cứ đi tiếp như vậy, thể lực sẽ cạn kiệt.

Nếu gặp nguy hiểm sẽ không thể ứng phó được.

Họ ngồi tại chỗ, nhìn Cửu Châu Đỉnh ngay trước mắt.

Dù thế nào cũng không nghĩ thông được.

Tại sao rõ ràng gần đến vậy, mà đi mãi vẫn không tới được. "Đừng vội, nói không chừng là ảo ảnh thị giác." Ngô Tứ Ý trầm giọng nói, không đơn giản mới là bình thường.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, họ một lần nữa lên đường tiến về Cửu Châu Đỉnh.

Mộ đạo này được xây dựng vô cùng quy củ và ngăn nắp.

Tạo ra một cảm giác trang nghiêm túc mục, điều này khiến họ càng tin rằng con đường này là chính xác.

Thế nhưng hiện thực vẫn giáng cho họ một đòn nặng nề. "Chúng ta đã đi rất lâu rồi phải không, tại sao tôi cảm thấy khoảng cách này vẫn không thay đổi?" Tiểu Vương lên tiếng hỏi.

Hắn thật sự không chịu nổi nữa, nhìn thấy mà không chạm tới được, khó chịu quá. "Quả thực không thay đổi." Trương Minh Văn dừng lại, ngẩng đầu nhìn phía trước nói. "Có phải là ảo ảnh không?" Có người đưa ra nghi vấn này, đội quân trông rất chân thực trước đó chẳng phải cũng là do khúc xạ mà ra sao? "Nhưng mộ đạo này là có thật." "Tiểu ca, cái Cửu Châu Đỉnh kia là ảo ảnh sao?" Trương Minh Văn giờ đã đi lâu như vậy, cũng không chắc có phải ảo ảnh hay không, đành hỏi Tần An.

Tần An lắc đầu, không nói gì. "Tiểu ca lắc đầu, vậy chắc không phải ảo ảnh rồi, chúng ta đi thêm một đoạn nữa thử xem, nói không chừng rất nhanh sẽ đến." Cho đến bây giờ, ngoài nói những lời như vậy ra, cũng không còn cách nào khác.

Cửu Châu Đỉnh đã ở ngay trước mắt, quay lại là không thể, các thành viên khảo cổ đành cắn răng tiến về phía trước. "Vì Cửu Châu Đỉnh mà liều mạng thật, tiếc là tôi không mang đi được." Tiểu Vương lẩm bẩm, cảm nhận được một ánh mắt sắc lạnh.

Đối diện với ánh mắt đe dọa của Ngũ Thập Ngũ, hắn đành rụt cổ lại, ngoan ngoãn đi theo phía sau. "Không thay đổi, không thay đổi, lại không thay đổi, rốt cuộc là chuyện gì thế này?" Nhìn đi rất lâu, khoảng cách lại hoàn toàn không hề rút ngắn.

Có thành viên khảo cổ sắp không trụ nổi.

Cứ bị treo lơ lửng thế này, còn khó chịu hơn cả việc không thấy hy vọng. "Mộ đạo này khá quỷ dị, rõ ràng có thể nhìn thấy đồ vật đối diện, thế nhưng lại không đi tới được." "Cũng không phải ảo ảnh, là thật, vậy đây là tình huống gì?" Hoắc Băng vuốt cằm suy tư. "Chẳng lẽ là Quỷ Đả Tường sao?" Hoắc Băng với vẻ mặt nghiêm túc đưa ra suy nghĩ của mình.

Lời này vừa thốt ra, lập tức gây ra một tràng kinh ngạc. "Không

thể nào, cái này đâu phải khoa học có thể giải thích được." "Lầu trên hơi ngây thơ rồi, anh xem mấy cái trước đó có cái nào khoa học giải thích được không?" "Tôi nói nếu thật sự là Quỷ Đả Tường, vậy có khả năng thoát ra không?" "Sao lại nói mình không được chứ?

Tôi tin đội khảo cổ nhất định sẽ thoát ra được." Người xem livestream đều lo lắng tình hình ở đây.

Phòng livestream bên kia cũng đang bàn bạc đối sách xử lý. "Tình hình ở đây có thể phân tích ra không?

Là đang đi vòng quanh hay dậm chân tại chỗ?" "Hình ảnh truyền về từ đó thật sự quá mờ, vẫn chưa thể phân tích hoàn toàn." Do ảnh hưởng của từ trường, người xem livestream ở bên ngoài vô cùng khó khăn.

Không chỉ chập chờn mà còn rất không rõ ràng. "Họ đã bị kẹt ở đây lâu rồi, không có cách nào sao?" Mấy vị giáo sư đều lộ vẻ hổ thẹn, chìm vào im lặng.

Hiện tại không ai dám dễ dàng mở miệng.

Điều này liên quan đến sự an nguy của cả đội khảo cổ.

Nếu họ nói sai phương pháp, xảy ra sơ suất, thì không ai có thể gánh vác nổi. "Thật sự chẳng có tác dụng gì cả." Trương Minh Văn có chút sốt ruột nói.

Cứ loanh quanh ở đây thật sự quá ảnh hưởng đến ý chí.

Ông ta có thể cảm nhận được khí thế của toàn đội khảo cổ đều có chút suy sụp.

Chương 109

Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ tất cả mọi người sẽ rơi vào tuyệt vọng.

Đến lúc đó, tiến lên hay lùi lại đều là vấn đề.

Không khéo thật sự phải chết một cách uất ức ở đây.

Chết ở nơi chỉ cách Cửu Châu Đỉnh một bước.

Trong mộ đạo xây kín kẽ, bỗng nhiên có một trận âm phong thổi qua.

Khiến mọi người trong đội khảo cổ đều rùng mình. "Chắc không phải thật sự có ma chứ?" Có người nói nhỏ.

Nghe thấy lời này, họ đều sợ đến mức xanh mặt, dám đi tiếp nữa. "Nếu thật sự là Quỷ Đả Tường, vậy thì ai cũng không có cách nào đâu, hay là sớm quay về đi." Tiểu Vương vẫn ở một bên châm dầu vào lửa.

Giọng nói tuy không lớn, nhưng tất cả mọi người đều nghe rất rõ ràng.

Có những lúc, một câu nói ra rất dễ dàng.

Thoải mái nói ra, chỉ là người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Trong tình huống hiện tại, nói ra những lời như vậy chính là lay động lòng quân.

Khiến tất cả mọi người mất đi niềm tin. "Bốp!" Ngô Tứ Ý nghe thấy lời đó, không nói hai lời liền cho Tiểu Vương một cái tát. "Mẹ nó anh làm gì?!" Tiểu Vương ôm mặt quay đầu lại mắng.

Cái tát này quả thực không nhẹ, trên mặt hắn nhanh chóng xuất

hiện một dấu bàn tay đỏ rõ ràng.

Hắn dù sao cũng là một Mạc Kim Giáo Úy, không ngờ lại trước mặt bao nhiêu người.

Lại bị ăn trọn một cái tát.

Nhưng khi thực sự đối diện với ánh mắt sắc lạnh của Ngô Tứ Ý.

Cộng thêm Tần An lại ở một bên.

Hắn cũng không dám gây sự nữa.

Chỉ đành tức giận mà không dám nói, đứng tại chỗ trừng mắt nhìn đối phương. "Hahaha, cái tát này đánh hay lắm, tôi đã sớm ghét tên này rồi." "Đúng vậy, cái tên ăn hại này, trước đó làm hại đội khảo cổ không ít, cái tát này vẫn còn nhẹ." "Ngô giáo thụ uy vũ, cái tát này đánh thật sảng khoái lòng người." "Không ngờ trong Mạc Kim Giáo Úy cũng có loại phế vật như vậy, xem ra thật sự sa sút rồi." "Anh xem hắn vừa rồi hèn nhát, vừa đối mặt với ánh mắt của Ngô giáo thụ là không dám động đậy, chẳng có chút cốt khí nào." "Nếu hắn dám động, cho dù những người khác đồng ý, tiểu ca cũng sẽ không đồng ý đâu." Cư dân mạng nhìn cách làm này, cũng chẳng quản có lý do gì, đều chỉ cảm thấy vô cùng sảng khoái. "Im miệng!" Ngũ Thập Ngũ thấy không khí không đúng, lên tiếng quát mắng.

Mạc Kim Giáo Úy của bọn họ bị đánh trước mặt người khác, chuyện này vẫn khiến hắn có chút khó chịu.

Nhưng dù sao thì lời Tiểu Vương nói trước đó là sai, hắn cũng đành nén cục tức này không lên tiếng. "Hắn không phải là đang giả vờ hăng hái, phản ứng khá nhanh, không hề giống như bị mê hoặc tâm trí." Ngô Tứ Ý thản nhiên mở miệng.

Những người xung quanh nghe thấy lời này đều ngẩn ra.

Đây là ý gì? "Cái gọi là Quỷ Đả Tường không phải thật sự có ma,

nguyên lý của nó là do tự cảm nhận bị mơ hồ, mới dẫn đến việc không thể phân biệt phương hướng, từ đó mà loanh quanh tại chỗ." Ngũ Thập Ngũ trầm giọng nói. "Ý thức của chúng ta rất tỉnh táo, tức là, đây không phải Quỷ Đả Tường." Hoắc Băng lập tức hiểu ra ý họ nói. "Không phải là con rắn kia giở trò chứ?" Hoắc Băng hỏi ra, nhưng chuyển niệm nghĩ lại, Tần An tổng sẽ không nhầm lẫn, ý nghĩ này có chút thừa thãi.

Hơn nữa, cho dù bây giờ thật sự hối hận cũng không kịp nữa. "Vậy bây giờ phải làm sao đây?" Nhìn con đường thẳng tắp này, họ chỉ cảm thấy trong lòng dấy lên nỗi sợ hãi. "Vậy thì cứ tiếp tục đi về phía trước xem sao, tôi còn không tin, thật sự tà môn đến vậy." Trương Minh Văn dẫn đội tiếp tục đi một đoạn.

Lần này thì họ không thể không tin nữa.

Bất kể đi thế nào, khoảng cách này vẫn không hề thay đổi chút nào. "Rốt cuộc là ở đâu có vấn đề?" Lúc này Trương Minh Văn cũng hết cách rồi, chỉ đành đấm vào tường nói. "Xem ra đây là gặp phải nút thắt rồi." "Rõ ràng mọi người đều tỉnh táo như vậy, đường cũng chỉ có một, sao lại không đi tới được chứ." "Chắc chắn là có thứ gì đó đang ảnh hưởng, chỉ là chúng ta chưa ý thức được mà thôi." "Phòng livestream mau nghĩ cách đi, cứ thế này thì cho dù tinh thần không sụp đổ, thể lực cũng không chống đỡ nổi." Những người trong phòng livestream thấy ngay cả giáo sư cũng hết cách, có chút lo lắng họ sẽ gặp chuyện. "Tiểu Ly, cháu cuối cùng cũng quay lại rồi, mau xem tình hình bây giờ đi." Người trong phòng livestream cứ như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng vậy, vội vàng lên tiếng hỏi.

Vừa nãy Tần Ly vì xem tin tức phía sau, nên đã lấy cớ đi ra ngoài một lát.

Cô ấy cũng nghe thấy tiếng Trương giáo thụ gọi trong bất lực,

liền vội vàng trả lời. "Trương giáo thụ, mộ đạo này được gọi là Tuần Hoàn Lộ, sở dĩ mới không đi ra được." "Không phải vì tâm trí của mọi người bị ảnh hưởng, mà là vì từ trường ở đây đang gây nhiễu cho mọi người." Tần Ly giải thích khiến các thành viên khảo cổ đều an tâm hơn một chút.

Chỉ cần không phải hiện tượng siêu nhiên nào đó, thì sẽ có cách hóa giải.

Tóm lại sẽ không đến mức bị mắc kẹt ở đây mà không ra được. "Tiểu Ly, có cách nào thì cháu mau nói đi." Trương Minh Văn vội vàng hỏi tiếp. "Thực ra không khó chút nào, con đường này không phải cạnh tranh tốc độ, cũng không phải khoảng cách, chỉ cần đào con đường này ra, mới có thể tránh được nhiễu loạn từ trường." Tần Ly giải thích, điều này được viết trong ghi chép, chắc là thật rồi. "Đào đường?

Đơn giản như vậy là có thể ra ngoài sao?

Nhưng con đường này đã được xây đẹp thế này rồi, còn cần đào nữa à?" "Như vậy có tính là phá hoại di vật không, những viên gạch này nhìn cũng rất tinh xảo." "Phá hoại thì phá hoại đi, chẳng lẽ tính mạng đội khảo cổ còn không bằng mấy viên gạch này sao?" "Đây là phương pháp tôi từng nghe thấy vô lý nhất." Người xem livestream xì xào bàn tán.

Trong phòng livestream lại không có ai nghi ngờ.

Dù sao thì họ cũng không có cách nào tốt hơn.

Nếu thật sự có thể dựa vào phương pháp này mà thoát ra được.

Thì cũng không tính là quá lỗ. "Mọi người đều lấy công cụ của mình ra." Trương Minh Văn nhìn Tần An gật đầu, không chút do dự, làm theo phương pháp của Tần Ly mà ra lệnh.

Đội khảo cổ lần lượt lấy xẻng sắt, cuốc... ra.

Thành thật bắt đầu đào đất. "Cái này cũng coi như là nửa nghề chính." Ngô Tứ Ý vừa đào vừa nói.

Bất kể là khảo cổ hay trộm mộ, đều không thể thiếu việc đào đất này.

Vốn dĩ họ cảm thấy, cứ vừa đào vừa đi như vậy chắc sẽ rất tốn thời gian.

Thế nhưng không ngờ, tốc độ tiến lên của họ không thay đổi.

Mà rất nhanh đã thoát khỏi vòng lặp. "Xem ra tầm nhìn của chúng ta không sai, khoảng cách ở đây quả thực không xa." Trương Minh Văn nói.

Chỉ cần hiểu rõ phương pháp, muốn thoát ra là dễ như trở bàn tay.

Hiện tại, Cửu Châu Đỉnh chỉ còn cách họ chưa đầy năm mươi mét.

Điều này khiến Trương Minh Văn và những người khác vô cùng kích động.

Cuối cùng cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ. "Mọi người mau nhìn, cái Cửu Châu Đỉnh này vậy mà lại lơ lửng giữa không trung!" Một thành viên khảo cổ chỉ vào Cửu Châu Đỉnh không xa mà nói. "Tôi còn tưởng là được treo lên chứ." "Đây là nguyên lý gì vậy, có thể khiến Cửu Châu Đỉnh lơ lửng." "Không lẽ Tây Vương Mẫu này thật sự có chiêu trò gì kỳ lạ sao." "Có phải là loại oan hồn nào đó, hay là dị thuật gì lưu lại không?" "Tôi thấy chỉ cần không có con rắn lớn kia xông ra, thì chuyện gì cũng dễ nói." "Lầu trên đừng có nói gở chứ, vạn nhất thật sự là con rắn lớn đó thì sao?" Cư dân mạng nhìn Cửu Châu Đỉnh, cảm thấy vô cùng kỳ lạ, tự nhiên cũng bàn tán sôi nổi hơn một chút.

Nhưng điều kỳ lạ tương tự là, cỗ quan tài bên dưới không hề dựng đứng.

Chương 110

Mà là được đặt bình thường.

Chỉ là do địa thế mà hơi nghiêng.

Nên nhìn từ xa cứ như là dựng đứng vậy. "Không ngờ nhanh như vậy đã đi tới đây rồi." Các thành viên khảo cổ đã sốt ruột không chờ được muốn đến gần. "Nhìn rõ rồi hẵng đi." Tần An rút Hắc Kim Cổ Đao chưa ra khỏi vỏ, chặn những người muốn tiến lên. "Tiểu ca, anh nói gì cơ?" Mọi người đều hướng mắt về phía quan tài, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Trên đó lúc nhúc những con côn trùng màu đỏ, cực kỳ nhỏ bé, dày đặc.

Vừa nãy chúng gần như bất động.

Không biết có phải sự xuất hiện của đội khảo cổ đã đánh thức chúng hay không.

Những con côn trùng này bắt đầu bò qua bò lại trên quan tài.

Mấy thành viên vừa rồi không nhìn rõ đã suýt chạy qua.

Trong lòng một trận kinh hãi, may mà tiểu ca vừa rồi ngăn kịp thời, nếu không thì chết chắc rồi. "Ghê quá, đây là cái gì vậy?" Hoắc Băng vừa nhìn thấy đã nhíu mày. "Huyết Hấp Trùng, là một loại sinh vật khá thường gặp, thứ này sẽ ký sinh trong cơ thể con người, tôi khuyên cô vẫn là đừng nên đến gần thì hơn." "Thứ này hút máu dữ lắm đấy." Ngô Tứ Ý vừa nói xong.

Nghe thấy lời này, không chỉ Hoắc Băng mà mọi người đều đồng loạt lùi lại một bước.

Xem ra đều không muốn có bất kỳ sự tiếp xúc nào với thứ này.

"Trên đó sao lại có nhiều thế này, chúng phải sinh sôi bao lâu rồi chứ." "Dù sao ở đây cũng chẳng có việc gì để làm, việc chúng có thể làm cũng chỉ còn lại sinh sôi nảy nở thôi." "Nhưng nếu muốn lấy Cửu Châu Đỉnh thì phải vượt qua cửa ải này." "Thứ này nếu ký sinh vào người thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng, đội khảo cổ lại gặp phải nan đề rồi." Người xem livestream bàn tán, vốn dĩ tưởng sắp kết thúc rồi.

Lại không ngờ, lão tổ tông lại không cam tâm, không muốn để họ dễ dàng đạt được. "Vậy có cách nào để hóa giải không?" Hoắc Băng nghe xong giải thích rồi hỏi. "Tôi nhớ thứ này sợ lửa." Ngô Tứ Ý nghĩ nghĩ rồi nói, ông ta trước đây cũng từng thấy loại sinh vật này ở nơi khác.

Mọi người gật đầu thấy khả thi, liền đốt một bó đuốc rồi ném qua.

Ban đầu còn có chút hiệu quả.

Nhiệt độ của ngọn lửa khiến Huyết Hấp Trùng xung quanh nhanh chóng tản ra.

Nhưng dần dần, nhiệt độ này ngược lại lại khiến chúng cảm thấy ấm áp, đều đang thử thăm dò đến gần. "Có phải số lượng bó đuốc không đủ không?" Các thành viên khảo cổ tại hiện trường suy đoán, lại ném thêm mấy cái qua.

Nhưng không những không đốt chết được bao nhiêu, ngược lại còn khiến nhiều Huyết Hấp Trùng hơn tỉnh lại. "Đừng ném nữa." Trương Minh Văn ngăn lại, nhìn thấy những con côn trùng ngày càng nhiều.

Trên quan tài sắp không bò hết được nữa, nếu chúng kéo đến tấn công họ thì không hay rồi.

Dù sao thì số lượng này thật sự quá đáng sợ, họ không thể đối phó được. "Loại côn trùng này không phải Huyết Hấp Trùng bình thường,

nhìn màu sắc càng đỏ tươi hơn, chắc là đã hút máu người mà lớn lên, e rằng sẽ càng nguy hiểm hơn." Ngô Tứ Ý nheo mắt nói.

Chúng vẫn luôn không chịu rời khỏi trong quan tài, không chừng trước đó chính là đang hút máu tươi bên trong.

Nếu vậy, thì sẽ rất phiền phức. "Nếu phá hủy cái quan tài này, những con côn trùng này sẽ biến mất sao?" Tiểu Vương lên tiếng hỏi. "Chắc sẽ đi tìm nơi ký sinh mới, không chừng là chúng ta, dù sao thì chúng rất thích hút máu người." Ngô Tứ Ý liếc hắn một cái nói.

Thấy sắc mặt đối phương trở nên hơi tái nhợt, Ngô Tứ Ý dường như đã tìm được một đối tượng để trêu chọc. "Mục tiêu của chúng ta là Cửu Châu Đỉnh phía trên phải không, có cách nào trực tiếp đưa nó từ giữa không trung xuống không?" Một thành viên khảo cổ đề nghị.

Dùng dây thừng từ trên xuống dưới quả thực khả thi, nên họ định bắt tay vào thực hiện.

Nhưng nơi này không giống với mộ đạo trước đó.

Không tìm thấy bất kỳ chỗ nào có thể cắm vào được.

Toàn bộ mộ thất đều trơn nhẵn vô cùng, dường như là để ngăn cản có người làm như vậy.

Hơn nữa mộ thất này rất lớn, dây thừng của họ chưa chắc đã đủ dài.

Vì vậy kế hoạch này lại một lần nữa thất bại.

Trong lúc này Trương Minh Văn sợ những con Huyết Hấp Trùng này bò tới.

Liền gọi đội khảo cổ lùi lại hơn một trăm mét.

Nếu có vấn đề gì, vẫn còn thời gian để quay đầu bỏ chạy. "Thật là, vừa mới đi qua con Tuần Hoàn Lộ quỷ dị kia, sao lại đến cái này

nữa." "Tây Vương Mẫu thật sự là dụng tâm lương khổ, vì giữ lăng mộ của mình, quả thực không từ thủ đoạn." "Cũng may là bà ta có thể tập hợp được nhiều loại côn trùng kỳ quái đến vậy." "Nếu là tôi, chắc tế bào não cũng phải hao mòn hết rồi, không thể đơn giản để chúng ta đạt được một lần sao." Người xem livestream nhìn đội khảo cổ rơi vào bế tắc, đều cảm thấy thay họ mệt mỏi. "Lấy lựu đạn khói ném qua thử xem sao." Trương Minh Văn lấy ra nói.

Có thể sẽ không có tác dụng lớn, nhưng dù sao cũng là một phương pháp.

Nói không chừng sẽ hữu dụng, đại đạo từ cái giản dị, vạn vật quy về một.

Nói không chừng sự thật lại bất ngờ như vậy.

Nhưng ông trời lại không ưu ái họ, những quả lựu đạn khói này không hề có chút hiệu quả nào đối với lũ côn trùng.

Giờ đây, họ hoàn toàn hết cách để giải quyết từ phía quan tài này.

Các thành viên khảo cổ đành bắt đầu từ Cửu Châu Đỉnh phía trên. "Có cách nào khiến Cửu Châu Đỉnh phía trên rơi xuống không?" Hoắc Băng hỏi.

Lời này là hỏi phòng livestream, vì Tần An đã không muốn nói, Tần Ly chắc chắn biết. "Có cách, nhưng cần phải di chuyển cỗ quan tài phía dưới, mới có thể khiến Cửu Châu Đỉnh phía trên rơi xuống." Tần Ly nghĩ đến những gì ghi trong sổ ghi chép rồi nói. "Không còn phương pháp nào khác sao?" Hoắc Băng và những người khác đều không hài lòng với câu trả lời này.

Thế này thì đi một vòng lớn, lại quay về điểm xuất phát rồi. "Không còn cách nào khác sao?" Hoắc Băng có chút không cam lòng hỏi. "Không có, vì chỉ khi di chuyển cỗ quan tài phía dưới đi, từ lực

mới biến mất, như vậy Cửu Châu Đỉnh mới có thể rơi xuống." Tần Ly cũng biết việc di chuyển quan tài ở đây vô cùng khó khăn, nhưng cô chỉ thấy có một phương pháp này trong ghi chép. "Vì không có cách nào tốt hơn, vậy thì chỉ còn cách di chuyển cỗ quan tài ở đây thôi." Trương Minh Văn gật đầu chấp nhận lời Tần Ly.

Cửu Châu Đỉnh họ nhất định phải lấy được, bất kể phải trả giá nào. "Vì chúng thích máu, vậy dùng máu để dụ chúng đi thì sao?" Ngô Tứ Ý nghĩ nghĩ rồi nói.

Mọi người nhìn nhau, không ai tiếp lời.

Huyết Hấp Trùng quả thực rất thích máu.

Nhưng chính vì vậy, với số lượng Huyết Hấp Trùng lớn như vậy, người làm mồi nhử chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì. "Phương pháp này nói không chừng thật sự hữu dụng đấy chứ." "Nhưng phái ai đi đây?

Chọn thế nào cũng không hợp lý cả." "Tôi nói cái thằng Tiểu Vương đó thì tốt đấy, trước đó nó gây ra bao nhiêu rắc rối, bây giờ cũng là lúc nó xả thân vì nghĩa." "Tuy nói vậy, nhưng đó dù sao cũng là một mạng người, không thể đùa giỡn." Người xem livestream dường như cũng đồng tình với phương pháp này, nhao nhao bàn tán. "Để tôi." Ngô Tứ Ý chủ động đứng ra nói, ý này đã là do chính mình đề xuất.

Thì lẽ ra nên do mình thực hiện. "Không được, giáo thụ." Các thành viên khảo cổ xung quanh vội vàng lên tiếng ngăn cản. "Vẫn là đừng phí sức vô ích, trên quan tài có nhiều Huyết Hấp Trùng như vậy, không phải một mình ông có thể giải quyết được." Hoắc Băng cũng khuyên can.

Chương 111

Phương pháp này thoạt nhìn qua, quả thực có vài phần lý lẽ.

Nhưng thực tiễn thắng hùng biện, trong tình cảnh hiện tại, nhìn thế nào cũng không khả thi.

Ngay khi mọi người đang khổ sở suy nghĩ.

Chiếc đèn pin trong tay một thành viên khảo cổ đột nhiên nhấp nháy mấy cái. "Sao vậy?

Có chuyện gì xảy ra?" Họ hét lên, nhanh chóng xích lại gần nhau, nhìn xung quanh.

Trên những bức tường nhẵn nhụi ở đây, không ngừng phản chiếu ánh đèn pin lúc sáng lúc tối.

Rất nhiều bóng người lay động trong đó.

Mặc dù đội khảo cổ trong lòng biết đó là bóng của chính họ.

Thế nhưng vẫn không kìm được cảm thấy run sợ.

Cộng thêm những con Huyết Hấp Trùng không ngừng lúc nhúc quanh quan tài.

Chúng còn bò trên không ít bóng đen, càng giống như đang nuốt chửng cơ thể của họ.

Nghĩ như vậy, trong dạ dày không khỏi một trận cồn cào.

Có mấy người chống đầu gối bắt đầu nôn khan. "Môi trường ở đây ngày càng khiến người ta khó chịu." Ngay cả Ngô Tứ Ý, Trương Minh Văn và Ngũ Thập Ngũ mấy người họ cũng bị ảnh hưởng. "Phải nhanh chóng nghĩ cách, nếu không thì cho dù không bị lũ côn trùng này hút cạn, cũng phải bị mộ thất này làm cho phát điên." Trương Minh

Văn cố nhịn cảm giác ghê tởm nói.

Nhưng những con Huyết Hấp Trùng này lại không quan tâm đến cảm nhận của các thành viên khảo cổ.

Chỉ là tự mình làm việc của mình.

Cơ thể của chúng bắt đầu từ từ trở nên trong suốt, dường như muốn biến mất vậy. "Huyết Hấp Trùng sắp biến mất sao?

Chẳng lẽ vận may của chúng ta tốt đến vậy?" Tiểu Vương nhìn quan tài vui vẻ nói. "Câu này coi như là nói được tiếng người." "Lần đầu tiên thấy lời nó nói không đáng ghét đến vậy." "Nhưng thật sự sẽ đơn giản đến thế sao?" "Chỉ có thể hy vọng như vậy, nếu không thì cứ phải kéo dài thế này, quả thực không phải là cách." Người xem livestream cũng tràn đầy hy vọng.

Phòng livestream còn chuẩn bị hỏi lại Tần Ly, kết quả Lý giáo thụ vừa quay đầu lại.

Lại không hề thấy bóng dáng Tần Ly. "Con bé này việc thật nhiều, mau quay lại đi." Lý giáo thụ nói nhỏ, tuy có chút bất mãn, nhưng cũng không có cách nào.

Nhưng, Tần An khi nghe thấy lời Tiểu Vương nói, trong lòng đã đảo mắt khinh bỉ. "Người trẻ tuổi, chuyện bánh từ trời rơi xuống sao có thể xảy ra." Cho dù thật sự có, thì cũng rất ngắn ngủi, phía sau e rằng sẽ có chuyện nghiêm trọng hơn xuất hiện.

Nhưng lời này hắn không nói ra.

Bởi vì nhìn ánh mắt của mọi người, dường như đều khá kỳ vọng lời Tiểu Vương nói có thể thành sự thật.

Hắn cũng không cần thiết phải chuyên chọn lúc này để dội gáo nước lạnh.

Sự thật rồi sẽ chứng minh tất cả.

Quả nhiên, không bao lâu sau khi những con Huyết Hấp Trùng này trở nên trong suốt.

Cơ thể chúng trở nên càng đỏ tươi hơn, nhìn như đổi mới hoàn toàn, giống như được tái sinh vậy.

Còn thứ vừa rồi bị họ lầm tưởng là Huyết Hấp Trùng sắp biến mất.

Hóa ra là vỏ bọc mà chúng lột ra từ trên cơ thể. "Mềm nhũn, nhìn thôi đã thấy khó chịu." "Tôi đã nói không có chuyện tốt như vậy, quả nhiên vẫn không có phép màu nào xuất hiện." "Khảo cổ dựa vào thực lực, chứ không phải kỳ tích." "Bây giờ chẳng có cách nào cả, nếu có thể dựa vào thực lực, ai sẽ ở đây mà cầu nguyện chứ." Cư dân mạng trong lòng đã có chuẩn bị cho cảnh tượng này, nhưng vẫn không tránh khỏi chút thất vọng. "Loại Huyết Hấp Trùng này không giống lắm với những gì chúng ta thường biết." Ngô Tứ Ý nói. "Không còn thời gian." Tần An ở một bên nói ra câu này.

Các thành viên khảo cổ nghe thấy đều giật mình.

Đều đợi Tần An nói tiếp, thế nhưng không ngờ.

Hắn dừng lại ở đó không nói thêm gì nữa. "Ơ?

Vậy là xong rồi sao, tiểu ca không giải thích chút nào à?" Tiểu Vương nghe lời nói nửa vời này vô cùng khó chịu.

Nhưng Tần An không phải là người hắn có thể trêu chọc được, nên lời nói rất khách khí. "Những con côn trùng này cũng là vật thí nghiệm, rất nhanh sẽ tấn công người." Tần An lên tiếng nói.

Trương Minh Văn vừa nghe đã hiểu, những con côn trùng này sau khi lột xác sẽ bắt đầu hoạt động.

Đây mới là sự tỉnh lại thật sự, không lâu sau sẽ cảm nhận được sự tồn tại của chúng.

Rồi tấn công họ. "Hèn chi vừa rồi chúng vẫn luôn phớt lờ sự tồn tại của chúng ta." Ngô Tứ Ý cũng hiểu ra lời Tần An nói. "Nếu theo lời tiểu ca nói vậy, thì đội khảo cổ chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Không ngờ cuối cùng lại là một miếng xương khó gặm như vậy." "Nữ thần đâu rồi?

Sao cô ấy lại biến mất vào lúc quan trọng thế này?" "Nữ thần mau xuất hiện nghĩ cách đi, máu bên này sắp bị hút rồi." Người xem livestream vừa thấy tình hình không ổn, bắt đầu kêu gọi Tần Ly. "Xin lỗi, xin lỗi, em đến muộn rồi." Tần Ly đầy vẻ áy náy nói. "Mau xem tình hình đội khảo cổ đi, những con Huyết Hấp Trùng này sắp tấn công rồi." Lý giáo thụ bây giờ cũng không rảnh để trách mắng Tần Ly, liền vội vàng nói. "Tình hình hiện tại khá nguy hiểm, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có cách giải quyết, phàm là sinh vật thì sẽ có thiên địch, mà thiên địch của Huyết Hấp Trùng chính là Xích Quan Kê Xà." Tần Ly vội vàng nói ra nội dung mình đã thấy. "Xích Quan Kê Xà?" Đội khảo cổ nghe thấy lời này, giật mình kinh hãi.

Những con côn trùng này đã đủ nguy hiểm rồi, bây giờ lại còn phải đi trêu chọc Xích Quan Kê Xà.

Đây là chê mình sống quá lâu rồi sao? "Số lượng ở đây thật sự quá nhiều, hơn nữa chúng là vật thí nghiệm, lợi hại hơn loại bình thường rất nhiều.

Phương pháp thông thường chắc chắn không có tác dụng.

Hoặc là trực tiếp rời đi, hoặc là đi tìm rắn." Tần Ly nói.

Biểu cảm của đội khảo cổ dần trở nên khó coi.

Đây là không chừa cho họ chút đường lui nào. "Xem ra không thể

giãy giụa thêm nữa rồi." "Thực ra so với Xích Quan Kê Xà, Huyết Hấp Trùng còn nguy hiểm hơn, dù sao thì trước đó chúng ta cũng có kinh nghiệm đối phó với thứ đó." "Cửu Châu Đỉnh đội khảo cổ chắc chắn sẽ không từ bỏ, bây giờ chỉ còn một con đường để đi." Người xem livestream bàn tán.

Trương Minh Văn trầm mặc một lát rồi hỏi: "Tiểu Ly, chúng ta đại khái cần bao nhiêu con Xích Quan Kê Xà, mới có thể giải quyết nguy cơ trước mắt?" Tần Ly nhìn màn hình, do dự một chút, rồi vẫn nói ra: "Theo số lượng này, phải hơn trăm con mới được." Lời này vừa thốt ra, lại dấy lên một làn sóng tranh cãi. "Nhiều thế sao?

Trực tiếp đi cướp còn hơn." "Cho dù là giết cũng không giết được nhiều như vậy, huống chi là phải bắt sống." "Chỉ số nguy hiểm đột ngột tăng cao, ai mà muốn đi chứ." "Mấy trăm con, tụ lại một chỗ đủ ăn một bữa tiệc rắn hoành tráng rồi." "Lầu trên lúc này mà còn nghĩ đến ăn, tâm lý chất lượng thật sự là đỉnh cao." Người xem livestream nghe thấy lời này đều có chút lo lắng cho đội khảo cổ.

Còn các chuyên gia trong phòng livestream đã bắt đầu thảo luận, có nên trực tiếp ra lệnh họ rút về hay không. "Không được thì quay về." Tần An mở miệng nói, nguy hiểm bên trong này hắn cũng rõ.

Nên rút lui cũng không phải là chuyện mất mặt gì. "Không thể lùi." Ngô Tứ Ý lắc đầu.

Đã đến đây rồi, nhìn thấy Cửu Châu Đỉnh sắp đến tay.

Chương 112

Nếu bây giờ lùi lại thì sẽ hối hận cả đời.

Cho dù là liều một phen cũng phải đánh cược một lần. "Tôi có thể dẫn đội đi bắt Xích Quan Kê Xà, mọi người còn ai nguyện ý đi cùng tôi không?

Chuyện này không ép buộc." Ngô Tứ Ý biết rõ mức độ nguy hiểm, cho dù là lập đội cũng không chỉ đích danh ai. "Tôi nguyện ý." "Tôi cũng nguyện ý." Có mấy thành viên khảo cổ đều đứng ra nói. "Họ đều lợi hại quá, thật ngầu." "Không hổ là các thành viên đội khảo cổ nước ta, thật sự không làm mất mặt." "Kính chào các thành viên đội khảo cổ, chúc mọi người bình an." "Nhất định phải bình an trở về nhé, ngàn vạn lần đừng bị thương." Người xem livestream nhìn những thành viên đứng ra này, bày tỏ sự kính trọng của mình.

Các giáo sư trong phòng livestream cũng đều với vẻ mặt tán dương. "Tôi cũng đi." Tần An cuối cùng đứng ra nói. "Tiểu ca anh, cái này cũng quá nguy hiểm rồi." Hoắc Băng có chút sốt ruột nói, sau đó mới phát hiện mình đã thất thố, hơi thu lại một chút. "Tôi có cách." Tần An thản nhiên nói.

Hoắc Băng ngẩn ra, sau đó nghĩ đến.

Phải rồi, nơi này hắn đều rõ như lòng bàn tay, làm gì còn có nguy hiểm nào nữa.

Chẳng qua là mình quan tâm thì loạn mà thôi.

Nghĩ đến đây, má Hoắc Băng hơi ửng hồng, cúi đầu xuống. "Tôi cũng muốn đi." Ngũ Thập Ngũ vừa thấy Tần An muốn đi, hắn cũng nói. "Không cần, ở đây cũng phải để lại người, anh ở lại đây bảo vệ Trương giáo thụ và những người khác đi." Ngô Tứ Ý nói xong nhìn

Tần An.

Tần An gật đầu, biểu thị ngầm đồng ý.

Ngũ Thập Ngũ thấy Tần An đã đồng ý đề nghị của Ngô Tứ Ý.

Đành ở lại đây.

Ngô Tứ Ý nhìn thấy đội ngũ đã được thành lập, liền dẫn họ đi ra khỏi mộ đạo.

Trương Minh Văn và những người khác ở lại đây, đều bắt đầu nghỉ ngơi tại chỗ mà Tần An đã chỉ.

Nhưng vẫn luôn cảnh giác tình hình bên phía quan tài. "Trương giáo thụ, tôi có phải nhìn lầm không, bên kia quan tài hình như có một người." Một thành viên khảo cổ ngồi đối diện Trương Minh Văn đột nhiên nói. "Sao có thể chứ, ở đó sao lại có người." Trương Minh Văn không để ý lắc đầu, cho rằng họ bị dọa đến ngớ người rồi.

Nhưng khi quay đầu nhìn lại, ông ta đơ ra tại chỗ.

Một bóng người quả thực xuất hiện ở phía bên kia quan tài.

Từ chỗ họ nhìn không thật rõ.

Đối phương hình như đội mũ, thẳng người nhìn về phía xa.

Dường như đang nhìn thứ gì đó, lại dường như đang chờ đợi. "Đây là người hay ma?" Trương Minh Văn không kìm được hỏi.

Nhưng không thể có ai trả lời ông ta được. "Bóng người này nhìn rất cao lớn, đội khảo cổ có đánh lại không?" "Đối mặt với nhiều Huyết Hấp Trùng như vậy mà vẫn sống được sao, không phải là oan hồn chứ?" "A a a, đêm hôm khuya khoắt tại sao lại tạo ra cảnh tượng kinh khủng như vậy chứ." "Không được rồi, tôi phải uống ngụm nước cho đỡ sợ, đáng sợ quá." Người xem livestream cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Huống chi là những thành viên khảo cổ ngay tại hiện trường này. "Rút đao." Là địch hay bạn còn chưa rõ.

Vì an toàn, Ngũ Thập Ngũ vẫn gọi hai Mạc Kim Giáo Úy khác, rút đao ra. "Xin hỏi các hạ làm sao qua được đó?

Chúng tôi không có ác ý." Trương Minh Văn thăm dò hỏi.

Ông ta vốn dĩ cũng muốn rút đao, nhưng lại sợ đối phương cảm thấy họ có địch ý.

Nên lại thu lại.

Hoắc Băng ở một bên căng thẳng nhìn, nắm chặt cây phản khúc cung trong tay.

Bóng đen dường như không định trả lời, chớp mắt một cái đã biến mất. "Là người sao?" Tuy đối phương đã biến mất, nhưng mọi người vẫn một trận sợ hãi về sau.

Tại sao lại có người ở sâu trong cổ mộ này.

Nơi này nếu không có đủ thực lực cường đại, là không thể nào tiến vào được.

Trương Minh Văn suy nghĩ nửa ngày cũng không có được đáp án.

Thôi thì cứ tạm gác sang một bên, ổn định cảm xúc của các nhân viên khảo cổ khác.

Còn Ngô Tứ Ý dẫn đội bắt rắn, đào từ bên trong ra.

Rồi hỏi Tần An: "Tiểu ca, anh có cách nào để chống lại Xích Quan Kê Xà không?" Tần An không lên tiếng, lấy ra một cái xẻng, rồi chỉ vào đất trên tường nói: "Đào." Các thành viên khảo cổ nghe thấy lời này đều ngơ ngác. "Chúng ta không phải đến bắt rắn sao, tại sao lại phải đào đất chứ?" Ngô Tứ Ý rất nhanh phản ứng lại, chỉ huy: "Còn ngẩn ra làm gì, mau đi đào đi." Bất kể Tần An rốt cuộc muốn làm gì,

dù sao cũng chắc chắn là đúng, nghe theo là được. "Tiểu ca nói vậy, chẳng lẽ trong tường này có huyền cơ gì?" "Chẳng lẽ bên trong có rắn lớn?

Vậy thì không cần đi tìm nữa." "Nhưng cứ thế mà không phòng hộ đi đào e rằng không an toàn lắm." "Tiểu ca lợi hại như vậy, chắc không vấn đề gì đâu, nếu trong tường thật sự có rắn, thì chắc cũng bị bóp chết rồi." Người xem livestream nói vậy, nhưng các thành viên khảo cổ đào tường tại hiện trường vẫn có chút sợ hãi.

Họ đều đứng rất xa tường, nhưng đào một lúc cũng không thấy chút dấu vết rắn nào.

Đào không bao lâu, Tần An liền bảo họ chất đống đất tường lại. "Đổ Vong Xuyên Thủy vào." Tần An tiếp tục nói.

Các thành viên khảo cổ bây giờ cũng không đặc biệt tò mò nữa.

Tần An nói gì họ làm nấy.

Dù sao hỏi cũng không ra kết quả gì. "Rồi khuấy lên." Các thành viên khảo cổ khuấy xong, liền biến thành một đống bùn loãng. "Bôi lên người đi." Tần An chỉ vào nói.

Ngô Tứ Ý không nói hai lời liền bắt đầu bôi trét.

Những người khác thấy Ngô giáo thụ đã bắt đầu bôi, mình cũng lấy bùn loãng bôi lên người. "Thứ này có tác dụng không?

Trông rất bình thường." "Tôi nghĩ chắc là Vong Xuyên Thủy có tác dụng thôi." "Họ đều biến thành người bùn, trông cũng khá buồn cười." "Cầu mong bùn loãng này thật sự có thể chống lại Xích Quan Kê Xà." "Tại sao tiểu ca không cần bôi bùn này chứ?" Người xem livestream nhìn phương pháp này có chút vô lý, nhưng vẫn hy vọng họ có thể bình an thoát ra.

Còn về Tần An, những con rắn này sợ hắn, sẽ không làm gì hắn,

nên hắn không cần bôi thứ bùn loãng này. "Được rồi, mọi người đều bắt đầu bắt rắn đi, phải cẩn thận một chút, đừng để bị Xích Quan Kê Xà cắn phải." Ngô Tứ Ý dặn dò.

Các thành viên khảo cổ biết thời gian rất quý giá, không có thời gian trì hoãn.

Thế là cầm dụng cụ bắt rắn bắt đầu đi bắt Xích Quan Kê Xà.

Thứ bùn loãng này quả thực khá hữu dụng.

Lúc đầu, khi thấy Xích Quan Kê Xà, họ theo bản năng lùi lại.

Sau đó phát hiện những con rắn này cứ như không nhìn thấy họ, đi thẳng qua.

Cộng thêm việc sau này bắt rắn ngày càng thuần thục, họ cũng không còn sợ hãi như trước nữa.

Tốc độ của họ rất nhanh nhẹn, người cũng không ít.

Chương 113

Chẳng mấy chốc đã bắt được hơn trăm con Xích Quan Kê Xà.

“Gần đủ rồi, chúng ta về thôi.” Ngô Tứ Ý nói, thành thật mà nói, trong lòng ông ta vẫn luôn lo lắng tình hình bên kia.

Sợ rằng sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

“Ừm.” Tần An nhìn rồi gật đầu đồng ý.

Ngô Tứ Ý lúc này mới dẫn họ vội vã quay về.

Kết quả là chưa đi được mấy bước, đột nhiên cảm thấy mặt đất rung chuyển dữ dội.

Ngay sau đó, họ cảm nhận được, dường như có thứ gì đó đang di chuyển rất nhanh.

“Mọi người cẩn thận!” Ngô Tứ Ý lớn tiếng hét lên.

Các thành viên khảo cổ bị rung chuyển ngả nghiêng, nhìn chằm chằm vào nơi phát ra động tĩnh.

“Đó là tiếng gì vậy?” “Nghe như có con vật nào đó đang di chuyển, chẳng lẽ bên trong này còn có con vật khác sao?” “Xui xẻo thật chứ, vừa khó khăn lắm chống đỡ đợt tấn công của Xích Quan Kê Xà, giờ lại thêm cái này.” “Nghe tiếng động này là biết con vật đó to lớn lắm rồi, hy vọng đội khảo cổ không sao.” Người xem livestream thấy nguy hiểm chưa biết này, trong lòng vô cùng lo lắng.

“Chớ có phải thứ khó đối phó.” Ngô Tứ Ý nói, đây là thời khắc mấu chốt.

“Hay là chúng ta chạy về ngay bây giờ?” Các thành viên phía sau không quên rằng Phong Đô Thành không xa phía sau họ.

Nếu bị đánh úp trước sau, chắc chắn sẽ chết.

“Không được nhúc nhích, không ai được động đậy.” Tần An vội vàng nói.

“Bây giờ mà động thì chết càng nhanh.” Nghe Tần An nói vậy, những người xung quanh đều đứng im tại chỗ, không nhúc nhích nữa.

Đây là lần đầu tiên Tần An nói nhiều như vậy trong mấy ngày qua.

Điều đó cho thấy tình hình hiện tại đã rất nguy hiểm.

“Rầm rầm rầm.” Tiếng động đó đã đến rất gần.

Chưa kịp đợi người xem livestream bình luận gì về mấy câu nói của Tần An, con vật nguy hiểm đó đã xuất hiện trước mặt họ.

Tất cả mọi người vừa nhìn thấy đã nín thở, cũng hiểu tại sao Tần An lại bảo họ đừng động đậy.

Xuất hiện trước mặt họ, chính là con đại xà mà trước đó họ chỉ thấy đuôi.

Với một vật khổng lồ như vậy, việc chạy trốn hoàn toàn vô ích.

Ngược lại còn có thể thu hút sự chú ý của đối phương.

Khiến con rắn này nhắm vào mình.

Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy toàn bộ diện mạo của con đại xà này.

Đuôi của nó nằm trong một hang động khác.

Thân nó quấn quanh sườn núi, Ngô Tứ Ý ước chừng phải dài vài trăm mét.

Thân hình đồ sộ của nó, chính là minh chứng rõ nhất cho từ “che trời lấp đất”.

Các thành viên khảo cổ đứng trước nó, cảm thấy mọi thứ trước

mắt đều tối sầm đi không ít.

Con rắn này chỉ cần lè lưỡi thôi đã mang lại cảm giác áp bách cực lớn.

Vài thành viên đội khảo cổ đứng tại chỗ, chân run lẩy bẩy.

“Con rắn này đang lượn lờ ở đây sao?

Sao lại vòng lại rồi.” “Thế này thì chắc không chạy thoát được rồi, ông trời đùa dai thật đấy.” “Không ngờ trên thế giới này lại thực sự tồn tại cự xà to lớn đến vậy.” “Mấy người trong đội khảo cổ, e rằng còn không đủ lọt kẽ răng nó nữa là, tôi cảm giác nhìn nó đêm nay sẽ gặp ác mộng mất.” “Tôi đoán trong ngôi mộ cổ này có rất nhiều sinh vật đều bị nó ăn thịt rồi, nếu không thì không thể lớn đến thế được.” “Bây giờ tôi chỉ muốn nguyền rủa Tây Vương Mẫu, tại sao lại nuôi ra một con quái vật đáng sợ như vậy chứ.” Cư dân mạng livestream đều bàn tán về sự khủng khiếp của con đại xà.

Phòng phát sóng trực tiếp cũng một phen hoảng sợ khi nhìn thấy con rắn này.

Con đại xà này thực sự nằm ngoài dự liệu, hoàn toàn không ngờ nó lại xuất hiện ở đây.

Rõ ràng đại xà chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, vậy mà giờ đây lại hiện hữu chân thực trước mặt họ.

Và tệ hơn nữa, các giáo sư chuyên gia trong phòng phát sóng trực tiếp hoàn toàn bó tay.

Mọi phương pháp đối phó với rắn của họ, đối với một con rắn có kích thước như thế này, đều bị nghiền nát tuyệt đối, hoàn toàn vô dụng.

“Bây giờ phải làm sao đây?” Ngô Tứ Ý trầm giọng hỏi.

Lời này là hỏi Tần An, ông ta biết những người ở phòng phát sóng trực tiếp kia căn bản không giúp ích được gì.

"Đứng yên, thở chậm lại." Tần An khẽ nói.

Các thành viên khảo cổ nghe vậy liền làm theo.

Con đại xà cuộn tròn, không ngừng lè lưỡi, dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào các thành viên đội khảo cổ.

"Cách này có thực sự hiệu quả không?" "Không biết nữa, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác." "Nếu không ra được thì sao đây, tôi không muốn chết ở chỗ này chút nào." Mấy thành viên khảo cổ thì thầm với nhau.

"Im miệng!" Ngô Tứ Ý không kìm được nhắc nhở.

Nhưng con rắn đó dường như rất hứng thú với họ.

Chậm rãi há miệng lớn tiến lại gần.

Tần An nhìn mà không nói thêm lời nào.

Vừa nãy đã nhắc nhở rồi, tự tìm cái chết một lần thì thôi.

Nếu còn tự tìm cái chết thêm lần nữa, thì thật sự hết cách cứu rồi.

Con rắn đã đến rất gần, họ thậm chí có thể nhìn rõ cả hoa văn trên vảy của đại xà.

Mấy thành viên khảo cổ này toàn thân run rẩy, cảm giác như giây tiếp theo tim sẽ ngừng đập mà ngã xuống.

Hơi thở vốn dồn dập, vì nhớ lời Tần An mà cố gắng hít thở chậm lại.

"Không có gì làm, tự nhiên lại nói mấy câu đó, giờ thì bị nó để mắt tới rồi." "Con rắn cảm giác giây tiếp theo sẽ nuốt chửng họ rồi, còn phải ngồi yên chờ chết sao?" "Tình hình này mà ông nghĩ phản công

có ích không?" "Thì cũng không có cách nào khác, ai bảo họ cứ phải nói chuyện, tự chuốc lấy họa thôi." Cư dân mạng vừa lo lắng vừa tức giận vì mấy câu nói vừa rồi.

Tuy nhiên may mắn là, đại xà nhìn họ một lúc.

Dường như mất hứng thú, nó uốn lượn thân hình đồ sộ rời đi từ một hang động khác.

"Phù ~" Nhìn đại xà hoàn toàn biến mất khỏi hang động đó.

Các thành viên khảo cổ mới thở phào nhẹ nhõm, rồi mềm nhũn ra tại chỗ.

Lần này thật sự quá nguy hiểm, suýt chút nữa thì ngay cả hài cốt cũng không còn.

"Rầm, rầm." Các thành viên chưa kịp thở dốc, đã nghe thấy tiếng động phía sau.

Đó là cổng lớn của Phong Đô Thành, binh sĩ bên trong đang cố gắng phá cửa ra ngoài.

"Đi mau!" Tần An nói, cầm lấy túi rắn trong tay rồi chạy vào đường hầm mộ.

"Đừng ngẩn ra nữa, mau dậy đi!" Ngô Tứ Ý nhắc nhở những thành viên còn chưa hoàn hồn cùng đi.

Các thành viên không còn cách nào, đành thở hổn hển theo kịp đội ngũ.

Họ đi vào không lâu, đã nghe thấy một tiếng xé rách.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chứng kiến một cảnh tượng đầy chấn động.

Vô số bàn tay khô héo thò ra từ khe cửa, không ngừng cạy mép cửa.

Một số còn bị chen chúc bên trong tiếp tục đẩy tới, cố gắng mở cửa rộng hơn nữa.

Mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt đều có chút bối rối.

“Cửa sắp không trụ được nữa rồi, chúng ta phải nhanh chóng quay về.” Lời nói của Tần An kéo suy nghĩ của họ trở lại.

Các thành viên không quay đầu lại nữa, mang theo túi xách đi thẳng về phía trước không chút do dự.

“Các cậu cuối cùng cũng về rồi, không sao chứ?” Trương Minh Văn vừa thấy Tần An liền lập tức đón tới.

Chương 114

Vừa nãy những hình ảnh đó cũng đồng bộ truyền tới chỗ họ.

Mức độ nguy hiểm trong đó họ ít nhiều cũng đã nắm được.

"Cũng coi như là thuận lợi." Ngô Tứ Ý cười toe toét.

Không hổ là Ngô Tứ Gia ngày xưa, gặp chuyện như vậy mà vẫn có thể bình tĩnh đến thế.

Trương Minh Văn thầm nghĩ.

Ngũ Thập Ngũ dẫn Tiểu Vương và những người khác cùng giúp đỡ, cẩn thận tiến đến gần quan tài.

Sau đó, họ thả toàn bộ Xích Quan Kê Xà ra.

Bầy Huyết Hấp Trùng trên quan tài rõ ràng đã không kìm nén được nữa.

Vừa chạm vào Xích Quan Kê Xà liền ào ạt xông lên.

Xích Quan Kê Xà cũng đã lâu không thấy nhiều thức ăn như vậy.

Chúng quấn lấy quan tài, há miệng ra là nuốt chửng rất nhiều Huyết Hấp Trùng.

Các thành viên khảo cổ đứng bên cạnh nhìn, cảm thấy Xích Quan Kê Xà còn đáng sợ hơn một bậc.

Bắt đầu lo lắng rằng sau khi ăn xong, chúng sẽ tấn công đội khảo cổ.

"Tiểu ca, chúng ta bắt có hơi nhiều không?" Trương Minh Văn lo lắng hỏi.

"....." Tần An nhìn rồi lắc đầu.

“Huyết Hấp Trùng vẫn chưa phát huy hết thực lực đâu.” Ngô Tứ Ý nói với vẻ thần bí.

Mọi người còn chưa hiểu hết ý nghĩa ẩn chứa trong lời nói đó, đã thấy vài con Xích Quan Kê Xà từ sâu bên trong bị đẩy nhẹ nhàng ra ngoài.

“Đây là Xích Quan Kê Xà ư?” Tất cả mọi người nhìn với vẻ kinh hãi.

Mấy con rắn đó đã hoàn toàn không còn chút huyết sắc nào, khô quắt lại như một tờ giấy mỏng.

Xem ra là máu đã bị hút cạn hoàn toàn, sau đó bị đồng loại vứt ra.

“À, ra là Ngô giáo sư nói ý này.” “Nếu theo tốc độ hút máu này, chúng thật sự không thể xem thường.” “Lời của nữ thần thì không sai được đâu, mọi người đừng có bới lông tìm vết.” “Tốt nhất là chúng đánh nhau tàn tạ cả hai bên, vậy chúng ta đỡ phải đi dọn dẹp tàn cuộc.” Lúc này, người xem livestream và đội khảo cổ đều đã nhìn ra vấn đề.

Đội khảo cổ đứng một bên ngồi nhìn hổ đấu.

Không mất quá nhiều thời gian, kết quả đã xuất hiện.

Mặc dù Huyết Hấp Trùng thực sự rất mạnh mẽ, nhưng không thể chống lại tốc độ nhanh và lực tấn công mạnh của Xích Quan Kê Xà.

Sau một hồi tranh đấu, Huyết Hấp Trùng vẫn phải chịu thua.

Xích Quan Kê Xà đã giành chiến thắng, tuy nhiên cũng bị thương nặng.

Hàng trăm con rắn đã bị hút máu đến khô quắt không ít.

Quan tài đã không còn bất kỳ mối đe dọa nào, tiếp theo là xử lý những con Xích Quan Kê Xà này.

Chúng vừa trải qua một trận chiến với Huyết Hấp Trùng.

Vẫn chưa hồi phục lại, chúng cuộn mình trên quan tài, không chủ động tấn công.

Nhưng đội khảo cổ không có thời gian để chờ đợi.

Tần An rút Hắc Kim Cổ Đao tiến lên.

Xích Quan Kê Xà cảm nhận được mối đe dọa, lập tức co mình lại lao lên.

Tốc độ của chúng cực nhanh, gần như chỉ thấy một vệt tàn ảnh.

Nhưng ở chỗ Tần An thì hoàn toàn vô dụng, chỉ mấy nhát đã bổ chúng thành hai nửa.

Tần An sau khi tiêu diệt hết Xích Quan Kê Xà liền nhanh chóng tiến lên.

Trực tiếp đặt hai ngón tay xuống dưới quan quách.

"Đây là định dùng tay mở quan tài sao?" Đội khảo cổ đang chuẩn bị lấy dụng cụ ra, thấy hành động của Tần An thì nghi hoặc hỏi.

Nắp quan tài này chắc chắn đã được niêm phong, rất dày và nặng.

Đừng nói là dùng hai ngón tay mà mở trực tiếp.

Ngay cả dùng dụng cụ cạy ra cũng phải tốn nửa ngày trời.

"Tiểu ca đang biểu diễn ảo thuật sao?" "Nhưng ngón tay anh ấy thực sự khác biệt so với người thường, biết đâu thật sự có thể thành công." "Nhưng cũng không thể là hai ngón tay được chứ, nếu thật sự làm được như vậy, tôi nuốt dao luôn." "Thôi đi, đừng biểu diễn cái này nữa, ghê quá." Ngô Tứ Ý và Trương Minh Văn không nói gì.

Nếu là người khác, họ chắc chắn sẽ không tin.

Nhưng người làm ra chuyện này là Tần An, cho dù có phi lý đến

mấy cũng sẽ thành hiện thực.

Tần An không để ý đến lời bàn tán của họ, chỉ khẽ dùng lực, liền dễ dàng nhấc bổng nắp quan tài lên.

Đội khảo cổ ai nấy đều kinh ngạc, hóa ra còn có thao tác kiểu này, đúng là làm người ta choáng váng.

"Chúng ta theo kịp." Trương Minh Văn lên tiếng nói.

Các thành viên khảo cổ phản ứng lại, tất cả đều xúm lại.

Lúc này họ đều vô cùng tò mò, không biết bên trong cỗ quan tài này chứa loại thi thể nào.

"Sao lại không có nửa thân trên?" Tiểu Vương nghi hoặc hỏi.

"Có khi nào bị hút máu khô hết rồi không?" "Ở trên lầu đừng nói bậy, cho dù bị hút khô máu cũng không thể không còn gì." "Chỉ có nửa thân dưới, đây là sở thích quái đản gì vậy." "Không phải là sản phẩm thất bại của thí nghiệm, bị vứt bỏ ở đây chứ." "Thật quá tàn ác, vì cái trường sinh rởm mà lại tàn nhẫn hại chết bao nhiêu người." Cư dân mạng livestream đều phẫn nộ nói.

"Nửa thân dưới này nhìn giống đàn ông." "Không phải rõ ràng rồi sao, không sai đâu, là đàn ông." Các thành viên khảo cổ đều đang nghiên cứu nửa thi thể này.

Ánh mắt Tần An thì không quá chú ý đến, mà nhìn sang sợi dây chuyền ở bên cạnh.

Hắn đang chuẩn bị vươn tay lấy, thì Trương Minh Văn ở bên cạnh khẽ nhắc nhở hắn.

"Đây là đang khảo cổ, sợi dây chuyền trong quan tài là văn vật." "Cái này phải giao nộp cho quốc gia, cậu đừng tùy tiện lấy đi." Tần An không để ý lời đó, trực tiếp lấy sợi dây chuyền ra khỏi quan tài.

Nếu hắn thật sự muốn lấy đi một món đồ, thì đội khảo cổ cũng không thể ngăn cản được.

Ngô Tứ Ý đứng một bên nhìn, nhíu mày, sắc mặt trở nên cảnh giác.

Không phải vì hành động Tần An lấy dây chuyền.

Mà là có chút sợ hãi, không biết sau khi lấy sợi dây chuyền này có kích hoạt cơ quan gì không.

Trương Minh Văn nhìn Tần An nhanh gọn lấy đi sợi dây chuyền, không nói thêm gì nữa.

Ông ta biết thực lực của mình, đối đầu trực diện với Tần An thì có chút quá sức.

Ban đầu Trương Minh Văn còn tưởng Tần An sẽ trực tiếp cất sợi dây chuyền đi.

Không ngờ hắn lại lấy ra viên bảo châu mà mình đã có được từ trong cung điện trước đó.

Đặt vào sợi dây chuyền.

Điều càng bất ngờ hơn là, chúng lại khớp với nhau một cách hoàn hảo.

"Đây." Tần An sau khi cài xong sợi dây chuyền, quay đầu đưa cho Hoắc Băng.

"Cho, cho tôi à?" Hoắc Băng có chút khó tin, nhưng vẫn nhận lấy.

Nhìn sợi dây chuyền và bảo châu bổ trợ lẫn nhau, làm nổi bật vẻ đẹp của nhau.

Đây là tấm lòng của anh ấy sao?

Hoắc Băng nghĩ thầm, không khỏi đỏ mặt, cúi đầu cảm ơn.

“Tiểu ca thế này là ý gì?

Lấy đồ trong mộ để tán gái à?” “Đồ trong mộ xui xẻo lắm, cảm giác không tốt lắm đâu.” “Tôi nguyện ý nè, sợi dây chuyền này kết hợp với bảo châu chắc chắn giá trị liên thành, tiếc là tôi không phải con gái.” “Là con gái cũng vô dụng thôi, Tiểu ca có thèm nhìn cậu đâu.” “Hoắc Băng cũng là mỹ nữ, họ đúng là rất hợp đôi.” Cư dân mạng hiển nhiên cũng phản ứng giống Hoắc Băng.

Chương 115

Tần An thoáng thấy biểu cảm của Hoắc Băng, liền biết hành động này của mình đã bị cô hiểu lầm.

"Cái này cầm để bảo toàn tính mạng, không có ý gì khác." Nghe Tần An giải thích, Hoắc Băng có chút thất vọng.

Nhưng cô vẫn có sự chuẩn bị tâm lý, nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc.

"Chúng ta vẫn nên lấy Cửu Châu Đỉnh xuống trước đi, đó mới là chuyện quan trọng nhất." Thấy không khí hiện tại có vẻ không đúng, Trương Minh Văn nhanh chóng chuyển chủ đề.

Các thành viên khảo cổ đều gật đầu, bắt đầu hợp lực dịch chuyển quan tài.

Quan tài vừa bị đẩy ra, từ lực lập tức biến mất.

Cửu Châu Đỉnh ở phía trên suýt nữa thì rơi thẳng xuống.

"Cẩn thận!" Ngô Tứ Ý hét lên, dậm chân phi thân lên, định đỡ Cửu Châu Đỉnh.

Tần An và Ngũ Thập Ngũ cũng lập tức theo sau.

Họ hợp lực đặt Cửu Châu Đỉnh vững vàng xuống đất.

"Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ." Trương Minh Văn nhìn Cửu Châu Đỉnh trước mặt, thở phào một hơi dài.

Ai nấy trên mặt đều không giấu được vẻ vui mừng.

Trải qua bao nhiêu nguy hiểm, cuối cùng vẫn không phụ sự kỳ vọng mà hoàn thành nhiệm vụ.

"À thì ra đây là Cửu Châu Đỉnh, cuối cùng cũng được tận mắt nhìn

thấy một lần.” “Nhìn hoa văn trên đó, thật khó mà tưởng tượng được mấy nghìn năm trước lại có kỹ nghệ siêu việt đến vậy.” “Đồng ý với quan điểm trên, chúng ta còn chưa chắc đã có thể phục chế được.” “So với Cửu Châu Đỉnh, tôi hy vọng đội khảo cổ có thể bình an trở về.” “Thật đó, lần này về nhất định phải khen thưởng họ, đây là văn vật có được bằng cách mạo hiểm cả tính mạng mà.” “Nhất định sẽ được thôi, nguy hiểm đều đã qua rồi mà.” Người xem livestream đều đang bàn tán về chuyến trở về, họ có vẻ khá lạc quan.

Các chuyên gia trong phòng phát sóng trực tiếp càng trực tiếp đứng dậy vỗ tay.

Nếu có thể thoát ra khỏi ngôi mộ này, thì đối với giới khảo cổ học đây sẽ là một cột mốc lịch sử vĩ đại.

Nhưng sắc mặt Tần An thì không được tốt lắm.

Bây giờ mà vui mừng thì còn quá sớm.

Tuy nói đã lấy được Cửu Châu Đỉnh, nhưng việc vận chuyển nó về vẫn là một thử thách.

Con đường ra ngoài chắc chắn vô cùng hiểm trở, và việc có thể gặp phải điều gì đều là ẩn số.

Vạn nhất không cẩn thận, khả năng toàn quân bị diệt cũng không phải là không có.

Hơn nữa, lại còn mang theo Cửu Châu Đỉnh, khả năng cơ động của toàn đội đều bị giảm sút.

“Vì đã lấy được Cửu Châu Đỉnh rồi, chúng ta hãy chuẩn bị quay về ngay thôi.” Trương Minh Văn nói sau khi đã thực hiện một số biện pháp bảo quản đơn giản cho Cửu Châu Đỉnh.

Cửu Châu Đỉnh đã ở đây hàng nghìn năm, môi trường bên trong đã khác biệt.

Nếu không xử lý, khi đưa ra ngoài rất có thể sẽ bị hư hại nghiêm trọng.

“Không được, chúng ta không thể đi lại đường cũ.” Tần An đứng ra chặn họ lại.

“Tiểu ca nói đúng, chúng ta thật sự không thể quay lại được nữa.” “Hãy nghĩ lại cảnh tượng vừa nãy, đó không phải là thứ chúng ta có thể đối phó được.” Ngô Tứ Ý lên tiếng đồng tình.

Các thành viên khảo cổ vừa nghe Ngô giáo sư nhắc nhở.

Đều nhớ lại vô số bàn tay đáng sợ nhất đó, không khỏi rùng mình.

“Nhưng mang theo Cửu Châu Đỉnh, chuyến về nhất định phải đảm bảo an toàn.” “Và con đường trước đó là chắc chắn nhất.” Trương Minh Văn lên tiếng nói, nhưng ông ta cũng hiểu rõ.

Trận rung lắc vừa rồi đã khiến cánh cửa của Phong Đô Thành vừa đóng lại một cách khó khăn, nay lại mở ra.

Đợi đến khi họ đi qua, e rằng sẽ bị binh sĩ tràn ra bao vây.

Đến lúc đó khó thoát khỏi cái chết.

“Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?” “Có thể đi đường vòng từ đó về, tránh Phong Đô Thành không?” Trương Minh Văn vẫn còn chút không cam lòng.

Ông ta nhớ ra con đường trước đó có mấy lối ra, có lẽ có thể thử một lần.

Ngay cả khi gặp Xích Quan Kê Xà, tỷ lệ thắng cũng sẽ cao hơn một chút.

“Không được.” Tuy nhiên, Tần An vẫn lắc đầu từ chối.

Dập tắt tia hy vọng cuối cùng của ông ta.

Tần An là người hiểu rõ nhất cấu trúc ở đây.

Hắn biết rõ khả năng những thành viên khảo cổ này mang Cửu Châu Đỉnh quay về là bao nhiêu.

Nếu đội khảo cổ khăng khăng đi, hắn có lẽ sẽ không ngăn cản nhiều.

Chỉ là bản thân hắn chắc chắn sẽ không nhảy vào cái hố lửa đó.

Hơn nữa, đi tiếp về phía trước, biết đâu còn có thể vặt lông hệ thống thêm lần nữa, cớ sao không làm.

"Tiểu ca nói không được, thì chắc là không còn cách nào khác rồi." "Chẳng lẽ cứ tin anh ấy đến vậy sao, anh ấy nói gì là đúng vậy à?" "Không còn cách nào khác, anh ấy mạnh nhất mà.

Hơn nữa thường ngày không nói, nhưng đã nói thì kiểu gì cũng linh nghiệm." "Tôi thấy thà tin là có còn hơn không, dù sao đây cũng liên quan đến tính mạng đội khảo cổ, đừng có lơ là thì hơn." Người xem livestream đối mặt với lựa chọn này cũng bàn tán sôi nổi.

Người của phòng phát sóng trực tiếp cũng đang phân tích các đoạn phim từ flycam đã đi vào hang động trước đó.

Hy vọng có thể tìm thấy một tia hy vọng.

"Tần Ly, em nghĩ sao về chuyện này?" Lý giáo sư trực tiếp hỏi đích danh.

Tần Ly lộ ra vẻ mặt do dự.

Cô có thể hiểu tâm trạng cầu ổn của Trương giáo sư.

Nhưng lời nói của anh trai cô xưa nay rất chuẩn xác.

Nếu đã nói không thể lùi, thì tự nhiên là không thể lùi được.

Điều này coi như là một củ khoai nóng bỏng tay giao vào tay cô.

“Không được, con đường đó không thể đi, quá nguy hiểm, sẽ có người chết.” Tần Ly cuối cùng vẫn nói ra.

“Đấy, nữ thần cũng nói vậy rồi, chắc chắn là không thể quay về được.” “Chẳng lẽ đường phía trước không nguy hiểm sao?

Cứ khăng khăng khuyên họ đừng quay đầu, có hơi quá quyết đoán không?” “Mấy người đang gây nhiễu loạn thông tin à, bất kể đường phía trước thế nào, ít nhất con đường quay về hiện tại đã được xác nhận là nguy hiểm, biết rõ núi có hổ mà vẫn lao vào, đó chẳng phải là tự sát sao?” “Tôi thấy có vài người không muốn đội khảo cổ ra ngoài, đang ở đây gây rối.” “Ai gây rối?” “Ai nói hăng nhất thì là người đó.” Người trong livestream thấy những lời này, ngược lại bắt đầu cãi vã.

“Vậy chúng ta nên đi từ đâu?” Trương Minh Văn thấy Tần Ly và Tần An đều nói vậy, đành ngầm chấp nhận, đi hỏi lối ra tiếp theo.

Căn mộ thất trước mặt này, bốn phía đều như nhau.

Không nhìn ra được chỗ nào có lối ra.

Tần An thấy Trương Minh Văn đồng ý.

Liền mở Bạch Kim Đồng, bắt đầu quan sát tình hình xung quanh.

“Ở đây.” Tần An rất nhanh đã tìm thấy lối ra.

Nói xong, hắn đi đến một chỗ, gạt bỏ hết dây leo khô héo và lá mục phía trên.

Đặt tay lên đó, khẽ dùng sức, tiếng “két két” liền vang lên.

Một cánh cửa đá không lớn lắm đã bị Tần An đẩy ra.

“Xem ra chỗ này có thể tiếp tục đi tới.” Ngô Tứ Ý nói.

Nhưng đội khảo cổ lại không vội vàng di chuyển.

Tần An không quan tâm nhiều, đi vào trước.

Ngũ Thập Ngũ và những người khác vốn là để báo ân, đương nhiên phải theo Tần An.

Hoắc Băng tin tưởng Tần An, nên cũng không do dự gì nhiều.

“Lão Trương à, đừng có ngẩn ra nữa, mau vào đi.” “Ở đây mà cứ trừng mắt nhìn cũng chẳng có cách mới nào đâu.” Ngô Tứ Ý vỗ vai Trương Minh Văn nói.

Sau đó liền dẫn các thành viên khảo cổ đi vào.

Chương 116

Trương Minh Văn nhìn thấy, cũng theo họ vào.

Con đường bên trong chỉ có một, nhưng uốn lượn quanh co.

Đội khảo cổ cứ mãi rẽ ngoặt.

Do kinh nghiệm trước đó, khi họ đi vòng như vậy.

Luôn cảm thấy sẽ có sinh vật nguy hiểm đột nhiên xuất hiện.

Thần kinh luôn ở trạng thái căng thẳng cao độ.

Cũng vì thế, thể lực tiêu hao cực kỳ nhanh.

Đi chưa được bao lâu đã phải nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, sau đó mới tiếp tục lên đường.

Cuối cùng, họ đi vào một hang động.

Từ đó lọt ra một tia sáng.

"Tìm thấy lối ra rồi, không ngờ chúng ta may mắn đến vậy." "Đúng vậy, trên đường đi này không hề gặp bất kỳ nguy hiểm nào, trực tiếp đến được hang động này." Các thành viên khảo cổ nói, nhìn tia sáng đó, vô cùng phấn khích.

Liền nhanh chóng bước lên.

Hang động này không gian rất lớn, hơn nữa có những dấu vết đào bới.

Vì vậy trên đó lồi lõm, nhìn chung vẫn có chỗ đặt chân.

Muốn leo lên chắc không khó.

Tiểu Vương trong lòng tiếc nuối chuyến này mình không kiếm được gì.

Nghĩ bụng mau ra ngoài uống chút rượu cho vui.

Liền định trực tiếp leo lên.

“Khoan đã, lỡ như trong vách có cơ quan thì sao, trước tiên cứ dùng flycam đâm thử một chút.” Trương Minh Văn chặn anh ta lại, cẩn thận nói.

Bây giờ đang mang theo Cửu Châu Đỉnh chuẩn bị ra ngoài, tuyệt đối không được có bất kỳ sai sót nào.

Các thành viên khảo cổ điều khiển flycam, cẩn thận đâm vào vách tường.

Phải nói rằng, chỗ này thật sự rất sâu.

Flycam bay rất lâu mới quay lại, nhưng trên đường đi đều an toàn.

“Chúng ta buộc dây thừng leo lên đi.” Trương Minh Văn dặn dò, sợ có người không vững mà ngã xuống.

Hoắc Băng cũng định theo lên trước.

Kết quả cô bị Tần An kéo lại.

“Khoan đã.” Tần An nói.

“Tại sao?” Hoắc Băng bị chặn lại mà mù mịt, nhưng Tần An không nói thêm nữa.

Cô thấy vậy đành đứng một bên chờ đợi.

May mắn là họ đều ở góc khuất nên không gây chú ý.

Những người còn lại vẫn đang chuẩn bị leo lên.

“Giáo sư, chỗ này không leo lên được.” “Giáo sư, chỗ này cũng vậy.” Các thành viên khảo cổ sau khi chuẩn bị xong, bắt đầu leo ra khỏi hang động.

Nhưng họ phát hiện, các bức tường xung quanh căn bản không thể

leo lên được.

"Trơn quá!" Tiểu Vương cũng thử leo lên, rồi trượt xuống.

"Ôi, cái gì đây trời." Tiểu Vương nhìn thứ dính trên tay, vô cùng ghét bỏ.

Vài thành viên khảo cổ khác leo hang cũng tương tự.

Trên tay họ đều dính một cục nhầy nhụa, giống như keo nước vậy.

"Ghê quá, đây là vi sinh vật gì vậy?" "Không lẽ vách hang động này toàn là thứ này sao." "Nhìn cái thứ này là tôi hết muốn leo lên rồi." "Không ngờ cuối cùng còn có chướng ngại vật kiểu này, không thể không nói Tây Vương Mẫu thật biết cách chơi đùa." "Nhìn nó bám trên vách tường khá dày, chắc là vừa dọn vừa leo thì không thực tế lắm." "Rốt cuộc đây là cái quỷ gì vậy, phòng phát sóng mau kiểm tra đi!" Người xem livestream đều có chút sốt ruột, sắp ra đến nơi rồi sao còn bày ra trò này nữa.

"Thứ này có độc không?" Trương Minh Văn đột nhiên nảy ra ý nghĩ này, không khỏi có chút căng thẳng.

"Chắc không sao đâu, tay họ đều không có biến đổi gì, thần trí cũng không bị ảnh hưởng." Ngô Tứ Ý tiến lên nhìn, dùng dao cạo một ít từ vách tường xuống, đưa lên mũi ngửi.

Sau đó nói: "Cái này chắc là chất dịch từ con đại xà kia, cũng có thể là chất thải, nhưng chắc không có nguy hiểm đâu." "So với trong mộ, chỗ này rõ ràng thoải mái hơn một chút, tôi nghĩ con đại xà kia chắc thường xuyên đến đây, nên mới để lại những thứ này." Nghe Ngô Tứ Ý phân tích xong, những người xung quanh tuy không còn lo lắng.

Nhưng vẫn vẻ mặt ghét bỏ lau chùi thứ dính trên tay mình.

Hoắc Băng nhìn thứ nhầy nhụa trong tay Tiểu Vương, hiểu ra vì sao Tần An lại kéo mình lại.

Liền cảm kích nhìn hắn một cái.

Tần An giả vờ không nhìn thấy, chỉ là kéo gần lại một chút, cũng chẳng có gì.

"Kết quả lại là chất thải của con rắn đó, đúng là tôi không ngờ tới." "Còn có thao tác như vậy nữa sao?

Tôi đoán mấy thành viên khảo cổ kia đang suy sụp nội tâm rồi." "Nhưng không có nguy hiểm là được, thế nào cũng có cách lên được thôi." "Nói vậy thì con rắn đó có còn quay lại không?

Giờ mà nó quay lại thì ứng phó kiểu gì đây?" Cư dân mạng livestream đều có chút bất ngờ với câu trả lời này.

Nhưng lời nói của họ lại nhắc nhở các thành viên khảo cổ.

"Nếu dính phải thứ này, con rắn kia có lần theo mùi mà tìm đến chúng ta không?" Lại nghĩ đến con đại xà vừa nãy, họ lại lau mạnh mấy lần chỗ bị dính.

Nếu có nước sát trùng, chắc họ sẽ muốn xịt cả chai.

"Ở đây đâu đâu cũng có mùi của nó, sẽ không đặc biệt tìm đến chúng ta đâu, đừng lo lắng." Ngô Tứ Ý an ủi.

Họ nghe lời này, thấy cũng có lý, liền thở phào nhẹ nhõm.

"Hết cách rồi, lấy cái đinh leo núi ra đi." Trương Minh Văn nhìn phía trên toàn bộ đều dính đầy thứ nhầy nhụa.

Chỉ đành bất đắc dĩ nói.

Đinh leo núi là dụng cụ đã được cải tiến mới nhất, có thể gắn vào người.

Sau đó đóng vào vách tường, từng bước leo lên.

Rồi lại thả dây thừng từ trên xuống, cho những người khác leo lên.

Tuy nhiên, thứ này khi cải tạo có khuyết điểm.

Số người có thể sử dụng ở đây rất ít.

Vì vậy, trừ khi bất đắc dĩ lắm, Trương Minh Văn sẽ không lấy nó ra.

Nhờ Tần An giúp đỡ là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng Trương Minh Văn không muốn làm phiền hắn, nên định tự mình leo lên.

Nhưng chưa đi được hai bước đã bị thắt nghẹt thở.

Công tắc nới lỏng vẫn ở phía sau, ông ta với rất khó khăn, suýt chút nữa thì ngã xuống.

“Thời gian không tha ai mà.” Trương Minh Văn đứng vững lại rồi ngượng ngùng nói.

“Ai làm ra cái thứ này vậy, không đáng tin chút nào.” “Trông có vẻ cao cấp lắm mà, không biết có phải dùng sai cách không.” “Hay là đổi người khác thử xem sao, đang gấp mà.” “Chỉ được cái mã, chắc cũng chẳng có tác dụng gì đâu.” Người xem livestream nhìn biểu hiện của thứ này, đều không mấy lạc quan.

“Để tôi.” Tần An nhận lấy, nhanh nhẹn buộc vào người mình.

Nguy hiểm phía sau vẫn đang đe dọa họ, không có thời gian lề mề ở đây.

“Tiểu ca cẩn thận.” Ngô Tứ Ý đi qua nhắc nhở.

Tần An gật đầu, đạp một chân, hai chân dang ra, bám vào những

chỗ hõm trên vách tường.

Sau khi ổn định, hắn nhanh chóng leo lên.

Chương 117

Mặc dù đeo thứ này quả thật hơi khó chịu.

Nhưng tốc độ của Tần An thật sự đủ nhanh, cảm giác khó chịu cũng không còn quá mạnh.

"Tiểu ca thật lợi hại, tốc độ nhanh quá trời." "Đẹp trai ghê, cùng một món đồ mà người khác dùng cảm giác sao khác biệt nhiều vậy." "Tuổi trẻ đúng là khác biệt, thân thủ nhanh nhẹn." "Đây chính là thực lực cứng cựa, Tiểu ca là thần tượng trong lòng tôi rồi." Người xem livestream nhìn biểu hiện của Tần An, phấn khích như mở mang tầm mắt.

"Có thể lên được rồi." Tần An rất nhanh đã leo lên, ném toàn bộ dây thừng xuống.

Sau khi thử xem dây thừng có chắc chắn không.

Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý dẫn đội, rất nhanh đã leo lên.

"Khoan đã, đây là..." Lời còn chưa dứt, camera lỗ kim trên người họ đã tắt ngúm.

Người xem livestream nhìn màn hình đen kịt.

"Chuyện gì vậy?" Lý giáo sư phòng phát sóng vội vàng hỏi.

"Tạm thời vẫn chưa rõ, chúng tôi đang tìm nguyên nhân." Phòng phát sóng có chút hoảng loạn, bắt đầu tìm nguyên nhân.

"Hình như là họ tự tắt?" Một lúc sau, họ đưa ra kết quả.

Chỉ là kết quả này nói ra khiến người của phòng phát sóng không mấy tin tưởng.

Nhưng cũng không có giải thích nào khác, ngay cả khi bị từ

trường ảnh hưởng, cũng không xuất hiện tình huống này.

"Hiện tại điều tra tình hình flycam." Lý giáo sư chỉ huy.

Bây giờ chỉ có flycam mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên, tình huống càng quỷ dị hơn xuất hiện, chiếc flycam trước đó vẫn luôn bình thường.

Lúc này lại mất kiểm soát, bay loạn xạ khắp nơi.

"Chuyện gì vậy?" Lý giáo sư nhìn chiếc flycam mất kiểm soát, nghi hoặc hỏi.

"Xin lỗi, tạm thời đã bị cắt đứt kết nối với flycam, nguyên nhân cụ thể không rõ." Nhân viên phòng phát sóng cũng nghi hoặc tương tự.

"Lạ thật đấy, tại sao họ lại tự tắt camera chứ?" "Chắc chắn là gặp phải chuyện nguy hiểm rồi." "Lần này bị lừa rồi, cứ tưởng sẽ thuận lợi lắm chứ." "Có lẽ là đang chờ đội khảo cổ thả lỏng cảnh giác, Tây Vương Mẫu này đúng là gian xảo già đời." "Giờ cũng không quay được động tĩnh của đội khảo cổ, không biết họ rốt cuộc thế nào rồi." "Hy vọng họ có thể bình an, dù sao cũng chỉ còn một bước nữa là có thể đưa Cửu Châu Đỉnh ra ngoài rồi." Cư dân mạng livestream cũng có chút sốt ruột, sợ rằng đội khảo cổ sẽ gặp chuyện.

Không có đội khảo cổ quay phim, flycam cũng mất kiểm soát.

Phòng phát sóng và người xem livestream chỉ đành phó mặc cho số phận.

Trong lòng hy vọng flycam quay phim không bay quá xa khỏi hang động đó là được.

May mắn là flycam vẫn bay loanh quanh khu vực đó.

Họ vẫn có thể nhìn thấy tình hình hang động từ bên ngoài.

Hang động trước đó bên trong đã cảm thấy đủ rộng rãi.

Không ngờ khi nhìn từ bên ngoài, mới phát hiện cửa hang này to một cách kinh khủng.

Cũng không biết con rắn kia đã trượt qua đây bao nhiêu lần.

Lại có thể đào ra một cái cửa hang lớn đến vậy.

“Nếu lúc này con đại xà kia xuất hiện, chẳng phải đội khảo cổ lành ít dữ nhiều sao.” “Ở trên lầu đừng có nói gở chứ, vừa nãy con rắn đó còn đang cuộn tròn, chắc chưa đến đây nhanh vậy đâu.” “Con đường bên trong phức tạp, cũng không biết đường đi của con rắn này thế nào, hy vọng đừng xui xẻo đến vậy.” Có người trong livestream đưa ra một phỏng đoán, lập tức vấp phải sự phản đối của nhiều người, dù sao họ cũng không muốn nghĩ đến điều tồi tệ.

Nhưng trời thường không chiều lòng người.

Không lâu sau khi dòng bình luận đó được gửi đi, họ đã thấy con rắn kia xuất hiện trong hang động.

Con rắn này tuy thân hình đồ sộ, nhưng hoàn toàn không chậm chạp.

Ngược lại, nó bò rất nhanh.

Hơn nữa, họ còn thấy, sau khi cự xà bò qua, quả thật có thứ nhầy nhụa còn lưu lại trên vách tường.

Tuy nhiên con rắn này không có động tác tiếp theo, nó chỉ loanh quanh ở cửa hang.

“Bái phục cái ‘tiên tri’ vừa nãy.” “Không phải chứ, đoán chuẩn thế, cầu đội khảo cổ không sao.” “Con rắn này đứng ở cửa hang làm gì vậy?” “Biết đâu là đang tìm đội khảo cổ, để một đòn diệt sát.” “Nếu con rắn này nhắm vào đội khảo cổ, bất kể họ nhanh thế nào, cũng khó thoát khỏi sự truy đuổi của cự xà.” “Vậy bây giờ phải làm sao, phái máy bay đi viện trợ à?” Livestream thấy cự xà xuất hiện, lập tức trở

nên căng thẳng không ít.

Phòng phát sóng cũng đang nghĩ cách, đã báo cáo lên cấp trên về tình cảnh khó khăn mà đội khảo cổ đang gặp phải.

Chỉ có thể đợi họ hiểu rõ tình hình, mới có thể phê duyệt xuống.

Vẫn chưa biết sẽ mất bao lâu.

Ngay cả khi máy bay thật sự có thể viện trợ kịp thời, liệu có cách nào để tiêu diệt một con cự xà có kích thước như vậy không?

Phòng phát sóng mô phỏng các tình huống có thể xảy ra, hầu hết đều là kết cục bất lợi.

Không khí trong đó trở nên vô cùng trầm uất.

"Lý giáo sư, nhìn kìa!" Ngay lúc này, người trong phòng phát sóng chỉ vào màn hình mà flycam truyền về, kinh ngạc đứng dậy.

Trong màn hình, trên đỉnh đầu con cự xà, lại có một người đứng!

Nói chính xác hơn, người đó chỉ có nửa thân trên là người, nửa thân dưới là thân rắn.

Con cự xà dường như là vật cưỡi của hắn, ngoan ngoãn bò đi, rời khỏi hang động.

"Quái vật này lại có thể điều khiển được con rắn đó." "Có cả bán nhân bán thú còn sống nữa, cái này không khoa học chút nào, tam quan của tôi bị lật đổ rồi." "Nhưng sự thật ngay trước mắt, chúng ta không thể phủ nhận được mà." "Ghê quá, con quái vật này bây giờ xuất hiện định làm gì?" "Có lẽ là đến tìm đội khảo cổ, dù sao Cửu Châu Đỉnh rất quý giá, tự nhiên không thể tùy tiện bị cướp đi." "Vậy thì càng phải mau chóng đi tìm Trương giáo sư và họ thôi, nếu thật sự bị quái vật tìm thấy trước một bước, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được." "Các giáo sư phòng phát sóng có thể cố gắng lên một chút

không, đừng có lề mề nữa, họ đang lâm nguy mà." Người xem livestream nhìn thấy quái vật người thân rắn đuôi, lập tức không còn bình tĩnh nữa, thúc giục phòng phát sóng ngày càng nhiều.

Lý giáo sư và họ cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề này.

Liên tục liên hệ với cấp trên, báo cáo tình hình hiện tại, nhanh chóng chuẩn bị bắt đầu hành động.

Còn ở một bên khác, Trương Minh Văn và những người khác sau khi leo ra ngoài, liền bất ngờ ngất đi.

Đến khi tỉnh lại, đã thấy vô số máy bay trực thăng trên đầu.

"Tiểu ca, có phải phòng phát sóng phái người đến đón chúng ta không?" Trương Minh Văn thấy chỉ có Tần An tỉnh lại, liền hỏi.

Tần An gật đầu với ông ta, đi qua đỡ ông ta dậy.

"À phải rồi, Cửu Châu Đỉnh." Trương Minh Văn vội vàng nhìn xung quanh mình, bản thân không biết đã hôn mê bao lâu, Cửu Châu Đỉnh có còn an toàn không.

May mắn thay Cửu Châu Đỉnh vẫn nằm yên tĩnh ở gần đó, không xảy ra bất kỳ sự cố nào.

"Mau dậy đi, chúng ta phải về rồi." Trương Minh Văn và Tần An lần lượt gọi những người khác dậy, mang theo Cửu Châu Đỉnh quay về.

"Tại sao chúng ta lại ngất đi?" Các thành viên khảo cổ xoa xoa cổ hỏi.

Người tỉnh dậy đầu tiên là Tần An, nên ánh mắt mọi người đều đổ dồn về hắn.

Tần An im lặng lắc đầu, ra hiệu rằng mình không biết gì cả.

"Trương giáo sư, các vị không sao chứ, đột nhiên chúng tôi không

liên lạc được với các vị nữa.” Giọng Lý giáo sư truyền đến từ tai nghe.

Sau đó liền nói cho họ địa điểm trực thăng cơ hạ cánh.

Nơi Trương Minh Văn và những người khác ra không thích hợp để hạ cánh, còn phải để họ đi thêm một đoạn nữa.

Họ thì không có ý kiến gì.

Dù sao trước đó cũng đã đi xa như vậy rồi, cũng chẳng kém chút này.

“Trương giáo sư, Ngô giáo sư, và các thành viên đội, các vị đã vất vả rồi.” Phi công trực thăng cơ nói với họ với vẻ rất kính trọng.

“Đây đều là việc nên làm, các vị không cần phải thế này.” Người của đội khảo cổ vẫn rất hài lòng với điều này, nhưng bề ngoài vẫn phải khiêm tốn một chút.

“Cuối cùng cũng được nhìn thấy diện mạo thật sự của Cửu Châu Đỉnh, Trương giáo sư công lao không thể phủ nhận.” “Và tất cả các vị có mặt ở đây, các vị đều là những công thần vĩ đại của cuộc khảo cổ lần này.” Lý giáo sư và một số giáo sư khác đang đợi họ ở sân bay.

Vừa thấy Trương Minh Văn, liền vội vàng đón tới, nói với vẻ mặt nhiệt tình.

“Chúng tôi không phụ sự kỳ vọng, đã lấy được Cửu Châu Đỉnh ra.” Các thành viên khảo cổ đều bị cảm xúc của Lý giáo sư và những người khác lây lan.

Cũng không khỏi vui mừng.

Tuy nhiên Trương Minh Văn không quên chuyện chính, vừa đi vừa nói với Lý giáo sư: “Lý giáo sư, tôi muốn lập tức thành lập một đội nghiên cứu, bắt đầu nghiên cứu về Cửu Châu Đỉnh.” Trước đây Lý

giáo sư không mấy xem trọng ông ta.

Chương 118

Nhưng lúc này lại cười tủm tỉm gật đầu, đáp: “Không vội, không vội, các vị cứ nghỉ ngơi một đêm thật tốt, để ngày mai hãy nói.” “Các vị đã ra ngoài lâu như vậy chắc đều mệt rồi, vẫn nên mau chóng đi nghỉ đi.” Lý giáo sư nhiệt tình khó từ chối, đội khảo cổ cũng đành để họ vận chuyển Cửu Châu Đỉnh về trước.

Tiếp đó, có người chuyên trách đưa họ đến một khách sạn năm sao lớn.

“Ngày mai sẽ có nhân vật rất quan trọng đến tiếp đón các vị.” Người đó nói xong liền rời đi.

Những người khác cũng về phòng mình.

Tần An lúc này cuối cùng cũng nhìn thấy em gái mình Tần Ly.

“Anh, anh không bị thương chứ, làm em sợ chết khiếp, lần sau có nói gì em cũng sẽ không cho anh đi nữa đâu.” Tần Ly nói với vẻ lo lắng, níu cánh tay Tần An không chịu buông.

Tần An cười vỗ vỗ đầu cô.

“Anh mày đây chẳng phải đã bình an trở về rồi sao, có gì mà phải lo.” Tần Ly hôm nay đặc biệt bám lấy Tần An, nói gì cũng không buông tay, như thể sợ Tần An bỏ đi vậy.

Tần An hiếm khi cảm nhận được sự dịu dàng của Tần Ly, cũng không từ chối.

Đến ngày thứ hai, họ được triệu tập lại.

“Căn phòng này thoải mái thật, tôi đã lâu lắm rồi không được ngủ trên chiếc giường mềm mại như vậy.” “Đây đúng là khách sạn năm sao lớn có khác, trang bị cũng không tầm thường.” “Được hưởng đãi

ngộ này, chuyến này cũng đáng rồi." Đội khảo cổ đều rất phấn khích.

Lý giáo sư đến đón họ trước để gặp mặt lãnh đạo cấp cao của đội khảo cổ.

Các vị lãnh đạo đó đã dành lời khen ngợi cao độ cho cuộc khảo cổ lần này của họ, và nói rằng rất nhanh sẽ tổ chức một buổi lễ trao giải.

Ngũ Thập Ngũ và những Mạc Kim Giáo Úy khác vốn không hứng thú với những điều này, Tần An cũng không quá bận tâm đến những thứ vật chất bên ngoài, nên không biểu lộ cảm xúc gì.

Chỉ lịch sự đáp lại.

Nhưng đội khảo cổ thì không thể bình tĩnh như vậy.

Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý đều lộ ra vẻ mặt nhiệt tình, vội vàng đứng dậy cảm ơn.

Danh lợi vốn là mục tiêu mà thế nhân theo đuổi, việc họ kích động như vậy cũng không có gì đáng trách.

"Các vị mời đi lối này, tiếp theo là họp báo, sau khi kết thúc còn có buổi phỏng vấn riêng với các vị." Lý giáo sư đi tiễn các lãnh đạo cấp cao, có người chuyên trách đưa đội khảo cổ đến một hội trường tiếp theo.

Truyền thông hiển nhiên cũng rất quan tâm đến Cửu Châu Đỉnh, các câu hỏi đưa ra đủ loại, trong đó còn thường xuyên ca ngợi đội khảo cổ.

"Đây không chỉ là công lao của đội khảo cổ chúng tôi, phía sau còn có rất nhiều người ủng hộ chúng tôi, họ cũng quan trọng không kém, cũng đáng để chúng tôi cảm ơn." Những người khác chỉ cần nhìn thấy trận địa lớn như vậy đã kích động đến mức không đỡ nổi.

Nên chỉ có thể dựa vào hai vị Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý để

chống đỡ.

Đến khi phỏng vấn, các phóng viên càng nhiệt tình hơn.

"Trương giáo sư, tôi muốn hỏi lần này ngài cảm thấy nơi nguy hiểm nhất là ở đâu?" "Cái Phong Đô Thành đó thật sự rất kinh hiểm, ngài đã làm thế nào để giữ được cái đầu lạnh vậy?" "Ông Tần An, thân thủ của ngài tốt đến vậy, có phải từ nhỏ đã luyện rồi không?

Ngài theo ai học vậy?" Các phóng viên giơ micro, liên tục hỏi dồn dập.

Đến khi họ kết thúc tất cả, trời đã gần tối.

Sau bữa tối, Lý giáo sư đến tìm họ, nói rằng ngày mai họ định mang Cửu Châu Đỉnh đi tuần du, họ cũng sẽ đi cùng.

Như vậy có thể được toàn quốc nhân dân biết đến, họ tự nhiên vô cùng kích động.

Hơn nữa mấy ngày nay khi họ ra ngoài, cũng có không ít người dân chủ động tìm họ xin chữ ký và chụp ảnh chung.

"Chúng ta cũng thành người nổi tiếng rồi." Tiểu Vương cảm thán, vốn dĩ giới Mạc Kim này là không thể lộ diện, anh ta chưa từng nghĩ mình sẽ trở nên nổi tiếng.

"Cuộc chiến này cho dù có bị thương cũng đáng." Những người khác nghe vậy đều gật đầu, chỉ có Tần An là bộ dạng trầm tư.

Lại một lần nữa trở về khách sạn năm sao, những người khác đều nằm xuống là ngủ.

Chỉ có Tần An nằm trên giường, suy nghĩ về những chuyện mấy ngày qua.

Cửu Châu Đỉnh là thứ quan trọng như vậy đã lấy được, họ không vội bảo vệ nó, đi giải mã thông tin bên trong.

Mà lại tổ chức họp báo, rầm rộ tuyên truyền chuyện này, hơn nữa còn coi họ như anh hùng vậy.

Thực ra chỉ là mở một ngôi mộ, mang ra một món văn vật quý giá mà thôi.

Hoàn toàn chưa đến mức được khen thưởng như vậy.

Hơn nữa điều quỷ dị nhất là.

Rõ ràng mình có đeo mặt nạ, sau khi ra ngoài đáng lẽ sẽ không có ai nhận ra mình.

Nhưng không những tất cả mọi người trong đội khảo cổ đều biết hắn là Tần An.

Ngay cả truyền thông và cấp cao cũng đều biết.

Điều này căn bản là không thể tồn tại.

Tần An càng nghĩ càng thấy không ổn.

Nếu theo suy đoán của hắn, cách giải thích duy nhất cho tất cả những điều này.

Chính là họ căn bản chưa hề trở về, mọi thứ ở đây đều là giả.

Tất cả mọi người trong đội khảo cổ đều đang ở trong huyễn cảnh.

Nghĩ thông suốt chuyện này, Tần An liền vội vàng đi tìm Trương Minh Văn.

"Mời vào." Tần An đẩy cửa bước vào, phát hiện Ngô Tứ Ý cũng đang ở trong phòng Trương Minh Văn.

"Tiểu ca có chuyện gì sao?" Nghe lời này, Tần An thở phào nhẹ nhõm.

Hắn vừa nãy khi đến còn đang nghĩ, đây có phải là huyễn cảnh được tạo ra nhắm vào một mình hắn không.

Chuẩn bị tìm cách thử dò xét đối phương.

Nhưng người có thể gọi hắn như vậy, cũng chỉ có đội khảo cổ.

Vậy có nghĩa là họ đã cùng nhau đi vào.

"Vừa hay mọi người đều ở đây, tôi có chuyện muốn nói." Nhìn vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Tần An, Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý biết chuyện chắc chắn không hề đơn giản.

Thế là họ cũng nghiêm túc nhìn Tần An nói.

"Chúng ta đã tiến vào huyễn cảnh, tất cả những điều này đều là giả." Tần An nói xong, sắc mặt hai người đối diện đều biến đổi.

"Điều này không thể nào, sao lại là giả được." Trương Minh Văn theo bản năng phủ nhận, môi trường ở đây thân quen đến vậy.

Ông ta không thể cảm nhận sai được, đây chính là thế giới thật.

Ngô Tứ Ý tuy không phản ứng mạnh như Trương Minh Văn, nhưng rõ ràng cũng có thái độ hoài nghi đối với lời Tần An nói.

"Các ông có nói với người khác về thân phận của tôi không?" Tần An sớm đã dự liệu họ sẽ không dễ dàng tin tưởng, bèn hỏi.

"Không có." Cả hai đều lắc đầu, đồng thanh nói.

"Nhưng hai ngày nay truyền thông và người dân đều gọi tôi là Tần An, họ biết thân phận của tôi, các ông không thấy lạ sao?" Tần An tiếp tục nói.

Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý ngây người.

Phải rồi, hình như có vấn đề thật.

"Biết đâu là Hoắc Băng tiết lộ ra." Trương Minh Văn vẫn không muốn tin họ đang ở trong huyễn cảnh.

Dù sao đây cũng là những thứ ông ta hằng mơ ước, nói là có thể

dễ dàng từ bỏ, cũng không khả thi lắm.

“Xoẹt.” Tần An thấy nói không thông với họ, trực tiếp rút dao găm từ thắt lưng ra.

“Tiểu ca, có gì thì nói từ từ, cậu làm gì vậy?” Trương Minh Văn biết thủ đoạn của Tần An, nếu thật sự đánh nhau, mình chắc chắn sẽ thua.

“Tiểu ca đừng nóng vội, chúng tôi chỉ là nhất thời chưa phản ứng kịp, lời cậu nói tôi vẫn tin.” Ngô Tứ Ý cũng ở bên cạnh khuyên nhủ.

Tần An chỉ khẽ mỉm cười, cầm dao lướt nhẹ qua ngón tay Trương Minh Văn một cái.

“Cảm thấy đau không?” Tần An hỏi.

Họ lập tức hiểu ra ý của Tần An.

Chương 119

“Ông là đội trưởng, thời khắc mấu chốt đừng có hồ đồ, hãy suy nghĩ kỹ xem, rốt cuộc là thật hay giả.” Tần An nghiêm mặt nói.

Trương Minh Văn cúi đầu trầm tư, Ngô Tứ Ý vỗ vai ông ta nói: “Tiểu ca nói có lý, chỗ này thực sự có vấn đề, trưng bày Cửu Châu Đỉnh một cách phô trương như vậy thật không hợp lý chút nào.” “Tôi tin lời Tiểu ca, anh ấy sẽ không lừa chúng ta đâu.” Trương Minh Văn nghe xong lời đó, ánh mắt cũng trở nên kiên định.

“Nếu đã vậy, thì nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta là phải nhanh chóng thoát khỏi huyễn cảnh này.” Trương Minh Văn nói, vì đã chọn tin Tần An, vậy thì phải bắt đầu tìm cách giải quyết.

“Trước tiên hãy tập hợp tất cả mọi người ở đây, giải thích tình hình hiện tại đi.” Ngô Tứ Ý tiếp lời.

“Ừm, vậy thì làm vậy đi.” Trương Minh Văn và Tần An gật đầu, họ chia nhau đi gọi người tập hợp tại đây.

Tần An đi gọi Hoắc Băng trước.

Không phải hắn có ý đồ gì xấu.

Mà là vì Hoắc Băng biết thân phận thật sự của hắn, như vậy giải thích sẽ dễ dàng hơn một chút.

Cũng có thể khiến cô tin rằng đây là huyễn cảnh.

“Cốc cốc cốc.” Tần An vừa gõ cửa xong, Hoắc Băng rất nhanh đã mở cửa, điều này khiến Tần An có chút bất ngờ.

“Anh đến tìm tôi làm gì?” Hoắc Băng hỏi, thật hiếm thấy, Tần An lại chủ động tìm cô.

“Cô có chuyện gì à?” Tần An hỏi ngược lại.

“Tôi luôn cảm thấy chỗ này không ổn lắm, có rất nhiều điểm bất hợp lý, đang định đi tìm Trương giáo sư hỏi.” Hoắc Băng cũng không né tránh, trình độ của Tần An cô cũng biết.

Thảo luận với Tần An có lẽ sẽ đáng tin cậy hơn một chút.

Hơn nữa vừa nhìn thấy Tần An, cô liền nhớ ra một chuyện.

“Trước đây tôi còn chỉ nghi ngờ, bây giờ nhìn thấy anh, tôi xem như hoàn toàn khẳng định rồi.” “Thân phận của anh chúng tôi chưa từng tiết lộ, vậy mà trước đó Lý giáo sư vừa đến đã quen thuộc, chào hỏi từng người trong chúng tôi, điều này không bình thường.” Hoắc Băng kiên định nói.

Nghe Hoắc Băng nói với giọng điệu khẳng định như vậy, Tần An cười nhẹ, cô gái này tự mình đã nghĩ ra vấn đề, ngược lại đỡ cho hắn khỏi phải giải thích rắc rối.

“Không ngờ cô cũng có thể nhanh chóng nhận ra điều đó, tôi đang định nói với cô chuyện này.” Tần An nói.

Hoắc Băng nghe lời này trước tiên là an tâm lại, Tần An có thể hiểu được sự bất thường trong đó, vậy nhất định có cách dẫn họ ra ngoài.

“Tôi vừa nãy đã đi tìm Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý rồi, chúng ta đi gặp họ thôi.” Tần An dẫn Hoắc Băng đến chỗ Trương Minh Văn.

Phải nói rằng, hiệu suất của hai người họ rất cao, chỉ trong chốc lát đã dẫn tất cả mọi người đến.

“Tiểu ca, Trương giáo sư nói chúng ta đang ở trong huyễn cảnh, chuyện này có đáng tin không?” Ngũ Thập Ngũ vừa thấy Tần An, liền vội vàng hỏi hắn, anh ta đến giờ vẫn còn mơ hồ.

Nếu thật sự là huyễn cảnh, anh ta không thể nào không cảm giác được chút nào.

Nhưng cho dù lời Trương giáo sư có thể sai, thì lời Tần An nói tuyệt đối sẽ không sai.

Chẳng lẽ huyễn cảnh được thiết lập ở đây đã cao siêu đến mức này rồi sao?

"Không thể nào, những người chúng ta thấy hai ngày nay đều sống động như rồng như hổ, có thể cười nói nhảy nhót.

Huyễn cảnh có thể làm đến mức chân thực như vậy sao?" Tiểu Vương vẻ mặt nghi ngờ.

Những người khác tuy bình thường không thích anh ta, nhưng nghe lời này cũng gật đầu đồng ý.

Họ cũng bày tỏ sự nghi ngờ đối với lời của Trương Minh Văn và những người khác.

Đã sống ở đây mấy ngày rồi, những người gặp đều như bình thường, không hề có bất kỳ sơ hở nào.

Điều đó có nghĩa đây chỉ là lời nói một phía của họ, ngay cả bằng chứng cũng không có.

Trương Minh Văn đối mặt với sự nghi ngờ của họ, không biết nên giải thích thế nào cho phải.

Dù sao lần này không thể nhắc đến chuyện Tần An chính là Tiểu ca.

Chuyện này là một bí mật, tuyệt đối không thể chủ động nhắc đến.

Hơn nữa may mắn là trước đây ít khi nhắc đến tên Tần An, họ cũng đều bị danh lợi làm cho mờ mắt, nên mới dễ dàng bị lừa qua như vậy.

Hoắc Băng nhìn tình hình trước mắt cũng có chút bối rối.

Đành đặt ánh mắt cầu cứu lên người Tần An.

"Việc các vị không tin bây giờ là bình thường, nhưng huyễn cảnh thì vẫn là huyễn cảnh, điểm này sẽ không thay đổi." "Hơn nữa nếu chúng ta không nghĩ cách thoát ra, có thể sẽ vĩnh viễn ở lại đây." Tần An bình tĩnh nói.

Nghe lời này, sắc mặt những người còn lại mới có chút thay đổi.

Họ cũng không thể xác định đây có phải là thế giới thật hay không.

Cái giá phải trả là không thể ra ngoài nữa đối với họ quả thực là quá lớn.

Tần An thấy họ đều có chút dao động, lúc này mới tiếp tục nói.

"Vì mọi người đều không muốn ở lại đây mãi mãi, vậy chúng ta cùng ra ngoài thành Kinh Châu tìm hiểu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra thì hơn." Mọi người vừa thấy Tần An nói vậy, liền đồng ý cùng đi.

"Tiểu ca, ngoài cửa thành sẽ xuất hiện cái gì vậy?" Tiểu Vương trên đường cũng không ngừng nghỉ, tò mò hỏi.

Tần An không đáp lời, Ngũ Thập Ngũ liếc xéo anh ta một cái.

Tiểu Vương thấy vậy đành ngoan ngoãn đi theo phía sau.

"Sao lại thế này?!" Các thành viên khảo cổ vừa đến ngoài thành Kinh Châu, đã thấy toàn bộ khu vực này chìm trong sương mù, căn bản không có phương hướng.

"Bây giờ các vị tin rồi chứ, đây không phải là thế giới thật." Trương Minh Văn nói ở bên cạnh.

Mọi người đều máy móc gật đầu, thông tin hiện tại có sức công kích hơi lớn, họ vẫn cần tiêu hóa một chút.

“Nếu đã như vậy, thì đây e rằng là một loại huyễn thuật vô cùng mạnh mẽ, có thể trong vô thức, nhốt tất cả chúng ta ở đây.” Ngũ Thập Ngũ thì rất nhanh đã chấp nhận, bình tĩnh phân tích.

Tần An ngầm thừa nhận lời Ngũ Thập Ngũ nói, dù sao ngay cả bản thân hắn cũng không hề nhận ra mình đã tiến vào huyễn cảnh.

Mãi đến mấy ngày sau, mới từ một số manh mối nhỏ phát hiện ra vấn đề.

Có thể thấy huyễn cảnh này lợi hại đến mức nào.

“Nhưng chỗ này chân thực đến vậy, họ cách đây hàng trăm nghìn năm, làm sao có thể biết được tình hình hiện tại, hơn nữa lại tạo ra đúng cảnh tượng thành Kinh Châu chứ?” Các thành viên khảo cổ sau khi phản ứng lại, đặt câu hỏi này cho Ngũ Thập Ngũ.

“Cái này, cái này tôi cũng không rõ lắm.” Ngũ Thập Ngũ ngây người, câu hỏi này quả thực có chút vượt quá khả năng.

Nhưng cũng không phải là không có lý.

Quả thật, người cổ đại cách đây hàng trăm nghìn năm, cho dù có thông thiên bản sự, cũng không thể xây dựng nên một thế giới hiện thực chân thực đến vậy.

Trương Minh Văn và mấy người họ tuy biết là huyễn cảnh, nhưng thật sự không thể giải đáp được vấn đề này.

“Huyễn cảnh này là để cho các vị xem.” Tần An lúc này lên tiếng nói.

“Cho chúng tôi xem thì sao chứ?” Câu trả lời này không những không khiến họ hiểu ra, ngược lại càng khiến họ mơ hồ hơn.

Giải thích rồi cũng như chưa giải thích.

Ngô Tứ Ý nghe lời này, cúi đầu suy nghĩ một lát, rồi đột ngột nói:

“Tôi hiểu rồi, ý cậu là, huyễn cảnh này là để chúng ta xem, nên mới là như vậy.” “Nhưng nếu không phải để chúng ta xem, mà là để cho những người khác vào mộ xem, thì lại sẽ là một cảnh tượng khác phải không?” Tần An nghe xong gật đầu.

Những người khác cảm thấy dường như không cùng thế giới với họ vậy.

Hoàn toàn không kết nối được với họ.

“Vậy rốt cuộc vòng đi vòng lại là có ý gì vậy?” Các thành viên khảo cổ hỏi.

“Tức là, huyễn cảnh này không phải được xây dựng sẵn từ trước, đợi chúng ta vào thì mới hiện ra.” “Mà là dựa vào những gì được xây dựng trong đầu chúng ta, mà trực tiếp hiển hiện ra, tức là, chúng ta tưởng tượng ra cái gì, nó sẽ là cái đó.” Ngô Tứ Ý giải thích.

Lần giải thích này coi như là trực tiếp, mọi người nghe xong cũng hiểu ra.

“Đáng sợ quá.” Các thành viên khảo cổ nói như vậy.

Loại huyễn thuật lợi hại như vậy, đã không phải là thứ mà bọn họ có thể dùng ngôn ngữ nghèo nàn để miêu tả.

“Tiểu ca, bây giờ chúng ta phải làm sao để ra ngoài đây?” Trương Minh Văn hỏi.

Mặc dù họ đã tin nơi này là huyễn cảnh, nhưng làm thế nào để thoát ra thì vẫn là một ẩn số.

Tần An lắc đầu, hắn vừa thử dùng Bạch Kim Đồng nhìn ra điểm phá giải của huyễn cảnh này, nhưng không có bất kỳ phát hiện nào.

Chương 120

Chẳng trách trước đó hắn không nhanh chóng phát hiện ra.

Với trình độ hiện tại của hắn, muốn đối kháng với huyễn cảnh này, e rằng vẫn còn thiếu một chút.

“Sao lại như vậy…” Mọi người nghe vậy đều có chút thất vọng.

Trương Minh Văn cảm thấy Tần An sẽ biết, nhưng không truy vấn tiếp, hiện tại lại không liên lạc được với Tần Ly.

Hắn không nói thật dường như không có lợi ích gì.

“Nếu đã không có cách ra ngoài, vậy chi bằng cứ ở trong huyễn cảnh, đừng biết sự thật còn hơn.” Tiểu Vương rũ đầu nói, bây giờ biết rồi mà không ra được, chẳng phải càng khó chịu hơn sao?

“Anh cam tâm cứ thế này cả đời bị nhốt trong huyễn cảnh ư?

Đây là đồ giả mà.” Hoắc Băng không nhịn được tranh cãi.

“Thì sao chứ?

Giả thì cứ giả thôi, có gì không tốt đâu, hơn nữa, cô làm sao chắc chắn thế giới cô ra ngoài không phải giả?” Tiểu Vương là người tính tình thích hưởng thụ kịp thời, dứt khoát buông xuôi.

“Anh! !” Hoắc Băng bị cái lý lẽ cùn này chọc tức không nhẹ, chỉ vào anh ta giận dữ nói, nhưng lại chẳng làm gì được.

“Thôi được rồi, ở đây cũng không phải là cách, chúng ta về trước đi.” Ngũ Thập Ngũ đứng ra ngăn lời Tiểu Vương đang định làm tới.

“Một khi đã biết, thì phải tìm cách giải quyết, huyễn cảnh chắc hẳn đã bắt đầu từ khi chúng ta được trực thăng cứu ra.” “Nhưng hiện tại chúng ta không thể đi xa đến vậy, cứ đến sân bay xem sao đã, biết

đâu ở đó sẽ có manh mối thì sao.” Trương Minh Văn cũng đỡ lời, nói ra những việc họ có thể làm hiện tại.

Hiện tại không có cách tốt hơn, mọi người cũng chỉ có thể làm theo lời Trương Minh Văn nói.

Tần An lặng lẽ đi phía sau, suy nghĩ về kế hoạch tiếp theo.

Hắn rất rõ ràng, đây chỉ là kế sách tạm thời của Trương Minh Văn.

Nếu sau vài ngày nữa mà vẫn không có manh mối gì.

Những người khác chắc chắn sẽ không ngồi yên được. 【Đinh!

Phát hiện Ký chủ gặp phải khốn cảnh, đặc biệt kích hoạt thông tin trợ giúp.】【Cách phá giải huyễn cảnh: Đi lại một lần ngôi cổ mộ, tức khắc có thể đi ra ngoài.】 Ngay khi Tần An đang đau đầu, hệ thống vang lên vô cùng kịp thời, điều này khiến Tần An như trút được gánh nặng.

Hệ thống này cuối cùng cũng hoạt động đúng lúc một lần, biết xuất hiện vào thời khắc mấu chốt.

“Đi lại một lần?

Sẽ gặp phải nguy hiểm mới sao?” Tần An hỏi.

Hắn không sợ có nguy hiểm mới hay không, với thân thủ của hắn, muốn giải quyết thì quá dễ dàng.

Nhưng nếu không có trở ngại mới, lần này có thể hoàn toàn không cần suy nghĩ, tăng tốc hết sức mà đi qua.

Chỉ là lần này, hệ thống của hắn không lên tiếng nữa.

“Lại vào chế độ ngủ đông rồi.” Tần An âm thầm trợn mắt, không hỏi thêm nữa.

Họ cùng nhau đi một vòng quanh sân bay, quả nhiên, không phát hiện ra bất cứ điều gì.

“Không lẽ là phải kiểm tra lại tất cả những nơi chúng ta đã đi qua trong mấy ngày nay sao?” Một thành viên đội khảo cổ bất lực nói.

“Không cần, tôi có cách.” Tần An lúc này đứng ra nói.

Các thành viên đội khảo cổ đều nhìn hắn đầy mong đợi, hy vọng hắn có thể đưa ra một phương pháp đáng tin cậy.

“Vì chúng ta đã rơi vào huyễn cảnh từ trong mộ thất, giải chuông còn cần người buộc chuông, chuyện này cũng phải bắt đầu từ mộ thất.” “Chúng ta phải đi lại cổ mộ một lần nữa, mới có thể thoát ra khỏi huyễn cảnh này.” Tần An nói xong câu này, lòng mọi người đều tan nát.

Ai nấy đều nhìn Tần An với vẻ mặt chán nản.

“Cách này nghe có vẻ càng không đáng tin cậy thì phải.” Hoắc Băng nói móc.

Tần An nhún vai, dù sao thì cách giải quyết cũng đã đưa cho các người rồi, còn việc có đi hay không, đó là quyết định của đội khảo cổ.

“Vào lại một lần nữa à?” Trương Minh Văn nghe vậy cũng có chút do dự.

Dù sao thì họ vừa mới ra khỏi mộ, những hiểm nguy trong đó khiến các thành viên đội khảo cổ đến giờ vẫn còn sợ hãi.

Đi lại một lần nữa có nghĩa là họ phải trải qua nỗi sợ hãi đó thêm một lần nữa.

Điều này thực sự không phải ai cũng có thể chấp nhận trong thời gian ngắn.

“Đây là cách duy nhất, nếu không ra ngoài thì chỉ có thể chờ chết ở

đây.” Tần An kiên quyết nói.

Những người còn lại đều lộ vẻ khó xử.

Họ vừa muốn ra ngoài, nhưng lại không muốn đi một chuyến trong cổ mộ.

“Chúng ta đã quen thuộc với cấu tạo cổ mộ rồi, lần này quay lại chắc chắn sẽ có kinh nghiệm hơn, hơn nữa có thể đẩy nhanh tốc độ của chúng ta, không cần phải lo lắng như vậy.” Ngô Tứ Ý lên tiếng an ủi.

Khi Tần An nói như vậy, ông liền biết đây là kế sách bất đắc dĩ.

Nếu không thì cũng không cần đến giờ mới nói.

“Đây là cơ hội tốt nhất của chúng ta, nếu không thì cứ chờ chết ở đây sao?” “Lời Tiểu ca nói luôn đúng, chúng ta phải học cách phân biệt đúng sai.” Ngô Tứ Ý tiếp tục nói, nhìn thấy thái độ mọi người càng lúc càng lung lay, cảm thấy vẫn cần thêm dầu vào lửa.

“Tôi đồng ý.” Trương Minh Văn chủ động đứng ra nói.

“Tôi cũng vậy.” Mục đích của Ngũ Thập Ngũ là bảo vệ Tần An, đương nhiên là đi theo Tần An.

Các thành viên đội khảo cổ thấy vậy, từ chối chắc chắn là không được rồi.

Đành phải đi theo Tần An đi lại mộ thất một lần nữa.

Có kinh nghiệm của lần trước, lần này đồ đạc chuẩn bị đều là để đối phó với các loại nguy cơ.

Và để có thể nhanh chóng thoát ra khỏi cổ mộ, họ đều cưỡi xe mô tô địa hình, đi thẳng một mạch.

“Lại có livestream trực tiếp, đừng có thật quá như vậy chứ?” Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, không biết tin tức về việc đi vào cổ

mộ đã bị tiết lộ ra ngoài bằng cách nào, họ lại một lần nữa phát hiện ra.

Mình vừa đến cổ mộ, lại xuất hiện trong phòng livestream.

"Đây là những gì chúng ta nghĩ, các người không cần ngạc nhiên như vậy." Tần An thản nhiên nói.

Chuyện trong huyễn cảnh, lại không cần tuân theo quy trình.

Chỉ cần xuất hiện trong đầu, biến thành hiện thực cũng không phải là chuyện kỳ lạ.

"Trương giáo sư khi nào lại bắt đầu đợt khảo cổ tiếp theo vậy?" "Bất ngờ quá, hoàn toàn không nhận được bất kỳ tin tức nào." "Biết đâu là muốn tạo bất ngờ thì sao." "Nhưng mà, chỗ này nhìn quen lắm, hình như trước đây từng đến rồi thì phải." "Chắc không có đâu, anh ngủ mê man rồi sao." Đội khảo cổ nhìn những bình luận trong phòng livestream.

Mặc dù vẫn chưa thích nghi được, nhưng vẫn bước vào cổ mộ.

Quả nhiên lại là những quái vật này.

Ban đầu đội khảo cổ nghĩ rằng, dù có đi lại một lần nữa, họ vẫn sẽ thấy rùng mình.

Nhưng dường như họ đã đánh giá thấp khả năng chịu đựng của bản thân.

Khi đối mặt với quái vật chim xanh, rắn gà quan tài đỏ, và cả Phong Đô Thành.

Đội khảo cổ đều trấn định tự nhiên, lần lượt vượt qua một cách thuận lợi theo cách giải quyết trước đó.

"Chúng ta sắp đến mộ thất Tây Vương Mẫu rồi, mọi người cẩn thận." Trương Minh Văn nhìn đường hầm quen thuộc trước mặt,

trầm giọng nói.

Mọi người đều gật đầu, lấy xẻng sắt và các công cụ khác trong ba lô ra, trước đó chính là đã đào đất mà ra.

Cửu Châu Đỉnh ngay trước mắt, đội khảo cổ vừa đi vừa xúc đất bằng công cụ.

Theo trí nhớ trước đó mà nói, xúc đất thì đáng lẽ phải nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhưng họ xúc rất lâu, ngẩng đầu lên thì khoảng cách vẫn như vậy.

"Chuyện này là sao?" Trương Minh Văn hỏi.

Chuyện xảy ra trước mặt, trước đó chưa từng có.

Chương 121

“Chết tiệt, mình đã biết sẽ không có chuyện tốt mà.” Tần An nghĩ thầm, trước đó đã lo lắng có thể sẽ xuất hiện sai lệch, không ngờ quả nhiên có chỗ không giống.

“Đừng vội, lần trước con đường chúng ta đi không hề ngắn, biết đâu cũng có chút tác dụng.

Cứ đào tiếp xem sao.” Ngô Tứ Ý lên tiếng nói, mọi người nghe xong cũng không còn cách nào khác, đành gật đầu tiếp tục đào.

Khoảng một ngày sau, Tiểu Vương thực sự không chịu nổi nữa, ném xẻng sắt xuống, bực tức nói: “Ban đầu đã không nên đồng ý phương án này, bây giờ thì hay rồi, xuất hiện vấn đề.” “Chúng ta đã đào lâu như vậy rồi, vẫn chưa đi vào, rõ ràng là có sai sót, còn đi tiếp làm gì.” Những người xung quanh nghe xong câu này đều cúi đầu, coi như đã mặc nhận suy nghĩ này.

Ngũ Thập Ngũ không bị lời nói của anh ta ảnh hưởng, lên tiếng quát: “Người ta Tiểu ca còn chưa lên tiếng, anh ở đây lắm mồm cái gì.” Lần này Tiểu Vương coi như đã bắt được điểm yếu của Tần An, không buông tha nói: “Tiểu ca?

Hắn đương nhiên không nói gì rồi, cái ý này chẳng phải hắn đưa ra sao?

Bây giờ thành ra thế này hắn còn nói được gì nữa, chắc hắn tự mình cũng không biết phải làm sao.” Nói xong câu này, Tiểu Vương còn cười khẩy một tiếng.

Tần An thực sự không lên tiếng, bởi vì hắn đang quan sát môi trường ở đây.

Cái khoảng cách bằng đồng này, không giống lắm với cái mà hắn đã thấy trong mộ thất trước đó.

Có lẽ họ đã bị dẫn sai đường vì hành động quá nhanh.

"Tiểu ca, anh đang nhìn gì vậy?" Hoắc Băng ở bên cạnh hỏi, cô không muốn Tần An bị Tiểu Vương nói như vậy.

Nhưng cô không thể phản bác, chỉ muốn Tần An tìm ra một điểm yếu nào đó, để lời Tiểu Vương ám chỉ hắn vô năng sẽ tự sụp đổ.

"Không đúng, đây không phải con đường chúng ta đã đi trước đó." Tần An nghiêm túc nói.

"Không phải con đường trước đó?" Trương Minh Văn nghi hoặc lặp lại một lần, nhìn xung quanh.

Nhưng bố trí ở đây đều y hệt lần trước.

Không có chút khác biệt nào.

"Chỗ nào khác đâu, tôi thấy là không có cách rồi, nên mới tùy tiện bịa ra một lý do thôi." Tiểu Vương hoàn toàn không tin, tiếp tục nói lời cay nghiệt.

"Không thể nào, Tiểu ca sẽ không làm vậy đâu." Hoắc Băng không nhịn được phản bác.

Tần An nghe vậy mặt không đổi sắc, chỉ tùy tiện nhặt một hòn đá dưới đất.

Ném về phía Cửu Châu Đỉnh phía trước.

Mọi người nhìn Tần An chỉ nhẹ nhàng búng một cái, nhưng hòn đá lại bay rất xa trong không trung.

"Cái này, cái này sao có thể." Tiểu Vương có chút khó tin.

Nhưng điều khiến anh ta kinh ngạc hơn còn ở phía sau.

Hòn đá đó thực sự chạm vào Cửu Châu Đỉnh.

Sau đó, dưới ánh mắt của mọi người, Cửu Châu Đỉnh lập tức biến mất.

“Chúng ta đều bị mê hoặc rồi.” Tần An phớt lờ vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, bình tĩnh nói.

“Bây giờ quay lại, còn có thể tìm thấy con đường cũ không?” Trương Minh Văn sau khi phản ứng lại thì hỏi.

Mọi chuyện trở nên hơi mất kiểm soát, trong lòng ông cũng không chắc.

Nhưng ông vẫn tin vào phán đoán của Tần An.

“Không được, dù có quay lại bây giờ, cũng chưa chắc đã tìm thấy con đường cũ.

Cứ đi tiếp con đường này thôi.” Tần An nói.

Không ai đưa ra ý kiến phản đối.

Thế là mọi người không còn đào đất nữa, chỉ cảnh giác đi về phía trước.

“Không khí ở đây quả nhiên đã khác rồi, mọi người cẩn thận một chút.” Kể từ khi Tần An đập tan ảo ảnh Cửu Châu Đỉnh, môi trường ở đây càng trở nên âm lãnh ẩm ướt.

Đi trên đường, ai cũng có thể cảm nhận được thứ gì đó dính nhớp trước đó.

Chính là dấu vết mà con rắn lớn đã để lại, thứ mà họ đã thấy trong hang động trước đó.

“Chỗ này sẽ không gặp lại con rắn đó chứ?” Các thành viên đội khảo cổ vừa nghĩ đến cảm giác áp lực của con rắn lớn trước đó, chân đã mềm nhũn.

“Thân hình con rắn lớn đó rất to, nếu có động tĩnh gì, chắc chắn sẽ cảm nhận được từ xa, lúc đó bỏ chạy còn kịp.” Ngô Tứ Ý cũng chỉ có thể an ủi như vậy, dù sao thì nói muốn giết chết rắn khổng lồ, đó gần như là chuyện không thể.

“Rít… rít…” Từ trong bóng tối vang lên từng trận tiếng rắn phun nọc.

Các thành viên đội khảo cổ gần như vừa nghe thấy đã dừng bước.

“Rắn khổng lồ, là con rắn khổng lồ đó.” Họ hoảng sợ kêu lên, quay người định bỏ chạy.

Bị Tần An dùng Hắc Kim Cổ Đao chặn lại.

“Không phải con rắn khổng lồ đó.” Tần An nói.

Nghe hắn nói vậy, các thành viên đội khảo cổ mới dám tiếp tục đi về phía trước, nhưng vẫn đầy sợ hãi.

“Rít… rít…” Tiếng động đó hoàn toàn không có ý định dừng lại, ngược lại, nó đang không ngừng tiếp cận.

Đúng lúc này, một bóng đen xẹt qua, lao thẳng về phía đội khảo cổ.

“Đến rồi!” Ngô Tứ Ý đi ở phía trước hét lớn một tiếng, rút dao ra chém đôi nó.

Dao của ông không phải là loại tốt, nên chỉ làm bị thương đối phương.

Nhưng điều này cũng đủ để làm bóng đen chậm lại.

“Cái, cái quái vật gì thế này?” Trương Minh Văn nhìn rõ sau đó kinh hãi.

Thân thể của nó là thân thể của một người đàn ông trưởng thành, mặc áo giáp mềm, nhưng đầu lại là đầu rắn.

Nó không ngừng phun nọc, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào đội khảo cổ trước mặt.

“Không sao, chỉ có một con này thôi, chúng ta…” Ngô Tứ Ý còn chưa nói hết câu, một khoảng không rộng lớn hiện ra trước mặt họ.

Người rắn như vậy ở khắp mọi nơi, chúng đều cầm kiếm đồng trong tay, vây đội khảo cổ vào giữa.

Lúc này thì ngay cả đường lui của họ cũng bị cắt đứt.

Bị ép buộc, đội khảo cổ đành phải chiến đấu với những người rắn này.

Áo giáp mềm dù trải qua ngàn năm vẫn không hề hấn gì trước đao kiếm.

“Chém cổ!” Ngô Tứ Ý hét lên, mọi người vội vàng đều nhằm vào cổ mà chém.

Mới có được cơ hội thở dốc, không đến mức bị tiêu diệt hoàn toàn.

Tuy nhiên, vẫn có những người rắn không ngừng vây đến.

“Rốt cuộc là có bao nhiêu con vậy.” Tiểu Vương gào lên tuyệt vọng, mình cứ như một cỗ máy chém giết không ngừng.

Thanh kiếm trong tay cũng đã bị mẻ.

Thanh kiếm này trước đó đã tốn không ít tiền của anh ta, Tiểu Vương cảm thấy tim mình đang rỉ máu.

“Vẫn chưa hết sao?” Tần An nhìn đống máu dưới đất lo lắng nói.

Quả nhiên, phía sau người rắn, lại xuất hiện thêm một số binh lính mặc giáp trụ đồng.

“Kia là cái gì?” Trương Minh Văn hỏi.

“Là thi binh, máu đã thu hút chúng.” Tần An trả lời.

“Đúng là họa vô đơn chí mà, vốn dĩ đám người rắn này đã đủ khó nhằn rồi.” Ngô Tứ Ý nói.

Mọi người nghe vậy càng tuyệt vọng hơn, ngay cả Ngô giáo sư cũng nói như vậy, thì tức là không còn đường lui nào nữa rồi.

“Số mệnh sẽ kết thúc tại đây sao?” Ngũ Thập Ngũ thở dài một tiếng, anh ta là Mạc Kim Giáo Úy, vậy mà lại bị ép đến mức này, e rằng nếu truyền ra ngoài sẽ bị coi là trò cười mất.

“Tất cả lùi lại!” Tần An hét lớn một tiếng, dậm chân, nhảy vào giữa đám người rắn và thi binh.

“Tiểu ca, anh làm gì vậy?” Trương Minh Văn thấy vậy vội vàng kêu lên, bây giờ xông vào là đi chịu chết thôi!

Chương 122

Tần An lại như không nghe thấy lời Trương Minh Văn, đứng vững rồi chém giết mấy thi binh.

Hắn cầm Hắc Kim Cổ Đao, trên người dính máu của thi binh và người rắn, mặt không biểu cảm chém giết.

Mỗi một đòn đều cực kỳ chuẩn xác đâm trúng yếu huyệt, số thi thể ngã xuống bên cạnh hắn không đếm xuể.

Vây quanh hết lớp này đến lớp khác.

Có lẽ bị khí thế tàn độc của Tần An dọa sợ, thân hình của thi binh và người rắn vây quanh hắn bắt đầu chậm lại không ít, và giữ khoảng cách với hắn.

Nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào hắn một cách hung dữ, muốn tìm ra điểm yếu của hắn, rồi tấn công.

Người rắn và thi binh lúc này cũng không hề bình yên.

Thi thể người rắn đã dẫn dụ thi binh đến.

Thi binh cũng đang tấn công người rắn, muốn bọn chúng chết ở đây.

Thêm vào đó Tần An đã thu hút không ít sự chú ý.

Trương Minh Văn biết đây là cơ hội tốt để đột phá, liền nói với những người bên cạnh.

“Lát nữa mọi người cùng nhau tấn công về phía sau, xem có thể xé toạc một lỗ hổng không.” “Chiến tranh tiêu hao kéo dài bất lợi cho chúng ta, cứ rút về trước rồi tính sau.” Nghe Trương Minh Văn nói vậy, các thành viên đội khảo cổ đều gật đầu.

Nhưng Ngô Tứ Ý và Ngũ Thập Ngũ lại đứng ra nói: "Các ông rút trước đi, chúng tôi ở lại giúp Tiểu ca, không thể để hắn một mình ở đó." Nói rồi định xông vào.

"Khoan đã, các ông đang gây thêm rắc rối cho hắn đấy, thân thủ của hắn chẳng lẽ các ông chưa từng chứng kiến sao?" Trương Minh Văn vội vàng ngăn họ lại.

"Nhưng mà…" Họ đang định nói gì đó, thì mấy người rắn cầm kiếm chém thẳng tới.

Lúc này mọi người mới kinh hoàng nhận ra, ngay trong lúc nói chuyện, từ các khe đá lại xuất hiện không ít người rắn, vây họ kín mít.

Người rắn mặc áo giáp mềm, còn thi binh trên người cũng có giáp trụ đồng, vũ khí trong tay họ chém giết qua lại, muốn làm bị thương đối phương không biết phải tốn bao nhiêu sức lực.

Dù sao thì yếu huyệt ở cổ người rắn, không phải lúc nào cũng có thể chém trúng.

Dần dần, thể lực của Trương Minh Văn và những người khác bắt đầu cạn kiệt, trên người xuất hiện nhiều vết thương.

May mắn là kiếm đồng của người rắn và thi binh đều không có độc, nếu không họ đã chết từ lâu rồi.

Tuy nhiên, bây giờ họ cũng chỉ có thể miễn cưỡng né tránh các cuộc tấn công của đối phương, nếu không nghĩ ra cách nào nữa, sẽ bị kiếm đâm xuyên tim mà chết.

"Mọi người kiên trì lên, chúng ta nhất định sẽ ra ngoài được." Trương Minh Văn nói khẽ, bây giờ chỉ còn một hơi thở để chống đỡ, tuyệt đối không thể thất bại lúc này.

Nhưng những động tác ngày càng chậm chạp và tiếng thở dốc liên tục, đều đang thầm nói lên sự bất lực của họ.

“Thật là…” Tần An khẽ cười một tiếng, cắm Hắc Kim Cổ Đao xuống đất.

Hắn rạch ngón tay mình, máu tươi nhỏ xuống, vẽ ra một đồ án kỳ lạ trong không trung.

Khi giọt máu đỏ thẫm rơi xuống đất, càng tăng thêm vẻ quỷ dị.

Một tiếng gầm trầm thấp vang lên từ miệng Tần An.

Mọi người cảm thấy nhiệt độ xung quanh không ngừng tăng lên.

“Xoẹt!” Y phục của Tần An bị xé rách, để lộ hình xăm Kỳ Lân trên người hắn.

Mọi người kinh ngạc nhìn hình xăm sống động như thật trên người Tần An, phát hiện nó đang phát ra ánh sáng đỏ rực.

Hơi nóng chính là từ đây mà tỏa ra.

Tần An lúc này cũng không dễ chịu gì, hắn cảm thấy ngũ tạng lục phủ của mình như bị thiêu đốt.

Xương khớp khắp cơ thể kêu răng rắc, hình xăm lúc này như sống dậy, có sức mạnh không ngừng tập trung vào cơ thể hắn.

Đây là lần đầu tiên Tần An sử dụng hoàn chỉnh sức mạnh của Kỳ Lân Huyết Mạch.

Vì vậy hắn cũng không rõ rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng bây giờ cũng chỉ có thể làm như vậy, nếu không mọi người đều sẽ chết ở đây.

“Gầm!” Tiếng gầm lần này trở nên vô cùng chấn động, ngay cả Tần An cũng không ngờ tới.

Sức mạnh trong cơ thể hắn vào khoảnh khắc này, bùng phát từ bên trong.

Hình thành một luồng sóng nhiệt khổng lồ, lập tức hất tung người rắn và thi binh xung quanh hắn.

Những con ở gần nhất, trong không trung đã hóa thành tro bụi.

Đội khảo cổ cũng bị ảnh hưởng bởi luồng sức mạnh mạnh mẽ này, liên tục lùi lại.

Y phục của họ cũng bị cháy rách, trên da lưu lại vết bỏng.

Nếu không phải Tần An vừa nãy đã bay ra xa họ một chút.

Và phía trước lại có rất nhiều người rắn và thi binh chống đỡ.

E rằng những vết thương họ phải chịu sẽ không nhẹ như vậy.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Câu này vừa hỏi xong, mọi người nhìn thấy cảnh tượng ở chỗ Tần An, lập tức im bặt.

Trên mặt họ tràn đầy vẻ khó tin, tay Hoắc Băng không tự chủ nắm chặt, khớp xương trắng bệch.

"Cái, cái này là Tần An sao?" Hoắc Băng khàn giọng hỏi, cô cảm thấy giọng nói này không giống của mình nữa.

Cảnh tượng trước mắt này ai nhìn thấy cũng không thể bình tĩnh được.

Nơi lẽ ra Tần An đang đứng, giờ đây lại được thay thế bằng một con Kỳ Lân khổng lồ, dưới chân nó còn đạp lên một đám lửa, hừng hực cháy.

Kỳ Lân vốn là linh thú cát tường, sự uy nghiêm tự nhiên không cần phải nói.

Khí thế đó áp sát Trương Minh Văn và những người khác, thậm chí khiến họ nảy sinh cảm giác muốn quỳ xuống.

"Đây là, Đạp Hỏa Kỳ Lân." Ngô Tứ Ý trừng lớn mắt nói, tay

không tự chủ đưa lên không trung định chạm vào.

Cảm giác nóng bỏng từ ngọn lửa quanh người nó khiến ông tỉnh lại.

"Là con vật được ghi chép trong cổ thư đó sao?

Ban đầu tôi cứ nghĩ đó chỉ là truyền thuyết." Trương Minh Văn nghe vậy, kinh ngạc nói.

Điều này hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của ông.

Con Kỳ Lân đó gầm gừ mấy tiếng về phía thi binh, đôi mắt to như chuông đồng trừng trừng nhìn chúng.

Thi binh tự biết đã đụng phải xương cứng, không dám càn rỡ, liền ào ào lùi lại.

Người rắn dường như không có thần trí, ngay cả khi nhìn thấy Kỳ Lân khí thế uy nghiêm như vậy.

Cũng chỉ co rúm lại một chút ban đầu, sau đó tập hợp lại, lao về phía Tần An.

Nhưng bất kể lúc này chúng có bao nhiêu sức mạnh, trước mặt Tần An đều là muối bỏ biển, không chịu nổi một kích.

Đạp Hỏa Kỳ Lân nhìn bọn chúng, ngẩng đầu phun ra một luồng lửa lớn, những người rắn này lập tức bị đốt thành tro bụi, chỉ còn lại vài mảnh xương vụn rơi lả tả.

Bất kể có bao nhiêu người rắn xông lên, đều kết thúc như vậy.

Không mất bao lâu, người rắn đã bị tiêu diệt sạch, ngay cả xương cốt cũng không còn nguyên vẹn.

Một làn khói trắng bay qua, Đạp Hỏa Kỳ Lân biến mất.

Nằm trên đất là Tần An vừa biến mất.

“Vậy, vừa nãy là Tần An hóa thân thành Đạp Hỏa Kỳ Lân sao?” Hoắc Băng nói không rõ ràng nữa.

Mặc dù khó tin, nhưng sự thật bày ra trước mắt, cô cũng không thể không tin.

Hiện trường chìm vào một khoảng lặng, trái tim họ tràn ngập sự chấn động.

Nguy cơ vừa nãy còn suýt giết chết họ, lại bị Tần An hóa giải bằng một cách khủng khiếp như vậy.

Không có bất kỳ ngôn ngữ nào có thể diễn tả được tâm trạng phức tạp của họ lúc này.

Chương 123

Tần An lúc này trên thân trần trụi, da vẫn còn đỏ ửng.

Hắn tựa vào Hắc Kim Cổ Đao đứng dậy, thở hổn hển, vừa nãy sử dụng sức mạnh hơi quá độ, chân vẫn còn mềm nhũn.

"May mà còn giữ cho mình cái quần." Tần An có chút may mắn, nếu toàn thân trần trụi nằm trên đất, thì thảm rồi.

Tuy nói sức mạnh bị rút đi không ít, nhưng cũng không có gì đáng ngại, đợi đến khi hắn thay một bộ quần áo khác, cũng đã hồi phục được bảy tám phần rồi.

"Chúng ta nên rời đi." Tần An trầm giọng nói.

Giọng nói của hắn khiến những người khác tỉnh táo lại, lúc này mới nhớ mình đang ở đâu.

"Tiểu ca, vừa nãy là tình huống gì vậy?" Trương Minh Văn cẩn thận hỏi, cảnh tượng trước mắt thực sự quá kích thích, ông mà không hỏi thì có lỗi với bản thân.

"Đây là huyễn cảnh." Vẻ mặt Tần An không hề dao động, bình tĩnh nói.

"Huyễn cảnh?" Mọi người lẩm bẩm lại một lần.

Vậy ý Tiểu ca là, họ đang ở trong huyễn cảnh, nên xuất hiện cảnh tượng như vậy cũng là bình thường sao?

Dù sao thì phần lớn đều là tưởng tượng ra, khó tránh khỏi có yếu tố phóng đại.

"Nhưng mà vừa nãy cảm giác bị lửa thiêu đốt, cũng là ảo giác sao?" Tiểu Vương không cam tâm hỏi, da anh ta còn bị nổi mụn nước.

“Đã nói là huyễn cảnh rồi, anh không hiểu sao?” Ngũ Thập Ngũ gõ mạnh vào đầu anh ta một cái.

Một cao thủ như Tần An, có vài bí mật không ai biết thì quá đỗi bình thường.

Người cứ thích truy hỏi đến cùng, đúng là kẻ ngốc.

Tiểu Vương cũng thức thời chọn cách không nói nữa, lững thững đi theo Ngũ Thập Ngũ.

“Chúng ta còn bao lâu nữa mới đến mộ Tây Vương Mẫu?” Hoắc Băng hỏi, sau nguy hiểm vừa rồi, bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi huyễn cảnh, trở về thực tại.

“Không, nơi này không dẫn đến mộ thất Tây Vương Mẫu.” Tần An nói.

“Cái gì?

Chúng ta đi nhầm đường rồi sao?” Những người còn lại còn tưởng mình nghe nhầm.

Họ đáng lẽ vẫn đang nằm trong hang động, nếu không quay lại mộ Tây Vương Mẫu, sẽ không có cách trở về thực tại.

Tại sao Tần An còn dẫn họ đi tiếp?

“Nơi này đi vòng qua là đến đích rồi.” Tần An giải thích.

“Đi vòng qua?

Vòng qua từ đâu?” Trương Minh Văn hỏi, nhưng Tần An không trả lời lời ông.

Mặc dù không biết tiếp theo sẽ đi đâu, nhưng có thể quay về là tốt rồi.

Họ đi nhanh hai ngày, những ngọn núi cao trùng điệp bắt đầu xuất

hiện trước mắt họ, nhưng sương mù cũng càng lúc càng dày đặc.

Làn sương mù này xuất hiện không bình thường, ẩn ẩn hiện hiện như đang che giấu điều gì đó.

"Đi lối này." Tần An không chọn đi xuyên qua các dãy núi, mà dẫn họ đi theo một con đường mòn nhỏ khác.

"Tại sao không đi lối này?

Rõ ràng lối này tiết kiệm thời gian hơn." Trương Minh Văn vừa hỏi xong câu này.

Có người đã kéo tay áo ông, kêu lên: "Trương giáo sư nhìn đằng kia kìa, hình như có rất nhiều cung điện." Tất cả mọi người nghe vậy đều nhìn về hướng anh ta chỉ.

Quả nhiên trong màn sương dày đặc, nhìn thấy rất nhiều cung điện hùng vĩ phi phàm.

"Chẳng lẽ đây chính là Thiên Cung được ghi chép sao?" Ngô Tứ Ý nhìn những cung điện lộng lẫy, vàng son lấp lánh, không khỏi thốt lên.

Những người khác nghe lời Ngô Tứ Ý nói, đều dừng bước.

Đây chính là Thiên Cung đó sao, nơi mà họ mơ ước được nhìn thấy một lần, không ai muốn bỏ qua như vậy.

Chắc chắn phải đi chiêm ngưỡng một chút, nơi mà Tây Vương Mẫu đã xây dựng, chuẩn bị làm nơi cư trú sau khi trường sinh sẽ trông như thế nào.

"Chúng ta không vào xem sao?" Có người dò hỏi.

Lời này tuy là câu hỏi nghi vấn, nhưng lọt vào tai những người còn lại, thì lại là câu khẳng định.

Do Trương Minh Văn dẫn đầu, đội khảo cổ đang định đi về hướng đó.

“Không được, nơi này không thể vào.” Tần An đứng ra chặn họ lại.

Ngũ Thập Ngũ nhìn cung điện trước mặt, lại nhìn thái độ của Tần An, lập tức hiểu ra.

“Đây chính là nơi Tiểu ca nói, cần phải đi vòng qua phải không?” Ngũ Thập Ngũ hỏi.

Tần An nghe xong gật đầu.

“Tại sao?

Khó khăn lắm mới đến Thiên Cung, sao lại không thể vào xem?” Trương Minh Văn nghi hoặc hỏi.

Tần An thực lực phi phàm, chẳng lẽ nơi này có khó khăn mà hắn cũng không chống lại được sao.

Tần An vẫn không giải thích, chỉ lắc đầu tỏ ý từ chối.

Những người còn lại nghe lời Tần An, quả nhiên đã dừng bước.

Nhưng nhìn những cung điện xa xa như tiên cảnh, vẫn có chút không cam lòng.

“Chúng ta cứ vào xem, lại không động vào đồ bên trong, như vậy cũng không được sao?” “Cứ vào xem đi, chỉ cần không chạm vào thì sẽ không có nguy hiểm phải không?” Các thành viên đội khảo cổ không muốn bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy, muốn cố gắng một chút.

Tần An thấy mọi người đều rất cố chấp với Thiên Cung này.

Lúc này mới lên tiếng nói: “Vào cũng không phải là không thể.” “Chỉ là huyễn cảnh bên trong không phải tôi có thể đối phó được, các người vào rồi thì đừng nghĩ đến việc có thể ra ngoài nữa.” Mọi người nghe nửa câu đầu của Tần An còn chưa kịp vui mừng, đã nghe nửa câu sau, như một gáo nước lạnh dội vào đầu họ.

“Thật sự không được sao?” Hoắc Băng tiếc nuối hỏi.

Ai cũng có lòng yêu cái đẹp, con gái thì càng hơn.

Thiên Cung trước đây không gặp thì thôi, nhưng bây giờ đã gặp rồi, cô vẫn không chịu bỏ qua.

“Tôi biết cô đang nghĩ gì, nhưng nơi này thực sự không được.” “Hơn nữa tôi đã nói từ trước rồi, Thiên Cung không ở đây.” Tần An thẳng thừng nói.

Nơi này vốn là huyễn cảnh, Thiên Cung trong thực tại đã nguy hiểm trùng trùng.

Nhưng ở đây lại xuất hiện một quần thể kiến trúc thắng cả Thiên Cung, ước chừng sẽ còn nguy hiểm hơn rất nhiều so với trong thực tại.

Để thỏa mãn sự tò mò của bản thân mà mất mạng, thực sự không phải là một hành động sáng suốt.

“Xem ra Thiên Cung ở đây cũng là một cái bẫy.” Ngô Tứ Ý lên tiếng nói, muốn xoa dịu một chút tiếc nuối.

Ông bây giờ có chút hối hận, sớm biết đã không nhiều lời nói đây là Thiên Cung, như vậy sẽ không khiến mọi người khó chịu đến vậy.

“Thôi được rồi, đừng nghĩ nữa, mau đi thôi.” Trương Minh Văn cũng thúc giục.

Mọi người đều cố gắng không nghĩ đến chuyện Thiên Cung, đi theo Tần An, về phía hang động.

Con đường mòn này rất khó đi, hơn nữa lại quanh co khúc khuỷu.

Đội khảo cổ đã mất không ít thời gian, mới thuận lợi đi ra khỏi đó.

Đến khi họ quay đầu nhìn lại, những dãy núi trùng điệp đã cách họ rất xa.

Những kiến trúc nguy nga bên trong cũng đã hoàn toàn không nhìn thấy nữa.

Coi như đã hoàn toàn cắt đứt niệm tưởng của họ.

"Cuối cùng chúng ta cũng quay về rồi." Hoắc Băng vừa nhìn thấy cái hang động quen thuộc, không kìm nén được sự kích động trong lòng, reo lên.

Trái tim những người khác cũng đã trở về với hang động, rất nhanh họ sẽ có thể quay lại.

Vẫn là Tần An tiên phong cầm dây leo lên, rồi ném dây xuống cho những người khác.

Chương 124

Mọi người cũng không để ý đến sự mệt mỏi vì quãng đường đã đi.

Từng người một leo thật nhanh, mong muốn nhanh chóng nhìn thấy cơ thể của mình.

"Không bị rắn lớn nuốt chửng đúng là may mắn." Thành viên đội khảo cổ nhìn thấy cơ thể mình còn nguyên vẹn, sờ sờ ngực nói.

Lời này đã gây ra không ít sự đồng tình, nếu bị con rắn khổng lồ đó ăn thịt, e rằng ngay cả xương cốt cũng không còn.

Họ sẽ hoàn toàn trở thành những cô hồn dã quỷ.

"Tiếp theo sẽ…" Trương Minh Văn còn chưa nói hết câu, bỗng nhiên cảm thấy đại não đau nhói.

Sau đó thì mất đi ý thức.

Ở một phòng phát sóng khác, họ trố mắt nhìn thấy một quái vật nửa người nửa rắn.

Khi nó cưỡi rắn khổng lồ rời khỏi hang động, đi về một hướng khác.

Họ liền cố gắng điều khiển máy bay không người lái bay theo.

Nhưng máy bay không người lái bị nhiễu sóng không rõ nguyên nhân, hoàn toàn không thể điều khiển được.

"Trước tiên đừng quản chuyện này, tìm thấy đội khảo cổ mới là mấu chốt." "Các anh thử liên lạc lại một lần nữa, nếu vẫn không liên lạc được thì cử đội cứu hộ đi." Lý giáo sư ra lệnh, bây giờ tính mạng con người là quan trọng nhất, những chuyện khác đều có thể gác lại.

Vì nhìn thấy dị tượng, phòng phát sóng và phòng livestream đều lo

lắng cho đội khảo cổ.

Tần Ly cúi đầu cũng có chút bối rối.

Nội dung bên dưới tuy ghi chép anh trai cô đã bình an đi ra.

Nhưng đã hai ngày trôi qua, Tần An vẫn bặt vô âm tín.

Sẽ không phải trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì chứ?

Tần Ly vô cùng lo lắng, sớm biết đã không nên để anh trai xuống đó, điều này quá nguy hiểm rồi.

Bây giờ nói gì cũng vô ích.

Cô cũng chỉ còn cách cầu nguyện Tần An có thể trở về an toàn.

Ngay khi phòng phát sóng và phòng livestream đang lo lắng.

Trương Minh Văn một lần nữa tỉnh lại từ dưới đất.

"Tôi bị làm sao vậy?" Trương Minh Văn hoạt động cổ nói.

Ông cảm thấy vừa nãy như đã mơ một giấc mơ, lúc này mới giật mình tỉnh dậy.

"Chúng ta quay về rồi." Tần An đi tới nói.

"Đúng rồi, Cửu Châu Đỉnh đâu?

Không bị hư hỏng chứ?" Trương Minh Văn đột nhiên nhớ ra, nhìn xung quanh.

Cuối cùng phát hiện Cửu Châu Đỉnh đang nằm yên ở không xa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này mọi người đều bắt đầu dần dần tỉnh lại, lần lượt đứng dậy.

Trương Minh Văn sắp xếp lại suy nghĩ của mình, nhớ lại chuyện vừa nãy rơi vào huyễn cảnh, và tìm ra con đường thoát ra.

Ký ức dừng lại ở khoảnh khắc cuối cùng nhìn thấy cơ thể mình, sau đó thì trở nên trống rỗng.

"Vậy là chúng ta đã hồi phục rồi sao?" Hoắc Băng sờ vào cơ thể mình, vẫn còn cảm thấy khó tin, không có cảm giác chân thực.

Rõ ràng giây trước còn ở trong huyễn cảnh, giây này đã ở trong thực tại rồi.

Thực sự rất phù hợp với mấy chữ "thoát chết trong gang tấc".

"Khoan đã, Tiểu ca, anh bị thương rồi sao?" Ngô Tứ Ý còn chưa kịp vui mừng, đã nhìn thấy Tần An toàn thân dính đầy máu tươi, vội vàng tiến lên hỏi.

"Đây không phải máu của tôi, là của rắn gà quan tài đỏ." Tần An cảm nhận được vô số ánh mắt quan tâm, lên tiếng giải thích.

"Hóa ra chúng cũng xuất hiện ở đây sao?" Các thành viên đội khảo cổ có chút nghi hoặc hỏi, ban đầu còn tưởng nơi rắn khổng lồ xuất hiện, rắn gà quan tài đỏ không dám xuất hiện.

Nhưng suy nghĩ về vấn đề này không kéo dài lâu.

Bởi vì còn có những chuyện khẩn cấp hơn cần họ phải làm.

"Tại sao máy ảnh và bluetooth của chúng ta đều tắt hết vậy?" "Thật kỳ lạ, rõ ràng tất cả mọi người đều rơi vào huyễn cảnh, ở đây cũng không giống có người ở lại." "Chẳng lẽ là chúng ta tự mình tắt sao?

Điều này cũng quá quỷ dị rồi, sao tôi không có chút ấn tượng nào." "Đúng vậy, cũng không biết có phải chúng ta bị khống chế rồi không." Các thành viên đội khảo cổ ở bên cạnh bối rối trao đổi suy nghĩ của mình, còn Trương Minh Văn thì cắt ngang cuộc trò chuyện của họ.

"Bất kể là tình huống gì, chúng ta lâu như vậy không liên lạc,

phòng phát sóng chắc chắn rất sốt ruột, cứ liên lạc với họ trước đã." Những người khác đều gật đầu, bắt đầu cố gắng điều khiển máy bay không người lái, và bật tất cả thiết bị liên lạc của mình.

Thiết bị liên lạc ở đây vừa bật, phòng phát sóng lập tức nhận được tin tức.

"Thấy định vị của họ rồi." Nhân viên kỹ thuật vui mừng nói, chiếu vị trí lên màn hình lớn.

Nhưng các nhân viên có mặt nhìn thấy xong đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Vị trí này không cách xa nơi họ vừa thấy, nơi con rắn lớn đã rời đi.

Nếu quái vật đó thực sự có ý định đi tìm.

Chắc chắn sẽ rất dễ dàng tìm thấy.

Điều đó cũng có nghĩa là, hiện tại rất có khả năng quái vật đó đã lấy được thiết bị của đội khảo cổ.

Vậy thì đội khảo cổ phần lớn là lành ít dữ nhiều rồi.

"Bất kể những người phía trên nghĩ gì, mau cử đội cứu hộ đi." "Sống phải thấy người, chết… cũng phải thấy xác." Lý giáo sư mặt âm trầm nói.

"Vâng." Sắc mặt những người khác cũng chẳng khá hơn là bao.

"Lần này thật sự thảm rồi, ngay cả Lý giáo sư cũng nói như vậy, đội khảo cổ sẽ không thật sự gặp chuyện rồi chứ." "Đóng cái miệng quạ đen của anh lại, đây chỉ là phòng ngừa vạn nhất mà thôi." "Nhưng vị trí này thực sự rất đáng ngờ mà." "Thì sao chứ, tôi tin vào thực lực của Ngô giáo sư và Mạc Kim Giáo Úy, họ nhất định có thể ra ngoài được." "Ngay cả khi thực sự không được, chẳng phải còn có Tiểu ca sao?

Thân thủ và kiến thức của Tiểu ca không phải là tầm thường." Phòng livestream thì không bi quan như phòng phát sóng, họ vẫn rất tin tưởng vào đội khảo cổ.

"Giáo sư, đối phương liên lạc với chúng ta rồi, có nên nhận cuộc gọi không?" Nhân viên kỹ thuật hỏi.

"Kết nối." Lý giáo sư hít một hơi thật sâu nói.

Quan niệm "tiên nhập vi chủ" khiến mọi người tưởng rằng là con quái vật đó, nên đều nín thở, chờ đợi cảnh tượng bên kia.

"Lý giáo sư, là tôi." Khi khuôn mặt của Trương Minh Văn xuất hiện trên màn hình, ngược lại đã dọa họ giật mình.

"Các anh không sao à, thật tốt quá." Lý giáo sư sờ sờ ngực.

"Xin lỗi, ở chỗ chúng tôi xảy ra không ít chuyện, vừa nãy mới giải quyết xong, mới có thể liên lạc với các anh." Trương Minh Văn nói với vẻ áy náy.

"Tôi đã nói đội khảo cổ không sao mà, các anh còn không tin." "Thật tò mò lần này đã xảy ra chuyện gì vậy, đột nhiên lại mất tất cả tín hiệu âm thanh." "Đúng rồi, nhìn cái thế đó cứ như bị mê hoặc vậy, đáng sợ quá." "Cầu Trương giáo sư giải thích." "Cầu giải thích đi." Cư dân mạng phòng livestream nhìn thấy các nhân viên đội khảo cổ đều bình an vô sự xuất hiện trên màn hình, đều vô cùng vui mừng.

"Không, không sao, các anh bình an là được rồi, vừa nãy đột nhiên không liên lạc được với các anh, máy bay không người lái cũng không thể điều khiển được." "Đã xảy ra chuyện gì sao?" Lý giáo sư xua tay, sau đó hỏi.

"Là thế này…" Trương Minh Văn kể chi tiết cho đối phương nghe về việc họ bị mắc kẹt trong huyễn cảnh.

"Cái này còn huyền huyễn hơn cả huyền huyễn nữa." "Huyễn

cảnh cũng có thể đạt đến trình độ này sao?" "Cái này còn lợi hại hơn cả thôi miên trong phim truyền hình nữa, trí tuệ của tiên nhân rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào rồi." "Tôi có phải đang kéo lùi người Việt Nam không." Cư dân mạng phòng livestream nghe mà ngẩn người, đều chưa từng thấy chuyện kỳ huyễn như vậy.

"Hóa ra còn có chuyện như vậy, thảo nào đã hai ngày rồi không liên lạc được với các anh." Lý giáo sư và các giáo sư khác ở phòng phát sóng, sau khi nghe xong đoạn trải nghiệm này của họ, cũng vô cùng kinh ngạc.

"Hóa ra đã hai ngày rồi sao?" Ngô Tứ Ý lẩm bẩm.

Theo lời Tần An nói trước đó, thời hạn để họ thoát khỏi huyễn cảnh chính là hai ngày.

Sau hai ngày, nếu họ vẫn chưa thoát khỏi huyễn cảnh.

Tất cả mọi người trong đội khảo cổ, đều không có cách nào thoát ra khỏi huyễn cảnh nữa.

"May mà kịp." Ngô Tứ Ý nghe các thành viên đội khảo cổ nói nhỏ ở phía sau.

Sau khi nói rõ ràng những chuyện mấy ngày nay với phòng phát sóng.

Đội khảo cổ quyết định chỉnh đốn lại tại chỗ.

Chương 125

Mặc dù họ đã bị mắc kẹt trong huyễn cảnh mấy ngày, tất cả các hoạt động cũng đều được tiến hành trong huyễn cảnh.

Nhưng không hiểu sao, khi họ trở về với cơ thể thật của mình, lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

May mắn là thức ăn vẫn còn khá nhiều, họ cũng có thể vừa nghỉ ngơi tại chỗ, vừa suy nghĩ kế hoạch tiếp theo.

"Vậy, Tiểu ca, huyễn cảnh này đã được tạo ra như thế nào?" Sau khi đội khảo cổ đã nghỉ ngơi gần xong, mới có người hỏi vấn đề này.

"Ở xung quanh đây dường như không có thứ gì có thể tạo ra huyễn cảnh." Ngô Tứ Ý nhìn xung quanh.

Không có những bông hoa yêu diễm kỳ lạ, cũng không có những bức tượng điêu khắc bí ẩn.

Trong hang động này, không có vật thể nào đáng được đặc biệt chú ý.

Nhưng tại sao, họ lại rơi vào huyễn cảnh mà không có dấu hiệu gì báo trước.

Hoắc Băng cũng vô cùng nghi hoặc về điều này, cô ở thế gia đạo mộ của mình, hiểu biết về huyễn cảnh không hề ít.

Nhưng cũng chưa từng thấy tình huống như vậy.

"Đừng nhìn nữa, thứ đó không nhìn thấy được." Tần An bình tĩnh nói.

Nhưng lời này đã đủ để gây ra một làn sóng lớn.

"Thứ không nhìn thấy được á?

Chẳng lẽ là quỷ quái.” “Hình như trước đây từng nghe nói có một số quỷ có thể mê hoặc lòng người.” “Uây ~ Lầu trên càng nói càng thần bí, biết đâu Tiểu ca ý là, thứ này không ở đây.” “Mấy người đang chơi trò chữ nghĩa à?

Làm cho mọi chuyện trở nên bí ẩn quá.” Cư dân mạng phòng livestream nghe vậy cũng vô cùng kinh ngạc, nếu không nhìn thấy được, thì làm sao có thể ảnh hưởng đến đội khảo cổ.

“Tiểu ca, lời anh nói tôi không hiểu lắm, mong anh có thể nói rõ hơn.” Trương Minh Văn nghe xong cũng mù mịt, liền hỏi.

“Nhìn đằng kia kìa.” Tần An không nói thẳng, mà chỉ vào một góc tường.

Mọi người đi qua xem, cũng không nhìn ra điều gì.

Tần An tiến lên, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chém một nhát vào bức tường dính nhớp.

Uy lực của Hắc Kim Cổ Đao này quả nhiên phi thường.

Trước đó những con dao găm bình thường rất khó chém vào bức tường trơn trượt.

Tần An cầm nó chém một nhát liền tạo ra một vết nứt rất sâu.

Lúc này đội khảo cổ mới phát hiện, những khối đá bên trong có màu sắc không giống lắm với bức tường bên ngoài.

“Đây là cái gì?” Hoắc Băng tiến lên, muốn lấy dao cạy một ít xuống xem.

“Tốt nhất là đừng động lung tung.” Trương Minh Văn ở bên cạnh ngăn cô lại, thứ này nhìn rất đáng ngờ.

Hơn nữa Tần An vừa nói thứ không nhìn thấy được, tám phần chính là những khối đá đen thui này.

Đây chính là những khối đá đã khiến họ rơi vào huyễn cảnh.

Nếu xử lý không đúng cách, rất có khả năng sẽ lại xuất hiện vấn đề.

"Vẫn Thiết." Tần An thu Hắc Kim Cổ Đao lại, trầm giọng nói.

"Vẫn Thiết?" Ngô Tứ Ý nghe vậy không giữ được bình tĩnh, tiến lên phía trước, không tự chủ sờ sờ.

"Vẫn Thiết, là thứ mà con người hiện tại vẫn biết rất ít về nó, những bí mật bên trong vô cùng phức tạp, rất khó được giải thích, cũng rất ít khi có thể hiểu được." "Những gì được biết chỉ là, Vẫn Thiết là một loại thiên thạch ngoài không gian, hàm lượng sắt khá lớn.

Trong cổ đại, người ta cho rằng đó là một loại vũ khí mạnh mẽ có tác dụng trừ tà diệt sát, nên có linh tính rất cao." Các giáo sư ở phòng phát sóng ở bên cạnh làm người thuyết minh.

Lúc này chính là lúc họ có thể thể hiện tài năng của mình.

"Chỉ là màu sắc ở đây không giống lắm, biết đâu loại thiên thạch này có khả năng kéo người ta vào huyễn cảnh." Ngô Tứ Ý đứng trước bức tường, ánh mắt nóng bỏng nhìn.

Nếu không phải có người, và bức tường ở đây, không có con dao phù hợp, thì không thể chém ra.

Ông thực sự muốn lấy một ít về nghiên cứu.

Mặc dù ông đã "rửa tay gác kiếm", nhưng khi nhìn thấy thứ tốt vẫn rất muốn tìm hiểu sâu hơn.

Đồng thời, có chút tiếc nuối, còn có Tiểu Vương.

Một khối Vẫn Thiết thượng hạng như vậy, lấy một ít về, biết đâu có thể rèn được một thanh đoản đao để bảo vệ tính mạng.

Vừa hay thanh kiếm mà anh ta vừa đào được, đã bị hư hại nặng

nề trong trận chiến tàn khốc phía trước.

Hơn nữa, dù không rèn dao, mang ra bán một ít cũng tốt.

Đáng tiếc là, Ngũ Thập Ngũ sẽ không cho phép anh ta làm vậy, anh ta vẫn chưa đủ gan để đối đầu với Ngũ Thập Ngũ, nên đành phải nhìn thèm thuồng.

"Không ngờ một khối đá vỡ lại có uy lực lớn đến vậy." "Vậy nên không thể xem thường sức mạnh của ngoài không gian, con người còn rất nhiều điều cần phải tìm hiểu, con đường còn dài và xa." "Nhưng một khối lớn như vậy cũng là một kỳ tích, muốn tìm thấy cũng không dễ dàng." "Tây Vương Mẫu còn thiếu những vật phẩm quý hiếm gì chứ?

Ước chừng thứ này trong mắt bà ấy cũng chẳng đáng là gì." Cư dân mạng phòng livestream cũng lần đầu tiên nghe nói Vẫn Thiết có thể gây ảo giác, đều vô cùng tò mò.

Nhưng đội khảo cổ thì vẫn ổn, số Vẫn Thiết được khai quật trước đó cũng không ít.

Người xưa rất thích dùng thứ này để rèn kiếm.

"Với kích thước và sức mạnh mà khối Vẫn Thiết này thể hiện ra, mang về cũng là một di vật quý hiếm." Trương Minh Văn nhìn vào giá trị văn vật của nó, chứ không phải giá trị trừ tà mà ông ta thổi phồng.

Các thành viên đội bên cạnh nghe vậy cũng đều gật đầu, bày tỏ sự đồng tình.

Có thể thấy, họ có lẽ đã thực sự động tâm, muốn tiện đường mang đi.

"Vô ích thôi, nhìn là được rồi." Tần An biết tâm tư của họ, trực tiếp cắt ngang.

“Tại sao, đây cũng là một phát hiện hiếm có mà.” Trương Minh Văn hỏi ngược lại.

“Không phải trong núi ẩn chứa Vẫn Thiết, mà cả ngọn núi này đều là Vẫn Thiết, ông nghĩ ông có thể mang về được sao?” Tần An thản nhiên nói.

“Cả ngọn núi đều là?” Trương Minh Văn ngây người, lượng thông tin trong câu nói này hơi quá lớn.

Nếu cả ngọn núi đều là Vẫn Thiết, thì họ suốt chặng đường này đều bị nó ảnh hưởng.

Điều đó cũng có nghĩa là, thứ này giống như một loại độc mãn tính.

Khi đội khảo cổ chưa phát hiện ra, nó đã từ từ xâm nhập vào cơ thể họ.

Nghĩ đến đây, Trương Minh Văn không khỏi rùng mình.

“Sao lại có cả một ngọn núi Vẫn Thiết chứ, cái này không khoa học tí nào.” “Mọi chuyện đều có thể xảy ra, loại trừ tất cả, điều không thể nhất cũng sẽ trở nên có thể.” “Lầu trên đang đọc câu đố chữ à?” “Tôi tò mò là, Tiểu ca làm sao chỉ nhìn hai cái mà biết được.” “Thực ra mà nói cũng không khó, nếu thực sự chú ý đến chi tiết, vẫn có thể suy đoán ra.” Cư dân mạng phòng livestream nghe vậy, cũng vô cùng chấn động, dù sao thì khối Vẫn Thiết khổng lồ như vậy, không phải muốn có là có.

Vừa nãy mới đi một vòng từ trong huyễn cảnh trở về, đối với ảnh hưởng mà Vẫn Thiết gây ra vẫn còn rất cảm xúc.

Vì vậy đội khảo cổ tiêu hóa những thông tin này, cũng không quá khó khăn.

“Đúng rồi Tiểu ca, Thiên Cung chúng ta nhìn thấy bên trong đó.”

Trương Minh Văn đột nhiên nhớ ra chuyện này, còn muốn hỏi cho rõ hơn.

Thiên Cung này vô cùng không đơn giản, nếu có thể tìm được chút manh mối cũng tốt.

"Mặc dù tôi biết huyễn cảnh là giả, nhưng về Thiên Cung, anh còn có thông tin gì khác không?" Những người xung quanh vừa nghe Trương Minh Văn hỏi về Thiên Cung.

Đều không khỏi vểnh tai lên, lặng lẽ nghe Tần An trả lời.

Con người đối với cực lạc chi địa, luôn tràn đầy ảo tưởng và khát vọng.

Lúc này lại xuất hiện một cực lạc chi địa chân chính, có khả năng có thể tiếp cận được.

Đương nhiên sẽ không ai dễ dàng bỏ cuộc.

"Tình hình cụ thể tôi cũng không rõ lắm, nhưng nơi đó được tạo ra chắc chắn sẽ không trống không." Tần An nói.

Tuy nhiên lời này đã đủ để gây chấn động.

Bên trong còn có người ở, người có thể ở được bên trong đó, nhất định không hề đơn giản.

Rốt cuộc đó sẽ là ai, đã sống ở đó từ mấy ngàn năm trước sao?

Chẳng lẽ thuật trường sinh thực sự tồn tại?

Chương 126

“Tiểu ca, ý của anh sẽ không phải là…” Trương Minh Văn còn chưa nói xong, Tần An đã nháy mắt với ông, ông cũng đành phải im lặng.

“Ai mà biết được sẽ thế nào chứ, cũng chưa từng thấy.” Tần An nói khẽ, vẻ mặt có chút suy tư.

Những người khác thấy Tần An cũng không muốn nói nhiều về chủ đề này, nên cũng không đề cập nữa, bắt đầu quan sát môi trường xung quanh.

Trở về thực tại sau đó, họ không giống như trong huyễn cảnh.

Thuận lợi tìm được đường ra, mà vẫn đang tìm đường trong cổ mộ.

Điều này cũng có nghĩa là, xung quanh vẫn còn nguy hiểm trùng trùng, họ không thể có chút sơ suất nào.

“Chúng ta đã ở đây rất lâu rồi, vẫn nên nhanh chóng tìm đường ra thôi.” Trương Minh Văn chỉ huy, mọi người cũng đều gật đầu, thu dọn đồ đạc của mình.

Sau khi ra khỏi hang động này, những chất tiết của rắn đó còn sót lại ít đi không ít.

Cũng không biết vì lý do gì, dẫn đến nơi đó vô cùng “thu hút” chất tiết.

Nhưng đối với đội khảo cổ hiện tại mà nói, chuyện này không quan trọng.

Chỉ cần có thể thoát ra khỏi đây là được rồi.

Con đường phía trước hang động, so với trước đây mà nói, có vẻ hơi chật hẹp.

Đội khảo cổ đã trải qua huyễn cảnh, gần như là sợ bóng sợ gió.

Hiện tượng này bình thường không có gì lạ, cũng khiến họ vô cùng căng thẳng.

"Hai người một nhóm, lần lượt tiến lên, chú ý động tĩnh xung quanh." Trương Minh Văn ra lệnh.

Ông, Ngô Tứ Ý, Hoắc Băng và Tần An đi ở phía trước.

Mấy Mạc Kim Giáo Úy đi phía sau chặn hậu.

Suốt chặng đường này đều yên tĩnh.

Nơi này tối tăm ẩm ướt, lại chật hẹp không ánh sáng.

Chính là địa điểm lý tưởng để động vật máu lạnh ẩn nấp.

Và ở đây khả năng cao nhất, chính là rắn gà quan tài đỏ.

Tính hung hãn của đối phương khiến đội khảo cổ lo sợ, gần như tất cả mọi người đều giơ vũ khí, không dám lơi lỏng.

Đi không biết bao lâu, tầm nhìn phía trước đột nhiên trở nên rộng rãi.

"Sắp ra rồi." Ngô Tứ Ý nói khẽ.

Đội khảo cổ đều thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không cần phải chịu đựng cảm giác lo lắng thấp thỏm này nữa.

Nhưng rất nhanh họ đã phát hiện ra, mình vẫn còn quá đánh giá thấp thực lực của tổ tiên.

Những bất ngờ ở đây chỉ có mình không nghĩ tới, chứ không có gì mà người xưa không làm được.

Không gian mà họ bước vào quả thực rất rộng rãi, tuy nhiên lại có

vô số con đường.

Nếu có thể lựa chọn, họ thà đi trên con đường nhỏ hẹp, đầy lo lắng và nguy hiểm phía trước.

Ít nhất không phải rối rắm như bây giờ.

"Vừa nãy nghe lời Ngô giáo sư, còn tưởng sắp ra rồi." "Đây đại khái chính là bất ngờ trong truyền thuyết đi." "Tổ tiên thật sự quá biết cách chơi, là chúng ta kiến thức nông cạn." "Vậy rốt cuộc phải chọn thế nào đây?" "Mấy con đường này nhìn cũng giống nhau, còn có cách nào khác không?" "Tôi đề nghị tung xúc xắc, hoặc chọn bừa." "Nói thật lòng, tôi thấy cách của lầu trên hơi quá liều lĩnh." Những người trong phòng livestream, thậm chí còn rối rắm hơn cả đội khảo cổ tại hiện trường.

"Tiểu ca, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Sau khi tất cả mọi người đã xem xét kỹ lưỡng xung quanh, không thu được bất kỳ manh mối nào.

Trương Minh Văn đưa ánh mắt nhìn về phía Tần An.

Tần An lắc đầu, không lên tiếng.

Hoắc Băng ban đầu muốn truy hỏi, nhưng bị Ngô Tứ Ý ngăn lại.

"Vì Tiểu ca cũng không có cách nào hay, vậy chúng ta đành phải tùy tiện chọn một con đường thôi sao?" Ngô Tứ Ý nhìn vẻ mặt không chút dao động của Tần An, đề nghị.

Hoắc Băng nghi hoặc nhìn họ, muốn từ trên mặt hai người này, nhìn ra chút biểu cảm đã thông đồng trước.

Tìm hiểu không có kết quả cộng thêm lại không có cách nào hay để thoát ra, Hoắc Băng đành gật đầu tỏ ý đồng ý.

Ngô Tứ Ý đưa mắt nhìn về phía sau, như đang trưng cầu ý kiến

của tất cả mọi người.

Nhưng thực ra, người mà ông thực sự nhìn là Tần An.

Tần An cùng với tất cả mọi người gật đầu.

Thế là họ tùy tiện tìm một con đường, rồi bước vào.

Tuy nói là từ rất nhiều con đường mà đi vào, nhưng bên trong đây không hề chật hẹp.

Khiến họ cảm thấy con đường trước đó như là một ảo giác.

"Dừng lại, mọi người đừng động, nhìn phía trước." Trương Minh Văn đột nhiên nói khẽ.

Tất cả mọi người nghe vậy, nhanh chóng dừng bước, thần sắc căng thẳng nhìn chằm chằm phía trước.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều nhìn rõ cảnh tượng trước mặt mình.

Ở không xa, nơi tầm nhìn mờ tối, xuất hiện một cái bóng.

Cái bóng này không ngừng phóng đại, nhìn giống như một người.

Nó đang từ từ tiếp cận nơi này, đội khảo cổ có chút không dám tin mà phát hiện.

Dưới cái bóng này hình như không phải là hai cái chân.

Vì là một cái bóng to lớn, ở nơi này, rất dễ dàng liên tưởng đến đuôi rắn.

"Kia là người sao?

Nhìn cái bóng không giống lắm." "Biết đâu lại bị cải tạo rồi thì sao." "Trời ơi, con đường này sẽ không phải đi nhầm rồi chứ, đối phương là một đại boss?" "Vậy bây giờ nên quay về hay sao đây?" Ngay khi những người trong phòng livestream đang thảo luận, đội

khảo cổ đã bị lộ diện trước mặt đối phương.

Họ ban đầu muốn lùi lại, rồi ẩn nấp, nhưng động tác của đối phương nhanh hơn một bước, trực tiếp bắt gọn.

Hai bên nhìn nhau đầy "tình cảm".

Đội khảo cổ lúc này mới nhìn thấy toàn bộ diện mạo của cái bóng này, cũng gần giống với tưởng tượng của tất cả mọi người.

Nửa thân trên của nó là người, nhưng nửa thân dưới lại là một thân rắn to lớn.

Dáng vẻ này rất giống với miêu tả trong thần thoại, nhưng khi thực sự xuất hiện trước mặt mọi người, sức chấn động vẫn không nhỏ.

Vẻ mặt của người rắn có chút phức tạp, cảm giác không chỉ có địch ý.

Ngô Tứ Ý phản ứng nhanh nhất, rút dao của mình ra.

Hoắc Băng cũng lấy cung phản khúc của mình ra, nhưng cô vẫn có chút sợ hãi.

Thế là cô vô thức muốn nắm lấy một thứ gì đó, hy vọng có thể chuyển hướng sự chú ý, nhận được chút an ủi.

Lựa chọn hàng đầu đương nhiên là tay áo của Tần An bên cạnh, nhưng cô lại vồ hụt.

Hoắc Băng quay đầu lại tìm, Tần An ban đầu đứng bên cạnh cô, không biết từ lúc nào.

Đã chạy ra phía sau cùng, trốn trong bóng tối.

Hành vi này trong tình huống hiện tại, có thể coi là hành vi đào ngũ.

Nhưng Hoắc Băng biết, một người rắn như vậy vẫn chưa đủ để đánh bại Tần An.

Hắn tại sao lại lùi ra đó?

Có phải đang tính toán điều gì không?

Hoắc Băng suy nghĩ, nhưng đầu đã quay trở lại.

Việc cấp bách là người rắn trước mặt, những chuyện khác có thể gác lại.

Chương 127

Kết quả giây tiếp theo, người rắn đối diện lại đặt cái đuôi rắn đang cong xuống, vô cùng cung kính cúi chào họ.

Cảnh tượng này thực sự khiến mọi người há hốc mồm.

Mọi người thậm chí còn cảm thấy, nếu không phải vì đuôi rắn của nó không thể tách ra.

Người rắn này rất có khả năng sẽ quỳ xuống.

Ngô Tứ Ý cảm thấy mình nghẹn thở, có chút uất ức.

Dao của tôi đã chuẩn bị vung lên rồi, kết quả ông lại diễn cảnh này à?

Đội khảo cổ càng ngơ ngác, cái này không giống với diễn biến kịch bản họ tưởng tượng cho lắm.

"Tôi sẽ không vẫn còn ở trong huyễn cảnh chứ?" "Khoan đã, đây là diễn biến thần kỳ gì vậy, chúng ta đã gặp nó rồi sao?" "Thực ra là đã gặp rồi, anh quên rồi sao?

Trong quan tài trứng rắn trước đó." "Nhớ ra rồi, hình như hắn là kẻ chạy trốn lần trước, nhưng tại sao lại cúi chào chúng ta?" Một thành viên đội khảo cổ nhỏ giọng nói.

Nhưng câu hỏi này chắc chắn sẽ không có lời đáp.

Dù đối phương tỏ ra rất cung kính, đội khảo cổ vẫn không hạ vũ khí trong tay.

Ai mà biết đây có phải là một âm mưu không.

Muốn nhân lúc họ thả lỏng cảnh giác, rồi lại xông lên giết chết họ.

Nhưng những lời tiếp theo lại càng nằm ngoài dự liệu của họ.

“Quân sư, Quốc sư, hóa ra các ngài ở đây.” Xà nhân nói với Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý.

Sau đó hơi cúi đầu thể hiện sự kính trọng, từ giọng nói của hắn có thể đoán được, hắn vô cùng vui mừng.

“Ngươi gọi chúng ta là gì?” Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý nghi ngờ mình có phải đã nghe nhầm không.

Nhưng xà nhân một lần nữa ngẩng đầu nói ra lời, khiến họ không thể không tin vào sự thật này.

“Không ngờ Vương phi lại cũng ở đây, thật không dám tưởng tượng.” Hắn nhìn Hoắc Băng nói.

Hoắc Băng lập tức hóa đá, đây là tình huống gì, mình lại bị gán ghép nữa rồi sao?

Xà nhân cứ lưu luyến trên người ba người Trương Minh Văn.

Ngô Tứ Ý cảm giác, trong mắt xà nhân, mối quan hệ của họ, có lẽ không hề hòa bình như hiện tại.

“Đây là trùng hợp sao?

Xin giải thích đi mà.” “Chẳng lẽ đây là luân hồi chuyển thế trong truyền thuyết?

Không thể nào, không thể nào.” “Lầu trên mê tiểu thuyết quá rồi à, đây là thế giới thực tế mà.” “Chẳng phải vẫn nói nghệ thuật xuất phát từ cuộc sống nhưng cao hơn cuộc sống sao?

Biết đâu lại có thật.” “Liệu có thân phận nào khác xuất hiện nữa không, tôi sắp kích động đến nơi rồi đây.” Những người trong livestream nghe thấy lời này, thật sự không thể kìm nén sự tò mò của mình.

Hận không thể chui tọt vào màn hình, men theo đường mạng mà

tìm hiểu rốt cuộc.

Tuy nhiên, sau khi nói xong mấy thân phận này, xà nhân không nói thêm lời nào, cũng không để ý đến các thành viên đội khảo cổ khác.

"Trong câu chuyện này không có chúng ta, chúng ta không xứng sao?" Xà nhân không để ý đến những thành viên đội khảo cổ còn lại, những người khác vẫn có chút uất ức.

"Trước đây quả thật đã mạo phạm nhiều, nhưng nơi này rất nguy hiểm, các vị quý nhân vẫn nên sớm rời đi." Xà nhân nói chuyện rất khách khí.

Nhưng Ngô Tứ Ý vẫn mang ánh mắt nghi ngờ, săm soi xà nhân trước mặt.

Trọng sinh chuyển thế gì đó, ông ta tuyệt đối không tin.

Nhưng nhìn dáng vẻ cung kính của xà nhân, cũng không giống như giả vờ.

Nhưng nếu hắn có âm mưu khác, thì mức độ nguy hiểm sẽ tăng thêm một bậc.

Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý trao đổi ánh mắt.

Quyết định vẫn thử thăm dò đối phương.

"Ngươi cũng không phải vừa mới ở đây, giờ thủ ở đây muốn làm gì?" Trương Minh Văn mở miệng hỏi.

"Ngài quên rồi sao?

Nơi này rất nguy hiểm, nếu đến gần có thể sẽ chết." Xà nhân ngữ khí bình tĩnh, thậm chí còn mang theo chút quan tâm.

Nhưng Trương Minh Văn và những người khác không nghĩ vậy, dù tạm thời không thấy có sơ hở gì.

“Nhưng chúng ta không thể lùi lại, phía sau là Phong Đô Thành cơ mà.” Một giọng nói trầm thấp vang lên từ trong bóng tối phía sau.

“Nhưng nơi này, so với…” Xà nhân vừa nói vừa ngẩng đầu lên.

Sau khi nhìn rõ người tới, đồng tử co rút lại, không nói thêm lời nào.

Đó là Tần An, tay cầm đao bước ra từ phía sau.

“Ngươi không phải định nói nơi này còn nguy hiểm hơn Phong Đô Thành sao?” “Nhưng ở đây chỉ có ngươi, còn Phong Đô Thành lại có vô số thi binh.” Tần An cầm Hắc Kim Cổ Đao, vững bước tiến lên.

“Ngươi nói, cái nào nguy hiểm hơn?” Xà nhân thấy Tần An tiến gần, lùi lại mấy bước, không đáp lời.

“Trời ơi, tiểu ca mới là trùm cuối hả, mấy câu nói đã dọa đối phương thành ra thế này.” “Vậy theo suy nghĩ trước đó, tiểu ca là vương gia sao?” “Ấy, đây không phải Tây Vương Mẫu mộ sao?

Sao lại biến thành hướng đi này rồi.” “Hợp lý, nãy giờ là tìm nhầm mộ rồi sao?

Thám hiểm vô ích à.” “Có khả năng nào không, chỉ là một giả thuyết, xà nhân này bị điên rồi?” Những người trong livestream nhìn tình huống hiện tại, phát triển theo hướng khó hiểu, đều ngơ ngác.

“Xoạt.” Các thành viên đội khảo cổ cũng đang nghĩ xem đây là tình huống gì, nên ứng phó ra sao.

Xà nhân không nói hai lời, liền chạy về phía trước.

“Đuổi theo hắn.” Tần An không nói nhiều, dẫn đầu chạy tới.

“Đây là đã bỏ lỡ điều gì sao?” Những người còn lại đều không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nhìn biểu cảm nghiêm túc của Tần An.

Biết rằng có thể có chuyện lớn xảy ra, cũng đều chạy theo phía sau.

Tốc độ của xà nhân thật sự không phải dạng vừa.

Chạy một lúc lâu, rất nhiều thành viên bị chậm lại phía sau.

Chỉ còn lại Tần An và vài người thể lực tốt hơn.

Vẫn có thể bám sát phía sau.

"Không được để mất dấu." Tần An lại nói một câu.

Ngô Tứ Ý và những người vốn đã hơi mệt mỏi, cũng không dám lơ là, đành dốc hết sức lực đuổi theo.

Nhưng tình huống bất lợi đã xuất hiện, ở đây lại có thêm những ngã rẽ.

Một số nơi đi vào có thể hội tụ lại, nhưng một số thì không.

"Đừng quên để lại dấu hiệu cho những người phía sau." Ngô Tứ Ý nói với Trương Minh Văn đang ở cuối đội.

Họ không hiểu địa hình như xà nhân.

Sau khi bị lòng vòng vài vòng, Tần An và những người khác mất dấu đối phương.

Đành phải dừng lại, chờ đợi các thành viên đội khảo cổ bị bỏ lại phía sau.

"Xà nhân này rốt cuộc là sao?" Trước đây không có thời gian giải thích kỹ lưỡng.

Giờ đã mất dấu, mọi người đều bị buộc phải nghỉ ngơi.

Trương Minh Văn muốn hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

"Đây coi như là thuật trường sinh khá thành công, nhưng ông cũng thấy rồi đấy, cái đuôi rắn đó chính là cái giá phải trả." "Hơn nữa còn

phải đặt trong loại quan tài đó một thời gian rất dài." Tần An giải thích.

"Đây chính là thuật trường sinh thành công ư." Tất cả những người nghe thấy đều chìm vào trầm tư.

Nhìn như vậy, có vẻ đối phương đã có được ý thức của tất cả mọi người, và sống tốt rất nhiều năm.

Chương 128

Nhưng hình thái như vậy liệu có thực sự được coi là người không?

Bị kẹt lại như vậy mấy nghìn năm rồi tỉnh dậy, thế giới đã hoàn toàn khác, ý nghĩa còn ở đâu nữa?

"Nhưng tại sao hắn lại chạy khi gặp anh?" Ngô Tứ Ý hỏi, Tần An nhìn cũng không có gì đáng để đối phương sợ hãi.

"Vì tôi sẽ xuyên thủng hắn." Tần An vung vung Hắc Kim Cổ Đao của mình.

Mọi người đều hiểu ra, cái "xuyên thủng" này, quả thật có sức sát thương rất lớn.

"Nhưng bây giờ vấn đề có chút nghiêm trọng, mọi người hãy chuẩn bị tâm lý." Câu nói này của Tần An lại thu hút mọi ánh mắt về phía hắn.

"Xảy ra chuyện gì?" Trương Minh Văn cẩn thận hỏi.

"Hắn đi mở cổng Phong Đô Thành, hắn đại khái biết rằng tiền lộ không cách nào cản được chúng ta, nên muốn dùng thi binh để làm." Tần An mặt không biểu cảm nói.

Nhưng những người khác không thể giữ bình tĩnh, tất cả đều biến sắc.

Nhiều người sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh.

"Nhưng chúng ta bây giờ đã mất dấu rồi." Trương Minh Văn nói, ông ta giờ mới hiểu, tại sao vừa nãy Tần An đuổi theo phía sau lại có vẻ mặt căng thẳng đến vậy.

“Có cách nào cứu vãn không?” Tiểu Vương run rẩy nói.

Cô ấy có chút hối hận vì vừa nãy đã không kiên trì thêm một chút, biết đâu đã đuổi kịp.

“Chỉ có thể chạy ra ngoài trước khi đại quân Phong Đô Thành tới.” Tần An nói như thể đang nói một việc vô cùng đơn giản.

Nhưng họ đều biết, độ khó rất lớn.

Mọi người đều có chút ủ rũ, cú sốc từ tin tức này khá lớn.

Nhưng Tần An hoàn toàn không bị ảnh hưởng, hắn quan sát xung quanh hành lang.

“Chúng ta vẫn nên tiếp tục tìm đường thì hơn.” Trương Minh Văn lên tiếng nói.

Dù hiện tại có vẻ là đường cùng, nhưng họ không thể bỏ cuộc.

“Cứ coi như là liều một phen vì chính mình đi.” Ngô Tứ Ý cũng phụ họa bên cạnh, đây là vì tính mạng của chính mình, họ nhất định phải kiên trì.

Sợ hãi tại chỗ không giải quyết được vấn đề gì, chỉ có thể nhìn về phía trước.

Mọi người đều gật đầu đồng tình, sắp xếp lại cảm xúc, tiếp tục tìm lối ra trong hang động này.

Những khúc quanh ở đây thật đáng sợ, họ đi chưa được bao lâu đã cảm thấy mình bị chóng mặt.

“Tôi cảm thấy chóng mặt quá, hơi muốn nôn.” “Tôi cũng vậy, đường ở đây thật sự không phải dành cho người đi, hoàn toàn không thể phân biệt rõ ràng.” “Bây giờ phải làm sao, không thể cứ đi mãi thế này chứ.” “Rốt cuộc có tận cùng không vậy, sao lại khiến người ta khó chịu đến thế.” Các thành viên đội khảo cổ từng người kêu ca vì

khó chịu.

Trương Minh Văn cũng cảm thấy không khỏe, nên yêu cầu cả đội đi chậm lại, từ từ tiến về phía trước.

Nhưng họ không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng là do thể lực không đủ mà ra.

"Chúng ta nghỉ một lát đi, tôi cảm thấy trời đất quay cuồng." "Đúng vậy, thật sự quá khó chịu, có thể cho tôi ngồi một lát không." Các thành viên lần lượt nói.

"Đều khó chịu như vậy, không phải là bị bệnh quái lạ gì rồi chứ." "Nhưng trước đó đều khỏe mạnh, sao đột nhiên lại bị nhiễm bệnh?" "Tôi nghĩ là vấn đề của cái hang động này, chẳng lẽ là virus?" "Khó khăn lắm mới vượt qua ảo cảnh, đừng có làm ra mấy trò quái quỷ này nữa." "Hy vọng đội khảo cổ có thể bình an trở ra, tôi đã không cầu mong gì nữa." Những người trong livestream thấy đội khảo cổ bị hành hạ như vậy, đều có chút không đành lòng.

Đội khảo cổ ngồi xuống đất, nghỉ ngơi một lúc.

Nhưng sắc mặt mọi người vẫn rất tệ, đi lại đều có chút lảo đảo.

Lúc này mới khiến Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý cảnh giác.

"Cảm giác này không đúng lắm, tôi cũng cảm thấy rất chóng mặt, nếu là vấn đề thể lực, trước đó đi lâu như vậy cũng không xảy ra tình huống này." Ngô Tứ Ý nghi ngờ nói.

"Không rõ, hình như chỉ sau khi vào hang động này mới xuất hiện vấn đề như vậy." Trương Minh Văn gật đầu đáp.

"Mấy vị giáo sư có ý kiến gì về chuyện này không?" Tuy không mong đối phương đưa ra ý kiến gì mang tính xây dựng, nhưng mấy vị giáo sư này vẫn có lòng tự trọng.

Họ cũng không thể bỏ qua những người này.

Quả nhiên, họ cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này có thể đường hoàng hỏi Tần An.

“Tiểu ca, anh có ý kiến gì không?” Tần An không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn tình hình của họ.

Sau đó nhấc chân bước về phía trước.

“Hả?

Đi trước rồi sao?” Mọi người đều ngơ ngác nhìn hành động của Tần An.

Vốn tưởng hắn đang tìm thứ gì đó, nhưng không ngờ.

Tần An vừa rẽ qua một lối đi đã biến mất.

“Kỳ lạ, chẳng lẽ hắn không chóng mặt sao?” “Đi đâu vậy, không phải thấy đội khảo cổ quá phiền phức nên chuồn rồi chứ.” “Sao có thể, tiểu ca tuy ít nói trên suốt chặng đường này, nhưng lần nào mà không ra tay giúp đỡ.” “Đúng vậy, tôi cũng nghĩ tiểu ca không phải người như thế.” Những người trong livestream cũng mù mờ, nhưng số người nghi ngờ hắn thì không nhiều.

“Tại sao lại biến mất?” Trương Minh Văn sau khi sững sờ vài giây, yếu ớt hỏi.

Ngô Tứ Ý lắc đầu, biểu thị mình cũng không biết.

“Ở đây cũng không thể tự mình bỏ chạy được chứ.” Thành viên đội khảo cổ nghĩ vậy, ngay cả chính mình cũng không tin.

Nhưng may mắn thay, Tần An rất nhanh đã quay lại.

“Mọi người đã đỡ hơn chưa?” Tần An cũng không giải thích tại sao lại ra ngoài, vừa quay lại đã hỏi thẳng.

Các thành viên đội khảo cổ ôm đầu.

Cảm thấy không nghiêm trọng như trước, liền gật đầu.

“Vậy thì cố gắng chịu đựng một chút, đến đó sẽ đỡ hơn.” Tần An nói xong liền đi về phía trước, những người còn lại theo sau hắn.

“Hóa ra là đi thăm dò đường à.” “Tôi đã nói tiểu ca không phải người như vậy mà.” “Cũng không biết có phát hiện ra manh mối gì không, tò mò quá.” “Thế nhưng cũng phải đợi đội khảo cổ thoát khỏi nguy hiểm đã chứ.” Thấy Tần An bình an trở về, không khí trong livestream cũng nhẹ nhõm hơn một chút.

Đội khảo cổ theo sau Tần An, lặng lẽ đi.

Con đường mà Tần An dẫn đi đều là những con đường khá rộng rãi, họ đi có vẻ cũng không còn chóng mặt như vậy.

“Tiểu ca, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Trương Minh Văn cảm thấy mình đỡ hơn, đi đến bên cạnh Tần An hỏi.

“Là do Vẫn Thiết, nơi nào càng hẹp, ảnh hưởng càng lớn.” Tần An giải thích.

“Cái này, sẽ có ảnh hưởng gì không?

Chỉ là sẽ liên tục làm tăng mức độ chóng mặt?” Ngô Tứ Ý hỏi ra trọng điểm.

Tần An nghe xong lời này dừng lại một chút, rồi mới nói.

“Cảm thấy chóng mặt chỉ là một loại triệu chứng, ảnh hưởng của Vẫn Thiết ở đây không chỉ dừng lại ở đó.” “Nó, có khả năng sẽ thay đổi gen của chúng ta, còn nguy hiểm hơn cả virus.” Tần An chỉ nói đơn giản một chút.

Vài người sắc mặt lập tức tái nhợt.

Thay đổi gen là vấn đề căn bản, ai cũng không biết sẽ xảy ra

chuyện gì.

"Đừng quá lo lắng, chúng ta có lẽ vẫn chưa đạt đến mức độ đột biến gen." "Dù sao thời gian vào những lối đi hẹp cũng không quá lâu, sau này cứ đi theo đường lớn đi." Tần An nhìn sắc mặt khó coi của đội khảo cổ, cuối cùng vẫn bổ sung vài câu.

Bất kể là an ủi hay là sự thật, đoạn lời này của Tần An ở một mức độ nhất định, đã có tác dụng "định hải thần châm".

Đội khảo cổ quả thật không còn hoảng loạn như vậy nữa.

Tất cả các con đường tiếp theo đều chọn đi theo lối rộng.

Sau khi đi hơn hai ngày, đúng lúc mọi người định nghỉ ngơi tại chỗ.

Bỗng nhiên cảm thấy mặt đất rung chuyển một trận.

Đối với những người đã từng trải qua trước đây, Ngô Tứ Ý lập tức phản ứng lại.

"Là con đại xà đó, con đại xà đó xuất hiện, mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng." Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều rút vũ khí ra.

Nhưng phạm vi chấn động quá lớn, không thể xác định đại xà sẽ chui ra từ lối đi nào.

Chương 129

Nên họ đều vây thành một vòng tròn, chú ý đến từng lối đi.

“Đừng có làm loạn như vậy.” Tần An nghe động tĩnh này lại ung dung, nói với đội khảo cổ.

“Anh đang nói gì?” Mọi người rất bất mãn với lời nói này của hắn, hiện tại đang đối mặt với kẻ địch lớn, sao hắn có thể nói ra lời như vậy, còn tỏ vẻ không quan tâm.

“Tất cả dựa vào tường mà đứng, đừng phát ra tiếng động, tốt nhất là nín thở.” Tần An phớt lờ ánh mắt trách móc của đối phương, bình tĩnh nói.

“Chúng ta không đánh lại đại xà, mau nghe lời tiểu ca.” Ngô Tứ Ý biết đây là cách làm lần trước, tuy đơn giản nhưng hiệu quả.

Việc con đại xà sắp bò tới khiến đội khảo cổ có chút hoảng loạn.

Đến nỗi họ quên mất rằng trước đó là nhờ có Tần An giúp đỡ mới vượt qua được nguy hiểm.

Sau khi nghe lời Ngô Tứ Ý, họ mới phản ứng lại.

“Xin lỗi.” Các thành viên đội khảo cổ xin lỗi vì sự mất bình tĩnh của mình.

Tần An không trả lời, thật ra thì, điều này cũng không có gì đáng bận tâm.

“Xì xì xì.” Tiếng đại xà lè lưỡi vô cùng lớn.

Tuyệt đối không kém gì tiếng hang động sụp đổ.

“Đừng nói chuyện, nó đến rồi.” Trương Minh Văn nhỏ giọng nhắc nhở một câu, tất cả mọi người đều im lặng.

Trước đó chỉ có một số ít người từng tiếp xúc gần với đại xà.

Nên vẫn còn phần lớn người trong lòng căng thẳng.

Đuôi là thứ đầu tiên xuất hiện trong mắt mọi người.

Trong một hang động trông rất lớn.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng con xà này có lẽ đã đi về hướng khác.

Có lẽ ngay cả các thành viên đội khảo cổ cũng không ngờ, con cự xà này lại linh hoạt đến vậy.

Nó chỉ quặt một vòng, khi đội khảo cổ còn chưa kịp thở.

Thân thể khổng lồ đã chui ra từ một hang động khác.

"Xì xì xì." Con xà vẫn đang lè lưỡi.

Đây là tín hiệu gặp nguy hiểm hoặc sắp tấn công.

Tần An đứng một bên, cảm thấy con đại xà so với trạng thái trước đó.

Hình như trở nên sốt ruột hơn không ít.

Rõ ràng không phải vì thường xuyên phát hiện ra họ.

Đối với loại quái vật khổng lồ này, loài người trước mặt nó, giống như kiến vậy.

Hoàn toàn không đáng nhắc đến, thậm chí không cần để vào mắt.

Nhưng nó đã sống ở đây lâu đến vậy.

Còn có chuyện gì đáng để nó kiêng kỵ hoặc chú ý nữa không?

Tần An cúi đầu trầm tư, giây tiếp theo cảm nhận được cảm giác đại xà đến gần.

Khí tức đó vô cùng quen thuộc, Tần An thả chậm hơi thở.

Đại xà cũng không tấn công họ, nó cứ quanh quẩn không ngừng trong lối đi.

Giống như đang tìm thứ gì đó.

“Con xà này rốt cuộc đang làm gì, muốn đánh muốn đi thì nhanh lên, cứ thế này khó chịu chết mất.” “Ông đúng là điển hình của loại đứng nói chuyện không đau lưng, đội khảo cổ chưa chắc đã nghĩ như vậy.” “Đánh thì không có phần thắng, cứ giằng co thế này, biết đâu còn có cơ hội.” “Nhưng ở đây lâu quá sẽ có vấn đề đó.” “Trạng thái của con xà này trông không đúng lắm, có chuyện gì xảy ra sao?” Những người trong livestream thì có chút không kiềm được, hy vọng con xà này có thể nhanh chóng rời đi.

Số lần con xà này xuất hiện thực sự quá nhiều, mỗi lần đều có thể mang đến cho trái tim họ một kích thích khác thường.

Vì vậy các netizen đều không mấy thích.

Tần An nắm chặt chuôi đao, trong lòng nghĩ, nếu con xà này dám làm loạn.

Hắn sẽ nhanh chóng chém xuống, không cho xà cơ hội tấn công.

Đạo lý tiên hạ thủ vi cường này hắn vẫn rõ.

Hơn nữa nếu hành động không nhanh, những thành viên đội khảo cổ này có lẽ lại gây ra rắc rối gì đó.

Nhưng con xà không làm gì thừa thãi.

Hình như căn bản không cảm nhận được Tần An và những người khác vậy.

Chỉ thò đầu ra quan sát từng lối đi.

Bỗng nhiên, đại xà thẳng đứng thân mình, giống như cảm nhận được điều gì đó.

Trông có vẻ hưng phấn, lè lưỡi bò về phía sâu nhất của một hang động.

Các thành viên đội khảo cổ đợi đến khi không còn thấy cả đuôi xà, mới tập trung lại với nhau.

“Tôi cảm thấy con xà đó không ổn.” Trương Minh Văn mở lời trước.

“Đúng vậy, lúc đầu cảm xúc rất bồn chồn, sau đó như được xoa dịu, liền trực tiếp rời đi.” Ngô Tứ Ý thấy Trương Minh Văn cũng cảm nhận được, liền không ngần ngại nói.

“Có gì không ổn?

Mấy người cũng đâu phải đồng loại của nó, còn có thể hiểu được cảm xúc của đối phương sao?” Tiểu Vương mặt đầy ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu chuyện gì.

Ngô Tứ Ý và Trương Minh Văn cũng không trả lời cô, chỉ hỏi Tần An: “Tiểu ca, anh nghĩ sao?” Tần An lắc đầu, biểu thị mình cũng không rõ lắm.

Họ có chút thất vọng, nhưng vẫn phải gọi những người khác tiếp tục tiến lên.

Còn ở một phía khác, con xà nhân sau khi thoát khỏi sự truy đuổi của Tần An và những người khác.

Liền rẽ vào một lối đi quen thuộc của mình.

Hắn có chút nghiến răng ken két, nếu không phải Tần An xuất hiện trong đội ngũ.

Hắn đã có cơ hội rất lớn để dẫn đối phương đến Phong Đô Thành, một mẻ diệt sạch.

Nhưng bây giờ cũng gần như vậy, chỉ cần có thể thả thi binh ở

đây ra, họ cũng sẽ không sống được bao lâu.

Xà nhân cười âm hiểm, đến trước cổng Phong Đô Thành.

Vô số bàn tay vẫn đang giãy giụa ở đó, cánh cửa rất nhanh sẽ được mở ra.

Chỉ còn thiếu bước cuối cùng của xà nhân.

Khi cổng Phong Đô Thành mở ra, trong đầu hắn đã hiện ra cảnh đội khảo cổ bị cắn xé.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, hắn cảm thấy một trận choáng váng.

Hắn bị tấn công.

Xà nhân vô thức nghĩ là Tần An đã đuổi kịp, nhưng kết quả lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Ý thức còn sót lại vừa nhìn thấy bóng dáng này, xà nhân liền trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin được.

"Ngươi, sao lại biến thành thế này?" Không kịp suy nghĩ nhiều, não xà nhân trống rỗng, bất tỉnh.

Thi binh Phong Đô Thành, không vì xà nhân bất tỉnh mà bị ảnh hưởng, vẫn tiếp tục chen chúc tràn ra từ cổng.

"Chúng ta phải đi lối này." Bóng dáng đó rất giống xà nhân, chỉ là giọng nói sắc nhọn hơn.

Hắn dẫn dắt những thi binh này đi vào Vẫn Thiết.

Đối với đội khảo cổ, hang động Vẫn Thiết gây ảnh hưởng không nhỏ, nhưng đối với thi binh lại hoàn toàn vô dụng.

Bởi vì những thi binh này là xác chết.

Chương 130

Không có ý thức kiến tạo ảo cảnh, chỉ có tư tưởng chém giết.

Cũng không tồn tại lo lắng về biến dị gen.

Vì vậy Vẫn Thiết hoàn toàn không có tác dụng với họ.

Và vì thế họ đi lại bên trong thông suốt không trở ngại.

Đội khảo cổ vẫn chưa biết mình đang ở bờ vực nguy hiểm.

Vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi đi không biết bao nhiêu lối đi, họ nhìn thấy một mộ thất.

Nhưng cánh cửa này lại bị phong rất chặt, các thành viên đội khảo cổ đẩy rất lâu cũng không đẩy ra được.

"Trong này chắc chắn không thiếu bảo bối." "Biết đâu là nơi cất giữ bí mật cuối cùng của Tây Vương Mẫu." "Nếu đúng là vậy, thì một cánh cửa chắc không đủ, nhất định phải có cơ quan trùng trùng điệp điệp chứ." "Nhìn cũng không tinh xảo, thật sự sẽ ở một nơi như thế này sao?" "Chính vì không bắt mắt nên mới an toàn đó." Những người trong livestream còn chưa mở cửa đã bắt đầu suy đoán về những thứ bên trong.

"Phải làm sao?" Các thành viên đội khảo cổ nhìn về phía Trương Minh Văn.

Trương Minh Văn lại lặng lẽ nhìn về phía Tần An.

"Ở đây." Tần An tiến lên, từ một bên cửa kéo ra một sợi dây xích kẹp chặt, vô cùng nhỏ.

Cắt đứt sợi dây xích đó, việc mở cửa trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Đội khảo cổ vừa đẩy cửa ra, bên trong đã có một mùi hôi thối đến buồn nôn.

Mặc dù đã trải qua hàng ngàn năm, nhưng vẫn còn chút tàn dư.

"Đây là đâu?" Các thành viên đội khảo cổ hoàn toàn bị chấn động.

Bên trong treo rất nhiều thi thể người và động vật.

Đều là tàn khuyết không nguyên vẹn, còn rất nhiều chi thể bị vứt trong những hố kỳ quái.

Chất lỏng bên trong rất nhớt, tỏa ra một mùi hôi thối kinh tởm.

Không biết có tác dụng gì.

Còn có một hố không nhỏ, phần thân trên và thân dưới của người và các loại động vật, được khâu nối xen kẽ vào nhau.

Sắp xếp ngay ngắn trong hố.

Đại đa số đều là đuôi rắn ghép với thân người, chỉ là vết thương trên đó không đồng nhất, trong đó hình như còn khâu nối thêm thứ gì đó.

Rất nhiều cái trông thì thân người quá béo phì, hoặc quá gầy yếu.

Rất nhiều cái khó có thể nhận ra hình dạng con người.

Có thể thấy những thi thể này trước đó đã phải chịu không ít tra tấn.

Một số thành viên đội khảo cổ tâm lý không được tốt lắm, nhìn thấy những thứ này liền không chịu nổi.

Chạy đến cửa nôn khan một trận.

Tần An biết những thứ bên trong, chỉ đứng ở cửa nhìn.

Ngũ Thập Ngũ theo sát Tần An, vì vậy cũng không đi vào.

"Tôi còn tưởng sẽ thấy nhiều bảo bối lắm chứ, chán ngắt." "Lực

xung kích của những thứ này còn chưa đủ lớn sao?

Anh lại còn thấy chán." "Chỗ này đáng sợ quá, xem xong chắc cả tuần này tôi sẽ gặp ác mộng mất." "Tây Vương Mẫu độc ác quá, chuyện này bà ta cũng làm được, quả thật không coi người là người mà." Những người trong livestream không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng kích thích đến vậy, đạn mạc bắn ra vô cùng dày đặc, muốn che đi cảnh tượng kinh hoàng này.

"Đây là mộ bồi táng sao?

Khẩu vị của Tây Vương Mẫu đúng là độc đáo thật." Trương Minh Văn rõ ràng cũng không ngờ, ngập ngừng nói.

"Đây không phải mộ bồi táng gì cả." Ngô Tứ Ý nhìn những chữ khắc trên tường nói.

"Cái gì?" Trương Minh Văn không phản ứng kịp.

Nhiều thi thể như vậy, không phải mộ bồi táng thì còn là gì.

"Đây là nơi Tây Vương Mẫu làm thí nghiệm." Ngô Tứ Ý cảm thấy mình đã cố gắng hết sức để kiểm soát cảm xúc, nhưng giọng ông ta vẫn còn run rẩy.

"Thí nghiệm?

Không phải là thí nghiệm trường sinh chứ?" Trương Minh Văn từ lời nói của ông ta cũng phản ứng lại.

"Dùng nhiều người sống như vậy để làm thí nghiệm ư?" Hoắc Băng nghe thấy lời này, không thể kiểm soát được mà nâng cao giọng, khiến tất cả mọi người đều nghe thấy câu nói đó.

Quả nhiên đủ tàn nhẫn, đó là phản ứng đầu tiên trong lòng mọi người.

Vậy rốt cuộc có thành công không?

Đó là nghi vấn thứ hai của tất cả mọi người.

“Anh nhìn thấy gì từ trên đó?” Một vài người phản ứng không quá lớn của Trương Minh Văn đi qua.

Hỏi Ngô Tứ Ý vẫn đang nhìn tường.

“Có rất nhiều chữ không nhận ra, miễn cưỡng có thể nhận ra một chút.” Ngô Tứ Ý đáp, vẫy tay gọi Tần An lại.

“Tiểu ca, phải làm phiền anh đến xem rồi.” Tần An không từ chối, cùng Ngũ Thập Ngũ đi tới.

“Đây là phòng thí nghiệm trường sinh của Tây Vương Mẫu, căn cứ vào thí nghiệm của bà ta và những ghi chép tìm được, khả năng lớn nhất là dùng rắn làm vật trung gian.” “Rồi phối hợp với tác dụng của Vẫn Thiết và một số thứ lộn xộn khác, chỉ cần phối hợp đúng cách, là có thể thực hiện trường sinh.” Tần An sau khi xem xong nói.

“Tức là trường sinh đã thành công sao?” Các thành viên đội khảo cổ nghe thấy lời này đều vô cùng kinh ngạc, họ vốn tưởng đây chỉ là chuyện viển vông.

“Trường sinh hóa ra đã được tổ tiên thực hiện từ rất nhiều năm trước rồi.” “Chẳng lẽ khoa học kỹ thuật của chúng ta đang đi lùi sao?

Sao chúng ta lại không tìm ra cách trường sinh.” “Dù có thể trường sinh thì cái giá phải trả cũng rất lớn, đều sẽ biến thành nửa người nửa rắn, vừa nghĩ đến đã nổi da gà rồi.” “Nhưng trong truyền thuyết Nữ Oa chẳng phải cũng là nửa người nửa rắn sao?

Điều này có lẽ không phải là không có căn cứ.” Những người trong livestream vừa nhìn thấy lời này, lập tức không còn bình tĩnh nữa.

Các chuyên gia của phòng bá đạo cũng vô cùng kích động, nếu thật sự có thể biết được bí mật trường sinh, biết đâu tuổi thọ con người có

thể kéo dài rất nhiều.

Họ sẽ không còn bị ràng buộc bởi tuổi thọ hữu hạn nữa.

"Ở đây cũng không ghi lại phương pháp cụ thể, những thứ quan trọng nhất không phải những cái này." Câu nói này của Tần An đã dập tắt ngọn lửa vừa nhen nhóm trong lòng họ.

"Quan trọng là gì?" Hoắc Băng buột miệng hỏi, rồi có chút hối hận vì đã hỏi ra.

Phương pháp trường sinh này đã có, nhưng nếu thật sự được công khai, là tốt hay xấu cho nhân loại, vẫn chưa thể biết được.

Nên thận trọng hơn một chút.

"Trên đó thật sự không ghi." Tần An nhún vai.

Không khí rơi vào cảnh khó xử, không ghi thật sao?

Mọi người đều nghi ngờ.

"Mặc dù không ghi chìa khóa trường sinh, nhưng có ghi địa điểm thăng thiên trường sinh của Tây Vương Mẫu." Ngũ Thập Ngũ bên cạnh đã phá vỡ sự khó xử này.

Tiện thể dẫn chủ đề sang một hướng khác.

"Là ở trong Thiên Cung, chính là Thiên Cung biến mất mà các người vẫn luôn canh cánh." Các thành viên đội khảo cổ nghe thấy lời này mắt sáng rực.

Nếu có thể tìm thấy Thiên Cung biến mất, thì cũng có thể đối thoại với người cổ đại hàng nghìn năm trước rồi.

Đây chắc chắn là một tin lớn.

"Còn nữa," Ngũ Thập Ngũ cố ý dừng lại.

"Cùng với Tây Vương Mẫu đi vào, còn có một người, các người

đoán là ai?" "Là Chu Mục Vương." Ngô Tứ Ý trả lời thẳng thừng, ông ta nhận ra mấy chữ này.

Ngũ Thập Ngũ lắc tay, bị người khác nói ra ngay lập tức, thật sự chẳng còn gì thú vị.

"Đây là thật sao?" Có người nhìn tường lầm bầm.

Những điều vốn dĩ luôn cho là hư vô mờ mịt, giờ đây được ghi chép chân thực, vẫn cảm thấy có chút không thật.

Chương 131

Các thành viên đội khảo cổ dưới sự sắp xếp của Trương Minh Văn, bắt đầu nghiên cứu mộ thất này.

Từ những thi thể khắp nơi và những chữ viết trên tường.

Tần An đi vòng quanh mộ thất, không để mắt đến những thứ quan trọng này.

"Xé rách." "Đông đông đông." Một trận âm thanh kỳ lạ vang lên.

Các thành viên đội khảo cổ lập tức đứng dậy, rút vũ khí ra.

"Xảy ra chuyện gì?" Trương Minh Văn hỏi.

"Là thi binh, con xà nhân kia đã thả chúng ra rồi." Tần An vẻ mặt nghiêm túc nói, tính cơ động của những thi binh này, nhanh hơn rất nhiều so với hắn tưởng tượng.

Mọi người đều nghiêm chỉnh chờ đợi, chuẩn bị đón đỡ đợt tấn công của thi binh.

Từ hành động của đội khảo cổ, có thể thấy họ rất coi trọng căn phòng này.

"Nghe động tĩnh này, số lượng thi binh chắc chắn không ít." "Ngươi thử nghĩ xem những quan tài đã thấy trước đó ở Phong Đô Thành, thi thể có thể không nhiều sao." "Đội khảo cổ có trụ nổi không?

Sức chiến đấu của những người đó không thể dùng trình độ bình thường để phán đoán được." "Chỉ là những thứ ở đây cũng rất quan trọng, chắc chắn không dễ dàng bỏ cuộc." "Lưu được núi xanh, không lo không có củi đốt, vẫn nên rút lui đi." Những người trong livestream chỉ nghe thấy động tĩnh này đã có chút sợ hãi, cảm thấy sự an nguy

của đội khảo cổ quan trọng hơn.

Liên tục phát đạn mạc khuyên họ nhanh chóng rời đi.

Tần An không rút Hắc Kim Cổ Đao ra, mà đi đến một bên, mở một lối đi ẩn.

“Mau rời đi, đây không phải thứ các người có thể đối phó được.” Tần An trầm giọng nói.

“Mau vào đi.” Trương Minh Văn cũng không do dự, ra lệnh cho các thành viên.

Tuy rất tiếc nuối nơi này, nhưng Tần An đã nói như vậy, thì điều đó có nghĩa là thật sự không còn cách nào khác.

Những người khác cũng vâng lời, nhanh chóng chui vào rời đi.

Nhưng rất nhanh động tĩnh này đã biến mất.

Họ không nghe thấy nữa tưởng rằng không sao, định quay lại.

“Đừng quay lại, mau đi về phía trước.” Tần An quát từ phía sau.

Những người đi trước đành bất lực đi về phía trước.

Cấu trúc hang động ở đây rất đặc biệt, âm thanh không phải lúc nào cũng xuất hiện.

Lúc lớn, lúc nhỏ, rất dễ gây ra ảo giác.

Nhưng đối với ngũ quan nhạy bén của Tần An, điều này không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào.

Hắn nắm rõ động tĩnh của đối phương như lòng bàn tay.

Tần An rút Hắc Kim Cổ Đao, nghiêm chỉnh chờ đợi.

Hắn thấy những người khác đều đã đi được một đoạn đường, mới chui vào.

Từ lối đi phía dưới khom người đi không lâu, lại tiến vào một

không gian rộng rãi.

"Sắp tới rồi." Các thành viên đội khảo cổ còn chưa kịp thở phào, thi binh phía sau đã tiếp cận.

Nhưng họ hiện tại lại đi vào một ngã rẽ.

"Đi đâu?" Các thành viên đội khảo cổ hỏi.

Hắc Kim Cổ Đao của Tần An đã va chạm với kiếm đồng, phát ra âm thanh chói tai.

"Tùy tiện đi, mau chạy đi." Ngô Tứ Ý hét lớn, cầm đao đi đoạn hậu phía sau.

Các thành viên đội khảo cổ biết thi binh đã đuổi kịp, đều không dám chậm trễ, tùy tiện chọn một con đường rồi xông vào.

Vài người có khả năng chiến đấu ở phía sau không ngừng ngăn cản, mới miễn cưỡng làm chậm bước chân của thi binh.

Chỉ là số lượng thi binh thực sự quá nhiều, Ngô Tứ Ý và những người khác ước tính cũng không thể trì hoãn quá lâu.

"Tại sao không thấy xà nhân lần trước?" Tần An nói, ánh mắt hắn vẫn luôn ở trong đội ngũ thi binh.

Theo lý mà nói, chỉ khi dưới sự kiểm soát của xà nhân.

Những thi binh này mới có tốc độ nhanh như vậy, có thể đuổi kịp.

Nhưng hắn hoàn toàn không thấy bóng dáng xà nhân đó.

Điều này thực sự quá bất thường.

"Có phải ở phía sau không?" Ngô Tứ Ý hỏi bên cạnh.

Tần An lắc đầu, hiệu quả ở phía sau sẽ giảm đi rất nhiều, xà nhân này không có thực lực đó.

"Ở đây còn có xà nhân khác không?" Ngũ Thập Ngũ hỏi.

Nhưng nếu là hắn...

Tần An được Ngũ Thập Ngũ nhắc nhở như vậy, thì lại nhớ ra xà nhân đã từng gặp trước đó.

Chỉ là hắn có lẽ đã chết từ lâu rồi.

Mấy người họ vừa đánh vừa rút lui, hang động ở đây tuy lớn, nhưng đối mặt với sự tràn vào quy mô lớn như vậy.

Vẫn ở một mức độ nhất định hạn chế hành động của họ.

Ngô Tứ Ý đang chém giết, bỗng nhiên trong đội ngũ khổng lồ, thoáng thấy một bóng dáng quen thuộc.

"Tiểu ca anh nhìn kìa, kia có phải xà nhân không." Tần An nghe lời Ngô Tứ Ý, vội vàng nhìn qua.

Người đó quả thật là thân người đuôi rắn, chỉ là dung mạo không giống lắm với người đã gặp trước đó.

"Thế mà còn có xà nhân thứ hai?

Rốt cuộc đã tạo ra bao nhiêu vậy chứ." "Khoan đã, mọi người có thấy con xà nhân này trông quen mắt không?" "Tốc độ di chuyển nhanh như vậy mấy người cũng nhìn rõ sao." "Ngốc à, công nghệ cao để làm gì?

Chụp màn hình rồi chỉnh nét chút là nhìn thấy ngay thôi." "Hình như là xà nhân trước đó đứng trên con cự xà đi ra ấy, hắn lại quay lại rồi sao?" "Vậy thì trước đó là ảo giác à?" "Vậy đây là ai, là thân phận gì, xin hãy cho biết." Những người trong livestream nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc này, đều vô cùng tò mò.

Ngô Tứ Ý cũng hỏi ra câu hỏi này.

"Xà nhân này là con trai của Tây Vương Mẫu, ước tính là sau khi thí nghiệm thành công liền để con trai mình cũng biến thành người

trường sinh, như vậy có thể thủ ở đây lâu dài.” Tần An giải thích.

Như vậy cũng có thể giải thích được, tại sao xà nhân kia không có ở đây, mà tốc độ di chuyển của những thi binh này vẫn nhanh như vậy.

Dù sao con trai của Tây Vương Mẫu này có thực lực mạnh hơn rất nhiều so với kẻ trước.

“Tây Vương Mẫu này cũng quá độc ác, thế mà ngay cả con trai ruột của mình cũng không tha.” “Đó là góc nhìn của anh thôi, biết đâu người ta còn cho đó là chuyện tốt.” “Để con trai mình thủ mộ, còn mình thì đi Thiên Cung vui vẻ, anh gọi đó là chuyện tốt sao?” “Bà ta dùng nhiều người làm thí nghiệm như vậy, trái tim chắc hẳn đã chai sạn từ lâu rồi, làm sao còn quan tâm có phải con trai mình không.” Những người trong livestream nghe Tần An giải thích, đều bắt đầu tố cáo Tây Vương Mẫu độc ác.

“Họ rốt cuộc có hết không vậy, tôi sắp không trụ nổi nữa rồi.” Thành viên đội khảo cổ phía trước bi ai nói.

Thực ra những người đoạn hậu phía sau đều đã mệt lử.

Hầu như đều là theo bản năng mà vung đao.

Những thi binh mà họ đối mặt, giết hết đợt này lại có đợt khác bổ sung.

Số lượng nhiều đến mức không thể giết hết.

Cứ thế này không phải là cách, phải thử xem có thể giao tiếp với những thi binh này không.

Tần An nghĩ trong lòng.

Dù thể lực của hắn có tốt đến mấy, cũng không chịu nổi kiểu chiến tranh tiêu hao vô ích này.

Tần An dùng Thông Minh Ngữ thử rất nhiều lần, đối phương vẫn bất động.

Những thi binh này đã hoàn toàn mất đi ý thức, chỉ hành động theo mệnh lệnh của xà nhân.

“Không đúng, những binh lính này được huấn luyện thành quân đội, vậy thì phải nghe lời chứ.” “Số lượng khổng lồ như vậy, nếu không có chút ý thức nào, thì phải kiểm soát bằng cách nào?

Làm sao có thể đảm bảo họ không mất kiểm soát?” Tần An vừa chiến đấu vừa suy nghĩ.

Chương 132

Căn nguyên vấn đề vẫn nằm ở xà nhân không xa.

Khóe mắt Tần An đảo qua, ánh mắt vô tình nhìn thấy xà nhân không ngừng điều khiển thi binh.

Hắn lại không thấy xà nhân này động thân mà chỉ ở phía sau ra lệnh.

Nhưng, xà nhân đó cũng không ngốc, trốn ở phía sau cũng không mạo hiểm tiến lên.

Nhiều thi binh như vậy chắn trước mặt Tần An, căn bản không có cách nào tiếp cận xà nhân.

"Tiểu ca, có cách nào một lần vĩnh viễn ngăn chặn những thi binh này không?" "Tôi cảm thấy đã đến giới hạn rồi." Ngô Tứ Ý thở hổn hển nói bên cạnh.

Ngũ Thập Ngũ ở phía khác tuy không nói gì, nhưng nhìn cũng sắp không trụ nổi nữa rồi.

Tần An lắc đầu, hắn lúc này có chút chóng mặt.

Có lẽ là di chứng Vẫn Thiết phát tác rồi.

Ngoài việc tiêu diệt thi binh trước mắt, không có ý tưởng hay nào khác.

Bất đắc dĩ, Ngô Tứ Ý đành cầu cứu Tần Ly.

"Tiểu Ly, hiện tại đang lúc nguy cấp, em có cách giải quyết nào không?" Giọng nói của ông ta vô cùng khẩn cấp, có thể thấy thật sự đã bị dồn vào đường cùng.

"Giáo sư Ngô, phương pháp xà nhân kiểm soát thi binh là xà phù,

chỉ cần lấy được cái đó là được rồi.” Tần Ly nói ngắn gọn, chỉ ra trọng điểm.

“Đúng rồi, chìa khóa là xà phù.” Sau lời nhắc nhở của Tần Ly, Tần An chợt nhớ ra còn có thứ này.

Vừa nãy quá nóng vội cộng thêm chóng mặt, đã quên mất một chuyện quan trọng như vậy.

“Xà phù là gì?

Bây giờ nó ở đâu?” Ngô Tứ Ý biết được cách giải quyết, nhưng vẫn mù mờ.

“Thứ đó nhất định phải ở gần thi binh mới có thể sử dụng, ứng cai tựu tại xà nhân đích thân thượng.” Tần An khẳng định nói.

Sau đó, Tần An kích hoạt Bạch Kim Đồng, quan sát một chút vị trí địa lý phía trước và phía sau.

Sau khi đã nắm rõ trong lòng, Tần An có kế sách.

“Mọi người rẽ sang trái.” Tần An hét lên.

Lúc này cũng không ai quản tại sao lại đi về phía trái.

Vừa nghe thấy lời Tần An, liền ào một nhóm xông vào lối đi bên trái.

“Lát nữa sẽ xuất hiện hai lối đi rất giống nhau.” “Các người cứ đi sang trái trước, rồi rẽ phải, chắc là có thể cắt đuôi chúng.” Tần An nói với Ngô Tứ Ý ở phía sau.

“Lát nữa Mạc Kim Giáo Úy đoạn hậu, anh qua đó dẫn họ đi.” Ngô Tứ Ý nghe xong ý tưởng của Tần An thì hỏi.

“Vậy anh phải làm sao?” “Tôi dẫn dụ chúng đi.” Tần An nói.

Ngô Tứ Ý nghe xong lập tức phản đối.

“Không được, nguy hiểm quá.” Tần An cười bất lực một tiếng, nói: “Xà phù nhất định phải lấy được, nếu không hôm nay chúng ta ai cũng đừng hòng ra khỏi đây, đông người không tiện, tôi một mình đi mai phục, không vấn đề gì đâu.” Ngũ Thập Ngũ phía sau muốn nói gì đó.

Bị Tần An chặn lời.

“Anh còn phải ở lại bảo vệ đội khảo cổ, tôi có thể tự lo.” Ngô Tứ Ý vẫn nhíu mày, không nói gì.

Ngay cả khi họ đi theo đề nghị của Tần An.

Vẫn không thể đảm bảo chắc chắn có thể thoát thân an toàn, số lượng thi binh này đủ nhiều, chia làm hai đường không thành vấn đề.

Nếu Tần An khi ẩn nấp mà xuất hiện ngăn chặn thi binh, thì đó là một mình chống vạn quân, dù có thông thiên bản lĩnh, cũng chưa chắc đã thoát thân an toàn.

Huống hồ không ai biết xà phù rốt cuộc trông như thế nào.

Một khi thất bại, thì sẽ là xương cốt không còn.

Ngô Tứ Ý không dám để Tần An mạo hiểm như vậy.

Tuy nhiên điều Ngô Tứ Ý và Ngũ Thập Ngũ không biết là, bố cục của nơi này đối với Tần An mà nói, đã thuộc nằm lòng.

Một mình hắn có thể thoải mái kéo đối phương, đi cùng đội khảo cổ ngược lại là một sự ràng buộc.

“Tôi biết anh đang lo lắng điều gì, tôi chưa tự phụ đến mức đùa giỡn với mạng sống của mình đâu.” “Anh cứ yên tâm làm theo lời tôi nói, còn lại tôi sẽ giải quyết là được.” Tần An vừa đánh vừa nói.

Nghe thấy lời này, Ngô Tứ Ý biết hắn đã hạ quyết tâm, liền không khuyên ngăn nữa, chỉ dặn dò: “Được rồi, vậy anh nhất định phải cẩn

thận một chút.” Tần An gật đầu, cầm Hắc Kim Cổ Đao, chém bay thi binh bên cạnh, nhảy đến trước mặt Ngô Tứ Ý và Ngũ Thập Ngũ.

Nhanh chóng mở ra một khoảng trống rộng.

“Mau đi.” Tần An hét lên.

Ngô Tứ Ý và Ngũ Thập Ngũ cũng không chậm trễ, lùi về phía sau đội khảo cổ.

“Mọi người chạy hết sang phía trái nhất.” Ngô Tứ Ý hét lên phía sau.

Những người đi trước vừa nghe thấy giọng Ngô Tứ Ý, lập tức đổi hướng chạy sang phía trái nhất.

Các netizen nhìn thấy chỉ còn Tần An ở phía sau, có chút kinh ngạc.

“Tiểu ca định làm gì, không phải muốn hy sinh mình để đội khảo cổ thoát thân thuận lợi đó chứ.” “Vừa nãy chẳng phải nói có cách rồi sao?

Chỉ cần lấy được xà phù là được.” “Nhưng thứ này có ở trên người xà nhân hay không còn chưa biết chừng, hơn nữa nữ thần cũng không biết hình dạng cụ thể của thứ này.” “Cảm giác như vẽ vời cho đội khảo cổ vậy, anh nói thế thì cách này nói cũng như không nói.” “Nhưng tiểu ca cũng không thể hy sinh mình chứ, những thi binh đó căn bản không thể giết hết, đây là muối bỏ biển.” Đạn mạc trong livestream lập tức tăng lên, như thể sợ Tần An giây tiếp theo sẽ bị giết, nên đưa ra cảnh báo trước.

Không khí trong phòng bá đạo cũng vô cùng căng thẳng, nếu Tần An thật sự chết, họ cũng không thoát khỏi liên đới.

“Anh trai, có thể đừng có ra vẻ lung tung nữa được không, nguy hiểm lắm đấy.” Tần Ly vẻ mặt lo lắng nhìn màn hình truyền về, cô

không ngờ Tần An lại liều lĩnh đến vậy, dám một mình xông lên cướp.

Tần An cầm đao chặn lối đi mà đội khảo cổ đã rời đi.

Khí tức Kỳ Lân Đạp Hỏa trên người hắn vẫn còn sót lại.

Cùng với thực lực thực sự quá mạnh, trong chốc lát vậy mà thật sự đã ngăn chặn được những thi binh này.

Chỉ là con Kỳ Lân Đạp Hỏa kia hiện tại hắn không thể triệu hồi thêm một lần nào nữa.

Mức tiêu hao thể lực quá lớn, hơn nữa vạn nhất không trụ được quá lâu.

Đối phương sẽ biến thành dao thớt, còn hắn là cá thịt.

Tần An thật sự không dám liều.

"Ngươi quá xem trọng bản thân rồi đấy." Xà nhân vẫn luôn im lặng bỗng nhiên mở miệng nói.

Giọng hắn như thể cổ họng bị xé rách, khè khè rất khó nghe.

Hơn nữa cũng không rõ lắm, có chút ý vị bập bẹ tập nói.

Nếu không phải thính lực của Tần An tốt, e rằng rất khó biết hắn đang nói gì.

Lúc này xà nhân, trên mặt đều là vẻ khinh thường.

So sánh số lượng quá chênh lệch, bất kể Tần An có lợi hại đến đâu.

Xà nhân cũng không tin hắn sẽ thắng.

"Thắng bại chưa phân, ngươi cũng đừng vội phán xét." Tần An đối mặt với lời khiêu khích của hắn một chút cũng không nao núng.

Thậm chí có thể nói, hắn đã có thể dự kiến được sự thất bại của

xà nhân.

“Hừ, chỉ là cuộc chiến của con thú bị cùng đường thôi.” Xà nhân chỉ nghĩ đối phương muốn che chắn cho những người khác rời đi nên mới nói vậy.

Nhưng hắn cũng biết người đàn ông trước mặt này, là người có thực lực mạnh nhất trong đội ngũ.

Nếu có thể bắt giữ và giết chết hắn, thì tất cả những người còn lại đều sẽ trở thành cá trong rọ.

“Đừng mất tập trung đấy.” Giọng Tần An vang lên bên tai xà nhân.

Xà nhân ngẩng đầu, chỉ thấy bóng lưng của Tần An.

“Đuổi theo ta, nhất định phải bắt lấy hắn.” Xà nhân biết mình bị Tần An đùa cợt, lập tức nổi trận lôi đình.

Chương 133

Cũng không để ý đến những người khác, cầm xà phù điều khiển thi binh đuổi theo.

Còn đội khảo cổ dưới sự chỉ huy của Ngô Tứ Ý, đã đi lòng vòng mấy vòng, cắt đuôi được phần lớn thi binh.

Ngô Tứ Ý âm thầm quan sát, mấy lối đi mà Tần An đã nói với ông ta.

Sau khi đi vào đều có thể nhìn thấy nhiều lối đi hơn nữa.

Như vậy dù thi binh có truy kích, cũng chỉ có thể liên tục phân tán sức mạnh.

Không đến mức phải chạy đi chạy lại trong vài hang động.

Sau đó họ chọn cái nào cũng được.

"Có thể thở phào một chút rồi." Ngũ Thập Ngũ và những người khác sau khi tiêu diệt từng thi binh truy đuổi.

Mới cho đội khảo cổ một cơ hội thở dốc.

"Không được thả lỏng cảnh giác, chúng vẫn có khả năng đuổi kịp." Ngô Tứ Ý nói phía sau.

"Tiểu ca đi đâu rồi?" Lúc này mọi người dừng lại, mới phát hiện Tần An không đi theo.

"Hắn, hắn một mình đi mai phục, chuẩn bị cướp xà phù." Ngô Tứ Ý cân nhắc nói.

"Cái gì?!

Đối phương có nhiều binh lính như vậy, hắn không phải đang làm loạn sao?" Trương Minh Văn vừa nghe thấy lời này liền nhảy dựng

lên, la hét đòi quay lại tìm hắn.

"Chúng ta có đi cũng chẳng giúp được gì, chi bằng lo cho bản thân mình, đừng làm hắn phải lo lắng." Ngô Tứ Ý nhanh tay lẹ mắt kéo ông ta lại, khuyên nhủ.

"Không được, hắn…" Trương Minh Văn không bị lời nói như vậy thuyết phục, vẫn định đi.

Hoắc Băng, người ban đầu tưởng không quá bình tĩnh, lúc này lại đứng chắn trước mặt Trương Minh Văn.

"Giáo sư Trương, tôi biết ông đang gấp, muốn đi giúp, nhưng hiện tại đã đi lòng vòng nhiều đường như vậy, dù chúng ta có muốn quay lại cũng không quay lại được." "Hay là cứ lo cho hiện tại đi, nhất định có thể gặp lại tiểu ca, các ông phải tin vào tiểu ca, tin vào tài năng của hắn." Nghe Hoắc Băng nói vậy, Trương Minh Văn mới thôi, nhưng vẫn nói rằng nếu không đợi được Tần An thì sẽ không ra khỏi mộ.

Trương Minh Văn thật sự đã lo xa rồi, Tần An lúc này đang chạy vòng vòng, làm cho thi binh xoay như chong chóng.

Đương nhiên cũng không ngừng thăm dò ranh giới nổi giận của xà nhân.

"Ta nhất định sẽ xé nát ngươi!" Xà nhân giận dữ nói.

Tần An vẫn luôn chờ đợi một cơ hội, có thể tiếp cận xà nhân.

Lần này ở ngã rẽ lại thấy một cơ hội tuyệt vời.

Nhân lúc xà nhân mất tập trung, Tần An từ bên sườn phóng ra, nhảy vào vị trí trung tâm.

Xà nhân chỉ sững sờ một chút, liền nhanh chóng phản ứng lại.

Triệu tập tất cả binh lính vây Tần An lại, chuẩn bị tiêu diệt hắn.

Những người trong livestream nhìn thấy cảnh này, tim đều treo

đến tận cổ họng.

“Nhiều quá vậy, chúng có phải bị phân liệt ra không.” “Lo cho tiểu ca quá, giờ làm sao thoát thân đây.” “Tiểu ca ngàn vạn lần đừng có chuyện gì, chúng tôi còn chờ anh bình an trở về ăn mừng mà.” “Con xà nhân này thật sự quá độc ác, mấy nghìn năm rồi vẫn âm hồn không tan.” Những người trong livestream chuyển hỏa lực sang xà nhân, như thể cứ mắng một trận, đối phương thật sự có thể bị giết chết vậy.

Tần An cũng không phải là kẻ lỗ mãng xông vào, vừa nãy hắn đã nhắm chuẩn xà phù trong tay xà nhân.

Chỉ cần có thể tiếp cận, việc lấy được chắc chắn không thành vấn đề.

Tần An một đao chém bay mấy thi binh trước mặt, giẫm lên chúng, phóng vọt lên.

Chém nghiêng một đao về phía xà nhân, muốn ép hắn phải giao chiến với mình.

Đao của Tần An sắp chém xuống, nhưng xà nhân đối diện vẫn ung dung tự tại.

Nụ cười quỷ dị đó khiến Tần An có chút kinh hồn.

Hắn cảm thấy mình như đang rơi vào một âm mưu nào đó.

“Đinh.” “Ông.” Ngay trước mắt xà nhân, Hắc Kim Cổ Đao của hắn bị một thanh kiếm đồng chặn lại.

Tần An cảm thấy một trận gió âm lạnh quét qua bên sườn.

Trận gió này vừa nhanh vừa mạnh, Tần An giơ đao nghiêng người đỡ.

Nhưng lại bị sức mạnh của đối phương chấn lùi.

Từ phía sau lại thò ra một quyền, Tần An muốn thu đao né tránh,

nhưng vẫn chậm một bước.

Hắn bị đối phương đánh trúng, ngã xuống đất, ho ra mấy ngụm máu tươi.

"Khụ khụ." Hắn dùng đao chống mình đứng dậy, trừng mắt nhìn hai thi tướng xuất hiện trước mặt xà nhân.

Tính sai rồi, mình vẫn còn quá sơ suất.

Tần An nghĩ trong lòng.

Vốn tưởng thi tướng ngồi trong Phong Đô Thành là con duy nhất còn lại.

Nhưng không ngờ xà nhân này, lại còn có thể triệu hồi thêm hai thi tướng từ nơi khác.

"Thế nào, bây giờ ngươi còn dám nói ra lời trước đó không?" Xà nhân cầm xà phù vung vẩy trước mặt hắn, mượn đó để chế nhạo hắn.

"Không ổn rồi, con xà nhân này tìm được viện binh rồi." "Thực lực của thi tướng này quả thật đáng sợ, tiểu ca lần này thật sự nguy hiểm rồi." "Mau chạy đi tiểu ca, đừng có cố gắng nữa, nơi này quá nguy hiểm rồi." "Đúng vậy, mau rời khỏi đây." Những người trong livestream nhìn rõ thi tướng đã đánh trúng Tần An, liền như thể đã dự kiến thất bại của Tần An.

Đều khuyên Tần An mau chóng rời đi, giữ lấy tính mạng trước đã.

Nhưng Tần An không hề có ý định rời đi như vậy.

Vừa nãy chẳng qua chỉ là sơ suất mà thôi, muốn đánh bại hắn, không dễ dàng như vậy.

"Giao xà phù ra đây." Tần An đứng vững thân hình, một lần nữa chủ động tấn công.

Tốc độ của hắn đột nhiên tăng nhanh, quần áo trên cánh tay lập

tức rách toạc.

Lộ ra hình xăm Kỳ Lân bên trong.

“Là Kỳ Lân Đạp Hỏa lần trước.” “Quả nhiên là tiểu ca, đây quả là một kỳ tích.” “Đến nước này rồi mà còn có người không biết sao, sau khi Kỳ Lân Đạp Hỏa xuất hiện, tiểu ca liền biến mất, không phải tiểu ca thì là ai?” “Kỳ Lân Đạp Hỏa này không phải là bản thể của hắn chứ?” “Vậy thì thật sự huyền huyễn rồi, tiểu ca rốt cuộc là người hay quỷ vậy.” Các netizen trong livestream nhìn thấy cảnh này đều cảm khái, đối với việc tiểu ca có thể đánh bại đối phương thì lại có thêm vài phần tự tin.

Ngay cả khi không biến thành Kỳ Lân Đạp Hỏa, nhưng khí thế tỏa ra cũng không phải dạng vừa.

Đối với điều này, xà nhân cảm nhận trực quan, bất giác lùi lại mấy bước.

Nhưng thi tướng lại không có phản ứng gì.

Chúng đã sớm mất đi ý thức, căn bản không ý thức được sự tồn tại của nguy hiểm.

Bất kể khi sống uy phong đến đâu.

Sau khi chết đều chỉ là con rối bị xà phù sai khiến mà thôi.

Tần An cảm khái trong lòng, kiểu trường sinh như vậy rốt cuộc là tốt hay xấu.

“Giết chết hắn.” Xà nhân trong lòng run sợ, nhưng bề ngoài không thể lộ ra, cầm xà phù ra lệnh.

Hai thi tướng ném những thi binh cản đường sang một bên, nhanh chóng xông lên.

Nhưng hiện tại Tần An cũng thực lực tăng mạnh, cộng thêm có

Hắc Kim Cổ Đao gia trì, trong chốc lát chiến đấu với hai thi tướng không phân thắng bại.

Tần An biết đây không phải kế lâu dài, dù sao đối phương là quái vật, đánh bao lâu cũng không thành vấn đề.

Còn thể lực của mình nhất định sẽ dần dần bị tụt lại.

Nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Tần An nghĩ vậy, lật người né tránh thi tướng.

Lại vờ chém một đao về phía trước, rồi dứt khoát chém về phía thi tướng phía sau.

Hất hắn bay xa mười mấy mét, cho đến khi đập vào tường mới dừng lại.

Một thi tướng khác từ phía sau kiềm chế Tần An lại.

Chương 134

Sức mạnh của thi tướng này vô cùng lớn, lần đầu tiên Tần An giãy giụa vẫn không thoát ra được.

Hắn dứt khoát chuyển mũi đao, từ bên sườn đâm thẳng vào, một dụng lực rạch ra một vết dài.

Thi tướng sảo sảo tiết lực, Tần An sấn thử cơ hội bãi thoát xuất lai.

Quay người một đao chém đứt cánh tay thi tướng trước mặt, sau đó phóng người đá bay mấy cước.

Cứ thế mất một hồi công phu, mới tách được hai thi tướng ra khỏi người xà nhân.

Tiếp theo là đòn đánh áp đảo, những thi binh trước mặt đối với hắn mà nói, căn bản không đáng nhắc đến.

Cứ thế ép xà nhân vào đường cùng, không còn đường lui.

Xà nhân nhìn thấy Tần An giơ đao, liền biết nếu mình không giao xà phù cho Tần An, e rằng sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Thế là hắn ném mạnh xà phù về phía đối diện, nhanh chóng bỏ lại những thi binh này, chui vào một hang động.

Tần An vội vàng đi lấy, khi quay đầu lại, đâu còn bóng dáng xà nhân nữa.

“Hắn chạy cũng nhanh thật đấy.” Tần An châm chọc nói, sau đó dùng xà phù kiểm soát thi binh, ra lệnh cho chúng quay về Phong Đô Thành.

“Tiểu ca được cứu rồi, thật là tốt quá.” “Hoàn toàn không bất ngờ

đúng không, từ khi biết hắn có liên quan đến Kỳ Lân Đạp Hỏa, thì không có gì có thể khiến tôi kinh ngạc nữa.” “Nhưng động tác này có hơi nhanh quá, vừa nãy còn đánh ra tàn ảnh cơ mà.” “Đột nhiên thấy thương thi tướng, bị kẹt ở đây mấy nghìn năm, khó khăn lắm mới được hoạt động gân cốt một chút, thế mà lại đụng phải tiểu ca.” “Thật sự không cho họ một chút cơ hội nào mà, tôi cười xỉu.” Những người trong livestream thấy Tần An không sao, lại bắt đầu nói đùa.

Tần An nhìn hướng xà nhân rời đi như có điều suy nghĩ.

Hắn biết xà nhân đã ở đây mấy nghìn năm, sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Sau này nhất định sẽ lại gặp nhau ở một nơi nào đó, đến lúc đó lại là một trận ác chiến.

Tần An nghĩ không sai, xà nhân quả thật không bỏ cuộc.

Không có xà phù hắn không thể kiểm soát thi binh thi tướng nữa, nhưng hắn còn có một con át chủ bài.

Đó chính là con đại xà mà đội khảo cổ đã nhìn thấy trước đó.

Con đại xà đó ở lại đây để bảo vệ cung điện của Tây Vương Mẫu.

Vốn dĩ đã có liên hệ với xà nhân.

Ngay cả khi không có xà phù, hắn vẫn có thể điều khiển đại xà.

Đây là cơ hội cuối cùng của hắn, xà nhân đã hạ quyết tâm.

Nếu không cách nào ngăn chặn Tần An và những người khác, thì sẽ kéo họ đi theo chôn cùng cung điện của Tây Vương Mẫu.

Tóm lại là sẽ không để họ bước ra khỏi đây nửa bước.

“Mọi người không sao chứ?” Sau khi ép xà nhân rút lui, Tần An lập tức quay lại chỗ đội khảo cổ.

“Tiểu ca, người có chuyện là anh, chứ không phải chúng tôi.” Tất cả thành viên đội khảo cổ đều vây quanh.

Đối mặt với ánh mắt hơi trách móc của mọi người, Tần An cười ngượng.

Sau đó liền cùng họ bắt đầu thảo luận kế hoạch tiếp theo.

Kế hoạch ban đầu của đội khảo cổ là sau khi lấy được Cửu Châu Đỉnh sẽ rời đi.

Không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện đến vậy.

Giờ đây, nếu không tiếp tục đi xuống, e rằng sẽ phụ sự kỳ vọng của những người đã bị xà nhân và thi binh truy đuổi.

Do đó, đội khảo cổ quyết định tìm đến đại điện Tây Vương Mẫu, từ đó tìm ra bí ẩn trường sinh thực sự.Ở một bên khác, đám xà nhân cũng không yên tĩnh.

Là con trai của Tây Vương Mẫu, đồng thời là thủ lĩnh xà nhân, mục đích cuối cùng của hắn đương nhiên là bảo vệ lăng mộ này.

Thế nhưng, những xà nhân khác hiển nhiên đối với bí ẩn trường sinh lại càng hứng thú hơn.

Bọn chúng muốn thoát khỏi thân thể này, có được một hình dạng hoàn chỉnh.

Mà trong những bí mật Tây Vương Mẫu để lại, có một phương pháp có thể thay đổi được điều đó.

Trước đây, vì có đại xà canh giữ đại điện Tây Vương Mẫu, ngoài thủ lĩnh ra, không có xà nhân nào có thể dễ dàng tiếp cận.

Nhưng bây giờ, việc đội khảo cổ xâm nhập đã cho bọn chúng thấy hy vọng.

Nếu thật sự có thể mang bí mật ra khỏi đại điện, vậy thì cơ hội để

bọn chúng đạt được cũng sẽ lớn hơn rất nhiều.

Bọn chúng không muốn bỏ qua cơ hội duy nhất này.“Không được, nhiệm vụ của chúng ta là bảo vệ nơi này.” Vài con xà nhân chỉ yếu ớt đề cập một chút, liền bị thủ lĩnh kịch liệt phản đối.

Đám xà nhân đều biết thủ lĩnh của mình đã tha cho một con xà nhân mang lòng bất chính.

Bọn chúng rất có thể sẽ là con tiếp theo.

Thay vì ngồi chờ chết, chi bằng chủ động xuất kích.

Chỉ cần thủ lĩnh biến mất, những chuyện còn lại chẳng phải là do bọn chúng tự mình quyết định sao?

Nhân lúc con trai Tây Vương Mẫu mất tập trung, những xà nhân còn lại liền xông lên.

Bọn chúng khống chế hắn, sau khi bị cải tạo, bọn chúng trở nên càng giống dã thú.

Đối mặt kẻ địch, tự nhiên là cắn xé hung tợn, rồi ăn thịt.“Giờ thì không còn trở ngại nào nữa.” Xà nhân lau vết máu còn sót lại ở khóe miệng, âm hiểm nói.

Con trai Tây Vương Mẫu không ngờ rằng mình không bị đội khảo cổ diệt trừ, mà lại bị đồng loại của mình giết chết.

Sau đó, một bầy xà nhân kéo nhau tiến vào động huyệt, chuẩn bị ẩn nấp trong bóng tối, chờ cơ hội cướp lấy bí mật trường sinh.Tần An và mọi người từ những động huyệt quanh co đi ra.

Một tòa cung điện hoành tráng xuất hiện trước mắt bọn họ.

Đội khảo cổ không khỏi ngẩn người, quy mô của tòa cung điện này đơn giản là vượt quá sức tưởng tượng.

Chỉ riêng bên ngoài, đã có mấy chục cây cột đá đứng sừng sững,

trên đó khắc đủ loại động vật, trông như thật.

Ngẩng đầu nhìn lên, trên tấm biển đồng lớn, khắc ba chữ "Trường Sinh Điện".“Cái Tây Vương Mẫu này quả nhiên là muốn trường sinh đến phát điên rồi mà.”“Cuối cùng cũng sắp được thấy bí mật trường sinh, hồi hộp quá đi.”“Không lẽ lại liên quan đến con xà nhân kia?

Cảm giác có chút không thoải mái.”“Tôi đoán đó là sản phẩm thất bại của thí nghiệm thôi, Tây Vương Mẫu chắc chắn không muốn mình biến thành dạng đó đâu.”“Mắt thấy tai nghe, vẫn là xem đội khảo cổ có thể mang ra cái gì đi.”Khán giả phòng livestream giờ phút này đã nôn nóng muốn biết tình hình bên trong.

Khán giả ở phòng trực tiếp cũng vậy, nếu có thể phát hiện bí ẩn trường sinh, đó tuyệt đối là một sự kiện chấn động toàn thế giới.

Các thành viên đội khảo cổ cũng đều mang vẻ mặt hưng phấn, mong chờ.

Tuy nhiên, Tần An, người sắp bước vào, lại không hề vui vẻ, ngược lại còn tỏ ra trầm tư.Bí ẩn trường sinh, qua hàng ngàn năm đã khiến vô số người say mê.

Thậm chí không tiếc tàn hại người sống.

Mà thuật trường sinh mà Tây Vương Mẫu ghi chép, e rằng cũng không phải là thứ dễ dàng hoàn thành.

Cái giá phải trả để có được nó, khó mà tưởng tượng nổi.

Một khi bị người ta biết được, nhất định sẽ có kẻ điên bất chấp mọi giá muốn làm bằng được.

Đến lúc đó, phong ba bão táp máu tanh nổi lên, căn bản không ai có thể kiểm soát được.

Con người hiện tại, vẫn chưa có năng lực sở hữu bí mật này.

Cho nên Tần An từ lúc bước vào đã hạ quyết tâm.

Nhất định phải để bí ẩn trường sinh này ở lại đây.“Chúng ta vào đi.” Trương Minh Văn sốt sắng nói, bỏ qua vẻ mặt của Tần An.“Cẩn thận có đại xà.” Ngô Tứ Ý vẫn khá bình tĩnh, không quên nhắc nhở bọn họ.

Đại xà ở lại là để bảo vệ nơi này, trên đường đi đã gặp không ít lần.

E rằng rất nhanh cũng sẽ gặp lại.“Không phải còn chưa gặp sao, cứ giải quyết bí ẩn trường sinh trước đã.” Nghe một thành viên đội khảo cổ nói vậy, càng củng cố quyết tâm của Tần An muốn chôn vùi bí mật nơi đây.Cự xà dường như đã lường trước được bọn họ sẽ xuất hiện ở đây.

Thân thể khổng lồ quấn quanh cột đá trong đại điện, trừng mắt nhìn bọn họ đầy địch ý.Cự xà vừa nhìn thấy bọn họ, liền há to miệng xông tới.

May mà đội khảo cổ đã có chuẩn bị, tránh được đòn tấn công của cự xà và những tảng đá bị nó đánh sập.

“Nó nghiêm túc rồi.” Lúc này mọi người đều có chút căng thẳng.

Mặc dù bọn họ không nghĩ cự xà còn sẽ nương tay, nhưng cú va chạm vừa rồi, đã đủ để thấy sự chênh lệch lớn giữa bọn họ.

Chủ động tấn công đội khảo cổ chắc chắn không có phần thắng.

Chương 135

Nhưng cho dù là né tránh, bị giết cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Điều này thật sự là tiến thoái lưỡng nan.Liên tiếp mấy đợt tấn công, đại điện đã thành một đống đổ nát.

Các thành viên đội khảo cổ cũng bị thương tích đầy mình, chật vật né tránh.“Sức chiến đấu của con đại xà này quả nhiên không phải dạng vừa đâu.”“Giờ rút lui còn kịp không?

Cứ thế này thì sẽ bị toàn quân bị diệt sạch mất.”“Hay là thôi đi, con đại xà này chính là chướng ngại vật không thể vượt qua, tôi cảm thấy không có hy vọng đâu.”“Mấy người trên mạng bớt gây sóng gió đi, đây là người Việt Nam chúng ta đó, mấy người không xót tôi còn xót đây này.”Khán giả phòng livestream nhìn tình hình bên này, cũng biết cơ hội chiến thắng mong manh, chi bằng tìm cơ hội mang Cửu Châu Đỉnh rút lui.

Nhưng điều bọn họ không thấy là đuôi cự xà đang chắn ngang lối ra của đại điện.

Chặn đường lui của đội khảo cổ, không cho bọn họ cơ hội trốn thoát.

Bây giờ ở đâu còn có ai nghĩ đến bí mật trường sinh, các thành viên đội khảo cổ đều đang tìm lối thoát thân.“Tiểu ca, cậu có cách nào không?” Ngô Tứ Ý hỏi bên cạnh hắn.“Viên châu.” Tần An nhìn Hoắc Băng, Ngô Tứ Ý lập tức hiểu ra.

Nhanh chóng hét về phía Hoắc Băng: “Hoắc Băng, mau lấy sợi dây chuyền Tần An đưa cậu ra đây.” Hoắc Băng sững sờ, nhớ lại trước đây Tần An nói thứ này có thể bảo vệ tính mạng.

Không ngờ lại là nói về nơi này.

Hoắc Băng không kịp nói nhiều, lấy sợi dây chuyền từ trong túi ra, đặt trước mặt cự xà.Cự xà vừa nhìn thấy viên châu trên dây chuyền, lập tức dừng lại.

Nó chậm rãi lùi về sau.

Đội khảo cổ nhìn mọi thứ đang diễn ra trước mắt, cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Đứng tại chỗ ngây người nhìn.

"Một con rắn lớn như vậy, tại sao lại sợ một viên châu?""Đây chính là một vật khắc chế một vật thôi, có khi nào Tây Vương Mẫu lo lắng con đại xà này tấn công con trai mình không.""Sao có thể, nếu thật sự quan tâm đến con trai mình, căn bản sẽ không nhẫn tâm như vậy chứ.""Bây giờ tôi càng tò mò về viên châu này hơn, đội khảo cổ vẫn nên rút lui nhanh đi.""Đúng đúng, bảo vệ mạng sống là quan trọng, vẫn nên nhanh chóng ra ngoài đi."Khán giả phòng livestream liên tục nói.

Lúc này Trương Minh Văn cũng nhận được tin tức từ phòng trực tiếp, yêu cầu bọn họ rút lui."Nhanh đi!" Trương Minh Văn nói với các thành viên đội khảo cổ.

Bọn họ nghe thấy mệnh lệnh liền tập hợp lại, lùi về phía lối ra.

Cự xà nhìn thấy các thành viên đội khảo cổ muốn rời đi, lập tức di chuyển thân thể muốn đuổi theo.

Nhưng vừa nhìn thấy sợi dây chuyền trong tay Hoắc Băng, nó lại vội vàng lùi về vị trí cũ.

Hơi cúi đầu, dường như có chút bất đắc dĩ mà thả đội khảo cổ đi.Hắn làm sao mà biết được, đây là dự đoán trước sao?

Chuyện nguy hiểm lần này hắn đã biết trước là hung hiểm như vậy, tại sao lại không giữ sợi dây chuyền bên mình mà lại để lại cho mình chứ.

Hoắc Băng trong lúc di chuyển rảnh rỗi, đã nghĩ không ít vấn đề.

Không tự chủ được mà càng nghĩ càng xa vời, cúi đầu má hơi đỏ.

Tần An nếu biết cô gái này trong thời gian ngắn như vậy, lại nghĩ nhiều thứ linh tinh như vậy.

Chắc là sẽ vừa khóc vừa cười, hắn chỉ cảm thấy thứ này nếu tùy tiện đưa cho ai đó, sau này sẽ có tác dụng lớn.

Vừa hay nhìn thấy Hoắc Băng, liền đưa cho cô, nhưng không ngờ lại có thể dẫn đến hiểu lầm.Đội khảo cổ đã gần như rút lui hết.

Trên đại điện vẫn còn lại, chỉ còn Hoắc Băng và Tần An.

Nhưng sự sụp đổ của đại điện vừa rồi, đã khiến Tần An bị mắc kẹt bên trong, đơn độc.

Hiện tại không còn dưới sự che chở của viên châu.

Đương nhiên cũng bị đại xà chú ý, nó uốn éo thân mình đuổi theo Tần An.“Tôi đi giúp anh!” Hoắc Băng vừa thấy Tần An gặp nguy hiểm, lập tức muốn xông lên giúp, nhưng lại bị Tần An ngăn cản.“Đừng qua đây, phía sau cô còn có đội khảo cổ nữa đó.” Hoắc Băng vừa nghe thấy lời này liền dừng bước.

Nếu cô qua đó, đại xà sẽ tấn công bên này, các thành viên đội khảo cổ hiển nhiên không lợi hại như Tần An, không thể liên tục né tránh được.“Mấy người rút lui trước đi, ở đây tôi sẽ nghĩ cách.” Tần An hô to về phía Hoắc Băng.“Nhưng mà…..” Hoắc Băng chần chừ đứng tại chỗ.

Cô biết Tần An lợi hại, nhưng con cự xà này cũng không phải

dạng vừa, nếu thật sự bị nó nuốt chửng, hoặc bị chôn vùi ở đây, kết cục đều là cái chết.

Trong lòng cô vô cùng lo lắng cho an nguy của Tần An, không muốn cứ thế rời đi.“Câu nói này ngầu quá, Tiểu ca đỉnh của chóp.”“Tiểu ca cứ thế này lại làm mới thế giới quan của tôi, tràn đầy sức mạnh của bạn trai.”“Đơn đấu đại xà trong cổ mộ, câu chuyện của Tiểu ca, có thể sánh ngang với Vũ Tùng đánh hổ ở Cảnh Dương Cương rồi.”“Quan trọng nhất vẫn là bình an vô sự, mạo hiểm như vậy cũng không cần thiết chứ?”“Tầng trên, giờ gây sóng gió rất vô đạo đức, Tiểu ca bây giờ cũng rất khó khăn.”“Oan uổng, tôi chỉ là biểu đạt ý kiến của mình mà thôi.”Khán giả phòng livestream nhìn thấy Tần An làm vậy, đơn giản là không thể không bội phục.“Tin tưởng Tiểu ca đi, anh ấy sẽ có cách thôi.” Ngô Tứ Ý tiến lên kéo Hoắc Băng ra, an ủi cô.

Những nguy hiểm trước đây đều không khiến Tần An mất mạng, lần này hắn tin Tần An cũng nhất định có thể an toàn rời đi.Tần An lúc này đã không còn tinh lực quản đội khảo cổ.

Hắn vừa rồi trong lúc né tránh đã phát hiện ra vị trí của bí mật trường sinh.

Nhưng lại không nói với bất kỳ ai.

Vốn dĩ hắn định lợi dụng con cự xà này, làm cho tòa đại điện này sụp đổ.

Nhưng không lâu trước đó hắn phát hiện xà nhân cũng ẩn nấp ở đây.

Tần An cảm thấy những xà nhân này, rất có khả năng cũng muốn có được bí mật này.

Nếu sau khi đội khảo cổ rời đi, hắn lại dẫn cự xà rời đi.

Vậy thì những xà nhân này vẫn có khả năng sẽ từ phế tích lật tìm ra bí mật trường sinh.Cho nên Tần An thay đổi chiến lược, định trực tiếp để đại xà nuốt chửng bí mật này.

Sau đó lại dẫn cự xà đi.

Như vậy vừa có thể chôn vùi bí mật, vừa có thể dẫn dụ xà nhân, một công đôi việc.

Đội khảo cổ cũng có thể không cần lo lắng, an toàn đi ra ngoài.Nghĩ như vậy tuy rất dễ dàng, nhưng trong quá trình thực tế thực hiện.

Vẫn khiến Tần An cảm thấy khó khăn.

Vừa phải né tránh công kích của đại xà, lại còn phải dẫn dụ nó mà không để ai phát giác.

Đây là một công việc kỹ thuật cao.May mắn là Hoắc Băng cũng không nán lại quá lâu, rất nhanh đã nghe theo lời Ngô Tứ Ý, rút lui ra ngoài.

Sau đó chính là sân khấu của Tần An, hắn rất nhanh liền dẫn cự xà xông lên đại điện.

Hủy diệt thứ mà tất cả mọi người đều muốn sở hữu.“Đại xà nuốt cái thứ đó rồi!!” Xà nhân hét lớn, muộn màng phát hiện ra ý đồ của Tần An.

Chủ yếu là bọn chúng đã quá xem thường đầu óc và lý trí của Tần An.

Vẫn cho rằng hắn tiến vào cũng là vì bí mật trường sinh, hơn nữa né tránh đại xà đã khó khăn, bọn chúng liền cảm thấy Tần An cũng không có thời gian để ý đến bí mật trường sinh.Lúc này các xà nhân cũng không giả vờ nữa, lần lượt bò ra từ chỗ tối, nhìn chằm chằm con đại xà với vẻ cuồng nhiệt.

Dường như là muốn nuốt sống nó.Làm sao có thể dễ dàng để các ngươi đắc chí như vậy được.

Tần An thầm nghĩ trong lòng, dẫn cự xà từ một phía khác rời đi.

Xà nhân cũng không để ý đến những thứ khác, theo sau cự xà cùng nhau chạy ra ngoài.Đội khảo cổ bên này từ cung điện Tây Vương Mẫu một mạch chạy ra, thậm chí không quay đầu lại.

Cảm thấy đã chạy đủ xa, liền dừng lại.“Giờ cự xà sẽ không đuổi kịp nữa chứ?” Tiểu Vương vừa hỏi vừa vươn dài cổ nhìn về phía xa.“Tiểu ca vẫn còn ở đó, anh ấy giúp chúng ta cầm chân cự xà.” Hoắc Băng nắm chặt viên châu trong tay, cúi đầu nói.“Hay là chúng ta cứ ở đây đợi Tiểu ca đi.” Ngô Tứ Ý nhìn thấy mọi người dường như đều có chút áy náy về chuyện này, liền đề nghị.

May mắn là Cửu Châu Đỉnh vẫn còn trong tay bọn họ, nhiệm vụ đã hoàn thành, chờ một lát cũng không sao.

Tuy nhiên, hắn cảm thấy trong tình huống đó, khả năng cao Tiểu ca sẽ tự mình rời đi.

Hơn nữa, nơi đây quanh co khúc khuỷu, e rằng rất khó gặp lại.

“Đợi một lát đi, nếu thật sự không được chúng ta sẽ rời đi.” Trương Minh Văn cũng đồng ý với đề nghị của Ngô Tứ Ý.

Sau khi thương lượng với phòng livestream, bọn họ nghỉ ngơi tại chỗ, tiện thể ước tính xem số thức ăn còn lại có thể cầm cự được bao lâu.Đội khảo cổ chờ gần hai ngày, bên kia chủ điện Tây Vương Mẫu đã sụp đổ.

Bọn họ vẫn không thấy bóng dáng Tần An.

“Tiểu ca sẽ không gặp chuyện gì chứ?” Một thành viên đội khảo cổ lo lắng hỏi.

Nhưng rất nhanh liền bị mấy người trong đội tin tưởng Tần An phản bác.

“Không đâu, anh ấy nhất định sẽ không chết.” Hoắc Băng kiên định nói.

“Tôi đoán là bị đại xà đuổi đi khỏi nơi này rồi.” Trương Minh Văn phỏng đoán.

“Vậy thì phiền phức rồi, đường ở đây đều bị chặn gần hết rồi, nếu lại phải đi đường vòng thì không biết phải đến bao giờ.” Ngô Tứ Ý tiếp lời.

Lời đã nói đến nước này, nội dung tiếp theo đã định sẵn.

“Cho nên Tiểu ca sẽ không lựa chọn đi đường vòng để hội hợp với chúng ta.” Ngũ Thập Ngũ đưa ra kết luận này, cũng coi như chấp nhận kết luận này.

“Vậy thì, điều này có nghĩa là chúng ta đợi ở đây lâu hơn nữa cũng vô ích, vẫn nên nhanh chóng quay về thôi.” Ngô Tứ Ý nói.

Hoắc Băng tuy có chút không cam lòng, nhưng cũng hiểu đạo lý này, đành phải đi theo đội khảo cổ ra ngoài.Tần An đã dụ đi hai đội quân mạnh nhất trong ngôi mộ này.

Cộng thêm viên châu trong tay Hoắc Băng.

Hành trình trở về của đội khảo cổ trở nên vô cùng dễ dàng, hầu như không tốn chút sức lực nào đã đi ra ngoài.“Chúng ta cuối cùng cũng ra ngoài rồi.” Nhìn ánh sáng đã lâu không thấy, Trương Minh Văn nói chuyện cũng có chút run rẩy.

Thật sự đã lâu lắm rồi không được hít thở không khí trong lành.

Chương 136

Cuối cùng cũng hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm.Đội khảo cổ đến vị trí do phòng livestream chỉ định, lại được trực thăng đưa về.

“Chào mừng các bạn trở về.”“Các bạn thật sự đã vất vả rồi, các bạn là tuyệt vời nhất.”“Đội khảo cổ thật sự quá dũng cảm.”“Ngôn ngữ nghèo nàn của tôi không thể diễn tả tâm trạng của tôi lúc này.”“Chỉ cần có thể bình an trở về, thì hơn tất cả mọi thứ.”Khán giả phòng livestream đều hoan nghênh đội khảo cổ trên mạng, còn có người còn bắn pháo hoa đạn mạc.Lần này bọn họ đến sân bay, do đích thân Giáo sư Chu đến đón.

Là vì sợ đội khảo cổ sẽ xảy ra bất trắc gì, cho nên trang bị vô cùng đầy đủ, ngay cả quân đội cũng được điều động đến.

Sân bay tạm dừng hoạt động một ngày, xét thấy Cửu Châu Đỉnh được khai quật, cách ngần ấy lâu mới xuất hiện.

Cho nên không định để nó gặp gỡ truyền thông nhanh như vậy.

Vẫn phải bảo dưỡng xong, đảm bảo không có vấn đề gì mới tính đến.

Thế là phóng viên cũng bị đuổi ra khỏi sân bay.

Cho nên khi đội khảo cổ xuống máy bay, không gặp một người thừa nào, liền trực tiếp được đưa đi.Ở một bên khác, Tần An trên đường trở về lại gặp phải một số vấn đề.

Cũng không biết có phải do đội khảo cổ đã tiến vào đại điện Tây Vương Mẫu, rồi còn thoát ra được hay không.

Con đại xà này trong lúc truy kích trở nên đặc biệt hung hãn.

Tất cả mọi thứ trên đường đi đều bị nó phá hủy, dường như

muốn trực tiếp chôn sống Tần An trên đường.

Phương thức thô bạo này, không chỉ cản trở bước chân Tần An, mà còn cản trở bước chân của đám xà nhân.Đám xà nhân nhìn con đại xà đang trong trạng thái nửa cuồng bạo.

Bọn chúng biết rằng đã không còn cách nào khống chế cự xà, đừng nói đến chuyện giết nó.

Có được bí mật trường sinh e rằng đã không còn cơ hội.

Thế là bọn chúng liền trút hết toàn bộ sự tức giận lên người Tần An.Tần An nhìn ánh mắt đám xà nhân đổ dồn lên mình, tự nhiên có thể đoán được bọn chúng đang nghĩ gì.

Trong lòng thầm cười, nghĩ: "Bất kể qua bao lâu, những điểm yếu của nhân tính vẫn không hề thay đổi chút nào, ha." Tần An bây giờ chỉ muốn tốc chiến tốc thắng nhanh chóng đi ra ngoài.

Thế là hắn cũng không khách khí, cầm Hắc Kim Cổ Đao liền chém loạn xạ một trận.Uy lực của Hắc Kim Cổ Đao này, ngay cả đại xà cũng chưa chắc đã chịu đựng nổi.

Huống chi là mấy con xà nhân này.

Hơn nữa trước đây bọn chúng chẳng qua là dựa vào việc có thể khống chế thi binh, mới dám làm càn.

Nhưng bây giờ xà phù nằm trong tay Tần An.

Xà nhân coi như đang ở trong tình thế cực kỳ bị động.Không lâu sau, đám xà nhân đã bị chém chết phần lớn, những con còn lại theo sát Tần An, nhưng không dám đến gần hắn."Con đại xà này rốt cuộc định bao giờ mới rời đi đây." Tần An thầm kêu khổ trong lòng, con đại xà này vừa xuất hiện đã phá hủy mấy cái động huyệt.

Khiến những cái còn lại đều có chút lung lay sắp đổ.

Tần An thật sự lo lắng không biết lúc nào nó sẽ chôn sống mình bên trong.Nhưng hiển nhiên lần này vận may của Tần An vẫn khá tốt.

Hắn tìm được điểm yếu của đại xà.

Càng rời xa đại điện Tây Vương Mẫu, tốc độ của con rắn này dần dần chậm lại.

Đến khi thật sự thoát ra khỏi động huyệt, đã hoàn toàn không thấy bóng dáng đại xà đâu.Con cự xà này tuy lợi hại, nhưng vì một số nguyên nhân, khiến nó không thể rời xa đại điện Tây Vương Mẫu quá xa.

Nếu không thì con rắn này e rằng đã sớm ra khỏi mộ Tây Vương Mẫu, gây náo loạn một phen ở khu vực xung quanh rồi.

Cho nên chỉ cần Tần An không bị nó đuổi kịp, sớm muộn gì cũng có thể thoát khỏi sự truy kích của đại xà.Tuy nhiên, bám theo hắn, không chỉ có cự xà.

Còn có những xà nhân bên cạnh hắn.“Được rồi, giờ có thể thanh toán một lượt rồi.” Tần An quay người nói, hắn sẽ không để những xà nhân này ở lại đây.

Hiện tại không trừ, những con đã lăm le rục rịch này còn không biết sẽ gây ra chuyện gì.

Họa hoạn như vậy vẫn nên trừ bỏ càng sớm càng tốt.Những xà nhân kia làm sao có thể là đối thủ của hắn.

Cho dù dốc hết toàn lực cũng không địch lại một phần nghìn của Tần An.

Không còn cự xà cản trở, Tần An muốn giết chết xà nhân đơn giản như trở bàn tay.Tần An sau khi ra khỏi động huyệt, ước chừng thời gian mình đã tiêu tốn.

Cảm thấy đội khảo cổ chắc chắn đã rời đi, thế là cũng không đi tìm bọn họ nữa.

Hắn men theo con đường đã đi qua trước đó cũng chuẩn bị rời đi.

Ở rìa lối ra của mộ huyệt, Tần An nhạy bén phát hiện một dấu hiệu quen thuộc.

Đó là dấu hiệu độc quyền của Bàn Sơn Đạo Nhân.“Hắn ta sao cũng đến đây?” Tần An có chút nghi hoặc, Bàn Sơn Đạo Nhân sẽ không bỏ lỡ một mộ thất đặc sắc như vậy.

Không có lý do gì chỉ để lại dấu hiệu rồi rời đi chứ.

Trừ phi là nhìn thấy mộ thất thú vị hơn.

Tần An lập tức hứng thú, có thể hấp dẫn Bàn Sơn Đạo Nhân, thậm chí bỏ qua mộ thất nơi đây, nhất định không đơn giản.Hắn đi theo dấu hiệu mà Bàn Sơn Đạo Nhân để lại, ở một nơi cây dại mọc um tùm, dấu hiệu liền biến mất.

Tần An cẩn thận kiểm tra môi trường xung quanh.

Ở một chỗ, hắn nhìn thấy một nửa bức khắc văn.

Trên đó trông giống như những bức họa nét thô rộng lớn.

Đối với điều mà người khắc họa muốn biểu đạt, hoàn toàn không thể hiểu được.

Nhưng Tần An vừa nhìn liền hiểu ra, đây không phải là bức họa gì cả.

Mà là văn tự được mã hóa cấp cao, Tần An không tốn nhiều công sức liền giải mã được.Trên đó ghi chép về một cổ mộ khác Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Quốc gia Tinh Tuyệt này cũng là một cổ thành ở Tây Vực, từng có thời kỳ thịnh vượng, nhưng rất nhanh đã biến mất trong dòng chảy dài

của lịch sử, sau đó không còn ghi chép.

Mắt và rắn, hai từ này được nhắc đến nhiều nhất trong đoạn mật văn này.

Tuy nhiên Tần An lại không biết, nên làm thế nào để liên hệ hai từ này lại với nhau.“Đoạn mật văn này lưu lại trong mộ Tây Vương Mẫu, có phải là nói hai ngôi mộ này có liên quan gì không?” Tần An suy tư, trước đây khi đến cũng không phải thông qua con đường này mà biết được.

Nhưng đã đoạn mật văn này lưu lại ở đây, thì khẳng định là có vấn đề.

Hơn nữa Tinh Tuyệt Cổ Thành này cách mộ Tây Vương Mẫu cũng không xa, khẳng định không phải là trùng hợp.

Tần An biết Bàn Sơn Đạo Nhân chắc chắn đã nhìn thấy điều này liền đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.Hắn lúc này cũng vô cùng tò mò, rốt cuộc Tinh Tuyệt Cổ Thành này có gì, mà có thể khiến Bàn Sơn Đạo Nhân từ bỏ mộ Tây Vương Mẫu mà chuyển hướng đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.“Xem ra lần này lại không thể nghỉ ngơi rồi.” Tần An vuốt cằm nói, sau đó căn cứ theo ghi chép trên đó mà đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.Ở một bên khác, Trương Minh Văn và những người đã bình an trở về, nhận được sự chào đón vô cùng nồng nhiệt.

Tuy nhiên, tất cả các hoạt động, đều phải đợi sau khi Cửu Châu Đỉnh được hộ tống bình an trở về mới tiến hành.“Hy vọng các bạn có thể hiểu, điều này cũng là vì văn vật mà nghĩ.” Giáo sư Chu trong xe nói với các thành viên đội khảo cổ một cách hơi áy náy.“Hiểu, hiểu mà, chúng tôi đều là khảo cổ, đạo lý này vẫn hiểu được.” Trương Minh Văn nói xong câu này, nhịn không được lườm một cái.

Thứ này là chúng tôi liều mạng mang ra, lẽ nào không đáng quý hơn các vị sao?

Những người khác cũng gật đầu theo.Hiện tại trong xe đều là người của đội khảo cổ.

Mấy vị Mạc Kim Giáo Úy vốn dĩ là vì báo ân, mới đi theo đội khảo cổ.

Hiện tại đã bình an ra ngoài, Tần An đại khái cũng không có nguy hiểm gì.

Bọn họ và khảo cổ vốn dĩ không hợp nhau, tự nhiên không có lý do gì để ở lại lâu.

Cho nên vừa xuống máy bay, liền tự xin rời đi.Những ngày tiếp theo, Trương Minh Văn và bọn họ ngoài việc ngủ ra, gần như đều ở lại trong phòng thí nghiệm.

Cho đến khi hoàn thành công việc bảo dưỡng Cửu Châu Đỉnh, và thuận lợi chuyển giao nó đến bảo tàng sau đó, giai đoạn công việc này mới coi như kết thúc thuận lợi.“Thật là mệt chết mất, cảm giác như già đi mười tuổi vậy.” Hoắc Băng ưỡn eo thon, ngáp một cái, từ phòng thí nghiệm đi ra.

Những người khác tuy không nói gì, nhưng nhìn cũng không ổn lắm.“Đây cũng là việc phải làm mà.”“Mấy đứa cứ về nghỉ ngơi trước đi, sau này còn có việc phải bận nữa đó.” Trương Minh Văn nhìn từng thành viên đội mà nói.

Hắn nói là công việc truyền thông sau đó.Tin tức thành công tìm thấy Cửu Châu Đỉnh từ mộ Tây Vương Mẫu, đã sớm truyền khắp nam bắc.

Hiện tại đã xử lý xong xuôi mọi chuyện liên quan đến Cửu Châu Đỉnh.

Các phương tiện truyền thông lớn chắc chắn đều muốn tranh nhau tin tức đầu tiên.Các thành viên đội khảo cổ nghe thấy lời này, có chút

suy sụp.

Kỳ thực xử lý Cửu Châu Đỉnh coi như là công việc chuyên môn của bọn họ, dù mệt một chút cũng không sao.

Nhưng đối phó với truyền thông thì quả thật không phải sở trường của bọn họ.

Đặc biệt là bọn họ đã từng trong ảo cảnh, chân thực cảm nhận được sự khủng khiếp của truyền thông.

E rằng ở hiện thực, chắc chắn là còn tệ hơn nhiều.Tuy nhiên bọn họ vẫn quá xem thường sức mạnh của truyền thông.

Khen ngợi đều chỉ ở phần mở đầu, nói xong liền là một chuỗi vấn đề.

Liên tiếp mấy ngày đều như vậy.

Ngay cả Ngô Tứ Ý tự xưng là tài ăn nói cũng không chống đỡ nổi, đối phương liên tiếp vấn đề oanh tạc.

May mắn có các chuyên gia, giáo sư từ phòng livestream xuất hiện, chuyển hướng hỏa lực.

Chương 137

Bằng không những thành viên đội khảo cổ này chắc chắn sẽ bị nước bọt nhấn chìm rồi.“Bây giờ tôi biết mấy người ở phòng trực tiếp làm gì rồi, quả thật rất hữu dụng.”“Quá đáng sợ, nếu trong ảo cảnh đều như vậy thì tôi đoán sớm đã tỉnh lại rồi.”“Đúng vậy, mấy người này hỏi vấn đề cũng quá sắc bén, góc độ còn rất khó nhằn.”Các thành viên đội khảo cổ sau khi được giải cứu, liền trên xe trở về phàn nàn.

May mắn là lãnh đạo cấp trên biết bọn họ vất vả, thế là phê chuẩn cho bọn họ đều về nghỉ ngơi một thời gian.

Công việc hậu kỳ liên quan đến mộ Tây Vương Mẫu, toàn bộ đều do Giáo sư Chu và bọn họ đứng ra giải quyết.

Đội khảo cổ quả thật đã bị chuyến đi này hành hạ không chịu nổi, cũng liền đồng ý.Hoắc Băng về đến nhà, liền đổ người ra ngủ, muốn bù lại tất cả những giấc ngủ đã mất những ngày này.

Sau khi hơi hồi phục một chút, cô nhớ ra mình còn chưa liên lạc với Tần An.

Cũng không biết có bình an trở về hay không.

Bởi vì Tần An bí ẩn biến mất, không xuất hiện cùng đội khảo cổ.

Truyền thông còn liên tục hỏi rất nhiều vấn đề, nhưng đều bị bọn họ đánh lạc hướng.

Hiện tại đã qua lâu như vậy, Tần An dù có chậm cũng nên về rồi.

Nhưng Hoắc Băng gọi cho Tần An mấy cuộc điện thoại, đều không gọi được.

Điều này khiến Hoắc Băng không khỏi có chút lo lắng.“Không lẽ

Tần An chưa ra khỏi đó sao?" Cô không khỏi nhớ đến con cự xà kia, càng nghĩ sắc mặt càng khó coi.

Không có viên đá quý kia, Tần An thật sự có thể thoát được sao?

Hoắc Băng hối hận rồi, sớm biết thì nên ở lại chỗ cũ đợi Tần An, còn hơn là bây giờ lo lắng không yên thế này.

Tuy nhiên cô biết tính cách kỳ lạ của Tần An, cũng có khả năng không nghe điện thoại.

Thế là ôm một tia hy vọng, gọi điện thoại cho em gái Tần An, Tần Ly.

Đối với gia đình quyền thế như nhà họ Hoắc, muốn có được số điện thoại của Tần Ly cũng không khó."Alo, xin hỏi cô là ai?" Tần Ly thấy là số lạ, vốn định không nghe, sau đó nghĩ có lẽ là điện thoại của anh trai, liền nghe máy."Tôi là Hoắc Băng, xin hỏi Tần An đã về chưa?" Hoắc Băng nói rõ ý đồ gọi điện của mình, điều này khiến Tần Ly ngoài thất vọng ra còn trở nên vô cùng lo lắng.

Anh trai mình rốt cuộc đã đi đâu, sao lâu như vậy mà không có chút tin tức nào.Mà Hoắc Băng sau khi biết Tần Ly cũng không biết Tần An rốt cuộc đang ở đâu, không khỏi càng hối hận vì mình đã không đợi Tần An.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì trong cổ mộ thì phải làm sao?

Hoắc Băng và Tần Ly đều lo lắng không yên.

Chỉ có thể hy vọng Giáo sư Chu trong quá trình khai quật sau này, đừng tìm thấy thi thể Tần An, như vậy còn có thể cho bọn họ một chút hy vọng.Tần An đang vội vã đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, hoàn toàn không biết có hai người đang lo lắng cho hắn như vậy.

Bàn Sơn Đạo Nhân đã đi từ rất lâu rồi, hắn bây giờ đi qua cũng không chắc đã đuổi kịp, chỉ có thể cố gắng hết sức.

Đến Tinh Tuyệt Cổ Thành xong, Tần An mới tìm một chỗ an toàn nghỉ ngơi.“Đã qua lâu như vậy rồi sao?” Tần An nhìn ngày tháng, ước chừng lúc này đội khảo cổ đại khái đã về và hoàn thành việc bàn giao.

Hắn sợ Tần Ly thấy mình không về sẽ lo lắng, thế là gửi tin nhắn.

Nói rõ mình đã ra khỏi mộ Tây Vương Mẫu, lúc này còn đang xử lý chuyện khác.

Nên sẽ không về vội.Tần Ly thấy tin nhắn này mới hơi yên tâm, đồng thời trong lòng cũng ẩn ẩn lo lắng.

Anh trai sẽ không bị cuốn vào một rắc rối khác chứ.Gửi tin nhắn xong, Tần An liền bắt đầu tìm kiếm lối vào được ghi chép trong mật văn kia.

Mặc dù đã qua lâu như vậy, có thể không đủ chính xác, nhưng Tần An vẫn định thử vận may, nếu tự mình đi tìm, e rằng còn phải tốn không ít công sức.Tần An đi không lâu liền phát hiện vị trí lối vào.

Đối với hắn mà nói thật sự là quá rõ ràng rồi.

Dù sao nơi này đã bị đào một Đạo Động, với trình độ của Tần An, muốn không phát hiện cũng khó.“Bàn Sơn Đạo Nhân quả nhiên đã đến đây.” Tần An quan sát Đạo Động nói, đây là cái động mà chỉ có Bàn Sơn Quật Tử Giáp mới đào ra được, hắn sẽ không nhầm.

Vì Bàn Sơn Đạo Nhân đã trải đường sẵn, Tần An đương nhiên không có lý do gì không đi vào.Tuy nhiên, không lâu sau khi Tần An đi vào, mấy chiếc máy bay không người lái đã bay đến khu vực xung quanh Tinh Tuyệt Cổ Thành.“Giáo sư Chu, thầy mau đến xem cái này.” Nhân viên điều khiển máy bay không người lái, có chút sốt sắng kêu lên.“Có chuyện gì?” Giáo sư Chu hỏi.“Chỗ này, chỗ này dường như lại là một cổ mộ.” Đối phương lắp bắp nói.“Cái gì?!” Giáo sư Chu vừa nghe liền không ngồi yên được, vội vàng chạy qua, nhìn màn

hình.“Thật sự giống một cổ mộ, truyền đoạn video này về, xem cấp trên muốn xử lý thế nào.” Giáo sư Chu quả không hổ là người đã từng trải qua nhiều chuyện lớn, rất nhanh đã ổn định lại tinh thần, bình tĩnh nói.Sau khi biết chuyện này, cấp trên vô cùng coi trọng, thế là lại triệu tập Trương Minh Văn và bọn họ lại.

Trình bày toàn bộ tình hình và phương án.“Chuyện là như vậy, các bạn xem thế nào?” Giáo sư Chu sau khi giới thiệu xong trên màn hình, dừng lại hỏi ý kiến bọn họ.

Đội khảo cổ tập hợp lại không lập tức mở miệng.

Hiện trường rơi vào một trận trầm mặc.“Cho nên là hy vọng chúng tôi có thể tự mình đi một chuyến nữa sao?” Trương Minh Văn chủ động phá vỡ sự trầm mặc hỏi.“Đúng vậy, xét thấy biểu hiện của các bạn trong mộ Tây Vương Mẫu, cộng thêm nơi này lại rất gần mộ Tây Vương Mẫu.” “Các bạn cũng coi như có chút kinh nghiệm, cho nên hy vọng các bạn có thể đi Tây Vực một lần nữa.” Giáo sư Chu thành khẩn nói.

Các thành viên đội khảo cổ đều hiểu ý của bọn họ, nhưng vẫn còn chút do dự.“Không phải chúng tôi không muốn đi, chỉ là chuyến đi đến mộ Tây Vương Mẫu đã khiến chúng tôi kiệt sức, thật sự không còn tinh lực dư thừa.” Ngô Tứ Ý cân nhắc nói.

Phần lớn thành viên đội khảo cổ nghe thấy lời này cũng phụ họa theo.

Những ký ức liên tục giằng xé giữa lằn ranh sinh tử vẫn còn sống động.

Nếu không có một khoảng thời gian tiêu hóa, e rằng rất khó thoát ra.

Bây giờ lại kêu bọn họ đi một cổ mộ Tây Vực khác, thật sự là làm

khó người khác.Hơn nữa còn có một điểm Ngô Tứ Ý chưa nói rõ.

Chuyến đi này có thể bình an trở về.

Phần lớn là nhờ có Tần An ở đó, những lần hắn đưa ra mưu kế và sức mạnh vũ lực, đối với bọn họ rất quan trọng.

Lần này không có hắn tham gia, Ngô Tứ Ý không có lòng tin có thể an toàn đưa các thành viên đội khảo cổ ra ngoài.“Nhưng mà, lệnh thành lập đội khảo cổ cho cổ mộ này đã được ban hành rồi, các bộ phận liên quan điểm danh muốn các bạn đi.” Giáo sư Chu nói với vẻ mặt khó xử.“Vậy thì chuyện này là không có chỗ thương lượng rồi.” Trương Minh Văn cầm cốc trà lên uống một ngụm.

Thầm nghĩ mấy vị chuyên gia này thật là ranh mãnh, đã quyết định hết rồi, cuối cùng mới đến tìm bọn họ.

Khiến bọn họ không có chút chỗ từ chối nào, cuộc họp này chỉ là đi theo quy trình mà thôi.“Vậy thì, trong danh sách có ai?” Ngô Tứ Ý rất nhanh đã hiểu ý của bọn họ, không chấp nhận cũng vô ích, liền thuận theo lời Giáo sư Chu hỏi.“Đây là danh sách, các bạn xem đi.” Giáo sư Chu biết hai vị giáo sư này đã đồng ý rồi, vội vàng ân cần điều danh sách ra.

“Xét thấy đội khảo cổ cần nhân viên đắc lực, chúng tôi cho rằng Tần Ly trong phòng livestream biểu hiện không tệ.” “Những điều biết được cũng rất nhiều, có thể đảm đương trọng trách này, thế là đã thay thế cô ấy và Hoắc Băng.” Giáo sư Chu giải thích.Ngô Tứ Ý và Trương Minh Văn gật đầu, không đưa ra phản đối.

Đợi đến khi thương lượng xong các vấn đề liên quan với đội khảo cổ, tất cả thành viên đều tự mình về chuẩn bị.

Vì không phải là lần đầu tiên đến Tây Vực, cho nên con đường phía trước của bọn họ khá nhanh chóng.

Ngô Tứ Ý và Trương Minh Văn đều cảm thấy, chiếc xe mô tô địa hình khi đi trong ảo cảnh rất tốt.

Thế là đề nghị với các bộ phận liên quan, lần này vẫn đi bằng mô tô địa hình.

Mặc dù đối phương cảm thấy như vậy có thể hơi nguy hiểm, tuy nhiên dưới sự kiên trì hết lần này đến lần khác của Ngô Tứ Ý và bọn họ.

Cũng liền đồng ý yêu cầu của bọn họ.Tần Ly khi nhận được tin tức này, vô cùng kinh ngạc.

Cô không ngờ mình lại được biên chế vào đội khảo cổ.

Ngoài sự hưng phấn ra còn nhiều hơn là lo lắng.

Sức lực của cô người khác không hiểu, cô tự mình vẫn rất rõ.

Lần trước mộ Tây Vương Mẫu ở Tây Vực đã hung hiểm như vậy.

Lần này vị trí cổ mộ lại ở Tây Vực, khẳng định sẽ không đơn giản chút nào.

Nếu đến lúc đó mình phán đoán sai, đưa đội khảo cổ vào chỗ nguy hiểm thì phải làm sao.

Tần Ly không có tự tin vào bản thân.Tuy nhiên cũng không có cách nào từ chối điều lệnh của các bộ phận liên quan, cô đành phải cứng rắn nhận lấy.

Nhanh chóng trước khi xuất phát xem vài lần nội dung phía sau của cuốn sổ ghi chép.Giáo sư Chu trước khi bọn họ đến, đã dùng máy bay không người lái thăm dò rõ ràng môi trường xung quanh và vị trí cổ mộ.

Cho nên Trương Minh Văn và bọn họ cưỡi mô tô địa hình, trên

đường đi đều vô cùng thoải mái.

Hầu như không gặp trở ngại gì đã đến được đích.Công việc thăm dò diễn ra khá thuận lợi, rất nhanh bọn họ đã tìm được vị trí thích hợp, đào lối vào rồi đi vào.

Nhìn thấy bọn họ an toàn tiến vào cổ mộ, phòng livestream mới mở trực tiếp lại.

Cư dân mạng vừa nhìn thấy có cổ mộ mới, lập tức tiến vào xem.

Lượt click trong thời gian ngắn tăng vọt, lập tức chiếm giữ vị trí số một trên bảng tìm kiếm nóng, và không hạ xuống trong thời gian dài.“Cuối cùng cũng có cổ mộ mới rồi, mong chờ quá.”“Nói thật thì có vẻ hơi nhanh quá, đội khảo cổ còn chưa nghỉ ngơi nhiều mà.”“Đợi chút, mọi người không cảm thấy nơi này rất quen thuộc sao?”“Dường như, vẫn là ở khu vực mộ Tây Vương Mẫu ở Tây Vực thì phải?”“Khu vực đó có bao nhiêu cổ mộ có thể đào vậy, đều chất đống ở đó sao?”“Chẳng trách vẫn là Giáo sư Trương dẫn đội, xem ra bọn họ là quen thuộc nhất với khu vực này rồi.”Các cư dân mạng phòng livestream, mắt tinh tường nhận ra môi trường mà Trương Minh Văn và bọn họ đang ở, chính là gần mộ Tây Vương Mẫu.Trương Minh Văn và bọn họ một đường đi xuống, không phát hiện ra điều gì bất thường, cảm thấy có chút không ổn.

Trước đây ở mộ Tây Vương Mẫu không hề đơn giản như vậy, quy mô ở đây tuyệt đối không nhỏ hơn chỗ đó.

Làm sao có thể không có một cơ quan nào?

“Nói không chừng mộ chủ nhân là người phóng khoáng, cảm thấy nơi này không dễ bị tìm thấy.” Một thành viên đội khảo cổ nói.“Khảo cổ không phải dựa vào phỏng đoán, hơn nữa sự việc bất thường tất có yêu quái, mọi người đều cẩn thận một chút.” Trương Minh Văn vốn định la mắng vài câu, nhưng nhìn thấy đối phương là người mới,

liền chỉ dặn dò một câu.Không lâu sau khi đi vào từ động đã đào sẵn.

Trương Minh Văn và bọn họ liền bước vào một hành lang đá.

Bên trong, cứ cách một đoạn lại có một cây đèn cầy, chạm khắc bằng đồng.

Tuy tạo hình đơn giản, nhưng mỗi cái đều trông y hệt nhau, dường như được sao chép.

“Muốn đạt đến trình độ này cũng không dễ dàng đâu.” Trương Minh Văn cầm đèn pin soi xét nói.“Giáo sư Trương, tôi luôn cảm thấy ở đây hình như có người đang nhìn chúng ta vậy, rờn rợn.” Một thành viên đội khảo cổ sợ hãi dừng lại, nắm chặt vạt áo nói.“Đây là một cổ mộ đã bị phong ấn mấy ngàn năm, xung quanh sớm đã hoang phế rồi.” “Ở đâu có người?

Cậu đừng tự hù dọa mình nữa được không.” Người bên cạnh đẩy hắn một cái, cười mắng.

Kỳ thực những người xung quanh bị hắn nói vậy, trong lòng cũng có chút nhát gan, nhưng bọn họ đông người như vậy, cuối cùng cũng sẽ không xảy ra chuyện gì lớn.Chỉ có Tần Ly đi theo phía sau, vẻ mặt đầy tâm sự.

Chương 138

Xem trong phòng livestream là một chuyện, thật sự tiến vào bên trong lại là một chuyện khác.

Cô cuối cùng cũng cảm nhận được cảm giác mỗi bước đi đều phải nơm nớp lo sợ.“Em đang làm gì vậy?” Trương Minh Văn nhìn thấy Ngô Tứ Ý thắp sáng một cây đèn cầy bên cạnh, đi qua hỏi.“Tôi chỉ muốn biết, cái này sau ngần ấy lâu còn có thể thắp sáng được không, mộ thất này tối quá.” Ngô Tứ Ý tùy tiện nói.“Sao có thể, cái này đã qua bao lâu rồi, hơn nữa cho dù có thắp sáng được, nhiều thế này em còn định thắp từng cái một sao?” Trương Minh Văn đứng bên cạnh nói.

Điều mà tất cả mọi người không ngờ tới là, cây đèn cầy này lại vừa chạm vào liền sáng.

Tuy nhiên chỉ nhấp nháy mấy cái, sau đó liền tắt.

“Ách.....” Mọi người nhìn nhau, không khí trở nên có chút ngượng nghịu.“Có một chút mùi cháy khét thì phải?” Ngô Tứ Ý không bỏ cuộc nói.

Lời vừa dứt, liền nghe thấy tiếng “bụp” nhẹ, một hàng đèn cầy trong hành lang đá đều sáng lên.“Ôi trời, đây là đang biến ma thuật sao?”“Mượn một đốm lửa, trả lại một vùng ánh sáng.”“Nơi này quả nhiên không đơn giản, tôi càng mong chờ xem đây sẽ là mộ ai.”Khán giả phòng livestream nhìn thấy cảnh này, tâm trạng y hệt đội khảo cổ, vừa kinh ngạc, vừa bất an.Ngạc nhiên thì ngạc nhiên, nhưng đội khảo cổ cũng sẽ không dừng bước, thế là vẫn tiếp tục tiến lên.

Tuy nhiên để làm dịu đi không khí căng thẳng ở đây.

Trương Minh Văn đã nói về suy đoán của mình về hai ngôi mộ

này.“Mộ thất này rất gần mộ Tây Vương Mẫu, tôi đoán tám phần mười là có liên quan đến Tây Vương Mẫu.” Trương Minh Văn nói.“Có khả năng là thân thích của Tây Vương Mẫu không?” Một thành viên đội khảo cổ đoán.“Thân thích của bà ta e rằng đều bị bà ta dùng làm vật thí nghiệm rồi.” Một thành viên đội khảo cổ khác châm chọc.

Lời này quả thật không sai, bà ta ngay cả con trai mình còn có thể hy sinh.

Chắc cũng không có thân thích nào có thể nhận được sự yêu quý này.Thảo luận như vậy không có kết quả, mọi người cũng không tiếp tục nữa.

Trương Minh Văn cũng chẳng qua là căn cứ vào những gì máy bay không người lái quan sát trước đó, đưa ra một số suy đoán rất phổ biến.

Đối với hướng khảo cổ của bọn họ giúp đỡ không lớn.

Những người trong phòng livestream cũng cảm thấy hơi nhàm chán.

Tuy nhiên đối với việc làm dịu đi cảm giác căng thẳng của mấy người mới vẫn rất hữu ích.

Là đội trưởng đội khảo cổ, việc chăm sóc tất cả mọi người vẫn là vô cùng cần thiết.Đợi đến khi sắc mặt bọn họ hơi dịu đi, Trương Minh Văn và đoàn người bắt đầu quan sát tình hình xung quanh.

Hàng đèn cầy bằng đồng này sáng lên, khiến tầm nhìn mà đội khảo cổ có thể quan sát được rộng hơn.

Tuy nhiên ở những nơi có thể nhìn thấy ngang tầm mắt, lại không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào.

Thế là các thành viên đội khảo cổ liền dồn trọng tâm quan sát vào

những nơi mà đèn cầy không chiếu tới, ở phía trên.“Giáo sư Trương, ở phía trên kia, có phải có một con mắt không?!” Tiểu Trương, người mới vừa đến, đứng cạnh hắn, lúc này đang run rẩy hai tay nói.“Cậu đang nói đùa gì vậy, ở đây làm gì có mắt.”“Đừng hù dọa người, ở đây trừ chúng ta ra không có người sống, mắt đâu ra.” Mấy vị tiền bối đã từng đến Tây Vương Mẫu liền cất tiếng nói.

Trương Minh Văn cũng cầm đèn pin soi về phía trước, chỉ thấy đen ngòm, không thấy mắt ở phía trên.“Có phải cậu quá căng thẳng rồi, cho nên mới nhìn nhầm.” Trương Minh Văn quay đầu nói.

Dù sao mọi người đều không thấy, chỉ có thể tìm nguyên nhân từ Tiểu Trương rồi.“Chính là đám sương mù đen đó, bên trong có thứ gì đó.” Tiểu Trương nói mãi không rõ, mọi người lại quả thật không thấy, nhất thời cứng họng.“Mấy người trẻ bây giờ, cứ thích tỏ ra nổi bật, thể hiện thì thể hiện đi, không thể bịa ra lý do đáng tin cậy hơn chút sao?”“Trong cổ mộ còn đùa giỡn, thật là không có giáo dưỡng.”“Anh ta không phải đang nói chỉ có mắt treo lủng lẳng ở trên đó sao.”“Sao tự nhiên lại chuyển kênh ma quỷ vậy.”“Cho dù chỉ có một đôi mắt, cũng không thể chỉ có anh ta nhìn thấy chứ.”“Chẳng lẽ là Âm Dương Nhãn trong truyền thuyết?”“Xì, nếu anh ta có Âm Dương Nhãn, thì tôi là quỷ sứ địa ngục.”Khán giả phòng livestream hoàn toàn không tin lời Tiểu Trương, trong đạn mạc cũng toàn là ngữ khí châm chọc.Tiểu Trương nghe thấy mọi người đều nói không nhìn thấy, trong lòng cũng có chút không tự tin, đành phải ấp úng xin lỗi.

Nhưng hắn lại liếc nhìn một cái, sợ đến mức vội vàng cúi đầu xuống.Tần Ly ở một bên nghe Tiểu Trương nói, lại nhìn thấy phản ứng của hắn, cảm thấy không giống là giả.

Nhưng cầm đèn pin soi lên, quả thật cũng chỉ thấy một khối đen thui.

Tuy nhiên đối với cảm giác về thứ đồ vật ở trên, quả thật có một loại cảm giác rợn tóc gáy.

Trực giác của cô mách bảo cô, đám sương mù đen này khẳng định không đơn giản như vậy.Tần Ly lúc này vẫn còn chút chưa thích nghi với cổ mộ, tuy nhiên so với trước đây đã tốt hơn rất nhiều.

Cô ổn định lại tinh thần, hồi tưởng lại nội dung cuốn sổ ghi chép mình đã xem qua.

Đột nhiên nhớ ra trong cổ mộ này, anh trai hình như đã từng nói qua.

Tộc chủ cổ mộ này có một hình tượng là con mắt.Đèn cầy sáng, mắt hiện.

Nói không chừng chỉ là vì một nguyên nhân nào đó, cho nên mới khiến mọi người không nhìn thấy con mắt.

Mà Tiểu Trương không biết vì sao, lại nhìn thấy trước bọn họ.

Nghĩ như vậy, Tần Ly quyết định cầm đèn pin lên nhìn thêm một lần nữa.

Cô hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí nhìn về phía đám sương mù đen.

Không khỏi thét lên một tiếng.“A, tôi thấy rồi, thấy rồi.” Các thành viên đội khảo cổ đều bị cô dọa đến đứng sững tại chỗ.“Tần Ly em sao vậy?

Thấy cái gì?” Tần Ly chỉ vào đám sương mù đen vừa nãy, có chút lắp bắp nói: “Mắt, có rất nhiều mắt.” Mọi người nghe thấy lời này, lại một lần nữa dồn ánh mắt lên phía trên cổ mộ.

Sau đó liền nghe thấy một trận âm thanh “xì” vô cùng đều đặn.Lúc này đám sương mù đen đã tan đi không ít, lộ ra một đôi mắt khổng lồ.

Viền đen, tròng mắt xanh ánh hồng, mang theo cảm giác yêu tà khó tả.

Hai con mắt đều tròng mắt hướng xuống, dường như đang nhìn chằm chằm đội khảo cổ.

Tuy đã qua mấy ngàn năm, nhưng vẫn như thật, ngay cả lớp sơn trên đó cũng không bong tróc nhiều.“Cái này xuất hiện từ khi nào vậy, vừa nãy sao không thấy gì hết.” Một thành viên đội khảo cổ vừa sờ ngực vừa nói.“Chắc là sau khi ánh đèn cầy sáng lên một thời gian, sương mù đen sẽ tan hết, như vậy mới có thể nhìn thấy con mắt ở đây.” “Cảnh cáo những người tiến vào đừng đi tiếp nữa.” Trương Minh Văn nói ra suy đoán của mình.“Thì ra thật sự có mắt, không ngờ Tiểu Trương này thật sự đã nhìn thấy.”“Thị lực của Tiểu Trương tốt thật, xuyên qua lớp sương mù dày đặc như vậy mà vẫn nhìn rõ được.”“Không lẽ thật sự là Âm Dương Nhãn sao.”“Tầng trên mau đi tra xem Âm Dương Nhãn là gì rồi hãy nói bậy, đôi mắt này chúng ta đều nhìn thấy thì tốt rồi.”“Vô cùng xin lỗi, trước đây đã trách lầm cậu, đây cũng là một nhân tài đấy chứ.”Khán giả phòng livestream cũng đều nhìn thấy con mắt này, lần lượt xin lỗi hắn.

Tiểu Trương chỉ cười cười, không nói gì thêm, hắn kỳ thực không để chuyện trước đó trong lòng.

“Tần Ly, em tại sao lại đi nhìn thêm một lần nữa, đôi mắt này có gì đặc biệt sao?” Trương Minh Văn chuyển chủ đề sang Tần Ly.“À, những điều em biết thực ra không nhiều lắm, Tây Vực từng xuất hiện một quốc gia rất hùng mạnh, gọi là Tinh Tuyệt Quốc.” Tần Ly nhìn thấy ánh mắt mọi người đều tập trung vào mình, có chút căng thẳng.

“Quốc gia này vừa xuất hiện đã đánh bại tất cả các tiểu quốc xung quanh, trở thành một cường quốc thịnh vượng một thời.

Mà trong truyền thuyết, nữ vương của quốc gia bọn họ có một đôi

mắt thần kỳ.” “Chỉ cần ai dám phản kháng bà ta, ánh mắt của bà ta sẽ đối diện với hắn, sau đó người đó sẽ biến mất, không ai có thể tìm thấy nữa.” Tần Ly nhỏ giọng giải thích xong, tất cả mọi người đều kinh ngạc lắng nghe câu chuyện này.

Câu chuyện này thật sự quá huyền ảo, khó khiến người ta tin được.“Thật hay giả vậy, mắt còn có thể thần kỳ như vậy sao?”“Chẳng phải đều nói là trong truyền thuyết sao?

Truyền thuyết tự nhiên không phải là thật rồi.”“Nhưng mà anh nhìn đôi mắt kia kìa, thật sự rất quái dị, sẽ không phải là mắt của vị nữ vương kia chứ.”“Vậy đây chính là mộ của vị nữ vương kia rồi.”“Tôi thấy tám chín phần là đúng.”Các cư dân mạng phòng livestream đối với những truyền thuyết lịch sử như vậy, vô cùng cảm thấy hứng thú, trên đạn mạc đều nhiệt liệt thảo luận.

“Sau đó thì sao, quốc gia này biến mất như thế nào?

Tại sao trong lịch sử đều không có ghi chép về nó?” Trương Minh Văn hiển nhiên cũng bị gợi lên hứng thú, liền tiếp tục hỏi.“Bởi vì Tinh Tuyệt Quốc đã tàn bạo trấn áp các tiểu quốc xung quanh, cho nên sau này Tinh Tuyệt Quốc thế yếu, liền bị các tiểu quốc bị trấn áp liên hợp lại tiêu diệt.”“Tất cả mọi người trong Tinh Tuyệt Quốc đều bị tàn sát hết, sau đó liền bị xóa khỏi lịch sử.” Tần Ly dựa vào trí nhớ trong cuốn sổ ghi chép, kể ra nội dung bên trong.“Thì ra là vậy, cho nên đôi mắt này chính là tượng trưng của mộ chủ nhân sao?” Ngô Tứ Ý nghe xong lời Tần Ly gật đầu, vừa chụp ảnh vừa hỏi.“Đây là tượng trưng của tộc bọn họ, tất cả mọi người vô cùng mê tín điều này, và tin rằng con mắt nhất định sẽ mang lại hy vọng cho bọn họ.” Tần Ly trả lời.Tần Ly vừa giải thích xong, nghiễm nhiên đã trở thành trung tâm của đội khảo cổ.

Lúc này tất cả mọi người đều ở trạng thái im lặng, chờ đợi Tần

Ly nói chuyện.“Con mắt ở đây e rằng chỉ là một đồ đằng mà thôi, sau này chúng ta tiến vào, đều phải cẩn thận một chút những thứ có liên quan đến nó...” Tần Ly nói, đột nhiên cảm thấy ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào mình, thế là trở nên có chút lúng túng.

“Ừm, tôi biết có nhiêu đó thôi.” Ánh mắt Tần Ly lấp lánh, cô biết mình đúng là chỉ biết đến đây thôi, trong cuốn sổ ghi chép về đồ đằng cũng chỉ ghi nhiều như vậy.

Nhưng những người còn lại của đội khảo cổ, không hề che giấu sự tán thưởng đối với cô.“Những điều này đã đủ để chúng ta hiểu về nơi này rồi, chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi.” Trương Minh Văn hạ lệnh.

Lúc này đội khảo cổ không biết, Tần An từ Đạo Động của Bàn Sơn Đạo Nhân cũng đã đi vào.

Hiển nhiên Bàn Sơn Đạo Nhân đào chính xác hơn một chút, khiến Tần An đi trước đội khảo cổ.

Đồng thời Tần An cũng không rõ, em gái mình đã đến nơi này.

Bằng không e rằng sớm đã phải nổi khùng, sau đó thúc giục Tần Ly nhanh chóng quay về.Khi đội khảo cổ tiến về phía trước, mọi người đều bắt đầu chú ý đến các bức tường phía trên.

Quả nhiên đã phát hiện không ít hoa văn hình con mắt.

Lớn nhỏ không đều, hình dạng cũng không hoàn toàn giống nhau.

Ban đầu bọn họ còn cảm thấy ghê tởm, nhưng đến sau này thì đã hoàn toàn quen rồi.Đi gần một ngày, Trương Minh Văn và bọn họ đến một cái hố.

Cái hố không lớn lắm, trông rất vội vàng, ở mép còn có không ít máu.

“Nơi này e rằng có đạo mộ tặc đã vào rồi.” Ngô Tứ Ý nhìn cái hố nói.

Với kinh nghiệm của hắn, đây rất rõ ràng là một Đạo Động, chỉ là hắn không nói toạc ra mà thôi.“Vậy thì chỗ này chẳng phải đã bị phá hoại rồi sao?” Nghe hắn nói vậy, mọi người đều có chút thất vọng.

Nếu thật sự có đạo mộ tặc đã vào, thì không ít văn vật bên trong e rằng đều đã bị phá hoại rồi.

Bây giờ cho dù thật sự có thể tìm thấy chủ mộ thất và đi vào, chắc cũng không xem được thứ gì có giá trị.

“Chưa chắc đã như vậy, các bạn nhìn những vết máu ở đây đi!” Ngô Tứ Ý dù sao cũng là người lão luyện rồi, vẫn không dễ dàng thất vọng như vậy.

“Vết máu ở đây không ít, mà đào lại rất vội vàng, đoán chừng là đã bị thiệt thòi ở bên trong, cho nên phải nhanh chóng bỏ chạy mà để lại.” “Nghĩa là, những thứ bên trong chưa chắc đã thật sự bị phá hoại, hơn nữa cho dù có hư hại, chúng ta chẳng phải càng nên sớm ngày bảo vệ nó sao?” Một tràng lời nói của Ngô Tứ Ý, lại một lần nữa khiến các thành viên đội khảo cổ phấn chấn lại, tiếp tục đi về phía trước.“Chúng ta nghỉ ngơi một lát ở đây.” Trương Minh Văn nói.

Lúc này bọn họ đã đi được hai ngày, đi vào một trong những nhĩ thất (phòng phụ) bên trong, cũng nên hồi phục thể lực.

Nhân lúc bọn họ nghỉ ngơi, Ngô Tứ Ý đặt mấy chiếc máy bay không người lái ra phía trước, thăm dò đường trước, xem có nguy hiểm không.Bọn họ trên đường đi ngoại trừ nhìn thấy những hoa văn hình con mắt kỳ lạ kia ra.

Không còn phát hiện bất cứ thứ gì khác.

Cứ theo cái “tính” của Tây Vương Mẫu trước đây, lúc này cơ

quan e rằng đều đã xuất hiện ba bốn lần rồi.

Tuy nhiên không xuất hiện nguy hiểm, không có nghĩa là nơi này an toàn hơn Tây Vương Mẫu bao nhiêu.

Ngược lại, Trương Minh Văn và bọn họ vô cùng cảnh giác.

Hiện tại không xuất hiện bất cứ thứ gì, mà thân phận của mộ chủ nhân lại vô cùng tôn quý.

Vậy thì chỉ có một lời giải thích.

Đó là hắn ta có lòng tin để những người tiến vào có đi không về, cho nên không cần những thứ hoa mỹ ở phía trước, chỉ cần ở cuối cùng giáng một đòn cuối cùng là đủ.

"Nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, mọi người vẫn phải linh hoạt một chút, cẩn thận xung quanh." Trương Minh Văn nhắc nhở.

Chương 139

Các thành viên đội khảo cổ đáp một tiếng liền ba ba hai hai ngồi xuống đất, cầm đèn pin quan sát nhĩ thất này.“Giáo sư, các thầy mau đến xem cái này.” Một thành viên đội khảo cổ hô lớn.“Cái thứ này là gì vậy, chắc không phải là vật sống chứ?”“Ngốc quá, cái này mà cũng không nhận ra, đây là xà thoái (da rắn lột).”“Xà thoái, chính là lớp da khô rắn lột ra, có thể dùng làm thuốc, là một thứ tốt đấy.”“Vậy nếu nhặt về có phải còn kiếm được một khoản không.”“Ở đây thì thôi đi, lỡ mà bị rắn phát hiện, thì chắc là bị rắn cắn chết mất.”Khán giả phòng livestream còn tiện thể giải thích một phen.Trương Minh Văn và bọn họ ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát.

Không hiểu vì sao, hắn nhìn tổng thể luôn cảm thấy có chút quen mắt, nghĩ kỹ lại, Trương Minh Văn đập đùi nói: “Mấy đứa xem, cái hình dạng này có giống Xích Quan Kê Xà không?” Lời này vừa ra, mấy vị thành viên đã từng theo hắn tiến vào mộ Tây Vương Mẫu trước đây.

Cũng không quản Trương Minh Văn nói đúng hay sai, toàn bộ đều theo phản xạ lùi lại một bước.“Ừm, nhưng mà chỉ là tương tự mà thôi, cũng không thể khẳng định.” Ngô Tứ Ý nhìn xà thoái nói, “Nhưng nếu thật sự sau này nhìn thấy, thì nói không chừng hai ngôi mộ này thật sự có liên quan, mọi người sau này đều chú ý một chút đi.” Mọi người gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Ly tái nhợt vì sợ hãi.

Lần đầu tiên xuống mộ cô, nếu gặp Xích Quan Kê Xà, có thể thoát được không?

Tần Ly không có chút tự tin nào.

Trong ký ức của cô dường như còn có anh trai Tần An từng nhắc đến một loại rắn nào đó.

Nhưng cô bây giờ không dám nghĩ kỹ, cũng chỉ còn lại một ấn tượng mơ hồ.Ngay lúc cô sợ đến mức hai chân run rẩy, vai bị một người vỗ nhẹ.

Tần Ly nhìn sang bên cạnh, là Tiểu Trương vừa nãy.

"Đừng sợ, chúng ta có nhiều người như vậy, Giáo sư Trương và Giáo sư Ngô thân thủ cũng không tầm thường, sẽ không sao đâu." Tiểu Trương nhìn ra sự sợ hãi của Tần Ly, liền đặc biệt đến an ủi cô.

"Ừm, cảm ơn cậu." Tần Ly gật đầu, lời nói của đối phương khiến mình yên tâm không ít.Đợi đến khi nghiên cứu gần xong, đội khảo cổ tiếp tục tiến lên.

Sau khi xuyên qua nhĩ thất này, mọi người bước vào một nơi vô cùng rộng rãi.

Đập vào mắt là tám cỗ quan tài đặt trước mặt.

Đối ứng phía sau, lại là tám cây cột đá to lớn.

Những cột đá này đều khắc đồ đằng cự nhãn."Đừng động chạm tùy tiện." Trương Minh Văn vẫn đang nhìn bố trí xung quanh, liếc thấy có thành viên định chạm vào quan tài, liền vội vàng quát dừng hành vi của hắn.

Thành viên kia nghe thấy cảnh cáo của Trương Minh Văn, vội vàng rụt tay lại.

"Ở đây tình hình còn chưa rõ ràng, đừng động loạn, vạn nhất xúc phạm cơ quan nào đó, chúng ta e rằng khó mà chống đỡ nổi." Trương Minh Văn nghiêm túc nói.Những người khác nghe thấy lời hắn đều không dám có hành động thừa thãi nữa, ngoan ngoãn đi vòng qua, đi đến trước cửa đá đối diện.

Nhưng bất kể bọn họ dùng sức thế nào, cửa đá vẫn không mở được.“Có thể là cần giải một loại mật mã nào đó thì mới được.” Ngô Tứ Ý suy đoán, đi đến trước một cây cột đá, từ từ lay động nó.

“Cây cột đá này có thể động đậy.” Ngô Tứ Ý hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, không chạm vào cột đá đó nữa.

“Nếu tám cột đá nằm trước tám chiếc quan tài, vậy có lẽ hai thứ này có liên quan đến nhau, mọi người đừng động vào vội.” Ngô Tứ Ý thận trọng nói.

“Ý của Giáo sư Ngô là... bên trong này có thứ gì đó không sạch sẽ sao?” Một thành viên khảo cổ đoàn hiểu ý của Giáo sư Ngô, cẩn thận hỏi.

“Tiểu Ly à, em nhìn sao về cơ quan ở đây?” Ngô Tứ Ý không trực tiếp trả lời câu hỏi đó, mà chuyển sang hỏi Tần Ly.

“Vâng?

Chỗ này, chỗ này quả thực phải chọn một cột đá mới có thể đi ra.” Đột nhiên bị gọi tên, Tần Ly hơi hoảng loạn.

Nhưng cô nhanh chóng ổn định tâm thần, nói ra nội dung mình đã thấy trong cuốn sổ tay.

Mọi người nghe xong, bắt đầu so sánh những cột đá này.

Tuy nhiên, đáng tiếc là những con mắt trên các cột đá này đều giống hệt nhau, không có bất kỳ điểm khác biệt nào khác, hiện trường rơi vào thế bế tắc.

“Nếu chọn sai thì làm thế nào?” Tiểu Trương bên cạnh Tần Ly hỏi.

“Bên trong quan tài này chứa Thi Tướng canh giữ Tinh Tuyệt Thành, nếu mở sai, những Thi Tướng đó sẽ xuất hiện hết.” Tần Ly

đáp.

Những người xung quanh nghe thấy đều hít một hơi khí lạnh, tỉ lệ tám chọn một này không hề cao.

Hơn nữa, một khi chọn sai, e rằng phải đánh đổi cả tính mạng.

Những người vừa nãy định động vào cột đá cạnh mình, giờ đều không còn tâm tư đó nữa.

Thậm chí còn lùi lại mấy bước, sợ mình sơ ý mà động vào.

"Quái lạ thật, trước đó không có cơ quan gì, vừa xuất hiện đã là một cái lớn." "Nếu không có Tiểu ca, Thi Tướng mà xuất hiện thì chết chắc rồi." "Sợ gì chứ, Nữ thần chắc chắn sẽ có cách mà." "Nhưng nhìn sắc mặt Tần Ly, sao cứ thấy mơ hồ kiểu gì ấy." "Người ta cũng lần đầu đi khảo cổ, không cho phép căng thẳng một chút sao?" Cư dân mạng trong phòng livestream đều khá lạc quan về Tần Ly.

Tần Ly quả thực không khiến họ thất vọng.

Tần An không ghi chép bằng chữ trong sổ tay, nhưng đã vẽ một bức tranh rất giống với nơi này.

Thực ra, những thứ này không hoàn toàn không có sự khác biệt, dựa vào hoa văn trên mắt là có thể nhìn ra được.

Chỉ là người mới lần đầu vào đây, nếu không biết quy luật mà cứ tùy tiện nhìn thì đương nhiên sẽ chẳng thấy gì.

Tuy nhiên, Tần Ly đã thấy quy luật trong sổ tay của Tần An, nên việc phát hiện điểm khác biệt vẫn rất dễ dàng.

"Cái này an toàn." Tần Ly chỉ vào cái thứ hai bên tay phải nói.

Ngô Tứ Ý gật đầu, không có ý kiến gì về điều này, đi đến phía trước.

"Xoay sang trái ba vòng, tuyệt đối không được xoay sai." Tần Ly

nói xong, liền thấy Ngô Tứ Ý không chút do dự, trực tiếp bắt tay vào xoay.

Cô ấy không ngừng nhìn chằm chằm, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, sợ mình sẽ mắc lỗi, gây hại cho cả khảo cổ đoàn.

Nhưng sổ tay của Tần An luôn đáng tin cậy, lần này cũng không ngoại lệ.

Chưa đầy hai phút sau khi Ngô Tứ Ý xoay xong, cánh cửa đá khổng lồ liền tự động mở ra.

"Phù." Các thành viên khảo cổ đoàn đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

"Tôi đã bảo Nữ thần sẽ không lật xe mà." "Vương giả thì nào cũng là vương giả, đâu phải ai phủ định là sẽ thay đổi đâu." "Nữ thần đỉnh nhất, phải tin tưởng vào bản thân, đừng căng thẳng, chúng ta sẽ ủng hộ chị!" Người hâm mộ Tần Ly trong phòng livestream thấy vậy, gần như muốn thổi bùng khả năng của cô ấy lên tận trời. 【Đinh đông!

Hệ thống kiểm tra thấy khảo cổ đoàn đã thành công thoát khỏi Bát Quan Trận, đang phát thưởng Vạn Thảo Đồ.】 Tần An ở phía này vẫn đang bình thường di chuyển trong đường hầm, âm thanh nhắc nhở trong đầu tự động vang lên.

"Hả?

Sao lại có thưởng?" Tần An hơi ngạc nhiên, khảo cổ đoàn làm sao vào được đây.

Nhưng nghĩ lại, nơi này cách lăng mộ Tây Vương Mẫu không xa, máy bay không người lái phát hiện ra cũng không phải chuyện gì khó.

Tuy vào đây rất dễ, nhưng mức độ nguy hiểm ở đây tuyệt đối không thua kém lăng mộ Tây Vương Mẫu trước đó, ước chừng muốn

bình an tiến vào chủ mộ thất cũng không phải chuyện dễ dàng.

Thế nên khi Tần An đi tiếp, hắn sẽ để lại một vài ký hiệu, phòng trường hợp khảo cổ đoàn đến sau bị lạc đường.

"Lão Ngô, ông xem này, đây là bức ảnh từ chuyên gia Chu gửi qua." Trương Minh Văn đưa tài liệu cho Ngô Tứ Ý.

"Vẫn chưa giải mã được sao?" Ngô Tứ Ý nhìn hồi lâu, rơi vào trầm tư.

"Vẫn chưa, họ cho rằng đây là một bức họa, nhưng nhìn mãi không hiểu ra đầu mối gì, nên muốn hỏi ý ông." Trương Minh Văn nói, không hiểu sao, ông ấy nhìn bức họa này lại cảm thấy không đơn giản như vẻ bề ngoài.

"Đây không phải một bức họa." Ngô Tứ Ý đột ngột lên tiếng.

"Cái gì?" Nghe thấy vậy, không chỉ Trương Minh Văn mà ngay cả những người trong phòng livestream cũng vô cùng kinh ngạc.

"Không phải đồ họa thì là gì?" Trương Minh Văn hỏi.

"Đây là Mật văn, phải có một hệ thống đặc biệt mới có thể giải mã, nếu không thì chắc chắn sẽ không hiểu được." Ngô Tứ Ý nói xong, nhìn Trương Minh Văn đang tỏ vẻ mơ hồ, rồi nói thêm: "Thứ tương tự như thế này, tôi từng thấy ở nhà rồi, sau khi giải mã ra là một bản đồ cổ mộ, dạng chữ viết." Những người trong phòng livestream nghe xong mới như tỉnh mộng, họ chưa bao giờ nghĩ rằng đây lại là Mật văn.

Tuy nhiên, không ai biết đây được sắp xếp theo hệ thống nào, vì vậy ngay cả khi biết là Mật văn, họ cũng không biết bắt đầu từ đâu.

"Cái này được tìm thấy ở đâu?" Ngô Tứ Ý cũng hết cách, đành hỏi nguồn gốc trước.

“Là ở lăng mộ Tây Vương Mẫu, trong một hang động rất kín đáo, cách không xa lối ra.” Chuyên gia Chu đáp.

“Tuy Mật văn này không hiểu được, nhưng ở gần đó có người đã để lại ký hiệu, chính là Tinh Tuyệt Thành, có lẽ có người đã phát hiện ra bức đồ này.” Chuyên gia Chu kể hết những gì mình biết.

“Vậy nghĩa là lăng mộ Tây Vương Mẫu và Tinh Tuyệt Thành thực sự có quan hệ sao?

Ví dụ như Tinh Tuyệt Thành xuất hiện sau lăng mộ Tây Vương Mẫu?” Trương Minh Văn hỏi, cảm thấy suốt chặng đường này, tất cả các manh mối đều xoay quanh hai ngôi cổ mộ này.

“Vậy thì phải xem chúng ta có thể đi sâu đến mức nào, biết đâu bên trong cũng sẽ có manh mối liên quan đến việc giải mã Mật văn.” Ngô Tứ Ý nói, hiện tại mọi thứ đều mờ mịt, hoàn toàn là một mớ bòng bong, nếu muốn làm rõ thì phải tiếp tục đi tới.

Ngôi cổ mộ này không rộng lớn tứ phía như lăng mộ Tây Vương Mẫu, các ngã rẽ cũng không nhiều.

Vài lối đi nguy hiểm đều đã được máy bay không người lái tránh né, khảo cổ đoàn đi khá thuận lợi.

Sau khi ra khỏi một đường hầm rất dài, khảo cổ đoàn vừa rẽ một góc, liền nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kinh ngạc.

Trong một hang đá khổng lồ, đầy những bức bích họa điêu khắc, mỗi bức đều sống động như thật, trải qua ngàn năm nhưng vẫn vô cùng rõ ràng.

Chương 140

Những nhân vật trên đó thậm chí có thể nhìn rõ cả biểu cảm.

Từ nơi họ bước vào, bắt đầu từ phía bên trái, tổng cộng có ba cuộn tranh dài được khắc ở phía trên, giữa và dưới.

Trương Minh Văn ước lượng đại khái, nhưng chỉ riêng một cuộn tranh đã phải dài khoảng bốn năm mươi mét.

Nếu là điêu khắc, mà còn phải điêu khắc tinh xảo và liền mạch như vậy, độ khó có thể hình dung được.

Đừng nói là mấy nghìn năm trước, ngay cả bây giờ cũng chưa chắc đã có trình độ như vậy.

"Tổ tiên chúng ta trong hội họa, quả thực đã ở vị trí dẫn đầu suốt mấy nghìn năm rồi." "Cái này mà đặt ở thời hiện đại, mở một triển lãm tranh thì cũng đâu có vấn đề gì." "Vừa nhìn thấy bích họa này, mới thấy trước đây mình đã quá xem thường người xưa, tổ tông của bạn chính là tổ tông của bạn." "Đừng nói nhảm nữa, mau xem trên đó khắc gì đi, chủ mộ này rốt cuộc có quan hệ gì với Tây Vương Mẫu chứ." "Không lẽ là con riêng gì đó sao, thế thì kích thích lắm đây." Cư dân mạng trong phòng livestream nhìn thấy những bức bích họa ở đây, đều vô cùng mong đợi xem chúng kể về điều gì.

Nếu thực sự có thể lợi dụng bức họa này để chứng minh mối quan hệ giữa ngôi mộ này và Tây Vương Mẫu, vậy thì lại là một phát hiện lớn chấn động thế giới.

Khảo cổ đoàn cũng rất hy vọng trở thành những người chứng kiến phát hiện vĩ đại này.

Chỉ là, những bức vẽ này, càng nhìn, khảo cổ đoàn càng cảm thấy

không đúng.

Bên trong này cũng có một nữ vương, về số lượng người sống được tế tự, Tây Vương Mẫu còn phải thua kém.

Họa tiết con mắt hầu như xuất hiện trên mỗi bức bích họa, trong khi lăng mộ Tây Vương Mẫu lại chưa từng có mối liên hệ mật thiết như vậy với họa tiết con mắt.

Quan trọng hơn, trang phục và phong tục tập quán của những người bên trong, hoàn toàn khác biệt một trời một vực so với Tây Vương Mẫu.

"Đây là tình huống gì?" Trương Minh Văn cau mày hỏi.

"Những bức họa này ngược lại chứng minh rằng lăng mộ Tây Vương Mẫu và Tinh Tuyệt Thành không có bất kỳ mối quan hệ nào, tôi trước đây còn nghĩ có lẽ chúng tồn tại đồng thời, nhưng giờ xem ra thì không thể nào." Ngô Tứ Ý nói.

Ông ấy không nghĩ quá xa vời, nhưng nếu hai ngôi cổ mộ của hai quốc gia này gần nhau đến vậy, nếu thực sự tồn tại cùng thời, chắc chắn sẽ có ảnh hưởng, không đến mức khác biệt lớn như vậy.

"Tây Vương Mẫu đã là người thống trị vùng này rồi, sau đó nơi đây liền bị bỏ hoang, rất nhiều quốc gia phụ thuộc đều di chuyển đi hết." "Nếu theo như Tiểu Ly vừa giải thích, Tinh Tuyệt Thành cũng từng thống trị nơi này, vậy thì đó hẳn là quốc gia được thành lập trước Tây Vương Mẫu." Trương Minh Văn suy đoán.

"Ông xem bức tranh này, hình như đang xây dựng một công trình lớn, ở dưới lòng đất, bên trên còn có mấy chỗ nhô lên..." Ngô Tứ Ý vừa miêu tả, rất nhanh liền hiểu ra, "Ngôi mộ này có lẽ đã được xây dựng từ khi chủ mộ còn sống." Việc này không khiến Ngô Tứ Ý cảm thấy quá kỳ lạ.

Dù sao rất nhiều hoàng đế cũng như vậy, lăng tẩm của họ thường được xây rất hoành tráng, nếu đợi đến sau khi chết mới xây thì thời gian chưa chắc đã cho phép.

Điều khiến Ngô Tứ Ý thực sự cảm thấy bất an là, nếu thật sự là nữ vương này tự xây khi còn sống, thì bà ta chắc chắn sẽ nghĩ mọi cách để bảo vệ cổ mộ của mình thật chặt chẽ.

Tuyệt đối sẽ không để lại cho những người đến sau bất kỳ một sơ hở nào.

Con đường phía trước của họ, e rằng sẽ ngày càng gian nan hơn.

"Vậy là ngôi mộ ở đây không liên quan gì đến Tây Vương Mẫu sao?" "Thật tình, tôi đã chuẩn bị sẵn dưa để hóng hớt rồi, ông lại bảo dưa chưa mọc, mất hứng quá." "Nhưng nếu Tinh Tuyệt Thành thực sự tồn tại sớm hơn cả lăng mộ Tây Vương Mẫu, thì đó cũng là một phát hiện kinh người đấy chứ." "Trên lầu nói đúng, tại sao cứ nhất thiết phải liên quan đến lăng mộ Tây Vương Mẫu?

Như vậy giá trị chẳng phải còn lớn hơn sao?" Cư dân mạng trong phòng livestream có chút tiếc nuối vì phỏng đoán sai, nhưng nếu có thể phát hiện di tích lịch sử sớm hơn, mọi người vẫn vô cùng mong đợi.

Khảo cổ đoàn thông qua những bức bích họa này, cũng biết mình đang khám phá một phần lịch sử mới, vì vậy càng thêm thận trọng.

Sau khi họ xử lý xong những bức bích họa này, mới tiếp tục tiến lên.

Rời khỏi khu vực bích họa, một chiếc máy bay không người lái đi dò đường phía trước bỗng nhiên mất liên lạc.

"Có vẻ không ổn." Ngô Tứ Ý và mọi người nhanh chóng đi tới phía trước, nhìn thấy ba ngã rẽ.

Chiếc máy bay không người lái đã rơi xuống đất ngay trước ba

ngã rẽ, đã bị bổ thành hai mảnh.

“Lạ thật, cái này bảo chúng ta chọn đường nào đây?” Tiểu Trương lên tiếng nói, lần đầu tiên thấy máy bay không người lái còn chưa vào đã bị hư hỏng.

“Cứ phái thêm một chiếc nữa vào xem sao.” Trương Minh Văn nói.

Ba chiếc máy bay không người lái lần lượt đi vào ba lối vào, nhưng điều kỳ lạ đã xảy ra.

Ba chiếc máy bay không người lái này liên tiếp mất kiểm soát, đều bị hư hỏng giữa đường.

“Nếu cả ba con đường này đều nguy hiểm thì chúng ta làm sao đi tiếp được đây?” Một thành viên khảo cổ đoàn ngơ ngác hỏi, chẳng lẽ đã gặp đường cụt rồi sao?

“Biết đâu có đường hầm bí mật hay gì đó, mọi người tìm xung quanh đi, chú ý đừng đến quá gần ba lối đi đó.” Trương Minh Văn dặn dò, vừa nãy vật liệu cứng rắn như máy bay không người lái còn bị bổ đôi, người thì càng khỏi phải nói.

Khảo cổ đoàn đáp lời, cẩn thận và tỉ mỉ tìm kiếm khắp xung quanh, nhưng không tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

“Xem ra chỉ còn cách chọn một trong ba con đường này thôi.” Trương Minh Văn bất đắc dĩ nói.

Chỉ là ông ấy không dám vội vàng phán đoán, dù sao đây liên quan đến tính mạng của tất cả mọi người, nhất định phải cực kỳ thận trọng.

“Chỗ này thật đáng sợ, không ra tay thì thôi, vừa ra tay là đã là đề bài tử vong rồi.” “Tôi thấy hay là quay về đi, chuyện không có gì nắm chắc thế này, thật sự quá nguy hiểm.” “Đã đi nhiều ngày như vậy rồi,

giờ mà quay về thì tiếc lắm." "Tôi thấy vẫn phải để Nữ thần ra tay thôi, phí công sức làm gì chứ." "Nữ thần nhà bạn biết đâu đang sợ hãi run rẩy trong bóng tối kìa." "Nói bậy, Nữ thần vừa nãy lợi hại như vậy, tôi thấy bạn chính là ghen tỵ đó." Cư dân mạng trong phòng livestream thấy tình thế bế tắc như vậy, đã có người đề nghị quay về, còn có vài người định để Tần Ly nói thêm vài lời.

Lúc này Tần Ly vẫn đang tìm kiếm manh mối xung quanh, trong lòng thầm cầu nguyện, lúc này đừng có gọi đến mình.

Cô ấy hoàn toàn không thấy đoạn này trong sổ tay của anh trai, nên cũng không biết nên chọn con đường nào mới đúng.

Tuy nhiên, theo định luật Murphy, điều gì bạn sợ thì điều đó sẽ đến.

Tần Ly vừa cầu nguyện xong, Trương Minh Văn đã gọi tên cô ấy.

"Tiểu Ly à, em có manh mối gì về chuyện này không?" Tần Ly chớp chớp mắt, cảm thấy hôm nay mình sẽ sụp đổ mất, vô cùng lúng túng nắm lấy vạt áo, ánh mắt lảng tránh.

"Cái này, cái này..." Thấy cô ấp úng không nói nên lời, Trương Minh Văn còn tưởng là mình đã gây áp lực cho cô quá lớn, vội vàng nói: "Em đừng căng thẳng, tôi chỉ muốn nghe ý kiến của em thôi, cuối cùng vẫn do chúng ta quyết định, trách nhiệm không thuộc về em." Tần Ly nghe thấy vậy, rất cảm kích Trương Minh Văn.

Nhưng cô thực sự không biết phải chọn thế nào, tổng không thể đoán mò được, như vậy thì quá vô trách nhiệm rồi.

Tần Ly bị ánh mắt của tất cả mọi người nhìn chằm chằm, cảm thấy mặt mình nóng ran, càng không thể nói nên lời.

"Thấy chưa tôi đã bảo gì, Tần Ly không được đâu, bảo cô ấy nói mấy câu đã sợ đến mức này rồi." "Nữ thần cũng là lần đầu đến mà,

căng thẳng một chút thì sao chứ, hơn nữa, đây là chuyện liên quan đến tính mạng của khảo cổ đoàn, Nữ thần làm sao có thể nói bừa được." "Đừng có được voi đòi tiên, Giáo sư Trương hỏi cô ấy chẳng phải là cho cô ấy thể diện sao, còn làm ra vẻ e thẹn, trước đó sao không thấy cô ấy như vậy." Cư dân mạng trong phòng livestream thấy dáng vẻ của Tần Ly, lại bắt đầu một trận fan hâm mộ đen tối công kích lẫn nhau.

Tuy nhiên, khảo cổ đoàn sẽ không bị những bình luận đạn mạc này ảnh hưởng.

Ngay lúc cô ấy không biết làm thế nào, Tần Ly liếc nhìn sang bên trái, thấy một ký hiệu quen thuộc.

Tần Ly không tự chủ bước tới, muốn xác nhận xem có phải đúng như mình nghĩ hay không.

"Sao vậy?

Em có phát hiện gì sao?" Trương Minh Văn nhìn Tần Ly đang chăm chú nhìn chằm chằm vào bức tường, hỏi.

"Không có, chỉ là đang quan sát xem ở đây có gì bất thường không." Tần Ly nhanh chóng dời tầm mắt, mỉm cười nói.

"Vậy được, em cứ xem đi." Trương Minh Văn không vội vàng truy hỏi cô ấy, mà tiếp tục quan sát xung quanh.

Tần Ly gật đầu, đặt ánh mắt trở lại ký hiệu đó.

Đây là ký hiệu chỉ có anh trai Tần An và cô mới biết.

Bây giờ nó xuất hiện ở đây, có nghĩa là Tần An cũng đã đến sao?

Tần Ly thầm nghĩ về những lần trao đổi tin nhắn trước đó giữa cô và Tần An.

Tần An chỉ nói rằng mình còn có việc nên không quay về vội, chứ

không nói mình sẽ đi đâu.

Ký hiệu ở đây sẽ không lừa người, Tần An khẳng định đang ở đây.

Tần Ly nhìn ký hiệu, trong lòng đã có chủ ý.

"Giáo sư Trương, em biết phải đi đường nào." Tần Ly chỉ vào con đường ở giữa nói.

"Giải thích có hơi mất công, nếu mọi người không tin, em có thể đi vào trước, đợi đến khi an toàn ra ngoài rồi sẽ liên hệ với mọi người." Tần Ly nói rất dứt khoát, không để lại cho họ một chút chỗ nào để hỏi thêm.

"Tôi tin em, tôi sẽ cùng em đi vào." Trương Minh Văn biết Tần Ly là em gái của Tần An, bất kể thế nào, ông ấy cũng không thể để Tần Ly một mình đối mặt với nguy hiểm.

Những người khác cũng không phải là không tin Tần Ly, chỉ là cứ thế mà đi thẳng vào mà không có bằng chứng gì, họ thực sự không yên tâm, cũng không ai dám mạo hiểm đi theo.

Ngô Tứ Ý tiến lên, đưa thêm cho Trương Minh Văn mấy quả đạn chiếu sáng.

Đôi khi thứ này dùng làm vũ khí còn hữu dụng hơn.

"Nếu có chuyện gì thì lên tiếng, tôi sẽ cứu các ông." Trương Minh Văn nghe thấy vậy không nói gì, trực tiếp đi theo Tần Ly vào trong.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, phía Tần Ly và Giáo sư Trương vẫn không có động tĩnh gì, điều này khiến những người còn lại trong khảo cổ đoàn cảm thấy vô cùng bất an.

"Giáo sư Ngô, sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?" "Hay là chúng ta cứ đưa máy bay không người lái vào xem sao?" "Máy bay không

người lái có tác dụng gì đâu?

Tôi thấy hay là chúng ta tự mình đi vào xem đi." Các thành viên khảo cổ đoàn người nói câu này, người nói câu kia.

"Tôi nghe thấy tiếng thở, mọi người đừng sốt ruột." Ngô Tứ Ý từ tai nghe không dây nghe thấy tiếng thở nhẹ nhàng, ông ấy cảm thấy vấn đề chắc không lớn.

Chương 141

“Lão Ngô, ông có nghe thấy giọng tôi không?” Một lúc sau, giọng Trương Minh Văn truyền đến từ tai nghe.

“Nghe rõ, các ông không sao chứ?” Ngô Tứ Ý vội vàng đáp lại.

“Chúng tôi đã tìm thấy những chiếc máy bay không người lái bị hỏng, ở đây chắc là có thứ gì đó gây nhiễu, nên máy bay không người lái mới mất kiểm soát.” “Nhưng may mắn là, chúng tôi suốt chặng đường này đều không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, mọi người có thể vào được rồi.” Nghe Trương Minh Văn giải thích xong, Ngô Tứ Ý liền tập hợp đội ngũ đang nghỉ ngơi tiếp tục tiến lên.

Sau khi thuận lợi đi ra khỏi hang động, niềm tin của mọi người dành cho Tần Ly ngày càng được củng cố.

Con đường phía sau, cũng là dưới sự dẫn dắt của cô ấy mà tiến lên, không gặp phải nguy hiểm nào.

“Tiểu Ly thật lợi hại, nếu cứ đi theo con đường em chỉ thế này, không chừng chúng ta thật sự có thể thuận lợi đến được chủ mộ thất.” Một thành viên khảo cổ đoàn ngồi trong đường hầm, vui vẻ khen ngợi Tần Ly.

Như vậy, họ cũng có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, sớm quay về.

Tần Ly đáp lại một cách lịch sự, nhưng trong lòng cô lại không vui vẻ như các thành viên khảo cổ đoàn.

Cô biết từ cuốn sổ tay rằng anh trai mình đã gặp không ít nguy hiểm ở đây.

Ngay cả anh trai lợi hại như vậy, cũng từng gặp khó khăn ở đây.

Trong ngôi mộ này, mọi thứ biến hóa khôn lường, ngay cả khi có Tần An chỉ đường.

Họ cũng chưa chắc đã có thể thuận buồm xuôi gió suốt cả chặng đường.

Nhưng Tần Ly thực sự không muốn làm mất đi sự tự tin của khảo cổ đoàn.

Cô chỉ có thể cầu nguyện trong lòng, mong họ đừng gặp phải điều gì xấu.

"Được rồi, đừng làm phiền Tiểu Ly nghỉ ngơi nữa, mọi người không thấy em ấy đã nhắm mắt rồi sao." Trương Minh Văn xuất hiện nói, coi việc cô ấy cầu nguyện là đang ngủ.

Tần Ly nghe thấy nhưng không vạch trần, nghĩ rằng như vậy cũng có thể tránh được việc nói chuyện.

"Tất cả đừng lơ là cảnh giác, mọi người nghỉ ngơi thật tốt, sáng sớm mai chúng ta sẽ xuất phát." Trương Minh Văn lại quay sang nói với tất cả các thành viên khảo cổ đoàn.

Tần Ly vẫn luôn ngủ không yên, dù Trương Minh Văn vì quan tâm tâm trạng của cô mà không để cô trực đêm, nhưng cô vẫn tỉnh dậy vào nửa đêm.

Sau hai ngày đi đường, mọi người đều vô cùng mệt mỏi, ngay cả người trực đêm cũng có chút buồn ngủ rũ.

Tần Ly định đi ra phía trước hoạt động một chút, rúc ở nơi chật hẹp, vừa ẩm ướt vừa khó chịu này, thật sự quá khó chịu.

Kết quả là chưa đi được mấy bước, đã bị một thành viên khảo cổ đoàn đang nằm chặn đường làm vấp ngã.

"Xin lỗi, tôi không cố ý, anh..." Tần Ly đầy vẻ áy náy nói, lời còn

chưa dứt, cô đã thấy thành viên khảo cổ đoàn kia đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch.

"Anh không sao chứ?

Giáo sư Trương, Giáo sư Trương!" Tần Ly vừa nhìn thấy đã không nhịn được kinh hô, vội vã vẫy tay gọi Trương Minh Văn.

"Có chuyện gì vậy?" Trương Minh Văn bị tiếng kinh hô của Tần Ly làm cho tỉnh giấc, vội vàng đi tới.

"Có rắn, rắn ở đâu ra vậy?" Ở một bên khác lại vang lên tiếng kinh hô, các thành viên khảo cổ đoàn lúc này đều tỉnh dậy.

Tần Ly vừa nghe thấy có rắn, trong lòng vô cùng sợ hãi, nhưng không biết phải làm gì, chỉ có thể đứng yên tại chỗ, muốn xem tình hình của người trước mặt thế nào.

"Cẩn thận!" Trương Minh Văn xuất hiện bên cạnh cô, đẩy Tần Ly ngã xuống.

Phản xạ của Tần Ly đã chậm đi không ít, nhưng không cần quay đầu cô cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Trương Minh Văn kéo cô ra ngoài, cô thấy thành viên kia mắt mở to, sắc mặt đã tái nhợt, hiển nhiên đã tắt thở.

Một con rắn đen dài ngay trước mặt anh ta, bị chém thành hai đoạn.

Tần Ly không dám nhìn xung quanh nữa, nhắm chặt hai mắt, mặc cho Trương Minh Văn kéo cô đi.

"Mau lùi lại, tất cả lùi ra ngoài!" Trong bóng tối vang lên tiếng lưỡi dao vung vẩy, tiếp theo là giọng Ngô Tứ Ý.

Bên trong quá chật hẹp, mọi người đều không kịp mò mẫm vị trí đèn pin, chỉ có thể chạy ra ngoài trước đã.

Ban đầu là để họ ở cùng nhau trong hang động để tiện hỗ trợ, kết quả lúc này lại biến thành nơi gây rắc rối.

Đợi đến khi họ lăn lộn bò ra khỏi hang động, thì phát hiện xung quanh đã bị Hắc Lân Xà bao phủ dày đặc.

“Có ai bị thương không?” Trương Minh Văn vội vàng hỏi.

“Tiểu Tô, anh ấy vẫn chưa ra ngoài.” “Còn Tiểu Trần, anh ấy đã...” Mấy thành viên khảo cổ đoàn khóc nức nở nói, thậm chí có người định xông vào cứu người.

Dù biết là lành ít dữ nhiều, nhưng họ vẫn không thể bỏ mặc đồng đội của mình.

“Không được, các cậu không thể đi qua!” Ngô Tứ Ý chém đứt tất cả những con rắn xông tới phía trước, rồi chặn các thành viên đang định xông qua.

“Tất cả hãy rút vũ khí ra chuẩn bị chống trả!” Trương Minh Văn hô lớn, cũng rút dao của mình ra, chắn trước mặt Tần Ly.

“Những con rắn này chui ra từ đâu vậy?

Sao trước đó không thấy con nào.” “Đây chắc là những con rắn đã lột xác đó nhỉ, nhìn da thì giống nhau, nhưng thân rắn lại khác nhau.” “Khảo cổ đoàn e rằng gặp nguy hiểm rồi, cũng không biết Nữ thần thế nào, giờ còn có thể đưa ra đề xuất gì không.” “Hay là cứ lo giữ mạng trước đã, mấy con rắn này nhìn là biết không phải loại hiền lành rồi.” “Biết thế đã không nên để Nữ thần đến, nguy hiểm quá.” “Bạn nói gì vậy, đâu phải chỉ có mạng Tần Ly là mạng đâu, những người khác cũng rất quý giá mà.” Cư dân mạng trong phòng livestream đều không khỏi lo lắng cho khảo cổ đoàn, đặc biệt là Tần Ly, cô ấy đã rất được chú ý trong phòng livestream rồi.

Giờ lần đầu xuống mộ, đương nhiên càng được quan tâm hơn,

người hâm mộ của cô ấy đều không muốn cô ấy chịu bất kỳ tổn hại nào.

"Mấy con rắn này sao cảm giác còn lợi hại hơn lúc nãy vậy, dùng dao căn bản không chém chết được." Tiểu Trương vừa cầm dao né tránh vừa nói.

Những con rắn này tấn công vừa nhanh vừa mạnh, mỗi lần bị đánh lui, rất nhanh lại xông lên.

Cứ thế này, thể lực của họ sẽ bị hao hết, đến lúc đó không ai thoát ra được.

"Tiểu Ly em không sao chứ, em có biết làm thế nào để giết được những con rắn này không?" Trương Minh Văn chắn trước mặt Tần Ly, vừa đánh vừa tranh thủ hỏi.

Nhưng hồi lâu không nghe thấy hồi đáp, Trương Minh Văn hơi hoảng loạn, còn tưởng Tần Ly xảy ra chuyện gì rồi.

Vội vàng quay người lại nhìn.

Chỉ thấy Tần Ly đang run rẩy ngồi trên đất, may mắn là không bị rắn tấn công.

"Tiểu Ly, Tiểu Ly, em sao vậy?" Trương Minh Văn hỏi, nhưng đối phương vẫn không đáp lại.

Không lâu sau, ông ấy nghe thấy một trận tiếng nức nở.

Trương Minh Văn xoa trán, ông ấy không ngờ, khả năng chịu đựng tâm lý của Tần Ly lại yếu kém đến vậy.

Chỉ nhìn thấy mấy con Hắc Lân Xà đã sợ đến mức này rồi.

Nhưng nghĩ lại, Tần Ly là một cô gái, lần đầu tiên vào đây lại gặp phải chuyện đột ngột như vậy.

Sợ đến ngây người cũng là điều dễ hiểu.

Suy nghĩ đến đây, Trương Minh Văn an ủi nói: "Tiểu Ly à, em đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ em, em có cách nào không?" Tần Ly nghe thấy vậy, chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy Trương Minh Văn đang chắn trước mặt cô.

Có lẽ đã nhận được tín hiệu an tâm, cô liền lấy hết dũng khí muốn nói ra những gì mình biết: "Biết, biết...

Đây là Hắc Lân Xà, nó..." Tần Ly nói ngập ngừng, lời còn chưa dứt.

Một con Hắc Lân Xà lợi dụng lúc Trương Minh Văn bị vướng, lơ là, liền nhảy bổ lên, há miệng định cắn Tần Ly.

Tần Ly sợ đến mức nhắm chặt mắt, cầm dao găm loạn xạ trong không khí, biết rằng mình có lẽ sẽ chết ở đây.

"Vút." Tiếng dao găm sắc bén xé gió vang lên.

Tần Ly không dám ngẩng đầu, chỉ dám thu dao lại, dùng hai tay che chắn cho mình, như thể làm vậy sẽ tránh được đòn tấn công của Hắc Lân Xà.

"Em không sao chứ?" Lời nói tương tự lại vang lên, lần này là Tiểu Trương xuất hiện trước mặt cô.

Nhưng rõ ràng Tần Ly đã sợ đến ngây người, ôm đầu với vẻ mặt đau khổ, hỏi thế nào cũng không đáp lời.

Lời an ủi của Trương Minh Văn vừa nãy hoàn toàn mất tác dụng.

Tiểu Trương thấy vậy, lại nhìn xung quanh, mọi người đều đang chống đỡ rất khó khăn, liền cắn răng chắn trước mặt Trương Minh Văn nói: "Giáo sư Trương, tôi giúp ông chặn mấy con Hắc Lân Xà này, ông mau qua đó giúp Tần Ly bình tĩnh lại, hỏi xem làm thế nào mới có thể diệt sạch những con rắn này." Tiểu Trương kiên định đứng trước mặt họ, lại vung dao chém về phía những con rắn đó.

“Cảm ơn, giúp tôi một việc lớn rồi.” Trương Minh Văn cũng không nói phí lời, ngồi xuống bên cạnh Tần Ly.

Ông đưa tay vỗ nhẹ lưng cô, cố gắng nói thật dịu dàng: “Bây giờ có hai người chúng ta bảo vệ em, sẽ không có vấn đề gì nữa đâu, em có thể nói cho tôi biết rốt cuộc phải làm gì không?” Trương Minh Văn tính tình thẳng thắn, nói chuyện luôn không khách sáo, cũng hiếm khi an ủi người khác, huống chi là con gái.

Nhưng bây giờ tình huống khẩn cấp, ông ấy không thể nghĩ nhiều, chỉ có thể cố gắng hết sức để Tần Ly bình tĩnh lại.

Chỉ là Tần Ly thực sự đã sợ hãi không nhẹ, chỉ run rẩy ngồi yên tại chỗ, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

Chương 142

Trương Minh Văn thấy vậy cũng đành chịu, chỉ đành kiên nhẫn an ủi bằng lời lẽ nhẹ nhàng.

Trái ngược hoàn toàn với cảnh tượng ấm áp của Trương Minh Văn và Tần Ly ở đây, bên kia là các thành viên khảo cổ đoàn đang chém giết Hắc Lân Xà.

Họ đã kiệt sức, vòng vây được tạo thành ngày càng thu hẹp lại.

Tấn công là điều không thể, hiện tại có thể bảo vệ bản thân không bị cắn đã là một việc khó khăn.

"Còn cách nào nữa không?" Một thành viên tuyệt vọng hỏi.

Thậm chí có người trong số họ còn nghĩ đến việc trực tiếp bị rắn cắn chết cho xong.

Dù sao cũng chỉ là cuộc chiến của thú cùng đường.

Ngô Tứ Ý nghe thấy vậy, cũng cúi đầu, những con rắn này rất thông minh, đã bịt kín cả hai lối thoát, làm sao cũng không thể đột phá ra ngoài được.

"Đúng rồi, còn Hùng Hoàng Phấn!

Mọi người mau lấy Hùng Hoàng Phấn ra đi!" Ngô Tứ Ý như túm được hy vọng, đột ngột ngẩng đầu nói.

Trước đó đã dự đoán có thể sẽ gặp rắn trong ngôi mộ này, nên đã bảo tất cả mọi người mang theo để phòng hờ.

Lần này tình huống khẩn cấp, Ngô Tứ Ý cũng không nhớ ra.

Các thành viên khảo cổ đoàn vừa nghe thấy vậy, vội vàng lấy Hùng Hoàng Phấn ra, ném vào trước mặt Hắc Lân Xà.

Hắc Lân Xà quả nhiên bị giật mình, lùi về bốn phía.

Mọi người thấy có hiệu quả, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Đừng lơ là, đây chỉ là tạm thời thôi, chúng vẫn sẽ quay lại đó.” Ngô Tứ Ý nhắc nhở, ánh mắt liếc về phía Trương Minh Văn và Tần Ly.

Nếu thật sự muốn thoát ra ngoài, vẫn phải dựa vào phương pháp đối phó Hắc Lân Xà từ miệng Tần Ly.

Cứ thế này kéo dài, e rằng sớm muộn gì cũng phải chết trong miệng Hắc Lân Xà.

Chỉ có thể hy vọng Tần Ly có thể sớm thoát khỏi bóng ma tâm lý của mình.

Các thành viên khảo cổ đoàn nghe lời Ngô Tứ Ý, đều nắm chặt dao không dám lơ là chút nào.

Hắc Lân Xà rất nhanh liền dần quen với Hùng Hoàng Phấn, sự uy hiếp của thứ này đối với chúng đang dần giảm đi.

Chúng bắt đầu chậm rãi bò qua, hình thành thế bao vây các thành viên khảo cổ đoàn.

“Tần Ly vẫn chưa ổn sao?

Đã lâu như vậy rồi.” “Làm ơn để cô ta nhận rõ vị trí của mình đi, cô ta là đến khảo cổ, chứ không phải đi du lịch.” “Nơi này vốn đã rất đáng sợ rồi, một cô gái sợ đến ngây người thì sao chứ, có cần phải hà khắc như vậy không?” “Sợ thì đừng đến, đến rồi lại làm ra vẻ mặt như vậy, còn không cho người ta nói nữa.” “Lần sau khảo cổ đoàn tuyển người nên thi thêm môn gan dạ này, đừng để ai tùy tiện cũng vào được.” Cư dân mạng trong phòng livestream thấy khảo cổ đoàn bị dồn vào đường cùng, nhưng Tần Ly vẫn đứng yên tại chỗ, vô cùng bất mãn, trong phần bình luận đạn mạc gần như đã chửi rủa điên

cuồng.

Tuy nhiên, Trương Minh Văn không hề sốt ruột chút nào, vẫn rất tỉ mỉ an ủi cô ấy.

“Mọi người đều tự bảo vệ mình tốt nhé.” Nhìn Hắc Lân Xà lại một lần nữa áp sát, Ngô Tứ Ý trầm giọng nói.

Tần Ly đại khái cũng cảm thấy mình không thể cứ thế này, liền cẩn thận ngẩng đầu lên, thấy Trương Minh Văn với vẻ mặt quan tâm.

Lại nhìn thấy mọi người trên người ít nhiều đều có vết thương, cuối cùng cô ấy cũng mở miệng nói: “Nước, những con rắn này sợ nước.” Các thành viên khảo cổ đoàn vừa nghe thấy câu trả lời này, đều ngây người một lúc.

“Sợ nước?

Chỉ đơn giản vậy thôi sao?” Một thành viên khảo cổ đoàn hỏi ra câu hỏi mà ai cũng muốn hỏi.

Cuối cùng cũng hỏi được rồi.

Trương Minh Văn thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy vỗ đầu người đó, nói: “Cậu còn muốn cái gì phức tạp hơn à?

Mau lấy hết nước ra đi, Tần Ly đã nói ra phương pháp rồi.” Nghe Trương Minh Văn nhắc nhở, mọi người đều bắt đầu hành động.

Lấy nước uống ra liền đổ thẳng xuống.

Những con rắn đó vừa chạm vào nước, liền như bị điện giật, lập tức cuộn mình nhảy lên, sau đó bỏ chạy rất xa.

“...” Nhìn cảnh này, đặc biệt là so với việc rắc Hùng Hoàng Phấn trước đó, mọi người đều cảm thấy có chút quá khó tin.

Tuy nhiên, nó thực sự rất hữu ích, tất cả Hắc Lân Xà chặn trước mặt họ đều lùi xa ba bước.

Nhưng các thành viên khảo cổ đoàn mới đổ được vài lần, đã bị Ngô Tứ Ý ngăn lại.

"Các cậu làm vậy quá lãng phí rồi, tôi biết các cậu sợ, nhưng hãy nhớ, chúng ta đang ở trong cổ mộ, nước cũng là tài nguyên khan hiếm." Ngô Tứ Ý thấy họ đổ nước như thể đang đón Tết té nước, không nhịn được lên tiếng ngăn cản.

"Cầm nước đổ sang hai bên, để chúng không dám đến gần là được, nếu không chúng ta sẽ chết khát giữa đường mất." Nghe xong lời dặn của Ngô Tứ Ý, họ tự động chia thành hai hàng, chỉ đổ một chút, quả nhiên đã tiết kiệm được không ít nguồn nước.

Tần An đi phía trước rất ổn định, hoàn toàn không hề hay biết con đường hắn chỉ đã mang lại bao nhiêu rắc rối cho khảo cổ đoàn.

Do huyết mạch của hắn đã biến thành Đạp Hỏa Kỳ Lân, nếu không có bất ngờ nào, những loài rắn trùng này đều không thể làm gì được hắn.

Đối với hắn mà nói, đó là như đi trên đất bằng.

Nhưng Tần Ly là dựa theo ký hiệu của hắn mà đi ra, lại là dựa vào sổ tay của hắn dẫn dắt khảo cổ đoàn vượt qua kiếp nạn này, nên có thưởng vẫn phải có. 【Đinh đông!

Đã kiểm tra thấy khảo cổ đoàn đã thành công vượt qua nguy cơ Hắc Lân Xà, đang phát thưởng Thiên Cơ Tác.】 Một sợi dây thừng được chế tác vô cùng tinh xảo xuất hiện trong ba lô của Tần An.

Sợi dây thừng này lửa đốt không đứt, chịu lực cũng vô cùng đáng kể, những lúc nguy cấp còn có thể dùng làm dây tiên.

Trong ngôi mộ này vẫn khá thực dụng.

Tần An cất nó đi, nghĩ rằng mình cũng chưa từng thấy Hắc Lân Xà, nhưng lại không ngờ khảo cổ đoàn đã gặp phải.

“Chẳng lẽ họ không nhìn thấy ký hiệu mình để lại sao?” Tần An trong lòng tự hỏi, nhưng những ký hiệu hắn để lại đều ở những nơi khá rõ ràng.

Tần Ly cho dù có xem trực tiếp cũng nên chú ý được mới phải.

Tuy nhiên, hắn không biết những loài rắn trùng này sợ mình đến mức nào, hơn nữa Tần Ly đã xuống mộ rồi.

“Thôi vậy, tự cầu phúc cho mình đi.” Tần An không do dự lâu liền bỏ qua, hắn lại không thể báo mộng chỉ đường cho họ, chỉ có thể mỗi người tự đi con đường của mình, thử xem liệu có gặp lại nhau không.

Tần An đi rất thản nhiên, còn khảo cổ đoàn thì có chút kích thích.

Những con rắn này suốt đường đi không ngừng nghỉ, mỗi bước đi của khảo cổ đoàn đều có Hắc Lân Xà hung dữ nhìn chằm chằm.

Chỉ chờ xem họ có sơ hở là lao tới ngay.

Nhưng các thành viên khảo cổ đoàn đều vô cùng cẩn thận, không để lại cho những con rắn này bất kỳ cơ hội nào.

Tần Ly bị các thành viên khảo cổ đoàn bao vây ở giữa, nhìn những con rắn sợ hãi như vậy, trong lòng cô hơi bình tĩnh lại.

Bộ não vừa nãy còn hoảng loạn như tương hồ, giờ cũng đang dần dần sắp xếp lại suy nghĩ.

Khảo cổ đoàn đi ra từ lối mộ đạo chật hẹp trước đó.

Tất cả mọi người đều cúi đầu thật sâu trước cửa mộ đạo.

Vừa rồi sau một trận nguy hiểm như vậy, có vài thành viên khảo cổ đoàn đã vĩnh viễn ở lại bên trong.

Nói không đau lòng là không thể, nhưng khảo cổ đoàn còn có công việc quan trọng hơn phải làm, phải tiếp tục đi tới.

Cũng là gánh vác hy vọng của họ mà tiếp tục đi tới.

Bước vào một đường hầm rộng rãi hơn, tâm trạng của khảo cổ đoàn cũng không tốt hơn chút nào.

Ban đầu họ nghĩ rằng những con Hắc Lân Xà đó chỉ tụ tập trong mộ đạo chật hẹp.

Nếu đi ra khỏi đó có lẽ sẽ ổn, nhưng không ngờ, sau khi đi ra ngoài thì chúng lại càng trở nên nhiều hơn.

Một đàn Hắc Lân Xà quấn quýt lấy nhau, vảy của chúng không biết dính thứ gì, nhìn từ xa nhớp nháp, cực kỳ ghê tởm.

Khảo cổ đoàn cũng phải cố gắng nhịn không nôn ra nước chua trong dạ dày, tập trung đổ nước uống để phòng bị Hắc Lân Xà tấn công.

"Không còn cách nào khác sao?" "Rắn ở đây nhiều quá, chúng ta dù có tiết kiệm nước đến mấy, cũng chưa chắc đã chống đỡ được đến cuối cùng." Mấy thành viên khảo cổ đoàn hỏi.

Trương Minh Văn cũng hiểu rõ, nhưng hiện tại còn không biết Tần Ly đã bình tĩnh lại chưa, nếu truy hỏi.

Trương Minh Văn sợ làm Tần Ly hoảng sợ, dù sao trước đó nhìn Tần Ly đáng thương như vậy, trong lòng ông ấy vẫn rất đau lòng.

Chương 143

Nhưng Tần Ly đã hồi phục gần như hoàn toàn, nghe họ hỏi vậy, liền đáp: "Thực ra có cách, ở đây có một con Khổng Tước Hà, nếu Hắc Lân Xà gặp nước trong con sông này, chúng sẽ chết ngay lập tức." Vừa nghe Tần Ly có cách, mắt mọi người đều sáng lên, cũng không màng nghỉ ngơi, chỉ muốn Tần Ly dẫn đường.

Ở cạnh những con rắn này lâu như vậy, các thành viên khảo cổ đoàn đều có chút không chịu nổi.

Ký hiệu của Tần An và vị trí của Khổng Tước Hà là như nhau, Tần Ly cũng không cần phải băn khoăn nên đi đường nào, trực tiếp dẫn các thành viên khảo cổ đoàn đi.

Số lượng rắn này ở giữa đường là nhiều nhất, nếu không phải họ có nước, ước chừng có thể phủ kín mặt đất hai ba tầng.

Một thành viên khảo cổ đoàn trực tiếp không nhịn được nôn ra, sắc mặt trắng bệch đi theo đội ngũ.

Cư dân mạng trong phòng livestream còn đau lòng một hồi.

Nhưng càng đi về phía sau, rắn càng bớt đi không ít.

"Tiểu Ly, có phải sắp đến Khổng Tước Hà rồi không?" Trương Minh Văn hỏi bên cạnh, để ý tâm trạng của Tần Ly, ông ấy suốt chặng đường này gần như không rời cô nửa bước.

"Vâng, sắp đến rồi." Tần Ly gật đầu.

Lời này quả thực chẳng khác gì thuốc cứu mạng, sắc mặt khảo cổ đoàn đều tốt hơn không ít.

Rất nhanh, khảo cổ đoàn thấy ở gần đó, một khu vực trũng sâu hình tròn rộng lớn.

Mọi người quan sát, đều không biết nó dùng để làm gì.

“Chẳng lẽ là hố do thiên thạch rơi xuống sao?

Rồi sau đó họ thấy là điềm lành nên xây vào đây à?” “Thiên thạch phải lớn đến mức nào chứ, tôi thấy nó giống hố do con người đào hơn.” “Nhưng tốn sức đào một cái hố lớn như vậy để làm gì?” “Biết đâu là để chuẩn bị làm vạn nhân hố, chôn sống những người thợ xây mộ, nhưng không biết vì sao lại không thành công.” “Cái suy đoán này của bạn là cái tôi thấy đáng sợ nhất đó.” Cư dân mạng trong phòng livestream nhìn cái hố khổng lồ này mà suy nghĩ miên man, đủ loại giả thuyết đều có.

“Chúng ta đã đến rồi, đây chính là Khổng Tước Hà mà em đã nói.” Tần Ly chỉ vào cái hố lớn nói.

“Hả?” Mọi người đều hơi kinh ngạc, chỗ này khô cằn đến mức không ra hình dạng gì, làm sao nhìn cũng không giống có nước vậy.

“Tiểu Ly à, em có nhầm không đó?” Ngô Tứ Ý cười nói, cố gắng không để cô ấy cảm thấy khó xử.

Nhưng Tần Ly rất khẳng định nói: “Không nhầm đâu, chính là ở đây.” “Thôi rồi.” Đó là suy nghĩ đầu tiên của những người khác sau khi nghe Tần Ly trả lời.

Nước ở đây đã cạn khô, cũng có nghĩa là họ chỉ có thể dùng nước uống để cầm cự đến cuối cùng.

Tần Ly nhìn thấy vẻ mặt dần dần buồn bã của họ, đại khái biết họ đang nghĩ gì.

“Không cần phải thất vọng, nơi này không thể tích trữ nước lâu dài được.” “Khổng Tước Hà có một Tước Nhãn, chính vì Tước Nhãn này đã chặn dòng nước, nên nơi đây mới khô cạn.” “Vì vậy, chỉ cần tìm thấy Tước Nhãn đó, là có thể giải phóng nước sông ra được.” Tần

Ly giải thích.

Mọi người nghe xong, sắc mặt mới dịu đi một chút, biết rằng vẫn còn cơ hội sống sót.

"Vậy, Tước Nhãn trông như thế nào?" Cuối cùng cũng có thành viên khảo cổ đoàn hỏi đến trọng điểm.

Nhưng Tần Ly cũng không biết, trong sổ tay cũng không nói cụ thể, chỉ chỉ rõ là có một thứ như vậy mà thôi.

"Em không biết, những tài liệu trước đó em xem không có ghi chép này." Tần Ly thật thà trả lời.

"Vậy chúng ta chỉ có thể tự mình tìm thôi, trừ Tần Ly ra, tất cả mọi người xuống đi." Trương Minh Văn nói.

"Nhưng mà, chúng ta đều không biết Tước Nhãn trông như thế nào, làm sao mà tìm được?" Khảo cổ đoàn vẻ mặt bất lực hỏi.

Khu vực trũng này diện tích không hề nhỏ, muốn tìm một thứ hoàn toàn không có khái niệm, độ khó vẫn rất lớn.

"Vì là Tước Nhãn, dự đoán sẽ không lớn lắm, lại là cửa ra nước của Khổng Tước Hà, phía trên chắc chắn sẽ bị thứ gì đó kỳ lạ chặn lại." "Mọi người cứ men theo rìa mà tìm, chú ý một chút những thứ không hợp với xung quanh là được." Ngô Tứ Ý thì hoàn toàn không hoảng hốt.

Tần Ly cũng không phải tiên tri, tổng không thể biết hết mọi thứ, có thể gợi ý đến mức này đã là rất tốt rồi.

Phần còn lại cũng nên để họ tự mình bỏ sức ra.

"Đã rõ." Khảo cổ đoàn nghe thấy vậy, liền biết phải làm gì.

Vì nước uống không còn nhiều, nên ngay cả cho Tần Ly, cũng phải tiết kiệm một chút.

Thế là họ đổ ra mấy chai rỗng, vây quanh Tần Ly một vòng.

Sau khi đảm bảo Tần Ly an toàn, các thành viên khảo cổ đoàn còn lại liền xuống dưới bắt đầu tìm kiếm Tước Nhãn.

"Ở một chỗ trũng lớn như vậy mà tìm ra một cái lỗ nhỏ, e rằng hơi khó người ta quá." "Chỗ này sâu hơn nhiều so với tưởng tượng, thật sự làm khó khảo cổ đoàn quá." "Nếu tìm nửa ngày không thấy thì sao, thông tin của Tần Ly có thật sự chính xác không?" "Các bạn đây là không tin tưởng Nữ thần rồi, lời Nữ thần nói bao giờ sai đâu, đừng có dẫn dắt dư luận được không." Cư dân mạng trong phòng livestream nhìn dáng vẻ bụi bặm của khảo cổ đoàn, cảm thấy có chút khó chịu.

Vì điều này liên quan đến sống chết của khảo cổ đoàn sau này, nên các thành viên đều vô cùng coi trọng, triển khai tìm kiếm kiểu thảm sát, nơi nào đi qua đều đã được kiểm tra kỹ lưỡng.

"Cái này phải tìm đến bao giờ chứ?" Tìm kiếm hồi lâu, không một chút manh mối nào, có thành viên lên tiếng phản đối.

"Cứ kiên nhẫn một chút đi, phía sau còn một đoạn đường nữa đó, mọi người vội vàng làm gì?" Tiểu Trương thì không vội vàng, chậm rãi tìm kiếm.

"Cậu ta là khóa nào?

Tôi cảm giác trước đó chưa từng thấy." Trương Minh Văn nhẹ giọng hỏi Ngô Tứ Ý bên cạnh.

"Là người được tuyển thẳng vào năm nay, mọi mặt đều rất ưu tú, tôi nhìn thế nào cũng thấy quả thực là một nhân tài." Ngô Tứ Ý đáp.

"Sau này nhớ để ý cậu ta nhiều hơn, đây đều là những trụ cột của giới khảo cổ trong tương lai đó." Trương Minh Văn không hề che giấu sự tán thưởng của mình đối với Tiểu Trương.

Ngô Tứ Ý gật đầu, vùi đầu tiếp tục tìm kiếm Tước Nhãn.

“Ở đây!” Lại qua rất lâu, Tần Ly đã dùng hết nước đổ quanh mình, bỗng nghe thấy một tiếng hô kích động như vậy.

Đây là giọng của Ngô Tứ Ý.

“Trông như thế nào?” Những người còn lại đều xúm lại, muốn nhìn rõ thực hư.

“Giống như con mắt vậy.” Ngô Tứ Ý đáp.

Cái lỗ này quả thực nhỏ như mắt chim công, nhưng lại bị một khối đá màu đen bịt kín mít.

Khối đá đen này trông như một chiếc nhẫn, trên đó còn có hoa văn tinh xảo.

Rất khó tưởng tượng nó lại được dùng để bịt miệng hang.

Nhưng thoạt nhìn như vậy, khối đá đen lại giống như con ngươi màu đen.

Vô cùng khớp với cái lỗ này, có thể thấy người bịt miệng lỗ chắc chắn rất dụng tâm vào việc này.

“Đẹp thật đó.” Thành viên khảo cổ đoàn nhìn khối đá đen này nói, không khỏi muốn đưa tay ra chạm vào.

“Đừng động, lỡ có bẫy thì sao.” Trương Minh Văn lên tiếng ngăn cản, việc bất thường tất có điều kỳ lạ.

Các thành viên khảo cổ đoàn nghe lời Trương Minh Văn nói, ngượng nghịu rụt tay về.

“Đây chính là cái Tước Nhãn đó sao, tôi còn tưởng là bị thứ gì tinh xảo như vậy bịt lại chứ.” “Cho thấy chủ mộ rất coi trọng con sông Khổng Tước Hà này đó.” “Biết đâu thật sự có liên quan đến vũ trụ, một con sông bình thường làm sao có thể được coi trọng đến vậy.”

“Lát nữa mở ra, không lẽ sẽ có sinh vật ngoài hành tinh nào đó chạy ra chứ.” “Óc tưởng tượng của bạn trên lầu cũng được đấy, cái này biết đâu chính là bí mật gì đó được canh giữ trong mộ.” Những người trong phòng livestream đã hoàn toàn bị tẩy não bởi thuyết thiên thạch trước đó, không ít ý kiến trong bình luận đạn mạc đều là những suy đoán về các hành tinh ngoài vũ trụ.

Ngô Tứ Ý từ trước đã thường xuyên đi đấu, đương nhiên không bị những người trong phòng livestream ảnh hưởng, ông ấy nhìn ra được sự bất thường ở đây.

“Mọi người lên trước đi, chỗ này để tôi mở là được rồi.” Ngô Tứ Ý nói.

Các thành viên khảo cổ đoàn cảm thấy không ổn, lỡ có chuyện gì thì không hay, dù sao Ngô Tứ Ý cũng là giáo sư của khảo cổ đoàn.

Nhưng Ngô Tứ Ý vẫn kiên quyết như vậy, nói rằng họ ở lại đây rất bất tiện.

Thế là những người còn lại đành phải lên trước, Trương Minh Văn trước khi đi dặn dò ông ấy phải cẩn thận.

Ngô Tứ Ý rút dao găm ra, cạy khối đá đen đang bịt kín lỗ ra.

Ông ấy nhìn toàn bộ khối đá đen này, không phát hiện ra điều gì bất thường trên đó.

Nước bên trong rất nhanh phun ra ngoài, các khối đá xung quanh xuất hiện vài vết nứt nhỏ.

Ngô Tứ Ý lập tức cảnh giác, nhét khối đá đen vào túi, đứng dậy lùi lại mấy bước.

“Cái này là gì?” Ông ấy trong dòng nước chảy ra, phát hiện có thứ màu xanh hình trứng nổi lềnh bềnh trên đó.

Ngô Tứ Ý dùng dao găm gạt lên một cái, muốn quan sát xem rốt cuộc đây là thứ gì.

Nhưng còn chưa đợi ông ấy nhìn rõ, các vết nứt xung quanh bỗng "bùng" một tiếng nổ tung, nước bên trong không ngừng tràn ra như vỡ đê.

Ngô Tứ Ý thấy vậy, nhận ra có điều không ổn, cũng không kịp nghiên cứu, quay người bỏ chạy.

Nhưng tốc độ nước dâng lên nhanh hơn ông ấy tưởng tượng.

Hơn nữa, bên này dựa vào sườn đồi không thể trèo lên được, nếu muốn lên, phải chạy sang phía bên kia.

Chương 144

Ngô Tứ Ý còn chưa chạy đến giữa, nước đã ngập đến eo ông ấy rồi.

Nhìn vị trí trung tâm của khu trũng, Ngô Tứ Ý đã xác định đây là một cái bẫy.

Trung tâm khu trũng là một cái hố sâu khổng lồ, mực nước chắc chắn sẽ còn sâu hơn.

Trên bờ, các thành viên khảo cổ đoàn cũng vô cùng sốt ruột.

Các miệng hang trên vách tường đã hoàn toàn bị phá tung, nước ào ạt chảy ra, thế nước rất hung hãn.

Không lâu nữa, Ngô Tứ Ý sẽ bị nhấn chìm hoàn toàn.

Trương Minh Văn cũng đã phản ứng kịp, nhưng hiện tại dù có xuống cũng vô ích.

"Có ai bắn cung không tệ không?" Trương Minh Văn lấy sợi dây trong ba lô ra, buộc vào cây nỏ.

"Giáo sư Trương, đây là ý gì?" Các thành viên khảo cổ đoàn nhìn nhau, đều không hiểu.

"Lão Ngô còn cách chúng ta một đoạn khá xa, ném trực tiếp thì không thể ném xa được, chỉ có thể dựa vào cây nỏ này." Trương Minh Văn giải thích.

Tuy nhiên, chính vì khoảng cách quá xa, nên độ chính xác cũng sẽ thấp hơn.

Nếu tùy tiện bắn mà trượt thì sẽ không có cơ hội thứ hai, nên cần một người có trình độ bắn tốt để thực hiện.

“Tôi có thể.” Trong một khoảng lặng, Tiểu Trương chủ động xung phong.

“Tốt lắm, nếu thành công thì là cứu được mạng lão Ngô một mạng.” Trương Minh Văn thấy là người trẻ tuổi mà mình đã coi trọng, tâm trạng rất tốt.

Tiểu Trương nhận lấy nỏ, nghiêm túc nhắm bắn.

Mọi người xung quanh đều nín thở, lặng lẽ nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Vút.” Mũi tên mang theo sợi dây được bắn ra.

Khoảnh khắc này mọi người đều rất căng thẳng, nhưng may mắn là, mũi tên vừa vặn bắn đến không xa phía trước Ngô Tứ Ý.

Ngô Tứ Ý nhanh chóng bơi qua tóm lấy sợi dây, buộc vào người mình.

Lúc này mực nước đã gần ngập đến ngực ông ấy, ông ấy gần như bị nước đẩy về phía trước.

“Mau kéo!” Trương Minh Văn thấy Ngô Tứ Ý đã túm được sợi dây, vội vàng ra lệnh.

Các thành viên khảo cổ đoàn không chút chậm trễ, nhanh chóng cầm lấy sợi dây phía sau kéo lên.

Mọi người nhìn Ngô Tứ Ý đang dần dần dịch chuyển về phía họ, tảng đá lớn trong lòng cũng hạ xuống.

“Hù, hù, hù.” Rất nhanh Ngô Tứ Ý đã được kéo lên, nằm bệt xuống đất, thở hổn hển.

Ông ấy vẫy tay chào những người khác, hơi bình tĩnh lại liền nói: “Tôi không sao, mau đi lấy nước ở đây đi, Tần Ly còn đang đợi chúng ta quay về.” Các thành viên khảo cổ đoàn gật đầu, vội vàng lấy chai

nước khoáng rỗng ra chuẩn bị đi lấy nước.

"Khoan đã, nước ở đây không thể động vào." Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Tay mọi người vừa lơ lửng giữa không trung, liền quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy Tần Ly đang cầm chai nước khoáng, đứng phía sau họ.

"Nước sắp hết rồi, em chỉ có thể qua đây, hơn nữa nước trong Khổng Tước Hà đã được giải phóng, những con rắn đó không dám đến gần." Tần Ly chủ động mở lời giải thích.

"Em nói nước ở đây không thể động vào là sao?" Trương Minh Văn mở miệng hỏi.

Tần Ly chỉ vào Khổng Tước Hà, các thành viên khảo cổ đoàn lúc này mới phát hiện, trên mặt nước đang nổi lềnh bềnh những vật thể màu xanh hình trứng.

"Những thứ này là gì?" Trương Minh Văn hỏi.

"Là Thanh Ti Trùng trứng, chúng sẽ thông qua nước sông ở đây, xâm nhập vào cơ thể con người, và hấp thụ máu trong cơ thể con người để nở ra." Tần Ly đáp.

Nghe xong lời này, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn vào Ngô Tứ Ý.

"Giáo sư Ngô có chạm phải rồi sao?" Tần Ly thấy Ngô Tứ Ý ướt sũng toàn thân, lập tức sinh ra một dự cảm không lành.

Ngô Tứ Ý cười khổ gật đầu, thảo nào ông ấy cảm thấy cả người ngứa ngáy như vậy, ban đầu còn tưởng là do lâu quá chưa tắm.

"Mau để em xem." Tần Ly ba bước thành hai bước xông tới, vén ống tay áo của Ngô Tứ Ý lên.

Rất rõ ràng, dưới lớp da thịt đang có mấy con trùng mềm mại nhúc nhích, chúng đang lớn nhanh một cách đáng sợ.

Chỉ là những cái trứng nhỏ bằng hạt mưa, trong thời gian ngắn như vậy lại lớn đến mức này, thực sự khiến người ta kinh hãi.

"Làm thế nào, cái này còn cứu được không?" Trương Minh Văn vội vàng hỏi, ông ấy không muốn Ngô Tứ Ý chết ở đây.

"Có cách, mau lấy những con trùng này ra, bây giờ vẫn còn kịp." Tần Ly nói.

Mọi người đều ngẩn ra, ở đây không có thuốc mê, cũng không có dụng cụ y tế, tiến hành phẫu thuật ở đây có chút miễn cưỡng.

"Trực tiếp rạch ra lấy sao?" Trương Minh Văn hỏi.

"Vâng, em biết việc này không dễ, nhưng chúng vẫn đang không ngừng hút máu, nếu cứ tiếp tục để mặc thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng." Tần Ly cắn môi nói, vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, trong lòng cô cũng đầy sự không nỡ.

"Nếu chỉ có một con đường này, vậy thì làm đi, còn đợi gì nữa?" Ngô Tứ Ý thì lại rất cởi mở, không chút do dự.

"Giáo sư Trương tự mình làm thì sao?" Ngô Tứ Ý chủ động đưa ra lời đề nghị, ông ấy trước đây khi đạo mộ cũng thường xuyên bị thương, tình huống nguy cấp cũng không phải là chưa từng có.

Nhưng đều đã thuận lợi vượt qua, lần này ông ấy sẽ không tin mình không thể vượt qua.

"Được, tôi làm." Trương Minh Văn cũng không phải người do dự, chuyện như thế này cần phải làm càng sớm càng tốt.

"Lão Ngô, ông cắn chặt khăn, những người còn lại giữ chặt ông ấy, tuyệt đối đừng buông tay." Trương Minh Văn dặn dò, hít một hơi

thật sâu, sau đó rút con dao găm bên hông ra.

Trương Minh Văn không hổ là người nhà họ Trương, dù đã thoát ly gia tộc, sự trầm ổn khắc sâu vào tận xương cốt vẫn không hề thay đổi.

Dao nhanh, chuẩn, và dứt khoát rạch da của Ngô Tứ Ý, Trương Minh Văn vừa móc con trùng ra, liền lập tức nắm chặt, vung mạnh ra ngoài.

Máu tươi chảy dọc theo da của Ngô Tứ Ý, từng con trùng một bị gắp ra, Ngô Tứ Ý mồ hôi đầm đìa, cắn chặt khăn kiên trì.

Các thành viên khảo cổ đoàn đều không dám nhìn cảnh tượng tàn nhẫn, đau đớn và đẫm máu này.

Một bên dùng tay đè chặt, một bên quay đầu đi.

"Giáo sư Ngô tại sao lại phải chịu dày vò như vậy chứ, rõ ràng chỉ là đi khảo cổ mà thôi." "Thương Giáo sư Ngô quá, cái này đã là liều mạng vì sự nghiệp rồi đó." "Lần này về mà không trao cho Giáo sư Ngô một giải thưởng thì cũng không nói nổi." "Đúng vậy, đúng vậy, thương Giáo sư Ngô, hy vọng mọi chuyện bình an." Cư dân mạng trong phòng livestream nhìn cảnh này, cũng đều tràn đầy sự đau lòng.

"Xong rồi." Trương Minh Văn kiểm tra khắp người Ngô Tứ Ý, xác định không còn Thanh Ti Trùng nữa, thu lại dao găm, ngồi bệt xuống đất.

Mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, lần lượt ngồi xuống đất, lau mồ hôi trên trán mình.

Ngô Tứ Ý đã sớm ngất đi vì quá đau đớn từ nửa sau cuộc phẫu thuật, nếu không phải vẫn còn cảm nhận được một chút hơi thở yếu ớt.

Ước chừng những người xung quanh đã tưởng ông ấy đau mà chết

rồi.

Tiểu Trương thở hai hơi, liền đi đến băng bó cho Ngô Tứ Ý.

Trên người ông ấy dính đầy máu tươi, rất nhiều chỗ đều là vết thương, gần như không thể nhìn nổi.

May mắn là Hắc Lân Xà sợ nước trong Khổng Tước Hà, cũng không dám đến gần, các thành viên khảo cổ đoàn liền có thể nghỉ ngơi một chút.

Ngô Tứ Ý không lâu sau liền bắt đầu phát sốt, điều này cũng nằm trong dự liệu của Trương Minh Văn.

Ông lấy cây kim hạ sốt mang theo bên người, tiêm cho Ngô Tứ Ý, lại thay băng gạc hai lần.

Cho đến trưa ngày thứ ba, Ngô Tứ Ý mới từ từ tỉnh lại.

"Khụ khụ." Vừa nghe thấy bên Ngô Tứ Ý có động tĩnh, mọi người liền như phản xạ có điều kiện mà vây lại.

"Uống chút nước đi, cẩn thận." Trương Minh Văn cẩn thận cắm ống hút vào chai nước, đưa đến miệng Ngô Tứ Ý.

Ngô Tứ Ý miễn cưỡng uống được hai ngụm, lại một lần nữa rơi vào hôn mê.

Ca phẫu thuật trước đó đối với ông ấy mà nói là sự tiêu hao kép cả về tinh thần và thể chất.

Không dễ dàng gì mà hồi phục được.

Nhưng khảo cổ đoàn cũng không sốt ruột, giữ được mạng đã là may mắn trong bất hạnh rồi, đợi thêm một khoảng thời gian cũng không đáng là gì.

Lần này Ngô Tứ Ý hôn mê không quá lâu, đến tối ông ấy liền tỉnh lại.

Chương 145

“Tôi đã hôn mê bao lâu rồi?” Ngô Tứ Ý khàn giọng nói.

“Đã hai ngày rồi, bây giờ ông cảm thấy thế nào?” Trương Minh Văn thấy ông ấy đã khôi phục thần trí, sắc mặt căng thẳng ban đầu cũng dịu đi không ít, đỡ Ngô Tứ Ý tựa vào vách tường.

“Xin lỗi, làm các ông phải đợi ở đây lâu như vậy.” Ngô Tứ Ý yếu ớt nói.

“Đâu có, ông là thầy của chúng tôi mà, điều này là lẽ đương nhiên.” “Hơn nữa nếu không có ông, nước Khổng Tước Hà cũng không thể chảy ra được.” “Lúc đó nếu chúng ta không được ngài ra lệnh rời đi, e rằng cũng sẽ bị trùng Thanh Ti bao vây.” “Ngài không sao thật là tốt quá rồi.” “Vừa nãy suýt chút nữa bị dọa chết đấy.” Các thành viên đội khảo cổ liên tục nói.

Có thể thấy họ thật lòng cảm kích Ngô Tứ Ý.

Ngô Tứ Ý lắc đầu, xem ra quả thực không để trong lòng.

“Đây là việc nên làm, có gì mà cảm ơn hay không chứ, tôi bây giờ cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, thu dọn một chút rồi lên đường thôi.” Ngô Tứ Ý cố tỏ ra mạnh mẽ muốn tự mình đứng dậy, nhưng chỉ nhấc được nửa người đã đủ tốn sức.

“Đã thế này rồi mà còn sĩ diện, nước sông Khổng Tước đã được thả ra.” “Cho dù những con Hắc Lân Xà này có muốn đuổi theo không buông tha, tạm thời chúng cũng sẽ không vây lên được, cậu có thể nghỉ ngơi thêm một ngày nữa, đừng đến lúc đó lại kéo chân chúng tôi.” Trương Minh Văn tuy miệng nói không khách sáo, nhưng tay vẫn thành thật đỡ Ngô Tứ Ý.

Lời này có chút làm người khác tổn thương, nhưng nói chung vẫn rất có lý.

Ngô Tứ Ý cũng biết con đường phía sau chỉ càng thêm gian nan, nên đành chấp nhận đề nghị của Trương Minh Văn.

Tần Ly trong khoảng thời gian này, lại xem thêm một chút nội dung phía sau cuốn sổ tay của anh trai Tần An, tiện thể bình phục lại tâm trạng của mình.

Đám Hắc Lân Xà này mang lại cho cô xung kích không nhỏ, nhưng cũng khiến cô phần nào thích nghi với công việc khảo cổ trong mộ thất.

Ngô Tứ Ý rốt cuộc vẫn không nghỉ ngơi đủ một ngày, dù sao bọn họ vẫn đang ở trong mộ, ở lại quá lâu cũng không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Vẫn là khởi hành sớm hơn sẽ an toàn hơn.

Lần này Ngô Tứ Ý lấy lý do vừa đi vừa dưỡng thương để chặn miệng Trương Minh Văn.

Trương Minh Văn thấy Ngô Tứ Ý có thể đi lại, cũng không tiện nói nhiều nữa, đành giúp Ngô Tứ Ý cầm một vài thứ.

"Mọi người khi lấy nước nhớ đừng chạm vào nhé." Tần Ly lần nữa dặn dò.

Trước khi đi, đội khảo cổ vẫn lấy một ít nước sông Khổng Tước.

Thứ nước này quả thực rất quỷ dị, nhưng dùng để chống lại Hắc Lân Xà lại hiệu quả đến bất ngờ.

Trước đó, khi chờ Ngô Tứ Ý tỉnh lại, có một con Hắc Lân Xà không kiềm chế được ý định tiếp cận.

Chỉ cần rảy một chút nước sông Khổng Tước lên người nó, con

rắn đó không đến nửa khắc đã hóa thành một vũng máu, cảnh tượng kinh tởm không kém gì khi nhìn Ngô Tứ Ý phẫu thuật.

Những con rắn còn lại thấy vậy liền tự động tránh xa ba bước.

Đội khảo cổ thấy thế bèn rắc một vòng tròn lớn, quả nhiên liên tiếp mấy ngày sau, Hắc Lân Xà hầu như không còn thấy bóng dáng.

Con đường phía trước có khả năng sẽ gặp lại Hắc Lân Xà, nên đội khảo cổ quyết định mang theo một ít nước, đề phòng khi cần.

Sau khi lấy đủ nước, đội khảo cổ vòng qua sông Khổng Tước tiếp tục tiến lên.

Thế nhưng chưa đi được bao lâu, đã thấy Hắc Lân Xà bò ra từ bốn phía.

"Mọi người vẫn như trước, đổ nước sông Khổng Tước ra, nhớ đừng đổ quá nhiều, bản thân cũng đừng để dính vào nhé." Trương Minh Văn nhìn lũ rắn nói.

Lần này mọi người rất tự giác bao vây Ngô Tứ Ý và Tần Ly ở giữa.

"Sao đám rắn này cứ âm hồn bất tán thế nhỉ." Tiểu Trương lầm bầm.

Mọi người trong lòng cũng rất ghê tởm, những con rắn này chui ra từ các khe hở, số lượng còn nhiều hơn trước.

Chúng quấn vào nhau nhầy nhụa, nhìn thôi đã đủ khiến người ta nổi da gà.

Có lẽ lần này đội khảo cổ trở về, rất lâu sau cũng không thể quên được nỗi sợ hãi bị lũ Hắc Lân Xà này chi phối.

May mắn thay, nước sông Khổng Tước cũng không phải dạng vừa.

Bất kể chúng có cuộn thành khối lớn đến đâu, chỉ cần chạm vào nước sông Khổng Tước là sẽ biến thành một vũng máu.

Vì vậy, đội khảo cổ trên suốt chặng đường này đều rất an toàn.

Xuyên qua "rừng rắn", đội khảo cổ ngẩng đầu lên đã thấy một bậc thang cao vút.

Bậc thang này ít nhất cũng có trăm bậc, xung quanh đều là vách đá sâu hun hút không thấy đáy, trên cùng có một bệ đá khổng lồ, bệ đá tựa vào vách tường.

Trên bệ đá là một chiếc ghế dài, được khảm không ít bảo thạch, còn trải mấy lớp da động vật, không biết là da chồn hay da gì, tóm lại là vô cùng xa hoa quý phái.

"Bên vách tường kia, là bích họa phải không?" Trương Minh Văn thị lực khá tốt, một cái nhìn đã quan sát được điểm trọng yếu đối diện.

"Xem ra dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng phải đi lên đó thôi." Ngô Tứ Ý nói.

"Đừng vội, cậu vẫn còn bị thương, tôi lên trước xem sao, cậu dẫn đội khảo cổ đi theo sau." Trương Minh Văn thấy Ngô Tứ Ý định bước chân lên bậc đá liền ngăn lại nói.

Ngô Tứ Ý cũng không từ chối, gật đầu.

Đoạn đường này cũng không tốn bao nhiêu sức, Trương Minh Văn nhanh chóng đi lên phía trên bậc đá, thấy quả thực không có nguy hiểm gì, lúc này mới vẫy tay ra hiệu cho họ.

Ngô Tứ Ý thấy động tác của Trương Minh Văn liền hô hào mọi người cẩn thận đi lên.

Trương Minh Văn đi lên trước, không quan tâm đến ngai vàng, mà đi thẳng đến chỗ bích họa.

Thông tin về nơi đây thực sự quá ít, Trương Minh Văn rất muốn tìm hiểu thêm về mộ thất và quốc gia Tinh Tuyệt này.

Bích họa chính là lựa chọn trực tiếp nhất và tốt nhất.

"Trời, bích họa ở đây nhìn phong cách hơi khác so với trước đó nhỉ." "Chắc là do những người khác nhau chạm khắc." "Đường nét ở đây rõ ràng mượt mà hơn, với lại mặt nhân vật...

ừm, hình như chỉ có một cái mặt là rõ ràng lắm." "Hahaha, ông thợ này đúng là yêu quý nữ vương nhà mình quá mà." Cư dân mạng trong phòng livestream đều đang "thổ tào" về bức bích họa này, có vẻ như có sự "ưu ái" cá nhân rất rõ ràng.

Trương Minh Văn cũng nhận ra vấn đề này.

Quả thực, kỹ năng hội họa ở đây tốt hơn nhiều so với trước đó.

Nhưng nhiều nhân vật đều không nhìn rõ mặt, hoặc ở các góc độ khác nhau đều không lộ ra toàn bộ khuôn mặt.

Tuy nhiên, với tư cách là giáo sư khảo cổ học, sự quan sát của ông không chỉ dừng lại ở đó.

Ông nhận thấy, phần lớn các cảnh trên bích họa đều giống hệt nơi này.

Trên bậc thang cao vút chỉ có Nữ Vương ngồi trên ngai vàng.

Còn những người không nhìn rõ mặt đều ở phía dưới, mười mấy người vây quanh, một hai người ở giữa cung kính cúi đầu, hoặc chỉ trỏ vào một số vật phẩm trưng bày.

Và điểm quan trọng nhất là, quần áo của họ không hoàn toàn giống nhau.

Những người vây quanh đều mặc một bộ quần áo thống nhất, còn những người ở giữa, so với họ thì có chút khác biệt.

Tuy nhiên, Trương Minh Văn vẫn nhận ra, đây đều là phong cách trang phục của Tây Vực thời bấy giờ.

Nhìn những manh mối này, Trương Minh Văn đưa ra một phỏng đoán không sai biệt là bao.

Dựa theo lời giới thiệu trước đó của Tần Ly, vương quốc Tinh Tuyệt này đã có một thời kỳ vô cùng huy hoàng, chinh phục không ít quốc gia thời bấy giờ.

Vậy thì một trong những biểu tượng của sự thần phục của các quốc gia này chính là việc cống nạp định kỳ.

Những gì đựng trong rương trên bích họa, phỏng chừng chính là cống phẩm mà các nước Tây Vực mang đến.

"Cậu nhìn thấy gì ở trên đó?" Ngô Tứ Ý thấy Trương Minh Văn đứng trước bích họa hồi lâu liền mở miệng hỏi.

Họ bây giờ mới đi được nửa đường, nhưng đã không kìm nén được sự tò mò của mình.

"Nội dung thì nhiều, nhưng thông tin không nhiều lắm, đều là Nữ Vương tiếp đón sứ thần các nước, tôi đoán đây chắc là nơi tiếp khách." Trương Minh Văn nói tóm tắt suy đoán của mình.

"Vị Nữ Vương này thật là phô trương lớn." Ngô Tứ Ý nhìn bậc thang trăm cấp nói.

Đứng ở dưới cùng ngẩng đầu nhìn lên, dù thị lực có tốt đến mấy cũng không thể nhìn rõ Nữ Vương trông như thế nào.

"Nói không chừng là để không cho mấy vị sứ thần đó biến mất." Trương Minh Văn nhớ lại truyền thuyết trước đó, mở miệng nói.

"Có lý." Ngô Tứ Ý phụ họa.

Sau đó Trương Minh Văn quan sát và ghi chép tình hình xung

quanh, chờ đội khảo cổ đi lên.

Ngô Tứ Ý đi ở vị trí cuối đội, vết thương của cậu ta mang lại gánh nặng rất lớn, có thể theo kịp đã là rất tốt rồi.

Chương 146

Các thành viên đội khảo cổ lần lượt đều đến được đài cao, vẫn luôn không xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Những người phía sau cũng không còn gấp gáp như vậy nữa.

“Giáo sư Ngô, mọi người mau lên đi, bậc thang phía sau đang biến mất kìa.” Một thành viên đã lên đến nơi chỉ về phía sau và hét lên.

Những người vẫn đang đi trên bậc thang quay đầu nhìn một cái, vội vàng sải bước lớn lao về phía trước.

Các bậc thang phía sau bắt đầu sụp đổ không hề có dấu hiệu báo trước, từng bậc từng bậc biến mất cực nhanh.

Những người xem livestream đều sợ hãi run rẩy.

“Đây là chạm vào cơ quan nào à?” “Không phải đâu, những người trước đó lên đều ổn mà, với lại xung quanh đây cũng không có gì cả.” “Kỳ lạ thật, chẳng lẽ cái bậc thang này thành tinh rồi sao?” “Có gì mà tà thuật, nói không chừng là có thiết bị nào đó không chú ý đến đã phát huy tác dụng đấy.” Trong lúc cư dân mạng gửi bình luận, Ngô Tứ Ý đã bị bỏ lại phía sau rất xa.

Trên người cậu ta vốn đã mang vết thương, giờ lại phải dốc sức chạy lên cao.

Vết khâu trên chân rất nhanh bị bục ra, cơn đau thấu xương trực tiếp đánh vào não bộ, bước chân của Ngô Tứ Ý buộc phải chậm lại.

Nhưng các bậc thang phía sau đang biến mất sẽ không cho cậu ta thời gian, trái lại còn biến mất nhanh hơn.

“Giáo sư Ngô!” Tiểu Trương hét lên gọi cậu ta, rồi dừng lại.

Vì khá lo lắng cho vết thương của Ngô Tứ Ý, Tiểu Trương đã cố ý đi ở phía sau.

Vừa nãy lúc chạy lên không thấy bóng Ngô Tứ Ý, cậu ta liếc nhìn về phía sau, kết quả phát hiện Ngô Tứ Ý đang thở hổn hển ở phía sau, bước chân ngày càng chậm.

Nếu không nhanh hơn nữa, Giáo sư Ngô chắc chắn sẽ ngã xuống.

Tiểu Trương nghĩ đến tốc độ biến mất của bậc thang, cắn răng chạy về phía Ngô Tứ Ý.

"Tiểu Trương, cậu làm gì vậy?!" Ngô Tứ Ý và các thành viên đội khảo cổ đã lên đến nơi cùng lúc hét lên.

"Tôi cõng ngài lên." Tiểu Trương nói xong cũng không quan tâm Ngô Tứ Ý có đồng ý hay không, trực tiếp kéo cậu ta qua.

Lúc này mọi người mới phát hiện Tiểu Trương này sức lực khá lớn.

Cõng một người lớn mà tốc độ chạy không hề chậm.

Cũng không biết có phải bị ép buộc bất đắc dĩ, nên mới kích phát tiềm lực của bản thân hay không.

Tiểu Trương vậy mà càng chạy càng nhanh.

"Tiểu Trương đỉnh của chóp!" "Lần này Tiểu Trương thật sự khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác." "Trời ơi, bái phục quá, đội khảo cổ lại có người tình nghĩa thế này." "Tuyệt vời, đúng là một hảo hán." "Nhất định phải bình an trở về nhé, các cậu sẽ không sao đâu." Cư dân mạng trong phòng livestream thấy cảnh này, ào ào thả like cho Tiểu Trương, không tiếc lời khen ngợi cậu ta.

Lúc này Tần An mới gặp phải Hắc Lân Xà ở một nơi.

Đây có thể coi là nguy cơ đáng kể đầu tiên mà hắn gặp phải kể từ

khi đi xa đến vậy.

Nhưng vì thực lực quá mạnh của hắn, cho dù không có nước sông Khổng Tước, hắn vẫn khiến lũ Hắc Lân Xà đó sợ hãi bỏ chạy tán loạn.

Một nguy cơ liên quan đến tính mạng của đội khảo cổ, trước mặt hắn đã được hóa giải một cách dễ dàng.

"Cũng không biết đội khảo cổ đã đi đến đâu rồi." Tần An lẩm bẩm, nhưng Hệ Thống không còn xuất hiện bất kỳ nhắc nhở nào nữa, Tần An cũng không có cách nào biết được, đành tiếp tục đi về phía trước.

Bên này, đội khảo cổ trừ Tiểu Trương và Ngô Tứ Ý, tất cả đều đã lên đến bệ đá.

Trương Minh Văn vốn đang ở xa nghiên cứu bích họa, cũng vì nghe thấy động tĩnh ở đây mà đi đến.

Kết quả nhìn thấy cảnh Tiểu Trương cõng Ngô Tứ Ý phi nước đại, giật mình hoảng hốt.

"Đây là tình huống gì vậy, có ai trong các cậu đã chạm vào cơ quan nào à?" Trương Minh Văn vội vàng hỏi.

Nhưng các thành viên đội khảo cổ đều lắc đầu.

Tốc độ biến mất của bậc thang phía sau ngày càng nhanh, phía trên họ thậm chí còn cảm nhận được sự rung lắc.

Thế nhưng tốc độ chạy của Tiểu Trương khi cõng Ngô Tứ Ý lại ngày càng chậm.

Dù sao Ngô Tứ Ý vẫn là một người đàn ông trưởng thành, thể trọng tuyệt đối không thể nhẹ được.

"Mau thả tôi xuống, nếu không chúng ta đều sẽ chết ở đây mất."

Ngô Tứ Ý vội vã nói, cậu ta không muốn làm vướng bận người trẻ tuổi, đặc biệt là người trẻ có tiền đồ sáng lạng, người mà cậu ta đã để mắt đến.

"Sắp tới rồi, Giáo sư, ngài cố gắng thêm chút nữa." Tiểu Trương lại như không nghe thấy, khó khăn mở miệng nói.

Ngô Tứ Ý có chút tức giận, nhưng trong thời khắc nguy cấp thế này lại không tiện giãy giụa.

Vạn nhất không vững mà ngã thêm lần nữa thì coi như chết chắc, đành để cậu ta cõng mình chạy.

Thấy chỉ còn lại vài bậc thang, thắng lợi đã ở trong tầm mắt của họ.

Tiểu Trương đã cảm nhận được nguy hiểm đang đến.

Các bậc thang sắp biến mất rồi.

Sau khi ý niệm này xuất hiện, Tiểu Trương lập tức cảnh giác cao độ.

Nhất định phải đưa Giáo sư Ngô lên.

Cơ thể Tiểu Trương phản ứng trước cả suy nghĩ.

Cậu ta nhìn các thành viên đội khảo cổ ở giữa, lợi dụng quán tính đẩy Ngô Tứ Ý lên trên.

Ngô Tứ Ý được các thành viên phía trên đỡ lấy vững vàng.

Thành viên đó vội quay đầu lại định kéo Tiểu Trương lên, nhưng kết quả lại bị chấn động do bậc thang ngay gần đó biến mất làm cho loạng choạng, thế là bỏ lỡ cơ hội tóm lấy cậu ta.

"Tiểu Trương!" Các thành viên đội khảo cổ lớn tiếng hét lên, Tần Ly ở phía sau thậm chí còn che mắt lại, cô gần như đã có thể đoán trước được kết cục này.

“A a a, không dám nhìn, không dám nhìn.” “Tiểu Trương sẽ không cứ thế mà rơi xuống chứ, đừng mà ~” “Không ngờ xem đạo mộ mà lại khóc, mà không phải khóc vì cảm động mới đau chứ.” “Mau nhìn, Tiểu Trương không rơi xuống, cậu ta được giữ lại rồi.” Cư dân mạng trong phòng livestream cũng hít một hơi khí lạnh, sợ rằng Tiểu Trương cứ thế rơi xuống mà tan xương nát thịt.

Sau đó mọi người thấy một bàn tay đang chảy máu, nắm lấy cổ tay Tiểu Trương.

“Kéo, kéo chặt tôi, đừng buông tay.” Giọng Ngô Tứ Ý yếu ớt truyền đến từ phía trên.

Vết thương của cậu ta vì dùng sức quá độ mà máu tươi chảy xối xả, thấm ướt cả quần áo.

Nhưng dù vậy, cậu ta vẫn không buông tay, vẫn cố sức kéo Tiểu Trương lên.

Tiểu Trương vốn đã nhắm mắt, chuẩn bị sẵn sàng đón nhận cái chết, nhưng nghe thấy lời này, cậu ta lại mở mắt nhìn lên.

Máu tươi của Ngô Tứ Ý nhỏ xuống mặt cậu ta, ý chí cầu sinh của Tiểu Trương trỗi dậy vào khoảnh khắc này, cậu ta vươn tay còn lại nắm lấy Ngô Tứ Ý.

Trương Minh Văn phản ứng nhanh nhất, vội vàng lên nắm lấy cổ tay Tiểu Trương, cùng Ngô Tứ Ý hợp sức kéo.

Những người còn lại cũng vội vàng xông lên, hợp lực kéo Tiểu Trương lên.

Các bậc thang đã biến mất không còn một mống, bệ đá này chính là khu vực an toàn cuối cùng của họ.

Tuy nhiên, sợ vị Nữ Vương này lại giở trò gì nữa, họ liền lùi về phía ngai vàng.

Dù Nữ Vương này có tàn nhẫn đến mấy, cũng không đến mức làm cả ngai vàng của mình cũng rơi xuống chứ.

Họ nghĩ vậy, cũng tạm thời yên tâm nghỉ ngơi một chút tại đây.

“Chúng ta vẫn nên tìm đường ra thôi.” Ngô Tứ Ý nói.

“Đừng vội, trước hết hãy xử lý vết thương của hai cậu đã rồi nói.” Trương Minh Văn nói.

Tiểu Trương vừa nãy ở phía dưới cũng bị va đập mấy cái, trên người bị đá cứa ra mấy vết thương.

“Tôi không sao, ngài đừng lo, bây giờ không có đường ra, chúng ta phải nhanh chóng nghĩ cách thoát ra mới phải.” Tiểu Trương rất giống Ngô Tứ Ý, rõ ràng bản thân chưa lo xong, còn phải nghĩ đến sống chết của mọi người.

“Không sao, bọn chúng đã chặn đường lui rồi, cũng không bày ra được chiêu trò mới nào đâu.” “Chúng ta tiên nghỉ ngơi một chút đã, ở đây có dây thừng, kiểu gì cũng tới được đối diện.” Trương Minh Văn nhìn hai người đang băng bó vết thương nói.

Ngô Tứ Ý và Tiểu Trương gật đầu, dù sao nếu muốn dùng dây thừng để qua thì thể lực là điều không thể thiếu, nên việc hồi phục thể lực đối với họ quả thực là chuyện cấp bách.

Nhân lúc đội ngũ nghỉ ngơi, Trương Minh Văn lại một lần nữa đi đến trước bích họa, bắt đầu quan sát kỹ lưỡng hơn.

“Tôi cứ thấy yên tĩnh một cách bất thường.” “Yên bình một chút không tốt à, chúng ta đã bị hành hạ đủ rồi đó.” “Cậu đừng có nói gở, bây giờ mà nói gì là y như rằng xảy ra cái đó.” Các thành viên đội khảo cổ ngồi tại chỗ nói, vừa nãy chạy bậc thang đã tiêu hao không ít thể lực, họ vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Ngô Tứ Ý vẫn cảnh giác cảm nhận tình hình xung quanh.

Tần Ly ở bên cạnh chăm sóc cậu ta.

Chương 147

“Tiểu Ly, em không ngửi thấy mùi lạ nào sao?” Ngô Tứ Ý nhíu mày hỏi.

“Mùi lạ ư?

Em không thấy gì cả.” Tần Ly nhìn quanh một lượt, ở đây ngoài một ngọn đèn nến trên bệ đá ra, tất cả đều tối đen như mực, không có gì cả.

“Giáo sư Ngô, bây giờ ngài đừng bận tâm nữa, xung quanh đây đều là không trung, sẽ không có gì tồn tại đâu.” Tần Ly đã thả lỏng, không còn cảm giác cấp bách nhiều nữa, cô ngược lại cảm thấy Ngô Tứ Ý quá mức căng thẳng.

Họ ở lại chưa đầy một giờ, Trương Minh Văn đã từ chỗ bích họa đi tới.

“Cậu có phát hiện gì mới không?” Ngô Tứ Ý hỏi.

Trương Minh Văn lắc đầu, thực ra điều này khiến ông có chút thất vọng.

Dù sao thông tin về nơi này họ vẫn biết quá ít, nếu có thể thu thập thêm nhiều thông tin thì tự nhiên sẽ có lợi hơn cho họ.

“Vậy thì tiếp tục đi xuống thôi, ở đây tôi luôn cảm thấy không yên tâm lắm, tốt nhất là đừng ở lại quá lâu.” Ngô Tứ Ý lần nữa nói.

Lần này Trương Minh Văn không phản đối, vết thương của họ không quá nghiêm trọng, leo dây thừng vẫn có thể làm được.

Sau khi thống nhất ý kiến, các thành viên đội khảo cổ đều bắt đầu chuẩn bị dây thừng.

“Két...” Một âm thanh trầm đục vang lên ở phía bên trái bệ đá, một cánh cửa đá đang được nâng lên.

Ngô Tứ Ý cuối cùng cũng biết mùi lạ này là gì rồi.

“Ở đây có Minh Hỏa, mọi người cẩn thận.” Lời vừa dứt, bên trong cửa đá bỗng sáng rực lên, một quả cầu lửa khổng lồ bị đẩy ra ngoài.

“Chuyện gì vậy?” Các thành viên đội khảo cổ còn chưa kịp phản ứng, âm thanh trầm đục đã liên tiếp vang lên.

Xung quanh họ đều bị cầu lửa bao vây.

“Dây thừng này chống lửa không?” “Nhìn sắc mặt khó coi của đội khảo cổ thì chắc là không rồi.” “Giờ thì biết làm sao đây, đội khảo cổ bị kẹt giữa không trung rồi, còn cách nào để thoát thân không?” “Tôi mạnh mẽ nghi ngờ đây chính là một cái bẫy.” “Nhưng mấy bức bích họa đó không thể là giả được chứ.” “Chính vì thế mà nó mới đủ sức hấp dẫn người ta sao?” Cư dân mạng trong phòng livestream liên kết bích họa và cái bẫy lại với nhau, vô cùng lo lắng cho sự an toàn của đội khảo cổ.

Các thành viên đội khảo cổ cũng nhận ra cuộc chiến nước đục này quả thực rất sâu, e rằng không phải thứ họ có thể đối phó.

“Giáo sư Trương, lúc nãy ngài xem bích họa ở đó, có khả năng có cơ quan nào không?” Ngô Tứ Ý hỏi, bây giờ mọi người đều rõ ràng hoảng loạn, nên cậu ta phải giữ bình tĩnh.

Trương Minh Văn trải qua một thoáng hoảng loạn, nghe thấy lời Ngô Tứ Ý nói xong, nhanh chóng trấn tĩnh lại, hồi tưởng các chi tiết trên bích họa vừa rồi.

Nhưng phong cách hội họa trên đó rất nhất quán, cũng không có nơi nào có thể trùng khớp với các loại cơ quan trong ký ức của ông.

“Rất đáng tiếc, nếu ký ức của tôi không sai, bích họa ở đó rất bình thường, không có nơi nào có thể cất giấu cơ quan cả.” Trương Minh Văn nói với vẻ bất lực.

Các thành viên đội khảo cổ nghe thấy lời này, mất hết chủ ý, đành đặt hết hy vọng vào Tần Ly.

“Tiểu Ly, em có cách nào không?” Trương Minh Văn mở miệng hỏi.

Lúc này cầu lửa đã bắt đầu chậm rãi di chuyển về phía trước, mọi người đều có thể cảm nhận được cảm giác nóng rát.

Điều này khiến đội khảo cổ càng thêm hoảng sợ.

Vị trí hiện tại của họ không hoàn toàn khớp với thứ tự vị trí mà Tần Ly đã ghi nhớ trước đó.

Tần Ly nhất thời vẫn chưa thể đối chiếu được với nội dung trong sổ tay.

“Chúng ta sẽ không bị thiêu chết chứ?” “Khó nói lắm, mấy quả cầu lửa này bây giờ di chuyển chậm, nhưng sau này thì thật khó mà biết được.” “Đây là đang chơi chiến tranh tâm lý với chúng ta à?

Muốn trêu đùa những người lọt vào đây sao?” Các thành viên đội khảo cổ cố gắng dùng đối thoại để làm dịu đi không khí căng thẳng, nhưng sau khi nói chuyện xong lại thấy mình càng thêm căng thẳng.

“Ngai vàng, chỗ ngai vàng có cơ quan!” Tần Ly đột ngột ngẩng đầu hét lên, đồng thời chạy đến phía ngai vàng, sờ những viên bảo thạch trên đó.

Biết đâu có một viên nào đó có thể ấn xuống cũng nên.

Nghe thấy lời này, các thành viên đội khảo cổ đều chạy về phía ngai vàng, cùng nhau tìm kiếm cơ quan.

“Ở đâu chứ?

Chỗ rìa và các viên bảo thạch đều đã sờ hết rồi, không tìm thấy gì cả.” Các thành viên đội khảo cổ nói với giọng khá thất vọng.

Không phải họ không tin lời Tần Ly, nhưng dù có đáng tin thì cũng phải hữu dụng mới được chứ.

Tần Ly cũng không sờ thấy cơ quan, cô cúi đầu nắm chặt vạt áo, nhanh chóng hồi tưởng lại nội dung trong sổ tay.

Mô tả ở đây hoàn toàn khớp với trong sổ tay, cơ quan tuyệt đối ở đây.

Tần Ly khẳng định manh mối này, hai tay vẫn tiếp tục sờ soạng trên ngai vàng, hoàn toàn không từ bỏ.

Tốc độ của cầu lửa đang dần nhanh hơn, hơi nóng tỏa ra không ngừng đe dọa tính mạng các thành viên đội khảo cổ.

Ngô Tứ Ý cũng bước lên định giúp đỡ, kết quả hai chân mềm nhũn, không đứng vững, ngã sấp trước ngai vàng.

Tay cậu ta vừa vặn đập vào chỗ gác chân của ngai vàng.

Chỉ nghe thấy một tiếng “két”, cánh cửa đá phía sau từ từ nâng lên.

Lộ ra một dốc nghiêng dẫn xuống phía dưới.

“Thế này cũng được sao?” Chỉ có quỳ rạp dưới chân Nữ Vương mới có thể thoát thân à.

Mọi người đều cảm thấy công tắc này hơi quá tự đại.

Nhưng than vãn thì than vãn, mối đe dọa từ cầu lửa vẫn còn cận kề.

Các thành viên đội khảo cổ cũng không màng đến việc dốc

nghiêng này có nguy hiểm hay không, trực tiếp lăn vào trong.

Tiểu Trương là người cuối cùng đi vào, Ngô Tứ Ý nhìn chuẩn thời cơ, ngay khoảnh khắc Tiểu Trương vừa vào, liền ấn cơ quan bên trong.

Cánh cửa đá từ từ hạ xuống, tốc độ lăn của cầu lửa cũng không chịu kém cạnh.

Ngay lúc bốn quả cầu lửa va chạm vào nhau, cánh cửa đá cuối cùng cũng đóng lại.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được dư âm của ngọn lửa nóng rực, thở hổn hển còn chưa hết bàng hoàng.

Trong khi các thành viên đội khảo cổ sống sót sau tai ương, Tần An đã sớm tiến vào phạm vi ngoại điện của mộ thất.

Sau khi tiến vào ngoại điện, mức độ hung hiểm của cổ mộ này sẽ tăng lên rất nhiều.

Hắn phải dùng trạng thái tốt nhất để đón nhận nguy hiểm, nếu không e rằng cũng rất khó tránh khỏi bị thương.

Tần An tìm được một nơi tương đối an toàn, định nghỉ ngơi một chút ở đó, mấy ngày nay hắn hầu như đều đang đi đường, không được nghỉ ngơi bao nhiêu. 【Đinh, đã phát hiện đội khảo cổ tránh được cầu lửa, an toàn vượt qua, đặc biệt phát thưởng.】 Âm thanh của Hệ Thống đột nhiên vang lên bên tai hắn.

Tần An tìm thấy từ khóa bên trong, đại khái đoán được đội khảo cổ đã đi đến đâu.

"Cầu lửa là ở chỗ bích họa, cũng có nghĩa là đội khảo cổ đã vượt qua sông Khổng Tước, vậy thì chắc không còn xa ngoại điện nữa." Tần An tính toán đại khái lộ trình, biết đội khảo cổ hẳn là không còn xa mình, nên định đi chậm lại, chờ đợi đội khảo cổ.

Bên này, đội khảo cổ không ở lâu trong dốc nghiêng mà đã lăn xuống.

Họ trực tiếp rơi xuống một khoảng không tối đen như mực, không thấy được năm ngón tay.

Vì rơi xuống từ trên không, rất bất ngờ, nên có vài tiếng thét chói tai vang lên giữa không trung.

Nhưng sau đó, mọi thứ lại trở nên yên tĩnh, không còn bất kỳ âm thanh nào nữa.

“Sao màn hình của tôi lại tối đen như mực thế này, bên đó bị mất kết nối à?” “Không phải đâu, lần trước không có tín hiệu là hiện tuyết mà.” “Sẽ không phải lại gặp nguy hiểm gì nữa chứ, không có tiếng động gì tôi thấy hoảng quá.” “Không ai có thể lên tiếng sao?

Mau lên tiếng đi!” Cư dân mạng trong phòng livestream nhìn màn hình tối sầm, không biết chuyện gì đã xảy ra, cho rằng đội khảo cổ lại gặp nguy hiểm gì đó, lần lượt từ xa gọi hỏi.

Trong phòng phát sóng cũng đang kiểm tra các loại máy móc, đảm bảo thiết bị không xảy ra sự cố.

Sau mười mấy giây, mới có người phát ra âm thanh.

“Mọi người ở đâu?

Có sao không?” Ngô Tứ Ý cầm đèn pin chiếu xung quanh, lo lắng hỏi.

“Tôi ở đây.” “Không sao đâu, Giáo sư Ngô.” “Chỉ là bị ngã hơi choáng thôi.” Cùng với tiếng đáp lời liên tiếp của các thành viên đội khảo cổ, từng tia sáng đèn pin cũng xuất hiện trước mắt Ngô Tứ Ý.

“Mọi người tập hợp lại đây, kiểm đếm số người một chút.” Ngô Tứ Ý nói.

Đội khảo cổ nhanh chóng thích nghi với môi trường tối tăm ở đây, hành động vẫn khá nhanh nhẹn.

Chương 148

“Giáo sư Ngô, Giáo sư Trương, đội khảo cổ không thiếu người.” Nghe thấy Tiểu Trương báo cáo, Ngô Tứ Ý và Trương Minh Văn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Được, mọi người đừng hành động đơn độc, chia thành mấy đội quan sát một lượt nơi đây.” Trương Minh Văn phân phó.

“Phải cẩn thận, nếu có nguy hiểm xảy ra, nhớ kịp thời né tránh.” Ngô Tứ Ý nói.

Tiểu Trương cầm đèn pin đi về phía trước, Tần Ly đi theo sau cậu ta.

“Cẩn thận cột đá.” Tiểu Trương mắt nhanh tay lẹ kéo Tần Ly ra, cô vừa nãy chỉ cần bước thêm một bước nữa là đã đâm vào cột đá rồi.

“Cảm ơn.” Tần Ly đáp, hai người dùng đèn pin chiếu vào cột đá này.

“Ở đây cột đá không ít nhỉ.” Tiểu Trương nói, cậu ta vừa nãy sau khi rơi xuống đã quan sát một chút tại chỗ, xung quanh có mấy cột đá liền.

Đi suốt chặng đường này, cũng gặp không ít.

Tiểu Trương không khỏi sinh nghi hoặc trong lòng, đây rốt cuộc là nơi như thế nào, vậy mà lại cần nhiều cột đá đến vậy.

“Trên đó còn có rất nhiều hình vẽ con mắt mà chúng ta đã thấy trước đây.” Tần Ly tiếp lời cậu ta nói.

Nhưng những hình vẽ con mắt này trông càng chân thực hơn.

Đường viền mắt được phác họa càng tinh xảo, con ngươi màu nâu

đen được vẽ ở giữa, hệt như con ngươi của người sống vậy.

"Chẳng lẽ là một tế đàn sao?" Tiểu Trương tò mò hỏi, dường như chỉ có lời giải thích này là hợp lý nhất.

"Nhưng chúng ta không thấy bất kỳ thi cốt nào, cũng không thấy dụng cụ tế tự, nên không thể trực tiếp kết luận như vậy được." Tần Ly đáp, định vươn tay chạm vào hình vẽ con mắt.

Kết quả tay còn chưa chạm tới, đã bị Tiểu Trương ngăn lại.

"Sao vậy?" Tần Ly quay đầu hỏi.

"Bất kể có phải tế đàn hay không, nơi đây đều rất nguy hiểm, vạn nhất là cơ quan thì sao đây." "Ở đây tối quá, ảnh hưởng tầm nhìn, không thể nhìn rõ toàn cảnh, tốt nhất là đừng lung tung chạm vào đồ vật ở đây." Tiểu Trương giải thích, Tần Ly cảm thấy cậu ta nói rất có lý, liền rụt tay về.

Kết quả họ còn chưa đi được mấy bước, đã nghe thấy tiếng Trương Minh Văn quát mắng từ phía bên kia truyền đến.

"Làm gì đấy, mau xuống ngay, cậu chê mình sống lâu quá rồi à?" Tiểu Trương cầm đèn pin của mình, chiếu về phía nguồn âm thanh.

Liền thấy Trương Minh Văn đang ở dưới một cột đá, mặt đầy giận dữ kéo một thành viên đội khảo cổ đang leo lên cột đá.

"Bây giờ còn chưa biết tình hình ở đây thế nào, lỡ trên đó có cơ quan thì sao?

Cậu có thể đảm bảo kịp thời né tránh không?" "Nếu liên lụy đến nhiều thành viên như vậy thì sao?

Cậu muốn tất cả chúng ta đều chôn thân ở đây à?" Trương Minh Văn hỏi một vấn đề nối tiếp một vấn đề, hoàn toàn không cho đối phương cơ hội trả lời.

Mấy người trẻ tuổi này làm việc hoàn toàn không nghĩ đến hậu quả, rõ ràng vừa nãy mới nhờ Tần Ly thoát hiểm, không hề nghĩ đến nơi này nguy hiểm đến mức nào, vậy mà vẫn còn dám liều lĩnh như vậy, quả thực không thể lý giải nổi.

Các thành viên đội khảo cổ đại khái là chưa từng thấy Giáo sư Trương giận dữ đến thế, lập tức luống cuống tay chân, đứng tại chỗ liên tục xin lỗi, thậm chí còn không dám giải thích nhiều.

"Được rồi, được rồi, bọn trẻ tuổi trẻ khí thịnh, chẳng qua là muốn đi xem một chút thôi, cậu làm gì mà nóng giận đến vậy." Ngô Tứ Ý ở một bên giúp đối phương giải vây, xoa dịu cơn giận của Trương Minh Văn.

Nghe thấy lời nói có chút đùa cợt của Ngô Tứ Ý, sắc mặt Trương Minh Văn cũng dịu đi không ít.

Ông nhận ra là do mình tức giận vì đã không dẫn dắt đội tốt, sau khi trút giận lên người đối phương, ông nghiêm túc xin lỗi.

Thành viên bị mắng vội vàng xua tay, nói rằng vốn dĩ là lỗi của mình, sự việc mới kết thúc.

"Cậu có cảm thấy con mắt này rất quỷ dị không?" "Quả nhiên, vẫn có cảm giác bị nhìn chằm chằm, giống như trước đây vậy." "Không được rồi, chúng ta vẫn nên đi cùng nhau, tôi hơi sợ." Các thành viên đội khảo cổ chưa tách ra được bao lâu, lại vì những con mắt trên cột đá mà gần như tụ lại một chỗ.

"Chúng ta đang bị giám sát sao?" Trương Minh Văn hỏi.

"Người xưa dù có lợi hại đến mấy, chắc cũng không có bản lĩnh này đâu nhỉ?" Ngô Tứ Ý đáp.

"Nhưng bây giờ không biết tác dụng của những cột đá này, quả thực rất phiền phức." "Vậy thì mọi người cứ đi theo một hướng xem

sao, xem có tìm được lối ra hay đài nến gì đó không.” Trương Minh Văn sau đó ra lệnh.

Những người khác đều gật đầu, đi theo sau Trương Minh Văn.

Tiểu Trương và Tần Ly nghe thấy lời Trương Minh Văn nói, cũng đi theo.

Nhưng điều họ không nhìn thấy là, cột đá vừa nãy còn ở bên trái họ, lúc này đã lặng lẽ di chuyển sang bên phải.

Vì đèn pin, tầm nhìn mà đội khảo cổ có thể tiếp cận vô cùng hạn chế.

Rất nhiều lúc, họ không thể chú ý đến những gì bất thường đã xảy ra trên quãng đường mình đã đi qua.

Tần An, người đã đi qua đây không lâu trước đó, cũng từng nếm trải điều này.

Cảm giác của đội khảo cổ không sai, những hình vẽ đó quả thực đang “giám sát” họ.

Nhưng không phải để xem hành vi của họ, mà là để phong tỏa tuyến đường họ đi, dồn tất cả vào đường cùng.

Chỉ là hiện tại đội khảo cổ hoàn toàn không hay biết, không hề biết mình đã rơi vào bẫy.

Đội khảo cổ mò mẫm trong bóng tối một hồi lâu, đừng nói là lối ra, họ thậm chí còn không tìm thấy bức tường nào.

“Chúng ta có phải đang đi vòng quanh không?” Tiểu Trương mở miệng hỏi.

“Hay là khắc dấu hiệu rồi đi tiếp xem sao.” Trương Minh Văn ở một bên nói, những cột đá này nhìn qua đều giống nhau, chỉ bằng mắt thường rất khó phân biệt.

Trương Minh Văn lấy dao găm ra khắc chữ viết tắt tên mình lên đó, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Cứ thế lại đi thêm một đoạn thời gian không ngắn, sau đó nhìn thấy toàn bộ đều là những cột đá khắc chữ viết tắt.

"Quả nhiên là đang đi vòng quanh mà." Trương Minh Văn nhìn những cột đá nói.

"Tôi nghĩ không phải đang đi vòng quanh, vị trí của những cột đá này đang di chuyển." Ngô Tứ Ý cầm đèn pin nhìn xung quanh một lượt rồi nói.

"Di chuyển?" Tiểu Trương có chút nghi hoặc, mọi người đều không hiểu ý nghĩa của câu nói này.

"Không phải chúng ta đang đi vòng quanh, mà căn bản là chúng đang dẫn dắt chúng ta, cột đá chỉ có bấy nhiêu đó, nhưng chúng không ngừng di chuyển." "Khiến chúng ta hành động theo hướng di chuyển của chúng, sau đó nhốt chúng ta chết ở đây." Ngô Tứ Ý nói ra suy đoán của mình.

Từ khi Tiểu Trương đặt câu hỏi trước đó, cậu ta đã cảm thấy không đúng, đặc biệt chú ý đến khoảng cách giữa các cột đá trên suốt quãng đường này.

"Chúng ta có thể kiểm chứng một chút." Ngô Tứ Ý nhìn ánh mắt hoài nghi của mọi người nói.

Các thành viên đội khảo cổ đi theo Ngô Tứ Ý thêm một đoạn thời gian nữa, ghi nhớ vị trí và hướng của mấy cột đá có dấu hiệu đặc biệt.

Họ canh thời gian, khi dừng lại quan sát lần nữa.

Hướng của những cột đá đó vẫn y như cũ, nhưng vị trí lại gần hơn hai mét.

Đáng lẽ ra càng đi càng xa, nhưng ở đây, định luật này dường như không áp dụng.

"Có ai ghi chép lại không, bây giờ chúng ta đã đi được bao nhiêu bước rồi?" Trương Minh Văn hỏi các thành viên đội khảo cổ xung quanh.

Một trong số đó lật đật lấy ra thiết bị ghi chép của mình, cậu ta đã liên tục ghi lại số bước chân của họ theo từng giai đoạn từ trước khi vào.

"Đã hơn ba vạn bước rồi!

Nhiều hơn tổng số bước đã đi trước đó!" Cậu ta kinh ngạc nói.

Những người còn lại nghe thấy lời này cũng giật mình, không ngờ đã đi lâu đến vậy.

"Đội khảo cổ sẽ không phải gặp phải hiện tượng linh dị gì chứ." "Có ma dẫn đường sao?

Nhưng cũng không có điềm báo gì cả." "Chúng ta nên tin vào khoa học, đừng tự mình hù dọa mình." "Những con mắt trên cột đá này chẳng phải là bằng chứng sao, nói không chừng chính là có thứ gì đó không sạch sẽ bám vào trên đó." "Cậu nói vậy, sao tôi lại cảm giác những con mắt này đều đang động đậy vậy." "Cầu bình luận bảo hộ, đáng sợ quá." Cư dân mạng trong phòng livestream lại bắt đầu suy diễn lung tung, một loạt bình luận bảo hộ che kín cả màn hình.

"Chúng ta còn có thể ra ngoài không?

Dù đi bao lâu cũng gần như đứng tại chỗ." "Có cách nào phá giải không?

Chẳng lẽ cứ phải mãi bị những cột đá này dắt mũi đi sao?" Các thành viên đội khảo cổ nói một câu nối tiếp một câu, trong ngữ khí đều là sự thất vọng.

Đi lâu đến vậy mới phát hiện bị lừa, mà còn không có chút manh mối nào, khả năng thoát ra ngoài thật là mong manh.

Tần Ly đi ở vị trí cuối đội không nói gì.

Vấn đề vừa rồi ở đây cô cũng đã chú ý đến, lý do không lên tiếng là vì cô cũng đang suy nghĩ xem lời giải đúng là gì.

Nội dung trong cuốn sổ tay rất nhiều, lại có chút phức tạp, muốn ngay lập tức đối chiếu thì không dễ dàng.

"Chỗ kia có phải để cái gì không?" Tiểu Trương chỉ vào một nơi không mấy nổi bật nói.

Chương 149

Các thành viên đội khảo cổ thuận theo hướng cậu ta chỉ nhìn qua, phát hiện bên ngoài vòng vây của nhiều cột đá, có một đống mảnh vỡ.

Mọi người đi qua, phát hiện những mảnh vỡ này hóa ra đều là mảnh vỡ của cột đá.

"Chẳng lẽ đã có người đến trước chúng ta rồi sao?" Trương Minh Văn nhíu mày hỏi, lần này thì có chút không ổn rồi.

"Dù có người đến, e rằng cũng chưa chắc đã thoát ra được." Ngô Tứ Ý dùng đèn pin chiếu về phía xa hơn.

Các thành viên đội khảo cổ nhìn thấy một vòng xương cốt xung quanh, hẳn là của những người đã vào trước đó nhưng không thể thoát ra.

"Đây chắc là do tên trộm mộ tuyệt vọng nào đó đập phá ra." Nghe thấy lời của một thành viên, lòng mọi người đều chìm xuống đáy vực, nói không chừng họ rất nhanh sẽ trở thành người tiếp theo.

"Đứng yên một chỗ tuyệt vọng cũng vô ích, vẫn nên nghĩ xem có cách nào để thoát ra không." Ngô Tứ Ý nói.

Trước đây cậu ta cũng từng gặp phải loại cơ quan gây nhiễu loạn tầm nhìn này trong các mộ thất khác.

Muốn phá giải thì phải đi ngược lại, thoát ra khỏi lối suy nghĩ bị dẫn dắt.

Mang theo suy nghĩ đó, Ngô Tứ Ý lại dẫn đội đi một hồi lâu, nhưng vẫn không thể thành công thoát ra.

Những cột đá này cứ như có linh tính vậy, luôn bám sát phía sau họ, dù đi cách nào cũng không thể cắt đuôi.

“Sao lại thế này?” Ngô Tứ Ý tự hỏi đầy hoài nghi, lần này cậu ta cũng hết cách rồi.

“Tiểu Ly, em đi ở phía sau vẫn luôn không đưa ra ý kiến gì, không biết có cách nào để ra ngoài không?” Trương Minh Văn nhìn Tần Ly đang trầm tư, cảm thấy cô hẳn là đã tìm được manh mối nào đó.

“Giáo sư Ngô nói đúng, những cột đá ở đây quả thực đang di chuyển theo chúng ta, nhưng phương pháp phá giải thì em tạm thời vẫn chưa nghĩ ra.” Tần Ly có chút áy náy nói.

Sau khi nhớ lại ghi chép trong sổ tay về các cột đá di động, cô liền hồi tưởng lại nội dung phá giải phía sau.

Nhưng cô căn bản không hề nghĩ đến, đội khảo cổ lại nhanh chóng đến ngoại vi Tinh Tuyệt Cổ Thành như vậy, nên lần nghỉ ngơi trước đó cũng chỉ lướt qua sổ tay một cách qua loa.

Tần Ly bây giờ đã quên gần hết, căn bản không biết nội dung tiếp theo là gì.

“Tiểu Ly à, em đã khẳng định những cột đá này có thể di chuyển như vậy, chẳng lẽ không có cách nào giải quyết sao, em thử nghĩ lại xem có phải đã từng thấy ở cuốn sách nào đó rồi quên mất không.” Trương Minh Văn thấy Tần Ly lắc đầu, nhưng vẫn không bỏ cuộc, dù sao bây giờ cũng không có cách nào khác, chỉ có thể đặt toàn bộ hy vọng vào Tần Ly.

Tần Ly cảm nhận được ánh mắt nóng rực của mọi người xung quanh, đành cứng đầu nhìn quanh, hy vọng có thể tìm thấy chút manh mối.

Anh trai mình lúc này vẫn còn ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Tần Ly tự nhủ.

Cô lúc này, chỉ có thể chuyển hy vọng sang Tần An, hy vọng anh

trai mình có thể đã đi qua đây, và để lại dấu vết.

Vấn đề tám phần là nằm ở cột đá.

Tần Ly nghĩ rằng tất cả các vấn đề phát sinh đều tập trung vào cột đá, thế là cô tiến gần đến mấy cột đá phía trước tỉ mỉ quan sát.

Trương Minh Văn ở bên cạnh nhíu mày, nhưng không ngăn cản hành động của Tần Ly, chỉ có ánh mắt dõi theo cô, lặng lẽ nắm chặt con dao găm trong tay.

Kể từ khi ông nghiêm khắc quát mắng một thành viên đội khảo cổ.

Ngoại trừ Trương Minh Văn ra, không còn ai dám đến gần cột đá một bước, tất cả mọi người đều đứng cách xa mấy mét để quan sát.

Nhưng thời kỳ đặc biệt thì dùng phương pháp đặc biệt, nếu Tần Ly thật sự có thể phát hiện ra manh mối nào đó trên đó, thì việc cô đến gần xem cũng không có gì.

"Giáo sư Trương, những vết khắc ở đây là do ngài vẽ lên sao?" Tần Ly chỉ vào gần con mắt, hỏi về những vết xước hình sóng.

Tuy đường nét rất mượt mà, nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được người vẽ rất vội vàng, vẽ qua loa rồi đi.

"Không phải tôi, tôi khắc chữ viết tắt tên mình, mà vị trí cũng không ở đây." Trương Minh Văn nhìn một cái liền phủ nhận.

Vết khắc như vậy không khiến ông chú ý, dù sao ở đây đã có nhiều người chết đến vậy, có người nghĩ ra phương pháp của họ, khắc vết xước lên đó cũng không lạ.

Tần Ly lại như nhớ ra điều gì đó, véo cằm không nói.

Sau đó cô lại đi đến chỗ đống mảnh vỡ của cột đá, từng mảnh từng mảnh lật xem những viên gạch vỡ trên đó.

"Cái này là đang làm gì vậy, tất cả cột đá đều giống nhau, cô ấy

nhìn thế này chẳng lẽ còn có thể nhìn ra được gì sao?" "Không rõ, sẽ không phải là thực sự không nhớ ra, sau đó cố làm ra vẻ bí ẩn để câu giờ ở đây chứ?" "Vậy thì cô ấy hơi quá đáng rồi, đây là đang đùa giỡn với tính mạng của các thành viên đội khảo cổ đó." "Mấy người vẫn chưa bị vả mặt đủ sao?

Trước đây mỗi lần nói câu này, có lần nào thành công đâu?" "Đúng vậy đó, nữ thần linh chỉ là đang suy nghĩ một chút thôi, các người đã nói cô ấy coi thường mạng người, các người cách màn hình nói những lời này lương tâm có cắn rứt không?" Trong khoảng thời gian cư dân mạng "đối đầu" trên không gian mạng, Tần Ly cũng thuận lợi tìm thấy những vết khắc tương tự trên những mảnh vỡ của cột đá.

Vết khắc trên này càng rõ ràng hơn, Tần Ly xác nhận trên đó là do anh trai cô khắc lên.

Vấn đề tiếp theo là, vì sao Tần An lại khắc những vết khắc này.

Tần Ly vừa nãy quan sát những cột đá trong tầm mắt, không phải tất cả các cột đá đều có vết khắc này.

Tức là, Tần An khắc những vết khắc này, không phải để xác nhận mình có đi vòng quanh tại chỗ hay không, mà là có mục đích khác.

Tần Ly suy nghĩ, nếu theo trình độ của anh trai mình, căn bản không cần những thứ hỗ trợ này cũng có thể thuận lợi thoát ra ngoài.

Vậy thì hắn cố ý để lại những thứ này chính là để đưa ra một số gợi ý cho đội khảo cổ.

"Cột đá vỡ, không phải nhiều dấu hiệu." Tần Ly lẩm bẩm trong miệng, hy vọng có thể gợi lại ký ức của mình.

May mắn là vận may của cô vẫn khá tốt, miễn cưỡng nhớ lại một số chuyện liên quan.

Đúng như Tần Ly nghĩ, Tần An đã đi ra khỏi đây.

Hắn hầu như không tốn mấy sức lực, đã nhìn thấu được cách bố trí cơ quan ở đây.

Trong số các cột đá có vài cái không giống nhau, và chúng chính là chìa khóa để thoát ra.

Bởi vì chúng là trung tâm của cơ quan.

Thực sự đối với hắn mà nói, việc nhận ra những thứ này để thoát ra rất dễ dàng, không cần tốn nhiều công sức như vậy.

Nhưng đội khảo cổ thì khác, Tần An lo lắng họ sẽ không tìm thấy những trung tâm này, thế là hắn cố ý để lại dấu hiệu.

Tiện thể đập vỡ một cột đá, gợi ý phương pháp thoát ra.

"Em nhớ ra rồi, chỉ cần đập vỡ những cột đá có dấu hiệu này là được." Tần Ly đưa mảnh gạch vỡ qua.

Trương Minh Văn nhận lấy, vốn tưởng sẽ khá nặng, nhưng bất ngờ cảm thấy nhẹ bẫng.

"Cột đá này trông cứng cáp lắm mà, chúng ta có đập vỡ được không?" Các thành viên đội khảo cổ lo lắng nói.

Sau đó Trương Minh Văn truyền mảnh gạch vỡ đi một vòng, nỗi lo lắng này liền tan biến.

Mảnh gạch cầm trong tay rất nhẹ, nhìn cũng rất mỏng, chắc không tốn nhiều sức là có thể đập vỡ.

Không ai nghi ngờ đề nghị của Tần Ly, các thành viên đều đi tìm những cột đá có vết khắc hình sóng, sau đó đập vỡ chúng.

Khi các cột đá có vết khắc lần lượt bị đập vỡ, đội khảo cổ cảm thấy cảm giác áp lực ban đầu đã biến mất đi không ít.

"Có, có máu!" Tiểu Trương hét lên.

“Máu ở đâu?!

Ai bị thương sao?” Trương Minh Văn vội vàng chạy tới kiểm tra, hai lần nguy hiểm trước đó khiến ông trở nên đa nghi, chỉ cần có chút động tĩnh là ông đã muốn đến ngay lập tức.

“Không phải, là hình vẽ con mắt này.” Tiểu Trương chỉ vào cột đá trước mặt mình nói.

Khi cột đá có vết khắc cuối cùng bị đập vỡ, trên những cột đá còn lại cũng bắt đầu chảy ra máu.

Mọi người còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì xung quanh bỗng sáng bừng lên.

Đội khảo cổ nhìn rõ xung quanh, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

Những cột đá cao lớn đều bao quanh họ, như muốn đóng đinh họ tại chỗ.

Xa hơn nữa là những thi thể, không biết là cố ý hay trùng hợp.

Những thi thể này vậy mà lại xếp thành một vòng tròn khổng lồ, trở thành một phần của cơ quan cột đá này.

Nếu không phải Tần Ly nói cho họ phương pháp thoát thân, nói không chừng họ cũng sẽ có kết cục giống như những xác khô này.

“Lối ra ở đâu.” Tần Ly đã dự liệu được cảnh tượng này từ trong sổ tay, nên không quá bàng hoàng, mà bình tĩnh tìm lối thoát.

Các thành viên đội khảo cổ hợp sức mở lối ra, lúc này mới thoát khỏi trận cột đá này, tiến vào một con đường hầm.

“Bây giờ chúng ta đã thành công tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi sao?” Tiểu Trương vừa đi vừa hỏi.

Chương 150

Tần Ly lắc đầu, đáp: “Không phải, vừa nãy chỉ là ngoại vi của Tinh Tuyệt Cổ Thành thôi, muốn thực sự tiến vào cổ thành, phải vượt qua thêm một cửa ải nữa.” “Thật sao?

Đường hầm ở đâu vậy?” Tiểu Trương nghe lời này, không những không nản lòng, ngược lại còn tỏ ra có chút háo hức muốn thử.

Có lẽ là vừa nãy đã vượt qua một cơ quan tinh xảo như vậy, khơi dậy sự tò mò trong lòng cậu ta, càng thêm mong chờ những chuyện phía sau.

Tần Ly không lập tức trả lời lời Tiểu Trương, mà nhanh chóng đi đến lối ra của đường hầm, rồi chỉ về phía trước nói: “Không phải đường hầm, mà là vách núi cao này.” Các thành viên đội khảo cổ thuận theo hướng Tần Ly chỉ nhìn qua, sau khi ra khỏi đây quả thực là đường cụt.

“Chúng ta phải làm sao để qua đó?” Các thành viên đội khảo cổ nghi hoặc hỏi.

“Trượt xuống là được, bên dưới có một con đường hầm.” Tần Ly đáp.

“Vậy thì chúng ta cứ nghỉ ngơi một đêm ở trên này đã, trong trận cột đá đều chưa được nghỉ ngơi đàng hoàng.” Trương Minh Văn ra lệnh.

Mặc dù trước đó cảm giác như không di chuyển chút nào, nhưng ba vạn bước được ghi lại trên thiết bị ghi chép là thật sự.

Mấy thành viên đội khảo cổ vừa nghe lệnh nghỉ ngơi, liền đặt mông ngồi xuống đất, dùng tay áo lau qua mồ hôi trên mặt một cách

tùy tiện, lúc này họ đều đang lấm lem bụi bẩn.

Đội khảo cổ vốn luôn treo tim lên tận cổ giờ mới thả lỏng, do trước đó quá căng thẳng, vừa buông lỏng thì cảm giác mệt mỏi ập đến như lũ.

Các thành viên dựa vào vách tường liền nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý sợ còn có nguy hiểm gì nữa, đều không dám lơ là, cầm thức ăn ngồi canh bên cạnh.

Đến ngày thứ hai, khi đứng trên vách núi cao nhìn lại, trong lòng các thành viên đội khảo cổ đều cảm khái vạn phần.

Họ mới chỉ đặt chân lên con đường tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, đã trải qua nhiều nguy hiểm đến thế.

Nếu thực sự tiến vào bên trong, chắc chắn sẽ là nguy hiểm trùng trùng, càng thêm gian nan.

“Nếu Tần An ở đây lúc này thì tốt rồi.” Trương Minh Văn nói với giọng chỉ có ông và Ngô Tứ Ý mới nghe thấy.

“Tôi nghe Tần Ly nói thằng nhóc này căn bản không trở về, phỏng chừng là đã đi đến mộ khác rồi.” “Chúng ta đừng nghĩ nữa, nguy hiểm lần này đều phải tự chúng ta gánh vác thôi.” Ngô Tứ Ý đáp.

Trương Minh Văn nghe thấy lời Ngô Tứ Ý nói, gật đầu.

“Hy vọng mỗi bước đi phía dưới đều có thể hóa hiểm thành an.” Đội khảo cổ kéo dây thừng đi vào bóng tối, lúc này lòng mọi người muốn tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành càng thêm kiên định.

Thực sự tiến vào nơi đây, không còn đường lui, dù thế nào đi nữa, họ đều phải kiên trì đi tiếp, nhưng không có bất kỳ thành viên nào lùi bước.

Đây là vì sự nghiệp khảo cổ của quốc gia, vì giấc mơ của chính

mình, trong lòng họ, việc tiếp tục chính là đang hoàn thành một nghĩa cử cao cả nào đó.

Sau khi leo xuống từ dây thừng, họ tiến vào đường hầm nơi đặt chân xuống.

Trong một đường hầm bình thường như thế này thì không thể có những thứ như đài nến được.

Vì vậy, đội khảo cổ họ chỉ có thể mò mẫm trong bóng tối.

"Xoạt xoạt." Một âm thanh rất nhỏ vang lên, dường như có thứ gì đó lướt qua.

"Thứ gì vậy?" Tiểu Trương cầm đèn pin chiếu qua, nhưng ở đó không một bóng người, không có gì cả.

"Có phải có con chuột nào chạy qua không?" Một thành viên đội khảo cổ đoán.

"Ở đây mà có chuột sao?

Đây là Tinh Tuyệt Cổ Thành, có bất kỳ sinh vật sống bình thường nào cũng rất kỳ lạ rồi chứ?" Trương Minh Văn ngay sau đó đã phản bác cậu ta.

"Chúng ta ở ngoài thành còn không thấy chuột, ở đây thì càng không thể nào." Tần Ly cũng lên tiếng nói.

Lần này quả thực có thể loại trừ khả năng là sinh vật sống bình thường.

"Vậy thì chỉ có thể là ảo giác thôi." Vừa nói là chuột, lời của thành viên đội khảo cổ vừa dứt, âm thanh ma sát đó lại vang lên.

Lần này tất cả mọi người đều nghe rõ ràng.

Tiểu Trương lại mạnh mẽ cầm đèn pin chiếu qua.

Lần này ở đó không trống rỗng, mà xuất hiện mấy khối đá to bằng nắm tay.

"Cái này vừa mới xuất hiện sao?" Thành viên đội khảo cổ vừa nhìn thấy, trong lòng lập tức cảnh giác cao độ.

Rõ ràng vừa nãy không có gì, những cục đá này làm sao lại xuất hiện ở đây trong thời gian ngắn như vậy chứ?

Sự việc bất thường ắt có quỷ.

Đội khảo cổ trước đó đã gặp không ít tình huống kỳ lạ như vậy.

Dù không rõ chuyện gì đang xảy ra, cũng có thể lập tức nhận ra sự bất thường trong đó.

"Mọi người đi sát vào nhau, đừng để bị lạc." Trương Minh Văn phân phó, bước chân nhanh hơn rất nhiều.

Các thành viên đội khảo cổ đi phía sau cũng không dám chần chừ, vội vàng đi theo.

Họ vừa đi, âm thanh ma sát đó từ phía sau truyền đến, vẫn không ngừng.

Các thành viên đội khảo cổ dùng đèn pin chiếu, nhìn thấy ngày càng nhiều khối đá.

Những khối đá này giống hệt dấu chân mà mọi người đã giẫm xuống, dày đặc không theo quy luật nào, nhưng lại như kẹo cao su, vứt cũng không vứt đi được.

"Mấy khối đá này nhìn không ổn chút nào." "Đúng vậy, không chỉ xuất hiện một cách khó hiểu, mà số lượng còn tăng lên gấp bội." "Mấy người có chắc đây là đá không?

Nói không chừng lại là sinh vật ngụy trang thành đá đó." "Vậy thì có lẽ nguy hiểm rồi, mong đội khảo cổ có thể tránh được những thứ

quỷ dị này." Cư dân mạng trong phòng livestream nhìn những thứ hoàn toàn không rõ ràng này, rất lo lắng.

Nhưng những khối đá này hoàn toàn không có ý định dừng lại, vẫn cứ tiếp tục làm theo ý mình, khiến đội khảo cổ cũng vô cùng bất lực.

Đèn pin vừa chiếu, rất nhiều khối đá sẽ xuất hiện, bám lấy họ hoàn toàn không thể đi được.

"Mấy cục đá này khí thế hung hăng ghê ha." Ngô Tứ Ý cười nói.

"Giờ này rồi mà cậu còn có tâm trạng đùa giỡn, có tâm trạng đó thà nghĩ xem những thứ này là gì còn hơn." Trương Minh Văn bất mãn nhìn cậu ta một cái.

Ngô Tứ Ý cười trừ, may mắn thay vẫn làm dịu đi không khí căng thẳng ở đây.

Mặc dù mọi người không còn quá hoảng loạn, nhưng vẫn không có cách nào giải quyết được những chuyện kỳ quái ở đây.

Thấy đá càng ngày càng tụ lại nhiều hơn, đội khảo cổ cũng đành bất lực, chỉ còn cách tăng tốc bước chân.

Nhưng những cục đá này cứ như cố ý đối nghịch với họ, lại càng tập trung về phía họ đi.

Hơn nữa số lượng còn tăng lên gấp đôi trở lên, đơn giản là có thể trải thành một lớp đường sỏi.

"Đây rốt cuộc là cái gì vậy." Các thành viên đội khảo cổ có chút bực bội bất an, nhưng lại không dám tiến lên giẫm đạp, sợ sẽ xuất hiện quái vật gì đó.

Đành vừa né tránh, vừa lớn tiếng chửi rủa.

Ngô Tứ Ý trên người có thương tích nên đi chậm, không muốn cản đường mọi người, thế là đi sát bên cạnh, nhường đường cho

những người khác.

Nhưng ở bên cạnh, có nghĩa là không thể né tránh tốt những khối đá này, Ngô Tứ Ý đành phải cẩn thận từng li từng tí.

Không lâu sau, những khối đá này đại khái cảm thấy thời gian đã đến, càng trở nên ngang ngược hơn.

Chúng vậy mà lại nhảy nhót trước mặt đội khảo cổ, hệt như đang khiêu khích vậy.

"Mấy cục đá này hơi quá đáng rồi đấy." "Tôi đã nói là sinh vật mà, thà một đao chém chết quách đi, nhìn phiền lòng quá." "Cậu nói thì dễ, nhiều như vậy chém sao hết?" "Tôi cảm thấy con đường này vẫn còn khá dài, cũng không biết đội khảo cổ rốt cuộc có thoát ra được không." Cư dân mạng trong phòng livestream thấy cảnh bế tắc này, cũng đang lo lắng cho các thành viên đội khảo cổ.

"Mẹ kiếp, biến đi!" Bị truy đuổi càng lâu, Ngô Tứ Ý cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Dù sao trước đây cậu ta cũng là Tứ Gia uy phong lẫm liệt, làm sao có thể chịu được thứ khí này, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Bây giờ bị truy đuổi lâu đến vậy, Ngô Tứ Ý cảm thấy mình đã đến giới hạn rồi.

Thấy khối đá phía trước nhảy tới, Ngô Tứ Ý liền một cước đá văng qua.

Khối đá va mạnh vào tường, "rắc" một tiếng vỡ tan tành.

Các thành viên đội khảo cổ đều nín thở, nhìn những khối đá vỡ nát, muốn biết bên trong rốt cuộc là gì.

Thứ bò ra từ trong khối đá cũng không khiến họ thất vọng.

Kích thước to bằng quả trứng ngỗng, toàn thân màu xám nâu, hình

dạng giống Thi Miết đã từng thấy trước đây, nhưng trên lưng lại có gai nhọn, cảm giác không hoàn toàn giống.

"Đây là thứ gì vậy?" Tiểu Trương hỏi một câu, vẫn không quên chạy về phía trước.

Chương 151

Hành động của mọi người đều như vậy, mặc dù sự tò mò đang quấy nhiễu, nhưng rõ ràng lúc này mạng sống vẫn quan trọng hơn một chút.

"Là Thổ Miết, một loại Thi Miết mạnh nhất, bây giờ xem ra chắc rất nhanh sẽ chui ra hết rồi." "Chúng ta không có cách nào đối phó được đâu, đợi đến khi chúng chui ra hết thì nguy hiểm lắm, mọi người đừng dừng lại, mau chạy về phía trước đi." Ngô Tứ Ý từng thấy loại côn trùng này trong một cuốn sách.

Theo lý mà nói thì chúng đã tuyệt chủng từ lâu rồi, nhưng không ngờ lại xuất hiện ở đây.

Các thành viên đội khảo cổ nghe thấy lời Ngô Tứ Ý nói, không dám dừng lại thêm nữa, vội vàng chạy nhanh, ngay cả khi giẫm phải côn trùng họ cũng không mấy bận tâm.

Con đầu tiên đã chui ra, hơn nữa họ lại vội vàng như vậy, tạo ra tiếng động rất lớn.

Những con côn trùng này đều bị kinh động, tự nhiên không thể ngụy trang thành khối đá như trước nữa.

Tất cả đều lộ ra hình dạng ban đầu, tốc độ cũng nhanh hơn không ít.

Đội khảo cổ bị truy đuổi rất khó chịu, nhưng ngoài việc tăng tốc độ ra cũng không có cách nào tốt hơn.

"Chúng ta phải làm sao đây?" Đội khảo cổ có chút hoảng sợ hỏi.

Trương Minh Văn lắc đầu, ông ta căn bản không biết đây là thứ gì, nếu không phải Ngô Tứ Ý nhận ra, bọn họ đến giờ vẫn còn mờ mịt.

“Chạy thế này chắc chắn không phải kế lâu dài, số lượng Thi Miết ngày càng nhiều, hơn nữa tốc độ của chúng cũng không phải chúng ta có thể so sánh được.” Tiểu Trương đứng bên cạnh nói.

Đối phương thi đấu tiếp sức, còn bọn họ là chạy marathon, căn bản không cùng đẳng cấp.

Nếu cứ đọ cái này, sớm muộn gì cũng kiệt sức mà chết.

“Tôi dùng lửa thử xem sao.” Ngô Tứ Ý nói, đằng nào ông ta cũng không chạy nhanh, cứ thế này kéo chân còn không bằng nghĩ cách khác.

Ông ta lấy chiếc đèn khò cầm tay từ sau lưng ra, dùng bật lửa châm rồi ném đi.

Nhiệt độ nóng rực của đèn khò khiến lũ côn trùng tạm thời lùi lại vài giây.

Nhưng rõ ràng chúng không sợ cái này, sau khi vài con xông lên, ngọn lửa đã nhỏ đi đáng kể.

Chúng lại một lần nữa xông tới, tốc độ vẫn không hề giảm.

“Dùng lửa không ăn thua, chạy nhanh lên, đừng dừng lại!” Ngô Tứ Ý ở phía sau hô lớn.

“Trời ơi, cái này như chọc tổ ong vò vẽ, còn chạy thoát được không vậy?” “Lầu trên đừng có nói gở, đội khảo cổ chắc chắn sẽ có cách thôi.” “Lo cho họ quá, mong mọi người đều bình an.” “Tôi cảm giác Giáo sư Ngô hình như không ổn lắm, vết thương của ông ấy có phải nghiêm trọng hơn rồi không?” Người xem livestream nhìn thấy cảnh này đều vừa khó chịu vừa lo lắng.

Thế nhưng đội khảo cổ cũng chẳng bận tâm đến livestream, tránh được kiếp nạn này mới là quan trọng nhất.

Tiểu Trương đã gần hồi phục vết thương, thấy Ngô Tứ Ý sắp bị bỏ lại rất xa, liền nhanh chóng chạy tới.

Không nói lời nào, anh ta vác Ngô Tứ Ý lên như lần trước.

Mọi người cũng không đành lòng để mình anh ta cõng mãi, dù sao trên người anh ta cũng có không ít vết thương, thế là luân phiên nhau cõng, điều này khiến tốc độ của họ chậm đi đáng kể.

"Thôi đừng lo cho tôi nữa, thế này thì ai cũng không thoát được đâu." Ngô Tứ Ý nhìn mà lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại không dám giãy giụa vì sợ sẽ làm chậm thêm tốc độ.

"Giáo sư Ngô, ông không thể bỏ cuộc được, hãy từ bỏ ý nghĩ đó đi." "Tôi thấy có bỏ ông xuống cũng chưa chắc đã chạy thoát, hơn nữa, chúng ta là một thể, sao có thể bỏ rơi ông được chứ." "Nếu chết thì chết cùng nhau!" Các thành viên đội khảo cổ lúc này nhất trí đến lạ thường, đều không muốn bỏ lại Ngô Tứ Ý.

"Tiểu Ly có ý kiến gì không?" Trương Minh Văn hỏi.

Ông ta sẽ không bỏ mặc Ngô Tứ Ý, nhưng ông ta cũng biết cứ thế này thì không ổn.

Muốn sống sót thì vẫn phải nghĩ ra cách giải quyết.

"Ừm?

Chúng ta phải tìm đến nơi có quan tài trước." Tần Ly cúi đầu suy nghĩ một lát rồi nói.

Cô vẫn chưa nghĩ ra ý tưởng cụ thể nào, trong đầu chỉ có một ấn tượng mơ hồ như vậy.

"Nơi có quan tài?" Trương Minh Văn lẩm bẩm một câu, trước đó lúc nghỉ ngơi ông ta có xem xét, hình như quả thật đã thấy một chỗ.

"Đi lối này!" Trương Minh Văn cũng không hỏi tại sao, trực tiếp

dựa vào ký ức dẫn đội khảo cổ chạy đến đó.

“Chỗ này được không?” Nhìn một cỗ quan tài đặt trong gian buồng nhỏ trước mặt, Trương Minh Văn hỏi.

“Em thấy hơi thiếu, nhưng có thể thử xem.” Tần Ly nói những lời khó hiểu, rồi đi thẳng tới, chuẩn bị mở nắp quan tài.

Các thành viên đội khảo cổ không biết cô muốn làm gì, nhưng vẫn tiến lên giúp cô mở nắp.

Lúc này, đám Thi Miết cũng đã đuổi theo, rất nhanh đã áp sát đội khảo cổ.

Họ lùi về phía sau một bước, chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào.

“Mọi người đi trước đi.” Tần Ly nói, rút ra một khúc gỗ từ dưới quan tài.

“Khúc gỗ này sẽ có tác dụng với chúng ư?” Đội khảo cổ đều có chút không tin, ngay cả đốt lửa còn không ăn thua, thứ không có gì đặc biệt sao có thể hữu dụng chứ?

Nhưng tên đã đặt lên cung, không thể không bắn.

Hiện tại đội khảo cổ đành chờ đợi kết quả.

“Chỉ có hai khúc thì quá ít, em e là không giữ được lâu, mọi người đi trước đi.” Tần Ly đứng phía trước nói.

“Không được, để em ở lại một mình quá nguy hiểm.” Những người khác nói.

Lúc này họ đang đứng đây nói chuyện, mới nhận ra, lũ côn trùng kia quả thật đã dừng bước trước khúc gỗ.

“Quả nhiên có tác dụng thật!” Một thành viên đội khảo cổ nói.

Nhưng chưa được bao lâu, lũ côn trùng lại bắt đầu di chuyển.

“Cho nên mới nói số lượng không đủ mà.” Tần Ly đã cảm thấy đến giới hạn, cô ôm trán nghĩ chiêu khác.

“Đừng nghĩ nữa, ở đây chỉ có quan tài mới có gỗ, vẫn là vừa chạy vừa tìm quan tài đi.” Trương Minh Văn ngăn cô lại nói.

“Cậu dẫn họ đi trước.” Trương Minh Văn nói, ông và Tiểu Trương mỗi người cầm một khúc gỗ, ở phía sau chặn hậu.

Đội khảo cổ chạy một mạch, vốn tưởng ở đây sẽ dễ dàng tìm thấy quan tài.

Ai ngờ chạy rất lâu mà không thấy gì.

Tần Ly ngồi xổm xuống thở dốc một chút.

May mà có hai khúc gỗ kia, tốc độ của lũ côn trùng đã chậm đi đáng kể, nếu không họ đã sớm bị ăn thịt rồi.

“Rốt cuộc ở đâu mới có gỗ chứ?” Tần Ly lẩm bẩm đứng dậy, lướt mắt một cái liền nhìn thấy dấu khắc của anh trai mình ở một góc khuất.

“Trời ạ, không thể rõ ràng hơn một chút sao, giấu thế này là sợ chúng ta nhìn thấy à.” Tần Ly lẩm bẩm oán trách, nếu không phải cô vô tình liếc nhìn một cái, căn bản sẽ không thấy dấu khắc này.

“Đi lối này.” Tần Ly chỉ hướng mà dấu khắc kia đã chỉ ra.

Đội khảo cổ vội vàng đi theo, lại chạy một đoạn đường.

“Chính là chỗ này.” Tần Ly chỉ một hang động nói.

Đội khảo cổ nhìn theo hướng cô chỉ, phát hiện quả thật có không ít gỗ.

Nhưng không phải ở trong quan tài, mà lại mọc trên xương cốt.

“Tôi sống ngần này tuổi rồi, đúng là chưa từng thấy cảnh tượng

này bao giờ.” Ngô Tứ Ý cảm thán.

Bên trong không có quan tài, tất cả đều là xương khô.

Chúng chết đi trong những tư thế vặn vẹo mà người thường không thể làm được.

Và trên hài cốt xương khô ấy, mọc ra toàn là gỗ, không phải màu nâu mà gần giống màu vàng hơn.

Có thành viên đội khảo cổ định trực tiếp dùng tay lấy, nhưng bị Trương Minh Văn ngăn lại.

“Thứ này chúng ta chưa từng thấy bao giờ, nhỡ đâu có độc thì sao?” Nghe Trương Minh Văn nói vậy, thành viên kia vội vàng hạ tay xuống.

“Mang găng tay bảo hộ, đeo mặt nạ rồi đi lấy.” Trương Minh Văn ra lệnh.

Tất cả mọi người đều ngoan ngoãn tuân lệnh, sau khi trang bị đầy đủ mới tiến lên lấy những khúc gỗ đó.

Vốn tưởng gỗ mọc trên xương thì sẽ rất khó rút ra.

Nào ngờ, chỉ cần nhẹ nhàng kéo một cái, đã rất dễ dàng lấy ra được.

Chương 152

Lũ côn trùng vì có gỗ ở đây, chỉ có thể bò qua phía trên, nhưng hình như chúng có chút e ngại.

Bò từ phía trên cũng rất chậm chạp, như thể sợ rơi xuống vậy.

Điều này cũng đã để lại rất nhiều thời gian thoát thân cho các thành viên đội khảo cổ, họ đã rời đi từ lối đi phía sau.

Địa hình Tinh Tuyệt Cổ Thành vốn không quá phức tạp, thêm vào đó lại có dấu ký của Tần An để lại, việc vượt qua cũng trở nên dễ dàng hơn.

Sau khi thoát chết khỏi lũ Thi Miết, con đường tiếp theo của đội khảo cổ cũng không còn quá khó khăn.

Gặp phải một số cơ quan kỳ lạ, họ cũng đều khéo léo hóa giải dưới sự gợi ý của Tần Ly.

Càng đi sâu hơn, dường như không còn cơ quan nguy hiểm đặc biệt nào nữa.

Thế nhưng họ lại càng ngày càng tiến gần đến khu vực trung tâm của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Trương Minh Văn nghĩ thế nào cũng thấy quỷ dị.

Các cơ quan trong Tinh Tuyệt Cổ Thành này trông có vẻ tinh vi hơn cả Tây Vương Mẫu Mộ.

Nếu không muốn người khác tiến vào, chắc chắn sẽ thiết kế những cơ quan chí mạng hoặc rất khó phá giải.

Càng vào sâu thì càng phải như vậy, tuyệt đối không đời nào để người khác dễ dàng vào khu vực trung tâm của mình.

Nhưng tình hình hiện tại quả thực có chút khó hiểu.

“Tôi cảm thấy chúng ta phải cẩn thận một chút, nơi này e là không ổn.” Trương Minh Văn nói ra những lo lắng trong lòng.

“Biết đâu đây là sự yên bình trước bão tố, nguy hiểm đang chờ phía sau đó.” Ngô Tứ Ý tiếp lời.

Lời này lập tức khiến mọi người đang yên tâm lại căng thẳng trở lại, vốn dĩ còn tưởng phía sau có thể thở phào nhẹ nhõm một chút.

Theo dấu ký mà Tần An để lại, họ đã tránh được không ít cơ quan và đường sai, khoảng cách đến khu vực trung tâm của Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng ngày càng gần.

“Kẽo kẹt.” Sau khi đội khảo cổ đẩy một cánh cửa đá ra và bước vào, cuối cùng cũng nhìn thấy vài cỗ quan tài.

Một mộ thất với quy cách như thế này, thân phận mộ chủ nhân lại tôn quý đến vậy.

Theo lý mà nói, hẳn phải có rất nhiều người tuẫn táng, nhưng họ đi suốt một chặng đường lại không thấy bao nhiêu, điều này quả thực có chút khó tin.

Hơn nữa, nữ vương của Tinh Tuyệt Cổ Quốc này nghe nói cũng không phải một quân chủ nhân từ, đoán chừng sẽ không làm ra chuyện vì mềm lòng mà bỏ qua việc tuẫn táng.

Bây giờ may mắn là đã thấy rồi, nếu không Trương Minh Văn còn tưởng mình đã vào nhầm mộ.

“Vị trí đặt quan tài này cũng khá đặc biệt.” Tiểu Trương đứng trên bậc thềm ở cửa, nhìn xuống dưới, vừa nói vừa khoa tay múa chân.

“Trông không giống phong thủy, mà lại giống trận pháp thì đúng hơn?” Một thành viên đội khảo cổ đặt câu hỏi.

“Cũng khá giống Thất Tinh Liên Châu, chỉ là không ngay ngắn bằng.” Trương Minh Văn nhìn rồi nói.

Nhưng mọi người đều không nhận ra, chỉ là mỗi người một phỏng đoán mà thôi.

“Ở đây cũng không có gì, cứ đi qua trước đã, bây giờ cũng không cần quan tài.” Trương Minh Văn nhìn lướt qua một vòng rồi nói, những cỗ quan tài này trông rất không ổn, nếu không cần thiết, tốt nhất đừng tùy tiện chạm vào.

“Vâng.” Các thành viên đội khảo cổ đáp lời, cẩn thận đi ngang qua bên cạnh quan tài, không dám chạm vào một chút nào, sợ lại xảy ra chuyện gì.

Chỉ là người tính không bằng trời tính, khi đội khảo cổ sắp ra khỏi gian buồng này, phía trên đột nhiên sập xuống, hai người với thân hình cao lớn rơi xuống, làm bụi đất bay mù mịt cả trời.

“Cái quỷ gì vậy?

Cửu Thiên Huyền Nữ giáng trần à?” “Mày thấy tiên nữ nào vạm vỡ thế bao giờ chưa, rõ ràng là đàn ông mà.” “Không lẽ chúng bị phong ấn ở trên đó, chỉ chờ có người vào thôi sao?” “Xuất hiện theo cách kỳ ảo thế này, e là thực lực không tầm thường.” “Đây là chiêu lớn mà vương của Tinh Tuyệt Cổ Thành giấu à?” “Chưa chắc đâu, biết đâu đây mới chỉ là món khai vị thôi.” Người xem livestream thấy kiểu xuất hiện này liền lập tức hứng thú, rất muốn biết đối diện rốt cuộc là thứ gì.

Các thành viên đội khảo cổ bị bụi bẩn bay lên ép lùi lại mấy bước.

Khi nhìn thấy hai người kia xuất hiện, họ càng không dám chậm trễ, lại liên tục lùi về phía sau.

Người ở cuối cùng đã sắp lùi đến chỗ ban đầu họ bước vào.

Đợi đến khi bụi bẩn tan đi, đội khảo cổ mới nhìn rõ diện mạo hai người đối diện, lập tức giật mình hoảng sợ.

Toàn thân họ đều được phủ một lớp xi măng, chỉ lộ ra ngũ quan, hốc mắt trũng sâu và rất đục ngầu, rõ ràng là những người đã chết từ rất lâu rồi.

Hai người chỉ khoác một lớp khôi giáp, phần lớn da thịt đều trần trụi bên ngoài, nhưng trông có vẻ không ảnh hưởng gì đến họ.

"Cái này chắc không phải người đâu nhỉ?" Một thành viên đội khảo cổ vừa thấy hai quái vật này, lập tức rút dao ra.

"Chắc chắn không phải rồi, đây là cổ mộ đã chôn cất ngàn năm, sao có thể còn có người sống được." Tiểu Trương phản bác, tay siết chặt đoản đao, mắt nhìn chằm chằm đầy cảnh giác.

Hai quái vật thân hình cao lớn này chắn ngay trước mặt họ.

Nhưng hành động của chúng không nhanh, cứ như lần đầu xuất hiện trên đời vậy.

Hai quái vật này từng bước ép sát, hai nắm đấm siết chặt xông thẳng về phía trước.

Trương Minh Văn cầm dao đâm vào ngực một quái vật, nhưng kinh ngạc phát hiện hoàn toàn không xuyên thủng được.

"Mọi người lùi lại!" Trương Minh Văn hét lớn một tiếng, nghiêng người né tránh, rồi giơ dao lên đâm thẳng vào cổ quái vật.

Không ngờ, nơi vốn rất yếu ớt đối với con người bình thường, lại hoàn toàn vô dụng đối với quái vật này.

"Tôi đến giúp anh." Tiểu Trương dùng súng không tiện, nên liền cầm dao chặn con quái vật còn lại.

Nhưng con quái vật này vung một quyền ngang qua, trực tiếp đánh

Tiểu Trương ngã xuống đất, khóe miệng rỉ máu.

"Đã bảo đừng có sĩ diện hão rồi." Ngô Tứ Ý với vết thương trên người không tiện cận chiến, nên chỉ có thể cầm súng bắn, và bảo người khác đỡ Tiểu Trương dậy.

Rất nhanh, vài thành viên đội khảo cổ đều cầm súng quét qua, hai quái vật bị bắn liên tục lùi lại.

Chỉ cần có thể đẩy lùi chúng, chúng ta sẽ có cơ hội trốn thoát.

Ngô Tứ Ý nghĩ thầm trong lòng, đồng thời ra lệnh cho những người khác: "Chúng ta vừa đánh vừa đi xuống, lát nữa khi chúng lùi đến mép cửa thì nhân cơ hội chạy qua." Kế hoạch này trông có vẻ rất thuận lợi, nhưng không ngờ là, khi hai quái vật này lùi về hai bên.

Chúng không lùi về phía mép cửa đối diện, mà lại lùi về hai bên quan tài, điều này nằm ngoài dự liệu của đội khảo cổ.

"Sao chúng lại đi về phía đó?" Tiểu Trương nghi hoặc hỏi.

"Không biết, dù sao chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì, vừa hay con đường dẫn ra ngoài đã mở rồi, mau chạy qua đi." Trương Minh Văn vẫy gọi phía trước, nơi này chắc chắn không thể ở lâu được.

Các thành viên khác cũng biết tình hình hiện tại vô cùng khẩn cấp, không chút do dự, lập tức hành động.

Thế nhưng vẫn chậm một nhịp, hai quái vật ở bên này, không biết đã chạm vào cơ quan nào trên vách tường, những cỗ quan tài này đều bắt đầu rung lắc.

Cảm giác như nắp quan tài sắp bị bật tung bất cứ lúc nào.

Các thành viên đội khảo cổ bị tiếng động quỷ dị này làm cho giật bắn mình, đứng sững tại chỗ một giây.

Sau đó khi họ chạy, xung quanh đều bắt đầu rung chuyển, sàn nhà cũng bắt đầu nứt toác.

"Có chuyện gì vậy?" Tần Ly run rẩy hỏi, cô bị rung lắc đến suýt ngã xuống đất, may mà Tiểu Trương ở bên cạnh đỡ cô đứng vững.

"Cẩn thận một chút." Tiểu Trương tốt bụng nhắc nhở bên cạnh.

Những nắp quan tài này quả nhiên đều vỡ vụn, từng bàn tay màu xanh thò ra từ bên trong.

"WTF, cái quái gì thế này?!!!" Nhìn những cái xác toàn thân xanh tím bò ra từ quan tài, cảnh tượng này đúng là không thể nào "đẹp" hơn được.

Hơn nữa, chúng không giống hai cái xác phía trước chỉ tay không, mà tất cả đều trang bị đầy đủ vũ khí sắc bén.

Đội khảo cổ nhìn thấy mà thật sự sốc tận óc.

"Không phải chứ, đây là chọc tổ cương thi rồi à?!" "Trời ơi, vừa nãy còn tưởng đội khảo cổ đối phó hai quái vật kia dễ ợt, giờ thì không nghĩ thế nữa rồi." "Không, tôi thấy ông quá lạc quan, bây giờ là đại nguy cơ đấy ông ạ." "Làm sao đây, làm sao đây, tôi sợ đội khảo cổ không đối phó nổi quá." "Không biết lần này Tần Ly có cách nào không." "Có cách cũng không kịp đâu, chưa ra khỏi đây chắc đã bị đánh bại rồi." Ban đầu người xem livestream còn ôm thái độ hứng thú để xem, không ngờ cảnh này lại trở nên kinh hoàng đến thót tim.

"Trời ạ, lại là đao thương bất nhập." Trương Minh Văn cảm thấy mình sắp sụp đổ rồi, lần nào cũng gặp phải những thứ phi nhân loại này.

Ông ta bây giờ bỗng có chút nhớ Tần An, nếu Tần An ở đây có lẽ còn có thể cứu được.

Đội khảo cổ đã ở trong tình trạng bị bao vây, càng tệ hơn là,

những cái xác xanh tím này dường như đang ở trong một trạng thái cực kỳ điên cuồng.

Cho dù bị thương hay bị dao chém, chúng cũng tuyệt đối không lùi nửa bước.

Đội khảo cổ bị buộc phải né tránh.

Nhưng vũ khí trong tay những cái xác này không phải để đùa, nếu bị chém trúng chắc chắn sẽ da rách thịt nát, máu tươi chảy đầm đìa.

Chương 153

Chẳng bao lâu sau, họ đã không chịu nổi nữa rồi.

"Giáo sư Trương, tốc độ của chúng vẫn đang tăng nhanh kìa." "Ầm ầm ầm, trời ơi, không né nổi nữa rồi." "Số lượng nhiều quá, sao chỗ tôi lại nhiều thế này chứ?" Các thành viên đội khảo cổ liên tiếp kêu lên.

Trương Minh Văn nghe thấy lòng nóng như lửa đốt, nhưng không có chút cách nào, chỗ ông ta cũng bị vây kín mít, căn bản không thể phân tán bất kỳ tinh lực thừa thãi nào.

"Mọi người phải kiên trì lên!" Trương Minh Văn chỉ có thể động viên các thành viên đội khảo cổ như vậy, hy vọng trước khi có cách giải quyết, sẽ không có ai ngã xuống.

"Tần Ly, em có ý gì không?" Tiểu Trương đứng bên cạnh hỏi, trước đó anh ta thấy Tần Ly vẫn luôn nhíu chặt mày, cảm thấy cô ấy tự tạo áp lực cho mình quá lớn, nên đã không hỏi gì.

Nhưng hiện tại quả thực đang ở thời khắc sinh tử, có lẽ hỏi Tần Ly sẽ có cách giải quyết.

"Xin lỗi, em vẫn chưa nghĩ ra." Sắc mặt Tần Ly càng thêm trắng bệch vài phần, vốn dĩ đã bị hai quái vật kia làm cho sợ hãi rồi.

Không ngờ chuyện như vậy còn chưa qua đi, lại xuất hiện một đống xác chết vùng dậy, đầu óc cô bây giờ trống rỗng, căn bản không thể sắp xếp được suy nghĩ.

"Không sao đâu, em đừng tự tạo áp lực tâm lý lớn như vậy, không nghĩ ra thì thôi, không có gì cả." Tiểu Trương hoàn toàn không có ý trách cô, ngược lại còn nhẹ nhàng an ủi.

“Cảm ơn anh, chỉ là em chỉ có mỗi khả năng này, không thể cứu mọi người trong lòng cũng không dễ chịu chút nào.” Tần Ly nói với vẻ mặt đầy tự trách.

“Tôi hiểu tâm trạng của em, nhưng tục ngữ có câu dục tốc bất đạt, em cũng không thể cứ mãi ép buộc bản thân như vậy.” Tiểu Trương nói.

Tần Ly vô cùng cảm kích Tiểu Trương, nhưng cô biết đây là việc cô nhất định phải làm, không thể trốn tránh được.

Thế nhưng không biết là cô bỏ sót, hay Tần An căn bản không ghi chép vào đó, tóm lại cô thực sự không nhớ ra nội dung liên quan đến phương diện này.

“Chúng ta e là không ra được rồi.” Ngô Tứ Ý nghĩ đến trong tuyệt vọng, những thứ này căn bản là đao thương bất nhập, không có cách nào cả.

“Rầm!” Lại một tiếng động lớn, vách tường bên cạnh bị thứ gì đó bổ ra.

“Không phải chứ, lại có quái vật gì xuất hiện nữa à.” “Thật sự hết chịu nổi rồi, có phải thấy đội khảo cổ chưa bị dồn vào đường cùng à?” “Tần Ly sao giờ không lên tiếng gì hết, trước đó không phải lúc nào cũng có cách sao?” “Nữ thần nhà tôi cũng đâu phải bách khoa toàn thư, đương nhiên cũng có lúc không biết chứ.” “Xem ra chỉ còn cách chờ thần binh thiên giáng thôi.” Người xem livestream thấy nhiều người trong đội khảo cổ đều bị thương, trong lòng vô cùng đau xót, cảm thấy còn khó chịu hơn cả chính mình bị thương.

“Tất cả lùi lại!” Một giọng nói trầm thấp vang lên.

Có lẽ là khí thế của hắn quá mạnh mẽ, đội khảo cổ theo bản năng liền lùi lại một bước, không biết rốt cuộc có phải là cạm bẫy hay

không.

Một bóng người từ vách tường bị phá vỡ xông ra, một đao chém trúng vài cái xác chết bất tử đối diện, trực tiếp chém bay đầu chúng.

Thấy bóng người quen thuộc này, Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý lập tức nhận ra, nhưng không lên tiếng gọi.

"Quả nhiên các ngươi ở đây." Tần An chém xong nhát đao này, những cương thi xung quanh đều lùi lại, hắn mới có thể bình tĩnh quay người nói chuyện.

Hắn vẫn đeo mặt nạ, dù sao nếu bị nhận ra ở đây, vẫn sẽ gặp phiền phức lớn.

"Là Tiểu ca!" Một người từng đi theo Tần An vào Tây Vương Mẫu Mộ lần trước kêu lên, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, thấy Tiểu ca ở đây có nghĩa là có hy vọng được cứu rồi.

"Tất cả lùi về phía sau ta." Tần An bước lên một bước, lại bổ thêm một đao mạnh mẽ, cứng rắn mở ra một con đường cho họ.

Các thành viên đội khảo cổ vội vàng chạy qua, không nói một lời vô nghĩa nào.

Tần Ly nhìn thấy đột nhiên cảm thấy chột dạ, sau đó là có chút hối hận.

Lẽ ra lúc đó khi thấy tin tức nên hỏi thêm một câu, nhỡ đâu có thể đồng hành, nói không chừng đã không có nhiều chuyện như vậy rồi.

"Thế mà lại gặp được Tiểu ca ở đây, không thể tin nổi." "Quả nhiên người hiền tự có trời giúp mà, tôi đã bảo đội khảo cổ sẽ không tèo đâu." "Hèn gì lần trước về không thấy hắn trong buổi phỏng vấn, hóa ra là đến đây rồi." "Lúc đó tôi còn mỏi mắt chờ hắn xuất hiện, thật là lãng phí thời gian, lãng phí cuộc đời mà." "Không sao, dù sao bây giờ cũng chưa muộn, Tiểu ca lại xuất hiện rồi, lại có thể chiêm

ngưỡng phong thái của hắn.” Người xem livestream vừa thấy Tiểu ca xuất hiện, như thấy được vị cứu tinh vĩ đại, từng người đều không kìm được hưng phấn.

Và Tần An quả thực không làm họ thất vọng, Hắc Kim Cổ Đao lướt qua đâu, đầu của những cương thi đó đều rơi xuống đất.

“Tại sao xác chết đã chết rồi mà vẫn có thể cử động vậy?” Trương Minh Văn ở phía sau Tần An, sốt ruột hỏi vấn đề này.

“Đây là do nữ vương của Tinh Tuyệt Cổ Thành dùng một loại bí pháp đặc biệt, để những thi thể này canh giữ ở đây, không cho người khác tiến vào.” Tần An vừa chém vừa nói, kết quả liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tần Ly.

“Tần... em sao lại ở đây?” Tần An suýt nữa thì thốt ra lời, may mà hắn không quên mình đang đeo mặt nạ, nên lời nói liền chuyển hướng.

“Hả?

Hai người quen nhau à?” Các thành viên đội khảo cổ khác đều ngơ ngác.

“Xin lỗi, em quên chưa nói với anh.” Tần Ly cười gượng gạo đầy bối rối, cũng không vạch trần thân phận của Tần An.

Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý cũng đều áy náy, tuy nói quyết định này không phải do họ đưa ra, nhưng để Tần Ly mạo hiểm lớn như vậy, rốt cuộc vẫn không hay.

“Em cũng là một thành viên của viện khảo cổ mà, đâu thể cứ mãi ở trong phòng livestream được chứ.” Tần Ly thấy Tần An vẫn chưa có ý hết giận, ngược lại còn trừng mắt nhìn cô vẻ mặt hung dữ, cô có chút tủi thân nói.

Tần An không có cách nào với cô em gái này, đành thở dài một hơi.

Không ngờ, chỉ trong khoảnh khắc lơ là này, hắn lại bị một sợi dây leo màu xanh quấn chặt lấy cánh tay.

Đội khảo cổ đang nghi hoặc không biết dây leo này từ đâu ra, liền nhìn thấy từ bên trong những thi thể bị chém đứt đầu phía trước, vậy mà lại vươn ra rất nhiều dây leo.

"Hít." Tất cả mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh, lần này thì thực sự không ổn rồi.

"Anh, Tiểu ca cẩn thận." Tần Ly vừa thấy cánh tay Tần An bị quấn chặt, vội vàng nói.

Trong lúc cấp bách Tần Ly suýt nữa buột miệng nói ra, may mà kịp thời nghĩ lại, lời đến miệng liền uốn lưỡi.

Tần An thấy bị quấn chặt cũng không hề hoảng hốt chút nào, hắn rút Hắc Kim Cổ Đao ra nhẹ nhàng chém đứt dây leo.

"Mọi người đều đến chỗ góc khuất đợi đi, tuyệt đối đừng đứng ở nơi quá lộ liễu." Tần An lại dùng Hắc Kim Cổ Đao chém đứt những dây leo vươn ra, lớn tiếng nói.

Các thành viên đội khảo cổ nghe thấy lời hắn, vội vàng chạy đến chỗ góc tối, chỉ dám thò đầu ra.

"Những dây leo này đều mọc ra từ bên trong cơ thể chúng sao?" Trương Minh Văn trốn trong góc hỏi.

"Có vẻ là vậy, đây e là cách mộ chủ nhân khống chế chúng, nhưng chúng ta đợi ở đây không thích hợp lắm." Ngô Tứ Ý đáp lại bên cạnh, đồng thời lấy vũ khí trong túi ra.

"Mọi người đều lấy súng ra đi." Ngô Tứ Ý hỏi những người khác cũng đang ở trong góc.

Các thành viên đội khảo cổ cũng đang theo dõi sát sao tình hình ở

đây, vừa nghe thấy lời Ngô Tứ Ý, lập tức hiểu ý ông ta.

Họ nhanh chóng lấy súng ra khỏi ba lô, lên đạn chờ lệnh của Ngô Tứ Ý.

"Những dây leo đó hẳn là bản thể của chúng, mọi người hãy nhắm vào những dây leo đó mà bắn." Ngô Tứ Ý dặn dò, sau đó ra lệnh.

"Bắn!" Các thành viên đội khảo cổ nghe lệnh lập tức nổ súng, không chút do dự.

Trước đó họ đều đã được huấn luyện về mặt này, dây leo đối diện rất nhiều, bắn trúng vô cùng đơn giản.

Tần An cũng ra tay như gió, một đao chém qua là có thể chặt đứt một mảng lớn, hoàn toàn không hề hoảng sợ chút nào.

Tần An và các thành viên đội khảo cổ phối hợp như vậy, rất nhanh đã đánh cho những dây leo vốn đang hoành hành tơi bời, không còn vẻ đầy sức sống như trước nữa.

Thấy những dây leo ở đây đã bị đánh tan gần hết, các thành viên đội khảo cổ lần lượt bước ra từ góc khuất.

"Giờ thì không còn vấn đề gì nữa rồi chứ?" Tiểu Trương chủ động bước ra hỏi.

"Những dây leo này làm sao lại mọc ra từ trong cơ thể chúng vậy?

Điều này thực sự không phù hợp với nguyên lý sinh vật hiện có." Trương Minh Văn nghi hoặc hỏi Tần An, bây giờ hắn chính là đối tượng tốt nhất để hỏi.

"Lát nữa sau khi chúng ta đi, tốt nhất nên đốt một mồi lửa nữa, nếu không vẫn sẽ có ẩn họa." Tần An thản nhiên nói, nhưng lại không trả lời lời của Trương Minh Văn.

Lời này lại càng khiến nhiều người nghi hoặc hơn.

“Cầu đại thần giải đáp đi, tại sao phải phóng hỏa vậy?” “Dù Tiểu ca trước đó không giải thích, thì lời của mình cũng phải nói rõ ràng chứ.” “Đúng vậy đó, tôi ghét nhất mấy người nói nửa vời, Tiểu ca đừng như vậy mà.” Thấy phản ứng của phòng livestream khá kịch liệt, Tần An biết là mình đã lấp liếm chuyện trước đó.

Thế là hắn tiếp tục nói: “Loại dây leo này được phong vào miệng khi chúng sắp chết, sau đó sống mà bị phong kín vào quan tài hoặc vách tường.

Dây leo sẽ hấp thụ dinh dưỡng trong cơ thể, rồi không ngừng sinh trưởng.” “Như vậy chúng có thể tồn tại mấy ngàn năm, nếu không đốt lửa thiêu hủy, những dây leo này sẽ lại mọc ra, và chúng sẽ cứ thế bám theo chúng ta mãi.” Tần An giải thích, đối với các thành viên đội khảo cổ mà nói, điều này cũng coi như là mở mang tầm mắt.

“Nhưng chúng ta đâu có chạm vào cơ quan nào, tại sao hai quái vật này lại xuất hiện tấn công chúng ta chứ?” Tiểu Trương rất nhanh đã phát hiện ra điểm mấu chốt, hỏi Tần An.

“Là do các ngươi mang theo khúc gỗ bên người, những khúc gỗ này đều do các ngươi lấy từ trên xương cốt xuống phải không?” Tần An nhìn lướt qua các thành viên đội khảo cổ rồi hỏi.

“Đúng vậy.” Tiểu Trương gật đầu.

“Em thử ngửi xem có mùi hương không?

Giống mùi đàn hương ấy.” Tần An hỏi Tiểu Trương.

Vốn dĩ là thứ lấy từ xương cốt của người chết xuống, nếu không phải vì rất cần thiết để đối phó với lũ Thi Miết.

Chương 154

Các thành viên đội khảo cổ e là căn bản sẽ không mang theo bên người, càng đừng nói là đưa lên ngửi mùi.

Nghe lời Tần An, Tiểu Trương mới từ từ đưa đến mũi ngửi thử, quả nhiên có một mùi hương thoang thoảng.

"Thật sự có!" Tiểu Trương kêu lên một tiếng, mọi người tuy tò mò, nhưng không ai đi ngửi, dù sao cũng không phải thứ gì tốt lành.

"Vậy thì đúng rồi, bản thân những thực vật nhân này không có ý thức, nhưng lại cực kỳ mẫn cảm với mùi hương trên những khúc gỗ này." "Dây leo sau khi ngửi thấy mùi hương sẽ trở nên hoạt tính hóa, sẽ thao túng những thực vật nhân này tấn công mục tiêu mang theo gỗ." Tần An giải thích.

Các thành viên đội khảo cổ lúc này mới vỡ lẽ, nhưng những khúc gỗ này vẫn còn rất hữu dụng, cũng không thể tùy tiện vứt bỏ.

Tần An nhận ra sự bất an trong lòng họ, biết rằng những con Thi Miết kia đã gây ra bóng ma tâm lý khá lớn cho họ, nếu tùy tiện vứt bỏ chắc chắn là không được.

Thế là hắn an ủi các thành viên đội khảo cổ: "Mọi người không cần vứt bỏ, cũng không cần vẻ mặt khổ sở sầu não như vậy, chúng ta đã biết điểm yếu của chúng, không có gì phải sợ cả." Nghe Tần An nói vậy, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, bây giờ có Tần An đi cùng, chắc chắn sẽ đạt được hiệu quả gấp đôi.

"Đúng là Tiểu ca có khác, nói ra những lời này cũng rất tự tin." "Cái đó chắc chắn rồi, ông không nhìn Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tiểu ca sao, đâu phải người thường có thể cầm được, Tiểu ca đương nhiên cũng không phải người thường rồi." "Quả nhiên những việc

ngầu lòi thế này phải giao cho Tiểu ca làm." "Tiểu ca cố lên, tôi tin anh!" Người xem livestream vừa thấy Tiểu ca xuất hiện, như thấy được vị cứu tinh vĩ đại, từng người đều không kìm được hưng phấn.

Các thành viên đội khảo cổ biết tốc độ hồi phục của dây leo ở đây rất nhanh, e là chẳng mấy chốc sẽ lại mọc ra.

Nơi này đương nhiên cũng không thể ở lâu, thế là họ định băng bó sơ sài rồi rời đi.

Kết quả vừa mới đặt ba lô xuống, còn chưa kịp lấy thuốc khử trùng ra, đã nghe thấy Tần An nhắc nhở.

"Cẩn thận!!" Tần An một tay kéo Tần Ly lại, tay kia nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao chém bổ xuống theo đường chéo.

Tần Ly lập tức đâm sầm vào vách tường, vẫn còn hơi ngơ ngác, xoa xoa cánh tay bị va chạm đau nhức, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng các thành viên đội khảo cổ đứng đối diện cô, cơ bản đều có vẻ mặt ngây người.

Một con côn trùng dài như dải lụa, thân màu đỏ sẫm, trông giống rắn nhưng lại không có vảy, tóm lại là một con trùng vô cùng ghê tởm xuất hiện trước mắt họ.

Vừa nãy nhát đao của Tần An chém tới, thân thể con trùng linh hoạt co lại phía sau một chút, chỉ xém sát qua bên cạnh con trùng chứ không chém trúng.

"Lùi lại!" Tần An nhấc đao lùi lại một bước, đồng thời nhắc nhở các thành viên đội khảo cổ.

Các thành viên đội khảo cổ ở phía sau có thể cảm nhận được khí thế mà Tần An đột nhiên phát ra, sớm đã theo bản năng lùi lại mấy bước.

“Ta đã bảo sao mãi không thấy xuất hiện, còn tưởng là trốn đi rồi, hóa ra là ẩn nấp ở đây để đánh lén à.” Tần An khinh thường nói, dù thế nào cũng sẽ không ảnh hưởng đến hắn mảy may.

Đã đến thì chém thôi, hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua bất cứ con nào.

Lũ côn trùng từ trong xác chết trên đất bò ra, quấn lấy nhau, cuộn thành một con cao hơn ba mét, xông về phía Tần An cắn xé.

Những dây leo kia sau khi con trùng rời đi, dần dần bắt đầu khô héo, cảm giác như chỉ cần khẽ bóp là sẽ hóa thành bột mịn.

“Đây lại là cái gì?” Trương Minh Văn nâng súng lên hỏi, tiến lại gần bắn hai phát.

Nhưng sau khi đạn rơi vào thân thể con trùng lớn, đều lần lượt rơi xuống, hoàn toàn không để lại bất kỳ dấu vết nào trên đó.

Tuy con trùng này không có vảy cứng, nhưng nhìn lớp dịch nhầy trên thân cũng không ít, đạn đại khái là không có tác dụng với nó.

Nhưng hành động này của Trương Minh Văn lại thu hút sự chú ý của con trùng, con trùng cuộn thành sợi dây thừng lớn tấn công ông ta, một cái đuôi liền quét tới.

Cái đuôi này quá thô lớn, nên tốc độ không nhanh, Trương Minh Văn dễ dàng né tránh một cách linh hoạt.

Điều này ngược lại đã thu hút sự chú ý của con rắn lớn, giúp Tần An có thể cầm Hắc Kim Cổ Đao tiếp cận.

Tần An cũng không hề nương tay, một đao chém xuống, rất nhiều con trùng bị chém thành hai nửa, tất cả đều rơi xuống, máu tươi tràn đầy mặt đất.

Phản ứng của lũ côn trùng này cũng rất nhanh, chúng biết ai là đối

tượng cần đặc biệt đề phòng, liền chỉ dùng đuôi quét ngang qua, tách các thành viên đội khảo cổ ra hoặc quét bay họ đi.

Sau đó chúng há miệng tấn công Tần An, đồng thời lại dùng thân thể mềm dẻo né tránh Hắc Kim Cổ Đao.

Trong nhất thời, cuộc chiến rơi vào thế bế tắc.

"Tôi qua cầm dao giúp Tiểu ca." Tiểu Trương không chịu nổi nữa, bỏ lại câu đó rồi xông lên.

"Tiểu Trương này đúng là dũng cảm đáng khen, bao nhiêu người ở đây, vậy mà chỉ mình anh ta xông lên." "Hy vọng không phải là liều lĩnh, có dũng có mưu mới sống lâu được." "Người ta đã dám lên thì chắc chắn là đã chuẩn bị đường lui cho mình rồi, không cần ông ở đây châm chọc." "Chỉ mong không phải là kẻ lỗ mãng, nếu không Tiểu ca cũng không cứu nổi anh ta." "Chắc chắn không có vấn đề gì đâu, Tiểu Trương cố lên!" Mặc dù có tiếng nghi ngờ, nhưng phần lớn người xem livestream vẫn ủng hộ hành động của Tiểu Trương, cho rằng anh ta đáng được khen ngợi.

"Khoan đã, trên người lũ côn trùng đó không biết dính thứ gì, vũ khí thông thường không làm hại được chúng đâu." Ngô Tứ Ý khá quan tâm đến tính mạng của anh ta, thấy Tiểu Trương liều mạng xông lên, lập tức lên tiếng ngăn cản.

Nhưng Tiểu Trương tốc độ cực nhanh, Ngô Tứ Ý không kịp kéo anh ta lại.

Thấy anh ta đã đến gần, Tiểu Trương rút một thanh đoản đao từ thắt lưng ra, khi rút khỏi vỏ phát ra tiếng "Keng" lớn.

Điều này lại khiến những người xung quanh đều kinh ngạc.

Không ngờ Tiểu Trương lại giấu một thanh đao tốt như vậy, suốt chặng đường này căn bản không ai biết.

Có lẽ thanh đao này có thể thử xem.

Ngô Tứ Ý thầm nghĩ trong lòng, cũng không ngăn cản thêm hành động của Tiểu Trương nữa.

Tiểu Trương cầm thanh đao đó lướt qua bên cạnh con trùng, trực tiếp mổ bụng con trùng ở phía dưới, máu tươi lập tức chảy ra như suối.

Con trùng ở phía dưới bị kinh động, không ngừng vặn vẹo thân thể, làm cho tất cả những con trùng phía trên đều rơi xuống.

"Làm tốt lắm!" Trương Minh Văn ở bên cạnh không nhịn được lên tiếng khen ngợi.

Như vậy có thể đánh bại từng con một, tiết kiệm sức hơn nhiều so với trước.

Tần An gật đầu với Tiểu Trương biểu thị sự tán thành, sau đó nói với các thành viên đội khảo cổ: "Các ngươi đi trước đi, chúng ta sẽ dọn dẹp tàn cuộc." Đội khảo cổ không dám dừng lại một khắc nào, nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình, rồi chạy theo Trương Minh Văn ra ngoài.

"Dao của cậu không tệ đấy." Tần An nói sau khi đã giải quyết xong tất cả lũ côn trùng.

"Đây là đồ gia truyền, lần này xuống mộ thấy có lẽ sẽ dùng đến, nên mang theo." Tiểu Trương cầm dao cũng không né tránh gì, Tần An nói thì anh ta đáp lại.

"Không tệ, giữ gìn cẩn thận." Tần An chỉ liếc mắt một cái, rồi không nói gì thêm.

Cùng Tiểu Trương đốt lửa bên trong, sau khi xác định không còn sót lại gì, hắn liền quay người đuổi theo đoàn người.

“Đi lối này.” Thấy đội khảo cổ dừng lại ở ngã ba, Tần An lên tiếng chỉ dẫn.

“Có căn cứ gì không?” Trương Minh Văn tin Tần An, nhưng vẫn tò mò hỏi một câu.

“Ở đây có dấu ký.” Tần An chỉ vào dấu ký mà hắn đã để lại nói.

Vừa nãy hắn đã đi vòng một lượt ở đây rồi, còn đặc biệt làm dấu ký.

Chỉ là vừa nãy ở phía bên kia nghe thấy có động tĩnh trong hang động này.

Trong lòng đoán có lẽ đội khảo cổ gặp phải phiền phức gì.

Nên mới đi về phía hang động này, kết quả phát hiện đội khảo cổ xui xẻo gặp phải những thực vật nhân kia.

Tần An biết đây không phải là thứ đội khảo cổ có thể ứng phó được, thế là nhanh chóng đến đó giải cứu họ.

“Chúng tôi vẫn luôn không phát hiện ra.” Trương Minh Văn nhìn dấu khắc nói.

“Tôi thì có chú ý đến một hai cái, nhưng không để ý, hóa ra là dùng để chỉ đường, biết sớm đã để tâm hơn rồi.” Ngô Tứ Ý nói với vẻ mặt tiếc nuối.

“...” Tần An không trả lời, chỉ lén lút liếc nhìn Tần Ly một cái.

Dấu ký này người khác không nhìn ra còn có thể thông cảm, Tần Ly không thể nào không nhìn ra được.

Hơn nữa họ có thể an toàn đi đến đây, chắc chắn là đã đi theo dấu ký.

Nhưng Tần Ly không lên tiếng, hắn cũng sẽ không vạch trần.

Quả nhiên Tần Ly phát hiện Tần An đang nhìn mình, cô chột dạ lè lưỡi.

Em gái mình đương nhiên là cưng chiều hết mực rồi.

Tần An lắc đầu trong lòng, chỉ đành bất lực chấp nhận.

Họ đi theo dấu ký Tần An để lại về phía trước, thuận lợi tránh được mấy cơ quan phía trước.

Đợi đến khi đi đến nơi hoàn toàn an toàn, Trương Minh Văn mới dám gọi các thành viên khác nghỉ ngơi.

Vừa nãy thật sự có chút kinh hồn bạt vía, nếu không phải Tần An phát hiện kịp thời, e là họ đã phải bỏ mạng trong hang động đó rồi.

Vì vậy lần này Trương Minh Văn đặc biệt cẩn thận, kiểm tra nơi nghỉ ngơi trong ngoài kỹ lưỡng mấy lần, mới dám để những người còn lại ngồi xuống.

Các thành viên đội khảo cổ đương nhiên cũng còn e sợ, dù là đang ngồi dưới đất băng bó vết thương, cũng thỉnh thoảng nhìn quanh, sợ lại có quái vật nào đó đột nhiên xuất hiện.

Chương 155

Lần này tiêu hao quả thực khá lớn, đội khảo cổ gần như toàn quân bị diệt, mỗi người trên thân đều ít nhiều mang theo vết thương.

Thêm vào đó trước đó lại bị những quái vật này dọa cho sợ hãi tột độ, thực sự không còn tinh lực dư thừa để tiếp tục đi đường, chỉ có thể nghỉ ngơi thêm một lát ở đây.

"May mà vẫn bình an vô sự ra được, vừa nãy thật sự bị dọa cho sợ vãi linh hồn." "Ai mà biết giữa đường lại có thể xông ra một đám quái vật thế này, bị thực vật khống chế, quả thực là lần đầu tiên thấy." "Tiểu ca đến thật đúng lúc, nếu không đội khảo cổ chắc chắn phải bỏ lại vài người rồi." Người xem livestream thấy các thành viên đội khảo cổ vẫn còn sống sờ sờ, cũng vô cùng mừng rỡ, vừa nãy cảnh đó đã dọa sợ không ít người.

Người trong phòng livestream suýt chút nữa đã chuẩn bị phái đội cứu hộ xung quanh đến cứu viện, vẫn đang bàn bạc không ít đối sách ứng phó nguy cơ.

Thế nhưng Tần An ngồi tại chỗ, lại không có cảm giác thoát chết sau tai ương, hắn từ chỗ đó chạy đến cũng không tốn bao nhiêu công sức, còn những quái vật mà người khác thấy rất đáng sợ.

Trong mắt hắn đều là trò trẻ con, căn bản không đáng nhắc tới.

"Mọi người cứ nghỉ ngơi ở đây một lát đi, tôi qua đó xem sao." Tần An dù sao ở lại đây cũng không có việc gì làm, trước đó đã nhìn thấy không ít dấu tích của Bàn Sơn Đạo Nhân, nhưng đến giữa đường thì mất dấu.

Vừa nãy lúc đến đây hắn đã quan sát một chút, lối đi dẫn đến mộ thất gần đây chỉ có một.

Nếu Bàn Sơn Đạo Nhân đã vào trong, hắn cũng phải đi qua con đường này.

Tần An nghĩ xem liệu có thể tìm thấy dấu ký nào mà Bàn Sơn Đạo Nhân để lại gần đó nữa không.

"Tiểu ca, anh đi sao?" Tần Ly vừa thấy anh trai mình đứng dậy, với tính cách của anh trai cô, còn tưởng họ lại sắp chia xa rồi.

Trong lòng cô đột nhiên mất đi cảm giác an toàn, dù sao anh trai cô rất đáng tin cậy.

Nếu vào lúc này mà chia tay với hắn, việc có thể vượt qua phía sau hay không lại là một chuyện khác.

"Không đi đâu, chỉ là đi xem một chút thôi." Tần An biết Tần Ly đang lo lắng điều gì, thế là kiên nhẫn an ủi.

Tần Ly gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Tần An ra hiệu cho Trương Minh Văn, sau đó đi về phía trước, cũng coi như giúp đội khảo cổ thăm dò đường trước.

Quả nhiên đi chưa bao lâu, Tần An đã thấy dấu ký của Bàn Sơn Đạo Nhân để lại trên một vách tường.

Có vẻ Bàn Sơn Đạo Nhân đã đi sâu vào trong rồi, Tần An liền quay lại.

"Tiểu ca, anh không sao chứ?" Trương Minh Văn vừa thấy Tần An quay về, lập tức đánh giá toàn thân hắn từ đầu đến chân một lượt.

Sợ hắn bị thương, đây chính là lực lượng chiến đấu quan trọng nhất trong đội khảo cổ, không thể tùy tiện xảy ra chuyện được.

"Không có gì, cơ quan phía trước tôi đều đã thăm dò rồi, mọi người cứ đi theo tôi là được." Tần An đáp.

Trương Minh Văn gật đầu, đưa đồ ăn và nước cho Tần An, sau đó

đi nghỉ ngơi.

Đội khảo cổ lại dừng lại tại chỗ đó nửa ngày, đến chiều mới thu dọn đồ đạc tiếp tục xuất phát.

Vì vết thương trên người mọi người vẫn chưa hoàn toàn lành, nên tốc độ không nhanh, nhưng may mà đường đi khá thông suốt, cũng không cần tốn quá nhiều sức lực.

Giữa đường không cần nghỉ ngơi có thể đi thẳng.

Sau khi đội khảo cổ đi ra từ một lối đi rất dài, liền đi vào từ những cơ quan mà Tần An đã tìm ra.

Vừa rẽ qua một khúc cua, tầm nhìn của họ liền bị chặn lại.

Trước mặt đội khảo cổ, không còn là những gò đất từng thấy trước đó, mà là một ngọn núi cao đúng nghĩa.

"Những cái trước đó là do người đắp lên thì tôi có thể hiểu, nhưng cái này mà cũng do người đắp lên thì quá vớ vẩn." Một thành viên đội khảo cổ lên tiếng nói.

"Đây là mang cả ngọn núi vào đây à?

Hay là xây mộ địa bên ngoài một ngọn núi cao?" Tiểu Trương cũng vô cùng ngạc nhiên, nơi này bị hạn chế bởi môi trường, lẽ ra không có cách nào tự nhiên mà chất đống thành một ngọn núi cao như vậy được.

"Từ đây vượt qua, chính là chủ mộ thất." Tần An nghe thấy lời họ, hoàn toàn không hề lay động, thản nhiên nói.

"Cao thế à." Các thành viên đội khảo cổ có chút không tình nguyện.

Thể lực của họ bây giờ thực sự có chút không theo kịp nữa, nhưng phía sau chính là chủ mộ thất lại vô cùng hấp dẫn họ.

“Được rồi, đã đi đến bước này rồi, các người có muốn quay về không?” “Đừng quên các người đến đây làm gì, oán trách là nói cho ai nghe vậy?!!!” Trương Minh Văn nghe lời này, lửa giận bốc lên hừng hực.

Bây giờ đã gần đến thời khắc quan trọng rồi, sao có thể nói ra những lời làm dao động lòng người như vậy.

“Xin lỗi.” Vài thành viên đội khảo cổ nghe lời Trương Minh Văn, đều có chút xấu hổ cúi đầu.

Những người còn lại cũng vội vàng trấn tĩnh tinh thần, không dám nói ra những lời như vậy nữa, chỉ chuẩn bị trèo lên.

“Tiểu ca, trên đó sẽ có nguy hiểm gì không?” Tần Ly sáp lại gần Tần An hỏi, cách xưng hô này cô đã nói rất thuận miệng rồi.

“Không đâu, yên tâm đi.” Tần An đáp rất ngắn gọn, cố gắng hết sức không để người khác nhìn ra mối quan hệ giữa họ.

Nhưng các cư dân mạng nhạy cảm vẫn có chút phát hiện.

“Có ai thấy Tần Ly hình như hơi quá dựa dẫm vào Tiểu ca không?” “Đúng vậy, Tần An vừa đứng đó là cô ấy lập tức sáp lại, cũng chẳng quan tâm Tiểu ca có muốn hay không.” “Tôi cảm giác Tiểu ca cũng không từ chối mà, dù sao cũng tốt hơn những người khác, có gì cũng sẽ đáp lại một câu.” “Không có đâu, tôi thấy Tiểu ca chỉ là khá lịch sự thôi, nên mới không từ chối Tần Ly.” “Tiểu ca đâu có thích nữ sắc, rõ ràng là chỉ hứng thú với khảo cổ thôi mà.” Rất nhiều người trong phòng livestream đang thảo luận về mối quan hệ giữa họ, nhưng mọi người đều không nghĩ Tần An sẽ chủ động thân cận với ai.

Thế nên cũng chỉ coi như một chuyện phiếm, nói bâng quơ rồi thôi.

Tầm nhìn của mọi người bị ngọn núi cao che khuất, ở phía dưới

không rõ tình hình hai bên núi.

Nhưng khi thực sự đi qua mới phát hiện, cả hai bên đều là vực sâu không thấy đáy.

Nếu không cẩn thận mà rơi xuống đó, e là sẽ tan xương nát thịt, ngay cả hài cốt cũng không tìm về được.

Nhưng trong đội khảo cổ cũng không có ai sợ độ cao, nên họ cảm thấy dù có vực sâu, chỉ cần cẩn thận một chút, chú ý không để rơi xuống thì cũng không ảnh hưởng mấy đến họ.

"Khoan đã, sao tôi lại thấy chóng mặt thế này?" "Đúng vậy, tôi cũng có cảm giác này, lạ thật đấy." Nhưng điều mà đội khảo cổ không ngờ tới là, khi leo núi đến giữa chừng, không ít thành viên đều có những triệu chứng khó chịu.

"Lạ thật, nhìn xung quanh cũng đâu có gì đâu." Ngô Tứ Ý tưởng họ có phải bị trúng độc rồi không, nhưng nhìn quanh bốn phía đều trống hoác, căn bản không thể có thứ gì dẫn đến trúng độc được.

"Để tôi xem." Tần An đi tới, thấy mắt họ đều có chút mất tiêu cự.

Lại nhìn xuống vực sâu bên dưới, cảm thấy có chút không ổn.

"Những người khác cảm thấy thế nào?" Trương Minh Văn cảm thấy mình cũng có chút khó chịu, liền dừng lại hỏi những người khác.

Kết quả tất cả mọi người đều bày tỏ mình có chút khó chịu nhẹ.

"Đừng nhìn xuống nữa, vực sâu này có vấn đề." Tần An thấy triệu chứng của mọi người đều gần giống nhau, lập tức xác định được điểm kỳ lạ ở đây, vội vàng chỉ ra vấn đề.

"Vực sâu?" Đội khảo cổ nghe Tần An nhắc nhở có chút kinh ngạc, dù sao một vật thể tĩnh khách quan như vậy thì có nguy hiểm gì chứ.

"E là liên quan đến việc nhiếp hồn tinh thần gì đó, dù sao chúng ta

cứ nghe lời Tiểu ca là được.” Ngô Tứ Ý nghe xong lời Tần An nhắc nhở, cẩn thận liếc nhìn vực sâu một cái.

Vừa nãy có lẽ là không đặc biệt chú ý, khi cố ý nhìn vào vực sâu, quả thật có một cảm giác muốn bị hút vào.

Những thành viên còn lại nghe thấy ngay cả Ngô Tứ Ý cũng nói vậy, đương nhiên là tin tưởng sâu sắc, không phản bác, khi đi về phía trước, đều không dám cúi đầu quá thấp.

Nhưng chiêu này quả nhiên hữu dụng, tuy ban đầu có chút không thích ứng, nhưng sau đó thì đã quen hơn nhiều.

Đợi đến khi lên đến đỉnh, cảm giác chóng mặt trước đó cũng biến mất.

Xuống núi không tốn nhiều thời gian, đội khảo cổ ở phía bên kia của ngọn núi cao, nhìn thấy một bức tường lớn vô cùng dày.

“Cái này đoán chừng không phải sức người có thể đẩy ra được, nếu không chúng ta cứ dùng thuốc nổ cho nổ đi.” Trương Minh Văn đề nghị.

“Không được, khả năng chịu lực ở đây không đủ, nếu nổ thì sẽ làm sập cả khu vực này.” Ngô Tứ Ý quan sát tình hình xung quanh một chút, rất nhanh đã phát hiện vấn đề, liền phản bác.

“Bức tường dày như vậy mà vẫn sẽ sập ư?” Tiểu Trương có chút không hiểu.

“Cánh cửa đá này quả thật rất dày, nhưng những cây cột chống đỡ xung quanh lại không quá thô, nếu muốn cho nổ tung cánh cửa đá.” “Lượng thuốc nổ cần thiết sẽ không ít, những cây cột này chưa chắc đã chịu đựng nổi.” Ngô Tứ Ý kiên nhẫn giải thích.

Ông ta còn khá coi trọng Tiểu Trương, định sau khi ra ngoài sẽ tập trung bồi dưỡng anh ta một chút.

“Vậy chúng ta phải tốn chút công sức tìm kiếm lối ra khác rồi.” Trương Minh Văn nhíu mày nói.

“Chỗ này trông cũng không giống có lối ra, khả năng cao là có cơ quan, chúng ta cứ tìm quanh cửa đá đi.” Ngô Tứ Ý thì thầm vài câu với Trương Minh Văn.

Các thành viên đội khảo cổ đều tản ra, còn Tần An thì tìm kiếm dấu tích của Bàn Sơn Đạo Nhân để lại gần cửa đá.

Vì Bàn Sơn Đạo Nhân đã đi vào trước, vậy chắc chắn là đã để lại thứ gì đó.

Quả nhiên, ở một chỗ trên cửa đá có một vết nứt, Tần An đưa tay sờ thử dọc theo vết nứt đó.

Rồi đột ngột đâm ngón tay vào.

Chương 156

Vết nứt này là do Bàn Sơn Đạo Nhân khắc, bên cạnh còn có vài dấu cào xé để lại.

"Tiểu ca, anh đang làm gì vậy?!" Hành động này của Tần An đã dọa sợ những người xung quanh, tất cả đều đứng sững tại chỗ không ai dám tiến lên.

Ai lại tự nhiên đâm ngón tay vào vách tường chứ.

"Bây giờ là tình huống gì vậy?

Tiểu ca bị làm sao thế này?" "Không lẽ là vì áp lực quá lớn, đang xả stress vào bức tường kia sao." "Đâm thẳng vào thế kia, ngón tay còn cứu được không, e là đứt lìa luôn rồi." "Ngón tay Tiểu ca dù có cứng rắn đến mấy, hẳn cũng chưa đạt đến thực lực khủng bố như vậy, đội khảo cổ mau đi kiểm tra ngón tay anh ấy đi." "Không lẽ bị ép điên rồi?

Không đến mức đó chứ, trước đó cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào." Người xem livestream thấy hành động này của Tần An cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng chắc không sốc bằng những người tại hiện trường.

Họ rất nhanh đã phản ứng lại, bảo đội khảo cổ qua kiểm tra một chút, rất lo lắng cho sức khỏe của Tần An, cả về thể chất lẫn tinh thần.

"Tiểu ca, anh đang làm gì vậy?" Tần Ly là người chạy đến trước tiên, cô đưa tay ra, muốn kéo tay Tần An ra khỏi vách tường.

Nhưng lại sợ làm Tần An bị thương, nên cứ đứng sững tại chỗ không biết làm sao.

Những người khác cũng rất nhanh vây lại, vẻ mặt quan tâm nhìn, không ai dám động vào ngón tay Tần An.

Dù sao mọi người cũng không rõ lắm về tình trạng ngón tay của Tần An.

"Có cơ quan." Tần An thấy Tần Ly bối rối, nói ngắn gọn.

Mọi người vẫn còn chìm đắm trong vấn đề liệu ngón tay của Tần An có thể rút ra được không, đợi đến khi cơ quan mở ra mới nhận ra hắn trước đó đang làm gì.

"Đây là cơ quan sao?" "Thế là mở rồi ư?" Đội khảo cổ không biết nên nói gì để bày tỏ cảm xúc căng thẳng trong lòng mình lúc này, chỉ nói khô khan vài câu.

"Vào thôi." Tần An rút ngón tay ra, phủi phủi bụi bẩn trên đó, rồi tiện tay dùng giấy lau một cái, chuẩn bị đi vào.

Kết quả bước đầu tiên còn chưa kịp bước ra, Tần An đã bị Ngô Tứ Ý kéo lại.

"Không sao rồi ư?" Ngô Tứ Ý đặt ánh mắt lên ngón tay Tần An hỏi, trông thật sự như đang nằm mơ vậy.

"Vốn dĩ có gì đâu." Tần An vẫy vẫy trước mặt ông ta, quả thật vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ.

Ngô Tứ Ý cảm thán trong lòng, bí mật trên người Tần An thực sự quá nhiều, bức tường cứng rắn như vậy, nói đâm vào là đâm vào.

Không hề hấn gì, đơn giản là không thể tin nổi.

"Khoan đã đừng vào vội, tôi để máy bay không người lái đi thăm dò trước." Ngô Tứ Ý cảm thấy vì đã sắp vào chủ mộ thất, vậy chắc chắn không đơn giản, ông ta rất lo lắng vừa bước vào đã có vấn đề gì.

Để an toàn, vẫn nên để máy bay không người lái đi vào trước.

“Không cần, con đường này đã được thăm dò kỹ rồi, sẽ không có vấn đề gì đâu, cứ trực tiếp đi vào là được, để dành sau này dùng đi.” Tần An lại hoàn toàn không bận tâm, ngăn hành động của Ngô Tứ Ý, trực tiếp đi vào.

Ngô Tứ Ý theo bản năng muốn hỏi tại sao lại nói vậy, nhưng vừa ngẩng đầu đã thấy Tần An đã đi xa rồi.

Biết hắn không có tâm trạng nói cho mình, thế là ông ta thở dài rồi đi theo.

Vừa bước vào đi chưa bao lâu, liền nhìn thấy một cầu thang xoắn ốc trong bóng tối.

Cầu thang này nhìn từ dưới lên, từng tầng từng tầng chồng chất lên nhau, xoắn ốc vòng lên, hoàn toàn không thấy điểm cuối.

“Đẹp quá đi.” Đội khảo cổ nhìn bậc thang có tỷ lệ hoàn hảo này, vô thức cảm thán.

Nhưng ngay sau đó, khi họ nhìn thấy khoảng không bên dưới và sự bí ẩn phía trên, lại không khỏi tự mình vã mồ hôi.

Chuyến đi này không biết còn bao nhiêu nguy hiểm, cho dù có đẹp đến mấy, cũng chưa chắc có mạng mà chiêm ngưỡng.

“Đi thôi.” Tần An bỏ lại câu đó, liền sải bước đi về phía trước, trông không hề lo lắng chút nào.

Tần Ly đương nhiên vô cùng tin tưởng Tần An, Tần An nói gì cô làm nấy.

“Tôi thấy lần này gặp Tần An, hắn hình như rất vội vàng, lần nào cũng vội đi về phía trước, ngay cả xung quanh cũng không thèm nhìn một cái.” Ngô Tứ Ý sáp lại gần Trương Minh Văn nhỏ giọng nói.

“Tôi thì lại thấy đây là sự tự tin của hắn, hắn dường như đã có kế

hoạch sẵn trong lòng, tin chắc bên trong không có cơ quan nguy hiểm." Trương Minh Văn đáp, đây chỉ là trực giác của ông ta, cũng không có căn cứ gì.

Nhưng đi về phía trước là mục tiêu chung của họ, vì Tần An tự tin như vậy, họ cũng không thể nhát gan.

Tần An làm vậy đương nhiên là có cơ sở.

Vì dấu ký của Bàn Sơn Đạo Nhân vẫn chưa biến mất, nên nơi này Bàn Sơn Đạo Nhân chắc chắn cũng đã đi qua rồi, tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

Ban đầu đội khảo cổ đi trên cầu thang còn có chút lo lắng, luôn cảm thấy không vững tâm, cũng không dám cúi đầu nhìn xuống.

Nhưng chưa được bao lâu, họ liền phát hiện Tần An đều dễ dàng hóa giải những cơ quan gặp phải.

Và phía sau rất an toàn, không còn gặp bất kỳ cơ quan nào nữa.

Đội khảo cổ cuối cùng cũng biết tại sao Tần An lại bình tĩnh như vậy, suốt chặng đường này không có gì xảy ra, quả thực không có gì đáng chú ý.

Thế là mọi người yên tâm bắt đầu quan sát cầu thang ở đây.

"Tôi nhìn bậc thang ở đây, đúng là tỷ lệ vàng mà, rốt cuộc là làm sao mà tạo ra được vậy?" "Trí tuệ của người cổ đại thật sự không thể nào lường trước được, tôi cũng đã mở mang tầm mắt rồi." "Tôi còn muốn vẽ một bản mang về nữa, đúng là khéo léo vượt qua cả tạo hóa." Đội khảo cổ nhìn bậc thang ở đây, liên tục khen ngợi không ngớt.

"Tiểu ca, anh có biết bậc thang này gọi là gì không?" Tần Ly tò mò hỏi.

Tần An nghe thấy là Tần Ly hỏi, chắc chắn không thể từ chối, thế là hắn mở miệng đáp: "Cái này gọi là Thông Thiên Thê." Mọi người nghe thấy đều có vẻ mặt hiểu ra, biết Tần An sẽ không nói nhiều nữa, cũng không hỏi thêm, mà vừa khen ngợi vừa tiếp tục đi về phía trước.

Thông Thiên Thê trông có vẻ rất xa, nhưng đi lại không quá dài, đội khảo cổ chỉ mất hơn hai ngày đã đi hết.

Mọi người đi hết cầu thang thông thiên, khi lên đến nơi thì thấy một mặt đài rộng lớn, xung quanh không có che chắn, chỉ cần sơ suất một chút là có thể rơi xuống tan xương nát thịt.

"Cái này thật sự quá tinh diệu, kỹ thuật mấy ngàn năm trước vậy mà có thể xây dựng được một đài cao như thế này." Ngô Tứ Ý không khỏi kinh thán.Cảnh tượng này cũng khiến vô số khán giả trước màn hình kinh ngạc."Nói mới thấy trí tuệ người xưa đỉnh thật!" "Tôi An Lạc Ngưu!" "Có chuyên gia nào giải thích nguyên lý của cái này không?"Khi tất cả mọi người đang chìm đắm trong cảnh tượng trước mắt, Tần An không nói một lời, nhìn về phía trước.Ba người Bàn Sơn Đạo Nhân Mạc Hữu Đạo cùng sư đệ, sư muội – những người đã dẫn đường cho họ suốt chặng đường này, đang quỳ trước một bụi cây, dập đầu bái lạy.

Dường như họ đang tế tự thứ gì đó.Trương Minh Văn chú ý đến cảnh tượng này sau Tần An.

"Đó là những người gặp ở Tần Lĩnh Mê Cung phải không?" Trương Minh Văn hỏi."Đúng, là Bàn Sơn Đạo Nhân." Tần An đáp.Những người khác cũng nhìn thấy vì cuộc đối thoại của họ."Họ đang làm gì vậy?" Tần Ly có chút lo lắng, dù sao trên suốt chặng đường này chưa từng có lúc nào yên bình."Thứ họ đang quỳ bái là Thi Hương Ma Dụ, thứ đó có thể tạo ra huyễn cảnh, mê hoặc tâm trí con người." Phía sau đó dường như còn ẩn giấu thứ gì.

Đương nhiên, câu sau Tần An không nói ra.Tần An bước lên định tìm hiểu xem thứ ẩn giấu phía sau là gì, thì thấy ba người Mạc Hữu Đạo đang không ngừng quỳ bái bỗng nhiên đứng dậy, xông về phía Tần An tấn công!Vẻ mặt đờ đẫn, đôi mắt vô hồn đều cho thấy một điều, họ đã bị khống chế!Tần An vừa rút đao đối phó với Bàn Sơn Đạo Nhân, vừa nói với đoàn khảo cổ.

“Mọi người tránh ra xa một chút, cũng có thể rút lui trước, tôi sẽ đối phó với họ, đừng để mọi người cũng bị mê hoặc!”Hiện trường hiểm nguy, phòng livestream cũng không hề yên tĩnh.“Chuyện gì vậy?

Mấy người này có vẻ quen mặt, họ có thù gì với Tiểu ca à?” “Đoàn khảo cổ!

Tiểu ca không phải nói tránh xa ra à?

Còn đứng im thế, chỉ tổ thêm phiền phức.” “Lầu trên đừng nói linh tinh, Tiểu ca không phải nói thứ dụ dỗ kia sẽ mê hoặc tâm trí sao?

Tôi thấy Giáo sư Trương và những người khác trúng chiêu rồi nên mới đứng im.”Tần An giơ sống đao đỡ đòn của Mạc Hữu Đạo.

Anh cúi người né đòn tấn công của sư muội Mạc Hữu Đạo, rồi vung tay nắm chặt cánh tay cô kéo mạnh, khiến sư muội và sư đệ ở bên cạnh va vào nhau.Tần An thầm nghĩ, Mạc Hữu Đạo tuy có chút thực lực, nhưng thật sự đánh nhau thì đương nhiên không thắng được mình, chỉ là trong tình huống này lại không thể làm bị thương họ.

Hơn nữa còn có hai người khác bên cạnh gây rối, có chút khó giải quyết.Đang suy nghĩ, Tần An liếc nhìn đoàn khảo cổ, hỏng bét!

Vẻ mặt đờ đẫn, đôi mắt vô hồn, thân thể lay động lảo đảo, những người trong đoàn khảo cổ cũng đã trúng chiêu!Đoàn khảo cổ bị cuốn vào huyễn cảnh nhìn nữ vương tuyệt mỹ trước mắt, sự uy nghiêm trên người đối phương khiến họ không kìm được mà quỳ lạy.

Khí tức vô cùng nguy hiểm càng khiến họ không thể nảy sinh ý nghĩ phản kháng.Tần An nghiêng người né đòn tấn công từ phía sau, đó là Trương Minh Văn.

Những người khác cũng đồng loạt xông về phía Tần An.Tần An dùng sống đao đánh ngất một thành viên đoàn khảo cổ, xoay người nhấc chân đá Mạc Hữu Đạo sang một bên.“Trời đất ơi chuyện gì vậy, sao ai cũng đánh Tiểu ca hết vậy.” “Tiểu ca ghê gớm thật!

Chỉ có Tiểu ca không trúng chiêu.” “Tiểu ca cũng xui xẻo thật, bao nhiêu người tấn công một mình anh ấy, còn phải cẩn thận không làm bị thương đoàn khảo cổ nữa.” “Chẳng phải thành viên trẻ tuổi kia bị Tiểu ca đánh ngã rồi sao?

Cũng đâu có nương tay.” “Nhìn kỹ đi, đó là đánh bằng sống đao!

Mắt không dùng thì có thể hiến tặng cảm ơn.”Cứ thế này không được.

Tần An thầm nghĩ, nhiều người cùng lúc tấn công thế này, dù là bên nào mình cũng không thể ra tay độc ác, xung quanh đây đều là đài cao vạn trượng, nhỡ ai đó không cẩn thận rơi xuống thì mất mạng mất!

Phải dẫn họ ra ngoài!Tần An giơ đao đỡ một đòn của Ngô Tứ Ý, rồi xoay người chạy về phía lối ra, muốn dẫn họ đi.Nhưng mọi người không hề nhúc nhích, trước mắt không có đối tượng tấn công, họ cứ lảo đảo đi về phía Thi Hương Ma Dụ.Không được, không thể để họ qua đó, càng đến gần thì huyễn cảnh càng sâu.Tần An bất đắc dĩ lại quay lại chắn trước mặt họ.

Đối phó với mọi người một lúc, Tần An chợt nghĩ ra.

Những người này đã rơi vào huyễn cảnh, mà huyễn cảnh là do Thi Hương Ma Dụ gây ra, vậy thì mình cứ chém Thi Hương Ma Dụ!Tần

An chuyển mục tiêu, đối phó qua loa với đám người trước mắt vài chiêu, rồi xông về phía Thi Hương Ma Dụ.Càng đến gần Thi Hương Ma Dụ, sương mù mê hoặc càng dày đặc, Tần An cảm thấy đầu óc mình có chút không tỉnh táo.Anh vội vàng đâm rách ngón tay, chấm hai giọt máu lên trán, lập tức tỉnh táo trở lại.Không còn sợ sương mù trước mắt, Tần An không gặp trở ngại nào mà lao về phía trước.

Khi đến gần, anh mới thấy trên Thi Hương Ma Dụ đặt một cỗ quan quách.Tần An mở nắp quan tài, bên trong nằm chính là người phụ nữ tuyệt mỹ mà đoàn khảo cổ đã thấy trong huyễn cảnh.

"Đây đại khái chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương." Tần An lẩm bẩm.Chết không biết bao nhiêu năm rồi mà không những da thịt vẫn còn, lại còn hồng hào, khóe miệng khẽ cong, trông như chỉ đang ngủ một lát.Cũng không trách người khác trong huyễn cảnh bị mê hoặc, nhan sắc của người phụ nữ này không dùng để mê hoặc người khác thì thật đáng tiếc.Đôi môi cười tự nhiên, sống mũi cao thẳng, làn da mềm mại đến mức có thể thổi bay, cũng không biết điều kiện sống nghìn năm trước làm thế nào mà nuôi dưỡng được mỹ nhân tinh tế đến nhường này.Ngay cả đôi tay đặt chéo trên bụng cũng là vật tuyệt mỹ khiến người ta không nỡ rời mắt.

Dù là Tần An cũng có chút ngẩn người, nhưng rất nhanh đã tỉnh táo lại.Nghĩ đến đoàn khảo cổ vẫn đang mắc kẹt trong huyễn cảnh, bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm, Tần An rút đao chuẩn bị chém cả quan quách lẫn Thi Hương Ma Dụ bên dưới.Khi lưỡi đao hạ xuống, một làn sương tím dày đặc ập đến.

Tần An vội vàng lùi lại, tưởng rằng đây là thứ có tác dụng tương tự Thi Hương Ma Dụ.

Chương 157

Đang định tập trung tinh thần để tránh mình cũng rơi vào huyễn cảnh, nhưng chợt ngẩn người.“A, độc?” Tần An xuyên qua lớp sương mù dày đặc nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, thầm nghĩ cô cũng xui xẻo thật, lại gặp phải ta, người bách độc bất xâm.Tần An như vào chỗ không người, đạp qua độc vụ tiến lên.

Lần nữa giơ đao, đồng tử Tần An hơi co lại, lưỡi đao vẫn không thể hạ xuống.Chỉ thấy người nằm trong quan quách bỗng nhiên biến thành Tần Ly!

Tần An biết rõ đây là huyễn tượng, người trước mắt là Tinh Tuyệt Nữ Vương, không phải em gái anh.

Nhưng đối diện với khuôn mặt đó, thật sự rất khó ra tay.“Không hổ là Tinh Tuyệt Nữ Vương a, đến cuối cùng vẫn còn một chiêu.” Tần An cười khổ nói.“Tiểu ca sao không động nữa vậy?

Chắc không có chuyện gì đâu!” “Lầu trên đừng nói xui xẻo được không?

Bây giờ chỉ trông vào Tiểu ca thôi, nếu Tiểu ca có chuyện gì nữa thì những người khác làm sao sống sót quay về?” “Lầu trên đừng có nói linh tinh, theo ý bạn thì Tiểu ca phải bán mạng vì mọi người à.” “Thôi được rồi, lúc nào mà còn ở đây nói này nói nọ, đúng là không sợ chuyện lớn!”Cùng lúc đó, không khí trong phòng phát sóng cũng không hề thoải mái.

Giáo sư Lý nét mặt ngưng trọng, “Thông báo xuống, chuẩn bị cứu viện bất cứ lúc nào!”Tần An quay đầu nhìn những người đang mê man phía dưới, họ đã dần dần tiến lại gần, nếu không ra tay, đợi họ xông lên bị vướng vào thì sẽ không kịp nữa.Ánh mắt tập trung vào

Tần Ly.

Đúng vậy, Tần Ly đang ở đó, đợi mình đến cứu, người trước mắt này không phải Tần Ly!Chuẩn bị tinh thần xong xuôi, Tần An quả quyết giơ đao chém xuống!

Quan quách và Thi Hương Ma Dụ trong khoảnh khắc vỡ nát!Cùng với sự vỡ nát của quan quách, người phụ nữ đã bị chém thành hai nửa mở đôi mắt, trong mắt tràn đầy ánh đỏ rực và hận ý, nhìn thẳng vào Tần An.“Ta sẽ nguyền rủa ngươi!

Ngươi trong tương lai nhất định sẽ có một ngày tự tay giết chết người phụ nữ mà ta vừa hóa thành!

Đây là lời nguyền của Nữ Vương!

Ngươi nhất định sẽ tự tay giết chết nàng!

Lời nguyền vô giải!”Lời còn chưa dứt, Tinh Tuyệt Nữ Vương cùng với quan quách hóa thành khói sương, tan biến vào không trung.

Chỉ có tiếng nguyền rủa lặp đi lặp lại vang vọng bên tai Tần An.Tần An dụi dụi hai tai, không hề để lời nguyền của Nữ Vương vào lòng, chỉ cảm thấy hơi ồn ào.Tần An xoay người đi về phía mọi người, sau khi Nữ Vương biến mất, những người bị mê hoặc liền đứng sững tại chỗ, không còn tiến lại gần nữa.Tần An biết họ sắp tỉnh lại.

Quả nhiên, sau khi Nữ Vương và quan quách tan biến, Thi Hương Ma Dụ cũng hóa thành tro bụi.

Mọi người hoàn toàn tỉnh táo lại.“A!” Một thành viên đoàn khảo cổ đang đứng ở mép đài cao, đột nhiên tỉnh lại suýt nữa thì ngã xuống.Tần An vốn đã đi nhanh qua rồi, thấy vậy liền tăng tốc bước chân, một tay kéo người đó lại, đưa anh ta từ bờ vực nguy hiểm trở về.“Cảm, cảm ơn.” Thành viên trẻ tuổi chưa hết hoảng hồn nói lời

cảm ơn.Tần An gật đầu ra hiệu.“Tiểu ca đẹp trai quá đi!

Không hổ là chồng tôi.” “Đây là hết nguy hiểm rồi sao?

Mọi người hình như đều tỉnh lại rồi.” “Lầu trên nghĩ gì vậy, chỉ cần còn ở trong mộ mà chưa ra ngoài thì nguy hiểm sẽ không hết đâu.

Nhưng Tiểu ca thật sự đẹp trai quá!” “Tôi chỉ muốn biết Tiểu ca ở trên đó đã xảy ra chuyện gì, từ đầu đến cuối chỉ thấy bóng lưng Tiểu ca, và anh ấy quay đầu lại một chút thôi.”Giáo sư Trương và Ngô Tứ Ý tỉnh lại, trước hết tập hợp các thành viên, xác nhận không thiếu người nào, rồi đi đến bên cạnh Tiểu ca hỏi tình hình.“Chúng ta vừa rồi hình như rơi vào huyễn cảnh, là Tiểu ca kéo chúng ta ra phải không?” “Phải.” Tần An vừa đáp, vừa vỗ nhẹ vào lưng Tần Ly an ủi.Tần Ly vừa tỉnh đã chạy đến bên Tần An túm lấy ống tay áo anh, cô thật sự đã bị dọa sợ, nếu không phải vì thân phận của Tần An và đang livestream, cô đã muốn lao vào lòng anh ôm chặt lấy rồi.“Cái đó, các vị.....” Một Bàn Sơn Đạo Nhân bị bỏ qua một bên do dự mở lời.“Mọi người đều bị Thi Hương Ma Dụ mê hoặc, tôi chém thứ đó thì mọi người tỉnh lại.” Tần An giải thích tình huống một cách đơn giản, còn về chuyện khác và Tinh Tuyệt Nữ Vương, anh không định nói nhiều, ít nhất là không nói với Bàn Sơn Đạo Nhân.Mạc Hữu Đạo chắp tay hành lễ với Tần An, “Đa tạ, chuyện này Bàn Sơn phái chúng tôi nợ ngài một ân tình, sau này có cần gì, cứ tùy ý phân phó.” “Ừ.” Tần An đáp, “Đồ của các anh tìm được thế nào rồi?”Mạc Hữu Đạo lắc đầu, “Hiện tại vẫn chưa có manh mối, chỗ này còn chưa kịp tìm kiếm đã trúng chiêu, nếu không phải Tiểu ca thì e là đã bỏ mạng tại đây rồi.”“Nếu chưa tìm được thì cứ tiếp tục tìm đi, tìm xong sớm thì đi sớm, ở lâu chỗ này không tốt đâu.” Ngô Tứ Ý cười mỉm mở lời, đây là đang đuổi khéo.Người của Bàn Sơn phái đương nhiên hiểu ý, tản ra khắp đài cao tìm đồ của mình, cũng để lại không gian cho đoàn khảo cổ và Tần An nói chuyện.“Tiểu ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trương Minh Văn nôn nóng hỏi, các thành viên khác trong đoàn khảo cổ cũng vội vàng xích lại gần.“Trên Thi Hương Ma Dụ mê hoặc tâm trí, khiến mọi người rơi vào huyễn cảnh, còn đặt một cỗ quan quách, bên trong là Tinh Tuyệt Nữ Vương.” Một câu nói của Tần An khiến đoàn khảo cổ và phòng livestream nổ tung.“Quan quách Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Vậy, vậy bây giờ ở đâu?” “Đây là quan quách Tinh Tuyệt Nữ Vương đó!

Chuyến này của chúng ta đáng giá rồi!” “Cái này sẽ hé lộ bao nhiêu bí ẩn lịch sử đây!”Tần Ly nắm chặt tay áo Tần An, kích động hỏi “Vậy quan quách đâu?” “Chém rồi, không còn nữa.” Tần An thấy Tần Ly đỡ hơn chút, liền kéo tay áo ra khỏi tay cô.

Cô nhóc này, đang livestream mà cũng không chú ý.“Chém rồi?” Thành viên trẻ tuổi vừa được Tần An kéo về từ mép đài cao không thể tin được, “Anh sao lại chém rồi?

Anh có biết cái đó có giá trị lịch sử lớn đến mức nào không?

Chúng ta vất vả chạy chuyến này là vì cái gì chứ?”Tần An bình tĩnh mở lời: “Không chém thì huyễn cảnh không thể giải trừ, mọi người sẽ không tỉnh lại được.”Tiểu Trương bất bình thay Tần An nói: “Tiểu ca vừa cứu mạng anh hai lần!

Hơn nữa anh ấy làm vậy cũng là vì chúng ta, anh nói như vậy, không sợ người khác nản lòng sao?

Không có Tiểu ca, chúng ta đã chết từ lâu rồi!”Phòng livestream vì hai câu tranh cãi này cũng bắt đầu tranh luận.

“Đoàn khảo cổ đúng là một lũ bạch nhãn lang!

Tiểu ca đã giúp họ bao nhiêu lần rồi chứ?

Chẳng nhớ ơn chút nào.” “Thành viên đoàn khảo cổ đó cũng có thể

hiểu được cảm xúc mà, dù sao vất vả cực nhọc xuống mộ, ngoài những cổ vật thì còn là vì quan quách và thi thể bên trong, tự dưng mất hết thì tức giận cũng dễ hiểu thôi." "Hiểu cái thá gì!

Tiểu ca làm vậy là vì cái gì?

Cái đó còn có thể quan trọng hơn tính mạng con người sao?""Tiểu Lý, mau xin lỗi Tiểu ca!" Ngô Tứ Ý nghiêm giọng, trong lòng đã kiên định ý nghĩ sau này sẽ nâng cao yêu cầu về phẩm chất đối với thành viên đoàn khảo cổ.Tần An tùy ý xua tay, "Không cần." Anh không phải là rộng lượng, chỉ là thật sự không để Tiểu Lý này vào mắt.Phòng livestream thấy cảnh này lại bắt đầu bão bình luận.

"Tiểu ca đúng là đại khí!

Quá đẹp trai!

Có phong thái của đại sư!" "Tiểu Lý?

Họ Lý?" "Lầu trên, tôi nghi ngờ bạn đang ngụ ý gì đó, và tôi đã có bằng chứng."Ngô Tứ Ý thấy Tiểu ca không bận tâm, cũng không dài dòng về chuyện này, phân phó đoàn khảo cổ tiến hành khảo sát đài cao này, đặc biệt là khu vực quan quách Tinh Tuyệt Nữ Vương bị Tần An chém.Mọi người bận rộn một hồi sau đó tụ tập lại một chỗ.

"Thật sự quá kỳ diệu!

Đài cao này nhìn thì không có gì đặc biệt, nhưng nếu nhìn kỹ từng góc cạnh, đều là những điêu khắc tinh xảo, không bỏ sót một chi tiết nào!" Tiểu Trương xúc động cảm thán."Đúng vậy, hơn nữa với kỹ thuật của ngàn năm trước, có thể xây dựng một kiến trúc cao đến thế này, bản thân nó đã là một kỳ tích rồi!" Các thành viên đoàn khảo cổ tụm lại cùng nhau, lòng tràn đầy cảm xúc mà thảo luận.Ba người Bàn Sơn phái lúc này cũng đã tìm kiếm xong đài cao, đi đến bên Tần An chắp tay nói.

“Chuyến đi này của chúng tôi xem như kết thúc rồi, cảm ơn Tiểu ca đã giúp đỡ, ân cứu mạng này, suốt đời khó quên!

Sau này nếu có chỗ nào dùng đến, chỉ cần ngài một câu, lên núi đao xuống biển lửa, chúng tôi sẽ không từ nan!”Tần An gật đầu với họ, “Tìm được đồ chưa?” “Chưa, nên chúng tôi định quay về.

Sẽ đi tìm ở nơi khác.” Dù không tìm thấy đồ, nhưng ba người Bàn Sơn phái không hề có ý thất vọng, dù sao đã tìm kiếm quá lâu rồi, có được một chút manh mối cũng đã là niềm vui lớn.“Vậy thì xin cáo biệt.” Trương Minh Văn dẫn mọi người trong đoàn khảo cổ chào tạm biệt ba người Bàn Sơn phái, lần trước ở Tần Lĩnh Mê Cung có duyên gặp gỡ, lần này lại cùng nhau trải qua sinh tử, cũng coi như có chút tình nghĩa.“Cáo biệt!” “Khoan đã.” Tần An mở lời gọi ba người đã quay lưng rời đi.“Tiểu ca có gì phân phó?” Mạc Hữu Đạo cung kính hỏi.Tần An giơ tay chỉ vào đoàn khảo cổ, “Đưa họ đi cùng.”“Lần này thu hoạch cũng coi như tạm ổn rồi, ở lại nữa cũng sẽ không có gì thêm, đi cùng ba người này sẽ an toàn, họ có thể bảo vệ mọi người.” Tần An mở lời trước khi đoàn khảo cổ kịp hỏi.“Vậy anh thì sao?

Anh không đi cùng chúng em à?” Tần Ly nhíu mày hỏi, Tần An nhiều lần theo cô vào mộ đều là vì cô, việc anh giao cô cho người khác như vậy thật sự hiếm thấy.“Anh có chút việc, mọi người cứ đi trước đi.” “Chuyện gì?” Tần Ly bước lại gần Tần An một bước, có chút thái độ tra hỏi, từ khi tỉnh lại từ huyễn cảnh cô đã cảm thấy tâm trạng Tần An không ổn.

Bây giờ Tần An lại muốn hành động một mình, hành động bất thường này càng chứng minh lo lắng của cô không phải là vô cớ.Ngô Tứ Ý ra mặt hòa giải, “Chúng ta cứ đi trước đi, chuyện của Tiểu ca cứ để anh ấy tự xử lý, với năng lực của anh ấy, chúng ta cũng không giúp được gì nhiều, chi bằng nhanh chóng quay về giao những thông tin thu thập được lần này.”“Ừ, đi trước đi, không sao đâu.” Tần An

hưởng ứng lời Ngô Tứ Ý, nhìn Tần Ly, khóe mắt hơi cong, đầy vẻ trấn an.Trương Minh Văn đã sắp xếp các thành viên đoàn khảo cổ thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi cùng Mạc Hữu Đạo, Tần Ly dù lo lắng vạn phần cũng chỉ có thể nghe lời.

Dù sao vẫn còn ống kính đang quay, nếu không, cô nhất định sẽ không rời đi như vậy.Tần An quay đầu nghiêm túc nói với ba người Bàn Sơn phái: "Bảo vệ họ tốt." Ba người đồng thanh: "Nhất định sẽ lấy tính mạng để bảo vệ!""Cái quái gì vậy?

Tôi offline hai phút đã xảy ra chuyện gì rồi?

Tiểu ca sao lại bảo ba người này đi theo bảo vệ đoàn khảo cổ?" "Hình như Tiểu ca có việc, không thể đi cùng đoàn khảo cổ." "Chỉ mình tôi thấy Tiểu ca đối xử với Tần Ly và những người khác không giống nhau sao?

Thật ôn nhu." "Nữ thần Tần cũng rất đặc biệt với Tiểu ca, trông rất dựa dẫm." "Mấy bạn não tình yêu ơi, tôi chỉ quan tâm Tiểu ca định đi làm gì thôi.

Chắc chắn là một chuyện lớn không ai biết."Tần An dõi theo đoàn khảo cổ rời đi, máy bay không người lái cũng theo đó mà bay đi, cho đến khi trên đài cao chỉ còn lại một mình Tần An.Tần An chậm rãi bước đến mép đài cao, buông thõng hai chân giữa không trung và ngồi xuống.Tần Ly đoán không sai, tâm trạng anh quả thực không ổn.

Trước đó khi đối phó với Thi Hương Ma Dụ, Tần An đã có chút nghi ngờ, thứ này dùng để bảo vệ quan quách Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ có một tác dụng là mê hoặc lòng người thôi sao?

Một khi không bị mê hoặc, tùy tiện chém một cái là hết, Tinh Tuyệt Nữ Vương tại sao lại chọn Thi Hương Ma Dụ không có tính bảo vệ cao như vậy để bảo vệ mình?Quả nhiên, là do mình sơ suất.

Tuy không bị kéo vào huyễn cảnh, nhưng vẫn trúng chiêu rồi.Tần An tháo mặt nạ, lộ ra dung mạo thật, hơi ngẩng đầu nhìn về phía xa, thở dài một hơi.Trong Thi Hương Ma Dụ ẩn chứa một thứ gì đó, Tần An cũng không biết đó là gì.

Chỉ cảm thấy thứ đó đã giáng một lời nguyền lên mình, không làm hại tính mạng.

Nhưng nó có thể khiến người ta dần dần lãng quên, quên đi tất cả những gì đã xảy ra trong quá khứ, thậm chí là quên đi chính mình.

Nó còn dần dần tước đoạt khả năng tự chủ của con người, không còn lý trí, không phân biệt đúng sai.

Quên mình là ai, mất đi đạo đức, không có tư tưởng độc lập, điều này có khác gì dã thú?Tần An ngồi bất động ở mép đài cao, trong đầu nghĩ ngợi lung tung.

Bây giờ mình đã có thể coi là lạnh lùng, thêm lời nguyền này nữa, sau này mình còn có thể coi là một người bình thường có thất tình lục dục không?Còn lời nguyền của Tinh Tuyệt Nữ Vương, ban đầu anh không hề để tâm, nhưng nếu lời nguyền của thứ trong Thi Hương Ma Dụ ứng nghiệm, đến lúc đó mình mất kiểm soát, làm hại Tần Ly cũng không phải là không thể.Tần An nhìn xa xăm với ánh mắt mịt mờ, thở dài một hơi.

Giữa không trung vạn dặm, trên đài cao rộng lớn, chỉ có Tần An đang thở.

Người vốn được người khác dựa dẫm, ngưỡng mộ, tôn sùng, lúc này lại một mình đứng ở nơi cao mà người thường không thể với tới.

Đây có lẽ là số mệnh của kẻ mạnh.

So với cả bầu trời, bóng lưng nhỏ bé không đáng kể đứng bất động.

Không biết bao lâu sau, cái bóng đó động đậy, Tần An đứng dậy rời đi.Tần An về đến căn hộ thuê, tắm rửa, tiện thể gột rửa đi những suy tư phiền muộn hiếm có kia.Anh thay một bộ quần áo sạch từ phòng tắm đi ra, đang định ngủ một giấc ngon lành, thì chợt thấy trên bàn có một phong thư, là của Hoắc Băng để lại.Trong thư viết, Hoắc Băng đã về Hoắc gia, hơn nữa ngày mai là tiệc đính hôn.

Đọc qua loa, hiểu đại khái tin tức xong, Tần An liền đặt thư xuống gọi điện cho Ngô Tứ Ý.Khi Tần An gọi điện, Ngô Tứ Ý vẫn đang ở cùng đoàn khảo cổ, họ về chậm hơn Tần An một bước, vẫn chưa về đến.

Ngô Tứ Ý cầm điện thoại đi đến chỗ vắng người mới nghe máy.“Alo, Tiểu ca.” Tần An trong điện thoại nói với Ngô Tứ Ý thời gian địa điểm, bảo ông ta đến đúng giờ đón mình.“Không thành vấn đề, nhưng đó hình như là tiệc đính hôn của con gái Hoắc gia với tân Môn chủ Tá Lĩnh môn, Tiểu ca anh định cướp hôn à?

Hay là để đối phó với Tá Lĩnh phái?” Ngô Tứ Ý cậy Tần An không nhìn thấy, mặt đầy vẻ trêu chọc.“Đó là chuyện của tôi, đến lúc đó ông cứ đến đón tôi là được.” Tần An nói xong liền cúp điện thoại, dù sao đến lúc đó Ngô Tứ Ý cũng sẽ đi cùng, đương nhiên cũng sẽ thấy mọi chuyện xảy ra, bây giờ anh lười phải tốn hơi giải thích.Cuộc gọi kết thúc, Ngô Tứ Ý cười hì hì quay người, vừa quay đầu đã giật mình.

“Ông sao lại ở đây?” Trương Minh Văn bình tĩnh nói: “Tôi nghe hết rồi, tôi cũng đi.” “Ông đi làm gì?” “Xem náo nhiệt chứ sao.” Trương Minh Văn nói một cách đường hoàng.

“……”Tần An bên này sau khi dặn dò Ngô Tứ Ý xong xuôi, cuối cùng cũng có thể nằm trên giường ngủ một lát.

Mấy ngày trong mộ hầu như không được nghỉ ngơi, lại còn gặp phải chuyện lời nguyền phiền lòng này, bây giờ thật sự là thân tâm

đều mệt mỏi.Phía đoàn khảo cổ sau khi nộp xong tài liệu thu thập được, còn phải đối phó với các phóng viên truyền thông, may mắn là cấp trên ghi nhận họ đã liên tiếp hai lần xuống mộ, thực sự vất vả, nên đã thay họ chặn phóng viên, để đoàn khảo cổ giải tán ai về nhà nấy nghỉ ngơi.Tần Ly không ngừng nghỉ vội vã đến căn hộ thuê của Tần An, cô phải nhanh chóng xem anh trai đã về chưa, dáng vẻ lúc trước rõ ràng là không ổn, cái tên đó, có chuyện cũng không biết nói ra, chỉ biết tự mình chịu đựng.Tần Ly dùng chìa khóa mình có để mở cửa, vội vàng hấp tấp đi vào nhà tìm kiếm khắp nơi.“Làm gì vậy?

Vừa mới ngủ đã bị em làm ồn tỉnh rồi.” Tần An mơ mơ màng màng mở lời, lúc Tần Ly mở cửa anh đã tỉnh, biết là em gái mình nên không bận tâm, ai ngờ cô nhóc này vừa vào đã ồn ào đến thế.

“Em muốn phá nhà à?

Tự em đền đi, anh không đền nổi đâu.” Tần An trở mình kéo chăn tiếp tục ngủ.Tần Ly thấy Tần An ở trong phòng, vừa mới yên tâm lại lo lắng trở lại.

Cô đi tới vén chăn Tần An lên, hai tay đặt hai bên đầu anh lay qua lay lại kiểm tra.“Làm gì, làm gì vậy!” Tần An bị lay đến hoàn toàn không ngủ được, kéo tay Tần Ly ra, ngồi dậy.

Đang định mắng Tần Ly một trận, ngẩng đầu lên thì thấy vành mắt Tần Ly hơi đỏ.

Lời nghiêm khắc đến cổ họng lại nuốt xuống, “Gì, chuyện gì vậy chứ?

Chương 158

Cô nương lớn tướng rồi mà còn muốn rơi lệ vàng?

Không biết xấu hổ à?”“Anh rốt cuộc bị làm sao vậy?” Tần Ly nghẹn ngào mở lời.

Cô cũng không hiểu mình bị làm sao, chỉ là trong lòng hoảng loạn ghê gớm, luôn cảm thấy Tần An có chuyện, dù bây giờ Tần An đang lành lặn trước mặt mình, cô vẫn cảm thấy rất bất an.“Anh có làm sao đâu?

Chẳng phải đang bình thường đó à?”“Nhưng em cứ cảm thấy anh có chuyện, em cũng không biết tại sao, chỉ là rất hoảng loạn, nếu anh có chuyện gì thì nói với em đi chứ.” Tần Ly vừa nói vừa thật sự rơi hai giọt nước mắt.Tần An đưa tay lau nước mắt cho Tần Ly, trong lòng cười khổ, đây có phải là tâm linh tương thông không?

Cô gái này sao mà nhạy cảm đến vậy, đoán một cái là trúng ngay.Chuyện lời nguyền Tần An đương nhiên sẽ không nói cho Tần Ly, chỉ có thể lái sang chuyện khác, an ủi đủ đường, nói mình không có chuyện gì cả.Khó khăn lắm mới dỗ được Tần Ly, kết quả cô ấy lại quay người nằm luôn trên giường mình ngủ thiếp đi, Tần An thật sự dở khóc dở cười.“Thôi được rồi, xem như vì em lo lắng cho anh như vậy.” Tần An đắp chăn cho Tần Ly, còn mình thì nằm trên ghế sofa nhắm mắt ngủ.Sáng sớm Tần An tỉnh dậy còn sớm, Tần Ly vẫn đang ngủ.Anh ra ngoài ăn qua loa chút đồ, lại mang chút đồ ăn sáng về cho Tần Ly đặt trên bàn, sau khi nhận được tin nhắn của Ngô Tứ Ý, Tần An cầm Hắc Kim Cổ Đao và mặt nạ ra khỏi nhà.Vừa mở cửa xe, Tần An đã mặt không biểu cảm đứng sững tại chỗ nhìn chằm chằm vào bên trong xe.Trương Minh Văn cười tủm tỉm vẫy chào Tần An, “Hì

hì, Tiểu ca, lâu rồi không gặp à nha.” “Ông ấy nhất quyết đòi đi theo.” Ngô Tứ Ý ở ghế lái mở lời giải thích cho mình.Tần An bất đắc dĩ ngồi vào xe, “Đúng là ‘lâu rồi’ không gặp.” Tần An nghiến răng nhấn mạnh hai chữ 'lâu rồi'.Trương Minh Văn lấy ra một thứ từ túi áo đưa cho Tần An, “Tôi biết là tôi mạo muội rồi, nhưng đây cũng là để đưa đồ cho Tiểu ca mà.”“Quỷ Tỳ?” Ngô Tứ Ý nhìn thấy khối ngọc được chạm khắc tinh xảo trong lòng bàn tay Trương Minh Văn thì kinh ngạc.

“Quỷ Tỳ sao lại ở chỗ ông?

Còn cứ tùy tiện để trên người như vậy?”Tần An đưa tay đón lấy Quỷ Tỳ xem xét, “Đây chính là Quỷ Tỳ sao?

Cho tôi à?”Ngô Tứ Ý thấy thái độ tùy tiện của hai người này đối với Quỷ Tỳ liền lập tức bùng nổ, “Đây là Quỷ Tỳ!

Có thể hiệu lệnh tất cả các gia tộc đạo mộ!

Tương đương với ngọc tỷ của giới đạo mộ!

Mấy người cứ thế này, thế này.....”“Thế này cái gì mà thế này, lại không phải cho ông, ông kích động làm gì?” Trương Minh Văn khó chịu nói với Ngô Tứ Ý.Tần An cầm trong tay lật qua lật lại vài lần, “Vì sao lại cho tôi?”“Tiểu ca đã giúp chúng tôi nhiều lần như vậy, cũng chưa được đền đáp gì sao?

Cứ coi như là lễ tạ đi.” “Nói thật.” “Đây sao lại không phải sự thật?

Anh đã cứu mạng tôi, còn cứu mạng những người khác trong đoàn khảo cổ, không chỉ một lần, một cái Quỷ Tỳ, dù quý giá, lẽ nào còn không bằng nhiều sinh mạng con người như vậy sao?” Trương Minh Văn trợn mắt, ra vẻ đương nhiên.“Không nói thật thì tôi không lấy nữa.” Tần An nhét Quỷ Tỳ lại vào lòng Trương Minh Văn.Ngô Tứ Ý

nhìn hai người này coi Quỷ Tỳ như không có gì mà sốt ruột phát chết ở bên cạnh.

"Đây là Quỷ Tỳ đó!

Quỷ Tỳ!

Hai người đang làm gì vậy!

Quỷ Tỳ đó!""Ôi thôi ồn ào chết đi được!

Thứ tôi lấy ra, tôi sao lại không biết nó là gì chứ?" Trương Minh Văn thấy Tần An không nhận, đành đổi chủ đề, "Được rồi, tôi nói thật.""Thứ này ở trong tay tôi đã một thời gian rồi, tôi vẫn luôn nghĩ có thể giao nó cho ai, nhưng vẫn chưa tìm được người thích hợp.

Phản ứng của Ngô Tứ Ý Tiểu ca anh cũng thấy rồi đó, người khác cũng sẽ có phản ứng như vậy, tôi không có năng lực để giữ Quỷ Tỳ mãi, nó ở trong tay tôi không phát huy được tác dụng, sơ suất một chút còn có thể thiêu chết cả tôi."Tần An tiếp lời, "Cho nên là ông ném cái của nợ có thể thiêu chết người này cho tôi, để tiện cho ông thôi." Trương Minh Văn cười gượng, "Cái đó, đúng là có chút ý đó, nhưng không hoàn toàn, nếu không tôi đã tùy tiện ném nó cho ai đó từ lâu rồi, cũng sẽ không giữ nó lâu đến vậy trong tay.""Tiếp tục." "Đây không phải là thấy Tiểu ca anh có bản lĩnh lớn như vậy sao?

Giới đạo mộ bây giờ như một đống cát rời rạc, chuột bọ trong đó cũng không ít, vẫn luôn không có ai có thể xử lý, nếu cứ tiếp tục thế này, đối với quốc gia, đối với chính giới đạo mộ đều là họa.

Cho nên mục đích chính của tôi không phải là ném bỏ cái của nợ có thể thiêu chết người này, mà là tìm một chủ nhân có thể sử dụng Quỷ Tỳ một cách chính xác, tìm một vị vua cho vương quốc đạo mộ trong bóng tối!"Ngô Tứ Ý nghe những lời này kinh ngạc nhìn Tần An, ông tuy cũng rất khâm phục Tần An, biết người này trong nghề của

họ là ít có đối thủ, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến việc trực tiếp để người này thống lĩnh cả giới đạo mộ.Nhưng nghĩ kỹ lại, trong giới đạo mộ hiện nay, hình như quả thực không có ai thích hợp hơn Tần An.

Chưa nói đến năng lực, Tần An không hoàn toàn thuộc về một gia tộc đạo mộ nào, đây đã là một lợi thế rất lớn, dù sao ai cũng không muốn để người của gia tộc đối địch làm vua của mình.Trương Minh Văn nói xong, thấy Tần An không có phản ứng, không đoán được Tần An đang nghĩ gì, liền do dự nhìn sắc mặt Tần An tiếp tục mở lời.

"Hơn nữa cái Quỷ Tỳ này ngoài việc có thể hiệu lệnh bách gia ra, còn có một tác dụng nữa, nghe nói nó là chìa khóa mở một nơi nào đó!

Tuy tôi không rõ lắm là nơi nào, nhưng dùng Quỷ Tỳ làm chìa khóa, sự quý giá của nơi đó có thể tưởng tượng được!"Dưới ánh mắt mong đợi của Trương Minh Văn, Tần An cuối cùng cũng đưa tay đón lấy Quỷ Tỳ, anh biết Quỷ Tỳ có thể mở ra nơi nào, một tòa cổ lâu!

Quỷ Tỳ cứ thế có chủ nhân trong trạng thái kinh ngạc và không nói nên lời của Ngô Tứ Ý.Trương Minh Văn vỗ nhẹ vào Ngô Tứ Ý đang liên tục ngoái người ra sau nhìn, "Được rồi, nhìn đủ rồi thì lái xe đi thôi, muộn nữa là không kịp đâu."Chần chừ một lúc lâu, ba người đến nơi thì đúng vào giờ ăn tối, tiệc đính hôn đã bắt đầu."Rất xin lỗi, mấy vị không có thiệp mời không thể vào." Người gác cổng chặn ba người lại.Trương Minh Văn hỏi Ngô Tứ Ý: "Ông không có thiệp mời sao?

Ông đến mà không chuẩn bị trước à?" "Thiệp mời?

Tôi cần thứ đó làm gì?

Chẳng qua là một buổi tiệc đính hôn thôi mà?

Có gì mà phải chuẩn bị." Ngô Tứ Ý hừ cười một tiếng, đưa tay chắp lại vỗ vỗ.Trong chớp mắt, xung quanh xuất hiện vài trăm người

vây quanh cổng, cảnh tượng này làm người gác cổng sợ hãi.Những người trong yến tiệc vì động tĩnh bên ngoài cũng lũ lượt ra xem chuyện gì.

“Tứ gia?” Một người đàn ông mặc vest, tay còn cầm ly rượu nói.Những người khác từ yến tiệc đi ra cũng bàn tán xôn xao.

“Đây chẳng phải Tứ gia sao?

Lâu rồi không gặp.” “Tứ gia sao cũng đến tiệc đính hôn của Hoắc gia?

Có chuyện gì sao?” “Tứ gia Tứ gia, ngài còn nhớ tôi không?

Chúng ta gặp nhau bảy năm trước, lúc đó ngài còn khen tôi...” Rất nhiều người không quen biết cũng tiến lên bắt chuyện.Một người đàn ông trung niên trông khá uy nghiêm đứng ra trấn an, “Được rồi, trước hết để Tứ gia vào nói chuyện, đứng ở cổng thế này ra thể thống gì.” Nói xong chắp tay hành lễ với Ngô Tứ Ý, ra hiệu mời ông vào nhà.“Không cần,” Ngô Tứ Ý cười lắc đầu, “Tôi không có thiệp mời, không vào đâu.” Nói xong liền đứng đó, không vào, cũng không đi.Lúc này đã có người nhanh nhẹn quay vào thông báo cho gia chủ Hoắc gia.

Tần An toàn bộ quá trình đều đứng phía sau Ngô Tứ Ý không nói lời nào, nhưng vẫn có người chú ý đến người trẻ tuổi thần bí đeo mặt nạ đi cùng Tứ gia này, cộng thêm thanh Hắc Kim Cổ Đao kia, cũng nhận ra người này chính là vị Tiểu ca đang rất hot gần đây.Chỉ là hình ảnh trong phòng livestream, rốt cuộc không thể thuyết phục bằng việc tận mắt chứng kiến, thậm chí có người còn cho rằng đây là tiểu bối của Ngô gia, Ngô Tứ Ý vì lăng xê cậu ta, cố ý để cậu ta gây sự trước khi livestream.Ngay cả khi có người cho rằng Tiểu ca này thật sự có bản lĩnh, nhưng ở Tần Lĩnh Mê Cung, đối phương đã đắc tội với Tá Lĩnh môn, hôm nay lại là tiệc đính hôn của Tá Lĩnh môn và Hoắc gia, cũng không ai muốn lúc này thân cận Tần An, chọc giận Tá Lĩnh

môn.Trương Minh Văn thì nhướng mày cười nhìn Ngô Tứ Ý khoe mẽ, ra oai.Nhưng chỉ một lát, gia chủ Hoắc gia đã ra, nhiều người vây quanh cổng như vậy, thật sự không đẹp mắt, phải nhanh chóng giải quyết, để Ngô Tứ Ý vào mới được.“Đây chẳng phải Tứ gia sao, đến mà không báo trước một tiếng, có điều thiếu sót nghênh đón, xin lượng thứ lượng thứ, mời vào.” Gia chủ Hoắc giơ tay chỉ vào trong cổng, những người vây quanh cổng theo cử chỉ của gia chủ Hoắc gia nhường ra một lối đi, đợi Ngô Tứ Ý đi qua.Ngô Tứ Ý lùi sang một bên một bước, để Tần An phía sau lộ ra trước tầm mắt mọi người, “Ông chỉ thấy mình tôi thôi sao?” Ý tứ không nói cũng tự hiểu.Gia chủ Hoắc chợt tỉnh ngộ, “À, đúng đúng, còn có Giáo sư Trương nữa, mời vào mời vào.” Ngô Tứ Ý và Trương Minh Văn đồng thời nhíu mày, đây là cố ý giả vờ ngớ ngẩn.Gia chủ Hoắc chỉ mỉm cười mời hai người vào, như thể thật sự không hiểu.

Nhưng là một gia chủ, lăn lộn trong nhiều gia tộc này bao nhiêu năm, không nói là tinh thông nhân tình thế thái thì cũng gần như vậy, làm sao có thể không hiểu ý của Ngô Tứ Ý, ông ta chỉ là không muốn thôi.Con gái ông ta, cũng chính là nhân vật chính của tiệc đính hôn hôm nay Hoắc Băng, những cảnh tượng trước đó cô ấy đi theo đoàn khảo cổ trong mộ ông ta đều đã xem qua phòng livestream rồi.

Cái bầu không khí giữa Tiểu ca không biết từ đâu đến kia và Hoắc Băng ông ta đâu phải không có mắt, đương nhiên là nhìn rõ ràng.Tiểu ca này có thể không có ý gì với Hoắc Băng, nhưng con gái mình thì ông ta rất rõ, rõ ràng là có chút động lòng rồi!

Hôm nay lại là tiệc đính hôn, Hoắc Băng vốn đã không hài lòng với cuộc hôn sự này, ông ta làm sao có thể lúc này lại để người này, người sẽ làm loạn tâm trí con gái mình vào chứ!“Gia chủ Hoắc, mọi người đều không phải kẻ ngốc, không cần thiết phải giả vờ ngớ ngẩn đâu.” Ngô Tứ Ý nói giọng mỉa mai.Gia chủ Hoắc vẫn một nụ cười

trên môi, “Tứ gia đây là ý gì?

Tôi không hiểu lắm.” “Vậy ông xem cái này có hiểu không?” Tần An lấy Quỷ Tỳ ra cắt ngang cuộc đối đầu của hai người.“Quỷ Tỳ!” Lần này thì bùng nổ rồi.“Đây là Quỷ Tỳ!

Sao lại ở trong tay anh!” “Quỷ Tỳ đó!

Tôi cứ tưởng đời này không được thấy rồi.” “Đó là Quỷ Tỳ sao?

Tên nhóc này là ai?”Gia chủ Hoắc tái mặt nhìn Quỷ Tỳ trong tay Tần An, giữa một rừng âm thanh ồn ào không nói lời nào.

Ông ta nhận ra, Quỷ Tỳ này là thật!Tần An giơ tay ấn xuống, ra hiệu cho mọi người im lặng, đợi khi xung quanh không còn ồn ào nữa, anh nghiêm giọng nói với gia chủ Hoắc: “Quỳ xuống!”Gia chủ Hoắc chưa từng thấy sắc mặt mình khó coi đến vậy, ông ta nghiến răng muốn phản bác, cái tên tiểu tử ranh con từ đâu đến này, lại dám bắt mình quỳ xuống.

Nhưng đối phương đang cầm Quỷ Tỳ trong tay, lại là dưới cái nhìn của mọi người, nếu ông ta không tuân theo, e là tin tức Hoắc gia không phục Quỷ Tỳ, muốn phản bội giới đạo mộ sẽ lập tức truyền khắp thiên hạ.

Đến lúc đó tất cả các gia tộc đạo mộ đều là kẻ thù của Hoắc gia, không, thậm chí còn không đợi đến lúc đó, những người có mặt tại đây dưới lệnh của Quỷ Tỳ cũng sẽ không để ông ta an nhiên rời đi.“Hửm?

Không quỳ?” Tần An hơi nheo mắt hỏi.

Đồng tử gia chủ Hoắc co rút mạnh, nghiến răng nghiến lợi.

“Quỳ!” Ông ta không thể lấy cả Hoắc gia ra để làm trò.Cổng không quá rộng, trong ngoài cổng đứng gần ngàn người, Tần An và gia chủ Hoắc hai người bị vây ở giữa, khác biệt chỉ là một người

đứng, một người quỳ.Tần An cúi đầu nhìn người phụ nữ đang quỳ trước mặt mình, trên mặt không biểu lộ cảm xúc gì.Những người khác thấp thỏm nhìn cảnh này, không biết lúc này nên phản ứng thế nào, nhất thời nơi đông người chen chúc lại im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.Không khí càng lúc càng căng thẳng, Ngô Tứ Ý và Trương Minh Văn phối hợp với Tần An không nói một lời, họ biết Tần An đang ra oai, để thuận lợi tiến hành những chuyện sắp tới.Trong sự tĩnh lặng không một tiếng động, Tần An động.

Tần An bước qua gia chủ Hoắc đang quỳ trước mặt, đi vào trong, nơi anh đi qua, đám đông lùi sang hai bên, như dòng sông chảy xiết tách ra.Ngô Tứ Ý và Trương Minh Văn đi theo sau Tần An cách hai bước, vài trăm người xuất hiện theo lệnh của Ngô Tứ Ý cũng nhanh chóng đi theo sau.Gia chủ Hoắc siết chặt nắm đấm, đứng dậy cũng đi vào.

Những người còn lại bối rối nhìn qua nhìn lại biểu cảm của người khác, cuối cùng cũng đều đi theo vào bên trong.Tần An sau khi vào trong mục tiêu rất rõ ràng, đi thẳng đến vị trí cao nhất, đó là chỗ ngồi của cha mẹ nam nữ chính trong tiệc đính hôn.Tần An ngồi xuống, như thể tiện tay, đặt Quỷ Tỳ lên bàn cạnh ghế, Quỷ Tỳ rơi xuống, phát ra một tiếng động trầm đục.Những người phía dưới vốn đã bắt đầu bàn tán xôn xao lập tức im lặng.Ở lầu hai, Hoắc Băng và Môn chủ Tá Lĩnh môn đã mặc lễ phục, đang ngồi chờ tiệc đính hôn bắt đầu, nghe thấy động tĩnh liền đi đến ban công lầu hai nhìn xuống.“Tần,” Hoắc Băng kích động mở lời, nghĩ đến không thể tiết lộ thân phận của Tần An, lại nuốt từ sau trở lại, sửa lời nói: “Tiểu ca!”Tần An ngẩng đầu, nhìn Hoắc Băng đang mặc lễ phục lộng lẫy đứng trong khung cảnh tráng lệ.

Cô gái tuổi xuân hiếm hoi nở nụ cười rạng rỡ, đuôi mắt cong lên sau lớp kẻ mắt, trong đồng tử tràn đầy ánh sáng.

Môi đỏ cong lên, như vầng trăng khuyết.“Xuống đây, tôi đưa cô đi.” Tần An nói một cách thờ ơ, dù là thần thái hay ngữ khí, đều không nghe ra chút cảm xúc nào.Môn chủ Tá Lĩnh môn thấy kẻ thù xuất hiện, hận ý vạn phần, lúc này hắn vậy mà lại muốn trong tiệc đính hôn của mình cướp cô dâu của mình đi!

Làm sao có thể nhịn được!Môn chủ Tá Lĩnh môn tay siết chặt lan can, phẫn hận mở lời, “Lại là ngươi!

Người đâu!

Bắt hắn lại!” Đồ đệ Tá Lĩnh môn nghe lệnh xông về phía Tần An, những người Ngô Tứ Ý mang đến liền chặn họ lại.“Là người của ai!” Môn chủ Tá Lĩnh môn hét xuống dưới.Ngô Tứ Ý mở lời, “Người của tôi!” “Ông là, Tứ gia?

Ông đây là ý gì?” “Môn chủ Tá Lĩnh còn không bằng ông có mắt nhìn rõ ràng à, Tiểu ca kia cầm gì ông không thấy sao?

Vừa rồi bên ngoài động tĩnh lớn như vậy, ông ở trong đó bị điếc à?”Môn chủ Tá Lĩnh môn nhìn về phía Tần An, ánh mắt tập trung vào cái bàn bên cạnh Tần An, “Đó là.....” Ngô Tứ Ý lại mở lời, “Môn chủ vẫn nên xuống đi, tôi ngẩng đầu nói chuyện với ông cũng khá mệt đó, bao nhiêu người đều ở dưới này, mẹ vợ ông cũng ở đây, à, không đúng, sắp tới sẽ không phải mẹ vợ của ông nữa rồi.”Ngô Tứ Ý cười rộ lên, trêu chọc người trẻ tuổi thật sự rất thú vị, ông ta vậy mà còn có thể cùng người khác cướp hôn một lần, thật có ý nghĩa!

Chẳng trách Trương Minh Văn nhất quyết đòi theo để xem náo nhiệt, quả thực rất hay ho!“Ngươi nói bậy bạ gì đó!” “Cút!” Tần An nói một tiếng đầy nội lực, trực tiếp hướng về Môn chủ Tá Lĩnh môn trên lầu.Ngô Tứ Ý lập tức ra lệnh cho thủ hạ đi lên lầu mời Môn chủ Tá Lĩnh môn xuống.

Đồ đệ Tá Lĩnh môn có ý muốn ngăn cản, nhưng nhân số là một

chuyện, thực lực làm sao có thể sánh bằng những người theo Tứ gia, những kẻ liếm máu trên lưỡi đao này.Môn chủ Tá Lĩnh môn bị áp giải đến trước mặt Tần An, bị ép buộc quỳ xuống.

Đang định gào thét phản kháng, chợt nhìn rõ thứ trên bàn.

"Quỷ Tỳ!"Ngô Tứ Ý đi đến bên cạnh Môn chủ Tá Lĩnh môn, chắp tay sau lưng cúi người mỉa mai nói: "Cuối cùng cũng nhìn rõ rồi sao?

Tôi còn tưởng ông bị mù chứ."Bộ não hỗn loạn của Môn chủ Tá Lĩnh môn vào khoảnh khắc này bắt đầu vận hành, tại sao Tần An ngồi ở vị trí chủ tọa mà không ai nói gì, tại sao nhiều người như vậy đều ngoan ngoãn đứng một bên nhìn Tần An và Ngô Tứ Ý phá rối buổi tiệc đính hôn."Ngươi, ngươi cầm Quỷ Tỳ thì sao chứ, Quỷ Tỳ thống lĩnh các gia tộc đạo mộ, lẽ nào ngay cả chuyện hôn sự giữa các gia tộc đạo mộ cũng phải quản sao?" Môn chủ Tá Lĩnh môn dường như đã nắm được một sơ hở nào đó, hơi đắc ý.Tần An nghiêng đầu nhìn Quỷ Tỳ đặt trên bàn, khẽ tự lẩm bẩm: "Một cái không đủ trọng lượng sao?" Anh đưa tay lấy một thứ từ túi áo ra, đặt cạnh Quỷ Tỳ.

"Phát Khâu Ấn!"Ngô Tứ Ý kinh ngạc, sau đó nghiến răng kèn kẹt nói đầy hận ý với Trương Minh Văn: "Mấy người này, sao cứ để những thứ quan trọng như vậy trong túi áo chứ, đó đâu phải là khăn giấy!"Hành động này của Tần An khiến không khí ngưng trệ phía dưới lập tức trở nên sôi động.

"Phát Khâu Ấn?

Sao anh ấy còn có Phát Khâu Ấn?

Anh ấy rốt cuộc là ai." "Đó là Phát Khâu Ấn sao?" "Phát Khâu Ấn cộng thêm Quỷ Tỳ, người trẻ tuổi này....."Tần An nhìn Môn chủ Tá Lĩnh môn mặt xám như tro, "Bây giờ thì sao?

Cút hay không cút?"Ngô Tứ Ý lúc này kiên nhẫn đã giảm đi vài

phần, ông ta vẫy tay ra hiệu cho mấy trăm thủ hạ, những người này lập tức tản ra giơ vũ khí bao vây đồ đệ Tá Lĩnh môn, có hơn chục thủ hạ vây Môn chủ Tá Lĩnh môn ở giữa.

"Hoặc là cút thẳng thừng, hoặc là đánh một trận, nếu ông cảm thấy mình đánh lại được."Môn chủ Tá Lĩnh môn mắt đỏ ngầu nhìn xung quanh, chợt như nhìn thấy điều gì đó đặc biệt, cất tiếng hét: "Gia chủ Hoắc!

Ông cứ thế nhìn thôi sao?

Đây là hôn sự liên hôn giữa hai nhà chúng ta!

Ông cứ đứng nhìn thôi sao?"Gia chủ Hoắc sắc mặt còn khó coi hơn lúc ở ngoài cổng vài phần, ông ta quay đầu nhắm mắt, như thể không đành lòng nhìn nữa, "Quỷ Tỳ hiệu lệnh tất cả các gia tộc đạo mộ, tôi có thể làm gì được chứ."Hiện trường giằng co một lát, Môn chủ Tá Lĩnh môn không cam chịu sỉ nhục, cúi đầu suy nghĩ tới lui, cuối cùng vẫn quyết định dẫn người rời đi.

Tá Lĩnh môn ở Tần Lĩnh Mê Cung đã tổn thất một phần chiến lực, bây giờ đối đầu với Ngô Tứ Ý và Quỷ Tỳ, còn có cả cái Phát Khâu Ấn chết tiệt kia, bên mình rõ ràng không có phần thắng.

Chương 159

Tá Lĩnh môn không thể tổn hao thêm nữa!“Chúng ta đi!” Môn chủ Tá Lĩnh môn đứng dậy dẫn người rời đi, khi đi đến mép cửa thì dừng lại, quay người nói với Tần An.

“Hôm nay ta nhượng ngươi, nhưng ngày nào đó nếu gặp lại trong mộ, Tá Lĩnh môn nhất định sẽ không chết không ngừng với ngươi!”Tần An thấy Tá Lĩnh môn đã hoàn toàn rời đi, liền thu Quỷ Tỳ và Phát Khâu Ấn trên bàn lại, đứng dậy vẫy tay với Hoắc Băng, ra hiệu cùng đi.Hoắc Băng vội vàng chạy đến bên cạnh Tần An, đôi mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Tần An, trước đó cô còn chưa xác định, nhưng bây giờ cô đã chắc chắn, cô thích người này!Gia chủ Hoắc chặn trước mặt hai người, ngữ khí bình thường nói với Tần An: “Anh cầm Quỷ Tỳ, tôi sẽ nghe lệnh, nhưng anh ít nhất cũng phải cho Hoắc gia một lời giải thích chứ.”Tần An trực tiếp lách sang một bước tiếp tục đi về phía trước, không hề có ý định giải thích chút nào.Hoắc Băng lẽo đẽo theo sau, nhưng tiếng mẹ từ phía sau khiến cô dừng bước.

“Hoắc Băng!

Thằng nhóc đó ta không quản được, nhưng còn con!

Hôm nay nếu bước ra khỏi cánh cửa này, sau này đừng hòng quay về!”Hoắc Băng biết mẹ cô không phải nói giận, hôm nay nếu cô thật sự bỏ đi, sau này quay về mẹ cũng sẽ không mở cửa cho cô.

Nhưng nhớ lại từ nhỏ đã bị giáo dục nghiêm khắc, hai người không giống mẹ con mà càng giống mối quan hệ cấp trên cấp dưới, cũng như việc không màng ý nguyện của mình mà dùng mình để liên hôn.Hoắc Băng nhìn Tần An vẫn đang đi phía trước, anh không vì cô

dừng lại mà chờ đợi, dường như việc cô đi hay không cũng không quan trọng.

Với người khác thì có chút lạnh lùng, nhưng với Hoắc Băng, người này chưa từng nghĩ đến việc áp đặt ý muốn của mình lên cô.Hoắc Băng quay người quỳ xuống dập đầu với mẹ, sau đó đuổi theo Tần An đi ra ngoài, khoảnh khắc bước ra khỏi cửa, Hoắc Băng cảm thấy mình đã hiểu thế nào là tự do.

Trước đây cô vẫn luôn sống vì gia tộc, sau này cô sẽ sống vì chính mình!Gia chủ Hoắc đứng trong cổng, nhìn Hoắc Băng bên ngoài dần dần đi xa.

Có lẽ ở ông ta, thân phận gia chủ luôn lớn hơn trách nhiệm của một người mẹ, ngay cả đến lúc này, đối mặt với sự rời đi của Hoắc Băng ông ta cũng là với tư cách một gia chủ bị phản bội mà oán hận, chứ không phải một người mẹ lo lắng khi con cái rời đi.“Các vị, vị Tiểu ca kia cầm Quỷ Tỳ, Hoắc gia tôi tạm thời không thể không tuân theo, nhưng lẽ nào các vị không nghi ngờ sao?” Gia chủ Hoắc quay người đối mặt với những người vẫn chưa rời đi, lớn tiếng chất vấn, ông ta là gia chủ, dù có mất một đứa con gái, ông ta vẫn là gia chủ, lợi ích gia tộc vĩnh viễn là trên hết.Ngô Tứ Ý bất mãn, “Ý gì, ông không nhận Quỷ Tỳ sao?” “Đương nhiên không phải, chỉ là Tiểu ca kia lai lịch bất minh, Quỷ Tỳ lâu như vậy đều không có tung tích, đột nhiên xuất hiện trong tay một người trẻ tuổi như vậy, lại không có danh tiếng trong giới đạo mộ, thật sự khiến người ta phải suy nghĩ.”“Tôi quản ông có suy nghĩ sâu xa hay không, dù sao Tiểu ca này tôi đã nhận rồi, Hoắc gia ông không nhận, thì giới đạo mộ cũng sẽ không nhận Hoắc gia ông, tôi Ngô Tứ Ý sẽ dốc hết sức lực cả đời mình, phong sát Hoắc gia ông!”Nhưng những người có mặt đều biết, Ngô Tứ Ý là một kẻ điên lên thì không cần mạng, ông ta tuyệt đối không chỉ nói lời đe dọa suông, ông ta nói được là làm được!

Đến lúc đó có Trương gia giúp đỡ, rồi tùy tiện lôi kéo thêm vài gia tộc đạo mộ, việc lật đổ Hoắc gia không phải là không thể.Gia chủ Hoắc im lặng một lát, không phản ứng lại lời của Ngô Tứ Ý, dẫn người rời đi.

Đây là thỏa hiệp rồi.Bên kia, Tần An và Hoắc Băng đã lên xe, có lẽ là được lệnh của Ngô Tứ Ý, một thủ hạ của Ngô gia đến lái xe cho hai người.

"Về căn hộ thuê." Nói xong, Tần An chỉ yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.Ánh mắt Hoắc Băng vẫn luôn tập trung vào Tần An, có chút dựa dẫm, thậm chí thận trọng.

Cô mở miệng định nói gì đó, nhưng e ngại còn có người thứ ba ở đó, chỉ đành ngậm miệng lại, nghĩ bụng để về rồi nói.Đến nơi, Tần An dường như rất vội vàng đi phía trước, không hề để ý đến Hoắc Băng phía sau chút nào.

Hoắc Băng chạy nhỏ theo kịp bước chân Tần An, muốn hỏi anh vì sao đi nhanh như vậy, nhưng trong lòng luôn có chút ngại ngùng khó hiểu.Người đàn ông trước mắt này, đã đưa cô thoát khỏi số mệnh của người phụ nữ Hoắc gia, dù cuộc sống sau này có tệ đến đâu, cũng sẽ không tệ hơn việc bị đối xử như một món đồ, rõ ràng là một người độc lập nhưng lại không thể có suy nghĩ của riêng mình.Hoắc Băng bây giờ chỉ cảm thấy tương lai chưa từng có sự quang minh, tự do như vậy.

Mà tất cả những điều này, đều là Tần An mang lại cho cô.Lúc này dường như toàn bộ ánh sáng đều đổ dồn vào mắt Hoắc Băng, trong đôi mắt tràn đầy nhớ nhung chỉ có một mình Tần An.

"Rầm!" Tiếng cửa phòng đóng lại làm Hoắc Băng đang chìm đắm trong tâm tư thiếu nữ giật mình tỉnh giấc.Cô ngơ ngác nhìn cánh cửa phòng không mở ra cho mình, Tần An đã nhốt cô ở bên ngoài!Hoắc

Băng có chút không vui, nhưng nghĩ lại đến sự bất thường của Tần An suốt chặng đường này, đặc biệt là dáng vẻ vội vã hấp tấp khi xuống xe vừa nãy, sự không vui chuyển thành lo lắng.Chuyện gì đã xảy ra mà có thể khiến Tần An mất đi sự điềm tĩnh, không còn lạnh lùng nữa?Hoắc Băng đứng nguyên tại chỗ một lúc, dẹp bỏ ý định gõ cửa hỏi Tần An, nhíu mày lo lắng quay về phòng mình.

Nếu chuyện mà Tần An cũng không giải quyết được, thì cô càng không có cách nào.

Hơn nữa Tần An suốt chặng đường đều không để ý đến cô, còn nhốt cô ở ngoài cửa, rõ ràng là không muốn cô xen vào, mình lúc này cũng đừng nên làm phiễu.Tần An vừa vào cửa đã lao thẳng đến chiếc ghế trước bàn ngồi xuống, cầm bút định viết gì đó, nhắm mắt hít sâu hai hơi rồi nặng nề quăng bút xuống bàn.Tần Ly đã rời đi, có lẽ là đến trường rồi, nhưng Tần An lúc này đã không còn tâm trí để nghĩ đến chuyện đó nữa.Tần An hai tay che mặt, lồng ngực phập phồng nặng nề, anh đang cố gắng kiểm soát, cố gắng khôi phục lại cảm xúc của mình.Lời nguyền trước đó đã ứng nghiệm, anh có chút mất kiểm soát! Trong căn hộ thuê bình thường, chỉ có tiếng thở nặng nề của Tần An, khiến căn phòng này trở nên quá đỗi tĩnh lặng.Không biết bao lâu sau, Tần An dần dần bình tĩnh lại, lồng ngực phập phồng nhỏ dần, tiếng thở cũng từ từ nhẹ nhàng hơn.Tần An bỏ tay đang che mặt xuống, trên trán vậy mà có mồ hôi.

Sau khi cảm xúc ổn định lại, Tần An lập tức cầm lại bút, tùy tiện lật một cuốn sổ, bắt đầu viết.Lời nguyền đó không chỉ khiến người ta mất kiểm soát, còn sẽ lãng quên, anh phải ghi lại những chuyện quan trọng khi mình còn chưa quên!Ghi chép xong, Tần An không còn căng thẳng như vậy nữa, dựa vào lưng ghế thả lỏng một lát.Nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, Tần An đi tắm, dòng nước ấm áp vỗ về cơ thể, là một cách tốt để giải tỏa áp lực.Tắm xong Tần An cũng gần như đã

khôi phục bình thường, anh chỉ quấn khăn tắm ngang eo, trần nửa trên đi ra.Khi đang lau tóc thì nghe tiếng gõ cửa, biết là Hoắc Băng, nghĩ đến phản ứng trước đó của mình khiến cô ấy nghi ngờ, trong lòng tùy tiện nghĩ vài câu nói qua loa rồi đi mở cửa.Hoắc Băng bất an đứng trước cửa, lúc này đã hai tiếng trôi qua kể từ khi họ quay về, cũng không biết Tần An bây giờ thế nào rồi.

Nếu trong phòng không có hồi âm, cô sẽ phá cửa xông vào!Đang nghĩ ngợi, cánh cửa đang đóng chặt trước mặt mở ra.

"Tần An!" Hoắc Băng chỉ vừa kêu một tiếng đã kinh ngạc ngậm miệng lại.Tần An mở cửa xong ngữ khí thờ ơ nói một câu, "Vào đi." Hoắc Băng vừa định nói đối phương sao không mặc quần áo, thì nhìn thấy trên lưng Tần An sau khi anh quay người có một đồ đằng hình con mắt.Cô cũng không bận tâm những chuyện khác, vội vàng bước lên một bước rồi đóng cửa phòng lại.

"Đồ đằng trên lưng anh là sao vậy?"Tần An quay đầu cố gắng nhìn xem Hoắc Băng đang nói đồ đằng gì, vừa định mở miệng hỏi là đồ đằng hình dáng thế nào, thì nhận ra hành động hiện tại của mình có chút ngốc nghếch, làm sao có thể nhìn thấy được?Tần An đi vào phòng tắm, vặn người nhìn vào gương, ở giữa lưng có một đồ đằng độc nhãn nằm ngang, khi Tần An nhìn nó, đồ đằng đó như thể đang sống, đồng tử có thần như đang nhìn chằm chằm Tần An.Tần An và đồ đằng con mắt nhìn nhau một lúc, sắc mặt trầm trọng không biết đang nghĩ gì.

Hoắc Băng sau khi Tần An vào phòng tắm liền nhanh chóng quay về phòng mình, lúc này lại vội vội vàng vàng cầm một cuốn sách trở lại.Tần An mặc một bộ quần áo đi ra thì thấy Hoắc Băng đang cúi người trên bàn lật một cuốn cổ thư trông rất cổ kính, miệng còn lẩm bẩm đọc gì đó."Tìm thấy rồi!" Hoắc Băng thẳng người cầm sách đưa cho Tần An xem.Tần An cúi người xem chữ trên sách.

Hoắc Băng dùng ngón tay chỉ vào sách, giảng cho Tần An.

“Anh xem, đồ đằng này giống hệt trên người anh, trên đây viết, đây là lời nguyền của Tinh Tuyệt Nữ Vương!”Tần An nói tiếp.

“Phải có Mộc Trần Châu mới có thể giải lời nguyền.”Hoắc Băng đóng sách lại, lo lắng nói, “Mộc Trần Châu là mật phượng hoàng trong truyền thuyết, chưa từng có ai nhìn thấy, cái này phải tìm ở đâu?” “Không sao, tôi biết nó ở đâu.” “Vậy chúng ta đi tìm đi, lời nguyền này giải sớm thì tốt, tránh đêm dài lắm mộng.”“Cô cứ ở lại đi, tôi sẽ tìm ba người Mạc Hữu Đạo giúp đỡ.” Hoắc Băng nghe vậy có chút tức giận, “Tại sao?

Trong mắt anh tôi vô dụng đến vậy sao?”Tần An nhìn quanh phòng, suy nghĩ xem nên mang theo đồ gì, tiện miệng đáp.

“Không phải, chỉ là không cần nhiều người đến vậy, có ba người Mạc Hữu Đạo là đủ rồi, người đi nhiều hơn ngược lại sẽ nguy hiểm.” Sau khi Ngô Tứ Ý và Trương Minh Văn rời đi, họ nhận được điện thoại từ cơ quan hữu quan, nhiệm vụ tiếp theo đã tới.

Họ chuẩn bị thám hiểm Thiên Sơn Cổ Mộ để lấy Cửu Châu Đỉnh tiếp theo!

Tuy nhiên, cấp trên cũng không đến mức mất nhân tính như vậy, yêu cầu liên tiếp ba lần không ngừng nghỉ làm nhiệm vụ.

Vì vậy, họ nói là cho đội khảo cổ thời gian nghỉ ngơi, đợi sau khi nghỉ ngơi tốt sẽ lại xuất phát.

Sau khi biết tin này, Trương Minh Văn liền liên hệ Tần An và Hoắc Băng.

Từ Hoắc Băng, ông biết được Tần An vì giải trừ lời nguyền đã lên đường đi tìm Mộc Trần Châu.

Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý bèn quyết định tranh thủ thời gian

nghỉ ngơi chờ Tần An về rồi cùng nhau xuất phát.

Dù sao trong mộ không giống bên ngoài, rất nguy hiểm, lại có đám nhóc khảo cổ trẻ tuổi kia, không có Tần An giúp đỡ, thật sự không biết sẽ có bao nhiêu người phải bỏ mạng trong đó.

Bên Tần An đã liên lạc được với ba người Mạc Hữu Đạo.

Mạc Hữu Đạo bên đó nhận được tin tức liền vội vã đến Hiến Vương Mộ, không chỉ để giúp Tần An, mà họ cũng phát hiện ra đồ đằng hình con mắt trên người mình.

Cho dù không có Tần An, họ cũng phải đi tìm Mộc Trần Châu.

Lúc này Tần An đã thông qua hệ thống đến Hiến Vương Mộ, khi ba người Mạc Hữu Đạo đến nơi thì anh đã nắm rõ tình hình Hiến Vương Mộ gần như hoàn toàn.

Điều đáng nói là, Tần An đã gặp người bảo vệ cổ lăng Phát Khâu Thiên Quan ở đây.

Tần An giải thích mục đích của mình, bày tỏ rằng anh chỉ muốn mượn Mộc Trần Châu trong mộ để giải lời nguyền của Tinh Tuyệt Nữ Vương, sau khi xong việc nhất định sẽ hoàn trả Mộc Trần Châu, và không hề có hứng thú với những thứ khác trong mộ, tuyệt đối không lấy đi dù chỉ một phân hào.

"Chính là như vậy, tôi không có ý gì khác, nếu ông không yên tâm thì có thể đi theo giám sát toàn bộ hành trình." Tần An có ý muốn Phát Khâu Thiên Quan đi theo giám sát mình, dù sao có một nhân vật như vậy bên cạnh, hành trình chẳng phải sẽ an toàn hơn sao.

May mắn thay, Phát Khâu Thiên Quan cũng không muốn kết oán với Tần An, ông chỉ có trách nhiệm bảo vệ cổ lăng, ngoài điều đó ra, giúp một tay cũng chẳng sao.

Thế là khi ba người Mạc Hữu Đạo đến, họ phát hiện đội ngũ đã có

thêm một người, còn là Phát Khâu Thiên Quan lừng lẫy danh tiếng, trong lòng không khỏi càng thêm kính phục Tần An.

Suốt dọc đường, ba nhóm người này, thực lực mỗi người một mạnh, lại đều là những người hiểu biết sâu rộng về cổ mộ.

Thế nên những cơ quan trên đường hoặc là tránh được an toàn, hoặc là dễ dàng phá giải, chẳng tốn công sức gì, cũng không tổn thất nhân lực nào.

Một đường thuận lợi đến cửa mộ chính, khi Mạc Hữu Đạo chuẩn bị ra tay phá mở, Phát Khâu Thiên Quan đã lên tiếng ngăn cản.

"Trong này có một con rắn lớn canh giữ mộ, không ai biết con rắn đó đã sống bao nhiêu năm, chỉ có thể xác định là thực lực rất mạnh." Tần An hỏi: "Chúng ta năm người cũng không đấu lại nó sao?" "Có thể đấu được, nhưng rất phiền phức, cổ mộ sẽ bị phá hoại nghiêm trọng." "Vậy có đường khác không?

Nếu mở cửa mộ sẽ kinh động nó, có thể đi đường hầm." Tần An tuy là hỏi Phát Khâu Thiên Quan, nhưng trong lòng anh đã chắc chắn Phát Khâu Thiên Quan biết đường khác.

Dù sao Tần An ngay từ đầu đã thổ lộ mục đích, Phát Khâu Thiên Quan biết anh sẽ đi đâu, làm gì, nếu không có phương pháp có thể không hủy hoại cổ mộ, đối phương sẽ không cùng họ hành động giúp đỡ rồi.

Quả nhiên.

"Bên này, đi theo tôi." Phát Khâu Thiên Quan dẫn đường phía trước, đi dọc theo một bên cửa mộ hơn trăm bước, đột nhiên dừng lại, quay người đối mặt với bức tường của mộ thất chính.

Phát Khâu Thiên Quan đưa tay dùng lực đẩy một viên gạch trên tường vào, viên gạch lùi vào lộ ra một khe hở.

Phát Khâu Thiên Quan đưa hai ngón tay đặc biệt ra, nhấn hai cái vào bốn phía bức tường trống ra, một cánh cửa ngầm rộng khoảng một mét rưỡi, cao hai mét mở ra.

Năm người nối đuôi nhau bước vào.

Tần An nhìn Phát Khâu Thiên Quan đi phía trước mình, trong lòng không khỏi cảm thán.

Quả không hổ là Phát Khâu Thiên Quan chân chính, cơ quan nhỏ nhặt thế này, chính mình còn chưa chắc đã phát hiện ra, cũng không biết đối phương có phải đối với tất cả huyệt mộ đều hiểu rõ như lòng bàn tay không.

Sau khi đi qua đường hầm, điều đầu tiên đập vào mắt chính là con rắn lớn đang ngủ say kia.

Sư đệ Mạc Hữu Đạo thấy vậy kinh hãi há hốc mồm, bị Mạc Hữu Đạo kịp thời bịt miệng lại.

Con rắn này tuy giờ đang ngủ, nhưng không biết lúc nào sẽ tỉnh, phải giữ im lặng tuyệt đối, nếu không sẽ là một phiền phức lớn.

Tuy nhiên, sự chấn động trong lòng mọi người còn lâu mới bị che giấu.

Con rắn này toàn thân bạc trắng, hình thể gần giống con lệ long ở Tần Lĩnh Mê Cung trước kia, thậm chí còn lớn hơn một chút, có hơn chứ không kém.

Tần An và bên Bàn Sơn Đạo Nhân không hẹn mà cùng nghĩ, đến trình độ này, thứ này còn có thể gọi là rắn sao?

Phát Khâu Thiên Quan khẽ vỗ Tần An một cái, thấy Tần An nhìn về phía mình, ông liền đưa tay chỉ một vị trí.

Ánh mắt Tần An theo hướng ông chỉ, chỉ thấy một góc bị con rắn

lớn che khuất phía sau, trên một cái bệ cũ kỹ cao nửa người đặt một viên châu báu không dính chút bụi nào.

Đó chính là Mộc Trần Châu sao?

Tần An quan sát môi trường mộ thất, nghĩ cách làm thế nào để đi vòng qua con rắn mà lấy được châu báu.

Kiểm tra một vòng chỉ có thể từ bỏ những con đường khác, con rắn lớn có hình thể cực đại, cuộn tròn trong mộ thất, che chắn Mộc Trần Châu ở góc kia cực kỳ kín kẽ.

Muốn lấy châu báu, dù có bay, cũng phải bay qua thân con rắn, không còn đường nào khác để đi.

Nhìn Phát Khâu Thiên Quan đứng một bên không hành động, cũng biết đối phương chỉ có thể giúp đến đây thôi.

Tần An quay đầu chỉ ba người phái Bàn Sơn phía sau, rồi lại chỉ xuống đất, sau đó chỉ vào mình, rồi chuyển hướng chỉ vào Mộc Trần Châu.

Ý là các người ở đây, tôi đi lấy Mộc Trần Châu.

Chương 160

Ba người Mạc Hữu Đạo hiểu ý, gật đầu.

Tần An nhẹ nhàng bước về phía con rắn lớn, khi đến gần thì đạp lên bức tường một bên làm điểm tựa, nhảy qua phần đuôi mỏng nhất của con rắn.

Sau khi tiếp đất, Tần An đứng yên tại chỗ, ngay cả hơi thở cũng chậm lại, đợi xác định con rắn lớn không bị đánh thức, lúc đó mới tiếp tục đi về phía trước.

Đi đến trước bệ, Tần An không trực tiếp lấy Mộc Trần Châu, mà là cẩn thận quan sát toàn bộ mặt bệ, tránh chạm phải cơ quan.

Sau khi xác nhận không có gì sai sót, Tần An lấy châu báu xuống, quay về đường cũ.

Trở lại bên cạnh bốn người, Tần An dùng châu báu để giải trừ lời nguyền cho mình, sau đó đưa Mộc Trần Châu cho ba người Mạc Hữu Đạo.

Sau khi cả bốn người đều đã giải trừ lời nguyền, Tần An lại theo đường cũ, nhẹ nhàng đặt châu báu về chỗ cũ.

Năm người vẫn không ai nói lời nào, cho đến khi ra khỏi đường hầm, Phát Khâu Thiên Quan đóng cửa đường hầm lại.

"Phù, sợ chết tôi rồi." Sư muội Mạc Hữu Đạo đặt tay lên ngực thở phào một hơi dài, vừa rồi ở trong đó thật sự làm cô ấy căng thẳng đến chết.

Mạc Hữu Đạo chắp tay hành lễ với Tần An và Phát Khâu Thiên Quan.

"Chuyến này đa tạ hai vị, nếu không có hai vị giúp đỡ, ba sư huynh

đệ chúng tôi e rằng không thể giải được lời nguyền này." Tần An xua tay, "Không cần cảm ơn tôi, tôi cũng là vì cứu chính mình, giúp đỡ lẫn nhau mà thôi.

Cảm ơn Phát Khâu Thiên Quan đi." Phát Khâu Thiên Quan còn chưa đợi người khác cảm tạ, đã đi về phía lối ra Hiến Vương Mộ.

Bốn người còn lại hiểu, đây là ý muốn họ rời đi sau khi mọi chuyện đã xong.

Thế là không nói thêm gì nữa, phối hợp đi theo ra ngoài.

Sau khi ra khỏi mộ, Tần An nhận được tin nhắn của Hoắc Băng, biết bên đội khảo cổ đang đợi anh xuất phát đi Thiên Sơn Cổ Mộ, vội vã từ biệt ba người phái Bàn Sơn và Phát Khâu Thiên Quan rồi rời đi.

Sau khi Tần An trở về thì kịp lúc đội khảo cổ đã đến Thiên Sơn, nhưng anh không lập tức đi qua, bởi vì số lần dùng Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật trong tháng này đã hết.

May mắn là bây giờ là cuối tháng, chỉ còn hai ngày nữa là có thể sử dụng được, Tần An cũng nhân cơ hội này nghỉ ngơi hai ngày.

Lần này Tần Ly không theo xuống mộ, mà ở trong phòng livestream chỉ đạo.

Còn Hoắc Băng thì ở trong đội ngũ đi cùng.

Chuyến đi này có đến hơn 50 người, riêng Ngô Tứ Ý đã dẫn theo ba mươi người.

Điều này là để đối phó với nhóm Tá Lĩnh, trong tiệc đính hôn trước đó Tần An đã trở mặt với nhóm Tá Lĩnh.

Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý e rằng cũng đã bị nhóm Tá Lĩnh để mắt tới.

Nếu gặp nhau, nhất định sẽ là một trận tử chiến!

Máy bay không người lái lại một lần nữa bay vòng quanh đội khảo cổ, trực tiếp bắt đầu livestream!

“Cuối cùng cũng đợi được rồi!” “A a a!

Hoắc đại mỹ nữ, Trương giáo sư!

Lâu rồi không gặp!” “Lần này là ở đâu vậy?” “Tôi không quan tâm ở đâu, tôi chỉ quan tâm Tiểu Ca đâu?

Chẳng lẽ không đến nữa sao.” “Chắc là đã đợi trong mộ rồi, sao có thể không đến được, không có Tiểu Ca tôi không xem!” Lúc này Ngô Tứ Ý đang dẫn người điều chỉnh, họ đã đến gần huyệt mộ Thiên Sơn, chỉ là vẫn chưa tìm thấy lối vào.

Các cơ quan hữu quan đang dùng radar tìm kiếm lối vào.

Đúng như Ngô Tứ Ý dự đoán, nhóm Tá Lĩnh đã triệu tập tất cả Tá Lĩnh Lực Sĩ, cũng đang chuẩn bị tiến vào Thiên Sơn Cổ Mộ.

Lần này nhóm Tá Lĩnh không cầu gì khác, chỉ vì muốn giết chết Tần An trong mộ!

Sau khi radar tìm kiếm không có kết quả, Ngô Tứ Ý nghĩ đến Tần Ly, hướng về phòng livestream tìm kiếm sự giúp đỡ.

“Tiểu Ly, cháu có biết lối vào huyệt mộ Thiên Sơn ở đâu không?” Cảnh tượng quen thuộc khiến phòng livestream sôi động hẳn lên.

“Tôi biết ngay mà, không có Tiểu Ly học tỷ là không được!” “Đến rồi đến rồi, lúc nữ thần ra tay thần uy đây rồi!” “Cứ nói mà, mấy chuyên gia đó đều không bằng Tiểu Ly học tỷ, cũng không biết làm sao ngồi được vị trí đó.” Tần Ly trả lời Ngô Tứ Ý: “Ngô giáo sư, lối vào huyệt mộ Thiên Sơn chính là ở đáy Thiên Trì.” Đội khảo cổ lập tức đến bên Thiên Trì tiến hành khảo sát, một số thành viên đội giữ thái độ hoài nghi.

“Đáy Thiên Trì, Thiên Trì này đâu phải mới xuất hiện gần đây, khi xây dựng cổ mộ năm xưa Thiên Trì đã ở đó rồi, với công nghệ kỹ thuật thời đó, làm sao có thể xây lối vào ở phía dưới?” Trong phòng livestream cũng có một số nghi ngờ.

“Cái này e rằng không phải nói bừa đâu, lối vào ở đáy Thiên Trì, cô ấy biết Thiên Trì này sâu đến mức nào sao?” “Trên lầu ơi, quên chiến tích trước đây của nữ thần rồi sao?

Còn hoài nghi?” “Mấy thứ này đâu có tuyệt đối, dù sao người có lúc vấp ngã, ngựa có lúc mất móng mà.” Ngô Tứ Ý và Trương Minh Văn thấy đều hiểu những điều Tần Ly biết này, đoán chừng là từ Tiểu Ca mà ra, đều không quá hoài nghi.

Lập tức thông báo cho cấp trên chuẩn bị thiết bị lặn.

Sau khi đội khảo cổ chỉnh đốn tại chỗ một ngày, các cơ quan liên quan đã gửi đến hơn năm mươi bộ thiết bị lặn.

Nhưng vì một số người không tin tưởng Tần Ly, cộng thêm việc một lúc hơn năm mươi người cùng xuống có vẻ không thực tế, nên đã cử một đội tiền trạm xuống thăm dò trước.

Hoắc Băng cũng nằm trong số đó.

“Hoắc tỷ của tôi lợi hại quá, một cô gái mà lại gia nhập đội tiền trạm, đúng là Hoa Mộc Lan thời hiện đại!” “Đừng loạn dùng từ Hoa Mộc Lan này!” “Nói Hoa Mộc Lan thì sao?

Có bản lĩnh thì anh cũng đi thăm dò đi!” “Có thể đừng cãi nhau nữa không, xem cho đàng hoàng không được sao?” Đội tiền trạm trở về xác nhận lời Tần Ly là thật, đáy Thiên Trì quả thực có lối vào huyệt mộ.

Khi tin tức này được đưa lên từ dưới, lòng người phấn chấn.

Fan của Tần Ly trong phòng livestream lập tức hoạt động sôi nổi.

“Tôi đã nói gì nào?

Tần Ly nữ thần sao có thể sai được!” “Mấy người hoài nghi nữ thần đâu rồi?

Ra đây ăn tát đi!” “Cô gái này có bản lĩnh thật đấy, nhìn tuổi không lớn mà biết không ít.” Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý đã bắt đầu tổ chức đội khảo cổ xuống nước, ngoài con người ra, còn phải làm công tác chống thấm cho tất cả thiết bị mang theo.

Từng tiếng nước bắn vang lên, hơn năm mươi người dưới ánh mắt dõi theo của vô số khán giả nối tiếp nhau xuống nước.

Xuyên qua tầng nước được ánh sáng mặt trời chiếu rọi, càng xuống dưới là nơi mặt trời không thể tới được.

Ánh sáng và nước đan xen, dưới ánh sáng lờ mờ, bộ đồ lặn màu đen càng đi xa dần, tiến về quá khứ hàng ngàn năm trước, tìm kiếm dấu vết của tiền bối.

Khoảng nửa canh giờ, toàn bộ đội khảo cổ đã an toàn đến huyệt mộ Thiên Sơn.

Cởi bỏ thiết bị lặn nặng nề trên người, nhìn lại phía sau không khỏi cảm thán.

“Người xưa hàng ngàn năm trước, cũng không biết làm thế nào mà xây được lối vào dưới đáy Thiên Trì.

Thật quá thần kỳ!” Trương Minh Văn dẫn các thành viên đội khảo cổ lấy ra máy bay không người lái đã được bảo vệ nhiều lớp, kết nối lại tín hiệu, và livestream lại bắt đầu!

Đằng sau họ, nhóm Tá Lĩnh cũng đã đến Thiên Sơn, thông qua livestream biết được lối vào chính là ở đáy Thiên Trì, cũng theo đó mà xuống dưới.

Đội khảo cổ vừa đi được một đoạn, môi trường xung quanh bỗng trở nên ẩm ướt và tối tăm, mặc dù những nơi dưới nước đều không khô ráo, nhưng nơi này ẩm ướt đến mức quá đáng.

Ngô Tứ Ý đi phía trước đột nhiên hô to.

"Tất cả lùi lại!

Có chướng khí!

Tất cả lùi lại!" Mọi người vội vàng lùi về phía lối ra.

"Kiểm tra xem trên người mình có côn trùng độc không." Trương Minh Văn dặn dò, thông thường môi trường kiểu đó, có chướng khí thì sẽ sinh ra côn trùng độc.

May mắn là đội khảo cổ không tiến vào quá sâu, không hít phải mấy hơi chướng khí, cũng không có côn trùng độc bám vào người.

Sau khi chỉnh đốn lại một lần nữa, mọi người đeo mặt nạ chống độc, cầm đuốc lần nữa xuất phát.

Mặt nạ chống độc để chống chướng khí, đuốc tự nhiên là để xua côn trùng.

Một đội ngũ mấy chục người chậm rãi tiến về phía trước, đi về phía nguy hiểm và tương lai không biết.

"Vừa mới vào đã có chuyện rồi, điềm báo không tốt a." "Trên lầu ơi, cái bệnh viện tâm thần nào sơ suất quản lý mà thả anh ra vậy?

Không biết nói thì im miệng đi!" "Đúng vậy, cũng không xem đi đâu, gặp nguy hiểm thì quá bình thường, còn điềm báo không tốt, tôi thấy não anh không tốt." "Nhưng mà có ai thấy đi quá chậm không, có cần phải cẩn thận thế không?" "Tôi chịu luôn, đúng là lâm tử đại cái gì chim cũng có, còn chê đi chậm, anh giỏi thì đi đi, không bị dọa tè ra quần tôi gọi anh bằng ba!" Ngô Tứ Ý quả thực cố ý đi chậm lại, ông

ấy đang đợi Tần An.

Trước đó hai người đã liên lạc, biết Tần An phải đợi hai ngày nữa mới đến, ông ấy đã có ý định làm chậm hành trình.

Trước đó đợi thiết bị lặn đã mất một ngày, chỉ cần cầm cự thêm một ngày nữa, Tiểu Ca sẽ đến!

Nhưng Ngô Tứ Ý không ngờ, chỉ đi qua khu chướng khí dưới lòng đất này đã mất một ngày.

Nhưng điều này cũng vừa vặn đạt được mục đích của ông ấy, cứ từ từ đi thôi, không vội.

Chương 161

Đội khảo cổ cuối cùng cũng đến được mặt đất, không ngoài dự đoán, đó là một nơi không được đánh dấu trên bản đồ.

Đã bao nhiêu lần thám hiểm khảo cổ, đây thực sự là chuyện rất bình thường.

Mọi người cởi mặt nạ chống độc, nghỉ ngơi một lát tại chỗ rồi bắt đầu thăm dò xung quanh.

Phát hiện đây là một con đường cụt, lối vào chỉ có con đường họ đã đi đến, ngoài ra chỉ có thể đi vào trong mộ, không có lối ra nào khác.

Lúc này, từ lối vào truyền đến tiếng động, nhìn kỹ, là người của Tá Lĩnh Môn!

Ban đầu Tá Lĩnh Môn bị đội khảo cổ bỏ lại phía sau, nhưng do đội khảo cổ cố ý đi chậm suốt đường, nên họ đã kịp đuổi tới.

Đội khảo cổ vừa thấy người Tá Lĩnh Môn lập tức nghiêm chỉnh đề phòng, thoát ly khỏi trạng thái nghỉ ngơi, ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm đối phương.

Ba mươi người do Ngô Tứ Ý dẫn theo càng trực tiếp rút vũ khí ra, nhắm vào Tá Lĩnh Môn, chỉ đợi một câu nói của Ngô Tứ Ý là có thể lập tức triển khai tấn công.

Khán giả trong phòng livestream cũng vì bầu không khí căng thẳng này mà trở nên nghiêm túc.

“Đây là đạo mộ hả?

Sao lại đối đầu trực tiếp vậy.” “Hi vọng đừng đánh nhau, đối phương nhìn số lượng cũng không ít, dù thắng cũng sẽ có tổn thất, lần

khảo cổ này mới bắt đầu, nếu ngay từ đầu đã tổn thất thì không có lợi cho sau này." "Đây là đạo mộ tặc, nếu có thể thì giữ họ lại đây thì tốt hơn." Tá Lĩnh Môn Chủ, người đã bị Tần An phá hỏng tiệc đính hôn, chủ động bước ra khỏi vòng vây của Tá Lĩnh Môn để thể hiện thành ý.

"Chúng tôi không có ác ý, cũng không muốn xung đột với các vị, không bằng mọi người ai đi đường nấy, ai cũng không làm phiền ai, thế nào?" Ngô Tứ Ý nghe vậy nhìn về phía Trương Minh Văn, hai người trao đổi ánh mắt.

Tá Lĩnh Môn Chủ thấy họ do dự, lại thêm dầu vào lửa.

"Nếu không đánh nhau thì tôi không dám nói nhất định thắng, nhưng các vị cũng đừng hòng toàn thân mà rút lui!" Nói xong lời uy hiếp, Tá Lĩnh Môn Chủ lại thay đổi ngữ khí, nở nụ cười tươi.

"Tôi đây cũng là vì mọi người mà nghĩ, mới vừa vào Thiên Sơn Cổ Mộ, chúng ta đều muốn thám hiểm mộ cho tốt, ai cũng không muốn chưa bắt đầu mà người đã chết, đúng không?" Trương Minh Văn khẽ gật đầu với Ngô Tứ Ý, Ngô Tứ Ý quay lại nhìn nụ cười của Tá Lĩnh Môn Chủ, cương trì vài giây sau, liền ra hiệu cho cấp dưới hạ vũ khí, nhường ra một con đường.

Tá Lĩnh Môn Chủ dẫn người đi qua.

Ngay cả người mù cũng có thể cảm nhận được bầu không khí căng thẳng âm ỉ giữa hai đội ngũ.

Đợi người Tá Lĩnh Môn hoàn toàn đi qua, đội khảo cổ còn chưa kịp thở phào, thì thấy Tá Lĩnh Môn dừng lại ở một nơi không xa họ.

Đây là muốn dựng trại đóng quân rồi!

Trương Minh Văn đi đến bên cạnh Ngô Tứ Ý thì thầm.

"Đây là muốn đi theo chúng ta rồi." "Đúng vậy, không sao, cùng

lắm thì chúng ta không đi nữa, dù sao cũng phải đợi Tần An, xem ai sốt ruột hơn!" Nói xong Ngô Tứ Ý thản nhiên đi sang một bên quan sát môi trường xung quanh, không giống khảo cổ, mà giống như đi du lịch vậy.

Ngô Tứ Ý vừa đi loanh quanh vừa đối diện với máy bay không người lái giới thiệu một số thực vật cho khán giả trong phòng livestream.

"Khán giả trước màn hình nhìn rõ nhé, cái lá xanh viền trắng này có độc, nếu thấy ngoài tự nhiên nhất định phải cẩn thận, tránh xa một chút.

Còn mấy cái này, đều là độc thảo, nhưng độc tính không lớn, chỉ làm người ta mơ hồ một lúc, bạn bè nào có hứng thú có thể thử." Bầu không khí trong phòng livestream cũng trở nên vui vẻ.

"Haha, Ngô giáo sư nói chuyện thật thú vị, không giống những giáo viên cổ hủ trong ấn tượng của tôi chút nào!" "Đồng ý với lời trên lầu, nhưng ai lại có hứng thú với cái này chứ, tôi sẽ không thử đâu!" "Ai nói thế?

Tôi cũng có chút tò mò, Ngô giáo sư còn nói không sao, vậy thử một chút cũng chẳng sao nhỉ." "Đương nhiên có thể thử rồi, nhưng với điều kiện là bạn phải nhìn thấy loại cỏ đó.

Thấy rồi mà không nhận lầm, nếu không thử xong là chết đấy." "Ôi!

Các bạn khán giả này!" Ngô Tứ Ý đột nhiên nâng cao giọng kéo lại sự chú ý của khán giả livestream.

"Cái này lại là cỏ cứu mạng trong mộ, có thể giải khát!

Trông thì không mấy bắt mắt, nhưng hàm lượng nước rất lớn, chúng ta trước đây trong mộ không có nước thì sẽ ăn cái này." Ngô Tứ

Ý vừa nói vừa nhổ, nhổ xong liền cho vào túi.

“Nhưng thứ này rất kén môi trường sinh trưởng, không dễ thấy đâu.” Mấy thành viên đội khảo cổ bị Ngô Tứ Ý thu hút, nhìn hành động của Ngô Tứ Ý rồi nói.

“Ngô giáo sư, lần này chúng ta đã mang đủ nước rồi.” Ngô Tứ Ý ngẩng đầu cầm cọng cỏ cứu mạng trong tay chỉ vào thành viên đội khảo cổ vừa nói, “Mang đủ nước rồi sao?

Biết phòng xa là gì không?

Trong tình huống tiếp tế khó khăn ở bên ngoài, không có chuyện gọi là mang đủ đâu!” Huấn trách xong còn muốn dẫn đội khảo cổ cùng nhau nhổ cỏ, thế là trong phòng livestream liền thấy nhóm trí thức tốt nghiệp đại học, hoặc đang học đại học này không hề hình tượng mà nằm rạp trên đất nhổ cỏ.

“Hahahahaha, đám người này còn nhớ mình đến làm gì không vậy?” “Tất cả là tại Ngô giáo sư!

Phụt hahahaha, không được, tôi cũng không nhịn được nữa rồi.” “Các bạn nhìn đám đạo mộ tặc bên kia kìa, họ ngớ người ra luôn!

Tôi có lý do để nghi ngờ Ngô giáo sư là cố ý, chỉ là muốn mê hoặc kẻ địch!” “Trên lầu ơi, lời này của anh anh tự tin không?

Nhưng tôi tin rồi, hahahahahahaha.” Buổi livestream khảo cổ chuyên nghiệp cứ thế cứng nhắc biến thành buổi thử thách sinh tồn dã ngoại, khóa học nhận biết thực vật dã ngoại của Ngô giáo sư kéo dài suốt một ngày.

Bên Tá Lĩnh Môn quả nhiên có chút sốt ruột.

“Môn chủ, họ có vấn đề gì không vậy?

Xem cỏ xem suốt một ngày rồi!

Chúng ta còn phải đợi tiếp sao?" Tá Lĩnh Môn Chủ nghiến răng nghiến lợi nói: "Đợi!

Chỉ cần Tiểu Ca thần bí kia đến, nhất định sẽ hội hợp với họ, tôi không tin họ còn có thể tiếp tục như thế mãi được!" Tá Lĩnh Môn Chủ nói không sai, Ngô Tứ Ý quả thực không định tiếp tục như vậy.

Tần An chưa đến, nhưng đằng sau đội khảo cổ còn có vô số Tử Đệ Binh!

Ngô Tứ Ý trì hoãn thời gian như vậy, không chỉ là đợi Tần An, mà còn là đợi quân đội nhân dân.

Dưới sự chờ đợi sốt ruột của Tá Lĩnh Môn, từ lối vào truyền đến tiếng động, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung về phía đó.

Màu quân phục xanh lá cây đập vào mắt, là Tử Đệ Binh đã đến!

Tá Lĩnh Môn Chủ mặt xám như tro tàn, thì ra Ngô Tứ Ý trì hoãn thời gian là có ý này.

"Chạy!

Rút vào trong mộ!" Lối vào khi đến đã bị chặn, chỉ có thể đi vào trong mộ.

Hơn nữa đối với đạo mộ tặc, họ không thể đánh lại những Tử Đệ Binh đã qua nhiều năm huấn luyện chuyên nghiệp, tay cầm vũ khí nóng, trong mộ đối với họ tương đối quen thuộc hơn, ngược lại an toàn hơn.

Tá Lĩnh Môn trong lúc vội vàng rút lui tốc độ tự nhiên không thể sánh bằng Tử Đệ Binh đã có chuẩn bị trước, một trận binh hoang mã loạn, Tá Lĩnh Môn bị bắt ít nhất một nửa.

Tá Lĩnh Môn Chủ vừa chạy vừa gào thét: "Ngô Tứ Ý!

Ngươi đợi đó!" "Ha ha ha, tôi đã nói mà, Ngô giáo sư sao không đi

khảo cổ mà lại giảng cho chúng ta cả ngày trời đủ loại cổ tôi chưa từng thấy.

Thì ra là đợi ở đây!" "Câu nói cuối cùng của Tá Lĩnh Môn Chủ thật sự giống Hôi Thái Lang quá!

Ha ha ha!" "Ngày hôm nay có thể nói là ngày vui vẻ nhất trong lịch sử livestream khảo cổ nhỉ!

Thật quá thú vị!" Trương Minh Văn mang vẻ trêu chọc hỏi Ngô Tứ Ý.

"Được đó lão Ngô, khi nào liên hệ?

Tôi còn không biết." "Thế còn có thể để ông biết sao?

Dù sao đó cũng là thủ đoạn của Tứ Gia mà." Ngô Tứ Ý lộ vẻ đắc ý.

"Thôi được rồi, đừng có vênh váo nữa!

Đã chậm trễ không ít thời gian rồi, mau chóng xuất phát đi." Nói xong Trương Minh Văn liền tập hợp đội khảo cổ thu dọn hành lý và các thiết bị chuẩn bị xuất phát.

Bên Tần An đã đến cửa Thiên Cung, anh không đi vào, mà đứng tại chỗ đợi Ngô Tứ Ý và mọi người.

Đoàn người Ngô Tứ Ý đi hai tiếng đồng hồ mới nhìn thấy cửa Thiên Cung, còn chưa kịp thưởng thức, đã bị bóng dáng trước cửa thu hút sự chú ý.

"Đó là Tiểu Ca mà, là Tiểu Ca đó!" "Cuối cùng cũng thấy Tiểu Ca rồi!

Nhớ anh quá!" "Đừng nhớ chồng tôi, tôi ghen rồi chồng tôi còn phải dỗ dành tôi!" Ngô Tứ Ý và Trương Minh Văn thấy Tần An cũng rất kích động, dù sao Tần An đến cũng có nghĩa là việc khảo cổ có thể

tiến hành bình thường.

Nhưng hai người họ dù sao cũng điềm tĩnh hơn, chỉ đi qua nói một câu.

"Đến rồi à?" "Ừm, đến rồi." Hoắc Băng thấy Tần An sắc mặt lập tức trở nên dịu dàng, mỉm cười đi đến bên cạnh Tần An.

Tuy rằng không nói nhiều, Tần An cũng không thể hiện gì đặc biệt với Hoắc Băng, nhưng biểu hiện đơn phương khác thường của Hoắc Băng vẫn khiến phòng livestream suy đoán một phen.

"Tôi sao lại cảm thấy Hoắc nữ thần đối với Tiểu Ca không giống bình thường nhỉ." "Nghĩ nhiều rồi đấy, Tiểu Ca đã giúp đội khảo cổ nhiều lần như vậy, Hoắc nữ thần cảm kích, thái độ tốt hơn cũng bình thường, Trương giáo sư và Ngô giáo sư cũng đối với Tiểu Ca không giống bình thường đó thôi, cái này sao anh không nói?" "Đúng vậy, hơn nữa nhìn dáng vẻ của Tiểu Ca, giữa anh ấy và Hoắc Băng căn bản không có gì cả, đừng suy nghĩ lung tung, thấy gì cũng nghĩ theo hướng đó." Cuối cùng phòng livestream về phương diện này cũng trở nên yên tĩnh, đa số mọi người đều cho rằng Hoắc Băng và Tiểu Ca có mối quan hệ rất bình thường.

Hai bên hội hợp xong, liền trực tiếp mở Thiên Môn tiến vào Thiên Cung.

Thiên Cung quả không hổ danh Thiên Cung, thật sự xứng đáng là một tòa cung điện trên trời.

Chương 162

Quỳnh lâu ngọc vũ nhiều vô kể, ngói trắng ngọc vàng, nhà vàng, chuông bạc đón gió vang lên, như nghe tiên nhạc tai tạm sáng.

Hai tòa Thiên Môn hùng vĩ như thần hộ vệ sừng sững ở hai góc Đông Tây, canh giữ tuyệt tích nhân gian này.

Đoàn người Tần An hiện đang ở Đông Thiên Môn.

Tần An dẫn đầu, dẫn mọi người bước vào Thiên Môn, vừa vào đã thấy toàn bộ Thiên Cung hiện ra xu hướng đi lên, ở giữa là một cầu thang không thấy điểm cuối, hai bên đều là cung điện.

Giữa làn sương mù mờ ảo, xa xa chỉ có thể thấy những mái hiên mơ hồ, tầm mắt nhìn tới đâu, đều là những kiến trúc hùng vĩ ẩn hiện trong mây.

Theo đội khảo cổ tiến về phía trước, máy bay không người lái cũng có thể quay được những cảnh quay toàn diện hơn, giúp khán giả livestream nhìn rõ hơn về Thiên Cung.

"Oa, mẹ ơi con thấy thiên đường rồi!" "Đây là Thiên Cung à, ban đầu còn tưởng chỉ là đặt cái tên như vậy, ai mà ngờ là Thiên Cung thật chứ!" "Xác định đội khảo cổ còn ở nhân gian không vậy?

Họ không phải là trực tiếp phi thăng rồi chứ!" "Chết rồi tôi có thể ở đó không?" "Đề nghị trên lầu có thể chết thử trước xem sao, thử xong nhớ nói cho tôi biết nha!" Mọi người trong đội khảo cổ đều im lặng đi lên, cảnh tượng này thật sự khiến người ta không nói nên lời, họ cũng có chút hoài nghi, mình thật sự còn ở nhân gian sao?

"Hoàn hồn rồi!" Tần An nói với đội khảo cổ đang ngơ ngẩn.

"Chú ý dưới chân, sương núi che phủ, nếu rơi xuống thì tan

xương nát thịt đấy." Đội khảo cổ nghe lời Tần An lập tức hoàn hồn, tập trung chú ý vào dưới chân.

Đội ngũ vẫn im lặng, từng bước từng bước đi lên, dường như sợ kinh động đến các vị thần tiên đang sống trong Thiên Cung.

Tá Lĩnh Môn Chủ đứng trước một cung điện ẩn trong sương mù, mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Tần An đi phía trước đội ngũ.

Một lát sau, hắn nhắm chặt mắt lại, cố nén sự hận ý trong lòng, quay người bước vào cung điện.

Nhờ môi trường như vậy, Tần An và đội khảo cổ đều không chú ý đến hắn.

"Chúng ta đi vòng qua những cung điện này." Tần An không quay đầu lại, tự mình nói.

Hoắc Băng hỏi, "Những cung điện này có nguy hiểm sao?" "Không an toàn." Ngô Tứ Ý và Trương Minh Văn không có dị nghị, chỉ dẫn đội đi theo Tần An.

Vừa đi hết cầu thang, mọi người định theo lời Tần An đi vòng qua nhiều cung điện, thì thấy phía trước một đám bóng người ập tới.

Đến gần, mới nhìn rõ là Huyết Thi!

Phía sau Huyết Thi một bóng người ẩn hiện, Ngô Tứ Ý nhìn kỹ một lúc.

"Là Tá Lĩnh Môn Chủ!" Tần An rút Hắc Kim Cổ Đao ra, nhắm vào những Huyết Thi đang đến gần.

"Mấy người đi trước đi, tôi sẽ đến tìm mấy người sau!" Hoắc Băng tiến lên với tư thế sẵn sàng chiến đấu, "Tôi đi cùng anh!" "Không cần, đi trước đi, đừng lãng phí thời gian." Lời Tần An vừa dứt, Hoắc Băng cũng đành không cam lòng mà cùng đội khảo cổ rời

đi, cô ấy rất rõ, Tần An đối phó được những Huyết Thi này, vừa rồi chẳng qua là lo lắng quá mức mà thôi.

Máy bay không người lái đi theo đội khảo cổ rời đi, phòng livestream nhìn bóng lưng Tần An, bùng nổ.

"Tuy Tiểu Ca rất mạnh, nhưng chuyện nguy hiểm toàn là Tiểu Ca làm, đội khảo cổ có hơi phế không vậy." "Thuật nghiệp hữu chuyên công, không phải vấn đề phế hay không phế." "Tiểu Ca đã làm nhiều chuyện như vậy, cũng không biết đội khảo cổ đã đền đáp gì, đừng nói là không cho gì nha!" "Trên lầu yên tâm, sẽ không không cho gì đâu, ít nhất cũng phải có chút ý tứ chứ." Ừm, quả thực đã cho rồi, một khối Quỷ Tỳ không tính sao?

Tần An dùng Thông Minh Ngữ giao tiếp với Huyết Thi, nhưng Huyết Thi trước mắt hoàn toàn không có phản ứng.

Tần An lúc này mới biết, ý thức của những Huyết Thi này đã bị xóa sạch, không còn chút nào, cho nên không thể giao tiếp.

Tần An vung đao chém giết một đường máu trong đám Huyết Thi, thẳng tiến đến Tá Lĩnh Môn Chủ phía sau đám Huyết Thi.

Những Huyết Thi còn lại theo Tần An hướng về phía Tá Lĩnh Môn Chủ, đây cũng là kế hoạch của Tần An, lợi dụng Huyết Thi để phản công!

Tá Lĩnh Môn Chủ đã sớm phòng bị điều này, quần áo hắn mặc là loại đặc chế, dùng da xác chết, như vậy có thể cách ly hơi thở của mình, khiến Huyết Thi lầm tưởng hắn là đồng loại.

Nhưng Tá Lĩnh Môn Chủ đối mặt với kẻ địch đang xông đến vẫn bỏ chạy, Huyết Thi thì không sợ, nhưng Tần An thì phiền phức.

Hơn nữa những người hắn mang theo đã bị Tử Đệ Binh tiêu diệt hơn một nửa ở lối vào, vội vàng hoảng hốt chạy vào, không kịp nhìn

đường, lại có rất nhiều người rơi xuống từ Thiên Cung, hiện tại chỉ còn vài người, đều đang ẩn nấp trong cung điện.

Tần An cũng phát hiện đặc điểm quần áo của Tá Lĩnh Môn Chủ, thấy Huyết Thi vô dụng đối với hắn, và Tá Lĩnh Môn Chủ đã chạy trốn, anh cũng không có ý định đuổi theo.

Anh không thể lãng phí thời gian ở đây nữa, bên đội khảo cổ còn không biết thế nào.

Sau khi tách khỏi Tần An, Ngô Tứ Ý và Trương Minh Văn dẫn đội khảo cổ vẫn tiến lên chậm rãi, lần này không phải để đợi Tần An.

Mà là lo lắng Thiên Cung này đầy rẫy nguy hiểm, thường thì càng nhìn đẹp đẽ, càng độc hại.

Vẻ ngoài tiên khí đầy đủ cũng không thể che giấu sự thật rằng đây thực ra là một cổ mộ!

Mọi người suốt đường cố gắng tránh các cung điện, nhưng vẫn bị một tòa kiến trúc không rõ tên chắn đường.

Ngô Tứ Ý có chút do dự, là mở cửa đi qua, hay là đợi Tiểu Ca đến.

"Chúng ta đợi một lát đi, chắc là đám Huyết Thi kia cũng sẽ không tốn quá nhiều công sức của anh ấy." Trương Minh Văn nói nhỏ với Ngô Tứ Ý đang băn khoăn.

Ngô Tứ Ý ngẩng mắt nhìn cánh cửa cung điện, gật đầu đồng ý với lời Trương Minh Văn.

"Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lát, đợi Tiểu Ca đến, đừng chạy lung tung, cũng đừng chạm vào bất cứ thứ gì." Hoắc Băng dừng lại bắt đầu sắp xếp đồ đạc mang theo, đặc biệt là vũ khí, phải luôn sẵn sàng chiến đấu.

Khi Tần An đến thì thấy đội khảo cổ đang tản mát trước một tòa

kiến trúc, tự do chỉnh đốn.

“Tiểu Ca!” Khán giả livestream đơn giản là còn phấn khích hơn cả đội khảo cổ.

“A a a!

Tiểu Ca an toàn trở về!

Biết ngay đám quỷ đó không làm gì được Tiểu Ca mà.” “Tiểu Ca cuối cùng cũng về rồi, không có Tiểu Ca, đội khảo cổ không biết đi thế nào nữa, vẫn là Tiểu Ca đỉnh!” “Hội hợp rồi!

Tôi muốn xem Tiểu Ca dẫn đội khảo cổ đại sát tứ phương!” Sau khi Tần An hội quân với đội khảo cổ, biết được Ngô Tứ Ý và mọi người đang lo lắng điều gì, liền trực tiếp tiến lên đẩy mở cửa cung điện.

Những người khác thấy vậy đều xúm lại xem bên trong có gì, kỳ lạ là, chẳng có gì cả, một tòa điện trống rỗng.

Tần An vừa đi vào vừa giải thích.

“Thiên Cung rất lớn, nhưng Tây Vương Mẫu dường như có địa vị rất cao, cảm thấy mình khác biệt với người khác, rất nhiều cung điện thà để trống, cũng không cho phép người khác ở vào.

Bà ta và Chu Mục Vương tự coi mình là Vương Mẫu và Ngọc Đế, sống trong Thiên Cung này.” “Cách màn hình tôi cũng có thể cảm nhận được Thiên Cung này rộng lớn thế nào, không cho người khác ở, hai người họ có ở hết được không?” “Tuy nói Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương đều là người hoàng thất có tiền có thế, nhưng dù sao cũng là người phàm a, cứ nhất định phải làm Ngọc Đế và Vương Mẫu nương nương, lý tưởng cao thật.” “Hoàng thất thời đó, chẳng phải là cao hơn người thường mấy bậc sao, đối với bá tánh bình thường mà nói, họ cũng coi như thần tiên rồi.” Tuy là điện trống,

nhưng các loại bài trí, điêu khắc trong điện đều không hề qua loa.

Trong sự phù hoa thể hiện sự xa hoa mỹ lệ.

Đội khảo cổ nóng lòng tiến lên chụp ảnh, ghi chép, đây chính là cổ vật quý giá!

Hoắc Băng trong khi thu thập tư liệu, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Tần An hai lần.

Cô ấy suốt đường đi tuy không quá thân mật với Tần An, nhưng cũng không cố ý xa cách.

Dù sao trong huyệt mộ, việc Tiểu Ca thần bí phá hỏng hôn sự liên minh giữa Hoắc gia và Tá Lĩnh Môn, còn ngay tại tiệc đính hôn trước mặt tất cả mọi người mang Hoắc Băng đi đã lan truyền rầm rộ trong giới đạo mộ, có thể nói là không ai không biết, không ai không hiểu.

Lần này số lượng người xem trực tiếp tăng lên cũng có nguyên nhân này.

Việc người trong giới đạo mộ chú ý đến livestream khảo cổ cũng chỉ là một phần, sau khi chuyện cướp hôn lan ra, cộng thêm việc Quỷ Tỳ xuất thế.

Giới đạo mộ như bùng nổ, hầu như tất cả đều xem livestream, muốn xem xem Tiểu Ca này rốt cuộc là thần thánh phương nào, nghe nói ngay cả Quỷ Tỳ cũng nằm trong tay đối phương.

Ngay cả đối với chuyện nam nữ không có hứng thú, cũng sẽ không bỏ qua Quỷ Tỳ!

Còn việc người bình thường có nghi ngờ không khí giữa cô ấy và Tiểu Ca hay không, đó không phải là điều Hoắc Băng quan tâm.

Nhưng hiện tại xem ra Hoắc Băng đã nghĩ hơi nhiều, bởi vì Tần An từ đầu đến cuối không thể hiện bất cứ điều gì đặc biệt với cô ấy.

Hoắc Băng tuy không cố ý tránh né, nhưng trong tình huống Tần An không chủ động, cô ấy cũng sẽ không trực tiếp xông lên, thế nên trong mắt khán giả trước màn hình, giữa hai người không có gì đặc biệt cả.

Không giống như Tần An và Tần Ly ban đầu, vừa nhìn đã thấy không đúng rồi.

Đợi đội khảo cổ thu thập gần đủ, Tần An dẫn đầu lần nữa xuất phát.

Ra khỏi cung điện này, đi không xa thì thấy không ít tượng điêu khắc.

Các tượng điêu khắc xếp thành hai hàng ở hai bên đường, đi xa hơn là một tòa cung điện tráng lệ huy hoàng.

Tuy nói các điện vũ suốt đường đi không có tòa nào là không hùng vĩ, nhưng tòa này rõ ràng nhìn một cái là thấy không giống những tòa khác!

Các cung điện còn lại trước mặt tòa này giống như vật đệm.

Ngẩng đầu lên thì thấy trên cửa cung điện này viết bốn chữ lớn "Lăng Tiêu Bảo Điện".

Đội khảo cổ và phòng livestream đều phấn khích!

"Lăng Tiêu Bảo Điện!

Là Lăng Tiêu Bảo Điện thật!" "Đội khảo cổ xông lên!

Chương 163

Vào xem đi!

Tôi muốn xem Ngọc Đế Vương Mẫu nương nương sống ở nơi nào." "Đừng có xúi giục!

Chỗ này nguy hiểm như vậy!

Đội khảo cổ mạo hiểm đi vào xảy ra chuyện anh chịu trách nhiệm sao?" Tần An cẩn thận quan sát các tượng điêu khắc hai bên, bước nhỏ tiến về phía trước.

Đang đi, Tần An cảm nhận được điều gì đó, liền đột nhiên lùi lại.

Hóa ra là bốn bức tượng điêu khắc đã cử động!

"Cái này, sao lại cử động?" Hoắc Băng kinh ngạc hỏi.

Tần An giơ đao chuẩn bị phản kích, "Đây là Tứ Đại Thiên Vương, bảo vệ Lăng Tiêu Bảo Điện." Nói xong liền xông lên, Hắc Kim Cổ Đao nhắm vào đầu một Thiên Vương, một nhát đao sắc bén chém xuống, đầu tượng đá xuất hiện một vết nứt, nhưng không hề ảnh hưởng đến hành động của nó.

Trương Minh Văn chỉ huy các thành viên đội khảo cổ không có sức chiến đấu lùi về phía sau, tự tìm một nơi an toàn để trốn, các thành viên có sức chiến đấu tiến lên giúp đỡ.

Ngô Tứ Ý chặn một bức tượng Thiên Vương đang xông về phía các thành viên trẻ tuổi, Tiểu Trương tiến lên giúp đỡ, hai người đối phó một bức.

Hoắc Băng bên này lấy nỏ ra, tấn công từ xa, mũi tên bắn vào tượng điêu khắc, chỉ để lại một vết xước nông.

Thấy không có tác dụng, Hoắc Băng đổi phương thức, cầm vũ khí sắc bén lên cận chiến.

Trương Minh Văn đi qua cùng Hoắc Băng chiến đấu với một Thiên Vương.

Tần An bên này vung đao chặn một bức tượng đang xông về phía đội khảo cổ, thu hút sự chú ý của nó, sau đó đá một cước về phía bức tượng phía sau.

Một mình anh độc chiến hai vị Thiên Vương!

Phòng livestream thấy cảnh này cũng bùng cháy.

"Tiểu Ca lợi hại!

Người khác đều hai người chiến một cái, Tiểu Ca một mình chiến hai cái!" "Các thành viên đội khảo cổ khác là người chết sao?

Cứ trốn ở phía sau." "Cũng không phải ai cũng biết võ, không có năng lực thì trốn ở phía sau là tốt, còn hơn lên đó gây rối chứ!" "Nói thật Tây Vương Mẫu có phải là trúng độc quá sâu không, thật sự tưởng mình là Vương Mẫu nương nương à!

Còn bày ra Tứ Đại Thiên Vương nữa." "Đây là một ẩn đố." Tần An tập trung sức mạnh vào tay, tung một đòn chí mạng vào cổ một bức tượng.

"Bốp!" Một vị Thiên Vương mất sức chiến đấu, đổ sập xuống đất.

Tần An chuyên tâm đối phó với bức còn lại, chỉ một lát sau, lại có một tiếng vang.

Tần An bên này không còn kẻ địch, nhưng anh không dừng lại hành động, lập tức chạy về phía Hoắc Băng và Trương Minh Văn.

Đưa tay đỡ Hoắc Băng bị bức tượng đập bay, vội vàng nói một

câu.

"Cô đến chỗ Ngô Tứ Ý giúp đỡ đi." Sau đó xông thẳng lên đối địch.

Trương Minh Văn thấy Tần An đến, biết Thiên Vương này sắp hết đường sống rồi, cũng quay sang giúp Ngô Tứ Ý và Tiểu Trương.

Bốn người hợp sức, bức tượng cuối cùng cũng đổ xuống đất, vỡ tan thành một đống bụi phấn.

Bụi phấn theo gió bay lên, như quá khứ, gió thổi mây tan.

Biết bao phú quý xưa kia, một nắm tro về với đất, không còn phân biệt ba sáu chín đẳng cấp, thế nhân đều như vậy.

Thấy cảnh này, Lý giáo sư trong phòng livestream tiếc nuối nói.

"Đó đều là cổ vật bao nhiêu năm, tiếc quá." Nhưng nói là vậy, ông ấy cũng biết mấy bức tượng không quan trọng bằng mạng người, huống hồ vượt qua các bức tượng, thu hoạch còn lớn hơn.

Sau khi Ngô Tứ Ý và mọi người xong việc, Tần An cũng nhanh chóng tiêu diệt Thiên Vương cuối cùng.

Mấy người có sức chiến đấu nghỉ ngơi một lát, các thành viên đội khảo cổ khác thì chuẩn bị sẵn sàng thiết bị, sau khi vào Lăng Tiêu Bảo Điện nhất định không thể bỏ sót.

Sau khi Tần An và mấy người kia phục hồi thể lực, đội khảo cổ lại lần nữa xuất phát.

Đoàn người mặc trang phục hiện đại, cầm thiết bị công nghệ cao, mang theo máy bay không người lái livestream thời gian thực.

Đi về phía quá khứ xa xăm, thời đại mà vạn sự đều phải dựa vào sức người, nhưng lại giàu trí tuệ, không ngừng sáng tạo.

Giữa những bóng người giao thoa, mọi người cảm thấy như đang

sát vai với những người mặc cổ trang.

Họ thì thầm cười, đi về phía tương lai.

Đội khảo cổ sắc mặt nghiêm túc, tiến về quá khứ.

Suốt đường đi đến trước cửa Lăng Tiêu Bảo Điện, Tần An đẩy mở cánh cửa lớn.

Hai thời đại đối diện va chạm, đây là lịch sử, là câu chuyện, là thần thoại, hoặc, bạn cũng có thể gọi nó là nền tảng.

Nền tảng định hình hiện tại và sau này.

Mở cửa Lăng Tiêu Bảo Điện, đối diện cánh cửa là một con đường chính, con đường chính đi lên, một ngai vàng đặt ở phía trên.

Phía trước ngai vàng là một bàn cúng lớn.

Ghế ngồi toàn là chạm khắc rồng phượng bằng vàng ngọc.

Hơn thế nữa, điều đáng chú ý hơn là hai bức tượng ngồi trên ngai vàng.

Hai bên đường cũng là các bức tượng thần tiên đủ loại, lớn gấp ba lần người trưởng thành trở lên.

Khẽ cúi đầu, ánh mắt nhìn xuống, chăm chú nhìn đám kẻ xâm nhập này.

“Ngồi trên ngai vàng đoán chừng là Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu.” Trương Minh Văn mở miệng giải thích.

“Hai bên đều là tượng thần tiên, họ ngồi trên cao, là Ngọc Đế và Vương Mẫu nương nương được thần tiên kính ngưỡng.” Trên màn hình, đạn mạc tăng tốc độ chảy.

“Trời ạ, đúng là mơ mộng quá mức rồi, hai phàm nhân còn muốn ngồi trên đầu thần tiên.” “Mấy người có quyền có thế này thật tham

lam a, cuộc sống đã tốt như vậy rồi, còn không biết đủ, lại còn muốn trường sinh bất lão rồi làm Ngọc Đế, quá đáng thật." "Cũng có thể hiểu được, con người ai cũng muốn tốt hơn, hai vị này ở nhân gian đã là chí cao vô thượng, muốn truy cầu điều tốt hơn nữa là chuyện thường tình của con người." Đội khảo cổ đang chuẩn bị tiến lên khảo sát, thì thấy những bức tượng này đều hoạt động trở lại.

Từng tấc đá cứng nhắc được thay thế bằng da thịt, tóc bay phấp phới, tà áo rộng khẽ lay động rồi hạ xuống.

"Kẻ nào dám xông vào Thiên Cung, phán xét!" Giọng nam trầm đục mang theo tiếng vọng lặp lại câu này.

"Kẻ nào dám xông vào Thiên Cung, phán xét!" "Kẻ nào dám xông vào Thiên Cung, phán xét!" Tất cả mọi người trong đội khảo cổ nghe thấy âm thanh này đều ngây người tại chỗ, mắt vô hồn.

Đột nhiên quỳ rạp xuống đất đối diện Chu Mục Vương và Vương Mẫu nương nương trên ngai vàng, thân thể úp xuống, hành đại lễ quỳ bái.

Đây là đã rơi vào huyễn cảnh.

Các vị thần tiên hóa thành từ tượng đá mỗi người cầm vũ khí, chậm rãi đi về phía đội khảo cổ.

"Thẩm phán!" "Thẩm phán!" "Thẩm phán!" Âm thanh nặng nề như sấm sét đánh vào cột sống của các thành viên đội khảo cổ.

Thân thể họ run rẩy, không ngừng dập đầu.

"Xin lỗi!" "Xin lỗi!" Các vị thần tiên hóa thành từ tượng đá tay cầm đao kiếm càng lúc càng gần, nhưng đội khảo cổ vẫn chìm trong ác mộng.

Tần An vung đao tiến lên chém vào một vị thần tiên, không có máu chảy ra, vết thương trong chốc lát đã lành lại, ngay cả quần áo bị

chém hỏng cũng khôi phục nguyên trạng.

Tần An chặn bước chân của mấy vị thần tiên, sau nhiều lần thử nghiệm phát hiện tất cả các vị thần tiên hóa thành từ tượng điêu khắc, Hắc Kim Cổ Đao đều không thể gây thương tổn cho họ.

Tần An lùi sang một bên vài bước, cách xa đội khảo cổ một chút.

Ngón tay anh lướt qua Hắc Kim Cổ Đao, máu tươi tuôn ra.

Tần An giơ tay lên vẽ một phù văn kỳ lạ trong không trung, hồng quang cấp tốc biến đổi.

Cảm giác bỏng rát quen thuộc truyền khắp toàn thân, mỗi một dây thần kinh đều như đang bốc cháy.

Tần An không chịu nổi mà khụy xuống, giữa cổ họng phát ra một tiếng gầm gừ bị kìm nén.

Dường như có một sức mạnh nào đó trào ra từ bên trong cơ thể, quần áo trên lưng rách toạc, lộ ra hình xăm Kỳ Lân.

Một luồng lửa bỗng nhiên bốc lên trời, Tần An biến mất, thay vào đó tại chỗ là một con Kỳ Lân toàn thân bốc lửa.

"Gầm!" Kỳ Lân gầm lên giận dữ, âm thanh chấn động màng nhĩ kéo thần trí của đội khảo cổ trở lại, chỉ là huyễn cảnh vẫn chưa tan!

"Là Kỳ Lân đạp lửa lần trước!" Trương Minh Văn mơ mơ màng màng tỉnh lại, thấy Kỳ Lân do Tần An biến thành thì kích động nói.

Lời vừa dứt, Kỳ Lân bay vọt lên, tiếp đất một cước đạp một vị thần tiên xuống dưới.

Chương 164

Khi đứng dậy, dưới chân chỉ còn lại một đống bụi phấn.

"Gầm!" Kỳ Lân há miệng phun lửa về phía vị thần tiên gần đội khảo cổ nhất, ngọn lửa đỏ rực từ miệng phun ra.

Thần tiên bốc cháy, ngọn lửa thiêu rụi, đá cứng thành tro.

Kỳ Lân nhảy vọt lên, nhảy vào giữa đám thần tiên, chưởng phong nổi lên, thần tiên biến thành tro.

Miệng phun lửa, lửa hùng hùng thiêu đốt trong đại điện, càng ngày càng nhiều bụi phấn rơi xuống, phủ đầy mặt đất.

Xung quanh đội khảo cổ an nhiên vô sự, không một tia lửa nào bay đến.

Các thần tiên bị tiêu diệt hết, Kỳ Lân xông thẳng đến Ngọc Đế Vương Mẫu trên ngai vàng.

Một chưởng vung qua, huyễn tượng vỡ nát, Ngọc Đế Vương Mẫu hóa thành tro bụi.

Các thành viên đội khảo cổ ngơ ngác nhìn cung điện, thần tiên không còn tồn tại, tro đá đầy đất.

Những gì máy bay không người lái quay được là đội khảo cổ vừa vào Lăng Tiêu Bảo Điện liền đứng yên tại chỗ.

Một lát sau lảo đảo đi về phía trước vài bước, rồi đột nhiên quỳ xuống.

Còn về Tần An, sau khi hóa thành Kỳ Lân thì máy bay không người lái không thể quay được nữa.

"Chuyện gì vậy?

Đội khảo cổ sao lại quỳ xuống trước Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu?

Đó đâu phải là Ngọc Đế Vương Mẫu thật." "Trên lầu ngốc quá, cái này chắc chắn là có vấn đề rồi chứ!

Là rơi vào huyễn cảnh rồi, trước đây cũng có tình huống này rồi." "Tiểu Ca đâu!

Tiểu Ca lớn của tôi đâu!

Tiểu Ca của tôi!

Mất rồi!" "Đúng vậy, Tiểu Ca biến mất rồi." "Ai!

Các người có phát hiện không, sau khi Tiểu Ca biến mất, những bức tượng đó đã thiếu đi, có những bức tượng đã thành tro rồi!" "Tượng Ngọc Đế Vương Mẫu cũng không còn!

Là Tiểu Ca làm đúng không!

Chắc chắn là vậy!" "Đội khảo cổ hình như tỉnh rồi." "A a a!

Tiểu Ca xuất hiện!" Sau khi Kỳ Lân đập nát tượng, Tần An lại biến trở lại.

Tần An ngồi trên bàn cúng trước ngai vàng, thở hổn hển hai hơi.

Thấy đội khảo cổ đều đã ra khỏi huyễn cảnh, liền nhảy xuống bàn cúng, đi qua.

Ngô Tứ Ý và Trương Minh Văn rất nhanh phản ứng lại chuyện gì đã xảy ra, hỏi Tần An.

"Chúng tôi bị rơi vào huyễn cảnh, là anh đã phá vỡ huyễn cảnh đúng không." Tần An gật đầu, "Ừm." Hoắc Băng vội vàng đi qua hỏi, "Vậy anh không sao chứ?

Bị thương không?" Tần An phủ nhận, đưa tay về phía Ngô Tứ Ý.

“Có mang quần áo không?

Cho tôi một bộ.” Áo trên của anh đã rách toạc khi hóa thành Kỳ Lân, không thể mặc được nữa.

Tần An cởi trần kích thích hoàn toàn khán giả livestream.

“Mẹ ơi, tôi thấy nam thần cởi trần!

Đời này không hối tiếc!” “Giữ chút đi được không?

Đâu ra cởi trần, quần áo phía dưới của Tiểu Ca anh không nhìn thấy sao?” “Không thấy không thấy!

Đừng phá vỡ huyễn tượng của tôi!” “Thân hình Tiểu Ca thật sự rất đẹp a!

Mấy khối cơ bắp đó, ai, quay sang nhìn bạn trai tôi, muốn vứt đi luôn.” Tần An mặc quần áo vào, đi đến một bên cầm lấy Hắc Kim Cổ Đao đã bị vứt bừa trên đất khi hóa Kỳ Lân.

Sau đó quay sang Trương Minh Văn nói: “Nơi này tạm thời an toàn rồi, các vị có thể đi xem xét xung quanh, lát nữa chúng ta rời đi.” Trương Minh Văn vội lệnh mọi người kiểm tra thiết bị, bắt đầu thu thập tư liệu.

Các thành viên trẻ tuổi của đội khảo cổ còn chưa phản ứng kịp, không hiểu sao trong chớp mắt các bức tượng đều biến mất.

“Còn không mau lên!

Chúng ta đang ở trong cổ mộ đấy, không có nhiều thời gian để chúng ta làm việc như vậy đâu, nhanh lên!” Ngô Tứ Ý thấy một số thành viên đội khảo cổ lề mề, còn không biết đang đi loanh quanh đâu đó, không biết làm gì, lửa giận liền bốc lên.

Các thành viên đội khảo cổ tản ra, ở các góc của Lăng Tiêu Bảo Điện, cầm máy ảnh chụp những bức ảnh độ nét cao, sau đó truyền về

phòng livestream.

Tần An ôm đao đứng yên tại chỗ nhìn xung quanh, đề phòng khi đội khảo cổ không có phòng bị, đột nhiên xuất hiện nguy hiểm gì đó, không kịp ứng phó.

Đợi đội khảo cổ thu thập gần đủ, mọi người cùng nhau bước ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, vẫn là Tần An dẫn đầu.

Những điện vũ lộng lẫy và những bức tượng đá đổ nát bị bỏ lại phía sau, không ai ngoảnh đầu nhìn lại một lần.

Ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, đi không xa, nguy hiểm lại đến.

Tá Lĩnh Môn Chủ đứng ở một nơi cách Tần An chưa đầy năm mươi mét, rõ ràng là đang đợi ở đây.

Tần An nhìn thẳng vào Tá Lĩnh Môn Chủ, không quay người lại trực tiếp nói với đội khảo cổ.

“Mấy người đi trước đi, đi con đường bên trái.” Hoắc Băng nắm chặt cây nỏ trong tay, “Tôi giúp anh.” “Mục tiêu của hắn là tôi, mấy người ở đây chỉ làm tôi phân tâm.” Hoắc Băng còn chưa kịp mở miệng, Ngô Tứ Ý đã cắt lời cô ấy.

“Đội khảo cổ cứ đi trước đi, tin tưởng Tiểu Ca, anh ấy đối phó được.” Bất đắc dĩ Hoắc Băng cũng chỉ có thể đi theo rời đi.

Máy bay không người lái tự nhiên là đi cùng.

Hình ảnh truyền đến hàng vạn màn hình.

“Sao lại chỉ để Tiểu Ca một mình nữa, cứ có nguy hiểm là vứt bỏ Tiểu Ca!” “Không còn cách nào, người có năng lực thì làm nhiều thôi.” “Nếu Tiểu Ca một mình có thể đối phó được, thì để lại quá nhiều người thực sự là vướng víu.” Vài câu bình luận, Tần An và Tá Lĩnh Môn Chủ đã chạm trán binh đao!

Hắc Kim Cổ Đao chém ngang qua, Tá Lĩnh Môn Chủ không địch nổi sự sắc bén của nó, lùi về phía sau.

Hai người càng đánh càng xa con đường mà đội khảo cổ đã rời đi.

Tần An nhận ra, Tá Lĩnh Môn Chủ có ý dẫn anh đi đến chỗ cạm bẫy của Thiên Sơn Cổ Mộ.

Đoán chừng là nhân lúc họ ở trong Lăng Tiêu Bảo Điện, hắn đã tìm hiểu rõ môi trường xung quanh, muốn lợi dụng các thiết lập trong cổ mộ để tiêu diệt Tần An.

Nhưng hắn không biết Tần An cũng hiểu rõ cổ mộ này, chỗ nào có loại cạm bẫy gì, Tá Lĩnh Môn Chủ không rõ bằng anh.

Thế là Tần An tính kế trong kế, chiều theo ý nguyện của Tá Lĩnh Môn Chủ, cùng hắn đi đến cạnh cơ quan, còn việc đến lúc đó ai sẽ rơi vào cơ quan thì khó nói rồi.

Tá Lĩnh Môn Chủ thấy Tần An trúng kế, không giấu nổi sự kích động, muốn cười ra tiếng, nhưng lại sợ Tần An nhìn ra điều gì, cố gắng khống chế khóe miệng nhếch lên, biểu cảm có chút hung tợn.

Hai người lúc này đã đến cạnh cơ quan đầu tiên, là một cây cầu tiên.

Tần An giơ đao cao quá đầu, chống đỡ một đòn của Tá Lĩnh Môn Chủ, nhân cơ hội nhấc chân đá vào bụng Tá Lĩnh Môn Chủ không phòng bị.

Tá Lĩnh Môn Chủ ngã xuống bên cầu, nhếch mép cười ghê rợn đứng dậy, nắm chặt tay vịn bên cầu, dùng sức nhấn xuống.

Mặt cầu mở ra, hàng chục miệng nỏ lộ ra.

Tần An đứng yên không động.

Nụ cười của Tá Lĩnh Môn Chủ cứng lại, thân thể hắn xông về

phía trước một chút, tên nỏ đã bắn vào người hắn!

Tần An cảm thấy có chút vô vị, cây cầu tiên này có hai cơ quan.

Đều là nỏ, nhưng vị trí khác nhau.

Trong các lan can trên cầu ẩn giấu nỏ tên, còn trên mặt cầu là cơ quan ngầm.

Như Tá Lĩnh Môn Chủ nhấn tay vịn, vốn dĩ là nỏ tên sẽ bắn ra từ lan can hai bên cầu.

Tá Lĩnh Môn Chủ đứng ở giữa cầu, mũi tên vừa vặn bay qua hắn xông về phía Tần An.

Nhưng không may, Tần An cũng biết cơ quan này, còn biết nhiều hơn hắn, ví dụ như làm thế nào để kích hoạt cơ quan ngầm!

Khi hai người chiến đấu, Tần An đã nhân lúc Tá Lĩnh Môn Chủ không chú ý, dùng chân đá một hòn đá nhỏ trên đất, hòn đá nhỏ mang theo lực rơi vào chỗ kích hoạt cơ quan ngầm trên cầu.

Chương 165

Như vậy, cơ quan cầu tiên này đã bị thay đổi mà Tá Lĩnh Môn Chủ không hề hay biết.

Nhưng do Tá Lĩnh Môn Chủ dù sao cũng đứng ở bên cầu, mà phạm vi tấn công của nỏ tên được thiết kế ban đầu của cơ quan cầu tiên là bên ngoài cầu, cho nên Tá Lĩnh Môn Chủ chỉ trúng hai mũi tên, và không trúng chỗ hiểm.

Biết mình đây là "thua gà không thành ăn nắm gạo" (lỗ vốn), Tá Lĩnh Môn Chủ mắt đầy hận ý nhìn chằm chằm Tần An hai cái.

Sau đó không quản gì khác, dốc toàn lực xông về phía một cung điện bên cạnh.

Tá Lĩnh Môn Chủ mở cửa cung điện lớn, bên trong lại có hàng trăm Tống Tử!

Điều này có chút nằm ngoài dự liệu của Tần An, anh vốn tưởng ở đây không có Tống Tử, bởi vì Tây Vương Mẫu năm xưa không cho phép người hầu được chôn cất ở đây.

Tống Tử vốn là do thi thể hóa thành, không có thi thể thì không có Tống Tử.

Nhưng dù sao cũng là Tá Lĩnh Môn Chủ, hắn có những thủ đoạn riêng của mình.

Nhưng hắn vẫn tính sót, hắn không biết, Tần An biết Thông Minh Ngữ.

Thấy Tần An không né tránh, đứng yên tại chỗ lẩm bẩm nói những lời không hiểu thì Tá Lĩnh Môn Chủ đã nhận ra điều gì đó.

Nghĩ đến vừa rồi trên cầu tiên cũng vậy, Tần An không né tránh,

tên nỏ đã bắn vào chính người hắn, lần này sẽ không phải cũng… Tá Lĩnh Môn Chủ còn chưa nghĩ xong, thì thấy đám Tống Tử vốn đã xông ra khỏi cửa cung điện, giết về phía Tần An đều quay người lại, trực tiếp đối mặt với hắn.

"Các ngươi, các ngươi muốn làm gì?" Tá Lĩnh Môn Chủ loạng choạng lùi vào trong cung điện.

"A!" Hàng trăm Tống Tử xông lên, Tá Lĩnh Môn Chủ bị vây ở giữa kêu thảm thiết.

Âm thanh thê lương xuyên qua đám Tống Tử, đi vào tai Tần An, Tần An khó chịu xoa xoa tai, cảm thấy cảnh tượng trước mắt có chút ghê tởm.

Anh không đợi xác định Tá Lĩnh Môn Chủ có chết hay không liền quay người rời đi.

Nhưng cũng không cần anh xác định, trong tình huống đó, Tá Lĩnh Môn Chủ không còn hậu chiêu, chỉ có một con đường chết.

Đằng sau Tần An, là một bãi máu.

Ánh mắt Tần An chỉ lộ ra sự lạnh lùng, cái chết của một người dường như không thể kinh động anh dù chỉ một chút.

Bước chân không ngừng tiến về phía không biết, không hề có chút sợ hãi, thậm chí không một chút dao động cảm xúc.

Bên đội khảo cổ, sau khi rời khỏi Tần An thì vẫn luôn đi về phía trước.

Thuận lợi mà không hề gặp phải nguy hiểm nào.

Cho đến khi đi đến một đình tử, hình dáng đình tử này khác biệt so với bình thường, các cột trụ xung quanh đều cong.

Các cột trụ màu đỏ son uốn cong vào trong, tụ lại với nhau, khiến

đình tử này giống hệt một cái lò tròn.

"Cái đình tử này lạ quá, chúng ta có nên đi tiếp không?

Hay là đợi Tiểu Ca ở đây?" Ngô Tứ Ý nhìn xung quanh, phong bình lãng tĩnh.

Quay đầu nhìn lại vẫn không thấy bóng dáng Tần An.

Lại nhìn về phía đình tử đưa ra quyết định.

"Đi về phía trước đi, bên Tiểu Ca còn không biết mất bao lâu, chúng ta suốt đường đã chậm trễ rất nhiều thời gian rồi, cũng không thể cái gì cũng dựa vào Tiểu Ca." Nghe lời này Trương Minh Văn không phản đối, dặn dò các thành viên đội khảo cổ.

"Tất cả cẩn thận một chút, quy tắc cũ, đừng chạm lung tung vào đồ vật!

Nếu ai vì sơ ý mà mang phiền phức cho mọi người, về sẽ bị đuổi khỏi đội khảo cổ!" Câu nói này khiến phòng livestream phấn khích.

"Ha ha ha, cái này là nghĩ đến Tiểu Vương rồi đúng không!" "Trương giáo sư xui xẻo a, gặp phải Tiểu Vương, bóng ma tâm lý cứ thế mà lưu lại rồi!" "Ha ha ha, không được, tôi phải nhịn, Trương giáo sư đáng thương lắm rồi, tôi không thể cười ông ấy.

Phụt ha ha ha!" "Tiểu Vương còn không ra đây ăn đòn!" Đội khảo cổ cẩn thận từng li từng tí tiến vào đình tử, đi được vài bước cũng không có gì.

Dần dần thả lỏng hơn một chút, tay Hoắc Băng nắm vũ khí cũng không còn căng thẳng như vậy.

"Ầm!" Một tiếng vang lớn từ đáy đình tử dâng lên, giống như âm thanh của ngọn lửa đột nhiên bùng cháy.

Nhiệt độ trong đình tử trong chốc lát tăng cao.

Mọi người đều cảm thấy khó chịu, muốn đi ra ngoài nhưng phát hiện xung quanh đình tử dường như có một màn chắn trong suốt, chỉ có thể đi vào, nhưng lại không thể đi ra.

Ngô Tứ Ý hét lớn: "Tháo ba lô trên người ra, cởi áo khoác ngoài ra!

Đi lại xung quanh, tìm xem trong đình tử này chỗ nào nhiệt độ thấp hơn một chút!" Trương Minh Văn gửi yêu cầu giúp đỡ đến phòng livestream.

"Tiểu Ly, cháu có biết chuyện gì đang xảy ra không?

Sao nhiệt độ trong đình này lại cao như vậy?" Kể từ khi ông biết mối quan hệ giữa Tần Ly và Tần An, ông rất có lòng tin vào Tần Ly, ông biết nguồn tin của Tần Ly là từ Tần An, cho nên tám chín phần mười là sẽ không sai sót.

Tần Ly nhìn đội khảo cổ đang gặp nạn trong đình, cũng sốt ruột.

"Mấy người đó đã tiến vào lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân!" "Lò luyện đan?

Luyện Tôn Ngộ Không à?" Hoắc Băng thở hổn hển hỏi.

Tần Ly tuy luôn đối đầu với Hoắc Băng, nhưng đó chỉ là chút tâm tư của cô gái nhỏ, cô cũng không thực sự mong Hoắc Băng gặp chuyện.

Bởi vậy, thấy Hoắc Băng trong bộ dạng này, lòng cô cũng không thoải mái lắm.

Cô cũng gián tiếp thấy được khảo cổ đoàn gặp nạn nên không đành lòng.

"Gặp phải lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân ư?

Vậy phải làm sao?

Đạo bá cấp 7, cho ý kiến đi!" "Thái Thượng Lão Quân có lò luyện đan, vậy Tề Thiên Đại Thánh có tồn tại không?

Chúng ta có thể gặp được không?" "Đến lúc nào rồi mà còn nghĩ đến Tề Thiên Đại Thánh, khảo cổ đoàn đang chịu khổ kìa!" "Anh không nghĩ đến Tề Thiên Đại Thánh thì giúp được gì à?

Lo lắng vớ vẩn!" Đoàn khảo cổ đi loạn trong đình, muốn tìm một nơi nào đó mát mẻ hơn một chút, nhưng không có kết quả.

"Tiểu Ly, em có cách nào thoát ra không?

Nhiệt độ càng ngày càng cao, chúng tôi sắp chịu không nổi rồi!" Trương Minh Văn vừa cởi áo khoác vừa nói.

Ông vốn còn nghĩ giờ đang livestream, phải chú ý hình tượng, nhưng trong tình huống này, ông cũng chẳng màng hình tượng gì nữa.

Chẳng phải Ngô Tứ Ý bên cạnh đã sớm cởi áo khoác, còn há miệng thở như chó đấy thôi?

Trương Minh Văn ghét bỏ nhìn Ngô Tứ Ý.

"Có cách đấy, trong lò này có lỗ thông hơi, mọi người tìm xem, nấp ở chỗ lỗ thông hơi sẽ tốt hơn.

Hơn nữa, lửa này là từng đợt một, đợi đợt lửa này qua đi, mọi người nhân cơ hội thoát ra!" "Nhưng cái đình này sau khi chúng ta vào hình như có một màn chắn trong suốt, chúng ta không ra được!" Tiểu Trương vừa sờ soạng lỗ thông hơi vừa hỏi.

Tần Ly cẩn thận nhớ lại nội dung mình đã xem trong sổ tay của Tần An.

"Ở chỗ lỗ thông hơi có cơ quan, mở cơ quan ra là có thể thoát ra." "Mọi người mau tìm lỗ thông hơi!" Ngô Tứ Ý kéo cổ áo mình lớn tiếng hô.

Đoàn khảo cổ sờ soạng khắp nơi trong đình, nhưng những cột trụ, vách tường, cái nào cũng trơn tuột, căn bản không giống có lỗ thông hơi.

Tiểu Trương đang đi tìm lỗ thông hơi thì đột nhiên dừng lại ở một chỗ.

Cậu mở to mắt, dường như có phát hiện gì đó.

Lùi lại một bước, cậu cảm thấy một luồng gió mát.

Tiến thêm một bước, luồng gió mát lại nhỏ đi.

"Ở đây!

Lỗ thông hơi ở đây!

Mọi người mau qua đây!" Tiểu Trương cười toe toét, gọi lớn với đoàn khảo cổ.

Cả mấy chục người chen chúc xông lên.

Tiểu Trương chỉ vào một góc không mấy bắt mắt, trong góc đó cũng không có đặt đồ vật gì.

"Là ở đây, mọi người có cảm giác không?

Ở đây có gió mát thổi qua!" "Đúng là chỗ này mát hơn thật." "Thật này!

Chương 166

Có gió!" Đoàn khảo cổ náo nhiệt hẳn lên, kích động vô cùng.

Ngô Tứ Ý cười vỗ vai Tiểu Trương.

"Tốt lắm cậu bé, may mà có cậu!" Phòng livestream và đạo bá cấp 7 thấy đoàn khảo cổ tìm được lỗ thông hơi cũng vui mừng theo.

"May quá, may quá, may mà tìm được!" "Đúng vậy, vừa rồi tim tôi cứ muốn nhảy ra ngoài, may mà tìm được!" "Tiểu Trương đó thể hiện không tệ nhỉ, tôi nhớ mấy lần trước cậu ấy cũng có những lúc xuất sắc." "Đúng vậy!

Cùng là đội viên trẻ, người khác thì cứ theo sau hưởng thành quả!" "Trên lầu nói chuyện chú ý chút đi!

Đừng vơ đũa cả nắm, nữ thần Hoắc của tôi đâu có hưởng thành quả!

Người ta cũng đã góp sức mà." Đoàn khảo cổ chia người thành hai tốp, vì vị trí lỗ thông hơi không lớn, không thể đứng hết tất cả mọi người cùng lúc.

Vì vậy, một tốp người đứng một lát, hít thở một chút, mát mẻ rồi lại đổi sang tốp người tiếp theo.

"Trương giáo sư, mọi người phải tìm cơ quan chứ, tìm được cơ quan mới ra được!" Tần Ly thấy đoàn khảo cổ chỉ đứng đó hóng gió, không khỏi có chút sốt ruột.

Trương Minh Văn nghe Tần Ly nói thì ngẩn người.

"À đúng đúng!

Tìm cơ quan, ai da cái đầu này, nóng đến hồ đồ cả rồi!" "Không

nóng thì não ông cũng hồ đồ thôi!" Ngô Tứ Ý vừa kiểm tra lỗ thông hơi vừa cà khịa Trương Minh Văn một câu.

"Đi đi ông, lo tìm cơ quan của ông đi, lắm lời quá!" Lúc này không đến lượt Trương giáo sư hóng gió, đứng bên cạnh dùng tay quạt cho mình, tuy không có tác dụng gì, nhưng có còn hơn không vậy.

"Tìm thấy rồi!

Ở đây!" Hoắc Băng hô lên.

Các đội viên khảo cổ khác vội vàng lại xem.

"Đây chẳng phải là mấy viên gạch sao?" Một đội viên nghi vấn.

"Nhìn kỹ hoa văn phía trên, đây là một Bát quái trận!" Ngô Tứ Ý tiếp lời Hoắc Băng, "Đúng, còn là một Tiên thiên bát quái trận." "Tiên thiên bát quái?

Vậy khó lắm." Trương giáo sư đi đến bên cạnh Ngô Tứ Ý cùng cúi đầu xem xét.

"Thật không dễ chút nào." Ngô Tứ Ý thở dài lẩm bẩm.

Hoắc Băng đã bắt tay vào làm, "Thử giải trước đã!" Các viên gạch theo động tác của Hoắc Băng xoay chuyển qua lại, tạo thành một đồ án mới.

Hoắc Băng dừng lại quan sát môi trường xung quanh, sau đó nhíu mày nói: "Không giải được, vẫn như cũ." Ngô Tứ Ý tiến lên, "Để tôi thử xem." Hoắc Băng lùi lại, nhường chỗ cho Ngô Tứ Ý.

Động tác của Ngô Tứ Ý chậm hơn Hoắc Băng nhiều, ông rất cẩn thận.

Nếu làm sai, như Hoắc Băng thì chỉ là không có động tĩnh còn đỡ.

Thậm chí có thể tình hình sẽ tồi tệ hơn.

Các đội viên khảo cổ xung quanh thấy Ngô giáo sư cẩn thận như vậy, cũng trở nên căng thẳng, ngay cả hơi thở cũng chậm lại.

Sợ rằng một tiếng thở mạnh hơn sẽ làm phiền Ngô giáo sư, dẫn đến Bát quái trận không giải được.

"Đăng!" Một tiếng khẽ vang lên, hai viên gạch chạm vào nhau, tim Ngô Tứ Ý đột nhiên thắt lại.

Làm sai rồi!

"Oanh!" Ngay sau đó là tiếng lửa cháy dữ dội hơn ở đáy đình.

Cảm nhận trực quan nhất đương nhiên là những người trong lò luyện đan.

"Sao lại thấy nóng hơn!" "Nhiệt độ lại tăng lên rồi!" Tiểu Trương thấy vậy, hô lớn với các đội viên ở xa lỗ thông hơi: "Mọi người mau lại đây chen chúc một chút!

Đều lại gần lỗ thông hơi, đừng đứng xa!" Trương Minh Văn một bàn tay vỗ mạnh vào lưng Ngô Tứ Ý: "Đồ xui xẻo nhà ông!" Sau đó vội vàng hô vào flycam: "Tiểu Ly, em có cách nào không?

Cái Tiên thiên bát quái trận này giải thế nào?" Phòng livestream lúc này cũng đặt hy vọng vào Tần Ly.

"Tiểu Ly học tỷ mau ra tay thần uy đi!" "Nữ thần Tần cố lên!

Nhất định phải cứu đoàn khảo cổ ra!" "Chuyện gì vậy?

Tôi trước đây không xem livestream, nữ thần Tần đó là đại lão à?

Cô ấy rất lợi hại sao?" Tần Ly vừa nhân cơ hội đi vệ sinh xem sổ tay, thuộc lòng cách giải Bát quái trận, lúc này vừa hay dùng đến.

"Nhất Càn, nhị Đoái, tam Ly, tứ Chấn, ngũ Tốn, lục Khảm, thất Cấn, bát Khôn.

Trời đất định vị, núi đầm thông khí, sấm gió giao tranh, nước lửa không bắn nhau.

Bát quái tương thác, số đi thuận, biết đến ngược, vì vậy Dịch là số nghịch.

Ly là mặt trời ở đông, Khảm là mặt trăng ở tây, không bắn nhau tức là Ly là lửa, Khảm là nước, có lửa để sưởi ấm cái lạnh, có nước để dập tắt cái nóng, không dập tắt nhau." Tần Ly mở miệng đọc thuộc nội dung trong sổ tay, cô cũng không biết đây là ý nghĩa gì, chỉ hy vọng Ngô giáo sư và Trương giáo sư họ có thể hiểu.

Ngô Tứ Ý nghe Tần Ly nói, môi lẩm bẩm lặp lại, tay chậm rãi xoay chuyển những viên gạch.

"Ly là mặt trời ở đông, Khảm là mặt trăng ở tây. ....." Trương Minh Văn căng thẳng đứng bên cạnh nhìn Ngô Tứ Ý giải quẻ, lòng thấp thỏm, lại không thể lên tiếng nghi ngờ, lúc này chỉ có thể im lặng chờ đợi.

"Oanh!" Một tiếng động còn dữ dội hơn trước lướt qua tai, tất cả thành viên đoàn khảo cổ trong lòng chỉ có một suy nghĩ.

"Thôi rồi!" Đoàn khảo cổ cảm nhận được tiếng động này, theo phản xạ chen chúc về phía lỗ thông hơi.

Đối mặt với lỗ thông hơi, họ ngồi xổm xuống che mặt, giảm bớt tổn hại do nhiệt độ cao gây ra.

Phòng livestream và đạo bá cấp 7 đều sốt ruột.

"Chuyện gì vậy?

Không giải được sao?" "Nhiệt độ có phải lại tăng lên rồi không?

Đoàn khảo cổ cứ thế này thì còn ra được không?" "Cái cô họ Tần kia là sao vậy?

Cô ấy muốn hại chết đoàn khảo cổ sao?

Bao nhiêu mạng người chứ!" "Tiểu Ly học tỷ cũng đâu muốn, Bát quái trận không giải được thì có cách nào, trước đó Ngô giáo sư chẳng phải cũng sai lầm sao?" Tần Ly mặt không còn chút máu, ngón tay trắng bệch siết chặt quần áo, nếu lần này sai, thì cô đã hại cả đoàn khảo cổ!

Không đúng không đúng, bình tĩnh, sổ tay của anh trai chưa bao giờ sai, nhất định sẽ không sao!

Trong khi bên ngoài mọi người đang bàn tán xôn xao, các đội viên khảo cổ đang ôm đầu ngồi xổm dần dần đứng dậy.

Trương Minh Văn đứng lên nghi hoặc nhìn xung quanh, nhiệt độ không hề tăng lên!

Ngô Tứ Ý phản ứng lại, "Dậy dậy!

Nhiệt độ không cao, chỉ là có tiếng động thôi, xem ra mấy người sợ đến thế kia!

Vô dụng!" Trương Minh Văn tìm được cơ hội liền cà khịa: "Ông thì hữu dụng bao nhiêu, vừa rồi tiếng động vừa vang lên ông đã nằm bẹp ở đó rồi!" "Thôi đi ông già, còn không xem có ra được không, lắm lời quá." "Ông nói ai là ông già?" Trương giáo sư nghe vậy thì bực mình, vừa định phát tác thì nghe Tiểu Trương hô lên.

"Màn chắn biến mất rồi!

Ra được rồi!" "Cái gì, ra được rồi?" "Nhanh lên!

Chúng ta mau ra ngoài!" Đoàn khảo cổ đều chen lấn ra lối ra.

Trương Minh Văn thấy đã có người đi ra, không khỏi vui mừng.

"Thôi được, không chấp ông nữa, ra ngoài trước đã." Ngô Tứ Ý cũng không nói thêm, ông đã ở nơi này đủ rồi!

Tần Ly thấy không có chuyện gì xảy ra, bàn tay siết chặt quần áo thả lỏng, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Cô thở phào một hơi nặng nề, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Phòng livestream, fan của Tần Ly đắc ý.

“Xem kìa!

Xem kìa!

Trước đây ai không tin nữ thần Tần?

Ra đây cho ăn tát!” “Tin Tiểu Ly được trường sinh!” “Tiểu Ly học tỷ cố lên!

Chương 167

Tôi mãi mãi tin chị!" Đoàn khảo cổ lấy đồ đạc rồi tiếp tục đi.

Trương Minh Văn nói với flycam: "Tiểu Ly à, lần này thật sự nhờ em đó!

Nếu không, nhiều người chúng tôi đều phải bỏ mạng ở trong đó rồi!" "Không có không có," Tần Ly vội vàng xua tay, "Em giúp được mọi người thì đã rất vui rồi, Trương giáo sư đừng khách sáo." Tần Ly nghe vậy tuy vui, nhưng lại có chút chột dạ, dù sao đây cũng không phải công lao của cô, nếu không có sổ tay của anh trai, chính mình cũng mù tịt, chẳng biết gì cả.

Nghĩ đến anh trai, cũng không biết giờ này anh ấy ở đâu.

Khán giả trong phòng livestream lúc này fan của Tần An có lẽ là đông nhất, họ cũng nghĩ đến điểm này rồi.

"Đoàn khảo cổ đã an toàn ra rồi, có phải nên đi hội hợp với Tiểu ca không?" "Tiểu ca chắc sắp tìm đến rồi, trước đó anh ấy bảo đoàn khảo cổ đi trước, đoàn khảo cổ chắc không quay lại tìm Tiểu ca, mà là Tiểu ca sẽ tìm đoàn khảo cổ." "Chồng của tôi ơi, mau xuất hiện đi!" Đoàn khảo cổ vừa ra khỏi lò luyện đan được vài bước, đã thấy một cái hồ lô màu tím dài hai mươi centimet treo bên đường.

Hồ lô còn lấp lánh ánh vàng, trông rất bắt mắt.

"Trước có lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, đây không phải là Tử Kim Hồ Lô của Thái Thượng Lão Quân sao!" Hoắc Băng nhìn hồ lô kinh ngạc thốt lên.

"Truyền thuyết Tử Kim Hồ Lô có Cửu Chuyển Kim Đan, ăn vào có thể trường sinh bất lão, cũng không biết có thật không." Ngô Tứ Ý

nghe vậy, ánh mắt sắc bén nhìn về phía người vừa nói.

Thấy là Tiểu Trương, lại thấy trong mắt cậu không có chút tham lam nào, cũng không có hứng thú với trường sinh bất lão, chỉ là đơn thuần tò mò, liền an tâm.

Trong lòng càng hài lòng với Tiểu Trương, chỉ là đứa trẻ này mọi thứ đều được, chỉ là ở một số phương diện quá mức đơn thuần, hoặc là vì chính cậu không có ý nghĩ đó, nên cho rằng người khác cũng không có.

Vẫn là phải trải qua nhiều chuyện hơn, cậu không ngờ lời nói của mình có thể khơi dậy ác niệm của người khác.

Ngô Tứ Ý và Trương Minh Văn nhìn nhau một cái, lập tức hiểu đối phương đang nghĩ gì.

Cả hai đều lo lắng về chuyện này.

Ngô Tứ Ý chủ động tiến lên thu Tử Kim Hồ Lô lại, bỏ vào túi hành lý của mình, cắt đứt ý nghĩ của một số người.

"Đi thôi, thứ này tôi cầm, cái gọi là trường sinh bất lão chỉ là truyền thuyết, đây là cổ mộ, không phải Thiên Đình!

Đừng quên trước đó ở Lăng Tiêu Bảo Điện, những vị thần tiên đó đều là giả!" Lời này là để cảnh cáo một số người.

Khán giả trong phòng livestream đã hiểu rõ.

"Ngô giáo sư đây là đang cảnh cáo người khác đấy, không cho người khác nảy sinh ý nghĩ xấu xa." "Cảnh cáo gì, ông ta muốn chiếm một mình thôi." "Trên lầu, Ngô giáo sư nói lời này chính là nói cho anh nghe đấy!" "Đúng vậy, đây là livestream, lấy được đồ vật gì chắc chắn phải giao cho quốc gia, Ngô giáo sư là đồ ngốc à?

Ông ta không biết chúng ta nhiều người như vậy đang xem sao?

Chiếm một mình cái gì chứ, chắc là chính anh có ý nghĩ đó thì đúng hơn." Hoắc Băng khi đi không ngừng quay đầu nhìn lại, "Chúng ta không đợi Tiểu ca sao?" "Không đợi nữa, đi tiếp đi, sẽ gặp Tiểu ca thôi, sớm khám phá xong chúng ta sớm kết thúc, chỗ này không an toàn." Trương Minh Văn không quay đầu nói thẳng.

Nơi Tá Lĩnh môn chủ bị thây ma xé xác, Tần An đã sớm biến mất.

Một cỗ thi thể đầy máu nằm trên mặt đất.

Chính là Tá Lĩnh môn chủ, tứ chi của hắn đã bị gãy gập ở những góc độ bất thường.

Tá Lĩnh môn chủ mất hơi thở xong, những thây ma liền mất hứng thú với hắn, tản ra khắp nơi.

Xung quanh tĩnh mịch, một vệt máu tươi đỏ rực trong cung điện bồng bềnh tiên khí vô cùng bắt mắt, tăng thêm chút màu sắc cho ngôi cổ mộ này.

Đột nhiên!

Thi thể của Tá Lĩnh môn chủ động đậy!

Tay chân đột nhiên gấp khúc, trở về tư thế bình thường.

Thi thể từ trên mặt đất đứng dậy, Tá Lĩnh môn chủ sống lại rồi!

Không, không phải sống lại, hắn không có hơi thở, hắn đã hóa thành Huyết thi!

Tá Lĩnh môn chủ oán niệm quá lớn trước khi chết, sau khi chết lại chỉ dựa vào một luồng không cam lòng, biến thành Huyết thi.

Huyết thi vặn vẹo tứ chi tại chỗ, dường như không thích ứng với cơ thể này, đầu lâu quay qua quay lại.

Một lát sau dường như đã thích ứng, Huyết thi há miệng, "Hống, hống!" Âm thanh khàn khàn như bị ép ra khỏi cổ họng, âm lượng

không lớn, nhưng đủ đáng sợ.

Nếu nửa đêm nghe thấy cái này, chắc chắn sẽ sợ đến tè ra giường.

Huyết thi cố gắng khống chế cơ thể mình, hắn muốn đi tìm kẻ thù của hắn!

Tuy nhiên, thật trớ trêu, Huyết thi không tìm thấy Tần An, mà lại đối mặt với đoàn khảo cổ.

Đoàn khảo cổ vừa thoát khỏi nguy hiểm, "……" "Đoàn khảo cổ thảm quá, tôi muốn cười ghê." "Tần suất gặp nguy hiểm này có phải hơi cao rồi không, trước đây đâu có vậy." "Vì rời xa Tiểu ca chứ sao, Tiểu ca không chỉ là thần bảo hộ của đoàn khảo cổ, mà còn là vật linh đấy." "Đúng vậy, đừng coi thường tác dụng của Tiểu ca tôi!" "Nhưng đoàn khảo cổ thật sự cũng thảm quá đi!

Họ ra khỏi lò luyện đan được mười phút chưa?

Lại gặp phải con thây ma này." "Hình dạng đó không giống thây ma lắm, nhưng chỉ có một con, chắc không khó đối phó." Tần An đang ở trong một cung điện tương đối an toàn đợi đoàn khảo cổ tự tìm đến.

Hắn còn nghĩ có Tần Ly giúp đỡ, bên đoàn khảo cổ sẽ không có vấn đề lớn.

Hắn không biết vì hắn nhất thời lơ là, Tá Lĩnh môn chủ chưa chết hẳn, lại còn tìm đến đoàn khảo cổ.

Ngô Tứ Ý nheo mắt cẩn thận quan sát con Huyết thi này.

"Là Tá Lĩnh môn chủ!" "Cái gì?" Trương Minh Văn và Hoắc Băng đồng thời kinh hãi thốt lên.

"Sao hắn lại thành Huyết thi?

Không phải Tiểu ca đang đối phó với hắn sao?" Trương Minh Văn

nghi hoặc hỏi.

Ngô Tứ Ý đã rút vũ khí chuẩn bị nghênh chiến, "Ước chừng là Tiểu ca đã giết hắn, nhưng oán niệm quá nặng, nên biến thành Huyết thi." "Ông bạn này, chết yên lành không được sao?

Làm vậy mệt mỏi lắm!" Tiểu Trương đi đến bên cạnh Ngô Tứ Ý cùng đối mặt với Huyết thi.

Hoắc Băng nhìn người tiền vị hôn phu trước mắt đã không thể gọi là người, không hề che giấu sự ghét bỏ của mình.

May mà Tần An đã đưa cô đi, nếu không, một thứ như thế này trở thành chồng mình, thà chết còn sướng hơn.

Huyết thi có lẽ vẫn còn chút ý thức của mình, trước mắt không có người hắn muốn tìm, nhưng hắn biết, đám người này và kẻ thù của hắn là cùng phe, không thể bỏ qua!

"Hống" Huyết thi vừa gào thét vừa xông về phía đoàn khảo cổ.

Ngô Tứ Ý dẫn đầu xông lên, tóm lấy cánh tay dài của Huyết thi, dùng sức quật mạnh, khiến Huyết thi văng sang một bên.

Trương Minh Văn vừa hay ở hướng Huyết thi ngã, tháo balo trên người quật mạnh vào mặt Huyết thi.

Liên tiếp hai lần bị cản trở khiến Huyết thi nổi giận.

Cơ thể và tốc độ của hắn nhanh hơn trước rất nhiều.

Hoắc Băng dùng cung nỏ, mũi tên sượt qua cơ thể Huyết thi, chỉ làm rách một lớp da nông.

Dưới sự kích thích của cơn đau, càng nhiều sức mạnh của Huyết thi bị kích phát ra.

Hắn một quyền vung về phía Ngô Tứ Ý, Ngô Tứ Ý tấn công không thành mà ngược lại bị một quyền đầy sức mạnh đánh lui.

Lùi lại mấy bước, may mà Tiểu Trương chạy đến đỡ, nếu không e rằng đã ngã xuống đất.

Phòng livestream thấy mấy người không làm gì được một con thây ma, có chút sốt ruột.

"Con thây ma này mạnh vậy sao?" "Trên lầu, tôi đã nói đây không phải thây ma mà, không thấy hắn trông khác sao?" "Đúng vậy, có hơi giống Huyết thi đã xuất hiện trước đó." "Không không, sao mọi người lại lệch trọng tâm vậy, Ngô giáo sư nói đó là Tá Lĩnh môn chủ đấy!

Tá Lĩnh môn chủ!" "Tá Lĩnh môn chủ mới không lâu trước còn sống, Tiểu ca đối phó với hắn để đoàn khảo cổ rời đi, sao giờ lại thành ra thế này?" "Oán niệm đó!

Xem livestream phải tập trung!" "Tiểu ca ngầu quá!

Đây là dùng thủ đoạn gì mà khiến Tá Lĩnh môn chủ sinh ra oán niệm lớn đến vậy." Cũng chẳng có gì, chỉ là trong tiệc đính hôn của hắn, anh đã cướp hôn thê của hắn mà thôi.

Đúng vậy, chỉ vậy thôi!

Bên này Ngô Tứ Ý, Hoắc Băng, Trương Minh Văn, Tiểu Trương bốn người lại tiếp tục dây dưa với Huyết thi.

Hoắc Băng đổi vũ khí, cầm một thanh đoản đao tiến lên cận chiến.

Trương Minh Văn đứng đối diện Hoắc Băng, cùng Hoắc Băng tạo thành thế bao vây Huyết thi.

Hoắc Băng cầm đao xông tới, bị Huyết thi nắm lấy cánh tay cầm đao, Huyết thi dùng tay kia nắm lấy eo Hoắc Băng, nhấc bổng Hoắc Băng lên qua đầu.

Dùng sức ném mạnh về phía sau, Trương Minh Văn đang định đến giúp thì bị Hoắc Băng bay tới chắn đường, cả hai cùng ngã xuống đất.

Ngô Tứ Ý thấy vậy vội vàng chạy đến giúp, lợi dụng lúc Huyết thi đang quay lưng lại với mình, từ phía sau tấn công.

Chương 168

Ai ngờ Huyết thi như có mắt sau lưng, đột nhiên vung tay đánh ngược về phía sau.

Dây đeo balo của Ngô Tứ Ý bị xé đứt, gói đồ rơi xuống đất, may mà người không sao.

Lúc này không rảnh quan tâm đến cái balo, Tiểu Trương cũng chạy đến cùng Ngô Tứ Ý đối phó Huyết thi.

Đoàn khảo cổ nấp sau bốn người căng thẳng nhìn trận chiến phía trước.

Một số đội viên khảo cổ trẻ tuổi nắm chặt những chiếc xẻng nhỏ dùng để khảo cổ, không ngừng nuốt nước bọt, muốn xông lên giúp nhưng lại bị nỗi sợ hãi ngăn cản.

Tiểu Lý, người trước đây bị Trương giáo sư mắng, thấy balo của Ngô Tứ Ý rơi xuống, mắt sáng lên.

Hắn nhớ lại lời Tiểu Trương vô ý nói, đó là Tử Kim Hồ Lô của Thái Thượng Lão Quân, bên trong có Cửu Chuyển Kim Đan, ăn vào có thể trường sinh bất lão!

Tiểu Lý mắt mê dại nhìn cái balo nằm trên đất không ai để ý.

Lưng bàn tay hắn nổi gân xanh, trong lòng hắn vẫn còn chút lương tri mỏng manh, nên vẫn còn do dự.

Ngô giáo sư đang ở phía trước bảo vệ mình, mình ở phía sau lấy trộm túi của ông ấy, có phải hơi ti tiện không?

Không đúng, túi là của ông ấy, nhưng đồ bên trong thì không!

Thứ đó, không phải của bất kỳ ai!

Vậy nên dù mình lấy cũng không sao.

Nó không thuộc về bất kỳ ai!

Không phải Ngô giáo sư!

Cũng không phải của cấp trên!

Ai lấy được thì là của người đó!

Nghĩ đến đây, Tiểu Lý trong ánh mắt ngạc nhiên của đồng nghiệp xông ra.

Trương Minh Văn vừa hay nhìn thấy, còn tưởng hắn đến giúp, hô lớn: "Nguy hiểm, quay lại!" Vừa hô xong thì thấy Tiểu Lý cầm balo chạy sang một bên, ông ngơ ngác, hắn cầm cái túi đó làm gì?

Đột nhiên nhớ ra trong túi có gì, liền hô với Ngô Tứ Ý đang ở gần Tiểu Lý hơn.

"Cản hắn lại!

Hắn muốn lấy Tử Kim Hồ Lô trong túi ông!

Không thể để hắn ăn!" Đây là cổ mộ, không phải thiên đường, quỷ mới biết trong cái hồ lô đó rốt cuộc là thứ gì, cái gì mà trường sinh bất lão, người có bệnh trong não mới tin!

Ngô Tứ Ý bỏ Huyết thi lại chạy thẳng đến, Tiểu Lý thấy có người đến ngăn cản mình, trong lòng phẫn hận.

Hắn cảm thấy những người này là muốn đến tranh kim đan với hắn, nói cái gì cũng là giả, nếu đã là giả thì tại sao lại quý trọng cái hồ lô này đến vậy!

Tiểu Lý tăng tốc động tác, kịp lúc trước khi Ngô Tứ Ý chạy đến trước mặt hắn, mở hồ lô, nuốt đan dược xuống.

Hành động này của hắn khiến toàn bộ cảnh tượng đều đông cứng

lại.

Ngô Tứ Ý dừng bước, ngây người tại chỗ nhìn hắn, tất cả các đội viên khảo cổ đều tập trung ánh mắt vào Tiểu Lý, ngay cả Hoắc Băng và những người đang chiến đấu với Huyết thi cũng tranh thủ nhìn hắn với ánh mắt kinh ngạc.

Tiểu Lý cười toe toét, đắc ý nhìn thế giới trước mắt đang tập trung tất cả sự chú ý vào hắn.

Phòng livestream và đạn mạc đều dừng lại, cũng không ai bình luận nữa, thế giới này, vì Tiểu Lý mà chìm vào một ảo ảnh ngắn ngủi.

Tiểu Lý cười thành tiếng, há miệng định nói gì đó, nhưng thứ tuôn ra khỏi cổ họng trước cả lời nói là máu tươi!

Tiểu Lý cảm thấy có dị vật trong miệng, đưa tay lau, thấy máu trên tay, hắn trợn tròn mắt.

"Không. ....." Đây là âm thanh cuối cùng Tiểu Lý để lại cho thế giới.

Viên Cửu Chuyển Kim Đan được cho là có thể trường sinh bất lão, sau khi nuốt xuống nhanh chóng tan chảy, hóa thành chất lỏng chảy khắp cơ thể.

Từng mạch máu, từng cơ quan, đều không thoát khỏi!

Cơ thể Tiểu Lý lập tức ngừng thở, biến thành một cỗ thi thể.

Sau đó nhanh chóng mục nát, hóa trắng, sưng phù, cực kỳ giống hình dạng ngâm nước lâu ngày.

Mái tóc ngắn vốn có của nam sinh dài ra, lập tức qua mắt cá chân, lan tràn trên mặt đất.

Sắc mặt tái nhợt không giống người sống, lại rất hợp với cơ thể sưng phù.

Tiểu Lý mở mắt, đồng tử đã biến mất!

“Là Cấm bà!

Hắn biến thành Cấm bà!” Trước có Huyết thi, sau có Cấm bà.

Đoàn khảo cổ có thể đánh được cũng chỉ có mấy người, hiện tại tình cảnh đáng lo ngại.

Khán giả trong phòng livestream như thân lâm kỳ cảnh, lo lắng vô cùng.

“Cái Tiểu Lý này biến thành thứ gì vậy!” “Thế này phải làm sao đây?

Một con Huyết thi đã đủ đau đầu rồi, lại thêm một con quái vật, đạo bá cấp 7 đâu!

Đừng có ngây ra nữa!” “Tiểu ca Tiểu ca Tiểu ca!

Tiểu ca mau đến đi!

Cứu mạng!” “Tần Ly học tỷ đâu!

Tần Ly học tỷ có cách nào không?” “Hoắc Băng, mấy người đối phó Huyết thi, Cấm bà giao cho tôi.” Ngô Tứ Ý hô lớn với ba người còn lại.

“Một mình ông được không?” “Không được cũng phải được!” Mái tóc dài của Cấm bà như tấm màn đen xông về phía Ngô Tứ Ý, Ngô Tứ Ý vung lưỡi dao sắc bén chém đứt, nhưng chém bên này xong lại có bên kia.

Tóc vừa đứt trong chớp mắt lại mọc ra, căn bản không thể chém hết.

Tuy nhiên con Cấm bà đó dường như không có năng lực khác, chỉ là tóc dài ra, không sử dụng chiêu thức nào khác để đối phó Ngô Tứ Ý.

Ngô Tứ Ý rất nhanh phát hiện ra điểm này, biết rằng con Cấm bà này có lẽ do con người hóa thành, thực lực không mạnh.

Ông mạnh dạn lại gần hơn, vừa vung đao không cho những sợi tóc đó tiếp cận mình, vừa nhanh chóng bước đến gần Cấm bà.

Thấy mình càng ngày càng gần Cấm bà, Cấm bà vẫn không có động thái khác, Ngô Tứ Ý trong lòng thở phào một hơi.

Xem ra là thật sự không còn chiêu nào khác, mau chóng giải quyết thứ này, đi giúp Trương Minh Văn và những người khác.

Cuối cùng cũng đến gần Cấm bà, Ngô Tứ Ý giơ đao nhắm thẳng vào Cấm bà.

Nhưng nhanh hơn đao của ông là mái tóc của Cấm bà đột nhiên tăng tốc độ sinh trưởng.

Khi mũi đao còn cách Cấm bà mười centimet, sợi tóc đã sắp chạm vào lưng Ngô Tứ Ý.

Chỉ trong gang tấc, Ngô Tứ Ý đã sắp bị sợi tóc đâm xuyên cơ thể!

"Lão Ngô!" Trương Minh Văn thấy cảnh này, sốt ruột hô lớn, lập tức định bỏ Huyết thi bên này để giúp Ngô Tứ Ý.

Trương Minh Văn đương nhiên không kịp.

Nhưng Tần An đã kịp đến!

Tần An chém một nhát vào sợi tóc sau lưng Ngô Tứ Ý, sợi tóc đứt lìa.

Thanh đao trong tay Ngô Tứ Ý cũng thành công chém vào Cấm bà.

Tần An xoay người tại chỗ, vượt qua Ngô Tứ Ý đến sau lưng Cấm bà.

Nhát đao của Ngô Tứ Ý vẫn không giết chết được Cấm bà.

Nhưng cũng làm thực lực của nó bị tổn hại.

Tần An phản tay cầm đao dùng chuôi đao mạnh mẽ đập vào gáy Cấm bà, Cấm bà ngất xỉu ngã xuống đất.

"Trói nó lại, dùng lửa đốt tóc nó, đợi nó tỉnh lại, có thể sẽ khôi phục ý thức." Tần An vội vàng nói câu này xong liền chạy về phía Trương Minh Văn.

Chương 169

Là hắn lơ là, không xác nhận tình hình của Tá Lĩnh môn chủ đã rời đi.

Giờ đây đã mang phiền phức đến cho đoàn khảo cổ, may mà đoàn khảo cổ đã chống đỡ được cho đến khi hắn đến.

Tần An đến gần nhất là Tiểu Trương, Tần An một tay nắm lấy cánh tay Tiểu Trương, kéo về phía sau.

Chính mình tiến lên vài bước, thay thế vị trí của Tiểu Trương mà đấu với Huyết thi.

Huyết thi thấy Tần An đến, biết đây chính là kẻ thù của mình.

"Hống!" Sau một tiếng gầm giận dữ, hắn không quản những người khác nữa, chỉ chuyên tâm đối phó một mình Tần An.

Hành động này đúng ý Tần An, hắn vốn còn đang nghĩ làm sao để dụ Huyết thi ra xa.

Lợi dụng lòng căm thù của Huyết thi đối với hắn, Tần An vội vàng tấn công hai nhát rồi xoay người bỏ chạy.

Quả nhiên Huyết thi gầm thét đuổi theo Tần An.

Trước khi rời đi, Tần An tiện tay mang theo cái Tử Kim Hồ Lô kia.

Tần An một đường dẫn Huyết thi vào lò luyện đan.

Sau đó nấp ở chỗ lỗ thông hơi, nhìn nhiệt độ cao trong lò luyện đan thiêu rụi Tá Lĩnh môn chủ.

Huyết thi há miệng gào thét lên trời, nhưng tiếng gào thét này không phải để uy hiếp tấn công, mà là khó có thể chịu đựng nhiệt độ

cao.

Một lát sau, Huyết thi do Tá Lĩnh môn chủ hóa thành tan biến tại chỗ, một viên đan tròn trịa rơi xuống đất.

Tần An tiến lên nhặt viên đan dược, bỏ vào Tử Kim Hồ Lô.

Đan dược bên trong chính là từ đó mà ra.

Đoàn khảo cổ theo lời Tần An trói Cấm bà lại, dùng lửa đốt cháy tóc.

Không lâu sau khi làm xong động tác này, Cấm bà liền tỉnh lại.

Không, không thể nói là Cấm bà, phải là Tiểu Lý, hắn đã khôi phục ý thức, nhưng vẫn còn giữ lại ký ức của Cấm bà, biết mình trước đây đã biến thành quái vật như thế nào.

Còn tấn công Ngô giáo sư, lúc này hắn vô cùng hoảng sợ.

Mọi người thấy hắn có thần sắc trong mắt, liền biết hắn đã khôi phục ý thức như lời Tần An nói.

"Eo!

Cấm bà tỉnh rồi à!" Ngô Tứ Ý khoanh tay, đầy vẻ trào phúng nói với Tiểu Lý.

Tiểu Lý nghe vậy càng thêm kinh khủng, mình đã làm ra chuyện như thế này, còn biến thành quái vật, cũng không biết sẽ có hậu quả gì, có lẽ là cái chết, có lẽ là bị giao cho cấp trên, để phục vụ nghiên cứu.

"Không, không phải, tôi không cố ý!" Tiểu Lý bị những gì mình tưởng tượng dọa chết khiếp, vội vàng cầu xin, theo tư thế bị trói nằm trên đất mà dùng sức dập đầu.

"Tôi biết lỗi rồi!

Tôi chỉ là nhất thời hồ đồ, tôi không có ý định làm hại mọi người, xin lỗi!" Đạn mạc trong phòng livestream cuộn lên.

"A a, a a, a a!" "Lúc này mới thành khẩn à, trước đây Trương giáo sư bảo hắn đừng ăn sao không nghe?" "Đúng vậy, vừa ăn xong còn đắc ý ra mặt, cảm giác muốn xưng vương, lúc này thì, a!" "Không thể tha thứ cho hắn, nếu không phải Tiểu ca kịp thời đến, Ngô giáo sư nói không chừng đã bị hắn giết!" "Cái đó cũng không thể coi là hắn giết được, dù sao lúc đó hắn cũng không có ý thức." "Trên lầu là Thánh mẫu của nhà nào vậy?

Tôi uống say giết người nhà anh, anh cũng có thể tha thứ cho tôi sao?

Dù sao lúc đó tôi không có ý thức mà!" Trong tiếng Tiểu Lý không ngừng dập đầu cầu xin, Tần An trở lại.

Trương Minh Văn hỏi Tần An có cách nào phá giải thi đan không, không phải vì lòng tốt, chỉ là Tiểu Lý tuy đã làm sai, nhưng hiện tại là xã hội pháp trị, họ không có tư cách trừng trị Tiểu Lý.

Tốt nhất là đưa Tiểu Lý về, giao cho cấp trên, dùng pháp luật để trừng trị hắn.

Hơn nữa, những phương pháp giải quyết độc vật trong mộ như thế này, biết càng nhiều càng tốt, như vậy mới càng an toàn.

Tần An lắc đầu, "Thứ này không có cách phá giải." Tiểu Lý tuyệt vọng hỏi: "Vậy tôi chỉ có thể chết sao?" "Không hẳn, truyền thuyết cũng không hoàn toàn là giả, thi đan ăn vào quả thực có thể trường sinh, nhưng phải trong hoàn cảnh đặc biệt mới được." "Hoàn cảnh thế nào?" Tiểu Lý mắt lộ ra tia sáng, gấp gáp hỏi.

Tần An cúi đầu không biểu cảm nhìn Tiểu Lý đang bị trói, nằm trên đất với tư thế không ngay ngắn, hơi vặn vẹo.

Trong mắt không một gợn sóng, có chút giống như nhìn thế nhân chịu khổ, chắp tay ngồi thiền, chỉ lạnh lùng niệm 'A Di Đà Phật' của Phật tổ.

"Nơi sâu thẳm của Thiên Cung." "Chỉ cần ở nơi sâu thẳm của Thiên Cung là có thể trường sinh sao?" Tiểu Lý nhanh chóng tiếp lời Tần An, dường như chậm một giây, cơ hội trường sinh sẽ trôi đi.

"Đúng vậy, nhưng không thể rời khỏi nơi sâu thẳm của Thiên Cung, rời đi sẽ biến thành bộ dạng như anh vừa nãy, mất đi lý trí, không có suy nghĩ, biến thành quái vật." "Vậy tôi sẽ không rời đi, tôi không rời đi!" Tiểu Lý di chuyển trên đất tiếp cận Ngô Tứ Ý.

"Giáo sư, giáo sư xin lỗi!

Tôi không cố ý tấn công ông, mọi người đi đi, mọi người đi đi, tôi không rời đi, để tôi ở lại đây là được rồi, cầu xin ông, cầu xin ông!" Ngô Tứ Ý nhìn người đang vặn vẹo trên đất như một con sâu, ghê tởm đá hắn mấy cước.

"Vừa nãy còn xin lỗi cầu tha thứ, giờ lại muốn ở lại rồi?

Trường sinh tốt đến vậy sao?" "Giáo sư, giáo sư," Tiểu Lý chịu đựng Ngô Tứ Ý đá, cũng không né tránh.

"Bây giờ tôi không còn cách nào khác nữa!

Hoặc là trường sinh, hoặc là phải biến thành loại quái vật kia, tôi không muốn như vậy!

Giáo sư, cầu xin ông!" "Nếu có thể trường sinh thì dù ở một chỗ không đi ra, hình như cũng chẳng có gì đâu nhỉ." Một bình luận xuất hiện trên khu bình luận của phòng livestream.

"Trên lầu nghĩ gì vậy!

Đó không phải ở một hai ngày, là ở mãi mãi không có điểm dừng,

lúc nào anh không muốn ở nữa cũng không được!

Muốn chết cũng không chết được!" "Đừng hiểu lầm người khác!

Lời nào nên nói, lời nào không nên nói phải biết!" "Mấy người gấp gáp làm gì?

Tôi thấy là mấy người trong lòng cũng muốn trường sinh, nên thấy người khác trường sinh thì không cam tâm phát giận đó thôi!" "Anh đây là ăn cướp còn la làng!

Đừng giở trò này!" Trương Minh Văn ngăn hành động của Ngô Tứ Ý, "Đừng đá nữa, giờ có đá cũng vô dụng, vẫn là nghĩ xem phải làm sao đây." Theo lời Tần An, nếu rời khỏi nơi sâu thẳm của Thiên Cung, Tiểu Lý sẽ biến thành Cấm bà, muốn đưa hắn ra ngoài rất khó.

Con đường này quỷ mới biết còn sẽ gặp phải nguy hiểm gì, bên cạnh lại mang theo một Cấm bà, đây là tự chuốc phiền phức vào mình.

Nhưng trực tiếp giết đi, cũng không phù hợp với quan niệm của người hiện đại.

"Để hắn ở lại đi." Tần An thấy đoàn khảo cổ khó xử, chủ động lên tiếng giải vây, lời này hắn nói ra thích hợp hơn là đoàn khảo cổ nói.

"Chúng ta cũng không thể mang theo một Cấm bà khám phá Thiên Sơn Cổ Mộ được, để hắn ở lại đi." Nói xong, Tần An lại bổ sung: "Trường sinh có cái giá của nó, những ngày sau này của hắn so với biến thành Cấm bà cũng không khá hơn là bao." Ngô Tứ Ý nghe Tần An nói, nhìn Tiểu Lý hai mắt thật sâu, sau đó một cước dùng sức đá Tiểu Lý sang một bên.

"Vậy thì anh cứ ở lại đây đi!" Đoàn khảo cổ bỏ Tiểu Lý lại rồi tiếp tục đi.

Phòng livestream nhìn Tiểu Lý ngày càng xa dần.

“Cứ thế mà tha cho hắn sao?

Còn để hắn được trường sinh?” “Cái đó cũng không có cách nào, đoàn khảo cổ ở trong cổ mộ đã rất nguy hiểm rồi, nếu lại mang theo một Cấm bà bên cạnh, thì con đường sau này sẽ không đi được.” “Vậy tại sao không dứt khoát giết chết hắn!” “Trên lầu, anh sát khí có vẻ nặng quá rồi đấy.” “Đúng vậy, tám phần là mình muốn trường sinh, nên thấy người khác có thể trường sinh thì không cam tâm!” Thiên Cung rộng lớn, được xây dựng dựa trên truyền thuyết ba mươi ba tầng trời.

Tuy ba mươi ba tầng chưa đạt được, dù sao cũng bị hạn chế bởi kỹ thuật thời đó, phương diện cơ khí không phát triển đến vậy, chỉ dựa vào sức người và khí cụ đơn giản, có thể làm được như vậy đã là kỳ tích.

Tuy nhiên, dù không đạt được ba mươi ba tầng trời, các loại thần tiên, binh khí, cung điện và các kiến trúc khác vẫn được xây dựng theo đó, phần lớn đều được phục dựng.

Ví dụ như Tứ Đại Thiên Vương đã gặp trước đó, vừa đi ra là lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân.

Từ trên cao nhìn xuống, bao quát Thiên Cung này.

Đoàn khảo cổ một hàng người ở trong đó như kiến lửa, ẩn hiện thấy bóng dáng.

Vẫn là Tần An dẫn đầu, mở đường phía trước.

Đột nhiên một trận cuồng phong ập tới, mọi người trong đoàn khảo cổ nhắm mắt đưa tay che mặt.

Đợi trận gió vô danh này qua đi, buông tay xuống, trước mắt đã là một màn sương mù dày đặc, tầm nhìn chỉ trong vòng hai mét.

“Tất cả đừng động đậy!” Tần An lớn tiếng hô, cố gắng để mọi người đều có thể nghe thấy giọng hắn.

“Sương mù che khuất tầm nhìn, tất cả đứng yên tại chỗ đừng động, nếu không nhẹ thì chính anh gặp nguy hiểm, nặng thì chạm nhầm cơ quan gì đó, tất cả mọi người đều sẽ cùng chết!” Phòng livestream và đạo bá cấp 7 đương nhiên cũng nghe thấy lời này.

“Cái quái gì vậy?

Sao không nhìn thấy gì nữa rồi?” “Sương núi đến rồi!

Cái này nguy hiểm lắm, ở nơi thế này, mất đi tầm nhìn, thì chỉ cần lơ là một chút là mất mạng ngay!” “Đến lúc Tiểu ca đại hiển thần uy rồi!” Tần Ly trong phòng đạo bá cấp 7 nhìn màn hình chỉ hiển thị một màn sương mù, trong lòng không khỏi hoảng loạn.

Chương 170

Tuy biết anh trai mình rất mạnh, nhưng vẫn không kìm được lo lắng.

Chỉ có thể tự an ủi trong lòng, không sao đâu, nếu ngay cả anh trai cũng không có cách, thì ai cũng không được nữa, anh trai nhất định sẽ bình an trở về!

Trời dần về chiều, xung quanh càng lúc càng tối, tầm nhìn càng thấp.

Các đội viên khảo cổ đã đứng yên tại chỗ hai tiếng đồng hồ càng hoảng loạn.

Dưới màn đêm bao phủ, chỉ nghe thấy tiếng thở dồn dập của người bên cạnh.

Mắt không nhìn thấy, não càng hoạt động mạnh hơn.

Cũng không biết tiếng thở đó có phải của đồng nghiệp mình không, đây là cổ mộ mà, có khi nào đột nhiên có một con quái vật nhảy ra bên cạnh mình, nhưng mình lại không hề hay biết.

Càng nghĩ càng kinh khủng.

"A!" Một tiếng hét chói tai vang lên, dọa những đội viên khảo cổ khác sợ đến chết khiếp, cũng theo đó mà la hét.

"A!" "A!" Ngô Tứ Ý cũng bị dọa giật mình, nhưng không thể không bình tĩnh lại, nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, thì càng phải bình tĩnh.

"Dừng lại, đừng hét nữa!" Ngô Tứ Ý nghiến răng nghiến lợi hô tại chỗ, cố gắng để giọng mình át đi tiếng của họ.

Ông ấy cũng sợ mà!

“Chuyện gì vậy chuyện gì vậy?

Hét gì mà hét?

Có thứ gì xuất hiện sao?” Một đội viên khảo cổ giọng run rẩy hỏi.

“Không, không biết, ai hét trước?” Đây là câu hỏi thận trọng của một đội viên khảo cổ khác.

“Cái đó, là, là tôi hét trước, ạch, có chuyện gì vậy?” Trong bóng tối truyền đến tiếng nhận lỗi.

Ngô Tứ Ý lập tức nổi giận, gào lớn: “Quỷ mới biết có chuyện gì!

Anh hét trước, anh hỏi ai!” Tim Trương Minh Văn vừa dịu xuống lại bị Ngô Tứ Ý dọa cho đập thình thịch, tay ôm ngực.

“Ông lại hét bậy gì vậy?

Nói nhỏ tiếng một chút không được sao?

Tôi bị mấy người dọa chết khiếp rồi.” “Xin lỗi xin lỗi,” Người đầu tiên gây ra trận hoảng loạn này xin lỗi, “Tôi, tôi chỉ là sợ quá, không cố ý, xin lỗi!” Trương Minh Văn kịp thời tiếp lời trước khi Ngô Tứ Ý mở miệng, “Được rồi được rồi không sao, lần sau bình tĩnh một chút, đừng quá căng thẳng.” “Hừ!” Ngô Tứ Ý biết Trương Minh Văn cố ý không cho mình tiếp tục mắng, liền hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

Ông cũng biết trong tình huống này càng nghiêm khắc, người khác trong lòng càng hoảng loạn.

Không khí phòng livestream thành công bị màn kịch này chọc cho náo nhiệt trở lại.

“Haha, vậy nên nói mang theo người trẻ tuổi ngây ngô vẫn có lợi ích, hành động vô ý cũng có thể hóa giải sự hoảng loạn trong lòng mọi

người.” “Haha, họ thảm quá!

Nhưng tôi thật sự muốn cười ghê!” “Ngô giáo sư đáng thương, lại bị Trương giáo sư ghét bỏ rồi.” “Trương giáo sư và Ngô giáo sư lập đội thật sự rất thú vị!” “Mấy người ở lại đây trước.” Tần An đã lâu không nói chuyện lên tiếng.

“Anh muốn đi đâu?” Hoắc Băng vội vàng hỏi.

“Có thứ gì đó xuất hiện rồi, tôi đi xử lý một chút.” “Thứ gì?” Trương Minh Văn quay đầu về phía hướng tiếng Tần An truyền đến.

Tần An còn chưa trả lời, từ xa đã truyền đến tiếng gào thét của quái vật, vì khoảng cách khá xa, nghe còn chưa rõ ràng.

“Chính là những thứ này, Cấm bà.” Tần An đã nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao chuẩn bị rời đi.

“Cấm bà?

Sao còn có thứ đó?

Trước đây còn có người ăn thi đan sao?” Ngô Tứ Ý nhíu mày không hiểu.

“Là những người được tuẫn táng cho Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu, họ bị ép uống thi đan, được trường sinh.

Ban ngày chìm vào giấc ngủ, ban đêm mới tỉnh lại.” “Chúng ta ở cùng một chỗ quá lâu, chúng nó cảm nhận được sự tồn tại của chúng ta, nên mới tìm đến sao?” Tiểu Trương sắc mặt ngưng trọng, nói ra suy đoán của mình.

“Không sai,” Tần An đã bắt đầu bước đi về phía đám Cấm bà.

“Mấy người ở lại đây, tôi sẽ không để một con Cấm bà nào lọt qua, chỗ này tạm thời vẫn an toàn, lát nữa tôi sẽ quay lại.” “Tiểu ca cẩn thận!” Tiểu Trương dặn dò.

Tần An nhanh chóng đi về phía đám Cấm bà, hắn phải khiến đám Cấm bà rời xa đoàn khảo cổ càng xa càng tốt.

Nếu không trong tình huống không nhìn thấy gì, một con Cấm bà cũng có thể làm trọng thương đoàn khảo cổ.

Từ xa đã nhìn thấy đám Cấm bà, Tần An tăng tốc độ, rút đao trực diện nghênh chiến.

Chém đứt những sợi tóc bay đến trước mặt mình.

Tần An dùng sống đao đón lấy những sợi tóc từ phía bên kia bay tới, dùng kỹ xảo quấn lại.

Khiến một con Cấm bà bị tóc quấn chặt vào sống đao, không thể thoát ra.

Kéo con Cấm bà bị tóc quấn chặt lại gần, Tần An dùng tay kia vung Hắc Kim Cổ Đao, lưỡi đao xuyên qua cổ, đầu rơi xuống đất.

Một con Cấm bà đã được giải quyết!

Trong chớp mắt, số lượng Cấm bà nằm la liệt trên đất càng lúc càng nhiều.

Một con, hai con, ba con. .....

Tất cả Cấm bà đều bị Tần An một mình chặn đứng!

Rút kinh nghiệm từ lần Tá Lĩnh môn chủ hóa thành Huyết thi trước đó, Tần An không vội rời đi.

Mà ở lại quan sát một lúc, xác nhận tất cả Cấm bà đều đã chết hết, không còn con nào sống sót, lúc này mới rời đi, trở về bên cạnh đoàn khảo cổ.

Tần An trở về khi gần rạng sáng, lúc này sương mù vừa tan bớt một chút.

Tần An nhân cơ hội dẫn mọi người rời khỏi khu vực đó.

Khi đi ra khỏi sương mù điểm lại số người, phát hiện thiếu mất hai người!

Hai người đó chính là Ngô Tứ Ý và Hoắc Băng!

"Hai người họ sao lại mất tích?

Theo lý thuyết thì trong số chúng ta, hai người họ có thực lực rất tốt, sao lại chính là hai người này mất tích?" Trương Minh Văn mắt đảo quanh, lướt qua từng khuôn mặt, tìm kiếm tung tích của hai người.

"Ngô giáo sư và nữ thần Hoắc gặp nguy hiểm rồi!" Một dòng đạn mạc lướt qua.

Sau đó kéo theo nhiều dòng đạn mạc khác.

"Cái gì mà gặp nguy hiểm?

Chỉ là lúc này không biết đi đâu thôi!

Đừng nói bậy!" "Đúng vậy, nói không chừng là vừa rồi sương quá dày nên đi lạc, có thể lát nữa họ sẽ tự tìm đến, đừng có miệng quạ!" "Tôi cá, tìm người chắc chắn là việc của Tiểu ca." "Tôi cá một gói mì cay!" Không nằm ngoài dự đoán của khán giả trong phòng livestream.

"Mấy người đi tiếp đi, tôi đi tìm hai người họ." "Một mình anh được không?

Hai người họ không nhất định ở cùng một chỗ, hay là tôi đi cùng anh đi." Trương Minh Văn đi đến bên cạnh Tần An, chuẩn bị cùng xuất phát.

"Anh đi rồi ai dẫn dắt đoàn khảo cổ?" Tần An vừa nói câu này, bước chân của Trương Minh Văn liền dừng lại.

Quay đầu nhìn một đám đội viên khảo cổ trẻ tuổi không có kinh

nghiệm, thở dài.

“Ai, vậy Tiểu ca anh tự đi đi, cẩn thận một chút.” “Ừ.” Tần An gật đầu, quay lại theo đường cũ.

Hắn định đến chỗ sương mù vừa nãy xem thử, dù người không ở đó, chắc cũng sẽ có một chút manh mối.

Hình ảnh Tần An trên màn hình càng lúc càng nhỏ.

“Tôi nói gì rồi!

Tiểu ca đi tìm người rồi!” “Vậy anh đắc ý gì chứ?

Chuyện này chẳng phải lúc nào cũng là của Tiểu ca sao?

Chương 171

Còn phải đoán?" "Chỉ là chơi đùa để không khí sôi động một chút, phòng livestream khảo cổ này lúc nào cũng căng thẳng, đừng quá nghiêm túc." Tần An đến chỗ sương mù vừa nãy, đi loanh quanh xem xét.

Quả nhiên tìm được một số manh mối.

Tần An theo manh mối đi, đến trước một cung điện.

Trong điện mơ hồ truyền ra một chút tiếng động.

Tần An nhẹ nhàng bước chân đến cửa, nhìn qua khe cửa vào bên trong.

Chỉ thấy Ngô Tứ Ý đang quỳ gối bên trong, không ngừng dập đầu.

Tình huống quen thuộc khiến Tần An nhớ đến thi hương mê hoặc trước đây, tưởng Ngô Tứ Ý đã rơi vào ảo cảnh.

Rút đao chậm rãi bước vào cổng cung.

Đang tự hỏi sao không cảm thấy có gì bất thường, thì thấy Ngô Tứ Ý ngẩng đầu lên, trong mắt lộ rõ vẻ tỉnh táo, có thần, rõ ràng không hề bị mê hoặc.

Tần An dừng bước, đặt đao xuống đất, phát ra một tiếng động khẽ.

Ngô Tứ Ý nghe tiếng quay lại nhìn, thấy là Tần An, thở phào một hơi dài.

"Là cậu à, làm tôi hết hồn, tưởng lại nhảy ra con Huyết thi, Cấm bà nào chứ." Tần An không hề động đậy, mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Ngô Tứ Ý.

“Ông có ý thức, là tự mình đi đến đây?” “Ừ, đúng vậy.” Ngô Tứ Ý trả lời xong mới phát hiện ánh mắt Tần An không đúng, Tần An cũng không đáp lại lời ông, cứ thế nhìn chằm chằm Ngô Tứ Ý, lộ rõ vẻ cạn lời.

Ngô Tứ Ý cuối cùng cũng nhận ra hành vi tự ý rời đội của mình không thông minh cho lắm, Tần An chắc là đặc biệt đến tìm ông.

“À, đừng nhìn tôi như vậy, tôi biết mình làm vậy hơi ngu, nhưng tôi có lý do!” Câu giải thích cuối cùng của Ngô Tứ Ý đột nhiên tăng tốc độ, cố gắng tăng thêm sức thuyết phục của mình.

“Tôi đến để tế bái tổ tông!” Tần An: “……” “Vậy, tổ tông của ông là Chu Mục Vương sao?

Hay Tây Vương Mẫu?” “Đều không phải, là người của Ngô gia tôi.

Trước đây cũng có người Ngô gia đến Thiên Sơn Cổ Mộ, chỉ là họ đến rồi, thì không bao giờ ra được nữa.” Ngô Tứ Ý nói đến cuối thì cúi đầu nhìn xuống đất, ngữ khí dần trầm xuống.

Tần An lúc này mới chuyển ánh mắt sang di vật mà Ngô Tứ Ý quỳ lạy trước đó.

Không có một bộ xương cốt nào, chỉ là một số dụng cụ đạo mộ, cùng với quần áo và các vật phẩm khác.

Ngô Tứ Ý cầm một con dao găm, “Những thứ này đều là đồ của Ngô gia tôi, tôi nhận ra!” Tần An tiến lên, đặt Hắc Kim Cổ Đao sang một bên trên mặt đất, cúi người sâu ba cung đối với di vật.

“Cậu. .....” Ngô Tứ Ý không hiểu ý Tần An.

“Tuy không cùng tộc, không có huyết thống, nhưng vẫn là tiền bối, tế bái một chút, là lẽ đương nhiên.” Tần An nhặt Hắc Kim Cổ Đao lên, đặt sau lưng, cúi đầu nhìn Ngô Tứ Ý vẫn đang quỳ trên đất.

“Có muốn mang theo những di vật này không?” Ngô Tứ Ý lắc đầu, “Không cần nữa, sau này tôi sẽ đặc biệt phái người Ngô gia đến lấy về, chuyện lần này còn chưa xong, trên đường đi không tiện.” Tần An gật đầu, “Vậy đi thôi.” Ngô Tứ Ý khẽ nói với những vật phẩm đã mất chủ nhân này: “Xin lỗi nhé, các vị đợi thêm chút nữa, tôi nhất định sẽ quay lại đón các vị về nhà!” Hai người đi về phía cổng cung, phía sau là người đã khuất, mãi mãi bị bỏ lại phía sau.

Trong điện đột nhiên thổi qua một trận gió, một số y vật lay động theo gió, như đang vẫy chào tạm biệt.

Người sống tiếp bước, người đã khuất là quá khứ, xưa nay đều là như vậy.

Hơi thở rồi sẽ có một ngày đứt đoạn, trái tim ngừng đập, sinh mệnh tan biến.

Vì vậy càng phải trân trọng hiện tại, không thể lãng phí thời gian.

Tần An và Ngô Tứ Ý hai người đi ra khỏi cung điện tế bái tổ tiên Ngô gia.

Tần An vừa đi vừa nói: “Tổ tiên Ngô gia đến đây làm gì?” “Từng có một lần các gia tộc đạo mộ hoạt động tập thể, mỗi gia tộc phân biệt đi đến các mộ địa khác nhau.

Ngô gia đến là Thiên Sơn Cổ Mộ, nhưng người đến rồi thì không bao giờ quay về được nữa.” Ngô Tứ Ý vừa thấy di vật của tiền bối đồng tộc, lúc này lại nhắc đến chuyện này, tâm trạng rất là sa sút.

Thở dài cúi đầu nhìn xuống đất một chút.

“Vậy Hoắc gia thì sao?

Cũng tham gia sao?” Tần An sau đó hỏi, Ngô Tứ Ý đã vì chuyện này mà đến tế bái tổ tiên, nếu Hoắc gia ngày xưa cũng tham gia, có thể sẽ liên quan đến sự mất tích của Hoắc Băng.

“Hoắc gia đương nhiên cũng đi, nhưng nhà họ đi là đáy biển.” “Đáy biển,” Tần An khẽ nói, “Vậy chắc không có liên quan gì rồi.” Ngô Tứ Ý nghe vậy thì kỳ lạ ngẩng đầu hỏi Tần An.

“Ừ?

Chuyện gì không liên quan?” “Hoắc Băng cũng mất tích.” “Hoắc Băng mất tích?

Chuyện khi nào?” Ngô Tứ Ý mở to mắt, rất kinh ngạc, dù sao ở nơi thế này mất tích không phải chuyện nhỏ, sơ suất một chút là mất mạng.

“Tôi giải quyết xong Cấm bà xong thì quay về rồi đưa đoàn khảo cổ ra khỏi sương mù, khi ra khỏi sương mù điểm lại số người thì phát hiện.” Ngô Tứ Ý nhíu mày suy nghĩ, “Cái này lạ thật, cô bé Hoắc Băng này khá đáng tin, không phải người hay gây phiền phức, chuyện gì vậy chứ?” “À, đúng rồi.” Ngô Tứ Ý đột nhiên nhớ ra điều gì, “Cậu vừa nói ‘cũng’ mất tích, vậy cái ‘cũng’ đó là ai, còn có người nào mất tích sao?” Tần An nghe vậy mắt không chuyển động nhìn Ngô Tứ Ý.

Ngô Tứ Ý cảm thấy ngượng ngùng, “À, là, là tôi đó.” Dưới ánh mắt cạn lời của Tần An, Ngô Tứ Ý cười gượng hai tiếng để hóa giải sự ngượng ngùng, nhưng không thành công.

Tuy nhiên may mà Tần An chủ động mở miệng phá vỡ sự ngượng ngùng của Ngô Tứ Ý.

“Ông đi hướng đó, phía trước rẽ là con đường Trương giáo sư họ đi, đi nhanh lên một chút, sớm nhất có thể hội hợp với họ.” Ngô Tứ Ý theo hướng Tần An chỉ nhìn một cái.

“Được, tôi lập tức đi tìm họ hội hợp, cậu định đi tìm Hoắc Băng sao?” “Đúng vậy.” “Trên đường cẩn thận một chút, tìm thấy Hoắc Băng rồi thì đưa cô ấy đến tìm chúng tôi.” “Ừ.” Tần An gật đầu, vác

Hắc Kim Cổ Đao rồi rời đi.

Nơi sâu thẳm nhất của Thiên Cung, gần như là nơi thấp nhất về địa thế của toàn bộ Thiên Cung, một địa cung.

Tường vách đầy phù điêu hoa văn, màu sắc rực rỡ.

Theo lý thuyết với công nghệ thời đó, màu sắc sẽ không phong phú, Tần An và những người khác đi suốt đường cũng chưa từng thấy loại này.

Nơi này trời sinh như vậy, không chỉ màu sắc rực rỡ, ngay cả vật liệu cũng cực kỳ xa hoa.

Phần màu vàng chính là vàng thật, không hề pha lẫn chút giả nào.

Trong các màu sắc khác cũng có thể thấy ít nhiều có pha vàng.

Vượt qua những phù điêu, bên trong địa cung là một đài cao.

Cao khoảng mười mét, trên vách đài cao khắc một rồng một phượng.

Chúng uốn lượn quanh đài cao, dường như đang bảo vệ cái đài này.

Phía trên cùng của đài cao, một cỗ quan tài lớn sừng sững uy nghi.

Trong quan tài là một nam một nữ nằm song song.

Dưới hai người trải thảm nhung dày, mặc y phục hoa lệ, được phủ chăn gấm thêu rồng phượng đến ngang ngực.

Cả hai đều nhắm mắt say ngủ.

Hai người này chính là Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu!

Đột nhiên, tay Tây Vương Mẫu khẽ động, mắt cũng theo đó mở ra.

Ngón tay càng lúc càng siết chặt, để lại vết hằn sâu trên cơ thể mình, trong mắt vừa mở tràn đầy phẫn nộ.

Cùng với sự tỉnh giấc của Tây Vương Mẫu, con đại xà đang cuộn mình ngoài địa cung cũng xao động.

"Xì" Tây Vương Mẫu nghe thấy động tĩnh của đại xà.

"Đi!

Giết chết bọn chúng!

Kẻ xâm nhập, không để sót một ai!" Vì lâu ngày không mở miệng nói chuyện, giọng Tây Vương Mẫu khàn khàn không giống tiếng người.

Đại xà nghe thấy lời này, ngừng xao động, xoay người trườn ra ngoài địa cung, nó phải đi tìm kẻ xâm nhập!

Sau đó, giết!

Trương Minh Văn dẫn đoàn khảo cổ đến một cung điện, mọi người cẩn thận đẩy hé cánh cửa cung, nhìn vào bên trong.

Không phát hiện nguy hiểm gì, lúc này mới an tâm đẩy cửa đi vào.

Sau khi mở cửa, đập vào mắt là những bức tường cao năm mét, trên đó khắc bích họa.

Đoàn khảo cổ kinh ngạc nhìn cảnh này, tìm đến đầu bích họa, để hiểu toàn bộ câu chuyện.

Ban đầu là những người mặc giáp lính đến từng nhà, mang đi những tráng đinh trong gia đình.

Chương 172

Nếu gặp người không muốn đi theo, sẽ phải chịu một trận đòn rồi bị kéo đi cưỡng ép.

Gia đình họ chỉ có thể lau lệ nhìn người thân đi xa.

Sau đó đến nơi.

Những người mặc quần áo rách rưới cầm công cụ đào phá trên mặt đất, tiếp đó đập những khối đá không đều đặn thành những khối vuông vắn.

Sau đó lại do người cõng những khối đá lớn bằng nửa người đi đến chỗ kiến trúc cung điện.

Bên cạnh dọc đường đều có những người mặc quan phục cầm roi giám sát.

Có người nào đó động tác một khi không theo kịp, roi lập tức quật tới.

Trên lưng xuất hiện một vết máu, áo quần vốn đã rách nát lại thêm rách rưới, máu thịt mơ hồ đông lại với nhau, máu tươi chảy qua, bao phủ lên những vết máu đã đông cứng trước đó.

Đến giờ ăn, có mấy người mặt đầy vẻ khó chịu mang đến vài thùng thức ăn.

Các công nhân đổ xô lên, tranh giành mấy bát cháo không khác gì nước lã.

Lúc này những người giám sát la mắng tiến lên, roi quật tới, đám đông chen chúc lập tức sợ hãi tản ra.

Một bữa ăn xuống, ngay cả một hạt gạo cũng không ăn được, chỉ

tranh giành uống được vài ngụm nước loãng, trên người còn thường xuyên thêm vài vết roi, đây đều là chuyện thường xuyên.

Với tình huống như vậy mà đi làm những công việc thể lực nặng nhọc, đương nhiên là không chịu nổi.

Vì vậy chuyện chết người là chuyện thường xuyên.

Người giám sát thấy có người ngã xuống, phản ứng đầu tiên không phải là cấp cứu chữa trị, mà là roi quật tới, ép công nhân đứng dậy tiếp tục làm việc.

Nếu thực sự không đứng dậy được, người giám sát tiến lên thăm dò hơi thở, nếu hơi thở yếu ớt, dù vẫn còn thở, chỉ cần không thể làm việc, sẽ gọi những người giám sát khác.

Hai người giám sát khẽ gật đầu, ngầm hiểu ý nhau nâng người lên rồi đi.

Đến một vách núi, những người vẫn còn sống bị vứt tùy tiện xuống miệng vách núi, người giám sát dùng chân đá một cái, người liền lăn xuống sườn núi.

Còn dưới sườn núi, hàng ngàn hàng vạn bộ xương trắng chất chồng lên nhau, cảnh tượng rợn người.

Đây là địa ngục thực sự!

Người công nhân vẫn còn sống trên trần gian một đường lăn xuống, rơi xuống những thi thể.

Hắn biết mình đã đến đâu, những người bị bóc lột ở đây đều biết nơi này, đây là sự đe dọa, nếu lười biếng, kết cục sẽ là như vậy.

Nhưng hắn đã đến đây trong trạng thái còn sống, đây là hy vọng!

Hắn thở hổn hển đứng dậy, muốn đi ra ngoài, những người trên sườn núi không biết hắn còn sức lực, hắn có thể về nhà rồi!

Vừa đứng dậy đi được vài bước, cả người hắn liền ngây ra tại chỗ.

Bởi vì trước mắt là những đàn rắn dày đặc, hắn thậm chí có thể cảm nhận được, có rắn chui qua y phục rộng thùng thình rách nát, tiếp xúc thân mật với cơ thể hắn.

Chẳng trách!

Chẳng trách trước đây nhiều người vẫn còn sống bị ném xuống, nhưng không một ai thoát ra được.

Chẳng trách thi thể mới được đưa xuống không lâu, chẳng mấy chốc đã hoàn toàn biến thành xương trắng!

Những người trên sườn núi cười cợt quay lại, họ biết kết cục của những người bị ném xuống.

"Đáng ghét!

Bọn chúng không coi người thường là người!" Tiểu Trương nắm chặt nắm đấm, vành mắt hơi đỏ.

Các đội viên khảo cổ phía sau mỗi người một vẻ phẫn nộ, họ thậm chí có chút không đành lòng xem tiếp.

Trương Minh Văn nhắm mắt bình tĩnh một lúc, rồi lại mở mắt.

"Xem đi!

Hiểu lịch sử, tương lai mới có thể tránh được những tình huống như thế này.

Tất cả đội viên khảo cổ, không một ai được phép không xem." Xuyên qua ngàn năm, những người như kiến lửa không được kẻ bề trên coi trọng.

Ở đây, trong thời hiện đại phồn hoa, họ được nhìn thấy.

Được biết họ đã phải chịu những tội gì, hiểu được nỗi khổ của họ.

Quan trọng hơn, có người đã coi họ là người.

"Vãi chưởng, cái lũ súc sinh này không phải người!" Bao nhiêu người xem khóc ròng trên màn hình livestream.

"Tây Vương Mẫu như vậy mà còn muốn trường sinh sao?

Chết đi cho rồi!

Còn được thần tiên cung phụng, nếu thật sự có thần tiên thì hãy chém chết ả trước, rồi quăng xuống thập bát tầng địa ngục!

Phải bắt ả nếm trải cảm giác bị vạn rắn rỉa thịt, những khổ cực mà người dân phải chịu, ả không được thoát một cái nào!

Giờ tôi lại muốn ả trường sinh bất tử, chết như vậy thì quá dễ cho ả rồi, tốt nhất là để Tiểu ca tra tấn ả đến chết!

Đúng vậy, Tiểu ca đâu rồi, Tiểu ca mau đến đi, ở đây có một ác quỷ đang chờ anh đến trừng trị." Đội khảo cổ tiếp tục xem bích họa.

Drone trên không cũng quay lại một cách chính xác cảnh tượng này và truyền tải lên hàng vạn màn hình.

Để xây dựng Thiên cung này, Tây Vương Mẫu quả thực đã không từ thủ đoạn nào.

Gỗ phải dùng loại tốt nhất, ả ra lệnh cho người tìm kiếm gỗ quý hiếm khắp nơi trong cả nước, tìm được rồi thì chặt hạ vận chuyển đến nơi xây dựng cung điện.

Để vận chuyển kịp thời, ả còn đặc biệt mở ra mấy con đường thủy.

Nơi nào không có nguồn nước thì dẫn dòng từ nơi khác đến.

Nếu những con đường thủy này có thể cho người khác sử dụng, thì cũng là một điều tốt đẹp.

Nhưng Tây Vương Mẫu tự cho mình cao quý, đồ của thần làm sao có thể cho người phàm dùng được?

Thế là, ả tốn thời gian, tốn sức xây dựng đường thủy, sau khi vận chuyển xong vật liệu cần thiết cho cung điện thì liền hạ lệnh phá hủy.

Ả tập trung sức mạnh cả nước, bắt dân chúng cống nạp tất cả hoàng kim để trang trí cung điện.

Còn các loại châu báu ngọc thạch, gần như tất cả đều tập trung vào Thiên cung này.

Hồi đó, nếu gia đình tư nhân nào phát hiện cất giữ vàng bạc châu báu mà không nộp lên, thì trước tiên sẽ bị tịch thu, sau đó sẽ là tru di tam tộc.

Khi Tây Vương Mẫu trị vì, địa ngục ở ngay nhân gian.

Ngoài ra, thợ điêu khắc trên toàn quốc cũng tập trung về đây, chỉ để tạo ra một Thiên cung làm hài lòng Tây Vương Mẫu.

Nếu mang một bản vẽ không đạt yêu cầu của Tây Vương Mẫu đến, điều chờ đón họ sẽ là lưỡi dao sắc bén lướt qua cổ.

Những người thợ điêu khắc trở nên thông minh hơn, để giữ mạng sống, họ dốc hết tâm tư, giao ra những bản vẽ hoa lệ nhất có thể tưởng tượng được vào thời điểm đó.

Bản vẽ đến tay Tây Vương Mẫu, rồi lại thu thập vật quý trên toàn quốc, công nhân khổ không tả xiết, vòng tuần hoàn ác tính cứ thế tiếp diễn.

Hiện giờ Thiên cung mây mù lượn lờ, cung điện san sát, tràn ngập tiên khí, cảnh tượng tĩnh mịch không tiếng động.

Nhưng dưới đó lại chôn vạn ngàn hài cốt, thật đáng sợ biết bao!

“Đã quay lại hết chưa?” Giọng Giáo sư Trương trầm thấp.

Một thành viên đội khảo cổ nuốt khan, tiếp lời: “Đã quay lại hết rồi, không sót một chút nào ạ.” “Vậy thì tốt, những thứ này nên được thế nhân thấy!” Bình luận trên livestream không ngừng tuôn ra, không sao đọc hết được.

“Đúng!

Nhất định phải cho người ta thấy!

Tốt nhất là đưa vào sách giáo khoa, cho các trường đại học học tập, bài học lịch sử không thể bị lãng quên!

“Chúc Tây Vương Mẫu sớm xuống địa ngục!” “Chúc Tây Vương Mẫu nếm trải cảm giác cực khổ nhân gian!” “Mau nhìn đây!” Tiểu Trương gọi mọi người lại.

“Tây Vương Mẫu vẫn còn sống!” “Cái gì?

Chương 173

Đừng nói bậy," Giáo sư Trương nghiêm khắc quát Tiểu Trương.

"Đã bao nhiêu năm rồi, làm sao có thể còn sống được, chúng ta nói chuyện phải cẩn thận." Hiện tại đang livestream, bất cứ lời nói sai nào cũng sẽ ảnh hưởng đến cả đội khảo cổ, thậm chí là giới khảo cổ!

"Em không nói bậy, Giáo sư mau đến xem!" Giáo sư Trương và những người khác trong đội khảo cổ đi đến bên cạnh Tiểu Trương, nhìn theo hướng ngón tay của Tiểu Trương.

Drone cũng bay tới, trung thực quay lại tất cả cảnh tượng.

Chỉ thấy trước mặt Tiểu Trương là một bích họa.

Vì nó không ở cùng vị trí với những bích họa trước đó, mà nằm một mình ở một góc rẽ, nên lúc nãy đội khảo cổ không ai chú ý đến nó, ngay cả drone cũng không quay được.

Vẫn là Tiểu Trương phát hiện bên này có một ngõ nhỏ, với tâm lý cẩn thận, nghĩ rằng biết đâu có gì đó, nên đã đi đến xem.

Sau đó hắn phát hiện một bích họa được giấu kín bên trong.

Bích họa miêu tả cấu trúc toàn bộ Thiên cung, trong đó tập trung miêu tả một địa cung sâu nhất trong Thiên cung.

Cửa cung mở rộng, một nam một nữ nắm tay nhau bước vào địa cung.

Ngoài cửa địa cung là một con rắn lớn cuộn tròn bên cạnh, đợi hai người bước vào, nó liền quay đầu há miệng rộng nuốt chửng những thái giám đã đưa hai người vào.

Hai người bên trong nhìn nhau thâm tình, dường như không hề hay

biết chuyện bên ngoài.

Bích họa tiếp tục miêu tả cảnh hai người được vĩnh sinh trong địa cung.

"Đây là Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương đúng không?

Trong bích họa Chu Mục Vương cuối cùng có vĩnh sinh hay không vẫn chưa rõ, nhưng Tây Vương Mẫu thì vẫn còn sống!

"Bức bích họa này cũng chưa chắc là thật đâu nhỉ." Một thành viên đội khảo cổ do dự nói, nếu Tây Vương Mẫu vẫn còn sống, thì đối với họ những người vẫn còn ở trong Thiên Sơn Cổ Mộ mà nói, đó là một nguy hiểm rất lớn, và còn không biết nguy hiểm này đến từ đâu.

"Bất kể là thật hay giả, mọi người đều phải cẩn thận một chút!

Đừng lơ là cảnh giác!" Trong phòng điều khiển livestream cũng bắt đầu bàn tán.

Giáo sư Lý chống tay lên đầu, ngón tay xoa cằm mấy cái, rồi nói: "Theo lẽ thường mà nói, chuyện trường sinh là không thể.

Nhưng đội khảo cổ trên đường đi đã gặp quá nhiều chuyện siêu thường, giờ tôi cũng không thể nói chắc được." Một giáo sư khác ngồi trong phòng điều khiển livestream quay sang hỏi Tần Ly: "Tiểu Ly, theo ý em, chuyện Tây Vương Mẫu trường sinh là thật sao?" Bởi vì những biểu hiện xuất sắc trước đây của Tần Ly, bây giờ mấy vị giáo sư này có chuyện gì cũng hay gọi hỏi em ấy.

"Dạ, cái này, em nghĩ có thể lắm ạ, dù sao thì bà lão cấm địa trước đó chẳng phải cũng có thể trường sinh sao?

Tây Vương Mẫu đã theo đuổi trường sinh như vậy, chắc chắn sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, dù có phải trả bất cứ cái giá nào, em nghĩ bà ta cũng sẽ làm thôi ạ." "Ừm, Tiểu Ly nói có lý, tôi cũng nghĩ như vậy." Tần Ly đoạn này vốn là nói bừa, thấy có giáo sư đồng tình

với lời mình nói, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng phòng livestream thì lại không nghĩ như vậy.

“Ha ha, cái quỷ gì mà ‘tôi cũng nghĩ thế’, Tiểu Ly tiền bối nói trước đây sao mấy người không nghĩ thế hả?” “Đúng vậy, cái lũ giáo sư gì chứ, có chuyện thì dựa vào Tiểu Ly tiền bối, lúc không có chuyện thì lại tự cho mình là giáo sư.” “Cũng không cần nói khó nghe như vậy chứ, tôi thấy lời Tần Ly suy đoán lúc nãy rất bình thường mà, trước khi em ấy nói tôi cũng nghĩ như vậy, tư duy này rất bình thường, người khác nghĩ được cũng không có gì đáng trách cả.” “Ấy ui, nói nhẹ nhàng ghê ha, tư duy bình thường, người khác cũng nghĩ được.

Vậy lúc gặp nguy hiểm sao mấy ông giáo sư đó không nghĩ ra, sao ông không nghĩ ra, tôi thấy ông là thành phần anti đó.” “Tầng trên đừng nói tuyệt đối như vậy, tôi thấy ông giống thành phần anti hơn.” Đội khảo cổ ghi chép xong bích họa, lại thám hiểm một lượt, xác nhận mọi tư liệu có thể thu thập đã được ghi lại xong, liền tập hợp lại, chuẩn bị rời khỏi cung điện này.

“Mọi người thu dọn một chút, chúng ta chuẩn bị ra ngoài, tiếp tục đi tới.” Giáo sư Trương vừa thu dọn đồ đạc của mình vừa dặn dò.

Đúng lúc này, từ phía cửa cung điện truyền đến tiếng lạo xạo, thu hút sự chú ý của toàn bộ đội khảo cổ.

“Là Tiểu ca sao?

Tiểu ca đã tìm thấy Giáo sư Ngô và Hoắc Băng quay lại rồi sao?” Tiểu Trương mặt lộ vẻ mong chờ dừng động tác thu dọn, nhìn về phía cửa.

Không khí tranh cãi trong phòng livestream ban đầu cũng vì câu nói này mà tạm lắng sóng gió.

“Tiểu ca về rồi sao?

Tiểu ca cuối cùng cũng xuất hiện, bạn gái của anh nhớ anh chết đi được.” “Tầng trên mày là trà xanh, tao mới là chính thất.” “Thôi đi mấy người, tôi chỉ mong Tiểu ca mau chóng giết chết Tây Vương Mẫu kia, đừng để ả sống!” “Tầng trên khách khí quá, làm sao mà giết dễ vậy được?

Rõ ràng phải dùng cây đao siêu ngầu của Tiểu ca mà từng miếng từng miếng lóc thịt ả ra.” “Tầng trên mới là khách khí quá đó, làm sao có thể dùng đao của Tiểu ca được, nhặt đại cái đồ vớ vẩn bên đường là được rồi, càng cùn càng tốt, đao của Tiểu ca sạch sẽ quá, đừng làm bẩn anh ấy.” “Mấy người đang ngồi đây đều là tổ sư của cái sự khẩu nghiệp đó, bái phục bái phục.” Đáp lại sự mong chờ của đội khảo cổ và phòng livestream, người gây ra tiếng động ở cửa cung điện cuối cùng cũng lộ diện.

Dưới ánh mắt mong chờ của Tiểu Trương, một đầu rắn khổng lồ thò vào cửa cung, ánh mắt khóa chặt đội khảo cổ.

Sau đó nó từ từ bơi vào, mục tiêu rõ ràng, chính là đám người không thuộc về cổ mộ này.

“Nhanh lên!

Cầm đồ đi thôi!

Đi ngay!” Giáo sư Trương vừa vác ba lô lên lưng vừa hét lớn.

“Ai chưa thu dọn xong thì đừng thu nữa!

Đi mau!” Đội khảo cổ nhanh chóng chạy vào sâu bên trong cung điện, cửa lớn đã bị rắn chặn lại, chỉ có thể đi vào trong để tìm đường khác.

Con rắn lớn không nhanh không chậm bơi theo sau đội khảo cổ.

Nó rất quen thuộc với Thiên cung này, biết rằng đi vào trong là đường chết, không có lối ra.

Vì vậy nó căn bản không vội, một chút cũng không lo lắng đám người này có thể chạy thoát.

Đội khảo cổ loay hoay tìm lối ra bên trong, mấy lần còn đụng mặt với con rắn lớn.

Lại vội vàng quay người đi đường khác, nhưng lại không tìm thấy lối ra nào khác.

Con rắn lớn cứ như mèo vờn chuột vậy, rõ ràng đã nắm giữ sinh mạng con mồi trong tay, nhưng lại không ăn, cứ vờn chơi, cho con mồi một tia hy vọng có thể thoát được, nhưng lại không cho chúng thực sự thoát.

Dù sao thì ở trong Thiên cung nhiều năm như vậy cũng khá nhàm chán, có một món đồ chơi để chơi thì con rắn lớn cũng rất vui.

Đội khảo cổ dần dần nhận ra cung điện này không có lối ra nào khác.

"Thảo nào con rắn lớn này cứ không nhanh không chậm đuổi theo chúng ta, nó biết chúng ta không thoát ra được." Một thành viên đội khảo cổ chán nản nói ở bên cạnh.

Hiện giờ họ đang trốn trong một căn phòng, đã chạy một lúc lâu, thể lực cũng không còn nữa.

"Chúng ta còn có thể đợi Tiểu ca đến không?" Không khí u ám của đội khảo cổ trực tiếp ảnh hưởng đến phòng livestream.

"Cái này phải làm sao đây?

Tiểu ca không có ở đây, hai chiến lực Giáo sư Ngô và Hoắc nữ thần cũng không biết tung tích, nếu rắn lớn tìm đến thì sao?" "Tiểu ca

mau về đi!

Đội khảo cổ sắp chết rồi!" "Phỉ!

Không biết nói thì đừng nói, đội khảo cổ sẽ không chết đâu, nhưng Tiểu ca đúng là phải nhanh lên đó!" "Tôi lại thấy lạ, cái gì cũng phải dựa dẫm vào Tiểu ca, vậy lần này nếu Tiểu ca không đến kịp thì mấy người có trách Tiểu ca không?

Có nghĩ là Tiểu ca dẫn đến chuyện của đội khảo cổ không?" "Người ta cũng đâu có ý đó, chỉ là quá sốt ruột thôi, đừng có cãi cùn nữa huynh đệ." "Thôi đủ rồi đấy, đúng là thánh cãi lúc nào cũng có, hôm nay đặc biệt nhiều, yên tâm xem không được à?" Có cư dân mạng thì có tranh chấp.

Đội khảo cổ run rẩy lo sợ trốn trong phòng, họ cũng biết rằng dù chạy có thể sẽ đụng mặt con rắn lớn, nhưng cứ đứng yên ở đây thì cũng chỉ là chờ con rắn lớn tìm đến tận cửa.

Nhưng cũng không còn cách nào nữa, cung điện đã chạy qua rồi, không có lối ra.

Giờ thì đã hết sức lực, chỉ có thể nghỉ ngơi ở đây một lát, chỉ có thể mong chờ trước khi thể lực hồi phục thì con rắn lớn vẫn chưa tìm đến.

"Mọi người đều đã hồi phục gần hết rồi chứ, mau đứng dậy đi thôi, đi về phía cửa lớn cung điện, rắn lớn đuổi theo sau chúng ta, giờ nó cũng không ở cửa, nếu may mắn chúng ta có thể tránh được rắn lớn mà ra ngoài." Giáo sư Trương đứng dậy nói.

Đội khảo cổ nhìn đi nhìn lại ở cửa phòng, rồi cẩn thận dè dặt đi ra ngoài.

Điều hiếm thấy là, trên đường đi thuận lợi, đừng nói rắn lớn, ngay cả một bóng ma cũng không thấy.

Đội khảo cổ đi đến nơi xem bích họa trước đó, đi thêm một chút nữa là cửa cung.

Sắp ra ngoài được rồi!

Đúng lúc này, con rắn lớn với tốc độ cực nhanh từ một góc rẽ xuất hiện, khi đội khảo cổ còn chưa kịp phản ứng, nó đã chặn giữa đội khảo cổ và cửa lớn.

Con rắn lớn dường như đã chơi chán, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

Há miệng lao về phía đội khảo cổ.

Trong gang tấc nguy hiểm, một bóng người nhanh chóng từ cửa bước vào, cắm một thứ vào đuôi con rắn lớn.

Đó là Tần An, thứ cắm vào đuôi con rắn lớn chính là Hắc Kim Cổ Đao!

“Tiểu ca đến rồi!” Tiểu Trương kích động reo lên.

Những người khác trong đội khảo cổ cũng mặt mày hớn hở.

Phòng livestream vì một nhát đao này mà trực tiếp sôi trào lên.

Chương 174

“A a a!

Tiểu ca!

“Thần cứu mạng!

Sao mà linh nghiệm quá vậy!

Tôi đã biết có Tiểu ca ở đây thì sẽ không xảy ra chuyện gì!” “Oa…” “A a a a a a!” “Chào mừng mọi người đến với hiện trường loài người tiến hóa ngược, tiếp theo mọi người sẽ được thấy một lũ vượn nguyên thủy!” “Tầng trên ông cút đi!” Tần An không đáp lời đội khảo cổ, chỉ một lòng đối phó với con rắn lớn.

Con rắn lớn này thân hình cực kỳ linh hoạt, mấy lần né tránh đòn tấn công của Tần An.

Tần An thấy thứ này không dễ đối phó như vậy, liền trong lúc giao đấu lùi lại dẫn rắn về phía cửa, hắn muốn dẫn rắn đến một nơi khác, để đội khảo cổ rời đi trước.

Con rắn lớn lúc này chú ý lực toàn bộ dồn lên Tần An, tên này thú vị hơn nhiều so với đám người lúc nãy.

Không còn quan tâm đến những người mà mình đã đuổi theo nửa ngày, con rắn lớn chỉ đuổi theo Tần An.

Thế là Tần An rất thuận lợi dẫn con rắn lớn ra khỏi cung điện.

Giáo sư Trương biết Tần An đang tạo cơ hội cho họ rời đi, thấy một người một rắn biến mất ở cửa cung, không còn thấy bóng dáng.

Giáo sư Trương lập tức dẫn đội khảo cổ rời đi.

Sau khi rời đi không ngừng nghỉ, họ liền đến địa điểm tiếp theo.

Đám người họ hiện tại không có mấy chiến lực, ở lại đây đợi Tiểu ca e rằng cũng chỉ gây thêm phiền phức.

Vẫn là tiếp tục thám hiểm cổ mộ thì hơn.

Cho đến đây, hành trình mới bắt đầu, nguy hiểm mới cũng đang chờ đợi.

Đội khảo cổ một lòng hướng đến địa điểm tiếp theo, nhưng phòng livestream thì lại nhớ mãi không quên Tần An vừa mới xuất hiện.

"Tiểu ca lại đi rồi!" "Ôi, Tiểu ca của tôi, tôi mới thấy một mặt!

Một mặt còn chưa cho tôi xem mặt chính diện rõ nét!" "Lần gặp mặt tiếp theo chắc là lúc đội khảo cổ gặp nguy hiểm nữa rồi, ôi, sao bỗng nhiên có chút mong đợi vậy nhỉ?" "Tầng trên tích đức đi!

Ông đây là đang nguyền rủa đội khảo cổ sao?

Chỉ vì muốn gặp Tiểu ca một lần thôi à?

Tiểu ca có loại fan như ông thật là sỉ nhục!" Đoàn người của Giáo sư Trương tiếp tục đi xuống.

Đi được nửa canh giờ, lại là một cung điện.

Rút kinh nghiệm lần trước, đội khảo cổ không dám tùy tiện mở cửa cung.

Nhìn thấy mọi người đang do dự sợ hãi, Giáo sư Trương mở miệng nói: "Đừng quên chúng ta đến đây để làm gì, sao?

Gặp nguy hiểm một lần liền sợ rồi à?

Vậy thì mấy cậu trực tiếp quay đầu về đi." Nói xong lời cứng rắn, Giáo sư Trương dịu đi nét mặt, bắt đầu nói lời mềm mỏng: "Con rắn lớn lúc nãy là từ bên ngoài vào, không phải từ trong cung điện.

Suy nghĩ kỹ mà xem, mấy lần chúng ta gặp nguy hiểm, đều không

phải đến từ trong cung điện, vậy nên cung điện này tám chín phần mười còn an toàn hơn bên ngoài." "Đúng vậy," Tiểu Trương ở bên cạnh hùa theo, "Cứ ở mãi bên ngoài, đây chẳng phải là chờ nguy hiểm tìm đến tận cửa sao?" Giáo sư Trương khích lệ nhìn Tiểu Trương một cái, thấy nét mặt các thành viên khác trong đội khảo cổ dịu đi đôi chút, liền dẫn đội mở cửa đi vào cung điện.

Đẩy cửa cung ra, chỉ thấy cung điện này rất khác biệt so với những cái khác.

Không có những điêu khắc và trang trí hoa lệ, chỉ có mấy sợi xích sắt rất thô từ dưới đất vươn ra, được buộc vào đỉnh cung điện.

Đội khảo cổ tiến lên xem nguồn gốc của những sợi xích sắt.

Đi qua mới phát hiện, xích sắt không phải vươn ra từ dưới đất, mà là dưới tầng một còn có một tầng hầm.

Tầng hầm sâu khoảng mười mét, nhìn từ chính giữa cung điện xuống, bên trong là từng tầng hài cốt trắng.

Cảnh tượng quen thuộc khiến đội khảo cổ nhớ lại bức bích họa trước đó.

"Đây sẽ không phải là cái hố sâu chôn những công nhân kia chứ?" Một thành viên đội khảo cổ nhíu mày đặt câu hỏi, hắn không hề có thiện cảm với cái hố sâu trên bích họa trước đó.

"Chắc không phải đâu, cái hố sâu đó cách cung điện một khoảng cách, căn bản không nằm trong Thiên cung.

Huống hồ Tây Vương Mẫu cũng sẽ không cho phép họ ở trong Thiên cung đâu." Tiểu Trương thò đầu xuống nhìn, khi nói về việc Tây Vương Mẫu sẽ không để những người đó ở trong Thiên cung, giọng hắn đầy mỉa mai.

"Cái xích khóa này bên dưới dường như còn trói thứ gì đó, những

hài cốt này e rằng cũng là dùng để trấn áp thứ bên dưới." "Dùng nhiều hài cốt như vậy để trấn áp, còn dùng xích buộc lại, bên dưới đó phải là thứ gì chứ?" Một thành viên đội khảo cổ có chút lo lắng, đây biết đâu lại là quái vật có thể lấy mạng họ.

"Cử một chiếc drone xuống xem sao." Giáo sư Trương chủ động đưa tay lấy một chiếc drone và bắt đầu điều khiển.

Chuyện này hắn không yên tâm giao cho người khác, vạn nhất run tay mà khiến drone kinh động đến thứ chưa biết bên dưới, thì không phải là chuyện đùa.

Tiểu ca lúc này lại không có ở bên cạnh, biết đâu toàn quân sẽ bị tiêu diệt.

Drone dưới sự điều khiển cẩn thận từ từ hạ xuống.

Tránh những hài cốt chất đống, quan sát thứ bên trong từ phía rìa.

Giáo sư Trương dựa vào lan can, cẩn thận nhìn, không để drone chạm vào bất cứ thứ gì.

Các thành viên đội khảo cổ khác thì đứng cạnh màn hình xem những gì drone quay được.

Drone tiếp tục hạ xuống, cuối cùng, thứ bị đè ở đáy đã lộ ra dưới camera của drone.

"Là một cỗ quan quách!" "Thứ bị đè là một cỗ quan quách!" Giáo sư Trương nghe thấy lời này, lòng giật mình.

Trấn áp một cỗ quan quách mà dùng đến quy mô thế này, thứ bên trong chắc chắn không phải chuyện nhỏ, đây không phải là thứ họ có thể đối phó.

Giáo sư Trương cố gắng giữ vững tay điều khiển drone bay lên.

Khi drone bay lên và được cầm trong tay, hắn từ từ thở phào một

hơi nặng nhọc.

Cũng may là không xảy ra chuyện gì.

Giáo sư Trương cất drone đi, dặn dò các thành viên đội khảo cổ thu dọn đồ đạc và mau chóng rời đi.

“Mọi người nhanh lên, động tĩnh nhỏ một chút, ngàn vạn lần đừng kinh động đến thứ bên dưới, nếu không thì cứ chuẩn bị để mạng lại ở đây đi!” Các thành viên đội khảo cổ đương nhiên biết điều gì là quan trọng, nhẹ nhàng thu dọn đồ đạc rồi nhanh chóng rời đi.

Hàng vạn hài cốt trắng và cỗ quan tài kia cũng dọa sợ khán giả phòng livestream.

“Giáo sư Trương làm đúng đó, thứ bên dưới kia nhìn qua là biết không dễ đối phó, mất đi hai chiến lực Giáo sư Ngô và Hoắc Băng, Tiểu ca lại không có ở bên cạnh, trong tình huống này vẫn là không nên gây chuyện thì hơn.” “Tôi chỉ muốn biết những hài cốt đó có phải là những người trên bích họa không, nếu đúng thì Tây Vương Mẫu thật sự quá đáng ghét, lúc sống tra tấn, chết rồi còn bị mang ra trấn áp thứ khác.” “Dù không phải cùng một đợt hài cốt, Tây Vương Mẫu cũng đáng chết thôi, ả đã hại bao nhiêu người?

Nhiều hài cốt như vậy, phải là bao nhiêu sinh mạng con người?” “Ả tốt nhất là vẫn còn sống, như vậy mới có thể chuộc tội cho bao nhiêu sinh mạng đó.” Trong phòng điều khiển livestream, các vị giáo sư cũng mặt đầy phẫn nộ.

“Cái Tây Vương Mẫu này, thật sự nghĩ mình là thần sao?

Chẳng coi người khác ra gì.” Không lâu sau khi đội khảo cổ rời đi, Tần An cũng dẫn theo con rắn lớn phía sau đến cung điện này.

Nhìn thấy cảnh tượng giống hệt đội khảo cổ, Tần An trực tiếp dẫn con rắn lớn phía sau nhảy xuống cái hố sâu này.

Không hề có chút nào trạng thái cẩn thận dè dặt như đội khảo cổ.

Tần An đến đáy tầng hầm, leo lên đài cao phong tỏa quan quách.

Một đao chém đứt xích sắt.

Sau khi xích sắt bị chém đứt, những hài cốt chất đống trên quan quách bắt đầu rung lắc.

Tần An lập tức chạy lên, tránh những hài cốt rơi xuống.

Sau khi lên, Tần An cũng không rời đi.

Mà là đợi ở lối vào tầng hầm của cung điện tầng một.

Chỉ vài giây sau, những hài cốt bên dưới dường như bị thứ gì đó tấn công.

Một số hài cốt thậm chí còn bị ném lên tầng một.

Một tiếng gỗ nứt vỡ truyền đến, quan quách đã nứt, thứ bên trong đã ra ngoài!

Có lẽ chỉ trong chớp mắt.

Con rắn lớn theo Tần An xuống từ từ bơi lên, trên đầu nó còn đứng một người.

"Ngươi là ai?" Giọng khàn khàn truyền ra từ miệng người đó.

Chương 175

"Người cứu ngươi ra." "Ngươi biết ta là ai không?" Con rắn lớn dựng nửa thân lên, khiến người đứng trên đầu nó cao hơn Tần An rất nhiều.

Người đó ánh mắt liếc xuống, khinh miệt nhìn chằm chằm Tần An.

"Biết, phu quân của Tây Vương Mẫu." Đúng vậy, người trước mắt này, không, không thể nói hắn là người nữa rồi.

Huyết thi này chính là phu quân của Tây Vương Mẫu, kẻ thù của Chu Mục Vương.

Tần An cố ý thả hắn ra, chính là để hắn đi đối phó hai người kia.

Vì vậy con rắn lớn mới không tấn công hắn, mà ngược lại còn nghe lệnh hắn.

Bởi vì không chỉ Tây Vương Mẫu là chủ nhân của con rắn này, mà phu quân của Tây Vương Mẫu cũng vậy.

"Đáng hận!" Phu quân Tây Vương Mẫu ngẩng đầu nhìn lên đỉnh cung điện.

"Chúng ta là phu thê, chúng ta mới là phu thê!" "Nhưng ả!

Ả đã phản bội ta!" "Vì cái trường sinh vô danh kỳ diệu đó!

Vì cái tên Chu Mục Vương đó!" "Hai người này!

Hai người này!" Phu quân Tây Vương Mẫu nói đến cuối cũng không biết phải nói gì, chỉ căm hận lặp đi lặp lại.

Mối hận tích tụ ngàn năm, tái hiện trong đầu hắn.

Hắn sớm đã phát hiện Tây Vương Mẫu cấu kết với Chu Mục

Vương, nhưng hắn vẫn luôn cố gắng phớt lờ.

Đằng sau hắn là một tiểu quốc Tây Vực, nhưng đằng sau Chu Mục Vương lại là Tây Chu cường thịnh!

Hắn là một quốc vương, không chỉ phải suy nghĩ cho bản thân, mà còn phải suy nghĩ cho đất nước của mình.

Hắn không có cách nào, không thể phản kháng, chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng sự sỉ nhục lớn nhất của một người đàn ông.

Nhưng hắn không ngờ, Tây Vương Mẫu lại làm tuyệt tình đến vậy, hoàn toàn không màng đến tình nghĩa phu thê của họ.

Lại còn cấu kết với Chu Mục Vương cướp đoạt quyền lực của hắn, nắm cả đất nước trong tay!

Ngu xuẩn xây dựng cái Thiên cung gì đó, khiến bách tính lầm than!

Lại còn giết hắn!

Vợ hắn, hoàng hậu của hắn, đã giết hắn!

Đến cuối cùng, còn muốn trấn áp mình ở đây, nằm cùng với tên tiểu nhân ti tiện Chu Mục Vương đó!

Hai người đó, đã hủy hoại gia đình của hắn, hủy hoại đất nước của hắn, lại còn hại chết hắn!

"Không tha!

Không tha một ai!

Ta muốn giết các ngươi!" Giọng khàn khàn đến cực độ truyền ra từ miệng huyết thi.

"A!" Phu quân Tây Vương Mẫu gầm lên giận dữ điều khiển rắn lớn đi tìm Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương, hắn muốn báo thù!

Hận đoạt vợ!

Thù giết thân!

Hận diệt quốc!

Hắn đều muốn báo!

Tần An trên mặt đất hoàn toàn bị hắn phớt lờ.

Tần An nhìn con rắn lớn lướt qua bên cạnh, mang theo người đầy lòng căm hận đi về phía xa.

Mục đích của Tần An đã đạt được.

Đội khảo cổ ở đây cẩn thận rời khỏi nơi quan quách bị vạn xương trấn áp, không hề hay biết Tần An phía sau họ đã thả thứ bên trong ra.

Giáo sư Trương dẫn đội tăng tốc bước chân.

Con đường này nguy cơ rình rập khắp nơi, trời biết còn sẽ gặp phải điều gì nữa.

Ban đầu hắn còn định đi chậm lại, đợi Tiểu ca, Ngô Tứ Ý và Hoắc Băng ba người hội hợp.

Hiện giờ xem ra, vẫn là đi nhanh hoàn thành thì hơn.

Lại không phải chỉ có một mình hắn, còn dẫn theo nhiều thành viên đội khảo cổ trẻ tuổi như vậy.

Ở lại trong Thiên cung này thêm một khắc, nguy hiểm lại tăng thêm một phần!

Đoàn người thay đổi tốc độ, phòng livestream đương nhiên cũng cảm nhận được.

“Giáo sư Trương bỗng nhiên đi vội quá, không đợi Tiểu ca và họ nữa sao?” “Đợi gì chứ, có thấy trong Thiên cung này có lấy một nơi an ổn nào đâu, đội khảo cổ trên đường đi chẳng có lấy một cơ hội thở dốc, vẫn là ra ngoài sớm thì hơn.” “Nhưng còn ba người kia thì sao?

Tiểu ca thực lực mạnh mẽ thì không sao, nhưng Giáo sư Ngô và Hoắc nữ thần thì không mạnh như vậy." "Vậy đội khảo cổ đi chậm lại thì có ích gì chứ?

Họ có thể làm cũng chỉ là chờ đợi, họ đi chậm lại, đợi thêm một chút, Giáo sư Ngô và Hoắc nữ thần liền an toàn sao?" "Đúng vậy, vẫn là không nên làm những chuyện vô ích, mau chóng thám hiểm xong cái Thiên cung quỷ dị này, mau ra ngoài, ra ngoài rồi còn có thể sắp xếp cứu viện, dẫn đường cho đội cứu hộ." Đội khảo cổ vội vã đi một đoạn, đối diện là một ao nước.

Ao nước rất trong vắt, nhìn thấy được ít nhất sâu hai mươi mét, nhưng vẫn trong đến mức nhìn thấy đáy.

"Mọi người nghỉ ngơi ở đây một lát đi, lấy lại sức." Giáo sư Trương thở dốc đặt ba lô xuống, nói với đội khảo cổ.

Đội khảo cổ đều thở phào nhẹ nhõm, liên tiếp mấy lần gặp nguy hiểm, lại nhanh chóng đi đường lâu như vậy, quả thực đều mệt mỏi rồi, giờ có thể nghỉ ngơi một lát, thật sự rất vui vẻ.

Thả lỏng tại chỗ một lát, hơi thở đều đều sau, một số thành viên trẻ tuổi liền không yên phận.

Mấy thành viên đội khảo cổ kết nhóm đi về phía ao nước.

"Nước ở đây trong quá đi thôi." "Đúng vậy, nhưng không có lấy một con cá, rõ ràng nước trông khá sâu, ngay cả một con côn trùng cũng không thấy." "Ngốc!

Nước trong quá thì không có cá, chưa nghe bao giờ sao?" "Giờ môi trường đa số đều bị ô nhiễm, ít khi thấy nước trong như vậy, chúng ta xuống chơi một lát đi." "Mày muốn chết hả!" Một thành viên đội khảo cổ lớn tuổi hơn một chút nói với người đề nghị xuống chơi, "Quên đây là đâu rồi sao?

Vừa mới thoát chết xong, sao lại không có trí nhớ vậy?" "Đừng nhìn nữa!

Tất cả về chỗ cũ nghỉ ngơi đi, tránh xa cái ao nước chết tiệt này ra!" Hắn nói xong liền quay người về chỗ ba lô của mình.

Những người khác cũng lần lượt quay về.

Người bị quát mắng mặt lộ vẻ không vui đứng tại chỗ.

"Chúng ta về đi." Một nữ sinh kéo nhẹ hắn.

"Hắn là cái thá gì chứ?" Người bị quát mắng tức giận nói, "Cũng chẳng mấy lần xuống mộ, cũng chẳng được giáo sư nào trọng dụng, cứ cậy lớn tuổi, hơn chúng ta mấy cấp, mà ra vẻ ở đây." Những người trong phòng livestream ít nhiều cũng từng trải qua những mâu thuẫn như vậy, thấy cảnh tượng quen thuộc liền xôn xao bàn tán.

"Tôi thấy người lớn tuổi hơn nói không sai, chỉ là ngữ khí không tốt thôi, người trẻ mà, có chút suy nghĩ rất bình thường, hắn ta không đáng phải có thái độ như vậy chứ." "Thái độ gì?

Vốn dĩ là như vậy, đội khảo cổ bây giờ ở nơi nguy hiểm như vậy, chỗ nào cũng phải cẩn thận là đúng!

Cậu thanh niên kia đúng là không có não, thấy cái ao liền muốn nhảy vào, sớm muộn cũng hại chết mình!" "Cái tên tiền bối đó bình thường cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, nói chuyện thì cứ nói cho đàng hoàng, hắn ta nói đàng hoàng thì người ta có lẽ còn nghe, thái độ kiểu đó thì chắc chắn không phục rồi!" "Chỉ là không hiểu một số người thôi, yếu ớt vậy sao?

Nói chuyện còn phải chú ý thái độ, vậy cái tên tiền bối đó bằng lòng nói với mày thì thái độ đã rất tốt rồi, nếu không ai quản mày sống chết?" "Mày đi đi!" Người vẫn đang dỗi bực tức hất tay nữ sinh ra, "Tôi không tin, tôi xuống chơi một lát thì làm sao?

Nước này trong vắt như vậy, đáy ao cũng nhìn thấy được, rõ ràng chẳng có thứ gì cả!" "Cứ thích hù dọa người ta!" Nói xong liền xuống bậc thang đi vào trong nước.

"Ôi, đợi chút đã." Nữ sinh thấy không cản được, đành sốt ruột đợi ở bờ.

"Vẫn là lên đi!

Nơi này dù sao cũng là mộ huyệt, ai biết có thứ gì kỳ quái không." "Có gì đâu chứ!" Người xuống nước đứng ở chỗ nước nông ven bờ.

"Em xem, anh không sao cả đúng không?

Đừng lo, xem anh xuống sâu thêm một chút cho em xem!" Nói rồi, liền đi về phía chỗ nước sâu.

Có người khác chú ý đến tình hình ở đây, vội vàng chạy đến bờ.

"Sao có người xuống rồi?

Mau lên đi!" "Nhanh nhanh, tìm cái gậy, kéo hắn lên!" Người dưới nước thấy mọi người đều vây quanh, sợ kinh động Giáo sư Trương dẫn đến mình bị mắng, liền vẫy tay hét về phía người trên bờ: "Tôi không sao, mấy người đừng có la hét vớ vẩn, tôi lên đây!" Hắn xoay người bơi về phía bờ, nhưng lại đột nhiên phát hiện mình không dùng sức được.

Chương 176

“Chuyện gì vậy?

Tôi không lên được!

Chuyện gì thế này?” “A!

Tôi không lên được!

Mấy người cứu tôi với!” Hắn hoảng hốt vươn tay về phía người trên bờ, nhưng lúc này khoảng cách trừ phi có người khác xuống nước, nếu không căn bản không với tới tay hắn.

Giáo sư Trương ban đầu đang ở một nơi cách ao nước khá xa bàn bạc kế hoạch tiếp theo với Tiểu Trương.

Ngô Tứ Ý và Hoắc Băng đều không có ở đây, Tiểu ca cũng không có ở đây, trong đám người này hắn cũng chỉ có thể tìm Tiểu Trương.

Giữa lúc hai người đang nói chuyện, nghe thấy chỗ ao nước ồn ào lên, lo lắng có chuyện xảy ra, đều chạy về phía đó.

“Chuyện gì vậy?” Giáo sư Trương vừa chạy vừa bảo người phía trước nhường đường.

“Tất cả tránh ra, tránh ra!” Giáo sư Trương đi đến nơi thì thấy một người trong ao nước, làm động tác bơi về phía bờ, nhưng vị trí vẫn không nhúc nhích mảy may.

“Giáo sư Trương!” Người trong nước dường như nhìn thấy cứu tinh.

“Giáo sư cứu tôi với!

Tôi cũng không biết chuyện gì nữa?

Cứ không lên được!

Lại càng lúc càng chìm xuống!

Tôi không dùng sức được, Giáo sư cứu tôi với!" Lúc này nước đã ngập qua cổ người đó.

"Nhanh lên!

Tìm dây thừng!

Kéo hắn lên!

Dây thừng không đủ dài thì buộc nối vào!" Các thành viên đội khảo cổ đang hoảng loạn không biết làm gì ở bờ nghe Giáo sư Trương phân phó, liền tản ra đi lấy dây thừng từ ba lô của mình.

Khi mọi người cầm dây thừng quay lại, người trong nước đã chìm sâu hơn, nước đã ngập đến mũi, người đó chỉ có thể ngửa mặt lên thở.

"Nhanh nhanh!

Ném dây thừng!" "Cậu nắm chặt dây thừng, chúng tôi sẽ kéo cậu lên!" Dây thừng bị ném xuống nước, không nổi trên mặt nước mà chìm xuống.

May mắn thay dây thừng rất gần người đó, người đó loạn xạ vươn tay mấy cái, nắm chặt dây thừng trong tay.

Mọi người trên bờ và dưới nước đều thở phào nhẹ nhõm.

"Nào!

Cùng kéo đi!

Kéo hắn lên!" Những người trên bờ đứng thành một hàng, đồng lòng hợp sức nắm chặt dây thừng cứu đồng đội của mình.

"Chuyện gì vậy?

Người phía trước dùng sức đi chứ!

Sao không kéo nổi?" "Chúng tôi dùng hết sức rồi mà!

Dây thừng cứ không nhúc nhích!" "Hắn đã chìm xuống rồi!

Kéo nhanh lên!" Mấy chục người trên bờ sốt ruột như lửa đốt, nhưng không biết vì sao, dây thừng không chìm trong nước vẫn bị kéo căng cứng.

Nhưng dây thừng trong nước thì cứ như người bị rơi xuống nước kia, từ từ chìm xuống.

Kéo thế nào cũng không nổi.

Người trong nước đã chỉ còn vài sợi tóc nổi trên mặt nước.

Đúng lúc này, Tần An đã đi đến!

"Tiểu ca!

Là Tiểu ca!" "Tiểu ca đến rồi!

Có cứu rồi!" "Tiểu ca mau qua đây!

Có người rơi xuống nước rồi!

Chúng tôi không kéo lên được!" "Nhanh nhanh!" Giáo sư Trương chạy đến bên cạnh Tần An, kéo cánh tay Tần An, liền chạy về phía ao nước.

Tần An biết đây nhất định là có chuyện xảy ra, hơn nữa còn rất gấp, nên không kháng cự, cũng không hỏi là chuyện gì, chỉ thuận theo sức kéo của Giáo sư Trương mà đi.

Đến bờ ao, Giáo sư Trương chỉ vào người đã hoàn toàn chìm trong nước, chỉ có thể nhìn thấy một bóng đen, nói: "Có người rơi xuống nước rồi!

Nhưng chúng tôi kéo thế nào cũng không lên được!

Hắn ta tự mình cũng không lên được!

Tiểu ca anh mau nghĩ cách đi!

Mau cứu hắn!" Tần An nhìn người trong ao nước, giọng nghiêm khắc quát: "Ai cho hắn xuống đó?

Nơi này rất nguy hiểm không biết sao?

Nghĩ đây là ao nước bình thường à?

Còn muốn xuống bắt cá?" Giáo sư Trương đương nhiên biết là người của đội khảo cổ đuối lý, nhưng vào thời khắc nguy cấp này, đương nhiên là phải cứu người lên trước rồi nói sau.

"Tôi hiểu rồi tôi hiểu rồi!

Tiểu ca anh cứu người trước được không?

Cứu lên rồi tôi sẽ đánh cho thằng nhóc đó một trận nên thân!" Tần An nhắm mắt lại, dường như không đành lòng nhìn nữa.

Hắn đương nhiên biết hiện tại không phải là lúc quát mắng, cứu người quan trọng hơn, nhưng đối mặt với tình huống này hắn cũng không có cách nào.

"Không cứu được." "Cái gì?" Giáo sư Trương sững sờ, cái gì gọi là không cứu được?

"Đây là Thiên Trì." Tần An mở miệng giải thích.

"Khác với cái Thiên Trì bên ngoài mà các cậu đi vào, cái này được xây dựng dựa trên Dao Trì.

Bên trong không phải là nước bình thường, mà là lệ thủy, sau mấy ngàn năm biến chất, đã sớm thành độc.

Nước này trông có vẻ trong vắt không tạp chất, nhưng một khi đã vào, thì sẽ không bao giờ ra được nữa.

Ngay cả tôi cũng không có cách nào, nên tôi nói không cứu được."

Nữ sinh trước đó muốn kéo người bị rơi xuống nước rời đi khóc lôi ống tay áo Tần An.

"Thật sự, không còn một chút cách nào nữa sao?

Tiểu ca em cầu xin anh!

Anh cứu hắn đi, chúng ta rõ ràng vẫn còn nhìn thấy hắn!

Hắn vẫn chưa hoàn toàn chìm xuống đáy, cứu hắn được không?" Tần An nhẹ nhàng gỡ tay nữ sinh ra.

"Thật sự không có cách nào nữa rồi, tôi không cứu được." Nói xong liền quay người đi đến một bên cảnh giác xung quanh, hắn biết phải cho đội khảo cổ một ít thời gian, và trong khoảng thời gian này, hắn sẽ không để những thứ lộn xộn khác đến quấy rầy.

Nữ sinh cầu xin Tần An cứu người quỳ sụp xuống đất khóc lớn, một nữ sinh khác mắt đỏ hoe vỗ lưng an ủi cô.

Trong một khoảnh khắc, bên bờ Thiên Trì đã trải qua lịch sử ngàn năm, tràn ngập tiếng khóc.

Phòng livestream cũng cảm nhận được không khí bi thương này, nhưng mỗi người lại có quan điểm khác nhau, bình luận lại là một trận tranh cãi.

"Ôi, thật đáng tiếc, người trẻ như vậy, lại còn là một học sinh, cứ thế mà…." "Tiếc gì?

Hắn tự tìm cái chết thì trách ai?

Lúc đầu còn muốn lôi kéo người khác cùng xuống nước, may mà chỉ có một mình hắn xuống, nếu không thì tội nghiệp còn lớn lắm!" "Dù sao thì cũng chỉ có một mình hắn gặp nạn, cũng không hại đến người khác, người chết là lớn, đừng nói nhiều nữa." "Thế nào?

Chương 177

Còn nhất định phải kéo thêm một người nữa thì mày mới hài lòng sao?" "Cái tên tiền bối đó trước đó đã nhắc nhở hắn, mà hắn không nghe lời, giờ thì hay rồi, đáng đời!" "Nói đến cái tên tiền bối đó, nếu lúc hắn khuyên người ta đừng xuống nước mà ngữ khí tốt hơn một chút, biết đâu đã khuyên được rồi.

Thái độ kiểu đó của hắn, đối phương lại là một người trẻ tuổi kiêu căng ngạo mạn, ai mà chịu nổi?" "Ối trời ơi, còn trách cả tiền bối nữa, người ta có lòng tốt nhắc nhở mà còn sai, thật sự quá oan ức, sau này mọi người ngàn vạn lần đừng làm chuyện tốt, nếu không một chút không cẩn thận liền thành kẻ giết người!" "Thật sự có biến thì đủ loại chim muông bay ra, từ khi có mạng internet, thế giới trở nên nhỏ lại, liền luôn có thể nhìn thấy đủ loại người." "Được rồi!

Đừng khóc nữa!" Giáo sư Trương nắm chặt nắm đấm, cố kìm nén cảm xúc trong lòng, quát.

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Hắn ta vì sao lại xuống nước?" Những người xung quanh nhìn nhau, ánh mắt hoảng sợ, lúc này ai cũng sợ dính líu đến chuyện này.

Mấy người lúc đầu cùng ở bờ nước càng hoảng sợ, không dám mở miệng nói chuyện.

Giáo sư Trương thấy không ai nói chuyện, liền chỉ vào nữ sinh đang khóc trên đất ra lệnh.

"Em nói!

Rốt cuộc là chuyện gì?" Nữ sinh bị thái độ nghiêm khắc bất thường của Giáo sư Trương dọa sợ, tiếng nức nở lập tức dừng lại.

“Chúng em, chúng em nghỉ ngơi gần xong rồi, liền muốn ra bờ ao xem thử…” Xung quanh không ai phát ra tiếng động nữa, chỉ có giọng nói đứt quãng của nữ sinh kể lại toàn bộ sự việc.

Giáo sư Trương nghe xong, nhắm chặt mắt, lồng ngực phập phồng dữ dội.

Bi kịch này vốn dĩ có thể tránh được, nhưng chỉ vì một phút bồng bột của người trẻ.

Còn có mấy người khác, nếu không xảy ra chuyện, hành vi của họ thực ra cũng không đáng nói gì, nhưng mấu chốt là đã xảy ra chuyện!

Người đã chết rồi!

Nhưng lúc này lại không phải là lúc tính sổ, đội khảo cổ vẫn đang ở trong cổ mộ, tiếp theo còn có đường phải đi.

Nếu lúc này vì chuyện này mà ảnh hưởng đến những người khác, thì trên con đường nguy hiểm như vậy, không chừng còn có thể có người khác gặp chuyện.

“Chuyện này,” Giáo sư Trương khó khăn mở miệng, cuối cùng vẫn nói ra.

“Hiện tại cũng chỉ có thể dừng ở đây thôi.

Mọi người thu dọn đồ đạc, điều chỉnh lại tâm trạng, con đường phía trước của chúng ta không dễ đi, vẫn phải đi tiếp.” Nói xong liền rời khỏi bờ ao.

Dáng người vốn dĩ thẳng tắp hơi cong xuống, trông rất đáng đau lòng.

“Tiểu ca.” Giáo sư Trương đến bên cạnh Tần An yếu ớt nói.

“Chúng ta có thể đốt chút đồ ở đây không?

Người đã mất rồi, thi thể cũng không mang về được, dù sao cũng

phải cúng bái một chút rồi mới đi." "Được, nhưng đốt xong rồi thì không thể dừng lại nữa, phải đi ngay lập tức." "Được." Giáo sư Trương quay về bên cạnh đội khảo cổ, thu dọn đồ đạc của mình, rồi đứng đó nhìn các thành viên đội khảo cổ.

Cúng bái xong là phải lập tức lên đường, đến lúc đó sẽ không có thời gian để cho đám trẻ này làm dịu tâm trạng nữa, tranh thủ lúc này, để chúng nghỉ ngơi thêm một lát đi, con đường này thật sự là thân tâm đều mệt mỏi.

Giáo sư Trương trong lòng rất trách mình, rõ ràng biết đám trẻ con mới lớn này dễ gây chuyện, mà lại không để mắt đến chúng.

Nếu mình chú ý một chút, biết đâu đã có thể cứu vãn một mạng người.

"Giáo sư," Tiểu Trương đi đến, hắn nhận ra Giáo sư Trương tâm trạng không tốt, đại khái cũng đoán được Giáo sư Trương đang nghĩ gì.

"Giáo sư, chuyện này không trách thầy đâu, ở trong Thiên Sơn Cổ Mộ này, nguy cơ rình rập khắp nơi, thầy có thể bảo vệ chúng em đến mức độ này, đã rất không dễ dàng rồi.

Sự việc đã đến nước này, thì đừng quá tự trách, chúng em tiếp theo còn có đường phải đi mà." "Đúng vậy, còn có đường phải đi." Giáo sư Trương thở dài.

"Tất cả qua đây." Giáo sư Trương gọi các thành viên đội khảo cổ đã thu dọn gần xong.

"Cái nào là ba lô của Tiểu Hồ?" Tiểu Hồ chính là người bị rơi xuống nước và gặp nạn.

"Đây là cái này." Vẫn là nữ sinh đó, vành mắt đỏ hoe đưa ba lô cho Giáo sư Trương.

Giáo sư Trương tay run rẩy kéo dây kéo ba lô ra, lấy ra mấy bộ quần áo từ bên trong.

Dẫn đội khảo cổ đi đến bờ nơi Tiểu Hồ đã xuống nước.

Đặt quần áo xuống đất, sau đó đốt lửa.

Từng làn khói hương bay lên, tro đen bay lượn, đọng lại trong lòng mọi người.

Tiếng lửa cháy tí tách nhỏ bé truyền ra, xung quanh chỉ còn lại âm thanh này, không còn nghe thấy tiếng người.

Quần áo cháy hết, nước mắt đội khảo cổ rơi xuống đất, nở thành một đóa hoa, tan biến bên bờ Thiên Trì ngàn năm.

"Đi thôi." Giáo sư Trương lau khóe mắt, dẫn đầu đi phía trước.

Đội khảo cổ lần lượt đi theo sau rời khỏi nơi này.

Con đường này thường xuyên bằng đủ mọi cách mà chứng kiến những cảnh tượng như thế này, sinh ly tử biệt.

Người sống dù muốn hay không cũng phải tiến về phía trước, người chết cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể bị bỏ lại phía sau.

Tần An cầm đao đi theo cuối cùng.

Thiên cung đẹp như tranh, nhưng càng đẹp thì lại càng nguy hiểm.

Đoàn người đội khảo cổ rời khỏi Thiên Trì ngàn năm sau, tâm trạng u sầu tiến về phía trước.

Tần An ở phía sau nhìn, cũng không còn cách nào khác.

Giáo sư Trương đi ở phía trước, quay đầu nhìn đám người trẻ tuổi đang ủ rũ chán nản này.

Muốn nói gì đó để làm dịu không khí, môi răng hé rồi khép, cuối

cùng vẫn không lên tiếng.

Thứ phá vỡ sự tĩnh lặng là một khu vườn bên đường.

Xuyên qua tường rào có thể nhìn thấy bên trong có cây ăn quả, trên cây còn có những quả lớn đẹp mắt.

“Bàn Đào Viên.” Giáo sư Trương ngẩng đầu nhìn biển hiệu trên cửa vườn, đọc ra chữ trên đó.

Điều này lập tức thu hút sự chú ý của các thành viên đội khảo cổ.

Tinh thần cuối cùng cũng từ cái xác chết chìm trong Thiên Trì ngàn năm quay trở lại.

“Bàn Đào Viên?

Có phải là Bàn Đào Viên trong Tây Du Ký không?” Một thành viên đội khảo cổ đi đến cửa vườn, cũng ngẩng đầu nhìn tấm biển hiệu đó.

Hành động của một người đã kéo theo cả đội.

Các thành viên đội khảo cổ lần lượt đi qua, nhớ về Bàn Đào Viên của Tôn Ngộ Không trong ký ức tuổi thơ.

“Bàn Đào Viên à!

Là nơi Tề Thiên Đại Thánh đã từng đến sao?” “Ngay cả Bàn Đào Viên cũng có rồi, vậy Tôn Ngộ Không có khi nào cũng có không?” “Chúng ta có nên vào không?” Giáo sư Trương vui mừng nhìn đám người trẻ tuổi có chút sức sống này, cuối cùng cũng khá hơn rồi.

Bình thường lúc không có chuyện thì chê chúng ồn ào, chỉ mong chúng hiểu chuyện mà yên tĩnh.

Nhưng thật sự yên tĩnh thì mình lại không quen.

Giáo sư Trương tự giễu cợt, cúi đầu cười khẽ.

“Vào đi.” Tần An từ phía cuối đội ngũ bước lên, dẫn đầu mở cửa

Bàn Đào Viên, đi vào trong.

Cửa vừa mở, sương tiên bị giam cầm không biết bao lâu liền bay ra, nhất thời che khuất tầm nhìn.

Đợi mây mù tan đi, chợt thấy cảnh tiên.

Một rừng đào nhìn không thấy điểm cuối, mỗi cây đều không phải một người trưởng thành có thể ôm trọn.

Quả đào lớn như đầu người treo trên cây, hồng hào, rất đáng yêu.

Mây mù chưa tan hết lượn lờ qua lại giữa những cây đào.

Khiến những cây đào này như cây tiên, nơi đây quả thực như Bàn Đào Viên của Vương Mẫu Nương Nương vậy.

Khu vực bình luận của phòng livestream vì cảnh tiên này mà tăng tốc độ cập nhật bình luận.

"Thật sự là Bàn Đào Viên!

Tôi muốn gặp Tôn Ngộ Không quá, nam thần tuổi thơ của tôi!" "Những quả đào kia cũng lớn quá đi!

Chương 178

Nếu bán ở siêu thị, phải bao nhiêu tiền chứ!" "Đào thì trông đẹp thật đó, nhưng quan trọng là mấy người có dám ăn không?

Cây đào trong cổ mộ, ai biết nó lớn lên bằng cách nào." "Thiên Sơn Cổ Mộ này có lẽ là ngôi mộ không giống mộ nhất trong tất cả các ngôi mộ nhỉ!

Mặc dù đội khảo cổ trên đường đi đã gặp rất nhiều chuyện đáng sợ, nhưng cảnh sắc này cũng quá giống với Thiên cung thật sự, nếu Thiên cung thật sự tồn tại, có lẽ chính là như thế này!" "Tôi không quản những thứ khác, tôi chỉ muốn biết rốt cuộc có Tôn Ngộ Không hay không!" Đội khảo cổ bước vào Bàn Đào Viên sau, kinh ngạc ngắm nhìn cảnh sắc trước mắt.

Tản ra khắp Bàn Đào Viên để thưởng thức.

"Tiểu ca, cái đào này ăn được không?" Một nam đội viên trẻ tuổi ánh mắt mong chờ nhìn Tần An, mong nhận được câu trả lời khẳng định từ hắn.

Những người khác nghe thấy câu hỏi này, tất cả đều mắt sáng lên nhìn chằm chằm Tần An.

"Có thể." Tần An kịp thời mở miệng trước khi họ vươn tay hái đào, và đưa ra một khúc mắc.

"Nhưng mà," Các thành viên đội khảo cổ đang định vươn tay hành động đều cứng đờ lại.

"Các cậu tốt nhất đừng ăn." "Vì sao?

Chẳng phải nói có thể ăn sao?" Giáo sư Trương cũng có chút muốn thử, quả đào này thật sự quá đẹp, hy vọng hương vị cũng ngon

như vậy.

“Có thể ăn, nhưng tôi e rằng các cậu sẽ nôn.” “Là, nó không ngon sao?” Nam sinh vừa hỏi ban nãy do dự hỏi Tần An.

Họ tin tưởng Tần An, dựa dẫm vào Tần An, nhưng đối mặt với vị Tiểu ca thần bí rõ ràng không cùng thế giới với mình, ít nhiều vẫn có chút dè dặt.

“Không biết có ngon không, chưa ăn bao giờ, nhưng nhìn vẻ ngoài thế này, hương vị chắc cũng không tệ lắm.” Tần An đáp lời người đó, rồi trực tiếp quay người đi chỗ khác.

“Vậy vì sao…” Nam sinh thấy Tần An đã đi nơi khác rồi, giọng hỏi càng lúc càng nhỏ, cho đến khi ngại ngùng ngậm miệng lại.

Bình luận trên livestream vì nam sinh này mà có thêm rất nhiều “hahaha”.

“Hahahahaha, cậu bé này cũng đáng yêu quá đi, trông nhút nhát ghê!” “Tôi vẫn luôn hâm mộ đội khảo cổ của họ có thể tiếp xúc trực tiếp với Tiểu ca, nhưng tôi quên mất điểm hấp dẫn của Tiểu ca ngoài thực lực của hắn, chính là sự thần bí và lạnh lùng, ở chung với người như vậy, kính trọng là thật, nhưng không thể thoải mái cũng là thật.” “Hahaha, cảm ơn vị tiểu huynh đệ này, đã khiến hào quang của Tiểu ca trong mắt tôi sụp đổ vài giây.” “Đều tại Tiểu ca, xem kìa dọa sợ bạn nhỏ nhà người ta rồi!

Phu hahaha!” “Tiểu ca anh dịu dàng chút đi!

Bạn trai của em đều bị anh dọa sợ rồi!” “Tầng trên, bạn trai của cô chẳng lẽ không phải Tiểu ca sao?

Cô đúng là đồ tra nữ tham mới bỏ cũ!” “Tôi thì không giống, tôi rất chung tình, tất cả những cậu bé đẹp trai đều là bạn trai của chị gái!” Đúng lúc nam sinh đó đang lo lắng không yên, Tần An cầm một

cây xẻng sắt quay lại.

Đội khảo cổ đi làm nhiệm vụ, loại công cụ này đều là vật dụng cần thiết.

Dưới ánh mắt ngây ra của những người xung quanh, Tần An cầm xẻng sắt cúi người đào bới cạnh một cây đào trĩu quả khổng lồ.

Những người khác không biết Tần An làm vậy để làm gì, đều không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn Tần An đào cây.

Không mấy cái, có thứ gì đó lộ ra trong đất.

Tần An thấy, liền gạt lớp đất bùn bên cạnh thứ đó ra, để nó lộ ra toàn bộ diện mạo.

Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

"Hài cốt trắng?

Cây này là…" Giáo sư Trương kinh ngạc giơ tay, nhìn cây đào bị Tần An đào ra chân tướng dưới lòng đất.

Bỗng nhiên lại như nhớ ra điều gì đó, nhìn quanh những cây đào khác.

"Những cây này, đều là…" Giáo sư Trương có chút không nói nên lời, chuyện này quả thực quá đáng sợ.

"Đều là thi thể làm chất dinh dưỡng." Tần An tiếp lời, "Vì vậy cây đào này mới có thể lớn tốt như vậy, quả mới to như vậy." Những người đang mong chờ hái quả ăn lập tức rụt tay lại, thảo nào Tiểu ca nói sợ họ nôn, nếu ăn phải, không nôn mới lạ!

Tần An thấy vẻ mặt của họ, cảm thấy có chút buồn cười, lúc này không biết từ đâu ra tâm trạng, muốn trêu chọc đám nhóc này một chút.

Hắn giơ tay hái một quả đào hồng hào trên cây đào bị đào ra hài

cốt.

Quả đào được cầm trong tay, so với một bàn tay người trưởng thành, càng khiến nó trông có kích thước lớn.

Lại thêm màu hồng hào, trông thật sự khiến người ta vui vẻ, không nỡ ăn.

Tần An thoáng chuyển tay, trước mặt nam sinh đã hỏi Tần An có ăn được không liền xuất hiện một quả đào căng mọng ngọt ngào như vậy.

"Hả?" Nam sinh đó nghi hoặc và cẩn thận nhìn Tần An, không hiểu hắn có ý gì.

"Không phải muốn ăn sao?

Không có độc, có thể ăn, nếm thử đi." Tần An có chút trêu chọc người cùng tuổi xấp xỉ hắn.

"Ách, không không không không." Nam sinh liên tục xua tay, mặt đầy kinh hãi lùi về phía sau, chỉ mong càng xa quả đào đó càng tốt.

"Cảm ơn cảm ơn, cảm ơn Tiểu ca!

Thật sự không cần nữa!" Những người khác trong đội khảo cổ bị cảnh này trêu chọc cười lớn, lớp vỏ trong suốt đóng băng trước đó đã bị phá vỡ.

Đám người trẻ tuổi này trở nên năng động trở lại, tuy có chút ồn ào, nhưng so với trước đó thì khiến người ta vui vẻ hơn.

Giáo sư Trương đi qua vỗ vai nam sinh, ra hiệu rằng hắn không sao, Tiểu ca sẽ không ép hắn ăn.

"Thôi được rồi, đi chơi bên cạnh đi, chú ý đừng đụng lung tung, cũng đừng chạy xa." "Vâng!

Giáo sư Trương." Nam sinh đáp một tiếng, biết Tiểu ca là cố ý

trêu chọc mình, cảm thấy mình và vị cao thủ thần bí này gần gũi hơn một chút, vui vẻ chạy đi.

Sau khi nam sinh đi rồi, Giáo sư Trương lại đi gần thêm một bước về phía Tần An.

"Cảm ơn." Hắn biết Tần An vốn ít nói là cố ý muốn không khí đội khảo cổ sôi động hơn một chút.

Tần An gật đầu với hắn, không nói thêm lời nào.

Phòng livestream cũng bị sự tinh nghịch hiếm thấy của Tiểu ca thần bí làm cho bất ngờ.

"Tiểu ca hóa ra cũng có một mặt như vậy à!

Tội nghiệp bạn học kia, haha." "Tiểu ca nhất định là cố ý, muốn đội khảo cổ vui vẻ hơn một chút." "Mọi người xem!

Giáo sư Trương đi cảm ơn Tiểu ca, Tiểu ca gật đầu rồi, đây chính là vì đội khảo cổ mà nói chuyện trêu chọc bạn học kia!

Bây giờ mọi người đều không còn thất vọng như trước nữa." "Tầng trên có khi nào nghĩ nhiều quá không, Tiểu ca trên đường đi đã giúp đội khảo cổ bao nhiêu rồi, Giáo sư Trương cảm ơn thì bình thường thôi.

Với tính cách của Tiểu ca, hắn sẽ cố ý đi trêu chọc người khác cười sao?" "Mày mù à?

Tiểu ca chẳng phải đã trêu rồi sao?

Không thấy thì sao?" "Thôi được rồi, mọi người đình chiến, đội khảo cổ đã rời khỏi Bàn Đào Viên xuất phát rồi, tập trung xem đi!" Giáo sư Trương thấy mọi người chơi gần đủ rồi, liền gọi tập hợp.

"Dẹp bớt ý định chơi bời đi, phải đi rồi, nơi này quả thực rất đẹp, sau này có cơ hội lại đến nhé!" Câu nói này lập tức khiến tâm trạng

của các thành viên đội khảo cổ quay trở lại.

“Không không, không cần, chơi một lần này là đủ rồi, không cần đến nữa!” “Đúng vậy đúng vậy, Giáo sư Trương, chúng ta mau đi đi!” “Không muốn đến chơi nữa đâu!” “Hahaha,” Giáo sư Trương ngửa đầu cười lớn.

“Được, chỉ chơi lần này thôi, đi!” Như cũ Tần An và Giáo sư Trương dẫn đầu, rời khỏi Bàn Đào Viên, tiếp tục thám hiểm Thiên cung thần bí và nguy hiểm này.

Con đường này so với đoạn đường từ Thiên Trì đến Bàn Đào Viên trước đó không khí thoải mái hơn nhiều.

Rốt cuộc đều là những người trẻ tuổi, tụ tập lại chủ đề nói chuyện cũng nhiều hơn.

Giáo sư Trương mỉm cười lắng nghe tiếng thì thầm truyền đến từ phía sau, trong lòng không khỏi thả lỏng.

Chỉ hy vọng con đường này đừng tổn hại thêm nhân lực nào nữa.

Một sinh mạng ra đi, đối với toàn bộ đội đều là một đòn giáng lớn.

Đội khảo cổ đi đến một khu vực rộng lớn.

Đột nhiên từ sâu dưới lòng đất truyền đến tiếng động lớn, thậm chí ngay cả mặt đất cũng hơi rung chuyển.

“Chuyện gì vậy?

Trong cổ mộ còn có động đất sao?” Tiểu Trương lảo đảo đến bên cạnh Giáo sư Trương, đỡ lấy Giáo sư Trương suýt ngã xuống đất vì không kịp đề phòng.

Các thành viên đội khảo cổ khác cũng từng nhóm ba ba hai hai dìu dắt nhau, nương tựa lẫn nhau, tránh ngã xuống đất.

Tần An cắm Hắc Kim Cổ Đao xuống đất, lấy đao làm điểm tựa,

đứng vững vàng.

Rung chuyển giảm bớt trong chốc lát, mặc dù vẫn còn một chút, nhưng ít ra mọi người có thể đứng vững chân.

Tuy nhiên tiếng động lớn truyền đến từ sâu dưới lòng đất không hề yếu đi.

Chương 179

“Bắt đầu rồi.” Tần An sau khi mặt đất rung chuyển giảm bớt, liền thu Hắc Kim Cổ Đao, đeo lại lên lưng.

“Cái gì bắt đầu rồi?” Giáo sư Trương buông tay đang kéo cánh tay Tiểu Trương, tự mình đứng vững.

“Tiểu ca anh có biết chuyện gì không?” “Ừm, biết.

Tây Vương Mẫu và phu quân của ả đánh nhau rồi.” “Ôi, hóa ra là Tây…” Lặp lại lời Tần An, Giáo sư Trương lập tức sững sờ.

“Ai?

Tây Vương Mẫu và ai?” Các thành viên đội khảo cổ xung quanh cũng mặt đầy kinh ngạc.

Chẳng phải trước đây vẫn luôn nói là Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương sao?

Sao đột nhiên lại xuất hiện một phu quân của Tây Vương Mẫu?

“Trước đây khi tôi đánh nhau với con rắn lớn, tôi đã dẫn nó đến nơi trấn áp phu quân của Tây Vương Mẫu.” Tần An giải thích.

“Phu quân của Tây Vương Mẫu bị vạn ngàn hài cốt trấn áp, sớm đã thành người chết, chỉ là hận ý quá sâu, hóa thành huyết thi.” “Bị hài cốt trấn áp?” Giáo sư Trương cảm thấy rất quen thuộc, họ dường như đã từng đến nơi đó.

“Chính là nơi chúng ta từng đi qua!” Tiểu Trương mở to mắt, không ngờ họ từng ở gần phu quân của Tây Vương Mẫu đến thế.

“Chính là cung điện mà chúng ta đến sau khi Tiểu ca dẫn con rắn lớn đi.” “À đúng đúng!” Giáo sư Trương được Tiểu Trương nhắc

nhở, cũng nhớ lại.

“Chính là nơi có rất nhiều hài cốt đè lên một cỗ quan quách, còn bị buộc bằng xích khóa!” “Chính là nơi đó.” Tần An gật đầu xác nhận.

“Lúc đó khi chúng ta ở đó rất cẩn thận, không hề kinh động quan tài, ý tôi là không kinh động phu quân của Tây Vương Mẫu, vậy hắn ta làm sao lại ra ngoài được?” Một thành viên đội khảo cổ đặt câu hỏi.

“Tôi thả ra.” Tần An bình tĩnh đáp lại, dường như mình chỉ là thả một con chim nhỏ bị nhốt trong lồng vậy.

“Cậu, Tiểu ca cậu,” Giáo sư Trương không biết nói gì cho phải.

“Tiểu ca cậu thả hắn ra làm gì?” Tiểu Trương thay Giáo sư Trương nói ra câu hỏi.

“Để hắn và Tây Vương Mẫu đánh nhau.” Tần An vừa nói vừa đi về phía nơi tiếng động truyền đến, đội khảo cổ cũng chỉ có thể đi theo hắn.

“Chúng ta đã bị Tây Vương Mẫu phát hiện rồi, con rắn lớn mà các cậu gặp trước đó chính là do Tây Vương Mẫu thả ra.” “Tây Vương Mẫu muốn giết chúng ta, phu quân của Tây Vương Mẫu muốn giết Tây Vương Mẫu, thả phu quân của Tây Vương Mẫu ra, để họ hai bên đối đầu.” Nói đến đây các thành viên đội khảo cổ liền hiểu ý nghĩa.

“Như vậy chúng ta liền có thể ngồi hưởng lợi của ngư ông rồi!” Giáo sư Trương tay phải nắm đấm, đập vào tay trái, mọi chuyện liền thông suốt.

“Tiểu ca lúc đó đã tính toán đến đây rồi sao!” Tiểu Trương kính phục nói, cũng không biết khi nào mình mới có được bản lĩnh như Tiểu ca.

“Vậy là chúng ta bây giờ phải đi qua đó để hưởng lợi sao?” Nam sinh bị Tần An đút đào trong Bàn Đào Viên rụt rè hỏi Tần An.

“Đúng.” Tần An đáp lời.

“Nhưng con đường đi qua đó vẫn rất nguy hiểm, Tây Vương Mẫu sẽ bố trí rất nhiều cạm bẫy và cơ quan trên đường, nhất định phải cẩn thận, không được lơ là cảnh giác.” “Vâng!

Tiểu ca yên tâm!” Đoàn người theo hướng tiếng động mà đi tới.

Mặc dù Tần An đã nói phải cẩn thận, nhưng cẩn thận thì cẩn thận, các thành viên đội khảo cổ đã quen với việc chỉ cần có Tiểu ca ở đây, mọi khó khăn đều sẽ được giải quyết.

Vì vậy trên đường đi tuy cảnh giác, nhưng không hề hoảng loạn.

Không chút sợ hãi khi sắp phải đối mặt với nguy hiểm.

Đội khảo cổ lặng lẽ đi, phòng livestream thì lại sôi sục.

“Phu quân của Tây Vương Mẫu, tôi lần đầu nghe nói về người này.” “Đúng vậy, trước đây chẳng phải vẫn luôn nói là Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương sao?

Đột nhiên lại xuất hiện một phu quân, nhân vật mới xuất hiện rồi.” “Chắc là Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương một cặp này quá nổi tiếng, nên phu quân của Tây Vương Mẫu đều bị mọi người phớt lờ.” “Phu quân của Tây Vương Mẫu này chắc tức chết mất.

Bị cắm sừng chưa đủ, lại còn bị trấn áp.” “Kẻ thù gặp mặt mắt đỏ bừng, họ đây là phu thê gặp mặt nhất định phải giết đối phương rồi.” “Đúng vậy mà, mối thù này, không chết một người thì không thể chấp nhận được.” “Mấy người đều đang chú ý đến phu quân của Tây Vương Mẫu, chỉ có tôi đặc biệt chú ý đến Tiểu ca mưu tính sâu xa sao?” Tiểu ca dẫn đường, đội khảo cổ đi theo phía sau.

Đang đi, cảnh tượng đột nhiên chuyển đổi, như chỉ trong một khoảnh khắc, từ thiên đường đến địa ngục.

Tất cả mọi người đều đứng sững tại chỗ.

Hắc Kim Cổ Đao trên lưng Tần An, lập tức bị hắn rút ra.

“Tiểu ca, chúng ta đây là rơi vào huyễn cảnh sao?” Giáo sư Trương mở miệng hỏi.

Cũng không trách hắn nghĩ vậy, dù sao thì trong chớp mắt, Thiên cung tiên khí lượn lờ, bỗng nhiên trở nên âm u chết chóc.

Ngay cả đồ trang trí xung quanh cũng có chút thay đổi, cứ như là một cổ mộ thật sự.

Cột đá trắng muốt không còn, mây mù lượn lờ cũng không còn.

Nhưng lại có thêm một số thứ, ví dụ như hài cốt trắng bên đường, bụi bặm chất đống.

Ánh sáng tinh khiết không còn, bầu trời như bị mây đen bao phủ, âm u nặng nề.

Mặc dù không ảnh hưởng tầm nhìn, nhưng thật sự đáng sợ.

Tần An nhìn những người đang hoảng sợ trước mặt, mở miệng nói.

“Yên tâm, không phải huyễn cảnh.” Tần An tuy nói vậy, nhưng sắc mặt không hề dịu đi.

Giáo sư Trương thấy Tần An nghiêm túc như vậy, biết rằng có thể khiến Tiểu ca nghiêm túc đối phó đến thế, chắc chắn là một nơi cực kỳ nguy hiểm.

Vì vậy mặc dù nghe nói không phải huyễn cảnh, nhưng hắn cũng không hề thả lỏng, mà trong lòng càng thêm nặng trĩu.

“Vậy đây là?” “Đây là con đường nguy hiểm nhất.

Tây Vương Mẫu không thể dung thứ cho Thiên cung có nửa điểm

ô uế, đây chính là nơi dùng để thanh lý ô uế." "E rằng Tây Vương Mẫu đã cảm nhận được chúng ta đến đây, nên đã khởi động công tắc.

Ả muốn mượn nơi này để thanh lý cả bọn chúng ta." Phòng livestream và đạo diễn bảy người cũng bắt đầu căng thẳng vì lời nói của Tần An.

"Nơi thanh tẩy uế tạp?

Tây Vương Mẫu kia bản thân đã là uế tạp lớn nhất rồi, sao bà ta không tự thanh tẩy mình đi?" "Haha, người ta đâu có nghĩ mình là uế tạp, người ta nghĩ mình là thần." "Thôi đừng nói mấy cái lung tung đó nữa, Tiểu Ca với đội khảo cổ giờ đã vào nơi này rồi, Tiểu Ca thì còn đỡ, nhưng những người khác trong đội khảo cổ thì sao đây?" "Vậy thì, anh lo lắng thế, anh có cách nào không?" "Cái gì mà Tiểu Ca còn đỡ chứ, tôi thấy giờ có nhiều người vì Tiểu Ca thực lực mạnh mẽ mà cứ lơ là cậu ấy ở một số mặt.

Cứ như là người ta mạnh thì nên bị lờ đi vậy." "Truyền lệnh xuống, luôn trong tư thế sẵn sàng cứu viện." Giáo sư Lý cau mày nghiêm túc nói, nơi mà Tiểu Ca phải đề phòng nghiêm ngặt đến vậy, mức độ nguy hiểm chắc chắn rất cao.

Tần Ly hơi nhíu mày, có chút hoảng loạn nhìn màn hình.

Ngàn vạn đừng có chuyện gì xảy ra, nhất định phải bình an trở về.

Tần An vung đao đi ở phía trước, đội khảo cổ cẩn thận từng li từng tí theo sau.

Các thành viên trẻ của đội khảo cổ, ban đầu còn hơi ồn ào, giờ đã im lặng hẳn, rón rén bước theo.

Vừa đi vừa dò xét xung quanh, sợ hãi không biết chừng nào lại có nguy hiểm bất ngờ xuất hiện.

Đúng lúc đoàn người đang thận trọng tiến về phía trước thì.

Bên trái đội ngũ bỗng truyền đến tiếng động lạo xạo nhỏ, rất giống tiếng côn trùng bò trên mặt đất.

“Cái gì, cái gì vậy?” Một nữ sinh trong đội run rẩy cất tiếng, rụt người sát vào bạn học bên cạnh.

“Giáo sư Trương,” Tần An quay đầu nói với Trương Minh Văn đang đi chậm hơn mình một bước.

“Ông dẫn họ tiếp tục đi về phía trước, tìm lối ra của bãi thanh tẩy, tôi sẽ đi đối phó với những thứ đó, sau đó sẽ hội hợp với mọi người.” “Những thứ đó là gì?” Trương Minh Văn không đồng ý lời Tần An mà hỏi ngược lại thứ anh sắp đối phó là gì.

“Thi trùng, chuyên ăn xác chết và người.” Tần An biết Trương Minh Văn đang lo lắng điều gì.

“Yên tâm, tôi đối phó được, đưa mọi người đi theo lại càng thêm phiền phức, tôi không thể lo cho từng người một.” “Cậu cũng không thể bỏ họ lại đây, nếu không khi quay lại, e là cũng chẳng còn mấy người.” Trương Minh Văn đương nhiên cũng nghĩ đến điều này, bất đắc dĩ đành phải đồng ý, ông chỉ cảm thấy hơi ngại.

Cứ hễ có chuyện gì là lại phải dựa vào Tần An.

Dù đối phương tự nguyện giúp đỡ, trong lòng ông vẫn cảm thấy không đành lòng.

Nhưng còn cách nào khác, đám trẻ phía sau cần ông trông chừng.

Nghĩ lại, ông lại thấy thoải mái hơn một chút.

Dù sao thì cũng luôn là như vậy, hơn nữa Tần An và họ cũng coi như có giao tình rồi.

Trong những lúc nguy hiểm thế này, ngại ngùng hay khách sáo đều vô dụng, chỉ làm vướng chân mọi người thôi.

“Được, vậy cậu đi đi, tôi sẽ dẫn người đi tìm lối ra.” Trương Minh Văn và Tần An gật đầu chào nhau, rồi mỗi người một ngả.

Mới đi được hai bước, Tần An quay người gọi Trương Minh Văn lại.

Chương 180

"À phải rồi, cho tôi một bộ quần áo, một chiếc áo sơ mi là được." Nghe động tĩnh này, số lượng trùng chắc chắn không ít, cứ hóa thành Hỏa Kỳ Lân thiêu cháy chúng cho gọn.

Điều phiền phức duy nhất là sau khi hóa thành Hỏa Kỳ Lân thì áo sơ mi luôn bị hỏng.

Vậy nên, vẫn nên lấy trước một chiếc để phòng khi cần, dù sao thì đội khảo cổ cũng có mang theo những vật tư cơ bản này.

"À, được." Trương Minh Văn thấy Tần An đột nhiên xin quần áo thì có chút không phản ứng kịp.

Nhưng vẫn thò tay vào túi lấy ra, vừa cầm áo ra, nhớ đến cảnh Tần An hóa thành Hỏa Kỳ Lân rồi mất áo sơ mi lúc trước, liền biết anh muốn làm gì.

"Đây, áo đây, cậu cẩn thận nhé." Tần An chỉ muốn mọi việc đơn giản, nhưng Trương Minh Văn lại nghĩ rằng nếu Tần An phải hóa thành Kỳ Lân để đối phó, thì chắc chắn đó là thứ rất nguy hiểm, nên càng thêm lo lắng.

Tần An thấy vẻ mặt lo âu của Trương Minh Văn thì biết ông đã nghĩ quá nhiều.

Nhưng cũng không định giải thích, cầm lấy áo rồi đi.

Sau khi rời khỏi đội khảo cổ, Tần An liền tăng tốc bước chân.

Hắn phải cố gắng chặn đám thi trùng ở càng xa đội khảo cổ càng tốt.

Tần An đi về phía trước khoảng một khắc, đập vào mắt là vô số thi trùng ken đặc.

Những con trùng đó chồng chất lên nhau, lớp lớp dày đặc, trông vô cùng đáng sợ.

"Thật sự không ít chút nào, may mà sớm chuẩn bị trước, xin một bộ quần áo, không thì trần truồng quay về cũng ngại lắm." Nếu có người mắc chứng sợ lỗ sẽ sợ đến ngất xỉu tại chỗ.

Tần An đương nhiên không có, hắn thấy đám thi trùng này, chỉ thở phào nhẹ nhõm, khoảng cách này không quá xa đội khảo cổ.

Hắn có thể chặn toàn bộ đám trùng này ở đây rồi.

Đám thi trùng cảm nhận được có người sống đến, tiếng động càng lớn hơn, chúng bắt đầu hưng phấn.

Những con trùng ở trên cao giẫm lên thân thể của những con ở dưới bò xuống, muốn tiếp cận Tần An.

Tần An chủ động tiến lên, vung Hắc Kim Cổ Đao.

Mặc dù đã định hóa thành Kỳ Lân, nhưng Tần An vẫn muốn thử dùng đao xem sao, biết đâu có thể giữ lại được một bộ quần áo thì sao?

Một đao vung qua, mấy chục con trùng bị chém làm đôi, thi thể rơi vãi trên mặt đất.

Trong lúc Tần An vung Hắc Kim Cổ Đao, không một con thi trùng nào có thể đến gần anh trong phạm vi một mét.

Nhưng số lượng những con trùng này thực sự quá nhiều, vung đao không biết phải vung bao nhiêu nhát mới có thể chém giết hết chúng.

Tần An bắt đầu có chút sốt ruột, hắn thỏa hiệp rồi, vẫn nên ngoan ngoãn hóa thành Kỳ Lân thôi.

Làm sạch đám trùng này, rồi nhanh chóng đi tìm đội khảo cổ.

Hắn dùng sức một đao, chém đám thi trùng văng xa 5 mét.

Tần An cắm Hắc Kim Cổ Đao xuống đất, tay lướt trên lưỡi đao, máu lập tức chảy ra.

Tần An giơ tay lên, vẽ một đồ văn kỳ lạ trong không trung giống như hai lần trước.

Nét cuối cùng của đồ văn hạ xuống, một luồng năng lượng theo tứ chi bách hài tuôn trào khắp cơ thể.

Cảm giác nóng rát quen thuộc từ sâu trong xương tủy truyền đến, lan ra toàn thân.

Chiếc áo sơ mi lại rách toạc.

Ngọn lửa bùng lên dữ dội, sau khi ngọn lửa hơi tan đi, đứng tại chỗ thay thế Tần An chính là một con Kỳ Lân toàn thân bốc cháy.

Kỳ Lân là thần thú, thậm chí không cần chủ động ra tay đối phó, chỉ dựa vào uy áp trên người, đã khiến đám thi trùng không dám lại gần.

Mặc dù chúng không lại gần, nhưng Tần An sẽ không bỏ qua chúng.

Hỏa Kỳ Lân tiến lên một bước, đám trùng đó sợ hãi bỏ chạy tứ tán.

Nhưng tốc độ của chúng đương nhiên không thể sánh bằng tốc độ của ngọn lửa.

Hỏa Kỳ Lân há miệng, "oanh" một tiếng.

Thần hỏa từ miệng phun ra, thiêu cháy hoàn toàn đám thi trùng.

Chỉ còn lại một đống tro tàn trên mặt đất.

Thấy đám trùng đã bị thiêu sạch, Tần An lại biến trở về hình dạng cũ, Hỏa Kỳ Lân biến mất.

Tần An mặc chiếc áo của Trương Minh Văn đưa, rồi quay trở về.

Đội khảo cổ lúc này còn cẩn thận hơn trước, nơi này vốn đã cực kỳ nguy hiểm, giờ Tiểu Ca lại không ở bên cạnh, không thể không thận trọng hơn.

Nhưng may mắn là, suốt quãng đường này họ dường như chỉ tự dọa mình, không gặp phải nguy hiểm đặc biệt nào.

Cho đến khi đi đến một cây cầu, cây cầu này trông rất âm u.

Nhưng mà cái bãi thanh tẩy này cũng chẳng có chỗ nào là không âm u cả.

Đội khảo cổ đi đường vòng, tránh được chút nguy hiểm nào hay chút đó.

Lại chậm rãi đi nửa khắc, trước mặt đội khảo cổ xuất hiện một cánh cửa.

Chặng đường này thuận lợi đến khó tin, nhưng nghĩ lại cũng phải, nếu thực sự có nguy hiểm chết người, Tần An sao có thể bỏ họ lại được.

"Đây chắc là lối ra rồi." Trương Minh Văn nhìn cánh cửa trước mắt, cảm thán.

Chỉ cần ra khỏi cánh cửa này, thì một trận nguy hiểm tạm thời này coi như kết thúc.

Mặc dù không biết tiếp theo sẽ còn trải qua những gì, nhưng thoát được một kiếp thì tính một kiếp.

Bình luận trong phòng livestream lại bắt đầu.

"Tuyệt, rồng phượng, tôi biết cái này có ý gì rồi." "Còn có thể có ý gì nữa, lại là Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu đó mà.

Hai người này cứ suốt ngày ảo tưởng mình là rồng là phượng,

không thì là Ngọc Hoàng Vương Mẫu, tham vọng sao mà lớn thế chứ?" "Đúng đó, làm người phàm bình thường không tốt hơn sao?" "Tôi đoán bức tranh ghép tiếp theo sẽ là Ngọc Hoàng Vương Mẫu." "Cá một gói quẩy cay, cũng có thể là một ngai vàng." "Cá năm đồng, có khi chỉ là một chữ Vương." "Thêm một phiếu!" "Giáo sư Trương, chúng ta có nên thử không?" Một số thành viên trẻ của đội khảo cổ đã nóng lòng muốn thử, suốt chặng đường đầy lo âu sợ hãi đã đến được cửa lớn, đương nhiên rất muốn ra ngoài.

"Không, hãy xem xét kỹ hơn nữa." Trương Minh Văn từ chối đề nghị của cậu ta.

Kể từ khi vào bãi thanh tẩy này, trừ việc Tiểu Ca phải đi xử lý đám thi trùng, thì không gặp phải nguy hiểm nào đáng kể, nhưng vẫn phải hết sức cẩn thận.

Dù sao đây không phải là thiên cung thật, mà là cổ mộ trên núi, nơi chôn cất không biết bao nhiêu người.

Trương Minh Văn quan sát kỹ một lát, lưỡng lự đưa tay muốn chạm vào, nhưng rồi lại rụt tay về.

Ông vẫn luôn có chút e dè, luôn nhớ đến thái độ thận trọng của Tần An khi mới vào bãi thanh tẩy.

Ông luôn cảm thấy nơi nào mà Tiểu Ca phải nghiêm túc đến vậy, chắc chắn đó phải là nơi nguy hiểm hơn trước nhiều.

Thêm vào đó, cách đây không lâu, ông còn mất một học sinh ở Thiên Trì do nước mắt hóa thành, Trương Minh Văn lúc này cẩn thận hơn bao giờ hết.

Thậm chí cẩn thận đến mức hơi rụt rè.

Sợ rằng những người trẻ tuổi ở đây sẽ vì sai sót của mình mà mãi mãi ở lại nơi này.

“Giáo sư Trương?” Tiểu Trương gọi Trương Minh Văn một tiếng, cậu ít khi thấy Trương Minh Văn do dự đến vậy.

Cậu có chút không hiểu, không biết tại sao thái độ của Giáo sư Trương lúc này lại khác biệt nhiều so với trước đó.

Trước đây dù có cẩn thận đến mấy cũng không đến mức này!

“Không sao, tôi xem xét thêm chút nữa.” Trương Minh Văn đứng đó, nhìn chằm chằm vào bức tranh ở góc tường.

Lông mày nhíu chặt, vô cùng do dự.

Ông lại đưa tay chạm vào không khí mấy lần, nhưng vẫn không dám chạm vào bức tranh.

Trương Minh Văn thở dài một tiếng, đành thỏa hiệp cầu cứu Tần Ly trong phòng livestream.

“Tiểu Ly, em có cách nào không?” Trong mắt Trương Minh Văn, Tần Ly có năng lực hơn hẳn những giáo sư khác.

Ai bảo anh trai cô là Tần An chứ?

Thông tin từ Tần An chưa bao giờ sai.

Chương 181

Tần Ly sớm đã nhân lúc không được dùng đến, viện cớ đi vệ sinh để lật xem sổ tay của anh trai.

Vì vậy, lúc này đối mặt với lời cầu cứu của Trương Minh Văn, cô cũng có thể trả lời.

"Giáo sư Trương, cái này không khó, chỉ cần di chuyển viên gạch ở giữa bốn cạnh là được." Tần Ly nói với Trương Minh Văn qua tai nghe.

"Hãy đổi vị trí viên gạch ở giữa bốn cạnh với viên gạch bên cạnh nó là được." Trương Minh Văn lúc này mới dám yên tâm di chuyển các viên gạch.

Ông làm theo lời Tần Ly di chuyển các viên gạch.

Viên gạch cuối cùng được di chuyển xong, "ầm ầm" một tiếng động lớn truyền đến.

Cánh cửa lớn đã mở.

Toàn bộ đội khảo cổ đều phấn khích.

"Mở rồi!

Cửa mở rồi!

Chúng ta ra được rồi!" "Giáo sư Trương, cửa mở rồi!" Tiểu Trương phấn khích chỉ vào cánh cửa, ra hiệu cho Trương Minh Văn xem.

Trương Minh Văn thở sâu một hơi trọc khí, cuối cùng cũng thả lỏng được một chút.

"Tốt, cửa mở là tốt rồi!" Ông phấn khích vịn tường đứng dậy,

bước hai bước về phía cửa.

Bỗng nhiên dừng lại, nhớ ra điều gì đó, lại hỏi Tần Ly trong phòng livestream.

“Tiểu Ly, cánh cửa này mở có giới hạn thời gian không?

Làm thế nào nó sẽ đóng lại lần nữa?” Tần An vẫn chưa đến, họ vẫn phải đợi Tần An.

Tốc độ đóng cửa sẽ quyết định họ rời đi trước, hay có thể yên tâm chờ đợi ở đây.

“Cửa đóng cũng là do cơ quan bên ngoài điều khiển, nhưng không thể đợi quá lâu.” Tần Ly biết Trương Minh Văn muốn đợi anh trai mình.

Mặc dù cô cũng lo lắng cho anh trai, nhưng đồng thời cô cũng hiểu thực lực của Tần An.

Dù chỉ để anh ấy một mình ở đây, Tần An cũng có thể dễ dàng thoát ra.

“Nhiều nhất là đợi nửa tiếng là phải rời đi, nếu không một số thứ dơ bẩn trong cửa này sẽ chạy ra ngoài, lúc đó sẽ rất phiền phức.” “Được, vậy chúng ta sẽ đợi nửa tiếng.” Trương Minh Văn dặn dò tất cả các thành viên đội khảo cổ thu dọn hành lý, đứng chờ ở cửa, sẵn sàng rời đi bất cứ lúc nào.

Làm như vậy có thể phòng ngừa nếu có nguy hiểm nào đó, các thành viên đội khảo cổ lại không kịp chạy.

Trương Minh Văn dẫn mọi người đứng gần cửa nhất, quay đầu nhìn lại.

Mong ngóng sớm gặp Tần An, để cùng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Nói vậy thì Thiên Cung bên ngoài cũng chẳng tốt đẹp gì, nhưng ít nhất cảnh sắc tươi đẹp cũng mang lại cảm giác tốt đẹp trong lòng người.

Cũng giống như kẻ tiểu nhân thật và ngụy quân tử, người bình thường thực ra thích vế sau hơn.

Cứ làm bộ làm tịch, che đậy mọi chuyện, dễ chấp nhận hơn là xé toạc tấm màn che xấu hổ ra.

Trong lúc mọi người ngóng trông, Tần An cuối cùng cũng đến.

"Là Tiểu Ca, Tiểu Ca đến rồi!" Tiểu Trương phấn khích vẫy tay hô lớn.

Trương Minh Văn cũng cười tươi, cuối cùng cũng có thể ra ngoài rồi!

Hơn nữa Tần An trông không hề hấn gì, đây thực sự là một tin tốt.

Mọi người rời khỏi bãi thanh tẩy, theo lời Tần Ly ấn động cơ quan, đóng cánh cửa lại.

Tất cả sự ô uế và dơ bẩn đều bị chôn vùi phía sau.

Cánh cửa đóng lại, như thể cũng nhốt luôn những bóng tối đó vào bên trong, đoàn người hướng về phía ánh dương mà đi.

Tần An và đội khảo cổ bước ra khỏi bãi thanh tẩy, nhưng lại phát hiện mình không quay trở lại Thiên Cung.

Mà đến một hang động, bên trong hang động quanh co khúc khuỷu, không biết phải đi bao lâu mới đến lối ra.

Tuy nhiên, hai bên hang động đều có đầy bích họa.

Mọi người vừa đi vừa xem, cũng không hề cảm thấy nhàm chán.

"Những bích họa này hơi giống với những bức trước, như đang

kể về lịch sử.” Một thành viên đội khảo cổ nói.

“Đúng vậy, trước đó kể về đất nước của Tây Vương Mẫu, còn bích họa này chủ yếu kể về Chu Mục Vương và Tây Chu.” Tiểu Trương tiếp lời.

“Đúng đó, chủ yếu kể về cái giá mà Chu Mục Vương và Tây Chu đã phải trả khi xây dựng Thiên Cung này, đã tiêu tốn bao nhiêu nhân lực vật lực.” Trương Minh Văn bổ sung.

“Xem ra việc xây dựng Thiên Cung này thời đó rất mất lòng dân, bích họa phía trước thì trách cứ Tây Vương Mẫu, bích họa này lại chuyên tả Tây Chu.” “Có được lòng dân không ư?

Vì cái Thiên Cung này mà hại bao nhiêu người, bao nhiêu gia đình.

Lúc đó, những dân thường bá tánh đó chắc hẳn phải hận thấu xương Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương.” Đội khảo cổ vừa xem bích họa vừa bàn tán xôn xao.

“Lấy hết thiết bị ra, ghi chép cẩn thận.” Trương Minh Văn đã giơ máy quay lên nhắm vào những bích họa trên tường.

Những người trên bích họa mặc trang phục Tây Chu thời bấy giờ, khác với phong cách Tây Vực trên bích họa trước đó.

Tuy nhiên, cũng có rất nhiều điểm tương đồng, cùng là giám công, cùng là đánh đập.

Người không có quyền thế, chỉ có thể bị bóc lột, cho đến khi giọt máu cuối cùng cạn kiệt, hơi thở đứt đoạn.

Vì Tây Chu là một quốc gia lớn, nên lần xây dựng Thiên Cung này, mặc dù đất nước của Tây Vương Mẫu cũng đã gom góp toàn bộ tài lực quốc gia, nhưng chủ yếu vẫn là do Tây Chu chi trả.

Nếu nói là những người Tây Chu bỏ tiền, đương nhiên là hàng vạn

bá tánh trong số đó.

Bị cưỡng chế nhập ngũ sau đó bị kéo đến công trường Thiên Cung để làm việc, thuế má tăng lên.

Dân chúng lầm than, dân thường lúc đó có thể thỉnh thoảng ăn no một bữa đã là may mắn cực lớn rồi.

Tây Chu lúc đó cũng giống như đất nước của Tây Vương Mẫu, dốc toàn lực quốc gia để xây dựng Thiên Cung này.

Tiền vàng châu báu dùng không hết, mỡ dân mỡ máu bị bòn rút sạch sành sanh.

Ảnh hưởng trực tiếp nhất mang lại là quốc lực Tây Chu bắt đầu suy yếu nhanh chóng.

Nhưng Chu Mục Vương không hề bận tâm, ông ta cho rằng mình là người sẽ thành thần trường sinh, mọi thứ phàm trần, cuối cùng cũng phải vứt bỏ.

Có thể phát huy giá trị cuối cùng cho vị Ngọc Đế như mình trước khi mình từ bỏ họ, đó là vinh dự của bá tánh Tây Chu.

Xem đến đây, khán giả trong phòng livestream có chút buồn nôn.

"Ôi trời, tôi sớm nên nghĩ đến cái đức hạnh của Tây Vương Mẫu, Chu Mục Vương cũng chẳng tốt đẹp gì." "Hai người này đúng là một cặp trời sinh địa tạo mà, nhìn mà tôi muốn ói." "Cái người nào đó, chồng của Tây Vương Mẫu, tôi thấy ông đừng báo thù nữa, mau chạy đi, chạy xa bao nhiêu tốt bấy nhiêu, đừng để họ làm ông ghê tởm nữa." "Chạy cái gì mà chạy chứ, tầng trên có quên không?

Chồng của Tây Vương Mẫu đâu phải là người.

Sống được ngần ấy năm, trụ đến bây giờ, ai biết là quái vật gì?

Chạy là làm phiền người khác." "Đúng đó, muốn chết thì đừng lôi

người khác vào." "Thôi được rồi anh em, quay lại chủ đề đi, bây giờ mấu chốt không phải là mấy kẻ ở trên cao này sao mà chẳng phải thứ gì tốt đẹp vậy!" Trong bích họa còn nhấn mạnh miêu tả sự khó khăn khi xây dựng Thiên Cung.

Một công trình to lớn và hoa lệ như vậy, ngay cả trong thời đại công nghệ phát triển hiện nay cũng phải hao phí không ít nhân lực vật lực, huống chi là ở thời đại đó.

Công trình này thực sự có thể nói là dốc sức của hai quốc gia.

Hại biết bao bá tánh của hai quốc gia, không một ai có thể thoát khỏi.

Mỗi viên gạch, viên ngói của Thiên Cung đều do sức người vận chuyển.

Một số viên gạch quá lớn, nhưng để giữ tính mỹ quan, Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương đều không cho phép cắt thành những khối nhỏ.

Công nhân chỉ có thể đặt nó lên ván gỗ, một nhóm người cùng kéo một khối đá.

Đôi khi gặp đường dốc, một người kiệt sức khiến khối đá lăn xuống, những người ở phía dưới sẽ bị khối đá lớn nghiền thành thịt nát.

Những giám quản bên cạnh thì hoàn toàn phớt lờ, chỉ thúc giục nhóm người tiếp theo nhanh chóng vận chuyển khối đá.

Người đến sau giẫm lên xương cốt của người đi trước mà leo lên, từng bước một in dấu chân máu hướng về Thiên Cung.

Xem đến đây, một số nữ sinh có tâm tính yếu hơn đã đỏ hoe mắt.

Chương 182

Khó khăn lắm mới vận chuyển được khối đá qua, khi xây dựng Thiên Cung thì, do một số vị trí quá cao, người không cẩn thận rơi xuống, liền trực tiếp chôn xương tại đây.

Thi thể khó lòng vận chuyển lên, cho dù có thể đưa lên, giám quản cũng không đời nào muốn họ phí thời gian vào việc đó.

Thế là khối đá trực tiếp được ném lên, đè lên xương cốt mà xây dựng Thiên Cung.

Thiên Cung cao chót vót mây trời này, bên trong chôn vùi không biết bao nhiêu thi cốt của con người.

Đằng sau những người đó lại là bao nhiêu gia đình, bao nhiêu người đã mất đi người thân yêu nhất.

Mỗi viên gạch, mỗi viên ngói, thậm chí mỗi khe hở của Thiên Cung này, bên trong đều ẩn chứa vô số sinh mạng.

"Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương!

Họ sẽ phải trả giá cho những sinh mạng này!" Một nam sinh nắm chặt tay, khàn giọng nói.

Thiên Cung đáp kiến hảo hậu, tựu thị nội bộ trang sức.

Một tòa Thiên Cung, đã mời đến, không, đúng hơn là bắt cóc tất cả những nghệ nhân tài hoa nhất cả nước.

Trước hết họ phải giao ra bản vẽ làm Chu Mục Vương hài lòng, mà bản vẽ chỉ có một yêu cầu duy nhất: đủ hoa lệ, đủ lộng lẫy.

Điều này cũng có nghĩa là, phía sau sẽ tiêu tốn càng nhiều tiền của hơn nữa.

Mỗi hoa văn, mỗi điêu khắc của Thiên Cung này đều là tâm huyết của dân thường.

Đi đến cuối cùng, xem xong đoạn lịch sử đau thương này, lòng mọi người vẫn mãi không thể bình tĩnh lại.

"Cái gì đây?" Trương Minh Văn nhìn đoạn bích họa cuối cùng không phù hợp với nội dung phía trước, thắc mắc.

Ban đầu vẫn đang kể về cái giá lớn phải trả để xây dựng Thiên Cung.

Đột nhiên ở bức cuối cùng xuất hiện mấy người, họ cầm một cuộn giấy, vẻ mặt kinh hãi, tìm kiếm khắp nơi, như muốn giấu cuộn giấy này đi.

"Tiểu Ca, cậu biết chuyện gì không?" Trương Minh Văn quay đầu hỏi Tần An, người vẫn luôn đi sau mà không nói lời nào.

Ánh mắt Tần An lướt qua, liếc nhìn Trương Minh Văn hai cái.

Rồi lại chuyển ánh mắt đi, không nói gì.

Trương Minh Văn bỗng hiểu ý anh, không hỏi nữa.

Mà quay sang hỏi Tần Ly trong phòng livestream.

"Tiểu Ly, em biết bức họa này có ý gì không?" Trương Minh Văn ngẩng đầu nhìn máy bay không người lái.

Tần Ly trong phòng livestream nhìn người trên màn hình, mở miệng trả lời.

"Biết, đó là bản đồ các mộ huyệt khác." "Bản đồ các mộ huyệt khác?" Các thành viên đội khảo cổ nghe vậy đều ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy, có lẽ sau này sẽ dùng đến, cứ lấy về đi." Tần Ly đề nghị Trương Minh Văn lấy bản đồ.

“Bản đồ đó ở đâu?” Trương Minh Văn muốn tiết kiệm sức lực, hỏi thẳng Tần Ly.

“Vị trí cụ thể thì em không biết, nhưng đại khái không cách đó quá xa, mọi người tìm thử đi.” Tần Ly bất đắc dĩ nói, điểm này cô thực sự không biết, trong sổ tay không viết.

“Được, làm phiền Tiểu Ly, chúng ta đi tìm.” Sau khi Trương Minh Văn cắt đứt liên lạc với phòng livestream, liền bảo các thành viên đội khảo cổ tản ra, tìm xem có bản đồ đó không.

Mọi người sờ soạng trên tường xung quanh một hồi, không có kết quả gì.

Đang chán nản định bỏ cuộc thì một tiếng đá gõ vào tường truyền đến.

Vội quay đầu nhìn lại, hóa ra là Tần An đã ném một viên đá vào tường.

Trương Minh Văn thấy vậy, lập tức chạy đến chỗ viên đá gõ vào tường.

Ông sờ soạng qua lại ở chỗ đó một lúc, cuối cùng cũng tìm thấy công tắc.

Có một vết lõm nông bằng ngón tay cái in trên mảng tường đó.

Ông quay đầu nhìn Tần An với ánh mắt dò hỏi.

Tần An không để ý.

Trương Minh Văn vung tay ấn vào cái ký hiệu đó.

“Cạch.” một tiếng động nhẹ.

Mảng tường đó mở ra một khe nhỏ, bên trong chính là cuộn bản đồ được miêu tả trên bích họa.

“Tìm thấy rồi!” “Cái gì, tìm thấy rồi sao?” Các thành viên đội khảo cổ nghe tiếng động đều chạy đến bên cạnh Giáo sư Trương xem.

“Giáo sư, ông tìm thấy rồi sao?” Tiểu Trương chạy đến, đứng cạnh Trương Minh Văn hỏi.

Trương Minh Văn đeo găng tay vào rồi thò tay vào, từ từ lấy cuộn bản đồ ra.

Sau đó dặn dò Tiểu Trương lấy túi bảo vệ đến.

Hai người hợp lực, cẩn thận từng li từng tí cho cuộn bản đồ vào túi bảo vệ.

Dù sao đây cũng là thứ đã được cất giữ bao nhiêu năm, không biết khả năng bảo tồn còn được bao nhiêu.

Tự ý mở ra, có lẽ sẽ hỏng mất.

Sau khi bản đồ được cất giữ cẩn thận, Trương Minh Văn thở phào nhẹ nhõm.

“Đi thôi!” Trương Minh Văn đứng dậy, dẫn đội tiếp tục đi về phía trước.

Đến đây đã là cuối bích họa, hang động cũng đã đi đến cuối.

Đi tiếp ra khỏi hang động, chính là Thiên Cung.

“Tiểu Ca, đường này không sai chứ?

Chúng ta đang ngày càng gần Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu rồi phải không?” Trương Minh Văn có chút không yên tâm, đã vào bãi thanh tẩy, rồi vào hang động, không biết có đi lạc không.

“Đường không sai, đang ngày càng gần rồi.” Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, Trương Minh Văn an tâm hơn một chút.

Cứ thế đi thẳng về phía trước, khoảng nửa khắc.

Xuất hiện trước mắt là một cánh cổng cung điện.

Phía trên có biển đề: Thượng Thanh Thiên.

“Thượng Thanh Thiên, là Thượng Thanh Thiên trong Tam Thập Tam Thiên sao?

Cái này đúng là được xây dựng theo Thiên Cung thật!” Trương Minh Văn nhìn kiến trúc hùng vĩ trước mắt mà cảm thán.

“Chỗ này nhìn qua đã thấy không đơn giản, chúng ta có thể đi đường vòng không?” Tiểu Trương quay đầu hỏi Tần An.

Trương Minh Văn cũng đồng ý với Tiểu Trương, nếu có thể đi đường vòng thì vẫn nên đi đường vòng, dù sao còn một nhóm thành viên trẻ tuổi, không thể mạo hiểm.

Đáng tiếc là, Tần An lắc đầu, đưa ra câu trả lời phủ định.

“Không đi đường vòng được, nếu muốn tìm Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương, thì bắt buộc phải xuyên qua Thượng Thanh Thiên này.” “Được rồi, vậy thì chỉ có thể đi thôi.” “Mọi người đều cẩn thận một chút, ba lô trên người đều đeo chắc vào.” Trương Minh Văn lo lắng dặn dò.

Tần An tiến lên mở cửa lớn Thượng Thanh Thiên, đi vào trước.

Đợi cả đoàn người đều vào hết, cánh cửa lớn phía sau đột nhiên đóng sập lại.

“Rầm!” Tiếng động này khiến tất cả mọi người đều giật mình, quay người nhìn lại.

Nhưng phát hiện chỉ trong tích tắc quay người, cảnh vật xung quanh đều đã thay đổi.

Bạn bè bên cạnh không còn nữa, thay vào đó là từng tấm kính cao lớn dựng thẳng đứng.

Độ sáng vốn bình thường trở nên chói mắt.

Ánh sáng xuyên qua từng lớp kính phản xạ, chiếu thẳng khiến mắt người hoa lên.

Nhìn khắp nơi, chỉ thấy toàn là kính và ánh sáng chói lóa.

Trương Minh Văn thì còn đỡ hơn một chút, ông chỉ rất lo lắng cho các thành viên đội khảo cổ bị tách ra.

Chương 183

Đám thanh niên nam nữ đó, không biết đã hoảng sợ đến mức nào rồi.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của ông, tất cả đội khảo cổ đều bị tách ra, mỗi người một mình.

Nếu nhìn từ trên cao xuống, sẽ thấy thực ra mỗi người đều không cách xa nhau.

Nhưng khi ở sâu trong đó, thì không ai tìm thấy bóng dáng đồng đội.

Dù có hét lớn, những người ở ngay gần cũng không nghe thấy.

Ánh sáng chói mắt phản chiếu trên kính, khiến cảnh vật trên kính trở nên mờ ảo.

Các thành viên đội khảo cổ như rơi vào ảo cảnh, ngây dại nhìn tấm kính phản chiếu hình ảnh mờ ảo của chính mình.

Họ cảm thấy như có một "cái tôi" khác đang đứng trước mặt.

Người đó là chính mình, nhưng lại dường như không phải, chỉ là nghiêm khắc nhìn mình với ánh mắt dò xét.

Mặc dù hình ảnh mờ nhạt không rõ, nhưng ánh mắt sắc bén đó dường như trực tiếp chiếu rọi vào linh hồn.

Cứ như là xương cốt của mình cũng bị phanh phui cho đối phương xem vậy.

Một số người không chịu nổi nữa, gào thét sụp đổ, ôm đầu ngã xuống đất.

Cảm giác này giống như có một vị thần.

Vị thần ấy hiểu rõ tất cả những trải nghiệm trong quá khứ của bạn.

Dù là những chuyện lớn lao, hay nhỏ nhặt, đều không thoát khỏi đôi mắt đó.

Những điều không ra gì, những điều nhục nhã, tất cả đều bị ông ta lôi ra bày trước mặt bạn.

Mỗi người ít nhiều đều có những trải nghiệm bí mật, không muốn bất kỳ ai biết đến.

Nhưng thật trớ trêu, chính là những điều không muốn cho người khác biết nhất đó.

Giống như những món ăn được bày lên bàn tiệc của khách sạn, từng món từng món một, mà mình chỉ có thể bị buộc phải ngồi ở ghế chủ vị.

Nhìn!

"A!" Tiếng la hét chói tai vang vọng liên tục.

Nhưng họ chỉ có thể nghe thấy tiếng của chính mình, trong không gian nhỏ hẹp tĩnh mịch, tiếng la hét của chính mình vang vọng đi lại.

Vốn đã vô cùng sợ hãi.

Lại thêm những âm thanh đó dường như giống như ánh sáng, va vào kính sẽ phản xạ lại.

Như kim châm, tiếng hét của chính mình lại đâm thẳng vào chính mình.

Nhưng qua truyền phát của máy bay không người lái, cảnh tượng hiện lên trên hàng vạn màn hình lại khác với những gì các thành viên đội khảo cổ nhìn thấy.

Khán giả không nhìn thấy những tấm kính và ánh sáng chói mắt

đó.

Trong mắt họ, ban đầu mọi người vẫn bình thường, nhưng kể từ khi cánh cửa đóng lại phát ra một tiếng động lớn, các thành viên đội khảo cổ dường như lại rơi vào một ảo cảnh nào đó.

Họ đứng đó với ánh mắt đờ đẫn, rõ ràng đồng đội ở ngay gần đó, nhưng lại dường như hoàn toàn không thể chạm tới.

Một số người đi đi lại lại, vậy mà cũng hoàn hảo tránh được những đồng đội đang ở ngay gần.

Dường như thứ đáng sợ nhất trên đời đã hiện ra trước mắt các thành viên đội khảo cổ, dẫn đến việc họ không chịu nổi, ôm đầu ngã xuống đất khóc lóc.

"Cái, cái này sao vậy?" "Chắc là lại rơi vào ảo cảnh rồi nhỉ?" "Ai, Tiểu Ca đâu?

Sao không thấy Tiểu Ca đâu?" "Nếu Tiểu Ca cũng giống họ, thì đó mới là thật sự thảm rồi!" "Tôi vừa nãy hình như thấy Tiểu Ca chạy đi hướng khác rồi." "Thượng Thanh Thiên à, Thượng Thanh Thiên trong truyền thuyết Tam Thập Tam Thiên, có lẽ Tiểu Ca cũng không đối phó nổi rồi." "Tầng trên nói lời này có lương tâm không?

Tiểu Ca đã cứu đội khảo cổ biết bao nhiêu lần rồi?

Nếu anh ấy muốn chạy thì đã chạy từ sớm rồi." "Đúng đó, thấy gió là ra mưa, có vài người, hễ thấy chút gì là bắt đầu thuyết âm mưu liền." Tần An quả thật đã chạy đi, nhưng là bị người khác cố ý dẫn dụ.

Đúng vậy, trong Thượng Thanh Thiên này, đã có người khác vào trước họ.

Người đó khoác một bộ y phục và áo choàng đen, che mặt không lộ chân dung giống như Tần An.

Tần An đi theo hắn đến sâu bên trong Thượng Thanh Thiên.

“Ngón tay của ngươi.” Người bí ẩn giơ tay chỉ vào hai ngón tay khác thường của Tần An.

Tần An không biết người trước mắt là ai?

Có thân phận và thực lực thế nào, mục đích đến đây là gì?

Vì vậy cũng không nói gì.

Chỉ nhìn người đó, chờ đợi phản ứng của hắn.

“Phát Khâu Thiên Quan, thật trùng hợp, lại vừa đúng lúc gặp ngươi ở đây.” Người bí ẩn nói tiếp.

“Ta tiếp theo sẽ đi tìm Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương mượn một thứ, ngươi đi theo ta, ta cần ngươi giúp ta làm việc.” Hắn thấy Tần An mãi không mở lời, nghi hoặc hỏi.

“Sao vậy?” Tần An khẽ lắc đầu, ra hiệu không có gì.

“Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương?” Tần An mở miệng, hắn nghe người bí ẩn này nhắc đến Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương, liền muốn moi thêm thông tin từ miệng hắn.

“Đúng, trước đó trong Thiên Cung sâu thẳm truyền đến động tĩnh, ngươi cũng nghe thấy rồi chứ?

Trong số họ có người đã tỉnh, ta muốn đi hỏi họ mượn đồ.” “Đừng nói nhiều nữa, theo ta, làm theo mệnh lệnh của ta.” Người bí ẩn có chút sốt ruột, yêu cầu Tần An lập tức đi theo hắn.

Tần An thấy hắn vội vàng như vậy cũng không moi được gì, bèn dứt khoát nói.

“Ngươi là ai?

Ta vì sao phải đi theo ngươi?” “Không đúng.” Người bí ẩn nghe

Tần An hỏi, ngữ khí liền thay đổi.

"Ngươi không phải Phát Khâu Thiên Quan!" "Ngươi là đồ giả mạo!" "Ngươi là kẻ mạo danh Phát Khâu Thiên Quan!" Ngữ khí của người bí ẩn đột nhiên trở nên dữ tợn.

Lời vừa dứt, không đợi Tần An nói thêm, hắn đã giơ tay tấn công tới.

Tần An rút đao đỡ chiêu.

Vừa hay, hắn có thể dựa vào lộ số võ công của người bí ẩn để suy đoán ra thân phận đại khái của hắn.

Vì vậy cũng không biện giải, trực tiếp vung Hắc Kim Cổ Đao nghênh đón.

Lối đánh của người bí ẩn rất kỳ lạ, vài chiêu qua đi.

Tần An lại không thể phán đoán ra hắn sử dụng công phu gì.

Người bí ẩn trực tiếp dùng lòng bàn tay như đao, chém ngang qua Tần An.

Tần An dùng lưỡi đao đón đỡ, người bí ẩn xoay tay lại, nắm chặt lấy đao của Tần An.

Người bí ẩn đỡ được đao, nhưng kẽ hở giữa ngón cái và ngón trỏ (hổ khẩu) bị cứa thương.

Cả hai đều rất ngạc nhiên.

Tần An kinh ngạc, hắn ta vậy mà có thể tay không đỡ được Hắc Kim Cổ Đao của mình.

Người bí ẩn thì kinh ngạc vì một đao không dùng hết toàn lực của Tần An, lại có thể làm mình bị thương.

Tần An thừa lúc hắn lơ là, một đao chém ngang eo hắn.

Người bí ẩn dùng bàn tay không bị thương đỡ ngang mặt đao của Tần An, lấy Hắc Kim Cổ Đao làm điểm tựa, bật người đứng dậy.

Tần An thấy một đao không trúng, liền đổi sang một cú đá bay.

Thừa lúc người bí ẩn còn đang lơ lửng giữa không trung chưa vững hình, một cước đá tới.

Người bí ẩn không né tránh, cứng rắn đón nhận một cú đá của Tần An, ngã sang một bên.

Tần An thừa cơ lại vung đao, hướng về phía người bí ẩn đang ngã.

Điều kỳ lạ là, Tần An vung đao tới, chỉ trong nháy mắt, người bí ẩn dường như đã lập tức điều chỉnh lại.

Chương 184

Hắn chống một tay xuống đất, bật người nhảy lên, trả lại Tần An một cú đá.

Tần An giơ tay đỡ, lùi lại hai bước.

"Dừng!" Thừa lúc Tần An lùi hai bước, chiêu tiếp theo còn chưa kịp tung ra, người bí ẩn lập tức giơ tay hô dừng.

"Chúng ta cứ đánh như vậy thì không có hồi kết, ngươi còn một nhóm đồng bạn phải không?" Tần An thấy người bí ẩn nhắc đến đội khảo cổ, lập tức cảnh giác hơn, cho rằng hắn muốn dùng đội khảo cổ để uy hiếp mình.

Người bí ẩn nhận ra ánh mắt Tần An thay đổi, biết hắn đang nghĩ gì, vội mở miệng giải thích.

"Ta không có ý định ra tay với nhóm người đó, ta chỉ cảm thấy chúng ta không cần đánh tiếp nữa, ngươi đã không phải Phát Khâu Thiên Quan, vậy thì không phải người ta muốn tìm, chúng ta bất phân thắng bại, đánh tiếp chỉ tổ chậm trễ việc.

Ta đi làm việc của ta, ngươi đi làm việc của ngươi, mỗi người một ngả, không quấy rầy lẫn nhau, thế nào?" Tần An trừng mắt nhìn hắn hai cái.

Cuối cùng cũng gật đầu, "Được." Hai người khẽ gật đầu, quay lưng đi về hai hướng khác nhau.

"Khoan đã!" Người bí ẩn quay người lại, gọi Tần An.

"Bạn bè của ngươi đang gặp rắc rối, giữa chúng ta là do ta nhận nhầm người mà ra, để tỏ ý xin lỗi, ta có thể cho ngươi biết cơ quan giải quyết rắc rối ở đâu?" Tần An vừa định nói, không cần, mình có

thể tự tìm thấy, nhưng nghĩ lại.

Chuyện này đương nhiên giải quyết càng nhanh càng tốt, đã có quả sẵn rồi, tại sao không hái chứ?

Người bí ẩn thấy Tần An có ý, liền chỉ cho hắn một chỗ.

"Chính là ở đằng kia, còn cụ thể thì ta sẽ không nói nhiều nữa, với bản lĩnh của ngươi mà nói, chắc chắn sẽ giải quyết dễ dàng." Tần An gật đầu bày tỏ ý cảm ơn.

Hai người lại lần nữa chia tay.

"À, còn nữa!" Ai ngờ người bí ẩn đó lại lần nữa gọi Tần An.

Tần An quay đầu, ánh mắt lộ vẻ không mấy thiện cảm nhìn hắn.

"Ặc, không có ý gì khác, chỉ là muốn hỏi một câu thôi." Người bí ẩn cười khan hai tiếng, hắn cũng biết mình liên tiếp hai lần gọi đối phương lại, trông có vẻ hơi không có ý tốt.

"Ngươi hỏi đi." Tần An có chút mất kiên nhẫn, hắn còn không biết sau một thời gian dài như vậy, đội khảo cổ bên kia thế nào rồi?

"Cũng không có gì khác, chỉ là ban đầu ta nhầm ngươi là Phát Khâu Thiên Quan, là vì hai ngón tay của ngươi, nhưng ngươi đã không phải Phát Khâu Thiên Quan, tại sao lại có ngón tay giống hắn?" "Hỏi xong rồi à?

Vậy ta đi đây." Tần An nói xong, quay người liền đi.

Không hề có ý định trả lời câu hỏi này chút nào.

"Ai," Người bí ẩn không ngờ Tần An lại phản ứng như vậy.

Nhưng cũng không quá do dự, cười cười lắc đầu hai cái, sau đó cũng đi.

Tần An đến thẳng chỗ mà người bí ẩn đã chỉ dẫn cho hắn, rất

thuận lợi tìm thấy cơ quan.

Bên Tần An ấn xuống cơ quan, thì những tấm kính bên phía đội khảo cổ lập tức vỡ vụn.

Vô số vết nứt xuất hiện trên những khối kính khổng lồ.

Tiếng kính vỡ tan tành giòn tan truyền đến.

Các thành viên đội khảo cổ chỉ cảm thấy một âm thanh truyền vào tai, những tấm kính và ánh sáng hành hạ người đó đều biến mất.

Từ từ bỏ tay đang ôm đầu xuống, đứng dậy, nhìn thấy bạn bè của mình đều đang ở bên cạnh.

Một số người lúc đó nước mắt đã trào ra, cảm giác này giống như trong tích tắc từ địa ngục trở về thiên đường.

Tra tấn tinh thần vĩnh viễn là đau khổ nhất.

Những quá khứ bị tra khảo tận xương tủy, những bí mật chôn sâu nhất bị bới móc ra.

Như thể đã trải qua một cuộc phẫu thuật tinh thần.

Mỗi khúc xương, mỗi khối thịt, mỗi dây thần kinh, thậm chí là mỗi mạch máu nhỏ nhất.

Tất cả đều bị phanh thây ra, nhưng ý thức lại vô cùng tỉnh táo, chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả những điều đó.

Đội khảo cổ trước đây đã trải qua biết bao nguy hiểm, nhưng nếu nói đến điều đau khổ nhất, thì chỉ có thể là cái này thôi.

Phòng livestream thấy các thành viên đội khảo cổ dường như đã nhận ra sự tồn tại của nhau, bắt đầu từ từ tụ lại, cảm thấy họ đã thoát khỏi ảo cảnh.

“Cá một cây kem, là Tiểu Ca đã phá hủy ảo cảnh.” “Một cây kem

á?

Coi thường ai vậy?

Tôi cá một cái sofa, chắc chắn là Tiểu Ca." "Có phải tôi không theo kịp thời đại nữa rồi không?

Đôi khi tôi không hiểu mấy người này, sự thật hiển nhiên vậy thì có gì mà phải cá cược chứ?" "Mấy thành viên đội khảo cổ trông khó chịu quá, hình như lúc trước rơi vào ảo cảnh cũng không đến mức này." "Dù sao thì càng gần Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương thì cơ quan cũng càng nghiêm trọng hơn mà." "Hai người đó chắc biết mình đã làm chuyện thất đức nên mới sợ bị người khác tìm thấy như vậy." "Tầng trên ơi, anh đánh giá cao họ quá rồi, hai người đó đâu phải người.

Cũng chẳng biết thế nào là thất đức đâu." "Thêm một phiếu!" Trương Minh Văn khi đối mặt với hình ảnh mờ ảo trong tấm kính cũng rất đau khổ.

Nhưng dù sao ông cũng sống nhiều năm hơn những người trẻ tuổi đó, lại thường xuyên đi lại trong mộ, tâm tính không phải người thường có thể sánh được.

Vì vậy sau khi kính vỡ, Trương Minh Văn rất nhanh đã bình tĩnh lại, dồn những cảm xúc đó vào sâu trong lòng, cố gắng hết sức kiểm soát bản thân.

Thấy những người trẻ tuổi này từng người một tan vỡ, ông vội vàng đi tới an ủi họ.

Gom mọi người lại một chỗ, cố gắng để họ nhanh chóng bình tĩnh lại.

Dù sao nơi này quá nguy hiểm, không có nhiều thời gian để cho đám trẻ này xoa dịu tâm trạng.

Ngay lúc Trương Minh Văn đang hết sức an ủi các thành viên đội khảo cổ, Tần An quay về.

Vừa nhìn thấy Tần An, tốc độ bình luận trong phòng livestream lập tức tăng nhanh.

“Xem kìa!

Tiểu Ca về rồi, tôi đã nói là Tiểu Ca mà.” “Đội khảo cổ vừa thoát khỏi ảo cảnh, Tiểu Ca liền trở về, người phá giải ảo cảnh không phải Tiểu Ca thì còn ai nữa?” “Tiểu Ca của tôi!

Cuối cùng tôi lại có thể... chiêm ngưỡng nhan sắc anh ấy, không đúng, tôi còn chưa từng thấy nhan sắc Tiểu Ca.” “Tầng trên, đau lòng quá.” “Ai da, thật muốn biết rốt cuộc Tiểu Ca trông như thế nào?” “Mấy người đừng có tơ tưởng chồng tôi, không thì tối về anh ấy còn phải tốn sức dỗ tôi.” “Ban ngày ban mặt, làm gì không tốt, sao lại ngồi mơ mộng hão huyền thế này?” Tần An đi tới thấy những thành viên đội khảo cổ trẻ tuổi đó, vẫn còn vẻ hoảng loạn thất thần.

Ngay cả Trương Minh Văn cũng có sắc mặt không tốt lắm.

Hắn biết lúc này chắc là không thể đi tiếp được, phải để họ bình tĩnh lại một chút.

Tần An đứng cách đó không xa, hơi gật đầu với Trương Minh Văn rồi ôm Hắc Kim Cổ Đao, quay lưng về phía đội khảo cổ, ra vẻ canh gác.

Trương Minh Văn biết Tần An đang cho họ thời gian, sắc mặt ông vì hành động ấm áp của Tần An mà dịu đi một chút.

Ánh mắt mang theo chút cảm kích.

Lúc này, máy bay không người lái chỉ quay được bóng lưng của Tần An.

Nhưng điều đó cũng đã đủ khiến khán giả phấn khích và kích động.

“A a a a!

Tiểu Ca đẹp trai quá!

Anh ấy đang bảo vệ đội khảo cổ!” “Đúng vậy, anh ấy còn quay lưng lại, thật có phong thái quá!” “Quyết định rồi, Tiểu Ca chính là tiêu chuẩn bạn trai đời này.” “Vậy tầng trên, cô đã sẵn sàng độc thân vĩnh viễn chưa?” “Cút đi, đừng phá giấc mơ đẹp của tôi.

Chúc bạn sáng mai thức dậy thấy Tống Tử đứng cạnh đầu giường.” Phòng livestream thấy nguy cơ này đã qua, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tần Ly vui vẻ nhưng lại có chút khó chịu.

Cô thấy Tần An quay lưng lại, bảo vệ nhiều người như vậy, trong lòng có chút không vui.

Trước đây Tần An chỉ bảo vệ một mình cô thôi.

Tần An ban đầu là vì cô mà hành động cùng đội khảo cổ.

Anh ấy từng nói, chỉ vì cô mới đến đội khảo cổ.

Nhưng bây giờ, Tần An và những người này dường như cũng có chút tình cảm, đối tượng bảo vệ của anh ấy đã nhiều hơn.

Tần Ly biết tâm lý của mình quá ấu trĩ, nhưng vẫn cứ khó chịu.

Cứ như mình vẫn là một cô bé cần được bảo vệ, nhưng anh trai bảo vệ mình đã bị người khác cướp mất.

Chương 185

Đặc biệt là những bình luận và đạn mạc trong phòng livestream.

Nhìn thấy nhiều người yêu thích anh trai mình phát ngôn, Tần Ly vừa đắc ý vừa có chút hoảng sợ.

Đắc ý vì dù có nhiều người thích Tần An đến mấy, nhưng nhiều người đó đều không biết thân phận thật của Tần An, trong cuộc sống hiện thực không có chút giao thoa nào với anh ấy.

Một người lợi hại như vậy, trong cuộc sống hiện thực lại là anh trai mình.

Hoảng sợ là, lo lắng anh trai bị cướp mất.

Đã có một Hoắc Băng rồi.

Trong số nhiều người này, nếu lại xuất hiện thêm một Trương Băng, Lý Băng, thì phải làm sao?

Đến lúc đó anh trai còn là anh trai của mình nữa không?

Tần Ly hít thở sâu hai cái, cố gắng hết sức kìm nén những cảm xúc vô cớ này.

Cô vừa nghĩ vậy, lại vừa cảm thấy mình vẫn còn quá ấu trĩ.

Mọi chuyện đều dựa dẫm vào anh trai, sau này phải cố gắng trưởng thành.

Cuối cùng, Tần Ly lại tập trung chú ý vào khảo cổ học.

Đợi đội khảo cổ bình tĩnh lại một lúc, Tần An quay người đến bên cạnh Trương Minh Văn.

“Phải nhanh lên thôi.” “Được.” Trương Minh Văn lập tức đứng dậy, gọi lớn những thành viên đội khảo cổ đang tụ tập ba năm một

nhóm.

“Mọi người!

Dọn đồ đi, chuẩn bị xuất phát.” “Những thứ đó đều là giả, là cạm bẫy, cơ quan đã bị Tiểu Ca phá giải rồi, không sao nữa đâu.” Suốt chặng đường đi qua, nhóm thanh niên này cũng đã trưởng thành hơn đôi chút.

Họ phân biệt được nặng nhẹ, cấp bách.

Biết rằng cứ mãi ở lại đây, không phải là kế lâu dài.

Hơn nữa, sau khi kính vỡ, lưỡi dao tấn công tinh thần họ cũng biến mất.

Lại nghỉ ngơi được một lúc như vậy cũng đã gần như bình tĩnh lại.

Họ dìu dắt nhau đứng dậy từ mặt đất, nhanh nhất có thể thu dọn đồ đạc, mang theo ba lô rồi đi.

Trương Minh Văn thấy họ cố gắng hết sức hợp tác như vậy, rất đỗi vui mừng, đám trẻ này cuối cùng cũng đã trưởng thành hơn một chút.

“Chúng ta đi thôi!” Đoàn người đã trải qua nhiều gian nan này, lại lần nữa chập chững lên đường.

Mọi người xuyên qua Thượng Thanh Thiên.

Đi tiếp về phía trước thấy một cánh cổng cung điện kỳ lạ.

Sở dĩ nói nó kỳ lạ, là vì phía sau cánh cổng cung điện lại không hề có kiến trúc cung điện, ngay cả tường bao cũng không có, chỉ có một cánh cổng đứng sừng sững ở chính giữa.

Hơn nữa cánh cổng cung điện không có cánh cửa che chắn.

Nhìn vào bên trong, chỉ thấy một mảng màu bạc mờ ảo.

“Cái này chắc là do cơ quan nào đó thiết kế.” Trương Minh Văn cẩn thận dò xét cánh cổng này.

Trên cánh cổng cũng có một tấm biển đề chữ, giống như Thượng Thanh Thiên.

Chỉ là nét chữ xa hơn nhiều so với Thượng Thanh Thiên rõ ràng như vậy, dường như có sương mù che phủ phía trước, khiến mọi người không nhìn rõ.

Trương Minh Văn cau mày nhìn chăm chú một lát, ấp úng nói.

“Thái… Thái Thanh… Thái Thanh Thiên?” “Vừa ra khỏi Thượng Thanh lại vào Thái Thanh, Tây Vương Mẫu này đúng là xây dựng dựa theo Tam Thập Tam Thiên thật!” “Tiểu Ca, tuy biết là không thể lắm, nhưng tôi vẫn nhiều lời hỏi thêm một câu.” Trương Minh Văn mặt mày sầu não nói với Tần An.

“Có đường nào khác không?

Có thể đi đường vòng qua Thái Thanh Thiên để tìm Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu không?” “Không có.” Tần An vô tình lắc đầu trong ánh mắt tuyệt vọng của Trương Minh Văn.

“Được rồi, là tôi vọng tưởng rồi.” Khán giả trong phòng livestream thấy vẻ mặt khó xử của Giáo sư Trương, lại một tràng cười “hahaha” vang lên.

“Khó lắm mới thấy Giáo sư Trương cái dáng vẻ này, đúng là cả chặng đường bị hành thảm rồi.” “Thương Giáo sư Trương quá, dẫn theo cả lũ trẻ con chẳng biết gì, lo lắng như người mẹ già.” “Giáo sư Trương thảm thật, nhưng tôi chỉ muốn cười.” “Tầng trên ơi, thất đức quá!” Đội khảo cổ theo Tần An bước vào cánh cổng lớn bí ẩn này, một bước chân vào, như thể đã đặt chân vào một thế giới khác.

Khắp mắt đều là những ngôi sao lấp lánh chói mắt.

Kỳ diệu hơn nữa là những ngôi sao này không ở trên trời, mà ở ngay dưới chân họ.

Họ dường như đang bước đi trên cả một dải Ngân Hà.

Chưa bao giờ cảm thấy gần những vì sao đến thế.

Ở đây không phải là giơ tay hái sao, mà là chân đạp tinh thần.

Mỗi bước một vì sao, chân đạp vạn dặm Ngân Hà, thân ở chín tầng trời, mọi người dường như cảm nhận được niềm vui thành tiên, ít nhiều cũng đã hiểu được Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương.

Đứng trên đỉnh thế giới, nhìn bao quát núi sông.

Quả thật có một thú vui riêng.

Cảnh tượng này giống như trong mơ, đẹp đến mức khiến người ta không dám tin.

Phòng livestream cũng lập tức bùng nổ.

"Trời ơi, cái này chắc chắn không phải hiệu ứng đặc biệt chứ?" "Trên đời lại có cảnh tượng như vậy, ghen tị với đội khảo cổ quá!" "Tinh tinh (sao) ơi!

Nhiều tinh tinh (sao) quá!

Đi trên Ngân Hà, đẹp quá!" "A a a a!

Giấc mơ thiếu nữ!

Ngân Hà!" "Đệt, đột nhiên tôi lại hiểu Tây Vương Mẫu rồi, thành thần mà được như thế này, chỉ riêng cảnh sắc này thôi cũng đủ hấp dẫn rồi nhỉ?" Đội khảo cổ bước đi trên đó, ai nấy đều trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn thế giới khác này.

Ngay lúc đang chìm đắm trong cảnh đẹp, Tần An đột nhiên thúc

giục.

“Đi nhanh!

Nhanh lên!” “Hả?

Sao vậy?” Trương Minh Văn nghi hoặc hỏi Tần An.

“Nhìn về phía sau.” Các thành viên đội khảo cổ làm theo lời, nhìn về phía sau.

Chỉ thấy nơi họ vừa đi qua, những vì sao sáng chói dần dần tắt lịm.

“Cái, cái này sao vậy?” Tiểu Trương sợ hãi lùi lại hai bước.

“Những vì sao này sau khi tắt lịm sẽ còn rơi xuống, nên phải nhanh chóng rời đi.” “Đi nhanh!” Trương Minh Văn lập tức tăng âm lượng, thúc giục những người trẻ tuổi của đội khảo cổ.

Mọi người lúc đó liền chạy vội vàng, hoàn toàn không còn tâm trí thưởng thức cảnh đẹp xung quanh, dù sao thì mạng sống vẫn quan trọng hơn.

Cú đảo ngược này làm cả phòng livestream kinh ngạc.

“Trời ạ, tôi đột nhiên không còn ghen tị nữa, cú xoay chuyển này, dọa bé sợ rồi.” “Thôi được rồi!

Tôi vẫn nên ngoan ngoãn làm người phàm ở nhân gian đi!

Cái gì mà Ngân Hà, cái gì mà tinh thần, không mơ mộng nữa, tôi không xứng!” “Sách!

Sách sách sách sách sách sách!” “Tầng trên nói tiếng người đi!” “Để tôi dịch cho bạn, ý của anh ta là, ‘Sách sách!

Chó con lại đây!’” “Cút!” Tần An dẫn đội khảo cổ lao nhanh về phía trước.

Con đường họ đi qua, những ngôi sao phía sau dần tắt lịm, rồi từng ngôi một rơi xuống, trông như đang thoát khỏi ngày tận thế.

“Đi đâu vậy?

Phía trước có lối ra không?

Chúng ta không thể cứ chạy mãi thế này.” Trương Minh Văn lo lắng hỏi, ông để ý thấy một số thành viên đội khảo cổ đã kiệt sức.

Họ đã chạy được một lúc lâu, dù tốc độ sao rơi phía sau không theo kịp tốc độ bỏ chạy của họ.

Chương 186

Nhưng cũng không thể cứ kéo dài thế này được.

Tần An chỉ chuyên tâm dẫn đường phía trước, không đáp lời Trương Minh Văn, như thể không nghe thấy vậy.

Được rồi!

Trương Minh Văn biết ý của hắn rồi.

Ông ngẩng đầu gọi to vào chiếc drone đang bay trên không: "Tiểu Ly, em có biết lối ra không?

Làm sao chúng ta thoát khỏi vùng tinh hải này?" Trong phòng livestream, Tần Ly nắm chặt hai tay, cau mày.

Nghe Giáo sư Trương hỏi, cô vội vàng đáp: "Ngân Hà!

Phía trước có một dải Ngân Hà, vượt qua Ngân Hà là an toàn." "Ngân Hà?

Chúng ta hiện tại không phải đang ở Ngân Hà sao?" Tiểu Trương nghi hoặc, cậu tưởng vùng tinh hải bao la này chính là Ngân Hà.

"Không phải, Ngân Hà còn ở phía trước." "Mọi người cố gắng thêm chút nữa!" Trương Minh Văn quay lại động viên.

"Chúng ta đi đến Ngân Hà là được rồi, cố gắng thêm chút nữa." Thực ra, tốc độ sao rơi rất chậm, họ đã bỏ xa những ngôi sao tắt phía sau.

Nhưng ở một nơi như thế này, vẫn phải cẩn thận.

Nếu lơ là lúc này, ai mà biết còn nguy hiểm gì sẽ ập đến.

Đội khảo cổ không ngừng chạy, bình luận livestream cũng cập nhật nhanh chóng.

“Còn có Ngân Hà nữa à!

Đội khảo cổ thật sự không phải đến thiên cung ư?” “Tôi cũng thường xuyên nghi ngờ, mặc dù rất nguy hiểm, nhưng cổ mộ này thật sự không giống một ngôi mộ.” “Chỉ khi xuất hiện những Tống Tử huyết thi, tôi mới chợt nhận ra đây thật sự chỉ là một cổ mộ mà thôi, chứ không phải tiên cung trên trời.” “Đây là tinh hải thật sự đó, chỉ là những ngôi sao trong đại dương này sẽ rơi xuống.” “Hóng Ngân Hà phía trước quá!

Ngân Hà sẽ đẹp hơn thế này không?” “Mấy bà chú ý cảnh đẹp, tôi chỉ chú ý mỹ nhân thôi, cái dáng chạy nhanh của tiểu ca thật sự quá đẹp trai!” “Người có chiều cao chân dài, tứ chi cân đối thì nhìn kiểu gì cũng đẹp!” “Mấy người mau nhắm mắt lại!

Không ai được nhìn chồng tôi!” “Lầu trên, đó là chồng của mọi người!” Chạy thêm khoảng một khắc nữa, cuối cùng một con sông bạc dài xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhìn thấy con sông này, đội khảo cổ lập tức phấn chấn.

Cảm giác này giống như vọng mai chỉ khát, mặc dù thể lực đã sớm kiệt quệ, nhưng sự phấn chấn về tinh thần vẫn thúc đẩy họ nhanh chóng tiến về phía Ngân Hà.

Ngân Hà từ xa nhìn rất đẹp.

Một dòng sông dài lấp lánh sóng bạc, ánh sáng phản chiếu khiến màu bạc càng thêm rực rỡ.

Đến gần, mọi người mới phát hiện, Ngân Hà đó chứa đầy chất lỏng màu bạc đậm đặc.

Khi nước sông chảy, mới thấy được độ đặc quánh của nó.

“Lấy thiết bị kiểm tra ra.” Trương Minh Văn nghiêm trọng dặn Tiểu Trương.

“Vâng.” Tiểu Trương đáp rồi quay người tìm trong ba lô.

Khi Tiểu Trương mang đồ đến, Trương Minh Văn nhận lấy, rồi đi về phía Ngân Hà.

Trương Minh Văn đeo găng tay, lấy một ít chất lỏng từ sông.

Vài phút sau, thiết bị kiểm tra đã đưa ra đáp án.

“Thủy ngân!” “Cái gì?” Mọi người trong đội khảo cổ đều sững sờ trước câu trả lời của Trương Minh Văn.

“Thật sự là thủy ngân!” “Vậy con Ngân Hà này đều là thủy ngân ư?

Làm sao mà qua đây?” “Không thể lội qua được, trừ khi muốn chết.” Trương Minh Văn đứng dậy, thu dọn thiết bị kiểm tra.

Giao lại cho Tiểu Trương, dặn cậu cất kỹ.

Ngân Hà toàn là thủy ngân!

Khán giả livestream, những người ban đầu rất kỳ vọng vào cảnh đẹp Ngân Hà, cũng hơi kinh hãi.

“Má ơi!

Ngân Hà của tôi!

Sao lại thành thủy ngân?” “Trước đó Tần nữ thần còn nói họ cứ vượt qua Ngân Hà, giờ thì làm sao vượt qua đây?” “Thất vọng rồi ba!

Xem ra học tỷ Tiểu Ly của mấy người cũng không toàn năng.” “Sao lúc nào cũng có mấy hắc tử mong học tỷ Tần Ly gặp chuyện vậy?

Cái đó có lợi gì cho mấy người đâu?” “Có những chuyện không phải vì có lợi ích mới làm, mà là vì não tàn.” “Ai!

Lại bắt đầu rồi.” “Tiểu Ly, bây giờ có giải pháp nào không?

Chúng ta phải đi qua Ngân Hà như thế nào?" Trương Minh Văn lần này học được cách thông minh hơn, ông không hỏi Tần An mà hỏi trực tiếp Tần Ly đang ở trong phòng livestream.

"Ở đây có cầu Ô Thước, có thể thông qua cầu Ô Thước để đi qua Ngân Hà." "Cầu Ô Thước?

Là cầu Ô Thước của Ngưu Lang Chức Nữ đó hả?" "Đúng, chính là cái đó." Tần Ly đưa ra câu trả lời khẳng định.

Cầu Ô Thước trong câu chuyện tình yêu khiến các thành viên đội khảo cổ, những người còn chưa kịp thở, lại hưng phấn.

"Còn có cầu Ô Thước, vậy Ngưu Lang Chức Nữ có ở đây không?" "Chúng ta có thể gặp họ không?" "Họ thật sự chỉ được gặp nhau mỗi năm một lần thôi ư?

Cầu Ô Thước đó có thật sự do chim thước tạo thành không?" "Thôi được rồi, tỉnh lại đi." Trương Minh Văn ngắt lời những giấc mơ đẹp của đám người trẻ tuổi này.

"Đâu ra mà Ngưu Lang Chức Nữ?

Đây là cổ mộ, không phải thiên cung thật sự." "Không nhìn thấy Ngân Hà trước mắt sao?

Toàn là thủy ngân!" "Bọn nhóc mấy người a, thật sự là…" Trương Minh Văn bất lực đưa ngón trỏ chỉ vào họ.

Một đám thanh niên nam nữ bối rối gãi đầu.

Coi như kết thúc những ảo tưởng vô căn cứ đó.

Bình luận livestream cũng ngừng tranh cãi vì cảnh này.

"Trước giờ toàn chê họ vô dụng, nhưng giờ nghĩ lại, họ cũng chỉ là những sinh viên trạc tuổi mình." "Đúng vậy, đây là một đám nhóc chưa tốt nghiệp mà, nhỏ hơn tôi nhiều." "Đối với những người ở độ

tuổi này, có đủ gan đi xuống mộ đã là giỏi lắm rồi, chúng ta thật sự đã yêu cầu họ hơi cao." "Người ta chẳng phải lúc nào cũng vậy sao?

Khoan dung với mình, nghiêm khắc với người khác." "Xem ra tất cả những điều này đều có liên quan đến các câu chuyện thần thoại." Tiểu Trương cau mày suy nghĩ.

"Nhưng trong thần thoại, cầu Ô Thước xuất hiện vào ngày mùng 7 tháng 7, chỉ duy nhất ngày đó Ngưu Lang Chức Nữ mới gặp nhau." "Nhưng hôm nay không phải mùng 7 tháng 7." Trương Minh Văn tiếp lời Tiểu Trương.

"Bây giờ mới tháng 5, chúng ta không thể ở đây chờ đến tháng 7 được." "Tiểu Ly." Không đợi Trương Minh Văn nói hết lời, Tần Ly đã hiểu ý ông.

"Giáo sư Trương, mùng 7 tháng 7 Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau, vậy ngược lại, chỉ cần Ngưu Lang Chức Nữ ở bên nhau, thì sẽ là mùng 7 tháng 7, cầu Ô Thước sẽ xuất hiện." "Ngưu Lang Chức Nữ ở bên nhau…" Trương Minh Văn suy nghĩ lời Tần Ly, vừa nhìn xung quanh, cố gắng tìm manh mối.

Bỗng nhiên, tinh hải phía sau đập vào mắt ông.

"Ngưu Lang Chức Nữ, sao Ngưu Lang và sao Chức Nữ!" "Đúng, ý là vậy đó." Tần Ly biết Trương Minh Văn đã hiểu.

Hai người nói chuyện như giải đố khiến Tiểu Trương bên cạnh hơi bối rối.

"Giáo sư Trương, hai người đang nói gì vậy?" "Chỉ cần Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau, cầu Ô Thước sẽ xuất hiện." Trương Minh Văn giải thích.

"Nhưng đâu ra Ngưu Lang Chức Nữ?" "Ngốc quá!" Trương Minh Văn đưa tay gõ vào trán Tiểu Trương.

“Sao Ngưu Lang và sao Chức Nữ!” “À!

Là tinh hải chúng ta đã đi qua!” Tiểu Trương hiểu ra.

“Đúng vậy, trong tinh hải phía sau tìm sao Ngưu Lang và sao Chức Nữ, di chuyển chúng lên Bắc Đẩu Thất Tinh, cầu Ô Thước sẽ xuất hiện.” Các thành viên đội khảo cổ nghe Tần Ly giải thích, lập tức hiểu ra.

Chỉ là còn một điểm khiến họ hơi mơ hồ.

“Những ngôi sao đó có thể di chuyển được sao?” “Đó không phải là sao thật, mà là đá quý phát sáng.” Tần An trả lời câu hỏi này, đã đứng dậy đi về phía tinh hải đang dần tắt phía sau.

“Đá quý?

Nhiều đá quý như vậy, lại còn phát sáng, cái này phải tốn bao nhiêu tiền chứ!” Người vừa nói xong câu đó, liền nhớ đến những bức bích họa đã xem trước đó, hóa ra những gì ghi trên đó đều là thật.

Để xây dựng một thiên cung như vậy, Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương thật sự đã dốc sức hai quốc gia.

Bách tính thời đó vì hai người này mà có thể nói là sống trong địa ngục.

Chương 187

Khán giả livestream cũng nhớ lại nội dung trong bích họa trước đó.

"Chỉ vì một vùng tinh hải như vậy, vì một cảnh đẹp như vậy, đây là tâm huyết của bao nhiêu người chứ?" "Tôi vừa rồi còn rất thích vùng tinh hải này, nhưng bây giờ nhìn lại, đây không phải tinh hải, đây là những bộ xương chất chồng." "Mỗi một ngôi sao đó đều là xương máu của người dân thường!" "Mỗi ngày đều muốn chửi Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương một lần." "Hai người này thật đáng xuống địa ngục!" Trương Minh Văn dẫn người theo bước chân của Tần An.

Trương Minh Văn biết Tần An đang đưa họ đi tìm sao Ngưu Lang và sao Chức Nữ, liền dặn Tiểu Trương dẫn vài người khác.

"Mấy cậu đi tìm Bắc Đẩu Thất Tinh, tìm thấy thì gọi tôi." "Vâng, giáo sư." Tiểu Trương dẫn đầu đám người đi về phía khác.

Gần đến chỗ tinh thần tắt dần, Tần An tìm thấy sao Ngưu Lang và sao Chức Nữ.

"May quá, nếu chúng ta chậm hơn một chút, có lẽ sao Ngưu Lang và sao Chức Nữ đã tắt rồi." Trương Minh Văn nói với vẻ mừng rỡ.

Sau đó nhìn về phía Tiểu Trương, muốn xem cậu ta đã tìm thấy Bắc Đẩu Thất Tinh chưa.

Vừa khéo thấy Tiểu Trương vẫy tay về phía ông, lớn tiếng gọi.

"Giáo sư!

Giáo sư Trương, chúng tôi tìm thấy Bắc Đẩu Thất Tinh!

Ở đây!" Trương Minh Văn ước lượng khoảng cách giữa ông và Tiểu Trương.

May mắn là khoảng cách không quá xa.

“Được rồi, mấy cậu qua đây đi, cùng nhau khiêng sao Ngưu Lang và sao Chức Nữ qua!” Mấy thành viên đội khảo cổ bên Trương Minh Văn đã thử cân nặng của một ngôi sao.

Viên đá quý lớn bằng nửa người, thật sự rất nặng.

Họ còn phải hết sức cẩn thận, không được để viên đá quý bị va đập, nếu không ai biết liệu khiêng qua rồi còn có tác dụng không.

“Mấy cậu khiêng viên sao Ngưu Lang này, tôi dẫn mấy người kia khiêng sao Chức Nữ, mọi người cẩn thận một chút, đừng để sao rơi xuống đất.” Trương Minh Văn phân công nhân sự, sau đó mọi người bắt tay vào làm.

Hai nhóm người, mỗi nhóm khiêng một viên đá quý khổng lồ, ai nấy đều mệt đến đỏ mặt tía tai.

Tiếng thở dốc nặng nề bắt đầu vang vọng xung quanh.

Mồ hôi rơi xuống, phản chiếu ánh sáng trong tinh hải.

Giống hệt những viên đá quý nhỏ.

Đi được nửa đường, một thành viên đội khảo cổ kiệt sức.

Nhìn thấy viên đá quý sắp va xuống đất.

Một bàn tay lướt qua, đỡ lấy vị trí của thành viên đó, cũng vững vàng đỡ lấy viên đá quý.

Trước khi viên đá quý rơi xuống đất, lại nâng nó lên.

Là Tần An.

“A a a a!

Lại là tiểu ca a!” Cảnh Tần An cứu viện kịp thời giống hệt cảnh trong phim.

Khán giả livestream lại bị "tiểu ca thần bí" làm cho đẹp trai đến mê mẩn.

"Đội khảo cổ thật sự, không có tiểu ca thì không được!" "Tiểu ca của tôi a!

Đây chắc chắn là nhân vật chính trong phim!

Đẹp trai quá đi mất!" "Không chừng là nhân vật chính trong tiểu thuyết thì sao!" "Mặc kệ!

Tiểu ca đẹp trai nhất!

Tiểu ca ngầu nhất!

Tiểu ca thiên hạ đệ nhất lợi hại vô địch a a a a!" "Điên rồi hả, sao cảm giác mấy người đu tiểu ca giống hệt đu idol ca ca vậy?

Fan não tàn ở đâu cũng có." Khoảng cách vài trăm mét, đội khảo cổ mất cả một khắc để đi.

Nhưng may mắn là có kinh nghiệm mà không gặp nguy hiểm, đi suốt đường thuận lợi, không để đá quý bị va đập chút nào.

Đặt sao Ngưu Lang và sao Chức Nữ nhẹ nhàng lên Bắc Đẩu Thất Tinh.

Ngay lập tức, ánh sáng từ hai viên đá quý chảy xuống theo Bắc Đẩu Thất Tinh.

Sau đó men theo Bắc Đẩu Thất Tinh đến rìa Ngân Hà.

Khi luồng sáng đó chạm vào Ngân Hà, con sông cũng đột nhiên sáng lên theo.

Ánh sáng lơ lửng trên Ngân Hà, hình dạng rất giống một cây cầu.

Khi ánh sáng biến mất, một cây cầu cổ kính thay thế.

Cây cầu này trông rất khác với những vật lộng lẫy khác trong thiên

cung.

Trên đó không có đá quý ngọc châu để trang trí.

Điêu khắc cũng chỉ là vài nét đơn giản.

So với những vật dụng khác trong toàn bộ thiên cung, cây cầu này lại phù hợp với thẩm mỹ của An Lạc.

Toàn bộ cây cầu được làm từ loại gỗ quý, dù không biết tên.

Họa tiết lỗ rỗng trên đó cũng được điêu khắc hoàn hảo theo tiêu chuẩn Gothic cổ điển.

Cây cầu này rất giống cây cầu nơi nam nữ chính gặp gỡ trong các bộ phim cổ trang.

Chỉ là so với những công nghệ hiện đại đơn giản kia, cây cầu này mang thêm một phần cảm giác lịch sử nặng nề.

Không cần có nhân vật nào xảy ra chuyện trên đó, bản thân nó đã là một câu chuyện.

"Được rồi, mau đi đi!" Trương Minh Văn ngắt ánh mắt thưởng thức của các thành viên đội khảo cổ, giục giã.

Những ngôi sao rơi phía sau càng ngày càng gần họ, phải nhanh chóng rời đi.

Trương Minh Văn dẫn đường phía trước, các thành viên đội khảo cổ theo sát phía sau, Tần An đeo Hắc Kim Cổ Đao đi cuối cùng.

Vừa bước lên cầu Ô Thước.

Hô hấp cũng không tự chủ mà chậm lại.

Cảm giác nặng nề tự thân cây cầu mang lại khiến những người đi trên nó phải cẩn thận.

Sợ làm kinh động cây cầu dường như có sinh mệnh này.

Cầu Ô Thước với phong cách đột ngột khác biệt so với thiên cung, càng thu hút sự chú ý của khán giả livestream.

"Nói sao nhỉ?

Cảm giác chỉ có cây cầu này mới giống thứ có thể tồn tại trong thiên cung An Lạc của tôi." "Tôi đã đi rất nhiều bảo tàng, thấy rất nhiều cổ vật, nhưng cảm giác lịch sử nặng nề trên những thứ đó không thể sánh bằng cây cầu này." "Vì cây cầu này, tôi cảm thấy Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương cũng đã làm được một việc có ích." Từng bước một vượt qua cầu Ô Thước, mọi người cuối cùng đã đến bờ bên kia Ngân Hà.

Ngay khi sắp rời đi, Tần An dường như cảm ứng được điều gì đó.

Hắn đứng cuối đội hình, quay người nhìn vào Ngân Hà.

Là Hoắc Băng!

Hoắc Băng đang chầm chậm đi trong Ngân Hà, men theo hướng dòng chảy của Ngân Hà.

"Tiểu ca, sao vậy?" Trương Minh Văn thấy Tần An đứng yên không nhúc nhích, còn tưởng lại xảy ra chuyện gì.

Tần An nhìn ánh mắt khó hiểu của đội khảo cổ.

Biết rằng họ không nhìn thấy Hoắc Băng trong Ngân Hà, chỉ mình hắn nhìn thấy.

Đã vậy, cũng không cần kéo họ vào.

"Không sao, mọi người đi trước đi, tôi lát nữa sẽ đến hội họp với mọi người." Trương Minh Văn nghe vậy, liền bảo đội khảo cổ mang drone đi trước.

Sau đó đi đến bên cạnh Tần An, khẽ hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi sao?" "Hoắc Băng ở trong Ngân Hà." "Cái gì?" Trương Minh Văn vội

vàng nhìn về phía Ngân Hà, mắt tìm kiếm hai vòng trong Ngân Hà.

"Ở đâu?

Chương 188

Sao tôi không nhìn thấy?" Tần An lại quay đầu nhìn Hoắc Băng trong Ngân Hà, cô vẫn đang chầm chậm đi theo hướng dòng chảy của thủy ngân.

Chỉ là những người khác đều không nhìn thấy.

"Mọi người không nhìn thấy." "Tôi tự mình đi tìm cô ấy, ông và đội khảo cổ đi trước đi." Trương Minh Văn lại nhìn vào Ngân Hà hai lần, ngoài một màu bạc ra không thấy gì khác.

Đương nhiên ông cũng biết Tần An sẽ không đùa giỡn chuyện này, đành phải đồng ý.

"Được, vậy chúng tôi đi trước, cậu cẩn thận." Tần An gật đầu.

Trương Minh Văn nhanh chóng chạy đến bên đội khảo cổ phía trước, lại dẫn đội khảo cổ nhanh chóng rời đi.

Ông phải để drone rời khỏi khoảng cách có thể quay được Tần An nhanh nhất có thể, để Tần An tiện làm việc.

"Đội khảo cổ sao lại tách ra khỏi tiểu ca nữa rồi?

Drone cũng đi hết, tôi lại không thể nhìn thấy tiểu ca nữa." Livestream một mảnh than thở.

"Tôi cảm giác Giáo sư Trương nói chuyện xong với tiểu ca, rời đi rất nhanh.

Hình như là cố ý đưa drone rời khỏi bên cạnh tiểu ca." "Tiểu ca lại sắp làm chuyện xấu rồi, à phì!

Là chuyện quan trọng!" "Lầu trên mau đi bệnh viện khám đi, miệng móm ra thành cái gì rồi.

Không được vũ nhục tiểu ca của tôi.” Tần Ly trong phòng livestream có linh cảm.

Anh trai đang đi cứu Hoắc Băng.

Tần An ban đầu không vội đi cứu Hoắc Băng, mà đứng yên nhìn đội khảo cổ rời đi.

Xác nhận drone đã không thể quay được bóng dáng hắn, mới quay người đi về phía bờ Ngân Hà.

Đến vị trí gần Hoắc Băng nhất trong Ngân Hà.

Tần An đi dọc bờ sông, theo hướng Hoắc Băng đang đi.

Thủy ngân có độc kịch liệt, hắn trên người lại không có đồ bảo hộ, đương nhiên không thể mạo hiểm xuống.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của Hoắc Băng, dường như bị thứ gì đó thao túng.

Hắn hiện tại không biết thứ gì đang thao túng Hoắc Băng từ phía sau.

Và nó đang thao túng từ vị trí nào.

Thứ đó thậm chí có khả năng giống như Hoắc Băng, đang ở trong Ngân Hà.

Trong tình huống chưa rõ ràng, Tần An chỉ có thể âm thầm đi theo Hoắc Băng.

Cẩn thận quan sát Hoắc Băng và xung quanh.

Hy vọng có thể tìm thấy manh mối gì đó.

Hoắc Băng cứ đi trong Ngân Hà, Tần An đi theo khoảng hai phút sau.

Bỗng nhiên nhận ra vấn đề.

Hoắc Băng đi trong thủy ngân kịch độc, sao cơ thể vẫn bình thường?

Theo lý mà nói, Hoắc Băng lúc này không nên ở trạng thái bình an vô sự này.

Tần An nheo mắt, cẩn thận kiểm tra cơ thể Hoắc Băng.

Xác nhận Hoắc Băng cũng không bôi trét chất liệu đặc biệt nào trên người.

Vậy cô ấy làm sao có thể đi lại an toàn trong thủy ngân mà không có dấu hiệu trúng độc chút nào?

Tần An nhận ra vấn đề, bắt đầu thay đổi suy nghĩ.

Hoắc Băng trước mắt thật sự là Hoắc Băng sao?

Cô ấy dù bị người khác thao túng, cũng vẫn là một thể xác phàm nhân, làm sao có thể không hề hấn gì trong thủy ngân?

Trừ khi Hoắc Băng trước mắt này, chỉ có dáng vẻ của Hoắc Băng, cô ấy căn bản không phải người!

Nhận ra điểm này, Tần An cũng không rời đi, mà tiếp tục đi theo.

Hoắc Băng mất tích từ chỗ luyện đan lò, đến bây giờ cũng đã một thời gian rồi.

Tần An vì phải bảo vệ đội khảo cổ, không có nhiều thời gian đi tìm cô ấy một mình.

Bây giờ khó khăn lắm mới xuất hiện manh mối, đương nhiên phải theo sát đến cùng.

Tần An vừa đi vừa dán mắt vào "Hoắc Băng" đó.

Bỗng nhiên, Tần An thấy vai của Hoắc Băng dường như hơi trong suốt, nhưng giây tiếp theo lại trở lại bình thường.

Nhìn thấy điều này, Tần An đã hiểu một chút.

Nhưng hắn vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn, chỉ có thể tiếp tục quan sát Hoắc Băng, cố gắng tìm thêm manh mối gì đó.

Hai người lại đi thêm nửa khắc.

Cơ thể Hoắc Băng biến mất trong chớp mắt.

Nhưng chỉ trong một hơi thở, cô ấy lại xuất hiện nguyên vẹn ở đó.

Tần An xác nhận suy nghĩ của mình, Hoắc Băng trước mắt, chỉ là một hình chiếu!

Không phải do sinh vật kỳ lạ nào ngụy trang, cũng không phải bị thao túng.

Đây chỉ là một ảo ảnh!

Tần An hiểu ra liền không đi theo hình chiếu này nữa.

Hắn đứng yên tại chỗ, ngẩng đầu nhìn lên trên với ánh mắt dò xét.

Vài giây sau lại cúi đầu nhìn xuống đất.

Hoắc Băng thật sự không ở trong Ngân Hà, hoặc là ở trên, hoặc là ở dưới.

Tần An đưa tay, tìm kiếm ảo ảnh Hoắc Băng trong Ngân Hà.

Kết quả vừa ngẩng đầu lên, trong chớp mắt, cảnh vật trước mặt Tần An hoàn toàn thay đổi.

Tinh hải lộng lẫy rực rỡ biến mất, Ngân Hà lấp lánh sóng bạc, chói mắt cũng không còn.

Trước mắt chỉ còn một vùng hoang vu, không có chút màu sắc nào.

Ngoài đen ra chỉ có trắng, giống hệt những bộ phim đen trắng ngày xưa.

"Vô Sắc Giới." Tần An lẩm bẩm, hắn biết đây là nơi nào.

Đây cũng có thể coi là một cơ quan trong thiên cung, do Tây Vương Mẫu đặc biệt tạo ra.

Ở đây, vạn vật đều không có màu sắc.

Sinh vật từ thế giới bên ngoài đến đây cũng sẽ dần mất đi màu sắc.

Nếu con người hoàn toàn mất màu ở đây, thì sẽ hoàn toàn lạc lối ở đây.

Mãi mãi không thể thoát ra.

Tần An nhìn khắp nơi, hắn phải nhanh chóng tìm thấy Hoắc Băng.

Vì không biết Hoắc Băng đã ở đây bao lâu, màu sắc trên người đã mất đi bao nhiêu phần.

Nếu không thể đưa cô ấy ra khỏi Vô Sắc Giới trước khi màu sắc trên người Hoắc Băng hoàn toàn biến mất.

Thì sẽ không còn cứu được nữa.

Phải nhanh lên.

Tần An nhanh chóng chạy.

Chương 189

Vừa chạy vừa nhìn quanh.

Nhưng chạy một hồi lâu vẫn không có kết quả.

Ngay khi Tần An nghi ngờ mình đã tìm sai hướng, định đổi hướng.

Hắn nhìn thấy Hoắc Băng nằm dưới một gốc cây.

Hoắc Băng nằm im lìm dưới gốc cây, màu sắc trên người đã mất đi một nửa.

May quá, vẫn còn kịp.

Tần An thở phào nhẹ nhõm, đi về phía Hoắc Băng, không còn vội vã chạy nữa.

Tần An đến nơi, đặt Hắc Kim Cổ Đao sang một bên.

"Xin lỗi." Nói lời xin lỗi xong, Tần An liền đưa tay sờ lên người Hoắc Băng.

Tần An kéo một cánh tay của Hoắc Băng lên, một tay ấn lên đó, như thể đang xác nhận trong cánh tay có thứ gì khác không?

Không tìm thấy, đổi sang tay kia.

Vẫn không có.

Tần An bắt đầu nắn bóp hai chân của Hoắc Băng.

Tư thế giữa hai người giống như đang xoa bóp.

Vẫn không có kết quả.

Tần An cau mày, nhìn Hoắc Băng với vẻ bối rối.

"Cái này không thể trách tôi, tôi cũng không cố ý." Tần An quay

đầu sang một bên, nhắm mắt lại, đưa tay sờ mò vào ngực Hoắc Băng.

Ấn vài cái, Tần An đột nhiên mở mắt.

Tìm thấy rồi!

Tần An quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào ngực Hoắc Băng, một tay rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Hai tay nắm đao, mũi đao hướng xuống, chĩa vào ngực Hoắc Băng.

Khi mũi đao vừa hạ xuống, Tần An dừng lại.

Có thứ gì đó trong ngực Hoắc Băng.

Tần An ban đầu muốn dùng Hắc Kim Cổ Đao đâm xuyên qua quần áo và da thịt của Hoắc Băng, trực tiếp lấy thứ bên trong ra.

Nhưng đột nhiên nhớ ra lát nữa họ phải đi tìm đội khảo cổ hội họp, và cả những chiếc drone nữa.

Nếu Hoắc Băng trở về với quần áo rách rưới, đặc biệt là rách ở vị trí này, e rằng sẽ khiến người ta suy nghĩ lung tung.

Dù hắn không quan tâm đến suy nghĩ của người khác, nhưng đôi khi cũng thực sự phiền phức.

Đặc biệt là đám cư dân mạng đó, khi họ nổi điên lên, hắn cũng không biết mình có chịu nổi không.

Chớ lỡ một cái là thân phận thật sự của mình bị bại lộ.

Tần An bất lực, đành phải đặt Hắc Kim Cổ Đao trở lại.

Đưa tay cởi quần áo chỗ ngực Hoắc Băng, lộ ra một vùng da thịt trắng nõn.

Tần An lại cầm Hắc Kim Cổ Đao, rạch một đường trên ngực Hoắc Băng.

Sau đó lấy ra một con sâu từ vết rạch.

Con sâu đó màu đỏ, đỏ tươi chói mắt.

Trong Vô Sắc Giới này, nó lại càng thu hút ánh nhìn.

Sau khi lấy con sâu ra, Tần An chém một đao vào con sâu đỏ to bằng ngón cái đó.

Sau đó đưa ngón trỏ, lướt trên lưỡi đao.

Dùng máu của mình, vẽ một bùa chú trên ngực Hoắc Băng.

Ngay khi nét cuối cùng của bùa chú vừa hoàn thành, cơ thể Hoắc Băng liền ngừng mất màu.

Thấy đã thành công, Tần An lại đưa tay về phía ngực Hoắc Băng, định mặc lại quần áo cho cô.

Thậm chí tay vừa đưa tới, Hoắc Băng đã mở mắt, tỉnh lại.

Tần An và Hoắc Băng bốn mắt nhìn nhau, Hoắc Băng nhìn Tần An rồi cúi đầu nhìn quần áo của mình.

Tần An: "……" "Cô tự mặc quần áo vào đi." Tần An nói xong liền như không có chuyện gì, nhấc Hắc Kim Cổ Đao lên, đi lùi lại hai bước so với Hoắc Băng.

Sau đó quay lưng lại với Hoắc Băng, đứng đợi ở đó.

Hoắc Băng vẫn còn hơi chưa phản ứng kịp, cô ngẩng đầu nhìn bóng lưng Tần An, rồi lại cúi đầu nhìn ngực mình.

Dường như biết chuyện gì đã xảy ra, mặt cô đỏ bừng lên.

Hoắc Băng ngượng ngùng mặc quần áo vào.

Sau đó đứng dậy đi về phía Tần An.

"Cái đó, anh," Hoắc Băng lắp bắp mở lời, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì.

Tần An thấy dáng vẻ này của Hoắc Băng liền biết cô đã hiểu lầm, nhưng cũng không định giải thích thêm gì.

"Đi thôi, đi tìm đội khảo cổ hội họp." Tần An nói xong liền đi thẳng về phía trước, không thèm để ý Hoắc Băng phía sau.

Hoắc Băng không ngờ hắn lại có thái độ như vậy, khiến cô cảm thấy bao nhiêu sự ngượng ngùng của mình như một trò đùa.

Hoắc Băng hơi thẹn quá hóa giận, không nói một lời đi theo sau lưng Tần An.

Không khí giữa hai người gượng gạo, im lặng.

Đương nhiên, chỉ có một mình Hoắc Băng cảm thấy gượng gạo.

Cô cảm thấy Tần An hơi khó hiểu, sao vừa tỉnh dậy hắn đã giận?

Tần An không giận, nhưng tâm trạng không tốt thì là thật.

Vừa rồi khi đối mặt với Hoắc Băng, và cả khi cởi quần áo Hoắc Băng ra.

Hắn không những không bị kích thích bất kỳ phản ứng sinh lý nam tính nào, mà trong lòng cũng không có chút xao động.

Tần An đoán có lẽ lời nguyền trước đó đã bắt đầu ứng nghiệm.

Mình đã dần mất đi thất tình lục dục của một con người.

Vậy tiếp theo, có lẽ là mất kiểm soát.

Và còn cái điều đáng sợ nhất, giết Tần Ly!

Tỉnh táo nhìn mình mất đi những cảm xúc đáng có của một con người, trở nên máu lạnh.

Lại còn rõ ràng biết tiếp theo mình sẽ đến mức nào, đây là một kiểu tra tấn tinh thần.

Tần An không nói gì, cứ đi thẳng về phía trước, đi một lúc, cơn

giận trong lòng Hoắc Băng dần tan biến.

Cảnh sắc xung quanh khác lạ thu hút sự chú ý của Hoắc Băng.

“Mấy cái này là sao vậy?

Sao không có màu sắc gì hết?” Hoắc Băng nghi ngờ hỏi Tần An.

“Chúng ta đang ở trong huyễn cảnh sao?” “Không phải, đây là Vô Sắc Giới.” “Vô Sắc Giới là gì?” “Dùng vẫn thiết chế tạo thành mặt gương nhẵn bóng, phản xạ hết ánh sáng đi.

Chỉ còn lại đen trắng, cho nên Vô Sắc Giới mới có hình dạng như bây giờ.” “Hơn nữa vẫn thiết có tính ảo, một khi mất màu ở đây, sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa.” Tần An giải thích cho Hoắc Băng.

“À, ra vậy!

Chương 190

Vậy, anh vừa rồi là…" Hoắc Băng nhận ra mình có thể đã hiểu lầm Tần An.

"Là cứu cô." Tần An ban đầu không định giải thích, nhưng Hoắc Băng đã hỏi đến đây, liền tiện miệng nói một câu.

"À, ha ha, vâng, vậy ạ, cảm ơn anh." Hoắc Băng cười khan hai tiếng, cảnh này thật sự có chút gượng gạo.

Xem ra thật sự là cô đã nghĩ nhiều rồi, nhưng lại cảm thấy hơi thất vọng.

Có lẽ là thất vọng vì Tần An thật sự không có ý gì về phương diện đó với cô!

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao để thoát khỏi Vô Sắc Giới?" Hoắc Băng vội vàng chuyển chủ đề.

"Đập nát Vô Sắc Giới, là có thể ra ngoài." Phương pháp của Tần An đơn giản và thô bạo, nhưng hữu dụng.

"À, ra vậy." Hoắc Băng càng nói càng thấy mình ngốc.

Cô không biết Tần An nói "đập nát" là đập nát kiểu gì, tại sao hai người họ bây giờ vẫn còn đi trong Vô Sắc Giới.

Nhưng cũng không định hỏi nữa.

Hoắc Băng không nói gì, Tần An đương nhiên cũng sẽ không chủ động mở lời.

Hai người đi trong im lặng.

Tần An là muốn đi tìm trung tâm Vô Sắc Giới, nơi đó lập một khối bia.

Nếu ví Vô Sắc Giới là một trận pháp, thì khối bia lập ở đó chính là trận nhãn.

Chỉ cần đập nát khối bia đó, Vô Sắc Giới sẽ vỡ tan.

Đến lúc đó đương nhiên là có thể thoát ra ngoài.

Hai người đi khoảng nửa khắc mới đến trung tâm Vô Sắc Giới, tìm thấy khối bia đó.

"Cô đứng xa ra một chút." Tần An vừa rút Hắc Kim Cổ Đao, vừa nói với Hoắc Băng.

Hoắc Băng nghe lời lùi lại vài bước.

Tần An hai tay nắm đao, dồn lực một kích.

Khối bia lập tức nứt ra một khe hở.

Cùng với sự vỡ nứt của bia đá, Vô Sắc Giới bắt đầu rung chuyển.

Từng mảng vật thể trong suốt rơi xuống từ phía trên Vô Sắc Giới.

Tần An tăng tốc động tác, lại vung hai đao về phía bia đá.

Đến nước này, hoặc là chờ bị mảnh vỡ của Vô Sắc Giới đè chết.

Hoặc là dứt khoát khiến nó vỡ thành tro bụi.

Bia đá đã nứt thành từng mảnh, Tần An dùng toàn lực tung đòn cuối cùng.

Bia đá hóa thành thạch phấn.

Vô Sắc Giới cũng vỡ tan theo.

Có bột mịn từ bên cạnh Tần An và Hoắc Băng bay qua, hướng về phía xa.

Nơi bột mịn bay qua, màu sắc dần hiện lộ, toàn bộ thế giới khôi phục lại sắc thái.

Hoắc Băng nhìn Tần An với ánh mắt hơi mê đắm.

Màu sắc của Vô Sắc Giới là do người này mang đến.

Màu sắc cuộc đời mình cũng là như vậy.

"Đi thôi." Vẫn là Tần An dẫn đường, đi phía trước dẫn Hoắc Băng, bước ra khỏi Vô Sắc Giới.

Hai người đi tìm đội khảo cổ hội họp.

Lúc này đội khảo cổ đã đến tầng trời cuối cùng, Ngọc Thanh Thiên.

Và gặp một người quen trước cửa Ngọc Thanh Thiên.

"Lão Ngô!" Trương Minh Văn thấy Ngô Tứ Ý, kích động chạy đến ôm chầm lấy ông ta.

"Giáo sư Ngô!" "Giáo sư Ngô!

Ông không sao chứ!

Ông đi đâu vậy?" Các thành viên đội khảo cổ cũng vây quanh Ngô Tứ Ý ân cần hỏi thăm.

Dù sao từ sau khi tách ra ở luyện đan lò, đã không gặp lại nữa.

Mặc dù thời gian không quá lâu, nhưng ở một nơi nguy hiểm như vậy, nói là ngày dài như năm cũng không ngoa.

Cho nên mọi người đột nhiên thấy Ngô Tứ Ý, thật sự có cảm giác như cách một thế hệ.

Ngô Tứ Ý đoàn tụ với đội khảo cổ, không khí vui vẻ hiếm hoi cũng lan truyền đến livestream.

"Giáo sư Ngô cuối cùng cũng trở lại." "Tôi xem livestream khảo cổ từ đầu đến giờ, thật sự coi Giáo sư Ngô và mọi người như người nhà, thấy Giáo sư Ngô bình an thật tốt!

Khóc rồi.” “Một đại chiến lực của đội khảo cổ đã trở lại!” “Đúng vậy, khó mà tưởng tượng được Giáo sư Ngô tuổi đã cao, nhưng thân thủ lại vẫn tốt như vậy, khiến tôi, một thanh niên hai mươi tuổi, cạn lời!” “Thời đại bây giờ, hai mươi tuổi đã là chú rồi phải không?” “Không, đừng đâm tim tôi!” “Trở về thì sao?

Chẳng phải vẫn phải dựa dẫm tiểu ca mọi việc sao.

Còn ‘một đại chiến lực’ gì chứ?

Nói bậy bạ gì vậy?” “Lầu trên ăn cái gì mà miệng thối vậy!” “Anh hùng bàn phím cút!” “Lão Ngô ông đi đâu vậy?

Tiểu ca trước đó không phải đi tìm ông sao?

Sao ông không về cùng tiểu ca?” Trương Minh Văn vỗ mạnh lưng Ngô Tứ Ý.

“Ai ui, ông nhẹ tay thôi!” “Sao vậy?

Bị thương à?” Trương Minh Văn vừa nói, vội vàng muốn vén áo Ngô Tứ Ý kiểm tra.

“Ai ai ai!

Làm gì đó!

Drone đang quay mà!

Ông muốn tôi vãn tiết bất bảo hả?” “Vãn tiết quan trọng hay mạng sống quan trọng?” “Ai da, tôi không sao cả!” Ngô Tứ Ý gạt tay Trương Minh Văn ra.

“Không sao đâu, không bị thương.” Ngô Tứ Ý vừa nói vừa vỗ vỗ vào người mình, chứng minh lời mình nói là thật.

“Không bị thương, ông kêu la cái gì?” “Hắc!

Ông còn nói tôi, ông dùng sức mạnh như vậy vỗ tôi, xương cốt tôi

già rồi, chịu không nổi có được không?" "Ông đúng là già rồi, thật may mắn là ông còn có chút tự biết mình về tuổi tác." "Ông già con ranh này, còn dám nói tôi." Hai người lại bắt đầu đấu võ mồm thường ngày.

Tiểu Trương và những người khác chỉ đứng một bên mỉm cười nhìn hai vị giáo sư.

"Tôi tuyên bố, trừ tiểu ca ra, tôi thích nhất là hai vị giáo sư này, quá thú vị." "Ha ha ha, hai vị giáo sư đấu võ mồm thật sự rất đáng xem a!" "Hai vị giáo sư đại học danh tiếng, phong cách lại thú vị thế này, không hợp chút nào với phong cách đại học." "Nhưng lại khiến tôi càng khao khát đại học hơn đó nha." "Vậy thì, ông khao khát như vậy, ông có thi đỗ được không?" "Lầu trên cấm đâm tim!

Giết người phạm pháp!

Tru tâm cũng phạm pháp!" Các giáo sư trong phòng livestream lắc đầu cười bất lực, nhìn cảnh này.

Trong lòng thầm than, đây thật sự là hai đứa trẻ già.

Tần Ly ban đầu có chút tâm tư không vui vì Tần An rời đi tìm Hoắc Băng, cũng vì cảnh này mà dịu đi, khóe miệng không tự chủ mà nhếch lên.

Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý đấu võ mồm một lúc, cuối cùng cũng nhớ ra còn có drone đang quay.

Nhặt lại "lớp phủ giáo sư" đã vỡ tan thành tám trăm mảnh của mình, đeo lại.

Trước ống kính lại là một dáng vẻ giáo sư đại học nghiêm túc, đứng đắn.

"Ông trước đó ở đâu?

Chương 191

Vừa rồi chuyển chủ đề rồi?

Chưa trả lời tôi.” Trương Minh Văn lại nêu ra vấn đề này, hỏi Ngô Tứ Ý một lần nữa.

“Sau khi tiểu ca tìm thấy tôi, hai chúng tôi tách ra, hắn bảo tôi đi tìm mọi người hội họp.” “Vậy là ông hội họp đến tận bây giờ?” Trương Minh Văn trêu chọc.

“Giữa đường tôi có chút việc, rời đi một lát.” Ngô Tứ Ý nói mơ hồ, không định nói rõ chi tiết.

Trương Minh Văn thấy ông ta như vậy, biết là chuyện không tiện nói trước ống kính, liền không truy hỏi nữa.

“Tiểu ca đâu?

Còn Hoắc Băng nữa?

Vẫn chưa tìm thấy Hoắc Băng sao?” Ngô Tứ Ý kiểm tra đội hình thấy vẫn thiếu hai người, rất lo lắng.

“Tiểu ca không sao, Hoắc Băng đại khái cũng sắp về rồi.” “Được, vậy chúng ta đi vào trước hay đợi họ?” Ngô Tứ Ý hỏi Trương Minh Văn, ông ta đã không ở đây một thời gian, không rõ tình hình hiện tại thế nào.

“Đi thẳng vào đi, tiểu ca không chắc khi nào về, chúng ta ở đây đợi hắn cũng không phải là cách hay.” “Được, mọi người chuẩn bị hành lý, chuẩn bị vào.” Một nhóm người đẩy cánh cửa lớn của Ngọc Thanh Thiên, bước vào.

Drone cũng theo sau bay vào, trung thực ghi lại cảnh tượng ở đây cho thế giới bên ngoài.

Thượng Thanh Thiên, Thái Thanh Thiên, Ngọc Thanh Thiên, ba tầng trời này mỗi nơi mỗi vẻ đặc sắc.

Nhưng nếu nói lộng lẫy và tráng lệ nhất, thì phải kể đến Ngọc Thanh Thiên hiện tại.

Có một cái tên chân thực và trực tiếp hơn có thể dùng để miêu tả Ngọc Thanh Thiên, đó là Cung Lưu Ly.

Đây thật sự là một cung điện hoàn toàn được làm bằng lưu ly.

Có chút giống cung điện phương Tây, phần mái trên đỉnh là hình tròn nhô lên.

Lưu ly làm ngói, lưu ly làm mái vòm, ngay cả những cột trụ ở giữa để chống đỡ cũng làm bằng lưu ly.

"Cái này, cái này phải tốn bao nhiêu tiền chứ?" Tiểu Trương nhìn cung điện lưu ly này, kinh ngạc đến ngây người.

"Hừ!

Dù sao cũng không phải tiền của Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương." Trương Minh Văn nhìn cảnh đẹp trước mắt, ánh mắt lại tràn đầy sự ghê tởm.

Theo ông, những thứ này không phải lưu ly, mà là những bộ xương khô chất chồng, là mồ hôi nước mắt của tất cả bách tính bình dân!

Đi trên ngói lưu ly, Trương Minh Văn cảm thấy rất bất an, có cảm giác như đang giẫm trên xương cốt của người khác.

Lần này không cần hai vị giáo sư dặn dò, các thành viên đội khảo cổ trẻ tuổi đã tự giác lấy thiết bị ra, để thu thập tư liệu.

Ngô Tứ Ý thấy vậy hơi ngạc nhiên.

Ông ta khẽ chạm vào cánh tay Trương Minh Văn.

“Lại làm gì nữa?” Trương Minh Văn rất ghét bỏ.

“Đám trẻ này sao vậy?

Cảm thấy tiến bộ rất nhiều, tôi mới không ở cùng mấy người bao lâu mà thay đổi lớn vậy.” “Ông biết tại sao lại tiến bộ không?

Chính là vì không ở cùng ông đó.” “Ông đủ rồi đó, nói chuyện chính đi.” Trương Minh Văn nghiêm sắc mặt.

“Ai, ông chỉ chú ý Tần An và Hoắc Băng không có mặt, không nhìn thấy còn thiếu một người sao?” “Còn thiếu một người?” Ngô Tứ Ý nghe xong, lập tức quay người, dùng ngón tay đếm người.

Trước đó ông ta chỉ nhìn lướt qua, ngoài hai người Tần An và Hoắc Băng có cảm giác hiện diện mạnh mẽ.

Những thành viên đội khảo cổ trẻ tuổi có cảm giác hiện diện yếu hơn, ông ta thật sự không để ý xem có đủ số người không.

Đếm xong, Ngô Tứ Ý cũng cau mày.

“Đúng là thiếu một người, người đó đâu rồi?” Mặc dù Ngô Tứ Ý hỏi Trương Minh Văn, nhưng bản thân ông ta cũng biết, ở một nơi như vậy, không thể nào là đi dạo chơi, rất có khả năng là… Trương Minh Văn nhắm mắt lại, rất không nỡ.

“Chúng ta đã gặp một Thiên Trì, đó là Thiên Trì hình thành từ nước mắt ngàn năm, bên trong rất nguy hiểm, rơi xuống rồi sẽ không bao giờ lên được nữa.” Nói đến đây Ngô Tứ Ý liền hiểu.

“Vậy người thiếu đó, là rơi xuống Thiên Trì sao?” Trương Minh Văn gật đầu.

Ngô Tứ Ý quay đầu đi, không nhìn bất cứ ai nữa.

Trương Minh Văn không nói chuyện với ông ta nữa, ông biết Ngô Tứ Ý lúc này cần bình tĩnh lại.

Ngô Tứ Ý vừa đau lòng, vừa cảm thấy hơi buồn cười.

Ông ta là ai chứ, là Tứ Gia!

Những năm trước xuống mộ, những huynh đệ đi cùng luôn có vài người bị tổn thất.

Ông ta cũng không phản ứng gì nhiều, Tứ Gia tàn nhẫn là có tiếng.

Nhưng mấy năm nay làm giáo viên, dường như đã trở thành một người khác.

Tứ Gia vẫn là Tứ Gia, nhưng Giáo sư Ngô chỉ là một giáo viên bình thường.

Đột nhiên thiếu mất một học sinh, với tư cách là giáo viên, làm sao có thể dễ chịu được?

"Giáo sư, chúng tôi đã thu thập tư liệu ở đây gần xong rồi." Tiểu Trương đến báo cáo tình hình.

"À, được, vậy chúng ta…" Trương Minh Văn hơi do dự, lúc này nên đi tiếp.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Ngô Tứ Ý, ông lại do dự không biết có nên cho ông ta thêm thời gian để bình tâm lại.

"Làm xong việc thì tiếp tục đi thôi." Ngay khi Trương Minh Văn đang do dự, Ngô Tứ Ý quay người lại nói.

"Vâng, giáo sư, tôi sẽ đi gọi họ tập hợp." Trương Minh Văn nhìn Ngô Tứ Ý với vẻ mặt bình thường, lại càng lo lắng hơn.

"Ông…" "Không sao đâu, đi thôi, Ngọc Thanh Thiên này còn khá rộng, đi xem chỗ khác." "…Được." Ngô Tứ Ý thấy Trương Minh Văn dẫn đường phía trước, liền chủ động đi về phía sau.

Trương Minh Văn biết ông ta làm vậy là để bảo vệ đám học sinh này tốt hơn, cũng không ngăn cản.

Đang đi, đèn lưu ly đột nhiên sáng lên.

“Hả?

Sao cái này lại sáng?” “Là cảm ứng được có người thì tự động sáng đèn sao?” Có người nói đùa.

“Không, đừng nói bậy!” Trương Minh Văn quát người đó.

Lưu ly trên trần cũng sáng lên.

Không đúng, không phải lưu ly sáng lên, mà là lưu ly bốc cháy!

“Cái này sao còn bốc cháy?

Cái nơi quỷ quái này cũng không có chất dễ cháy mà!” Cùng với ngọn lửa bốc lên, nhiệt độ trong toàn bộ Ngọc Thanh Thiên bắt đầu tăng cao.

Nhiệt độ cao tương tự khiến đội khảo cổ nhớ đến cảnh tượng trong luyện đan lò.

“Đi ngay!

Ra ngoài ngay!” Ngô Tứ Ý thúc giục mọi người nhanh chóng chạy.

Nhưng đã muộn rồi!

Mái vòm lưu ly hình tròn phía trên đột nhiên sụp đổ.

Nhốt tất cả thành viên đội khảo cổ vào bên trong.

“Giáo sư!” Tần Ly trong phòng livestream lo lắng kêu lên.

Các thành viên đội khảo cổ bị cái lồng lưu ly rơi xuống nhốt lại.

Cái lồng lưu ly đó mặc dù đã rơi xuống từ đỉnh, nhưng trên đó vẫn còn bốc cháy.

Hầu hết các drone cũng bị nhốt bên trong.

Biến cố đột ngột khiến tất cả mọi người đều giật mình.

“Chuyện gì vậy?

Chương 192

Cái này sao vậy?" "Hình như thứ gì đó từ trên rơi xuống, nhốt hết các thành viên đội khảo cổ vào trong." "May mắn là mái vòm phía trên là hình tròn, không đè trúng họ, nếu không một tấm bảng rơi xuống như vậy?

Tất cả mọi người đều mất mạng." "Nhưng tình hình bây giờ hình như cũng không tốt hơn là mấy phải không?

Sao bên ngoài cái lồng lưu ly còn cháy nữa?" "Chắc là đã cháy trước khi rơi xuống rồi?

Là một cái lồng cháy rồi mới rơi xuống." "Mấy cái đó không phải là mấu chốt, bây giờ mấu chốt là họ đều bị nhốt trong lồng lưu ly, mà bên ngoài lồng lưu ly lại cháy, nhiệt độ bên trong lồng lưu ly chắc chắn sẽ tăng cao." "Cái này giống cái luyện đan lò lần trước quá!" "Học tỷ Tiểu Ly đâu?

Mau đến cứu đội khảo cổ như lần trước đi!" Nóng ruột hơn cả những khán giả này, đương nhiên là những người bị nhốt trong lồng.

Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý ngẩng đầu nhìn lên, quan sát cái lồng kính này.

"Lưu ly thời cổ đại thực ra là thủy tinh, thứ này chắc không quá cứng, mọi người đập vỡ nó là có thể ra ngoài." Trương Minh Văn an ủi các thành viên đội khảo cổ.

"Mọi người đều chuẩn bị phòng hộ cẩn thận, lấy ba lô che đầu, đừng để lát nữa bị mảnh lưu ly vỡ đập trúng!" Ngô Tứ Ý đã chuẩn bị bắt đầu đập.

Ông ta dẫn vài nam sinh, cầm búa.

Đập mạnh vào cái lồng lưu ly!

Cái lồng lưu ly phát ra tiếng kêu giòn tan, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi.

Búa đập vào, không để lại dù một vết hằn nhỏ.

Chứ đừng nói đến việc đập vỡ cái lồng lưu ly.

Ngô Tứ Ý rất ngạc nhiên.

"Cái thủy tinh này sao lại cứng như vậy?" "Mọi người đừng tản ra, đều đập vào cùng một điểm." Trương Minh Văn đi đến góp ý.

Ngô Tứ Ý làm theo lời Trương Minh Văn thay đổi chiến lược.

"Lại đây, mọi người lại đây." Ngô Tứ Ý hô gọi, những học sinh vừa cùng ông ta đập lồng kính.

"Tất cả chúng ta đều đập vào điểm này, mọi người luân phiên nhau, đừng ngừng nghỉ, nhanh chóng đập vỡ cái lồng này, chúng ta sẽ ra ngoài được." Ngô Tứ Ý đưa tay chỉ vào một điểm.

Mấy học sinh xung quanh đều gật đầu, bày tỏ đã hiểu.

"Bành!" "Bành!" "Bành!" Sau khi đập liên tục khoảng vài chục cái, Ngô Tứ Ý kỳ ý mọi người dừng lại.

Sau khi những người còn lại dừng động tác, Ngô Tứ Ý tiến lên kiểm tra điểm bị đập liên tục đó.

Chỉ hơi có một chút vết hằn, ngay cả một khe nứt cũng chưa xuất hiện, còn xa mới đến mức cái lồng lưu ly vỡ tan!

Các thành viên đội khảo cổ nhìn thấy đều hơi nản lòng.

"Cái này phải đập đến bao giờ?

Bên ngoài lửa vẫn cháy, bên trong này càng ngày càng nóng, không đợi đập vỡ cái lồng lưu ly, chúng ta đã bị nướng chín rồi!" "Giáo sư,

có cách nào khác không?" Ngô Tứ Ý nghe lời cầu cứu của người khác, trong lòng cũng rất sốt ruột.

Công cụ trong tay họ hiện tại, cũng chỉ đến mức cái búa này thôi.

Những cái khác còn không bằng cái búa!

"Lão Ngô à." Trương Minh Văn ở một bên trầm ngâm mở lời.

"Làm gì!" Ngô Tứ Ý đang nghĩ cách giải quyết, vẫn chưa nghĩ ra, đang bực mình.

Nghe thấy giọng Trương Minh Văn, ngữ khí rất không thiện chí.

"Ông có phải quên một chuyện rồi không?" "Chuyện gì!

Có gì nói mau có rắm thì xì mau!" "Cái lồng lưu ly này lớn như vậy, theo kỹ thuật công nghệ thời Tây Vương Mẫu, không nhất định có thể làm cho cái lồng này dày mỏng đều nhau.

Vậy tại sao không tìm xem vị trí nào lưu ly mỏng hơn một chút?" Ngô Tứ Ý: "……" "Ông không phải là," Trương Minh Văn do dự nói, "chưa nghĩ đến điểm này đó chứ?" "Sao có thể chưa nghĩ đến?" Ngô Tứ Ý lập tức xù lông.

"Thứ mà cái đầu như ông cũng nghĩ ra được, tôi lại không nghĩ ra sao?

Đùa à!" "Vậy ông tại sao…" "Tôi chỉ là thử trước một chút!

Thử độ cứng của lưu ly này!

Nếu nó chỉ là thủy tinh bình thường, thì căn bản không cần tốn công sức đi tìm chỗ nào mỏng hơn!" "À, vậy sao?" Trương Minh Văn lạnh mặt nhìn Ngô Tứ Ý một cái, không còn ý định trêu chọc ông ta nữa.

"Vậy thử xong chưa?" "…Thử xong rồi." "Vậy thì đi tìm chỗ nào mỏng hơn một chút đi." "Được." Nói xong Trương Minh Văn liền

quay người triệu tập mọi người đi tìm chỗ mỏng hơn.

Ngô Tứ Ý theo sau Trương Minh Văn nghe lệnh làm việc, dáng vẻ ngoan ngoãn chưa từng thấy.

Thấy Ngô Tứ Ý có sự tương phản như vậy, mọi người đều dở khóc dở cười.

Các thành viên đội khảo cổ đang ở trong hiểm cảnh, không có nhiều tâm tư khác.

Cũng không dám quá đáng trước mặt hai vị giáo sư.

Từng người một đều hơi cong khóe miệng ở chỗ quay lưng lại với Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý.

Nhưng khán giả livestream thì không có những e ngại đó.

"Phụt ha ha ha ha, buồn cười quá đi mất!

Giáo sư Ngô nhát chết quá!" "Nói bậy!

Giáo sư Ngô không nhát chết, ông ấy chỉ là hơi, ngoan!

Ha ha ha!" "Giáo sư Ngô trước đây luôn có vẻ đại ca đại, hôm nay gặp khắc tinh rồi a!" "Ha ha ha!

Giáo sư Ngô và Giáo sư Trương hai người là khắc tinh của nhau a!

Hai người này là bạn đểu a!

Thú vị quá!" "Giáo sư Ngô, ông với phong thái cao quý của một giáo sư đã mất hết rồi ông biết không?

Ha ha ha!

Giống y hệt hai ông bà hàng xóm nhà tôi lúc nào cũng đấu võ mồm!" "Ai ai, lầu trên, trùng hợp quá!

Tôi cũng cảm thấy vậy." Đội khảo cổ theo lệnh Trương Minh Văn

gõ gõ đập đập trên lồng lưu ly, thử xem chỗ nào mỏng hơn.

Còn chưa kịp tìm ra manh mối gì, thì đã không cần nữa.

Vì Tần An dẫn Hoắc Băng hoa qua đây rồi.

"Bên ngoài có một bóng người!

Rất giống tiểu ca!" Tiểu Trương đang cẩn thận tìm kiếm chỗ mỏng hơn trên lồng lưu ly, vừa thoáng nhìn đã thấy người bên ngoài lồng.

Chỉ là bên ngoài lồng lưu ly đang cháy, nên bóng người hơi mờ ảo.

Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý nghe lời Tiểu Trương, chạy đến bên cạnh Tiểu Trương nhìn ra bên ngoài.

"Là tiểu ca!

Chính là hắn!" Ngô Tứ Ý chỉ nhìn một cái đã nhận ra.

Những người khác nghe lời khẳng định của Ngô Tứ Ý, cảm xúc lập tức trở nên mãnh liệt.

"Tiểu ca đến rồi?

Vậy chúng ta có cứu rồi!" "Tiểu ca a!" "Tiểu ca cứu mạng a!

Tôi nguyện lấy thân báo đáp!" Người kêu "lấy thân báo đáp" là một nam sinh, đương nhiên chỉ là nói đùa.

Chỉ là bình thường họ ở bên cạnh tiểu ca, rất tò mò về nhân vật thần bí mạnh mẽ này.

Nhưng có thể chủ động nói chuyện với Tần An đã là gan lớn, trong tình huống bình thường căn bản không dám giao lưu nhiều với tiểu ca.

Ngay cả sự ngưỡng mộ đối với cường giả cũng không dám thể

hiện ra trước mặt tiểu ca.

Lúc này cũng là nhờ bên ngoài cái lồng đang cháy, bên trong và bên ngoài không nhìn rõ bóng người, cũng không nghe rõ âm thanh.

Mới dám nói đùa, với tư cách của một thanh niên năng động, bày tỏ sự kính ngưỡng bấy lâu nay dành cho Tần An.

Tần An và Hoắc Băng đứng bên ngoài lồng lưu ly.

Chương 193

Hoắc Băng thấy đội khảo cổ bị nhốt bên trong, bên ngoài lồng còn cháy, cũng nhớ đến tình hình trong luyện đan lò.

Lo lắng thầy giáo và các bạn học ở bên trong chịu khổ, Hoắc Băng lập tức muốn tiến đến bên cạnh lồng lưu ly.

Tần An một tay kéo cánh tay Hoắc Băng lại, ngăn cản hành động của cô.

"Làm gì đó?

Họ bị nhốt rồi!

Tôi phải đi cứu họ!" Tần An liếc Hoắc Băng một cái, ánh mắt có chút bất thiện.

Như thể đang hỏi: cô cứu bằng cách nào?

Hoắc Băng nhìn thấy ánh mắt hơi bất thiện của Tần An, sững người.

Cô không ngờ Tần An lại nhìn mình như vậy.

Cô đã nghĩ Tần An nguyện ý đến tiệc đính hôn cứu cô, là đối xử đặc biệt với cô.

Sau này các sự việc liên tiếp xảy ra, cô cũng không có thời gian nói chuyện với Tần An về chuyện cướp hôn.

Nhưng khoảng thời gian này mỗi khi nghĩ đến Tần An, lòng cô tràn đầy sự thẹn thùng của một thiếu nữ.

Tình cảm chưa từng xuất hiện bắt đầu nảy mầm trong lòng Hoắc Băng.

Hoắc Băng chưa từng nghĩ đến việc kìm nén, có lẽ vì người đó là

Tần An.

Cô đã nghĩ Tần An dù không thích mình, ít ra cũng sẽ không bài xích cô về phương diện này.

Hoắc Băng thậm chí còn nghĩ, có lẽ nào, có khả năng nào, Tần An đến tiệc đính hôn cứu mình, là vì hắn cũng có ý với mình… Mỗi khi nghĩ đến đây, Hoắc Băng lại vui mừng khôn xiết.

Không có gì có thể khiến người ta rạng rỡ hơn tình yêu song phương.

Nhưng giờ đây, một ánh mắt của Tần An đã khiến trái tim cô lạnh giá ngay lập tức.

Một khả năng mà cô chưa từng nghĩ đến chợt nảy sinh.

Tần An không những không thích cô, mà còn không có chút ý tứ nào đối với cô.

Thậm chí, trong mắt Tần An, cô không có gì khác biệt so với người khác.

Cô trong lòng Tần An chưa từng có nửa điểm đặc biệt!

Hoắc Băng cảm thấy thế giới tươi đẹp mà cô tự tạo ra cho mình bỗng chốc sụp đổ!

Cô cảm thấy lúc đó bước ra khỏi cánh cửa kia, bên ngoài chính là thế giới tự do.

Bây giờ nhìn lại, tự do thì tự do rồi.

Nhưng có lẽ là cô đã muốn quá nhiều, ngoài tự do, còn muốn một người nữa.

Nhưng người đã không biết từ khi nào bước vào lòng cô lại biến mất.

Điều đáng cười hơn là, cô đã nghĩ người đó vẫn luôn ở đó.

Hóa ra đối phương chưa bao giờ nghĩ đến việc đi cùng cô.

Tần An không biết Hoắc Băng trong chớp mắt đã nghĩ bao nhiêu chuyện, hắn thấy sắc mặt Hoắc Băng không ổn lắm.

Nhưng không nghĩ nhiều, cũng không để ý.

Sau khi ngăn Hoắc Băng lại, Tần An liền tháo Hắc Kim Cổ Đao đeo sau lưng, rút đao đi về phía lồng lưu ly.

Tần An nhìn ra cái lưu ly này cứng rắn bất thường, nếu không đội khảo cổ không thể bị nhốt bên trong, chờ hắn đến cứu.

Thế là hắn ngay từ đầu đã dùng toàn lực một kích.

Toàn bộ sức mạnh hội tụ vào cánh tay.

Từ tay truyền đến đao.

Lưỡi đao mang theo lực lớn đối đầu với lớp lưu ly phủ một tầng lửa.

"Rắc!" Một tiếng kêu giòn tan, lưu ly nứt ra!

Đội khảo cổ thấy Tần An đề trứ đao qua lai liền biết tiểu ca đây là muốn đối phó với cái lồng lưu ly đáng chết này.

Tất cả đều đã chuẩn bị phòng hộ từ trước, đều ngồi xổm trên đất, đặt những thứ có thể dùng để che chắn lên đầu.

Phòng tránh mảnh lưu ly vỡ rơi xuống làm bị thương.

Lưu ly trong suốt vỡ thành từng khối.

Từ trên cao rơi xuống, phản chiếu ánh sáng từ những viên lưu ly khác trong Ngọc Thanh Thiên.

Thêm vào đó là ngọn lửa đỏ rực.

Cũng có thể coi là một cảnh đẹp hiếm có.

Tần An đứng bên cạnh cảnh đẹp này.

Một thân hắc y gọn gàng, thân hình cao ráo, ngón tay xương rõ ràng nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao trông rất mạnh mẽ.

Điều này lại khiến khán giả livestream một phen trầm trồ.

"A!" "Gà kêu gà kêu gà kêu!

Tôi đã không biết nói tiếng người nữa!

Đẹp trai quá!" "Không phải sao, đội khảo cổ bao nhiêu người cầm búa đập lâu như vậy, cũng không bằng một đao của tiểu ca!

Thật buồn cười." "Đao của tiểu ca là đao bình thường sao?

Mặc dù tôi cũng không biết là đao gì, nhưng nó rất lợi hại a!

Một trăm cái, không đúng, một vạn cái búa cũng không bằng a!" "Đẹp quá!

Trước đây tôi luôn nói tiểu ca đẹp trai, đương nhiên cũng là đẹp trai thật, nhưng những ánh sáng đó!

Những viên lưu ly đó!

Tiểu ca trong cảnh sắc này, quá đẹp!" "Oa a a a a!

Tôi đã điên rồi!

Không được, tôi phải tự kiểm soát mình, đó không phải là người đàn ông tôi có thể có được!" Tần Ly trong phòng livestream thấy Tần An xuất hiện, trái tim lo lắng cuối cùng cũng được đặt xuống.

Nhưng khóe miệng còn chưa nhếch lên, lại xẹp xuống.

Nguyên nhân, đương nhiên là vì Hoắc Băng bên cạnh Tần An!

Tần An và Hoắc Băng đã trở về cùng nhau!

Linh cảm trước đó của mình không sai, anh trai đã đi tìm Hoắc Băng!

Hoắc Băng hiện tại ở cùng họ trong mộ, cũng coi như là đồng đội, cô ấy gặp nguy hiểm, anh trai đi cứu cô ấy, cũng là lẽ đương nhiên.

Tần Ly không ngừng tự an ủi mình trong lòng.

Cô đương nhiên biết đó là vấn đề của mình, mình quá ấu trĩ, nhưng nhìn thấy cảnh này vẫn rất khó chịu.

Ngay cả ánh mắt nhìn Hoắc Băng cũng có chút bất thiện.

Lúc này, Tần Ly trong đầu đã bắt đầu nghĩ, sau khi ra khỏi cổ mộ sẽ tìm cách nào để ngăn cách Tần An và Hoắc Băng.

Sau này không thể để người phụ nữ này lại gần anh trai mình.

Tần Ly lúc này không vừa mắt Hoắc Băng, liền cảm thấy cô ấy chỗ nào cũng không đúng.

Tần Ly cẩn thận quan sát ánh mắt của Hoắc Băng.

Lại càng kiên định tâm tư muốn chia cắt cô ấy và anh trai mình.

Chương 194

Người phụ nữ này rõ ràng có ý đồ xấu với anh trai, drone vẫn còn quay mà, giữa thanh thiên bạch nhật, lại dùng ánh mắt đó nhìn anh trai.

Trước đó khi drone không quay được, lúc anh trai một mình đi cứu cô ấy, còn không biết đã quấn lấy Tần An thế nào nữa?

Thật là không biết liêm sỉ!

Tần Ly cảm thấy mình và cái Thiên Sơn Cổ Mộ này phạm xung.

Lần này mình không đi theo, chỉ có thể nhìn Tần An và người khác qua lại.

Lại còn những bình luận livestream, mỗi cái đều khiến người ta khó chịu như vậy!

Không được, phải nhanh chóng kết thúc chuyến đi cổ mộ này.

Như vậy Tần An trở về thực tại, chỉ còn là anh trai của mình.

Tần Ly hạ quyết tâm, mình nhất định phải giúp đội khảo cổ thật tốt.

Để họ nhanh chóng hoàn thành chuyến đi cổ mộ, anh trai sẽ trở về.

Các thành viên đội khảo cổ vì đã chuẩn bị phòng hộ từ trước.

Cho nên không một ai bị lưu ly làm bị thương, chỉ là vài cái ba lô bị rách một vết, nhưng cũng không đáng ngại.

"Tiểu ca!" Trương Minh Văn thấy Tần An bình an vô sự dẫn Hoắc Băng trở về, rất kích động.

Ông ta nhìn Hoắc Băng từ trên xuống dưới hai lượt, xác nhận cô ấy cũng không bị thương, lại càng vui mừng.

Mặc dù đây không phải là sinh viên chuyên ngành khảo cổ, nhưng đã đi theo xuống mộ mấy lần, còn giúp đội khảo cổ mấy lần.

Trong lòng Trương Minh Văn, cô ấy cũng gần như là học sinh của mình rồi.

Kể từ khi mất một học sinh ở Thiên Trì ngàn năm.

Trương Minh Văn càng coi trọng sự an nguy của những học sinh này hơn, không thể nói là coi trọng, mà là cẩn thận từng li từng tí.

Ông ta sợ rằng những người mình dẫn đi, không thể đưa họ trở về an toàn được nữa.

Cho nên lúc này có thể thấy Hoắc Băng mất tích bình an trở về, đối với Trương Minh Văn thật sự là một đại may mắn.

"Tiểu ca." Ngô Tứ Ý cũng lên chào hỏi.

"Cuối cùng cũng tìm đến rồi." Tần An nhìn Ngô Tứ Ý, biết ông ta có chuyện khác phải làm, không tiện để người ngoài biết, càng không thể để drone quay được.

Mới trở về muộn như vậy.

Cũng không truy hỏi Ngô Tứ Ý đã đi làm gì.

Nhưng vẫn phải để Ngô Tứ Ý biết sự bất lực trong lòng mình.

"Ách, ha ha." Ngô Tứ Ý biết chuyện này là mình sai, cũng không chào hỏi trước.

Nhưng trong tình hình hiện tại, ông ta cũng không tiện nói nhiều.

Đành phải cười khan hai tiếng, bày tỏ sự ngượng ngùng của mình, hy vọng Tần An có lòng tốt bỏ qua cho ông ta, đừng nói chuyện này nữa.

Khán giả livestream đối mặt với cảnh tất cả mọi người đã tụ họp

đông đủ sau bao lâu, đều có chút rưng rưng nước mắt.

"Oa một tiếng khóc nức nở, người cuối cùng cũng đã đầy đủ rồi!" "Thiên Sơn Cổ Mộ nguy hiểm quá, các thành viên đội khảo cổ nhất định phải cẩn thận một chút a!

Đừng đi lạc nữa!" "Tiểu ca của tôi a!

Nữ thần Hoắc của tôi a!

Giáo sư Ngô của tôi a!

Giáo sư Trương của tôi a!

Cùng với đám nhóc con đó nữa!

Mấy người cuối cùng cũng tụ họp lại rồi!" "Lầu trên, cái 'đám nhóc con' này bỏ qua có tính vũ nhục rất lớn a!" Ngay lúc Ngô Tứ Ý đang lúng túng, Tần An chủ động lái sang chuyện khác để cứu ông.

"Tiếp tục đi thôi, lửa xung quanh vẫn chưa tắt." Đội khảo cổ vừa thoát khỏi hiểm cảnh, đang mừng thầm.

Một câu nói của Tần An nhắc nhở họ về tình cảnh hiện tại.

"À đúng đúng!

Mau đi thôi!" Ngô Tứ Ý theo lời Tần An nói tiếp, ông ta chỉ mong mau chóng làm việc khác, đừng nhắc đến chuyện ông ta đến trễ nữa.

Trương Minh Văn nhìn ra tâm tư nhỏ của Ngô Tứ Ý nhưng không vạch trần.

Dù sao bây giờ mau chóng rời đi vẫn tốt hơn.

Đoàn người đội khảo cổ cứ thế đi loanh quanh trong Lưu Ly Cung Điện.

Không phải vì họ nhàn rỗi, mà là thực sự không tìm thấy lối ra.

Toàn bộ Ngọc Thanh Thiên Đấu đều làm bằng lưu ly, ánh sáng

cộng thêm ngọn lửa, lưu ly phản chiếu ánh sáng.

Họ ở trong đó, không bị lạc đã là may rồi, đi vòng vòng mấy lần qua cùng một chỗ, làm sao có thể dễ dàng tìm thấy lối ra.

"Giáo sư." Trong phòng livestream, Tần Ly không đợi đội khảo cổ cầu cứu đã chủ động mở miệng.

Cô nhất định phải khiến chuyến đi Thiên Sơn Cổ Mộ lần này kết thúc sớm.

Để Tần An mau chóng trở về, trở lại cuộc sống hiện thực, trở thành anh trai của riêng cô.

"Tiểu Ly." Trương Minh Văn đáp lại một tiếng.

"Trong Ngọc Thanh Thiên có một con Kim Quy, tìm được Kim Quy là có lối ra!" Tần Ly không nói lời thừa thãi, trực tiếp nói ra điểm mấu chốt.

"Kim Quy?" "Đúng vậy, trong toàn bộ Ngọc Thanh Thiên chỉ có Kim Quy đó không phải làm bằng lưu ly, mọi người tìm một chút, tìm được Kim Quy là có lối ra rồi." "Được, cảm ơn Tiểu Ly." Chủ nhà Tần Ly quen thuộc đã kích thích nhiệt huyết của người hâm mộ Tần Ly trong phòng livestream.

"Thời khắc nữ thần Tần của tôi đại hiển thần uy!

Phàm nhân mau ngước nhìn đi!" "Sao lần này Tần Ly có vẻ gấp gáp thế, trước kia toàn là đội khảo cổ chủ động hỏi cô ấy mới nói." "Thật là cái gì cũng có thể bôi đen được, Tiểu Ly học tỷ giúp đội khảo cổ vượt qua khó khăn cũng bôi đen được, vậy anh muốn thế nào?

Muốn Tiểu Ly học tỷ đứng nhìn không quản sao?" "Lầu trên có vẻ hơi gấp gáp rồi đấy, người ta không có ý đó, nói chuyện hơi khó nghe rồi." "Ai ui, đây mới là nóng mắt rồi này!" Cuộc tranh cãi trên mạng, những người trong cổ mộ tự nhiên không biết.

Trương Minh Văn nghe Tần Ly nói xong liền nhanh chóng triệu tập đội khảo cổ, bảo họ tìm Kim Quy.

Trong Ngọc Thanh Thiên lửa vẫn đang cháy, nhiệt độ ngày càng cao, nếu không mau chóng tìm thấy lối ra, bọn họ có thể sẽ chết kẹt ở đây.

Các thành viên đội khảo cổ vừa nghe có manh mối, dù chưa tìm thấy lối ra, ai nấy cũng đều phấn chấn.

Lập tức tản ra đi tìm Kim Quy.

Nhưng cũng không dám tản ra quá xa, về cơ bản mọi người đều ở trong tầm nhìn của nhau.

Dù sao ở đây rất dễ bị lạc, đừng để lối ra chưa tìm thấy mà người đã mất trước.

"Chỗ này!

Chỗ này có Kim Quy!

Mọi người mau lại đây!" Giọng Ngô Tứ Ý hơi khàn truyền đến tai mọi người.

Một nhóm người từ các hướng, lấy Ngô Tứ Ý làm trung tâm, chạy tới.

"Giáo sư Ngô, ở đâu vậy?" Trương Minh Văn đi đầu tiên xem Kim Quy mà Ngô Tứ Ý tìm thấy.

"Cũng được đấy, vẫn có chút tác dụng." Nếu là bình thường, Ngô Tứ Ý đã sớm cãi nhau với Trương Minh Văn rồi.

Nhưng lần này ông chỉ cười gượng, không nói gì.

Một là họ hiện tại vẫn chưa thoát khỏi hiểm cảnh.

Hai là ông ta vẫn còn nghĩ đến chuyện mình về muộn vì việc riêng.

Nhưng Ngô Tứ Ý trong lòng đã ghi nhớ kỹ.

Mấy người này, rõ ràng là thừa nước đục thả câu, ỷ vào việc ông ta đang chột dạ, không chấp nhặt, liền ra sức trêu chọc mình.

Chương 195

Sớm muộn gì cũng phải trả lại!

Trương Minh Văn nhìn Kim Quy một lúc lâu, cũng không nhìn ra điều gì, cũng không dám tự ý chạm vào khi chưa rõ tình hình.

Nếu chạm phải cơ quan nào đó thì tội lỗi của ông sẽ lớn lắm.

“Tiểu Ly, Kim Quy đã tìm thấy rồi, vậy tiếp theo chúng ta làm sao để ra ngoài?” “Đầu rùa chỉ hướng nào, đó chính là lối ra!” Tần Ly chắc chắn nói.

“Tất cả mọi người, đi theo hướng đầu rùa chỉ.” Trương Minh Văn hét lên với các thành viên trẻ tuổi trong đội khảo cổ, rồi dẫn đầu đi về hướng đó.

Chạy một lúc theo hướng đầu rùa, xung quanh vẫn là cảnh tượng cháy rực.

“Lối ra ở đâu?

Huhu.” Một nữ sinh thở hổn hển mở miệng hỏi.

Nhiệt độ xung quanh ngày càng cao, họ lại mò mẫm trong cung điện một lúc lâu, giờ thể lực có chút không chịu nổi.

Tần Ly siết chặt vạt áo của mình, lông mày nhíu lại.

Cô không biết có vấn đề ở chỗ nào, sao lại không tìm thấy lối ra chứ?

Trong ghi chép của anh trai rõ ràng là ghi như vậy mà!

Trong lòng Tần Ly rất bất an, sợ mình chỉ sai đường cho đội khảo cổ.

Cô tìm kiếm bóng dáng anh trai trên màn hình.

Tần An không nhanh không chậm đi cuối đội, dường như một chút cũng không lo lắng mình không ra được.

Tần Ly thấy Tần An bộ dạng này, lòng cô lập tức yên tâm.

Tần An không phải là người không biết chừng mực.

Mặc dù không biết vì sao đôi khi anh rõ ràng có cách giải quyết, nhưng nhất định phải để đội khảo cổ nhận được câu trả lời từ cô, chứ không phải Tần An tự mình nói cho họ biết.

Nhưng Tần An không phải là người không quan tâm đến sống chết của người khác, anh đã giúp đội khảo cổ rất nhiều trên đường đi.

Nếu cô thật sự chỉ sai đường, Tần An sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Vì vậy, cô chắc là không chỉ sai.

Nghĩ đến điều này, ngón tay Tần Ly nới lỏng, không còn căng thẳng nữa.

"Phía trước!

Tôi nhìn thấy rồi!" Ngô Tứ Ý chạy ở phía trước nhất đã nhìn thấy lối ra đầu tiên.

Đó là một cánh cửa không cháy.

Toàn bộ Ngọc Thanh Thiên Đấu đang chìm trong biển lửa, chỉ có cánh cửa này, xung quanh không một chút lửa bén.

Sự xuất hiện của lối ra đã làm mọi người phấn chấn.

Người kêu mệt không kêu nữa, người uể oải lại lấy lại tinh thần.

Cuối cùng cũng đến trước cửa, cánh cửa này đang đóng.

"Cửa có thể mở được, có thể đẩy ra!" Không đợi đội khảo cổ hỏi, Tần Ly vội vàng nói.

Các thành viên đội khảo cổ nghe vậy liền tiến lên đẩy cửa, quả nhiên rất dễ dàng đẩy ra.

"Được rồi!

Mọi người mau ra ngoài!" Trương Minh Văn cười nói.

Các thành viên đội khảo cổ lục tục đi ra khỏi Ngọc Thanh Thiên.

Vừa bước ra khỏi cửa, họ có cảm giác như lâu lắm rồi mới trở về nhân gian.

Những nguy hiểm chết người bên ngoài, áp lực tinh thần đủ để đè bẹp con người bên trong.

Nhóm trẻ tuổi này đã phải chịu đựng quá nhiều.

"Ô ô ô…" Một số thành viên đội khảo cổ không kìm được mà bật khóc.

Trên chặng đường này liên tục thoát chết, còn mất đi một người đồng đội.

Tận mắt chứng kiến một sinh mạng ra đi, nhưng bản thân lại không có thời gian để tiêu hóa chuyện này, lại tiếp tục dấn thân vào con đường thám hiểm.

Rất nhanh, sự chú ý lại bị chuyển dời, vì nguy hiểm quá nhiều.

Lúc này, lại một lần nữa bước ra khỏi cánh cửa địa ngục.

Những cảm xúc bị dồn nén ùa về: sợ hãi, hoảng loạn, lo lắng… Những cảm xúc mãnh liệt khiến toàn thân run rẩy.

Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý nhìn nhóm "trẻ con" đang có chút mất kiểm soát này.

Không nỡ để họ lập tức hành động nữa.

"Tiểu ca." Trương Minh Văn đi đến bên cạnh Tần An, khẽ gọi

Tần An một tiếng.

Tần An biết ông ta có ý gì.

"Được." Tần An gật đầu.

Trương Minh Văn thấy Tần An gật đầu, vẻ mặt ông cũng có chút sụp đổ.

"Cảm ơn." "Không có gì." Phòng livestream nhìn cảnh các thành viên đội khảo cổ ôm nhau, cảm xúc vỡ òa, không khỏi cảm thấy đau lòng.

"Mấy em học sinh này, trên đường đi chắc chắn áp lực rất lớn." "Đúng vậy, cho dù nguy hiểm đều có tiểu ca giải quyết, nhưng trong hoàn cảnh này, mấy lần thoát chết, đối với tâm lý là một sự tra tấn rất lớn." "Đau lòng quá, mấy đứa trẻ này còn nhỏ hơn em trai tôi mà đã phải trải qua những chuyện này." "Ai, biết làm sao được, ai bảo họ chọn công việc này chứ." "Muốn đội vương miện, tất phải chịu đựng sức nặng của nó." "Các ông đã qua mấy trọng thiên rồi?" Ngô Tứ Ý hỏi Trương Minh Văn.

"Thượng Thanh Thiên, Thái Thanh Thiên, và cái Ngọc Thanh Thiên này, ba trọng thiên." "Ba trọng, nếu Tây Vương Mẫu Mẫu thật sự xây dựng theo Tam Thập Tam Thiên thì chúng ta mới chỉ đi được đoạn đầu thôi." Ngô Tứ Ý có chút lo lắng, muốn đi hết Tam Thập Tam Thiên thì phải đến bao giờ chứ.

"Chắc là không." Trương Minh Văn vượt qua Ngô Tứ Ý, nhìn thẳng về phía trước, dường như muốn xem phía trước còn bao xa.

"Theo công nghệ lúc bấy giờ, việc xây dựng Tam Thập Tam Thiên là chuyện hão huyền, không thể nào.

Chỉ là không biết phía trước còn mấy trọng thiên nữa, chúng ta không hiểu bố cục Thiên Cung, chỉ có thể bị động chấp nhận." Ngô

Tứ Ý thở dài, không biết đường phía trước, quả thực đáng lo.

"Đúng rồi, tôi đi hỏi tiểu ca." Mắt Ngô Tứ Ý sáng lên, họ không biết, không có nghĩa là tiểu ca cũng không biết.

"Tôi đi cùng ông." Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý cùng đi về phía Tần An đang đứng một mình ở phía trước.

"Tiểu ca." Tần An quay đầu thấy là hai người họ, gật đầu chào hỏi.

"Tiểu ca, chúng ta đã qua ba trọng thiên, phía trước còn mấy trọng nữa?" "Ừm?

Tiểu ca anh cũng không biết sao?" Tần An hơi cạn lời, "Không phải không biết, mà là hết rồi, đi thẳng về phía trước là Cửu Châu Đỉnh." Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý rất kinh ngạc.

"Hết rồi?

Thế là hết rồi sao?" Trương Minh Văn đập mạnh vào lưng Ngô Tứ Ý.

"Cái gì mà 'thế là hết rồi', ông còn muốn thêm nữa à?" Ngô Tứ Ý đưa tay ra sau xoa lưng mình.

"Ông lão già này, sao ra tay ác thế?

Tôi chỉ là vui thôi, cái gì mà tôi còn muốn thêm nữa." "Thôi được rồi, đừng giả vờ nữa, tôi ra tay nặng nhẹ thế nào tự tôi biết mà." Trương Minh Văn khinh bỉ Ngô Tứ Ý, rồi quay người tập hợp tất cả các thành viên đội khảo cổ.

"Được rồi, các em học sinh dậy đi, mọi người nghỉ ngơi một chút, chúng ta đã vượt qua ba trọng thiên, phía trước là Cửu Châu Đỉnh!" "Cửu Châu Đỉnh?" Từ này lập tức kéo các thành viên đội khảo cổ đang chìm đắm trong cảm xúc ra ngoài.

Dù sao mục đích chuyến đi của họ chính là vì Cửu Châu Đỉnh.

Đoàn người lại tiếp tục lên đường, đi về phía mục tiêu cuối cùng.

Lần này là Tần An dẫn đường, Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý đi cuối cùng.

Các thành viên trẻ tuổi trong đội khảo cổ được bảo vệ ở giữa.

Đi về phía trước khoảng hai dặm.

Hiện ra trước mắt là Tiên Thê mây mù bao phủ.

Chương 196

Toàn bộ cầu thang được làm bằng bạch ngọc, màu trắng sữa trong suốt, cộng thêm mây mù lãng đãng xung quanh, quả thực là đẹp không sao tả xiết.

Dường như cầu thang này dẫn thẳng lên tiên giới.

Hai bên cầu thang có lan can, trên lan can khắc những hoa văn tinh xảo.

Ngay lúc những người khác đang suy nghĩ xem liệu cầu thang này có đi được không.

Tần An trực tiếp bước lên, khi mọi người kịp phản ứng thì Tần An đã đi được vài bước dọc theo cầu thang.

"Mau theo kịp." Ngô Tứ Ý thúc giục đội khảo cổ.

Một nhóm người trẻ tuổi vội vàng bước lên cầu thang, theo kịp bước chân của Tần An.

Cứ thế đi lên, phía trên bị mây mù che khuất, không nhìn rõ hình dạng.

Nhưng cũng vì thế mà càng thêm thần bí khó lường.

Các thành viên đội khảo cổ vừa đi vừa nhìn.

Cẩn thận vịn lan can, cảm nhận những hoa văn nổi lên trong lòng bàn tay, trong lòng chỉ còn lại sự kinh ngạc.

Trong chốc lát cảm thấy mình đang leo lên trời, leo lên là thành tiên.

Ngay lúc này, từ phía trên Tiên Thê mịt mờ, truyền đến tiếng xì xào, như tiếng rắn phun nọc độc.

Các thành viên đội khảo cổ lập tức dừng mọi hành động, từng người đứng sững tại chỗ, hoảng sợ nhìn lên đám mây mù phía trên.

Sợ phía trên đột nhiên xuất hiện thứ gì đó.

"Con rắn này là ảo ảnh, không phải thật." Tần An ở phía trước nhất, nhìn thấy một đầu rắn lộ ra từ trong sương mù.

Sau đó là hàng trăm con rắn bò xuống dọc theo lan can và cầu thang.

"Sợ thì nhắm mắt lại, đừng nhìn!

Đây là giả thôi, sẽ không cắn chúng ta đâu!" Trương Minh Văn hét về phía mấy cô gái đang run rẩy.

Mấy cô gái nghe vậy, lập tức nhắm chặt mắt, đôi môi run rẩy, cố gắng hết sức kìm nén không hoảng sợ.

Hàng ngàn con rắn bò đến gần họ, không chỉ mấy cô gái, hầu như không ai trong đội khảo cổ là không sợ hãi.

Trên Tiên Thê mờ ảo tiên khí, đoàn người run rẩy nhắm mắt, tay không dám vịn lan can nữa.

Hai tay đặt ở vạt áo, nắm chặt quần áo của mình.

Mặc dù mắt đã nhắm lại, nhưng những tiếng xì xào nhỏ vụn đó vẫn văng vẳng bên tai.

Hơn nữa, chúng ngày càng gần hơn.

Gần hơn.

Đến bên cạnh mình rồi!

Một số người nhút nhát không kìm được mà bật ra tiếng nức nở, cảm giác này quá giày vò người.

"Bảo tất cả giấu nước mắt vào trong đi!

Không phải rắn thật thì sợ gì chứ!" Ngô Tứ Ý nghe tiếng khóc liền thấy phiền, Trương Minh Văn đau lòng cho mấy đứa trẻ này, ông cũng đau lòng.

Nhưng dù sao cũng là người lớn rồi, lại làm công việc này, gan dạ và tâm tính dù sao cũng phải rèn luyện.

Lần này ông hội họp với đội khảo cổ liền cảm thấy Trương Minh Văn đối với bọn họ có chút quá dịu dàng.

Theo quan niệm giáo dục của Ngô Tứ Ý, vẫn là nghiêm khắc một chút thì hơn.

Vì những con rắn này đều là ảo ảnh, nên máy bay không người lái không thể quay được.

Khán giả phòng livestream tự nhiên cũng không nhìn thấy.

Vì vậy, khi thấy các thành viên đội khảo cổ nhắm chặt mắt, vẻ mặt đầy sợ hãi, họ rất khó hiểu.

"Chuyện gì vậy?

Họ lại rơi vào ảo cảnh rồi sao?" "Họ chắc là nhìn thấy rắn rồi, Giáo sư Ngô hét lên bảo không phải rắn thật mà." "Thiên Cung này sao chỗ nào cũng có cơ quan vậy?

Vừa qua ba trọng thiên, đi chưa được hai bước lại gặp phải rắn gì đó." "Nói là Thiên Cung, nhưng đừng quên, đây thực chất là cổ mộ, trong mộ làm sao có thể an toàn chứ?

Không mất mạng đã là may rồi." "Tiểu ca không nhắm mắt!" "Chẳng phải là nói nhảm sao?

Tiểu ca sao có thể sợ được?" Tiếng rắn phun nọc dần dần xa đi.

Tần An cúi đầu nhìn bầy rắn đã gần bò đến chân Tiên Thê.

Bóng dáng chúng dần dần trong suốt, cho đến khi chạm vào bậc

thang cuối cùng, như chạm phải cơ quan nào đó, tất cả đều biến mất.

Tần An biết, đây là luân hồi.

Bầy rắn biến mất ở chân Tiên Thê, sẽ xuất hiện ở tầng cao nhất của Tiên Thê, rồi lại bò xuống.

Không ngừng nghỉ ngày nào.

"Được rồi, mở mắt ra đi." Tần An thấy bầy rắn biến mất, liền khẽ nói với các thành viên đội khảo cổ đang nhắm mắt.

Nhóm học sinh này từ từ mở mắt, từng chút một dò xét môi trường xung quanh.

Sợ rằng trước mắt lại đột nhiên chui ra một con rắn nào đó.

"Chúng, chúng… chúng còn quay lại nữa không?" Một nữ sinh mắt đỏ hoe, giọng nói run rẩy.

Cô bé bị dọa không nhẹ.

"Có." Câu trả lời của Tần An khiến nhiều người kinh ngạc.

"Quay lại thì sao chứ?

Đều biết là giả, đâu có làm bị thương các người được." Ngô Tứ Ý lạnh mặt thúc giục các thành viên đội khảo cổ mau đi.

"Nếu không muốn gặp lại rắn thì mau đi lên đi!" Trừ Tần An và Trương Minh Văn, tất cả mọi người đều hơi khó hiểu về thái độ đột nhiên thay đổi của Ngô Tứ Ý.

Tần An thì không quan tâm, còn Trương Minh Văn thì đã nhìn ra ý định của Ngô Tứ Ý.

Nhưng các thành viên đội khảo cổ cũng không dám nói gì với Giáo sư Ngô đang cau mặt.

Tuy nhiên khán giả phòng livestream thì không có mối lo ngại này.

“Giáo sư Ngô lần này trở về thái độ liền thay đổi hẳn, mặc dù trước đây cũng không dịu dàng lắm, nhưng ít nhất cũng tốt hơn bây giờ.” “Giáo sư Trương có vẻ hơi nuông chiều mấy em học sinh này rồi, Giáo sư Ngô lúc này tỏ vẻ lạnh lùng thì rất tốt, để mấy đứa trẻ này mãi không lớn được.” “Tôi thấy Giáo sư Ngô dường như là cố ý, vì Giáo sư Trương đôi khi quá dịu dàng, luôn đau lòng cho bọn họ, Giáo sư Ngô nghiêm túc cảnh cáo một chút, có thể khiến họ trưởng thành nhanh hơn.” “Tôi không quan tâm Giáo sư Trương hay Giáo sư Ngô gì hết, dù sao chỉ có Tiểu ca là tốt nhất, mặt hoa si.” “Lầu trên có thể đừng gây rắc rối cho Tiểu ca nữa được không?” Đội khảo cổ tiếp tục đi lên, đi được hơn mười phút, tiếng động đó lại đến.

Sau khi thực sự trải qua một lần, mặc dù vẫn không thể vượt qua áp lực tâm lý, nhưng tổng thể đã bình tĩnh hơn nhiều so với lần đầu.

Đội hình dừng lại.

Không cần hai vị giáo sư dặn dò, những người sợ hãi tự động nhắm mắt lại, chờ bầy rắn đi qua.

Rút kinh nghiệm từ lần trước, họ thậm chí còn bịt chặt tai lại.

Dù sao trong tình huống không nhìn thấy, tiếng xì xào đó càng rõ ràng hơn.

Nghe cứ cảm giác như rắn ở khắp xung quanh mình.

Chờ một đợt rắn nữa đi qua, đội khảo cổ tăng tốc độ.

Dù sao không ai muốn gặp lại những thứ này.

Mặc dù biết là giả, nhưng cái giả này cũng quá chân thực.

Ngoài âm thanh ra, còn có hình dáng, động tác bò trườn, cứ như đang xem phim 3D vậy.

“Mau đi lên, nếu không muốn gặp lại bầy rắn này thì mau lên đi!”

Ngô Tứ Ý lúc này vừa nhìn thấy đám trẻ này liền có chút bực mình.

Kèm theo đó nhìn Trương Minh Văn cũng không vừa mắt lắm.

Cảm thấy đều là do ông họ Trương này quá nuông chiều bọn họ, nếu không thì sao lại không tiến bộ chút nào, vẫn cái đức tính này.

Chương 197

Đội khảo cổ nghe lời Giáo sư Ngô, đều chạy lên.

Nghe Giáo sư Ngô nói là tâm trạng không tốt, mặc dù không biết vì sao, nhưng tốt nhất vẫn là không nên chọc ông ta vào lúc này.

Tần An cũng không nói gì với bầu không khí kỳ lạ của đội khảo cổ.

Đội khảo cổ nhanh, anh cũng đi nhanh theo.

Cuối cùng, kịp trước khi đợt rắn tiếp theo ập đến, đội khảo cổ đã leo hết Tiên Thê.

Leo lên Tiên Thê, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là Cửu Châu Đỉnh được đặt ở vị trí trung tâm nhất.

Trải qua gian nan, nhìn thấy mục tiêu cuối cùng của chuyến đi này, mọi người đều có chút kích động.

Dường như đã nhìn thấy con đường về nhà.

Trương Minh Văn kích động tiến lên, muốn kiểm tra Cửu Châu Đỉnh.

Nhưng bị Tần An chặn lại.

"Sao vậy?" Trương Minh Văn nhìn Hắc Kim Cổ Đao chắn ngang trước mắt mình, nghi hoặc hỏi.

"Cửu Châu Đỉnh này tạm thời không thể động vào." "Cửu Châu Đỉnh là bị Chu Mục Vương mang từ Tây Chu đến, chuyên đặt ở Tam Trọng Thanh Thiên, dùng để trấn áp Thiên Cung, bây giờ nếu di chuyển, toàn bộ Thiên Cung sẽ sụp đổ." Những lời tiếp theo không cần Tần An nói, Trương Minh Văn cũng hiểu.

Thiên Cung sụp đổ, tự nhiên là tất cả mọi người đều phải chết.

Tiểu ca có lẽ có khả năng tự vệ, nhưng trong tình huống đó cũng không cứu được tất cả mọi người.

"Vậy Cửu Châu Đỉnh này chẳng phải là mãi mãi không thể động vào sao?" Tiểu Trương vẫn luôn đi ở phía trước đội, khá gần Tần An, tự nhiên cũng nghe thấy lời này.

"Trước tiên đi tìm Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu Mẫu, các ông có muốn chỉnh đốn lại một chút không?" Nửa câu đầu là trả lời Tiểu Trương, nửa câu sau Tần An quay đầu hỏi Trương Minh Văn.

"Chỉnh đốn cái gì?

Có gì mà chỉnh đốn chứ?

Túi đồ đều đeo trên người cẩn thận cả rồi, cũng không cần thu dọn gì nữa." Ngô Tứ Ý vừa đi tới đúng lúc nghe thấy Tần An hỏi Trương Minh Văn.

"Càng nhanh kết thúc càng tốt, không ở lại đây lâu, mau đi." Trương Minh Văn biết Ngô Tứ Ý có ý rèn luyện đám trẻ này, nhưng cũng cảm thấy ông ta vẫn hơi vội vàng.

"Ông cứ từ từ thôi, cũng phải cho chúng nó một chút thời gian, nghỉ ngơi hai phút thì có sao đâu." Trương Minh Văn nhíu mày, rất không đồng tình.

"Tôi đã rất chậm rồi, có gì mà nghỉ chứ, chúng nó dù sao cũng phải trải qua giai đoạn này, trưởng thành nhanh một chút thì tốt hơn." Ngô Tứ Ý càng không đồng tình, hai người ông một câu tôi một câu, lại bắt đầu cãi vã.

"Ách, cái đó, hai vị giáo sư…" Tiểu Trương ở một bên do dự muốn khuyên giải, nhưng lại không biết nên nói gì.

“Được rồi, dừng lại.” Trương Minh Văn chủ động kêu dừng, rồi cúi đầu nhìn đồng hồ.

“Được rồi, chúng nó nghỉ ngơi cũng gần đủ rồi, chúng ta đi thôi!” Nói xong liền quay người đi gọi học sinh tập hợp.

Ngô Tứ Ý cuối cùng cũng phản ứng lại.

“Hắc!

Ông đồ tâm đen này!

Ông chơi tôi à!” Cảnh tượng hài hước khiến các bình luận trong phòng livestream lập tức tăng thêm vài dòng.

“Ha ha ha, Giáo sư Ngô ông không được rồi, bây giờ đấu không lại Giáo sư Trương nữa rồi, phải cố gắng lên đó!” “Trời ơi, Giáo sư Trương, trí tuệ đỉnh cao!” “Giáo sư Trương thật là dịu dàng quá đi, nghĩ đủ mọi cách để tăng thời gian nghỉ ngơi cho các thành viên đội khảo cổ.” “Mặc dù Giáo sư Trương rất ấm áp, nhưng tôi khá đồng tình với Giáo sư Ngô, Giáo sư Trương quả thực hơi thả lỏng đám học sinh này.” “Đúng vậy, cảm giác lâu nay, đám thành viên này vẫn chẳng biết làm gì, chuyện gì cũng phải dựa dẫm vào hai vị giáo sư và tiểu ca.” “Nói chuyện chú ý phạm vi nha, nữ thần Hoắc của tôi không nằm trong số đó.” “Ai nhắc đến nữ thần Hoắc của anh, lũ fan não tàn cút đi!” Đội khảo cổ đành tiếc nuối từ biệt Cửu Châu Đỉnh, đi tìm Tây Vương Mẫu Mẫu và Chu Mục Vương.

Xuyên qua nơi đặt Cửu Châu Đỉnh, đi thẳng không xa, lại là một tòa Tiên Thê, nhưng là đi xuống.

Cầu thang này khác hoàn toàn với tòa trước đó, nó màu đen.

Xung quanh không có tiên vụ trắng tinh bao phủ.

Hai bên cũng không có lan can, hai bên là vách núi sâu thăm thẳm không thấy đáy.

Nhìn xuống một cái, không thấy chân cầu thang.

Cầu thang rất hẹp, ước chừng chỉ rộng nửa mét.

Nếu nói cầu thang trước đó là Tiên Thê lên trời, vậy thì tòa cầu thang này, giống như Tử Vong Chi Thê dẫn xuống địa phủ.

Chỉ nhìn thôi, đã cảm thấy bên dưới là địa ngục, vạn ngàn yêu ma đang chờ đợi mình.

"Mọi người lấy dây thừng ra, buộc vào eo." Trương Minh Văn dặn dò đội khảo cổ.

Cầu thang này vừa hẹp, vừa cao, lại không có bất kỳ vật bảo hộ nào, họ phải tự mình làm một số biện pháp bảo vệ.

Tần An chủ động đi đến bên cạnh thành viên đang buộc dây thừng.

"Dây thừng ở phía trước buộc vào người tôi, nếu những người phía sau bị rơi xuống, tôi có thể kéo lại được." Các thành viên đội khảo cổ vừa mừng vừa lo, từ trước đến nay, luôn là hai vị giáo sư và tiểu ca giao tiếp với họ.

Tiểu ca hầu như chưa từng chủ động nói chuyện với họ.

Bây giờ tiểu ca chủ động mở lời giúp đỡ họ, sao có thể không kích động chứ?

"Được, được ạ, vậy tiểu ca, để em buộc cho anh." Một nữ sinh kích động nói lắp bắp, mặt đỏ bừng muốn giúp Tần An buộc dây thừng.

"Không cần đâu, tự tôi làm, đưa dây thừng cho tôi." Tần An đối mặt với khuôn mặt đỏ bừng, vẻ thẹn thùng của cô gái, coi như không thấy.

Giọng điệu không chút biến động, anh nhận lấy dây thừng, buộc vào eo mình.

Hoắc Băng không xa nhìn thấy thái độ lạnh nhạt của Tần An đối với nữ sinh khác.

Một nỗi buồn bã dâng lên trong lòng.

Người cô thích, thật sự lạnh lùng vô tình đến vậy sao?

Nếu Tần An chỉ là không thích cô, cô còn có thể nghĩ cách.

Nhưng nếu Tần An căn bản không có nhu cầu về tình cảm, không thích bất kỳ ai thì sao?

Cô phải làm sao đây?

Nhìn thấy khuôn mặt bỗng chốc tái nhợt của nữ sinh kia khi bị Tần An từ chối, Hoắc Băng có chút đồng cảm.

Kể từ khi thoát ra khỏi ảo tưởng của mình, phát hiện Tần An căn bản không có ý đó với cô, Hoắc Băng đã không còn nói chuyện nhiều với Tần An nữa.

Không phải vì giận cá chém thớt, hận Tần An.

Mà là cô vẫn chưa nghĩ kỹ, sau này sẽ đối mặt với Tần An bằng tâm thái nào, thân phận nào.

Trên chặng đường đầy nguy hiểm này, Hoắc Băng cũng không có nhiều tâm tư để suy nghĩ về những chuyện tình cảm nam nữ đó.

Hoắc Băng cũng luôn cố ý kìm nén những suy nghĩ này.

Nghĩ rằng đợi ra khỏi cổ mộ rồi nói.

Ai ngờ lúc này lại bị khơi dậy vạn nỗi sầu, nhất thời trong lòng vô cùng thất vọng.

Nhưng cô cũng không dám biểu lộ quá rõ, vẻ mặt luôn kiểm soát rất tốt.

Hoắc Băng có kiêu ngạo của riêng mình, những cảm xúc tiêu cực,

vẻ tiểu thư con gái ấy không phải ai cũng có thể thấy.

Tần An lạnh lùng bỏ qua một cô gái đang đỏ mặt thẹn thùng, điều này cũng kích thích đủ loại suy đoán từ khán giả.

“Oa!

Tiểu ca thật sự là không dính khói lửa trần gian, đối với con gái cứ như không thấy vậy.” “Mỗi ngày một câu hỏi: Tiểu ca đối với tất cả nữ sinh đều như vậy sao?” “Có lẽ tiểu ca có bạn gái, nên giữ khoảng cách với phụ nữ khác, tiểu ca sao mà tốt quá đi!” “Đoán thêm một cái nữa, trong mắt tiểu ca, không có sự phân biệt giới tính, tất cả mọi người đều như nhau.” “Bệnh ngại hộ người khác của tôi lại tái phát rồi, cô gái kia thật là, ngại đến mức chân cũng muốn bấu đất!” “Đúng vậy, còn bị máy bay không người lái quay nữa, lại còn livestream, tiểu ca nên quan tâm một chút, thế này thì mất mặt con gái lắm chứ.” “Oa nga, Thánh Mẫu xuất hiện!

Tiểu ca đi theo đội khảo cổ, tốn công tốn sức bảo vệ còn chưa đủ, bây giờ còn phải quan tâm đến tâm trạng của các thành viên đội khảo cổ, sao vậy?

Những người này đều làm bằng vàng sao?

Quý giá đến vậy à?” Trong phòng livestream, Tần Ly nhìn thấy có nữ sinh ve vãn Tần An, sắc mặt lập tức đen lại.

Có một Hoắc Băng đã không được, lại còn thêm một người nữa, thật là đủ rồi!

Tần An thật là, sao mà lại… Tần Ly có chút oán trách Tần An, nhưng thấy phản ứng của Tần An, cô lại thay đổi.

May quá, may quá anh trai mình không hứng thú với những người phụ nữ đó.

Chương 198

Cứ như vậy!

Trực tiếp từ chối họ!

Tần Ly thấy Tần An từ chối cô gái kia, lập tức tìm kiếm Hoắc Băng trên màn hình.

Muốn xem phản ứng của cô ấy, để từ đó phán đoán thái độ của cô ấy đối với anh trai mình rốt cuộc là như thế nào.

Nhưng đáng tiếc là, máy bay không người lái chỉ quay được bóng lưng của Hoắc Băng.

Nhưng nhìn bóng lưng Hoắc Băng, dường như cô ấy căn bản không quan tâm những chuyện đó.

Chỉ chuyên tâm buộc dây thừng vào người mình.

Tần Ly nhìn Hoắc Băng, đột nhiên có chút đáng thương cô ấy.

Cô biết người phụ nữ này ít nhiều gì cũng có ý với anh trai mình.

Nhưng giờ Hoắc Băng cũng chỉ có thể giấu kín tất cả.

Không đúng nha, nếu nói Hoắc Băng cố kỵ máy bay không người lái.

Nhưng cũng không cần giấu kín đến mức này, không để lộ chút dấu vết nào chứ!

Vậy thì, anh trai đã từ chối cô ấy rồi sao?

Nghĩ đến đây, khóe miệng Tần Ly lập tức nhếch lên, không kìm nén được niềm vui sướng trong lòng.

Từ chối rồi là tốt nhất, như vậy anh trai sẽ chỉ là của riêng cô thôi.

Đội khảo cổ đã nối vài sợi dây thừng thành một sợi dây dài, để buộc tất cả các thành viên lại với nhau.

Tần An là người đầu tiên ở phía trước, tiếp theo là Tiểu Trương, Ngô Tứ Ý và Trương Minh Văn thì ở phía cuối.

Buộc chặt ba lô trên người, bắt đầu xuất phát.

Mỗi người một tay ở phía trước, nắm sợi dây phía trước eo, một tay ở phía sau, nắm chặt sợi dây phía sau eo.

Đội khảo cổ đi rất chậm, dù sao trong tình huống này nhất định phải hết sức cẩn thận.

Nếu không một người rơi xuống, có thể kéo lại được thì tốt, kéo không được thì sẽ kéo tất cả mọi người xuống.

Nhưng có tiểu ca ở đây, điểm này họ không lo lắng.

Khi nhìn xuống cầu thang, vách núi vạn trượng hai bên cũng sẽ hiện ra trước mắt.

Một số thành viên bắt đầu run chân, không dám đi xuống nữa.

Nhưng may mắn là có sợi dây phía trước và phía sau kéo, có thể cảm nhận rõ ràng sự hiện diện của đồng đội.

Có nhiều người đi cùng như vậy, lòng người cũng an tâm hơn rất nhiều.

Chậm rãi đi nửa canh giờ, cuối cùng cũng đi xuống được.

Vừa chạm đất, một số thành viên đội khảo cổ lập tức quỳ xuống đất.

Trên đường đi họ đã cố gắng hết sức kìm nén.

Vì đây không chỉ là mạng sống của mình, mà còn liên quan đến những người đồng đội khác.

Bây giờ cuối cùng cũng được thả lỏng, cảm giác chân cũng không đi nổi nữa.

"Được rồi được rồi, chúng ta xuống rồi, mọi người nghỉ ngơi một lát đi." Trương Minh Văn nhìn các học sinh đang quỳ trên đất, thực sự có chút không nỡ.

Ngô Tứ Ý biết đám trẻ này quả thực đã bị dọa sợ, cũng không ép họ nữa.

Các thành viên đội khảo cổ ngồi trên đất thở dốc một lát, cảm thấy sức lực dần dần hồi phục, chân cũng không còn run rẩy nữa.

Ngô Tứ Ý thấy hầu hết bọn họ đều đã hồi phục gần đủ, lập tức mở miệng nói.

"Được rồi được rồi, các người còn định nghỉ bao lâu nữa?

Mau đứng dậy, mau đi!" Ngô Tứ Ý đã học được cách vừa vặn chạm đến giới hạn của Trương Minh Văn.

Lúc này nhường nhịn một chút, Trương Minh Văn có lẽ sẽ không đồng tình, nhưng cũng sẽ không cãi vã với ông ta nữa.

Vì đám học sinh này quả thực đa số đều đã nghỉ ngơi xong rồi.

Nếu sớm hơn hai phút, ông lão Trương Minh Văn này lại muốn cãi nhau với ông ta.

Quả nhiên, Trương Minh Văn chỉ lườm Ngô Tứ Ý một cái, cũng không nói thêm gì.

Đội khảo cổ lại một lần nữa chỉnh đốn xuất phát.

Phía trước là một bức tường.

Vượt qua bức tường chưa đi được hai bước, tất cả mọi người đều dừng lại, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Con rắn lớn toàn thân đen thui mà trước đó đã đuổi theo họ, sau đó bị Tần An dẫn đi, giờ đang nằm la liệt trên đất.

Bị thiêu chết!

"Đây là do Tây Vương Mẫu Mẫu giết sao?" Tiểu Trương bị dọa lùi lại một bước.

Tần An không nói gì, tiến lên xem xét.

Trở về sau nói ra một cái chết không thể tin nổi nhất.

"Là tự sát, tự thiêu." "Tự sát?" "Tây Vương Mẫu Mẫu là chủ nhân của nó, có lẽ nào là Tây Vương Mẫu Mẫu đã bảo nó tự sát?" Trương Minh Văn suy đoán.

"Không biết, tiếp tục đi thôi!" Tần An đáp lại một tiếng, rồi vòng qua xác rắn lớn, tiếp tục đi.

Đoàn người đội khảo cổ đi theo sau anh, đi được vài bước, lại thấy Tần An phía trước đột nhiên dừng lại.

"Tiểu ca, sao vậy?" Ngô Tứ Ý tiến lên hỏi.

Chưa đợi Tần An trả lời, ông ta đã tự mình nhìn thấy đáp án.

"Đây là huyết thi?" "Đúng!" Tần An gật đầu.

Những người phía sau đi tới nhìn thấy huyết thi chết thảm, đều hít vào một hơi khí lạnh.

Tuy nói huyết thi vốn đã chết, nhưng cũng chưa từng thấy chết thành ra thế này.

Một cánh tay rơi cách huyết thi không xa, máu ở giữa chảy lênh láng cả đất.

Chân trái cũng đứt lìa.

Chân phải từ phía trước gập lại đến đùi, cái này chắc chắn cũng

đứt rồi.

Cổ vẹo một góc cong queo, nhìn là biết cũng đứt rồi.

Toàn thân không có một chỗ nào lành lặn.

Thế mà một đôi mắt vẫn mở trừng trừng, tràn ngập máu tươi.

Ánh mắt không cam lòng nhìn lên trên.

Mặc dù đã chết hẳn.

Nhưng khí tức bao quanh rất rõ ràng.

Hận ý!

Quá độc ác!

Không cam lòng!

"Cái này sẽ không phải là phu quân của Tây Vương Mẫu Mẫu mà tiểu ca anh nói trước đó chứ?" Trương Minh Văn thảm thiết mở miệng.

Huyết thi bị vạn ngàn thi cốt trấn áp ngàn năm, lại còn là phu quân của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Kết quả lại chết thảm như vậy.

Chương 199

Đủ để thấy thực lực của Tây Vương Mẫu Mẫu và Chu Mục Vương, cũng như hai người này độc ác đến mức nào!

“Là ông ta.” Được câu trả lời khẳng định, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Nhận thức về Tây Vương Mẫu Mẫu lại nâng lên một tầm cao mới.

Phu quân của mình, bị trấn áp đã đành, còn bị giết, lại còn giết thảm đến mức này… Khán giả phòng livestream cũng nhớ đến phu quân của Tây Vương Mẫu Mẫu mà Tần An đã nói trước đó, ai có thể nghĩ rằng gặp lại thì lại là một cảnh tượng thê thảm đến vậy.

“Tây Vương Mẫu Mẫu, thật sự là, tôi không biết phải nói sao nữa.” “Người đàn ông này cũng thảm quá đi!

Gặp phải một người vợ như vậy.

Gia đình không còn, quốc gia cũng không còn, bị cắm sừng, lại còn chết thảm thế này, thảm nhất năm, không có người thứ hai.” “Tây Vương Mẫu Mẫu thật đáng chết, thiên đao vạn quả không quá đáng!” “Hại nhiều dân chúng như vậy, lại còn hại phu quân của mình, đây thật sự là người sao?

E rằng không phải là súc sinh chứ!” “Đừng!

Đừng sỉ nhục từ ‘súc sinh’ nữa!

Rõ ràng là còn không bằng súc sinh!” Cách hai thi thể không xa là một cung điện.

Cửa cung điện mở rộng, bên trong đen kịt, không có đèn thắp sáng.

Cộng thêm hai thi thể bên cạnh, khiến toàn bộ cung điện này trông thật âm u đáng sợ.

“Tôi, chúng ta có nên đi vào không?” Có một thành viên đội khảo cổ nói lắp bắp hỏi, vẻ mặt rất sợ hãi.

“Vậy thì sao chứ, cô ở lại đây à?” Ngô Tứ Ý trực tiếp cãi lại cô ta.

Cánh cửa cung điện đang mở đột nhiên thổi ra một luồng gió lạnh.

Ngay lập tức khiến người ta cảm nhận được nhiệt độ trong cung điện thấp đến mức nào.

Vốn đã hơi sợ, bây giờ thì kinh hãi tột độ.

Các thành viên đội khảo cổ cứ lề mề, không dám đi vào.

Điều này e rằng cũng là mục đích của Tây Vương Mẫu Mẫu và Chu Mục Vương.

Đặt hai thi thể sừng sững trước cửa cung điện, dùng để trấn áp.

Nếu không có Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý ở đây, thì mục đích của họ đích thực đã đạt được.

Vì Tần An cũng sẽ không quan tâm đến những suy nghĩ này của họ, anh cứ thế trực tiếp đi vào.

Còn hai vị giáo sư thì sẽ thúc giục họ.

“Sợ gì chứ?

Có phải bắt các người đi đầu đâu.” “Đi theo phía sau, có thứ gì cũng không đến lượt các người đâu.” “Từng đứa một nhát gan, các người như vậy mà còn khảo cổ?

Về nhà mà nướng khoai đi!” “Phốc ha ha ha!

Nướng khoai!” Phòng livestream vì câu nói thú vị này lại một tràng ha ha ha.

“Giáo sư Ngô vẫn khá thú vị mà, nướng khoai ha ha ha!” “Để đám sinh viên đại học này đi nướng khoai, cũng phí quá.” “Nghề nghiệp không phân cao thấp sang hèn, nướng khoai thì sao chứ?” “Giáo sư Ngô nói hơi nghiêm trọng quá rồi, cái này âm u rợn người như phim kinh dị vậy, sợ hãi là chuyện thường tình của con người mà!” “Ngành nghề đặc biệt thì phải gạt bỏ những chuyện thường tình đó, mới có thể làm những việc phi thường.” “Thôi được rồi!

Mọi người vào đi!” Ngô Tứ Ý thúc giục đội khảo cổ đi vào cửa cung điện.

Tần An đi vào trước.

Những người khác thấy tiểu ca thần bí cường đại đi đầu, cũng hơi yên tâm phần nào.

Lục tục theo sau đi vào.

Ngô Tứ Ý thấy mình nhường nhịn nửa ngày, còn không bằng một hành động của Tần An, lập tức có chút bực bội.

“Đám này, ông đây nói nửa ngày, vẫn sợ chết khiếp, nhát gan!

Kết quả Tần An vừa đi vào, lòng bọn chúng liền yên!” “Ông đánh lại tiểu ca không?” Trương Minh Văn hỏi ra câu hỏi chí mạng.

“Ông có quen thuộc cổ mộ hơn tiểu ca không?” “Ông có lợi hại hơn tiểu ca không?” “Thôi được rồi,” Ngô Tứ Ý che mặt, cảm thấy mình không còn mặt mũi nào nữa.

“Tôi biết sai rồi, đừng nói nữa, đi thôi.” Hai vị giáo sư giao phong kiểu khác lại gây ra một trận gió tanh mưa máu trong phòng livestream.

“Ha ha ha, trời ơi, không ngờ xem livestream khảo cổ lại hài hước đến vậy, hai vị giáo sư làm nghề phụ là nói tướng thanh à.” “Ai ui, thú vị quá, cười đau cả bụng, ha ha ha!” “Tam liên kích chí mạng chứ!

Giáo sư Trương không đáng tin cậy a!

Nhưng tôi thích!

Ha ha ha!" "Giáo sư Ngô chủ động nhận sai rồi, hiếm thấy quá!

Uy lực của tiểu ca!" Lúc cãi nhau với Trương Minh Văn còn chưa cảm thấy, cãi xong mới nhớ ra còn có máy bay không người lái, bộ dạng ngốc nghếch của mình đã bị livestream hết rồi!

Hỏng bét rồi, Ngô Tứ Ý nghĩ, danh tiếng Tứ gia của mình mất hết rồi!

Đều tại Trương Minh Văn!

Nghĩ vậy liền lườm Trương Minh Văn một cái.

"Ông bị bệnh à!" Trương Minh Văn trực tiếp cãi lại một câu.

Rồi không còn quan tâm đến Ngô Tứ Ý nữa, trực tiếp đi vào.

Ngô Tứ Ý đi cuối cùng cũng bước vào, chỉ hy vọng những người xem livestream không có ai trong ngành, đều không nhận ra Tứ gia thì tốt rồi.

Mọi người vừa bước vào, liền cảm thấy tầm nhìn bị che khuất.

Giống như nhìn từ bên ngoài vào, một vùng đen kịt, không một chút ánh sáng.

"Tiểu ca?" Các thành viên đội khảo cổ bình thường không dám nói chuyện với Tần An, giờ chủ động mở lời.

Họ không nhìn rõ xung quanh, cũng không nhìn thấy tiểu ca.

Không cảm nhận được sự tồn tại của chiến lực mạnh nhất, trong lòng lập tức mất đi cảm giác an toàn.

"Ừm." Tần An đáp lại một tiếng.

Nghe thấy giọng tiểu ca, lòng đội khảo cổ yên trở lại.

“Không sao tiểu ca, tôi chỉ là, gọi anh một tiếng thôi.” “Ừm.” Lại một tiếng “Ừm”, Tần An biết họ đang sợ hãi.

“Ầm” một tiếng dữ dội.

Xung quanh chợt sáng bừng lên.

Mắt đội khảo cổ chưa kịp thích nghi.

Ai nấy đều che mắt mình lại.

Tần An hơi nheo mắt, tay đã nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, sẵn sàng rút ra bất cứ lúc nào.

Chờ mọi người thích nghi với ánh sáng, mở mắt nhìn ra xung quanh thì.

Chỉ cảm thấy trong khoảnh khắc, đã đến một thế giới khác.

Tiên giới thật sự!

Phía trên cùng là Lăng Tiêu Bảo Tọa, trên đó có Tây Vương Mẫu Mẫu và Chu Mục Vương.

Nhưng bị tiên vụ che khuất, không nhìn rõ khuôn mặt.

Dọc theo Lăng Tiêu Bảo Tọa đi xuống, hai hàng ghế xếp nối tiếp.

Không có một ghế nào trống.

Mỗi ghế đều có người ngồi.

Các thần tiên mặc áo rộng tay áo dài ngồi trên ghế, áo bào lung linh giao thoa ánh sáng.

Các tiên nữ nhảy múa trên đài tròn ở giữa.

Trong điệu múa, vạt áo bay lượn theo gió.

Chương 200

Tiên vụ theo tay áo bay lượn, khắp nơi là cảnh tượng sống động mê người.

"Đây là lại tiến vào ảo cảnh sao?" Ngô Tứ Ý dò xét xung quanh.

Tần An nhìn thấy cảnh tượng xung quanh, cảnh giác tính lập tức tăng cao.

Anh biết đây không phải ảo cảnh bình thường.

Là Tây Vương Mẫu Mẫu và Chu Mục Vương đang khống chế bọn họ.

Đang nghĩ, thân thể Tần An không tự chủ được mà bước về phía Lăng Tiêu Bảo Tọa.

Hoắc Băng, người vẫn luôn đi cuối đội, cũng bước cùng anh về phía bảo tọa trên cùng.

Mọi thứ xung quanh đều nằm dưới sự khống chế của Tây Vương Mẫu Mẫu và Chu Mục Vương.

Không phải xuất hiện ảo cảnh, mà là họ đều bị khống chế.

Những người còn lại vẫn ở nguyên tại chỗ, Tần An và Hoắc Băng vẫn đang đi lên.

Tần An biết đây là Tây Vương Mẫu Mẫu và Chu Mục Vương đã nhắm vào thân thể của hai người họ.

Muốn mượn hai thân xác này để tái sinh!

Cảnh tượng phồn hoa của tiên cung yến tiệc là giả tượng được Tây Vương Mẫu Mẫu và Chu Mục Vương thao túng mà tạo ra.

Vì vậy, khán giả phòng livestream không nhìn thấy.

Trong một môi trường đen kịt, máy bay không người lái mới nhất vẫn quay được Tần An và những người khác.

“Chuyện gì vậy?

Biểu cảm của họ lạ quá nha.” “Tiểu ca và Hoắc Băng sao lại đi về phía trước?

Những người khác đều không động đậy.” “Các anh nhìn thần sắc của đội khảo cổ, tám chín phần là lại rơi vào ảo cảnh rồi.” “Vậy tiểu ca và Hoắc Băng không bị rơi vào ảo cảnh giống những người khác sao?” “Không nhất định, tôi thấy biểu cảm của Hoắc Băng cũng không đúng lắm, giống như bị khống chế mà đi tới, còn về biểu cảm của tiểu ca, ách, không nhìn thấy.” “Ha ha ha, lầu trên thật thú vị, còn muốn xem biểu cảm của tiểu ca, anh quên tiểu ca đeo mặt nạ rồi sao?” Tần An cảm nhận thân thể bị khống chế, vừa theo sự khống chế bước về phía trước, vừa nhắm mắt, đánh thức Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể.

Tần An cảm thấy cơ thể có chút nóng lên, tốc độ máu chảy trong cơ thể tăng nhanh.

Dòng Kỳ Lân Huyết Mạch chảy xiết trong cơ thể Tần An dường như đã phá vỡ một rào cản nào đó.

Tần An cảm thấy sự khống chế biến mất, lập tức ngừng thúc đẩy Kỳ Lân Huyết Mạch, để tránh bản thân lại biến thân thành Kỳ Lân.

Tần An đột nhiên mở mắt, anh đã thoát khỏi sự khống chế của Tây Vương Mẫu Mẫu và Chu Mục Vương.

Tần An dừng bước, nhìn Hoắc Băng vẫn đang đi về phía trước.

Anh liền nắm lấy Hoắc Băng, cưỡng chế cô dừng lại.

Rồi anh há miệng cắn rách ngón trỏ của mình, nhỏ giọt máu từ ngón trỏ lên trán Hoắc Băng.

Giọt máu đó hòa vào trán Hoắc Băng, được cô hấp thụ.

Thân thể Hoắc Băng đột nhiên run lên một cái, cũng tỉnh táo lại.

Cô cũng thoát khỏi sự khống chế của Tây Vương Mẫu Mẫu và Chu Mục Vương.

"Tôi vừa rồi làm sao vậy?" Hoắc Băng có chút hoảng hốt, cô có thể cảm nhận được mình vừa rồi có chút không tự chủ được.

Nhưng vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ tình huống.

"Bị Tây Vương Mẫu Mẫu và Chu Mục Vương khống chế, hai người họ muốn thân thể của hai chúng ta, để họ phục sinh." Hoắc Băng rùng mình, nếu mình không kịp tỉnh lại, bị Tây Vương Mẫu Mẫu đắc chí, vậy thì thân thể của mình sẽ trở thành của người khác.

"Là anh đã cứu tôi phải không, cảm ơn anh." Hoắc Băng cảm ơn Tần An.

Lúc này vừa thoát chết, giành lại quyền kiểm soát thân thể của mình.

Cô nhìn Tần An, cũng không còn tinh lực để nghĩ đến những tâm tư nhỏ nhặt đó nữa.

"Ừm." Tần An gật đầu ý bảo, rồi kéo Hoắc Băng trở lại bên cạnh đội khảo cổ.

Kéo họ ra khỏi sự khống chế.

Đợi đội khảo cổ tỉnh táo, nhìn lại cảnh tiên nhân yến tiệc xung quanh, chỉ cảm thấy kinh hãi.

"Tiên nhân cái quỷ gì!

Suýt nữa thì bị bọn chúng lừa rồi!" Ngô Tứ Ý tức giận không thôi, chuyến này danh tiếng Tứ gia của ông đã mất hết rồi!

“Thôi được rồi ông, biết mình suýt nữa thì chết còn cãi vã, ông gấp gáp muốn mất mặt đến thế à?” Trương Minh Văn cãi lại Ngô Tứ Ý một câu, chưa đợi Ngô Tứ Ý phản bác, liền nói với Tần An.

“Tiểu ca, những thứ này đều là giả sao?” “Không phải tất cả, Tây Vương Mẫu Mẫu và Chu Mục Vương là thật, còn lại đều là giả.” “Tây Vương Mẫu Mẫu và Chu Mục Vương là thật?

Họ thật sự còn sống sao.” Trương Minh Văn chuyển ánh mắt lên Lăng Tiêu Bảo Tọa cao nhất, hai bóng dáng bị tiên vụ che khuất kia, lại thật sự là Tây Vương Mẫu Mẫu và Chu Mục Vương.

Vượt qua ngàn năm thời gian, họ làm sao sống đến bây giờ?

Sống ngàn năm, hai người này cũng coi như đã toại nguyện rồi, đây thật sự là thành thần rồi.

Mặc dù trên đường đi vẫn nghe nói Tây Vương Mẫu Mẫu và Chu Mục Vương còn sống, nhưng đi đến đây, tận mắt chứng kiến, vẫn cảm thấy khó tin.

Tất cả mọi người đều bị hai con quái vật già sống ngàn năm này chấn động.

Bình luận phòng livestream liên tục được làm mới.

“Tôi, tôi, cái này, còn, còn sống nữa!” “Cái này đã bao lâu rồi!

Hai kẻ ác quán mãn doanh này, sao lại thật sự làm được chứ?” “Còn sống!

Được, sống cũng tốt, để tiểu ca giết chết bọn chúng, để bọn chúng chuộc tội!” “Mặc dù tôi rất tin tưởng tiểu ca, nhưng lần này cũng quá là phi lý!

Hai con yêu quái già sống ngàn năm, tiểu ca thật sự đối phó được sao?” “Lầu trên nói gì đó!

Tiểu ca vô địch được không?

Tiểu ca vô địch!" "Không không không, tôi thấy nếu thật sự vì tiểu ca mà tốt, vẫn là đừng tâng bốc anh ấy quá cao." "Đúng vậy, tiểu ca dù mạnh đến mấy, đó cũng chỉ là một người bình thường, hai con quái vật già này đâu phải là người nữa!" "Tiểu ca chỉ là một người bình thường?

Tôi liền haha!" "Nếu là giả, vậy thì phá hủy bọn chúng đi!" Ngô Tứ Ý vừa nói đã cầm vũ khí xông về phía vị thần tiên gần nhất.

Những vị thần tiên ban đầu cầm ly rượu, vẫn luôn không chú ý đến đoàn người đội khảo cổ, chỉ cười lớn thưởng thức tiên nữ múa.

Khi Ngô Tứ Ý tấn công tới, như đột nhiên tỉnh giấc.

Ánh mắt chuyển từ chỗ khác, tất cả đều đổ dồn vào đoàn người đội khảo cổ.

Và vị thần tiên râu dài bị Ngô Tứ Ý tấn công, ánh mắt sắc bén bật dậy.

Nắm đấm không khí đập mạnh về phía Ngô Tứ Ý.

Các thần tiên xung quanh đều mang vẻ mặt giận dữ.

Dường như rất tức giận vì đoàn phàm nhân đội khảo cổ này dám bất kính mạo phạm thần tiên.

Sau khi vị thần tiên râu dài bắt đầu tấn công, các thần tiên khác cũng phát động tấn công những người ngoài Ngô Tứ Ý.

Tần An vội chạy đến bên cạnh các thành viên trẻ tuổi trong đội khảo cổ, tập hợp họ lại.

Còn mình thì một mình đối phó với mấy vị thần tiên đang xông tới.

"Tiểu ca, những vị thần tiên này không bị thương!" Ngô Tứ Ý một đao chém qua cánh tay vị thần tiên râu dài, nhưng không những không

có chút máu nào chảy ra, vết chém lại phục hồi nguyên trạng ngay lập tức.

Ngay cả quần áo cũng phục hồi.

Thế này thì phải đánh đến bao giờ chứ?

"Các ông đi trước, tôi ở lại đối phó bọn chúng." "Đi cùng nhau không được sao?

Những vị thần tiên này tuy không thể giết chết, nhưng bọn họ cũng không quá mạnh, không cần anh đoạn hậu, chúng ta có thể cùng nhau ra ngoài." Trương Minh Văn đề nghị.

"Không được, quan trọng không phải những vị giả thần tiên này, mà là Tây Vương Mẫu Mẫu và Chu Mục Vương, tôi ở lại chủ yếu là để đối phó với hai người họ." Tần An nhấc chân đá một vị thần tiên sang một bên.

Anh không dùng Hắc Kim Cổ Đao.

Vì đối với những giả thần tiên mà vết thương có thể lập tức phục hồi, Hắc Kim Cổ Đao không có tác dụng gì.

Chương 201

Còn không bằng quyền cước thực tế hơn.

“Được, vậy thì làm phiền tiểu ca rồi, chúng tôi đi trước.” “Lão Ngô, đừng đánh nữa, quay lại!” “Còn Hoắc Băng, mau đi!” Trương Minh Văn, Ngô Tứ Ý và Hoắc Băng vừa đánh vừa lùi, đợi đến khi lùi về bên cạnh Tần An.

Rồi dẫn nhóm học sinh vẫn luôn được Tần An bảo vệ phía sau chạy về phía cửa.

Tần An chặn tất cả các thần tiên trước mặt mình, không để lọt một ai.

Đợi đội khảo cổ rời khỏi tầm mắt, xác nhận những vị thần tiên này cũng sẽ không đuổi theo.

Tần An liền không còn dây dưa với bọn họ nữa.

Trực tiếp vượt qua họ, đi đến Lăng Tiêu Bảo Tọa cao nhất.

Những vị giả thần tiên kia không dám có chút mạo phạm nào đối với vị trí này, chỉ dừng lại phía dưới nhìn Tần An.

Vài giây sau, những vị giả thần tiên này tiêu tán tại chỗ, không để lại một chút bụi trần.

Những cảnh tượng này phòng livestream đều không nhìn thấy, trong mắt họ thì đội khảo cổ dưới sự giúp đỡ của Tần An, thần sắc đều đã trở lại bình thường.

Rồi đột nhiên bắt đầu đánh nhau, cũng không nhìn thấy đang đánh với cái gì.

“Đây là cái gì vậy!

Đội khảo cổ không phải đã thoát khỏi ảo cảnh rồi sao?

Sao cảm giác vẫn chưa thoát ra." "Đúng vậy, bọn họ rốt cuộc đang đánh với thứ gì?

Tiểu ca cũng đang đánh, chắc là không dễ đối phó đâu." "Tiểu ca bảo vệ những người không có sức chiến đấu ở phía sau!

Đẹp trai quá!" Tần An bước lên bàn chính trước Lăng Tiêu Bảo Tọa.

Nhìn người vẫn còn ẩn mình trong sương mù trước mắt, Tần An tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, một đao chém xuống.

Sương mù cùng với bóng dáng của Tây Vương Mẫu Mẫu và Chu Mục Vương đồng loạt tiêu tán.

"A!" Một tiếng nữ chói tai theo đó vang lên.

Tiếng kêu đó cực kỳ chói tai, dường như có thể xuyên thấu màng nhĩ.

Tần An khó chịu nhíu mày.

Anh dò xét khắp cung điện, để tìm ra nguồn gốc âm thanh.

Đây có lẽ là giọng của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Ánh mắt Tần An dừng lại ở lưng ghế của Lăng Tiêu Bảo Tọa.

Lại một đao vung qua, lưng ghế vỡ đôi.

Trong lưng ghế bị nứt lộ ra một chiếc hộp đen tỏa ra ánh sáng u ám.

Đây e rằng chính là lý do Tây Vương Mẫu Mẫu và Chu Mục Vương còn sống.

Tần An không có ý định tìm hiểu xem trong chiếc hộp đen rốt cuộc có gì.

Anh không hứng thú với trường sinh, chỉ muốn phá hủy chiếc hộp này, để kết thúc mọi thứ trong Thiên Sơn Cổ Mộ.

Nhưng chưa đợi Tần An vung đao tiếp theo.

Từ chiếc hộp đen truyền ra một tiếng gầm giận dữ, khác với tiếng nữ chói tai trước đó, đây là một tiếng nam hơi khàn.

Một con rồng khổng lồ há miệng đột nhiên bay ra từ chiếc hộp đen.

Thấy Tần An sắp bị rồng nuốt chửng, Tần An vội vung đao, sức mạnh của anh khiến đầu rồng bị lệch sang một bên.

Tần An nhân cơ hội này vội vàng lùi lại, giữ khoảng cách với rồng khổng lồ.

Sau khi lùi lại, Tần An không chút do dự, rạch một đường trên Hắc Kim Cổ Đao, rồi thúc đẩy Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể.

Hình xăm Kỳ Lân phía sau lưng phát ra ánh sáng đỏ, áo trên xé toạc, sức mạnh quen thuộc dâng trào khắp toàn thân.

Tần An lại một lần nữa hóa thân thành Kỳ Lân!

Kỳ Lân vừa hiện thân, rồng khổng lồ đã lao tới.

Một con Kỳ Lân, một con rồng, đều là biểu tượng của cát tường hòa bình.

Ngay lúc hai quái thú khổng lồ giao tranh, chiếc hộp đen trên lưng ghế Lăng Tiêu Bảo Tọa tỏa ra ánh sáng u ám lạnh lẽo.

Chỉ nhìn thôi đã khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Thứ trong hộp đó là vẫn đồng.

Tây Vương Mẫu Mẫu và Chu Mục Vương quả thực có thể coi là đã thực hiện được trường sinh.

Nhưng thân thể của họ sớm đã bị năm tháng dài đằng đẵng hủy hoại.

Giờ đây chỉ còn ý thức ký gửi trong vẫn đồng.

Tất cả mọi thứ trong Thiên Cung này đều là ảo ảnh do hai người thao túng vẫn đồng mà hóa ra.

Bao gồm cả con rồng khổng lồ hiện tại.

Nhưng mặc dù là giả, nhưng nếu bị những thứ này làm bị thương.

Sẽ bị tấn công trực tiếp vào thế giới tinh thần, nhẹ thì hóa thành kẻ ngốc, nặng thì biến thành người thực vật, nằm trên giường cả đời không tỉnh lại.

Và việc họ trước đó khống chế thân thể Tần An và Hoắc Băng, chính là muốn lợi dụng thân thể của họ để tái sinh.

Nhưng phương pháp tái sinh của họ có chút đặc biệt.

Là lợi dụng những cuộc tấn công tinh thần này để phá hủy tư tưởng của một người, sau đó dùng tư tưởng của mình để khống chế thân thể đó.

Nhưng ý thức căn bản nhất của họ thì vĩnh viễn bị giam cầm trong vẫn đồng, không thể thoát ra được.

Kỳ Lân gầm lên há miệng, một ngụm cắn vào cổ rồng khổng lồ.

Rồng khổng lồ gầm lớn một tiếng, lấy đuôi làm roi, quất vào người Kỳ Lân.

Còn ở phía đội khảo cổ, nghe lời Tần An, chạy ra ngoài, nhưng vừa ra khỏi lối ra đã bị Tứ Đại Thiên Thần canh giữ bên ngoài chặn lại.

Bốn vị Thiên Thần ban đầu đứng gác ở cửa, bất động như tượng điêu khắc.

Khi đoàn người đội khảo cổ bước ra, bọn họ đột nhiên xoay đầu, ánh mắt như đèn lồng nhìn chằm chằm những người đang muốn thoát ra khỏi cung điện.

“Các em vào trong nấp đi, đừng ra ngoài.” Ngô Tứ Ý nói với các em học sinh trẻ tuổi không có sức chiến đấu.

Mặc dù ông yêu cầu nghiêm khắc với các em học sinh này, nhưng cũng không phải là không biết chừng mực.

Lúc sinh tử quan đầu này, nếu để các em học sinh lên, đó chính là để họ làm bia đỡ đạn.

Việc thiếu đạo đức như vậy Tứ gia không làm được.

“Hoắc Băng, Tiểu Trương, hai người mau đến giúp.” Trong nhóm người này, trừ hai vị giáo sư, có sức chiến đấu cũng chỉ có Hoắc Băng và Tiểu Trương.

Bốn người tiến lên bắt đầu chiến đấu với Tứ Đại Thiên Thần.

Hoắc Băng cầm cung nỏ, tấn công từ xa, thu hút sự chú ý của một vị Thiên Thần, chỉ tiếc là mũi tên thông thường gây sát thương hạn chế cho Thiên Thần.

Vị Thiên Thần bị Hoắc Băng dẫn hỏa lực nhìn vết rách trên người mình do mũi tên gây ra.

Giận dữ vô cùng, gầm lên một tiếng, xông thẳng về phía Hoắc Băng.

Hoắc Băng lợi dụng sự linh hoạt của cơ thể.

Tránh được mấy đòn tấn công, nhưng nhiều nhất chỉ có thể đảm bảo bản thân không bị thương.

Dưới những đợt tấn công mạnh mẽ liên tục, căn bản không có chút sức phản kháng nào.

Trương Minh Văn và Tiểu Trương cùng nhau đối phó với một vị Thiên Thần.

Trương Minh Văn ở phía trước thu hút hỏa lực, Tiểu Trương vòng ra phía sau, chuẩn bị đánh lén.

Chương 202

Nhưng đáng tiếc là đánh lén còn chưa thành công, đã bị một vị Thiên Thần khác một quyền đánh bay trở lại.

Ngô Tứ Ý một mình đối phó với một vị Thiên Thần, ông ta và đối phương qua lại nhìn qua thì còn có vài phần thắng.

Nhưng họ không đủ nhân lực, thực lực tổng thể không đủ.

Không thể đồng thời thu hút sức chiến đấu của bốn vị Thiên Thần.

Ngô Tứ Ý một đao chém về phía cổ đối phương, Thiên Thần chật vật lùi lại.

Ngô Tứ Ý đang định nhân cơ hội xông lên.

Một vị Thiên Thần khác từ phía sau, một cước đá tới, khiến Ngô Tứ Ý lùi lại mấy bước.

Ngô Tứ Ý thấy hai vị Thiên Thần đang ở bên mình, biết mình không còn cơ hội chiến thắng.

Không còn dây dưa với bọn họ nữa, lùi về cửa cung điện, đối mặt với các em học sinh đang nấp sau cánh cửa.

Ngô Tứ Ý: "…" Ngô Tứ Ý bị mất mặt trước mặt học sinh chỉ cảm thấy lúng túng.

Nhưng chưa đợi ông ta tìm cớ, liền nghe thấy tiếng của Trương Minh Văn.

"Lão Ngô, ông quay lại đi." Quay đầu nhìn sang một bên, lại thấy Trương Minh Văn, Tiểu Trương và Hoắc Băng đều ở đây, ba người họ đều đã từ phía trước lùi về.

Thấy bọn họ, lòng tự tôn của Ngô Tứ Ý trở lại một chút, may quá,

mình là người về muộn nhất.

“Giáo sư Ngô, xin lỗi, em vừa mới bắt đầu đã bị một vị Thiên Thần đánh lui lại rồi.” Tiểu Trương cúi đầu, có chút ủ rũ.

Cậu còn không bằng Hoắc Băng một cô gái có thể đánh, rất đả kích sự tự tin.

“Không sao, em đã rất tốt rồi, chúng ta đều không chú ý đến phía sau lại xuất hiện thêm một vị Thiên Thần nữa.” Trương Minh Văn vỗ vỗ lưng Tiểu Trương, an ủi cậu.

“Ừm, Giáo sư Trương nói không sai, cái này không có gì.” Ngô Tứ Ý theo lời Trương Minh Văn cũng an ủi Tiểu Trương một câu.

Vẫn còn đang trong mộ, sau này còn không biết phải đối mặt với nguy hiểm như thế nào, sĩ khí rất quan trọng.

Huống hồ Tiểu Trương quả thực làm rất tốt.

So với những người khác mà nói, Ngô Tứ Ý vẫn luôn rất hài lòng với Tiểu Trương.

“Chúng ta vẫn là vấn đề nhân lực không đủ, thực lực tổng thể không theo kịp.

Bốn vị Thiên Thần, với năng lực của bốn người chúng ta, nhiều nhất chỉ có thể đối phó ba vị.” Hoắc Băng chẩn đoán đúng trọng tâm vấn đề.

“Là như vậy không sai.” Trương Minh Văn thở dài.

Bốn vị môn thần ngoài cửa, sau khi họ lùi về trong cửa liền dừng lại hành động.

Hai người một hàng, đứng hai bên cửa lớn cung điện, tiếp tục canh gác nơi này.

“Giáo sư, vậy bây giờ làm sao đây?

Chúng ta cũng không ra được.” Tiểu Trương hỏi Ngô Tứ Ý.

“Không còn cách nào rồi, quay lại đi, đi tìm tiểu ca.” Ngô Tứ Ý nói lời này với vẻ rất không phục.

Ông cảm thấy từ khi gặp tiểu ca, ông chẳng có tác dụng gì nữa.

Chuyện gì cũng không giải quyết được, động một tí là tìm tiểu ca.

Bây giờ đến đánh nhau cũng phải tìm tiểu ca giúp, trước mặt học sinh ông cũng không còn uy tín bằng Tần An.

Ông thật sự đã già rồi sao?

Không được!

Già rồi ông cũng là Tứ gia, già rồi ông cũng phải gừng càng già càng cay!

Nhưng lúc này thì thôi vậy, ông vẫn là ngoan ngoãn dẫn người đi tìm tiểu ca đi, thật sự là đánh không lại mà!

Rồng khổng lồ bị Kỳ Lân cắn chặt vào cổ, há miệng gầm lên giận dữ, muốn quay đầu lại cắn Kỳ Lân nhưng không tới.

Nó dùng toàn lực quất mạnh chiếc đuôi lên người Kỳ Lân.

Từ cổ họng Kỳ Lân phát ra tiếng khò khè, cuối cùng không chịu nổi, đành nhả ra.

Một khoảng cách ngắn ngăn giữa Kỳ Lân và rồng.

Hai con thú khổng lồ di chuyển qua lại, không ai chủ động rút ngắn khoảng cách này.

Cả hai đều biết đối phương không dễ đối phó, nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Kỳ Lân nhắm chuẩn một điểm, há miệng phun ra lửa, phá vỡ thế bế tắc.

Ngọn lửa rừng rực từ miệng Kỳ Lân bay thẳng về phía rồng khổng lồ.

Rồng né tránh.

Nhưng Kỳ Lân ở tại chỗ đã biến mất.

Rồng khổng lồ sốt ruột gầm lên, bốn phía tìm kiếm bóng dáng Kỳ Lân.

Ngay lúc đó, Kỳ Lân chui ra từ ngọn lửa vẫn chưa tắt.

Nó không trông chờ ngọn lửa này có thể đối phó rồng, mà chỉ dùng chiêu này để chuyển hướng sự chú ý, che chắn tầm nhìn của rồng.

Sau đó mình bất ngờ xuất hiện từ ngọn lửa, một đòn chí mạng!

"Gầm!" Cái cổ bị trọng thương lại bị răng nanh cắn vào lần nữa.

Chiêu cũ lặp lại, đuôi rồng lại quất lên người Kỳ Lân.

Nhưng Kỳ Lân vẫn không nhả ra.

Không những không nhả, mà lửa từ miệng nó lại phun ra!

Vết thương sâu đến tận xương cốt cộng thêm lửa thiêu đốt, rồng khổng lồ lập tức mất hết sức lực, đuôi không còn quất nữa.

Rồng há miệng, gào lên tiếng kêu thảm thiết cuối cùng.

Hai mắt trợn tròn, vô cùng không cam lòng nhìn lên đỉnh Thiên Cung.

Kỳ Lân thấy rồng tắt thở, không buông lỏng mà còn tăng thêm lực, cắn mạnh hơn vào cổ rồng.

Cái đầu khổng lồ lắc mạnh hai cái, cho đến khi xác nhận rồng khổng lồ đã thật sự tắt thở, không thể tỉnh lại được nữa, nó mới thở hổn hển nhả ra.

Kỳ Lân lùi lại vài bước, kiệt sức ngã xuống đất.

Vừa chạm đất, Kỳ Lân liền biến về Tần An.

Còn rồng khổng lồ bên cạnh, vốn không phải vật thật, sau khi bị đánh bại liền hóa thành một làn khói biến mất tại chỗ.

Khi đội khảo cổ đến, họ bắt gặp Tần An đang cởi trần, nhắm mắt ngồi dưới đất nghỉ ngơi.

Vết thương của Kỳ Lân đã chuyển sang người Tần An.

Trên lưng trần của Tần An có vài vết đỏ.

Khóe miệng còn lờ mờ có chút máu tươi.

"Tiểu ca!" Đội khảo cổ không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng này.

Tiểu ca mạnh nhất từ trước đến nay, vậy mà cũng bị thương.

Mặc dù biết Tiểu ca cũng là người phàm, nhưng những biểu hiện mạnh mẽ của hắn từ trước đến nay đã khiến mọi người không tự chủ mà tôn Tần An lên như thần.

Họ cảm thấy người này khác biệt so với những người khác.

Khó khăn người khác không giải quyết được, Tần An có thể.

Đối thủ người khác không đối phó được, Tần An có thể.

Người khác có lẽ sẽ bị thương, nhưng Tần An thì không.

Chương 203

Giờ đây, Tiểu ca thần bí mệt đến kiệt sức, ngồi dưới đất và bị thương, khiến tất cả mọi người đều nhận ra.

Người này, Tiểu ca thần bí có thực lực mạnh mẽ này, cũng là người!

Hắn cũng sẽ bị thương, sẽ đau, sẽ mệt.

Ngô Tứ Ý và những người khác vội vàng chạy tới, việc người mạnh nhất từ trước đến nay bị thương còn khiến người ta chấn động hơn việc người khác bị thương.

Một đám người vây quanh Tần An, ai nấy đều sốt sắng hoảng hốt.

"Tiểu ca!

Cậu sao vậy?" "Vết thương ở lưng có cần xử lý không?

Cậu còn bị thương ở chỗ nào khác không?" "Tần, Tiểu ca, cậu, cậu thế nào rồi?" Tần An bị vây giữa, bất đắc dĩ cúi đầu che mặt.

"Tôi không sao." Giọng nói phát ra từ lòng bàn tay, hơi mơ hồ không rõ, lầm bầm.

Hắn căn bản không biết đám người này còn quay lại, mặt còn chưa kịp che.

Hơn nữa, Tần An thật sự không sao, vết đỏ trên lưng chỉ là vài vết hằn rất nhạt, bên trong không bị thương.

Thậm chí một chút da thịt cũng không rách.

Giờ ngồi dưới đất, thuần túy là vì thể lực tiêu hao quá nhiều, hơi mệt mà thôi.

Hiện tại bị mọi người hiểu lầm là bị thương rất nặng, nhiều

người vây quanh hỏi han đủ thứ.

Các thành viên trẻ tuổi của đội khảo cổ, vốn thường giữ khoảng cách với Tần An, cũng đứng sát bên.

Ai nấy đều nhíu mày, lo lắng hỏi han, quên hết sự câu nệ trước mặt Tiểu ca.

Tần An đã bảo vệ tất cả mọi người suốt chặng đường, điều đó họ đều ghi nhớ trong lòng.

Bình thường vì người này thần bí, ít nói, nên họ cũng không dám chủ động giao lưu.

Nhưng dù không nói chuyện, địa vị của Tần An trong lòng họ vẫn luôn rất cao.

Không chỉ là dựa vào thực lực của Tần An, coi Tiểu ca như thần bảo hộ, mà còn có tình cảm thật lòng.

Người này luôn bảo vệ mình như vậy, sao có thể không để hắn trong lòng chứ.

Vì vậy lúc này, thấy người quan trọng bị thương, mọi sự câu nệ, ràng buộc đều bị vứt ra sau đầu.

Tội nghiệp Tần An, rõ ràng không có chuyện gì, mà còn bị coi như người bệnh nặng.

Một mặt phải che mặt mình, một mặt lại lẩm bẩm trong lòng rằng mình chưa mặc quần áo, giữa nơi đông người, lại còn có flycam đang livestream.

Cảnh mình không mặc quần áo đã bị phát sóng ra ngoài hết rồi.

Không biết có bao nhiêu người đã nhìn thấy.

Thật mất mặt.

Thật ngại ngùng.

Ngô Tứ Ý nhìn ra sự lúng túng của Tần An, liền lục trong ba lô lấy ra một chiếc áo khoác lên người Tần An.

Coi như giúp Tần An che đi chút xấu hổ.

"Được rồi, được rồi, Tiểu ca không có việc gì lớn đâu, tất cả đi sang một bên đi, vây ở đây làm gì?

Hết việc rồi sao?" Ngô Tứ Ý trừng mắt mắng mỏ các thành viên đội khảo cổ, bảo họ đều tránh ra.

Trương Minh Văn cũng phối hợp đưa tay xua người sang chỗ khác.

Biết Tần An không tiện lộ thân phận, ông còn điều khiển flycam bay ra xa, không cho quay lại hình dạng hiện tại của Tiểu ca.

Ngô Tứ Ý và Trương Minh Văn đứng đối diện hướng flycam, che chắn camera.

Tần An tranh thủ cơ hội này, nhận lấy khẩu trang của Trương Minh Văn vội vàng đeo vào.

Sau đó nhanh nhẹn mặc xong quần áo, đứng dậy.

Thấy Tần An đã chỉnh tề, Trương Minh Văn lo lắng hỏi: "Thật sự không sao chứ?" "Thật sự không sao." "Ồ, vậy thì tốt rồi, chúng ta ra ngoài sau đã xảy ra chuyện gì?

Sao lại bị thương vậy?" "Tôi tìm thấy nơi ẩn náu của Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương, Chu Mục Vương hóa ra một con rồng đánh với tôi." "Mặc dù đánh thắng được, nhưng tốn chút sức lực, vừa nãy ngồi dưới đất chỉ là để thở dốc một lát mà thôi." Tần An nắm bắt cơ hội biện minh cho mình.

Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý đang trao đổi tình hình với Tần

An.

Phòng livestream lại một lần nữa bùng nổ.

“A a a!

Hai vị giáo sư tôi hận các ông!

Sao không cho chúng tôi nhìn Tiểu ca chứ!” “Tiểu ca cởi trần, tuy chỉ là nửa thân trên, mẹ ơi, nước dãi chảy xuống màn hình rồi, không được, tôi phải tự kiềm chế!” “Oa nga, chiến tổn đó!

Đẹp quá!” “Mấy người này, thật sự thích Tiểu ca sao?

Tiểu ca bị thương mà mấy người lại thấy đẹp à?

Tiểu ca đang đau đó!” “Lầu trên nói đúng, tuy tôi vẫn luôn rất thích Tiểu ca, nhưng nói thật, tôi luôn quên rằng hắn cũng là người, cũng sẽ bị thương, sẽ đau, nhiều người cũng giống tôi, đau lòng cho Tiểu ca, lâu như vậy rồi, không một ai đau lòng cho Tiểu ca!” “Tôi thật sự tò mò, Tiểu ca mạnh như vậy, là thứ gì có thể khiến Tiểu ca đến mức này?

Chẳng lẽ là Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương hiện thân rồi sao?” “Vãi chưởng!

Hai lão quái vật, dám bắt nạt Tiểu ca của tôi, xem tối nay tôi sẽ xử lý các ông trong mơ thế nào!

Nhất định phải xẻ xác thành tám mảnh!” Trong phòng livestream, Tần Ly tập trung nhìn những vết đỏ trên lưng Tần An.

Cô cũng thấy khu bình luận.

Lâu nay, không chỉ người khác, mà Tần Ly cũng coi Tần An là chỗ dựa vững chắc của mình.

Cô cảm thấy có anh trai ở đây thì sẽ không có bất kỳ chuyện gì có thể làm phiền cô.

Chỉ cần có Tần An, bất kể chuyện gì xảy ra, đều có người chống đỡ cho mình.

Ngay cả khi anh trai đang ở trong mộ huyệt đầy rẫy nguy hiểm, đầu óc cô vẫn đầy những suy nghĩ ghen tuông, trẻ con.

Suy nghĩ lung tung, mà không hề nghĩ đến việc lo lắng cho Tần An một chút nào.

Mặt Tần Ly tái nhợt, môi mím chặt run rẩy.

Rõ ràng đối với mình mà nói, Tần An là người quan trọng đến thế.

Nhưng tại sao từ trước đến nay mình lại luôn bỏ qua điều đó chứ?

Giờ phút này, trong lòng Tần Ly tràn ngập cảm giác tội lỗi.

Một trái tim như vạt áo bị những ngón tay thon dài vò nhăn nhúm.

Vuốt mãi cũng không thẳng được.

Nhìn Tần An trên màn hình đã mặc quần áo chỉnh tề, không lộ dung nhan.

Vành mắt Tần Ly sắp đỏ lên.

Không được, phải tự kiềm chế.

Không thể gây thêm phiền phức cho anh trai.

Hiện tại đang livestream, nếu để người khác vì phản ứng kịch liệt của mình mà nghi ngờ thân phận thật của Tần An, thì mình càng có lỗi với anh trai.

"Em đi nhà vệ sinh một lát." Tần Ly tranh thủ lúc mình chưa biểu hiện bất thường, tìm cớ rời đi.

Cô không thể để anh trai vì mình mà phiền lòng nữa.

Mình tuyệt đối không thể gây thêm phiền phức cho anh trai.

"Phải rồi, sao hai ông lại quay lại đây?" Tần An chợt nhớ ra, hỏi

hai người Trương, Ngô.

“Bên ngoài có Tứ Đại Thiên Thần canh giữ cửa, chúng tôi không đánh lại, không ra ngoài được, nên đành quay lại.” Ngô Tứ Ý ấp a ấp úng nói thật.

Chương 204

Vừa cảm thấy mất mặt, lại vừa rất không cam lòng.

“Khoan nói chuyện này,” Trương Minh Văn rất quan tâm đến lời Tần An vừa nói, nóng lòng cắt ngang cuộc đối thoại của hai người.

“Cậu nói cậu đã tìm thấy nơi ẩn náu của Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương?

Ở đâu vậy?” Ngô Tứ Ý suýt chút nữa quên mất chuyện này, nghe Trương Minh Văn nhắc đến, lập tức mở to mắt, mong đợi nhìn Tần An.

“Ở kia.” Tần An chỉ vào cái ghế dựa Lăng Tiêu Bảo Tọa bị hắn chém mất một nửa.

“Thân thể thật của họ đã mất từ lâu rồi, hiện tại chỉ còn ý thức trong Vẫn Đồng.

Vẫn Đồng được đặt trong một cái hộp, và cái hộp đó được khảm vào lưng ghế của chỗ ngồi kia.” “Đúng là thèm muốn thành thần đến mức nào, chết rồi chỉ còn lại ý thức, cũng muốn đặt mình lên Lăng Tiêu Bảo Tọa.” Trương Minh Văn châm chọc.

“Vậy Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương bây giờ đã bị Tiểu ca giải quyết rồi sao?” Ngô Tứ Ý rất vui mừng, Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương chắc chắn mạnh hơn Tứ Đại Thiên Thần bên ngoài.

Nếu đã bị Tiểu ca giải quyết rồi thì mình sẽ không phải mất mặt nữa.

“Chưa, tôi chỉ đối phó với con rồng do Chu Mục Vương hóa ra, Tây Vương Mẫu vẫn chưa ra tay.

Tôi cũng không biết họ còn có thủ đoạn gì nữa.” Tần An phá vỡ ý

định "ngồi mát ăn bát vàng" của Ngô Tứ Ý.

Ngô Tứ Ý cạn lời, được thôi, vẫn phải thừa nhận sự thật là thực lực của mình không bằng Tần An.

Không chừng còn phải tiếp tục mất mặt dưới sự livestream của flycam nữa.

"Vậy sao chúng ta ở đây lâu như vậy rồi mà Tây Vương Mẫu vẫn không có động tĩnh gì?" Trương Minh Văn bất an nhìn cái ghế dựa bị gãy, càng không có động tĩnh càng khiến người ta cảm thấy đang ủ mưu đại chiêu.

"Không rõ." Tần An cũng cảm giác có chút không đúng lúc, hiện tại tất cả thành viên đội khảo cổ đều ở đây, không tiện bằng việc hắn một mình hành động.

Nếu là hắn một mình, lúc này đã tiến lên xem xét rồi.

Nhưng vì còn có đội khảo cổ, hắn không chắc khi Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương ra tay, có thể đồng thời bảo vệ nhiều người như vậy không.

Vì vậy, Tần An hiện tại cũng có chút rụt rè.

"Bảo mọi người tránh xa cái ghế đó ra, càng xa càng tốt." Trương Minh Văn đang định theo lời Tần An đi đến chỗ các thành viên đội khảo cổ không xa đó, dặn dò họ tránh xa ra.

Chưa đi được hai bước, lại bị Tần An gọi lại.

"Thôi được rồi, vẫn là tôi đi giúp các ông đánh Tứ Đại Thiên Thần, sau đó các ông cứ đi trước, tôi ở lại đối phó Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương." Tần An suy nghĩ một chút, vẫn quyết định để đội khảo cổ rời đi trước.

Như vậy hắn mới có thể chuyên tâm đối phó hai người kia.

Trương Minh Văn suy tư hai giây, gật đầu đồng ý.

Họ ở đây quả thật có chút làm vướng chân Tần An.

"Được, vậy tôi đi gọi họ....." Lời Trương Minh Văn còn chưa nói xong, đã bị tiếng kêu thảm thiết của một thành viên đội khảo cổ không xa cắt ngang.

"A!" "Chuyện gì vậy?" Tần An và hai người Trương, Ngô nhìn qua.

Chỉ thấy các thành viên đội khảo cổ tản ra, chỉ còn một mình Hoắc Băng ở giữa.

Hoắc Băng đang cúi gập người, hai tay nắm chặt mặt mình.

Toàn thân cô phát ra ánh sáng đỏ, trong ánh sáng đó còn lờ mờ xuyên qua ngọn lửa.

Kỳ lạ hơn nữa là, trên lưng Hoắc Băng còn lấp lánh ánh sáng hình cánh.

Cánh chim đó trên lưng Hoắc Băng đang vung vẩy loạn xạ không yên phận, dường như muốn chen vào trong cơ thể Hoắc Băng.

"Phượng Hoàng, là Tây Vương Mẫu!" Tần An chợt hiểu ra, vì sao sau khi hắn đánh bại con rồng kia, Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương lại không có động tĩnh gì.

Vì sao nhiều người như họ ở đây, Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương đều không có ý định phát động tấn công.

Hóa ra là đang tính toán điều này.

Tây Vương Mẫu vẫn chưa từ bỏ ý định tranh đoạt thân thể Hoắc Băng.

Bà ta vẫn đang thèm muốn thân thể Hoắc Băng.

E rằng sau khi con rồng kia thất bại, Tây Vương Mẫu vốn còn muốn tiếp tục tấn công.

Nhưng vừa khéo thấy đội khảo cổ đi vào, sau khi nhìn thấy Hoắc Băng liền thay đổi ý nghĩ.

Vì vậy vừa nãy vẫn luôn không thèm để ý đến họ.

Là muốn nhân lúc họ không chú ý, lén lút đoạt quyền kiểm soát thân thể Hoắc Băng.

Đến khi họ chú ý đến thì đã quá muộn rồi.

Nghĩ thông suốt tầng ý nghĩa này, Tần An lập tức rút Hắc Kim Cổ Đao ra muốn xông tới chém nát Vẫn Đồng nơi Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương ẩn náu.

Nếu sớm hơn một chút, hắn còn có thể dùng máu Kỳ Lân trong cơ thể để ép Phượng Hoàng giả mạo này ra ngoài.

Nhưng đến nước này, Phượng Hoàng kia đã sắp hoàn toàn đi vào trong cơ thể Hoắc Băng rồi.

Ý thức của Hoắc Băng cũng không biết còn lại bao nhiêu phần.

Đây đã không phải là hai giọt máu Kỳ Lân có thể giải quyết được nữa.

Chỉ có thể khiến ý thức của Tây Vương Mẫu tiêu tán, như vậy mới không tiếp tục xâm thực ý thức của Hoắc Băng.

Nhưng dù có giết được Tây Vương Mẫu một cách thuận lợi, ý thức của Hoắc Băng cũng không biết còn có thể giữ lại bao nhiêu phần.

Có lẽ sau này, trí lực của Hoắc Băng sẽ bị tổn thương nghiêm trọng, biến thành một kẻ ngốc.

Hoặc giả, thành người thực vật, nằm trên giường cả đời không

tỉnh lại được.

Con dao trong tay Tần An nắm chặt hơn.

Nhưng chưa đợi hắn đến Lăng Tiêu Bảo Tọa, một cơ hội đã xuất hiện.

Thân Hoắc Băng cong gập càng dữ dội hơn, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

"A!" Một tiếng hét lớn vỡ ra từ cổ họng Hoắc Băng.

Đó là giọng nói của chính Hoắc Băng, cô ấy đang phản kháng!

Cô ấy vẫn còn ý thức của mình!

Dưới ánh sáng đỏ trên người Hoắc Băng xuất hiện ánh sáng xanh, còn có thứ gì đó trong cơ thể Hoắc Băng.

Thứ đó đang đẩy Phượng Hoàng ra khỏi cơ thể Hoắc Băng!

"A!" Lại một tiếng gào thét nữa, theo tiếng hét, thứ màu xanh thần bí trong cơ thể Hoắc Băng đột nhiên xông ra khỏi cơ thể Hoắc Băng.

Con Phượng Hoàng kia càng bị thứ màu xanh va chạm xông ra ngoài.

Đến lúc này mới có thể nhìn rõ bộ mặt thật của vật thể màu xanh đó.

Hoắc nhiên là một con Côn!

Giống như Kỳ Lân, rồng, Phượng Hoàng, Côn là loài vật chỉ có thể thấy bóng dáng trong thần thoại!

Con Côn xanh như trời, hai cánh mở ra, bay ra từ trong cơ thể Hoắc Băng.

Con Phượng Hoàng đỏ rực trước mặt nó, giống như một con non chưa trưởng thành.

Cánh nó tựa mây trời rủ xuống, lưng như Thái Sơn, đầu hơi ngẩng, bay vút lên chín vạn dặm.

Thông thường, những sự vật quá đồ sộ luôn khiến người ta tự nhiên cảm thấy thần thánh.

Sau đó từ nó cảm nhận được sự trầm tích của năm tháng cổ xưa.

Ví dụ như những ngọn núi lớn, ví dụ như cá voi và voi trong động vật.

Bây giờ đối mặt với Côn trong truyền thuyết có thể hóa chim, cảm giác của mọi người càng mạnh mẽ hơn.

Có lẽ những thứ khác là sự tích lũy và trầm tích của năm tháng, nhưng Côn.

Khi nhìn vào màu xanh trong suốt đó, chỉ cảm thấy đây chính là bản thân thời gian.

Chương 205

Nếu thời gian có hóa hình, thì có lẽ chính là hình dáng Côn này.

Tần An nhìn con Côn bay ra từ trong cơ thể Hoắc Băng, ánh mắt như giếng cổ vạn năm không chút gợn sóng cuối cùng cũng thay đổi.

Đồng tử Tần An hơi co lại, nhìn kỹ Hoắc Băng đang quỳ dưới đất.

Xem ra Hoắc Băng không phải là người nhà họ Hoắc đơn giản.

Côn khởi nguồn từ Mặc Gia Mặc Tử thời Xuân Thu, mà trên người Hoắc Băng lại có Côn.

Mặc dù không biết lai lịch cụ thể của cô, nhưng ít nhất cũng có liên quan đến Mặc Gia thời Xuân Thu.

Mà Mặc Gia, đã từng làm cơ quan mộ huyệt cho không ít quân hầu tướng quân.

Hoắc Băng sau khi Phượng Hoàng bị Côn đuổi ra khỏi cơ thể, liền khôi phục ý thức.

Vì được Côn trong cơ thể bảo vệ, cũng không bị tổn thương trí lực gì như Tần An đã đoán.

Chỉ là hiện tại cô vẫn còn hơi tinh thần hoảng hốt.

Quỳ dưới đất không biết đêm nay là đêm nào.

Không phải vì con Phượng Hoàng đó.

Mà là trong đầu Hoắc Băng đột nhiên xuất hiện không ít cảnh tượng kỳ lạ.

Cô nhìn thấy một số người mặc cổ trang, cầm bản vẽ, đang vẽ thứ gì đó trông như cơ quan.

Sau đó những người đó đi vào mộ huyệt dưới lòng đất chưa hoàn thành, và giao lưu một lúc với những người cũng mặc cổ trang ở bên trong.

Những người này, những người này là ai?

Hoắc Băng mơ mơ hồ hồ nghĩ, sao lại cảm thấy có chút quen thuộc?

Sau khi một nhóm người có thiết kế sơ bộ về cơ quan trong mộ huyệt, họ liền cầm bản vẽ đi ra ngoài.

Trong khoảnh khắc, Hoắc Băng cảm thấy mình đã bước vào thế giới của họ.

Hoắc Băng nhìn những người này đi ngang qua mình, nhìn họ thắp đèn trong đêm.

Nhìn họ vẽ đi vẽ lại trên bản vẽ.

Vẽ thấy không ưng ý, liền vứt đi rồi bắt đầu vẽ lại.

Lần thứ nhất, lần thứ hai, lần thứ ba.....

Dường như không có điểm kết thúc.

Hoắc Băng không biết mình đã ở đây bao lâu.

Không ai có thể nhìn thấy cô, không ai nói chuyện với cô.

Hoắc Băng trong thế giới này chỉ là một hư ảnh, không có bất kỳ nhu cầu sinh lý nào.

Không cần ăn cơm, không cần uống nước.

Cô hoảng hoảng hốt hốt nhìn ở đây.

Nhìn những ký ức không thuộc về mình, ký ức của người khác.

"Chúng ta thành công rồi!" Một tiếng hét mừng rỡ làm Hoắc Băng tỉnh giấc.

Cô tỉnh táo lại từ hỗn độn.

Nhìn đám người đang ôm nhau phấn khích trước mặt.

“Chúng ta thành công rồi, cuối cùng cũng thiết kế ra được!” “Ha ha ha!

Tốt quá rồi, mọi người cố gắng không uổng phí!” “Tối nay đi uống rượu!

Ăn mừng một chút!” Hoắc Băng khôi phục khả năng tư duy bình thường.

Cô nhớ ra, có một con Phượng Hoàng muốn tiến vào cơ thể mình.

Tần An trước đó nói Chu Mục Vương hóa ra một con rồng đánh với hắn, vậy thì con Phượng Hoàng kia tám phần là Tây Vương Mẫu.

Sau đó trong cơ thể mình dường như có thứ gì đó xông ra, đuổi Tây Vương Mẫu ra ngoài.

Đó là thứ gì?

Hoắc Băng nhíu mày suy nghĩ, bỏ qua cảnh tượng trước mắt.

Đợi khi cô hoàn hồn lại, một nhóm người đã đi xa, khoác vai nhau, muốn đi tửu quán uống rượu ăn mừng.

Hoắc Băng đang do dự không biết có nên đi theo không.

Lúc này có một người đột nhiên quay đầu lại, và chạm mắt với Hoắc Băng.

Hoắc Băng lập tức đờ người ra, người đó có thể nhìn thấy mình!

Hoắc Băng không biết nên phản ứng thế nào.

Người đó khẽ mỉm cười với Hoắc Băng, không có chút ác ý nào.

Trong mắt có chút yêu thương nhìn hậu bối.

Hơi gật đầu một cái, coi như đã chào hỏi, người đó lại như không

có chuyện gì mà quay đầu đi.

Hoắc Băng không biết mình làm sao mà đến đây.

Cũng không rõ vì sao mình lại nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Hiện tại có một người đặc biệt xuất hiện, có lẽ người đó sẽ biết nguyên nhân.

Hoắc Băng chạy tới, muốn nắm lấy người đó hỏi cho rõ.

Nhưng cô vừa nhấc chân, liền phát hiện mình đã quay lại.

Quay trở lại thế giới hiện thực, trong Thiên Sơn cổ mộ đó.

Hoắc Băng vừa mở mắt, nhìn thấy chính là hai đầu gối của mình.

Mình đang quỳ dưới đất.

Ngẩng đầu lên liền thấy một con cá có thân hình lớn hơn Phượng Hoàng rất nhiều đang quấn đấu với Phượng Hoàng.

Không, đó không phải cá, mà giống như Côn trong thần thoại.

Con Phượng Hoàng đó là bị con Côn này đuổi ra khỏi cơ thể mình sao?

Vậy thứ trong cơ thể mình chính là con Côn này?

Vì sao trong cơ thể mình lại giấu một con Côn?

Điều này có giống như Kỳ Lân của Tần An không?

Không đúng, dường như không giống, Tần An là tự mình hóa thành Kỳ Lân, còn mình thì không biến thành Côn.

Thấy Hoắc Băng được cứu, Tần An cũng không từ bỏ kế hoạch chém nát Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương.

Nhân lúc Phượng Hoàng bị con Côn kia quấn lấy, Tần An tăng tốc bước chân, chạy lên Lăng Tiêu Bảo Tọa.

Kết quả còn chưa kịp chạm đến vị trí bảo tọa, Tần An mắt hoa lên, bị Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương kéo vào thế giới của riêng họ.

Tần An đứng trong một vùng bóng tối, trong lòng khá mất kiên nhẫn.

Thủ đoạn của Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương quả thật còn rất nhiều.

Vẫn chưa xong.

Đây chính là thế giới trong Vẫn Đồng đây mà.

Tần An thầm nghĩ.

Chương 206

Chẳng trách hai người này tâm lý biến thái, ở trong hoàn cảnh này ngàn năm, há chẳng phải sẽ phát điên sao?

Huống chi Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương đều không phải người bình thường, bản tính làm việc đã rất cực đoan.

Trải qua một trận như vậy, e rằng tâm lý đã sớm bị hủy hoại.

Không có chút giá trị quan của người bình thường nào.

Tần An nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao đã rút ra khỏi vỏ, đi lại trong bóng tối.

Đi được vài bước, hắn từ bỏ cách tìm lối ra chậm chạp này.

Vung Hắc Kim Cổ Đao chém một nhát vào hư không.

Không có gì xảy ra.

Tần An lại đi thêm vài bước nữa.

Lần nữa thử vung con dao trong tay.

Cũng không có chút động tĩnh nào.

Cũng phải, nếu dễ dàng ra ngoài như vậy, Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương cũng sẽ không bị mắc kẹt ở đây lâu như thế.

Dù cho họ có hóa thành Kỳ Lân, Tây Vương Mẫu có Phượng Hoàng, Chu Mục Vương có rồng.

Ngay cả khi những thứ đó của họ đều là ảo ảnh, không được coi là rồng và Phượng Hoàng thật sự.

Nhưng cũng còn chút năng lực, nếu Kỳ Lân của mình có tác dụng.

Thì một con Phượng Hoàng cộng một con rồng, cũng không đến

mức khiến thế giới trong Vẫn Đồng này vẫn còn nguyên vẹn.

Tần An hiểu rõ điểm này, nhưng vẫn quyết định thử hóa thành Kỳ Lân.

Dù sao Kỳ Lân của mình và hai đồ giả mạo kia không giống nhau, vạn nhất có ích thì sao.

Nghĩ vậy, Tần An liền mò mẫm đặt Hắc Kim Cổ Đao của mình xuống đất.

Sau đó cởi áo trên ra.

Nếu có thời gian cởi quần áo thì mình vẫn nên cởi ra, như vậy giữ lại một chiếc áo trên, không đến mức lại cởi trần xuất hiện trước mặt mọi người.

Đặt quần áo bên cạnh con dao.

Tần An đi sang một bên vài bước mới bắt đầu thúc đẩy huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể mình.

Không thể để lửa phát ra khi hóa thành Kỳ Lân làm cháy quần áo.

Nếu không chẳng phải cởi áo công cốc sao?

Hình xăm Kỳ Lân trên lưng phát ra ánh sáng, huyết mạch chảy xuôi, Tần An biến mất, tại chỗ chỉ còn lại một con Kỳ Lân phun lửa.

Ngọn lửa phát ra từ Kỳ Lân là thần hỏa, từ trước đến nay đều là vũ khí lợi hại khi giao chiến với người khác.

Nhưng giờ đây, ngọn lửa đó dường như bị bóng tối nuốt chửng.

Rõ ràng ngọn lửa vẫn cháy tốt trên người Kỳ Lân, nhưng lại không thể chiếu sáng xung quanh.

Ngọn lửa và môi trường xung quanh dường như bị vạch ra một đường.

Bóng tối đó không ảnh hưởng đến việc ngọn lửa cháy, nhưng ngọn lửa cũng không thể vượt quá giới hạn mà mạo phạm nó.

Kỳ Lân phun ra lửa từ miệng, muốn thử xem có thể phá vỡ bóng tối này không.

Thất bại, ngọn lửa vừa rời khỏi cơ thể Kỳ Lân liền tắt ngấm.

Không gây ra chút ánh sáng nào.

Nói gì đến việc phá vỡ bóng tối.

Kỳ Lân há miệng lộ ra răng nanh, dùng toàn lực, lại phun ra lửa, nhưng vẫn không có kết quả.

Bất đắc dĩ, Tần An đành phải biến trở lại.

Hắn đi vài bước đến bên quần áo, mặc lại.

Nhặt Hắc Kim Cổ Đao dưới đất lên, không đeo lại lên lưng, mà trực tiếp nắm trong tay.

Nơi này Tần An cũng chưa từng đến, không biết có chỗ nào kỳ quái không.

Vũ khí vẫn là nắm trong tay thì an toàn hơn.

Tần An tiếp tục đi trong bóng tối, hiếm khi cảm thấy khổ não, hắn không rõ tốc độ trôi của thời gian ở đây.

Không biết mình ở trong này một lát, bên ngoài đã trôi qua bao lâu.

Đội khảo cổ bên ngoài cũng không biết thế nào rồi?

Còn về con Côn và Phượng Hoàng kia, nhìn có vẻ con Côn có phần thắng hơn, điểm này thì hắn không cần lo lắng.

Nhưng không biết Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương còn có dư lực không, nhân cơ hội đối phó đội khảo cổ.

Tần An không muốn đợi mình đi ra ngoài, chỉ thấy một bãi thi thể.

Vẫn phải nhanh chóng phá vỡ nơi này, nhanh chóng ra ngoài.

Nhưng Hắc Kim Cổ Đao không có tác dụng.

Kỳ Lân, Kỳ Lân cũng vậy.....

Phải rồi, Kỳ Lân!

Mặc dù cụ thể hóa Kỳ Lân ra không có tác dụng, nhưng huyết mạch Kỳ Lân không chỉ có một công dụng này.

Tần An lần nữa thúc đẩy huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể, khống chế ở mức độ không hóa thân.

Sau đó tĩnh lặng nhắm mắt đứng tại chỗ, lợi dụng huyết mạch Kỳ Lân để cảm nhận môi trường xung quanh.

Điều này khác với mắt xuyên thấu, nếu nói mắt xuyên thấu là kính viễn vọng có thể xuyên thấu thế giới bên ngoài.

Thì cái này tương tự như chức năng ảnh nhiệt.

Mắt xuyên thấu nhìn thấy những thứ mà mắt thường cũng có thể thấy trong hiện thực, còn huyết mạch Kỳ Lân quan sát được là năng lượng.

Chức năng này Phượng Hoàng của Tây Vương Mẫu, và rồng của Chu Mục Vương không thể làm được.

Dù sao rồng và Phượng Hoàng của họ là ảo ảnh hóa ra, thì làm gì có thuyết huyết mạch gì chứ.

Tần An tĩnh lặng đứng tại chỗ, cảm nhận dao động năng lượng xung quanh.

Sau đó đi theo hướng có dao động năng lượng.

Tần An từ đầu đến giờ không hề mở mắt, lúc này huyết mạch Kỳ Lân chính là đôi mắt của hắn.

Nếu có nguy hiểm xuất hiện, huyết mạch Kỳ Lân còn hữu dụng hơn mắt thường của hắn nhiều.

Vừa nghĩ xong, Tần An đã vấp một cú đau điếng.

Khụ!

Địa thế ở đây quá gồ ghề, khắp nơi đều là hố và ổ gà, lại còn có đá nữa.

Những thứ này huyết mạch Kỳ Lân không thể kiểm tra được.

Tần An đi cà nhắc cà thọt đến chỗ phát ra dao động năng lượng, không còn cách nào khác.

Quá tối rồi, hắn dù có mở mắt cũng vô dụng.

Tần An tập trung sự chú ý vào vật thể phát ra dao động năng lượng dưới đất.

Nhờ huyết mạch Kỳ Lân mới miễn cưỡng nhìn rõ đó là thứ gì.

Một vật thể đen sì, chỉ là một hòn đá đen to bằng lòng bàn tay.

Chương 207

Cứ tùy ý rơi trên mặt đất.

Trong một môi trường đen kịt, hoàn toàn không thể chú ý đến nó.

Nếu Tần An không nhờ huyết mạch Kỳ Lân, cũng sẽ không nghĩ rằng thứ có thể phá vỡ thế giới Vẫn Đồng lại chỉ là một hòn đá đen như vậy.

Được thôi!

Coi như đã biết vì sao Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương bị mắc kẹt ở đây lâu như vậy rồi.

Không thể cảm ứng trường năng lượng xung quanh, môi trường ở đây lại không chút xuyên sáng, không những không xuyên sáng, mà còn có thể nuốt chửng ánh sáng.

Hơn nữa, thế giới này cũng không biết rốt cuộc lớn đến mức nào.

Trên mặt đất có rất nhiều hòn đá tương tự.

Ngay cả khi Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương có nghi ngờ những hòn đá này có điều kỳ lạ, thì làm sao lại khéo léo như vậy mà tìm được đúng hòn đá này chứ?

E rằng họ đã thử hai viên, thấy không có tác dụng, liền từ bỏ, không còn nghi ngờ những hòn đá không bắt mắt này nữa.

Tần An nhặt hòn đá không nổi bật giữa bao viên đá khác dưới đất lên.

Hắn xoay nhìn hai giây, các ngón tay đột nhiên siết chặt, hòn đá biến thành bột mịn, rơi qua kẽ tay.

Theo hòn đá hóa thành tro bụi, thế giới bóng tối xung quanh xuất

hiện một kẽ nứt.

Ánh sáng xuyên vào.

Tần An đã ra ngoài.

Vừa ra ngoài, hắn không chút do dự, dùng toàn lực chém một nhát vào cái hộp đen chứa Vẫn Đồng và ý thức của Tây Vương Mẫu, Chu Mục Vương.

Trong khoảnh khắc, những thứ này đều tan biến dưới đao của Tần An.

Vừa lúc Tần An phá vỡ thế giới Vẫn Đồng, Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương cũng cảm nhận được.

Hai người kích động vô cùng, sắp sửa lợi dụng kẽ hở do Tần An phá vỡ để thoát ra.

Chỉ cần động tác của Tần An chậm hơn một chút, e rằng họ đã đắc ý rồi.

Nhưng giờ đây, những người bị giam cầm ngàn năm, nhìn thấy lối ra ngay trước mặt, lại cứ thế mà bỏ lỡ.

Tia sáng cuối cùng khép lại trước mắt họ.

Dục vọng tích lũy ngàn năm vào khoảnh khắc này tan biến như mây khói, hóa thành một làn khói phiêu dật.

Gió thổi qua, từ Lăng Tiêu Bảo Tọa nơi Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương đã hoàn toàn chết, thổi đi khắp Thiên Cung.

Ngọn gió nhẹ nhàng lướt qua những bích họa khắc họa quá khứ bi thảm.

Những người lao động cực khổ trên tranh được gió hôn nhẹ, an ủi nỗi đau của họ.

Trải dài dòng sông lịch sử, những công trường xây dựng tàn khốc, những người vác những khối đá lớn, mệt mỏi có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Hắn ta ngẩng khuôn mặt đầy nếp nhăn lên, rất kinh ngạc nhìn vào hư không.

"Vừa rồi có gió, thật thoải mái!" Cung nữ xinh đẹp đang khóc lóc che mặt chạy ra khỏi điện.

Có người khen ngợi dung mạo của cô ấy, bị Tây Vương Mẫu nghe thấy, sau đó mặt cô ấy liền bị cào nát.

Máu tươi đỏ thẫm nhỏ xuống cung điện tráng lệ, màu sắc đó quá chói mắt, như đang tố cáo điều gì đó.

Ánh sáng chiếu vào máu, màu đỏ càng rực rỡ, cô muốn cả thế giới đều nhìn thấy!

Cung nữ đang che khuôn mặt đau đớn kịch liệt của mình, đang chạy, đột nhiên dừng bước.

Hai mắt sưng đỏ vì khóc kinh ngạc nhìn về phía bên cạnh, cô cảm nhận được một luồng gió.

Một luồng gió rất thoải mái.

Thoải mái đến mức khiến cô quên cả đau.

Gió thật dịu dàng, dường như đang khẽ thổi vào vết thương của cô, không còn đau nữa.

Thiếu nữ hồn nhiên nghĩ.

Mối hận bị thời gian lãng quên đã được báo.

Những người bị chôn vùi có thể nhắm mắt.

Điều này rất giống với kết cục viên mãn trong phim ảnh, nhưng

hiện thực lại rất tàn khốc.

Những chuyện đã xảy ra không thể thay đổi được.

Trong khoảng thời gian đó.

Khuôn mặt đầy nếp nhăn đó bị rắn bò lên, da thịt bị ăn mòn, chỉ còn lại xương trắng lởm chởm.

Cung nữ dung mạo xinh đẹp vì vết thương trên mặt không được điều trị kịp thời và hiệu quả, đã chết ở một góc không ai biết đến.

Bao nhiêu mối hận, bao nhiêu nước mắt, chỉ có thể coi như vậy.

Thôi thì coi như vậy đi.

Ý thức của Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương tiêu tán, những ảo ảnh bị họ thao túng cũng biến mất.

Lăng Tiêu Bảo Tọa, ghế ngồi thần tiên phía dưới, sân khấu hoa lệ, đều hóa thành khói bay.

Tứ Đại Thiên Thần canh giữ nơi đây bên ngoài cửa, cũng tan thành mây khói.

Toàn bộ Thiên Cung cởi bỏ vẻ ngoài phù hoa, dần dần lộ ra diện mạo thật.

Sương tiên tràn ngập khắp nơi đã không còn, thay vào đó là khí đen nặng nề.

Thiên Sơn cổ mộ bắt đầu sụp đổ.

Mặt đất nứt ra những kẽ hở, những cột trụ dùng để chống đỡ cũng nứt toác.

"Đi mau, Thiên Cung bắt đầu sụp đổ rồi." Tần An lùi xuống từ Lăng Tiêu Bảo Tọa.

Hô hoán đội khảo cổ.

“Mọi người lại đây, đi mau!” Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý triệu tập các thành viên đội khảo cổ.

Một nhóm người nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Lần này không có Tứ Đại Thiên Thần ngăn cản ở cửa, đoàn khảo cổ đã thuận lợi đi qua.

“Tiểu ca, còn có Cửu Châu Đỉnh!” Trương Minh Văn nhắc nhở Tần An.

Trong tình huống có thể, ông vẫn muốn mang Cửu Châu Đỉnh về.

Dù sao đến đây, trải qua bao kiếp nạn, chính là vì Cửu Châu Đỉnh.

“Biết rồi, chúng ta trên đường sẽ đi ngang qua đó, trực tiếp lấy đi là được.

Dù sao bây giờ Thiên Cung cũng đã sụp rồi.” “Ối giời ơi, thông tin một lúc nhiều quá, tôi tiếp thu không nổi rồi, cái này, cái này, Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương chết rồi sao?

Thiên Cung lại sụp đổ thế nào?

Sao tôi cứ cảm giác mình bị bỏ sót gì đó vậy?” “Bạn lầu trên ơi, đừng nghi ngờ, chúng ta chắc chắn không xem hết.” “Đúng vậy, có lúc những huyễn cảnh trong Thiên Cung chúng ta căn bản không nhìn thấy được.

Tôi cảm thấy tám phần là Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương đã so tài một chút với Tiểu ca trong huyễn cảnh, sau đó bị Tiểu ca dễ dàng giải quyết, rồi mọi chuyện là như vậy đó.” “Không được mà, tôi muốn xem thử, Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương thật sự còn sống sao?

Sống thế nào?

Bây giờ trông ra sao?

Tò mò quá đi mất!

Gãi tim cào phổi, ai nói cho tôi chân tướng đi!" "Cuối cùng Tiểu ca hình như đã chém nát thứ gì đó, sau đó Thiên Cung liền sụp đổ, có phải chính là Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương không?" "May mà tôi chỉ là fan cuồng của Tiểu ca, không tập trung vào cái khác, chứ không mà tò mò như mấy người, thì tối nay chắc là khỏi cần ngủ.

Chen một câu, Tiểu ca thật sự rất đẹp trai!" "Bạn lầu trên ơi, câu cuối cùng tôi đồng ý, nhưng những gì bạn nói phía trước thật sự rất vớ vẩn đó biết không?" Trong phòng livestream, Lý giáo thụ thấy Thiên Cung sụp đổ, đội khảo cổ đang chạy ra ngoài.

Chương 208

Liền lập tức đứng dậy.

“Nhanh, chuẩn bị cứu viện, bảo người ở bên ngoài tiếp ứng!

Nhất định phải đưa đội khảo cổ và Tiểu ca về không thiếu một ai!” Tần Ly nhìn Thiên Cung dần dần sụp đổ trên màn hình livestream, không dám rời mắt một chút nào, sợ Tần An xảy ra bất kỳ bất trắc nào.

Đoàn khảo cổ sau khi lấy được Cửu Châu Đỉnh, liền định chạy về theo đường cũ lúc đến.

“Đi lối này!” Tần An gọi họ lại.

“Bên này có lối tắt, lại đây.” Lúc đến không dẫn đội khảo cổ đi đường hầm bí mật là vì nhiệm vụ của họ không chỉ là lấy Cửu Châu Đỉnh, mà còn phải khám phá toàn bộ Thiên Sơn cổ mộ.

Nhưng bây giờ nhiệm vụ đã hoàn thành, cũng không cần thiết phải đi lại đường cũ nữa.

Huống hồ mặc dù tốc độ sụp đổ của Thiên Cung này không nhanh, họ có thời gian để thoát, nhưng vẫn là nên ra ngoài sớm thì tốt hơn.

Đội khảo cổ ngoan ngoãn chạy theo sau Tần An.

Cũng không hỏi nhiều tại sao có đường tắt lại không nói sớm, họ hiện tại có độ tin tưởng rất cao đối với Tần An.

Ngay cả khi Tần An chỉ vào vách núi nói đó là mật đạo, họ do dự một lúc rồi cũng sẽ kiên quyết nhảy xuống.

Đương nhiên Tần An cũng không bắt họ nhảy vách núi.

Tần An dẫn họ vào một cung điện không bắt mắt, bên trong quanh

co khúc khuỷu, đi đến một đường cụt.

Tần An tiến lên, bắt đầu di chuyển những khối gạch trên bức tường cụt.

Vài phút sau, gần như tất cả các khối gạch trên tường đều bị Tần An di chuyển vị trí.

Bức tường phát ra một tiếng động khẽ, ở giữa liền mở ra một cánh cửa.

Đội khảo cổ kinh ngạc nhìn Tần An thao tác, một cánh cửa cứ thế tự động mở ra.

Trong lòng các thành viên đội khảo cổ đều là một tràng "Oa!

Tiểu ca thật sự không gì là không thể mà!" "Được rồi, đi thôi." Tần An mở cửa xong, liền quay đầu lại nói với mọi người.

Sau đó liền nhìn thấy từng đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm vào hắn.

Khiến Tần An nhớ đến những video ngắn từng xem trước đây.

Trong đó những chú chó nhìn chằm chằm vào thức ăn cho chó chính là ánh mắt như vậy.

Ếch, đám người này, là.....

đói rồi sao?

"Ngây ngốc cái gì vậy?

Còn không mau đi?

Muốn ở đây chôn theo Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương à?" Ngô Tứ Ý lại bắt đầu nổi nóng rồi.

Thấy đám học sinh này vào lúc quan trọng như vậy mà vẫn có thể mất tập trung, chỉ cảm thấy bọn họ thật sự đáng bị dạy dỗ.

“Ồ ồ, được.” Hoàn hồn lại liền theo sau Tần An đi vào cánh cửa nhỏ bí mật kia.

Đang đi trên đường, Tần An dừng bước.

Nhìn vào khoảng hư không bên cạnh.

“Tiểu ca, sao vậy?” Trương Minh Văn thấy Tần An dừng lại vào lúc cấp bách chạy trốn, liền nghi hoặc hỏi.

“Nước Thiên Trì bên ngoài đang đổ ngược vào.” “Cái gì?

Chính là Thiên Trì mà chúng ta đã vào đó sao?” “Đúng vậy.” “Vậy chúng ta mau chạy đi, đừng mang theo Cửu Châu Đỉnh rồi bị chôn vùi ở đây!” “Không sao, chúng ta đi là một con đường khác, nước đổ đến đây còn cần một thời gian nữa, sẽ không nhanh như vậy đâu.” Hai người Trương, Ngô không hiểu ý Tần An là gì nữa.

Ngay cả khi nước không đến nhanh như vậy, cũng không đến mức nhàn nhã ở đây chờ đợi chứ.

Vẫn là mau ra ngoài mới là quan trọng chứ.

Tần An đi về phía trước vài bước, chỉ vào ngã rẽ phía trước nói với họ.

“Đi thẳng, rẽ phải, phía trước nữa chỉ còn một con đường, không có ngã rẽ, các ông cứ đi theo đường đó là có thể ra ngoài.” “Dựa theo vị trí hiện tại của chúng ta, ngay cả khi các ông đi bộ thong dong, cũng có thể kịp ra ngoài trước khi nước đổ đến đây.” Hai người Trương, Ngô lúc này mới hiểu ra.

“Tiểu ca, cậu không định đi cùng chúng ta sao?” “Không, các ông cứ đi trước đi.” “Được, vậy chúng tôi đi trước, Tiểu ca cậu cẩn thận.” Ngô Tứ Ý lập tức đưa ra quyết định, dẫn đội khảo cổ cùng Tần An từ biệt.

Tần An nhìn họ đi vào con đường bên phải, mới quay người rời đi.

Khán giả trong phòng livestream lại một lần nữa nhìn Tần An dần dần khuất khỏi tầm nhìn của họ, giống như nhìn người chồng rời đi của oán phụ.

"Tiểu ca của tôi!

Sao lại đi nữa rồi?

Òa một tiếng khóc nức nở!" "Tôi không muốn mà!

Cảm giác lần livestream này không thấy Tiểu ca nhiều, Tiểu ca luôn hành động tách biệt với đội khảo cổ!

Tiểu ca ơi!" "Tiểu ca, anh có biết có bao nhiêu người hận anh không?

Rõ ràng có mị lực như vậy, sao lại không cho chúng tôi nhìn thêm một lúc chứ?

Như vậy rất dễ khiến người ta hận đó!" "Tôi nhắc đại đao hai mươi mét của tôi lên, ếch, xin lỗi, lại thu về, hóa ra là đồng minh à.

Nhưng tình yêu của anh dành cho Tiểu ca chắc chắn không sâu bằng tôi, tôi là tuyệt đối không hận Tiểu ca, vì đó là người gối đầu của tôi mà.

Mặt đỏ tía tai." "Y nha, sao nhiều người nằm mơ giữa ban ngày thế, đây là bệnh đó, phải chữa!" Đoàn khảo cổ theo con đường Tần An chỉ dẫn, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Càng đi lòng càng hoảng.

Bởi vì tiếng nước chảy càng lúc càng lớn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tràn đến từ phía sau họ, sau đó cuốn trôi tất cả mọi thứ trong mật đạo này.

“Đừng hoảng!

Tiểu ca đã nói con đường này không sao, thì chính là không sao, sợ cái gì?

Các cậu còn không tin Tiểu ca sao?” Trương Minh Văn lôi danh tiếng của Tần An ra để trấn an trái tim đám học sinh này.

“Đương nhiên là tin rồi!” Nam sinh bị Tần An trêu chọc ăn đào nghe thấy có người nghi ngờ lòng tin của họ đối với Tiểu ca, lập tức phản bác.

“Tiểu ca sẽ không hại chúng ta, tuy không biết tiếng nước này là thế nào, nhưng nghe lời Tiểu ca đi thẳng về phía trước chắc chắn không sai.” “Đúng vậy!

Sợ quỷ gì chứ!

Có gì mà phải sợ.” Vừa nói để chứng minh độ đáng tin của lời mình, mọi người liền tăng tốc bước chân, tiếng nước chảy càng lúc càng lớn bên tai dường như không hề nghe thấy một chút nào.

Trương Minh Văn thấy vừa nói họ không tin Tiểu ca, đám học sinh này liền như xù lông.

Ông bất đắc dĩ cười khẽ lắc đầu, cũng theo kịp bước chân của người trẻ.

Chỉ có Ngô Tứ Ý có chút khó chịu.

Ông đối với Tần An thì không có chút bất mãn nào, vì ông cũng giống đám học sinh này tin tưởng người đó.

Chỉ là có lẽ làm thầy lâu rồi, tâm tính các phương diện hoàn toàn khác so với lúc làm Tứ gia.

Nếu ông là Tứ gia, ông sẽ rất vui mừng vì đám học sinh này tin tưởng Tiểu ca như vậy.

Và lợi dụng lòng tin này để đạt được mục đích của mình.

Nhưng với tư cách là một giáo viên, ông lại có chút ghen tị.

Đám nhóc này, chẳng phải lẽ ra phải tin tưởng mình nhất sao?

Đoàn khảo cổ đang đi trong mật đạo, lúc đầu không có tiếng nước chảy, sau đó xuất hiện và càng lúc càng lớn, rồi tiếng nước chảy dần dần nhỏ lại.

Ngay lúc tiếng nước chảy gần như không còn nữa, đội khảo cổ nhìn thấy lối ra.

Sau khi ra khỏi lối ra, vừa vặn chạm mặt với những người tiếp ứng bên ngoài.

"Trương giáo sư!

Chương 209

Ngô giáo sư!

Các ông không sao chứ!" Người phụ trách cứu viện thấy họ rất kinh ngạc.

Nước Thiên Trì đã đổ ngược vào theo lối vào của đội khảo cổ lúc đó.

Họ đều rất lo lắng cho đội khảo cổ, hơn nữa trong tình huống như vậy việc triển khai cứu viện là rất gian nan.

May mắn là từ livestream họ thấy Tiểu ca thần bí đã dẫn đội khảo cổ đi đường khác.

Vì vậy những người cứu viện vẫn ở bên bờ Thiên Trì quan sát, không mạo hiểm đi cứu.

Lối ra mà đoàn khảo cổ đi ra không xa Thiên Trì.

Vì vậy họ có thể nghe thấy tiếng nước chảy, và càng lúc càng lớn, bởi vì càng đi khoảng cách đến Thiên Trì càng gần.

Sau đó tiếng nước càng lúc càng nhỏ là vì nước Thiên Trì đổ ngược vào cổ mộ lý càng lúc càng nhiều, nước ly khảo cổ đội càng lúc càng xa rồi.

"Hóa ra lại gần Thiên Trì đến vậy." Các thành viên đội khảo cổ phát ra tiếng kinh ngạc bên cạnh.

Họ còn tưởng rằng khi ra ngoài, khoảng cách đến lối vào Thiên Trì là nam một đường bắc một nẻo cơ.

"Trương giáo sư, Ngô giáo sư, và các vị thành viên đội khảo cổ, cảm ơn sự cống hiến vất vả của các ông trong chuyến đi này, quốc gia

sẽ không quên công lao của các ông.

Vì đã bình an ra ngoài, thì hãy nghỉ ngơi thật tốt đi, tôi sẽ sắp xếp người chuyên trách đưa các ông về, phần hậu kỳ ở đây sẽ do chúng tôi xử lý." Người đứng đầu và Trương Minh Văn nói vài câu khách sáo với nhau.

Hai người Trương, Ngô liền dẫn các học sinh rời đi.

Đến đây, Thiên Cung này không còn bóng người nữa.

Một trận đại hồng thủy qua đi.

Điện vũ tinh xảo, gạch ngói bằng ngọc trắng, Lăng Tiêu Bảo Tọa, vô số hài cốt trắng.....

đều bị nước cuốn đi, bao bọc, mang đi.

Con sông này đã cuốn trôi quá nhiều thứ.

Nghèo hèn, phú quý; vất vả, vinh hoa; mồ hôi, nước mắt; người, vật, cảnh..... cuối cùng đều bị chôn vùi.

Chúng ta rồi cũng sẽ như vậy.

Đoàn khảo cổ đã thành công lấy được Cửu Châu Đỉnh, đến sân bay chuẩn bị lên máy bay về kinh đô.

Phóng viên truyền thông đã sớm chờ đợi ở sân bay.

Đội khảo cổ vừa xuống xe, liền có phóng viên đang chờ đợi bên ngoài cầm micro tiến lên.

"Trương giáo sư, chúc mừng các ông đã thành công lấy được Cửu Châu Đỉnh, xin hỏi có cảm tưởng gì muốn chia sẻ với mọi người không ạ?" "Hiện tại không có gì hay để chia sẻ cả, các ông chẳng phải đều đã xem trên livestream rồi sao?" Trương Minh Văn vừa ứng phó, vừa đưa tay về phía trước muốn mở đường cho mình đi qua.

“Cô Hoắc, tôi thấy trong livestream cô và Tiểu ca thần bí đi rất gần nhau, xin hỏi thân phận ngoài đời thật của Tiểu ca là gì?

Hai người có phải người quen cũ không ạ?” “Không có đi rất gần, không biết anh ấy là ai, không phải người quen cũ, không quen biết.” Hoắc Băng dứt khoát nhanh nhẹn trả lời câu hỏi của phóng viên.

Mặt không đỏ tim không đập thình thịch nói dối, hoàn toàn phủ nhận mối quan hệ giữa mình và Tiểu ca.

“Ngô giáo sư, xin hỏi hành trình tiếp theo của đội khảo cổ sẽ như thế nào?

Có phải sẽ đi lấy những Cửu Châu Đỉnh khác không?

Xin hỏi địa điểm mục tiêu tiếp theo là ở đâu ạ?” “Cái này không rõ lắm, phải xem cấp trên sắp xếp.” Ngô Tứ Ý không muốn nói nhiều, qua loa trả lời.

Những học sinh khác có cảm giác tồn tại không cao trong mộ cũng bị hỏi hết lượt.

Đa số đều là những câu hỏi liên quan đến Tiểu ca thần bí.

“Xin hỏi bạn học này, bạn đã từng gặp dung mạo thật của Tiểu ca chưa?

Có thể hình dung cho chúng tôi nghe một chút không ạ?” “Xin lỗi, chưa từng gặp, chưa từng gặp.” “Bạn học này, tôi thấy Tiểu ca hình như tuổi cũng không lớn lắm, anh ấy có phải cùng trường với các bạn không?

Có phải là bạn học không?” “Sao có thể chứ?

Tiểu ca sao có thể là bạn học của tôi?” Người trả lời câu hỏi này vừa hay là nam sinh bị trêu chọc ăn đào, cậu ta không dám nghĩ, người lợi hại như Tiểu ca sao có thể cùng trường với mình.

Chắc chắn là cao nhân thế ngoại, không cần đi học như người bình thường.

Mặc dù nghĩ sai rồi, nhưng đã thành công giúp Tần An che giấu thân phận thật, vô tình giúp đỡ thần tượng của mình.

Khiến phóng viên truyền thông bị lạc đề.

"A!

Tôi nhớ ra rồi!

Bạn học này chính là người ăn đào tiên đó phải không?" Phóng viên mắt sáng lên, Tiểu ca suốt chặng đường đều rất lạnh lùng, chỉ duy nhất đùa một câu với bạn học này.

Không chừng hai người ngoài đời đã quen nhau, mình phải hỏi cho kỹ mới được.

"Ếch, không phải, tôi không có ăn." Nam sinh có chút ngại ngùng, cái dáng vẻ ngốc nghếch đó của mình đã bị phát sóng trực tiếp hết rồi.

Còn bị người ta nhắc đến trực tiếp, thật sự có chút ngại ngùng.

"Bạn học, bạn và Tiểu ca có quan hệ gì?

Hai người quen nhau thế nào?" "Chính là mối quan hệ mà các ông đã xem trên livestream đó, cứ theo giáo sư đi khảo cổ thì quen biết thôi." Phóng viên có chút không vui, cho rằng người này đang cố ý giả vờ ngu ngơ với mình, liền gài bẫy cậu ta.

"Được rồi bạn học này, chuyện bạn và Tiểu ca quen nhau chúng tôi đều biết rồi, bạn đừng chơi trò này với tôi." "A?

Các ông biết gì rồi?" Bạn học nhỏ bị phóng viên làm cho mơ hồ.

"Đó là, các ông biết gì rồi hả?

Ở đây gài bẫy học sinh của tôi sao?

Tôi nói cho các ông biết, đừng có giở trò này!" Ngô Tứ Ý thấy có học sinh bị phóng viên bám lấy không buông, liền đến giải vây, vừa tới đã là một tràng mắng mỏ.

"Được rồi, được rồi, đừng hỏi nữa, chúng tôi còn phải kịp máy bay, đừng cản đường, không thì tôi gọi an ninh sân bay đó!" Ngô Tứ Ý nói xong liền kéo bạn học nhỏ kia xông ra khỏi vòng vây.

Đoàn khảo cổ cuối cùng cũng lên được máy bay.

Các bạn học đã ngồi vào chỗ vẫn chưa hoàn hồn.

Họ rất ít khi trải qua cảnh tượng như vậy, đặc biệt là bạn học nhỏ kia, hoàn toàn bị khí thế sói lang hổ báo của phóng viên dọa sợ rồi.

"Được rồi, không sao đâu, đám phóng viên đó ai nấy đều tinh quái, lời lẽ ẩn chứa nhiều cạm bẫy, các cậu không hiểu gì cả, không ứng phó được cũng là bình thường." Ngô Tứ Ý ngượng nghịu an ủi một câu.

Vừa nói xong lưng liền bị đánh một cái, không cần quay đầu ông cũng biết là ai.

"Trương Minh Văn ông bị bệnh gì vậy?" "Tôi thấy ông mới bị bệnh đó, cái gì mà không hiểu gì cả?

Ông an ủi người thì hãy nói tiếng người đi chứ!

Nói cái gì lộn xộn hết cả." "Tôi....." Ngô Tứ Ý cũng biết lời mình nói không đúng, nhưng chết cũng cãi cố, không thừa nhận.

"Thì tôi cũng đâu có nói sai, bọn họ chính là không hiểu gì cả mà!" Trương Minh Văn biết đức hạnh của gã này, liếc mắt nhìn hắn một cái, liền ngồi vào chỗ của mình không thèm để ý Ngô Tứ Ý nữa.

Suốt chặng đường gió yên biển lặng, thuận lợi đến kinh đô, lên xe chuyên dụng đã chờ sẵn ở đó.

Cấp trên niệm tình đội khảo cổ vừa từ mộ ra, thật sự đã rất vất vả.

Hơn nữa đã trải qua một lượt phóng viên tra hỏi.

Vì vậy ở kinh đô này sớm đã dọn dẹp sạch sẽ phóng viên truyền thông, không để họ làm phiền đội khảo cổ nghỉ ngơi.

Đến kinh đô, sau khi bàn giao Cửu Châu Đỉnh thuận lợi, đội khảo cổ liền tản ra ai về nhà nấy nghỉ ngơi.

Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý cũng mỗi người về một nhà, đợi sau khi ngủ một giấc thật ngon rồi mới nói chuyện khác.

Còn về Tần An, hệ thống im lặng bấy lâu lại phát ra một nhiệm vụ mới. 【Nhiệm vụ: Thu thập Cửu Châu Đỉnh, trấn áp long mạch!】 Tần An xem tư liệu, lập tức quyết định, hành trình tiếp theo, Ước Hàn Ngưu Quốc!

Chương 210

Mang những thứ của An Lạc về!

Sau khi đội khảo cổ mang Cửu Châu Đỉnh lấy được từ Thiên Sơn cổ mộ về.

Họ kết hợp với những Cửu Châu Đỉnh đã lấy được trước đó để triển khai nghiên cứu, tìm hiểu quá khứ của Cửu Châu Đỉnh.

Qua nghiên cứu phát hiện, Cửu Châu Đỉnh tổng cộng có chín cái.

Công dụng ban đầu là dùng để trấn áp long mạch thiên hạ.

Nhưng sau này bị các quân vương của các đại vương triều chia sẻ, dùng để trấn giữ lăng mộ của mình.

"Lấy thứ trấn áp long mạch để trấn giữ lăng mộ của mình, cũng không xem mình có dùng nổi không." Lý giáo thụ châm biếm nói.

"Sao lại dùng không nổi?

Hoàng đế cổ đại chính là trời, chính là chân long thiên tử, theo quan điểm của họ, thứ trấn áp long mạch vốn chính là chân long thiên tử như mình, chỉ là quan niệm khác nhau mà thôi." Ngô Tứ Ý thong dong phản bác bên cạnh.

"Vừa nhận được tin tức, có một tôn Cửu Châu Đỉnh không ở An Lạc, đã bị người nước ngoài trộm đi, giấu trong viện bảo tàng của Ước Hàn Ngưu Quốc." Trương Minh Văn mặt mày ngưng trọng bước vào từ ngoài cửa.

Xã hội văn minh hiện đại, coi trọng hòa bình lễ độ.

Điều này đương nhiên rất tốt, nhưng càng văn minh, một số phương diện lại càng bị hạn chế.

Ví dụ như chuyện này, quốc gia không thích hợp chính diện tấn công.

Nếu không sơ ý một chút, sẽ bị bóp méo thành dẫn chiến.

Tệ hơn nữa là, phía ta không có chứng cứ trực tiếp chứng minh là người Ước Hàn Ngưu Quốc đã trộm Cửu Châu Đỉnh.

Trong tình huống này, vừa không thể chính diện tấn công, lại không thể lén lút gây áp lực cho Ước Hàn Ngưu Quốc.

Nếu không đến lúc đó toàn bộ châu Âu liên hợp lại, chuyện làm lớn chuyện, đối với ai cũng không tốt.

"Lũ rùa con này!

Suốt ngày chỉ biết thèm muốn đồ của chúng ta!" Ngô Tứ Ý nắm chặt tay, gõ mạnh một cái lên mặt bàn.

"Được rồi, ông nổi nóng thì có ích gì chứ?" Trương Minh Văn rất không ưa cái tính tình nóng nảy của Ngô Tứ Ý, có gì mà không thể nói chuyện đàng hoàng, cứ phải làm ầm ĩ lên.

"Vậy ông không nổi nóng, ông lại có cách gì?

Chẳng phải cũng chỉ biết nói miệng thôi sao!" "Ai nói tôi không có cách?" Trương Minh Văn giả vờ thoải mái, còn nâng chén trà trên bàn, thảnh thơi nhấm nháp một ngụm trà.

"Trà này không ra gì cả, không ngon." "Tôi đâu có trà ngon, ông cứ uống đại đi!

Ái chà lão Trương ông có cách gì thì mau nói đi, mấy chúng ta tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, ông đừng để tôi vội vã bốc hỏa." Lý giáo thụ đang xem kịch vui bên cạnh không giữ bình tĩnh được nữa, giật lấy chén trà trên tay Trương Minh Văn.

"Được rồi, được rồi, các ông vội vàng làm gì." Trương Minh Văn

xua tay coi như nhận thua.

“Quốc gia không tiện ra mặt, vậy thì cứ để cá nhân ra mặt, không động đến chính quyền là được.” “A, ông nói nhẹ nhàng thật đó, tìm người ở đâu ra chứ?

Hiện tại các gia tộc đạo mộ, chưa nói đến việc họ có muốn đi hay không, ngay cả khi họ muốn, thì có mấy người có thể an toàn mang Cửu Châu Đỉnh từ nơi đó về thần không biết quỷ không hay?” “Đừng để cuối cùng lại sa vào đó, còn liên lụy đến quốc gia.” Ngô Tứ Ý lập tức cười, không dùng người chính quyền, tìm người khác, làm gì mà dễ dàng đến vậy.

“Ai nói phải dùng những người của gia tộc đạo mộ chứ?” “Vậy ý Trương giáo sư là?” Lý giáo thụ không hiểu hỏi.

“Sao các ông đều không nghĩ ra chứ, có một người còn lợi hại hơn các gia tộc đạo mộ, lại còn đáng tin hơn họ.” Trương Minh Văn thở dài, cảm thấy hai người này thật sự già rồi, đầu óc không quay kịp nữa.

“Ông có người được chọn thì nói thẳng đi, ở đây giấu giếm làm gì.” Ngô Tứ Ý mất kiên nhẫn, nhíu mày mắng Trương Minh Văn.

Vừa nói xong, biểu cảm của Ngô Tứ Ý liền thay đổi.

Lợi hại hơn gia tộc đạo mộ, lại còn đáng tin hơn họ, ông ta nhớ ra là ai rồi.

“Ông nói Tiểu ca?” Ngô Tứ Ý và Lý giáo thụ đồng thanh.

“Cuối cùng cũng nhớ ra rồi sao?” Trương Minh Văn nhướng mày, châm chọc nhìn hai người.

“Đúng vậy, sao lại quên Tiểu ca chứ?

Tiểu ca chính là người được chọn phù hợp nhất mà!” “Phải đó,

với năng lực của Tiểu ca, chuyến đi này là an toàn nhất.” Lý giáo thụ và Ngô Tứ Ý chợt hiểu ra.

“Vậy bên Tiểu ca thì sao?

Đã nói cho hắn biết chưa?” Ngô Tứ Ý hỏi Trương Minh Văn, chuyện này chỉ họ đồng ý thôi không được, phải xem ý nguyện của Tiểu ca.

“Còn cần ông nhắc nhở à?

Đã nói sớm rồi, có một tôn Cửu Châu Đỉnh bị Ước Hàn Ngưu Quốc trộm đi, bao gồm cả vị trí đặt cụ thể ở Ước Hàn Ngưu Quốc, đều là Tiểu ca chủ động nói cho chính quyền.” “Ồ, Tiểu ca đồng ý thì tốt rồi.” “Khoan đã,” Lý giáo thụ nghe ra có điểm không đúng.

“Hai ông trong cuộc sống đời thường quen biết Tiểu ca, còn có thể liên hệ được với hắn sao?” Lý giáo thụ cảm giác bị phản bội.

“Hai ông quen biết hắn từ bao giờ?

Tiểu ca rốt cuộc là ai?” “Khụ, cái này, cái này thì, thời gian quen biết cũng không lâu, còn về thân phận, ếch, cái này chưa được Tiểu ca đồng ý chúng tôi cũng không tiện nói ra.” Trương Minh Văn thầm hối hận mình đã để lộ sơ hở trong lời nói, bị Lý giáo thụ bắt được.

Đành phải qua loa trả lời.

“Đừng chơi trò này với tôi, nói cho rõ ràng!” Được thôi!

Biết ngay là không qua loa được.

“Ái chà lão Lý à!

Thật sự không phải chúng tôi không nói, chỉ là chuyện này thật sự không thể tùy tiện nói được.” Ngô Tứ Ý giúp Trương Minh Văn giải vây, đi tới vỗ nhẹ vai Lý giáo thụ.

“Ông nghĩ xem, hiện tại chuyện này ngay cả chính quyền cũng bị

kéo vào, Tiểu ca chủ động cung cấp thông tin cho chính quyền, bây giờ còn phải giúp đi Ước Hàn Ngưu Quốc lấy Cửu Châu Đỉnh của chúng ta về, chính quyền đối với thông tin của hắn chắc chắn là bảo vệ nghiêm ngặt." "Đúng đúng, thật sự không phải chúng tôi không nói cho ông, là thật sự không thể nói!" Trương Minh Văn vội vàng tiếp lời.

"À phải rồi, lão Ngô à, chuyện này còn phải sắp xếp kỹ càng lại, cấp trên gọi chúng ta rồi." Trương Minh Văn tìm cớ chuồn đi.

"Ồ đúng đúng, phải nhanh chóng đi sắp xếp, Cửu Châu Đỉnh là đại sự, không thể chậm trễ được, đi mau!" Ngô Tứ Ý và Trương Minh Văn nhanh chóng ra khỏi phòng, vẻ mặt vội vã đi làm chính sự.

"Hai ông," Lý giáo thụ bị bỏ lại phía sau tức giận bừng bừng.

"Hai lão hồ ly!" "Chuyện lần này đội khảo cổ không thể cùng đi, tôi sẽ dẫn vài người nhà họ Ngô đi giúp Tần An." Ra khỏi phòng, hai người Trương, Ngô liền khôi phục dáng vẻ nghiêm túc.

Mặc dù nói ra ngoài làm chính sự là cái cớ, nhưng chuyện Cửu Châu Đỉnh thật sự không thể chậm trễ.

"Được, lần này tôi sẽ không đi, cấp trên nói rồi, chỉ cần là sự giúp đỡ mà quốc gia có thể cung cấp nhất định sẽ toàn lực hỗ trợ.

Nhưng phải nhớ, không được mang nhiều người, đây không phải trên địa bàn của chúng ta." Trương Minh Văn truyền lời của cấp trên cho Ngô Tứ Ý.

"Cái này tôi mà lại không biết sao?

Còn cần ông nói à?

Tần An đâu, tôi đi tìm hắn thương lượng một chút về các vấn đề cụ thể." "Không biết, những thông tin đó hắn không trực tiếp nói với tôi, tôi cũng là từ cấp trên mà biết được những điều này, chắc là ở nhà

thuê của hắn.” Trương Minh Văn và Ngô Tứ Ý chia nhau hành động.

Ngô Tứ Ý đi tìm Tần An, còn Trương Minh Văn thì tiếp tục thảo luận chuyện này với cấp trên.

Ngô Tứ Ý đến dưới lầu nhà thuê của Tần An, liền gọi điện cho Tần An.

Lần trước ông đón Tần An đi dự tiệc đính hôn của Hoắc Băng và Tá Lĩnh Môn Chủ, cũng là đợi ở dưới lầu, chứ không biết cụ thể Tần An ở tầng mấy.

Tần An lúc này đang ở trên lầu đối chất ba bên với Hoắc Băng và Tần Ly.

“Tại sao em không được đi, cái cô họ Hoắc kia lại được đi!

Anh thiên vị!” "Tại sao cô không thể đi, trong lòng cô không có chút tự biết sao?

Đương nhiên là vì cô yếu!" Hoắc Băng khiêu khích. "Anh, anh xem cô ta kìa, anh!" Tần Ly mách anh trai. "Hả?" Tần An đang ôm trán tựa vào bàn, không biết nên làm gì.

Bị em gái gọi giật mình. "Sao vậy?" Tần Ly càng tủi thân hơn. "Anh rốt cuộc có nghe em nói chuyện không?" "Không phải, anh có nghe." Tần An tự biện minh.

Đang lúc không biết nói gì tiếp theo thì điện thoại reo.

Chương 211

Cái này cứu Tần An rồi. "Anh có điện thoại, hai đứa cứ nói chuyện." Tần An vừa nói vừa mở cửa đi ra ngoài.

Anh cũng thật không dễ dàng gì, rõ ràng là mình bỏ tiền thuê nhà, giờ còn bị đuổi ra ngoài.

Tần An nghe điện thoại, lắc đầu cười khổ. "Alo, Tần An, phòng trọ của cậu ở tầng mấy?" "Hỏi cái này làm gì?" "Tôi đang ở dưới nhà cậu, không phải chúng ta cần ra ngoài lấy đồ sao?

Tôi tìm cậu để bàn bạc chuyện cụ thể." Ngô Tứ Ý ở ngoài không tiện nói quá rõ ràng. "Được, tôi cũng định xuống, qua đón ông." Tần An hiểu ý.

Vừa hay, đưa Ngô Tứ Ý lên, chuyển sự chú ý của hai người kia đi.

Tần An vừa xuống lầu đã thấy Ngô Tứ Ý đợi ở ven đường. "Lên nói chuyện đi." "Được." Hai người lên tầng, vừa mở cửa đã nghe tiếng cãi vã vẫn chưa dứt bên trong. "Cô có gì mà phải xoắn xuýt chứ, không cho cô đi là vì cô yếu, lại không giúp được gì, mang theo cô chẳng phải là mang theo một gánh nặng sao?" "Cô nói ai là gánh nặng?

Đó là anh trai tôi, Tần An là anh trai tôi, cô có bám riết lấy anh ấy thì anh ấy cũng không phải anh trai cô đâu." "A a, tôi đương nhiên biết anh ấy là anh trai cô, không định tranh với cô đâu, tôi bám anh ấy chặt không phải vì muốn làm em gái anh ấy." Tần Ly nghe hiểu lời này, càng thêm tức giận, người phụ nữ này, dám mơ ước anh trai mình. "Xì!

Cô không xứng đâu, nghĩ nhiều thật đấy, Tần An không thể nào nhìn trúng cô.

Tôi cũng sẽ không đồng ý." "Em gái bé bỏng, cô thật là ngây thơ, anh trai cô có nhìn trúng tôi hay không là do cô quyết định được à?

Cô không đồng ý?

Cô không đồng ý thì có tác dụng gì chứ?" "Hoắc Băng!" "Khụ!" Tần An ho khan một tiếng trong ánh mắt trêu chọc của Ngô Tứ Ý, có chút xấu hổ.

Khiến hai người đang chìm đắm trong cãi vã chú ý tới có người đứng ở cửa. "Anh!

Anh về rồi?" Tần Ly mừng rỡ chạy về phía cửa, dáng vẻ như cô bé nhỏ bị bắt nạt tìm thấy chỗ dựa.

Kết quả vừa chạy được hai bước, thấy Ngô Tứ Ý đang đứng cùng Tần An, lập tức dừng lại. "Ngô giáo sư." Tần Ly khôi phục dáng vẻ học sinh trầm ổn ở trường.

Hoắc Băng đi phía sau nhìn Tần Ly đổi sắc mặt, có chút chán ghét. "Giáo sư." "Ừ ừ, các cô cậu khỏe, à, hay là tôi hôm khác quay lại?" "Hôm khác ông không cần đến nữa đâu, tôi cứ thế xuất phát là được rồi." Tần An biết Ngô Tứ Ý cố ý trêu chọc. "Đừng mà, thế thì tôi không về nữa đâu.

Nhưng tôi nghe lời Tần Ly và Hoắc Băng vừa nói, họ biết chuyện rồi à?" "Ừm, đều biết rồi.

Vào trong nói chuyện đi." Tần An vừa nói vừa dẫn người vào nhà.

Tần Ly trước mặt thầy cô vẫn rất lễ phép, đợi Tần An và Ngô Tứ Ý đều đi qua mình vào nhà.

Cô bé mới quay người định đi theo vào. "Em đừng đi theo nữa, về phòng mình đi, lần này thật sự không thể mang theo em." Tần An đứng phía trước chắn đường Tần Ly. "Tại sao chứ?" Tần Ly đối mặt anh trai liền vô thức làm nũng, mè nheo.

Vừa nói xong liền nhớ ra Ngô giáo sư còn ở đây, vội vàng nghiêm túc nói. "Em thật sự sẽ không gây phiền phức cho các anh đâu, em nhất định nghe lời." "Nếu đã nhất định nghe lời, vậy chi bằng bây giờ hãy nghe lời anh trai em đi, chuyện lần này không giống như những lần xuống mộ trước, còn nguy hiểm hơn nhiều, nghe lời anh trai em đi, sinh viên Đại học Kinh Đô, đừng gây phiền phức cho người khác." Ngô Tứ Ý trực tiếp tiếp lời, bày ra dáng vẻ của một giáo sư. "Được rồi, vậy em đi trước đây, Ngô giáo sư tạm biệt." Khi lời đã nói đến mức này, Tần Ly cũng không tiện tiếp tục dây dưa.

Đành xấu hổ rời đi. "Lần này hành động Hoắc Băng cũng đi phải không?" "Vâng, giáo sư." "Ừm, tốt, cô quả thật có thể giúp được việc." Không chỉ là giúp việc, lần trước con Côn xuất hiện từ trong cơ thể Hoắc Băng, Ngô Tứ Ý vẫn còn nhớ đấy.

Giống như Tần An, ông cũng nhận ra Hoắc Băng có liên quan đến Mặc gia thời Xuân Thu, không phải là người nhà họ Hoắc đơn giản. "Bên tôi sẽ mang theo hai người của nhà họ Ngô, tuyệt đối đáng tin cậy.

Còn cậu, Tần An, ngoài Hoắc Băng ra, bên cậu còn có nhân lực nào nữa không?" Tần An tiễn Tần Ly ra cửa xong liền đến ngồi cạnh Ngô Tứ Ý. "Tôi đã tìm Bàn Sơn Đạo Nhân." "Ý cậu là Mạc Hữu Đạo và những người đó?" "Đúng vậy.

Ừm, tôi đã tiếp xúc với họ trước đây, con người họ khá đáng tin.

Còn ai nữa không?" "Sau đó là Hoắc Băng, hết rồi.

Càng nhiều người càng phiền phức." Tần An lắc đầu. "Cũng đúng, người quý ở tinh nhuệ chứ không phải số đông.

Hiện tại xem ra đội của chúng ta tuy không đông người, nhưng ai nấy đều có bản lĩnh thật sự.

Tinh nhuệ hơn nhiều so với đội khảo cổ trực tiếp ngày trước." Ngô Tứ Ý vừa nói vừa cười, có vẻ rất vui. "Sao con cảm giác Ngô giáo sư rất phấn khích vậy?" Hoắc Băng khẽ cười hỏi Ngô Tứ Ý. "Quả nhiên là con gái, đúng là tâm tư tinh tế, tôi quả thực có chút phấn khích." Ngô Tứ Ý không hề để ý việc mình bị nói trúng tim đen. "Ôi, nhớ lại thì tôi cũng làm thầy bao nhiêu năm rồi, sống yên ổn bấy lâu, có chút hoài niệm cảnh ngày xưa dẫn dắt anh em xuống mộ." Ngô Tứ Ý rất hoài niệm, có chút hư vô mờ ảo khi nhớ lại những năm tháng đã qua. "Ông làm thầy cũng đâu có ít lần xuống mộ, không phải mới vừa từ trong mộ ra sao?" Tần An không nể nang gì, bắt lấy sơ hở trong lời nói của Ngô Tứ Ý. "Sao có thể giống nhau được?" Ngô Tứ Ý vội vàng. "Chúng ta tự mình xuống mộ, khác với dẫn dắt một đám nhóc con xuống mộ, còn phải bị máy bay không người lái giám sát nữa chứ, khác biệt lớn lắm!" "Huống hồ lần này lại càng không giống những lần trước, là đi ra nước ngoài.

Chúng ta trước đây đa phần là hoạt động trong nước, rất ít khi ra nước ngoài, huống chi lần này là để lấy lại Cửu Châu Đỉnh của nước ta, ý nghĩa trọng đại, lại càng không giống!" "Thôi được rồi, được rồi, biết rồi, khác biệt, khác biệt." Tần An xua tay ngắt lời Ngô Tứ Ý đang thao thao bất tuyệt. "Nói chuyện chính đi." Một câu nói kéo Ngô Tứ Ý trở lại. "Trước khi tôi đến đã ở cùng Lão Trương, ông ấy nói cậu trực tiếp liên hệ với cấp trên, cấp trên đã hứa sẽ hỗ trợ toàn lực cho chúng ta phải không?" Ngô Tứ Ý hỏi Tần An. "Đúng vậy, chuyện thế này, chính phủ không thể không ủng hộ." "Thế còn thời gian, cậu đã chốt với cấp trên rồi chứ?" "Chốt rồi, hai ngày nữa sẽ xuất phát, Bàn Sơn Đạo Nhân sẽ đi cùng chúng ta, đến đó sẽ có người của nước ta tiếp ứng." "Ừm, vậy thì tốt rồi, bây giờ vạn sự đã sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông thôi." Ngô Tứ Ý yên tâm. "Hả?

Thiếu gió đông gì?

Chẳng phải đã chuẩn bị ổn thỏa rồi sao?" Tần An nghi hoặc hỏi.

Ngô Tứ Ý trên đầu hiện sáu dấu chấm lửng, câm nín nhìn Tần An. "Phụt!" Hoắc Băng ở bên cạnh bịt miệng cười thành tiếng. "Ngô giáo sư chỉ là cảm thán một chút thôi, chứ không phải thật sự còn thiếu gió đông nào đâu." Tần An: ".....

À." Hai ngày sau, mọi người đã thu dọn xong xuôi, chỉnh đốn sẵn sàng.

Tần An cùng Ngô Tứ Ý và hai người Ngô gia, cùng Hoắc Băng lên chiếc xe chuyên dụng do cấp trên phái đến, đi về phía sân bay.

Còn ba người Bàn Sơn Đạo Nhân đã đợi sẵn trên chuyên cơ.

Tần An khi ra khỏi phòng trọ đã đeo mặt nạ, không lộ nửa điểm dung nhan.

Hấp thụ bài học từ trước, lần này anh mang thêm vài chiếc mặt nạ và vài bộ áo trên. "Tiểu ca," nhân viên hộ tống trên xe đã chuẩn bị tâm lý vài lượt, mới kìm nén sự kích động, mở lời với Tần An đang khoanh tay nhắm mắt dưỡng thần. "Hửm?" Tần An khẽ mở mắt nhìn nhân viên kia, từ trong cổ họng phát ra một tiếng nghi vấn. "À, cái, cái đó, chính là..." Sự chuẩn bị tâm lý khó khăn lắm mới dựng lên, bị Tần An nhìn một cái liền tan biến.

Tần An nghĩ thầm, chẳng lẽ vừa rồi mình mở mắt không kiểm soát được ánh mắt, quá hung dữ sao?

Nhưng hình như mình cũng đâu có lộ ra ánh mắt đáng sợ nào đâu.

Chương 212

"Vô dụng!" Một người khác trông giống như sếp của nhân viên kia, vỗ đầu cậu ta một cái, tiếp tục nói với Tần An. "Tiểu ca, lát nữa sẽ đến sân bay, cậu nhóc này chỉ muốn nói với cậu, để cậu chuẩn bị tâm lý trước." "Đi sân bay thì cần chuẩn bị tâm lý gì?

Các anh làm ra một chiếc máy bay bằng vàng sao?" Ngô Tứ Ý nói chen vào.

Vị sếp kia mặt hơi cứng lại, nhưng đã được cấp trên dặn dò trước, mấy vị này sẽ ra nước ngoài làm việc lớn, cống hiến cho quốc gia, thái độ phải thật tốt.

Nên đành phải nở nụ cười. "Ha ha, Ngô giáo sư nói đùa rồi, không phải ý đó.

Là có rất nhiều fan của Tiểu ca đang đợi ở sân bay, lát nữa xuống xe họ mà thấy Tiểu ca, cảm xúc có thể sẽ hơi kích động, nên mới muốn báo trước cho Tiểu ca một tiếng." "Ồ, thật là nổi tiếng rồi, còn có cả fan." Ngô Tứ Ý trêu Tần An.

Tần An biết gã này hai ngày nay có chút phấn khích, nói chuyện kỳ quặc, lại còn nói nhiều.

Càng đáp lời ông ta, ông ta càng hăng.

Thế nên dứt khoát không nói gì.

Nhân viên thấy Tiểu ca thần bí không đáp lời Ngô giáo sư, không rõ nội tình.

Sợ còn chưa làm việc gì mà mấy vị này đã lục đục nội bộ, vội vàng tiếp lời Ngô Tứ Ý, lo ông ta thấy xấu hổ, từ đó bất mãn với Tiểu ca. "Đúng vậy mà, Tiểu ca thần bí bây giờ trên mạng hot lắm, nhưng

Ngô giáo sư và tiểu thư Hoắc danh tiếng hiện tại cũng rất lớn đó, fan đợi các vị cũng không ít đâu, lát nữa hai vị đừng có mà sợ hãi nhé, ha ha." Nhân viên nói đùa, nói xong liền tự mình cười vang. "Bị hù dọa?" Ngô Tứ Ý lại kiếm chuyện để nói. "Anh đang nói đùa sao?

Tôi là ai?

Trong mộ bao nhiêu Tống Tử, Huyết Thi đều đã thấy qua, còn sợ mấy đứa fan ư?" Ở cửa sân bay, Ngô Tứ Ý đứng ngây ra tại chỗ, miệng hơi há hốc, mắt mở to. "Ôi trời ơi..." Ông nghĩ mình, Tứ Gia, đã đi nam chinh bắc chiến bao năm, trong giới đạo mộ ai mà không biết danh tiếng Tứ Gia, cảnh tượng gì cũng từng thấy qua.

Nhưng riêng loại này, ông ta thật sự chưa từng thấy.

Trước mắt thật có thể nói là người đông như núi biển cũng không quá lời.

Hơn nữa, ai nấy đều trẻ hơn, ai nấy đều tràn đầy sức sống. "A a a a a!

Tiểu ca ơi!

Em thấy anh rồi!

Em thấy anh ngoài đời rồi!

Em không phải đang mơ đúng không!" "Tiểu ca em yêu anh!

Tiểu ca!" "Tiểu ca!

Đêm nay vào mơ với em nhé!" Các loại câu nói với âm lượng cao, trần trụi tràn ngập bên tai Ngô Tứ Ý, khiến cả người ông ta đơ ra.

Giới trẻ bây giờ, lại, lại bạo dạn đến vậy sao?

Cũng không trách Ngô Tứ Ý không theo kịp thời đại.

Khi ông ta còn là Tứ Gia, rất ít khi tiếp xúc với những người trẻ

hoạt bát như vậy.

Sau này thành Ngô giáo sư, thì ngày ngày tiếp xúc với người trẻ, nhưng đó đều là học sinh của ông.

Hơn nữa Ngô Tứ Ý cũng không phải kiểu giáo sư cởi mở, kết bạn với học sinh.

Thế nên những học sinh kia trước mặt ông đều rất ngoan ngoãn, nào dám để Ngô giáo sư thấy bộ mặt phóng túng như vậy.

Ngô Tứ Ý hoàn toàn bị chấn động, đông người như vậy, ai nấy đều ăn mặc thời thượng, tràn đầy sức sống của những đứa trẻ đã lớn.

Cái ập đến trước mặt là nguồn năng lượng tươi mới mà Ngô Tứ Ý chưa từng trải nghiệm.

Điều này khiến ông ta bị chấn động ngay lập tức. "Ngô giáo sư em yêu thầy!" Một tiếng hét âm lượng cao kéo ý thức của Ngô Tứ Ý đang bay tận chân trời trở về.

Mắt ông ta chưa bao giờ mở to đến thế, cũng chưa từng gặp phải chuyện như vậy. "Cô, cô nhóc con, cô bao nhiêu tuổi?

Tôi bao nhiêu tuổi rồi?

Cô cô cô cô..." Ngô Tứ Ý trong nhận thức của mình căn bản không có ai lấy lời này làm trò đùa, ông ta vươn tay chỉ vào cô gái kia, lắp bắp không nói nên lời. "Ha ha ha, Ngô giáo sư dễ thương quá!" Có người nhân cơ hội chụp ảnh.

Sau này có người lấy ảnh Ngô Tứ Ý trợn tròn mắt, tay chỉ vào ống kính để làm biểu cảm meme.

Trên đó ghi: Đừng hòng có được tôi!

Chuyện này sau đó trở thành nỗi ám ảnh tâm lý của Ngô Tứ Ý trong một thời gian dài.

Tần An kéo tay Ngô Tứ Ý, cứu ông ta ra khỏi thế giới khác lạ kia.

Mãi đến khi lên máy bay, hội hợp với ba người Bàn Sơn Đạo Nhân, Ngô Tứ Ý vẫn còn trông mơ màng. "À à à." Tần An cúi đầu khẽ cười, Ngô Tứ Ý lập tức tập trung tinh thần, quay đầu nhìn Tần An đang cười.

Những người khác cũng bỏ dở việc đang làm, chỉ chăm chú nhìn Tần An. "Sao vậy?" Tần An chú ý tới ánh mắt của người khác, ngẩng đầu nghi hoặc hỏi. "Tiểu ca anh vậy mà lại cười!" Mạc Hữu Đạo kinh ngạc thốt lên.

Ba người Bàn Sơn Đạo Nhân là những người ít tiếp xúc với Tần An nhất trong chuyến đi này.

Từ trước đến nay, sự hiểu biết về Tần An của họ chủ yếu qua xem livestream.

Trên livestream, tuy rằng có rất nhiều khán giả yêu thích Tần An, số lần "Tiểu ca" xuất hiện trong bình luận đạn mạc là nhiều nhất.

Nhưng thực tế là Tần Ly dẫn livestream, Tiểu ca là người nói ít nhất, tuy thực lực mạnh mẽ khiến mọi người không thể bỏ qua anh.

Nhưng trừ điểm đó ra, Tần An thực ra là người có sự hiện diện thấp nhất.

Đừng nói là cười, có thể nói nhiều hơn một chút đã là không dễ dàng rồi. "Tôi không thể cười à?" Tần An biết mình khi làm Tiểu ca thì khá lạnh lùng, nhưng cũng không đến mức đến cả cười một cái cũng bị người ta xúm lại xem chứ. "Được rồi, không có gì đâu, mọi người thu xếp một chút, có thể ngủ một giấc, đến đích còn phải mất một lúc nữa đấy." Hoắc Băng ra mặt hòa giải.

Thấy mọi người lại tự đi làm việc riêng, Hoắc Băng đối mặt với Tần An.

Tay có chút căng thẳng chỉnh lại quần áo. "Cô có chuyện gì à?" Tần An thấy cô có vẻ rõ ràng là có lời muốn nói. "À, cũng, cũng không có gì, chỉ là muốn nói với anh, anh cười lên trông rất đẹp." Hoắc Băng rất ngại ngùng. "Hả?

Đẹp sao?

Cô nhìn thấy biểu cảm của tôi à?

Tôi không phải đã đeo mặt nạ rồi sao?" Tần An vừa nói vừa giơ tay sờ mặt nạ của mình, sợ là mình đã quên mất.

Hoắc Băng: "....." "Đúng, anh đang đeo mặt nạ mà!" Hoắc Băng nghiến răng ken két, "Tôi nhìn nhầm rồi!

Xin lỗi nhé!" Giọng nói đó có vẻ như hận đến ngứa răng.

Như thể âm thanh bị ép ra khỏi cổ họng.

Nói xong liền quay về chỗ ngồi của mình, không nói nữa.

Chương 213

Tội nghiệp cô, cả tấm lòng tình cảm lại gặp phải khúc gỗ thế này! "Kính chào quý vị." Nhân viên trên chuyên cơ giới thiệu tình hình sau khi hạ cánh cho Tần An và những người khác. "Quý vị, trước hết xin cảm ơn quý vị đã không quản ngại gian khổ, lặn lội ra nước ngoài, vì nước ta mà thu hồi Cửu Châu Đỉnh, quý vị..." "Được rồi, những lời khách sáo này chúng tôi đã nghe đủ trước khi chính thức xuất phát rồi, giờ đã ngồi trên máy bay rồi, nói chuyện hữu ích đi." Ngô Tứ Ý sốt ruột ngắt lời nhân viên.

Vị nhân viên kia mặt cứng lại, đứng bất động tại chỗ. "Giáo sư không có ý gì khác đâu," Hoắc Băng đứng ra hòa giải. "Chúng tôi đều rất rõ ràng rằng quốc gia sẽ không bạc đãi chúng tôi, rất tin tưởng vào sự đảm bảo của Tổ quốc, nếu không cũng sẽ không đến làm chuyện này." Khuôn mặt trẻ đẹp của Hoắc Băng cùng ngữ khí dịu dàng khiến sắc mặt nhân viên dịu đi.

Hoắc Băng tiếp tục nói: "Chỉ là hiện giờ chúng tôi đều đã lên máy bay, khoảng cách đến Ước Hàn Ngưu Quốc cũng không còn lâu, nên vẫn muốn nghe trước một chút về sắp xếp cụ thể của quốc gia trong phương diện này, cũng như vấn đề nhân viên tiếp ứng sau khi đến nơi." "Ừm, đúng vậy, hiểu rồi, hiểu rồi." Nhân viên sắc mặt trở lại bình thường, bắt đầu giải thích cho đoàn người. "Quý vị sau khi đến sân bay Ước Hàn Ngưu Quốc, sẽ có người và xe chuyên dụng đến đón, người bên chúng tôi sẽ trực tiếp đưa quý vị lên xe, sau khi tiếp ứng được với nhân viên bên kia chúng tôi mới rời đi." Thấy mọi người đều không có gì muốn nói, nhân viên tiếp tục nói. "Chắc hẳn mọi người đều đã biết, vị trí Cửu Châu Đỉnh nằm trong Y Điện Viên, để vào Y Điện Viên thì nhất định phải đi qua Đại Giáo Khu ở bên

ngoài, trong Đại Giáo Khu toàn là tín đồ sinh sống.

Nhân viên của chúng tôi rất khó đi qua, nên chỉ có thể để mọi người tự mình đi qua Đại Giáo Khu, tiến vào Y Điện Viên.

Người bên kia sau khi tiếp ứng được quý vị, sẽ dùng cách kín đáo nhất đưa quý vị đến địa điểm gần Đại Giáo Khu nhất.

Sau đó sẽ chia tay quý vị, quãng đường tiếp theo, chỉ có thể dựa vào chính quý vị.

Ngoài ra, trong Đại Giáo Khu, tín đồ sẽ tắt đèn đi nghỉ vào lúc mười hai giờ đêm, nhưng nhà thờ thì đèn vẫn sáng suốt.

Điểm này mong quý vị cẩn thận một chút.

Tình hình cơ bản là như vậy, mọi người còn điều gì không rõ không?" "Không còn gì nữa, cảm ơn anh.

Tiếp theo chúng tôi sẽ tự bàn bạc một chút." Hoắc Băng ra hiệu cho nhân viên cho họ một chút thời gian để bố trí tình hình cụ thể. "Được rồi, vậy quý vị bàn bạc đi, tôi đi buồng lái xem tình hình, nếu có chuyện gì cứ tìm chúng tôi." "Tiểu ca, anh định làm thế nào để qua Đại Giáo Khu?" Nhân viên vừa rời đi, Mạc Hữu Đạo liền hỏi Tần An.

Dù sao lần này anh ta đến không phải vì cống hiến cho quốc gia, chủ yếu là nể mặt Tần An.

Trong nhóm người này, tuy còn có Tứ Gia nổi danh từ lâu và một người nhà họ Hoắc.

Nhưng người anh ta tin tưởng chỉ có mình Tần An mà thôi. "Đi thẳng qua." Tần An đưa ra một câu trả lời rất dứt khoát. "Anh nói là không cải trang, không tìm đường khác, trực tiếp đi xuyên qua Đại Giáo Khu sao?" Hoắc Băng có chút bất ngờ, cô cứ nghĩ Tần An có cách nào đó có thể tránh khỏi tầm mắt của mọi người. "Người vừa nãy không phải đã nói rồi sao?

Muốn đến Y Điện Viên, chỉ có thể đi xuyên qua Đại Giáo Khu, không có đường nào khác." Tần An tháo Hắc Kim Cổ Đao trên lưng xuống, bắt đầu lau chùi.

Anh đã tính toán trước, theo thời gian này, nếu sau khi xuống máy bay, người của chính phủ đón họ và đi thẳng đến Đại Giáo Khu, thì khi đến bên ngoài Đại Giáo Khu sẽ vừa đúng buổi tối.

Họ sẽ lợi dụng lúc trời tối, đa số mọi người đã nghỉ ngơi, trực tiếp xuyên qua Đại Giáo Khu, tiến vào Y Điện Viên. "Nếu là buổi tối thì trực tiếp đi vào cũng không sao, lúc đó cho dù có đụng phải vài người, cứ trực tiếp hạ gục, đợi những người khác phát hiện thì chúng ta cũng đã vào Y Điện Viên rồi." Ngô Tứ Ý đồng ý với lời của Tần An. "Đúng là buổi tối, tôi đã tính toán rồi." Tần An xóa bỏ lo lắng cuối cùng của Ngô Tứ Ý. "Vậy thì không vấn đề gì." "Bên tôi cũng được." Mạc Hữu Đạo cũng gật đầu đồng ý. "Được rồi, vậy tôi cũng đồng ý." Hoắc Băng cũng chỉ đành gật đầu.

Mặc dù cô cảm thấy vẫn nên kín đáo một chút thì tốt hơn, nhưng xem ra nếu không có đường nào khác, chỉ có thể xuyên qua Đại Giáo Khu, thì cách trực tiếp nhất này cũng là tiết kiệm sức lực nhất.

Máy bay hạ cánh, dưới sự dẫn đường của nhân viên, Tần An và họ lên một chiếc xe không mấy nổi bật.

Tần An và những người khác lên xe, nhân viên trên máy bay không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, rồi đóng cửa xe cho những người trên xe, quay người trở về sân bay.

Trong xe một mảnh yên tĩnh, cho đến khi xe rời khỏi sân bay, người tiếp ứng Tần An và họ trên xe mới lên tiếng. "Chào quý vị, tôi là nhân viên phụ trách tiếp ứng quý vị trong chuyến đi này, đưa mọi người đến Đại Giáo Khu.

Mọi người cứ gọi tôi là Tiểu Vương." Sau lời tự giới thiệu đơn

giản, Tiểu Vương liền đi vào trọng tâm. "Có lẽ nhân viên phía trước đã nói với quý vị rồi, bên ngoài Y Điện Viên là Đại Giáo Khu, trong Đại Giáo Khu có rất nhiều tín đồ, chúng tôi không tiện vào trong, nên chỉ có thể đưa quý vị đến bên ngoài Đại Giáo Khu, quãng đường sau đó chỉ có thể tự quý vị đi." "Theo thời gian này, khi chúng tôi đến bên ngoài Đại Giáo Khu sẽ vừa đúng lúc sau khi các tín đồ đều đã nghỉ ngơi, là thời điểm quản lý lỏng lẻo nhất.

Nhưng lúc đó vẫn còn một số ít người chưa nghỉ, nhà thờ cũng đèn sáng suốt đêm, nên điểm này vẫn cần quý vị cẩn thận một chút." "Được rồi, chúng tôi hiểu rồi, đa tạ." Người lên tiếng giao tiếp với nhân viên vẫn là Hoắc Băng.

Mặc dù cô đối với người không quen có tính cách hơi lạnh nhạt, nhưng trong nhóm người này, chỉ có cô là phù hợp nhất để làm việc này.

Ba người Mạc Hữu Đạo từ đầu đã không định tiếp xúc nhiều với người của chính phủ.

Ngô Tứ Ý vốn dĩ tính tình nóng nảy, không nói được lời tử tế, huống chi với trạng thái hiện tại của ông ta, e rằng vừa mở miệng đã có thể cãi nhau với nhân viên.

Còn về Tần An, thì vẫn luôn đeo mặt nạ làm người tàng hình ở một góc, cũng không thể trông mong.

Cô, người hơi lạnh lùng, đã được coi là có tính cách rất tốt rồi, ít nhất còn có thể ứng phó vài câu với những nhân viên chính phủ này.

Thấy mấy người này đều không nói nhiều, có người thậm chí còn không phát ra một âm thanh nào, nhân viên cũng biết điều giới thiệu xong tình hình thì không nói thêm nữa.

Yên lặng ngồi vào vị trí của mình.

Cảm thán rằng, những cao nhân làm công việc đặc biệt này quả nhiên không giống người thường. "Đến rồi." Khoang xe yên tĩnh bấy lâu cho đến khi đến đích mới có tiếng động.

Nhân viên sắc mặt nghiêm túc nhìn ra ngoài cửa sổ. "Chính là chỗ đó." Chiếc xe hiện đang dừng dưới chân một ngọn núi, lưng chừng núi ẩn hiện vài đốm đèn.

Đó không phải là một nhà thờ, mà là một quần thể kiến trúc. "Đại Giáo Khu ở phía trên.

Xe của chúng ta không thể đến gần hơn nữa, tiếp theo xin làm phiền quý vị rồi, Tổ quốc luôn mong mỏi quý vị bình an trở về!" Tần An và những người khác xuống xe, đi lên núi.

Những người trong xe nhìn họ đi càng lúc càng xa, chìm vào bóng tối, chỉ trong chốc lát đã không còn thấy bóng dáng, như thể đang nhìn họ bước về một tương lai vô định. "Haizz, chuyến này của họ khó khăn lắm, cho dù cuối cùng đều bình an trở về, cũng phải chịu không ít khổ sở." Một nhân viên lớn tuổi hơn nhíu mày cảm khái.

Anh ta trước đây cũng từng đưa tiễn người khác như vậy, tuy không giống như Tần An và họ, nhưng cũng là công việc đặc biệt.

Rồi người đó không bao giờ trở lại nữa.

Sự phồn vinh cường thịnh của Tổ quốc là do biết bao nhiêu người đã đổi bằng tính mạng mình mà có được.

Chúng ta vui cười dưới ánh mặt trời, họ chiến đấu sinh tử với bóng tối ở nơi chúng ta không thấy.

Rồi quay đầu lại, nhìn ánh mặt trời mình đã liều chết bảo vệ, mắt ngập tràn ý cười, khóe môi dính máu tươi khẽ cong lên.

Tần An và những người khác từ từ tiếp cận Đại Giáo Khu dưới màn đêm dày đặc.

Một đêm bình thường như vậy, vẫn chưa đủ để che khuất tầm nhìn của họ.

Trên con đường núi gồ ghề, mỗi bước chân đều vững vàng.

Đến lưng chừng núi, cổng lớn của Đại Giáo Khu đã đóng.

Bên trong có vài nơi vẫn còn ánh đèn lấp lánh. "Vượt tường." Tần An vừa nói vừa lùi lại vài bước, trực tiếp trèo lên đỉnh tường.

Mạc Hữu Đạo cùng hai sư đệ, sư muội hợp lực trèo lên đỉnh tường.

Ngô Tứ Ý nhảy lên một đoạn, giữa chừng bị Tần An kéo lại, rồi mượn lực của Tần An cũng trèo lên.

Hoắc Băng cũng vậy.

Khi hai người nắm chặt tay nhau, Hoắc Băng có chút ngây người, cô rất ít khi da thịt tiếp xúc với Tần An như vậy.

Đặc biệt kể từ khi Tần An cứu cô khỏi buổi tiệc đính hôn, cô đã hiểu rõ lòng mình, sau đó vì nhiều lý do, cô và Tần An rất ít khi nói chuyện đàng hoàng.

Tần An cảm thấy Hoắc Băng có chút thất thần, cũng không để ý, chỉ là mình dùng thêm chút sức, kéo Hoắc Băng lên.

Hoắc Băng nhận ra sự thất thố của mình, cảm thấy có chút xin lỗi, đang định xin lỗi Tần An thì bóng người trước mắt đã biến mất.

Chương 214

Tần An và những người khác đã nhảy xuống khỏi đỉnh tường.

Sau khi xuống, mấy người ngẩng đầu nhìn Hoắc Băng vẫn còn đứng trên tường, vẻ mặt nghi hoặc.

Hoắc Băng: "....." Mấy người vào Đại Giáo Khu, Tần An dẫn đường phía trước, mấy người không cố ý né tránh gì cả, đường hoàng đi về phía sâu bên trong khu giáo đường.

Hắc Kim Cổ Đao đeo sau lưng, Tần An không liếc ngang liếc dọc, một đường tiến thẳng về phía trước.

Lúc này phía sau truyền đến một câu chào bằng tiếng Anh. "Good evening, everyone." Tần An và Hoắc Băng là sinh viên đại học, Ngô Tứ Ý là giáo sư đại học, nên về tiếng Anh, giao tiếp bình thường không thành vấn đề.

Còn về ba người Mạc Hữu Đạo, dù sao cũng là xã hội hiện đại, dù tiếng Anh nói không trôi chảy, nhưng những câu chào hỏi đơn giản thì vẫn có thể nghe hiểu.

Tần An và những người khác chỉ im lặng nhìn vị linh mục mặc áo trắng trước mắt, không đáp lời.

Dù sao đây là địa bàn của người khác, tự tiện gây ồn ào cũng chỉ thêm phiền phức.

Ba người Mạc Hữu Đạo thì đã âm thầm chuẩn bị tấn công ở phía sau.

Nếu thật sự xảy ra xung đột với bất kỳ ai, cũng phải giải quyết trong thời gian nhanh nhất, không thể để người khác phát hiện.

Linh mục thấy mấy người không để ý đến mình, cũng không bận

tâm, tự mình nói tiếp. "Đây là nơi thờ phụng Thượng Đế, nhưng Thượng Đế thực ra ở khắp mọi nơi, mọi lời nói hành động của chúng ta đều lọt vào mắt Thượng Đế." "Vì vậy mong quý vị có thể một lòng hướng thiện, chuyên tâm thờ phụng Thượng Đế, vàng bạc châu báu đều là vật ngoài thân, thành tâm tin ngưỡng Thượng Đế, sau khi chết có thể vào thế giới cực lạc, còn có thể ở bên gia đình bạn bè của quý vị." "Kẻ trộm có tư cách tin ngưỡng Thượng Đế không?" Tần An ngắt lời bài diễn thuyết dài dòng của linh mục. "Kẻ trộm đương nhiên không thể thờ phụng Thượng Đế." "Vậy thì các người đều không có tư cách thờ phụng Thượng Đế!" Tần An đáp trả linh mục một câu, rồi tiến lên một bước, tháo Hắc Kim Cổ Đao trên lưng xuống, dùng sống dao đánh vào sau gáy linh mục.

Linh mục ngất xỉu tại chỗ. "Đi." Tần An không bận tâm đến linh mục đang ngất trước mặt, trực tiếp bước qua ông ta đi về phía trước.

Ngô Tứ Ý và những người khác lập tức đi theo.

Vượt qua những kiến trúc mang phong cách dị quốc này, đi qua một vùng tối tăm, sáu người đến vị trí trung tâm nhất của khu giáo đường.

Ở đây có một nhà thờ nhỏ, so với nhà thờ ở ngoại vi khu giáo đường, nhà thờ này thật sự có thể coi là tồi tàn.

Cửa gỗ lung lay sắp đổ, khi mở ra phát ra tiếng kêu, như thể sắp sập đến nơi.

Mọi người bước vào, bên trong đã lâu không có ai đến, đầy bụi bặm.

Tượng Chúa Giê-su đặt trên bệ cao, đầu nghiêng, bị đóng đinh trên thập giá.

Đôi mắt rủ xuống của Ngài không thể nhìn ra có mở hay không,

nhưng lại toát ra vẻ bi mẫn khó tả.

Thần ở trên cao, nhìn xuống những chiếc ghế phủ một lớp bụi, trên ghế không có một ai. "Lối vào Y Điện Viên là ở đây sao?" Hoắc Băng đi quanh xem xét nhà thờ nhỏ này. "Bức tượng thần này sao trông khó chịu vậy." Mạc Hữu Đạo nhíu mày nhìn Chúa Giê-su ở phía trên.

Tần An tiến lên đi đến cạnh bức tượng thần, đi quanh bức tượng một vòng.

Rồi đi đến chính diện bức tượng, ngẩng đầu đối mắt với Chúa Giê-su. "Bành!" Tần An rút Hắc Kim Cổ Đao ra, bổ thẳng vào bức tượng.

Bức tượng vỡ tan tành trên mặt đất theo tiếng vang.

Tần An đá những mảnh vỡ tượng trên mặt đất sang một bên, bên dưới lộ ra một cánh cửa nhỏ. "Thì ra là ở dưới tượng thần, vậy mau vào đi, tiếng động vừa rồi có thể sẽ dẫn người đến." Ngô Tứ Ý vừa nói vừa cúi người mở cánh cửa bí mật. "Chúng ta xuống rồi có nên che giấu cánh cửa này lại không?

Để tránh những tín đồ kia đuổi theo." Hoắc Băng đề nghị, nhìn quanh xem có gì có thể che được cánh cửa bí mật này không. "Không cần, chúng ta xuống rồi, họ không đuổi kịp đâu, có đuổi kịp cũng không sao." Tần An rất chắc chắn.

Hoắc Băng nhìn dáng vẻ bình thản như mây gió của Tần An, trái tim lại rung động mạnh mẽ.

Người này, thật sự là...

Hoắc Băng cúi đầu cười khổ, cảm xúc bất an của mình, vậy mà lại vì một câu nói của Tần An mà trấn tĩnh lại, mình đã tin tưởng Tần An đến mức này rồi sao?

Hay là vì có lý do khác? "Tiểu thư Hoắc, cô xuống trước đi, tôi đoạn hậu." Lúc này bên cạnh cửa bí mật đã chỉ còn lại Mạc Hữu Đạo và Hoắc Băng.

Hoắc Băng thấy những người khác đã xuống rồi, vội vàng gạt bỏ những suy nghĩ lung tung kia, cũng đi vào cửa bí mật.

Mấy người xuống cửa bí mật, bên dưới cửa bí mật là một đường hầm, không có ngã rẽ.

Hai bên đường hầm thắp những ngọn đèn yếu ớt, ánh lửa chập chờn trong bóng tối, trông đặc biệt giống cảnh trong phim kinh dị.

Nhưng mấy vị có mặt đều là những người có thể xuống mộ đích thân chiến đấu với Huyết Thi, điểm này tự nhiên không là gì.

Sáu người đều nghiêm trận chờ đợi.

Dao rút khỏi vỏ, nỏ tên rút ra khỏi túi, trong tay mỗi người đều nắm chặt vũ khí, không dám lơi lỏng chút nào.

Đi được chưa đầy vài phút, đã thấy một cánh cổng cổ kính xuất hiện.

Tần An đi đến, đẩy cửa ra.

Một luồng sáng mạnh chiếu đến, trừ Tần An ra, mọi người đều vô thức đưa tay che mắt.

Tần An khẽ nghiêng đầu, nheo mắt lại.

Đợi mọi người thích nghi.

Đứng bên này cửa, nhìn sang bên kia cửa.

Đó là thế giới của thần linh.

Bên trong Y Điện Viên không có đêm tối, hiện tại vẫn là ban ngày, độ sáng thực ra không khác gì trời nắng bình thường.

Chỉ là sáu người trước đó luôn ở trong đêm tối, đột nhiên tiếp xúc với ánh sáng, liền cảm thấy ánh sáng này quá mạnh.

Nhất thời không thể thích nghi.

Trong Y Điện Viên, thứ nổi bật nhất chính là cây táo xanh tốt đối diện với cửa.

Đây chính là cây táo mà Adam và Eva khi đó đã nghe lời dụ dỗ của rắn độc, lén ăn quả.

Còn Newton khi đó cũng bị chính cây táo này rơi trúng đầu.

Trong Y Điện Viên, ngoài cây táo ra thì hầu như không có vật gì khác.

Ồ, đúng rồi, còn có cả thảm cỏ xanh mướt khắp nơi.

Màu xanh non, trên đó còn có giọt sương, dưới ánh sáng phản chiếu, một cảnh tượng tràn đầy sức sống.

Tần An trèo lên cây táo, từ trên cao nhìn ngắm không gian độc đáo này.

Trong lúc đôi mắt chuyển động, anh phát hiện có một chỗ đất không giống những chỗ khác.

Chỗ đất đó hơi lõm xuống, những ngọn cỏ xanh trên đó héo rũ, không có chút sức sống nào.

Tần An nhìn chỗ đó, ghi nhớ vị trí rồi xuống cây. "Có phát hiện gì không?" Ngô Tứ Ý thấy Tần An xuống cây, liền sốt ruột tiến lên hỏi kết quả. "Có một chỗ hơi kỳ lạ, qua đó xem thử." Những người khác đều ở gần đó không đi xa, nghe lời Tần An nói liền đi theo phía sau Tần An, đến chỗ đó.

Tần An dẫn mọi người đến chỗ này. "Cỏ ở đây không mọc, đất cũng lõm xuống, cảm giác có thứ gì đó không tốt ở bên dưới." Hoắc

Băng nhíu mày suy nghĩ. "Đây không phải là phương Tây sao?

Họ tin vào tám tầng địa ngục, bên dưới này có lẽ chính là địa ngục." Ngô Tứ Ý quả quyết nói.

Chương 215

"Lùi lại." Tần An nắm Hắc Kim Cổ Đao, chĩa vào chỗ đất lõm xuống.

Những người còn lại thấy anh như vậy, đều biết đây là ý gì.

Vội vàng lùi lại, tránh bị thương oan.

Tần An không dùng hết sức, mục đích của anh chỉ là làm bật lớp đất trên cùng ra, xem bên dưới là thứ gì.

Một nhát chém xuống, lưỡi đao như sinh ra từ chính vết chém, văng sang hai bên.

Những ngọn cỏ héo rũ kia, cùng với đất bùn văng sang hai bên, để lộ ra thứ bị chôn giấu bên dưới.

Là một cánh cửa.

Nhưng khác với những cánh cửa trước đó, cánh cửa này màu đen tuyền, trên đó khắc hình ác quỷ nhe nanh.

Trên cánh cửa lớn màu đen còn khắc họa những bùa chú màu đỏ.

Dường như bên dưới cánh cửa này đang trấn áp một con ác quỷ. "Không lẽ thật sự là địa ngục sao?" Ngô Tứ Ý cảm thấy mình có tiềm năng của một cái "miệng quạ đen". "Mặc kệ nó là gì, vào xem thử." Tần An dùng ngữ khí bình tĩnh nói ra lời ngông cuồng. "Nhưng cánh cửa này phải mở thế nào?" Mạc Hữu Đạo đã tiến lên thử rồi, cánh cửa này không quá kiên cố.

Nhưng muốn mở ra mà không làm hỏng nó thì hơi tốn công. "Cứ phá thẳng ra đi." Tần An quyết định. "Được." Mạc Hữu Đạo vâng lời Tần An răm rắp.

Dễ dàng phá cửa ra, bên dưới cánh cửa là một mảnh tối tăm.

Trong Y Điện Viên luôn là ban ngày, có ánh sáng, điều này rất quỷ dị.

Giống như đột nhiên xuất hiện một hố đen, thông đến một thế giới bí ẩn khác.

Từ trong cánh cửa đó còn thổi ra từng trận gió lạnh.

Gió lạnh sinh ra từ cực tối, thổi vào người.

Lập tức xuyên qua da thịt đến xương cốt.

Xuyên qua từng kẽ xương, cả cơ thể nhanh chóng lạnh buốt. "Lạnh quá, bên dưới này không lẽ thật sự là địa ngục sao?" Hoắc Băng đã có chút rụt rè. "Là địa ngục cũng thú vị đấy chứ, lại còn là địa ngục phương Tây nữa, đi thôi, vào xem thử." Ngô Tứ Ý dẫn đầu đi xuống.

Những người khác theo sát phía sau.

Mấy người cầm dụng cụ chiếu sáng, men theo cầu thang trong cửa bí mật đi xuống.

Ban đầu còn cảm thấy lạnh lẽo, càng xuống sâu thì cảm giác đó lại biến mất.

Nhiệt độ dần trở lại bình thường. "Cái này cứ như một lời cảnh cáo đơn thuần vậy." Mạc Hữu Đạo phân tích. "Ở trên cửa cảm thấy lạnh như vậy, xuống đây lại chẳng có gì nữa." "Vẫn nên cẩn thận một chút, ở đây không chừng có thứ gì đó." Hoắc Băng tự nhận mình là người ít kinh nghiệm nhất, thực lực yếu nhất trong số những người này, nên rất cảnh giác.

Đoàn người họ đang đi trong bóng tối, đêm đen bên ngoài đã trôi qua.

Mặt trời từ đỉnh núi mọc lên, ánh nắng dần dần chiếu rọi xuống mặt đất.

Linh mục bị Tần An đánh ngất đã tỉnh lại.

Ông ta ôm cổ đứng dậy từ mặt đất, từ từ xoay cổ.

Đến khi hoàn hồn, nhớ lại mình đã nằm dưới đất như thế nào, sắc mặt đột nhiên hoảng loạn. "Có người!

Có người đã đột nhập!" "Mau đến đây, có kẻ xâm nhập!" Linh mục gào thét tại chỗ, những người đang ngủ vào giờ này cũng nên tỉnh dậy rồi, nghe thấy tiếng động liền lần lượt đi ra. "Chuyện gì vậy?

Ai đang la hét om sòm thế?" Một người tóc bạc đi ra, những người vây quanh linh mục lùi sang hai bên.

Nhường đường cho vị tóc bạc này. "Tối qua có người đột nhập, họ đã đánh ngất tôi!" Linh mục rất hoảng loạn, không kịp để ý đến cách xưng hô và lễ nghi, vội vàng báo cáo tình hình với người tóc bạc. "Họ đi về phía nào?" Người tóc bạc cũng không rảnh để để tâm đến hành vi thất lễ của vị linh mục này, có người đột nhập Đại Giáo Khu là chuyện lớn.

Nếu mục đích của đối phương là chỗ đó, thì gay to rồi. "Hướng đó..." Trái tim người tóc bạc lập tức chùng xuống, ông ta đoán không sai, mục đích của kẻ đột nhập chính là Y Điện Viên! "Ngay lập tức triệu tập nhân lực, trang bị đầy đủ!

Toàn lực truy bắt kẻ xâm nhập!" "Vâng!" Những linh mục bình thường ăn mặc thánh khiết, nói năng nhỏ nhẹ, dẫn dắt những người khốn khổ trên thế gian.

Nay trong tay đã cầm vũ khí, mặt đầy sát khí, khí thế hùng hổ đi về phía Y Điện Viên.

Dưới sự dẫn dắt của người tóc bạc, họ tiến vào nhà thờ nhỏ

không mấy nổi bật kia.

Vừa vào cửa đã thấy tượng Chúa Giê-su mà họ kính yêu bị phá hủy.

Chỉ có một cánh cửa bí mật mở rộng nằm ở đó. "Chuyện gì thế này?

Tôi vào khu giáo đường một năm rồi mà không biết ở đây còn có một nhà thờ, trong nhà thờ còn có mật đạo!" Một linh mục trẻ tuổi phát ra nghi vấn.

Trong số các linh mục ở Đại Giáo Khu, không phải ai cũng biết sự tồn tại của Y Điện Viên.

Đó là bí mật mà chỉ những người có đủ số năm tin Chúa Giê-su, kinh nghiệm phong phú, được khu giáo đường tin tưởng sâu sắc mới biết.

Các linh mục bình thường chỉ biết khu giáo đường nhất định phải phòng bị nghiêm ngặt, nhưng không biết tại sao.

Nên một số linh mục trẻ tuổi, đối với quy tắc này có chút không mấy để tâm.

Họ đơn thuần tin tưởng Thượng Đế, cảm thấy khu giáo đường hoan nghênh tất cả những người có cùng tín ngưỡng với họ.

Đây cũng là lý do Tần An và họ hôm qua may mắn, gặp phải một linh mục không biết nội tình, nếu không thì có lẽ sẽ gặp chút phiền phức.

Người tóc bạc biết rằng, đến lúc này, che giấu cũng vô dụng rồi.

Huống chi tiếp theo còn phải dựa vào nhóm người này để bắt kẻ xâm nhập đáng chết đó.

Họ tuy là linh mục, là tín đồ, nhưng không phải không có đầu óc.

Nếu không nói một lời, nhóm người này e rằng sẽ không để mình sai khiến. "Chúng ta xuống trước, trên đường tôi sẽ giải thích cho các vị, hiện tại việc cấp bách là phải bắt giữ nhóm kẻ xâm nhập kia trước." Người tóc bạc trầm giọng nói.

Mọi người đi theo ông ta xuống cửa bí mật. "Bên dưới này là Thần Y Điện Viên!" Người tóc bạc vừa mở miệng đã đưa ra một tin tức kinh người. "Y Điện Viên?" "Là Thần Y Điện Viên sao?

Y Điện Viên ở nhân gian ư?" "Yên lặng!" Người tóc bạc quát lớn, xung quanh lập tức im phăng phắc. "Thần linh mà chúng ta tin ngưỡng không giống với những vị thần khác, những vị thần khác đều là hư cấu, nhưng Chúa Giê-su của chúng ta, Ngài là có thật!" Người tóc bạc mượn cơ hội giải thích, muốn củng cố đức tin của các linh mục, tiện thể dìm hàng các vị thần khác một chút. "Tất cả những câu chuyện trong Kinh Thánh đều là thật." "Bao gồm cả Y Điện Viên, bên dưới này chính là Y Điện Viên.

Đại Giáo Khu được thành lập là để bảo vệ Y Điện Viên!" "Không nói cho các vị biết là vì chuyện này là tối quan trọng, chúng ta nhất định phải bảo vệ tốt Thần Y Điện Viên, không thể để nó bị phá hoại." "Đối với khu giáo đường mà nói, chuyện này là bí mật, không thể tùy tiện nói cho người khác biết, chỉ có những người được khu giáo đường xác nhận trung thành với thần mới có thể biết." "Đương nhiên khu giáo đường không phải không tin tưởng các vị, mà là cần khảo sát, cũng không thể nào cứ có một người đến là chúng ta lại nói cho họ chuyện này, nếu không thì bí mật của Y Điện Viên đã không giữ được từ lâu rồi." Người tóc bạc nói thêm vài câu ngoài lề, lo lắng những người này sẽ cảm thấy khu giáo đường không tin tưởng họ, từ đó sinh lòng dị nghị.

Họ xuống Y Điện Viên, phát hiện những người kia đã không thấy tăm hơi.

Chương 216

Người tóc bạc vội vàng chạy đến một chỗ kiểm tra.

Chính là nơi Tần An và họ đã xuống. "Hừ!" Người tóc bạc cười lạnh một tiếng. "Đúng là tự lượng sức mình, vậy mà dám tiến vào đây." "Trong Y Điện Viên này sao còn có một cửa bí mật?

Cái này thông đi đâu vậy?" Linh mục trẻ tuổi run rẩy đứng cạnh cửa bí mật, cơn gió thổi lên này lạnh quá. "Bên dưới này là địa ngục!" "Địa ngục?

Địa ngục là có thật sao?" Đầu tiên là Y Điện Viên, rồi lại là địa ngục, thực sự đã làm nhóm tín đồ này sợ hãi. "Địa ngục đương nhiên tồn tại!" Người tóc bạc biết cái gọi là địa ngục, chẳng qua là do con người thiết kế, bao gồm cả Y Điện Viên này.

Nhưng vì để nhóm linh mục này tin tưởng, để họ càng thêm tin ngưỡng Thượng Đế, ông ta mặt không đổi sắc nói dối. "Y Điện Viên là có thật, địa ngục đương nhiên cũng có thật!

Những người không tin Chúa Kitô, những kẻ làm ác khi còn sống, cuối cùng đều sẽ tiến vào tám tầng địa ngục này, chịu sự hành hạ của tám con ác quỷ!" "Mỗi tầng địa ngục đều có chủ nhân của mình, tức là một con ác quỷ!" "Tầng địa ngục thứ nhất do Thiên thần Mê hoặc Thessalia canh giữ, cũng chính là hóa thân của ác quỷ đã dụ dỗ Adam và Eva ăn trái cấm." "Tầng thứ hai do Satan trấn giữ, cũng chính là Thiên thần Sa ngã Lucifer." "Tầng thứ ba là Thiên thần Giết chóc Tichla, thiên thần nguy hiểm nhất, cuồng bạo nhất, điên loạn nhất." "Tầng thứ tư là Sazm, Thiên thần Ham muốn, có thể khiến linh hồn con người sa ngã!

Một số giáo phái phản bội Thượng Đế, tin ngưỡng thiên thần này,

là tà đạo, không được chính thống, cuối cùng đều sẽ rơi vào địa ngục chịu sự trừng phạt!" Người tóc bạc nhân cơ hội răn đe các linh mục một phen. "Tầng thứ năm là Thiên thần Vặn vẹo Abaddon, tầng thứ sáu là Thiên thần Ánh sáng Barachiel, tầng thứ bảy là Thiên thần Phản nghịch Pany, tầng cuối cùng là Thiên thần Tràn ngập Mayya." "Vậy chúng ta không cần truy đuổi nữa chứ, kẻ xâm nhập đã vào địa ngục, lại còn có những thiên thần đó canh giữ, chắc chắn là không còn mạng nữa rồi." Linh mục trẻ tuổi ngây thơ hỏi.

Người tóc bạc sắc mặt cứng lại, mọi chuyện đương nhiên không đơn giản như vậy, tám tầng địa ngục này chẳng qua là nhân tạo, đâu ra thiên thần ác quỷ.

Tuy nói bên trong cơ quan trùng trùng, nhưng cũng không có cái gọi là thần lực, con người muốn thoát ra cũng không phải là không thể. "Làm sao được?

Chỉ vài kẻ xâm nhập, làm sao động đến thiên thần?

Chúng ta là tín đồ của Thượng Đế, không thể chuyện gì cũng dựa vào Thượng Đế, phải chia sẻ gánh nặng với Chúa Giê-su, dùng hết khả năng của mình, làm nhiều việc nhất, như vậy mới có thể hưởng phúc âm của Thượng Đế." Người tóc bạc tẩy não các linh mục.

Lúc này, Tần An và họ đã vào tầng địa ngục thứ nhất.

Đây là một đại điện, ở giữa treo lơ lửng một viên đá quý màu đỏ hình quả táo.

Viên đá quý hình quả táo lấp lánh tỏa sáng, phát ra ánh sáng màu đỏ.

Như thể đang dụ dỗ người khác nếm thử một miếng. "Viên táo này tám phần là được tạo ra dựa trên điển tích Adam và Eva." Ngô Tứ Ý nói. "Đi tiếp thôi." Tần An không muốn dừng lại, người của Đại

Giáo Khu phía sau không biết đã đuổi đến đâu rồi, tuy những người đó không đủ sức cản đường họ.

Nhưng khó tránh khỏi phải tốn một phen công sức.

Hơn nữa còn là ở nơi hiểm nguy trùng trùng này.

Tiết kiệm được chút sức thì vẫn tốt hơn. "Được, mau đi thôi." Mạc Hữu Đạo đáp lời phụ họa.

Đoàn người phớt lờ viên đá quý màu đỏ bắt mắt phía trên, đi về phía trước.

Khi sư muội của Mạc Hữu Đạo đi qua dưới ngọn đèn đá quý màu đỏ đó, cảm thấy có thứ gì đó từ trên rơi xuống vai mình.

Cô bé quay đầu nhìn, đối mắt với một con rắn đỏ to bằng ba ngón tay.

Sư muội của Mạc Hữu Đạo nín thở, chưa kịp phản ứng thì con rắn đã bị Tần An dùng Hắc Kim Cổ Đao hất văng ra.

Nhìn con rắn đang quằn quại trên mặt đất, sư muội của Mạc Hữu Đạo mới thở phào nhẹ nhõm.

Cú đó thực sự đã làm cô bé sợ hãi. "Mau đi!" Mạc Hữu Đạo nắm lấy tay sư muội, kéo cô bé ra khỏi khu vực bên dưới viên đá quý hình quả táo.

Từng đàn rắn dày đặc từ trên quả táo đỏ khổng lồ rơi xuống.

Màu sắc sặc sỡ và tươi đẹp, con nào con nấy đều là rắn độc! "Mau đi!" Ngô Tứ Ý hét lớn một tiếng, mọi người nhanh chóng rời đi.

Phía trước là một cánh cửa, sáu người chạy về phía đó.

Đàn rắn phía sau không nhanh không chậm, một chút cũng không sợ họ chạy thoát.

Mọi người đến trước cửa, đẩy cửa vào rồi đóng lại, chắn đàn rắn độc.

Sau khi vào cửa, là một khu rừng.

Đúng vậy, một khu rừng, thực ra không quá lớn, nhưng có lẽ lợi dụng thị giác sai lệch của con người, trông nó không khác gì một khu rừng lớn thật sự. "Cẩn thận một chút." Tần An dặn dò. "Nơi này vừa nhìn đã thấy rất quỷ dị, những tán lá cây xanh đến mức khiến tôi hoảng sợ." Ngô Tứ Ý nhìn khu rừng lá xanh đậm, trong lòng rất bất an. "Sao tôi cứ cảm giác những con rắn đó cố ý dồn chúng ta đến đây?

Chúng hình như căn bản không hề muốn đuổi kịp chúng ta." Hoắc Băng nhớ lại đàn rắn từ trên viên đá quý hình quả táo rơi xuống.

Tần An quay người trở lại thử đẩy cửa một chút, không mở được. "Có phá được không?" Ngô Tứ Ý đi qua hỏi Tần An.

Bây giờ nghĩ lại, họ thà đối phó với đàn rắn bên ngoài còn hơn, tốn chút công sức là xong.

Hiện tại khu rừng này rõ ràng nguy hiểm hơn đàn rắn kia nhiều. "Khó." Tần An chỉ nói một từ, trực tiếp dập tắt hy vọng thoát ra ngoài của Ngô Tứ Ý. "Nếu không được thì đi thôi, vào rừng." Mạc Hữu Đạo đã chuẩn bị sẵn sàng, anh ta rất rõ ràng là ngay cả Tần An còn nói khó, thì độ khó chắc chắn không phải bình thường.

Ở đây lãng phí thời gian, chi bằng nhanh chóng vượt qua khu rừng.

Lần lữa ở bên ngoài một chút, nguy hiểm sắp phải đối mặt cũng sẽ không thay đổi.

Mọi người đành thỏa hiệp, đi về phía khu rừng.

Vừa đến rìa, đồng tử của Tần An đang đi phía trước đột nhiên co rút lại. "Lùi lại!" Tần An túm lấy Hoắc Băng đang đi về phía trước. "Chạy!" Vừa nói, anh đã kéo Hoắc Băng quay người.

Những người khác còn chưa biết chuyện gì xảy ra, nhưng đều rất tin tưởng Tần An.

Lập tức chạy theo sau Tần An.

Ngô Tứ Ý và Mạc Hữu Đạo chạy nhanh vài bước, tốc độ ngày càng nhanh.

Họ quay đầu nhìn một cái. "Xì!" Ngay lập tức hít một ngụm khí lạnh.

Khu rừng phía sau, những màu xanh lục sẫm khó chịu đó, đâu phải là lá cây.

Rõ ràng là đàn rắn!

Rắn từ trên cây bò xuống, cây lập tức mất đi màu sắc, chỉ còn trơ lại thân cây trần trụi!

Đàn rắn xanh lục sẫm như thủy triều rút.

Từ trên cây trút xuống, lao về phía Tần An và những người đang chạy nhanh. "Mẹ kiếp!

Lão tử giết chết đám rắn đó!" Đây là tiếng gầm giận dữ phát ra từ Ngô Tứ Ý đang chạy hết tốc lực.

Đám rắn ông ta nói đương nhiên không phải là đám rắn hiện tại.

Chương 217

Mà là đám rắn từ trên viên đá quý hình quả táo rơi xuống, đã dồn họ vào đây trước đó. "Tiểu ca, phía trước không có đường!" Mạc Hữu Đạo nhìn cánh cửa lớn sắp đến nơi, có chút sốt ruột.

Anh ta tuy tin tưởng Tiểu ca, nhưng bản thân anh ta không có bản lĩnh lớn đến vậy, ở đây cũng có mấy người, Tiểu ca không thể nào bảo vệ từng người một trong tình huống này. "Các ông cứ qua trước." Tần An giảm tốc độ, để mấy người còn lại đi đến chỗ cánh cửa trước.

Mấy người vượt qua anh, đến chỗ cánh cửa liền sờ sờ mó mó.

Muốn nhanh chóng tìm ra cách mở cửa.

Tần An thấy họ đều đã chạy ra phía trước mình, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, khoảnh khắc quay người, lưỡi đao đã vung đi.

Hất lùi một phần đàn rắn phía trước.

Anh cũng không thèm nhìn đàn rắn phía sau một cái, tay vuốt qua Hắc Kim Cổ Đao.

Anh định hóa thân thành Kỳ Lân, những con rắn này không phải rắn bình thường, một đường đao của anh chém qua cũng không đẩy lùi được bao nhiêu.

Huống chi còn có mấy người phía sau, cửa cũng không dễ mở đến vậy, phương thức hiệu quả nhất hiện tại chính là dùng Kỳ Lân để đối phó.

Tần An bây giờ đã rất thành thạo việc hóa thân thành Kỳ Lân.

Nghe thấy tiếng vải vóc xé rách quen thuộc, Tần An bất lực, bộ quần áo này quả nhiên không giữ được rồi, may mà lần này mình

mang theo nhiều áo trên.

Hoắc Băng và mấy người khác đang quay lưng lại với Tần An, loay hoay với cánh cửa kia, muốn nhanh chóng mở cửa để thoát ra.

Một trận động tĩnh truyền đến từ phía sau, mấy người nghe tiếng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một con Kỳ Lân toàn thân bốc lửa thay thế Tần An đứng ở đó. "Gầm!" Sau khi Tần An hóa thành Kỳ Lân, những con rắn độc ở gần đã bị ngọn lửa từ người Kỳ Lân thiêu thành tro bụi.

Kỳ Lân há miệng lớn. "Gầm!" Ngọn lửa lao về phía đàn rắn, những con rắn xanh lục sẫm vặn vẹo vài cái trong lửa, rồi hóa thành một bãi tro tàn.

Nhưng số lượng rắn thực sự quá nhiều.

Kỳ Lân liên tục phun lửa hơn chục lần mới thiêu cháy hết chúng.

Đến khi tất cả rắn đều biến thành tro bụi, không còn một con nào sống sót.

Kỳ Lân mới hóa thành Tần An tại chỗ.

Trở lại thân người, Tần An trần truồng nửa thân trên, phớt lờ ánh mắt kinh ngạc phía sau.

Bình tĩnh đi đến gói đồ mình đặt cách đó không xa, lấy ra một bộ quần áo mặc vào.

Không khỏi một lần nữa tự chúc mừng mình đã lo xa, mang theo mấy bộ áo trên. "Tiểu ca, anh..." Ngô Tứ Ý và Hoắc Băng đã thấy Tần An hóa thân Kỳ Lân vài lần, đã không còn lấy làm lạ.

Ba người Mạc Hữu Đạo thì không giống vậy.

Chiêu này của Tần An thực sự đã làm họ kinh ngạc. "Đừng phí sức nữa, cánh cửa đó không dễ mở đâu, đi thôi." Tần An vừa nói,

không quay lại chỗ mấy người bên cửa, sau khi mặc quần áo xong liền đi thẳng về phía phế tích phía trước.

Khu rừng đã mất đi lá cây, trơ trụi vẫn đứng sừng sững tại chỗ, vậy mà không bị lửa thiêu rụi. "Những thứ này không phải cây thật, là kim loại!" Đến gần hơn, Ngô Tứ Ý quan sát những cái cây đó ở cự ly gần. "Chẳng qua là được làm giả thành hình cây, rồi sơn một lớp màu." "Nhưng cái này trông cũng quá giống thật rồi." Sư muội của Mạc Hữu Đạo muốn đưa tay chạm vào. "Những con rắn đó không phải trông càng giống lá cây hơn sao?" Ngô Tứ Ý nhắc đến đám rắn khiến sư muội của Mạc Hữu Đạo thành công rụt tay lại. "Sư huynh?" Sư đệ đi bên cạnh Mạc Hữu Đạo nhìn thấy ánh mắt của sư huynh mình đang tập trung vào Tần An phía trước, vẻ mặt thất thần. "Ừm, không sao." Mạc Hữu Đạo trầm giọng đáp một tiếng.

Thật là uổng cho anh ta trước đây còn nghĩ Tiểu ca có thể không bảo vệ được nhiều người như vậy, ai ngờ Tiểu ca lại còn có chiêu này.

Đúng là tự vả mặt.

Nhưng thế này cũng tốt, bản thân anh ta vốn đã rất sùng kính Tiểu ca, bây giờ lại càng có chút kính sợ.

May mắn thay, may mắn thay, lúc mình lần đầu gặp Tần An trong mộ, đã không đắc tội anh ấy.

Bây giờ với Tiểu ca cũng coi như có giao tình rồi, sau này cũng thêm được vài phần bảo đảm.

May mắn quá!

Tần An không để ý đến những suy nghĩ lung tung của những người phía sau, im lặng đi về phía trước.

Vượt qua khu rừng này, phía bên bị che khuất kia là một cầu thang

dẫn xuống.

Mấy người đứng ở miệng cầu thang, nhìn xuống.

Bên dưới lấp lánh ánh sáng yếu ớt, miễn cưỡng có thể chiếu sáng cầu thang dẫn xuống tầng địa ngục tiếp theo. "Địa ngục có tám tầng, chúng ta thế này coi như đã qua tầng thứ nhất rồi." "Cầu thang này chắc là dẫn đến tầng thứ hai." Ngô Tứ Ý tự mình nói hai câu, đang định đi xuống thì phía sau đột nhiên truyền đến tiếng động. "Tìm thấy các ngươi rồi!" Là nhóm linh mục đó đã đuổi kịp, vẫn là người tóc bạc dẫn đầu.

Tần An nhìn bức tường bên cạnh các linh mục, đã mở ra một cánh cửa nhỏ.

Hèn chi, anh cứ nói cánh cửa kia rất khó mở, thì ra là có mật đạo riêng. "Bắt lấy chúng!" Người tóc bạc ra lệnh.

Các linh mục xông lên. "Xuống đi!" Tần An đoạn hậu, nhìn thấy năm người đều đã xuống cầu thang rồi mới theo sau.

Mục đích của họ không phải là nhóm người này, mà vẫn là nhanh chóng đi hết tám tầng địa ngục mới là việc chính.

Mấy người chạy xuống cầu thang, các linh mục cũng theo sát phía sau.

Cầu thang không quá dài, xuống vài tầng đã có thể thấy đáy.

Đáy dường như phủ một lớp sương mù, không nhìn rõ bên dưới rốt cuộc là gì.

Cùng với khoảng cách được rút ngắn, cũng không nhìn thấy thêm điều gì.

Tần An và mấy người chạy xuống cầu thang, dưới cầu thang là sương mù dày đặc, cũng không thấy thiết bị nào khác.

Các linh mục cũng theo xuống.

Tần An nhìn khu vực trống trải trước mắt, tạm thời cũng không tìm thấy lối ra, đang định không chạy nữa, trước tiên giải quyết nhóm linh mục này.

Ngay lúc này, những làn sương mù kia như có sinh mệnh, xông về phía những người còn sống đang thở.

Bao gồm cả các linh mục, cũng bị sương mù bao phủ.

Trong tầm nhìn của những người bị bao phủ thì, mình đột nhiên chìm vào bóng tối, xung quanh không nhìn thấy gì cả.

Nơi tầm mắt có thể đến chỉ là một mảnh tối đen.

Rồi là tĩnh lặng.

Sự tĩnh lặng tột cùng.

Tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình, trong không gian này, tiếng thở và tiếng tim đập bị phóng đại vô hạn.

Không ngừng vang vọng bên tai.

Có người lấy ra dụng cụ chiếu sáng từ ba lô mang theo, nhưng vô dụng.

Vùng tối tăm này có thể bao trùm tất cả ánh sáng, những tia sáng bình thường căn bản không thể xuyên qua. "Hô!

Chương 218

Hô!

Hô!" "Thình thịch!

Thình thịch!

Thình thịch!" Tiếng thở nặng nề và tiếng tim đập dữ dội vang vọng lẫn nhau.

Rõ ràng biết đó là âm thanh phát ra từ cơ thể mình, nhưng vẫn sợ hãi một cách không kiểm soát được.

Sợ rằng trong môi trường tối tăm tĩnh lặng này, âm thanh duy nhất sẽ nuốt chửng chính mình.

Đây là một sự tra tấn tâm lý cực độ, từ từ, mọi người bắt đầu có chút suy sụp.

Họ bắt đầu dịch chuyển bước chân, đi trong bóng tối vô định.

Muốn tìm thấy bóng dáng đồng đội của mình.

Nếu nhìn từ bên ngoài, có thể thấy từng đám sương mù di chuyển trong không gian trống trải này.

Con người mãi mãi bị bao phủ trong đó, dù đi đến đâu cũng không thể thoát ra.

Tần An cũng ở trong môi trường như vậy, nhưng có lẽ Tần An tương đối lạnh lùng, không có nhiều nỗi sợ hãi như thế.

Trong môi trường như vậy, đối với anh mà nói vẫn ổn.

Tần An biết những người khác đại khái cũng đã rơi vào cảnh ngộ như vậy.

Đây chính là cơ quan của tầng địa ngục thứ hai rồi.

Tần An nghĩ, nhưng nếu theo hình thức của tầng địa ngục thứ nhất mà nói, chỉ là nhốt người vào bóng tối.

Dường như hơi đơn giản.

Tiếp theo không biết sẽ có gì.

Cảnh tượng này có chút giống lần trước Tần An ở Thiên Sơn Cổ Mộ bị Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương kéo vào thế giới bị nguyền rủa.

Cũng tối như vậy, ánh sáng không thể xuyên qua, ngược lại bóng tối có thể nuốt chửng ánh sáng.

Tần An vốn dĩ tâm tính khác người thường, lại có kinh nghiệm một lần, nên vùng tối tăm này đối với anh mà nói chỉ là có một phiền phức không thể nhìn thấy.

Ngoài ra cũng không có gì.

Dù sao bây giờ chỉ là không nhìn thấy mà thôi, cũng không có gì, đối với những người khác cũng sẽ không gây ra tổn hại gì.

Vì vậy Tần An định tạm thời án binh bất động, xem tiếp theo còn có chiêu gì.

Nhưng Tần An đã bỏ qua một điểm, anh là anh, người khác là người khác.

Đối với người bình thường mà nói, bóng tối bình thường đã có thể khiến người ta sinh lòng sợ hãi.

Huống chi là loại này, đủ để khiến người ta suy sụp.

Cộng thêm địa điểm này, địa ngục, cho dù biết là nhân tạo, nhưng vẫn không khỏi sinh lòng hoảng sợ. "Tần An?" Hoắc Băng trong bóng tối dò hỏi gọi một tiếng.

Cô cũng có chút hoảng loạn.

Cô không biết là những làn sương mù kia bao trùm lấy mình, cứ ngỡ mình đã rơi vào một cơ quan nào đó.

Bóng tối có thể sinh ra rất nhiều thứ ẩn giấu bí mật.

Hoắc Băng bị bao phủ trong bóng tối, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại những trải nghiệm đã qua.

Từng khung cảnh nhanh chóng thay đổi, bạn học, bạn bè, thầy cô, đồng tộc, mẹ.

Mẹ...

Hoắc Băng nghĩ đến lúc mình theo Tần An rời khỏi buổi tiệc đính hôn, những lời mẹ đã nói.

Mình e rằng thật sự không thể quay về nữa rồi.

Còn có, Tần An.

Mặc dù Tần An khoảng thời gian này có hơi lạnh nhạt với cô, nhưng cô đại khái cũng đoán được Tần An đã xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng lúc mới quen, Tần An vẫn là một người bình thường.

Có đủ hỉ nộ ái ố, khác hẳn với vẻ ngoài hiện tại của anh.

Tần An hiện tại, quá mức lạnh lẽo. "Oanh." Một trận tiếng động truyền đến, Hoắc Băng nhìn quanh. "Tần An, là anh sao?" Hoắc Băng cứ ngỡ âm thanh đó do Tần An phát ra.

Bởi vì đó là tiếng lửa rống, rất giống tiếng Tần An phun lửa khi hóa thân Kỳ Lân.

“Tần An?” Hoắc Băng không chắc chắn khẽ gọi, xoay người muốn phân biệt âm thanh từ đâu truyền đến.

Xác định được một hướng, Hoắc Băng liền đi về phía đó.

Nhìn xuyên qua màn sương mù từ bên ngoài, hiện trường không có bóng dáng Kỳ Lân nào, Tần An căn bản không hóa thân Kỳ Lân!

Đó là một vật thể tương tự nòng pháo xuất hiện ở phía bên kia của khu vực mà mọi người đang đứng, nơi vốn dĩ không có gì cả.

Nòng pháo đó to hơn pháo thông thường rất nhiều, cao chừng một người.

Từ trong nòng pháo phun ra không phải đạn pháo, mà là ngọn lửa.

Hoắc Băng nghe thấy chính là âm thanh này.

Hoắc Băng không hề biết hướng âm thanh truyền đến không phải Tần An, mà ngược lại là nguy hiểm!

Những người còn lại hoặc là đứng quá xa nên không nghe thấy, hoặc là đang chìm đắm trong thế giới kinh hoàng không thể thoát ra.

Đương nhiên Tần An là ngoại lệ.

Tuy hắn đứng xa hơn Hoắc Băng một chút, nhưng thực ra lại nghe thấy âm thanh sớm hơn cô.

Khi nghe thấy động tĩnh đó, Tần An ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng đến rồi.

Tục ngữ nói rất hay, không sợ trộm ghé, chỉ sợ trộm rình.

Nguy hiểm không biết bao giờ đến càng khiến người ta hoảng sợ hơn.

Vì đã đợi được chiêu tiếp theo, vậy thì màn sương mù này có thể phá giải rồi.

Tần An rút Hắc Kim Cổ Đao ra, dùng sức chém một nhát, màn sương mù lay động nhưng không tan đi.

Tần An tăng thêm chút lực, màn sương mù trước mắt tản ra một chút rồi rất nhanh lại tụ lại.

Tần An cứ thế từ từ tăng sức mạnh, tìm ra đúng lực độ có thể đánh tan màn sương mù.

Vì khoảng cách giữa mọi người không quá xa, nên hắn phải kiểm soát lực đạo, nếu không làm bị thương mấy tên thần phụ thì không sao.

Nhưng nếu làm bị thương người của mình thì thật buồn cười.

Tần An thử lần thứ tư, thành công.

Màn sương mù bị Hắc Kim Cổ Đao đánh tan.

Lưỡi đao lập tức tản ra, không lao về phía trước nữa.

Sau khi phá tan màn sương mù, Tần An nhìn thấy ngọn lửa đang phun ra từ nòng pháo.

Nó sắp lao tới đám sương mù gần nhất.

Tần An không biết ai ở trong đám sương mù đó, nhưng cũng không thể không cứu.

Chương 219

Nếu đó là một tên thần phụ, cứu nhầm cũng không sao, cùng lắm thì sau này đánh trả lại.

Nhưng nếu là người của mình… hắn không thể mạo hiểm.

Tần An nhanh chóng liếc nhìn vị trí của tất cả các đám sương mù phía sau, nếu hất lửa sang hai bên, ngọn lửa tản ra sẽ không va chạm vào bất kỳ ai.

Tần An nghĩ thêm một chuyện ngoài lề, người đứng ở vị trí đầu tiên này đúng là có chỗ đứng đấy chứ.

Tần An rút đao tiến lên, dựng lưỡi đao chặn ngọn lửa đang lao tới.

Đồng thời điều động Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể, không phải để hóa thân thành Kỳ Lân.

Mà là dùng nó để chống lại ngọn lửa.

Đừng để cuối cùng không làm bị thương ai mà mình lại bị nướng cháy.

Ngọn lửa này tuy dữ dội dọa người, nhưng chỉ là ngọn lửa bình thường, làm sao sánh được với Kỳ Lân Hỏa.

Cột lửa khổng lồ bị Hắc Kim Cổ Đao chém tách ra, bay sang hai bên.

Cơ thể Tần An, do điều động Kỳ Lân Huyết Mạch, có chút đỏ bừng và nóng rực.

Bên dưới lớp da dường như có thứ gì đó giống như dung nham đang chảy.

Ngọn lửa từ nòng pháo bay qua bên cạnh Tần An, lướt qua da thịt

hắn.

Nhưng thậm chí một sợi tóc cũng không bị tổn thương.

"Ầm!" Lần này tất cả mọi người đều nghe thấy động tĩnh.

Âm thanh dữ dội kéo mọi người ra khỏi nỗi kinh hoàng tăm tối.

Ngọn lửa lớn mang theo gió gào thét bay qua, thổi tan từng đám sương mù, lộ ra những người đang ở trong đó.

"Tần An?" Ngọn lửa qua đi, Tần An hạ đao xuống, nghe thấy giọng nữ yếu ớt phía sau, hắn quay đầu nhìn.

Bốn mắt chạm nhau với Hoắc Băng.

Sắc mặt Hoắc Băng rất khó coi, nói chuyện cũng yếu ớt.

Nhưng đôi mắt lại rất sáng, nhìn Tần An lúc đó rất có thần thái.

"Đúng là anh thật à." Hoắc Băng cười lên, nhưng lại có cảm giác giây tiếp theo sẽ khóc.

Tần An không ngờ đám sương mù phía sau lại chính là Hoắc Băng.

"Thật trùng hợp." Tần An trong lòng chỉ có một ý nghĩ này.

Hoắc Băng lại nghĩ nhiều hơn.

Cô cứ ngỡ Tần An là cố ý đến cứu mình.

Trên mặt ửng hồng, lại còn nói gì mà trùng hợp.

Mình thật là nghĩ sai rồi, vẫn nhớ Tần An đã trở nên lạnh lùng, nhưng đây chẳng phải vẫn như xưa sao?

Lại còn tiến bộ hơn, biết nói chuyện hơn trước nữa.

Tần An thấy Hoắc Băng không sao, liền không nói gì nữa, trực tiếp đi về phía nòng pháo kia.

Mặc dù ngọn lửa phun ra từ thứ này hắn có thể đối phó.

Nhưng vẫn là trực tiếp hủy diệt nó để tiết kiệm sức lực.

Tần An tụ lực trong tay, từ ban đầu đã dùng toàn lực một kích.

Lưỡi đao va chạm với kim loại, nòng pháo lập tức vỡ tan!

Đối với một đống bột phấn trên mặt đất, Tần An không thèm liếc mắt một cái.

Giải quyết xong ẩn họa, Tần An liền đi về phía ba người Mạc Hữu Đạo.

Ba sư huynh muội họ đứng không xa nhau.

Còn về Ngô Tứ Ý, ông ta đã tỉnh táo, đang tự mình đi về phía Tần An.

Nhóm thần phụ thì vẫn nằm rạp trên mặt đất, quần áo rách nát, thần trí không rõ ràng.

Bao gồm cả ông lão tóc bạc kia.

Nhưng cũng có thể hiểu được.

Dù sao Tần An mấy người này đều là thường niên xuống mộ, rất quen thuộc với các loại cạm bẫy cơ quan.

Cho dù Hoắc Băng và vài người khác không có khả năng ứng biến như Tần An, nhưng ít ra tâm lý của họ cũng mạnh hơn người khác rất nhiều.

Mạc Hữu Đạo cũng gần như đã hoàn hồn, hai sư đệ sư muội của y là những người yếu nhất.

Giờ này vẫn còn hơi hoảng hốt.

"Tiểu ca, là anh đã cứu chúng tôi sao?" "Không thì còn ai nữa?" Tần An còn chưa nói, Ngô Tứ Ý đã đi tới và nói trước.

Hoắc Băng cũng đi theo.

Sáu người hội hợp, giờ đều ở đây.

“Thôi được rồi, gọi sư đệ sư muội của cậu tỉnh dậy, chúng ta tiếp tục đi thôi, nếu không lát nữa đám thần phụ này tỉnh dậy, lại phiền phức phải đánh nhau với họ.” Ngô Tứ Ý thúc giục.

“Tại sao không nhân lúc này trực tiếp giải quyết họ?” Mạc Hữu Đạo hơi khó hiểu.

Ngô Tứ Ý nhìn y như nhìn một kẻ ngốc.

“Lần này chúng ta nói dễ nghe là vì tổ quốc làm việc, lấy lại đồ của mình, nhưng thực chất là đến trộm đồ, cậu thấy kẻ trộm đồ nào mà còn huênh hoang đòi giải quyết người khác không?” “Cậu muốn cả thế giới đều biết phái An Lạc phái người đến phương Tây trộm đồ à?

Đừng có trừng mắt nhìn tôi, biết cậu nghĩ gì rồi, chẳng qua là cảm thấy đây là đồ của chúng ta, không thể nói là trộm mà.” “Nhưng nếu có thể quang minh chính đại lấy, thì còn cần chúng ta chạy đến cái nơi quỷ quái này làm gì.” Mạc Hữu Đạo có chút không phục thái độ dạy dỗ của Ngô Tứ Ý, nhưng không thể không thừa nhận ông ta nói đúng.

Bất kể đối phương có được Cửu Châu Đỉnh bằng thủ đoạn tồi tệ đến mức nào.

Chỉ cần đồ vật còn trong tay đối phương, chúng ta muốn lấy lại thì phải dùng phong thái quân tử.

Không thể làm cái loại chuyện trộm cắp vặt vãnh, hạ thấp đẳng cấp.

Đặc biệt là trong xã hội văn minh hiện đại này, rất dễ gây ra tranh chấp quốc tế.

Nhưng trong bóng tối thì không nhất định, chỉ cần không làm to chuyện ra mặt, mặc kệ thủ đoạn gì, lại không làm hại người khác.

Đồ của chúng ta, phải lấy về!

"Được rồi, đi nhanh đi." Tần An nói, Ngô Tứ Ý dừng hành vi cãi vã.

Cái nơi quỷ quái này thật sự không thích hợp để nói chuyện phiếm.

Mấy người không để ý đến đám thần phụ trên mặt đất, tiếp tục đi về phía trước thăm dò.

"Đi tiếp nữa chắc là tầng địa ngục thứ ba rồi nhỉ." Hoắc Băng trong lòng đếm, chỉ cần qua tầng thứ tám là kết thúc.

"Không phải." Tần An trả lời.

"Cái gì?" Hoắc Băng có chút không nghe rõ.

"Đến rồi." "Cái gì đến rồi?" Ngô Tứ Ý nghi hoặc hỏi, nhưng ông ta đã không cần Tần An trả lời nữa.

Lời vừa dứt, Ngô Tứ Ý đã tận mắt nhìn thấy cái gì đến rồi.

"M* kiếp!

Cơ quan tầng thứ ba đến nhanh thế à?" Mấy người quay người nhanh chóng chạy ngược lại, phía sau là nước lớn!

"Đây e rằng không phải cơ quan tầng thứ ba, mà là tầng thứ hai, chúng ta vẫn chưa thông qua tầng thứ hai." Mạc Hữu Đạo phân tích.

"Ông nói làm gì!" Ngô Tứ Ý gào lên một câu.

Khi quay về, mấy người lại thấy đám thần phụ, một số đã tỉnh dậy, đang lơ mơ ngồi trên mặt đất.

Chương 220

Thấy những người mình muốn tìm xuất hiện trước mắt, lập tức la lớn.

“Bọn chúng ở đây!

Mau bắt bọn chúng lại!” Đáng tiếc đám thần phụ vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, lảo đảo đứng dậy, căn bản không thể bắt người.

Tần An mấy người không để ý đến họ, chỉ một lòng chạy lên cầu thang.

Những người tỉnh táo lại biết đám người này có chút thực lực, vì sao giờ lại vội vàng như vậy?

Nghi hoặc nhìn về phía Tần An và nhóm người họ đang chạy tới.

“A!” Đám thần phụ đều bị nước cuốn trôi.

Tần An và mấy người kia cố gắng hết sức chạy lên cầu thang, quay trở lại tầng địa ngục thứ nhất.

Đứng ở nơi họ đã đi vào lúc trước, cúi đầu nhìn dòng nước hung hãn phía dưới.

“Hộc!

Hộc!” Ngô Tứ Ý thở hổn hển, hai tay chống eo.

Nhưng quay đầu nhìn lại, chỉ có ông ta là thảm hại nhất.

Hoắc Băng và sư muội Mạc Hữu Đạo chỉ hơi ửng hồng má, lồng ngực hơi phập phồng, không hề thở dốc dữ dội như ông ta.

Còn ba người kia thì mặt không đỏ, không thở dốc, căn bản không có vẻ gì là đã chạy.

Ngô Tứ Ý bị đả kích, tuy rằng mình là người lớn tuổi nhất trong nhóm này, nhưng sự chênh lệch này cũng quá đáng thương.

Ngô Tứ Ý lập tức thu tay chống eo lại, kiểm soát hơi thở, khiến mình trông như ung dung tự tại.

“Nước rút rồi.” Ngô Tứ Ý để ý hình tượng như vậy, nhưng thực ra không ai chú ý đến ông ta.

Chỉ một lòng nhìn dòng nước phía dưới.

Thấy mực nước hạ xuống, Mạc Hữu Đạo liền lên tiếng thông báo cho mọi người.

Biết được sự tự ái yếu ớt của mình, Ngô Tứ Ý càng bi thương hơn.

“Nước này chắc là theo thời gian mà đến, chỉ là không biết vòng tiếp theo sẽ là bao lâu nữa.” Hoắc Băng nói ra suy nghĩ của mình.

“Nếu chúng ta không tìm được lối ra trước khi nước vòng tiếp theo đến, thì sẽ phiền phức lắm.” “Hay là chúng ta đợi một chút?

Đợi đến vòng nước tiếp theo đến, rồi tính toán thời gian.” “Không được.” Hoắc Băng lắc đầu phủ nhận đề nghị của Mạc Hữu Đạo.

“Vẫn chưa xác định được nước này có phải là theo thời gian cố định hay không, cũng có thể là cảm nhận được có người thì mới có nước.” “Hơn nữa chúng ta vừa ở dưới đó một thời gian không ngắn,” Tần An và Hoắc Băng có cùng suy nghĩ, hắn tiếp lời cô nói tiếp.

“Nếu cứ đợi như thế này, không biết phải đợi bao lâu.” Hoắc Băng thấy suy nghĩ của mình và Tần An khớp nhau, không khỏi vui mừng trong lòng.

Cảm thấy mình và Tần An thật sự có sự ăn ý.

Thêm vào việc Hoắc Băng đã hiểu lầm khi Tần An chém lửa trước

đó, cô càng cảm thấy mình và Tần An đã tâm đầu ý hợp.

Tần An không biết việc mình làm lại khiến Hoắc Băng suy diễn đến mức này.

Tuy cảm nhận được ánh mắt Hoắc Băng tập trung vào mình, hắn cũng chỉ làm như không thấy.

"Mọi người xuống đi." Tần An quyết định, đi trước xuống.

Những người khác đối với lời Tần An đương nhiên không dị nghị, cũng đi theo xuống.

Tần An ban đầu muốn một mình xuống trước để dò đường.

Nhưng sau đó hắn tự bác bỏ ý nghĩ này.

Nơi này vốn dĩ chưa từng đến, lại là kiến trúc của nước ngoài.

Ai mà biết cách đối phó với lăng mộ trong nước có dùng được ở đây hay không.

Nếu để mấy người này ở lại đây, hắn cũng không biết có an toàn hay không.

Đừng để một khi quay lại chỉ còn năm cái xác.

Một mình hắn không thể lấy lại Cửu Châu Đỉnh.

Sáu người xuống cầu thang, vẫn với tốc độ nhanh nhất.

Nhưng lần trước là vì phía sau có người truy đuổi, lần này thì thực sự là chạy đua với thời gian.

Nếu không kịp, may mắn thì chạy ngược lại.

Không may mắn thì giống như đám thần phụ kia, không biết bị cuốn trôi đến nơi quỷ quái nào rồi.

Mấy người không dừng lại, nhanh chóng chạy qua con đường lúc trước.

Vượt qua nơi họ từng bị sương mù bao phủ.

Nước lớn đã tràn qua, cuốn đi đám người, để lại đầy bùn lầy trên mặt đất.

Bước chân dẫm qua, làm bắn tung bùn ướt.

Những hạt bùn bám vào quần áo, nhưng không ai để ý.

Mọi người chạy đến nơi lúc trước họ thấy nước lớn, không chút do dự, trực tiếp chạy về phía trước.

Khoảng mười phút sau, họ nhìn thấy một cái giếng nước.

Xung quanh đều là đất bằng, không còn vật gì khác.

Một cái giếng nước đột ngột đứng sững, chắc chắn có vấn đề.

"Nước lúc trước sẽ không phải từ đây mà ra chứ." Mạc Hữu Đạo có chút lo lắng, không dám lại gần quá, sợ nước lại trào ra từ bên trong.

Tần An trực tiếp đi lên xem.

"Không có nước." Nghe thấy lời này, những người còn lại mới yên tâm tiến lên.

"Không phải cửa ra nước, vậy là lối ra sao?" Hoắc Băng hỏi.

Tần An đưa tay vào sờ thành giếng bên trong, khô ráo.

Bên dưới giếng không nhìn rõ có gì, có thể có đường đi, cũng có thể là đường cụt.

Hoắc Băng lấy đèn pin cường độ cao ra, chiếu vào trong giếng.

"Bên trong có đường!" Chỉ thấy dưới ánh đèn chiếu rọi, phía dưới giếng nước còn có một mật đạo.

Mật đạo đó trông cực kỳ hẹp, nhưng đủ cho một người đi qua.

"Tôi xuống trước." Tần An tiên phong, trực tiếp nhảy xuống.

Giếng nước không cao, mấy người lại đều có thân thủ tốt.

Thế là lần lượt nhảy xuống.

Sau khi xuống, họ đi thẳng vào mật đạo.

Đi khoảng ba mươi phút, mật đạo càng lúc càng hẹp, đến cuối cùng ngay cả một người đi qua cũng khó khăn.

Tần An và nhóm người họ miễn cưỡng chen chúc ra ngoài.

Ra ngoài là một khu vườn.

Không phải núi rừng hoang dã, hoa dại mọc khắp nơi.

Mà là những đóa hồng diễm kiều diễm được trồng trong bồn hoa.

Nơi đây có khoảng chục bồn hoa, mỗi bồn đường kính khoảng mười mét.

Bên trong đều trồng toàn bộ là hồng diễm kiều diễm, trông rất đáng yêu.

"Những đóa hồng này bình thường chắc không ai chăm sóc, sao lại mọc tốt thế này?" Ngô Tứ Ý cau mày nhìn màu đỏ trước mắt, ông ta luôn không thích màu này, trông giống máu, không may mắn.

Chương 221

“Không chỉ mọc tốt, mà còn không có một cọng cỏ dại nào.” Hoắc Băng cũng nói ra phát hiện của mình.

Điều này thực sự kỳ quái.

“Còn một vấn đề nữa,” Mạc Hữu Đạo mở lời.

“Tiết này có phải là mùa hoa hồng nở không?” Không phải!

“Nhưng mà, chúng ta chắc là đã qua tầng thứ hai rồi nhỉ, đây đại khái là tầng thứ ba.” Ngô Tứ Ý chuyển sang một chủ đề khác.

“Đúng là tầng thứ ba.” Tần An trả lời.

“Thiết kế này thật sự phù hợp với địa ngục, từng tầng từng tầng đều đi xuống.” Mạc Hữu Đạo cảm thán.

“Tôi qua đó dò đường.” Tần An lại đưa câu chuyện trở về cảnh tượng trước mắt.

Hắn cởi Hắc Kim Cổ Đao trên lưng xuống, rút đao ra, nắm chặt trong tay.

“Anh cẩn thận nhé.” Hoắc Băng lo lắng dặn dò Tần An.

“Hay là tôi đi cùng Tiểu ca nhé.” Mạc Hữu Đạo cũng muốn tiến lên, bị Tần An ngăn lại.

“Không cần.” Thấy vậy Mạc Hữu Đạo không kiên trì, từ khi chứng kiến Tần An có thể hóa thân Kỳ Lân, y đối với Tần An có sự tin tưởng vô hạn.

Cũng biết mình mạnh yếu thế nào, đương nhiên không mong mình có thể giúp gì cho Tần An.

Chẳng qua là muốn thể hiện sự quan tâm, ý tốt với Tần An mà

thôi.

Sau khi Tần An đi qua, năm người phía sau lo lắng nhìn bóng dáng hắn.

Tần An cầm đao cảnh giác đi về phía các bồn hoa.

Đợi đến gần, Tần An nhìn rõ nguyên nhân những bông hoa đó mọc tốt.

"Đây không phải hoa!" Những thứ đó toàn bộ đều là điêu khắc bằng kim loại, cho nên ngay cả vào mùa không phải hoa nở cũng có thể nở rộ.

Vì vậy không có cỏ dại.

Bởi vì bên dưới căn bản không có đất.

Những cánh hoa đó đều là những mảnh sắt mỏng manh, mép sắc bén đủ để dễ dàng xé rách da thịt.

Còn về màu đỏ trên đó, đó là máu tươi nhuộm thành.

Không biết đã có bao nhiêu sinh mạng bỏ mạng ở đây, mới có thể nhuộm thành một mảng lớn hoa hồng như vậy.

Nếu nhìn kỹ, thực ra mặt đất cũng có màu đỏ.

Chỉ là vì là đất, máu thấm xuống, nên màu đỏ không rõ ràng như những bông hoa.

Tần An chỉ đến đúng nơi có thể nhìn rõ chân tướng, không đến quá gần hoa.

Hắn giải thích với mọi người.

"Đây là cơ quan, những bông hoa đó được làm bằng kim loại, cánh hoa chính là vũ khí." "Màu đỏ cũng không phải màu của cánh hoa, là máu, máu đã thấm vào cánh hoa kim loại, nhuộm lên." "Và cả mặt đất,

mặt đất có màu nâu sẫm, ước chừng cũng là do máu quá nhiều, nên thành màu này.” Năm người nghe xong đều có chút lo lắng.

“Hay là anh về đây trước, chúng ta bàn bạc đối sách một chút, thăm dò mức độ nguy hiểm của cơ quan này.” Hoắc Băng cau mày, rất lo lắng cho sự an nguy của Tần An.

Dù biết với thực lực của Tần An sẽ không có chuyện gì, nhưng lòng cô vẫn hướng về hắn.

Luôn không nhịn được mà lo lắng.

“Không cần, tôi qua đó thăm dò.” Tần An vừa nói vừa tiến lại gần những đóa hồng huyết sắc.

Khi Tần An cách đóa hồng gần nhất hai mét.

Cơ quan khởi động.

Cành hoa đột nhiên vươn dài ra, bông hoa lộ ra chân dung của nó.

Cánh hoa hoàn toàn mở rộng, tạo thành hình tròn, những chỗ sắc bén nhất ở mép nhắm thẳng vào Tần An.

Một đóa hoa hồng tự động đến trước mặt Tần An.

Tần An dùng đao chém vào cành hoa đang vươn dài, để ngăn cánh hoa chém về phía mình.

Kim loại va chạm kim loại, phát ra âm thanh chói tai.

Năm người phía sau vội vàng bịt tai, muốn ngăn cách loại âm thanh này.

Tần An né sang một bên, tránh hướng hoa.

Sau đó dùng sức chém một nhát, cành hoa đứt lìa.

Thực ra kim loại này không có gì đặc biệt, chỉ là tốc độ vươn ra quá nhanh.

Khiến Tần An có chút trở tay không kịp.

Nhưng sau khi thử một lần như vậy, Tần An đã nắm bắt được tốc độ của nó, sau này sẽ dễ đối phó hơn nhiều.

"Tần An!" Hoắc Băng thấy hoa bay về phía Tần An, theo bản năng kêu lên.

"Tiểu ca, sao rồi, không sao chứ?" Đây là Mạc Hữu Đạo, tuy y đã biết tên thật của Tiểu ca, nhưng vẫn quen gọi là 'Tiểu ca'.

"Không sao, đối phó được." Lời của Tần An khiến mọi người yên tâm.

"Đối phó được là tốt rồi, chúng ta qua ngay đây." Ngô Tứ Ý nghe nói có thể đối phó được thì yên tâm, định qua cùng Tần An.

"Mấy người không cần qua, tôi nói đối phó được là chỉ mình tôi thôi." Ngô Tứ Ý: "…" "Chúng tôi không đối phó được sao?" Hoắc Băng có chút không phục.

"Thứ này bản thân chất liệu bình thường, chỉ là tốc độ cực nhanh, nếu mấy người qua đây, phải thích nghi với tốc độ này trước, nhưng có thể trước khi thích nghi được mấy người đã bị cắt cổ rồi." Lời Tần An thẳng thừng khiến sắc mặt Hoắc Băng và Ngô Tứ Ý cứng lại.

Cái tên gỗ đá này!

Cái thằng nhóc chết tiệt này!

"Được, vậy thì anh tự mình đối phó đi!" Ngô Tứ Ý nói giọng cao vút, nói xong liền quay mặt sang một bên, không muốn nhìn thấy Tần An nữa.

Tần An biết lời mình nói khiến họ không thoải mái, nhưng cũng không để ý.

Cảm thấy đã đạt được mục đích giao tiếp với họ, liền quay người

chuyên tâm đối phó với những bông hoa sát nhân này.

Những bông hoa này hoạt động theo khoảng cách, vừa nãy hắn lùi một bước, chém đứt bông hoa gần nhất, những bông hoa khác cũng không tấn công nữa.

Không cần phải xử lý tất cả, chỉ cần dọn ra một con đường là được.

Tần An trong lòng đã quyết định, xoay lưỡi đao sang hướng ngược lại với mình.

Bước lên một bước, quay lại khoảng cách mà bông hoa vừa tấn công mình, quả nhiên không có động tĩnh.

Chính là khoảng cách này, Tần An nhìn xuống mặt đất, ước chừng đây là bao xa.

Hắn muốn dựa vào đó để phán đoán mình cần dọn dẹp con đường rộng bao nhiêu, dài bao nhiêu.

Sau khi có một cái nhìn đại khái trong đầu, Tần An liền tiếp tục đi về phía trước.

Chân vừa đặt xuống, lại một bông hoa nữa tấn công tới.

Tần An đã trải nghiệm tốc độ của nó trước đó, nên đã có sự chuẩn bị.

Giữa lúc nhấc đao chém xuống, đóa hồng kiều diễm sắc đỏ bị chém rụng xuống đất.

Tần An đi không nhanh, như đang thong dong tản bộ.

Không phải hắn cố tình tỏ ra vẻ.

Mà là tốc độ tấn công của những bông hoa này có chút đáng kinh ngạc, cũng khó trách trước đó có nhiều người đã bỏ mạng ở đây.

Tần An tuy có thể đối phó với chúng, nhưng nếu đi nhanh, tiến vào phạm vi tấn công của nhiều bông hoa hơn.

Hắn có thể toàn thân rút lui, nhưng trên người e rằng sẽ bị chém mấy nhát.

Thậm chí còn làm rách quần áo của mình.

Chương 222

Kể từ mấy lần hóa thân Kỳ Lân không có quần áo để mặc, Tần An giờ rất coi trọng quần áo.

Hắn không muốn lại bán khỏa thân bị người khác vây xem.

Tuy bước chân chậm, nhưng động tác trên tay Tần An lại không chậm, đã xuất hiện tàn ảnh rồi.

Điều này cũng không thể làm khác được, dù sao tốc độ của những bông hoa này thực sự quá nhanh.

"Tôi thấy Tiểu ca nói đúng, nếu chúng ta qua đó, chưa kịp thích nghi với tốc độ này, thì đã bị cắt cổ rồi." Mạc Hữu Đạo vẫn còn sợ hãi mà cảm thán, vừa nãy y cũng định đi giúp, may mà không tự lượng sức mình.

Ngô Tứ Ý: "…Im đi!" Ông ta đã biết sự thật này rồi, không cần phải nhắc lại nữa!

Hoắc Băng cũng có chút ngượng nghịu, nhưng hơn thế là không cam lòng.

Cô luôn tự nhận mình là người mạnh mẽ, dù sau khi quen Tần An thấy hắn mạnh hơn mình.

Cũng không cảm thấy có sự khác biệt quá lớn.

Nhưng giờ đây cô đột nhiên nhận ra, Tần An không phải chỉ mạnh hơn mình, mà giữa cô và hắn căn bản không có sự so sánh được!

Hoắc Băng trước đây cũng từng gặp những cao thủ rất lợi hại, nhưng không ai khiến cô cảm thấy tự tôn bị tổn thương như Tần An.

Không chỉ vì thực lực của Tần An, mà còn vì cô muốn sánh vai

cùng hắn.

Người này không giống những người khác, Hoắc Băng muốn đứng cùng hắn.

Nên càng quan tâm đến một số vấn đề hơn.

Nhìn Tần An đang ung dung đối phó với cơ quan tốc độ giữa vườn hoa, Hoắc Băng đột nhiên có chút buồn.

Cô và người mình yêu lại có khoảng cách xa đến vậy sao?

Đáng buồn cười là trước đây mình lại không hề nhận ra vấn đề này.

Hoắc Băng siết chặt tay, trong lòng ý nghĩ tăng cường thực lực trở nên mãnh liệt.

Tần An cứ thế thong dong đi qua, mở ra một con đường cho những người phía sau.

Sau khi Tần An đi hết vườn hoa, rời khỏi khoảng cách cố định, không có bông hoa nào tấn công hắn.

Nhưng Tần An không dừng lại, hắn lại quay lại dọn dẹp thêm vài bông hoa.

Để con đường rộng hơn, như vậy Hoắc Băng và những người khác đi qua sẽ an toàn hơn.

Tần An xuyên qua vườn hoa, lại quay về bên cạnh năm người.

"Được rồi, đi thôi." Nhìn Tần An lại đặc biệt quay lại hộ tống họ, như thể đối xử với những đứa trẻ không có chút sức chiến đấu nào.

Năm người đồng loạt cảm thấy mình như bị Tần An sỉ nhục.

"Đi!" Ngô Tứ Ý nghiến răng phun ra từ này.

Cả đoàn cứ thế đi trên con đường Tần An đã dọn dẹp, xuyên qua

khu vườn hoa hồng huyết sắc này.

Sau khi Tần An và nhóm người đi qua khu vườn hồng huyết sắc, tiếp tục đi về phía trước là một tòa cung điện.

"Giờ nhìn thấy cung điện là tôi muốn ói." Ngô Tứ Ý có chút buồn nôn, ở Thiên Sơn Cổ Mộ ông ta đã nhìn cung điện đủ rồi.

Không ai đáp lại lời than vãn của Ngô Tứ Ý.

Tần An tiến lên dùng Hắc Kim Cổ Đao đẩy cửa cung.

Hoàn toàn khác với phong cách cung điện ở Thiên Sơn Cổ Mộ, bên trong không phải là những bức điêu khắc xa hoa lộng lẫy.

Cũng không có vàng bạc châu báu làm đồ trang sức.

Đó là một bãi phế tích!

Đỉnh cung điện đã sụp đổ, bên trong điện không có một vật thể nào còn nguyên vẹn.

Tất cả đều thành gạch vỡ ngói vụn trên mặt đất.

"Chỗ này là có người đến trước, rồi phá hủy ở đây sao?" Mạc Hữu Đạo thò đầu vào xem.

"Nếu thật sự là như vậy, chẳng phải là chúng ta được lợi sao?" Sư đệ của Mạc Hữu Đạo rất vui mừng, đây mới là tầng địa ngục thứ ba, phía sau còn phải đến tầng thứ tám nữa.

Nếu có người nào đó tài giỏi đã phá hủy nơi này, thì rất có khả năng các cơ quan phía sau cũng đã bị hủy.

Vậy thì con đường phía sau của họ sẽ dễ dàng hơn nhiều.

"Nghĩ gì mà đẹp thế." Ngô Tứ Ý khoanh tay bắt đầu chế nhạo.

"Nếu có người đã vào trước có thể phá hủy nơi này, hơn nữa còn phá hủy thành ra một bãi phế tích như vậy, sao có thể những bông hoa

hồng chúng ta gặp trước đó lại không bị hủy?" Sư đệ của Mạc Hữu Đạo không phục lắm, cậu ta và Mạc Hữu Đạo giống nhau, rất tin phục Tiểu ca, nhưng đối với người khác thì không sùng kính đến vậy.

Liền phản bác: "Thì cũng không nhất định, biết đâu người đó biết mật đạo gì đó, trực tiếp tránh qua khu vườn hồng đó, giống như đám thần phụ tránh qua những quả táo hồng ngọc ở ngoài cùng vậy." Ngô Tứ Ý hiếm khi bị người khác làm mất mặt như vậy, nhưng cũng không thể so đo với một đứa nhóc con.

Thế nên cũng không nói nhiều, chỉ liếc nhìn sư đệ của Mạc Hữu Đạo một cái lạnh lùng.

Sư đệ của Mạc Hữu Đạo rụt rè một chút, lùi về phía sau lưng sư huynh mình.

"Xin lỗi, trẻ con không hiểu chuyện." Mạc Hữu Đạo bước hai bước, đứng trước mặt sư đệ mình, che chắn người phía sau một cách nghiêm ngặt.

"Hừ!" Ngô Tứ Ý thấy vậy hừ lạnh một tiếng, không làm khó đối phương, dời tầm mắt đi.

Hoắc Băng và Tần An không để ý đến tranh cãi của đồng đội.

Tần An sau khi đẩy cửa ra không vào ngay, đứng ở cửa quan sát bên trong.

"Thế nào?

Có vào được không?" Hoắc Băng bên cạnh hắn cũng nhìn vào bên trong.

Tần An không trả lời, nhặt một viên đá trên mặt đất, ném vào.

Viên đá nhỏ rơi xuống bãi phế tích, không gây ra chút gợn sóng nào.

“Đá không nhất định có tác dụng.” Ngô Tứ Ý đi tới nói: “Một số cơ quan chỉ nhắm vào vật sống, đối với vật không có sự sống và nhiệt độ thì không có tác dụng.” “Vậy chúng ta phải thăm dò thế nào?” Hoắc Băng cau mày, cái nơi quỷ quái này đi đâu mà tìm một con vật sống?

“Đơn giản thôi.” Giọng Ngô Tứ Ý bình thản, khẽ ngẩng đầu nhìn bãi phế tích trước mắt, như thể không hề coi sự nguy hiểm chưa biết này vào mắt.

“Ném một người vào chẳng phải là được rồi sao.” Nói xong lời này, Ngô Tứ Ý chuyển ánh mắt từ bãi phế tích trong cung điện sang người sư đệ của Mạc Hữu Đạo.

Ông ta muốn ném ai là điều hiển nhiên.

“Ông muốn làm gì!” Giọng Mạc Hữu Đạo đột nhiên cao lên, vội vàng đi tới đứng trước mặt sư đệ mình, hai mắt hung hăng trừng Ngô Tứ Ý, đối đầu với ông ta.

Làm cái nghề này, yêu cầu về lòng trung thành của đồng đội rất cao.

Nhất định phải là người có thể yên tâm giao phó lưng mình cho đối phương, nếu không ở những nơi nguy hiểm trùng trùng, người đồng hành mà muốn lấy mạng mình thì là chuyện rất đơn giản.

Y trước đây xuống mộ đều là đi cùng sư đệ sư muội mình, rất ít khi hợp tác với người khác.

Hai lần này là nể mặt Tiểu ca, y vì muốn trả ơn Tiểu ca, thêm vào sự tin tưởng đối với Tiểu ca.

Nhưng y không thể chịu đựng được trong đội ngũ của mình có người có thể lấy mạng đồng hành ra để thăm dò cơ quan.

Tần An thấy Mạc Hữu Đạo coi lời Ngô Tứ Ý là thật, biết rằng

nếu đối phương không tin tưởng họ nữa, thì con đường tranh giành này có thể đi đến hồi kết rồi.

Một đội ngũ nghi kỵ cảnh giác lẫn nhau không thể đi ra khỏi nơi này, nên hắn lên tiếng giải thích.

"Thôi được rồi, chẳng qua là người trẻ tuổi nói thêm một câu thôi mà, có gì to tát đâu, đáng để ông dọa nạt người ta như vậy, nhỏ nhen quá đó." Lời Tần An nói là với Ngô Tứ Ý, nhưng càng là nói cho ba người Mạc Hữu Đạo nghe.

Ngô Tứ Ý cũng biết mình nói đùa quá lời, có thể sẽ khiến lòng tin của đội ngũ tan rã, thuận theo lời Tần An cũng giải thích thêm vài câu.

"Hừ, Tứ gia tôi có thể để một thằng nhóc con làm mất mặt sao?

Nó làm mất mặt tôi, tôi dọa nạt nó một chút, coi như hòa." "Ông chỉ dọa nạt một chút?" Mạc Hữu Đạo rõ ràng không tin.

"Thế không thì sao, Tứ gia tôi nổi tiếng là khắc nghiệt thật đấy, nhưng cậu nghe nói bao giờ tôi đối xử tệ với người của mình chưa?

Làm cái nghề này, nếu tôi mà bán đứng đồng đội, thì còn đâu danh hiệu Tứ gia?" Ánh mắt Mạc Hữu Đạo dịu đi một chút, y biết lời Ngô Tứ Ý nói là thật.

Nhưng đối với việc Ngô Tứ Ý dùng lời đó để trêu chọc sư đệ mình vẫn còn bất mãn trong lòng, nhưng cũng không tiện nói thẳng gì với Ngô Tứ Ý nữa.

Chương 223

Y đưa tay kéo sư đệ phía sau ra, mặt nghiêm túc mắng.

"Xem cậu tự mình rước họa vào thân, một câu nói mà có thể thành ra thế này, đồ vô dụng!" Lời này tưởng chừng như đang giáo huấn sư đệ, nhưng thực chất là đang chọc tức Ngô Tứ Ý, ám chỉ Ngô Tứ Ý nhỏ mọn, một câu nói đã ghi hận rồi.

"Xin lỗi Tứ gia đi, kẻo không biết lúc nào bị người ta ném đi mà không biết vì sao." Ý nghĩa của lời này còn rõ ràng hơn câu trước.

Sư đệ của Mạc Hữu Đạo theo lời sư huynh cúi mình chào Ngô Tứ Ý.

"Xin lỗi, Tứ gia." Ngô Tứ Ý bốc hỏa, "Cậu không phải xin lỗi, cậu là…" Tần An đặt tay lên vai Ngô Tứ Ý, dùng chút lực, ngăn lời ông ta lại.

"Người trẻ tuổi đã xin lỗi ông rồi, chuyện này coi như bỏ qua đi." "Đúng vậy Giáo sư," Hoắc Băng cũng bước lên dàn hòa.

"Tiểu huynh đệ phái Bàn Sơn này và học sinh của ngài đều cùng tuổi, ngài cứ coi như học sinh của ngài cãi lại ngài một câu thôi, không có gì đâu, mọi người sau này còn phải vượt qua từng tầng một nữa mà." Ngô Tứ Ý biết Tần An và Hoắc Băng đang nhắc nhở mình, hiện tại mới đến tầng địa ngục thứ ba, sáu người họ phải cùng nhau vượt qua tám tầng, sau đó còn phải đưa Cửu Châu Đỉnh về nước, lúc này thực sự không thể gây nội bộ lục đục.

Nhưng Ngô Tứ Ý không nghĩ như vậy, cho dù lúc này ông ta nhận thua, mềm mỏng đi.

Chuyện này vẫn không qua được, bất kể là ông ta hay bên Mạc

Hữu Đạo, trong lòng nhất định sẽ còn khúc mắc.

Thà cứ thẳng thắn hơn một chút.

“Phái Bàn Sơn, tôi Ngô Tứ Ý nói chuyện không hay tôi biết, Tứ gia tôi tính cách vốn dĩ là như vậy, sau này tôi cũng nói chuyện không hay, bây giờ cũng không thể hay được.” “Giáo sư.” Hoắc Băng vẫn cố gắng dàn hòa.

“Hoắc Băng cô đừng xen vào, chuyện của chúng ta thì tự chúng ta nói, cô nghĩ giờ đây để tôi nói lời mềm mỏng thì chuyện này sẽ qua sao?” Ngô Tứ Ý từ chối vai trò hòa giải của Hoắc Băng.

“Được, Tứ gia ông muốn giải quyết thế nào?” Mạc Hữu Đạo cứ ngỡ Ngô Tứ Ý cố ý gây sự.

“Có gì mà phải giải quyết,” Ngô Tứ Ý mặt đầy vẻ không kiên nhẫn.

“Sư đệ cậu tuổi nhỏ không hiểu chuyện, tôi tuy tuổi đã lớn, nhưng lại thường xuyên ở vị trí cao, được người khác cung phụng, độc tôn.” Ngô Tứ Ý khách quan phân tích.

“Hai chúng ta thực ra ai cũng không thực sự làm sai gì, chẳng qua là nói vài câu không phù hợp.” “Vấn đề mấu chốt là địa điểm nói chuyện không đúng, nếu tôi ở bên ngoài nói một câu ném sư đệ cậu đi thăm dò cơ quan, cậu có thể còn không có phản ứng lớn đến vậy.” “Chẳng qua là bây giờ ở trong mộ, mọi người đều quá nhạy cảm, sợ có chuyện xảy ra.” Mạc Hữu Đạo gật đầu đồng tình với lời Ngô Tứ Ý.

“Vậy nên cũng không có gì phải giải quyết, chuyện này cứ thế thôi, mọi người nói rõ ràng rồi, biết đối phương thực ra đều không có ý xấu là được.” “Con đường tiếp theo đi thế nào thì cứ đi thế ấy, cậu thấy sao?” Lời này là hỏi Mạc Hữu Đạo.

“Được, Tứ gia nói rõ ràng tôi cũng yên tâm rồi.” “Được rồi, vậy thì không sao nữa, thằng nhóc, còn cậu?” Ngô Tứ Ý hỏi sư đệ của Mạc Hữu Đạo.

“Tôi không có bất kỳ ý kiến nào!” Sư đệ của Mạc Hữu Đạo vội vàng lắc đầu, “Trước đây là tôi không hiểu chuyện, Tứ gia ngài đừng so đo với tôi.” “Được rồi,” Ngô Tứ Ý gật đầu.

“Không có gì mà so đo hay không so đo, vốn dĩ cũng không để tâm, chỉ là dọa nạt dọa nạt thằng nhóc con này thôi.” “He he!” Sư đệ của Mạc Hữu Đạo gãi đầu cười ngượng.

“Được rồi,” Ngô Tứ Ý thấy đã giải quyết xong, liền nói với Tần An.

“Chúng tôi xong rồi, anh xem đường này đi thế nào?” Tần An nhìn Ngô Tứ Ý một lúc, mới mở lời.

“Không thể thăm dò đường, tôi qua đó thử xem.” Hoắc Băng vừa nghe lời này liền có chút sốt ruột.

“Không được!

Nguy hiểm quá.” “Trừ tôi ra những người khác đi mới là nguy hiểm.” Tần An ngữ khí lạnh nhạt, không đáp lại thái độ sốt ruột của Hoắc Băng.

Hoắc Băng trong lòng hiểu rõ, Tần An nói đúng, hắn là người mạnh nhất.

Nếu Tần An đi thì cho dù không đối phó được cũng có khả năng toàn thân rút lui, nhưng nếu đổi sang người khác, thì chưa chắc.

“Vậy anh cẩn thận nhé.” Mặt Hoắc Băng hơi đỏ, không phải vì ngại ngùng, mà là vì cảm thấy mất mặt, cho rằng mình toàn nói lời vô ích.

Lo lắng nguy hiểm không cho Tần An đi, nhưng năm người họ lại không có khả năng để Tần An dựa vào.

Vừa chấp nhận sự bảo vệ của Tần An, vừa giả vờ nói nguy hiểm đừng đi, nhưng bản thân lại không có khả năng để Tần An không đi, cuối cùng vẫn phải để Tần An đi.

Hoắc Băng cau mày, siết chặt tay, thầm hận mình dạo này nói chuyện thật sự không có não.

Tần An cầm đao đi vào.

Chân dẫm lên những mảnh ngói vỡ vụn, phát ra âm thanh giòn tan.

Tần An từ từ đi sâu vào cung điện.

Đã gần đi đến giữa trung tâm, trong cung điện chỉ có tiếng ngói vỡ vụn bị dẫm nát, không còn động tĩnh nào khác.

Năm người Ngô Tứ Ý căng thẳng nhìn Tần An ở cửa cung điện.

Vượt ngoài dự đoán của tất cả mọi người, Tần An một đường thông suốt không trở ngại đi qua khu phế tích đó, đi đến đầu kia của cung điện.

Bên kia cung điện là một cánh cửa gỗ nhỏ.

"Không sao sao?" "Xem ra là an toàn, vậy chúng ta qua đó đi." Mạc Hữu Đạo có chút nôn nóng.

"Khoan đã!" Ngô Tứ Ý ngăn y lại.

"Xem Tần An nói thế nào." Tần An cũng rất kỳ lạ, sao lại không có cơ quan nào, chẳng lẽ tầng địa ngục thứ ba chỉ có khu vườn hồng huyết sắc đó thôi sao?

Hay là thực sự có những kẻ xâm nhập khác, đã phá hủy cơ quan rồi?

Nhưng nếu cơ quan ở đây bị phá hủy, tại sao các cơ quan trước đó đều hoạt động bình thường?

Trừ đám thần phụ ra, còn ai biết mật đạo ở đây không?

Thậm chí biết nhiều hơn đám thần phụ ở đại giáo khu.

Thần phụ cũng chỉ qua mật đạo vào tầng địa ngục thứ nhất, nhưng đây lại là trực tiếp đến tầng thứ ba.

Tần An không nghĩ ra kết quả, có lẽ là tổ chức nước ngoài nào đó.

Tần An quay người, vẫy tay ra hiệu cho Ngô Tứ Ý và những người khác qua.

"Được rồi, đi thôi." Ngô Tứ Ý dẫn đầu, cùng năm người đi qua khu phế tích, đến bên cạnh Tần An.

"Tiểu ca, chuyện gì thế?

Thật sự có người lạ khác sao?" Ngô Tứ Ý cau mày hỏi Tần An.

Nếu thật sự có người khác, thì còn phiền phức hơn cơ quan nhiều.

Không biết đối phương là phe nào, đặc biệt đối phương còn có thể phá hủy cơ quan, thực lực nhất định không yếu.

Hiện tại bên mình đều đã bị thương, thực lực không nói là đại tổn, cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Nếu gặp phải đối phương… "Đâu ra mà lắm chuyện vớ vẩn thế, có người khác thì có người khác thôi." Ngô Tứ Ý không kiên nhẫn mở lời cắt ngang suy tư của Mạc Hữu Đạo.

"Bây giờ còn chưa gặp phải, gặp rồi tính sau, cũng không nhất định phải đánh, bây giờ quan trọng nhất là chúng ta làm sao qua cánh cửa gỗ này, nếu không qua được, những chuyện về người khác đó cũng vô ích, chúng ta còn không có cơ hội đụng mặt họ." Mạc Hữu Đạo thở dài, đồng tình với lời Ngô Tứ Ý.

“Tứ gia nói phải, khó khăn hiện tại của chúng ta là làm sao đi qua.” “Mấy người ở đây đợi, lát nữa tôi qua đó thăm dò.” Tần An nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, nghiêng đầu nhìn về phía cánh cửa gỗ, như thể sẵn sàng lao lên bất cứ lúc nào.

“Không được!” “Anh không thể đi!” “Anh bị thương rồi!” Hoắc Băng và những người khác đồng loạt lên tiếng ngăn cản.

“Trước đây cần anh dò đường, là vì anh là người mạnh nhất trong chúng tôi, nhưng bây giờ anh bị thương rồi, nếu vẫn phải dựa vào Tiểu ca, vậy chúng tôi thành cái gì?” Mạc Hữu Đạo nói một cách chính trực, y ghi nhớ ân tình của Tần An, Tần An trước đây đã giúp đỡ họ rất nhiều.

Lần này tuy nói là ba huynh đệ sư muội họ đến vì nể mặt Tần An, nhưng suốt quãng đường này cũng luôn được Tần An che chở.

Những điều này y đều nhớ.

Trước đây là không có cách nào, thực lực của họ so với Tần An kém quá xa, chỉ đành để Tần An một lần mạo hiểm.

Nhưng bây giờ Tiểu ca bị thương rồi, nếu để hắn mang vết thương đi dò đường, vậy những người như họ chẳng phải thành phế vật sao?

“Tôi đi!” Mạc Hữu Đạo chủ động đề nghị đi dò đường.

“Tôi là người duy nhất không bị thương, tôi đi.” Không đợi sư đệ sư muội phản bác, Mạc Hữu Đạo lại mở lời.

“Tuy tôi biết cho dù Tiểu ca bị thương, cũng mạnh hơn tôi, nhưng Tiểu ca đã che chở chúng ta quá nhiều rồi, nếu để Tiểu ca mang vết thương đi dò đường cho chúng ta, vậy những người như chúng ta thành cái gì?” “Yên tâm, những mũi tên này thực ra không đáng sợ như vậy, chúng ta chẳng qua là chịu thiệt vì không có sự chuẩn bị, lần này

tôi có chuẩn bị, biết có tên sẽ đến, thì sẽ không có chuyện gì.” Ngô Tứ Ý nghiêm nghị gật đầu, “Cẩn thận nhé.” Tần An không nói nên lời nhìn vẻ mặt nghiêm túc như sắp đi chịu tang của họ, cố gắng mở lời.

“Thực ra tôi không có gì…” “Tiểu ca anh đừng có cố chấp nữa.” Mạc Hữu Đạo cắt ngang lời hắn.

“Tôi không có cố chấp, tôi thật sự…” “Tần An anh đâu ra mà lắm lời thế, đã nói Mạc Hữu Đạo đi thì cứ để y đi, anh bị thương thì an phận một chút, nghỉ ngơi đi.” Lần này là Ngô Tứ Ý.

Tần An: “…” Thực ra Tần An thật sự không có gì đáng ngại, vết thương vốn không sâu.

Thêm vào việc hắn mang Kỳ Lân Huyết Mạch, vết thương nhỏ này không đáng là vết thương.

Nhìn mấy người trước mắt nghiêm túc bàn luận làm sao đi qua cánh cửa gỗ, giữa cuộc nói chuyện căn bản không đả động đến hắn, điều này rõ ràng là muốn loại trừ Tần An ra ngoài, không cho hắn tham gia.

Giống như Ngô Tứ Ý nói, để hắn nghỉ ngơi.

Chương 224

Tần An hơi cười khổ lắc đầu, mình thật sự không sao mà, sao những người này lại không tin chứ.

Nhưng một câu Mạc Hữu Đạo nói trước đó lại không sai.

Sở dĩ cơ quan này có thể làm họ bị thương, là vì nó đã chiếm được tiên cơ khi họ hoàn toàn không phòng bị.

Run rẩy sợ hãi đi qua khu phế tích đó, kết quả chẳng có chuyện gì.

Mấy người họ hoặc là đã thư giãn, hoặc là giống Tần An, nghi ngờ có người khác đã vào.

Tóm lại tâm trí đều không biết đã chạy đi đâu rồi.

Thực ra cho dù trong tình huống này, Tần An cũng có thể né tránh được mũi tên tấn công.

Chỉ là hắn bây giờ không còn một mình, không thể chỉ lo cho bản thân.

Đẩy Hoắc Băng đến nơi an toàn, khi mình rút lui còn phải kéo thêm sư đệ của Mạc Hữu Đạo.

Hành động đẩy và kéo này khó tránh khỏi việc chậm trễ thời gian, thêm vào việc ban đầu tâm trí không tập trung, nên mới bị thương.

Tần An nhìn họ loại mình ra ngoài, tự mình bàn luận làm sao đi qua cánh cửa gỗ.

Cảm thấy có chút buồn cười, cũng không mở lời giải thích mình thật sự không sao nữa.

Càng không nói rằng cơ quan đó thực ra mình có thể đối phó được.

Vết thương vừa rồi không phải là vô ích.

Hắn đã nhìn rõ hình dạng cơ quan đối diện cánh cửa gỗ.

Những miệng bắn tên này đều cố định, tức là chỗ nào sẽ có tên, chỗ nào an toàn, Tần An đã nắm rõ như lòng bàn tay.

Đứng dậy, không chào hỏi mọi người một tiếng, giữa tiếng kinh hô của Hoắc Băng, hắn trực tiếp cầm đao lao về phía cánh cửa gỗ.

"Tần An!" "Tiểu ca!" Tần An giữa tiếng kinh hô của mấy người đã bước qua cánh cửa gỗ.

Đón chờ hắn là những mũi tên lại tiếp tục bắn ra, nhưng khác với tình huống lần trước, lần này Tần An đã sớm có sự chuẩn bị.

Giơ đao chém rụng vài mũi tên, né người vào một góc không có mũi tên tấn công.

Dựa theo vị trí mũi tên tập kích trong ký ức, nắm bắt một khe hở, xông lên phía trước.

Càng lúc càng gần cơ quan bắn tên!

Những mũi tên gãy rụng trên mặt đất càng lúc càng nhiều, Tần An từng bước từng bước tiếp cận cơ quan.

Cuối cùng.

"Rầm!" Tần An hội tụ sức mạnh vào Hắc Kim Cổ Đao, dùng toàn lực một kích, cơ quan lập tức bị phá hủy.

Những mũi tên bắn ra liên tiếp dừng lại.

Hoắc Băng và những người khác lo lắng thò đầu ra nhìn Tần An, thấy Tần An lần này không hề hấn gì, hơn nữa còn thành công phá hủy cơ quan, đều thở phào nhẹ nhõm.

"Hộc… May mà không sao." Ngô Tứ Ý vừa nói vừa đứng dậy, đi về phía Tần An.

Những người còn lại thấy nguy hiểm đã được giải trừ, cũng bước qua cánh cửa gỗ, đi tới.

"Tần An, vết thương của anh thật sự không sao chứ?" Hoắc Băng lo lắng nhìn vết thương của Tần An, rất quan tâm tình trạng chỗ đó, hận không thể lột quần áo ra xem.

"Không sao." Tần An thấy Ngô Tứ Ý và sư đệ của Mạc Hữu Đạo đều đang ôm vết thương, hắn đeo lại Hắc Kim Cổ Đao lên lưng, mở lời nói.

"Tầng này chắc là an toàn rồi, chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lát đi." "Được." Ngô Tứ Ý đáp.

Họ đều biết Tần An muốn những người bị thương được nghỉ ngơi.

Vì vậy cũng không từ chối.

Dù sao cứ cố nói mình không sao, gắng sức lên đường, cũng chỉ làm phiền người khác.

Còn về việc Tần An cũng bị thương, à à, nhìn động tác né tránh mũi tên nhanh nhẹn vừa rồi của hắn.

Và cú đánh cuối cùng phá hủy cơ quan bằng toàn lực, kẻ ngốc cũng biết hắn không có vấn đề gì.

Ngô Tứ Ý nghĩ đến lời mình nói trước đó bảo Tần An nghỉ ngơi.

Mặt thật sự đau!

"Mấy người ở đây nghỉ ngơi đi, tôi đi phía trước xem sao." Tần An định nhân cơ hội này, đi trước tìm hiểu con đường phía trước.

Vết thương của mấy người này cho dù nghỉ ngơi một lát, khôi phục chút thể lực, vết thương cũng sẽ không lành nhanh như hắn.

Đi trước thăm dò đường, đối với mọi người đều tốt hơn.

“Tôi cũng đi.” “Tôi đi cùng Tiểu ca.” Đây là Hoắc Băng và Mạc Hữu Đạo.

“Không cần.” Tần An từ chối.

“Một mình tôi là được rồi, mấy người ở lại đây đi.” “Tôi không bị thương, có thể giúp được Tiểu ca.” Mạc Hữu Đạo không bỏ cuộc.

“Chính vì cậu không bị thương nên càng phải ở lại đây.” Tần An nói xong liền trực tiếp đi về phía trước.

Mạc Hữu Đạo hiểu ý hắn.

Những người ở đây trừ Mạc Hữu Đạo ra đều bị thương, cho dù một số vết thương không nặng, nhưng vạn nhất nếu trong khoảng thời gian Tần An rời đi có chuyện gì xảy ra.

Những vết thương lớn nhỏ đó đều sẽ ảnh hưởng đến hành động.

Mạc Hữu Đạo không hề hấn gì là một sự bảo đảm.

Hoắc Băng mím chặt môi đỏ, trong lòng vạn vàn cảm xúc như sóng biển ập đến.

Vừa mới cố gắng nói gì đó, làm gì đó.

Sóng lại rút đi rồi.

Quanh đi quẩn lại, lặp đi lặp lại, cô cũng chỉ đành im lặng ngồi xuống.

Tần An đi đến bên cạnh cơ quan bị hắn một đao phá hủy.

Quay người nhìn sang bên trái, đó là một con đường hẹp.

Lại nhìn sang bên phải, bức tường, không có gì cả.

Tần An đi vào con đường hẹp đó.

Con đường không thẳng tắp.

Mới đi được vài mét, đã có ngã rẽ.

Tần An đi trong con đường quanh co gần hai tiếng đồng hồ, những người đang nghỉ ngơi bên ngoài đã không còn thấy bóng dáng hắn.

"Sao lâu vậy?" Mạc Hữu Đạo đứng ở cửa gỗ, cau mày nhìn con đường hẹp Tần An đã đi vào.

"Theo quy mô của hai tầng địa ngục trước, tầng địa ngục thứ ba này chắc là đã thông qua rồi, sẽ không còn cơ quan nào nữa, sao vẫn chưa ra?" Ngô Tứ Ý cũng rất lo lắng.

Chẳng lẽ lại gặp nguy hiểm gì rồi?

Nhưng theo lý mà nói thì không phải, hai tầng địa ngục trước cũng chỉ có hai cơ quan.

Tầng địa ngục thứ ba này họ đã vượt qua hai cơ quan, nếu khu phế tích kia cũng là một cơ quan, thì đã là ba cái.

Vậy thì tầng địa ngục thứ ba này phải thông qua rồi, phía trước phải là lối vào tầng địa ngục thứ tư.

Nhưng tại sao lâu như vậy vẫn chưa quay lại?

"Tần An sẽ không tự mình đi thám hiểm tầng thứ tư rồi chứ!" Hoắc Băng nghĩ đến một khả năng, lập tức kêu lớn.

Vừa nói cô vừa đứng dậy, muốn đi vào con đường hẹp nơi Tần An biến mất.

Mạc Hữu Đạo ngăn cô lại.

"Đừng nghĩ linh tinh, Tần An sẽ không bỏ lại một đám thương binh ở đây đâu." "Nhưng đám thương binh như chúng tôi đi theo hắn cũng chỉ làm hắn vướng víu, nên hắn không phải là không có khả năng tự mình đi thám hiểm tầng địa ngục thứ tư!" Hoắc Băng càng nghĩ càng sốt ruột, Tần An cũng bị thương, tuy trông có vẻ không sao, nhưng cô vẫn không yên tâm.

Chương 225

Nếu Tần An một mình mang vết thương đi đến tầng thứ tư, vậy thì… "Không được!

Tôi phải đi!" Hoắc Băng gạt tay Mạc Hữu Đạo đang chắn trước mặt cô ra.

"Hoắc Băng!" Ngô Tứ Ý mắng lớn.

Tần An vừa ra ngoài liền nhìn thấy cảnh tượng mấy người đối đầu nhau.

"Sao thế?" Tần An không rõ chuyện gì, nghi hoặc hỏi.

"Cuối cùng cũng ra rồi thằng nhóc thối!" Ngô Tứ Ý thấy Tần An ra ngoài, biết chuyện này coi như đã được giải quyết, Hoắc Băng sẽ không còn làm loạn đòi đi vào nữa.

"Có người lo lắng cho Tiểu ca, cố tình đòi đi theo vào thám hiểm." Mạc Hữu Đạo liếc nhìn Hoắc Băng, trêu chọc nói.

Tần An nhìn theo ánh mắt của Mạc Hữu Đạo.

Liền thấy Hoắc Băng mặt hơi đỏ, bối rối đảo mắt khắp nơi, không dám nhìn Tần An.

Trong lòng oán trách mình vội vàng, sao không đợi thêm một lát nữa, giờ thì hay rồi, bị Tần An bắt gặp ngay!

Sao lại trùng hợp đúng lúc này chứ!

Hoắc Băng nhất thời lòng như tơ vò, vừa trách mình vô dụng, luôn vì những chuyện vặt vãnh vớ vẩn này mà rối loạn tâm thần.

Vừa bất lực thừa nhận, mình đã xong đời rồi, hoàn toàn xong đời vì Tần An rồi!

“Tôi không sao.” Tần An nói một câu bình an, rồi kể lại tình hình trong con đường hẹp.

“Bên trong không có cơ quan, cũng không có dấu vết người khác đi qua.” Ngô Tứ Ý nghe lời này liền biết Tần An đang nghĩ gì.

“Anh vẫn còn nghĩ đến chuyện có người khác vào đây sao?” Tần An: “Có chút dự cảm không tốt lắm, luôn cảm thấy có người khác đang ở trong bóng tối.” “Vậy có khả năng là đám thần phụ kia không?” Mạc Hữu Đạo đoán.

“Điều này không khả thi lắm.” Ngô Tứ Ý nói trước.

“Đúng vậy.” Tần An gật đầu, “Nếu là đám thần phụ kia, họ sẽ không gây ra một bãi phế tích như vậy.

Nếu họ biết mật đạo, tại sao không đi mật đạo ngay từ đầu, mà lại phá nát cung điện này thành một bãi phế tích rồi mới đi mật đạo?” Trong con đường hẹp không có dấu vết người đi lại, điều này chứng tỏ nếu có người vào, thì người vào đó không đi con đường hẹp lộ thiên, mà là một mật đạo khác.

“Có khả năng là những người vào từ rất lâu trước đây, nên dấu vết đi lại của họ đã biến mất rồi.” Hoắc Băng tạm thời gác lại những suy nghĩ vặt vãnh lộn xộn, ép mình bắt đầu nghĩ chuyện chính.

“Có lẽ vậy.” Tần An thở dài, rồi nói tiếp phát hiện khác của mình.

“Con đường phía trước không có ngã rẽ, chỉ có thể đi thẳng xuống, nhưng may mắn là không có nguy hiểm, đợi đi ra khỏi con đường này, sẽ là một vách núi, không có đường khác.” “Vậy tầng địa ngục thứ tư sẽ ở dưới vách núi đó rồi nhỉ.” Tần An nhìn Ngô Tứ Ý, trả lời lời ông ta, “Chắc là vậy, tôi không xuống, nhưng đã ném đá xuống thử thăm dò một chút, không sâu lắm, rất nhanh đã chạm đáy.” “Trên vách núi có cầu thang không?” Mạc Hữu Đạo rất lo lắng, bên

mình nhiều người bị thương rồi, nếu có cầu thang thì xuống sẽ tiện hơn rất nhiều.

"Không có." "Không sao đâu, sư huynh." Sư đệ của Mạc Hữu Đạo kéo cái ba lô bên cạnh lại, "Chúng tôi có mang theo thang dây." "Còn cần nghỉ ngơi nữa không?" Tần An nhìn quanh trạng thái của mọi người.

"Không cần nữa, đi thôi, vết thương vốn không nặng." Ngô Tứ Ý vác ba lô của mình lên, định đi.

"Tôi cũng không sao." Sư đệ của Mạc Hữu Đạo muốn chỉnh đốn lại trang bị.

Lần này có thể nói hai người họ là bị thương nặng nhất, họ đều nói không sao, những người khác tự nhiên cũng không có gì.

"Vậy thì đi thôi." Tần An quay người, dẫn đường phía trước.

Từng bóng người biến mất trong con đường hẹp tối tăm.

Tần An dẫn mọi người đến bên vách núi trên con đường Tần Lĩnh.

Dưới vách núi sương mù lượn lờ, khiến người ta không thể nhìn rõ tình hình bên dưới.

"Thang dây." Mạc Hữu Đạo đưa tay về phía sư đệ.

Sư đệ của Mạc Hữu Đạo hiểu ý, lấy thang dây từ trong túi ra đưa cho sư huynh.

"Để tôi xuống trước xem sao." Mạc Hữu Đạo ném thang dây xuống vách núi, sau đó cố định nó lại ở mép vách.

Tần An: "Hay là tôi…" "Tiểu ca," Mạc Hữu Đạo ngắt lời Tần An.

"Để tôi đi, chỉ là thăm dò đường thôi, nếu có chuyện gì tôi sẽ gọi các cậu, anh không phải đã thử rồi sao?

Vách núi này không sâu lắm.” Tần An thấy anh ta kiên quyết thì gật đầu không nói gì nữa.

Mạc Hữu Đạo men theo thang dây từ từ đi xuống, sư đệ sư muội của anh ta ở trên vách núi lo lắng chúc phúc.

“Sư huynh, cẩn thận đấy.” “Yên tâm, không sao đâu.” Bóng dáng Mạc Hữu Đạo dần bị sương mù bao phủ, cho đến khi không còn nhìn thấy nữa.

Ước chừng một lúc sau, sư muội của Mạc Hữu Đạo ở mép vách núi gọi xuống: “Sư huynh!

Anh sao rồi?

Có nghe thấy không?” Dưới vách núi một mảnh tĩnh lặng, không có tiếng vọng.

“Có phải là xa quá nên không nghe thấy không?” Sư đệ của Mạc Hữu Đạo ghé sát hơn vào mép vách, muốn nhìn rõ tình hình bên dưới.

“Tôi đã thử rồi, bên dưới không sâu, anh ta hẳn là có thể nghe thấy tiếng.” Tần An nhẩm tính khoảng thời gian trước khi ném đá xuống và nghe thấy tiếng vọng.

Theo khoảng cách này, cho dù Mạc Hữu Đạo đã xuống đến đáy, cũng vẫn có thể nghe thấy tiếng gọi từ trên.

“Không sao,” Cuối cùng, tiếng Mạc Hữu Đạo vọng lên từ dưới vách núi.

“Bên dưới rất an toàn, các cậu xuống đi!” “Sư huynh không sao rồi.” “Vậy chúng ta xuống thôi!” Năm người trên vách núi lần lượt men theo thang dây đi xuống.

Sư đệ của Mạc Hữu Đạo và Ngô Tứ Ý bị thương ở cánh tay và vai nên được che chắn ở giữa.

Năm người xuyên qua tầng tầng sương mù, đáp xuống đáy vách núi.

Sư đệ sư muội của Mạc Hữu Đạo vừa chạm đất liền gọi sư huynh của mình.

"Sư huynh, chúng ta xuống rồi." "Sư huynh, anh không sao…" "Sư huynh?" Sau khi đứng vững, bọn họ quay người lại nhưng không thấy bóng dáng quen thuộc như mong đợi.

"Sư huynh?

Anh ở đâu?" Ngô Tứ Ý: "Mạc Hữu Đạo có phải đã đi tiếp để thăm dò đường không?" "Không có khả năng lắm, sư huynh hẳn sẽ đợi chúng ta xuống." Sư muội của Mạc Hữu Đạo cau mày, vừa định nói đi tìm sư huynh của mình thì thấy Mạc Hữu Đạo đi tới từ phía trước.

"Sư huynh!" Sư muội của Mạc Hữu Đạo phấn khích chạy tới, hội ngộ cùng sư huynh của mình.

Hai anh em hòa thuận.

Nhưng trên thực tế, nếu thoát khỏi góc nhìn của sư muội Mạc Hữu Đạo, sẽ phát hiện ra ở đây căn bản không có bóng dáng Mạc Hữu Đạo!

Chỗ cô ấy chạy đến không có gì cả!

Cô ấy đang nói chuyện với hư không!

Trừ cô ấy ra, những người còn lại cũng tỏ vẻ hưng phấn vui vẻ, chạy nhảy, nói chuyện dưới vách núi, rõ ràng đối diện không có gì cả.

Nhưng lại giống như gặp được người thân yêu nhất, lòng tràn đầy vui sướng.

Đây là đã rơi vào huyễn cảnh.

Cạm bẫy ở tầng thứ tư, đám sương mù kia, đã bắt đầu tác động từ

khi bọn họ xuống vách núi.

Tiếng Mạc Hữu Đạo trả lời kia, cũng là vì anh ta chỉ nhìn thấy huyễn cảnh mà thôi.

Mấy người đều nghĩ rằng cạm bẫy cũng giống như ba tầng trước, phải đi sâu vào địa ngục mới phát hiện ra.

Nhưng không ngờ cạm bẫy ở tầng thứ tư này lại chủ yếu là huyễn cảnh, không bày ra rõ ràng.

Khiến mọi người vừa xuống đã không phòng bị, liền rơi vào huyễn cảnh.

Hoắc Băng nhìn Tần An dịu dàng quan tâm cô ở trước mặt, khuôn mặt ửng hồng.

"Vết thương của cô không sao chứ, đều là tôi bất cẩn." 'Tần An' đầy vẻ tự trách, đau lòng nhìn vào vết thương của Hoắc Băng.

"Không sao, tôi không có gì, anh mới là người bị thương nặng hơn tôi." Hoắc Băng mắt không rời nhìn Tần An, đáy mắt là sự vui sướng nồng nhiệt.

Người mình thích cũng thích mình, trái tim bất an bấy lâu cuối cùng cũng được an yên.

Những bất an, ngượng ngùng, hoảng loạn đều biến mất không còn. 'Tần An' nắm tay Hoắc Băng, nhẹ giọng nói: "Cô không sao là tốt rồi, cô bình an tôi thật sự rất vui." Hoắc Băng nhìn Tần An ở ngay trước mắt, ánh mắt si mê.

Cô chưa bao giờ thấy Tần An như vậy, ân cần, dịu dàng đến thế.

Chương 226

Tần An nhìn dáng vẻ của cô, cứ như thể cô là người Tần An yêu sâu sắc vậy.

Sẽ vì một vết thương nhỏ của mình mà lo lắng đến thế, biết không sao mới thở phào nhẹ nhõm.

Một Tần An như vậy, cũng yêu thích mình, lo lắng cho mình.

Đôi mắt Hoắc Băng dần mất đi thần thái, đồng tử hơi giãn ra, đây là lúc huyễn cảnh đã chìm sâu hơn.

Tầng này là cạm bẫy được thiết kế dựa trên thiên sứ dục vọng Sazasmu.

Người rơi vào huyễn cảnh sẽ nhìn thấy thứ mình khát vọng nhất.

Mọi dục vọng đều sẽ được thỏa mãn, những thứ vật chất mong muốn chỉ cần đưa tay là có, những nguyện vọng kỳ vọng đều sẽ thành hiện thực.

Bao gồm cả con người!

Người bạn thích, người bạn trân trọng, dù là tình thân, tình bạn hay tình yêu, trong huyễn cảnh đều có thể đạt được.

Bạn sẽ có một kết cục viên mãn nhất trần gian, mọi thứ yêu thích, vừa ý, mong muốn, đều có thể có được!

Nhưng thứ gì càng đẹp thì càng độc.

Câu nói này ở đây cũng đúng.

Huyễn cảnh dù tốt đến mấy cũng chỉ là giả.

Người xa cách trong hiện thực vẫn xa cách, những thứ không có được vẫn không có được.

Bạn một mình tự mua vui trong ảo ảnh, vui sướng khôn xiết, mà thế giới bên ngoài không ai thấy bạn vui vì điều gì.

Người thực sự mong muốn lại ở ngoài huyễn cảnh của bạn, những điều bạn khao khát thay đổi trong hiện thực vẫn đang xảy ra.

Điều này khác gì nằm mơ giữa ban ngày?

Ồ, không đúng, vẫn có khác.

Nằm mơ giữa ban ngày sẽ không chết, nhưng nếu rơi vào huyễn cảnh này mà không thoát ra được thì sẽ chết.

Khi càng chìm đắm trong huyễn cảnh, càng khó tỉnh lại.

Đến giai đoạn sau, dù có phát hiện ra điều không ổn thì cũng đã muộn.

Cơ thể bên ngoài sẽ từ từ hoại tử, nếu không kịp, cho dù tỉnh lại thì cũng đối mặt với cái chết.

Hoắc Băng thâm tình nhìn hư không trước mắt, nơi có người cô hằng đặt trong tim. 'Tần An' đầy dịu dàng vuốt ve khuôn mặt Hoắc Băng, Hoắc Băng hơi nghiêng đầu, phối hợp với động tác của 'Tần An'.

"Hoắc Băng." 'Tần An' mở lời.

"Ừm?" Hoắc Băng đáp một tiếng, nhắm mắt tận hưởng khoảnh khắc thân mật hiếm hoi mà trước đây cô từng cầu mà không được.

Sau khi nhắm mắt, các giác quan khác sẽ càng nhạy bén hơn.

Hoắc Băng vốn vẫn đang tận hưởng sự thân mật hiếm có với Tần An, má nhẹ nhàng cọ vào lòng bàn tay Tần An.

Nhưng khi nhắm mắt lại, cô cảm thấy một điều gì đó không ổn. 【Tại sao tay Tần An đặt trên mặt mình mà mình lại không có bất kỳ cảm giác nào?

Không có xúc giác, cũng không cảm nhận được nhiệt độ của người kia.

Không đúng!】 Hoắc Băng đột nhiên mở bừng mắt.

"Băng Nhi." Một tiếng gọi vừa quen thuộc vừa xa lạ truyền đến từ phía sau.

Hoắc Băng quay người nhìn lại, là mẹ cô!

Giọng nói quen thuộc, nhưng ngữ khí lại xa lạ.

Mẹ cô chưa bao giờ gọi cô thân thiết đến vậy.

Người mẹ trước mắt mặc quần áo bình thường, không phải lễ phục, cũng không phải những bộ trang phục được đặt may riêng để thể hiện sự uy nghiêm thân phận.

Thậm chí trước người còn đeo tạp dề.

Tóc cũng không còn gọn gàng từng sợi, chỉ đơn giản búi lại.

Đây là hình ảnh mẹ của người khác mà cô thường thấy khi còn nhỏ đi học về, cũng là hình ảnh người mẹ mà cô từng khao khát nhất.

Ký ức sâu kín bị đào xới ra, vốn tưởng rằng không còn mong đợi lại một lần nữa dâng trào trong lòng.

Hoắc Băng gạt bỏ cảm giác không ổn sang một bên.

Hình ảnh người mẹ mà cô hằng khao khát từ thuở ấu thơ lại khiến cô một lần nữa chìm đắm.

Nước mắt trào ra khỏi khóe mắt, đây là nỗi niềm của Hoắc Băng bao năm, gần như đã thành chấp niệm.

Cho dù trước đây cô biểu hiện rất dứt khoát, nhưng trong lòng không thể không để ý.

"Mẹ." Mẹ Hoắc gia bước tới, mỉm cười, dang tay bước về phía

Hoắc Băng.

Hoắc Băng cũng mắt ngấn lệ, muốn lao vào vòng tay mẹ.

Đột nhiên, một nhát dao từ phía sau bổ thẳng qua cơ thể mẹ Hoắc Băng.

Hoắc Băng còn chưa kịp phản ứng, nước mắt tuôn rơi, tuyệt vọng nhìn mẹ hóa thành làn khói, tan biến trước mắt mình.

Tần An từ thang dây xuống, khi vượt qua đám sương mù kia thì mơ hồ cảm thấy có chút không ổn.

Tuy nhiên, Tần An vốn đang nghĩ đến những kẻ ngoại lai không biết có tồn tại hay không, nên hắn đã quy kết sự bất an bản năng này cho những người đó.

Chỉ cho rằng mình đang lo lắng kẻ ẩn nấp bất ngờ tập kích, cũng không nghĩ nhiều.

Cho đến khi đáp xuống đáy vách núi, chân chạm vào mặt đất, Tần An mới ý thức được vấn đề nằm ở đâu.

Không phải đám người lạ mặt kia, mà là địa ngục tầng thứ tư này!

Cạm bẫy địa ngục tầng thứ tư đã khởi động ngay khi bọn họ xuống vách núi!

Tầng sương mù kia không ổn!

Tần An vừa định nhắc nhở những người khác, vừa mở miệng đã phát hiện cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Bốn phía đột nhiên tối sầm, không còn nhìn thấy bóng dáng những người còn lại.

Tần An tháo Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng xuống, nắm chặt trong tay, sẵn sàng ứng phó với nguy hiểm không biết.

“Anh hai.” Trong bóng tối truyền đến giọng nói của Tần Ly.

Tần An không có bất kỳ xúc động nào, loại cảnh tượng này, ai cũng biết là giả.

Nhưng điều này cũng quá giả đi.

Tần An thầm tự giễu trong lòng, loại cạm bẫy này ai sẽ mắc bẫy chứ?

Không đúng, xét theo cách bố trí cạm bẫy của ba tầng địa ngục trước đó, cạm bẫy ở tầng thứ tư này không đến mức thô sơ như vậy.

Làm một cái huyễn cảnh mà cũng làm ra nông nỗi này.

Kỳ thực không phải do cạm bẫy, cũng có thể nói là vấn đề của cạm bẫy.

Việc bố trí huyễn cảnh này khác với trước đây, nó thỏa mãn nhu cầu và dục vọng trong nội tâm con người.

Có một tiền đề là phải thăm dò nội tâm của người đó trước.

Tâm trí càng yếu ớt, càng không kiên định thì càng dễ rơi vào huyễn cảnh, không thể thoát ra.

Nhưng Tần An thì khác.

Không nói đến việc tâm trí Tần An vốn đã mạnh hơn người bình thường.

Chỉ riêng việc Tần An mang trong mình Kỳ Lân Huyết Mạch, đã rất khó bị ngoại vật thực sự công kích vào tâm thần.

Chương 227

Trừ khi Tần An tự mình yếu kém trước, bị trúng vào điểm yếu sâu thẳm trong lòng, nếu không loại huyễn cảnh này về cơ bản không có tác dụng đối với Tần An.

Vì vậy không phải huyễn cảnh được thiết lập kém, mà là tâm trí của Tần An không bị ảnh hưởng.

Cũng không phải huyễn cảnh của những người khác quá lợi hại, mà là tâm thần của họ bị ảnh hưởng.

Trong trạng thái thần trí tỉnh táo, cảnh vật xung quanh đột nhiên thay đổi, người và vật cũng khác xa so với trước, ai cũng sẽ biết có điều không ổn.

Huyễn cảnh này vẫn hoạt động bình thường đối với Tần An, chỉ là Tần An luôn trong trạng thái tỉnh táo, biết rõ mọi thứ trước mắt đều là giả, nên không bị ảnh hưởng.

Tần An nhìn Tần Ly trước mặt vui vẻ kéo tay hắn nói: "Anh hai, lời nguyền của Tinh Tuyệt Nữ Vương đã được hóa giải rồi!

Anh không cần lo lắng một ngày nào đó sẽ làm hại em nữa." Tần An cúi đầu cười khổ, hóa ra điều mình quan tâm nhất là chuyện này sao?

Khoảng thời gian này đều không nghĩ đến, hóa ra ngay cả khi mình không biết, mình vẫn đang lo lắng về vấn đề này.

Nhưng cũng đúng thôi, dù sao cũng là em gái mình, nếu có một ngày thật sự chết trong tay mình, đó sẽ là một đả kích không nhỏ.

Tần An không định phá huyễn cảnh nhanh như vậy.

Hắn muốn nhân cơ hội này để xem, trong lòng mình còn có những

chuyện gì mà ngay cả bản thân mình cũng không chú ý tới.

"Anh hai." 'Tần Ly' tiếp tục hưng phấn nói: "Sau này anh cũng sẽ không trở nên lạnh lùng vô tình nữa, anh sẽ giống như người bình thường!" Tần An ngây người, sẽ không lạnh lùng vô tình?

Giống như người bình thường?

Đây cũng là điều mình mong đợi sao?

Tần An thực ra là một người không mấy hiểu rõ nhu cầu nội tâm của mình.

Bởi vì hắn rất ít khi tự hỏi mình muốn gì.

Đặc biệt sau khi cảm xúc biến động ngày càng ít đi, Tần An càng ít quan tâm đến nội tâm của mình.

Giống như người bình thường sẽ ước nguyện, nghĩ đến việc thực hiện ước nguyện, sẽ vắt óc suy nghĩ rốt cuộc mình muốn gì.

Khi gặp khó khăn trong cuộc sống, cần đưa ra lựa chọn, cũng sẽ nghĩ đến điều sâu thẳm trong lòng mình muốn là gì.

Nhưng Tần An rất ít có cơ hội để nghĩ, cũng không chủ động nghĩ.

Đặc biệt là khi bị lời nguyền ảnh hưởng, ngày càng ít có biến động cảm xúc, hắn càng không dành thời gian cho những chuyện này.

Vì vậy, khi đến huyễn cảnh này, Tần An nhận ra mình dường như ngày càng không hiểu rõ nhu cầu nội tâm của mình.

Liền nảy ra ý nghĩ muốn nhân cơ hội này để xem.

Và kết quả cũng không làm hắn thất vọng.

Về việc mình sẽ dần trở nên vô tình, và cuối cùng mất đi lý trí.

Tần An trước đây từng lo lắng, nhưng giờ dần không còn bị chuyện này làm phiền nữa.

Bởi vì hắn thậm chí rất ít khi nghĩ đến chuyện này.

Không ngờ trong sâu thẳm trái tim vẫn còn canh cánh.

“Được rồi, tôi biết rồi.” Tần An lẩm bẩm nói.

Lời vừa dứt, hắn giơ đao bổ về phía ‘Tần Ly’.

Huyễn cảnh tiêu tan, cảnh vật trước mắt Tần An lại sáng sủa.

Nhìn thấy những người còn lại vẫn chìm đắm trong huyễn cảnh, vui vẻ nói chuyện với hư không, Tần An bỗng cảm thấy một trận phiền não.

Hắn không lưu tình, đi đến bên cạnh Ngô Tứ Ý gần nhất.

Vận chuyển Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể, rót Kỳ Lân chi lực vào Hắc Kim Cổ Đao, bổ mạnh xuống hư không quanh Ngô Tứ Ý.

Ngô Tứ Ý ngây người một lúc, ánh mắt dần trở nên thanh tỉnh, đây là đã thoát khỏi ảo ảnh.

Tần An làm tương tự, vung đao vào không khí quanh những người khác, kéo Hoắc Băng và những người khác ra khỏi huyễn cảnh.

Hoắc Băng nhìn khoảng không bị xé ra một đường nứt trước mắt, nước mắt chảy dài.

Tần An dịu dàng kia đã mất, mẹ cũng mất.

Đã đến lúc phải tỉnh dậy rồi.

Hoắc Băng nhắm mắt hít thở một lúc, đưa tay lau nước mắt.

Sau khi cảm xúc ổn định, cô nhìn Tần An với khuôn mặt lạnh lùng trong thực tại, lòng cô cười khổ.

Đây mới là hiện thực, đây mới là thật.

“Chúng ta, chúng ta vừa rồi là, bị mê hoặc sao?” Sư muội của Mạc Hữu Đạo vẫn còn chút mơ hồ, ngơ ngác nhìn mọi người.

“Là đã rơi vào huyễn cảnh rồi, đám sương mù kia không ổn.” Ngô Tứ Ý lập tức nghĩ thông suốt.

“Nhưng không ngờ cạm bẫy ở tầng thứ tư này lại bố trí ngay từ đầu, khiến chúng ta trở tay không kịp.” Ngô Tứ Ý lắc đầu tự giễu.

“Sư huynh của tôi đâu?

Sao sư huynh của tôi không thấy?” Sư đệ của Mạc Hữu Đạo lo lắng đi vòng quanh, nhưng không thấy bóng dáng Mạc Hữu Đạo.

Mấy người lúc này mới chú ý đến tình huống này.

“Tần An, cậu tỉnh sớm nhất, có thấy Mạc Hữu Đạo không?” Ngô Tứ Ý hỏi Tần An.

“Không, không thấy.” Tần An vừa nhìn quanh tìm bóng dáng Mạc Hữu Đạo, vừa trả lời Ngô Tứ Ý.

“Chúng ta xuống đây rơi vào huyễn cảnh, vậy Mạc Hữu Đạo xuống đây chắc cũng không thoát được, anh ta ước chừng cũng đang ở trong huyễn cảnh.” Hoắc Băng đã bình tĩnh lại, phân tích tình hình trước mắt.

“Có phải sư huynh đã đi đến chỗ khác rồi không?” Sư muội của Mạc Hữu Đạo cau mày đoán, “Chúng ta sau khi vào huyễn cảnh cũng không ở yên một chỗ, đã di chuyển trong huyễn cảnh, trong thực tế cũng sẽ thay đổi vị trí, vậy có phải sư huynh bị mê hoặc trong huyễn cảnh, rồi chạy đến chỗ khác rồi không?” “Có khả năng đó, mọi người đi tìm xem sao.” Ngô Tứ Ý đề nghị, dẫn đầu bước đi.

Sư đệ sư muội của Mạc Hữu Đạo lo lắng cho sư huynh nhà mình, vội vàng đi theo sau để tìm.

Tần An và Hoắc Băng đi cuối cùng.

Hoắc Băng nhận ra Tần An có chút không ổn, trông có vẻ tâm

trạng không tốt, cô tưởng vết thương cũ có vấn đề, vội vàng hỏi: "Anh sao vậy?

Vết thương có đau không?" "Không sao." Tần An trả lời mà không nhìn Hoắc Băng một cái, chỉ đi thẳng về phía trước.

Hoắc Băng có chút thất vọng, trong huyễn cảnh thấy Tần An ân cần dịu dàng như vậy, trở về hiện thực lại thế này, sự chênh lệch thực sự quá lớn.

Nhưng có một chuyện cô lại rất tò mò, cứ do dự không dám mở lời.

Cố lấy hết dũng khí, nhìn thẳng xuống đất trước mặt, không dám nhìn Tần An, hỏi: "Cái đó, anh đã thấy gì trong huyễn cảnh?

Điều anh mong muốn nhất là gì?" Tần An đi phía trước, nghe Hoắc Băng hỏi thì ngây người một chút, sau đó có chút không vui.

"Không có gì." Tần An lạnh lùng nói.

Hoắc Băng nhận thấy Tần An không muốn nói về chủ đề này, tâm trạng có chút không ổn, sợ cũng là vì chuyện này.

Cô thức thời ngậm miệng, không nói gì nữa.

Nhưng trong lòng lại càng tò mò.

Tần An rốt cuộc đã nhìn thấy gì trong huyễn cảnh?

Điều Tần An khát vọng nhất là gì?

Tại sao không muốn nói?

Tần An vốn luôn không lay chuyển trước rất nhiều chuyện, rốt cuộc đã nhìn thấy gì, tại sao những thứ trong huyễn cảnh lại có thể ảnh hưởng đến Tần An?

Hoắc Băng thầm đoán lung tung.

Sẽ, có liên quan đến cô sao?

“Tại sao vẫn chưa thấy sư huynh?” Đã đi được một đoạn rồi, nhưng bóng dáng Mạc Hữu Đạo vẫn bặt vô âm tín.

Sư đệ sư muội của Mạc Hữu Đạo có chút sốt ruột.

Chương 228

“Hay là chúng ta chia nhau ra tìm, như vậy sẽ nhanh hơn.” Sư muội của Mạc Hữu Đạo đề nghị.

“Không được.” Ngô Tứ Ý dứt khoát từ chối.

“Hiện tại vẫn chưa biết Mạc Hữu Đạo đã xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng không hiểu rõ địa ngục tầng thứ tư này, không rõ còn có nguy hiểm gì khác.

Nếu tự tiện chia nhau hành động, chỉ e sẽ mất thêm một người nữa.” Sư muội của Mạc Hữu Đạo không phản bác, chỉ là khóe mắt có chút đỏ.

Những đạo lý này cô cũng hiểu, nhưng thực sự quá lo lắng cho sư huynh nhà mình.

Hoắc Băng trấn tĩnh tinh thần, gạt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, vượt qua Tần An nhanh chóng bước tới.

“Đừng quá sốt ruột.” Hoắc Băng đặt tay lên vai sư muội Mạc Hữu Đạo, dịu giọng an ủi.

“Sư huynh cô đâu phải loại người vô dụng, cho dù thật sự gặp phải chuyện gì, anh ta cũng có năng lực ứng phó, cùng lắm thì khả năng chạy trốn vẫn có chứ.” Sư muội của Mạc Hữu Đạo lau đi những giọt lệ ở khóe mắt, hơi thở dần bình ổn lại.

Hoắc Băng tiếp tục nói: “Hơn nữa chúng ta không phải đang tìm anh ấy sao?

Rất nhanh sẽ có tin tức thôi, đừng lo lắng.” Sư muội của Mạc Hữu Đạo gật đầu, không nói gì nữa.

Đoàn người của Tần An đi về phía trước khoảng nửa tiếng, vẫn

không tìm thấy Mạc Hữu Đạo.

Trước mắt lại xuất hiện một cây cầu treo.

Dưới cầu treo là vực sâu không thấy đáy.

Gió thổi tới, cầu treo đung đưa dữ dội giữa vách núi, trông rất không an toàn.

"Cái này nhìn là biết ngay là một cái bẫy khác rồi, đúng là không hề che giấu." Ngô Tứ Ý cười khẩy.

"Qua thôi, mọi người cẩn thận một chút." Tần An vốn định cùng mọi người đi qua, vừa nhấc chân liếc mắt qua khóe mắt thì thấy cánh tay bị băng bó của sư đệ Mạc Hữu Đạo.

Vết thương của Tần An không đáng ngại, hành động hoàn toàn không bị hạn chế, nên hắn đã quên mất chuyện có người bị thương này.

Lúc này mới nhớ ra, lại nhìn vai bị thương của Ngô Tứ Ý, nói: "Thôi, để tôi đi trước, các ông ở đây đợi." Mấy người còn lại đều hiểu ý Tần An, chỉ là sư đệ Mạc Hữu Đạo dù sao cũng còn trẻ tuổi bồng bột, có chút không phục, cứng nhắc mở miệng nói: "Tôi không sao, tôi cũng có thể đi qua." "Được rồi, thằng nhóc thối!" Ngô Tứ Ý một chút cũng không nể mặt sư đệ Mạc Hữu Đạo, nói thẳng thừng.

"Tần An đâu phải không có năng lực đó, chúng ta khi còn lành lặn còn cản trở hắn nữa là, giờ lại cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, lát nữa chẳng phải vẫn phải Tần An đến cứu sao?

Như vậy càng mất mặt, chi bằng giờ cứ yên phận một chút!" Lời nói không hề nể nang, sắc mặt sư đệ Mạc Hữu Đạo hơi đỏ lên, nhưng là do tức giận.

Tuy nhiên, cậu ta biết Ngô Tứ Ý nói không sai, là mình đã bốc đồng.

Vì vậy cũng không nói gì nữa, ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ.

Tần An không để ý đến tranh cãi phía sau, đã bước lên cầu treo.

Cho dù thật sự có người nhất định muốn đi theo, Tần An cũng sẽ không nói gì, bình thường hắn vốn không phải người lo chuyện bao đồng.

Huống chi lúc này, không có tâm tình đó.

Hoắc Băng từ khi thoát khỏi huyễn cảnh, nhận thấy trạng thái của Tần An không ổn, liền âm thầm chú ý đến Tần An nhiều hơn.

Giờ thấy Tần An tự mình nói xong là đi, hoàn toàn không quan tâm phản ứng của người khác, trong lòng cô càng lo lắng.

Cô mắt không rời nhìn chằm chằm Tần An trên cầu treo, sợ hắn lỡ một khoảnh khắc lơ là mà xảy ra ngoài ý muốn.

Gió giữa vách núi rất lớn, cầu treo đung đưa dữ dội.

Nhưng Tần An bước lên như đi trên đất bằng.

Tuy nhiên, hắn không hề thả lỏng cảnh giác, nếu là cạm bẫy, chắc chắn sẽ không đơn giản chỉ là rung lắc như vậy.

Mức độ rung lắc này, cho dù là người bình thường, đi từ từ cũng có thể qua được.

Phải cẩn thận những thứ khác.

Càng phải cẩn thận loại huyễn cảnh.

Tần An biết lúc này tâm thần mình không ổn định, mặc dù hắn cố gắng hết sức để kiểm soát.

Nhưng có lẽ có một số chuyện đã bị đè nén quá lâu quá sâu, sâu đến nỗi ngay cả bản thân hắn bình thường cũng rất ít khi nhận ra.

Bây giờ đột nhiên bị lật tung ra, phản phệ có chút nghiêm trọng.

Nếu lại gặp huyễn cảnh, chính hắn cũng không biết tình huống này có trở nên nghiêm trọng hơn không.

Nhưng dù sao tâm tính cũng không giống người khác, cộng thêm có Kỳ Lân Huyết Mạch trong người, cho dù có gặp lại, cũng sẽ không giống như người khác mà chìm đắm vào đó.

Thực ra không cần thận trọng quá mức như vậy, chỉ là Tần An có chút phiền não.

Hắn không thích trạng thái này của mình.

Tần An cau mày, vẻ mặt khó chịu, tay nắm Hắc Kim Cổ Đao bước đi trên cầu treo đang rung lắc.

Hắn thậm chí đã bắt đầu điều động Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể, để tiện ứng phó với mọi tình huống bất ngờ.

"Tôi sao lại cảm thấy Tần An có chút căng thẳng?" Ngô Tứ Ý vuốt cằm nói.

Điều này thật sự hiếm thấy, Tần An vậy mà lại căng thẳng, hơn nữa cảm xúc căng thẳng còn lộ ra ngoài một chút.

Hoắc Băng chau mày, bước nhanh hai bước về phía trước, hận không thể lên đó cùng Tần An, cũng muốn hỏi rõ hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng vào lúc này, Hoắc Băng cũng không ngốc, tự nhiên biết không thể đi qua, chỉ có thể sốt ruột tại chỗ.

Trong lúc đi lại, Tần An đột nhiên mơ hồ ngửi thấy một mùi hương.

Mùi hương đó vừa ngửi đã khiến người ta cảm thấy hơi chóng mặt, choáng váng.

Là Mê Hương!

Ánh mắt Tần An trở nên sắc bén hơn một chút, quả nhiên không sai, lại là huyễn cảnh.

Tần An lập tức nín thở, Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể lưu chuyển, mũi chân nhón nhẹ, trực tiếp vượt qua cầu treo, đến phía đối diện.

Sau khi đến đối diện, Tần An trước tiên cảnh giác nhìn quanh.

Xác nhận tạm thời không có nguy hiểm gì, mới thả lỏng hô hấp.

Sau đó liền nhìn thấy mấy người ở phía đối diện đang nhìn thẳng vào hắn.

Tần An: "…" Quên mất, những người khác không thể bay thẳng qua như hắn.

Tần An bất đắc dĩ, đành phải đi ngược lại, đi lại một lần nữa trên cầu treo.

Lần này hắn không nín thở, mà trực tiếp hít vào mùi hương đó.

Suốt dọc đường Tần An tập trung tinh thần, cộng thêm Kỳ Lân Huyết Mạch, mùi hương đó không hề gây ra ảnh hưởng gì đối với Tần An.

Tần An đi ngược lại là để đi hết toàn bộ cầu treo, để từ đó phán đoán trên cầu treo có còn cạm bẫy nào khác không.

Tần An an toàn ổn định lại đứng bên cạnh Hoắc Băng và những người khác.

Đến lúc này đã xác định, không có cạm bẫy nào khác.

"Trên cầu có bố trí huyễn cảnh, nhưng là được kích hoạt bằng mùi hương, các ông nín thở chạy nhanh qua toàn bộ cầu, sẽ không có chuyện gì." "Tại sao phải chạy nhanh qua?

Cây cầu này trông rất không ổn định, không thể đi chậm qua sao?"

Tần An không nói gì, chỉ hơi sốt ruột nhìn chằm chằm sư đệ Mạc Hữu Đạo vừa nói ra câu đó.

Ngô Tứ Ý trực tiếp bước tới vỗ mạnh vào đầu sư đệ Mạc Hữu Đạo một cái.

“Mày có phải là ỷ sư huynh mày không có ở đây, bản tính ngu ngốc liền lộ ra rồi không?

Đi chậm qua?

Mày tự nhìn xem cây cầu treo này xa đến mức nào, nín thở đi chậm qua không chết mày mới lạ!” Không nhắc đến sự uất ức của sư đệ Mạc Hữu Đạo sau khi bị đánh.

Mấy người theo lời Tần An bước lên cầu treo, nín thở chạy nhanh.

Khi chạy đến chính giữa cầu treo, Tần An cảm thấy có điều không ổn.

“Không đúng!

Chạy mau!” Tần An vội vàng hét lên, nhưng đã muộn rồi, cầu treo đột nhiên đứt lìa, mọi người không phòng bị, lại đúng lúc ở chính giữa cầu treo.

Chương 229

Căn bản không có thời gian để chạy đến hai bên bờ đất bằng.

Tần An vốn có cơ hội thoát thân, nhưng trong tình huống này, hắn chỉ có thể đảm bảo an toàn cho một mình mình đến được phía đối diện.

Không còn cách nào khác, đành phải cùng mọi người rơi xuống.

"A!" Mấy người hoàn toàn không phòng bị mà rơi xuống vực sâu.

Tiếng kêu chói tai vang vọng giữa vách núi.

Tần An điều chỉnh cơ thể trong không trung, đồng thời nhìn khắp nơi, muốn tìm cách ngăn cản sự rơi xuống.

Đáng tiếc bọn họ rơi xuống từ chính giữa cầu treo, cách vách đá hai bên đều rất xa.

Có rồi!

Tần An điều động Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể, không phải như mấy lần trước chỉ điều động nhẹ nhàng.

Mà là hoàn toàn hóa thân thành Kỳ Lân.

May mắn thay, những người còn lại đều cách Tần An một khoảng cách nhất định, ngọn lửa bùng lên khi hóa thân sẽ không làm họ bị thương.

Kỳ Lân hiện thân, di chuyển qua lại giữa vách núi, đỡ mọi người lên lưng nó.

Hoắc Băng không kiểm soát được mà thốt lên tiếng kêu kinh hãi, đang lúc kinh hoàng tột độ thì cảm thấy dưới thân mình chạm vào vật rắn, không còn rơi xuống nữa.

Cô cúi đầu nhìn xuống, là một lớp lông nhung mềm mại.

Tần An!

Không đúng, là Kỳ Lân do Tần An biến thành.

Chớp mắt một cái, bên cạnh đã có thêm mấy người.

Ngô Tứ Ý, sư muội Mạc Hữu Đạo đều được Tần An đỡ lấy.

Còn về sư đệ Mạc Hữu Đạo.

Ách, cậu ta bị Kỳ Lân ngậm trong miệng.

Đương nhiên là ngậm lấy y phục.

Kỳ Lân kiểm soát sức mạnh, từ từ hạ xuống đất.

Sau khi hạ xuống đất, bên cạnh liền truyền đến một tiếng kinh hô, dường như bị Kỳ Lân đột nhiên xuất hiện làm cho sợ hãi.

Kỳ Lân nhanh chóng thả sư đệ Mạc Hữu Đạo ra khỏi miệng, quay đầu gầm nhẹ về phía nơi phát ra âm thanh.

Sư đệ Mạc Hữu Đạo đột nhiên ngã xuống đất, mặt úp xuống đất.

Cậu ta rên rỉ bò dậy từ dưới đất, cũng nhìn về phía người kinh hô.

"Thần phụ!" Không sai, người bị Kỳ Lân dọa cho giật mình, đứng ở một bên vách núi và kinh hô chính là một vị thần phụ trung niên.

Hoắc Băng, Ngô Tứ Ý và sư muội Mạc Hữu Đạo ba người từ phía bên kia trượt xuống theo lớp lông Kỳ Lân.

"Sư huynh!" Vừa xuống, sư muội Mạc Hữu Đạo đã nhìn thấy Mạc Hữu Đạo bị dây thừng trói chặt, bất tỉnh trên mặt đất.

Kỳ Lân nghe tiếng nhìn qua, thấy cảnh này.

Tần An biến hóa trở lại, không kịp mặc thêm quần áo, trần nửa thân trên giơ Hắc Kim Cổ Đao nhắm thẳng vào vị thần phụ kia.

“Ôi đừng đừng!” Thần phụ lập tức giơ cao hai tay, làm ra vẻ đầu hàng.

“Tôi biết anh rất mạnh, tôi không đánh lại anh, không đánh, không đánh, haha.” Thần phụ cười rất tự nhiên, một chút cũng không giống như con dao đang kề cổ.

“Ông ở đây, những thần phụ khác đâu?” Ngô Tứ Ý bước tới, rất cảnh giác với vị thần phụ đơn độc xuất hiện này, lo lắng ông ta chỉ là một mồi nhử, những thần phụ khác mai phục ở chỗ khác.

“Họ đều bị côn trùng cuốn trôi đi rồi.” “Vậy sao ông lại bình an vô sự?” Tần An lạnh giọng hỏi.

“Hải,” Thần phụ cười một tiếng, “Bởi vì ngay từ đầu tôi đã không đi cùng họ mà.” “Hãy nghĩ kỹ mà xem, các ông có từng thấy tôi trong đám thần phụ đó không?” “Nhiều người như vậy, tôi làm sao mà nhớ được?” Ngô Tứ Ý lý lẽ hùng hồn.

“Là ông đã bắt sư huynh của tôi!

Rốt cuộc ông muốn làm gì?” Sư đệ Mạc Hữu Đạo đã kiểm tra sư huynh của mình không có gì đáng ngại, chỉ là ngất đi, liền bước tới chất vấn.

“Người là tôi bắt, nhưng tôi đâu có làm hại anh ta, cậu cũng đã kiểm tra rồi, anh ta thật sự không có chuyện gì, phải không?” Hoắc Băng cầm sợi dây vừa tháo từ người Mạc Hữu Đạo ra, nói: “Cứ trói ông ta lại trước đã, sau đó có vấn đề gì thì từ từ hỏi.” “Được được, trói đi trói đi.” Thần phụ nói rồi còn bước thêm hai bước về phía trước, trông rất sốt ruột.

“Ông đang âm mưu gì?

Sao lại muốn tự mình bị trói đến vậy?” Ngô Tứ Ý cảm thấy có gì đó kỳ lạ, rất nghi ngờ vị thần phụ kỳ quái này.

“Có thể âm mưu gì chứ?

Tôi chẳng qua là nghĩ đằng nào cũng không đánh lại, vô cớ bị đánh một trận thì không đáng, chi bằng tự mình hợp tác một chút.” Thần phụ cười hì hì, giống như đang trò chuyện với một nhóm bạn cũ.

“Trói tôi lại, các ông cũng yên tâm.

Như vậy chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng, tôi cũng không phải bị đánh, đúng không?” Ngô Tứ Ý nhìn thần phụ cười cong mắt cáo, càng nhìn càng cảm thấy tên này chắc hẳn bản thể là một con cáo, trong bụng không biết đang âm mưu điều gì.

“Để tôi trói.” Tần An nhận lấy sợi dây từ tay Hoắc Băng, bước về phía thần phụ.

“Tần An, tôi cảm thấy vị thần phụ này không ổn, anh cứ…” Hoắc Băng còn chưa nói xong, bên Tần An đã trói xong xuôi.

“Thấy chưa, tôi đã nói rồi, tôi không có âm mưu gì cả.” Thần phụ vẫn cười hì hì, dáng vẻ hoàn toàn vô hại.

Tần An trói xong, điểm một cái vào người thần phụ, thần phụ đột nhiên mất sức, ngã vật xuống đất.

Nhưng dù đã nằm dưới đất, cái miệng vẫn không ngừng lại.

“Oa, đây chính là huyệt vị của các ông sao?

Chỉ cần điểm một cái là có thể khiến người ta mất sức, lợi hại quá!

Tôi vẫn luôn muốn học, còn mua cả sách về lĩnh vực này, đáng tiếc vẫn chưa học được, không ngờ hôm nay lại có cơ hội đích thân trải nghiệm, may mắn quá, cảm ơn vị tiên sinh trẻ tuổi lợi hại này.” “Được rồi, im miệng!” Một loạt lời nói của thần phụ khiến Ngô Tứ Ý hoàn toàn mất kiên nhẫn, người này sao bị trói rồi mà vẫn nói nhiều

thế.

"Tôi hỏi, ông đáp, đừng nói những lời khác nữa, rõ chưa?" Tần An lạnh lùng nói.

Thần phụ hơi nghiêng đầu nhìn con dao đang kề cổ mình, dứt khoát nói: "Rõ, rõ rồi." "Người ngất xỉu đằng kia là ông trói?" "Phải." "Chúng tôi rơi xuống có liên quan đến ông không?" "Có liên quan." "Ông thiết kế à?" "Phải." Ngô Tứ Ý nghe vậy bước tới một bước, rất ngạc nhiên, hỏi: "Ông đã biết trước trong này có loại cạm bẫy gì sao?" Ngay cả vị thần phụ tóc bạc trông như thủ lĩnh kia cũng không biết, nếu không bọn họ cũng sẽ không bị côn trùng cuốn trôi đi.

"Biết." "Vậy địa vị của ông còn cao hơn vị thần phụ tóc bạc lúc trước sao?" "Ách, cái này, phải nói thế nào nhỉ?

Tôi thực ra, chỉ là…" Thần phụ lắp bắp sắp xếp ngôn ngữ, đáng tiếc Tần An không có kiên nhẫn đó, con dao trong tay kề sát cổ thần phụ.

Cảm giác lạnh lẽo khiến thần phụ rùng mình, ngôn ngữ lập tức được sắp xếp ổn thỏa.

"Tôi không có thân phận công khai, chỉ là người canh giữ Đại Giáo Khu, bình thường chỉ là một thần phụ bình thường trong Giáo Khu, nên cũng không nói lên địa vị gì." "Ồ, tương đương với ám vệ thời cổ đại ở chỗ chúng tôi vậy." Sư đệ Mạc Hữu Đạo hiểu ra.

"Ông hiểu bao nhiêu về nơi này?" Tần An hỏi.

"Cũng không phải biết hết tất cả, tôi chỉ biết bốn tầng này, chúng tôi đều tách biệt nhau, tôi không rõ tình hình của người khác, nếu không thì một khi bị bắt không phải sẽ hỏng hết sao?" "Ý ông là còn có người khác?

Mỗi tầng một người sao?" "Đúng đúng, là ý này, haha." "Vậy tại

sao chúng tôi ba tầng trước không gặp?" Hoắc Băng cau mày, cảm thấy người này đang nói dối.

"Ôi da, địa ngục tám tầng này đã nhiều năm rồi, người đến xông vào cũng không ít, luôn có những kẻ lợi hại, chúng tôi cũng không đối phó nổi chứ, ví dụ như các ông, tôi đây không phải bị bắt rồi sao?" Vị thần phụ kia ngượng ngùng cười nói.

"Một người chết đi sẽ có người khác tiếp nối, ông cũng nói đã nhiều năm rồi, vậy không thể để cùng một người canh giữ, tuổi thọ của con người có hạn, các ông hẳn đã chuẩn bị về mặt này." Tần An chỉ ra điểm mấu chốt.

"Haha," Thần phụ cúi đầu cười khổ.

"Vị tiên sinh này lợi hại, vốn dĩ phải là như vậy." "Thế nhưng mà…" "Thế nhưng mà…" Thần phụ cúi đầu cười khổ.

Ngô Tứ Ý nghĩ rằng người này cuối cùng cũng nghiêm túc một chút, ai ngờ giây tiếp theo thần phụ đã ngẩng đầu cười hì hì trở lại.

"Thế nhưng mà, người nguyện ý làm việc này ngày càng ít đi nha, thời đại này không giống trước đây, mọi người đều trọng tự do, làm cái này cả đời đều phải ẩn danh mai tiếng, trên danh nghĩa còn phải làm một thần phụ bình thường, không có cơ hội thăng tiến, rất uất ức." "Tôi thì tuổi đã lớn rồi, nghĩ nhiều chuyện không bằng ít chuyện, nên cứ phối hợp, nhưng người trẻ tuổi thì khác chứ, thực ra ba tầng trước có người, tuy không phải mỗi tầng đều có, nhưng tầng thứ nhất có một người canh giữ đó." "Vậy sao anh ta không xuất hiện?" Hoắc Băng phản bác.

"Còn có thể vì sao nữa, không vui chứ gì, không muốn ra, không muốn làm việc, ôi da, bây giờ người trẻ tuổi đều như vậy, rất có cá tính, không chừng anh ta ở trong đám thần phụ bị côn trùng cuốn trôi kia, nhưng chính là không chịu ra." "Kiêu căng như vậy, Đại Giáo Khu

của các ông không quản sao?" Ngô Tứ Ý không tin lắm, nếu chuyện này xảy ra với cấp dưới của ông, ông nhất định sẽ trị cho người đó ngoan ngoãn nghe lời.

"Không quản được đâu, người được chọn lên canh giữ mỗi tầng địa ngục đều có bản lĩnh, làm sao dễ dàng bị người khác quản thúc chứ?" "Hơn nữa," thần phụ thở dài, dáng vẻ có chút tiếc nuối.

"Đại Giáo Khu này cũng không đồng lòng, những người phía trên, ai nấy cũng đấu đá lẫn nhau, chỉ cần không xảy ra đại loạn, chuyện bên dưới này không ai quản, cá mè lẫn lộn, chúng tôi ngay cả một cấp trên chính đáng cũng không có, cũng không biết rốt cuộc nên nghe ai." "Cho nên có vài người đến làm người canh giữ này cũng là vì điều này, không ai quản chứ gì, nhàn hạ, hơn nữa làm được tuy nói trên danh nghĩa không có gì, nhưng trong bóng tối ít nhiều cũng coi như có một thân phận, lại còn được phát tiền nữa." "Vậy ông coi như là một dòng nước trong sạch trong số những người này, chăm chỉ làm việc?" Ngô Tứ Ý nhướng mày trêu chọc.

"Hải, cũng không phải." Thần phụ lại cười lên, trạng thái quá đỗi tự nhiên luôn khiến người ta nghi ngờ ông ta đang ngồi bàn rượu trò chuyện với bạn bè, chứ không phải bị người ta trói lại thẩm vấn.

Chương 230

“Tôi thì, chính là quá nhàn rỗi, tuy rằng từ khi địa ngục này được xây dựng đến nay, người đến xông vào cũng không ít, nhưng nếu tính trung bình ra, cũng không có nhiều người như vậy, nên chúng tôi bình thường rất nhàn.

Đây không phải là hiếm khi gặp được một nhóm, tôi liền muốn chơi đùa một chút.” Thần phụ ngượng ngùng cười lên.

“Nhưng cũng không phải ai đến tôi cũng xuất hiện, nếu đối phương rõ ràng thực lực mạnh hơn tôi, thì tôi cũng không đến chịu chết.” “Ồ, vậy ý ông là chúng tôi đều yếu hơn ông, nên ông mới xuất hiện sao?” Hoắc Băng mặt không biểu cảm nhìn thần phụ, ngữ khí lạnh lẽo.

“Đương nhiên không phải rồi!” Thần phụ lập tức trừng lớn hai mắt, như thể Hoắc Băng đã nói ra điều gì thiên nộ nhân oán.

“Vị tiên sinh trẻ tuổi này thì tôi không thể đối phó được rồi.” Thần phụ nhìn Tần An đang cầm đao kề cổ ông ta, ‘tiên sinh trẻ tuổi’ trong miệng là ai thì không cần nói cũng biết.

“Tôi đã âm thầm quan sát các ông rất lâu rồi, biết luôn là vị tiên sinh trẻ tuổi này đi thăm dò đường trước, nên tôi đã thay đổi cạm bẫy trên cầu treo một chút, vốn dĩ sẽ không rơi xuống.” “Tôi đoán lần này chắc cũng là vị tiên sinh trẻ tuổi này đi thăm dò đường trước, nên lần đầu có người qua cầu, chỉ là cạm bẫy ban đầu trên cầu, tức là Mê Hương, lần thứ hai có người qua cầu mới rơi xuống, tôi còn đặc biệt phí tâm tư, thiết kế phải đạt đến một trọng lượng nhất định, cầu mới đứt lìa.” “Nhưng mà!” Thần phụ cau mặt, rất hối hận không cam lòng.

“Ai ngờ lần thứ hai kích hoạt cạm bẫy, vị tiên sinh trẻ tuổi này

cũng đi theo rơi xuống!

Vậy lần đầu đi qua là ai?" Hoắc Băng và mấy người nhìn nhau, xem ra cũng là bọn họ may mắn, vị thần phụ này chắc hẳn không ngờ rằng, ban đầu quả thật đúng như ông ta dự đoán, Tần An đi thăm dò đường trước, nhưng Tần An lại quay lại.

Lại còn vì trọng lượng của một người không đủ để kích hoạt cạm bẫy, nên mới cùng bọn họ rơi xuống.

"Khụ khụ." Ngô Tứ Ý cảm thấy hơi ngượng, ho khan hai tiếng, đang định nói sang chuyện khác, để bỏ qua chủ đề này, nhưng sắc mặt ông ta đột nhiên thay đổi, nhớ ra điều gì đó.

"Vậy ông là cảm thấy trong số chúng tôi trừ Tần An ra, những người khác đều không đáng sợ?

Ông đều tự tin đối phó được sao?" "Không phải sao!" Thần phụ cười ngượng một tiếng, dường như có chút ngượng khi tự tin như vậy về bản thân.

Kết quả vừa ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt đen sạm của Ngô Tứ Ý, lập tức thay đổi lời nói.

"Vốn dĩ là không được, nhưng nếu cộng thêm cạm bẫy, thì các ông rơi xuống thực lực chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, lúc này tôi nhân lúc các ông bệnh, lấy mạng các ông, hắc hắc." Thần phụ nói xong, dưới ánh mắt nhìn người chết của Ngô Tứ Ý, còn cười hì hì hai tiếng.

Ngô Tứ Ý bình thản nói: "Được rồi, những lời cần nói đều đã nói xong, Tần An, giết ông ta đi." "Ai!

Đừng!

Đừng mà!

Tôi còn biết nhiều thứ nữa!

Tôi còn biết thông tin về mấy tầng địa ngục còn lại!" Thần phụ hoảng hốt, ông ta vốn dĩ không có ý định thật sự vì canh giữ nơi này mà mất mạng.

Lần này cũng chỉ là một thời gian dài không có ai đến, ông ta không có việc gì làm, cảm thấy hơi buồn chán, mới nghĩ đến việc tách mối đe dọa lớn nhất, tức là Tần An ra, còn mình thì chơi đùa với những người khác.

Kết quả, kế hoạch không thành, khiến ông ta chạm mặt Tần An.

Vì an toàn của bản thân, ông ta mới nghĩ đến việc đầu hàng, ai ngờ đầu hàng rồi vẫn phải bị giết.

"Ông trước đó còn nói mình không biết cạm bẫy của những khu vực khác, toàn lời bịa đặt!" Hoắc Băng cau mày quát.

Thần phụ thấy mình dường như lại chọc giận bọn họ, sợ bọn họ thật sự tức giận, để vị tiên sinh trẻ tuổi có thể hóa thân thành con dã thú không rõ tên kia chém một đao vào cổ mình.

Vội vàng giải thích: "Tôi thực sự không biết cạm bẫy của những tầng địa ngục khác, nhưng người canh giữ ở những địa ngục khác thì tôi biết mà!" "Tôi có thể nói cho các ông thông tin của những người khác, như vậy các ông có thể chuẩn bị trước, phải không?" Thần phụ nói xong, vẫn không thoát khỏi bản tính, còn nháy mắt đưa tình với Hoắc Băng.

Hoắc Băng cau mày, cảm thấy có chút ghê tởm, bước tới một cước đá vị thần phụ bị trói ngã xuống đất.

"Dám nhìn tôi như vậy nữa, tôi sẽ móc mắt ông ra!" Thần phụ lập tức chuyển tầm nhìn, nhìn về phía Tần An gần ông ta nhất.

"Thế nào, vị tiên sinh trẻ tuổi này, tôi nói cho các ông tất cả thông tin tôi biết, các ông thả tôi đi." Thần phụ nói xong liền im miệng, chờ

Tần An trả lời, đột nhiên lại nhớ ra điều gì đó, luyên thuyên nói tiếp.

"Ồ, đúng rồi.

Các ông yên tâm, tôi ra ngoài sẽ không hợp tác với người khác để đối phó các ông nữa, tôi rất thông minh, nếu có thể giữ được mạng sống, chắc chắn sẽ không tìm chết nữa.

Hơn nữa tôi cũng không có người nào để hợp tác cả, đám thần phụ bị côn trùng cuốn trôi kia, họ đều không phải người có địa vị cao thật sự, ngay cả cái ông tóc bạc kia cũng không biết sự tồn tại của tôi, tôi phải và họ đi nói, họ chắc chắn sẽ bắt tôi trước.

Còn về những người ở mấy tầng địa ngục khác, chúng tôi căn bản…" "Đủ rồi!" Tần An khá sốt ruột ngắt lời thần phụ.

"Được, ông nói cẩn thận, tôi không làm hại ông." "Hắc hắc, vị tiên sinh trẻ tuổi anh không làm hại, vậy những người khác thì sao." "Ông chưa xong đâu!" Ngô Tứ Ý bước hai bước áp sát thần phụ, "Chúng tôi cũng không làm hại, đã nói là làm, chắc chắn sẽ thả ông đi!

Được chưa!" "Được được!

Không vấn đề!" Thần phụ vui mừng, khuôn mặt cười càng rạng rỡ hơn.

Hoắc Băng và những người khác nhìn thấy ông ta cười chỉ cảm thấy chướng mắt.

Mấy người trong lòng không hẹn mà cùng thầm nghĩ: Người này hoặc là thâm tàng bất lộ, hoặc là một tên ngốc.

"Được rồi, đừng cười nữa, đồ ngốc, nói mau lên!" Ngô Tứ Ý nhìn thấy nụ cười của thần phụ liền cảm thấy phiền, đảo không phải thật sự cảm thấy người này ngu ngốc đến mức nào, mà là không thể nhìn thấu.

Cho dù tầng quản lý cao nhất của Đại Giáo Khu này có lỏng lẻo đến mấy, người được chọn đến canh giữ ở đây cũng chắc chắn phải có bản lĩnh nhất định.

Những người cấp trên kia cũng không đến mức đấu đá lung tung đến nỗi để một kẻ ngốc thật sự đến đây.

"Ai!

Được được!

Nói, nói đây, đừng sốt ruột mà!" Thần phụ vẫn là dáng vẻ không nhanh không chậm, cười hì hì.

"Chỗ tôi là tầng thứ tư, đương nhiên có lẽ không cần nói nhỉ, haha.

Vậy tầng tiếp theo là tầng thứ năm." "Tuy rằng ba tầng trước các ông đều không gặp người, nhưng tôi đoán, sau này mỗi tầng, các ông đều sẽ gặp." "Tại sao vậy?" Sư đệ Mạc Hữu Đạo hỏi.

"Bởi vì ba tầng trước không quan trọng đến thế!" Thần phụ trừng lớn mắt, đương nhiên nói.

"Những người phía trên tuy nói là hồ đồ, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có não, càng về sau, người canh giữ tầng địa ngục đó càng mạnh." "Còn về ba tầng trước, vì còn có đám thần phụ kia, họ phát hiện có người xông vào cũng sẽ truy kích, nên tầng thứ nhất đôi khi căn bản không sắp xếp người, ví dụ như hiện tại, tầng thứ nhất căn bản không có người canh giữ." "Nhưng nếu các ông lợi hại đến mức có thể xông đến cuối cùng, thậm chí thông quan toàn bộ, thì những người phía trên sẽ cảnh giác, tầng thứ nhất có lẽ cũng sẽ sắp xếp người." "Vậy tầng thứ hai và ba thì sao?" Tần An lạnh lùng hỏi.

"Hải, tầng thứ hai và ba đều là những người trẻ tuổi mới được chọn, tuổi còn nhỏ mà, kiêu căng.

Như cái người ở tầng thứ ba kia, là một tiểu tử rất hoạt bát, thích trò chuyện, khoảng thời gian này căn bản không có ở Đại Giáo Khu, ra ngoài hẹn hò rồi." "Thần phụ có thể… ách, yêu đương sao?" Sư đệ Mạc Hữu Đạo rất ngạc nhiên, không trách cậu ta đại kinh tiểu quái, các giáo chủ Thiên Chúa giáo phương Tây quả thật cấm thần phụ yêu đương kết hôn, thần phụ không thể có tình cảm riêng của mình.

"Haha, đúng là một đứa trẻ con mà." Thần phụ cười phá lên, đối với phản ứng của sư đệ Mạc Hữu Đạo, ông ta cảm thấy rất thú vị.

"Những quy tắc cổ hủ đó, làm sao có thể giữ chân được những người trẻ tuổi chứ!" "Nhưng mà," thần phụ vẻ mặt buồn bã, trầm giọng nói.

"Bây giờ thật sự thành tâm tin tưởng Thượng đế, có thể xưng là giáo đồ, e rằng cũng chỉ có những đứa trẻ chưa trải sự đời thôi." Sắc mặt thần phụ thay đổi, lại cười hì hì.

"Nhưng điều này không bao gồm những người chúng tôi canh giữ ở mỗi tầng địa ngục, chúng tôi cũng coi như biết được một số sự thật, hắc hắc!" "Được rồi, chúng tôi không có hứng thú với những chuyện khác, nói tiếp đi, người ở tầng thứ ba không có, vậy tầng thứ hai thì sao?" Ngô Tứ Ý sốt ruột ngắt lời đối phương.

"Được được, sao mà hung dữ thế?" Thần phụ lén lút lườm Ngô Tứ Ý một cái, kết quả bị bắt gặp ngay.

Ngô Tứ Ý thấy thần phụ lườm mình, nắm chặt nắm đấm, hung ác ra hiệu về phía thần phụ, làm ra vẻ sẽ dạy dỗ ông ta.

Thần phụ rụt cổ lại, sợ thật sự bị đánh, vội vàng thu hồi ánh mắt, tiếp tục nói.

"Người ở tầng thứ hai cũng là một người trẻ tuổi mới được chọn, tôi không giao thiệp nhiều với anh ta, chỉ là tính tình khá lạnh lùng, ít

nói, không có hứng thú với bất cứ chuyện gì, nên tôi nghĩ, anh ta không xuất hiện hoàn toàn là vì không hứng thú, cảm thấy chuyện này chẳng có gì thú vị." "Nhưng sau này các ông phải cẩn thận đấy, những người phía sau càng ngày càng lợi hại, hơn nữa họ không giống hai đứa trẻ con phía trước, bất kể lý do gì, các ông đến tầng địa ngục mà họ canh giữ, họ sẽ xuất hiện đối phó các ông." "Có thể lợi hại đến mức nào?

Giống như ông sao?" Ngô Tứ Ý cười khẩy một tiếng, đối với người này còn chưa đánh đã đầu hàng, vì an toàn của bản thân mà bán đứng đồng đội thì rất khinh thường.

Thần phụ nhận ra suy nghĩ trong lòng Ngô Tứ Ý, cũng không tức giận, nhưng vẫn muốn giải thích một chút cho mình.

"Tôi chỉ là có tự biết mình, đằng nào cũng không đánh lại, nhưng điều này không có nghĩa là tôi thật sự vô dụng, nói thật, tôi có thể lợi hại hơn ông đó, hắc hắc!" "Ông tìm đánh à!" Ngô Tứ Ý lập tức có chút tức giận.

"Dù thế nào tôi cũng sẽ không vì an toàn của bản thân mà bán đứng đồng đội, loại rác rưởi như ông, có bản lĩnh hơn thì sao chứ?" Nụ cười của thần phụ lập tức biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt há hốc mồm, mắt trợn tròn, rất kinh ngạc.

"Đồng đội?

Ông đang nói gì vậy?

Đồng đội?

Ha ha ha, vị bằng hữu này, ông ngu ngốc sao?

Tôi làm sao có thể là đồng đội với những người đó chứ?

Ha ha ha ha, không được, buồn cười quá, tôi thật sự muốn để mấy người khác cũng nghe câu này của ông, biểu cảm của họ nhất định rất

đáng sợ, ha ha ha!" Con dao trong tay Tần An tiến gần thêm một phân, trên cổ thần phụ xuất hiện một vết máu, máu theo cổ chảy xuống.

Thần phụ lập tức ngừng cười, lắp bắp nói với Tần An.

"Cái này, cái này vị tiên sinh trẻ tuổi, tay của anh, cầm, cầm chắc vào, đừng, đừng có run, ngàn vạn lần đừng run!" Tần An: "Nói chính sự." "Được được, nói đây, nói đây." "Người ở tầng thứ năm các ông có lẽ cũng sẽ không nhìn thấy, nhưng anh ta sẽ đối phó các ông, chỉ là có lẽ sẽ hành động trong bóng tối, không xuất hiện công khai, nhưng mà, với thực lực của vị tiên sinh trẻ tuổi này, bảy tầng trước đều không đáng sợ, hoàn toàn có thể đối phó được." "Còn tầng thứ sáu thì, hai vị quý cô xinh đẹp này phải cẩn thận đấy." Hai vị quý cô xinh đẹp, đương nhiên là Hoắc Băng và sư muội Mạc Hữu Đạo.

"Có gì thì nói thẳng!" Hoắc Băng khoanh tay trước ngực, lạnh giọng quát.

Sao ai cũng hung dữ thế.

Thần phụ vừa định nói câu than phiền này ra, cảm nhận được sự lạnh lẽo trên cổ, đành thôi.

Chương 231

"Người ở tầng thứ sáu là một kẻ háo sắc, rất thích các cô gái xinh đẹp, thích thì thích đi, mấu chốt là người này, nhân phẩm không tốt, miệng không có lời nào sạch sẽ, miệng lưỡi trêu ghẹo chiếm tiện nghi thì cũng thôi đi, anh ta còn động tay động chân!" Thần phụ nói đầy nghĩa phẫn điền ưng, dáng vẻ rất khinh bỉ hành vi đó.

"Người này sẽ không ở trong bóng tối, anh ta khá phô trương, cho dù là vì hai vị quý cô xinh đẹp, anh ta cũng sẽ xuất hiện." "Hừ!" Hoắc Băng hừ lạnh một tiếng, cũng không nói thêm gì.

Thần phụ cẩn thận đánh giá sắc mặt mọi người, thấy không có cảm xúc đặc biệt nào nhắm vào mình, liền thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nói.

"Người ở tầng thứ bảy là một bà lão khá lớn tuổi, tình hình cụ thể tôi không rõ, tôi cũng chỉ gặp bà ta vài lần, chưa nói chuyện bao giờ, chỉ riêng việc bà ta có thể canh giữ ở tầng thứ bảy đã cho thấy không phải loại dễ đối phó." "Nhưng tất cả những điều này đều không phải trọng điểm, có vị tiên sinh trẻ tuổi lợi hại này ở đây, bảy tầng trước các ông đều có thể thuận lợi vượt qua, trọng điểm là tầng thứ tám, tức là tầng cuối cùng." "Sao?

Người ở tầng thứ tám là át chủ bài của các ông sao?

Anh ta lợi hại nhất à?" Ngô Tứ Ý nhướng mày, có chút khinh thường.

"Hắc hắc!

Tôi không biết anh ta lợi hại đến mức nào, tôi thậm chí còn không biết anh ta là nam hay nữ." "Mấy người chúng tôi, tuy nói quan hệ không mấy tốt đẹp, người phía trên chọn xong cũng không quản

nhiều, nhưng mặt mũi thì vẫn phải làm một chút, ví dụ như để chúng tôi gặp mặt nhau, quen biết nhau." "Nếu có người đến xông vào, mà xông được đến các tầng phía sau, không phải ngay từ đầu đã bị hạ gục ở ba tầng địa ngục trước, thì sẽ triệu tập chúng tôi lại, nói qua tình hình." "Nhưng vị người ở tầng thứ tám…" Sắc mặt thần phụ trở nên nghiêm trọng, nụ cười cũng thu lại.

"Chúng tôi, những người canh giữ bảy tầng địa ngục trước, không có một ai từng gặp anh ta." "Chúng tôi thậm chí còn không biết anh ta là nam hay nữ, những người phía trên cũng chưa bao giờ nhắc đến anh ta, chúng tôi có hỏi thì những người cấp trên cũng chỉ bảo chúng tôi đừng hỏi nhiều, chỉ cần canh giữ tốt khu vực của mình là được." "Nhưng điều có thể xác định là, tầng đó chắc chắn có người canh giữ!" "Các người chưa từng thấy, người bên trên cũng chưa từng nói với các người.

Vậy sao ông biết tầng thứ tám thực sự có người?" Tần An bình tĩnh hỏi.

"Tôi được chọn đến đây sáu năm trước.

Năm đó, toàn bộ địa ngục đều thay đổi người canh giữ, trừ tầng thứ tám." "Bởi vì người của bảy tầng đầu đều chết hết.

Khi đó, những người quản lý cấp trên của Đại Giáo Khu đã hỗn loạn, có một người có địa vị rất cao đã phản bội Đại Giáo Khu, tập hợp một đám người lạ mặt rất lợi hại, tiết lộ thông tin cụ thể về địa ngục ra ngoài, dẫn người đột nhập vào." "Bản thân họ đã là một đám người cực kỳ lợi hại, cộng thêm có người quản lý cấp trên đó đích thân dẫn đường, họ dễ dàng vượt qua bảy tầng đầu.

Những người canh giữ bảy tầng đầu cũng bị họ giết, nên năm đó đã thay máu toàn bộ nhân viên." "Nhưng đám người đó lại chết hết ở tầng thứ tám!" "Tất cả đều chết ở tầng thứ tám, không một ai sống

sót!" "Sau này, vì những vướng mắc của các thế lực phía sau, cấp trên yêu cầu đưa thi thể của kẻ phản bội về, đã bí mật cử vài người vào, chính là chúng tôi, những người mới được chọn để canh giữ địa ngục." "Có thể là do được người bên trên căn dặn, người ở tầng thứ tám đã không xuất hiện để đối phó chúng tôi.

Chúng tôi đã thuận lợi tìm thấy thi thể của đám người đó." "Vì họ ở ngay lối vào của tầng thứ tám!

Thậm chí họ còn chưa tiến vào sâu một chút nào!" "Thi thể của những người đó không một cái nào còn nguyên vẹn!

Tay, chân và đầu đều bị chặt đứt, vết cắt rất gọn gàng, giống như bị vũ khí lạnh sát hại, thậm chí cơ quan của tầng thứ tám còn chưa được sử dụng!" Vị thần phụ nói, nghĩ đến cảnh tượng đó, sắc mặt có chút tái nhợt.

Ông ta không phải chưa từng thấy người chết, chỉ là chưa từng thấy những cái chết như vậy, khắp nơi đều là tay chân tàn phế.

Những kẻ đột nhập, đầu lìa khỏi cổ, đều mang vẻ mặt đau đớn tột cùng.

Rõ ràng là họ đã bị chặt đứt tứ chi trước, bị hành hạ tột cùng rồi mới bị chặt đầu, sau đó mới chết.

"Chúng tôi ghép lại thi thể của người đó rồi quay về, nhưng trước khi rời đi, tôi đã ngoảnh đầu lại, nhìn thấy bóng dáng một người." "Người đó đứng trong góc bóng tối, tôi không nhìn rõ cụ thể trông như thế nào, nhưng hắn ta quay mặt về phía lối ra của địa ngục, cứ thế nhìn mãi." "Và còn...", thần phụ ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào mấy người đang đứng trước mặt ông ta.

"Tôi nghi ngờ người canh giữ tầng thứ tám của địa ngục là một người Hoa Quốc!" "Đây cũng là một trong những mục đích tôi nói cho

các người những thông tin này.

Các người cũng là người Hoa Quốc đúng không?" "Vậy ông muốn mượn tay chúng tôi thăm dò một chút sao?

Ông lại tò mò về người ở tầng thứ tám đến vậy à?" Tần An trực tiếp vạch trần suy nghĩ của vị thần phụ.

"Hắc hắc!" Vị thần phụ lại trở về dáng vẻ cà lơ phất phơ không đứng đắn đó.

"Vị tiểu tiên sinh đây thật là, thực lực mạnh như vậy thì thôi đi, đằng này còn thông minh đến thế, anh nói xem Thượng Đế nghĩ gì mà lại cưng chiều anh như vậy chứ?" Tần An không muốn nghe những lời nhảm nhí đó, sắc mặt càng lạnh hơn.

Thần phụ lại rất biết nhìn sắc mặt người khác, lập tức ngậm miệng lại.

Tần An xoay lưỡi Hắc Kim Cổ Đao đang chĩa vào cổ vị thần phụ lại, dùng sống dao mạnh mẽ gõ một cái vào gáy ông ta.

Vị thần phụ lập tức mất ý thức, ngất xỉu xuống đất.

Hoắc Băng: "Lời của người này không thể tin hoàn toàn được." Sư đệ Mạc Hữu Đạo gật đầu theo.

"Đặc biệt là về người canh giữ tầng thứ tám cuối cùng đó, ông ta lại nói là một người Hoa Quốc." "Điểm này khá kỳ lạ." Ngô Tứ Ý hiếm khi đồng tình với sư đệ Mạc Hữu Đạo.

"Nếu đúng như ông ta nói, người đó lợi hại như vậy, lại là người Hoa Quốc, làm sao có thể không trốn thoát được chứ?" "Có khả năng người đó đã phản quốc không?" Hoắc Băng phỏng đoán.

"Nếu là như vậy, một kẻ phản quốc lợi hại đến thế, Ước Hàn Ngưu Quốc không có lý do gì chỉ để hắn ta canh giữ ở nơi không thấy

ánh sáng này.

Đưa người đó ra ngoài, hoặc để hắn ta tiềm phục về nước làm gián điệp, sẽ phát huy tác dụng lớn hơn." Ngô Tứ Ý nhíu mày, sao cũng không nghĩ thông.

"Vậy là vị thần phụ này đang nói dối rồi!" Sư đệ Mạc Hữu Đạo trực tiếp kết luận.

"Tần An." Ngô Tứ Ý gọi Tần An một tiếng rồi thôi, rõ ràng là đang hỏi ý anh.

"Tính chân thực của người bí ẩn ở tầng cuối cùng tạm thời không bàn tới.

Còn về mấy tầng khác, tôi lại thấy lời ông ta nói có lẽ là thật, nhìn dáng vẻ người này, cứ như một kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn, ông ta nói hết tin tức cho chúng ta, để chúng ta đi quấy đục vũng nước này, cũng là có khả năng." Tần An liếc mắt xuống, nhìn vị thần phụ đang ngất xỉu dưới đất.

Sư đệ Mạc Hữu Đạo: "Nhưng làm đục nước thì có ích lợi gì cho ông ta chứ?" Hoắc Băng ở một bên tiếp lời: "Không cần ích lợi gì, có kẻ điên chỉ thích xem náo nhiệt mà thôi." "Sư huynh!" Phía sau mấy người truyền đến tiếng reo mừng của sư muội Mạc Hữu Đạo.

Vừa nãy khi Tần An và mấy người kia hỏi chuyện thần phụ, sư muội Mạc Hữu Đạo vẫn luôn ở bên cạnh Mạc Hữu Đạo, không hề tham gia cùng mọi người.

Thì ra Mạc Hữu Đạo đã tỉnh.

"Sư huynh, anh sao rồi?" Mạc Hữu Đạo từ từ đứng dậy dưới sự đỡ của sư đệ sư muội.

"Sư huynh, anh đừng vội đứng dậy, từ từ thôi." Sư đệ Mạc Hữu Đạo vừa nói vừa định dùng sức giữ Mạc Hữu Đạo lại.

“Anh không sao.” Mạc Hữu Đạo nhẹ nhàng gạt tay sư đệ sư muội đang đỡ mình ra, tự mình đứng vững.

“Trước khi hôn mê, anh ngửi thấy một mùi hương, có lẽ chỉ là mê hương thôi, trên người anh không có triệu chứng gì khác, không cần lo lắng.” Hoắc Băng: “Xem ra vị thần phụ đó điểm này không nói dối, ông ta thật sự không làm hại Mạc Hữu Đạo.” “Thần phụ?

Thần phụ nào?” Mạc Hữu Đạo nghi hoặc hỏi.

“À, sư huynh, là thế này, người làm anh mê man là một vị thần phụ, nhưng ông ta không giống lắm với những thần phụ chúng ta từng gặp trước đây...” Sư đệ Mạc Hữu Đạo mở miệng giải thích cho sư huynh.

“Vậy à, lời của vị thần phụ đó có đáng tin không?” “Đây cũng là điều chúng tôi đang băn khoăn.” Ngô Tứ Ý đáp lại câu hỏi của Mạc Hữu Đạo.

Tần An: “Có đáng tin hay không, đi xem không phải sẽ biết sao?” “Ừm, vậy chúng ta đi thôi.” Mạc Hữu Đạo đứng thẳng người, định xuất phát.

“Không phải chúng ta, là chính tôi.” Hoắc Băng không đồng ý, “Anh định đi một mình sao?

Không được, tôi đi cùng anh, tôi chỉ bị một vết cắt ở tay, hoàn toàn không đáng ngại.” “Nơi này hiện giờ an toàn rồi.” Tần An nói với mấy người.

“Với thực lực của đám thần phụ đó, bị nước cuốn trôi, nhất thời nửa khắc không quay lại được, vị thần phụ này cũng đã bị chúng ta hạ gục rồi, tầng thứ tư tạm thời có thể coi là an toàn.

Các người cứ ở đây dưỡng thương, tôi đi tầng thứ năm thăm dò.” Hoắc Băng: “Tôi đã nói rồi tôi chỉ bị cứa một chút!

Không có thương tích gì!" Tần An hoàn toàn không để ý đến Hoắc Băng bên cạnh, tiếp tục nói.

"Nếu tầng thứ năm thực sự có người, vậy ít nhất thông tin mỗi tầng địa ngục có một người canh giữ là thật, đây cũng coi là một thu hoạch lớn, chúng ta cũng có thể chuẩn bị, không đến mức như lần này bị đánh bất ngờ." Mạc Hữu Đạo do dự, "Tiểu ca nói đúng, nhưng anh đi một mình thì..." "Các người cảm thấy mình có thể giúp được tôi không?" Lời nói quá trực tiếp của Tần An khiến Hoắc Băng đang định mở miệng nói thêm điều gì đó phải ngậm miệng lại.

Anh ấy nói đúng, chúng tôi thực sự không giúp được gì.

Mấy người nghe xong lời này đều có chút thất vọng.

Vốn dĩ mấy người này cũng đều là những người có tiếng tăm, không nói là tự phụ cao ngạo, nhưng cũng khá tự tin, cho rằng mình mạnh mẽ.

Loại tâm lý này đã không còn tồn tại sau mấy lần xuống mộ cùng Tần An.

Bị đả kích nặng nề.

Tần An cũng nhận ra vì vấn đề cảm xúc của mình, lần này nói chuyện không được hay cho lắm, mặc dù trước đây anh cũng không nói chuyện hay.

"Đợi các người lành vết thương thì được rồi, canh chừng vị thần phụ này cẩn thận, trước khi tôi quay lại đừng để ông ta đi." "Ừm, cái này cứ yên tâm đi, sẽ canh chừng cẩn thận, anh cẩn thận một chút." Ngô Tứ Ý điều chỉnh lại tâm lý, chấp nhận sự thật là hiện tại ông ấy cũng không giúp được gì.

Tần An gật đầu, quay người rời đi.

Tần An một mình tiến vào tầng thứ năm.

Vừa vào tầng thứ năm, Tần An đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Phong cách kiến trúc ở đây khác biệt quá lớn so với những nơi khác.

Nó giống như những kiến trúc mang phong cách tương lai được khắc họa trong một số bộ phim.

Có những tòa nhà xiêu vẹo, nhưng không tìm thấy lối vào, qua những ô cửa sổ hẹp là bóng tối.

Đường đi cũng đa phần nghiêng dốc, nhiều khúc cua, nhiều chướng ngại vật, nơi rộng rãi nhất cũng chỉ nhìn thấy trong phạm vi mười mét.

Xa hơn nữa, hoặc là khúc cua, hoặc là bị những kiến trúc kỳ hình quái trạng che khuất.

Tần An đề phòng kẻ có thể ẩn nấp trong bóng tối.

Anh không chỉ rút Hắc Kim Cổ Đao ra khỏi lưng mà còn vận chuyển Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể.

Chương 232

Chưa đến mức có thể hóa thân thành Kỳ Lân, chỉ là để phòng bị nguy hiểm có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Trong một kiến trúc cách Tần An khoảng trăm mét, có một bóng người đứng trước cửa sổ, nhìn về phía Tần An đang đi sâu vào bên trong.

"Thế mà lại đến được đây, còn là một mình nữa chứ, ha ha!" Một giọng nói hơi khàn khàn phát ra.

Ban đầu Tần An hoàn toàn không nhận ra, nhưng khi vận chuyển Kỳ Lân Huyết Mạch, không chỉ chức năng cơ thể được nâng cao rất nhiều.

Các giác quan cũng trở nên cực kỳ nhạy bén.

Anh nhận ra có người đang nhìn mình.

Tần An đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt đối mặt với đôi mắt đang ẩn mình trong bóng tối từ xa.

Người đó giật mình, lùi lại mấy bước.

Đồng tử của Tần An đang chú ý chợt co rút.

Kẻ xâm nhập đó làm sao có thể phát hiện ra được chứ!

Không ổn, chạy nhanh!

Người bí ẩn trong bóng tối nhận ra Tần An đã phát hiện ra vị trí của mình, liền quay người bỏ chạy.

Hắn ta không thích hợp giao chiến cận chiến trực diện.

Phải kéo giãn khoảng cách với Tần An.

Tần An sau khi phát hiện có người liền vận chuyển Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể, sức mạnh hội tụ ở bàn chân.

Anh không còn đi từng bước nữa mà dùng lực, nhảy nhót qua lại trên các kiến trúc kỳ lạ, chỉ trong vài khoảnh khắc đã đến được kiến trúc mà người ẩn mình trong bóng tối đang ở.

Tần An đứng trước ô cửa sổ nơi hai người đã đối mặt, tĩnh lặng cảm nhận khí tức bên trong.

Đã chạy rồi.

Tần An dùng sức vung một đao, kiến trúc trước mắt từ vị trí ô cửa sổ đó, nứt toác ra.

Kiến trúc đổ sập, phát ra tiếng động lớn.

Khiến người đã chạy xa giật mình.

Hắn ta quay đầu lại liền thấy kiến trúc mình vừa ở sập đổ.

Chẳng trách có thể xông đến đây, với thực lực này, e rằng xông đến tầng thứ tám cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng cũng không phải hoàn toàn không thể đối phó, trước tiên phải đến phòng điều khiển.

Người đó suy nghĩ một lát, liền vội vàng chạy về phía xa.

Tần An hít sâu một hơi, trấn an những cảm xúc có chút xáo động sau khi thoát khỏi ảo cảnh.

Đồng thời Kỳ Lân Huyết Mạch cũng chậm lại một chút, vì thế không phát hiện ra người đang chạy nhanh ở xa.

Thôi vậy, Tần An thầm nghĩ.

Cứ từ từ đi vậy, cũng không vội, vừa hay, nhân cơ hội này, để Ngô Tứ Ý và những người khác hồi phục thêm một chút.

Họ không thể so với anh, có Kỳ Lân Huyết Mạch, bị thương cũng không sao.

Người đó, sau này sẽ gặp lại thôi, chỉ cần mình còn ở tầng này.

Ồ, không đúng, cũng không nhất định sẽ gặp.

Theo lời vị thần phụ trước đó, người ở tầng thứ năm này là người thao túng trong bóng tối, lần này bị phát hiện, chắc sẽ không dễ dàng xuất hiện nữa.

Hơn nữa, những kiến trúc kỳ quái, đường đi không bằng phẳng này, có lẽ cũng là vì cơ quan ẩn nấp nên mới được bố trí như vậy.

Tần An tại chỗ thở ra một hơi khí đục, những cảm xúc còn sót lại cũng theo đó tan biến.

Sau khi tâm thái trở lại bình thường, Tần An thong thả đi về phía trước, đợi đối phương ra chiêu trước.

Vừa mới đi được vài bước, rẽ qua một khúc cua, mặt đất đột nhiên sụp xuống, Tần An rơi xuống.

Giữa không trung, Tần An điều chỉnh cơ thể, Kỳ Lân Huyết Mạch vận chuyển, bình ổn tiếp đất.

Tần An từ từ đứng dậy, không vội hành động, quan sát cảnh tượng xung quanh.

Bốn phía đều là tường, những kiến trúc kỳ hình quái trạng kia cũng không còn.

Nhưng người đó hành động thật nhanh, vừa thoát khỏi tay mình đã khởi động cơ quan.

Không đúng, cũng không nhất định là hắn ta kích hoạt.

Mỗi tầng địa ngục này vốn dĩ đã có các cơ quan riêng, cho dù không có ai bên cạnh, chúng cũng sẽ tự động kích hoạt.

Vậy nên cơ quan này có lẽ là tự mình kích hoạt thôi.

Chỉ là không biết người canh giữ tầng địa ngục này sẽ dùng chiêu thức gì.

Ngẩng đầu nhìn lên, tường thành cao mấy chục mét, phía trên là một lối ra hình vuông vức.

Tường thành rất trơn nhẵn, muốn leo lên hoàn toàn là vô ích, chỉ là chuyện hão huyền.

Tuy nhiên, nếu Tần An hóa thân thành Kỳ Lân thì cũng không phải là không thể.

Nhưng làm vậy thì có hơi mất hứng.

Tần An không nhìn lên lối ra phía trên nữa, mà quay thẳng nhìn vào bức tường trước mặt.

Cũng không biết phía sau này là gì.

Vung đao chém một nhát, ánh bạc lóe lên, bức tường lập tức sụp đổ.

Để lộ cảnh tượng phía sau.

Phía sau trống rỗng, Tần An bước chân vào.

Trên mặt đất bên trong là những gai nhọn, nếu có người từ trên rơi xuống, e rằng rất khó sống sót.

Đây là một cơ quan bẫy khác.

Phía dưới này có lẽ là thông với nhau.

Tần An tránh những gai nhọn trên mặt đất, đi dọc theo bức tường.

Khi đi đến một bức tường khác trong không gian mới này, lại là một nhát đao dứt khoát.

Quả nhiên không sai, lại là một cơ quan.

Mặt đất phía bên kia tường còn thấp hơn mấy mét so với bên này, bên trong là các loại rắn độc.

Tần An đứng ở cửa tường bị Hắc Kim Cổ Đao chém mở, nhìn xuống.

Phía dưới là một bụi cây, nhưng trong bụi cây là đủ loại độc trùng.

Dày đặc, nhìn thôi đã thấy ghê người.

Bò cạp, rết nhiều vô số kể.

Tần An phán đoán sơ qua hướng, lúc nãy người kia bỏ chạy, tuy anh không chú ý nhiều.

Nhưng đại khái người đó chạy về hướng nào thì vẫn biết.

Vừa nãy mình rơi xuống, còn tiến vào hai cơ quan mới này, vậy thì người đó hẳn là ở...

Tần An xác định một hướng, nhảy xuống đám độc trùng phía dưới.

Khi tiếp đất, anh đã hóa thân thành Kỳ Lân.

Kỳ Lân há miệng, lửa phụt ra, đám độc trùng đó bị thiêu rụi sạch sẽ.

Đây cũng là lý do Tần An đột nhiên biến thành Kỳ Lân, nhiều côn trùng dày đặc như vậy, thật sự có chút phiền phức, nhìn cũng khá ghê tởm.

Chương 233

Biến thành Kỳ Lân, phun vài ngụm lửa, trực tiếp thiêu sạch sẽ.

Cũng tiết kiệm thời gian và sức lực.

Vì đã biến thành Kỳ Lân, vậy thì không cần phải lập tức biến trở lại, cứ như vậy đi.

Hơn nữa, hình thái Kỳ Lân còn có lợi hơn trong việc cảm nhận vị trí của người kia.

Kỳ Lân đi đến hướng đã quan sát trước đó, lại một ngụm lửa nữa, bức tường lập tức bị thiêu thành tro bụi.

Kỳ Lân đi vào, nhìn qua lại mấy lần, rồi nhắm mắt lại tĩnh lặng cảm nhận.

Ở phía tây!

Cứ như vậy, Kỳ Lân như đi vào chốn không người.

Phá hủy hết cơ quan bẫy này đến cơ quan bẫy khác, khoảng cách đến người canh giữ tầng thứ năm mà Tần An còn chưa nhìn rõ mặt ngày càng gần.

Các bức tường phía dưới gần như sắp bị anh đánh thông rồi.

Nếu không phải bức tường này đủ cao, nền đất phía dưới cũng đủ sâu, e rằng toàn bộ địa ngục tầng thứ năm đã sụp đổ rồi.

Ở một bên khác, người đang trốn trong bóng tối đã chạy đến một căn phòng sâu bên trong địa ngục tầng thứ năm.

Đó là phòng điều khiển tất cả các cơ quan của toàn bộ năm tầng địa ngục.

Hắn ta không giỏi võ lực, chỉ có chút kinh nghiệm trong việc chạy

trốn.

Nhưng lại cực kỳ thiện chiến trong việc cấu tạo các loại cơ quan bẫy, đây cũng là lý do hắn ta được chọn.

Thể lực không đủ, dùng não lực bù đắp.

Người đó vào phòng điều khiển, nhìn những nút bấm trên bàn điều khiển.

Trong lòng phán đoán vị trí hiện tại của Tần An.

Hắn ta thầm nghĩ: Khi mình rời đi, vị trí của kẻ đột nhập đó, tiến lên một chút nữa là có một cơ quan.

Nhưng với thực lực của người đó, cơ quan đó e rằng không thể nhốn nháo anh ta, có lẽ sẽ rất dễ dàng lên được.

Sau khi lên, anh ta lại đi tiếp.

Phía trước nữa là...

Nhưng người này tuyệt đối không ngờ, Tần An căn bản không hề thoát ra khỏi cơ quan đó, mà là một đường vừa đi vừa phá.

Gần một nửa số cơ quan đã bị anh ta phá hủy.

Hiện tại, anh ta càng ngày càng gần phòng điều khiển này.

Kỳ Lân mà Tần An hóa thân thành đang tiến về phía trước, vừa đi vừa phá hủy theo kế hoạch ban đầu.

Đột nhiên không gian xung quanh rung lắc, bức tường lại bắt đầu dịch chuyển.

Kỳ Lân nhìn không gian biến đổi xung quanh, xem ra mình vẫn chưa đủ nhanh.

Chắc là người kia đã đến được nơi có thể điều khiển toàn bộ địa ngục tầng thứ năm rồi.

Kỳ Lân tung mình nhảy lên, qua lại trên bức tường đang biến hóa.

Lên đến đỉnh, nơi này không giống như cơ quan mà Tần An rơi xuống ban đầu, phía trên trống rỗng, không có vật cản.

Đỉnh của nơi này bị che phủ, phía trên chính là mặt đất.

Kỳ Lân trực tiếp dùng cơ thể tông thẳng qua.

Mặt đất bị tông vỡ, gạch đá vỡ vụn, một con Kỳ Lân toàn thân bốc lửa từ dưới đất chui ra.

Vừa mới lên đã bị sững sờ vì không đề phòng.

Thì ra mặt đất cũng vì cơ quan của tầng này thay đổi mạnh mẽ mà chao đảo.

Bao gồm cả những kiến trúc kỳ lạ kia, có cái vươn cao hơn, có cái thì chìm xuống lòng đất, hoàn toàn biến mất.

Kỳ Lân nhắm mắt cảm nhận một lát, xác định được vị trí của người kia, đột nhiên mở trừng hai mắt.

Ánh mắt rực sáng nhìn chằm chằm về một hướng.

Chính là ở đó.

"Gầm." Kỳ Lân phát ra một tiếng gầm nhẹ, mang theo sát khí lao về phía mục tiêu.

Người đang trốn trong phòng điều khiển không hề hay biết nguy hiểm sắp đến.

Vị thần phụ trước đó từ khi biết có người đột nhập đã lén lút theo sau Tần An và những người khác, thăm dò tình hình của họ, nên rất hiểu về thực lực của Tần An.

Nhưng những người khác hoàn toàn không biết tình hình, chỉ ở tầng của mình canh giữ.

Bị động chờ đợi những kẻ xâm nhập.

Vì thế, người canh giữ tầng thứ năm này hoàn toàn không hiểu rõ tình hình của Tần An.

Càng không biết thực lực của anh.

Hắn ta cho rằng uy lực của những cơ quan này đủ để hủy diệt người này.

Đang lúc đắc ý thì trên đầu truyền đến tiếng ầm ầm, hình như có thứ gì đó đang tấn công phía trên, đỉnh tường sắp sập rồi.

Hắn ta kịp phản ứng, định chạy, nhưng đã không kịp nữa.

Kỳ Lân phá vỡ bức tường, từ phía trên rơi xuống.

Chặn giữa người đó và lối ra của phòng điều khiển.

Người đó sợ hãi đến phát điên.

Sao đột nhiên lại xuất hiện một con dã thú như vậy?

Kẻ đột nhập đó?

Con mãnh thú này là đồng bọn của hắn ta sao?

Hay là kẻ đột nhập đã bị con mãnh thú này ăn thịt rồi?

Đang lúc hoảng loạn bất an, Kỳ Lân lại biến trở lại thành Tần An.

Người đó giật mình, lùi mạnh một bước.

Đại, đại biến người sống?

Chưa kịp phản ứng, một ánh bạc lóe lên trước mắt, hắn ta đã ngã xuống đất.

Là Tần An dùng Hắc Kim Cổ Đao cắt đứt cổ họng hắn ta.

Sau đó Tần An bước qua thi thể đang nằm trên đất, đi đến bàn điều khiển.

Lại một nhát đao nữa, bàn điều khiển vỡ nát.

Tiếng động từ sự thay đổi cơ quan bên ngoài dừng lại.

Toàn bộ cơ quan của địa ngục tầng thứ năm vì bàn điều khiển bị phá hủy mà ngừng hoạt động.

Người canh giữ tầng này cũng chết rồi.

Tầng thứ năm đã an toàn, sẽ không còn bất kỳ nguy hiểm nào nữa.

Vị thần phụ ở tầng thứ tư cũng đã tỉnh lại từ cơn mê.

"Ai da, tiểu tiên sinh ra tay thật là mạnh quá đi, cổ tôi sắp đứt rồi đây." Vị thần phụ nằm trên đất, khó khăn xoay cổ, rên rỉ đau đớn.

"Câm miệng!" Ngô Tứ Ý trực tiếp quát một tiếng.

Nhưng không trấn áp được vị thần phụ đang rên la.

Chương 234

“Ai da, còn không cho nói chuyện nữa, ngược đãi tù binh à, đau cũng không cho tôi nói, sao tôi lại xui xẻo thế này!” Lời đáp lại vị thần phụ nhận được là một cú đá không thương tiếc từ Ngô Tứ Ý.

“A!

Ông làm gì đó!

Đã nói là thả tôi đi mà!” Vị thần phụ phẫn nộ phản đối.

“Yên tâm, sẽ thả ông đi, không thất hứa đâu.” Ngô Tứ Ý lạnh lùng đàn áp sự phản kháng.

“Còn hứa là không làm tôi bị thương!

Ông vừa đá tôi một cái!” Vị thần phụ kiên trì với niềm tin không từ bỏ, tiếp tục hoạt động phản đối kẻ áp bức.

Ngô Tứ Ý ngồi xổm xuống, nắm đấm lượn lờ trước mắt vị thần phụ.

“Ồ, vậy là ông vì cú đá đó mà bị thương à?

Hay là để tôi kiểm tra cho ông nhé?” “Không, không cần đâu, cảm ơn, tôi không bị thương gì cả.” Vị thần phụ cuối cùng cũng khuất phục dưới nắm đấm sắt lạnh lùng.

Cơn đau do cú đá mang lại lập tức ngoan ngoãn biến mất, như để tránh mang lại đau khổ sâu sắc hơn cho bản thân.

“Ừm, không bị thương là tốt rồi.” Ngô Tứ Ý đeo lên vẻ mặt tươi cười giả tạo, đứng dậy rời khỏi bên cạnh vị thần phụ.

“Tiểu ca đi cũng đã một lúc rồi, không biết tình hình bên đó thế nào rồi.” Mạc Hữu Đạo lẩm bẩm.

“Bỏ cái tâm lo lắng không ngừng đó của ông xuống đi, anh ấy có thể gặp chuyện gì được chứ?

Nếu ngay cả anh ấy cũng không đối phó được, chúng ta lo lắng cũng vô ích, dù sao cũng không giúp được gì.” Ngô Tứ Ý hiện tại đã hoàn toàn chấp nhận sự thật là mình đã bị một người trẻ hơn mình rất nhiều vượt qua.

Nghĩ đến danh tiếng Tứ Gia lừng lẫy của ông!

Thôi vậy, người ta phải phục lão.

Không đúng, ông ấy chưa hề già đâu!

Chỉ là, chỉ là tên Tần An này quá nghịch thiên thôi!

Đúng, chính là như vậy!

Trước mặt người khác, ông ấy vẫn là Tứ Gia oai phong lẫm liệt đó, vẫn rất mạnh mẽ!

“Cái đó,” vị thần phụ này chắc sinh ra đã là một kẻ lắm lời, sao cũng không thể ngậm miệng lại.

Mới có mấy phút, đã không nhịn được mở miệng nữa rồi.

“Vị tiểu tiên sinh đó đi tầng thứ năm một mình sao?” Năm đôi mắt lạnh lẽo bắn về phía ông ta.

Mấy người đều không có hứng thú đối phó với vị thần phụ có mạch não không bình thường này nữa.

Tên này không phải thần phụ, là từ bệnh viện tâm thần chạy ra thì có!

Mấy kẻ tự nhận là người bình thường đồng loạt nghĩ thầm.

“Chuyện không liên quan đến ông thì câm miệng đi!” Hoắc Băng thực sự đã phát chán với người này.

“Ai, vị tiểu thư này nói không đúng rồi!” Vị thần phụ như thể không nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của Hoắc Băng, nhưng vẫn tiếp tục nói.

“Sao lại không liên quan chứ?” “Tôi hiện giờ đang nằm trong tay các người, các người lại nuốt lời không thả tôi, còn đánh tôi ngất xỉu, thân gia tính mạng của tôi đều nằm trong tay các người cả!

Mọi hành động của các người đều liên quan mật thiết đến tôi mà!” “Không có nuốt lời, yên tâm đi.” Sư đệ Mạc Hữu Đạo nói với giọng điệu ôn hòa.

Hiếm khi gặp được người không lạnh nhạt với mình, vị thần phụ bám lấy sư đệ Mạc Hữu Đạo không buông, miệng nói không ngừng nghỉ như súng máy.

“Ai nha!

Tôi vừa nhìn thấy vị tiên sinh này đã thấy vui rồi, nhìn tướng mạo này, thật là quá đẹp trai.

Cái này mà để phụ nữ bên ngoài nhìn thấy, chắc phát điên mất!

Mà còn khiến đàn ông không thể ghen tị nổi, ngược lại còn rất thưởng thức tướng mạo này nữa chứ!” “Thật, thật sao?” Sư đệ Mạc Hữu Đạo rất ít khi được người ta khen trực tiếp như vậy, sư huynh tuy thương anh, nhưng cũng không phải người dịu dàng, không mắng anh đã là tốt rồi.

“Thật đó!” Vị thần phụ thấy anh còn đáp lời, càng hăng hái hơn.

“Hơn nữa điều quan trọng nhất là, tiên sinh anh là người tốt đó!

Hiếm thấy tốt như vậy!

Tôi vừa nãy sao lại nói anh khiến đàn ông không thể ghen tị nổi chứ, chính là vì anh không chỉ đẹp trai, mà còn tốt bụng nữa!

Người tốt như vậy, sao có thể có ai không hài lòng với anh chứ?" "Bốp!" Mạc Hữu Đạo ném một hòn đá trước mặt vị thần phụ, bụi bay lên phủ đầy mặt ông ta.

"Phụt!

Khụ khụ khụ!" Vị thần phụ nằm đó lắc đầu nguầy nguậy muốn thoát khỏi lớp bụi này.

"Cái đồ ngu này!" Mạc Hữu Đạo vỗ một cái vào gáy sư đệ.

Không hề nương tay, khiến anh ta bị vỗ đau, suýt chút nữa cũng nằm xuống đất bầu bạn với vị thần phụ.

"Sư huynh!

Anh làm gì đó!" Sư đệ Mạc Hữu Đạo tuy thường xuyên bị sư huynh giáo huấn, nhưng lần này sư huynh ra tay cũng hơi nặng rồi.

Trước đây sư huynh đâu có nặng tay với anh!

Đầu đau như búa bổ.

"Còn anh làm gì, em làm gì đó!

Anh trước đây sao không phát hiện em ngu đến thế!?" Mạc Hữu Đạo tức giận nói, bàn tay lại giơ lên.

"Sư huynh em sai rồi!" Sư đệ Mạc Hữu Đạo rất có ý tứ lùi lại hai bước.

Nhận thua rồi.

"Hắc hắc!" Tiếng cười đặc trưng của vị thần phụ lại vang lên.

"Tôi còn tưởng các người chỉ hung dữ với tôi thôi, hóa ra các người đối xử với người nhà cũng thế à, tính khí nóng nảy quá không tốt đâu." Câu nói cuối cùng nghe như một bậc trưởng bối đang khuyên nhủ một hậu bối không hiểu chuyện.

“Ông sao mà lắm lời thế!” Thế này thì hay rồi, ngoài Ngô Tứ Ý ra, Mạc Hữu Đạo cũng phát phiền với ông ta.

“Sư huynh.” Sư đệ Mạc Hữu Đạo vẫn chưa biết vì sao mình bị sư huynh giáo huấn, ấm ức gọi một tiếng sư huynh.

“Còn em nữa!” Mạc Hữu Đạo quay đầu lại, hướng hỏa lực về phía sư đệ của mình.

“Ngày thường em ăn nhiều cơm như vậy thì ăn đi đâu hết rồi?

Dù chỉ một chút dinh dưỡng được não em hấp thu, cũng không đến nỗi ngu ngốc như vậy chứ.

Lời của cái tên thần phụ quỷ quái này rõ ràng là đang lừa em đó!

Sao em lại không biết chứ?

Còn ở đó ngu ngốc vui vẻ!” “Không có lừa gạt, tôi nói là thật đó.” Vị thần phụ thấy có người bôi nhọ danh tiếng của mình, vội vàng giải thích.

“Ông có thể đừng nói nữa không!” Hoắc Băng cũng không chịu nổi nữa, cô từ trước đến giờ chưa từng tiếp xúc với người nào lắm lời đến thế.

“Được thôi.” Vị thần phụ ra vẻ bị buộc phải thỏa hiệp.

“Vậy chúng ta nói chuyện nghiêm túc chút đi.” Ngô Tứ Ý: “Ông còn có chuyện gì nghiêm túc nữa chứ?” “Sao lại không có?

Ví dụ như...” Vị thần phụ kéo dài giọng, cố ý bán đứng sự tò mò.

Sau đó đổi lại là một con dao găm Hoắc Băng ném sượt qua mặt ông ta.

“Ai da!

Làm gì thế này!

Mỹ nhân cô như vậy không được đâu, không ai thích đâu!" Vị thần phụ giật nảy mình.

Dù sao thì con dao găm đó chỉ suýt chút nữa là đâm thẳng vào đầu ông ta.

Chương 235

Mình đã không được người mình thích yêu mến rồi.

Hoắc Băng tự giễu trong lòng.

Nhưng vẻ mặt vẫn không chút biến động.

“Tôi không thèm được người khác yêu mến, có chuyện gì thì hoặc nói nhanh, hoặc đừng nói nữa!” “Tôi không phải đang định nói đó sao!

Là cô...” Ngô Tứ Ý một lần nữa mất kiên nhẫn, ông phát hiện mình cứ đối mặt với vị thần phụ này là lại dễ dàng nổi nóng, mặc dù vốn dĩ ông cũng không phải là người hiền lành gì.

Thấy Hoắc Băng còn ném dao găm, mà vị thần phụ vẫn nằm dưới đất không ngừng lải nhải, ông liền đứng dậy đi đến, lại giơ chân từng thân mật tiếp xúc với bụng vị thần phụ trước đó lên.

Vị thần phụ vừa thấy cái chân mang đến đau khổ cho mình, lập tức đổi chủ đề.

“Tôi nói!

Tôi nói!” “Chính là vậy đó, tuy các người không nói cho tôi, nhưng vị tiểu tiên sinh đó đã đi Đệ Ngũ Quan đối không?” “Ừm, rồi sao nữa?” Mặc dù trong mắt người khác, Ngô Tứ Ý mặt đen như đít nồi, lúc nào cũng như sắp giết người.

Nhưng Ngô Tứ Ý tự nhận mình đã dùng hết tất cả kiên nhẫn trong đời vào đây rồi.

Ông ấy vậy mà vẫn còn kiên nhẫn hỏi vị thần phụ: “Rồi sao nữa?” “Hắc hắc!” “Ông có thể đừng cười như vậy không!” Mạc Hữu Đạo gầm lên.

Vị thần phụ lập tức thu lại nụ cười tự nhận là hài hước trên mặt.

"Vị tiểu tiên sinh đó quá sức trấn áp người khác, khi anh ấy ở đây tôi cứ nghĩ gì nói nấy, quên hết cả.

Bây giờ anh ấy không ở đây, tôi không còn căng thẳng nữa, nên mới nhớ ra có vài chuyện quên chưa nói cho các người." Hoắc Băng: "Chuyện gì?" "Người ở tầng thứ tám đó, tôi chắc chắn, hắn ta cũng giống các người, là người Hoa Quốc!" "Chắc chắn vậy sao?" Ngô Tứ Ý vội vàng hỏi.

Một người Hoa Quốc, canh giữ trong Đại Giáo Khu của Ước Hàn Ngưu Quốc, điều này thực sự rất đáng để suy ngẫm.

Trong đó không chừng còn xen lẫn những bí mật lịch sử nào đó.

Có quá nhiều bí mật có thể thăm dò.

"Chính là vậy đó, hôm đó khi tôi thu thập thi thể xong cùng những người khác đi, không phải đã quay đầu lại nhìn sao?

Sau khi nhìn thấy người đó, tôi cứ canh cánh trong lòng mãi." "Sau đó, có một lần..." Nói đến đây, vị thần phụ vốn đang bị dây thừng trói chặt nằm trên đất đột nhiên hai tay thoát khỏi dây trói, vung một ít bột phấn về phía năm người đang đứng xung quanh nghe ông ta nói chuyện.

Mấy người vì không hề đề phòng, ít nhiều đều hít phải một ít bột phấn.

"Ông cố ý!" Ngô Tứ Ý gắng gượng nói hết bốn chữ này, rồi cũng ngã xuống đất.

Vị thần phụ thoát khỏi những sợi dây trói ở các bộ phận khác trên cơ thể, đứng dậy từ mặt đất.

"Không phải cố ý sao!

Hắc hắc!" "Sau đó, sau đó thì sao ấy nhỉ?" Vị thần phụ nghiêng đầu suy nghĩ một lát.

"Ha ha ha!

Sau đó thì không có nữa chứ sao!

Đừng nói là sau đó, lúc đó tôi căn bản không nhìn rõ, hắn ta đứng trong bóng tối, Thượng Đế biết hắn ta là người nước nào chứ!

Ha ha ha!" Vị thần phụ nói, dường như cảm thấy rất thú vị.

"Tuy nhiên," ông ta thu lại nụ cười một chút.

"Tóc của người đó hình như là đen, cũng có lẽ thật sự là người Hoa Quốc của các người cũng không chừng?" "Hắc hắc!

Thôi thôi, đó là chuyện các người phải lo, tôi chỉ việc ngồi chờ xem kết quả là được rồi, đừng làm tôi thất vọng nha." Vị thần phụ nói rồi, dùng mũi chân chạm chạm vào Mạc Hữu Đạo đang nằm gần mình nhất.

Sau đó bước qua anh ta đi đến bên cạnh Ngô Tứ Ý.

"Ai da." Vị thần phụ đi đến bên cạnh Ngô Tứ Ý, đá một cái vào Ngô Tứ Ý đang hôn mê.

Vị trí cũng như lực đạo đều giống hệt cú đá mà Ngô Tứ Ý đã đá ông ta trước đó.

"Không để ông bị thiệt thòi, tôi không có đá thêm." "Nhưng các người á, chậc chậc chậc!" Vị thần phụ lắc đầu, tỏ vẻ rất coi thường đám người này.

"Vị tiểu tiên sinh trước đó, giỏi hơn các người nhiều như vậy, thế mà khi ở bên cạnh tôi còn toàn thân đề phòng, các người á, năng lực không được, còn không cảnh giác, thật sự là, không biết phải nói sao nữa." Vị thần phụ ám chỉ khi Tần An cầm Hắc Kim Cổ Đao chĩa vào

cổ ông ta trước đó, lúc đó Tần An là người gần vị thần phụ này nhất.

"Ai nha, tôi nói các người..." Vị thần phụ đi vòng quanh những người đang ngất xỉu trên đất nói chuyện.

Còn dùng ngón trỏ chỉ vào họ, ra vẻ như một giáo viên đang quở mắng học sinh.

Nhưng đột nhiên dừng bước.

"Không đúng!" Nói xong liền quay người rời khỏi đây.

"Tôi phải đi nhanh thôi, nếu không gặp vị tiểu tiên sinh đó quay lại thì không hay đâu." Vị thần phụ vội vàng bước đi, càng lúc càng xa.

Ông ta chỉ muốn xem náo nhiệt, chứ không thể thực sự chọc giận người ta, rồi đem mạng mình ra đánh đổi thì không đáng chút nào.

Đi đến một góc khuất, vị thần phụ quay đầu nhìn đám người đang nằm trên đất, thầm nghĩ trong lòng.

Các người thật may mắn, gặp phải tôi, không làm hại tính mạng các người.

Chứ nếu gặp phải người khác, thì thảm rồi.

Vị thần phụ cười lắc đầu, bước chân xoay chuyển, bóng dáng hoàn toàn biến mất.

Hy vọng các người đừng phụ lòng tốt của tôi nha!

Cứ việc gây náo loạn một trận ở tám tầng địa ngục này đi!

Vị thần phụ ngẩng đầu, ánh mắt không tập trung vào đỉnh của địa ngục tầng thứ năm, ông ta đang nhìn về một nơi xa hơn.

Vượt qua những tầng địa ngục này, lên trên, là Đại Giáo Khu, rồi lại lên trên nữa.

"Lên trên nữa, là bầu trời đó, nơi đó thật sự có thần sao?" Vị thần

phụ lẩm bẩm.

“Nhưng nơi này,” vị thần phụ cúi đầu xuống, ánh mắt nhìn những địa ngục nhân tạo âm u xung quanh.

“Nơi này thật sự có rất nhiều vong hồn đó.” “Ai, mặc kệ đi, đi thôi đi thôi!” Khoảng nửa tiếng sau khi vị thần phụ rời đi, Tần An quay lại.

Về đến thấy một đám người ngã la liệt trên đất, và vị thần phụ đã biến mất, Tần An thật sự có chút giật mình.

Không lẽ lời nói trước đó đã ứng nghiệm rồi sao?

Lần này quay lại thật sự thấy một đám thi thể sao?

Tần An vội vàng đi đến bên cạnh mấy người kiểm tra, may mắn, chỉ là ngất xỉu thôi.

Tần An ngẩng đầu, ngửi thấy một chút mùi hương trong không khí.

Là mê hương sao, có lẽ giống như lần trước làm Mạc Hữu Đạo mê man.

Nhưng vị thần phụ đó rốt cuộc muốn làm gì?

Nói cho họ thông tin, có cơ hội chạy thoát lại thực sự chỉ chạy thôi, không hề làm hại người nào.

Tần An nhìn về hướng vị thần phụ rời đi, ánh mắt ngưng trọng.

Tần An xác nhận mấy người chỉ bị mê man, không có gì đáng ngại, liền ngồi xuống đất.

Còn về việc có người tư thế không được thoải mái lắm, đợi tỉnh lại chắc sẽ đau lưng nhức mỏi.

Điểm này Tần An hoàn toàn không chú ý, nhưng theo tính cách của

Tần An, cho dù có chú ý, anh cũng sẽ không cố ý đổi tư thế cho họ.

Nếu không phải lo lắng sau khi mình rời đi mấy người này lại gặp bất trắc, thật sự trở thành một đám thi thể, thì giờ này Tần An đã muốn đi xung quanh xem thử có tìm được tung tích của vị thần phụ kia không.

Không phải là muốn tìm ra đối phương, mà là muốn biết đối phương đã rời đi bằng cách nào.

Nếu phỏng đoán không sai, vị thần phụ đó chắc là đã rời đi bằng một mật đạo mà Tần An và những người khác không biết.

Nếu có thể theo dấu vết của vị thần phụ mà tìm được mật đạo đó.

Thì đối với địa ngục này cũng coi như hiểu biết thêm một chút.

Sau này ở các tầng địa ngục khác, có lẽ cũng có thể dựa vào một số điểm tương đồng mà thăm dò ra mật đạo ở các tầng địa ngục khác.

Nhưng...

Chương 236

Tần An quay đầu nhìn năm người đang nằm ngổn ngang trên đất với đủ mọi tư thế kỳ quái, thầm thở dài một tiếng.

Thôi vậy.

Nơi này không biết có nguy hiểm gì, lần này là may mắn, vị thần phụ kia không có ý làm hại họ.

Nhưng lần sau thì không chắc.

Hơn nữa, tìm mật đạo cũng chưa chắc có manh mối gì, nói lùi một bước, cho dù tìm được, có hữu ích gì cho mấy tầng địa ngục tiếp theo hay không vẫn là hai chuyện.

Họ dù sao cũng phải đi tiếp, không có mật đạo cũng đi được.

Chỉ là nếu biết mật đạo, có lẽ đối với năm người này sẽ an toàn hơn một chút.

Cũng có thể khiến những người canh giữ các tầng địa ngục đó không kịp trở tay.

Nhưng không có cũng không sao, mình dù sao cũng luôn có thể chiến thắng.

Đang suy tư, một tiếng gọi hơi yếu ớt kéo suy nghĩ của Tần An trở về.

"Tần An." Là Hoắc Băng đã tỉnh lại, đang dùng tay chống xuống đất từ từ đứng dậy.

Lúc đó cô đứng ở góc, nên hít phải ít mê hương nhất, tỉnh lại cũng nhanh nhất.

Khi Hoắc Băng nằm xuống vừa vặn đè lên cánh tay của mình, giờ

cô cảm thấy hơi tê, sau khi đứng dậy liền từ từ cử động cánh tay, vừa hỏi Tần An.

"Anh về khi nào?" Tần An: "Khoảng hai mươi phút trước." "Anh không sao chứ?" "Không sao." "À phải rồi." Tư tưởng có chút hỗn độn của Hoắc Băng rõ ràng hơn một chút, vội vàng hỏi Tần An.

"Anh có thấy vị thần phụ đó không?

Ông ta rắc một ít bột phấn vào chúng ta, sau đó chúng ta đều trúng chiêu, ông ta đã chạy rồi sao?" Tần An bình thản nói: "Ừm, chạy rồi, những bột phấn đó chỉ là mê hương, tôi đã kiểm tra rồi, các người không có chuyện gì khác, ông ta không làm hại các người." Gương mặt Hoắc Băng hơi ửng hồng, cảm thấy có chút xấu hổ.

Bên mình năm người, lại bị vị thần phụ đó làm cho mê man.

Câu nói 'ông ta không làm hại các người' của Tần An, đổi một ý khác chính là nếu ông ta muốn làm hại, thì năm người đang hôn mê đó cũng chỉ có thể mặc người xẻ thịt.

Đến lúc đó Tần An quay lại e rằng sẽ thấy năm thi thể.

Điểm này Hoắc Băng quả nhiên đã nghĩ cùng Tần An.

Hoắc Băng mím chặt môi, không nói một lời, trầm mặc ngồi xuống ở một khoảng cách nhất định với Tần An.

Cô không giận Tần An, cô chỉ bất mãn với chính mình.

Rõ ràng đã mấy lần thầm hạ quyết tâm phải trở nên mạnh hơn, rõ ràng đã vì những chuyện tương tự mà nhiều lần cảm thấy xấu hổ và không chịu nổi.

Nhưng vẫn không có chút tiến bộ nào.

Cô vì luôn được Tần An cứu giúp mà nhận thức sâu sắc sự vô năng của mình, nhưng lần sau vẫn sẽ được Tần An cứu.

Lần này thì tốt rồi, không được Tần An cứu, mà lại thoát nạn là nhờ kẻ địch không cố ý làm hại họ.

Nếu không...

Hoắc Băng hai tay nắm chặt vạt áo, hàm răng trắng chặt nghiến vào nhau.

Không được, bây giờ địa điểm không phù hợp, mình không thể để cảm xúc khống chế ở nơi như thế này, nếu không chỉ mang lại phiền phức hơn cho Tần An.

Đến lúc đó vẫn phải phiền Tần An đến cứu mình, không được, phải làm cho cảm xúc dịu xuống.

Hoắc Băng nghĩ, cưỡng chế bản thân gạt bỏ tạp niệm, mạnh mẽ kiểm soát cơ thể đang căng thẳng, từ từ hít thở sâu.

Dần dần ép buộc bản thân thả lỏng.

"Ai da." Ngô Tứ Ý cũng thanh tỉnh rồi.

"Ngô giáo thụ." Hoắc Băng thấy vậy, đi đến đỡ Ngô Tứ Ý dậy.

Ngô Tứ Ý nhìn thấy Tần An ở bên cạnh, sững sờ: "Tần An?

Anh về rồi à?" "Ừm." Tần An gật đầu, tịnh vị đa thuyết.

Vẫn còn ba người chưa tỉnh, Tần An không muốn nói nhiều, vẫn là đợi tất cả tỉnh dậy rồi nói rõ tình hình tầng thứ năm đi.

Ngô Tứ Ý lại hỏi một câu hỏi cũ rích.

"Anh không sao chứ." Tần An: "Không sao." "Tê!" Ngô Tứ Ý động tác gian giác đắc phúc bộ hữu ta đông thống, tra khán liễu hạ, đắc tri thị chẩm ma hồi sự nhi hậu tựu khai thủy phá khẩu đại mạ.

"Cái tên thần phụ đó, bà nội nó chứ!

Thằng cha này đã đá tôi một cái!

Tứ Gia tôi chưa từng bị người khác đối xử như vậy bao giờ!

Đợi đấy, lần sau mà gặp, xem lão tử không lột da nó ra!" Ngô Tứ Ý ở đó gào thét, đây là giọng điệu lạnh nhạt đặc trưng của Tần An vang lên.

Tần An: "Ông đánh thắng ông ta không?" Ngô Tứ Ý: "....." Không khí ngưng đọng một lát, Ngô Tứ Ý nghiến răng nghiến lợi nói: "Tần An, tôi biết anh không biết nói chuyện, nên anh có thể im miệng, không sao đâu, tôi hiểu." Tần An: "Ừm, tôi cũng biết tôi không biết nói chuyện." Ngô Tứ Ý: "....." Vậy anh có thể im miệng rồi chứ?

Mạc Hữu Đạo cùng sư đệ sư muội ba người cũng tỉnh lại từ cơn mê.

Thấy mọi người đã tỉnh, Tần An nói về phát hiện của mình.

"Tầng thứ năm thực sự có một người, hơn nữa giống như vị thần phụ đó nói, là một người giỏi điều khiển cơ quan, ra chiêu trong bóng tối." "Vậy thì, thông tin của vị thần phụ đó là thật sao?

Ông ta không lừa chúng ta." Ngô Tứ Ý nghe lời Tần An nói, hạ một kết luận.

"Điều đó cũng không chắc." Mạc Hữu Đạo phản bác.

"Cho dù tầng thứ năm này đúng là như ông ta nói, thì các tầng địa ngục khác cũng không nhất định." Tần An: "Tôi đoán, ít nhất việc mỗi tầng địa ngục có một người canh giữ là thật." Hoắc Băng gật đầu, "Tôi cũng nghĩ vậy, cho dù thông tin về những người canh giữ mỗi tầng địa ngục đó không nhất định chính xác, nhưng hiện tại xem ra, mỗi tầng một người là thật." "Những chuyện khác mà vị thần phụ nói cũng nên là thật nhỉ." Sư đệ Mạc Hữu Đạo cũng chen vào, nói.

"Vì thông tin này đều là thật, vậy thì vị thần phụ đó không cần thiết phải bịa đặt thêm những chuyện khác để lừa chúng ta nữa chứ.

Có khả năng những thông tin khác cũng đều là thật không?" "Không loại trừ khả năng này, nhưng về người canh giữ tầng cuối cùng là một người Hoa Quốc, lại còn lợi hại đến thế, thật sự có chút huyền hồ." Mạc Hữu Đạo lắc đầu, những thông tin khác tạm thời không nói, riêng điểm này anh ta không tin.

Ngô Tứ Ý đồng tình: "Điều này quả thật đáng nghi, tôi sao cũng không nghĩ thông được, phải trong tình huống nào, mới khiến một người Hoa Quốc có thực lực mạnh mẽ như vậy lại đi bán mạng cho Ước Hàn Ngưu Quốc, theo lời vị thần phụ nói, anh ta chắc chắn có thực lực trốn thoát, tại sao lại còn canh giữ ở nơi địa ngục không thấy ánh mặt trời này?" Mạc Hữu Đạo tiếp lời: "Mà còn canh giữ nhiều năm nữa chứ." "Tần An, anh thấy thế nào?" Ngô Tứ Ý hỏi Tần An.

"Không biết, cứ đi bước nào hay bước đó thôi, vì các người đều đã tỉnh, vậy thì tiếp tục đi." Nói rồi, Tần An đứng dậy, dẫn đầu đi về phía trước, mấy người theo sau.

Tần An dẫn đầu vượt qua tầng thứ năm đã bị anh phá hủy, đi thẳng đến tầng thứ sáu.

Ngô Tứ Ý và những người khác nhìn thấy tầng thứ năm gần như đã trở thành một đống đổ nát, càng nhận thức sâu sắc hơn về thực lực của Tần An.

Thực ra, lúc đó Tần An không phá hủy tầng này đến mức độ đó.

Chỉ là anh hóa thân thành Kỳ Lân đã gần như đánh thông các bức tường dưới lòng đất.

Sau đó, người canh giữ tầng này lại trong tình huống không hề hay biết đã thay đổi cơ quan một cách mạnh mẽ.

Tầng thứ năm biến động lớn, lại không còn sự chống đỡ của các bức tường phía dưới, đương nhiên sẽ sụp đổ, liền trở thành một đống

đổ nát mà mọi người đang thấy trước mắt.

"Cái này so với đống đổ nát chúng ta gặp ở tầng thứ ba thì có hơn chứ không kém đâu!" Sư đệ Mạc Hữu Đạo cảm thán.

Lời này lại nhắc nhở những người khác.

Ngô Tứ Ý chợt nhớ ra: "Đúng rồi, đống đổ nát ở tầng thứ ba chúng ta chưa hỏi vị thần phụ kia là chuyện gì." "Đúng vậy, sao lại quên mất chuyện này chứ." Mạc Hữu Đạo phụ họa.

"Ách," Sư đệ Mạc Hữu Đạo ấp úng nói, "Sáu người chúng ta, không ai nhớ ra sao?" Năm người còn lại: "....." "Khụ khụ!" Ngô Tứ Ý ho khan hai tiếng, phá vỡ sự ngượng ngùng, ông ta chuyển chủ đề sang Tần An.

"Cái đó, Tần An à, anh cũng không nhớ ra sao?" Tần An không trả lời, anh vốn dĩ luôn cảm thấy hình như có người nào đó trong bóng tối, sau đó gặp vị thần phụ, đối phương cũng nói mình vẫn luôn âm thầm quan sát nhóm người bọn họ, nghi ngờ này đương nhiên cũng biến mất.

Còn về đống đổ nát kia, vì anh luôn liên hệ việc có người trong bóng tối với đống đổ nát đó, cho rằng đó là do người phá hủy tầng thứ ba gây ra ở nơi họ không biết.

Nên khi nghi ngờ về việc có người trong bóng tối được giải quyết, thì tiềm ẩn về đống đổ nát đó cũng bị anh quên bẵng đi.

Hiện tại nghĩ lại, đống đổ nát đó sẽ không phải do vị thần phụ kia gây ra, ông ta vốn là người của Đại Giáo Khu, cho dù nhìn có vẻ không trung thành lắm, cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Thấy Tần An cứ im lặng, mấy người liền hiểu ra ý tứ.

Đây là ngay cả tiểu ca có thực lực mạnh nhất cũng quên mất chuyện này.

Ngay lập tức, không khí trở nên có chút ngượng nghịu.

“Cái đó, tầng thứ sáu đích nhập khẩu Tần An anh đề tiền hoa đáo liễu mạ?” Hoắc Băng chủ động đứng ra giải vây.

Chương 237

Tần An mặt không biểu cảm, "Không có, sau khi giải quyết xong tầng thứ năm tôi liền quay về tìm các người." "Ồ, vậy à." Hoắc Băng khô khan đáp một tiếng, hoàn toàn không biết phải nói gì nữa.

Cứ như vậy, đội ngũ sáu người đi về phía trước trong bầu không khí kỳ lạ, không ai nói thêm lời nào nữa.

Cảnh tượng này cứ tiếp diễn cho đến khi họ đi đến cuối tầng thứ năm, nhìn thấy một cầu thang dẫn xuống phía dưới.

Đó là loại cầu thang xoắn ốc kiểu Âu Mỹ, xét riêng bản thân cầu thang thì rất đẹp mắt, có lẽ chính là cầu thang trong mơ của các cô gái.

Nhưng đặt trong hoàn cảnh này lại chỉ thấy quỷ dị.

Phía trên còn có thể nhìn thấy ánh sáng, càng đi xuống càng tối tăm, cho đến khi không còn nhìn thấy hình dạng của cầu thang phía dưới nữa.

"Chắc là chỗ này rồi." Hoắc Băng đứng ở mép cầu thang, nhìn xuống.

"Đi thôi, xuống thôi." Tần An nói xong liền trực tiếp đi xuống.

Mấy người phía sau lấy đèn pin từ ba lô ra, cũng đi theo.

Mấy người theo cầu thang xoắn ốc đi xuống, đến phía sau thì đều bật đèn pin chiếu sáng.

Đi khoảng một giờ, mới coi như đến được đáy.

Vừa xuống cầu thang, đối diện chính là một cánh cửa đóng kín.

Cánh cửa được trang trí và điêu khắc theo phong cách cung đình Tây Âu, cứ như thể đẩy cửa ra là đến địa điểm yến tiệc phương Tây

vậy.

Rút kinh nghiệm từ lần cánh cửa gỗ nhỏ trước, mấy người không đứng ở cửa mà đứng hai bên cửa.

Như vậy cho dù sau khi mở cửa có tấn công gì, cũng có thể tránh được, sẽ không còn chật vật như lần trước nữa.

Tần An đứng ở mép ngoài cùng, nơi gần cửa nhất, cơ thể thì bị bức tường che khuất.

Tần An vươn tay đẩy cửa ra, cửa vừa mở, liền có ánh sáng yếu ớt xuyên ra.

Tần An nghiêng người, thò đầu vào bên cạnh cửa dò xét.

Bên trong là một đại sảnh, cách bài trí trang trí bên trong thực sự giống hệt một buổi yến tiệc.

Ngoài việc không có người, bàn rượu, ghế ngồi, bao gồm cả các loại bánh ngọt, rượu vang trên bàn, đều đầy đủ.

Còn thắp rất nhiều nến dùng để chiếu sáng, ánh sáng yếu ớt vừa nãy xuyên ra từ bên trong cửa chính là do những cây nến này mang lại.

Mấy người thấy mở cửa xong không có tấn công gì, liền từ từ đi vào.

"Trời đất ơi." Sư đệ Mạc Hữu Đạo cảm thán thành công đổi lại một cái tát của sư huynh mình.

Mạc Hữu Đạo vỗ một cái vào gáy sư đệ, "Mắt em cứ trừng ra đi là được rồi, làm xấu mặt, mỗi em là không có tiền đồ!" Hoắc Băng phát hiện ra điều gì đó, nói: "Mọi người nhìn lên trên kìa!" Mấy người nghe tiếng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đỉnh của nơi này không phải là trần nhà bằng gạch ngói, càng không có đèn chùm gì cả.

Phía trên lại là bầu trời, một vầng trăng khuyết treo trên trời, xung

quanh còn có những vì sao lấp lánh.

"Cái này làm cũng chân thực quá đi." Ngô Tứ Ý cũng không nhịn được thốt lên cảm thán.

Quả thực, cảnh tượng này nếu không phải ở đây, mà đổi sang một nơi khác, đều sẽ bị người ta cho là bầu trời thật.

"Vẽ thì không thể vẽ ra được như thế này, cũng không biết làm thế nào nữa." Mạc Hữu Đạo vừa mới nói sư đệ mình không có tiền đồ, giờ này cũng là vẻ mặt chưa từng thấy qua sự đời, không có tiền đồ.

Ngô Tứ Ý lại bắt đầu thói quen mỉa mai: "Đây không phải là nói nhảm sao?

Không thấy những vì sao kia còn lấp lánh nữa à, làm sao có thể là vẽ ra được." Suốt chặng đường này, Mạc Hữu Đạo đã biết vị Tứ Gia lừng danh này có đức hạnh gì, cũng không chấp nhặt với ông ta nhiều.

Tần An nhìn bầu trời hai mắt rồi dời tầm nhìn, bắt đầu cẩn thận quan sát xung quanh.

Nơi nào càng yên tĩnh, nơi đó càng nguy hiểm, vì không biết nguy hiểm sẽ đến lúc nào.

Theo lời vị thần phụ nói, người canh giữ tầng thứ sáu là một tên dâm tặc, hơn nữa không chỉ lợi dụng lời nói mà còn động tay động chân.

"Hoắc Băng," Tần An quay đầu dặn dò Hoắc Băng, "Cô và sư muội Mạc Hữu Đạo cùng nhau, đứng giữa chúng tôi, đừng đi lung tung." Lời này vừa thốt ra, cũng nhắc nhở những người khác.

"Đúng," Mạc Hữu Đạo phụ họa, "Thông tin tầng thứ năm là thật, tầng này tám phần cũng là thật, hai cô gái các cô vẫn nên ở giữa đi, đừng rời khỏi chúng tôi." Thế là bốn người đàn ông sau đó đều bao

vây Hoắc Băng và sư muội Mạc Hữu Đạo vào giữa.

Cho dù là thăm dò đại sảnh này, cũng sẽ không rời xa hai người họ quá.

Mấy người đàn ông ẩn mình thành một hình tròn, Ngô Tứ Ý gần Hoắc Băng hai người nhất chỉ cách khoảng một mét, sư đệ Mạc Hữu Đạo xa nhất cũng không quá năm mét.

"Mấy món bánh ngọt trên bàn này là giả." Hoắc Băng cúi người bên một cái bàn cẩn thận quan sát.

"Giả sao?

Trông giống thật quá." Mạc Hữu Đạo cũng nhìn cái bàn bên cạnh mình.

Ngô Tứ Ý: "Chắc chắn là giả chứ, nơi như thế này ai làm đồ thật cho các người chứ?" "Nhìn lên trên." Tần An lạnh lùng nói.

"Trên à?" Ngô Tứ Ý ngẩng đầu nhìn lên.

"Đây không phải vẫn là bầu trời đầy sao đó sao?" Mạc Hữu Đạo không hiểu tiểu ca có ý gì.

"Thật sự không có gì khác biệt." Ngô Tứ Ý cũng không nhìn ra gì, đợi đã.

"Không đúng!" Ngô Tứ Ý hiểu ý Tần An rồi, "Thay đổi rồi!" "Cái gì thay đổi?" Hoắc Băng cũng ngửa cổ lên nhìn, cũng không nhìn ra điều gì.

"Vị trí mặt trăng." Tần An trực tiếp chỉ ra.

"Bầu trời đầy sao này chân thực đến mức sẽ thay đổi theo thời gian như thật, vị trí mặt trăng đã thay đổi!" Ngô Tứ Ý bổ sung.

Mạc Hữu Đạo nhìn đồng hồ, "Theo thời gian, bây giờ bên ngoài đáng lẽ là ban ngày, nơi này và bên ngoài là ngược nhau!" Lời nhắc

của Mạc Hữu Đạo đã khơi mở suy nghĩ cho mấy người.

Ngô Tứ Ý kinh ngạc nói: "Vậy nên tinh không ở đây giống y hệt bên ngoài, có sự trôi chảy thời gian sao?

Hơn nữa còn ngược lại so với bên ngoài!" Hoắc Băng cau mày ngẩng đầu nhìn tinh không phía trên: "Sao có thể như vậy được?

Phải là kỹ thuật thế nào mới làm được điều này?" "Có thể là ảo cảnh." Tần An nói.

Ngô Tứ Ý nghe vậy, nhìn kỹ xung quanh, lại đưa tay cảm nhận một chút, rồi nói: "Không phải, chúng ta không ở trong ảo cảnh." Tần An lắc đầu: "Tôi nói tinh không phía trên có thể là ảo cảnh, chứ không phải nói chúng ta đang ở trong ảo cảnh." "Thiết lập một ảo cảnh cục bộ, lại còn di chuyển theo thời gian thực, độ khó này không nhỏ đâu." Mạc Hữu Đạo lẩm bẩm.

"Cũng được thôi." Tần An bình tĩnh nói, sau đó không muốn lãng phí thời gian vào chuyện này nữa, nói với mấy người: "Đi chỗ khác xem sao." Nói xong liền quay người đi về phía cuối đại sảnh, đối diện với cánh cửa mà họ đã đi vào.

Mấy người thấy vậy cũng tản ra, không còn chú ý đến tinh không quỷ dị phía trên nữa.

Sáu người trong đại sảnh quan sát khắp nơi, đủ kiểu tìm tòi.

Không biết từ lúc nào, họ dần dần tản ra, khoảng cách giữa họ ngày càng xa.

Chuyện ban đầu nói sẽ để Hoắc Băng và sư muội Mạc Hữu Đạo ở giữa, sau khi bị chuyện tinh không kia làm xao nhãng, cũng không ai chú ý nữa.

Còn về Tần An, hắn sớm đã chạy đến đầu kia của đại sảnh, sờ mó đủ kiểu trên tường, muốn tìm lối đi xuống tầng tiếp theo.

Bởi vì tầng địa ngục này, ít nhất là những gì họ thấy hiện tại chỉ có duy nhất một đại sảnh này.

Bốn phía đại sảnh đều là những bức tường kín kẽ, chỉ có cánh cửa họ đã đi vào.

Có vẻ như không có lối ra vào nào khác.

Nhưng chắc chắn là có, Tần An thầm nghĩ.

Nếu không làm sao đi xuống tầng tiếp theo?

Hơn nữa, vị thần phụ kia cũng nói, người phản bội Giáo khu trước đó đã dẫn người xông thẳng đến tầng thứ tám.

Xem ra tầng này có chút khác biệt so với các tầng địa ngục khác.

Năm tầng địa ngục trước, lối đi xuống tầng tiếp theo đều được bày ra rõ ràng, dù có hơi ẩn một chút, cũng chỉ cần tìm một lát là thấy.

Hoàn toàn không cần tốn chút công sức nào.

Nhưng tầng này, Tần An đã mò mẫm ở đây một lúc lâu rồi, mà vẫn chưa tìm thấy lối ra.

Thậm chí sau một hồi loay hoay, ngay cả một cơ quan cạm bẫy gì cũng không có.

Tần An nghi ngờ mình có lẽ đã tìm nhầm chỗ, lối đi cũng không nhất định phải ở cuối đại sảnh.

Hoặc chìa khóa mở lối đi không ở đây.

Tần An đang định đổi chỗ, đi nơi khác xem sao, thì nghe thấy tiếng thét chói tai của Hoắc Băng: "A!" Mọi người nhìn theo tiếng kêu, chỉ thấy đôi chân của Hoắc Băng biến mất dưới một cái bàn.

Chương 238

Hoắc Băng bị người ta kéo vào!

Tần An vội vàng vung đao chạy tới, đến bên cái bàn đó, một cước đá bay cái bàn.

Cái bàn lật nhào.

Nhưng dưới bàn chẳng có gì!

Tần An giơ đao chém mạnh xuống nền đất dưới bàn, nền đất vỡ vụn theo tiếng.

Hoắc Băng ban đầu đi lại khắp đại sảnh, quan sát các vật trưng bày trên bàn, muốn tìm manh mối từ đó.

Đi đến cạnh một cái bàn, ban đầu định đi thẳng qua, nhưng một thứ trên bàn đã thu hút sự chú ý của cô.

Đó là một quả táo.

Một quả táo đỏ hồng.

Lý do khiến Hoắc Băng dừng bước là, không biết tại sao, quả táo này cho cô cảm giác rất giống quả táo hồng ngọc ở tầng đầu tiên.

Tuy nhiên, quả táo này dù nhìn kỹ cũng nhận ra là giả, nhưng rõ ràng không phải làm từ đá quý.

Nhưng điều khiến cô cảm thấy tương tự không phải là cả hai đều là táo giả.

Mà là loại cảm giác quỷ dị giống nhau, như đang đối mặt với một con rắn độc.

Càng nhìn càng thấy lạnh sống lưng, như thể giây tiếp theo quả táo này sẽ biến thành rắn độc lao vào cắn.

Hoắc Băng càng thấy không ổn, nhưng lại không dám không nhìn, vì đây có thể là một manh mối hiếm hoi.

Cô cầm một con dao găm, chọc chọc vào quả táo đó.

Mềm mềm, hơi giống… Câu trả lời mơ hồ hiện lên trong đầu còn chưa rõ ràng, Hoắc Băng đã cảm thấy một bàn tay ấm áp nắm lấy chân mình.

Sau đó bàn tay đó đột nhiên dùng sức, kéo Hoắc Băng xuống dưới bàn.

Quá trình này thực sự quá nhanh, Hoắc Băng chỉ kịp thốt ra một tiếng hét chói tai: "A!" Mắt Hoắc Băng tối sầm lại, nhưng chỉ một giây sau, khi mắt cô khôi phục ánh sáng, thứ cô thấy hoàn toàn là một cảnh tượng khác.

Không phải gầm bàn chật hẹp tối đen, mà là một căn phòng kiểu châu Âu.

"Chào!

Người đẹp, chào cô!" Người nói là một quý ông ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, trông chừng gần ba mươi tuổi, ngoại hình thuộc kiểu khiến người ta ngay lập tức liên tưởng đến một quý ông châu Âu nhã nhặn.

Chỉ có điều những việc hắn làm lại chẳng chút lịch sự nào.

Đáp lại lời chào của hắn là một con dao găm của Hoắc Băng.

Người đàn ông lùi lại một bước, tránh khỏi lưỡi dao sắc bén.

"Ồ, dữ dằn quá nhỉ!" Hoắc Băng không thèm nghe hắn nói, liên tục tấn công tới tấp.

Hắn chỉ né tránh, cười nói hớn hở nhìn Hoắc Băng không ngừng vung vũ khí sắc bén tấn công mình.

Thấy tình huống này, Hoắc Băng càng thêm tức giận, tấn công càng hung mãnh hơn.

Người đàn ông kia chỉ cười cười.

Hoắc Băng đang định đâm một nhát dao vào tim hắn, vừa giơ dao găm trong tay lên, liền cảm thấy một trận vô lực.

Cả người đột nhiên ngã quỵ xuống đất.

Nhưng ý thức vẫn còn tỉnh táo.

Hoắc Băng đang kinh ngạc bất định, người đàn ông kia không ngoài dự đoán tiến lên, ôm Hoắc Băng lên, đặt cô xuống ghế sofa trong phòng.

Hoắc Băng thuận theo lực của người đàn ông ngồi xuống ghế sofa, kinh ngạc phát hiện trên bức tường đối diện lại có màn hình giám sát!

Trên màn hình hiển thị chính là Tần An và những người khác.

Tần An đang tấn công xuống nơi cô biến mất.

"Hahaha, cô xem bọn họ ngu ngốc chưa kìa!

Bọn họ còn tưởng chúng ta ở dưới đó chứ." Người đàn ông thích thú nhìn một lúc cảnh Tần An và những người khác sốt ruột nhưng không tìm thấy người trên màn hình, sau đó như nhớ ra điều gì đó, quay người lại cúi chào Hoắc Băng trên ghế sofa.

"Chào cô, tiểu thư xinh đẹp, xin cho phép tôi tự giới thiệu, tôi tên là Kiệt, trước đó đã mạo muội xin cô lượng thứ, dù sao vẻ đẹp của cô như những vì sao trên trời, rực rỡ đến vậy, vừa nhìn đã cướp đi trái tim tôi, tôi cũng không còn cách nào khác, nên mới đưa cô về bên mình." Nếu bỏ qua những gì Kiệt đã làm, hắn quả thực trông rất lịch lãm, nhưng cũng chính vì vậy, khiến Hoắc Băng cảm thấy vô cùng ghê

tởm.

“Cút!” Hoắc Băng gầm lên, sau đó phát hiện tuy toàn thân vô lực, ngay cả một ngón tay cũng không nhúc nhích được, nhưng vẫn có thể nói chuyện.

“Ngươi muốn làm gì?” Hoắc Băng trừng mắt hung ác nhìn Kiệt trước mặt, cô chưa từng bị người khác đối xử như vậy.

“Ồ, tiểu thư xinh đẹp của tôi, cô đừng hiểu lầm, tôi sẽ không mạo phạm cô đâu.” Kiệt nói, đã ngồi xuống bên cạnh Hoắc Băng, khoảng cách giữa hai người rất gần.

Hoắc Băng nhíu mày, không thể nhịn được nữa nói: “Không phải nói không mạo phạm tôi sao?

Vậy thì tránh xa tôi ra!” Kiệt kinh ngạc nói: “Tôi chỉ ngồi xuống thôi mà, sao có thể coi là mạo phạm được?

Ồ, phải rồi, các cô gái phương Đông thường hay e thẹn, được rồi, vậy chúng ta từ từ thôi.” Kiệt nói, quả nhiên lùi ra xa Hoắc Băng một chút.

“Không vội, dù sao chúng ta có rất nhiều thời gian.” “Rất nhiều thời gian?” Hoắc Băng nghi ngờ lặp lại lời của Kiệt.

“Đúng vậy, cô xem.” Kiệt chỉ vào hình ảnh Tần An và những người khác trên màn hình.

Tần An đã đào một cái hố rất sâu dưới nền đất dưới bàn, nhưng bên dưới hình như thật sự chỉ là nền đất, không có chút dấu vết nào khác.

“Hahaha!” Kiệt vui vẻ cười phá lên.

“Bọn họ không tìm được chúng ta ở đâu, vô dụng thôi.” “Chúng ta không ở dưới cái bàn đó sao?” Hoắc Băng thăm dò hỏi Kiệt, một là

muốn biết thêm tình hình hiện tại, hai là muốn kéo dài thời gian.

Kiệt cười với Hoắc Băng, nhìn thấu suy nghĩ của cô.

"Muốn moi thông tin từ tôi à?" Sắc mặt Hoắc Băng trở nên khó coi, còn hơi sợ hãi.

Cô đương nhiên không sợ kẻ thù, cũng không sợ bị tra tấn, chỉ là thân là phụ nữ, điều sợ nhất chính là bị làm nhục.

Vừa nãy gã ngoại quốc này nói không vội, từ từ thôi, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ rằng tên này có vẻ kiêu ngạo, đánh giá thấp thực lực của bọn họ, chính xác hơn là đánh giá thấp thực lực của Tần An.

Vì Kiệt không vội, vậy cô rất có khả năng cầm cự đến khi Tần An đến cứu, trước đó có lẽ sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng bây giờ ý đồ moi tin tức của mình đã bị phát hiện, Kiệt rất có thể sẽ tức giận, vậy người gặp tai ương chỉ có thể là chính mình!

Trong phòng rất yên tĩnh, dường như ngay cả không khí cũng ngưng đọng lại.

Kiệt hỏi xong câu đó không nói thêm gì nữa, cũng cất đi vẻ lịch lãm, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hoắc Băng.

Hoắc Băng hối hận không thôi, tại sao lại vội vàng như vậy, tình hình hiện tại có thể giữ cho mình bình an trước khi Tần An đến đã là tốt lắm rồi, tại sao lại cứ phải thăm dò.

Thăm dò một cái lại thăm dò chính mình vào chỗ chết rồi.

"Phốc hahaha" Tiếng cười lớn đột nhiên bùng nổ phá vỡ bầu không khí ngưng đọng.

Hoắc Băng vốn đã vô cùng căng thẳng, giờ lại càng bị giật mình, trừng tròn mắt nhìn Kiệt đang cúi gập người cười lớn trên ghế sofa.

“Không sao không sao,” Kiệt từ từ ngừng cười, nói với Hoắc Băng: “Đừng sợ, muốn moi thông tin thì moi thôi, có gì đâu, những người đẹp từng đến chỗ tôi, họ đều biết rất nhiều thông tin, ví dụ như những màn hình giám sát này là thế nào, căn phòng này rốt cuộc ở vị trí nào, tôi đều sẽ nói cho họ biết, dù sao tôi cũng không nỡ để khuôn mặt xinh đẹp như vậy lộ ra vẻ không vui.” Nghe những lời này, sắc mặt Hoắc Băng càng tệ hơn, hắn ta chưa bao giờ giấu giếm những thông tin này, những cô gái từng đến đây đều biết.

Vậy thì rất có khả năng là...

“Không sai!” Kiệt đột nhiên nói, hắn ta dường như biết Hoắc Băng đang nghĩ gì.

“Tôi không ngại nói cho những cô gái xinh đẹp đó sự thật, bởi vì một khi họ đã vào đây thì sẽ không ra được nữa!” Kiệt đặt tay lên má Hoắc Băng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên gò má cô: “Họ đều đã chết cả rồi!” “Người đẹp của tôi, cô nói xem nếu đồng đội của cô mãi không tìm thấy cô, họ sẽ tiếp tục đi về phía trước, hay là bỏ rơi cô?” Hoắc Băng đã lâu không căng thẳng đến vậy, lúc này tim đập như trống.

Không được, phải bình tĩnh lại!

Hoắc Băng hít sâu hai hơi, buộc mình phải suy nghĩ.

“Không tìm thấy tôi?” Hoắc Băng mở miệng: “Tại sao lại không tìm thấy tôi?

Ngươi tự tin đến vậy sao?

Những người từng đến đây trước kia, đồng đội của họ đều không tìm thấy sao?” “A a!” Kiệt khẽ cười, “Vẫn đang tìm cách moi thông tin, không sao, tôi thích những cô gái thông minh, những gì cô muốn biết tôi đều sẽ nói cho cô.” “Đúng vậy, những người đẹp trước đây,

không ai tìm thấy họ, đồng đội của họ sau khi phát hiện không tìm thấy liền bỏ đi, ngay cả những người kiên trì không chịu đi, cũng sẽ bị tôi xử lý, dù sao cũng không thể cứ để người ta ở đây chướng mắt mãi đúng không?" "Bảo bối à, cô có biết chúng ta hiện giờ đang ở đâu không?" Hoắc Băng cảm thấy ghê tởm với từ "bảo bối" trong miệng hắn, nhưng lúc này cô chỉ có thể phối hợp.

Chương 239

"Ở đâu?" Bàn tay Kiệt cuối cùng cũng rời khỏi mặt Hoắc Băng, điều này khiến Hoắc Băng cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Kiệt đi đến đứng trước bức tường đầy màn hình giám sát, nói với Hoắc Băng: "Chúng ta ở trên trời!" Hoắc Băng sững sờ, trên trời?

Tên này bị điên à?

Nơi này còn thấp hơn mặt đất rất nhiều, năm tầng địa ngục, sao lại ở trên trời?

Kiệt nhìn thấy vẻ mặt ngây ngốc của Hoắc Băng, bị chọc cười, đang định giải thích cho Hoắc Băng, thì thấy cô chợt bừng tỉnh.

"Ngươi muốn nói chúng ta ở trên phiến tinh không đó?" Lúc này vẻ mặt Kiệt cuối cùng cũng trở nên nghiêm túc hơn một chút, giọng điệu cũng không còn nhẹ bỗng như vậy nữa.

"Các cô gái phương Đông đều thông minh như cô sao?" "Còn những màn hình giám sát này..." Vị trí này đã mở ra suy nghĩ của Hoắc Băng, cô nhìn những hình ảnh giám sát phía sau lưng Kiệt, từ góc nhìn giám sát mà phán đoán ra vị trí của chúng.

"Những màn hình giám sát này đều được lắp đặt ở trên cao." Hoắc Băng nhíu mày, suy tư kỹ lưỡng, rồi chợt nghĩ ra!

"Là những ngôi sao đó!

Những ngôi sao đó chính là màn hình giám sát ngụy trang!" "Tầng địa ngục thứ sáu phía trên căn bản không có tinh không gì cả!

Phía trên này có một không gian khác, căn phòng chúng ta đang ở hiện giờ chính là ở phía trên đó, cho nên ngươi nói chúng ta ở trên trời!" "Và những ngôi sao đó, thực ra là màn hình giám sát!

Còn cái mặt trăng kia nữa, nếu ngươi có thể lắp đặt nhiều màn hình giám sát ở đây, vậy thì dựa theo kỹ thuật này, việc chiếu ra một mặt trăng giả bằng công nghệ điện tử cũng không phải chuyện gì khó." "Chỉ là vấn đề kỹ thuật cơ bản nhất ngươi đã giải quyết thế nào?

Ở nơi sâu như thế này, ngay cả tín hiệu cũng không có!" Kiệt lúc này nhìn Hoắc Băng hoàn toàn thay đổi, hắn ta tiến lại gần Hoắc Băng hai bước, ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào Hoắc Băng.

Chỉ xét riêng ánh mắt thì không thấy có ác ý gì.

"Cô tên gì?" Kiệt hỏi.

Hoắc Băng: "Liên quan gì đến ngươi?" "Đương nhiên có liên quan!" Kiệt giọng điệu đột nhiên cao vút lên, sau đó lại hạ xuống.

Khẽ nói: "Nếu tôi gặp cô ở bên ngoài, có lẽ tôi sẽ thật sự mê đắm cô." Lúc này Kiệt đang quay lưng về phía màn hình giám sát, những gì hắn không thể nhìn thấy, Hoắc Băng đều thu hết vào mắt.

Lúc này Tần An đang nhìn thẳng vào màn hình giám sát, điều này cho thấy Tần An đã nhận ra có gì đó không ổn với tinh không phía trên, chỉ là e rằng hắn không ngờ lại còn có cả màn hình giám sát.

Không được, không thể để Kiệt nhìn thấy những hình ảnh giám sát này, không thể để hắn biết những người ở dưới đã phát hiện ra điều bất thường, phải chuyển hướng sự chú ý của hắn, không để hắn quay đầu lại nhìn!

Hoắc Băng lo lắng Kiệt sẽ nhìn ra vấn đề từ biểu hiện của mình, cho nên chỉ liếc nhanh một cái vào màn hình giám sát phía sau lưng Kiệt rồi lập tức thu lại tầm mắt.

"Ở bên ngoài có lẽ sẽ thật sự mê đắm tôi, tức là bây giờ tất cả đều là giả sao?" Hoắc Băng nhướng mày, mang chút ý trêu chọc.

Quả nhiên, Kiệt rất thích điều này.

"Đương nhiên không phải, là thật đó, cô là người đầu tiên." Hoắc Băng: "Đầu tiên cái gì?" Kiệt tiến lên vuốt ve mái tóc Hoắc Băng, "Người đầu tiên có thể đoán ra nhiều chuyện đến vậy một cách hoàn chỉnh, cô thật sự rất thông minh, người có trí tuệ luôn đặc biệt hấp dẫn." "Không," Hoắc Băng phủ nhận lời hắn: "Tôi không đoán ra hết." "Cô đã nói hết rồi bảo bối, giờ tôi ở chỗ cô không còn bí mật gì nữa." Kiệt cố làm ra vẻ rất khổ não.

"Tôi vẫn không biết ở nơi sâu dưới lòng đất như thế này, ngươi lấy kỹ thuật ở đâu ra mà lắp đặt màn hình giám sát?

Lại còn có thể chiếu ra một mặt trăng giả nữa." Nghe Hoắc Băng nói hai câu này, sắc mặt Kiệt đột nhiên lạnh xuống, vẻ dịu dàng không còn nữa.

Hỏng rồi!

Hoắc Băng thầm nghĩ, những chuyện khác thì thôi, tên Kiệt này đã xác định mình không thể thoát ra, nên cũng không sợ để mình biết.

Nhưng chuyện này chắc chắn là cơ mật, đã đến tầng địa ngục thứ sáu rồi, năm tầng địa ngục trước đều không có kỹ thuật này, cho nên đây rất có thể là cơ mật của tên này, nói không chừng ngay cả người của Giáo khu cũng không biết.

Mình không nên vội vàng hỏi đến đây!

Tần An khi phát hiện dưới nền đất không có gì kỳ lạ thì ngừng động tác tấn công xuống dưới.

Ngô Tứ Ý đi đến chỗ nền đất bị Tần An bổ ra một cái hố, nhìn xuống, nói: "Không ở dưới này sao?" Mạc Hữu Đạo: "Hoắc Băng chắc chắn là bị hắn kéo xuống dưới cái bàn này, sao lại biến mất?

Thời gian chúng ta chạy đến cũng không tính là lâu, trong khoảng

thời gian ngắn như vậy có thể chạy đi đâu được?" Tần An không để ý đến những lời bàn tán của mấy người, hắn từ bỏ việc tiếp tục nghiên cứu nền đất dưới bàn, chậm rãi đi sang chỗ khác.

Vừa đi vừa quan sát khắp đại sảnh này.

Khu vực này mình đã kiểm tra qua rồi, không phát hiện có gì bất thường.

Tần An vừa nhìn vừa thầm đánh giá đại sảnh này trong lòng, chia toàn bộ đại sảnh thành mấy khu vực, loại trừ từng cái một.

Sẽ không ở đây, ở đây không có.

Những chỗ mình chưa xem kỹ, chỉ còn lại...

Tần An ngẩng đầu, nhìn thẳng lên phiến tinh không phía trên.

Chỉ còn lại phía trên đó!

Mấy người chú ý thấy Tần An nhìn lên trên, liền lần lượt đi đến bên cạnh Tần An, cũng đặt sự chú ý vào phiến tinh không vốn không nên xuất hiện ở đây.

Mạc Hữu Đạo nheo mắt nhìn kỹ những ngôi sao lấp lánh phía trên, "Tiểu ca, anh nghi ngờ ở phía trên đó sao?" "Phiến tinh không này quả thực rất quỷ dị." Ngô Tứ Ý nói.

"Mấy người tránh xa ra một chút." Tần An nói, tháo ba lô trên người xuống, còn cởi cả áo ngoài.

Sư muội Mạc Hữu Đạo nhìn thấy thân trên gầy guộc nhưng săn chắc, cùng mấy múi cơ bụng đột nhiên đỏ mặt, nhưng vẫn bị sư huynh mình kéo đi.

Ngô Tứ Ý thấy bộ dạng này của Tần An liền biết hắn sắp hóa thân Kỳ Lân.

Bình tĩnh kéo sư đệ Mạc Hữu Đạo còn chưa hiểu chuyện lùi lại

mấy bước.

Hai lần trước Tần An biến thành Kỳ Lân đều là vào lúc nguy cấp, khi những người khác còn chưa kịp chú ý thì hắn đã biến hình xong.

Cho nên đối với việc Tần An hóa thân Kỳ Lân không đặc biệt quen thuộc, chỉ có Mạc Hữu Đạo nhớ đến con Kỳ Lân hùng vĩ toàn thân bốc lửa trước đó.

Cởi áo ngoài, đặt quần áo và ba lô sang một bên, Tần An thuần thục điều động huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể.

Lần này thì Mạc Hữu Đạo và hai sư đệ, sư muội chưa từng thấy Tần An hóa thân Kỳ Lân mấy lần đã nhìn thấy rõ ràng.

Trên lưng Tần An hiện lên một hình xăm Kỳ Lân, hình xăm còn phát ra ánh sáng đỏ, một số vân đỏ dần dần lan khắp cơ thể Tần An.

Chỉ trong một hơi thở, một con Kỳ Lân cao lớn toàn thân bốc lửa đã thay thế Tần An đứng tại chỗ.

Kỳ Lân không hành động ngay lập tức, mà đứng yên nhắm mắt cảm nhận vài giây.

Sau đó ngẩng đầu nhìn những ngôi sao lấp lánh phía trên, nơi đó quả thực có điều bất thường, nó cảm nhận được một thứ gì đó ở trên đó, trên đó có khí tức!

Kỳ Lân đạp lửa mà đi, những ngọn lửa kiêu ngạo ngoan ngoãn bị dẫm dưới chân, tạo thành bậc thang.

Kỳ Lân đạp trên bậc thang lửa đó, nhanh chóng bay lên phiến tinh không kia.

“Hahaha!” Bầu không khí ngưng đọng trong phòng bị tiếng cười sảng khoái của Kiệt phá vỡ.

“Không sao, đừng sợ, tôi không nói rồi sao?

Không vội, từ từ thôi, bây giờ tôi sẽ không làm gì cô đâu, nhưng...” Kiệt thu lại nụ cười rất nhanh, vẻ mặt lạnh lùng, trong lời nói đều mang theo sát khí: “Nhưng những vấn đề không nên hỏi thì đừng hỏi, cô là một cô gái thông minh, tôi tin cô biết điều gì nên nói, điều gì không nên nói, đúng không?” “Khuôn mặt xinh đẹp như vậy, tuy tôi không nỡ để nó lộ ra vẻ không vui, nhưng những gì cô không nên biết, tốt nhất là đừng biết, nếu không người đẹp sẽ phải hối hận đó.” Lời nói đến cuối, tay Kiệt một lần nữa vuốt ve gò má Hoắc Băng, khác với sự dịu dàng trước đó, lần này Kiệt dùng sức hơn một chút, sau khi hắn ta bỏ tay ra, mặt Hoắc Băng có chút ửng đỏ.

Đây là một lời cảnh cáo, Hoắc Băng biết.

Hoắc Băng chỉ muốn cho cái tên dám véo má mình một bài học, đập nát mặt hắn ta!

Nhưng trong tình cảnh hiện tại, cô cũng không ngu ngốc, nhẫn nhịn một chút, dỗ dành tên Kiệt này, mình mới không bị tổn thương, đợi đến khi Tần An đến cứu.

Cô không thể chết ở đây, cô phải bình an ra ngoài, chuyện của cô và Tần An còn chưa nói rõ, Tần An cái tên gỗ mục đó, cô còn không biết hắn có thực sự hiểu rõ tâm ý của mình hay không.

Hoắc Băng nghĩ những điều này, trên mặt nở một nụ cười gượng.

“Được, tôi biết rồi, những gì không nên biết, tôi sẽ không hỏi nữa.” Kiệt hài lòng, “Cô gái ngoan.” “Phải rồi!” Kiệt nói rất tự nhiên: “Cô vừa liếc trộm màn hình giám sát, là đang nhìn gì sao?” Trái tim Hoắc Băng đập mạnh một cái, cô chỉ lén nhìn một cái lúc ban đầu, thấy Tần An ngẩng đầu nhìn màn hình giám sát phía trên, có vẻ như đã phát hiện ra vấn đề.

Sau đó để không cho Kiệt phát hiện ra điều bất thường, cô vẫn không dám nhìn lại, ngay cả ánh mắt liếc cũng không dám, ai ngờ vẫn

bị Kiệt phát hiện.

Kiệt nói xong liền quay đầu nhìn màn hình giám sát phía sau.

Mồ hôi lạnh của Hoắc Băng túa ra.

"Hahaha!" Một tiếng cười lớn khiến Hoắc Băng run bắn cả người, cô dạn dĩ nhìn về phía màn hình giám sát.

Kiệt lại nhìn về phía Hoắc Băng, nhưng hắn không hề tức giận về việc Hoắc Băng nhìn màn hình giám sát, ngược lại còn nhường một chỗ cho Hoắc Băng, để cô nhìn rõ hơn.

"Cô xem!" Kiệt chỉ vào người trên màn hình giám sát ra hiệu cho Hoắc Băng: "Bọn họ vẫn đang tìm kiếm lung tung ở dưới đó!

Căn bản không ai chú ý đến phía trên, tôi đã nói với cô rồi mà, trước đây không ai tìm được đến đây cả, những cô gái bị tôi đưa lên đây, cuối cùng đồng đội của họ đều bỏ cuộc, tại sao cô lại nghĩ đội của mình khác biệt chứ?" Kiệt nhíu mày, vẻ mặt rất khó hiểu: "Bọn họ không thể tìm đến đây được!

Cô có lẽ khác với những cô gái trước đây, có chút thông minh vặt, tuy nhiên đồng đội của cô thì có hơi đáng thất vọng, từ bỏ đi cô gái xinh đẹp của tôi, cô chỉ có thể vĩnh viễn ở lại đây thôi!" Không giống!

Chương 240

Hoắc Băng nhìn vào màn hình giám sát, trong lòng phản bác lời Kiệt, nhưng cô không dám thể hiện ra mặt, không thể để Kiệt nhìn ra!

Hoắc Băng nhíu mày, mắt cụp xuống, làm ra vẻ tuyệt vọng chấp nhận số phận.

Kiệt thấy người đẹp thất vọng, đặt tay lên ngực: "Ồ, bảo bối của tôi, đừng như vậy, trái tim tôi đau lắm." Sau đó ngồi xuống bên cạnh Hoắc Băng, làm ra vẻ quan tâm yêu chiều.

Hoắc Băng rất phối hợp trên mặt, nhưng trong lòng lại vô cùng phấn khích, cô biết, Tần An sắp tìm đến rồi!

Kiệt không chú trọng đến mấy người phía dưới, hắn ta cho rằng bọn họ cũng giống những người trước đây, chắc chắn sẽ không phát hiện ra vấn đề ở phía trên.

Cho nên khi nhìn cũng không nhìn kỹ, chỉ thấy mấy người vẫn đang tìm kiếm trong đại sảnh, liền dời tầm mắt đi.

Kiệt đương nhiên cũng không phát hiện ra, trong số mấy người đó đã thiếu mất một người!

Thiếu Tần An!

Tần An xưa nay là thủ lĩnh của bọn họ, bình thường sẽ không biến mất vô cớ, cũng không phải Tần An đã biến mất mà những người khác lại không có phản ứng.

Vậy thì chỉ có một khả năng, Tần An đã đến tìm cô, hơn nữa là hóa thân Kỳ Lân!

Tần An hóa thân Kỳ Lân không thể bị các thiết bị điện tử này bắt giữ, màn hình giám sát không thể chụp được hình ảnh của hắn.

Nghĩ đến việc sắp có một con Kỳ Lân toàn thân bốc lửa đến cứu mình, mà con Kỳ Lân đó lại là Tần An hóa thành.

Những bong bóng màu hồng trong lòng Hoắc Băng cứ thế nổi lên.

Cảm giác này giống như hoàng tử cưỡi bạch mã đến cứu mình vậy, chỉ có điều bạch mã ở đây đã biến thành một con Kỳ Lân.

Nhưng như vậy không phải càng đẹp trai hơn sao?

Trái tim thiếu nữ của Hoắc Băng chưa bao giờ bùng nổ đến thế.

Kiệt trêu đùa hoạt bát: "Đúng rồi, cô vẫn chưa nói tên cô cho tôi biết." Nhưng còn chưa đợi Hoắc Băng mở miệng, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận động tĩnh, cả căn phòng cũng theo đó mà hơi rung lắc.

Hoắc Băng lập tức mỉm cười nhẹ nhõm, cô biết, Tần An đã đến rồi!

Sắc mặt Kiệt nghiêm túc, đây là tình huống chưa từng xuất hiện trước đây, Kiệt cũng biết, có người đã tìm lên đây.

Nhưng sao có thể chứ, đám người kia rõ ràng vẫn ở dưới đó mà.

Kiệt hoảng loạn quay đầu nhìn màn hình giám sát, còn chưa kịp nhìn rõ thứ trên màn hình, bức tường của căn phòng này đã bị phá vỡ.

"Oanh!" Đá vụn bắn vào, tạo ra mấy vết máu trên người Kiệt.

Kiệt vội vàng nhìn sang, phản chiếu trong đồng tử hắn là một con thú chưa từng thấy.

Toàn thân bốc lửa đỏ rực, tỏa ra khí thế bất khả xâm phạm, đôi mắt đó nhìn thẳng vào Kiệt.

Một lực xung kích khổng lồ ập đến.

Kiệt hoảng hốt lùi lại một bước, đây là sự uy nghiêm mà hắn chưa

từng cảm nhận.

Còn chưa đợi Kiệt phản ứng kịp, Kỳ Lân dùng sức bốn chân, trong nháy mắt đã đến trước mặt Kiệt, há to miệng, cắn lấy người hắn.

Tất cả những điều này đều quá nhanh, từ lúc bức tường bị phá vỡ, Kỳ Lân xuất hiện, cho đến bây giờ chưa đầy một giây.

Ý thức cuối cùng của Kiệt chính là con thần thú mà hắn không hề biết, Kỳ Lân.

Và một màu đỏ rực, không phải lửa trên người Kỳ Lân, mà là máu của chính Kiệt.

Kỳ Lân như tước một cục đường, hai hàm răng trên dưới khép lại, người hắn liền vỡ thành mấy mảnh.

Kỳ Lân há miệng, để thi thể Kiệt rơi xuống đất, còn nhổ ra hai ngụm máu trong miệng.

Sau đó nhìn Hoắc Băng đang bị trói trên ghế sofa.

Kỳ Lân và cô gái lặng lẽ đối mặt, Hoắc Băng lúc này vừa phấn khích lại vừa có chút sợ hãi.

Phấn khích thì không cần nói, vì người trong lòng đang ở ngay trước mắt, hơn nữa vừa xuất hiện đã kéo cô ra khỏi hiểm cảnh.

Sợ hãi là do uy áp mà Kỳ Lân tự thân mang đến, Hoắc Băng tuy đã rất quen thuộc với Kỳ Lân do Tần An hóa thân, dù sao cũng đã gặp mấy lần rồi.

Nhưng cô chưa bao giờ đối mặt trực diện với con thần thú này ở khoảng cách gần như vậy.

Lần trước ở tầng địa ngục thứ tư bị vị thần phụ kia tính kế, rơi xuống vách đá, tuy được Kỳ Lân đỡ lấy, nằm trên lưng Kỳ Lân.

Nhưng thực ra Hoắc Băng lúc đó nhìn thấy rất ít, xa mới có thể có

được sự mãnh liệt như lần này.

Kỳ Lân khẽ thở ra một hơi từ mũi, một tia lửa nhỏ chính xác rơi vào sợi dây trói Hoắc Băng.

Sau khi sợi dây bị thiêu đứt, lửa liền tắt, không làm Hoắc Băng bị thương chút nào, ngay cả quần áo của Hoắc Băng cũng không bị lửa cháy.

Điều này phải kể đến Tần An đã hoàn toàn vận dụng tự nhiên năng lực của hình thái Kỳ Lân, dù sao Tần An thực sự không phải là người quá chu đáo.

Hắn đại khái chỉ có thể chú ý không làm Hoắc Băng bị thương, còn về quần áo, gã trai thẳng này có lẽ nghĩ cháy một chút thì cháy thôi, chỉ cần người không bị thương thì cũng không phải chuyện gì to tát.

Tuy sợi dây trói trên người đã không còn, nhưng Hoắc Băng vẫn giữ nguyên tư thế ngồi trên ghế sofa, ánh mắt si mê nhìn con Kỳ Lân trước mặt.

Lúc này trong mắt, trong lòng cô, chỉ toàn là Tần An, không thể chứa thêm bất cứ thứ gì khác nữa.

Tần An không định biến trở lại hình người ngay bây giờ, vì lần này hắn xông lên hoàn toàn dựa vào sức mạnh thô bạo của Kỳ Lân, hắn vẫn không biết lối đi lên đây ở đâu.

Bây giờ người biết cũng đã chết rồi.

Nếu muốn đi xuống, cách tiết kiệm sức nhất vẫn là để Hoắc Băng ngồi trên lưng Kỳ Lân, trực tiếp vận dụng năng lực của Kỳ Lân mà bay xuống.

Cho nên Kỳ Lân bây giờ đang đợi tại chỗ chờ Hoắc Băng leo lên lưng, nhưng Hoắc Băng lại ngồi đó chỉ nhìn nó, hoàn toàn không nhúc

nhích.

Kỳ Lân phát ra một tiếng gầm nhẹ trong cổ họng, nhắc nhở người có vẻ đã ngây người này.

Quả nhiên, tiếng gầm trầm thấp đã kéo tâm trí Hoắc Băng trở về, thấy sợi dây trên người mình đã đứt, cô vội vàng đứng dậy, ngượng nghịu nhìn Kỳ Lân.

Hoắc Băng không biết Kỳ Lân đang nghĩ gì, không chủ động leo lên lưng Kỳ Lân, miệng mấp máy vài lần, muốn tìm một chủ đề nói chuyện.

Đúng rồi!

"Màn hình giám sát!

Ở đây có màn hình giám sát!" Hoắc Băng chỉ vào bức tường kia cho Kỳ Lân xem, với góc nhìn của Kỳ Lân hiện tại thì không thể nhìn thấy bức tường đầy màn hình giám sát đó.

Thấy Hoắc Băng giơ tay chỉ vào một hướng, Kỳ Lân cũng quay người nhìn sang.

Phản ứng của Kỳ Lân cũng giống Hoắc Băng, rất kinh ngạc, thấy cả bức tường đầy màn hình giám sát liền không tự giác tiến lên hai bước.

Xuất hiện những thứ ngoài ý muốn, vậy thì không vội vàng đi xuống nữa.

Kỳ Lân tại chỗ hóa thành Tần An.

Sau khi biến trở lại, Tần An liền đi đến trước màn hình giám sát, xem xét kỹ lưỡng.

Nhìn thấy người trong lòng đã khôi phục hình người, lại còn để trần thân trên, Hoắc Băng đột nhiên đỏ bừng mặt.

Ánh mắt ngây ngốc nhìn người trước mặt.

“Tại sao ở đây lại có màn hình giám sát?” Tần An khẽ lẩm bẩm.

“À, cái này, cái này,” Hoắc Băng buộc mình dời tầm mắt khỏi Tần An, lắp bắp đáp lại hai tiếng, nhìn vào màn hình giám sát, cuối cùng cũng tìm lại được lý trí của mình.

“Tôi cũng không biết là chuyện gì, Kiệt rất nhạy cảm về chuyện này, một chút cũng không nói cho tôi, à, phải rồi, Kiệt chính là gã ngoại quốc vừa bị anh giết, cũng chính là người đã bắt tôi đi.” “Nhưng tôi thấy biểu hiện của Kiệt, chắc chỉ có tầng này có màn hình giám sát, đây có lẽ là bí mật ngay cả Giáo khu cũng không biết, có thể tên Kiệt này có năng lực đặc biệt gì đó.” Hoắc Băng hồi tưởng lại nội dung cuộc trò chuyện với Kiệt trước đó, kể lại tất cả thông tin cô thu thập được cho Tần An.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Tần An tuy đã xông vào từ bên ngoài một cách thô bạo, phá hủy một số cấu trúc, nhưng toàn bộ phiến tinh không này thực sự quá lớn, những gì Tần An phá hủy căn bản không đáng kể.

Chính vì vậy, nhìn từ bên ngoài, phiến tinh không quỷ dị này vẫn giống như thời gian ở thế giới thực, chậm rãi trôi chảy.

“Tần An sao vẫn chưa xuống?

Trời sắp sáng rồi.” Ngô Tứ Ý ngẩng đầu nhìn nơi Tần An biến mất phía trên.

Mạc Hữu Đạo ở một bên tiếp tục thăm dò đại sảnh này, nghe Ngô Tứ Ý nói liền đáp: “Không nhanh vậy đâu, trên đó rộng lớn như vậy, Tần An tìm được vị trí chính xác của Hoắc Băng chắc cũng mất một lúc, cộng thêm ở chỗ tối còn có một người, cũng không biết người đó thực lực thế nào, có dễ đối phó không, chúng ta cứ chờ đi.” “Hừ!

Tìm Hoắc Băng cần gì nhiều thời gian đến vậy.” Ngô Tứ Ý khịt mũi coi thường lời Mạc Hữu Đạo.

“Anh không phát hiện ra sao?” Ngô Tứ Ý hỏi ngược lại.

Chương 241

Mạc Hữu Đạo: "Cái gì?" "Tần An sau khi biến thành Kỳ Lân, có thể cảm nhận được vị trí của con người." Sau lời nhắc nhở của Ngô Tứ Ý, Mạc Hữu Đạo dừng động tác trong tay, kỹ lưỡng hồi tưởng lại.

Hình như đúng là như vậy, trước khi biến thành Kỳ Lân, Tần An cũng không biết Hoắc Băng ở đâu, còn chạy loanh quanh dưới cái bàn đó một lúc, thậm chí còn tạo ra một cái hố lớn.

Nhưng vừa biến thành Kỳ Lân, Tần An liền khóa chặt mục tiêu vào tinh không phía trên.

Rõ ràng trước đó tất cả bọn họ đều không đặt sự chú ý vào phía trên đó.

Ngô Tứ Ý nhìn thấy vẻ mặt của Mạc Hữu Đạo liền biết hắn đã hiểu ra.

"Quả thực là như vậy." Mạc Hữu Đạo khẽ nói.

"Quả thực là như vậy là sao?" Sư đệ Mạc Hữu Đạo sáp lại gần sư huynh mình, từ đầu cậu đã nghe hai người nói chuyện, nhưng hai người này nói chuyện nửa vời, sao lại hiểu ra được?

"Tránh ra!" Mạc Hữu Đạo không chút khách khí vỗ một cái vào gáy sư đệ.

"Ai u!" Sư đệ Mạc Hữu Đạo bị sư huynh mình vỗ một cái, tủi thân đi sang một bên.

Phía trên, Tần An nhìn Ngô Tứ Ý và những người khác trên màn hình giám sát, quyết định phá hủy chúng.

"Cô đứng xa ra một chút." Tần An dặn dò Hoắc Băng.

Hoắc Băng tuy không biết hắn muốn làm gì, nhưng vẫn nghe lời đi ra xa.

Đợi Hoắc Băng rời khỏi một phạm vi nhất định, Tần An trực tiếp một đao chém lên màn hình lớn.

Màn hình điện tử vỡ nát.

Thêm vài nhát đao nữa, cả bức tường đều bị phá hủy.

Tần An ban đầu còn muốn xem phía sau bức tường đó có bí mật gì mà có thể duy trì những màn hình giám sát này, nhưng thấy không phát hiện ra gì, liền không truy cứu nữa.

Dù sao mục đích chuyến đi của bọn họ không phải là cái này, nên không cần tốn quá nhiều thời gian vào đây.

Hoắc Băng lúc này phát hiện trên bức tường một bên ghế sofa có một bức tranh rất kỳ lạ, trên tranh là một người phụ nữ bị trói, treo lơ lửng trên không.

Người phụ nữ bị thương, máu trên người nhỏ xuống đất, lại hòa thành một vũng máu lớn.

Khi Hoắc Băng đi vào, khôi phục thị lực, có thể nhìn thấy mọi thứ, thì cô đã bị trói, ném trên ghế sofa, lúc đó cô quay lưng về phía bức tường này, hơn nữa tâm trí cô lúc đó đều tập trung vào việc đối phó với Kiệt.

Trừ việc phát hiện ra màn hình giám sát, cô căn bản không còn tinh lực để quan sát các vật khác trong phòng.

Hoắc Băng cũng lo lắng hành động quá nhiều sẽ chọc giận Kiệt.

“Tần An,” Hoắc Băng hô hoán: “Anh lại đây xem.” Tần An đi tới đứng trước bức tranh xem xét kỹ lưỡng.

Nhưng nhìn thì thực ra không thể nhìn ra vấn đề gì, sở dĩ Hoắc

Băng cảm thấy bức tranh này kỳ lạ.

Phần lớn là vì bức tranh này mang lại cảm giác rất quỷ dị, như thể người phụ nữ máu me đầy đất trên đó là thật.

Tần An tiến lên ngửi một cái, lập tức nhíu chặt mày.

"Thuốc nhuộm màu đỏ trên này là máu." "Cái gì?" Hoắc Băng không khỏi hoảng sợ, tên Kiệt này vậy mà dùng máu người để vẽ tranh, may mắn thay mình đã luôn thuận theo hắn, may mắn thay Tần An đã tìm đến ngay lập tức, nếu không, mình có lẽ cũng sẽ có kết cục này sao?

Sau khi bị tra tấn, máu còn bị lấy ra để vẽ tranh.

"Kiệt quả thực có nói, hắn trước đây đã đưa những người phụ nữ khác đến căn phòng này, cũng giống như chúng ta chủ động tiến vào tám tầng địa ngục này, nhưng cuối cùng đồng đội của những người phụ nữ đó đã không tìm thấy họ, và rời đi." Hoắc Băng nói, có chút đồng cảm.

Trên này có màn hình giám sát, chắc những người phụ nữ đó cũng giống mình, có thể nhìn thấy hình ảnh giám sát.

Cứ thế nhìn đồng đội của mình ở dưới tìm kiếm mình, nhưng mãi không tìm thấy, cuối cùng đành bất lực bỏ lại mình mà rời đi.

Điều đó phải tuyệt vọng đến mức nào chứ!

Hoắc Băng siết chặt tay, chỉ hận để tên Kiệt đó chết quá dễ dàng, quá tiện nghi cho hắn ta rồi.

Một người như vậy, đáng bị ngàn đao vạn quả, thậm chí như vậy cũng không hả giận.

Tần An gỡ bức tranh đó xuống, phía sau bức tranh là bức tường, rất bình thường, không có vẻ gì là cơ quan.

Tần An đưa đôi song chỉ khác thường ra, sờ mó khắp bức tường.

Đột nhiên, hắn phát hiện ra điều gì đó, hai ngón tay dừng lại ở một vị trí.

Ngón tay dùng lực, vậy mà lại xuyên thẳng vào bức tường!

Sau đó bức tường phát ra một tiếng động nhỏ, cả bức tường này di chuyển sang trái, để lộ ra một không gian không ai biết đến bên trong.

Hoắc Băng nhìn thấy cảnh tượng bên trong, liền không tự giác lùi lại một bước.

Cảnh tượng bên trong giống hệt như trên bức tranh, người phụ nữ bị trói treo lơ lửng, vũng máu trên nền đất.

Điểm khác biệt là, họa trên tranh chỉ có một người phụ nữ, nhưng ở đây nhìn một cái, ít nhất cũng phải cả trăm người!

Tần An điều động huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể, lặng lẽ cảm nhận một chút.

Sau đó khẽ nói: "Không có người sống." Hoắc Băng ngây người một lát, chậm rãi mở miệng: "Không đúng, không đúng....." Tần An: "Chỗ nào không đúng?" Hoắc Băng giải thích: "Không nên có nhiều người như vậy, theo lời Kiệt nói trước đó, hắn ta bắt những kẻ trộm mộ chủ động tiến vào, nhưng vị thần phụ kia nói trừ người ở tầng thứ tám, những người còn lại đều là sáu năm mới đến." "Sáu năm, làm sao có thể có nhiều phụ nữ tiến vào trộm mộ như vậy?

Vốn dĩ trong giới này phụ nữ đã rất ít, phụ nữ ở đây nhiều như vậy, vậy đội ngũ ban đầu tiến vào phải có bao nhiêu người chứ?" "Không thể nhiều đến vậy được!" Hoắc Băng dứt khoát nói.

Tần An đi đến bên cạnh thi thể trông có vẻ mới nhất, cầm lấy cánh tay đối phương xem xét.

Đầu tiên hắn nhìn lòng bàn tay, không có một vết chai sần nào, da thịt rất mềm mại.

Sau đó bóp bóp cơ bắp trên cánh tay đối phương, không phải là người đã luyện tập.

Tần An vượt qua thi thể nữ này, nhìn về phía những thi thể phía sau, khẽ thở dài.

"Trong số những thi thể nữ này, có những người hắn ta mang về từ bên ngoài.

Chỉ riêng người này mà tôi thấy, không hề luyện tập, lòng bàn tay cũng không có chút chai sần nào, sẽ không phải là người làm nghề của chúng ta.

Chắc là hắn ta lừa gạt từ bên ngoài vào, cũng có thể là sau khi làm hại người ở bên ngoài, mang thi thể đến đây." Hoắc Băng đã lâu không nói chuyện, tuy những năm qua cô ở dưới mộ cũng đã thấy rất nhiều chuyện, gặp rất nhiều nguy hiểm, nhưng những thứ đó hoặc là cơ quan cạm bẫy, hoặc là nghiệp chướng do những người đã chết từ lâu gây ra, ví dụ như Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương trong thiên cung.

Nhưng trong cuộc sống hiện thực, xã hội pháp trị hiện nay, những kẻ tàn bạo như vậy, Hoắc Băng chỉ mới thấy trên TV.

Quỷ trong địa ngục còn xa mới đáng sợ bằng con người trong hiện thực.

"Tôi thiêu họ đi nhé." Tần An khẽ đề nghị.

Hoắc Băng: "Được." Cũng chỉ có thể như vậy, dù sao Tần An và những người khác không thể từng nhà từng nhà trả thi thể về, đó thực sự là một công trình lớn.

Còn về việc chôn cất.

Chôn cất ở một nơi như vậy, quá ghê tởm.

Thà thiêu một phát sạch sẽ còn hơn.

Hoắc Băng lùi lại mấy bước, Tần An hóa thành Kỳ Lân, một ngụm lửa phun ra, tất cả thi thể trước mắt đều bị tiêu hủy.

Trong ánh lửa chớp sáng, từng cô gái trẻ đẹp hóa thành khói bụi, tro cốt xoay tròn bay lên, tựa như từng vũ nữ.

Họ từ biệt nhân gian, bay về phía chân trời.

"Trời sáng rồi." Sư đệ Mạc Hữu Đạo ngẩng đầu nhìn bầu trời giả phía trên.

"Cái này cũng quá chân thật đi, mặt trời mọc giống y hệt thật." "A!" Sư muội Mạc Hữu Đạo đột nhiên thét lên thảm thiết.

Mấy người lần lượt nhìn về phía cô, tầm mắt còn chưa chuyển đến trên người sư muội Mạc Hữu Đạo, đã biết cô đang kêu gì rồi.

Chỉ thấy xung quanh những vật trưng bày hoa lệ, bàn ghế và bánh ngọt hoa quả trên bàn, đều biến thành độc trùng!

Vô số bọ cạp, rết, và rắn,... bò về phía mấy người.

Mấy người vội vàng rút vũ khí ra đối phó.

Trong từng nhát dao kiếm chém xuống, thi thể độc trùng rơi xuống đất, nhưng vẫn còn lâu mới kết thúc, chủng loại độc trùng quá nhiều, số lượng cũng quá nhiều.

Ngô Tứ Ý trong lúc vội vàng đối phó, tranh thủ nhìn xung quanh.

Tìm thấy rồi!

Chương 242

“Chạy về phía đông!

Chỗ đó không có độc trùng!” Tiếng Ngô Tứ Ý gầm lên truyền đến tai ba người, họ nhìn về phía Ngô Tứ Ý nói.

Quả nhiên, ở đó có một khoảng trống nhỏ không có độc trùng.

Độc trùng cũng đều né tránh chỗ đó mà đi, là một góc tường rộng khoảng hai mươi mét vuông.

“Sư muội!” Mạc Hữu Đạo ném cho sư muội không xa một thanh đoản đao.

Sư muội Mạc Hữu Đạo đổi con dao găm không mấy tiện dụng trong tay sang tay trái, tay phải nhận lấy đoản đao.

Song hướng tề hạ, tình hình trước mắt coi như đã khá hơn một chút, không còn bị độc trùng cắn đến mức phải nhảy dựng lên ở mép nữa.

Sau khi thiêu xong những thi thể nữ đó, Tần An không biến trở lại hình người, mà đi đến chỗ vết nứt hắn đã phá ra, cúi người xuống, rồi nhìn Hoắc Băng.

Hoắc Băng hiểu ý Tần An, đi qua leo lên lưng Kỳ Lân.

Kỳ Lân đợi vài giây, đợi Hoắc Băng ngồi vững rồi liền bay xuống.

Hai người xuống dưới, Kỳ Lân giữa không trung đã nhìn thấy vô số độc trùng đang vây công Ngô Tứ Ý và những người khác ở dưới.

Kỳ Lân phun lửa, thiêu cháy một bộ phận độc trùng, tuy nhiên đối với toàn bộ đàn độc trùng thì chỉ là một phần rất nhỏ.

Kỳ Lân nhìn quỹ tích hành động của mấy người dưới, cũng phát

hiện ra khoảng trống độc trùng tránh né, hiểu rằng họ muốn đến đó.

Kỳ Lân bay xuống thấp, khoảng cách với Mạc Hữu Đạo và những người khác đã rất gần.

Có sự trợ giúp của Kỳ Lân, mấy người nhanh chóng dọn sạch một con đường, thuận lợi đến được khoảng trống an toàn đó.

Thấy vậy, Kỳ Lân cũng đi đến đó, trước tiên để Hoắc Băng xuống, sau đó khôi phục hình người.

Thấy Tần An biến trở lại hình người mà để trần thân trên, sư đệ Mạc Hữu Đạo cười tủm tỉm tiến lên, đưa cho Tần An một thứ.

Thì ra là ba lô và chiếc áo khoác đã cởi ra của Tần An.

Sư đệ Mạc Hữu Đạo lúc Tần An hóa thân Kỳ Lân đi cứu Hoắc Băng thì đã thu dọn đồ đạc của Tần An đeo trên người mình.

Sau đó tuy gặp phải độc trùng tấn công, nhưng đồ đạc vẫn ổn định trên người không hề động đậy, nhờ vậy, hành lý của Tần An được bảo toàn.

Quần áo của mình cũng có, không cần mượn của người khác.

"Cảm ơn." Câu cảm ơn này Tần An nói rất chân thành.

Sư đệ Mạc Hữu Đạo: "Không cần." Tiếp nhận đồ của mình xong, Tần An liền mặc quần áo vào trước, những người khác đều ăn mặc chỉnh tề, mình lại để trần cảm giác thật sự rất ngại, dù chỉ để trần nửa thân trên thôi.

"Những độc trùng này là sao vậy?" Tần An hỏi.

"Không rõ," Ngô Tứ Ý cũng rất ngạc nhiên, "Cứ thế đột nhiên xuất hiện, những bàn ghế trưng bày, cùng với bánh ngọt hoa quả trên bàn, tất cả đều biến thành độc trùng." Mạc Hữu Đạo nói: "Lúc chúng ta kiểm tra trước đó, rõ ràng không phát hiện những thứ đó có gì kỳ lạ,

sao lại đột nhiên biến thành nhiều côn trùng như vậy.” “Tôi trước đó có dùng dao găm chọc thử vào một quả táo trên bàn, nó mềm mềm, rất giống thịt, có lẽ chính là côn trùng ngụy trang.” Hoắc Băng nghĩ đến chuyện trước khi mình bị bắt.

Mấy người đều bị đàn độc trùng đông đảo này làm cho rối trí, thấy Hoắc Băng mở miệng, vội vàng hỏi về tình hình của Hoắc Băng và Tần An ở phía trên.

“Đúng rồi, Hoắc Băng.

Cô sao vậy?

Trên đó xảy ra chuyện gì?

Người bắt cô đâu rồi?” Hoắc Băng: “Người bắt tôi chính là người canh giữ tầng này, là một người tên Kiệt, hắn đã bị Tần An giết rồi, còn có một chuyện rất quan trọng nữa.” “Chuyện gì?” “Ở đây có màn hình giám sát!

Chính là những ngôi sao phía trên, nhưng bây giờ là ban ngày, không nhìn thấy sao nữa.” Mạc Hữu Đạo hỏi đầu tiên: “Ở đây sao có thể có màn hình giám sát?

Nếu bọn họ có kỹ thuật này, vậy chúng ta còn chơi gì nữa?

Cứ thế mỗi tầng lắp một cái màn hình giám sát là được, nắm rõ mọi hành tung của chúng ta, muốn giết chúng ta thì rất dễ dàng.” “Không phải,” Hoắc Băng lắc đầu phủ nhận: “Không phải mỗi tầng đều có màn hình giám sát đâu, hơn nữa tôi đoán chuyện này ngay cả nội bộ Giáo khu cũng không biết, đây là bí mật riêng của Kiệt.” “Có lẽ hắn có năng lực đặc biệt gì đó, đây có thể cũng là lý do hắn được Giáo khu chọn, nhưng bây giờ màn hình giám sát đã bị Tần An phá hủy, Kiệt cũng đã chết, bí mật này không ai biết nữa.” “Hơn nữa chúng ta còn phát hiện ra một số chuyện khác ở phía trên.” Tần An tiếp lời

Hoắc Băng nói tiếp.

Hoắc Băng nghe đến đây liền biết Tần An muốn nói gì rồi, cô khẽ quay đầu đi, tránh hướng của Tần An, vẻ mặt không nỡ nghe.

Thấy Hoắc Băng như vậy, mấy người liền biết không phải chuyện gì tốt đẹp, trong chốc lát xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có giọng nói trầm thấp của Tần An vang lên.

"Phía trên ngoài căn phòng của Hoắc Băng ra, còn có một mật thất, trong mật thất đó có hơn trăm thi thể nữ giới." "Thi thể bị trói treo lơ lửng giữa không trung, trên mỗi thi thể đều có rất nhiều vết thương, máu chảy xuống, cả nền đất đều bị nhuộm đỏ." "Những người phụ nữ đó không phải đều như Hoắc Băng, chủ động tiến vào tám tầng địa ngục này rồi bị hắn ta bắt được, trong số đó có rất nhiều người được mang về từ bên ngoài." "Có một số có thể thấy là tiểu công chúa được gia đình nâng niu trong lòng bàn tay, trên người không có cơ bắp do luyện tập, lòng bàn tay không có vết chai sần, từ nhỏ chưa từng làm việc gì." "Cho nên," giọng Mạc Hữu Đạo có chút khàn, "Người đó ở bên ngoài còn là một kẻ sát nhân biến thái, hơn nữa là chuyên nhắm vào phụ nữ." "Là nhắm vào phụ nữ trẻ." Tần An sửa lời Mạc Hữu Đạo.

Sư đệ sư muội của Mạc Hữu Đạo có thể nói là do Mạc Hữu Đạo một tay nuôi lớn, sư muội đối với hắn không khác gì em gái ruột.

Lại vì một tay nuôi nấng người khác lớn lên, không thể phủ nhận còn có chút tâm lý của người cha già.

Cho nên Mạc Hữu Đạo rất không muốn thấy những chuyện này, hắn không dám tưởng tượng chuyện như vậy xảy ra với sư muội mình sẽ như thế nào.

"Người đó bị tiểu ca anh giết thế nào?" Lời Mạc Hữu Đạo thậm chí mang theo chút hận ý, hắn hy vọng người đó đã chết trong tuyệt

vọng sau khi bị tra tấn đến cùng cực.

"Bị Kỳ Lân một ngụm cắn chết." Tần An thực ra không thể nói ra là bị chính mình cắn chết, mặc dù Kỳ Lân cũng là chính hắn.

"Quá tiện nghi cho hắn ta rồi!" Lời này là Ngô Tứ Ý nói, tuy ông không có con gái hay em gái gì, không đồng cảm sâu sắc như Mạc Hữu Đạo, nhưng chuyện tàn nhẫn đến mức tận cùng nhân tính này.

Đa số mọi người đều sẽ cảm thấy kẻ gây hại đáng bị ngàn đao vạn quả.

Trong vùng an toàn không bị độc trùng xâm nhập này, bầu không khí có chút nặng nề.

Tần An hành động trước, chỗ này độc trùng không tiến vào khẳng định là có nguyên nhân, có lẽ lối ra thông xuống tầng tiếp theo mà họ vẫn tìm kiếm bấy lâu nằm ở đây.

Tần An dùng đôi song chỉ khác thường sờ mó trên mặt tường.

Mấy người thấy động tác của hắn, cũng lần lượt thu lại tâm trí đang rối bời, tại khu vực này thăm dò.

"Chỗ này hình như có chút không ổn!" Hoắc Băng ngồi xổm dưới đất chỉ vào một chỗ nói.

Mấy người lập tức vây quanh cô xem, Tần An cũng đến đây ngồi xổm xuống xem xét.

"Chỗ này có gì khác biệt?

Không phải chỉ là một viên gạch sao?

Trông cũng giống những viên gạch khác mà." Sư đệ Mạc Hữu Đạo nhìn mãi mà không hiểu gì, không khỏi nghi hoặc hỏi.

Mạc Hữu Đạo đối với sư đệ mình thì không hề khách khí.

Mạc Hữu Đạo từ phía sau kéo áo sư đệ mình, lôi người ra sau, "Tránh sang một bên đi mày." "Trên viên gạch này có ít bụi hơn so với những viên gạch khác." Tần An nói.

Mấy người nghe xong liền nheo mắt nhìn kỹ, nhưng do màu gạch vốn dĩ là màu chịu bụi, nếu không nhìn kỹ thì thật sự không nhìn ra được gì.

"Quả thực là như vậy," Hoắc Băng khẳng định lời Tần An, tiếp tục nói: "Hơn nữa, viên gạch này có dấu vết đã bị động chạm." Tần An đưa hai ngón tay thăm dò trên khối gạch, rất nhanh tìm được vị trí cơ quan khởi động.

Hắn dùng ngón tay nhấn mạnh vào góc trên bên phải của khối gạch.

Khối gạch vốn không hề có khe hở, nay phần góc trên bên phải lại lún xuống.

Không phải do Tần An dùng bạo lực nhấn xuống, mà là khối gạch tự lộ ra cơ quan, bốn phía góc trên bên phải bằng phẳng lún xuống.

Thay vào đó là một khối ghép hình, các mảnh ghép lộn xộn.

Hiển nhiên, phải ghép xong hình thì bước ngoặt tiếp theo mới xuất hiện.

"Đây là địa ngục tầng thứ tám ở phương Tây, vậy hình ảnh có liên quan gì đến Thượng Đế, Chúa Giê-su hay ma quỷ không?" Ngô Tứ Ý cũng đứng cạnh khối gạch, cúi đầu nhìn những mảnh ghép lộn xộn nói.

Tần An nhìn kỹ khối hình đó, chỉ vào một vật hình sọc trên đó nói: "Đây là một vũ khí." "Có vũ khí." Mạc Hữu Đạo đứng sau Tần An, cúi đầu nhìn, "Vậy có khi nào là Thượng Đế giết chết ma quỷ không?" Điều này Mạc Hữu Đạo hoàn toàn đoán mò, vì khối ghép hình đó chỉ

chiếm một góc trên bên phải của khối gạch, thực sự quá nhỏ, vị trí xung quanh không đủ để nhìn rõ.

Anh ta chỉ có thể đứng nhìn, căn bản không thấy rõ.

Tần An quan sát một lát rồi bắt đầu ghép hình, những mảnh nhỏ có chiều dài chưa đầy một milimet di chuyển qua lại dưới ngón tay hắn.

"Sâu, sâu bò lùi rồi!" Sư đệ Mạc Hữu Đạo đột nhiên la lớn.

Mấy người quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy đám côn trùng độc dày đặc đó đang bò lùi về phía sau.

Tần An cũng dừng động tác trong tay, ánh mắt nhìn về phía đám côn trùng nhiều đến mức khiến người ta rợn tóc gáy.

Kỳ lạ là, Tần An vừa nhìn chúng, động tác của chúng liền dừng lại.

"Ừm?

Không động nữa." Ngô Tứ Ý nghi hoặc lên tiếng.

Tần An không còn chú ý đến đám côn trùng nữa, lại bắt đầu ghép hình.

Chương 243

Và rồi đám côn trùng lại bắt đầu bò lùi.

"Tần An!" Ngô Tứ Ý quát lên một tiếng, "Anh dừng lại đã." Ngô Tứ Ý đã phát hiện ra điều gì đó, ông ấy có thể biết tại sao đám côn trùng này lại bò lùi.

Quả nhiên, Tần An vừa dừng động tác trong tay, đám côn trùng cũng không còn bò lùi nữa.

Tần An cũng phát hiện ra vấn đề, hắn nhìn đám côn trùng một lúc, tay lại tiếp tục động tác, nhưng ánh mắt vẫn luôn dõi theo đám côn trùng.

Cứ thế thử đi thử lại mấy lần, cuối cùng xác định được đám côn trùng bò lùi lại là do Tần An hành động.

Một khi Tần An dừng động tác trong tay, đám côn trùng cũng dừng hành vi bò lùi.

Lúc này, đám côn trùng đã cách mấy người rất xa rồi.

Mạc Hữu Đạo vui mừng nói: "Đây có phải là chứng tỏ Anh ghép đúng không?" "Chắc là vậy thôi." Ngô Tứ Ý trên mặt cũng lộ ra ý cười.

Tần An không còn thăm dò nguyên nhân đám côn trùng độc bò lùi nữa, thu ánh mắt lại, toàn tâm toàn ý tập trung vào bức tranh ghép trước mặt.

Rất nhanh, hình ảnh dần thành hình, đại khái có thể nhìn ra được đó là thứ gì.

Hoắc Băng kinh ngạc nói: "Đây, đây là ma quỷ giết thiên thần sao?" Trên bức tranh chính là một người hình dạng ác quỷ, tay cầm

lợi kiếm, đâm vào thiên thần sáu cánh phía sau.

Thiên thần bất lực chống cự, lồng ngực bị đâm xuyên.

“Người phương Tây không phải tín ngưỡng Thượng Đế và thiên thần sao?

Đây rõ ràng là khu vực của đại giáo, có biết bao nhà thờ, bày biện biết bao tượng Chúa Giê-su.” Sư đệ Mạc Hữu Đạo vô cùng khó tin, bề ngoài thì tin phụng Thượng Đế, nhưng trong bóng tối lại dùng hình ảnh này làm cơ quan, ác ma đâm chết thiên thần.

“Đây không phải là làm phản sao?” Sư đệ Mạc Hữu Đạo nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Làm phản?

Hừ!” Ngô Tứ Ý cười khẩy một tiếng.

“Đây chẳng phải là hành vi bình thường của con người sao?

Tín ngưỡng thần là vì muốn có được điều mình mong muốn, một mặt tôn thờ thần, một mặt trong lòng lại muốn thay thế thần, muốn mình trở thành thần, loại chuyện này còn ít thấy sao?” Mạc Hữu Đạo lần này không tỏ vẻ bất mãn với hành vi châm chọc sư đệ của Ngô Tứ Ý, ngược lại còn phụ họa theo.

“Quả thật là như vậy, chúng ta bây giờ đang ở dưới chân nhà thờ, bên trên thờ phụng vô số thần tượng, chẳng phải chúng ta vẫn lén lút ở bên dưới sao?” “Nhưng chúng ta không giống mà!” Sư đệ Mạc Hữu Đạo lại phản bác sư huynh mình, “Là bọn họ trộm đồ của chúng ta trước, chúng ta chỉ lấy lại mà thôi.” Người trẻ tuổi, luôn có chút nhiệt huyết.

Mặc dù Mạc Hữu Đạo đối với hành động lần này, hoàn toàn là nể mặt Tần An, nếu đổi lại là người khác, không phải Tần An, anh ta đại khái sẽ không nhúng tay vào chuyện này.

Nhưng sư đệ anh ta thì khác.

Tuổi mới đôi mươi, lại làm nghề đặc biệt này, bản thân cũng có chút tự phụ.

Đi trên đường nhìn hàng vạn người bình thường, không khỏi có cảm giác mình khác biệt so với những người này.

Lần này cũng vậy, đến một quốc gia khác, lấy lại vật phẩm bị mất của Tổ quốc.

Đây là cảm giác sứ mệnh, cũng là cảm giác vinh dự, cho dù người khác đều không biết có công sức của anh ta phía sau.

Nhưng khi nói chuyện với người khác, trong lòng cũng sẽ thầm nghĩ: Có biết người đối diện đang nói chuyện với anh là nhân vật như thế nào không?

Là người đã làm nên chuyện lớn đó!

Có thể nói đây là nhiệt huyết, thực ra cũng có chút ngông cuồng.

"Cạch!" Một tiếng khẽ vang lên, mảnh ghép cuối cùng đã được đặt vào đúng vị trí.

"Ầm ầm!" Một tiếng động lớn vang lên từ một hướng khác của đại sảnh, mấy người đứng dậy nhìn qua.

Nhưng còn chưa kịp nhìn rõ thứ gì phát ra tiếng động, đã thấy một cảnh tượng khác.

Chỉ thấy đám côn trùng độc đó chồng chất lên nhau như chó, bò lên trên.

Chúng tạo thành đủ mọi hình dạng, bàn, ghế, đèn, ngay cả bánh ngọt trên bàn cũng được phục dựng hoàn hảo.

Sau khi tạo hình xong, một tầng vầng sáng bao phủ xuống, giống như loài rắn lột da vậy, nhưng cái này thì ngược lại, là khoác thêm

một tầng da.

Trong chớp mắt, toàn bộ đại sảnh trở lại dáng vẻ như lúc họ vừa bước vào.

Bàn ghế hoa lệ, bánh ngọt trông vô cùng hấp dẫn.

Tất cả đều đẹp đẽ như vậy.

Đáng tiếc chỉ là giả tượng, vừa nghĩ đến rốt cuộc bên dưới là thứ gì, mấy người liền cảm thấy ghê tởm.

"Sau này tôi không muốn ăn bánh kem nữa." Ngô Tứ Ý nhìn miếng bánh kem nhỏ trên bàn, chỉ cảm thấy mình sắp nôn hết tất cả đồ ngọt đã ăn trước đây ra ngoài.

"Cửa ra rồi." Tần An lạnh lùng nói.

Khi mấy người đều bị cảnh tượng đám côn trùng hóa hình hấp dẫn, Tần An chỉ liếc qua một cái, rồi quan sát thứ phát ra tiếng động đối diện.

Đó là một cánh cửa.

Một cánh cửa ẩn giấu, bên trong có thể lờ mờ thấy hai bên vẫn đặt đèn, phát ra ánh sáng lờ mờ, chiếu sáng con đường bên trong cửa.

"Đi thôi." Tần An nói xong, liền dẫn đầu bước qua.

Để đến được cánh cửa đối diện, phải đi qua cảnh tượng hoa lệ do đám côn trùng độc hóa thành này.

Tần An không hề có phản ứng gì, dường như trong mắt hắn, những thứ này chỉ là bàn ghế bình thường mà thôi.

Ngô Tứ Ý và Mạc Hữu Đạo cũng không sao, chỉ khổ cho ba người trẻ tuổi kia, trong số mấy người này e rằng họ là ba người ăn đồ ngọt nhiều nhất.

Lúc này nhìn lại quả thực rất ghê tởm.

Tuy nhiên, có một điểm mà họ không chú ý kỹ, đó là đám côn trùng quay lại là vì Tần An đã ghép ra hình ảnh chính xác.

Nhưng đám côn trùng xuất hiện là vì sự thay đổi của cái gì?

Tuy nhiên, trừ Tần An ra, Ngô Tứ Ý và Mạc Hữu Đạo thực ra cũng lờ mờ đoán được điều gì đó.

Đó chính là ngày và đêm đảo lộn.

Ở đây, ban đêm mới là an toàn, ban ngày thì nguy hiểm, hễ đến ban ngày, đám côn trùng này sẽ xuất hiện.

Mấy người đi qua hành lang tối tăm, hành lang dần dần đi xuống.

Sau khi ra khỏi hành lang là một bãi đá lởm chởm, còn trước bãi đá lởm chởm là một thảm cỏ xanh mướt.

Thảm cỏ không lớn lắm, ước chừng bằng một sân bóng đá.

Nhưng mỗi cọng cỏ trên đó dường như đều được chọn lọc kỹ càng, nảy mầm vào mùa xuân, xanh non mơn mởn, tươi tốt, tràn đầy sức sống, thậm chí còn lấp lánh những hạt sáng nhỏ li ti biểu tượng của sự sống.

Nếu thực sự có Thượng Đế, thì cỏ trong vườn sau của Thượng Đế đại khái cũng sẽ có hình dáng như thế này.

Mấy người không chút lưu tình giẫm lên thảm cỏ lấp lánh ánh sáng này, không hề tiếc nuối vẻ đẹp của nó.

Đây là địa ngục tầng thứ bảy, là tầng mà vị linh mục trước đó nói có một bà lão canh giữ.

Đi được một lúc, trừ Tần An ra, hơi thở của mấy người đều trở nên nặng nề.

Sư đệ Mạc Hữu Đạo thở hổn hển nói: "Là do trước đó quá mệt sao?

Mới đi có một lát mà tôi đã thở dốc rồi." "Không đúng!" Ngô Tứ Ý trên trán đã lấm tấm mồ hôi, "Không phải do chúng ta, nơi này có vấn đề." Mạc Hữu Đạo nhìn Tần An không hề có phản ứng, trong lòng càng thêm bội phục hắn một tầng.

"Anh không có gì khó chịu sao?" Tần An mặt không biểu cảm nói: "Không có." Quả thực là như vậy, hắn không hề thở dốc, cũng không như Hoắc Băng và sư muội Mạc Hữu Đạo, mặt hơi đỏ lên.

Đương nhiên, lúc này hai người mặt đỏ là vì mệt mỏi, thể lực của hai cô gái dù sao vẫn kém hơn nam giới một chút.

Sự khác biệt bẩm sinh, khó bù đắp.

Tuy nói hai người đều đã luyện qua, nhưng mấy người kia luyện còn nhiều hơn không kém.

Hoắc Băng cảm thấy cơ thể mệt mỏi, trong lòng cũng không dễ chịu.

Nàng nhìn Tần An đang đi phía trước, nhìn thấy vẻ mặt không chút xao động của Tần An, đột nhiên cảm thấy bực bội.

Tại sao?

Tại sao!

Chương 244

Tại sao mình ở đây ngày ngày bị hắn quấy nhiễu, nhất cử nhất động của hắn đều có thể ảnh hưởng đến tâm tư mình, từng giây từng phút đều quan tâm đối phương, dù xảy ra chuyện gì cũng là người đầu tiên chú ý đến hắn.

Nhưng còn hắn thì sao?

Nhưng Tần An thì sao?

Tần An!

Hoắc Băng nghiến răng lặp lại cái tên này trong lòng, nàng cảm thấy mình sắp hận Tần An rồi.

Hoắc Băng nhắm mắt lắc đầu, muốn gạt bỏ những suy nghĩ lộn xộn đó.

Không đúng, không đúng.

Hoắc Băng mở mắt, tròng trắng mắt nhuốm tơ máu đỏ, nàng ý thức được điều gì đó, nơi này không ổn!

Hoắc Băng muốn mở miệng nhắc nhở mọi người, nhưng đã không còn sức lực nữa.

Trước mắt nàng tối sầm, chỉ có thể mờ mờ ảo ảo nhìn thấy bóng dáng mấy người khác, ngay cả khuôn mặt cũng không thấy rõ, càng không nói đến việc nhìn rõ tình trạng của họ.

Hoắc Băng cảm thấy mệt mỏi cực độ, ngay cả sức lực để thở cũng sắp không còn.

Nhưng không biết vì sao, nàng vẫn còn sức lực kiên trì đi bộ, nàng và mấy người bên cạnh vẫn luôn từ từ bước về phía trước, không ai

nói lời nào.

Hoắc Băng không biết những người còn lại có cùng trạng thái với mình không.

Nàng muốn phát ra một chút âm thanh, nhưng vô ích, thực sự quá mệt mỏi, mệt đến mức eo cũng không thẳng lên được.

Nghĩ cách, nghĩ cách...

Hoắc Băng nhắm mắt, trong lòng niệm thầm, muốn mượn đó để tĩnh tâm, nhanh chóng nghĩ ra cách thoát khỏi cảnh khó khăn trước mắt.

Nhưng không được!

Hoàn toàn vô dụng!

Hoắc Băng bây giờ không thể khống chế được bản thân, không thể khống chế được cơ thể mình, rõ ràng đã mệt đến mức muốn gục ngã, nhưng vẫn khom lưng từ từ bước về phía trước.

Nàng cũng không thể khống chế được suy nghĩ của mình.

Nàng biết từ trước đến nay đều là mình đơn phương, căn bản không liên quan gì đến Tần An, Tần An đã giúp mình rất nhiều, mình nên cảm kích.

Tuyệt đối không thể vì Tần An không đáp lại tình cảm của mình mà ghi hận đối phương, như vậy thì thành cái gì?

Nhưng, nhưng, mình thực sự kém cỏi đến vậy sao?

Tại sao, tại sao Tần An không thể cũng thích mình một chút chứ?

Chỉ cần một chút thôi, đối xử với mình khác với những người khác là được rồi.

Như vậy là có thể khiến mình vui vẻ rất lâu rồi.

Hơn nữa, điều này chẳng phải vốn dĩ cũng nên như vậy sao?

Mình và Tần An quen biết lâu như vậy rồi, lại cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, Tần An còn cứu mình ra khỏi bữa tiệc đính hôn.

Nhưng tại sao lần này đi ra ngoài, bên cạnh lại có thêm cô gái sư muội Mạc Hữu Đạo này, cảm giác Tần An đối với mình và đối với cô ấy cũng không có gì khác biệt.

Rõ ràng không giống!

Mình nên là người đặc biệt trong lòng Tần An!

Tần An không thể như vậy!

Trong mắt Hoắc Băng, tơ máu đỏ càng ngày càng nặng, ánh mắt cũng mất đi sự tỉnh táo, nàng đã không thể suy nghĩ lý trí được nữa.

"Bịch!" Một tiếng khẽ vang lên, Hoắc Băng không thể chống đỡ nổi nữa mà ngã xuống đất, nàng bây giờ ngay cả sức lực để cử động một ngón tay cũng không còn.

Chỉ là nghiêng mặt, lộ ra đôi mắt đỏ rực.

Tình trạng của những người còn lại cũng tương tự nàng.

Ở một nơi không xa Hoắc Băng, trừ Tần An, những người khác cũng đều đỏ mắt ngã vật xuống đất.

Mặc dù không còn chút sức lực nào, nhưng trong mắt họ lại toát ra dục vọng ăn thịt người.

Là sự không cam lòng, không muốn, tại sao!

Điều này phải nói đến cơ quan của địa ngục tầng thứ bảy.

Địa ngục tầng thứ bảy được xây dựng dựa trên cơ quan của thiên thần phản nghịch Phan Ni.

Trong tầng địa ngục này, những người đi vào sẽ bị áp chế từ mọi

phía.

Áp chế trọng lực thực ra vẫn là thứ yếu, chính vì cái này mà mấy người vừa bước vào đi chưa được mấy bước đã thở hổn hển.

Hiện tại mấy người ngã vật xuống đất cũng là vì áp chế trọng lực này.

Nhưng những điều này đều không phải là quan trọng nhất, cho dù áp chế trọng lực khiến người ta mất đi sức lực, nhưng cũng không đến mức chết người.

Thực ra, theo mức độ áp chế trọng lực ở đây, cũng chưa đến mức khiến mấy người đã qua huấn luyện chuyên nghiệp phải nằm bẹp xuống đất.

Điều đáng sợ hơn là áp chế tâm lý.

Áp chế tinh thần đối với con người mới là chí mạng.

Đúng như tên của thiên thần tầng này, áp chế tâm lý sẽ khiến con người dần dần phản nghịch.

Sự bất mãn với hiện trạng, sự không cam lòng.

Sẽ nảy sinh tất cả những oán khí trong lòng con người, sẽ khiến lòng người sinh ra vô số câu hỏi "Tại sao?".

Tại sao người mình thích không thích mình, tại sao mình không phải là người lợi hại nhất, tại sao người khác lại có thực lực mạnh như vậy… Tại sao, tại sao!

Những ý niệm này cuối cùng sẽ đè bẹp tinh thần của họ, đến cuối cùng, cả người sẽ tàn phế.

Cho dù may mắn không chết, cũng sẽ trở thành người điên.

Tần An và mấy người khác không giống nhau, hắn vẫn đứng thẳng, mặc dù cảm nhận được áp chế trọng lực, nhưng sự áp chế này

còn xa mới đến mức khiến hắn ngã xuống đất.

Điều hơi khó giải quyết là áp chế tâm lý.

Tần An tuy không đến mức như mấy người khác, nhưng cũng thực sự bị ảnh hưởng một chút.

Đây cũng là lý do tại sao hắn biết tình trạng của mấy người phía sau, nhưng lại không lập tức đi cứu.

Vì bản thân hắn lúc này vẫn đang mắc kẹt trong một số rắc rối nhỏ.

Tần An nhắm mắt, cố gắng làm cho mình bình tâm lại.

Hắn bây giờ vẫn giữ được sự tỉnh táo tuyệt đối, nhưng những âm thanh phát ra từ sâu trong lòng thực sự phiền phức.

Cho dù bịt tai, cũng nghe rõ mồn một.

Cái này còn có sức ảnh hưởng hơn nhiều so với âm thanh bên ngoài.

Tần An nghe thấy giọng nói của chính mình.

Nó nói: Có ích gì chứ?

Hiện tại làm tất cả những điều này có ích gì chứ?

Có lợi gì cho bản thân?

Một chút cũng không có!

Những người phía sau nằm bẹp dưới đất không thể cử động, trong đôi mắt đỏ rực toát ra dục vọng như dã thú, dường như trong tầng địa ngục thứ tám này, từ một con người bình thường, đã bị đồng hóa thành ác quỷ.

Mình phải đi cứu họ.

Tần An nghĩ thầm.

Không thể tiếp tục như vậy nữa, nếu chậm trễ thì sẽ không kịp.

Chương 245

Mấy người này đi theo mình ra ngoài, chẳng lẽ thật sự mang mấy thi thể về sao?

Tần An dùng tay quẹt mạnh vào Hắc Kim Cổ Đao, một là để điều động Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể để chống lại âm thanh đến từ ác quỷ trong lòng.

Hai là để dùng nỗi đau khiến mình tỉnh táo hơn một chút.

"Bây giờ ngươi làm những điều này có ích gì?" Giọng nói đó đang nói.

"Có thể cứu chính ngươi sao?" "Lời nguyền dần dần sâu sắc, rồi sẽ có một ngày ngươi thật sự sẽ giết Tần Ly!" "Đến lúc đó, ai có thể giúp ngươi?" "Ngươi cứu người khác, nhưng người khác có thể cứu ngươi sao?" "Ngươi làm tất cả đều vô ích!

Một chút cũng không có ích gì!" "Có những người thực sự cần ngươi cứu!

Em gái ngươi Tần Ly!

Còn có chính ngươi!

Nhưng ai có thể cứu!" Tần An nhắm chặt mắt, lẩm bẩm nói: "Im miệng, im miệng…" Nhưng giọng nói đó không hề dừng lại, nó truyền đến từ sâu thẳm trong lòng Tần An, từng câu từng chữ, như thiên la địa võng, bao vây Tần An một cách chắc chắn.

"Đợi đến ngày ngươi thực sự mất kiểm soát, ngươi đoán những người này, những người ngươi đã giúp, đã cứu, họ sẽ phản ứng thế nào?" "Họ cũng sẽ giúp ngươi sao?

Không đâu.

Họ chỉ quay ngược lại cắn ngươi một miếng!" "Họ sẽ lo lắng ngươi làm hại họ!

Họ chỉ mong ngươi chết ngay lập tức!" Tần An đột nhiên mở bừng hai mắt, trong mắt là một màu sáng rõ, không hề có chút dấu hiệu bị mê hoặc.

"Lão tử nói im miệng!" Một tiếng gầm giận dữ vang lên trên thảm cỏ rộng lớn.

Theo sau đó là một đao kinh thiên động địa của Tần An!

Thảm cỏ trước mặt Tần An bị chém ra một cái rãnh sâu, thẳng tắp về phía đống đá lởm chởm phía trước.

Mấy tảng đá lớn nhất ở phía trước đống đá bị ảnh hưởng, vỡ vụn trên đất.

Phía sau có một bóng người mờ ảo, thấy tảng đá lớn che chắn phía trước đã vỡ, vội vàng né người sang một bên.

Khi đã né sau một tảng đá lớn khác còn nguyên vẹn, bóng người bịt miệng lại để tránh phát ra âm thanh bị Tần An phát hiện.

Người này bị thương, mặc dù phần lớn uy lực của đao đó đã bị tảng đá lớn phía trước chặn lại, nhưng vì không hề có sự chuẩn bị nào, vẫn bị dư lực làm bị thương.

Người này quay đầu lại, cơ thể dán chặt vào tảng đá lớn, muốn nhìn xem tình hình trên thảm cỏ bên ngoài, nhưng lại không dám.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quay người rời đi.

Khi người đó từ trong bóng tối của tảng đá lớn bước ra, mới có thể nhìn rõ người này là một bà lão tóc bạc phơ.

Bóng dáng bà lão luồn lách giữa những tảng đá lớn, rất nhanh biến mất.

Không phải đi chuẩn bị thứ gì khác, mà là bà ta căn bản không có ý định ra mặt nữa.

Nhóm người này, không đúng, là người đó, người đã chém ra một đao vừa rồi!

Mình tuyệt đối không địch lại!

Bà lão thầm nghĩ trong lòng: Mình cũng đã có tuổi rồi, không cần thiết, không cần thiết.

Nếu đánh lại được, lên nói chuyện với người ta cũng không sao.

Nhưng trong tình huống này, đi là tự tìm đường chết, mình cũng không ngu, hà tất phải vậy?

Vẫn là đi thôi, về dưỡng lão.

Chuyện phiền phức này cứ để lại cho người ở tầng thứ tám đi, mình sẽ không nhúng tay vào nữa.

Nghĩ vậy, bà lão càng đi càng xa, cuối cùng biến mất.

Tần An nhìn thấy người đó, nhưng thấy đối phương không có ý muốn gây sự, mà là lập tức quay người bỏ đi.

Cộng thêm mấy người bên mình, phải nhanh chóng khiến mọi người tỉnh táo lại, nếu không thì sẽ không kịp nữa.

Vì vậy, mặc dù nhìn thấy, nhưng hắn cũng lập tức bỏ người đó ra khỏi đầu.

Tần An đầu tiên đi đến bên cạnh Ngô Tứ Ý gần mình nhất, thô bạo trực tiếp lật người ông ta lại, từ mặt úp xuống đất chuyển thành mặt ngửa lên trời.

Sau đó siết chặt bàn tay trái đã bị chính hắn tự rạch bị thương trước đó, bóp miệng Ngô Tứ Ý, để máu của mình nhỏ vào miệng Ngô Tứ Ý.

Sau khi cho Ngô Tứ Ý uống mấy giọt máu, thấy những tơ máu đỏ trong tròng trắng mắt ông ta dần dần mờ đi.

Hắn làm tương tự với những người khác, theo cùng một quy trình, lần lượt cho uống mấy lần.

Mấy người rất nhanh chóng tỉnh táo lại, nhưng sự áp chế trọng lực cộng thêm áp chế tâm lý này thực sự hơi quá đáng, mặc dù tinh thần đã tỉnh táo, nhưng cơ thể vẫn rất mệt mỏi.

Trong một thời gian, họ thậm chí không có sức lực để đứng dậy khỏi mặt đất.

Thấy Mạc Hữu Đạo cố gắng đứng dậy khỏi mặt đất, Tần An dùng sống của Hắc Kim Cổ Đao ấn một cái vào vai anh ta.

Khiến anh ta lại ngã xuống.

Tần An nhìn Mạc Hữu Đạo từ trên xuống dưới, lạnh lùng nói: "Cứ yên tâm nằm xuống nghỉ đi, người canh giữ tầng này đã bỏ chạy rồi, tám phần là sẽ không xuất hiện nữa." "Mọi người cứ nằm nghỉ cho tốt, đây là tầng thứ bảy, tầng thứ tám tiếp theo mới là màn chính." "Tần An." Ngô Tứ Ý nằm dưới đất, thều thào nói.

"Sau khi chúng ta mất lý trí thì xảy ra chuyện gì?

Tại sao người canh giữ tầng này lại bỏ chạy?" Tần An mặt không biểu cảm mở miệng: "Tôi chém một đao, ông ta liền bỏ chạy." "…" Thôi được rồi, Ngô Tứ Ý bất lực nghĩ, mình không nên hỏi thêm câu này làm gì.

Hoắc Băng lo lắng đánh giá Tần An, thấy tay trái hắn đang chảy máu, vội vàng hỏi.

"Tần An!

Tay anh làm sao vậy?" "Không sao, vết thương nhỏ thôi." "Tôi ở

đây có thuốc.” Ngô Tứ Ý quay đầu nhìn túi của mình, ra hiệu cho Tần An.

“Thuốc ở trong túi đó, anh tự băng bó lại đi.” Lời Hoắc Băng định nói nghẹn lại, nàng muốn hỏi Tần An vết thương có nghiêm trọng không, có đau không.

Thấy Tần An đi băng bó vết thương cho mình, lại cảm thấy những gì mình định nói đều là vô nghĩa.

Cho dù thực lực Tần An có mạnh đến đâu, đó cũng là thân thể bằng xương bằng thịt, chắc chắn sẽ đau chứ.

Còn vết thương này, e rằng cũng là vì cứu mình, và cứu Giáo sư Ngô bọn họ mà bị thương thôi.

Dù sao thì với thực lực của Tần An… “Anh bị thương thế nào?” Mạc Hữu Đạo hỏi.

“Để mình tỉnh táo lại.” “Cậu cũng rơi vào huyễn cảnh sao?” Ngô Tứ Ý kinh ngạc hỏi.

Ông ấy còn tưởng Tần An không sao, chỉ là cứu họ thôi.

“Ừ.” Tần An khẳng định đáp một tiếng, sau đó lại phản bác.

“Đó không phải là huyễn cảnh.” “Không phải huyễn cảnh?

Vậy là cái gì?” “Không biết.” Tần An nói, rồi lại suy nghĩ một chút.

“Mặc dù không biết cụ thể là thứ gì, nhưng tác dụng đại khái là khơi dậy cảm xúc phản nghịch trong lòng con người, khiến người ta bất mãn với nhiều chuyện, trong lòng chỉ nghĩ đến ‘Tại sao?’, ‘Vì sao?’, cuối cùng mất đi lý trí.” “Nhưng tại sao cơ thể chúng tôi vẫn mệt mỏi như vậy?” Sư đệ Mạc Hữu Đạo ngẩng mặt lên nhìn Tần An hỏi.

“Vì trọng lực.” Tần An quay đầu nhìn xung quanh tầng này.

“Trọng lực ở đây có thể thay đổi, đồng thời tấn công tâm lý con người, trọng lực cũng sẽ tăng lên, từ hai phía thể chất và tinh thần để đánh gục một người.” “Vậy bây giờ thì sao?” Sư đệ Mạc Hữu Đạo vội vàng hỏi tiếp câu tiếp theo, “Bây giờ trọng lực đã trở lại bình thường chưa?” “Đồ ngốc!” Chưa đợi Tần An trả lời, sư đệ Mạc Hữu Đạo đã bị sư huynh mình quát mắng một tiếng.

“Mày không tự cảm nhận được sao?

Mày bị đè bẹp cả người rồi à?

Cái này cũng phải hỏi?” “Tôi nói mấy cậu nghe này.” Ngô Tứ Ý khó khăn lật người trên đất, tiện thể liếc xéo một cái, nói với Mạc Hữu Đạo và sư đệ anh ta.

“Cả ngày cứ lải nhải không ngừng, Mạc Hữu Đạo, sư đệ cậu còn nhỏ thì không nói, sao cậu cũng cứ chơi đùa cùng nó?” “Ai chơi đùa cùng nó?” Lời này khiến Mạc Hữu Đạo không vui.

“Tôi rõ ràng mỗi lần đều đang giáo dục nó!” “Vậy phương thức giáo dục của cậu có vẻ hơi ấu trĩ.” Ngô Tứ Ý hồi phục được chút sức lực, tiếp tục cãi lại.

Mạc Hữu Đạo cố gắng ngồi dậy khỏi mặt đất, cánh tay vẫn chống trên mặt đất, bắt đầu phản công Ngô Tứ Ý.

“Ai ấu trĩ?

Sư đệ của tôi!

Tôi có phương thức giáo dục của tôi, liên quan gì đến cậu?

Chương 246

Đã nằm bẹp dưới đất rồi mà còn không ngừng nghỉ, còn nói tôi, trước tiên hãy nhìn lại bản thân cậu đi!" "Hắc!

Cậu nói bậy bạ gì đấy!" Hai người mỗi người một câu, qua lại không ngừng, không ai chịu thiệt, đương nhiên, cũng không ai chiếm được lợi thế.

Đây cũng là vì đã quen thuộc rồi.

Lúc mới bắt đầu, cả hai đều không quen biết lắm, cộng thêm danh tiếng 'Tứ Gia' của Ngô Tứ Ý trên giang hồ, Mạc Hữu Đạo khó tránh khỏi có chút dè chừng.

Nhưng bây giờ cũng coi như đã cùng nhau trải qua mấy lần sinh tử, trong lúc nguy nan là lúc dễ tăng thêm tình nghĩa nhất.

Trừ tình nghĩa ra, Mạc Hữu Đạo cũng có sự hiểu biết sâu sắc hơn về 'Tứ Gia' lừng lẫy này.

Biết người này tuy có bản lĩnh, nhưng đa phần thời gian không đứng đắn, chỉ là một lão già miệng mồm tép nhảy.

Thấy gì cũng muốn cãi vài câu, thực ra trong lòng không hề quá đáng như những gì ông ta thể hiện bằng lời nói.

Vì vậy Mạc Hữu Đạo cũng dần dần thả lỏng, bắt chước Ngô Tứ Ý, thể hiện rõ ràng công dụng của cái miệng đó.

Sợ người khác không biết anh ta cũng biết nói chuyện, sợ Ngô Tứ Ý cho rằng mình không cãi lại được ông ta.

Nhưng Mạc Hữu Đạo so với Ngô Tứ Ý thì vẫn tốt hơn nhiều.

Ít nhất anh ta không phải chuyện gì cũng phải nhúng miệng vào.

Trừ cái sư đệ luôn muốn chọc cho anh ta tức đến chảy máu não, thì cũng chỉ có Ngô Tứ Ý mới có thể kích phát ra bộ dạng này của anh ta.

Hai người nhiệt tình biểu diễn màn cãi vã như gà con tiểu học.

Những người còn lại thì im lặng lắng nghe hai kẻ tự nhận mình trẻ con mà còn nói người khác trẻ con cãi nhau, một chút cũng không muốn tham gia vào.

Sư đệ Mạc Hữu Đạo thì do dự mở miệng, nhưng hoàn toàn không thể xen vào lời nào, đành phải ngậm miệng lại.

Tần An tự tìm một chỗ, ngồi xuống rồi nhìn Mạc Hữu Đạo và Ngô Tứ Ý cãi nhau.

Hai người một nằm, một nửa nằm nửa ngồi, trông khá buồn cười.

Hoắc Băng cảm thấy cơ thể hồi phục được chút sức lực, từ từ cử động cánh tay, sau đó chậm rãi đứng dậy, muốn ngồi dậy từ mặt đất.

Đáng tiếc vừa đứng dậy được một nửa thì lại mất sức ngã vật xuống đất.

Cơ thể vốn đã rất mệt mỏi, lại bị ngã một cú như vậy, Hoắc Băng không nhịn được phát ra một tiếng rên khẽ.

Tần An nghe thấy động tĩnh, nhìn về phía Hoắc Băng, mở miệng nói: "Nằm xuống nghỉ ngơi đi, đừng vội đứng dậy." Tần An cố ý mượn cơ hội này để mọi người nghỉ ngơi thật tốt, dù sao trước đó đều bận rộn vội vàng đi đường, cơ bản là giải quyết xong một tầng địa ngục, liền lập tức đi đến tầng tiếp theo.

Trừ khi bị thương ở cửa gỗ nhỏ tầng thứ ba, vì muốn nhanh chóng hồi phục vết thương mà nghỉ ngơi, ngoài ra thì vẫn luôn hành động với tốc độ rất nhanh.

Tần An càng như vậy, thời gian hắn nghỉ ngơi là ít nhất.

Đặc biệt là tiếp theo sẽ là tầng cuối cùng, theo tình hình mấy tầng trước mà xét, thông tin mà vị linh mục kia nói tám phần là thật.

Còn tầng thứ bảy này, nếu bà lão kia canh giữ mấy tầng trước, thì bỏ chạy thì cứ bỏ chạy.

Dù sao phía sau vẫn còn người có thể đối phó với họ.

Nhưng bà lão kia lại canh giữ tầng thứ bảy, đã gần đến cuối cùng rồi.

Vì đã mai phục trong đống đá lởm chởm, điều đó nói lên là muốn đấu với họ một trận, nhưng lại bỏ chạy nhanh chóng như vậy.

Đây không phải là tầng đầu tiên, mà là tầng thứ bảy.

Cho dù cảm thấy không đánh lại được, cũng nên đối đầu một chút, rồi sau đó bỏ chạy cũng chưa muộn, như vậy ít ra còn có thể giao phó.

Nhưng việc quay người bỏ đi dứt khoát như vậy, chỉ có thể nói lên một vấn đề.

Người ở tầng thứ tám không hề đơn giản!

"Anh đang nghĩ về tầng thứ tám sắp tới sao?" Hoắc Băng nằm trên đất, nghiêng đầu nhìn Tần An, trong mắt là tình ý không che giấu được.

Đáng tiếc lúc này Tần An đã không nhìn nàng nữa, nghe thấy câu hỏi của Hoắc Băng cũng không chuyển ánh mắt qua, chỉ nhìn hư không mặt không biểu cảm đáp một tiếng.

"Ừ." Hoắc Băng thấy thái độ lạnh lùng của Tần An, có chút thất vọng, không nói gì nữa, quay đầu lại, nhìn lên trần của tầng này.

Không xa đó, Ngô Tứ Ý và Mạc Hữu Đạo vẫn đang cãi nhau không ngừng.

Ngô Tứ Ý đã có sức lực để ngồi dậy khỏi đất, thế là hai người biến thành ngồi đối diện nhau mà mắng mỏ, cũng như bị mắng.

Qua lại không ngừng, vô cùng náo nhiệt.

Lúc này sư đệ Mạc Hữu Đạo lảo đảo đứng dậy khỏi mặt đất.

Anh ta là người đầu tiên có thể đứng dậy.

Hai người đang chuyên tâm cãi nhau, cảm thấy có bóng người đổ xuống bên cạnh, ăn ý quay đầu nhìn lại, thấy một đôi chân.

Ánh mắt hướng lên, thì thấy khuôn mặt ngớ ngẩn của sư đệ Mạc Hữu Đạo đang cúi đầu cười với họ.

Ba đôi mắt nhìn nhau chằm chằm.

"Ai da, xem ra sư đệ cậu mạnh hơn sư huynh rồi, sư huynh cậu còn chưa có sức lực mà vẫn ngồi chễm chệ dưới đất kìa!" Ngô Tứ Ý quả thực không bỏ qua một cơ hội nào để châm chọc Mạc Hữu Đạo.

"Nói cứ như cậu không ngồi dưới đất vậy!" Mạc Hữu Đạo lập tức phản kích.

"Hừ!" Ngô Tứ Ý lạnh lùng cười khẩy một tiếng, "Làm sao tôi có thể giống được, tôi với nó lại không phải sư huynh đệ, có gì mà so sánh?" "Anh." Sư đệ Mạc Hữu Đạo rụt rè bước hai bước về phía Tần An, hỏi: "Sức lực của tôi trong số mấy người là rất yếu, dù là sư huynh tôi hay Tứ Gia, đều mạnh hơn tôi rất nhiều, tại sao tôi lại đứng dậy trước?" Tần An: "Vì tuổi trẻ." Ngô Tứ Ý: "…" Mạc Hữu Đạo: "…" Thôi rồi, hai người không cãi nhau nữa.

Thực ra Tần An nói không sai, tình huống lần này khác với trước đây.

Họ mệt mỏi như vậy, ngã vật xuống đất là do áp chế trọng lực, áp chế trọng lực đã được giải trừ, nhưng di chứng để lại cho cơ thể vẫn

chưa tan biến.

Giống như đi leo núi, tuy đã leo xong, nhưng phản ứng cơ thể không nhanh chóng biến mất, lưng đau chân mỏi, cần phải từ từ hồi phục.

Lúc này tuổi tác rất quan trọng.

Người trẻ tuổi có thể thở dốc hai hơi, trong ngày là khỏe lại.

Nhưng người lớn tuổi hơn, xương cốt không còn cứng cáp như người trẻ, thì phải mất mấy ngày.

Ngô Tứ Ý và Mạc Hữu Đạo im lặng một lúc rồi cũng hiểu ra điều này, nhưng trong lòng vẫn không cam tâm, thực lực có thể bù đắp, nhưng tuổi tác thì làm sao đây?

Không ai có thể khiến thời gian quay ngược lại.

Chỉ có thể an ủi bản thân, mình cũng đã từng trẻ.

"Được rồi, cái đó…" Ngô Tứ Ý chủ động mở miệng, muốn làm dịu sự ngượng nghịu của mình.

"Nói chuyện chính đi, Tần An, cậu vừa nói người ở tầng thứ bảy đã chạy rồi, tám phần là sẽ không xuất hiện nữa, vậy chỉ còn lại tầng thứ tám thôi." "Đúng vậy." Mạc Hữu Đạo gật đầu đáp, "Còn lại lá át chủ bài." "Cũng không hẳn." Ngô Tứ Ý cố gắng đứng thẳng dậy, tại chỗ thở hổn hển hai hơi.

Sau đó đứng từ trên cao nhìn xuống Mạc Hữu Đạo, ánh mắt khiêu khích, ý là: tôi đứng dậy rồi, cậu thì chưa, tôi mạnh hơn cậu.

Bất cứ ai có mắt ở đó đều có thể nhìn ra ý của ông ta.

Mạc Hữu Đạo khóe miệng giật giật hai cái, có sự hiểu biết sâu sắc hơn về 'Tứ Gia' lừng lẫy này.

Nhận ra người này ấu trĩ đến mức nào, quả nhiên những người

dưới trướng ông ta nguyện ý đi theo ông ta chỉ là vì bản lĩnh của ông ta thôi, dù sao xét về tâm tính, người này so với trẻ con ba tuổi cũng chẳng khá hơn là bao.

Mạc Hữu Đạo quả thực không nỡ nhìn nữa, đành phải chuyển ánh mắt, nhìn sang chỗ khác.

Ngô Tứ Ý đơn phương đơn giản thô bạo cho rằng, Mạc Hữu Đạo không nhìn ông ta tức là nhận thua, thế là vui vẻ tiếp tục nói: "Vị linh mục kia nói có lẽ có thật có giả, mặc dù tình hình mấy tầng trước quả thực khớp với những gì ông ta nói, nhưng việc người canh giữ tầng thứ tám lại là một người Hoa Hạ, thì hơi vớ vẩn." "Bất luận thế nào," Tần An tiếp tục nói: "Tầng thứ tám không dễ vượt qua là điều chắc chắn." "Có gì đâu?" Ngô Tứ Ý cười khẩy một tiếng, rất khinh thường.

"Những tầng trước của chúng ta có tầng nào dễ vượt qua đâu?" "Những tầng trước không khó mà." Tần An với khuôn mặt điển trai, biểu cảm vô tội, nói ra lời lẽ tàn nhẫn.

Những người còn lại: "…" Vâng, anh nói đúng, nhưng sau này đừng nói nữa.

Nhưng nghĩ kỹ lại, đối với Tần An mà nói hình như quả thực là như vậy.

Luôn là họ gặp rắc rối, rồi Tần An đến cứu; họ rơi xuống vách đá, Tần An cứu; bị người khác bắt đi, Tần An cứu; thăm dò đường, Tần An cứu, à, không phải, Tần An đi.

Lần duy nhất Tần An bị thương, là do trong vô số mũi tên bắn ra với tốc độ cực nhanh, hắn đã cứu Hoắc Băng và sư đệ Mạc Hữu Đạo, chính mình bỏ lỡ cơ hội né tránh tốt nhất, mới bị thương.

Nhưng sau đó, họ nghỉ ngơi, Tần An lại đi trước xuống tầng tiếp

theo thăm dò đường.

Nghĩ đến những điều này, càng không còn gì để nói nữa.

Vậy Tần An vì sao lại muốn gọi ba sư huynh đệ bọn họ đến chứ?

Chương 247

Mạc Hữu Đạo im lặng nghĩ, sau đó rút ra một kết luận.

Có lẽ là vì Cửu Châu Đỉnh Tần An một mình không thể vác được chăng, cho nên ý nghĩa của việc họ đến là ở cuối cùng làm phu khuân vác, vác Cửu Châu Đỉnh về sao?

Mạc Hữu Đạo nghĩ đến mà cảm thấy có chút buồn cười.

"Các cậu cứ nghỉ ngơi ở đây, tiếp theo tám phần có một trận chiến khó khăn, đợi mọi người hoàn toàn hồi phục rồi hãy đi, không cần vội." "Vậy anh đi đâu?" Hoắc Băng thấy Tần An nói lời này, còn đứng dậy chuẩn bị xuất phát, hỏi.

"Đi phía trước." Tần An nhàn nhạt nói.

"Đi tìm lối thông đến tầng thứ tám." "Anh không thể đi trước!" Hoắc Băng vội vàng dặn dò, nàng lo lắng Tần An một mình đi đến tầng thứ tám với mức độ nguy hiểm chưa biết.

"Đúng vậy, Anh." Mạc Hữu Đạo cũng tán đồng lời Hoắc Băng, tuy rằng họ dường như khá vô dụng, nhưng cũng vẫn tốt hơn Tần An một mình chứ.

"Chúng ta trước đó đi khá gấp rút, bây giờ không cần vội như vậy, anh cứ đợi chúng tôi hồi phục, rồi mọi người cùng đi." "Tôi nói khi nào tôi tự mình đi tầng thứ tám đâu?" Tần An bất lực thở dài.

"Tôi đi xem lối vào tầng thứ tám ở đâu, chỉ là xem thôi, tôi sẽ không đi xuống." Nói xong, Tần An không để ý đến người khác, trực tiếp đi về phía đống đá lởm chởm đó.

Hoắc Băng đứng sau lưng hắn tâm trạng phức tạp, nàng càng ngày càng không thể nhìn thấu người này.

Lúc mới bắt đầu chỉ cảm thấy đây là một tên đàn ông bình thường, sau khi quen thuộc, nhận ra thực lực của đối phương, muốn kéo hắn về Hoắc gia.

Dần dần, trái tim nàng từng chút một trao đi.

Nhưng bây giờ, Tần An trở nên ngày càng lạnh nhạt, không chỉ với nàng mà với người khác cũng vậy.

Như thể dần mất đi một số cảm xúc của con người.

Nhưng đôi khi lại có vẻ không có vấn đề gì, giống như vừa rồi, Tần An cũng sẽ chủ động mở miệng bảo họ nghỉ ngơi thêm một lát, an ủi họ rằng không cần vội.

Nhưng nhiều hơn là sự lạnh nhạt khác biệt so với trước đây.

Lạnh nhạt đến mức khiến Hoắc Băng cũng cảm thấy, Tần An không phải ít nói, không thích nói chuyện, hắn chỉ là không quan tâm.

Không quan tâm đến những người xung quanh, không quan tâm đến những chuyện xảy ra xung quanh, cho nên rất ít khi mở miệng nói chuyện.

Hoắc Băng có thể cảm nhận được, Tần An là đã xảy ra chuyện gì đó mới trở nên như vậy.

Với thực lực của Tần An, đối phó với bất kỳ cơ quan nào cũng đều dư sức, nhưng chỉ riêng khi đối mặt với một số huyễn cảnh và tấn công tinh thần, hắn lại thể hiện một mặt khác.

Sau đó, còn rõ ràng là tâm trạng không tốt, điều này hiển nhiên là bị ảnh hưởng.

Vì vậy Hoắc Băng bắt đầu có một suy đoán trong lòng, Tần An có vấn đề gì đó về mặt tâm lý và tinh thần.

Hơn nữa, rất có khả năng là do những lời nguyền, cơ quan kỳ lạ

trong mộ.

Nhưng rốt cuộc là khi nào xuống mộ thì xảy ra vấn đề?

Hoắc Băng cau mày suy tư, cũng không biết là trước khi gặp nàng, hay sau đó.

Bóng Tần An dần dần đi xa, ánh mắt Hoắc Băng vẫn không rời hắn.

Ngô Tứ Ý chú ý đến điểm này, khẽ cười một tiếng, trong lòng cảm thán tuổi trẻ a, cũng thật khiến người ta ngưỡng mộ.

Cảm thán xong biểu cảm cứng đờ, không đúng, mình cũng chưa già mà, ngưỡng mộ cái gì?

Không ngưỡng mộ!

Tần An đi vào đống đá lởm chởm, loanh quanh lượn lờ trong đó, không hề vội vàng, cũng không có ý định nhanh chóng chém một đao hủy bỏ những tảng đá lộn xộn này.

Một là vì muốn bảo toàn thực lực, tuy rằng chém vài đao cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến thực lực của hắn, nhưng vẫn chưa biết người ở tầng thứ tám rốt cuộc mạnh đến mức nào, trước khi gặp người đó, tiết kiệm được chút sức lực nào hay chút đó.

Hai là vì thực sự không vội, hắn bên này giải quyết xong nhanh gọn, tìm được lối vào tầng thứ tám, nhưng bên kia mấy người kia còn chưa hồi phục, Tần An vẫn phải đợi.

Vì vậy cũng không cần thiết.

Tần An vừa thong thả đi, vừa nhìn xung quanh, nếu không phải vì địa điểm không đúng, e rằng người khác còn tưởng người này đến dạo chơi du xuân.

Không đúng, ở đây không có chỗ nào giống như có cất giấu cơ

quan.

Tần An thầm nghĩ.

Có lẽ lối vào tầng thứ tám là ở phía sau đống đá lởm chởm này.

Lại rẽ qua một khúc cua, Tần An đột nhiên thấy trên đất có một số dấu vết, liền đi qua kiểm tra.

Tần An ngồi xổm bên cạnh những dấu vết đó, dấu vết rất nông, gần như sắp biến mất.

Tần An ngẩng đầu nhìn những tảng đá lớn cao ngất xung quanh, đột nhiên hiểu ra.

Đây là dấu vết của những tảng đá lớn này di chuyển!

Vì vậy đống đá lởm chởm này cũng là một cơ quan, nhưng tại sao mình đi vào đây một lúc rồi mà cơ quan vẫn chưa khởi động?

Ồ, đúng rồi.

Tần An chợt nhớ ra một điểm mà hắn đã bỏ quên.

Bà lão kia đã bỏ chạy, có lẽ là vì cơ quan này cần người canh giữ để khởi động, khác với áp chế trọng lực và áp chế tâm lý mà họ gặp trên thảm cỏ trước đó.

Đó là cơ quan được thiết kế để tự động khởi động khi có người đi vào, để đối phó với những kẻ xâm nhập.

Nhưng đống đá lởm chởm này e rằng cần người canh giữ để điều khiển, như vậy độ khó để vượt qua sẽ cao hơn nhiều so với cơ quan tự động khởi động.

Vì sẽ có một đôi mắt ở phía sau liên tục điều chỉnh cơ quan tùy theo tình hình của kẻ xâm nhập.

Tần An rất nhanh xuyên qua đống đá lởm chởm, đến trước một

cánh cửa lớn, không đúng, không thể gọi là cửa, vì cửa đã không còn, chỉ còn lại một khung cửa.

Khung cửa đó dài khoảng mười mét, nghĩ lại nếu cánh cửa còn nguyên, hẳn sẽ rất hoành tráng.

Tuy nhiên, tầng cuối cùng này lại không cần đi xuống nữa, khác với những tầng trước.

Tần An nghĩ thầm, vừa nhìn vào bên trong, đáng tiếc bên trong là một vùng tối tăm, chỉ có thể nhìn rõ khoảng sáu bảy mét bên trong cửa.

Điều này có chút mê hoặc người, Tần An vốn nghĩ là tìm được lối vào tầng thứ tám thì sẽ không đi xuống nữa, quay lại hội hợp với mấy người kia rồi cùng nhau đi xuống.

Nhưng ai ngờ tầng thứ tám và tầng thứ bảy lại ở cùng một tầng, không cần đi xuống nữa, hắn chỉ cần bước một bước, là có thể tiến vào tầng cuối cùng thần bí này.

Tần An cử động ngón tay, có chút do dự.

Thôi, vẫn nên quay về trước đi.

Nghĩ đến vẻ mặt kiên quyết từ chối hắn một mình đi vào tầng thứ tám của Hoắc Băng và những người khác, Tần An không muốn nghe người khác lải nhải nữa, vì để tai được yên tĩnh, vẫn là đi cùng họ đi.

Đang định quay người đi thì, Tần An dường như đột nhiên nhìn thấy điều gì đó, lùi lại một bước, nhanh chóng tháo Hắc Kim Cáp Đao trên lưng xuống, chĩa thẳng vào bên trong khung cửa.

Hướng mũi đao chỉ tới là một bóng đen mờ ảo, nhưng trong bóng đen đó ẩn hiện một bóng người!

Bóng người hòa làm một với bóng tối, rất khó bị phát hiện.

Nhưng đối với Tần An mà nói, cho dù nhắm mắt lại, khoảng cách gần như vậy cũng không thể khiến hắn không cảm nhận được sự tồn tại của một người sống.

Trừ khi người này có thực lực phi thường mạnh mẽ, hoặc căn bản người đó không phải là người!

Tần An thực ra nghiêng về khả năng thứ hai hơn, vì nếu là khả năng thứ nhất, thì thực lực của người này rất đáng sợ.

Ngay cả Tần An, cũng không dám nói mình có thể thắng.

Người đó vẫn không hề cử động, chỉ thấy hình dáng đứng thẳng của ông ta, là đối diện với Tần An.

Tần An nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, bên trong thực sự quá tối, hắn chỉ có thể nhìn thấy một bóng người mờ ảo, phải nhìn rõ rốt cuộc bên trong là thứ gì.

Tần An điều động Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể, định dùng nó để tầm nhìn của mình trở nên rộng hơn và rõ ràng hơn.

"Ngươi có Kỳ Lân Huyết Mạch sao?" Là ngôn ngữ Hoa Hạ!

Tần An rất ít khi lộ ra biểu cảm như vậy, kinh ngạc đến ngây người, ngay cả sức mạnh đang vận chuyển trong cơ thể cũng dừng lại.

Không phải vì người này quả nhiên thật sự là người Hoa Hạ, mà là vì ông ta cư nhiên chỉ một cái liếc mắt đã nhìn thấu nguồn gốc sức mạnh trong cơ thể Tần An.

Trong tình huống bình thường, khi Tần An vận chuyển Kỳ Lân Huyết Mạch, nhờ sức mạnh của thần thú, sẽ không bị người khác phát giác.

Trừ khi Tần An tự mình hóa thân Kỳ Lân, người khác mới có thể

dựa vào ngoại hình mà phán đoán ra nguồn gốc của lực lượng này.

Chương 248

Nhưng lần này, Tần An chỉ vừa mới bắt đầu điều động một chút huyết mạch mà thôi, đã bị người này phát giác, điều này đã rất đáng sợ rồi.

Nhưng người này cư nhiên còn có thể biết đây là Kỳ Lân Huyết Mạch, điều này đã không thể dùng từ đáng sợ để hình dung được nữa.

Tần An có dự cảm, mình e rằng phải hóa thân Kỳ Lân, dốc toàn lực, mới có thể có một trận chiến với người này.

Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể hồi phục vận chuyển, tốc độ nhanh chưa từng thấy, sức mạnh vận chuyển đến khắp châu thân, Tần An cuối cùng cũng nhìn rõ người trong bóng tối.

Người đó thân hình cao lớn khôi ngô, mặc y phục rộng rãi đơn giản, giống như ông lão tập thể dục trong quảng trường mặc vậy.

Trên cổ quấn mấy vòng băng vải, đôi mắt đầy sẹo, rõ ràng đôi mắt này đã bị hủy hoại.

Tuổi tác trông chừng khoảng năm mươi tuổi, toàn bộ con người ông ta toát lên một từ.

Tang thương.

Mỗi nếp nhăn trên khuôn mặt ông ta, mỗi sợi tóc bạc, và cả những vết sẹo đó, đều ngụ ý người này phi phàm.

“Thế nào?

Nhìn rõ chưa?” Giọng khàn khàn lại vang lên.

Các giác quan của Tần An đều theo Kỳ Lân Huyết Mạch sôi sục mà đạt đến mức độ kinh người.

Ví dụ như hắn không chỉ có thể nhìn rõ dung mạo người đó, mà còn có thể rõ ràng cảm nhận được người này không hề có chút ác ý nào.

“Sao không nói chuyện?

Lẽ nào ngươi không phải người Hoa Hạ?

Không nghe hiểu sao?” Người đó nói đến câu này thì giọng trầm xuống, mang theo chút khó chịu.

“Tôi là.” Tần An đáp lại.

“Là thì tốt.” Người đó khẽ cười, “Như vậy tay ta không cần phải dính máu, tiện lợi, còn có thể nói chuyện với người đồng hương, rất tốt.” “Xin hỏi, xưng hô thế nào?” Mặc dù đối phương đã rõ ràng bày tỏ sẽ không động thủ, còn phóng ra thiện ý, nhưng Tần An vẫn không dám thả lỏng chút nào.

Nguyên nhân không gì khác, chỉ là người này quá mạnh, đối đầu với ông ta, Tần An có lẽ sẽ không thua, nhưng nhất định sẽ thắng một cách thảm hại.

“Xưng hô…” Người đó lặp lại mấy lần từ này, dường như đang suy tư, hình như đã quên tên của mình.

“Ta tên là…” Miệng mở ra khép lại, cuối cùng vẫn từ bỏ.

“Thôi vậy, ngươi cứ gọi ta là Hạt Tử đi.” “ …Tôi vẫn gọi ngài là tiền bối vậy.” “Đều được, cái này không quan trọng, nhưng tiểu tử ngươi khá biết lễ nghĩa đấy.” Hạt Tử cười, từ chỗ bóng tối bước ra hai bước, đến gần Tần An hơn một chút.

“Tiểu tử, ngươi còn trẻ như vậy, thực lực lại kinh người, còn mang Kỳ Lân Huyết Mạch, là con cháu Trương gia sao?” “Tôi không họ Trương.” Chỉ nói một câu, Tần An liền không nói thêm gì nữa.

Nhìn thấy Tần An không muốn giải thích nhiều, Hạt Tử cũng không truy hỏi.

"Được rồi, không muốn nói thì thôi, ta đối với những chuyện này cũng không có hứng thú lắm." "Tiền bối, vì sao lại ở đây?" Tần An nói lời này thì có chút do dự, hắn không biết người này có vì thế mà cảm thấy mạo phạm, từ đó sinh ra cảm xúc tiêu cực đối với Tần An không.

Nếu có thể, trong hoàn cảnh như vậy, Tần An một chút cũng không muốn gây sự với người này.

Nếu ở bên ngoài thì tốt rồi, Tần An trong lòng cảm thán, nếu ở bên ngoài, gặp một cường giả như vậy, nhất định là phải giao đấu một phen.

Hạt Tử trầm mặc, một lát sau, khẽ cười khổ.

"Tiểu hài nhi, đừng hỏi nữa, chuyện này không liên quan đến ngươi, nếu ngươi có đồng bạn thì cứ gọi họ đến, ta sẽ thả các ngươi đi." Tần An nhất thời không nói gì, hắn đang cân nhắc tính chân thực trong lời nói của người này.

"Ta nói thật đó, nếu không ta mà muốn đối phó với ngươi, tại sao không động thủ ngay bây giờ?

Lại còn để ngươi quay về gọi đồng đội?

Với thực lực của ngươi, ta đánh một mình ngươi đã rất tốn sức rồi." "Cái đó thì thật đó." Lời này của Tần An khiến Hạt Tử bật cười.

"Ngươi quả thực không khiêm tốn chút nào!" "Vậy tôi đi về trước, tiền bối lát nữa gặp." Thấy Tần An quay người rời đi, Hạt Tử gọi hắn lại.

"Đợi chút, ngươi chỉ hỏi ta xưng hô thế nào, còn ngươi thì sao, ngươi tên gì?" Tần An quay người nhìn Hạt Tử: "Tôi hỏi rồi, ngài đã

trả lời chưa?" "Ách, cái này," Hạt Tử nhất thời có chút nghẹn lời.

"Ài, ta không nói, là vì đối với thế giới này mà nói, ta đã là một người chết, không cần thiết phải nói." Tần An nhìn Hạt Tử dáng vẻ buồn bã, mở miệng nói: "Tần An, tôi tên Tần An." "Hai chữ đó?" "Tần trong Tần Thủy Hoàng, An trong bình an." "An trong bình an, cái tên hay." Hạt Tử xua đi vẻ tang thương trước đó, gật đầu ra hiệu với Tần An, "Được rồi, đi tìm đồng bạn của ngươi đi, dẫn họ đến đây, rồi nhanh chóng rời đi, ở chỗ này lâu không tốt đâu." "Đa tạ tiền bối." Hạt Tử cảm nhận được Tần An đã hoàn toàn rời đi, khẽ cười một tiếng.

"Quả nhiên là tiểu tử trẻ tuổi, nói gì cũng tin, thực lực mạnh như vậy thì có ích gì chứ?" Tần An quay về kể lại tình huống với mọi người, mấy người đều rất kinh ngạc.

"Cư nhiên thật sự là người Hoa Hạ." "Tại sao một người Hoa Hạ lại canh giữ ở tầng cuối cùng?" "Tần An." Ngô Tứ Ý cau mày, hiếm khi nghiêm túc như vậy.

"Cậu nói người đó rất mạnh sao?" "Đúng vậy." Tần An gật đầu, "Nếu tôi giao đấu với ông ta, phải dốc toàn lực, cho dù thắng cũng sẽ không dễ dàng." Lời này vừa nói ra, không khí tại chỗ lập tức ngưng đọng.

Mấy người đều biết Tần An có thực lực như thế nào, cũng đều vô cùng tin phục Tần An, nhưng bây giờ lại xuất hiện một người ngay cả Tần An cũng phải dốc toàn lực, lại còn không biết người đó rốt cuộc là địch hay là bạn, đây thực sự không phải là một tin tức tốt.

"Ông ta nói ông ta sẽ cho chúng ta đi qua…" Hoắc Băng cúi đầu suy tư, lẩm bẩm nói thông tin có được từ Tần An.

"Thôi, đi thôi!" Ngô Tứ Ý dẫn đầu đưa ra quyết định.

“Dù sao thì cũng phải đi qua, mặc kệ ông ta nói thật hay giả, lẽ nào ông ta lừa chúng ta thì chúng ta không đi nữa sao?” “Cần phải đi qua, nhưng vẫn đợi một chút đã.” Tần An ngăn Ngô Tứ Ý đang định xông lên phía trước.

“Đợi gì?

Chẳng phải chúng ta đều đã hồi phục rồi sao?” “Ừ?

Các ông đã hồi phục rồi sao?

Tôi còn tưởng…” Tần An có chút kinh ngạc, hắn còn tưởng mấy người này còn phải một lúc nữa chứ.

Mạc Hữu Đạo bất lực nói: “Anh, tôi biết chúng tôi không bằng anh, nhưng cũng chưa đến mức đó được không?” Tần An: “À, được, vậy đi thôi.” Mấy người một hàng, đi về phía tầng thứ tám.

Một lát sau, sáu người đứng trước khung cửa lớn đã mất cánh cửa đó, nhìn vào bóng tối bên trong, không ai mạo hiểm đi vào.

“Sao không vào?” Hạt Tử từ trong bóng tối bước ra, khiến mấy người đều có thể nhìn thấy diện mạo của ông ta.

Nghe thấy tiếng quốc ngữ quen thuộc, lòng mấy người hơi định lại, nhưng sự cảnh giác vẫn không hề hạ xuống.

“Xin hỏi vị tiền bối đây xưng hô thế nào?” Ngô Tứ Ý lúc này cuối cùng cũng lấy lại được lễ phép đã không biết vứt đi đâu của mình.

“Chẳng phải đã nói với Tần An rồi sao?

Cứ gọi ta là Hạt Tử là được, nếu các ngươi cảm thấy gọi như vậy không thích hợp, thì gọi tiền bối cũng được, thế nào cũng được, chỉ là một cách xưng hô thôi.” Hạt Tử có chút thiếu kiên nhẫn.

“Được rồi, đừng lề mề nữa, mau vào đi, ta dẫn các ngươi ra ngoài, đừng trách ta không nhắc nhở các ngươi, ở lại chỗ này lâu không tốt

đâu.” Nói xong, Hạt Tử liền quay người rời đi.

Mấy người nhìn nhau, cuối cùng vẫn đi theo.

Tần An Kỳ Lân Huyết Mạch dũng động trong cơ thể, trong bóng tối nhìn rõ bóng dáng Hạt Tử phía trước, dẫn mấy người đi theo phía sau.

Nhưng cho dù không ở trong môi trường tối tăm như vậy, đối mặt với một người như thế này, Tần An vẫn sẽ giữ mức độ cảnh giác cao độ, không dám tùy tiện để Kỳ Lân Huyết Mạch bình tĩnh lại.

Đi khoảng nửa tiếng, cuối cùng cũng ra khỏi bóng tối.

Xung quanh không quá sáng, nhưng cũng đủ để người bình thường nhìn rõ.

Khác với bảy tầng trước, ở đây không có bất kỳ cơ quan nào, đi qua một vùng tối tăm, cư nhiên lại là một cái sân nhỏ.

Cái sân này có chút cảm giác như những ngôi nhà nông thôn kiểu Trung Quốc những năm bảy tám mươi của thế kỷ trước.

“Đây là nơi tiền bối ở sao?” Tần An hỏi.

“Đúng vậy.” “Vậy chúng ta tiếp theo nên đi đâu?” Ngô Tứ Ý thăm dò hỏi, không phải nói dẫn họ ra ngoài sao?

Sao lại dẫn họ đến chỗ ở của người này?

Chẳng lẽ là vì gặp đồng hương quá vui mừng, muốn nhiệt tình khoản đãi họ một phen sao?

“Trước tiên không đi, ta sẽ tiếp đãi các ngươi.” Lời này lập tức khiến trái tim mấy người thót lên tận cổ họng, mấy người lùi lại mấy bước, tránh xa Hạt Tử hơn một chút.

“Tiền bối lời này là ý gì?” Tần An Hắc Kim Cổ Đao đã nắm chặt trong tay, mắt nhìn chằm chằm Hạt Tử, tùy thời đều chuẩn bị tấn

công.

“Không có ý gì.” Hạt Tử quay người lại, nhìn thẳng vào Tần An, không khí giữa hai người căng thẳng như bão táp sắp ập đến.

“Chỉ là muốn cho ngươi một bài học thôi.” Lời vừa dứt, Hạt Tử liền xông lên tấn công.

Thấy vậy, Tần An thay đổi chủ ý, quả quyết ném Hắc Kim Cổ Đao trong tay về phía Hạt Tử, chính mình nhanh chóng hóa thân Kỳ Lân.

Hạt Tử nghiêng người né tránh đao, ngay lập tức đối mặt với ngọn lửa phun ra từ miệng Kỳ Lân.

Hạt Tử tung người nhảy lên, cư nhiên lại giẫm lên ngọn lửa, lao thẳng về phía mặt Kỳ Lân!

Chương 249

Hạt Tử không có vũ khí khác, chỉ dùng quyền để đối kháng.

Bàn tay rộng lớn siết chặt thành nắm đấm, phá gió lao về phía trước, ai cũng có thể nhìn ra uy lực của cú đấm này.

"Tần An!" Hoắc Băng lo lắng kêu lên, muốn xông lên, bị Ngô Tứ Ý giữ lại.

"Bình tĩnh chút, đây không phải là chuyện chúng ta có thể tham gia vào!" Hoắc Băng bị Ngô Tứ Ý quát một tiếng gọi lại lý trí, biết mình xông lên cũng chỉ là thêm phiền phức, đành phải lo lắng chờ đợi bên cạnh.

Kỳ Lân nghiêng người sang trái, né tránh cú đấm này.

Hạt Tử lập tức thay đổi phương hướng, lại là một cú đấm nữa, không cho Kỳ Lân một chút cơ hội nào để thở.

Không được!

Thân hình Kỳ Lân quá lớn, tuy rằng uy lực mạnh hơn khi là người, nhưng không thích hợp với cận chiến như vậy.

Nghĩ vậy, Tần An lại biến trở lại hình người.

Hắn đã đánh giá sai lối đánh của Hạt Tử.

Hạt Tử lợi dụng lúc Tần An khôi phục hình người, khi Tần An còn chưa kịp phản ứng, một cú đấm giáng vào ngực Tần An.

Tần An chỉ đành vội vàng dùng cánh tay đỡ, nhưng vẫn bị lực đạo đó xông thẳng mà lùi lại mấy bước mới ổn định được thân hình.

Chiêu thức của Hạt Tử rất đơn giản, quyền đấm tới đấm lui, nhưng tốc độ và lực đạo mạnh mẽ của ông ta là điều Tần An từ trước

đến nay chưa từng gặp phải.

Vì vậy ứng phó không hề dễ dàng.

Hắc Kim Cổ Đao không ở trong tay, Tần An cũng chỉ đành dùng quyền cước đối phó với Hạt Tử.

Đây là một trận chiến đậm chất hoóc môn nam tính, không mang theo bất kỳ vũ khí nào, không có những kỹ xảo cao siêu đó, chỉ là những cú đấm và đá thực thụ.

Nhưng chỉ sau vài chiêu, trên trán Tần An đã lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng.

Hắn siết chặt nắm đấm đối đầu với nắm đấm của Hạt Tử, hai nắm đấm va vào nhau, phát ra một tiếng trầm đục, cả hai đều bị lực xung kích đó đẩy lùi về phía sau.

Lực quyền thậm chí còn thổi bay tóc của cả hai về phía sau.

"Tiểu tử, ta sao lại cảm thấy trong cơ thể ngươi có thứ gì đó?" Hạt Tử đứng tại chỗ, khóe miệng nhếch lên, đó là biểu cảm hưng phấn của kẻ săn mồi khi gặp con mồi.

"Tiền bối ông cảm thấy đó là cái gì?" Tần An cũng cười, biểu cảm giống hệt Hạt Tử, hai người này đã đánh say mê rồi.

Hơn nữa hắn có thể cảm nhận được chiêu thức của Hạt Tử tuy mạnh mẽ, nhưng không mang sát ý, dường như chỉ muốn giao đấu với hắn mà thôi.

Đúng ý tôi!

Tần An vốn còn định trong lúc giao đấu sẽ dẫn hướng về phía Hắc Kim Cổ Đao, để lấy đao về tay, rồi đối phó với Hạt Tử này.

Nhưng giờ hắn đã thay đổi chủ ý, không dùng vũ khí, dù sao đối phương cũng không có sát ý, trận chiến này không vì thắng thua, chỉ

cầu sự sảng khoái!

Tần An hiếm khi có lúc kích động như vậy, nhiệt huyết thiếu niên phù hợp với tuổi của hắn vào khoảnh khắc này bùng lên.

Hạt Tử cảm nhận được cảm xúc của hắn, bật cười lớn.

“Ha ha ha!

Tốt!

Tốt tiểu tử!

Trước tiên đừng bận tâm đến thứ trong cơ thể ngươi, lát nữa hãy nói, trước tiên hãy để ta xem bản lĩnh của ngươi!” “Được!

Vậy cũng để tôi xem năng lực của tiền bối!” Tần An lớn tiếng đáp lại, trong mắt tràn đầy ý chiến đấu sôi sục.

“Hừ!

Ngông cuồng!” “Thật sự không sao chứ?” Mạc Hữu Đạo lo lắng hỏi, nhìn hai người đang công kích với tốc độ cực nhanh.

“Chắc là không sao đâu.” Ngô Tứ Ý cũng không quá chắc chắn, dù sao thì trận đấu của hai người trông không giống như đùa giỡn chút nào.

Nhưng trớ trêu thay, cả hai lại không dùng vũ khí hay chiêu thức nào ngoài quyền cước.

“Tần An có cơ hội lấy lại Hắc Kim Cổ Đao của hắn, nhưng hắn không làm, cho nên, có lẽ, chỉ là tỉ thí vài chiêu?” Ngô Tứ Ý nói vòng vo vài lần, chỉ vì không khí giữa hai người thực sự rất kỳ lạ.

Hạt tử tung một cước từ bên cạnh, Tần An thuận thế ngồi xổm xuống, chống tay xuống đất, rồi cũng tung một cước trả lại.

“Thằng nhóc được lắm!

Công phu không tệ chút nào.” “Đa tạ tiền bối khen ngợi!” Tần An đáp lại một câu, bày ra tư thế chuẩn bị tiếp chiêu.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng động lớn, cả hai đều dừng động tác.

“Có người đến rồi.” Tần An trầm giọng nói, nhìn về phía phát ra tiếng động.

“Là người của Đại Giáo Khu bên trên.” Hạt tử mở miệng đáp lời, “Tôi đã bảo các cậu ở đây lâu không ổn mà.

Nhưng yên tâm đi, đám người đó nhất thời bán hội không đến đây được đâu, bọn họ không dám tùy tiện xông vào.

Thôi được rồi, trận đấu này không đánh thành nữa rồi.” Hạt tử thở dài một hơi, tỏ vẻ khá tiếc nuối.

“Lại đây nào nhóc, nể tình cậu có duyên với tôi, tôi sẽ xem cái thứ quái dị trong cơ thể cậu.” Hạt tử vẫy tay với Tần An, ra hiệu Tần An lại gần.

Tần An không do dự, bỏ qua ý định công kích, đi về phía Hạt tử.

“Tần An!” Hoắc Băng gọi một tiếng, không yên tâm với hành động của Tần An.

“Tiểu ca,” Mạc Hữu Đạo cũng lên tiếng ngăn cản.

“Hay là...” Tần An giơ tay ngăn lời bọn họ lại, “Không sao đâu, tiền bối sẽ không làm hại tôi.” Cảm giác này rất kỳ diệu, dường như tình cảm giữa hai người đã nhanh chóng được thiết lập trong trận đấu ngắn ngủi này.

Tần An cũng không nói rõ được vì sao, nhưng hắn cứ tin người đàn ông mù này, tiếng “tiền bối” kia cũng là thật lòng.

Hạt tử cười cười không nói gì, ông ta trước tiên bắt mạch cho

Tần An một cách đơn giản, không đúng, không phải bắt mạch.

Tần An có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh theo ngón tay Hạt tử đặt trên cổ tay mình mà tiến vào cơ thể hắn.

Luồng sức mạnh ấy rất ôn hòa, không hề có ý tấn công, mà chỉ lưu chuyển quanh thân Tần An.

Hơi giống cảm giác Tần An điều động Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể mình.

"Là trớ chú?" Hạt tử hơi không chắc chắn.

Tần An nhớ đến lời nguyền sẽ khiến mình dần mất đi tình cảm của một con người, biến thành dã thú máu lạnh, cuối cùng sẽ giết chết Tần Ly.

Hóa ra tiền bối phát hiện ra là thứ này sao?

"Phải." Tần An đáp.

Mấy người bên cạnh nghe thấy cuộc đối thoại của hai người thì rất chấn kinh.

"Trớ chú?

Tiểu ca trúng trớ chú từ bao giờ?

Là trong chuyến đi lần này sao?" Tần An trong lòng Mạc Hữu Đạo có thể nói là vô sở bất năng, hơn nữa Tần An trước mặt hắn vẫn luôn là tiểu ca bí ẩn với thực lực siêu quần, không bị bất kỳ chuyện gì ảnh hưởng.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng tiểu ca này có một ngày cũng sẽ trúng chiêu.

Hoắc Băng nhíu chặt mày, hai tay nắm chặt thành quyền, quả nhiên, phỏng đoán trước đó của cô là đúng.

Tần An quả thật đã xảy ra chuyện.

“Đã bao lâu rồi?” Hạt tử hỏi.

“Cũng được một thời gian rồi, sao vậy?

Tiền bối có thể giải được sao?” Hạt tử vỗ nhẹ lòng bàn tay lên trán Tần An.

“Đương nhiên giải được!

Ta lợi hại lắm, thằng nhóc thối.” Tần An khoanh tay cúi người hành lễ, “Vậy thì làm phiền tiền bối vậy.” Hạt tử hừ một tiếng cười khẽ, “Hừ!

Thằng nhóc này đúng là không khách khí.

Chương 250

Được rồi, quay lưng lại đi.” Tần An nghe lời quay lưng lại với Hạt tử, bởi vì lúc trước khi hóa thành Kỳ Lân, áo trên của hắn đã biến mất, giờ Tần An vẫn chưa kịp mặc vào, quả là trùng hợp.

Hạt tử giơ tay điểm mấy chỗ huyệt vị trên lưng Tần An, lực đạo không nhỏ, khiến Tần An thân thể chấn động đổ về phía trước.

“Đừng động!” Hạt tử quát lên nghiêm khắc, trực tiếp vươn tay trái giữ chặt vai Tần An, không cho hắn động đậy.

“Cũng được, không khó giải lắm.” Hạt tử cắn rách ngón giữa tay phải, vẽ bùa bằng máu trên lưng Tần An.

Vùng lưng Tần An bị máu của Hạt tử dính vào lấp lánh hồng quang mờ ảo.

Tần An cảm thấy nơi Hạt tử dùng ngón tay vạch trên lưng mình đau đớn như bị lửa thiêu đốt, trên trán toát ra từng đợt mồ hôi lạnh, thân thể cũng hơi run rẩy.

Tuy nhiên, bàn tay Hạt tử đặt trên vai Tần An nặng tựa ngàn cân, khiến Tần An không thể động đậy.

“Tứ gia, ông có thấy hoa văn Hạt tử vẽ trên lưng tiểu ca bao giờ chưa?

Không sao chứ?” Mạc Hữu Đạo nhìn dáng vẻ Tần An có vẻ rất đau khổ, có chút hoảng sợ.

Đã đi đến tầng thứ tám rồi, không thể để xảy ra chuyện ở đây được.

“Tôi chưa thấy bao giờ.” Ngô Tứ Ý lúc này cũng căng thẳng, mặc dù Hạt tử này trông không giống như muốn đối phó bọn họ, nhưng

biết người biết mặt không biết lòng, ai biết được người Hoa bí ẩn hơn cả Tần An này, lại còn canh giữ dưới lòng đất của Ước Hàn Ngưu Quốc này rốt cuộc có lai lịch thế nào, rồi sẽ làm gì nữa?

Tâm tư của mấy người giờ đây đều đặt trên người Tần An và Hạt tử, không dám rời đi dù chỉ một khắc, sợ rằng Hạt tử sẽ đột nhiên ra tay làm hại Tần An.

Lúc này, động tĩnh bên ngoài càng lớn hơn, hiển nhiên là có thứ gì đó đang đến gần.

"Tôi qua xem sao." Mạc Hữu Đạo tự nguyện xung phong.

Tình huống hiện tại của Tần An cũng không thể rời đi được, mà phía sau bọn họ cũng không biết rốt cuộc là thứ gì, bọn họ hoàn toàn không có sự phòng bị, tình huống này thật sự không ổn.

"Không cần đâu." Hạt tử lên tiếng ngăn Mạc Hữu Đạo đang định đi ra ngoài.

"Bên ngoài nhất thời không vào được đâu, tôi khuyên cậu tốt nhất cũng đừng đi ra ngoài." Mạc Hữu Đạo nhíu mày, vẫn tỏ vẻ rất cảnh giác với Hạt tử này, "Tại sao?" "Tại sao à!

Hừ!" Hạt tử tỏ ra khinh thường với câu hỏi của Mạc Hữu Đạo.

"Bởi vì đi ra ngoài có thể sẽ không quay về được nữa." Tần An nghiến răng chịu đựng kịch thống, đáp lại Mạc Hữu Đạo một câu.

"Ôi, mấy người các cậu!" Hạt tử lắc đầu thở dài, "Cũng chỉ có mỗi Tần An này là coi được, còn mấy người kia thì, hừ!" Cái "hừ" này ngụ ý gì thì không cần nói cũng rõ.

"Được rồi, xong rồi!" Bàn tay Hạt tử đột ngột rút khỏi người Tần An.

Tần An thở hổn hển một hơi, vốn dĩ cho rằng sau khi kết thúc sẽ

kiệt sức, phải mất một lúc mới hồi phục được sau những cơn đau kịch liệt đó.

Ai ngờ hiện tại lại cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, như thể có gông cùm xiềng xích nào đó trên người đã bị phá vỡ.

"Tần An!" "Tiểu ca!" Mấy người thấy xong việc thì vội vàng chạy về phía Tần An.

Hoắc Băng kéo cánh tay Tần An, kiểm tra khắp nơi xem Tần An rốt cuộc có sao không.

"Anh thế nào rồi?

Có chỗ nào không thoải mái không?

Cái trớ chú đó sao rồi?

Giải được chưa?" Tần An không để ý đến những câu hỏi dồn dập của Hoắc Băng, rút cánh tay khỏi tay cô, rồi lại hành lễ với Hạt tử.

"Đa tạ tiền bối!" "Không sao đâu, trớ chú cũng đã giải rồi, mau đi đi." "Vậy còn tiền bối thì sao?

Ngài không đi cùng chúng tôi à?

Về Hoa Quốc?" "Về Hoa Quốc..." Biểu cảm của Hạt tử lập tức trở nên bi thương.

"Không được, các cậu về đi." "Tiền bối có khó khăn gì sao?" Tần An hỏi, "Có lẽ chúng tôi có thể giúp được tiền bối." "Thôi đi." Hạt tử đột nhiên thay đổi sắc mặt, rõ ràng là không muốn nhắc lại chuyện này nữa.

"Các cậu không giúp được tôi đâu, tôi cũng không có gì cần các cậu giúp, mau đi đi, đừng ở đây làm phiền tôi!" Hạt tử dẫn mấy người đi qua cái sân nhỏ đó.

Trên đường, Hạt tử hỏi bọn họ: "Các cậu đến đây làm gì?

Mấy cái mộ ở trong nước không đủ cho các cậu chơi à?

Còn chạy đến tận đây?" "Tiền bối có biết Cửu Châu Đỉnh không?" Tần An suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn quyết định nói cho người này biết.

Mặc dù trước khi đến, người của cơ quan nhà nước đã dặn dò không được nói mục đích chuyến đi này ra ngoài, chỉ có mấy người bọn họ biết.

Tần An cũng không phải là người đơn thuần, không phải ai giúp mình một tay thì liền cảm thấy có thể tin tưởng.

Chỉ là người này thì khác, Tần An có một loại cảm giác, người này rất khác, đặc biệt là trong các việc đại sự quốc gia, người này nhất định là đáng tin cậy.

"Chúng tôi phụng mệnh tổ quốc, đến đây để đoạt lại quốc bảo bị nước ngoài trộm đi." Hạt tử ngây người, biểu cảm trên mặt ông ta rất kỳ lạ, đó là sự pha trộn của rất nhiều cảm xúc phức tạp: hoài niệm, chấn kinh, vui sướng...

"Ha ha ha!" Hạt tử bật cười lớn, "Tốt, tốt lắm!" Giọng nói hào sảng xen lẫn chút nghẹn ngào.

"Tôi sẽ giúp các cậu, tôi đến giúp các cậu đây, các cậu không cần vội, chỉ cần cẩn thận mang Cửu Châu Đỉnh về nước, nhớ kỹ!" Hạt tử quay đầu đối mặt với Tần An, mặc dù đó là một đôi mắt đã bị hủy hoại hoàn toàn, không nhìn thấy chút tròng mắt nào, nhưng Tần An vẫn cảm nhận được ánh mắt rực lửa ấy.

"Nhớ kỹ!

Tuyệt đối không được để Cửu Châu Đỉnh bị tổn hại dù chỉ một chút, các cậu nhất định phải cẩn thận, không cần lo lắng những thứ khác, người phía sau không đuổi kịp các cậu đâu, các cậu sẽ không

gặp bất kỳ nguy hiểm nào, chỉ cần cẩn thận mang Cửu Châu Đỉnh về, biết chưa?" Mấy người đều nghe ra ý trong lời ông ta.

Đây là muốn thay bọn họ chặn lại quân truy binh phía sau, thay bọn họ giải quyết mọi phiền phức.

"Tiền bối..." "Đừng nói nữa." Hạt tử cắt ngang lời Tần An, "Đời này còn có thể làm việc cho tổ quốc, đây là vinh hạnh của tôi!

Cảm ơn các cậu, cảm ơn các cậu đã đến đây, lại cho tôi cơ hội này." Dưới sự dẫn đường của người đàn ông mù, mấy người đến bên một cầu thang không thấy đỉnh, khác với những cầu thang trước đó, cầu thang này đi lên.

Hạt tử nói: "Đi lên trên, đó chính là Thiên Đường, Cửu Châu Đỉnh ở trên đó." "Tiền bối, ngài thật sự không đi cùng chúng tôi sao?

Người của Đại Giáo Khu kia, chúng tôi có khả năng giải quyết được, xét về thực lực của tiền bối, cộng thêm tôi, thì không có gì có thể cản được chúng tôi đâu." Tần An đề nghị, hắn nhìn ra rồi, tiền bối bí ẩn này không phải là không muốn về nhà, chỉ là có nỗi niềm khó nói.

Tần An vốn dĩ không phải là người nhiệt tình như vậy, đối phương đã từ chối rồi, trong tình huống bình thường hắn sẽ không nhắc lại.

Chỉ là lần này tình huống khác, bởi vì có vị tiền bối này ở đây, cho nên ở tầng thứ tám đã giúp bọn họ bớt đi rất nhiều phiền phức.

Trớ chú vẫn luôn làm phiền Tần An cũng đã được vị tiền bối này hóa giải, đây là ân tình.

Hơn nữa, sau khi hắn nói ra nguyên do đến đây, phản ứng của vị tiền bối này rất không bình thường, muốn cống hiến cho đất nước thì có thể hiểu được.

Nhưng trong lời nói của vị tiền bối này dường như còn chứa đựng chút tử chí.

Cho nên Tần An khác với mọi khi, liên tục hỏi lại, muốn giúp đỡ người này.

Suy nghĩ này của hắn đương nhiên không qua mắt được Hạt tử.

"Cậu không cần cảm thấy nợ tôi." Hạt tử trực tiếp nói toạc suy nghĩ của Tần An.

"Tôi đã nhiều năm không nhìn thấy người nhà, nếu hôm nay đến đây không phải là các cậu, mà là người Hoa khác, tôi cũng sẽ cố gắng hết sức giúp bọn họ.

Còn cái trớ chú kia, đối với tôi mà nói không phải chuyện gì khó khăn cả, không cần ghi nhớ trong lòng.

Về phần giúp các cậu chặn người phía sau, thì càng không cần nói, đó cũng không phải vì các cậu, mà là vì, quê hương của tôi.

Được rồi, đừng nói nhiều nữa, cậu không phải cũng đã nói rồi sao, với thực lực của tôi, nếu muốn làm gì thì không ai cản được, cho dù không có cậu cũng vậy.

Đi đi, tôi không cần sự giúp đỡ của các cậu, nếu thật sự có một ngày cần đến, tôi tự nhiên sẽ có cách liên lạc với các cậu, không cần phải lo lắng ở đây." Lời đã nói đến đây, Tần An đương nhiên cũng sẽ không tiếp tục dây dưa về chuyện này nữa, đành phải rời đi.

"Được rồi, vậy thì lần này đa tạ tiền bối, sau này có chỗ nào cần dùng đến, nhất định sẽ tận tâm tận lực vì ngài." Đến đây, Tần An và những người khác đã chia tay với người đàn ông mù bí ẩn, người vì lý do nào đó đã canh giữ ở nơi cách quê nhà hơn tám nghìn cây số, thậm chí thời gian cũng chậm hơn tám tiếng.

Tần An và mấy người bước lên cầu thang cao đến mức không

thấy đỉnh, Hạt tử vẫn luôn ngẩng đầu nhìn từ phía dưới.

Mắt ông ta không thấy, nhưng lòng thì vẫn luôn sáng rõ, nơi ấy chứa đựng niềm tin, cố hương, và cả con người.

Đi đến giữa đường, mấy người quay đầu nhìn lại người vẫn còn ở chỗ cũ, đã nhỏ đến mức chỉ còn là một chấm đen.

"Ông ấy sau này có một ngày sẽ về nhà không?" Mạc Hữu Đạo sư đệ khẽ hỏi.

Chàng trai trẻ vẫn luôn ngốc nghếch, dường như ra ngoài không mang theo não, lúc này lại hiếm hoi cảm thấy chút buồn bã.

Nỗi buồn này đến từ một trực giác, một trực giác không mấy tốt lành.

Bọn họ sẽ không gặp lại người bí ẩn này nữa, về sau sẽ không bao giờ gặp lại.

Mấy người đều không biết trả lời câu hỏi của cậu ta thế nào, trầm mặc một lát, Ngô Tứ Ý mở miệng trước.

Chương 251

"Đi thôi, đi lên trên đi, nếu ông ấy không về được, chúng ta sẽ thay ông ấy về, không biết ông ấy là ai, nhưng chúng ta sẽ nhớ về ông ấy." Hạt tử đứng ở phía dưới rất lâu, ông ta biết mấy người kia chắc chắn đã rời đi, đã đi xa đến mức không nhìn thấy nữa.

"Cũng tốt, còn có thể nói chuyện với người quê hương lần nữa, thế là đủ rồi, đủ rồi." Hạt tử quay người trở lại, có vài người đã đến rồi, phải đi chặn bọn họ thôi, chặn bọn họ càng xa càng tốt, khiến bọn họ cách Tần An và mấy người kia càng xa càng tốt.

Bên ngoài tầng thứ tám địa ngục, một người cầm đầu mặc áo bào trắng không ngừng chỉ huy người xông vào.

Nhưng khu vực này đã sớm bị Hạt tử kiểm soát, những người tiến vào dường như bị bóng tối nuốt chửng, hoàn toàn không có tin tức truyền về.

Người áo bào trắng với đôi mắt như chó sói hung ác nhìn chằm chằm vào bên trong, thấy những người đi vào không quay ra nữa, cũng không biết bên trong rốt cuộc là tình huống gì, giận đến cực điểm.

Bên cạnh người áo bào trắng, có một người bị giữ chặt hai cánh tay, quỳ trên mặt đất.

Người đó máu thịt be bét, đầu rũ xuống.

Nếu không phải có hai người phía sau giữ chặt, lúc này e rằng đã sớm lảo đảo ngã gục xuống đất rồi.

Người áo bào trắng hung hăng đá một cước vào đầu người đó, rồi giật mạnh tóc người đó lên.

Người đó lộ mặt ra, hóa ra chính là vị thần phụ mà Tần An và

những người khác đã gặp ở tầng thứ tư trước đó.

Vị thần phụ đã nói cho bọn họ biết thông tin về mấy tầng địa ngục sau đó.

Người áo bào trắng hung hăng giật tóc vị thần phụ, dùng tiếng Anh chất vấn: "Đó là một đám người Hoa!

Lần này xông vào là người Hoa!

Tại sao không báo cáo sớm, tại sao lại thả bọn họ đi!" "Tôi, tôi không thả bọn họ, khụ khụ." Vị thần phụ đau khổ mở miệng biện giải cho mình, "Tôi đánh không lại bọn họ, không còn cách nào, trước đây đều là như vậy." Người áo bào trắng đương nhiên biết trước đây đều là như vậy, bọn họ đối với việc quản lý những người canh gác mỗi tầng địa ngục vẫn luôn không nghiêm ngặt, những người này làm việc không nghiêm túc, thậm chí khi có kẻ ngoại lai xâm nhập thì căn bản là làm ngơ.

Những điều này đều là tình huống mà người phía trên biết, bọn họ cũng vẫn luôn nhắm một mắt mở một mắt, bởi vì mấy người ở bảy tầng phía trước đều không quan trọng, dù sao thì có người ở tầng thứ tám đó, ai cũng không thể xông qua được.

"Nhưng người Hoa thì khác!" Vị thần phụ nằm bò trên mặt đất, toàn thân thê thảm, đây là điều hắn vạn vạn không ngờ tới.

Rõ ràng trước đây đều là như vậy mà, người phía trên đối với bọn họ từ trước đến nay chưa từng quản lý nghiêm túc, những người canh gác địa vực này đối với kẻ xâm nhập đều làm ngơ, cũng không thấy người phía trên nói gì, sao lần này lại...

"Vì, vì sao, vì sao người Hoa lại khác?

Vì sao lần này..., khụ khụ!" Vị thần phụ nhịn đau đớn kịch liệt trên cơ thể, đứt quãng hỏi.

Nhìn tình thế này, lần này hắn e rằng khó thoát khỏi cái chết, đến cuối cùng chết cũng phải chết cho rõ ràng chứ.

"Bởi vì người canh gác tầng thứ tám chính là một người Hoa!" Người áo bào trắng nói.

Vị thần phụ chưa bao giờ lại câm nín đến thế, lời nói dối mà mình dùng để lừa mấy người kia hóa ra lại là thật.

Đúng là cái miệng quạ đen mà.

Vị thần phụ cười khổ.

"Nhưng mà, tại sao, tại sao lại là một người Hoa canh giữ tầng cuối cùng?" Người áo bào trắng lạnh lùng nhìn vị thần phụ vừa hỏi câu hỏi này, ánh mắt như đang nhìn một người đã chết.

"Chuyện đó không phải là thứ ngươi nên biết." Lúc này, trong bóng tối của tám tầng địa ngục đột nhiên bị ném ra mấy thứ, đập vào người, mấy người lập tức ngã xuống đất.

Đó là mấy cỗ thi thể!

Chính là những thuộc hạ trước đó bị người áo bào trắng phái vào nhưng không có tin tức gì.

Mấy người đứng chắn trước mặt người áo bào trắng, bảo vệ người áo bào trắng lùi lại mấy bước, cảnh giác giơ vũ khí nhắm vào vùng bóng tối vô định kia.

Hạt tử từng bước từng bước đi ra từ trong bóng tối, dừng lại cách khung cửa một mét.

"Đã dám đến gần như vậy rồi, là đã quyết định muốn chết sao?" Người áo bào trắng đứng sau mấy người, hung ác nhìn Hạt tử, hắn biết Hạt tử có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn.

"Được rồi." Người áo bào trắng nhìn Hạt tử không hề có bất kỳ

phản ứng nào với lời nói của mình, rất thiếu kiên nhẫn nói: "Ta suýt nữa quên mất, ngươi là tên người Hoa ngu ngốc, không hiểu tiếng Anh.

Nhưng không sao cả, thứ bé bỏng đáng yêu này ngươi nhất định nhận ra." Người áo bào trắng lấy ra một cái lọ nhỏ.

Cái lọ đó hẳn là làm bằng thủy tinh, chất liệu trong suốt, có thể nhìn thấy rất rõ bên trong có một con sâu màu đen.

Khi người áo bào trắng lấy con sâu nhỏ đó ra, biểu cảm của Hạt tử lập tức thay đổi, như thể con sâu nhỏ đó là loài sói, hổ báo hung ác vậy.

Dưới cổ Hạt tử bị băng vải quấn quanh có thứ gì đó bắt đầu nhúc nhích.

Con sâu nhỏ trong lọ dường như cảm ứng được điều gì đó, cuống quýt bò vòng quanh trong lọ muốn thoát ra ngoài.

"Ha ha ha!" Người áo bào trắng bật cười lớn, "Ngươi xem!

Bọn chúng kích động biết bao!" "A!" Hạt tử phát ra một tiếng gầm nhẹ, tay siết chặt lấy cổ, muốn cố gắng đè nén thứ đang cuộn trào bên trong.

Nhưng căn bản là không có tác dụng!

"Ta thề với tổ tông nhà ngươi!" Hạt tử dứt khoát từ bỏ việc áp chế thứ khiến ông ta vô cùng đau đớn đó, trực tiếp xông ra khỏi khung cửa.

Sắc mặt người áo bào trắng lập tức thay đổi, chỉ huy thuộc hạ xông lên chặn Hạt tử, còn mình thì nấp phía sau gào lớn.

"Ngươi làm gì!

Ngươi không muốn sống nữa sao?

Ngươi nhìn rõ thứ ta đang cầm trong tay là gì không!

Ngươi là kẻ phản bội!

Đã đến nước này rồi, còn muốn cống hiến cho đất nước ngươi nữa sao?

Bọn họ sẽ không công nhận!

Bọn họ sẽ không công nhận ngươi!

Căn bản không có ai biết sự tồn tại của ngươi!

Không có ai biết tên ngươi!" Người áo bào trắng sợ hãi, hắn nhìn từng thuộc hạ ngã xuống dưới quyền của Hạt tử, máu trên đôi tay kia càng ngày càng nhiều.

Người đó dường như thực sự đến từ địa ngục, đang thu hoạch sinh mạng.

"Không thể nào!

Làm sao có thể?" Người áo bào trắng nhìn con sâu nhỏ trong tay, rõ ràng đây chính là lợi khí có thể khống chế Hạt tử.

Nhiều năm như vậy, bọn chúng chính là dựa vào thứ này để khống chế Hạt tử, nếu không hắn cũng không dám đến trước mặt Hạt tử mà la hét.

Tại sao lại không có tác dụng?

"Xông lên!

Tất cả xông lên cho ta!

Giết hắn!

Giết hắn!" Công phu của Hạt tử thực sự quá mạnh, quá nhanh, nhanh hơn nhiều so với khi đánh với Tần An.

"A!" Dưới quyền của Hạt tử lại có một người ngã xuống, băng

vải trên cổ ông ta đứt ra, để lộ lớp da thịt đang nổi lên dưới đó.

Dưới lớp da thịt ấy dường như ẩn chứa thứ gì đó giống như con sâu, đang cuộn trào trong cổ Hạt tử.

Hạt tử đau đớn tột cùng, lúc này cuối cùng cũng không chống đỡ nổi nữa, lập tức quỳ sụp xuống đất.

Thấy Hạt tử ngã xuống đất, người áo bào trắng thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng, cuối cùng cũng...

Người áo bào trắng thê thảm thở hổn hển tại chỗ, vừa nãy với khí thế của Hạt tử, hắn thật sự tưởng mình sẽ chết ở đây, may mắn thay.

"Hừ!" Người áo bào trắng ra lệnh cho những người còn sống, "Đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau xông vào, bắt lấy những kẻ xâm nhập đáng chết kia!" Các thuộc hạ do dự nhìn Hạt tử đang nằm trên đất, có một người nhặt viên đá trên đất ném vào người Hạt tử, thấy Hạt tử vẫn không động đậy, lúc này mới yên tâm, đi vào bên trong.

Thứ trên cổ Hạt tử vẫn còn cuộn trào, đầu ông ta vô lực rũ xuống.

Người đi ở phía trước nhất, đi ngang qua Hạt tử, định đi vào bên trong tầng thứ tám.

"A!" Là Hạt tử!

Ông ta chưa chết!

Chương 252

Hạt tử một tay tóm lấy chân người bên cạnh, kéo người đó ngã xuống đất.

Lại một cú đấm hung hăng giáng vào mặt, ngũ quan lún sâu vào, chỉ một cú đấm, người đó đã chết.

Những người còn lại vội vàng lùi lại, không dám tiến thêm một bước nào nữa.

"A, cứu mạng, cứu mạng!" Có người quay lưng bỏ chạy.

"Đứng lại, quay lại, quay lại!

Đám phế vật các ngươi!" Người áo bào trắng gào lên giận dữ, hắn cũng muốn chạy, chuyện này căn bản không giống với những gì hắn tưởng tượng trước khi đến!

Tại sao con sâu chết tiệt này không thể khống chế người này nữa, sớm biết thế này, hắn làm sao có thể đến tìm cái chết chứ?

Nhưng người áo bào trắng căn bản không dám động đậy, bởi vì hắn có thể cảm nhận được, Hạt tử vẫn luôn đối mặt với hắn, nếu mắt Hạt tử không bị hủy hoại, thì hiện tại chắc chắn là đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Một khi hắn có bất kỳ động tác nào, Hạt tử nhất định sẽ lao tới!

Nhưng không chạy cũng là chết!

"Thế này, ta tha cho ngươi." Người áo bào trắng lắp bắp mở miệng, "Ta đưa con sâu này cho ngươi, ngươi đi đi." Nhận ra Hạt tử căn bản không hiểu lời hắn nói, người áo bào trắng trực tiếp ném cái lọ đựng con sâu nhỏ trong tay về phía Hạt tử, sau đó giơ hai tay lên, thể hiện thiện ý.

Hạt tử không đón lấy, ông ta hiểu ý của người này, nhưng ông ta không đồng ý!

“Ta đã không sống được nữa rồi, ngươi hãy cùng ta chết đi.” Hạt tử không đón lấy cái lọ, để mặc nó rơi xuống đất.

“Những món nợ kia, ta không cách nào khiến các ngươi trả hết được, nhưng trả được chút nào thì hay chút đó, mạng của ngươi hãy giao cho ta đi.” Giọng nói đến từ ngôn ngữ cổ xưa phương Đông xa xôi, người áo bào trắng không hiểu, nhưng việc Hạt tử căn bản không để ý đến hành động của cái lọ nhỏ cũng khiến hắn hiểu ý của Hạt tử.

Hạt tử đột nhiên tăng tốc, trong ánh mắt kinh hoàng của người áo bào trắng, khuôn mặt Hạt tử ngày càng rõ ràng, cho đến khi đến ngay trước mặt.

Hạt tử một quyền trực tiếp đánh xuyên lồng ngực người áo bào trắng.

Nắm đấm thu về, người áo bào trắng ngã xuống đất.

Hạt tử đã kiệt sức, ông ta xoay người, đối mặt với hư vô, quỳ trên mặt đất.

Lần này không phải vì kiệt sức, mà là ông ta chủ động quỳ xuống.

Hạt tử quỳ trên mặt đất, tay hóa thành hình vuốt, tóm lấy cổ mình, từ bên trong mạnh mẽ kéo ra một con sâu rộng đến năm milimet, lớn hơn nhiều so với con sâu trong lọ.

Máu tươi phun trào, con sâu đó rời khỏi vật chủ, rất nhanh đã chết.

Cùng với đó là mất đi sinh mạng, còn có người đang quỳ sụp trên mặt đất.

Theo hướng Hạt tử đang quỳ mà đi, xuyên qua ngàn dặm, đó là một mảnh hòa bình.

Vùng đất từng trải qua khổ nạn nay đã hồi phục sức sống, cỏ non xanh mướt, phồn hoa như mộng, hàng tỷ người kia, cùng nhau bảo vệ, có thể an tâm chìm vào giấc ngủ trong đêm.

Rồi cùng ánh nắng ban mai thức dậy.

Tần An và mấy người đã đi trên thang trời sáu tiếng đồng hồ, từ lâu đã không còn nhìn thấy cảnh tượng phía dưới, nhưng phía trên đã có thể mơ hồ thấy đỉnh.

Mấy người đều cảm thấy có chút bất an về lời Hạt tử nói cuối cùng rằng sẽ giúp bọn họ, ý nghĩa trong lời nói của Hạt tử đã rất rõ ràng.

Cũng không biết thực lực của quân truy binh phía sau thế nào, nhìn dáng vẻ của Hạt tử, ông ta không phải chủ động ở lại đây.

Ngược lại, sau khi bọn họ nhắc đến chuyến đi này là vì quốc gia, Hạt tử lại kích động và vui mừng như vậy, vậy thì không ngoài dự đoán, Hạt tử chắc chắn bị khống chế nên mới ở lại đây.

Người của Đại Giáo Khu kia trong tay chắc chắn đang nắm giữ thứ có thể uy hiếp Hạt tử.

Chỉ là không biết thứ đó có gây nguy hiểm đến tính mạng của Hạt tử hay không, cũng không biết ông ta hiện tại có bình an không.

Chỉ có Tần An là rất trấn định, không quay đầu lại mà đi lên, không hề có chút lo lắng nào như những người khác.

"Tiểu ca." Mạc Hữu Đạo sư đệ do dự hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng hỏi: "Em có một dự cảm không lành, vị tiền bối kia, ông ấy có sao không?

Em thấy tiểu ca anh một chút cũng không lo lắng, có phải anh biết vị tiền bối đó sẽ không gặp chuyện gì không?" Tần An mặt không biểu cảm nói: "Không phải, tôi không biết ông ấy hiện tại cụ thể thế

nào, nhưng tôi cũng giống như cậu, cảm thấy ông ấy sẽ không bình an." Không chỉ là không bình an, Tần An khi chia tay với người đó, thậm chí còn cảm nhận được tử chí trong lời nói của người đó.

Lần này, cho dù người của Đại Giáo Khu phía trên không đối phó được ông ta, nếu ông ta cũng không thể triệt để thoát khỏi sự khống chế của Đại Giáo Khu, có lẽ sẽ lựa chọn cái chết dứt khoát.

Tần An hơi bi thương nghĩ, tiền bối ông ấy rất muốn về nhà, nhiều năm như vậy, chấp niệm đó càng ngày càng sâu.

Nay đã gặp được mấy người đồng hương như bọn hắn, còn vì cố quốc làm được vài việc, chấp niệm cũng coi như đã kết thúc.

Chấp niệm không còn, sức mạnh chống đỡ ông ta sống tiếp cũng không còn.

Mạc Hữu Đạo sư đệ nghe nói ngay cả tiểu ca cũng nói vị tiền bối kia sẽ không bình an, tia hy vọng cuối cùng trong lòng cũng tan biến.

Mạc Hữu Đạo vỗ vỗ lưng sư đệ mình, an ủi nói: "Không sao đâu, đừng nghĩ nhiều quá, đối với ông ấy mà nói, đó là sự giải thoát, hơn nữa nhìn dáng vẻ cuối cùng của ông ấy, ông ấy rất vui vẻ." Mạc Hữu Đạo sư đệ gật đầu, nhưng bầu không khí ảm đạm vẫn không tan biến, trên đường đi lên, không ai nói thêm lời nào.

Lại hai tiếng đồng hồ trôi qua, mấy người cuối cùng cũng đi đến đỉnh.

Nhưng còn chưa đi lên, đã nghe thấy tiếng ồn ào hỗn loạn phía trên, có người ở trên đó!

Hơn nữa nghe động tĩnh này, không chỉ một hai người.

Tần An lập tức giơ tay ngăn những người phía sau tiếp tục đi lên, bản thân hắn từ từ bước thêm mấy bậc thang nữa, quan sát tình hình phía trên.

Chỉ thấy phía trên là hai đài cao nhìn thẳng vào nhau, giữa hai đài cao có một con đường nhỏ nối liền.

Trên đài cao gần đó có một bức tượng, chính là tượng Jesus Christ mà người phương Tây tín ngưỡng.

Và những người phát ra tiếng động chính là một đám thần phụ, bọn họ đang quỳ bái trước tượng Jesus, miệng lẩm nhẩm lời cầu nguyện.

Tần An hơi nheo mắt, nhìn kỹ đám người đó, lại phát hiện ra đám người đó chính là đám thần phụ đã bị nước cuốn trôi lúc trước!

Hóa ra bọn họ không những không chết, mà còn trùng hợp đến được nơi này.

Hèn chi sau này bọn họ vẫn luôn không đuổi kịp.

Tuy nhiên, cuối cùng cũng bị nước cuốn trôi một phen, nhân viên cũng không phải hoàn toàn không có tổn thất.

Trông có vẻ ít đi một nửa người, người tóc trắng dẫn đầu lúc đó cũng không thấy đâu nữa.

Cũng không biết những người bị thiếu đó là bị cuốn trôi đến nơi khác, hay là trực tiếp đi đến địa ngục thật sự rồi.

Tần An vượt qua những người này nhìn về phía đài cao ở đằng xa, quá xa nên không nhìn rõ thứ trên đó.

Tần An đành phải điều động Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể, các chức năng cơ thể cũng theo đó mà đột phá giới hạn của con người.

Nhìn rõ rồi, thứ trên đài cao đó hóa ra chính là mục đích của chuyến đi này của bọn họ, Cửu Châu Đỉnh!

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi, Tần An trong lòng nhẹ nhõm hơn một chút.

Điều này cũng có nghĩa là hành trình tranh đoạt này của bọn họ sắp kết thúc.

"Tôi thấy Cửu Châu Đỉnh rồi." Tần An quay đầu nhỏ giọng nói với mấy người.

"Cửu Châu Đỉnh!" Mạc Hữu Đạo sư đệ bị sự kinh hỉ bất ngờ này làm cho choáng váng đầu óc, vậy mà lại la lớn một tiếng.

Mạc Hữu Đạo tức giận vỗ một cái vào gáy sư đệ mình.

Còn chưa kịp quát mắng, đã nghe thấy Tần An nói: "Đến rồi." Đến rồi?

Cái gì đến rồi?

"Lên đi." Câu hỏi còn chưa kịp thốt ra, đã thấy Tần An đi lên rồi.

Mấy người cũng nghe lời đi theo phía sau, sau khi lên thì biết Tần An nói cái gì đã đến rồi.

Là đám thần phụ đó.

Bọn họ nghe thấy động tĩnh, lảo đảo đứng dậy từ trước tượng Jesus Christ, đi về phía mấy người.

"Đây là bị mê hoặc rồi sao?" Hoắc Băng hỏi, nhìn dáng vẻ của những người này khác xa với người bình thường.

"Cửu Châu Đỉnh ở trên đài cao bên kia, đừng ham chiến, mau qua lấy Cửu Châu Đỉnh mới là việc quan trọng!" Tần An chỉ hướng Cửu Châu Đỉnh, rồi tháo Hắc Kim Cổ Đao xuống, đón lấy đám người đang xông tới.

"Tôi mở đường, các cậu đi trước!" Tần An một đao chém một vị thần phụ, hét lên với mấy người.

Mấy người nghe lời chạy qua từ rìa, đi về phía Cửu Châu Đỉnh.

Tần An vừa chém ngã một người, định đi qua đối phó người tiếp theo, thì thấy người đó phớt lờ vết thương sâu đến tận xương trên người, lại lao về phía Tần An.

Chương 253

Những người này không chỉ bị mê hoặc, mà đơn giản là đã trở thành người bất tử!

Tần An lại thử nghiệm trên người những người khác, phát hiện quả nhiên là như vậy.

Đừng nói là vết thương nghiêm trọng, cho dù có chém đứt đầu, cơ thể vẫn có thể phát động công kích!

"A!" Tần An cười lạnh trong lòng, Thiên Đường ư, đúng là quá bẩn thỉu, biến con người thành ra bộ dạng này.

"Những người này không giết được, chém đầu cũng vô dụng, các cậu mau tìm cơ hội đi qua đi!" Thấy Ngô Tứ Ý và mấy người kia cũng đã bị các thần phụ vây quanh, Tần An vội vàng nói phát hiện của mình cho mấy người biết.

Một cước đá bay vị thần phụ chắn đường phía trước, Tần An đi về phía Ngô Tứ Ý và những người khác.

Sau khi chặn đứng đợt tấn công của đám thần phụ cho mấy người, hắn nói: "Mau qua đi!" "Tần An còn anh thì sao?" Hoắc Băng lo lắng hỏi.

"Không cần lo cho tôi, tôi có thể đối phó được, sau khi lấy được Cửu Châu Đỉnh thì mau đi đi." Tần An lật Hắc Kim Cổ Đao lại, dùng sống đao chém, dùng sức mạnh cứng rắn hất tung các thần phụ ra.

Dù sao thì dùng lưỡi đao chém cũng không có tác dụng, lại còn làm máu me be bét, chi bằng cứ thế dùng sức mạnh hất tung người ta ra.

"Tin tiểu ca đi, chúng ta đi trước!" Mạc Hữu Đạo kéo Hoắc Băng đang do dự rời đi.

Hoắc Băng đương nhiên tin tưởng thực lực của Tần An, chỉ là quan tâm quá hóa ra lo lắng.

Bất kể lúc này, nếu cứ chần chừ mãi như vậy, chỉ là gây thêm phiền phức cho mọi người, cho nên cũng đành phải đi theo Mạc Hữu Đạo rời đi.

"Anh cẩn thận đấy!" Chỉ là trước khi rời đi vẫn không tránh khỏi phải dặn dò một câu, mặc dù biết rõ không có chút tác dụng nào.

Tần An không hề có chút phản ứng nào trước sự quan tâm của Hoắc Băng.

Khi đối phó với đám thần phụ, hắn vẫn luôn phân tâm quan sát ảo cảnh xung quanh, muốn tìm ra thứ đang khống chế những người này.

Chỉ cần tìm ra, đi hủy thứ đó, thì những người này tự nhiên sẽ không còn bị khống chế nữa.

Đến lúc đó, cho dù những người này không chết theo, nhưng chỉ cần thoát khỏi trạng thái bất tử, thì sẽ dễ đối phó hơn bây giờ nhiều.

Mấy người dưới sự mở đường của Tần An, nhanh chóng chạy về phía đài cao kia.

Cửu Châu Đỉnh được đặt ở trung tâm đài cao, đối diện với tượng Jesus trên đài cao kia.

Mấy người không mạo hiểm di chuyển Cửu Châu Đỉnh, từ kinh nghiệm mấy lần trước đó mà xem, bảo vật như Cửu Châu Đỉnh, thông thường được dùng để trấn áp toàn bộ mộ huyệt.

Vì vậy rất có thể lần này Thiên Đình này cũng do Cửu Châu Đỉnh trấn giữ, một khi di chuyển Cửu Châu Đỉnh, có thể Thiên Đình sẽ sụp đổ.

Mấy người trước tiên nhanh chóng đi một vòng trên đài cao, kiểm

tra hoàn cảnh của đài cao.

Phát hiện ở một bên khác của đài cao, cũng có một cầu thang, cầu thang đó đi xuống.

"Đây có phải là lối ra không?" Hoắc Băng đứng bên cạnh cầu thang nhìn xuống, nghi ngờ hỏi.

"Rất có thể là vậy." Mạc Hữu Đạo nhíu mày nhìn xuống phía dưới, hắn cũng không mấy chắc chắn.

"Kệ nó là phải hay không, chỉ có một con đường này, cũng chỉ có thể rời đi từ đây thôi, tổng không thể quay lại được chứ, bây giờ phía sau cũng không biết là tình huống gì." Ngô Tứ Ý trực tiếp đưa ra quyết định, ông ta quay đầu nhìn Tần An vẫn còn đang chiến đấu với đám thần phụ bị khống chế, vội vàng nói: "Tần An bên đó vẫn còn đang gặp phiền phức, đám người kia giết không chết, mau lên, lấy Cửu Châu Đỉnh rồi đi!" Mấy người đồng ý với lời của Ngô Tứ Ý, đến bên Cửu Châu Đỉnh, định mang Cửu Châu Đỉnh đi, nhưng đúng như bọn họ đã nghĩ trước đó, chỉ cần vừa di chuyển Cửu Châu Đỉnh, toàn bộ Thiên Đình đều rung chuyển.

Ngay cả Tần An bên đó cũng bị ảnh hưởng.

"Không được!" Hoắc Băng ngăn cản hành vi di chuyển Cửu Châu Đỉnh, "Chúng ta gần lối ra rồi, nhưng Tần An bên đó thì sao?

Anh ấy ở xa!" Mấy người cũng có chút lo lắng, không thể bỏ mặc Tần An được, nhưng tình huống này thực sự có chút phiền phức.

Tần An cảm nhận được mặt đất rung chuyển, quay đầu nhìn lại, thấy mấy người đứng bên cạnh Cửu Châu Đỉnh, lập tức hiểu ra là chuyện gì.

Hắn tăng tốc, thoát khỏi một phần thần phụ, rồi quay người chạy về phía Cửu Châu Đỉnh.

Nhưng đám thần phụ cũng lập tức theo sau đến.

“Tiểu ca đến rồi!” Mạc Hữu Đạo kích động chỉ vào bóng Tần An.

“Tốt quá rồi, Tần An đến rồi, chúng ta cùng nhau rời đi, không cần lo lắng vấn đề Thiên Đình sụp đổ nữa.” “Nhưng đám thần phụ kia cũng theo sau, bọn họ bây giờ là người bất tử, càng không cần lo lắng Thiên Đình sụp đổ.” Ngô Tứ Ý phá vỡ tâm trạng vui vẻ của Hoắc Băng.

Còn chưa kịp làm gì, Tần An đã đến rồi, theo sát phía sau là đám thần phụ.

Không kịp chào hỏi, Tần An nhanh chóng nhìn lướt qua đài cao, phát hiện cầu thang dẫn ra ngoài, nói với mấy người: “Các cậu mang Cửu Châu Đỉnh rời đi.” Vừa nói vừa đi di chuyển Cửu Châu Đỉnh, Thiên Đình theo đó bắt đầu rung chuyển.

Đám thần phụ cũng đã lên đến đài cao này.

Mấy người thấy tình huống này, không kịp nói gì, chỉ có thể xông lên giúp đỡ, cuối cùng trước khi đám thần phụ đến gần, đã mang Cửu Châu Đỉnh đến bên cầu thang.

“Tần An, anh không đi cùng chúng tôi sao?” Tần An trực tiếp đẩy Hoắc Băng đang đứng bên cầu thang một cái, nhanh chóng nói: “Tôi đã tìm thấy thứ khống chế đám thần phụ này rồi, các cậu đi trước đi.” Nói xong, quay người đối phó với đám thần phụ đang đến gần.

Hoắc Băng và mấy người thấy vậy, không chần chừ, chỉ có thể rời đi.

Tần An thấy mấy người đã đi xuống theo cầu thang, dẫn đám thần phụ quay lại đài cao có bức tượng kia.

Kỳ lạ là, vốn dĩ cho rằng sau khi lấy đi Cửu Châu Đỉnh, Thiên Đình nhân tạo này sẽ lập tức sụp đổ, nhưng đài cao đặt Cửu Châu

Đỉnh quả thật đã sụp xuống, nhưng đài cao có tượng Jesus này lại chỉ rung chuyển.

Mặt đất tuy hơi rạn nứt, nhưng còn xa mới đến mức sụp đổ.

Xem ra bức tượng này thật sự có gì đó kỳ lạ.

Thực ra trước đó Tần An nói đã tìm thấy thứ khống chế đám thần phụ, là để an ủi mấy người kia nhanh chóng rời đi.

Hắn chỉ có một phỏng đoán, vẫn chưa quá chắc chắn.

Nhưng bây giờ thì đã xác định rồi!

Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể Tần An sôi trào, hắn nhón mũi chân, tung người nhảy vọt lên, lao thẳng về phía bức tượng.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay đã sớm bày ra tư thế công kích.

Khác với trước đó dùng sống đao đối phó đám thần phụ, lần này là lưỡi đao sắc bén lao thẳng vào bức tượng.

Lưỡi đao xé gió, bao phủ khí lạnh, đến trước mặt bức tượng.

Ngay khi sắp chạm vào bức tượng, bức tượng đã động đậy!

Hai tay bức tượng giơ lên, kẹp lưỡi đao vào giữa hai lòng bàn tay.

Khóe miệng Tần An hơi nhếch lên, quả nhiên, phỏng đoán của mình không sai.

Lúc trước khi đối phó đám thần phụ, hắn đã phân tâm quan sát xung quanh, sau đó phát hiện, bức tượng này không đúng lắm.

Sau khi dời tầm mắt đi rồi nhìn lại, sẽ phát hiện bức tượng có một số chi tiết không giống.

Ví dụ như độ cao của cánh tay, hướng nhìn của đôi mắt, thậm chí là biểu cảm, đều có chút thay đổi nhỏ.

Nhưng Tần An vẫn luôn hơi không chắc chắn là những thay đổi

đều ở những chi tiết rất nhỏ.

Trước đây cũng không phải chưa từng gặp tình huống tượng đá hoặc tượng điêu khắc có thể cử động, tấn công bọn họ, nhưng những cái trước đó, hành động cứng nhắc, chỉ là mấy cục đá biết động mà thôi.

Chưa bao giờ có bức tượng nào như tượng Jesus này, lại có những thay đổi tinh vi đến vậy.

Thông thường những thứ này, có thể làm cho tròng mắt động đậy đã rất khó rồi.

Nhưng bức tượng này, ngay cả biểu cảm cũng có thể thay đổi, thực sự hiếm có, cũng không biết phía sau rốt cuộc là có sức mạnh gì đang chống đỡ, điều này tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được.

Tần An xoay ngang chuôi đao, muốn nhân cơ hội này chém đứt một cánh tay của bức tượng, nhưng động tác của bức tượng lại rất nhanh.

Khi Tần An có động tác, nó dường như đã đoán được Tần An muốn làm gì, lập tức buông tay ra.

Tần An thấy vậy, chuyển sang giơ đao chém vào đầu bức tượng, bức tượng không còn ngụy trang nữa, hoàn toàn động đậy, lùi về phía sau, né tránh lưỡi đao của Tần An.

Tuy nhiên, động tác rốt cuộc vẫn chậm hơn một nhịp, trên mặt bức tượng bị vạch một vết hằn sâu.

Nhưng đó không phải là vết thương chí mạng, đối với một bức tượng đá mà nói, không ảnh hưởng đến hành động.

Sau khi Tần An tấn công bức tượng, có lẽ vì phải đối phó với Tần An, bức tượng đã không còn khống chế những vị thần phụ kia nữa.

Tuy nhiên, các vị thần phụ cũng không tỉnh lại, mà là từng người từng người ngã xuống đất.

Cũng không biết là chết hay còn sống.

Bên này Tần An đối phó bức tượng, bên kia Ngô Tứ Ý và mấy người đã mang Cửu Châu Đỉnh rời khỏi Thiên Đường.

Ai ngờ đi theo con đường ra ngoài lại quay về Đại Giáo Khu phía trên.

Chương 254

Bây giờ toàn bộ Đại Giáo Khu đều biết có người xâm nhập, cảnh giới nghiêm ngặt.

Thế là Ngô Tứ Ý và mấy người vừa ra ngoài, đã chạm mặt đám thần phụ đang ồn ào tìm kiếm kẻ xâm nhập.

Xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh.

“.....” Thật, thật là lúng túng.

Trong không gian im lặng, Ngô Tứ Ý cười gượng một tiếng, “Hello?” Tiếng chào hỏi này phá vỡ sự tĩnh lặng, đám thần phụ lại bắt đầu ồn ào trở lại.

“Ở đây!

Có người!

Mau đến!” “Tìm thấy rồi!

Đám người này ở đây!

Kẻ xâm nhập!

Mau bắt lấy bọn chúng!” “Mau!

Mau bắt lấy bọn chúng!

Ở đây!” “Mẹ kiếp!” Ngô Tứ Ý thốt ra một câu chửi thề, ôm Cửu Châu Đỉnh bỏ chạy.

“Chạy mau!” “Nhanh lên, chỗ này cách lối ra của Đại Giáo Khu không xa, ngay phía trước thôi, chạy mau!” Ngô Tứ Ý gào lớn, nhanh chóng chạy về phía trước.

Vốn dĩ cho rằng ra ngoài là xong việc, có thể mang Cửu Châu Đỉnh

tìm một nơi an toàn chờ Tần An, ai ngờ vừa lên đã đối mặt với kẻ địch, chưa từng thấy vận khí nào tệ đến thế.

Tuy nhiên may mắn là trời không tuyệt đường sống của ai, nơi bọn họ đi ra không xa cổng vào Đại Giáo Khu lúc đó.

Nhưng đám thần phụ đang truy đuổi sát sao phía sau cũng là phiền phức lớn, hơn nữa số lượng lại càng ngày càng đông.

Đám thần phụ truyền tin cho nhau, những người nhận được tin tức và nhanh chóng kéo đến càng ngày càng nhiều.

Ngô Tứ Ý và mấy người thê thảm chạy phía trước, ngay cả thời gian quay đầu lại cũng không có.

Nhưng cho dù không quay đầu, nghe tiếng động cũng biết người phía sau càng ngày càng đông.

Tình huống hiện tại lại không thích hợp để đối đầu trực diện với bọn chúng.

Nhiều người như vậy, bên bọn họ chỉ có năm người, trong tay còn đang cầm Cửu Châu Đỉnh, lại còn phải bảo vệ Cửu Châu Đỉnh không bị hư hại.

Bà nội nó!

Tình huống này cũng không thể đối chọi được a!

"Mẹ kiếp!" Ngô Tứ Ý không nhịn được lại chửi thề một câu.

Dường như sự bất mãn của ông ta đã được thượng thiên nghe thấy, thế là thần binh từ trời giáng xuống!

Sáu chiếc xe chống đạn quân dụng từ cổng lớn xông thẳng vào, trong đó ba chiếc đã vây quanh Ngô Tứ Ý và những người khác.

Ba chiếc còn lại lao thẳng về phía đám thần phụ đang đuổi theo phía sau mấy người, bảo vệ Ngô Tứ Ý và mấy người ở phía sau.

“Ngô giáo sư!

Chúng tôi đến đón các vị đây!” Người thò đầu ra khỏi xe không ai khác chính là nhân viên công tác đã đón bọn họ ở sân bay và đưa bọn họ đến Đại Giáo Khu làm việc.

Ngô Tứ Ý và mấy người chỉ cảm thấy nước mắt sắp trào ra.

Bọn họ chưa bao giờ cảm nhận được một cách rõ ràng như vậy cảm giác được tổ quốc bảo vệ, khoảnh khắc này, trong lòng mấy người này, cảm giác vinh dự quốc gia bành trướng chưa từng có.

Ngô Tứ Ý và mấy người lên xe, giao Cửu Châu Đỉnh cho người trong xe.

Quốc bảo này, sau bao gian nan vất vả, được đoạt lại từ nơi đất khách quê người, đã được cẩn thận đặt vào trong một chiếc hộp chuyên dụng.

“Các ngươi là ai?

Giao mấy người kia ra đây!” Đám thần phụ đứng trước đầu xe, gào thét vào đoàn xe.

“Đủ người chưa?” Trong chiếc xe mà Ngô Tứ Ý và mấy người đang ở, nhân viên công tác nói vào bộ đàm, đó là người ở chiếc xe phía trước đang chặn đám thần phụ.

“Thiếu một người.” Nhân viên công tác quét mắt một vòng, liền phát hiện tình huống này, vốn dĩ chỉ có sáu người.

Trong xe lập tức trở nên nghiêm túc, ngay cả bên bộ đàm cũng có thể cảm nhận được không khí rõ ràng đã ngưng đọng lại.

Trong tình huống này mà thiếu một người, người đó tám phần là...

“Người thiếu là Tần An, cậu ấy vẫn còn ở dưới đó, yên tâm đi, cậu ấy sẽ không sao đâu.” Ngô Tứ Ý mở miệng nói.

Phá vỡ sự im lặng, cũng khiến trái tim đang co thắt của nhân viên công tác giãn ra.

“Đúng vậy, là tiểu ca bảo chúng ta đi trước, cậu ấy mạnh hơn chúng ta nhiều, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Mạc Hữu Đạo phụ họa nói.

“Chúng ta đi trước đi, đến một nơi an toàn chờ Tần An, cậu ấy không biết khi nào mới ra, cứ chặn ở đây mãi cũng không phải là cách.” Ngô Tứ Ý nói với nhân viên công tác đang cầm bộ đàm.

Thấy vậy, những người đến tiếp ứng mới coi như yên tâm, may mắn là người không bị tổn thất ở đây là được.

“Người thiếu đó không sao, chúng ta đi trước.” Nhân viên công tác thông qua bộ đàm nói tình huống cho những người trong các xe khác biết.

Nhận được tin tức, ba chiếc xe phía sau điều chỉnh đầu xe, chuẩn bị rút lui.

Đám thần phụ đang đối đầu ở phía trước thấy những chiếc xe phía sau sắp đi, đều vội vàng, định cường công xông qua.

“Dừng lại!

Giao kẻ xâm nhập ra đây!” Đám thần phụ tiến lên mấy bước, nhưng lập tức bị họng súng thò ra từ trong xe ép phải đứng yên tại chỗ.

Nhưng bọn họ vẫn chưa từ bỏ, định tiến hành bước tiếp theo, thì thấy từ trong chiếc xe ở phía trước nhất thò ra một bàn tay, trên tay đó cầm một tấm chứng minh thư.

Đó là một tấm chứng minh thư quốc tế, trên đó có chữ tiếng Anh, những người đứng gần có thể đọc rõ chữ trên đó.

“Chúng tôi là người Hoa!” Từ trong xe truyền ra một câu tiếng Anh vang dội.

“Tấm chứng minh thư này là để chứng minh thân phận của chúng tôi!

Suy nghĩ cho kỹ đi!

Cản chúng tôi, chính là đối đầu với Hoa Quốc!

Cửu Châu Đỉnh, đó là biểu tượng của an lạc!

Là của chúng tôi!

Các người đã dùng thủ đoạn không chính đáng để lấy đi quốc bảo của Hoa Quốc chúng tôi!

Bây giờ chúng tôi lấy lại, các người dám ngăn cản, thì phải chuẩn bị chịu đựng cơn thịnh nộ của Hoa Quốc!

An lạc không muốn gây phiền phức, nhưng cũng chưa bao giờ sợ phiền phức!

Kẻ nào phạm vào An Lạc của ta, dù xa cũng phải diệt!” Theo lời nói đó vang lên, những người trong xe đồng loạt mở miệng, gào lớn: “Giết!” “Giết!” “Giết!” “Giết!” Những người đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, giọng nói từ đan điền phát ra, cộng hưởng qua lồng ngực, rồi xông ra khỏi cổ họng, mang theo sức mạnh vô tận, mỗi tiếng đều rung chuyển tai người nghe!

Giọng nói vang dội, xen lẫn sát khí lạnh lẽo, tựa như những trận bão táp, trực tiếp ập vào người đám thần phụ.

Bọn họ đã bị sức mạnh này dọa lùi!

Không tự chủ lùi lại mấy bước, ánh mắt đám thần phụ đổ dồn vào người đứng giữa đám đông thần phụ, người cầm đầu đó.

“Chúng ta, chúng ta phải làm sao?” Một vị thần phụ lắp bắp mở

miệng, mặc dù hỏi phải làm sao, nhưng biểu hiện của hắn rõ ràng là sợ hãi, muốn lùi bước.

Các thần phụ xung quanh, ánh mắt lộ ra cảm xúc giống hệt người này, bọn họ sợ hãi rồi!

Người cầm đầu đứng cứng đờ tại chỗ, họng súng phía trước đang chĩa thẳng vào hắn, nhưng đây không phải là điều đáng sợ nhất.

Điều đáng sợ nhất là ánh mắt truyền ra từ những chiếc xe kia, phía sau ánh mắt đó, tựa như từng tử thần.

Lưỡi hái đến từ địa ngục dường như đã đặt trên cổ hắn, chỉ cần hắn nói một chữ "không", lưỡi hái sẽ giáng xuống, đưa hắn đi gặp Thượng đế.

Không, không phải gặp Thượng đế, mà là kéo linh hồn hắn xuống địa ngục!

Người cầm đầu chậm rãi giơ tay lên, vẫy vẫy về phía sau, nói với đám thần phụ đang lo lắng chờ đợi phía sau: "Lùi, lùi lại, cất hết vũ khí đi, lùi lại." Giọng hắn rất nhỏ, bước chân lùi lại càng nhẹ hơn, dường như sợ kinh động đến quái vật khủng khiếp nào đó.

Chương 255

Sợ rằng động tác của mình chỉ cần nặng hơn một chút, quái vật đó sẽ xông lên cắn đứt cổ hắn.

"Mẹ kiếp!" Mạc Hữu Đạo sư đệ bám vào cửa sổ xe, vành mắt đỏ hoe nhìn cảnh tượng phía sau, cậu ta kích động đến nỗi giọng nói cũng run rẩy.

"ĐM quá ngầu!" Chàng trai trẻ nhiệt huyết dâng trào, không nhịn được nữa, nửa thân người thò ra khỏi cửa sổ xe, gào lên khản cổ: "An Lạc ngầu!" Âm thanh đó rất lớn, lớn đến nỗi âm cuối cũng khản đặc.

Tiếng gào khản đặc này xé toang không khí, xuyên qua màng nhĩ đám thần phụ, khiến động tác đang lùi lại của bọn họ dừng lại một chút.

Câu nói mà Mạc Hữu Đạo sư đệ hét lên không phải tiếng Anh, mà là tiếng Hoa đã khắc sâu vào xương tủy của mỗi người Hoa.

Đám thần phụ không hiểu ngôn ngữ cổ xưa từ phương Đông, nhưng một số cảm xúc thì lại tương thông.

Bọn họ hiểu được cảm giác kiêu ngạo sâu sắc trong lời nói đó, đó là niềm tự hào về tổ quốc, một cảm xúc mãnh liệt như vậy, là điều mà đám người bọn họ chưa từng có.

Bánh xe cuốn theo bụi đất trên mặt đất, trong làn bụi cuồn cuộn, sáu chiếc xe nối tiếp nhau rời đi.

Mấy người dưới sự cứu viện của chính quyền, đã rời khỏi Đại Giáo Khu.

"Ngô giáo sư, Hoắc tiểu thư, Mạc tiên sinh, cùng hai vị tiên sinh tiểu thư khác." Nhân viên công tác chào hỏi từng người, nói: "Chúng

tôi đã sắp xếp người đợi Tần An tiên sinh ở đó, nếu cần thiết, cũng sẽ cử người tiến hành cứu viện.

Sân bay đã được sắp xếp ổn thỏa rồi, sẽ đưa mấy vị cùng Cửu Châu Đỉnh an toàn về nước trước." "Không được!" Hoắc Băng lập tức chen lời, cô không đồng ý, "Có thể đưa những người khác về trước, nhưng tôi muốn đợi Tần An cùng đi." Không đợi nhân viên công tác phản bác, Hoắc Băng tiếp tục nói: "Hiện tại tình hình của chúng tôi ở đây coi như đã ổn định, tôi ở đây đợi Tần An cũng sẽ không gây thêm phiền phức gì cho các anh, không làm chậm trễ việc các anh làm những chuyện khác." Nhân viên công tác có chút khó xử, đây cũng không phải ý của anh ta, mà là sự sắp xếp của cấp trên.

"Tôi cũng có suy nghĩ giống Hoắc Băng, Cửu Châu Đỉnh các anh có thể đưa về trước, nhưng tôi muốn đợi Tần An ra." Ngô Tứ Ý khoanh tay ngồi ở ghế sau xe, nói không nhanh không chậm.

Mạc Hữu Đạo cũng lên tiếng: "Tôi cũng đợi tiểu ca, chúng ta cùng đến, cũng cùng đi.

Huống hồ nếu cậu ấy thật sự gặp chuyện gì, những chuyện dưới lòng đất, chúng ta nắm rõ tình hình hơn các anh, càng có thể giúp được." "Đúng đúng." Mạc Hữu Đạo sư đệ cũng hùa theo, "Chúng ta đều đợi tiểu ca cùng đi." Mạc Hữu Đạo sư muội vẫn luôn ít tồn tại nhất thì ngồi yên một bên, gật đầu.

Nhân viên công tác mặt mày tái mét, vốn dĩ cho rằng có một người không hợp tác đã đủ làm anh ta khó xử lắm rồi.

Giờ thì hay rồi, tất cả đều không hợp tác, làm anh ta cứ như là kẻ phản diện muốn phá vỡ đội ngũ đoàn kết của người ta vậy.

"À, tôi, tôi gọi điện thoại một chút." Nhân viên công tác trong chiếc xe đang rung lắc gọi điện cho cấp trên, chỉ cảm thấy trái tim mình đập loạn còn hơn cả chiếc xe.

“Ừm, phải, là như vậy.” “Được, được.” Nhân viên công tác trình bày tình hình với người đầu dây bên kia, rồi đáp lại vài câu, sau khi cúp điện thoại thì biểu cảm thoải mái hơn nhiều, xua đi vẻ u ám ban nãy, nói với mấy người: “Được rồi, vậy thì theo ý của các vị, bên chúng tôi sẽ đưa Cửu Châu Đỉnh về trước, sau đó tìm một chỗ, mọi người cùng nhau đợi Tần An tiên sinh.” “À phải rồi, các vị có hẹn với Tần An tiên sinh ở đâu để đợi cậu ấy không?” Ngô Tứ Ý và những người khác: “...Không có.” Nhân viên công tác: “...” Vậy nên các vị khó khăn lắm mới quyết định đợi người, thì đợi ở đâu?

Sau một khắc tĩnh lặng, nhân viên công tác khéo léo chủ động mở miệng giải vây: “Vậy thì chúng ta cứ trực tiếp đợi ở sân bay đi, tôi nghĩ Tần An tiên sinh ra ngoài, không tìm thấy người thì chắc cũng sẽ tìm trên đường về.” Ngô Tứ Ý và mấy người hiếm khi ngoan ngoãn, “Được thôi.” Cuối cùng sau khi xử lý xong tình huống khiến mọi người đều hài lòng, nhân viên công tác thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cảm thán: Quả nhiên là những người làm ngành nghề đặc biệt, so với người bình thường thì đúng là có chút kỳ quặc.

Mấy người kỳ quặc an phận ngồi yên không nói chuyện.

Nhân viên công tác cầm lấy bộ đàm, nói tình hình ở đây cho những người trong mấy chiếc xe còn lại.

Một loạt sắp xếp xong, xe đến sân bay, lập tức chia nhau hành động, không có một lời thừa thãi nào.

Những người mặc thường phục từ xe khác xuống, trực tiếp nhận lấy Cửu Châu Đỉnh, rồi lên máy bay.

Đội ngũ chia thành hai nhóm, một nhóm đi theo lên máy bay, hộ tống Cửu Châu Đỉnh về nước, một nhóm ở lại cùng Ngô Tứ Ý và mấy người, đợi Tần An.

Toàn bộ quá trình, trừ hai người trông có vẻ là làm văn phòng cuối

cùng chào hỏi và tạm biệt nhau, không ai mở miệng nói thêm lời nào.

Cho đến khi những người hộ tống Cửu Châu Đỉnh đều lên máy bay, nhìn máy bay bay về phía chân trời, Mạc Hữu Đạo sư đệ mới dám mở miệng nói: "Mẹ ơi, ngầu dữ vậy sao?

Nãy em không dám nói chuyện luôn, cái khí thế đó, đỉnh của chóp!" Mạc Hữu Đạo ghét bỏ liếc nhìn sư đệ mình một cái, "Không dám nói chuyện?

Vậy bây giờ ai đang nói đấy?

Anh thấy chú nên ở với bọn họ nhiều vào, để trị cái mồm mép của chú!" "Sao em lại mồm mép chứ?" Mạc Hữu Đạo sư đệ tủi thân.

"Ha ha, cái đó." Nhân viên công tác bên cạnh ngượng ngùng cắt ngang khoảng thời gian "thân ái" của hai sư huynh đệ.

"Các vị, vậy chúng ta sẽ đợi Tần An tiên sinh ở đây.

Các vị quen thuộc tình hình bên trong hơn, nếu các vị cảm thấy cần cứu viện, bên chúng tôi có thể sắp xếp nhân lực bất cứ lúc nào, xin hãy yên tâm, các vị đang làm việc cho quốc gia, dù trong bất kỳ tình huống nào, quốc gia cũng sẽ không từ bỏ bất kỳ ai.

Cảm ơn các vị đã cống hiến trong hành động lần này,..." Tiếp theo là những lời nói xã giao sáo rỗng, mấy người nghe mà lòng không để đâu, còn Mạc Hữu Đạo sư đệ thì như một chú husky, vô cùng tò mò nhìn vũ khí trong tay các nhân viên chuyên nghiệp ở một bên.

Chỉ tiếc là sợi dây của chú husky vẫn đang nằm trong tay Mạc Hữu Đạo, không thể thoát cương mà cuồng hoan.

"Mày ngoan ngoãn một chút!" Mạc Hữu Đạo đối với sư đệ mình quả thật là nghiến răng nghiến lợi, nếu không phải còn có người khác ở đây, đặc biệt là còn có người của chính quyền, con husky này đã sớm bị hắn đánh cho không biết trời trăng mây đất là gì rồi.

“Vậy thì làm phiền các vị.” Nhân viên công tác cũng nhìn ra mấy người trước mặt không muốn nghe những chuyện vô vị này, rất hiểu ý mà kết thúc chủ đề này, chuyển sang nói chuyện chính.

“Tình hình bên trong Quan Vũ Đại Giáo Khu, có lẽ vẫn phải làm phiền các vị kể rõ, chi tiết, bởi vì đây cũng là liên quan đến tình báo quốc gia, nên đành làm phiền các vị.” “Ừm, không sao, đó là điều nên làm.” Ngô Tứ Ý sau một hồi chạy loạn, sự phấn khích và kích động trước khi xuất phát đã biến mất từ lâu, sự kiên nhẫn cũng theo đó quay trở lại.

Ông ta biết đây là chuyện chính sự, làm giáo sư đại học lâu như vậy, vị Tứ gia hung hãn phóng khoáng này cũng đã được giáo dục bình thường, biết cách đối xử với người của chính quyền.

Hơn nữa trong lúc nguy cấp được những thần binh từ trời giáng xuống này cứu giúp, tuy không nhiệt huyết như Mạc Hữu Đạo sư đệ, nhưng lúc này cũng chính là lúc lòng yêu nước dâng cao, vừa nghe nói là vì quốc gia, liền rất sẵn lòng phối hợp.

Thế là tiếp theo là hợp tác vui vẻ.

Mấy người đã giải thích cặn kẽ tình hình bên trong cho nhân viên công tác.

Địa ngục nhân tạo phía dưới, người canh gác mỗi tầng, và cả người canh gác tầng thứ tám bí ẩn kia.

“Cái gì?

Người ở tầng thứ tám là một người Hoa?” Nhân viên công tác cũng rất kinh ngạc.

“Đúng vậy, lại còn là một người mù, trên mắt toàn là vết sẹo, nhưng thực lực rất mạnh.” Ngô Tứ Ý bây giờ đã quen với việc người khác mạnh hơn mình rồi.

“Người đó tên là gì?” “Không biết, ông ấy chỉ bảo chúng tôi gọi là Hạt tử.” “Khi ra ngoài sao ông ấy không đi cùng các vị?” “Ông ấy không ra, chúng tôi vốn dĩ muốn đi cùng ông ấy, nhưng ông ấy không đồng ý.” Sau một hồi trao đổi, nhân viên công tác đã nắm được tình hình.

Bọn họ cũng giống như Ngô Tứ Ý và mấy người kia, đặt sự chú ý chủ yếu vào Hạt tử, tại sao lại có một người Hoa canh giữ trong tám tầng địa ngục của Ước Hàn Ngưu Quốc ở New York.

Là bị ép buộc hay tự nguyện?

Thực lực mạnh như vậy tại sao không trốn ra?

Nhân viên công tác lập tức truyền tin tức nắm được ở đây về nước.

Ngô Tứ Ý và mấy người đã xong việc, vừa nghỉ ngơi vừa đợi Tần An.

Tần An đối mặt với pho tượng thần, thực lực của pho tượng này mạnh ngoài dự đoán.

Tình hình hiện tại hoàn toàn là Tần An bị áp chế, tuy không bị thương nhưng muốn phản công thì gần như không thể.

Môi trường xung quanh bị phá hủy nghiêm trọng do cuộc chiến của hai bên.

Ban đầu, Cửu Châu Đỉnh rời đi đã khiến một đài cao khác sụp đổ, nhưng không ảnh hưởng đến đài cao có pho tượng thần này.

Hiện tại, có lẽ là do pho tượng thần giao chiến với hắn, làm phân tán sức mạnh, khiến đài cao bên này cũng bắt đầu sụp đổ.

Không được, không thể dây dưa thế này nữa.

Tần An thầm nghĩ, đằng sau pho tượng thần này nhất định có thứ

gì đó.

Đây không phải là thực lực mà một tượng đá nhân tạo có thể phát huy.

Hắn muốn tìm ra vấn đề khác biệt giữa pho tượng da thú này và các tượng đá khác.

Chắc chắn có thứ gì đó đã khiến pho tượng này vượt qua giới hạn của một tượng đá bình thường.

Đó là gì?

Trong lúc giao chiến qua lại, Tần An vẫn chưa phát hiện ra điều gì bất thường, có lẽ vấn đề nằm bên trong pho tượng.

Tần An đoán, dùng sức vung Hắc Kim Cổ Đao qua, nhắm thẳng vào mắt pho tượng.

Pho tượng giơ tay đỡ.

Thấy vậy, Tần An lập tức đổi hướng, đó chỉ là chiêu nghi binh, mục tiêu của hắn là cánh tay pho tượng.

Tần An thừa lúc đối phương không phòng bị, cuối cùng trong trận chiến này đã chiếm được thế thượng phong, chém đứt một cánh tay của pho tượng.

Nhưng pho tượng phản ứng rất nhanh, cánh tay còn lại vung tới, đánh Tần An văng sang một bên.

Thậm chí chưa kịp điều chỉnh tư thế tiếp đất, Tần An chỉ vội vàng nhìn về chỗ cánh tay pho tượng bị đứt.

Nhưng cũng không phát hiện ra bên trong có thứ gì.

Tần An ngã xuống đất, tuy không bị nội thương gì đáng kể, nhưng cú ngã này khiến lưng hắn đau nhói.

Chưa kịp đứng dậy, pho tượng đã lao tới.

Chương 256

Thôi vậy.

Tần An từ bỏ việc tìm nguyên nhân, Ngô Tứ Ý và những người khác đã ra ngoài rồi, giờ chắc đang đợi hắn bên ngoài, tốt hơn hết là cứ ra ngoài trước đã.

Cứ thế này, chưa kịp tìm ra chỗ bất thường của pho tượng thần thì chính hắn đã phải bỏ mạng ở đây rồi.

Pho tượng thần đối diện dùng cánh tay còn lại duy nhất, vung nắm đấm về phía Tần An.

Tần An vọt người nhảy lên, bám vào cánh tay pho tượng, lấy đó làm điểm tựa, lao về phía cầu thang lúc hắn đến.

Cầu thang mà Ngô Tứ Ý và những người khác rời đi, sau khi họ đi rồi, đã sớm sụp đổ cùng với đài cao.

Dù không sụp đổ, trong tình huống này, hắn cũng không thể vừa chiến đấu với pho tượng thần vừa chạy đến đó.

Thôi thì cứ quay về lối cũ vậy.

Tần An lên cầu thang, nhanh chóng chạy xuống vài bậc, sau đó xoay người vung đao, chém đứt cầu thang, tránh pho tượng thần đuổi theo.

Nhưng việc này hắn đã lo thừa rồi, từ khi Tần An rời đài cao và xuống cầu thang, pho tượng thần đã ngừng tấn công.

Nó căn bản không thèm liếc nhìn Tần An.

Nếu không thì dù có chém đứt cầu thang cũng không ngăn được pho tượng thần.

Tần An cũng ý thức được điều này, quay người nhìn lại, thấy pho tượng thần không đuổi theo, biết rằng hắn đã ra khỏi phạm vi tấn công của nó.

Tần An quay lại lối cũ, trở về tầng thứ tám địa ngục phía dưới Thiên Đình.

Đường ở đây hắn đã đi qua một lần rồi, những người bảo vệ, cơ quan cũng đã giải quyết xong, đi lại một lần nữa cũng không phải chuyện gì khó.

Tần An vừa nhanh chóng chạy, vừa suy nghĩ về hành trình tiếp theo.

Chính là từ địa ngục đi ra, lên đến Y Điện Viên, rồi đi ra ngoài nữa là đến khu Đại Giáo Đường, và nằm ngay trung tâm khu Đại Giáo Đường, chắc chắn sẽ đụng độ với người bên ngoài.

Bên trên chắc đã loạn cả lên rồi, địa ngục không phải là nơi có thể tùy tiện vào được, khu Đại Giáo Đường cũng chỉ có thể phái một phần người vào để bắt giữ bọn họ, nhưng bên ngoài, có lẽ tất cả mọi người đều đang nghiêm chỉnh chờ đợi, chuẩn bị bắt giữ hắn.

Chỉ là không biết Hoắc Băng và những người khác đã đi ra từ chỗ nào.

Họ chia tay trong vội vã, cũng không bàn bạc sẽ hội họp ở đâu.

Nếu Ngô Tứ Ý và những người khác an toàn, chắc chắn họ sẽ tìm một địa điểm mà tất cả đều có thể nghĩ đến, và nằm trên đường về của họ để đợi hắn.

Sân bay.

Tần An đã thành công nghĩ ra địa điểm chính xác.

Tần An vừa nghĩ, vừa đến chỗ sân nhỏ nơi hắn đã giao chiến với

Hạt Tử.

Tần An không dừng lại, ánh mắt tùy tiện liếc nhìn vào sân.

Không có ai.

Không có truy binh, cũng không có Hạt Tử.

Đến lối vào tầng thứ tám, Tần An nhìn thấy những thi thể kia, bao gồm cả thi thể của Hạt Tử.

Tần An đi đến bên cạnh Hạt Tử, nhìn vết thương trên cổ anh ta, và con trùng trên mặt đất bên cạnh.

"Vậy ra đây là lý do ngươi không thể rời đi sao?" Tần An khẽ nói, "Đã chịu sự khống chế của thứ này, không thể quay về, sao còn đến nông nỗi này?" Không ai trả lời câu hỏi của Tần An, Tần An cũng không cần câu trả lời, hắn biết là tại sao.

Tần An cúi người, ban đầu định đặt thi thể Hạt Tử ngay ngắn, để anh ta ra đi trong một tư thế đàng hoàng.

Nhưng vừa đưa tay ra, hắn chợt ý thức được điều gì đó.

Tần An trước tiên nhìn vị trí thi thể của các linh mục khác, nếu xét theo cách này thì: "Ngươi không phải là đã chiến đấu với bọn họ đến nông nỗi này, mà ngươi là tự mình đi tới đây." Tần An nói một cách tự nhiên, như thể Hạt Tử vẫn có thể nghe thấy.

Tần An lại nhìn theo hướng Hạt Tử đang quỳ, hắn đã hiểu.

Phương Đông.

Hướng về nhà.

Tần An rụt tay lại, thở dài, "Xin lỗi, ta không thể đưa ngươi về nhà.

Bên ngoài có quá nhiều người đang đợi ta, ta không thể rảnh tay

bảo vệ ngươi.” “Tiền bối, ta cũng không thể cứ thế để ngươi ở một nơi như vậy.

Hay ta thiêu ngươi nhé?

Sau khi thiêu, hóa thành tro, theo gió bay đi, tự do tự tại, có lẽ có thể về đến nhà, gặp lại cố nhân một lần nữa, được không?” Giọng điệu Tần An hiếm thấy dịu dàng, sau khi hỏi ‘được không’, hắn nhìn Hạt Tử, như đang đợi một người không thể mở miệng trả lời.

Một làn gió nhẹ lướt qua tai Tần An, Tần An mỉm cười.

“Được.” Tần An đứng dậy, lùi lại vài bước, hóa thân thành Kỳ Lân.

Thần thú đã được lưu truyền từ lâu ở An Lạc, câu chuyện thần thoại nghe từ khi còn nhỏ trong vòng tay mẹ, biểu tượng của quê hương, đứng trước người quỳ rạp trên đất, chịu mọi tra tấn, chết ở nơi đất khách quê người mà vẫn hướng về cố hương.

Kỳ Lân nhìn Hạt Tử, hình bóng Hạt Tử phản chiếu trong mắt Kỳ Lân, xuyên qua thời gian không gian, bên cạnh Hạt Tử mơ hồ xuất hiện những hình bóng khác.

Những bóng hình mờ ảo đó, vây quanh Hạt Tử, họ kéo Hạt Tử từ dưới đất lên.

Hộ tống, đi về phương xa.

Trong ngọn lửa bùng cháy, hình bóng Hạt Tử mờ ảo, tiêu tan.

Tần An biến lại thành người, đứng tại chỗ im lặng không nói một lời.

Rất lâu sau, Tần An vẫy tay, tạm biệt.

“Ta đi đây, tạm biệt.” Sau đó, hành trình diễn ra thuận lợi.

Tần An không cần phải cẩn thận từng bước đi nữa, lối vào địa

ngục tầng tiếp theo ở đâu, chỗ nào có loại cơ quan gì, hắn đã biết rõ mười mươi.

Khu địa ngục này, đi lại dễ dàng như đi trên đường bình thường vậy.

Rất nhanh, Tần An quay trở lại Y Điện Viên, đi lên nữa là đến khu nhà thờ nhỏ không mấy nổi bật kia.

Tần An nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón chiến đấu bất cứ lúc nào, rồi bước vào nhà thờ nhỏ.

Trong nhà thờ nhỏ không có ai, nhưng có thể nghe thấy tiếng xì xào bên ngoài.

Tần An đi một vòng trong nhà thờ nhỏ, xác nhận rằng dù đi ra cửa chính hay phá cửa sổ mà ra, đều sẽ đụng mặt với người bên ngoài.

Căn bản không thể tránh được.

Tần An đứng trong nhà thờ nhỏ không vội vã đi ra, hắn cẩn thận hồi tưởng lại dáng vẻ khu Đại Giáo Đường khi đến.

Trong đầu hắn vạch ra lộ trình, để có thể đi ra bằng con đường tiện lợi nhất.

Nhưng bên ngoài toàn là linh mục, số lượng quá đông, dù sao đây cũng là khu Đại Giáo Đường của một nước lớn, không chừng còn ẩn giấu những cao thủ, vì vậy đối đầu trực diện với họ là không được.

Tần An nhớ lại trên đường đến có rất nhiều nhà thờ, những nhà thờ đó không được sắp xếp ngay ngắn.

Điều này dẫn đến các con đường trong khu Đại Giáo Đường quanh co khúc khuỷu.

Hắn có thể lấy nhà thờ làm nơi ẩn nấp, hiện tại các linh mục đều đang tuần tra bên ngoài, trong nhà thờ không có nhiều người.

Lợi dụng những khúc cua của con đường, đi vào nhà thờ, các linh mục muốn tìm ra hắn đã vào nhà thờ nào cũng cần thời gian.

Khoảng thời gian này sẽ tạo ra một khoảng trống có thể lợi dụng được.

Quyết định xong, Tần An ở bên cửa sổ nhà thờ nhỏ lắng nghe động tĩnh bên ngoài, phán đoán số lượng và vị trí của các linh mục.

Sau khi trong lòng đã xác định gần như xong, Tần An đột ngột đẩy cửa sổ nhảy ra ngoài.

Linh mục gần nhất ở bên trái cửa sổ hai mét, Tần An thầm niệm, thậm chí còn không thèm nhìn.

Khoảnh khắc thân thể lao ra khỏi cửa sổ, Hắc Kim Cổ Đao đã vung về phía vị trí đó.

Tần An rất nhanh, người bị giết thậm chí còn chưa kịp nhận ra có người từ cửa sổ phía sau hắn chui ra, đã chết rồi.

Người thứ hai, ở hướng 3 giờ cách 3 mét.

Lại một nhát đao, một cái đầu rơi xuống đất.

Chương 257

Người thứ ba ở xa hơn một chút, bên phải cửa sổ khoảng sáu mét.

Lúc này, kể từ khi Tần An phá cửa sổ nhảy ra, thời gian cũng chỉ mới trôi qua chưa đầy hai giây.

Linh mục cuối cùng vừa kịp quay đầu lại, nhìn thấy Tần An, nhưng khi còn chưa kịp nhận ra điều gì thì Tần An đã ở trước mặt hắn rồi.

Máu tươi phun ra từ cổ, trong đồng tử phản chiếu gương mặt của tử thần.

Tần An giải quyết xong ba người, đi dọc theo chân tường nhà thờ nhỏ, trước cửa chính nhà thờ nhỏ chỉ có hai người.

Họ nghe thấy động tĩnh bên này, cẩn thận đi tới.

Tần An áp sát tường, lắng nghe tiếng bước chân ngày càng gần, lưỡi Hắc Kim Cổ Đao trong tay hướng ra ngoài, sẵn sàng nhuốm máu bất cứ lúc nào.

Linh mục đi phía trước đã đến, vừa hé một phần thân ảnh từ góc tường, Tần An liền tiến lên một đao kết liễu đối phương.

Tần An một bước sải chân chéo, vòng qua người trước mặt, vượt qua góc tường che khuất thân thể hắn, đến trước mặt người còn lại.

Động tác của Tần An thực sự quá nhanh, căn bản không cho người khác thời gian phản ứng, sau khi người thứ hai bị giải quyết, thi thể của người thứ nhất mới đổ xuống đất.

Trong nháy mắt, năm người bị giải quyết, không một ai kịp phát ra tiếng động.

Tần An chạy về phía trước, vượt qua địa phận nhà thờ nhỏ.

Chỗ nhà thờ nhỏ này là nơi ít người nhất, theo lý mà nói không nên như vậy.

Dù những linh mục bình thường này không biết bên dưới nhà thờ nhỏ này là Y Điện Viên và tám tầng địa ngục.

Nhưng những người ở vị trí cao lại rất rõ.

Hơn nữa, việc họ đã vào nhà thờ nhỏ, xuống địa ngục bên dưới, đây cũng là điều mà người trong khu Đại Giáo Đường biết.

Vậy tại sao lại bố trí ít người ở nhà thờ nhỏ này như vậy, phần lớn mọi người đều tản mát ở những chỗ khác?

Có phải là để bảo vệ bí mật của nhà thờ nhỏ, không để bí mật bên dưới bị lộ ra ngoài chăng?

Tần An nghĩ đến pho tượng thần có thực lực bất thường trong Thiên Đường, rồi lại liên hệ với việc phân bố nhân lực như thế này.

Khu Đại Giáo Đường này, có vẻ còn khá nhiều nơi kỳ lạ.

"Có người!" Tần An bị người ta nhìn thấy.

Tiếng hô lập tức thu hút hàng chục linh mục, và còn nhiều người khác đang kéo đến phía này.

Tần An xoay người chạy vào một con đường nhỏ bên cạnh, tiến vào một nhà thờ.

Những người phía sau khi rẽ qua khúc cua thì đã không còn thấy bóng dáng Tần An nữa.

"Nhanh tìm!" "Ba người các ngươi đi tìm phía trước, những người còn lại đều vào nhà thờ!

Từng nhà thờ một mà lục soát!" Tần An nghe thấy tiếng động bên

ngoài, trong lòng càng kỳ lạ hơn.

Nhiều người như vậy, ít nhất cũng phải năm sáu chục người, vậy mà chỉ phái ba người đi trước, những người còn lại đều phải vào nhà thờ tìm.

Tiến độ thế này sẽ rất chậm, khiến bước chân của nhiều người như vậy đều chậm lại.

Tần An lợi dụng lúc các linh mục còn chưa tìm đến, nhảy ra ngoài từ cửa sổ phía sau nhà thờ.

Lúc này mọi người đều bị thu hút đến vị trí trước đó của Tần An, không có linh mục nào ở đây.

Tần An chạy ngược lại một lúc, nghe thấy động tĩnh của linh mục, lại thoắt thân vào một nhà thờ bên cạnh.

“Nhanh lên!

Lục soát hết các nhà thờ xung quanh đây!” “Các ngươi!

Sau khi lục soát xong thì lấy chỗ này làm trung tâm, từ từ lục soát các nhà thờ vòng ngoài.

Còn các ngươi, ở lại đây, kiểm tra kỹ lại một lần nữa những nhà thờ đã kiểm tra rồi, nếu vẫn chưa tìm thấy, thì để lại vài người ở đây, những người còn lại lại đi chỗ khác!” “Vâng!” Tiếng đáp lại truyền đến, bước chân của các linh mục tản ra.

Tần An đi đến cạnh pho tượng thần trong nhà thờ, nhảy ra phía sau pho tượng, thu Hắc Kim Cổ Đao lại, co người thành một khối, ẩn mình trong bóng tối của pho tượng.

Chỉ một lát sau, có hai linh mục đi vào nhà thờ này, sau khi kiểm tra một lượt thì nhanh chóng rời đi đến nhà thờ tiếp theo.

Họ không phát hiện ra Tần An ở phía sau pho tượng.

Nghe thấy người đi, Tần An cũng không đứng dậy.

Hắn tiếp tục ẩn mình trong bóng tối.

Hắn đang đợi những người kiểm tra đợt thứ hai.

Sau khi những người kiểm tra đợt thứ hai đi rồi, sự phòng vệ ở đây sẽ yếu đi rất nhiều, đến lúc đó Tần An sẽ có nhiều không gian tự do hơn ở đây.

Lời nói của linh mục trước đó khiến Tần An nghi ngờ.

Hắn cảm thấy mục đích chính của họ không phải là bắt giữ hắn, mà là không cho hắn vào nhà thờ.

Nhưng điều này có vẻ cũng không cần thiết, những nhà thờ này bình thường đều mở cửa, các linh mục có thể vào cầu nguyện bất cứ lúc nào.

Vốn dĩ là khu vực mở, vậy tại sao bây giờ lại phải đề phòng hắn đến vậy?

Hơn nữa, họ rõ ràng biết Tần An và những người khác đã xuống từ nhà thờ nhỏ đó, vậy tại sao lại phái ít người ở đó đến vậy?

Quá kỳ lạ.

Vậy có phải có thứ gì đó mà những linh mục đó không thể phát hiện, nhưng hắn lại có thể phát hiện được chăng?

Tần An bất động ở tại chỗ, hòa mình vào bóng tối.

Tần An thầm nghĩ, mình phải ở lại đây xem xem, xem những nhà thờ bình thường này có bí mật gì mà khiến khu Đại Giáo Đường lại căng thẳng đến vậy.

Vì vậy, nếu những người sau đó vào mà phát hiện ra hắn, thì cứ giết thôi, rồi kiểm tra nhà thờ này trước khi bị người khác phát hiện.

Khoảng mười phút sau, đợt người thứ hai vào.

Lần này là ba người.

Nhà thờ vốn là nơi có tầm nhìn rộng rãi, không có quá nhiều trang trí hay bày biện, nên nhiều linh mục bình thường chỉ nhìn qua loa, đi đi lại lại vài bước không phát hiện ra gì thì rời đi.

Ở đây cũng không có chỗ nào có thể giấu người.

Cũng không ai nghĩ có người có thể trốn sau pho tượng thần, sự tôn kính của các linh mục đối với Chúa khiến họ vô thức loại bỏ địa điểm đó.

Hơn nữa, không gian phía sau pho tượng rất nhỏ, giấu một đứa trẻ thì được, chứ không giấu được một người trưởng thành.

Nhưng Tần An tự nhiên là ngoại lệ, hắn có thể uốn dẻo cơ thể mình đến mức người bình thường không thể làm được.

Ba linh mục không phát hiện ra, nhanh chóng rời đi.

Họ không biết mình vừa đi vòng quanh dưới chân tử thần, chỉ cần một người trong số họ hơi phát hiện ra điều gì bất thường, ba người này đã không thể ra khỏi nhà thờ này rồi.

Sau khi những người tuần tra rời đi, Tần An từ từ bước ra từ phía sau pho tượng.

Hắn trước tiên đi đóng cửa nhà thờ, sau đó đứng ở cửa quan sát toàn bộ kiến trúc của nhà thờ.

Những người quản lý cấp cao của khu Đại Giáo Đường lại yên tâm để người vào lục soát khắp nơi như vậy, điều đó cho thấy thứ mà họ muốn che giấu không dễ bị phát hiện đến thế.

Hoặc là nó cực kỳ hiển nhiên, tất cả mọi người đều sẽ nhìn thấy nhưng không hề nghi ngờ, hoặc là nó nằm ở nơi cực kỳ bí mật, không

dễ bị người khác nhìn thấy.

Tần An nhìn chằm chằm vào pho tượng thần ở chính giữa nhà thờ.

Nơi mà các linh mục ít nảy sinh tâm lý nghi ngờ nhất, và không quá mức lại gần để kiểm tra, e rằng chính là pho tượng thần.

Tần An đi vòng quanh pho tượng một lượt, bên ngoài không phát hiện ra điều gì.

Hắn lại đưa tay sờ chất liệu, cũng không có vấn đề gì.

Cách tiện lợi nhất mà Tần An có thể nghĩ đến là đập vỡ pho tượng, nếu có vấn đề gì thì khả năng cao nhất cũng bị giấu bên trong.

Nhưng, Tần An quay đầu nhìn vị trí cửa ra vào.

Tuy bây giờ những người kiểm tra đã đi rồi, nhưng họ vẫn còn để lại người ở đây.

Chương 258

Nếu muốn đập vỡ pho tượng, rất khó mà không gây ra tiếng động, sẽ thu hút người khác vào.

Đến lúc đó lại kinh động những người đã rời đi rồi thì sẽ rất phiền phức.

Tần An vừa nghĩ đến nhiều người như vậy đã thấy đau đầu.

Cũng không phải là không đối phó được, chỉ là bây giờ hắn đã ra khỏi tám tầng địa ngục bên dưới nhà thờ nhỏ, và đến dưới ánh mặt trời.

Ở nơi này, giết quá nhiều người, làm mọi chuyện trở nên quá lớn thì không tốt.

Tần An còn chưa biết rằng chính quyền quốc gia đã công khai xông vào và đưa Ngô Tứ Ý cùng những người khác đi rồi.

Nhưng cho dù là như vậy cũng không thể đại khai sát giới trong khu Đại Giáo Đường.

Dùng thủ đoạn cứng rắn để vào đón người là một chuyện, để nơi này máu chảy thành sông lại là chuyện khác.

Đến lúc đó, hai bên sẽ thực sự xé toạc mặt nạ.

Hay là, dẫn vài người còn lại đến đây giết, không kinh động người khác.

Tần An suy nghĩ, nhưng rất nhanh lại phủ định ý nghĩ này.

Cho dù là như vậy, vẫn quá mạo hiểm.

Nhiều người như vậy, ai biết bây giờ họ đang phân bố ở những đâu, chỉ cần kinh động một người, người đó lại thông báo cho những

người khác, thì lại bị vây đuổi chặn đường.

Dù sao động tĩnh khi đập vỡ một pho tượng thực sự quá lớn.

Tần An mặt không biểu cảm nhìn pho tượng trước mắt, nghĩ cách làm nó vỡ vụn mà không gây tiếng động.

À phải rồi, từng chút từng chút một mà cắt nó ra cũng được chứ.

Tần An rút Hắc Kim Cổ Đao ra, nhắm vào cổ pho tượng, một nhát đao chém xuống, tốc độ cực nhanh, vì lưỡi đao sắc bén nên không có chút tiếng động nào.

Thậm chí đầu pho tượng vẫn còn nằm yên trên cổ.

Tần An giơ tay lấy cái đầu xuống, nhìn vào chỗ cắt, không phát hiện ra điều gì.

Hắn nhẹ nhàng đặt cái đầu xuống đất, lại nhìn vết cắt trên cổ, cũng không phát hiện ra vấn đề.

Lại hai nhát đao nữa, cánh tay pho tượng rơi xuống, cũng không phát hiện ra vấn đề.

Tiếp đó Tần An gần như là đã phân thây pho tượng này, các bộ phận cơ thể của pho tượng vẫn nguyên vẹn nằm trên đất, trông như có thể phục hồi lại bất cứ lúc nào.

Thấy pho tượng không có vấn đề gì, Tần An lại chuyển ánh mắt sang nơi khác.

Ánh mắt sắc bén như đuốc quét một lượt khắp bên trong nhà thờ.

Tần An đi hai bước về phía trung tâm nhà thờ, ngẩng đầu nhìn chiếc đèn chùm phía trên.

Cơ quan của tầng địa ngục thứ nhất nằm trên một viên bảo thạch màu đỏ treo phía trên, chiếc đèn chùm này liệu có phải cũng là nơi cất giấu vấn đề?

Nhưng cái này nếu muốn không gây ra tiếng động, còn phiền phức hơn cả pho tượng.

Tần An đang suy nghĩ đối sách, vô ý chuyển tầm mắt đến một nơi, ánh mắt lập tức trở nên nghiêm túc.

Hắn từng bước từng bước đi tới, cúi đầu nhìn thứ đó, đó là bệ đỡ dưới pho tượng thần.

"Thứ này quả thật rất dễ bị bỏ qua." Tần An khẽ tự nhủ.

Một nhát đao ngang chém qua, bệ đỡ nứt làm đôi.

Quả nhiên có thứ bên trong, khi Hắc Kim Cổ Đao chém qua, Tần An cảm nhận được có thứ khác bên trong, chỉ là nó cũng bị chém đứt cùng với bệ đỡ.

Tần An dỡ nửa trên của bệ đỡ ra, lộ ra thứ được giấu ở giữa bệ đỡ.

Đó là một khối vật thể hình vuông màu đỏ.

Điều kỳ lạ là màu đỏ trên vật thể đó cứ luân chuyển qua lại, trông rất bắt mắt.

Tần An cau chặt mày, vật này đã nứt ra, năng lượng bên trong cũng theo đó tràn ra ngoài.

Tần An cảm nhận được một luồng sức mạnh phi thường, rất mạnh mẽ, và cùng tông cùng nguồn với sức mạnh của pho tượng thần trong Thiên Đường.

Có vẻ như sở dĩ pho tượng thần đó mạnh đến vậy, là vì mỗi nhà thờ đều có một thứ như thế này để truyền tải sức mạnh cho nó.

Nhưng đó không phải là lý do Tần An cau mày, luồng sức mạnh này có cảm giác rất khó chịu.

Nguồn gốc không chính đáng, toát ra một mùi máu tanh nồng nặc.

Tần An dùng đao tìm kiếm ở mép nối giữa vật này và bệ đỡ, sau khi làm nó lung lay, Tần An đưa tay muốn lấy thứ này ra, xem xét kỹ lưỡng.

Nhưng vừa lấy ra chưa đến hai milimet, Tần An đã cảm thấy một trận trở lực.

Bên dưới này còn có thứ khác!

Tần An nhẹ nhàng kéo hai cái, không động đậy.

Sau đó đột ngột dùng sức, vật thể bị hắn kéo ra ngoài.

Chỉ thấy bên dưới vật này, là vô số sợi tơ màu đỏ.

Luồng sức mạnh kia e rằng chính là thông qua những sợi tơ màu đỏ này mà truyền tải, bên dưới những sợi dây này còn có thứ khác.

Tần An lần này trực tiếp đưa ý định đến bệ đỡ.

Bệ đỡ được nối liền với mặt đất, không thể di chuyển.

Tần An dùng lại chiêu cũ, dùng Hắc Kim Cổ Đao tách bệ đỡ khỏi mặt đất.

Sau đó dịch chuyển bệ đỡ, bên dưới lại là một cánh cửa bí mật nhỏ, trên cánh cửa bí mật quấn quanh vô số sợi tơ đỏ dày đặc.

Tần An phá cánh cửa bí mật, xuyên qua cánh cửa có thể nhìn thấy không gian bên dưới khá lớn, rất sâu.

Hơn nữa không tối, toát ra ánh sáng.

Tần An nhảy xuống từ cánh cửa bí mật, vừa xuống xong ngẩng đầu lên, hắn liền hít một hơi khí lạnh.

Không gian bên dưới này như thể đã thông suốt toàn bộ khu Đại Giáo Đường, rộng đến mức một ánh mắt không thể nhìn thấy điểm cuối.

Trong không gian rộng lớn này, bên dưới khu giáo đường thần thánh, dưới chân Chúa, là vô số thi thể trẻ em!

Những đứa trẻ chưa trưởng thành, non nớt, chỉ cao đến eo Tần An.

Mặt xám xịt, trên người nối vài sợi ống nhỏ, bị treo lơ lửng giữa không trung.

Trong những sợi ống đó chảy máu đỏ tươi, máu được truyền từ cơ thể trẻ em vào một hố sâu khổng lồ ở giữa, sau đó từ hố đó vươn ra những sợi tơ đỏ, đến các vị trí nhà thờ.

Ước chừng cứ cách hai mét lại treo một đứa trẻ, không gian rộng lớn bên dưới này, đơn giản là không thể tưởng tượng được có bao nhiêu đứa trẻ đã bị hại.

Tần An phát hiện, những đứa trẻ này, ít nhất là trong phạm vi hắn có thể cảm nhận được.

Những đứa trẻ này đã ngừng thở.

Tần An đi đến bên cạnh một bé gái gần nhất, nhìn khắp người cô bé, mỗi đứa trẻ ở đây, dù là trai hay gái, đều mặc những chiếc váy dài màu trắng đơn giản.

Giống hệt như những tiểu thiên thần phục vụ bên cạnh Chúa.

Quá châm biếm.

Trên đầu cô bé gái có một con trùng, Tần An phóng tầm mắt nhìn ra, mỗi đứa trẻ đều có một con trùng trên người.

Chính những con trùng này, đã khiến những đứa trẻ này từ từ qua đời, nhưng vẫn có thể bằng một cách nào đó khiến cơ thể sản sinh ra máu, để khu Đại Giáo Đường sử dụng.

Vì vậy, sở dĩ pho tượng thần trong Thiên Đường kia mạnh đến

vậy, mạnh đến mức Tần An cũng chỉ có thể chật vật bỏ chạy, không thể địch nổi.

Chính là vì sức mạnh của nó được đổi lấy bằng sinh mạng của rất nhiều đứa trẻ như vậy!

Tần An vô thức đi sâu vào bên trong, cảnh tượng xung quanh khiến hắn không đành lòng nhìn thẳng.

Lúc này, hắn muốn làm gì cũng không thể làm gì.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay có dị động, như thể vô hình chỉ dẫn hắn đi sâu hơn nữa.

Chương 259

Hắn kìm bước chân đi vào, càng đi sâu, dị động càng lớn.

Hắn cần phải nắm chặt cả hai tay mới có thể đảm bảo Hắc Kim Cổ Đao không rơi xuống đất.

Khi đi qua một bức tường trống, dị động cực kỳ kịch liệt.

Đi về phía trước một chút lại yếu hơn, xem ra bức tường này có vấn đề.

Thoạt nhìn bức tường không có gì bất thường, chỉ riêng ở góc dưới bên trái có một ký hiệu nhỏ xíu, nếu không nhìn kỹ rất dễ bỏ qua.

Hắn ban đầu định đưa tay sờ, nghĩ nghĩ rồi vẫn dùng Hắc Kim Cổ Đao thay thế tay chạm vào.

Bức tường này vậy mà mở ra một cánh cửa, khi cánh cửa được mở ra, một đám sương trắng bay ra.

Sương trắng tan đi, Tần An nhìn thấy bên trong lơ lửng một chiếc hộp nhỏ tinh xảo.

Tần An cẩn thận quan sát hồi lâu, phát hiện dưới đáy hộp có một lỗ khóa.

Trong tay hắn chỉ có một thanh đao, dứt khoát vung đao xuống xem bên trong rốt cuộc giấu bí mật gì.

Tần An dùng sức, Hắc Kim Cổ Đao vẽ một nửa vòng tròn trong không trung, dứt khoát chém xuống chiếc hộp.

Chiếc hộp đột nhiên phát ra một đạo hồng quang chói mắt, rất nhanh biến mất, mặt hộp vẫn nguyên vẹn không tổn hại.

Một linh mục đang vội vàng tìm người, chiếc vòng cổ trên cổ hắn ta bỗng phát ra một đạo hồng quang.

"Hỏng rồi, chiếc hộp bị phát hiện, mau đến cửa ngầm." Tần An rõ ràng cảm thấy tiếng bước chân bên trên đã trở nên hoảng loạn.

Không còn thời gian nữa, một đao không được thì thêm một đao.

Tần An dùng gấp đôi sức lực, tập trung lại, cũng vẫn vung đao xuống, chiếc hộp cuối cùng không chịu nổi mà nứt ra.

Đập vào mắt hắn lại là một cuốn giáo điển, Tần An nhanh chóng lấy vào tay, nội dung bên trong khiến lông mày hắn cau chặt lại.

Thì ra đám người này, không chỉ cầm thú không bằng, dã tâm của chúng còn lớn hơn.

Chúng muốn ở Y Điện Viên, sáng lập Thiên Đường và Địa Ngục, để quyết định sinh tử của con người.

Quá táng tận lương tâm rồi.

Tần An phải lập tức rời khỏi nơi này, lối ra không phải là lựa chọn tốt nhất.

Hắn đóng cánh cửa này lại, cố gắng kéo dài thêm một chút thời gian.

Hắn không tỏ ra quá hoảng loạn, ánh mắt vô tình liếc nhìn bức tường bên trong, ký hiệu tương tự lại xuất hiện.

Tần An mừng thầm, chẳng lẽ ở đây còn có lối ra khác?

Quả nhiên không ngoài dự đoán, phía sau chiếc hộp này có một lối đi bí mật.

Lối đi bí mật không biết thông đến đâu, càng đi sâu vào, trong không khí vẫn tràn ngập mùi nguy hiểm.

Tần An đoán lối ra đã có người đợi hắn ở đó, hắn quyết định phải giết ra một con đường máu.

Điều phá vỡ mọi dự đoán là, ở lối ra không có một ai.

Nơi đây bốn phía là tường cao, không còn cách nào, hắn lại quay trở lại.

Suốt dọc đường, trên hành lang tĩnh mịch chỉ có tiếng thở nhẹ của hắn.

Gần đến khu Đại Giáo Đường, Tần An vô thức dừng lại dựa vào tường.

Một linh mục mặt đầy sát khí đang đợi ở đó.

"Để lại giáo điển hoặc ngươi ở lại!" Tần An nhìn linh mục đạo mạo ngời ngời trước mắt, khẽ hừ lạnh một tiếng: "Chỉ hạng bại loại như ngươi, còn muốn chủ tể sinh tử của người khác, nằm mơ đi!" Linh mục thấy sự việc bại lộ, liền muốn giết người diệt khẩu.

Hắn ta không phải đối thủ của Tần An, chưa đầy ba hai chiêu đã bị Tần An đánh ngã xuống đất.

Những người tuần tra nghe tin vội vã chạy đến, thấy Tần An đã giết người của họ.

Bọn họ như ong vỡ tổ xô đến Tần An, Tần An không kịp phản ứng, vung đao tìm chỗ ẩn nấp.

Tốt nhất là có thể thừa cơ chạy thoát, như vậy là tốt nhất.

Tần An vừa đi vừa né tránh, hiện tại điều quan trọng nhất là phải truyền tin tức ra ngoài, dây dưa với các linh mục chỉ là lãng phí thời gian.

Tần An mặc một thân y phục đen, sau lưng còn đeo Hắc Kim Cổ Đao, đi trên đường thực sự rất nổi bật.

Những người qua đường không rõ tình hình cứ nghĩ hắn đang chơi cosplay, nhìn gương mặt phương Đông tuấn tú của Tần An, thậm chí còn có người tiến lên xin chụp ảnh chung.

Tần An trực tiếp giơ tay từ chối, không nói nhiều lời nhanh chóng rời đi.

Thế này không được, phải đổi trang phục.

Chỉ là Tần An tuy có mang theo quần áo, nhưng cũng đều cùng kiểu với bộ đang mặc, đổi hay không đổi cũng không khác biệt.

Tần An nhìn các hộ dân ven đường, thở dài, không còn cách nào khác, chỉ có thể như vậy.

Tần An quan sát xung quanh, sau đó lật người nhảy vào một gia đình đang phơi quần áo trong sân, Tần An chưa từng làm chuyện này, có chút căng thẳng.

Không kịp chọn lựa, hắn lấy vài bộ quần áo trông như của nam giới rồi vội vàng quay người rời đi.

Vừa quay người lại, hắn đã cảm giác được điều gì đó.

Tần An đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía trên bên trái, đó là cửa sổ tầng hai của gia đình này.

Một bé gái tóc vàng mắt xanh khoảng năm sáu tuổi đang bám vào cửa sổ nhìn Tần An, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Dưới ánh mắt ngây thơ, mộng mị của đứa trẻ, Tần An chỉ cảm thấy bộ quần áo trong ngực như một đống than hồng, nóng bỏng vô cùng.

"Hi hi!" Cô bé đột nhiên nở một nụ cười, nhỏ giọng nói với Tần An: "Nếu con cho chú lấy quần áo của bố con, chú có kể chuyện cho con nghe không?" "Xin lỗi, anh không có thời gian kể chuyện cho em

nghe.” Nụ cười của bé gái khiến Tần An liên tưởng đến những đứa trẻ dưới khu Đại Giáo Đường, thần sắc hắn không khỏi ôn hòa hơn một chút.

“Ồ, được thôi, vậy tạm biệt.” Bé gái bĩu môi, rất thất vọng vẫy tay chào Tần An.

Hình ảnh những tiểu thiên thần bị trói treo lơ lửng giữa không trung, trên người có trùng, rõ ràng đã chết nhưng vẫn bị lợi dụng, lướt qua tâm trí Tần An.

Tần An quay đầu nhìn thấy những bông hoa được trồng bên cạnh sân, đưa tay hái một bông.

Sau đó dồn lực xuống chân, mượn sức từ các thiết bị sắt trong sân, vài lần mượn lực đã đến bên cửa sổ của bé gái, Tần An ngồi lên bậu cửa sổ đang mở toang.

Đưa bông hoa trong tay cho bé gái.

“Anh không thể kể chuyện cho em nghe, nhưng có lẽ có thể tặng em một bông hoa, tuy rằng bông hoa này là do nhà em tự trồng, nếu em không ngại.” Bé gái trợn tròn mắt nhìn Tần An trong chớp mắt đã đến trước mặt mình, kinh ngạc há miệng muốn nói gì đó, lại lập tức che miệng lại.

“Chú là siêu nhân sao?” Giọng nói truyền qua lòng bàn tay, ngọng nghịu.

Tần An mỉm cười, không nói gì, đặt bông hoa lên bệ cửa sổ, rồi nhảy xuống, rời đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần An lại lên đường.

Khó khăn lắm mới đến sân bay.

Nhìn thấy bóng dáng Ngô Tứ Ý, hắn miễn cưỡng ba bước thành

hai, đi tới.

Các thành viên trong đội thấy bóng dáng Tần An, đều vô cùng phấn khởi.

Hoắc Băng đứng một bên trong đám đông, nhìn dáng vẻ hơi mệt mỏi của Tần An, có chút xót xa.

Ngô Tứ Ý nghe cô kể những gì cô nhìn thấy, liền dậm chân thùm thụp.

"Đám súc sinh này!" Ngô Tứ Ý vốn định gọi Tần An cùng đi, nhưng Tần An mắt tinh đã nhìn thấy người của giáo hội đã đuổi đến sân bay từ trong đám đông.

Để bảo vệ những người này rời đi thuận lợi, hắn vội vàng nói vài câu rồi lại biến mất vào biển người.

Hoắc Băng nhìn bóng lưng Tần An rời đi, muốn đi cùng hắn, nhưng phát hiện mình lại không có tư cách gì cả.

Tần An biết rõ, ở một nơi đất khách quê người như thế này, không thể trông cậy vào ai, An Lạc dù có mạnh mẽ đến đâu, cũng là nước xa không cứu được lửa gần.

Nhìn người của quốc gia lên máy bay, lòng Tần An mới yên ổn trở lại.

Ngô Tứ Ý đã thuật lại toàn bộ những gì Tần An nói với hắn, không sót một chữ nào cho người của chính quyền quốc gia.

Ngay sau đó, những hành vi tàn ác của giáo hội bị phơi bày cho mọi người biết.

Chương 260

Tần An chọn một nhà thờ hẻo lánh, thu mình lại, khẽ nhắm mắt.

Nhà thờ hẻo lánh.

Khi tia nắng đầu tiên của buổi sáng chiếu vào cây thánh giá trong nhà thờ, nhà thờ này từ mịt mờ sương mù bỗng trở nên rõ ràng trong chớp mắt.

Mặc dù quy mô nhà thờ không lớn, chỉ có hai tầng và sáu cửa sổ, nhưng cũng miễn cưỡng coi là chỉnh tề.

Cầu thang và một phần tường gạch của các phòng ốc, vì lâu năm không tu sửa đã trở nên đổ nát.

Nếu có một trận động đất lớn cũng không chịu nổi.

Các tín đồ trong sân đã bắt đầu quét dọn lá cây bị gió thổi rụng từ hôm qua, sau khi dọn dẹp đơn giản, họ rửa mặt đi đến nhà thờ đọc kinh thánh.

Tần An hồi phục tinh lực xong, hắn muốn ra ngoài hóng gió một chút.

Để đề phòng, Tần An rất cẩn thận, chỉ ra ngoài khi mọi người đang tụng đọc kinh văn.

Mặc dù vậy, một bóng người vẫn bị Giáo phụ Phan đứng trên đài cao nhìn thấy.

Bóng dáng Tần An quá nổi bật, cùng với thanh đao đặc trưng sau lưng, Giáo phụ Phan lập tức nhận ra hắn.

Hắn đi trong nhà thờ nhỏ bé và cũ kỹ này, ẩn hiện giữa không gian, lòng vô thức bị môi trường xung quanh ảnh hưởng.

Nơi đây vốn dĩ nên là nơi thanh tịnh, nhưng lại luôn mang đến cho người ta một cảm giác bất an.

Tần An tĩnh tâm lại, đoạn đoạn tục tục nghe thấy tiếng khóc nức nở của một người phụ nữ.

Tiếng khóc này không dám thả lỏng, bị kiềm nén, nức nở.

Hắn đi theo tiếng động, có một nữ tu đang quỳ trên đất khóc lóc.

Hắn có chút tò mò, những người khác đều ở trong nhà thờ.

Tại sao chỉ có cô ấy ở đây, lại còn quỳ gối, ở một góc ít người lui tới.

Hắn không muốn quản chuyện bao đồng, nhưng lại không phải là chuyện không liên quan đến hắn.

Hắn chỉ là đi ngang qua đây, vừa định rời đi thì bị nữ tu ngẩng đầu gọi lại.

Hắn thấy trên mặt cô có vết thương, mắt như bị người khác đánh bạo lực, hốc mắt thâm đen có vết bầm tím.

Chỉ nghe nữ tu nói: "Tôi nhận ra anh, anh là người An Lạc lợi hại đó, nhiều linh mục như vậy cũng không phải đối thủ của anh." Không khí ngưng đọng một giây, Tần An không ngờ mình lại nổi tiếng đến vậy, lại bằng cách này.

Hắn vừa định nói gì đó, thần sắc nữ tu có chút hoảng loạn.

"Nhanh đi đi, Giáo phụ đến rồi." Nữ tu nói với Tần An một cách mạnh mẽ.

Tần An cũng nghĩ thà ít chuyện còn hơn nhiều chuyện, dưới sự che chắn của nữ tu, hắn rời khỏi góc đó.

Khoảnh khắc hắn rời đi rõ ràng nghe thấy nữ tu đó lại bị người khác tát một cái, ngã xuống đất khóc.

Giáo phụ này không đơn giản.

Lại một đêm nữa, trăng sáng vằng vặc trên cao, Tần An không có tâm trạng ngủ.

Hắn nghĩ về việc làm sao để tự bảo vệ mình trong khoảng thời gian trước khi người của quốc gia đến đón hắn về nước, khi bên ngoài có vô số người đang truy sát.

Đang mải suy nghĩ nhập thần thì bên ngoài cửa có động tĩnh.

Cửa kẽo kẹt một tiếng, Tần An theo phản xạ lách người ra sau cửa.

Trong tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Đợi người bên ngoài bước vào, thanh đại đao của hắn đã đặt lên cổ người đó.

Tần An đánh giá một lượt, đây chính là Giáo phụ đã đánh nữ tu ban ngày sao?

Đến muộn như vậy có mục đích gì?

"Đao hạ lưu tình, tôi không phải người xấu.

Tôi là Giáo phụ Phan ở đây, tôi đến để làm quen với bạn mới." Giáo phụ tuôn một tràng lời nói.

Tần An mặt đầy nghi hoặc, không thể hiểu Giáo phụ này đang bán thuốc gì trong hồ lô.

"Ban ngày sao không thấy ông đến?" Lời Tần An vừa dứt, giọng Giáo phụ vội vàng chen vào phía sau.

"Ban ngày người đông miệng tạp, tôi sợ làm lộ vị trí của anh, không có lợi cho anh." Giáo phụ Phan nói với giọng nghẹn ngào, sợ giải thích không rõ ràng thì cái đầu sẽ không giữ được.

Tần An nhìn thấy sự hoảng loạn trong mắt người đó, thấy hắn ta cũng không có sức trói gà, cũng không phải đối thủ của mình, liền thu đao lại.

"Có chuyện gì?" Tần An đối mặt với Giáo phụ đột nhiên xuất hiện, không biết nói gì, đành nói một câu cộc lốc.

Giáo phụ thấy Tần An chủ động đáp lời, trong lòng không kìm được niềm vui sướng.

Vì sự ngượng nghịu đã phá vỡ, Giáo phụ này thật sự không coi mình là người ngoài, cũng không coi Tần An là người ngoài.

Kể lại tất cả những chuyện đau buồn trong quá khứ của mình cho Tần An nghe, hắn ta cũng không quản Tần An có hứng thú hay không, mặc định hắn là khán giả của mình.

Vì phép lịch sự, Tần An giả vờ lắng nghe, thực chất trong đầu sớm đã tính toán chuyện khác.

"Tôi tên là Phan, chúng tôi ban đầu cũng là linh mục trong khu Đại Giáo Đường, nhưng tiếc là những người trong viện của chúng tôi và tôi cũng giống nhau, lòng không vướng bận chỉ một lòng theo Chúa." "Dù vậy, khu Đại Giáo Đường vẫn không dung nạp chúng tôi, đuổi chúng tôi đến một nơi hoang vắng như thế này.

Nội tâm của chúng tôi đặc biệt thuần khiết, chỉ chứa đựng Chúa của chúng tôi.

Chúng tôi có lỗi gì sao?" Giáo phụ vốn tưởng Tần An nghe chuyện của hắn sẽ cảm động, nhưng khi thấy gương mặt không biểu cảm của Tần An.

Hắn ta cảm thấy mình nên im miệng rồi, nói thêm nữa không chừng Tần An sẽ dùng đao "chiêu đãi" hắn.

Dài dòng.

“Anh cứ yên tâm ở đây, có nhu cầu gì cứ nói với tôi.” “Được.” Tần An chỉ nói một từ ngắn gọn, kết thúc đoạn đối thoại khó hiểu này.

Không ngờ một người có vẻ hòa nhã trước mặt mình lại ra tay nặng nề với một người phụ nữ.

Thật không ra gì.

Giáo phụ từ chỗ Tần An ở bước ra, chỉnh lại y phục bị gió thổi rối bời trên người mình.

Ánh mắt đột nhiên trở nên thần bí, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Điều cấp bách trước mắt, hắn ta chỉ muốn giữ Tần An lại, để hắn ở đây.

Những chuyện khác, sau này hẵng nói, từng bước từng bước một.

Sau khi Giáo phụ rời đi, đầu Tần An nhanh chóng xoay chuyển.

Hắn luôn cảm thấy có vấn đề ở đây, không có việc gì mà lại nhiệt tình, chắc chắn không phải chuyện tốt.

Giáo phụ trở về chỗ ở của mình, mặt mày hớn hở gọi “Bóng tối” đến.

Chưa đợi “Bóng tối” mở miệng, hắn đã không thể chờ đợi được nữa.

“Ta đã đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đợi đến ngày ta đổi vận.

Ngươi nói Tần An này, hắn không đi đâu, lại cố tình đến nhà thờ của ta.

Ngươi nói đây gọi là gì?” Giáo phụ Phan có chút đắc ý.

“Bóng tối” nghe xong thì mơ hồ, cũng không dám nói lung tung, sợ

làm Giáo phụ mất hứng.

Y khẽ đáp lại một câu không có khí thế: "Gọi là gì?" Giáo phụ đang lúc hứng khởi, tâm trạng rất tốt, tiếp lời: "Đây gọi là vận mệnh!" Nói xong liền ha ha ha cười lớn, ánh đèn chiếu vào mặt hắn, khuôn mặt hắn biến thành âm dương.

Một nửa mặt được chiếu sáng cười đặc biệt vui vẻ, nửa mặt còn lại trong bóng tối không nhìn rõ biểu cảm.

"Bóng tối" nghe xong mơ hồ, chỉ biết cười ngây ngô theo.

Sau khi "Bóng tối" đi rồi, Giáo phụ Phan gọi điện thoại mà hắn ta vẫn luôn muốn gọi.

May mắn Tần An hành động rất mạnh mẽ, lập tức quyết đoán đi theo ngay.

Quả nhiên Giáo phụ này cũng bụng dạ đầy mưu mô, người đáng thương ắt có chỗ đáng ghét.

Chương 261

Câu nói này quả nhiên là triết lý.

Nội dung cuộc điện thoại, đều bị Tần An đứng ngoài cửa nghe rõ mồn một.

Nữ tu cũng trốn ngoài cửa sổ, nghe thấy nội dung cuộc điện thoại, vội vàng chạy đi muốn báo tin cho Tần An.

Tần An từ trên cao nhảy xuống, nhìn thấy nữ tu đang chạy về phía chỗ ở của hắn.

Vừa hay đáp xuống cạnh nữ tu, nữ tu giật mình, hoàn hồn nhận ra là Tần An.

Vội vàng hoảng loạn nói: "Nhanh đi đi, Giáo phụ muốn hại anh!" Tần An rất bình tĩnh nói: "Tôi biết rồi." "Nhanh chạy đi!" Nữ tu không thể hiểu, sao lại có người bình tĩnh đến vậy.

Cô ngược lại còn sốt ruột đẩy Tần An ra ngoài cửa nhà thờ, nhìn bóng dáng cao lớn của Tần An tan vào màn đêm.

Lúc này, Giáo phụ mở cửa nhìn thấy nữ tu, gọi tên cô ấy một tiếng.

"Deloris, cô đứng đó làm gì?" Trong khoảnh khắc, vai nữ tu run lên vì sợ hãi, cô quay lưng lại với Giáo phụ, không dám quay đầu.

"Quay người lại đây." Giáo phụ Phan thấy nữ tu không nói gì liền tiếp tục truy vấn.

Nữ tu run rẩy quay người lại, không dám ngẩng đầu, Giáo phụ Phan thấy cô không phản ứng, có chút thẹn quá hóa giận, giơ một bàn tay lên tát vào mặt nữ tu.

Sức quá mạnh, nữ tu bị đánh ngã xuống đất.

Người đàn ông tóc bạc của Giáo chủ hội nhận được tin của Giáo phụ Phan, lập tức triệu tập một lượng lớn linh mục, lợi dụng đêm tối vội vàng đến nhà thờ hẻo lánh.

Tần An từ nhà thờ chạy ra, nhảy lên một cây cổ thụ cao lớn và ẩn mình, nhìn xuống nhà thờ vừa thoát ra.

Hắn rõ ràng nhìn thấy bên ngoài nhà thờ, từ từ bị một "hỏa long" (rồng lửa) siết chặt bao vây.

Tất cả các lối ra vào cũng có những đốm lửa rải rác.

May quá.

Tần An khẽ thở phào một hơi.

Không ngờ, một tín đồ có nội tâm thuần khiết như vậy, dưới sự ô nhiễm của thế tục, cũng sẽ trở nên đa diện.

Chỉ là không biết nữ tu kia... nhắc đến nữ tu đó, Tần An không khỏi đổ một trận mồ hôi lạnh cho cô.

Trong nhà thờ đêm khuya.

"Người đâu?" Người An Lạc ở đây đâu rồi?

Giáo phụ Phan có chút tức giận thất bại, hắn lục tung mọi ngóc ngách trong căn phòng này, ngay cả một sợi tóc của Tần An cũng không thấy.

Làm sao có thể?

Cùng lúc nghi ngờ, sự phẫn nộ dâng trào trong lòng hắn.

"Rầm!!" Chiếc cốc rơi xuống đất, những mảnh thủy tinh văng ra xung quanh.

Nữ tu bị tiếng động này dọa giật mình, cúi đầu, không dám nói gì.

Càng không dám đối mặt với ánh mắt của Giáo phụ, cô có chút chột dạ.

Giáo phụ tạm thời vẫn chưa chú ý đến biểu cảm của nữ tu.

Chỉ còn thiếu bước cuối cùng này, qua đêm nay, ta sẽ không cần phải ở cái nơi tồi tàn này nữa, ta có thể quang minh chính đại trở về khu Đại Giáo Đường kia.

Làm sao có thể để hắn chạy thoát?

Giáo phụ Phan làm sao cũng không nghĩ ra, rõ ràng mình đã dùng lời lẽ tốt đẹp để khuyên bảo.

Lúc đó hắn ta không có ý định bỏ trốn, sao lại đột nhiên biến mất?

Ai đã tiết lộ tin tức?

Giáo phụ Phan vội vàng, mồ hôi túa ra trên đầu.

Vừa quay đầu lại nhìn thấy nữ tu vẫn đang quỳ trên đất, hắn ta túm lấy cổ áo cô, nhấc bổng lên như bắt một con chuột.

"Lúc đó cô ở trong sân, có thấy người An Lạc kia đi ra không?" Giáo phụ mắt tròn xoe nhìn nữ tu, nữ tu vẫn cúi đầu, "Không... không... không..." Cô quá sợ hãi, một câu nói không hoàn chỉnh cứ ấp úng mãi.

Với sự hiểu biết của Giáo phụ Phan về cô, cô có chút đáng ngờ.

Trước đây dù bị đánh thảm đến đâu, cô cũng không dám nói một câu.

Hôm nay thì sao?

Dám tiếp lời hắn ta ư?

Khi hắn ta phản ứng lại, nghe thấy tiếng động lớn bên ngoài cửa.

Hắn ta vội vàng bám vào cửa sổ, xem ra để truy sát Tần An, đã có

không ít người đến.

Thế này thì làm sao đây?

Ta không thể giao phó được rồi.

Giáo phụ Phan lo lắng đi đi lại lại trong phòng.

Có người từ cửa xông vào hét lớn: "Phan không ổn rồi, bên ngoài có rất nhiều người đến, vây kín nhà thờ không thoát được." Giáo phụ Phan nghe thấy lời này, tâm nghĩ xem ra lần này không trốn thoát được rồi.

Hắn ta nhắm mắt lại, trong lòng thầm niệm: "Amen, Chúa xin hãy bảo vệ con!" Chiếc xe của Giáo chủ hội dừng lại, người đàn ông tóc bạc từ trong xe bước xuống.

Giáo phụ Phan vội vàng chạy lên phía trước, Giáo phụ Phan vốn uy phong lẫm liệt ngày thường, lúc này cũng cẩn trọng cúi đầu.

"Đưa người An Lạc đó lên đây." Người đàn ông tóc bạc lạnh lùng nói.

Giáo phụ Phan chột dạ ấp úng không trả lời.

Người đàn ông tóc bạc có chút tức giận nói: "Hỏi ngươi người đó ở đâu?

Đưa lên đây!" Giáo phụ Phan biết mình không còn gì để nói, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất.

"Hắn ta chạy rồi." "Cái gì?" "Ngươi dám để chúng ta chạy một chuyến công cốc?" Người đàn ông tóc bạc có chút tức giận đến không thể kiềm chế.

Giáo phụ Phan thấy biểu cảm của người đàn ông tóc bạc đã đến mức không thể kiểm soát được, hắn ta cũng có chút sợ hãi.

Hắn ta cố gắng tìm một tia sống sót cho mình vội vàng nói: "Bất

kể người An Lạc đó trốn ở đâu, tôi cũng sẽ tìm hắn về tận tay đưa đến trước mặt ngài." "Không cần đâu, có những người trời sinh không có khả năng mặc cả, chỉ xứng làm một tên tay sai, nhưng ngươi bây giờ khiến ta rất thất vọng." "Chỉ hạng như ngươi còn vọng tưởng quay về ư?

Đừng hòng!" Người đàn ông tóc bạc nhìn Giáo phụ Phan không tranh khí nói.

Người mất tín nhiệm không còn tư cách được sử dụng nữa, cũng không còn tư cách sống sót.

"Truyền lệnh xuống, nhà thờ này có dị giáo đồ che giấu không báo cáo, nhất định phải diệt tộc đồ sát!" Lời người đàn ông tóc bạc vừa dứt.

Giáo phụ Phan sợ hãi run rẩy khắp người, vẫn đang giãy giụa trong tuyệt vọng.

"Không, không, không." Giáo phụ Phan không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng đến vậy, hắn sợ hãi không biết nói gì cho phải.

Người đàn ông tóc bạc không thèm để ý, vung tay một cái, trong chốc lát, đốt giết vô số.

Giáo phụ Phan thấy không còn hy vọng liền vội vàng chạy trốn, không ngờ lập tức bị người ta túm về ném xuống đất.

Hắn ta rên rỉ đau đớn một tiếng, vớ lấy nữ tu gần đó làm lá chắn.

Nữ tu ngã xuống đất chết, Giáo phụ Phan sợ hãi chạy đông chạy tây, nhưng vẫn bị người ta đánh gục xuống đất.

Mắt hắn ta vì sợ hãi mà trợn tròn xoe.

Hắn ta vạn vạn lần không ngờ, mình lại có một kết cục như vậy.

Cuối cùng các linh mục đốt lửa một trận, rồi rời khỏi đây.

Tần An chứng kiến toàn bộ sự việc này, nhìn sự thật không thể thay đổi, không nói một lời.

Chương 262

Thoắt mình một cái đã biến mất vào màn đêm.

Trong Việt Nam.

Ngô Tứ Ý và đoàn người đã an toàn trở về nước, Hoắc Băng đã về nhà, nằm trên giường không có việc gì làm.

Khi không có việc gì để làm, cô lại nhớ đến Tần An, mắt đầy lo lắng.

Dù hắn thực lực rất mạnh, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là một người, không địch lại số đông, điều tệ nhất là bên cạnh không có lấy một người để nói chuyện.

Tần Ly thấy đoàn người đi nước ngoài đều đã trở về, duy chỉ có anh trai cô vẫn ở nơi đất khách quê người.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tần Ly gọi điện thoại cho anh trai cô.

"Tút tút tút..." Sau một tràng tín hiệu bận, đầu dây bên kia không ai nhấc máy.

Tần Ly không kìm nén được, chạy đi tìm Hoắc Băng, hai người phụ nữ vì nhớ cùng một người mà tụ họp lại.

Không còn sự cạnh tranh gay gắt thường ngày, hai người an ủi ôm lấy nhau.

Nước mắt Tần Ly vẫn chảy ra.

Trong căn hầm bí mật không tên ở nước ngoài.

Một nhóm linh mục đang hoảng loạn điều khiển "Mắt của Chúa", thứ này là thứ họ chuyên dùng để truy sát những sát thủ đặc biệt lợi hại, ví dụ như Tần An.

Thứ này không đến vạn bất đắc dĩ sẽ không được lấy ra, bây giờ tình hình khẩn cấp họ đã không còn quản được nhiều nữa.

Sau một hồi bận rộn, họ đã khóa mục tiêu vào một vị trí.

Sau đó gọi điện thoại cho nhân viên ở gần vị trí đó, nói cho họ biết vị trí của Tần An, yêu cầu họ nhanh chóng đi truy bắt.

Tần An từ bên ngoài trở về, phát hiện xung quanh có vài người của giáo hội lộ diện, lập tức trốn ra phía sau một bức tường.

Những người này như thể biết rõ định vị của hắn, đi thẳng vào chỗ hắn trốn.

Sau đó hắn cố ý liên tục đổi vài chỗ khác nhau, xem họ có thể tìm thấy hắn ngay lập tức không.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, rất nhanh hắn lại bị phát hiện.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, Tần An không khỏi nghi ngờ liệu mình có bị người ta gắn thiết bị theo dõi trên người không, nếu không sao cứ đi đến đâu, không lâu sau lại bị phát hiện.

Theo lý mà nói, thứ đó không có tác dụng gì với hắn.

Cho dù có, hắn cũng nên phát hiện ra ngay lập tức.

Vấn đề nằm ở đâu?

Ai đang giám sát hắn từ xa?

Trong Việt Nam.

Hoắc Băng và Tần Ly hai người phụ nữ buồn bã cả một đêm, đau đớn cùng cực, họ nhất định phải nghĩ cách cứu Tần An.

Hoắc Băng kéo Tần Ly đi tìm Ngô Tứ Ý, hy vọng quốc gia có thể nhìn vào việc Tần An đã cống hiến nhiều như vậy cho đất nước mà đưa Tần An trở về.

Sau khi trình bày ý định, Ngô Tứ Ý trong lòng cũng năm vị tạp trần.

"Tôi cũng hy vọng có thể dẫn đầu đi đón Tiểu ca trở về, nhưng tình hình hiện tại của chúng ta các cô cũng biết, chuyện này vốn dĩ không thể nói thẳng trên bàn, xét về tình và lý thì vào thời điểm mấu chốt này quốc gia ra mặt rất khó." "Bên Ước Hàn Ngưu Quốc (Anh) rất muốn chúng ta đi đón người, nhưng chúng ta đi đón Tiểu ca, bây giờ vẫn chưa phải là thời cơ tốt." Thấy Giáo sư không hề bị thuyết phục, ở lại cũng vô ích.

Tần Ly đành kéo tay Hoắc Băng rời đi.

Sau khi hai người họ đi rồi, Ngô Tứ Ý thầm cảm thán một câu: "Tiểu ca, nhất định phải trụ vững!" "Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể đứng nhìn thôi sao?

Không làm gì cả?" Nước mắt ủy khuất của Tần Ly từ chỗ Ngô Tứ Ý, bây giờ cuối cùng cũng chảy ra.

"Chỉ có thể như vậy." Hoắc Băng vỗ vỗ vai Tần Ly an ủi nói.

Ngay sau đó cô lại nói: "Chúng ta phải tin rằng quốc gia nhất định sẽ không bỏ mặc Tiểu ca, hơn nữa Tiểu ca của em lợi hại như vậy, không ai là đối thủ của hắn, hắn nhất định sẽ không sao đâu." Tần Ly nghe lời Hoắc Băng nói, trong lòng dường như không còn khó chịu đến vậy.

Đúng!

Anh trai cô lợi hại như vậy, không cần chúng ta cứu hắn cũng có thể tự mình trở về.

Mong là vậy!

Tư duy của hai người phụ nữ lập tức trở nên rộng mở, đều âm thầm cầu nguyện cho Tần An trong lòng.

Khu Đại Giáo Đường ở nước ngoài.

Tần An có một ý nghĩ rất mạo hiểm, thay vì ẩn nấp bên ngoài, chi bằng quay lại khu Đại Giáo Đường.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Hắn quay lại nơi từng bị linh mục truy sát, Hắc Kim Cổ Đao không kìm được mà phá hủy thánh vật trong nhà thờ.

"Để các ngươi không biết làm người, trong đầu toàn là những ý nghĩ bẩn thỉu, đen tối, hại người." Nơi nào Tần An đi qua, thánh vật hủy hoại hơn một nửa.

Hầm ngầm khu giáo hội.

Một nhóm linh mục thao tác loạn xạ, vẫn không tìm thấy Tần An sao?

"Mắt của Chúa" không thể tìm kiếm vị trí của Tần An nữa, tin tức này khiến họ có chút hoảng sợ.

Hắn lại trốn vào nhà thờ nào rồi?

Họ có đánh chết cũng không thể ngờ, Tần An lúc này, lại đang ở ngay trong khu giáo hội của bọn họ.

Tần An tìm thấy họ chỉ là vấn đề thời gian, họ còn vọng tưởng tìm thấy hắn, thật nực cười vô cùng.

Nơi vốn dĩ đông đúc người qua lại, lúc này lại không có một bóng người.

Tần An không vội vã, không hoảng sợ, người không biết còn tưởng hắn đang đi dạo.

Khi ngẩng đầu nhìn về phía trước, hắn nhìn thấy một linh mục mặt mày hoảng loạn từ cầu thang đi xuống.

Sau khi nhìn quanh không có ai, hắn ta mới tiếp tục đi về phía trước.

Lén lút như vậy nhất định có vấn đề.

Dù sao cũng cùng một hướng, chi bằng đi xem trước đã!

Linh mục quá chuyên chú đi về phía trước, không cảm giác được Tần An đã đứng sau lưng mình.

Tần An như bắt gà con, túm lấy linh mục trong tay.

Một giọng nói lạnh lùng truyền đến bên tai linh mục.

"Các ngươi làm sao có thể tìm thấy tôi chính xác như vậy?" Linh mục biệt quá đầu, vừa nhìn thấy là Tần An, có chút vỡ mật.

Không dám che giấu chút nào, kể hết mọi điều Tần An muốn biết.

Lúc này, hắn ta cũng không còn quan tâm đến việc phản bội hay không phản bội nữa, chỉ cần sống sót là được.

"Bởi vì bọn họ có Mắt của Chúa, Mắt của Chúa có thể chiếu ra nơi anh đang ở.

Vì vậy chỉ cần mở Mắt của Chúa, là có thể dễ dàng tìm thấy vị trí của anh." Linh mục lắp bắp nói xong, cuối cùng còn nói cho Tần An biết khuyết điểm của Mắt của Chúa là, chỉ cần trốn trong nhà thờ, sẽ không bị phát hiện.

Thì ra là vậy, nghi ngờ của Tần An đã được giải đáp.

Ban đầu định tiếp tục nán lại đây, nhưng không rõ vì sao hắn lại cảm thấy một luồng nguy hiểm đang hình thành.

Không nghĩ nhiều, hắn bỏ trốn ngay trong đêm.

Tần An biết khuyết điểm của Mắt của Chúa, vẫn luôn chạy vào nhà thờ.

Điều này khiến các linh mục trong khu Đại Giáo Đường lo lắng phát điên.

Các linh mục khu Đại Giáo Đường bó tay với điều này, bất đắc dĩ đành cầu cứu Trưởng lão Thần Điện.

Hy vọng mượn tay Trưởng lão Thần Điện, có thể loại bỏ Tần An.

Trưởng lão Thần Điện đang ở trong nhà thờ lớn nhất, là một người đàn ông trung niên mặc áo bào trắng, là người bảo vệ sự tồn tại của Chúa.

Chương 263

Sự nguy hiểm mà Tần An cảm nhận được chính là đến từ hắn ta.

Trong Việt Nam.

Tối đen như mực, Hoắc Băng đang ngủ.

Trán cô không ngừng toát ra những giọt mồ hôi hạt đậu, đầu cũng vì sợ hãi mà lăn qua lăn lại trên gối.

Đột nhiên, cô nhanh chóng ngồi bật dậy.

"Miệng còn kêu Tần An nguy hiểm!" Cô mở mắt ra nhìn, thì ra mình đang nằm mơ.

Trong mơ cô mơ hồ thấy Tần An bị người ta truy sát, một mình cô độc không người giúp đỡ.

May mắn đó chỉ là một giấc mơ.

Khu Đại Giáo Đường ở nước ngoài.

Tần An chạy đến nhà thờ lớn nhất ở đây, trùng hợp thay đây chính là địa bàn của Trưởng lão Thần Điện.

Người đàn ông trung niên mặc áo bào trắng này, bản thân tỏa ra ánh sáng.

Bước ra từ cạnh pho tượng thần, ung dung đi xuống từ bậc thềm.

Một ánh mắt liền khóa chặt vị trí của Tần An, sau đó một ngón tay điểm nhẹ, vô số chướng ngại vật dường như sống lại, theo tay hắn tùy ý di chuyển chặn đường đi của Tần An.

Hắn đã có thể cảm nhận được, đây là một trận ác chiến, hai chân hắn dang rộng chuẩn bị nghênh chiến.

Tần An từ sau lưng rút Hắc Kim Cổ Đao của mình ra, chém đứt những chướng ngại vật lao đến phía hắn.

Chướng ngại vật vừa rơi xuống đất, một đống cột trụ khác lại ập đến đầu hắn.

Tần An rất linh hoạt né tránh, và đáp trả lại bằng một nhát chém vào trán đối phương.

Hai bên giằng co vài hiệp, Trưởng lão Thần Điện vậy mà lần đầu tiên mở miệng nói chuyện.

"Không ngờ ngươi là người An Lạc lại có thể đỡ được nhiều chiêu của ta đến vậy." Tần An lạnh lùng cười một tiếng, không nói gì.

Cứ đánh theo kiểu này, không chết cũng sẽ mệt lả.

Trưởng lão Thần Điện dùng sức mạnh của ác ma để nguyền rủa Tần An, cố gắng tấn công tâm thần của hắn.

Tần An xuất hiện một sự mê mẩn tạm thời, trong lúc cấp bách hắn ngưng tụ tâm thần.

Triệu hồi Kỳ Lân.

Quần áo của hắn bắt đầu rách toạc, sau đó hóa thân thành Kỳ Lân.

"Gầm." Một tiếng rống, hắn vọt người lao về phía Trưởng lão Thần Điện.

Trưởng lão Thần Điện ngưng tụ ra một Thiên Sứ Phán Xét cầm vũ khí sắc bén, hai cánh chớp động.

Sức mạnh của hai bên va chạm vào nhau, không ai chịu ai.

Sau vài hiệp giằng co, thể lực của hai người đã không còn như lúc ban đầu.

Đột nhiên, một đạo bạch quang nhanh chóng biến hóa.

Hai bên xảy ra va chạm dữ dội.

Tần An bị thương nhẹ một cái, lùi lại vài mét.

Lại lần nữa đứng dậy vung đao về phía Trưởng lão Thần Điện, Trưởng lão Thần Điện dùng quyền trượng đỡ lấy sức mạnh sấm sét mà Tần An sử dụng, thân thể chìm sâu xuống vài chục mét.

Ngay lúc này, thị vệ của Trưởng lão Thần Điện đã đến.

Đỡ lấy Trưởng lão Thần Điện sắp nứt vỡ, hắn ta lớn tiếng kêu lên: "Người đâu!" Tần An thấy tình hình bất ổn, xoay người một cái bay vọt phá cửa sổ mà ra.

Vài cú nhảy vọt, hắn đã đến mái nhà thờ.

Trưởng lão Thần Điện nổi giận, gầm lên về phía hướng Tần An rời đi: "Nhanh đuổi theo cho ta!" Tần An quay đầu lại thấy có người đuổi theo, hắn thoắt mình biến mất ở chân trời.

"Trưởng lão Thần điện này quả nhiên có chút thực lực, suýt nữa thì mình bỏ mạng ở đó." Tần An lẩm bẩm một mình, vẫn còn chút kinh hồn bạt vía.

Nếu bây giờ trực tiếp đến sân bay về nước, e rằng còn chưa tới sân bay đã lại bắt đầu chơi trò mèo vờn chuột với đám giáo phụ kia rồi.

Suy nghĩ ba lần, Tần An cuối cùng quyết định đi đường vòng về nước.

Tuy đường đi có chút phiền phức, nhưng có thể xóa bỏ dấu vết, tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

"Cái cảm giác có nhà mà chẳng thể về thật chẳng dễ chịu chút nào!" Bọn người này đúng là kiên nhẫn thật!

Tần An có chút phục rồi.

Thôi bỏ đi!

Không quản nữa, trốn chạy bao nhiêu ngày cũng đủ rồi.

Tần An tìm một nơi an toàn, kích hoạt Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật, tự mình dời đi đến một quốc gia khác.

Quốc gia này không xa An Lạc là mấy, đi máy bay cũng chỉ mất vài tiếng đồng hồ.

Không còn đám giáo phụ truy sát, Tần An trong lòng cũng không còn căng thẳng như vậy.

Nhìn cảnh đẹp ngoài cửa sổ, tâm trạng thư thái không ít.

Lấy điện thoại ra chụp một tấm hoàng hôn, mặt trời đỏ rực được bao bọc bởi mây chung quanh, cố gắng hé lộ một tia sáng cuối cùng, mang theo sự quật cường cuối cùng của mình.

Cũng khá đẹp!

Không chụp ảnh thì không sao, vừa chụp ảnh thì một dòng máu thư thái dâng trào khắp toàn thân, Tần An nhất thời cảm thấy buồn ngủ.

Tần An không kìm được ngáp một cái, cố nhịn cơn buồn ngủ tắt điện thoại, từ từ nhắm mắt lại.

Khi Tần An ngủ, cơ chế cảnh giác vẫn đang vận hành.

Đừng thấy hắn nhắm mắt, chỉ cần có chút động tĩnh nhỏ, hắn sẽ lập tức phản ứng.

Hắn khoanh tay, tạo cho người ta một cảm giác xa cách, người lạ chớ lại gần.

Tại nhà thờ nước ngoài.

Thị vệ của Thần điện trưởng lão dẫn người tìm khắp nơi gần đó,

nhưng không phát hiện bóng dáng Tần An.

“Nhanh như vậy sao?” Thị vệ cảm thấy khó hiểu, theo trí não của hắn thì chuyện này căn bản không thể giải thích được.

“Rốt cuộc đây là loại người nào?

Cũng quá lợi hại rồi!” Thị vệ nói rồi dùng tay khép lại chiếc cằm đang há hốc kinh ngạc của mình.

Thần điện trưởng lão đi theo phía sau, vẻ mặt lạnh lùng không nói một lời.

Ánh mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm về phía xa.

Ông ta biết rất rõ, đối thủ của mình rất không tầm thường, dùng phương pháp đối đãi người bình thường căn bản không có tác dụng.

Muốn tìm được hắn, phải tốn một phen khổ công, hơn nữa còn phải chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến lâu dài.

Biết đâu lần tới lại bất ngờ gặp ở đâu đó, đến lúc đó giữa hai người bọn họ nhất định phải phân thắng bại.

Thần điện trưởng lão ra lệnh cho thị vệ, báo tin Tần An lại trốn thoát cho các giáo phụ ở khu Giáo chủ.

Sau đó để người của bọn họ liên hệ với người phụ trách sân bay, xem Tần An liệu đã rời khỏi biên giới quốc gia hay chưa.

Tiếp đó, ra lệnh cho các giáo phụ dưới quyền, mượn “Mắt của Thượng Đế” để tra tìm vị trí của Tần An.

Tại Việt Nam.

Tần An ngồi máy bay từ đường băng bắt đầu trượt, sau đó từ từ dừng hẳn.

Đài phát thanh trên máy bay vang lên, tiếng động của những người

xung quanh chuẩn bị đứng dậy làm Tần An hơi tỉnh.

Hắn mở mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chương 264

“Cuối cùng cũng về rồi.” Hắn đứng dậy vươn vai nói.

Về đến đất nước của mình, cảm giác này đúng là khác biệt.

Tần An khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Trên đường đi taxi về nhà, hắn đăng một trạng thái lên “Bằng hữu quyển”.

Dùng chính bức ảnh hoàng hôn vừa chụp, kèm theo chỉ hai chữ ngắn gọn: ha ha.

Trạng thái vừa đăng được vài giây, em gái hắn, Tần Ly, liền gọi điện tới.

“Anh, cuối cùng anh cũng về rồi!

Em nhớ anh quá, anh đang ở đâu vậy?

Em muốn gặp anh ngay lập tức!” Tần Ly ở đầu dây bên kia đặc biệt kích động, dù cách điện thoại, không nhìn thấy mặt em gái, Tần An vẫn có thể tưởng tượng được vẻ mặt khoa trương của cô bé.

“Anh đang ở trên taxi.” Tần An chọn lọc câu chữ đơn giản để đáp lại.

“Anh, sao anh lại có thái độ này?

Lâu như vậy không gặp, anh không biết em đã lo lắng chết đi được sao?” “Anh không phải đang sống tốt đó sao?

Có gì mà phải lo lắng.” “Anh, anh thật vô lương tâm, người ta nhớ anh như vậy, anh lại không hề để tâm, còn đối xử lạnh nhạt với em.” Tần Ly nói rồi bắt đầu khóc lóc om sòm ở đầu dây bên kia.

“…” Tần An cạn lời, hắn thực sự không biết an ủi cô em gái này

như thế nào, dứt khoát cúp điện thoại.

A!

Thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh rồi.

Vừa yên tĩnh được vài giây, tin nhắn trên tài khoản chat của Tần An nổ tung, điện thoại liên tục đổ chuông.

Chậc!

Tần An cố sức nhấn nút tắt nguồn, sau khi màn hình điện thoại hiện ra nhãn hiệu, màn hình biến thành màu đen.

Phản chiếu một khuôn mặt đầy mệt mỏi.

Nhanh về nhà ngủ thôi!

Tần An có chút hưng phấn chạy vào căn hộ thuê của mình.

Kẻ khác muốn ngủ thì ngủ, giờ thì dù trời có sập xuống hắn cũng sẽ không ra ngoài xem đâu.

Tại nhà thờ lớn ở nước ngoài.

Thị vệ chạy vào từ cửa nói: "Phía sân bay không phát hiện thông tin chuyến bay của Tần An, Mắt của Thượng Đế cũng không tra được vị trí chính xác của hắn." Thần điện trưởng lão nghe xong lời thị vệ nói, xoay người chìm vào suy tư.

Cả Ước Hàn Ngưu Quốc đều không có dấu vết của hắn, chẳng lẽ hắn đã rời khỏi Ước Hàn Ngưu Quốc, trở về đất nước của mình?

Hắn về nhà bằng cách nào?

Câu trả lời này thì không thể biết được.

Đại học Kinh Châu.

Khoa Khảo cổ Tần Hán thời Chiến Quốc.

Khi Tần An đang tập trung chú ý, đột nhiên nghe thấy giáo sư

giảng câu chuyện về Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ.

Câu chuyện về Tây Sở Bá Vương này, Tần An nghe đến mức tai sắp mọc kén rồi.

Hạng Vũ, Hạng Vũ, ừm?

Hạng Vũ?

Nghe thấy cái tên Hạng Vũ này, suy nghĩ của Tần An bắt đầu hoạt động.

Cái Cửu Châu Đỉnh này được lấy từ nước ngoài về, đám giáo phụ nước ngoài đó không thể cứ thế mà bỏ qua.

Cần phải nghĩ cách, khiến bọn họ đừng hòng nghĩ đến việc động vào Cửu Châu Đỉnh nữa.

Có rồi!

Nếu bạn có một thứ tốt, nhưng bạn không có khả năng bảo vệ nó, phương pháp tốt nhất là giấu nó đi.

Cái Cửu Châu Đỉnh được lấy từ nước ngoài về này, là một Kinh Châu Đỉnh.

Kinh Châu Đỉnh chỉ có thể đặt ở Kinh Châu, mà nơi an toàn nhất ở Kinh Châu chính là Bá Vương Mộ.

Xem ra có cần thiết đích thân mình phải đi thăm dò ngôi mộ cổ này rồi.

Tần An mang Cửu Châu Đỉnh đi, giấu nó vào trong cổ mộ.

Khi Cửu Châu Đỉnh đặt xuống, cả khu vực Kinh Châu có một làn sóng quang trong suốt tỏa ra từ các cổ mộ.

Long vận của An Lạc coi như đã được trấn áp.

Lòng Tần An cuối cùng cũng yên ổn.

Cuối cùng cũng có thể sống kiểu muốn ăn thì ăn, muốn uống thì uống, có chuyện gì cũng không bận tâm rồi.

Thật không tồi!

Tại nhà thờ lớn ở nước ngoài.

Thần điện trưởng lão liên hợp với người của Giáo Chủ Hội, tổ chức một đội ngũ tinh nhuệ, chuẩn bị xuất phát đến An Lạc.

Tuyên bố nhất định phải tìm lại được thứ đã mất, không tìm được thì thề không từ bỏ!

Bọn người này cũng bắt đầu chơi trò vừa ăn cướp vừa la làng, điều đáng sợ nhất là còn có các quốc gia không liên quan chủ động tham gia.

Ưng Tương Quốc, nước có quan hệ tốt với Ước Hàn Ngưu Quốc, cũng phát ra tuyên bố.

Chỉ cần cần đến sự giúp đỡ của họ, họ nhất định sẽ ra tay tương trợ, giúp bọn họ tìm lại những thứ thuộc về Giáo hội.

Tại Việt Nam.

Cuộc sống của Tần An đã trở lại quỹ đạo, mỗi ngày ngoài lên lớp thì chỉ có chơi game.

Dáng vẻ hắn đắm chìm trong game, chính là một sự hưởng thụ!

Đơn giản là quá yêu cuộc sống như thế này!

Tần An vui vẻ hết trận này đến trận khác, tận hưởng cuộc đời khoái ý trong game.

Hắn không biết một thử thách cam go hơn, đã đang trên đường đến.

Tại sân bay nội địa.

Từ hướng Ước Hàn Ngưu Quốc đến một nhóm người đặc biệt gây chú ý.

Để không gây chú ý, bọn họ nhập gia tùy tục thay sang quần áo thường ngày đơn giản, chỉ là từ đầu đến chân đều bị màu đen bao phủ.

Bọn họ bước đi đồng đều, ánh mắt không hề lơ đãng, trái lại gây ra không ít xôn xao ở sân bay.

Một nhóm fan hâm mộ ban đầu định đón thần tượng của mình, cũng không kìm được nghiêng đầu nhìn thêm vài lần.

Nhìn đám người này tướng mạo cũng không tính là đặc biệt, chỉ là khí chất tỏa ra lúc đó quá tốt.

Có vài người không kìm được tò mò cũng lấy điện thoại ra, quay những người này vào video ngắn rồi đăng lên mạng.

Người dẫn đầu là Thần điện trưởng lão, phía sau là những giáo phụ được tuyển chọn kỹ lưỡng từ các giáo khu lớn.

Ít nhiều, bọn họ đều mang theo kỹ năng của mình, có thể hỗ trợ Thần điện trưởng lão.

Mục đích chuyến đi của bọn họ rất rõ ràng, đó là không từ bất kỳ giá nào, cũng phải mang Cửu Châu Đỉnh về đất nước của bọn họ.

Vì thế bọn họ còn mang theo một phiên dịch tiếng Hoa, giao tiếp hàng ngày đều do người này đảm nhiệm.

Bọn họ đến một khách sạn, sau khi làm thủ tục nhận phòng còn chưa kịp ăn uống đã bắt đầu khẩn trương thu thập thông tin, tìm kiếm vị trí của Tần An.

Chương 265

Mỗi người đều phát huy sở trường của mình, nhóm đối thủ này quả thực không thể xem thường.

Nhà ăn Đại học Kinh Châu.

Hoắc Băng vừa ăn vừa lướt video ngắn, tình cờ đúng lúc xem được video do cư dân mạng quay ở sân bay.

Trong đó có một người trông rất quen, hình như đã từng gặp ở Ước Hàn Ngưu Quốc.

Nhưng do bọn họ không mặc bộ quần áo giáo phụ, nên hơi không chắc chắn có phải không.

Hoắc Băng gọi điện cho Tần An, Tần An xem video xong phát hiện đúng là Thần điện trưởng lão.

Không nghĩ nhiều, gọi điện cho Ngô Tứ Ý.

"Đám giáo phụ của Ước Hàn Ngưu Quốc đã đuổi tới, hiện tại đang ở Hoa Quốc chúng ta." Ngô Tứ Ý nghe xong có chút kinh ngạc.

"Ừm?

Bọn họ dám tìm đến tận cửa sao?

Gan không nhỏ nhỉ!" "Không thể lơ là!

Bọn họ có Mắt của Thượng Đế trong tay, khi tôi ở nước ngoài bọn họ có thể dễ dàng tìm ra vị trí của tôi." "Mắt của Thượng Đế đó là cái thứ gì?" Ngô Tứ Ý chưa từng tiếp xúc nên không biết lai lịch, khó hiểu hỏi.

"Tương tự như thiết bị theo dõi mà chúng ta biết, có thể truy tìm vị trí con người, trừ khi trốn trong nhà thờ, nếu không thì ở đâu cũng

bị tìm thấy." "Thế à?" Ngô Tứ Ý đơn giản tìm hiểu một chút.

Ngô Tứ Ý tiếp lời: "Tôi định để người phụ trách chính thức của quốc gia uyển chuyển gây áp lực lên quốc gia của bọn họ, nếu khuyên lui được thì khuyên, thực sự không được thì vẫn phải do mấy anh em chúng ta ra tay, ở địa bàn của chúng ta còn có thể để người Ước Hàn Ngưu Quốc tự tung tự tác sao?" "Khuyên lui thì không có khả năng lắm, bọn họ đã đến rồi thì không thể nào tay không trở về đâu." Dựa vào kinh nghiệm nhiều lần Tần An đối đầu với bọn họ, đám người này không đạt được mục đích sẽ không bỏ cuộc.

"Vậy thì không sao, có chúng ta ở đây, nhất định phải khiến bọn họ tay không trở về." Ngô Tứ Ý kiên định nói.

Đừng nói là ở Ước Hàn Ngưu Quốc, chúng ta còn có thể mang Cửu Châu Đỉnh về được.

Hiện tại ở địa bàn của chúng ta, tuyệt đối không cho phép người Ước Hàn Ngưu Quốc làm càn, nhất định phải bảo vệ tốt Cửu Châu Đỉnh.

Ngô Tứ Ý đoạn độc thoại nội tâm lướt qua, tiếp đó lại nói với Tần An: "Cửu Châu Đỉnh có phải là cậu đã mang đi rồi không?" "Ừm.

Sao vậy?" "Mấy ngày trước Cửu Châu Đỉnh biến mất, biết nhiệm vụ của chúng ta chỉ có mấy người chúng ta, trong số mấy người này chỉ có cậu có bản lĩnh đó, có thể lấy nó ra từ nơi phòng bị nghiêm ngặt như vậy." Ngô Tứ Ý nói một tràng dài, suýt nữa thì líu lưỡi, rồi lại hỏi: "Cậu giấu nó ở đâu rồi?" "Ở Ô Giang Bá Vương Mộ thuộc Kinh Châu, để trấn áp long vận." Tần An đáp.

Ngô Tứ Ý nghe xong liên tục khen ngợi, miệng cười tươi như hoa.

"Không hổ là tiểu ca, làm việc thật dứt khoát nhanh gọn!" Hiện tại

có tiểu ca cùng làm việc, trong lòng ông ấy rất vững vàng, không hề cảm thấy một chút áp lực nào.

Người của quốc gia nghe Ngô Tứ Ý báo cáo tiến triển mới nhất của Cửu Châu Đỉnh, biết người của Giáo hội Ước Hàn Ngưu Quốc đã đến Hoa Quốc, mục đích chuyến đi của bọn họ đã rõ ràng.

Mặc dù chuyện này không thể nói thẳng ra, nhưng vẫn lập tức tổ chức phát ngôn viên bóng gió cảnh cáo Ước Hàn Ngưu Quốc.

Điều này đã tiếp thêm sức mạnh tinh thần rất lớn cho Ngô Tứ Ý và những người khác, có quốc gia mạnh mẽ làm hậu thuẫn như vậy, làm bất cứ việc gì cũng tràn đầy động lực, cảm giác vinh dự lặng lẽ dâng lên trong lòng.

Phía Ước Hàn Ngưu Quốc không có bất kỳ phản hồi nào, trưng ra bộ dạng "tôi không nghe thấy, chuyện này không liên quan đến tôi".

Đây là phong cách làm việc nhất quán của bọn họ, bề ngoài một đằng, bên trong một nẻo, thực tế là đã ngầm đồng ý cho những việc làm của các giáo phụ.

Bá Vương Mộ Ô Giang.

Thần điện trưởng lão vận dụng "Thượng Đế chỉ dẫn" của mình, xác định được vị trí của Cửu Châu Đỉnh.

Lập tức xuất phát đến Bá Vương Mộ Ô Giang.

Một đoàn người nước ngoài xuất hành vẫn rất nổi bật, dù ngụy trang thế nào, chỉ cần cất tiếng là sẽ lộ nguyên hình.

Thế là có một đoàn người nước ngoài lén lút ở Ô Giang xuất hiện trên top tìm kiếm.

Top tìm kiếm vừa xuất hiện, Ngô Tứ Ý đã thấy tin tức.

Không hay rồi, nhanh như vậy đã bị bọn họ tìm thấy.

Ngô Tứ Ý nhìn thấy sự hỗ trợ mà quốc gia cung cấp, không kìm được niềm vui, lập tức quyết định tổ chức một đội khảo cổ chuẩn bị xuất phát bất cứ lúc nào.

Vì nhiều mặt cân nhắc, lần này có rất nhiều người được chọn đi cổ mộ.

Vì đây là cổ mộ dưới nước, cần biết rằng chỉ riêng việc tiến vào loại mộ này đã đặc biệt khó khăn, chứ đừng nói còn phải liều mạng với đám giáo phụ Ước Hàn Ngưu Quốc ở bên trong.

Ngoài người của Ngô gia, còn có người của Hoắc gia tự nguyện tham gia.

Tiếp đó còn có các Bàn Sơn Đạo Nhân lần trước đi Ước Hàn Ngưu Quốc, lần trước đã hợp tác ở Ước Hàn Ngưu Quốc, giữa họ cũng đã có sự ăn ý và tin tưởng.

Như vậy mà nói, người đông thì mỗi người thi triển thần thông, còn có thể tăng thêm một phần sức mạnh chống lại ngoại địch.

Đã vậy đối phương đã bày ra tư thế khiêu chiến, sao không chuẩn bị sẵn sàng để ứng chiến?

Sau khi chuẩn bị xong, Ngô Tứ Ý dẫn đội khảo cổ đi trước, Tần An sẽ xuất hiện sau đó theo cách của mình.

Đoàn người của họ ngồi thuyền đến Ô Giang, không thấy bóng dáng Thần điện trưởng lão và đám người của ông ta.

Thế là đoán được cổ mộ có lẽ đang bị phá hoại.

"Nhanh chóng tăng tốc!" Ngô Tứ Ý nói với thuyền trưởng một câu, rồi chìm vào suy tư.

Về nguồn gốc Bá Vương Mộ của Quan Vũ, có một câu chuyện truyền miệng nhiều nhất.

Sau khi Hạng Vũ bại trận dưới tay Lưu Bang, dẫn một trăm người đột phá vòng vây, đến Ô Giang.

Lúc đó, Hạng Vũ cảm thấy không còn mặt mũi đối diện với phụ lão Giang Đông, không nghe lời khuyên ngăn của Đình Trưởng Ô Giang, liền từ bỏ việc qua sông.

Tự vẫn ở bờ Ô Giang, sau đó chìm xuống nước.

Các hào kiệt Giang Đông thương nhớ ông nên đã xây dựng Bá Vương Mộ cho Hạng Vũ ở dưới đáy Ô Giang.

Bá Vương Mộ được xây dưới nước, độ khó khi xây dựng có thể tưởng tượng được là rất lớn, đương nhiên khả năng bị đạo mộ tặc đào trống thì hơi nhỏ một chút.

Rất nhiều người còn chưa kịp tiến vào mộ thất, đã phải nhanh chóng rút lui vì các yếu tố bên ngoài.

Vì vậy Bá Vương Mộ vẫn được coi là một trong những cổ mộ được bảo tồn khá nguyên vẹn.

Khi Ngô Tứ Ý dẫn đội khảo cổ lặn xuống gần cổ mộ, nhìn thấy vài người đang cố sức phá hoại các cơ quan đơn giản ở ngoại vi Bá Vương Mộ.

Khá chật vật và vụng về.

Bá Vương Mộ tuy nói là dưới đáy nước, nhưng cũng được xây dựng khá hùng vĩ và chỉnh tề, có thể thấy các thợ thủ công thời đó đã tốn không ít tâm tư vào đó.

Căn hộ thuê.

Tần An đang nằm trên giường mơ màng nghĩ ngợi, lần trước giao đấu với Thần điện trưởng lão đã có chút chật vật rồi.

Lâu như vậy không gặp, người ta lại cập nhật thêm kỹ năng mới,

lần này không thể đánh được.

Đám người mà Ngô Tứ Ý tự tin dẫn dắt thì phải làm sao đây?

Tần An trong lòng không chắc, nhưng cũng không ngăn cản hắn thu dọn hành lý. 【Đinh!

Phát hiện Ngô Tứ Ý cần sự giúp đỡ của Ký chủ, xin Ký chủ hãy trợ giúp, sau khi hoàn thành có thể nhận được phần thưởng phong phú! 】 "Ngươi bị đơ máy rồi à?

Giờ mới tỉnh ra?" Hệ thống đột nhiên xuất hiện giọng nói làm gián đoạn suy nghĩ của Tần An, Tần An bực bội nói vào không khí.

Nhưng mà việc này cũng đến quá kịp thời rồi, hắn lập tức có cơ sở trong lòng.

Cho dù là đối đầu trực diện với Thần điện trưởng lão, cũng phải cùng ông ta chiến đấu đến cùng!

Đánh ông ta từ đâu đến thì về đó đi!

Hãy tận hưởng cảm giác sợ hãi bị Hắc Kim Cổ Đao của Tần An chi phối đi!

Tần An nghĩ đến là kích động, thậm chí có chút mong chờ chuyến đi này… Dưới nước Bá Vương Mộ Ô Giang.

Ngô Tứ Ý dẫn đội ngũ lặn dưới nước.

Giống như phi hành gia đang đi bộ trong không gian, không có cảm giác chân chạm đất.

Do bọn họ mặc đồ lặn, sau lưng đeo bình dưỡng khí bằng thép không gỉ, đeo kính bảo hộ, đương nhiên không thể đi lại tự do như trên cạn.

Chương 266

Nam giới thì không sao, thể lực hoàn toàn không bị ảnh hưởng, còn nữ giới như Hoắc Băng, cô ấy hoàn toàn di chuyển với tốc độ rùa bò, vùng vẫy vài cái là có thể dùng hết một phần tư sức lực toàn thân.

Những thứ này ở một mức độ nhất định đã cản trở tốc độ di chuyển của bọn họ, nói chuyện cũng không chắc đã nghe được.

Bọn họ ra hiệu bằng thủ thế đã hẹn trước, đi theo sát nhau không được tách ra.

Không bao lâu, Hoắc Băng đã tụt lại phía sau cùng của đội ngũ.

Nỗi sợ hãi độ sâu cùng với nỗi sợ hãi không biết phía trước, ánh mắt cô ấy trở nên trống rỗng vô thần.

Vô lực mặc cho cơ thể trôi nổi.

Càng bơi xuống sâu, tầm nhìn dưới nước càng kém, đèn pin trên đầu mỗi người cũng chỉ chiếu xạ được một khoảng cách rất ngắn.

Phía các giáo phụ nước ngoài, bọn họ đến sớm hơn, tốn nhiều thời gian và sức lực hơn.

Lượng dưỡng khí trong bình của mỗi người chỉ còn lại một phần ba.

Có người ra hiệu xin quay về, nhưng bị động tác ra hiệu tiếp tục tiến lên của Thần điện trưởng lão phản bác lại.

Mọi người nhìn thấy mệnh lệnh của Thần điện trưởng lão, dù không thể phản kháng, nhưng sĩ khí so với trước đó đã liên tục hạ thấp.

Thần điện trưởng lão ghét bỏ đám giáo phụ này kéo chân mình,

sau khi ra một thủ thế ra hiệu.

Ông ta dùng "Chuyển Di Thuật" của mình để tự mình di chuyển từ đường hầm tối bên ngoài mộ vào một đường hầm trống rỗng bên trong mộ.

Đường hầm bên trong mộ so với bên ngoài, không có nước mênh mông, còn có không khí được phong kín tốt và còn sót lại.

Người đứng bên trong không khác gì đứng trên cạn.

Đồ lặn, bình dưỡng khí, kính bảo hộ, chân vịt, v.v., đều không cần thiết.

Căn hộ thuê.

Vừa thấy, một giây trước Tần An còn đứng ở phòng khách, giây sau "sưu" một tiếng người đã biến mất.

Sau khi Tần An chuẩn bị xong mọi thứ, một Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật đã đưa hắn đến chủ mộ thất.

Tần An đến nơi, không ít cơ quan trong Bá Vương Mộ đã bị phá hoại.

Nhưng đây chỉ là các cơ quan ở ngoại vi, những thứ thực sự bảo vệ Tây Sở Bá Vương là bốn cơ quan "Phong Lâm Sơn Hỏa", cũng là bốn vị tướng quân theo sau Hạng Vũ.

Mà lúc này, Thần điện trưởng lão dẫn theo người của Giáo hội, đang tấn công cơ quan "Phong".

Cơ quan "Phong" do Long Thả, một trong số các đại tướng dưới trướng Hạng Vũ, điều khiển.

Mục đích lần trước Tần An đến rất rõ ràng, chỉ là để trấn áp Cửu Châu Đỉnh rồi liền quay về.

Các cơ quan bên trong đây cũng không nghiên cứu quá nhiều.

Trong lúc mơ hồ, hắn lờ mờ có thể nghe thấy bên ngoài có người chân thấp chân cao va đập vào tường ngoài mộ thất.

Đặc biệt ồn ào, nếu hắn là Hạng Vũ chắc cũng phải nhảy dựng lên đánh đám đạo mộ tặc làm phiền sự yên tĩnh của mình rồi.

Trong lúc hắn đang cảm thán, chỉ nghe "tư lạp" một tiếng, một người bất ngờ đứng trước mặt hắn.

Hắn đang nghĩ ai lại có bản lĩnh như hắn, còn có khả năng truyền tống giữa không gian, nhìn kỹ lại.

Người đàn ông trung niên tóc trắng đứng trước mặt hắn, không phải là Thần điện trưởng lão mà hắn gặp ở nước ngoài sao?

Lúc này Tần An thu lại vẻ lơ là, lập tức cảnh giác nhìn Thần điện trưởng lão.

Đồng thời, Thần điện trưởng lão cũng nhìn thấy Tần An.

Kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt vô cùng.

Thần điện trưởng lão đi trước một bước nói: "Chúng ta lại gặp nhau rồi, Tần An, lần này ta sẽ không để ngươi chạy thoát nữa." "Bớt nói nhảm, xem chiêu." Tần An có chút hống hách nói.

Người bên ngoài còn chưa vào, hai người bọn họ đã bắt đầu đối đầu.

Tần An vươn tay rút Hắc Kim Cổ Đao ra chắn trước ngực, Thần điện trưởng lão kích hoạt "Thiên Sứ Thẩm Phán 2.0".

Một làn sóng khí trắng từ từ nhanh chóng lao về phía Tần An.

Tần An bay vọt lên không trung xoay ba trăm sáu mươi độ, tưởng rằng có thể né tránh được làn sóng sát thương này bằng cách di chuyển.

Không ngờ đây là Thiên Sứ Thẩm Phán 2.0, nó mới thêm chức

năng truy đuổi không kẽ hở, đánh trúng Tần An đang xoay tròn trên không.

Khi Tần An sắp chạm đất, thân hình loạng choạng một chút.

Hắn mất thăng bằng, trong lúc hoảng loạn, lưng hắn đập vào bức tường, hai tay vô tình chạm phải một nút bấm.

"Tách" một tiếng, vô ý kích hoạt cơ quan "Phong".

Chỉ thấy một cánh cửa lớn ứng tiếng mở ra, xuất hiện một tràng tiếng bước chân chỉnh tề, bốn phía mộ thất bắt đầu rung chuyển.

Tần An và Thần điện trưởng lão dùng chiêu thức và bước chân của riêng mình mà lùi lại.

Kéo theo đó là một trận gió lốc mạnh mẽ, thổi các vật phẩm tùy táng trong mộ thất xoay vòng trên không.

Trong gió mang theo một loại sức mạnh có thể tạm thời làm mất trí nhớ của con người, khiến họ quên mất mình đang ở đâu, từ đó trong sự mịt mờ và xoay tròn vô tận mà mất đi ý thức, bị gió cuốn xuống đất rồi không bao giờ tỉnh lại được nữa.

Tần An nhân cơ hội cắm Hắc Kim Cổ Đao vào khe tường, tự mình ôm đao vượt qua gió.

Thần điện trưởng lão dùng nội lực của mình hóa thành một luồng quang ba bao phủ mình vào bên trong, tránh bị gió thổi mà mất phương hướng.

Lúc này, trong gió bước ra một huyết thi cao cấp cao tám thước, đầu đội mũ sắt đồng, thân mặc khôi giáp, chân mang giáp sắt đầu hổ.

Hai tay tùy theo thân thể mà đung đưa, lúc nắm đấm, lúc vung tay.

Khác với cương thi thông thường, bọn chúng nhờ một loại ma lực không thể diễn tả, vẫn giữ lại trí thông minh như con người.

Trong lúc Tần An đang lẩm bẩm trong lòng đây là thứ gì thì.

Bên tai lại vang lên một đoạn âm báo lạnh lùng. 【Đinh!

Phát hiện Ký chủ gặp phải nghi hoặc, xin giải đáp.

Đây là Long Thả, một trong Tứ Đại Tướng dưới trướng Hạng Vũ, thiện về khống chế gió, có thể dùng bất kỳ lệnh nào điều khiển, vì mình mà sử dụng! 】 Nghe xong lời nhắc của hệ thống, khóe miệng Tần An cong lên một độ cong hài lòng.

Đúng là tâm có linh, một điểm liền thông suốt!

Dưới cái nhìn nghi hoặc của Thần điện trưởng lão, Tần An từ không trung dùng ngón tay vẽ một phù chú mà chỉ mình hắn mới hiểu.

Phù chú vừa vẽ xong, chỉ thấy phù thân bắt đầu có một ánh sáng vàng, vẽ một đường viền quanh phù chú vừa vẽ.

Ngay sau đó phát ra ánh sáng vàng, truyền đến trên người Long Thả.

Hắn như phá kén vậy, trút bỏ lớp khôi giáp vụng về kia, từ đầu đến chân thay đổi thành trang phục của con người.

Nếu không nhìn mắt hắn, người ta còn tưởng hắn là người hiện đại mặc cổ trang.

Nhưng trừ đôi mắt ra, mắt hắn màu xám trắng, không có đồng tử, những chỗ khác không khác gì người thật.

Long Thả đi đến trước mặt Tần An, Tần An theo bản năng muốn né tránh.

Chỉ thấy hắn mở miệng nói: "Kính cẩn nghe lệnh ngài!" Tần An đã quen với những tình huống kịch tính đảo ngược như thế này, ở một bên vui vẻ không thôi.

Thần điện trưởng lão nhìn thấy một loạt thao tác không thể diễn tả

bằng lời của Tần An, ánh mắt ông ta bắt đầu đảo quanh, cảnh giác đề phòng còn có thứ gì không biết đột nhiên xuất hiện, khiến ông ta lúng túng không thể ứng chiến.

Long Thả nghe xong lệnh của Tần An, một cú nhào lộn lao về phía Thần điện trưởng lão.

Thần điện trưởng lão hoảng sợ bất an, giả vờ trầm tĩnh ứng đối.

Đôi chân run rẩy của ông ta đã tố cáo sự sợ hãi của mình, nếu không phải sợ hãi, thì nhất định là ông ta thiếu canxi dẫn đến chuột rút rồi.

Hai người giao chiến một lúc, Tần An cũng gia nhập vào trận hỗn chiến.

Thần điện trưởng lão vừa thấy đối phương một đánh hai, không hề nương tay.

Chương 267

Trong lúc cực kỳ bất đắc dĩ, vì bảo toàn tính mạng, ông ta kích hoạt "Thần Khí Thủ Hộ Chi Hồn" được Thượng Đế ban cho.

Một đạo bạch quang từ lòng bàn tay Thần điện trưởng lão phát ra, vững vàng nện về phía Tần An.

Long Thả bước lên một bước, đỡ đòn cho Tần An, bị bạch quang đánh bay xa mười mét.

Đồng thời, bên ngoài mộ thất, đoàn người Ngô Tứ Ý phát hiện ra Hoắc Băng đang lạc đàn.

Khi họ quay lại nhìn Hoắc Băng, chỉ thấy Hoắc Băng đang cố sức vùng vẫy, miệng như đang nói gì đó.

Trong lúc mơ hồ, một khối vật thể khổng lồ không rõ từ xa lao tới Hoắc Băng.

Mọi người đều kinh hãi biến sắc, đua nhau chạy lên phía trước, nhưng đã quá muộn.

Vật thể khổng lồ lao đến, Ngô Tứ Ý dẫn đoàn người, và cả đám người nước ngoài đều bị đánh trúng ngất xỉu.

Nơi vật thể khổng lồ tấn công, tạo thành một xoáy nước lớn, đám người này từng người từng người đều bị xoáy nước cuốn đi.

Tần An đang ở trong mộ thất cũng nghe thấy tiếng động cực lớn này, hắn áp sát tường, cố gắng la hét hỏi Ngô Tứ Ý bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Ngô Tứ Ý không thể nghe thấy, mộ thất cách âm quá tốt.

Huống hồ hiện tại ông ấy đang trong trạng thái bất tỉnh, ai cũng

không biết bọn họ bị cuốn đi đâu?

Trong mộ thất tối đen như mực, có một đường hầm nằm la liệt một đám người.

Tất cả đều như đang ngủ, bộ đồ lặn trên người tàn tạ không chịu nổi treo lủng lẳng.

Đột nhiên, Ngô Tứ Ý cơ thể động đậy một chút, tay chạm vào mặt đất ẩm ướt, không ngờ không phải nước.

Phát hiện này khiến ông ấy kinh ngạc mở mắt.

Xung quanh tối đen như mực, yên tĩnh đến đáng sợ.

Mắt mở thế này cũng bằng không mở, nhưng điều thú vị là, đại não của ông ấy tuy có chút đau nhưng não không hỏng vẫn còn ý thức.

Ông ấy nhớ rõ cảnh tượng trước đó, bọn họ bị một vật thể khổng lồ tấn công.

Ký ức sau đó, chính là hiện tại.

Ông ấy không chắc đây là đâu?

"Mình đang ở đâu?

Sống hay chết?

Đồng đội của mình đâu?" Não Ngô Tứ Ý nhanh chóng vận chuyển, điểm này chứng tỏ ông ấy vẫn còn là người, vẫn còn thở, còn sống.

Ông ấy thử bật đèn pin để nhìn rõ, nhấn đi nhấn lại mấy lần, đèn vẫn không sáng.

Bóng tối vô tận cùng với sự cố đột ngột một lần nữa bao vây ông ấy.

Ông ấy thử thăm dò kêu một tiếng: "Mạc Hữu Đạo?

Hoắc Băng?

Hai người còn sống không?”… Ngay lúc ông ấy cúi đầu suy nghĩ các phương pháp khác.

Một luồng sáng trong bóng tối chiếu sáng khuôn mặt ông ấy.

“Giáo sư, chúng tôi ở đây!

Vẫn còn sống.” Kèm theo ánh sáng, giọng nữ đáp lại.

“Tốt quá Hoắc Băng, cô vẫn còn sống, chúng ta đều còn sống.” Ngô Tứ Ý kinh hồn bạt vía nói.

Tiếng nói của họ đánh thức những người đang ở cùng họ, đương nhiên còn bao gồm cả những giáo phụ nước ngoài kia.

Khi lời của Ngô Tứ Ý và Hoắc Băng vừa dứt, xung quanh xuất hiện tiếng sột soạt.

Dần dần, một số đèn pin còn nguyên vẹn đều sáng lên.

Bọn họ mới nhìn thấy nơi mình đang ở, không phải ở biển cả mênh mông, cũng không phải, mà là trong một đường hầm quen thuộc không thể quen thuộc hơn.

Tất cả mọi người kinh ngạc phát hiện, ở nơi này, bọn họ có thể đi lại như trên cạn.

Sau sự kinh ngạc, hai phe người bắt đầu đối đầu.

Kẻ thù gặp mặt không có lời chào hỏi giả tạo, chỉ có giao tiếp bằng vũ khí hay thậm chí là công pháp giữa hai bên.

Lời qua tiếng lại, dòng người xao động.

Ở một bên khác, trong lòng mộ thất.

Cuộc đấu pháp của Tần An và Thần điện trưởng lão vẫn tiếp tục.

Long Thả đỡ một chiêu của Thần điện trưởng lão xong, Tần An

không kẽ hở tung ra một bộ combo quyền.

Thần điện trưởng lão không có lấy một chút thời gian để thở.

Có thể nhìn rõ ông ta đã khom lưng, miệng thở hổn hển.

Một là huyết thi cao cấp không biết mệt, một là chàng trai trẻ tuổi, đánh một người đàn ông trung niên tóc bạc, đơn giản là quá dễ dàng.

Nếu không phải sợ cốt truyện không giữ nổi, sớm đã xử lý ông ta rồi.

Ngay lúc này, bên tai truyền đến âm báo quen thuộc. 【Đinh!

Phát hiện Ký chủ chặn đứng đòn phản công của giáo phụ, hiện tại hệ thống thưởng kỹ năng Huyễn Hình Chi Thân, có thể hóa giải nguy hiểm khi cần thiết! 】 Tuyệt vời!

Làm rất đẹp!

Tần An trên mặt không biểu lộ bất kỳ vẻ vui mừng nào, nhưng trong lòng hắn đã âm thầm nở hoa.

Long Thả khi không có lệnh chiến đấu của Tần An, lại khôi phục dáng vẻ cương trực của huyết thi.

Thần điện trưởng lão quan sát thấy Tần An lúc này đang chìm đắm trong thế giới của riêng mình, sự chú ý của hắn một nửa không đặt trên người mình.

Ông ta đánh lén tung ra một đòn chí mạng vào Tần An, Long Thả thấy Tần An gặp nguy hiểm, tự mình kích hoạt chức năng bảo vệ.

Nhanh chóng lao lên phía trước, dùng thân thể của mình một lần nữa đỡ một đợt sát thương cho Tần An.

Mặt Thần điện trưởng lão sắp xanh lè vì tức giận, sao lại là cái tên bao cỏ này lại xuất hiện vào thời khắc mấu chốt để đỡ đòn.

Vừa rồi mình lại bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Lúc này, cơ quan bên ngoài mộ thất bị phá giải, Ngô Tứ Ý dẫn người xông vào.

Tần An nhìn thấy Ngô Tứ Ý, một cảm giác lâu ngày không gặp lại.

"Tiểu ca, cuối cùng thì tôi cũng tìm thấy cậu rồi!" Tần An cũng có chút an ủi.

"Chúng ta cuối cùng cũng gặp nhau." Cứ như vậy, hai nhóm người trong mộ thất đã làm cho nơi đây sôi động lên.

Sự náo nhiệt là thuộc về con người, mà nơi này thì không cần.

Đám người nước ngoài đầu kề đầu vây thành một vòng, lẩm bẩm không biết đang nghiên cứu gì.

Tần An và Ngô Tứ Ý cũng nhanh chóng thảo luận đối sách.

"Giáo sư dẫn theo đồng đội chặn đám giáo phụ lại, đừng cho bọn họ cơ hội tiếp cận Cửu Châu Đỉnh." "Tôi một mình đi bảo vệ Cửu Châu Đỉnh, đề phòng Thần điện trưởng lão đánh lén." Ngô Tứ Ý lập tức đồng ý.

Nhân lúc hỗn loạn, Tần An một mình tiếp tục đi về phía trước lẩn trốn.

Thần điện trưởng lão sau khi sắp xếp xong, tìm kiếm bóng dáng Tần An trong đám đông.

Quanh một vòng, không thấy bóng dáng hắn.

Dường như đã hiểu ra điều gì đó, ông ta để hai phần ba người ở lại dây dưa với Ngô Tứ Ý, sau đó dẫn theo đội tinh nhuệ nhanh chóng truy kích Tần An.

Chương 268

Trong đám người của Ngô Tứ Ý và Hoắc gia có một giọng nói vang dội, đưa ra nghi vấn: "Tiểu ca một mình có ứng phó nổi không?" "Bỏ chữ 'có' đi, cậu ấy làm được." Ngô Tứ Ý liếc mắt một cái, a!

Hóa ra là một gương mặt không quen, ông ấy dứt khoát đáp lại.

Tần An đi về phía trước đến một khu rừng, nhìn ra xa, một mắt không thấy điểm cuối.

Chỉ thấy từng hàng cây thẳng tắp xếp đều, như những binh lính kỷ luật nghiêm minh, tầm mắt đến đâu, nơi đó đều là màu xanh.

Ngay lúc Tần An đang quan sát kỹ khu rừng này, hệ thống lại đưa ra lời nhắc. 【Đinh!

Phát hiện Ký chủ đến Quan thứ hai: Lâm Quan, đây là Anh Bố, đại tướng thứ hai dưới trướng Hạng Vũ, thiện về huyễn hình, có thể dùng bất kỳ lệnh nào điều khiển, vì mình mà sử dụng! 】 Cái này thì tốt quá rồi!

Ở đây toàn là cây cối, không thấy đâu có nút cơ quan.

Theo suy nghĩ này đi được nửa đường, Tần An nghĩ đến kỹ năng "Huyễn Hình" của Anh Bố.

Thay vì tạo ra cơ quan cần nút bấm, Anh Bố có thể nào huyễn hình thành một trong số những cây trong khu rừng rộng lớn này không.

Mang theo nghi hoặc, Tần An thử dùng "Tùy ý lệnh" của mình.

Chỉ thấy sau khi vẽ phù chú xong, một cái cây nằm ở trung tâm khu rừng, bắt đầu có động tĩnh.

Tiếng "phách lý ba lạp" toàn là âm thanh cành cây gãy, Tần An

đứng ở trên cao, xem hết toàn bộ quá trình biến hình của Anh Bố.

Ưm hửm, một ý tưởng thú vị bật ra trong đầu hắn.

Việc đầu tiên Anh Bố vì hắn mà làm, chính là giúp Tần An cũng huyễn hình thành một trong vạn ngàn cây cối.

Sau khi hắn huyễn hình thành công, Thần điện trưởng lão mới từ từ đi theo sau.

Nhìn thấy khu rừng rộng lớn này, lông mày ông ta nhíu lại thành sóng.

Cái này là cái gì?

"Đây là một khu rừng sao?

Trong mộ thất cây cối lại mọc tốt như vậy ư?" Một thuộc hạ của Thần điện trưởng lão, thốt lên nghi vấn không thể tin được.

"Đây là trọng điểm sao?

Tần An đi đâu rồi?" Toàn bộ trong đầu Thần điện trưởng lão chỉ là phải tìm được Tần An, đánh bại hắn xong, tìm ra tung tích Cửu Châu Đỉnh từ miệng hắn.

Ông ta sai thuộc hạ đi trước xem xét, xem có chỗ nào bất thường không.

Tần An, đã biến thành một cái cây, nhìn đám hai lúa trước mặt, cười không ngớt, lay động cành lá của mình một chút.

Người đến tuần tra, nhìn thấy cái cây biết động.

Giật mình một cái, sợ hãi hét lớn.

"A!

Cây sống dậy rồi!" Vừa lăn vừa bò ra khỏi khu rừng, chạy đến chỗ Thần điện trưởng lão cầu cứu.

“Đồ vô dụng!

Cây làm sao có thể sống dậy?” Thần điện trưởng lão tức giận nói.

“Thật đó Trưởng lão, tôi tận mắt nhìn thấy.” “Vậy cái cây nào là cái cây sống?” Thần điện trưởng lão thầm nghĩ, nếu không phải mình thiếu người, thì loại người như thế này ông ta đã trực tiếp giết chết rồi.

Đồ vô dụng.

“Chính là chỗ đó…” Thuộc hạ ngẩng đầu nhìn lên, những cái cây ở đây đều mọc giống hệt nhau, mình vì sợ hãi sớm đã quên mất là cái cây nào.

Ngô Tứ Ý vẫn còn đang dây dưa không ngớt với người của Giáo hội, đám người này quá lì đòn.

Mặc dù thực lực cá nhân của Tần An thì rõ ràng rồi, nhưng dù sao song quyền khó địch tứ thủ.

Ông ấy sợ đám người nước ngoài này chơi chiêu bẩn, Tần An một mình không đối phó nổi.

Bản thân lại đang mắc kẹt trong ác chiến không thể thoát thân.

A a a!

Ngô Tứ Ý rối loạn.

Thần điện trưởng lão tự mình đi vào khu rừng này, Tần An thấy ông ta đi tới, Anh Bố phối hợp ăn ý cho ông ta một khoảng thời gian yên lặng năm phút.

Ông ta thật sự biến thành một cái cây, thân bất do kỷ, chỉ có đầu óc vẫn hoạt động.

Thần điện trưởng lão đi đến bên cạnh hắn, trừng mắt to như mắt trâu.

Ông ta làm sao có thể ngờ được, cái cây trước mặt này chính là Tần An.

Trong lòng Tần An vui vẻ nở hoa.

Cứ thích cái kiểu ngươi nhìn ta không vừa mắt lại không thể làm gì ta được… "Khu rừng này chỉnh tề như một đội hình, đỉnh và tường ở đây không thể giấu người, lẽ nào vấn đề nằm ở khu rừng này?" Thần điện trưởng lão vuốt râu suy tư.

"Nếu Tần An là một trong vạn ngàn cây này…" "Vậy thì chỉ có thể dùng tuyệt chiêu 'Tử Vong Ngưng Thị' bức hắn hiện thân thôi." Vừa nói xong, Thần điện trưởng lão liền vận dụng thần khí, hô to: "Chúa phán, phải có ánh sáng." Trong lúc mơ hồ, ánh sáng bao trùm khu rừng, tất cả cạm bẫy đều hiện ra.

Tần An hiện thân dưới ánh sáng bao trùm, hắn dường như nhìn thấy Thượng Đế thật sự, Thượng Đế là từ bi.

Nhưng Thượng Đế cũng thật đáng sợ, ông ta là nơi tập hợp của những mâu thuẫn.

Đối mặt với ông ta giống như đối mặt với thần vậy, căn bản không thể ra tay với ông ta.

"Khốn kiếp!

Mình vậy mà không dám nhìn thẳng vào mắt ông ta." Tần An dùng tay che mắt, Hắc Kim Cổ Đao trong tay đã rục rịch, hắn do dự một chút.

Anh Bố nhận ra Tần An như bị khống chế vậy, không thể nhúc nhích.

Hắn chỉ có thể cứng rắn kéo Tần An, tránh né ánh sáng chiếu rọi của "Tử Vong Ngưng Thị" của Thần điện trưởng lão.

Thần điện trưởng lão thấy Tần An né tránh, liền thu lại "Tử Vong Ngưng Thị" của mình.

Tần An nắm bắt thời cơ tốt, vào khoảnh khắc "Tử Vong Ngưng Thị" khép lại, hắn nhảy ra từ chỗ ẩn nấp.

Đây lại trở về sân nhà của hắn, Tần An như một thợ săn, đoạt lấy quyền chủ động về tay mình.

Giờ khắc săn giết đã đến, hắn xuyên qua khu rừng, gặp người của Giáo hội là vung đao chém xuống, không hề do dự.

"Đám vướng víu!" Tần An trong lúc giết chóc vẫn không kìm được phàn nàn một câu.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, người của Giáo hội tổn thất nặng nề.

Tần An thu Hắc Kim Cổ Đao vào sau lưng, bên tai âm báo quen thuộc kịp thời vang lên. 【Đinh!

Phát hiện Ký chủ một lần nữa thành công chặn đứng cuộc tấn công của Giáo hội, hiện tại phát phần thưởng: Yên Hỏa Chi Tiễn (Mũi Tên Lửa). 】 Xì lạp ~ "Tiếp theo thì sao?

Hết rồi à?" Tần An còn muốn nghe tiếp, không ngờ hệ thống lại trực tiếp đơ máy.

"Cái hệ thống như ngươi mà ta còn sống được lâu như vậy đúng là mệnh lớn, chỉ trông cậy vào ngươi cho mấy cái thứ ba cọc ba đồng ta sớm đã toi đời rồi, phần thưởng đó của ngươi giữ lại tự mình mua vui đi!" Tần An không khách khí nói. 【Đinh!

Xin Ký chủ hãy kiểm soát cảm xúc của mình, phía trước hung hiểm, kính xin tự trọng! 】 Xì lạp một tiếng, lại chạy mất.

"…" Tần An nhất thời không biết nói gì.

“Được, coi như ngươi giỏi!” Trong lúc Tần An đối đầu với hệ thống, Thần điện trưởng lão đã lủi mất.

Thần điện trưởng lão dẫn theo số ít người còn lại của Giáo hội tiếp tục tiến lên, bọn họ rất nhanh đã đến địa bàn của lửa.

Chương 269

Đó là một ngọn núi lửa bị bao vây bởi ngọn lửa ngút trời.

Nhiệt độ bên trong có thể nhìn thấy bằng mắt thường là rất đáng sợ.

Dung nham đỏ sẫm cuồn cuộn phun trào ra cùng với khói đen, tiếng "oanh long long" khổng lồ vang vọng khắp bốn phía từng lớp từng lớp.

Dưới vẻ bình lặng, sóng ngầm cuộn trào, thường ẩn chứa sức mạnh hùng vĩ và kinh người hơn.

Chỉ thấy một biển lửa tràn ngập khắp nơi, những đợt sóng lửa điên cuồng nối tiếp nhau, nhe nanh múa vuốt lao tới.

Thần điện trưởng lão thấy vậy, lấy ra thần khí chuyên dùng để chống lửa của ông ta.

Thần khí này có thể hạ nhiệt độ, ngoài ra thì không có tác dụng gì khác.

Lửa từ phía trước bất ngờ đánh lén, vô số quả cầu lửa lao tới, mặt đất sụp đổ, hóa thành dung nham.

Ngay sau đó Tần An dẫn theo Anh Bố đuổi kịp, từ bên sườn tấn công mãnh liệt Thần điện trưởng lão.

Thần điện trưởng lão bị kẹp chặt ở trung tâm điểm tấn công, giống như bánh sandwich thịt vậy.

Tần An nhân thế kích hoạt phần thưởng vừa nhận được của mình, chỉ thấy phù chú hoàn thành.

Từ trong lửa từ từ luyện ra một mũi tên.

Sau đó từ lớn biến nhỏ, kết tinh thành một mũi tên mảnh dài mang lửa, bắn về phía Thần điện trưởng lão.

Khoảnh khắc Thần điện trưởng lão sắp trúng tên, lại lần nữa kích hoạt "Tử Vong Ngưng Thị".

"Bang ~" Thần điện trưởng lão ứng tiếng ngã xuống đất.

Thuộc hạ của ông ta vội chạy tới, ôm lấy ông ta, bắt đầu chữa trị vết thương.

Tần An thử nhìn chằm chằm vào Thượng Đế, hắn nhìn chằm chằm vào Thượng Đế, mặc dù trong lòng vẫn còn bóng tối, nhưng hắn dám ngẩng đầu nhìn.

Ngọn lửa thoát ra từ mũi tên, rơi xuống đất biến thành một huyết thi cao cấp giống hệt Long Thả và Anh Bố.

Hắn đứng trước mặt Tần An, bất động.

Còn chưa đợi Tần An đặt câu hỏi, hệ thống tự mình nhảy ra. 【Đinh!

Phát hiện Ký chủ đến Quan thứ ba: Hỏa Quan, đây là Quý Bố, đại tướng thứ ba dưới trướng Hạng Vũ, thiện về hỏa công, có thể dùng bất kỳ lệnh nào điều khiển, vì mình mà sử dụng! 】 A, khóe miệng Tần An hơi cong lên, coi như ngươi biết điều.

Được ~ lại có thêm một mãnh tướng, thật sảng khoái!

Thần điện trưởng lão dùng loại thuốc cứu mạng quý giá nhất của mình, mới giữ lại được một mạng.

Ông ta không nghỉ ngơi, dẫn theo thuộc hạ đi ra khỏi núi lửa.

Thoáng cái lại đến chân núi, những ngọn núi trải dài ngàn dặm không có điểm cuối, nối tiếp nhau.

Thần điện trưởng lão lập tức ngây người.

“Đầu óc người Hoa Quốc rốt cuộc là ăn gì mà lớn vậy?

Những cơ quan này làm sao mà nghĩ ra được?

Bọn họ tự xây xong rồi lại làm sao mà đi ra được?” Thần điện trưởng lão liên tục đưa ra ba câu hỏi nghi vấn.

Không ai trả lời ông ta, thuộc hạ của ông ta làm gì có đầu óc để trả lời những câu hỏi này.

“Dù khó khăn đến đâu, ta cũng phải mang Cửu Châu Đỉnh về, Chúa ơi!

Xin hãy bảo hộ con, Amen!” Thần điện trưởng lão dẫn theo thuộc hạ, đi về phía núi.

Ông ta cố gắng dùng sức người để đi qua ngọn núi này.

Nhưng ông ta không biết, lòng cầu đỉnh thiết tha, ông ta đã bước vào huyễn cảnh.

Đoàn người của họ vượt núi băng đèo, vừa trải qua một trận đại chiến, Thần điện trưởng lão đã đầu óc choáng váng.

Ông ta không thể phân biệt đây là hiện thực hay huyễn cảnh.

Trong huyễn cảnh còn đổ mưa lớn, bọn họ muốn tìm một chỗ trú mưa.

Quá khó khăn, trên núi này đến một ngọn cây cũng không có, chứ đừng nói đến nhà cửa.

Trong mưa còn kèm theo sấm sét, giữa chớp giật sấm rền, cả một ngọn núi đều bị sét đánh đổ nát.

Thần điện trưởng lão và thuộc hạ ôm nhau run rẩy.

“Chúa ơi!

Xin hãy bảo hộ.

Amen!” Mỗi người trong miệng đều lặp đi lặp lại một câu.

Ngay sau đó, động đất xảy ra.

Một con hào đỏ từ xa đến gần bắt đầu nứt ra, nứt về phía bọn họ.

Bọn họ ôm đầu chạy tứ tán, lúc này cũng không còn phân biệt trên dưới, thoát thân là quan trọng.

Thần điện trưởng lão cũng cố sức chạy, chạy mãi chạy mãi ông ta phát hiện ngoài việc đầu óc choáng váng.

Vết thương do mũi tên đâm vào vừa rồi của ông ta, không có một chút đau đớn nào, điều quan trọng nhất là ngay cả một vết sẹo cũng không có.

Quá kỳ lạ.

Thuốc của ông ta cũng chỉ ức chế đau đớn mà thôi, còn chưa lợi hại đến mức xóa bỏ dấu vết.

Ông ta nhìn xuống đất dưới chân, tuy nói đây là núi, nhưng lại không có lấy một ngọn cỏ nào!

Nếu không thì ý nghĩa của cơn mưa này ở đâu?

Không đúng, bên trong này chắc chắn có vấn đề gì đó.

Tần An biết Thần điện trưởng lão đã vào huyễn cảnh, hắn cũng không nhàn rỗi.

Hắn nghĩ đến phía trước đã có ba đại tướng Phong, Lâm, Hỏa, dưới trướng Hạng Vũ còn một đại tướng nữa chưa xuất hiện.

Hắn muốn xem cái cuối cùng là gì.

Hắn thò đầu vào huyễn cảnh, nhìn thấy những ngọn núi vô tận.

Chẳng lẽ cái cuối cùng là Sơn.【Đinh!

Phát hiện Ký chủ đến Quan thứ tư: Sơn Quan, đây là Chung Ly

Muội, đại tướng thứ tư dưới trướng Hạng Vũ, thiện về huyễn cảnh, có thể dùng bất kỳ lệnh nào điều khiển, vì mình mà sử dụng! 】 A, nói rồi Tần An vẽ một bộ phù chú, Sơn cũng biến thành dáng vẻ giống như ba người kia.

Tập hợp đủ Tứ Đại Tướng xong, có thể triệu hồi ba ngàn huyết thi hào kiệt Giang Đông.

Nghe nói, bọn họ là những binh sĩ đầu tiên theo Hạng Vũ.

"Ô hô ~" một tiếng lệnh hạ, bốn huyết thi Phong, Lâm, Hỏa, Sơn đã tập hợp lại một chỗ, phía sau bọn họ còn theo ba ngàn huyết thi hào kiệt Giang Đông, chiến lực vô cùng mạnh mẽ.

Thần điện trưởng lão đang lúc bó tay không biết làm gì, nhìn thấy trên bầu trời đột nhiên xuất hiện khuôn mặt khổng lồ vô cùng của Tần An.

Ông ta bỗng nhiên tỉnh ngộ, không tốt rồi, đây là huyễn cảnh của người Hoa Quốc.

Ông ta lợi dụng thần khí, cưỡng chế phá giải huyễn cảnh, dẫn người chạy thoát ra ngoài.

Bên ngoài huyễn cảnh, Tần An đã đợi từ lâu.

Hắn cùng bốn vị thi tướng Phong, Lâm, Hỏa, Sơn và ba ngàn huyết thi hào kiệt Giang Đông hội tụ, chờ đợi Thần điện trưởng lão và đám người ông ta đi ra.

Thần điện trưởng lão và đám người ông ta vừa ra khỏi, còn chưa kịp hành động, đã trực diện đụng phải Tần An và đám người hắn.

Chương 270

Thần điện trưởng lão và những người khác lấy ra các pháp bảo trừ tà, trực diện chống lại bốn người Phong, Lâm, Hỏa, Sơn.

Tần An thì trực diện đối mặt với áp lực do "Tử Vong Ngưng Thị" mang lại, ung dung nghênh chiến.

Một trận đại chiến càng thêm hung hiểm kịch liệt đã kéo màn.

"A a a…" Tần An trực diện nhìn "Ngưng Thị của Thượng Đế", hắn dựa vào sức lực một mình mà chống lại Thượng Đế trong thần khí.

Vẫn còn có thể rảnh tay, dùng "Tùy ý lệnh" ra lệnh cho bốn người Phong, Lâm, Hỏa, Sơn thống lĩnh ba ngàn huyết thi, giáo huấn đám giáo phụ không biết trời cao đất dày này.

"Mục tiêu: đám giáo phụ trước mặt, nghiền nát bọn họ cho ta!" Tần An gần như xé lòng xé phổi mà gào thét.

Âm thanh chấn động đến tường mộ thất, bụi bay mù mịt khắp nơi.

Tình cảnh này, các thuộc hạ của Thần điện trưởng lão đã sợ hãi như những chú gà con sau lưng gà mẹ.

Co rúm lại thành một đống, không ai dám tiến lên liều mạng.

Thần điện trưởng lão vừa phải dồn sức đối phó Tần An, lại còn phải lo lắng đến sống chết của đám thuộc hạ này.

Tuy những người này thực lực rất yếu, nhưng dù sao cũng là tâm phúc của mình, sống sót đối với mình trăm lợi mà không hại.

"Đứng ngẩn ra đó làm gì?

Nhanh lấy thánh khí trừ tà ra." Thần điện trưởng lão cũng trở

thành một cái loa nhỏ, dốc hết sức lực mà gào thét.

Cảm xúc lớn hơn là cảm thấy đám người này thật sự quá vô dụng.

Nhưng vào thời khắc mấu chốt này, những lời khó nghe kia ông ta đều giấu vào bụng không phát tiết ra ngoài.

Đám giáo phụ run rẩy từ trong tay áo lấy ra thánh khí trừ tà đã được tế lễ.

Tần An cố gắng hết sức để mình bình tĩnh lại, hắn căn bản không cảm thấy đối phương có thể gây ra bất kỳ sát thương thực chất nào.

Chỉ là vấn đề thời gian để đối phương quỳ xuống cầu xin tha mạng thôi.

"Phong, nhanh lên, cướp thánh khí của ông ta, đánh gãy tay ông ta!" Tần An ở một bên bắt đầu chỉ huy.

Chưa đến hai ba chiêu, đám tiểu lâu la của Giáo hội đã bị đánh cho co rúm lại sau lưng Thần điện trưởng lão.

Thần điện trưởng lão thấy vậy, tức không chịu nổi, cứ thế này thật không cách nào kiềm chế được, chưa đến một giây đã gào thét lên.

"Các ngươi cái đám đồ bỏ đi, người còn bỏ lại đến Hoa Quốc rồi, vô dụng như vậy, đều cút ra đây cho ta!" Thần điện trưởng lão nổi giận rồi.

Đám giáo phụ rụt rè một chút, từ sau lưng Thần điện trưởng lão xông ra.

"Đều xếp hàng đứng thẳng cho ta." Vừa nói, Thần điện trưởng lão từ đầu ngón tay của mình lấy ra một ống máu, đựng vào trong chai.

Sau đó vẽ một cây thánh giá lên đầu mỗi người.

Thánh giá là tín ngưỡng của bọn họ.

Bọn họ cảm thấy thánh giá có sức mạnh thần thánh, mang thánh giá không chỉ có thể khiến quỷ mị tránh xa, mà còn có thể mang lại sự an ủi về mặt tinh thần cho bọn họ.

Cộng thêm máu của một giáo phụ cấp cao nhất, chính là song trùng bảo hộ.

Tần An sớm đã nhìn thấu chiêu trò này, nhìn thấu mà không nói ra.

Trong lòng đã tính toán rõ ràng.

"Chư tướng sĩ nghe lệnh!

Lát nữa chúng ta sẽ phối hợp với bọn họ diễn một màn kịch.

Các ngươi cứ giả vờ bị thánh giá của bọn họ trấn áp, để bọn họ cảm thấy thánh giá của mình đặc biệt hữu dụng.

Hiểu chưa?" "Nghiêm túc đối đãi!" Cứ như vậy, một màn biểu diễn ngẫu hứng trong mộ thất sắp sửa bắt đầu.

Tần An trong lòng đã dùng ý niệm sắp xếp xong từ trước, tiếp theo chỉ là phối hợp với đám giáo phụ diễn kịch.

Xem bọn họ có thể bày ra chiêu trò gì.

Dù sao đây cũng là ở Hoa Quốc, bộ chiêu trò đó của bọn người nước ngoài chỉ thích hợp với chính bọn họ.

Ở địa bàn Hoa Quốc, bộ chiêu trò đó của bọn họ không dễ sử dụng đâu.

A!

Đám người này ở Hoa Quốc không ít thời gian, vậy mà còn chưa học được cách nhập gia tùy tục, sớm muộn gì cũng phải chịu thiệt thôi.

Tần An trong lòng vui vẻ, nhưng động tác trên tay vẫn phải giả vờ

như không có chuyện gì.

Thần điện trưởng lão với thái độ đặc biệt thành kính, hoàn thành nghi thức đặc biệt quan trọng này.

“Được rồi!

Bây giờ các ngươi không cần sợ hãi bọn họ nữa, thánh giá sẽ bảo hộ các ngươi, khiến bọn họ không dám đến gần các ngươi.” Đám người của Giáo hội tin là thật, vẻ mặt căng thẳng đã dịu đi không ít.

Có một giáo phụ gan dạ, dựa vào thánh giá trên đầu mà dám tiến lên khiêu khích.

Liền bị người phía sau kéo lại.

“Ngươi không muốn sống nữa sao?” “Sợ gì?

Ta có thánh giá hộ thể.” “…” Người phía sau im lặng bỏ đi.

Vẫn là Long Thả, người được bồi dưỡng cấp tốc đó, lại tiếp tục tham gia một màn biểu diễn phối hợp.

Tần An phái Long Thả, người có kỹ năng diễn xuất tốt nhất, tiến lên thử, giả vờ mình bị uy lực của thánh giá đánh bật ngã xuống đất.

Khi Long Thả ngã xuống đất, trong mắt đám giáo phụ kia không ngờ có ánh sáng.

Cảm thấy mình cuối cùng cũng đã đứng dậy được, một luồng ánh sáng tự tin.

Tần An trong lòng không khỏi cảm thán.

Đây đúng là một phe thực lực trong mộ thất!

Thần điện trưởng lão không nhìn ra đây là một màn kịch, ông ta rất tin tưởng vào máu của mình, và thánh giá thần thánh của bọn họ.

Ông ta đang chuẩn bị chuyên tâm đối kháng Tần An trong khoảnh

khắc đó.

Các thuộc hạ của ông ta, đám giáo phụ kia cũng thư giãn.

Tần An lại tìm thấy một thời cơ tốt.

“Chư tướng sĩ nghe lệnh, lát nữa lấy tiếng ho của ta làm hiệu, vây đám người nước ngoài này lại.” Ý niệm của Tần An truyền đạt xong.

“Khái…” Chỉ thấy Phong, Lâm, Hỏa, Sơn dẫn đầu, lập tức xông lên đè bẹp đám ngốc đó xuống đất.

“A!

Chuyện này là sao…” Lời của giáo phụ còn chưa nói xong, đã bị huyết thi chồng chất lên, dày đặc không hở một chút khí tươi nào.

Trong khoảnh khắc, thuộc hạ của ông ta đều biến mất, mặc cho huyết thi cao cấp và ba ngàn huyết thi đang cuồng hoan trên người bọn họ.

Thần điện trưởng lão còn chưa kịp hoàn hồn để hiểu ra chỗ nào đã sai sót, nhưng đã quá muộn rồi, Hắc Kim Cổ Đao của Tần An đã giơ cao, sau đó liền bị chém trúng.

Thần điện trưởng lão ôm bụng, vết thương cũ cộng thêm vết thương mới, Thần điện trưởng lão yếu ớt ngã xuống đất.

Bên tai Tần An truyền đến âm báo hệ thống mà hắn hằng mong ước. 【Đinh!

Phát hiện Ký chủ một lần nữa đẩy lùi cuộc tấn công của giáo phụ, có thể nhận được phần thưởng: Tam Thanh Thần Chú.

Trả lời 'lĩnh thủ' (nhận) là có thể mở khóa kỹ năng Tam Thanh Chú.

Thượng Thanh Chú tăng cường nhục thân, Ngọc Thanh Chú gia trì linh hồn, Thái Thanh Chú gia trì thực lực bản thân. 】 “Tốt quá rồi, kỹ

năng này thật không tồi!” “Lĩnh thủ.” 【Đinh!

Kỹ năng Tam Thanh Chú đã được lĩnh thủ, nếu có nghi vấn, xin hãy tùy thời đặt câu hỏi.

Chương 271

】Xì lạp ~ hệ thống lại chạy mất.

Thần điện trưởng lão yếu ớt, dùng hết sức lực thi triển "Tử Vong Ngưng Thị".

Lúc này, Tần An được Tam Thanh Chú gia trì, vặn vẹo cổ, hoạt động gân cốt.

Cầm Hắc Kim Cổ Đao một đao chém nát hư ảnh Thượng Đế, thần khí xuất hiện vài vết nứt.

"Ba đát" một tiếng rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Tần An khẽ "a" một tiếng.

"Xem ngươi sau này còn chiếu không chiếu ta!" Thần điện trưởng lão kinh ngạc đến mức mắt cũng suýt nhảy ra khỏi hốc mắt.

Ngay lúc này, Ngô Tứ Ý dẫn người của Ngô gia, và cả người của Hoắc gia phá vỡ cơ quan sau đó đi vào.

Nhìn thấy Hắc Kim Cổ Đao của Tần An còn vương máu, và Thần điện trưởng lão nằm trên đất nửa sống nửa chết.

Lại còn một đám huyết thi đen kịt cùng với những người của Giáo hội đang thoi thóp nằm trên đất.

"Cái này…" Ngô Tứ Ý không biết nên nói là vui hay là kinh ngạc.

Trước đây cũng là Tứ Gia từng trải qua nhiều chuyện, nay nhìn thấy đám huyết thi đen kịt này, cũng vô cùng chấn động!

"Tiểu ca, cậu đây là đại khai sát giới rồi sao?" Ngô Tứ Ý không ngờ mình lại thốt ra câu nói này, thật sự quá không đúng ý.

"Nào có?

Trên đất không phải còn một kẻ đang thở sao?" Mạc Hữu Đạo trừng mắt to, cũng không thể tin được nhìn tất cả.

"Các ngươi đã bỏ lỡ rất nhiều, còn có những điều kinh ngạc hơn thế này nữa!" Tần An quay lưng về phía Thần điện trưởng lão, tâm trạng khá tốt đáp lại.

Nhưng hắn đã đánh giá thấp lòng tặc tâm của Thần điện trưởng lão.

Thần điện trưởng lão nhân lúc Tần An không chú ý, lấy ra một cây kim dài rỉ sét, cây kim dài này chính là cây kim trái tay đã từng dùng để đóng Jesus lên thánh giá.

Dốc hết sức lực đóng Tần An vào tường.

"Tình huống quái quỷ gì thế này?

Mẹ kiếp..." Tần An hơi luống cuống, lời nói lộn xộn.

Cùng lúc đó, giọng nói đầy lo lắng của Ngô Tứ Ý vọng tới: "Tiểu ca, cẩn thận phía sau!" Hắn nhanh chân bước tới, nhưng vẫn chậm một bước.

"Dám động đến tiểu ca, tôi sẽ đánh gãy chân chó của ngươi!" Ngô Tứ Ý và Mạc Hữu Đạo cùng tiến lên, túm lấy lão trưởng lão điện thờ đang đắc ý quên mình.

Một nhát dao đâm vào bụng ông ta, máu tươi theo vết dao rút ra mà phun trào.

Hai tay của lão trưởng lão bị trói chặt, không thể động đậy.

Tần An cố gắng dùng tay còn lại để rút cây kim ra, đau dài không bằng đau ngắn.

"Ai..." Cây kim vàng này quá trơn, dù hắn đã dốc hết sức lực, bàn tay hắn vẫn không thể nắm chặt được nó, càng không nói đến việc rút

ra.

Rút kim không được, Tần An thử dùng Thái Thanh chú để bức cây kim ra.

Sau khi phát động chú lệnh, Tần An tiêu hao một phần thể lực, nhưng tình hình vẫn không thấy cải thiện.

Cây kim kia vẫn ghim chặt vào lòng bàn tay hắn không chút nhúc nhích.

"Thật là quỷ dị." "Cái kim chết tiệt này làm bằng cái gì?

Sao mọi cách của mình đều không thoát ra được?" Vần vò nửa ngày, cây kim không những không có ý định rút ra mà ngược lại, mỗi lần hắn cử động lại càng ghim sâu hơn.

Cảm giác đau đớn theo sự giãy giụa của hắn, từng chút từng chút thẩm thấu vào lòng bàn tay.

Nếu cứ tiếp tục vần vò nữa, bàn tay hắn sẽ thủng thêm mấy lỗ mất.

Hoắc Băng tiến lên, nhìn dáng vẻ đau đớn của Tần An, có chút không đành lòng.

"Rút ra có khá hơn không?" "Đừng, tuyệt đối đừng..." Chưa kịp để Tần An trả lời hết, tay cô đã nắm lấy cây kim vàng.

"A..." "Cô bị ngốc à?" Tần An không hiểu, sao những người xung quanh hắn lại có mạch suy nghĩ kỳ quái thế này.

"Mắt cô ta dùng để làm gì?

Không thấy mình vừa mới thử rồi sao?" Tần An lẩm bẩm trong lòng.

"Tôi còn tưởng là sức anh không đủ nên không rút ra được, ngoại lực của tôi có lẽ sẽ được, không ngờ..." Hoắc Băng tốt bụng nhưng

lại làm hỏng việc, trong lòng càng khó chịu hơn.

Hóa ra cô ấy nhìn thấy, *hô*...

Tần An hít một hơi thật sâu rồi đáp lại.

“Thôi được rồi.” Lẽ nào hắn chỉ có thể bị đóng đinh trên tường thế này sao?

Vậy thì làm sao nhận được phần thưởng của hệ thống đây?

Ồ ~ hệ thống?

“Mình có thể nhờ hệ thống giúp mình giải quyết mà!” Tần An nắm lấy một cọng rơm cứu mạng, tâm trạng tốt lên.

“Hô gọi hệ thống, hệ thống mau ra đây!” Ngô Tứ Ý nhìn Tần An nói chuyện với không khí, cứ tưởng đây là tác dụng phụ của cây kim vàng đã phát huy tác dụng.

“Hỏng rồi!

Tiểu ca, cậu cố gắng chịu đựng, tôi lập tức bảo lão trưởng lão này giúp cậu rút kim.” Gọi mãi, hệ thống vẫn không có động tĩnh gì.

Ngô Tứ Ý kéo lão trưởng lão điện thờ đến bên cạnh Tần An, muốn lão trưởng lão giúp Tần An rút cây kim này ra.

Giải chuông còn phải nhờ người buộc chuông.

“Không thể nào!” Lão trưởng lão điện thờ vẫn rất cứng rắn.

“Tôi thấy máu trên người ngươi chảy hơi ít thì phải?

Vẫn còn cứng mồm!” Mạc Hữu Đạo cầm dao lại xuất hiện trước mặt lão trưởng lão điện thờ.

Ngô Tứ Ý cản hắn lại.

“Dừng tay!

Ngươi giết ông ta rồi, tiểu ca phải làm sao?

Tiểu ca còn đang đợi ông ta cứu đó!" Mạc Hữu Đạo hậm hực rời đi.

"Cứu hắn thì được, tôi có một điều kiện." "Điều kiện gì ngươi nói đi." Ngô Tứ Ý vì muốn cứu tiểu ca nên không nhận ra mình sắp bị mắc bẫy.

Lão trưởng lão điện thờ ra hiệu cho Ngô Tứ Ý lại gần để nói nhỏ.

Ngô Tứ Ý bán tín bán nghi đi lên, nhiều người như vậy ở đây, một người sắp chết không thể gây nguy hiểm cho mình.

Ngô Tứ Ý tự trấn an mình.

Vừa nói, hắn vừa bước tới, cúi đầu ghé tai sát lão trưởng lão điện thờ.

"..." Ngô Tứ Ý nới lỏng tay trói lão trưởng lão điện thờ.

Não Tần An nhanh chóng vận hành, suy nghĩ xem lão trưởng lão này đang toan tính cái gì.

"Có biến!" Tần An lớn tiếng hô lên nhưng đã quá muộn.

Lão trưởng lão điện thờ dùng bàn tay vừa được cởi trói nhanh chóng mở cây thánh giá trước ngực, mọi người vẫn còn chìm đắm trong giấc mộng đẹp rằng ông ta sẽ cứu Tần An.

Ông ta dùng một hư chiêu trước mặt mọi người.

Chỉ thấy sau khi cây thánh giá được mở ra, bên trong phun ra một giọt nước trong suốt tinh khiết.

Sau khi lượn lờ trên không một lúc, nó nhanh chóng nhảy vào tim lão trưởng lão điện thờ.

Cơ thể ông ta bắt đầu quay cuồng nhanh chóng, mỗi vòng quay, vết thương trên người ông ta lại lành một phần.

Sau vài vòng, lão trưởng lão điện thờ vậy mà biến thành một người đàn ông trung niên không vương một hạt bụi, tinh thần phấn chấn như mới đến.

Chương 272

Mọi người sững sờ tại chỗ.

Giọt nước ẩn trong cây thánh giá này được gọi là Nước mắt Thiên thần, chỉ những trưởng lão cấp cao nhất mới được sở hữu.

Nó có thể chữa lành mọi bệnh tật, còn có thể nâng cao năng lực pháp thuật của người sử dụng, không ai có thể địch lại.

Tuy nhiên, nó cũng có nhược điểm, thời gian sử dụng trước và sau chỉ vỏn vẹn mười phút.

Sau mười phút, pháp thuật tăng thêm sẽ tự động biến mất.

Nước mắt Thiên thần quý hiếm, mỗi trưởng lão chỉ được sở hữu một giọt trong đời.

Dùng xong sẽ không được phát lại.

Trừ khi bất đắc dĩ, sẽ không dễ dàng dùng nó để cứu mạng.

Có vẻ lão trưởng lão điện thờ đã hạ quyết tâm, muốn chống lại Tần An đến cùng.

Trong mắt lão trưởng lão điện thờ tràn ngập sự phẫn nộ, ông ta muốn giết sạch tất cả những kẻ cản đường mình.

Tần An nhìn ra sát ý trong mắt lão trưởng lão điện thờ, nhận thấy tình hình bất ổn, lại thấy không ai ở đây là đối thủ của ông ta.

Hắn dùng ý niệm phát tín hiệu cho Tứ Đại Thi Tướng, yêu cầu bọn họ bảo vệ những người ở đây.

Tứ Đại Thi Tướng nhận lệnh, nhảy lên và giao chiến với lão trưởng lão điện thờ.

Lão trưởng lão điện thờ không mất quá hai chiêu đã đánh bại bọn

họ.

Tứ Đại Thi Tướng khu ra những viên châu phát sáng chôn trong tim mình, quăng lên không trung.

Bốn viên châu hội tụ lại một chỗ, hòa tan thành một viên châu lớn hơn.

Sau đó hóa thành một luồng lục quang gần như trong suốt trôi về phía chủ mộ thất.

Lục quang xuyên qua quan tài bay vào tim Hạng Vũ.

Chỉ vài giây sau, ngón tay của Hạng Vũ đã cử động một chút.

Đôi mắt Tần An cũng dõi theo luồng lục quang đó nhìn về phía chủ mộ thất.

Lẽ nào đây là...

Tần An thầm đoán trong lòng.

Bốn thi tướng này đã hiến tế trái tim mình cho Hạng Vũ trong chủ mộ thất ư?

Thời gian duy trì pháp lực của lão trưởng lão điện thờ còn lại năm phút.

Tứ Đại Thi Tướng hợp lực, nhưng không còn viên châu tim của mình, bọn họ càng yếu ớt hơn.

Ngô Tứ Ý thấy vậy cũng ra lệnh cho người của mình, cùng lão trưởng lão điện thờ giao chiến.

Bọn họ không có kỹ năng gì đặc biệt, những chỗ dao không thể chém tới, chỉ có thể dùng mấy người ôm chặt lấy tay chân của lão trưởng lão điện thờ.

Tất cả đều vô ích.

Lão trưởng lão điện thờ khẽ phát lực, bọn họ liền rơi xuống như những con kiến nhỏ.

Mỗi người đều đau đớn rên rỉ khi ngã mạnh xuống đất.

Tần An thực sự quá bất lực, hắn rất muốn xông lên liều mạng với lão trưởng lão điện thờ.

Nhưng tay trái của hắn bị ghim chặt, cả người không có cách nào chống cự. 【Đinh!

Phát hiện Ký chủ bị khốn, đặc biệt triệu hồi Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ trong chủ mộ thất.

Ký chủ có thể dùng bất kỳ mệnh lệnh nào, khiến hắn vì mình mà chiến đấu! 】 "A!

Có cứu rồi, coi như ngươi còn có lương tâm!" Hóa ra là như vậy!

Phán đoán của Tần An là đúng!

Lão trưởng lão điện thờ bỏ qua Ngô Tứ Ý và những người khác, quay người đi về phía Tần An.

Lúc này, còn một phút nữa pháp lực của lão trưởng lão điện thờ sẽ biến mất.

Tần An dùng tay còn lại vẽ bùa trên không, sau khi bùa lấp lánh viền vàng.

Trong chủ mộ thất phía sau cánh cửa đồng, Hạng Vũ dùng tay đẩy nắp quan tài ra, bước ra ngoài.

Khi cánh cửa đồng bị đẩy ra, mọi người thấy Hạng Vũ sống lại, ai nấy đều há hốc mồm kinh ngạc.

Quỷ thật!

Đây là...

Hạng Vũ sống lại rồi?

Hạng Vũ bước ra đứng vững.

Ba ngàn huyết thi dưới trướng hắn cũng có phản ứng. *Phịch* một tiếng.

Tiếng động đồng loạt vang lên.

Chỉ nghe thấy tiếng giáp đồng va chạm mặt đất mạnh mẽ, vang vọng!

Hạng Vũ bước ra từ giữa ba ngàn huyết thi và Tứ Đại Thi Tướng đang quỳ bái.

Hạng Vũ thấy vậy, nhìn những thuộc hạ từng theo mình.

Hắn đứng tại chỗ nhìn chăm chú một lúc lâu.

Hai tay hắn mở ra làm một cử chỉ hướng lên trên.

Ba ngàn huyết thi và Tứ Đại Thi Tướng lập tức đứng dậy một cách chỉnh tề, nhanh nhẹn.

Hắn là Hạng Vũ, Tây Sở Bá Vương vô song ngàn đời.

Năm ấy Trần Thắng khởi nghĩa ở Đại Trạch Hương, hắn dẫn tám ngàn tướng sĩ lên vũ đài lịch sử, "Sở dù chỉ còn ba hộ, Tần mất tất là do Sở." Hắn tích lũy sức mạnh, kiếm chỉ Hàm Dương.

Năm ấy Hạng Lương tử trận sa trường, hắn cô thân không dựa dẫm, nhưng lại càng vô địch, không ai có thể cản nổi.

Năm ấy ở Cự Lộc tuyệt cảnh, hắn phá nồi dìm thuyền, tử chiến đến cùng, "Trăm hai cửa ải Tần cuối cùng thuộc về Sở", công thành phong vương.

Khởi binh tám năm, đích thân trải qua hơn bảy mươi trận chiến chưa từng bại trận; thần dũng vô địch, trường thương hướng tới phá

tan mọi sự cản trở từ bốn phương tám hướng.

Giết Tần Vương, đốt cung A Phòng, chôn sống hai mươi vạn quân Tần, sắc máu nhuộm đẫm trong giấc mộng của hắn; Khúc Sở ca vang lên, đêm rượu trong trướng, người vợ yêu cùng kiếm múa thương ca, xiêm y lụa là bay lượn trước mắt hắn.

Khi công sức đổ sông đổ biển, lúc quyết chiến Ô Giang, hắn giết vô số địch, thanh bảo kiếm cuối cùng đã cắt ngang cổ họng hắn.

Một đời phồn hoa, đường cùng thê lương.

Khó làm đế vương!

Đó là tổng kết những tiếc nuối cả đời hắn của hậu nhân.

Từng câu từng chữ đều thấm thía, từng câu từng chữ đều tiếc nuối!

Tần An cũng nhìn Bá Vương ngàn đời ở ngay trước mắt, như có điều suy tư.

Ngoại hình hắn không có gì thay đổi, thân cao tám thước, vóc dáng vĩ đại, tướng mạo khôi ngô.

Ngoại trừ việc nằm trong quan tài lâu ngày thiếu rèn luyện, tứ chi của hắn hơi cứng ngắc.

Hắn hoạt động một chút, rồi lại khôi phục dáng vẻ bá đạo không thể lại gần như xưa.

Cái khí thế ấy bộc phát ra, nhưng võ lực của hắn chỉ mới hồi phục một phần tư.

Chương 273

Nhưng cây Bá Vương Thương hắn nắm chặt trong tay vẫn sắc bén, lạnh lẽo bức người.

Sau khi tỉnh dậy, hắn phát hiện có kẻ xâm nhập vào mộ thất.

Nhóm người này ồn ào, đánh đấm thật sự khiến người ta tức giận!

Đứng trước mặt hắn có hai nhóm người, một nhóm có tướng mạo tương tự hắn, tuy trang phục và ngoại hình có nhiều thay đổi, nhưng giữa hàng lông mày toát ra vẻ an lạc.

Hắn có thể phân biệt được đây là người của mình.

Nhóm còn lại trông kỳ quái, giống như dị tộc, trên mặt đầy vẻ hung dữ, không có chút thiện ý nào.

Còn có một người bị đóng đinh trên tường.

Khí chất của người đó hơi khác so với những người ở đây.

Hắn rốt cuộc là người hay là...

Não Hạng Vũ chỉ có thể suy nghĩ đến đó.

Vì Tần An đã dùng Mệnh Lệnh Tùy Ý, Hạng Vũ phi nhanh đến trước mặt Tần An, dùng Bá Vương Thương nhẹ nhàng gỡ cây kim dài đang ghim Tần An ra.

Tay Tần An cuối cùng cũng được thả khỏi bức tường.

Hắn xoa xoa cổ tay đang tê dại và chảy máu, không kịp để ý đến vết máu nhỏ đó.

Tần An dùng Thông Minh Ngữ nói chuyện với Hạng Vũ một lúc, Hạng Vũ đồng ý giúp Tần An đối phó với lão trưởng lão điện thờ.

Hạng Vũ giương Bá Vương Thương đâm về phía lão trưởng lão điện thờ.

Tần An cũng tham gia vào, hai người kề vai chiến đấu, phối hợp một chút.

Có Hạng Vũ ở đó, Tần An rất yên tâm.

Lão trưởng lão điện thờ ít hiểu biết, không biết người đang đứng trước mặt mình là ai.

Nhưng việc hắn có thể khiến ba ngàn huyết thi, Tứ Đại Thi Tướng, và cả những người trong mộ thất đều mắt tròn mắt dẹt, tim đập thình thịch, chứng tỏ người này khi còn sống cũng là một kẻ không dễ đối phó!

Ít nhất cũng phải là một vị tướng quân!

Trong thoáng chốc, quyền trượng trong tay ông ta chợt lóe lên ánh sáng trắng.

"Cuối cùng cũng đến rồi!" Lão trưởng lão điện thờ nói rồi thở dài một hơi.

Ông ta quyết định tử chiến đến cùng!

Ông ta dùng máu tươi của thuộc hạ làm dẫn, máu tươi hội tụ thành một luồng hồng quang, xuyên qua đỉnh mộ thất, hiện ra bên bờ Ô Giang.

Bên bờ Ô Giang.

"Lão trưởng lão điện thờ sắp không trụ nổi rồi, chúng ta phải nhanh lên." Ba vị thần phó mặc áo xám nhìn thấy luồng hồng quang đó, không khỏi tăng tốc bước chân.

Sau khi hồng quang tan đi, một luồng bạch quang nhanh chóng biến hóa, một vị thần phụ có sức chiến đấu rất mạnh nhập vào người

lão trưởng lão điện thờ.

Hắn là con trai của Zeus, Thần Mặt Trời Apollo.

Hắn biến thần khí của lão trưởng lão điện thờ thành vũ khí của mình, và giao chiến với Hạng Vũ đang ở gần.

Ai có thể ngờ Hạng Vũ lại có thể chiến đấu với Apollo.

Đây quả là một pha liên kết huyền ảo!

Tuy nhiên, pha liên kết này cũng là một kết cục bất đắc dĩ.

Tần An cũng tham gia vào hỗn chiến.

Đánh một hồi, Tần An bắt đầu suy nghĩ thông suốt.

Không đúng!

Luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, không thể nói rõ.

Tần An ý thức được sự nghi ngờ.

Từ trước đến nay, bất kể là ở Ước Hàn Ngưu Quốc hay ở Hoa Quốc.

Hắn và lão trưởng lão điện thờ đã giao thủ nhiều hiệp như vậy, hai người gần như đã lộ hết bài tẩy.

Theo lẽ thường thì lão trưởng lão điện thờ lúc này không thể chịu đựng được lâu như vậy.

Không ngờ ông ta chiêu này nối chiêu kia, biến hóa đủ kiểu để chống lại hắn.

Trong tình huống không có ai ở phía sau hỗ trợ.

Trực tiếp chứng kiến mình lại có thêm một đại tướng, ông ta không hề nao núng.

Ngược lại, càng chiến càng dũng mãnh, thậm chí còn vắt kiệt máu tươi của thuộc hạ.

Chỉ bằng sức lực của một mình ông ta, làm sao có thể đối kháng với những người ở đây?

Trên khuôn mặt bình tĩnh ứng chiến của ông ta toát lên vẻ, chuyện này không hề đơn giản.

Chẳng lẽ ông ta có âm mưu gì?

Mình cứ mải đánh với ông ta, sơ suất bỏ qua một vài chi tiết nhỏ?

Lão trưởng lão điện thờ không quản đường xá xa xôi, quang minh chính đại đến trộm mộ ở Hoa Quốc, rõ ràng là không thể.

Tuy Ước Hàn Ngưu Quốc ở phía sau âm thầm hỗ trợ, nhưng đó cũng là nước xa không cứu được lửa gần.

Chúng ta vì để bảo vệ Cửu Châu Đỉnh, đã mang theo người của Ngô gia, người của Hoắc gia, và cả ba người Mạc Hữu Đạo.

Chia thành nhiều nhóm, cộng thêm ba ngàn huyết thi và Tứ Đại Thi Tướng trong mộ thất, mới miễn cưỡng hòa với bọn họ.

Ông ta chỉ dẫn theo vài người đó mà dám đến trộm mộ sao?

Hơn nữa hiện tại Cửu Châu Đỉnh còn chưa lấy được, người đã để ông ta tàn phá hết rồi.

Ai đã cho ông ta cái gan đó?

Chẳng lẽ ông ta cũng giống chúng ta, đã để lại hậu thủ?

Tần An phân tích một hồi, cảm thấy việc lão trưởng lão điện thờ đã tìm được người giúp đỡ có thể miễn cưỡng giải thích được màn thao tác huyền ảo này.

Nếu thực sự là như vậy, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Hạng Vũ và lão trưởng lão điện thờ đối chiến, sau vài hiệp, võ lực của Hạng Vũ đã hồi phục bốn mươi phần trăm.

Tần An nấp trong bóng tối, dùng Bạch Kim Đồng quét một lượt, không phát hiện ra chỗ nào khả nghi.

Nhưng nghi vấn trong lòng vẫn còn.

Bên bờ Ô Giang.

Ba vị thần phó mặc áo xám, nhìn chằm chằm vào dòng nước Ô Giang, mắt không chớp lấy một cái.

Dường như sợ rằng nếu chớp mắt sẽ bỏ lỡ điều gì đó.

Bọn họ là thần phó nhân, tức là người hầu cận của Thượng Đế.

Thân phận của bọn họ chỉ đứng sau lão trưởng lão điện thờ.

Lần này đến Hoa Quốc là theo sự ủy thác của lão trưởng lão điện thờ, đến để giúp ông ta một tay.

Cố ý chia thành hai nhóm, là muốn người Hoa Quốc nghĩ rằng lão trưởng lão điện thờ không địch nổi số đông.

Tạo ra sự hiểu lầm này, từ đó không coi trọng lão trưởng lão điện thờ nữa.

Đợi rất lâu, một xoáy nước mới xuất hiện ở giữa dòng Ô Giang.

Bọn họ theo chỗ xoáy nước xuất hiện, không chút do dự nhảy xuống.

Mọi người trong mộ thất hoàn toàn không đề phòng chuyện này...

Chương 274

Mọi người trong mộ thất vẫn đứng sững sờ như khúc gỗ, miễn phí xem cuộc đối đầu giữa hai cao thủ.

Ngoạn mục đến mức không ai dám vỗ tay.

“Giáo sư, thầy nói ai lợi hại hơn?

Tây Sở Bá Vương VS Thần Mặt Trời Apollo?” Mạc Hữu Đạo có chút nhàn rỗi bắt chuyện.

“...” Ngô Tứ Ý không để ý đến hắn, hắn đang nhìn Hạng Vũ đang hoạt bát nhảy múa trước mắt, kiên trì theo nguyên tắc có thể xem một giây là một giây, không xem sẽ hối hận.

Còn về lão trưởng lão điện thờ, xem ông ta có thể trụ được bao lâu.

“A?

Giáo sư?” Mạc Hữu Đạo thấy giáo sư không để ý đến mình, vẫn không chịu từ bỏ hỏi.

“Suỵt!

Cậu nhỏ tiếng thôi!

Đừng làm phiền tôi.” Ngô Tứ Ý nói nhỏ.

Mạc Hữu Đạo cảm thấy mình đến ngôi mộ Ô Giang này, đúng là có chút giống người công cụ, thanh tiến độ kẹt đến một nửa rồi mà mình vẫn không có chút cảm giác tồn tại nào.

Hắn liều mạng tìm cơ hội để thêm vai diễn cho mình.

Thế là, hắn hạ thấp giọng.

“Giáo sư, thầy nói xem!

Ai có thể đánh bại ai?” Mạc Hữu Đạo truy hỏi không ngừng.

Ngô Tứ Ý cũng bất đắc dĩ, nếu mình không trả lời thằng nhóc này, nó có thể càm ràm mãi.

Để nó sớm ngậm miệng, hắn trừng mắt trả lời một câu.

“Cái này cậu có thể nhìn ra cái gì?

Một người phương Đông dùng Bá Vương Thương, một người phương Tây dùng cung tên, cả hai đều là những kẻ kiệt xuất trong lãnh địa của mình, nếu không xem đến cuối, e rằng bản thân họ cũng không biết.” Mạc Hữu Đạo còn muốn nói tiếp, bị Ngô Tứ Ý bịt chặt miệng.

Ánh mắt hai người đều đổ dồn vào Hạng Vũ và Apollo.

Ở một phía khác của cổ mộ, ba vị thần phó kia theo dấu vết của lão trưởng lão điện thờ, từ một lối đi khác thẳng tiến đến chủ mộ thất.

Khi bọn họ nhìn thấy Cửu Châu Đỉnh, vừa định lấy đi và tẩu thoát.

Một người phụ nữ xinh đẹp xuất hiện, chặn đường bọn họ.

Người phụ nữ này chính là Ngu Cơ, người vợ xứng đôi tuyệt vời của Hạng Vũ.

“Ngu gia có nữ qua Giang Đông, ngọc khiết băng thanh khí tự hồng.” chính là nói về Ngu Cơ.

Ngu Cơ vốn là một ca kỹ, có thể ca hát nhảy múa, tư thế múa uyển chuyển, hơn nữa còn rất tài hoa, là một người phụ nữ tài sắc vẹn toàn hiếm có.

Dung mạo của nàng trải qua ngàn năm cũng không có gì thay đổi, như một mỹ nhân vừa tỉnh giấc, trên mặt vẫn toát lên vẻ hồng hào,

đôi mắt ngái ngủ mông lung càng tăng thêm vài phần thần sắc.

"Các ngươi là ai?

Dám tự tiện xông vào Bá Vương Mộ?" Câu nói đầu tiên của Ngu Cơ khi tỉnh dậy dành cho những người nước ngoài.

Những người nước ngoài lắc đầu, không hiểu Ngu Cơ nói gì.

Những người nước ngoài không coi Ngu Cơ ra gì, dám mạo hiểm tiến lên.

Ngu Cơ thấy nhóm người này tiến gần, liền rút ra thanh bội kiếm trên hông, chặn trước mặt ba người.

Sứ mệnh của Ngu Cơ là bảo vệ chủ mộ thất.

Hạng Vũ được đánh thức rời khỏi mộ thất, Ngu Cơ cũng bị động đánh thức để bảo vệ chủ mộ thất.

Tần An từ chỗ nấp quay lại chúc phúc Ngô Tứ Ý, dạy cho đám lâu la này rằng cố gắng sống lay lắt chẳng có ích gì, còn phí cả dưỡng khí.

"Giải quyết bọn chúng đi!" Tần An lạnh lùng nói một câu.

Ngay sau đó gia nhập chiến đấu, toàn tâm toàn ý dốc sức vào trận chiến sinh tử này.

Hạng Vũ và Thần Mặt Trời Apollo đã bước vào giai đoạn quyết liệt của hỗn chiến, ai cũng không rời được ai.

Giữa ánh điện quang hỏa thạch, Apollo lùi lại một chút.

Sau đó lại với tốc độ cực nhanh, khôi phục lại sức chiến đấu như trước.

Nhưng vô ích.

Dù có khôi phục thế nào đi nữa, hai đánh một vẫn có sự chênh

lệch.

Song quyền khó địch tứ thủ, chính là tình cảnh của Apollo hiện tại.

Tần An không nói hai lời, lập tức tung ra Kỳ Lân Bích, phối hợp với Hắc Kim Cổ Đao.

Trực diện Thần Mặt Trời nhảy lên, khi Thần Mặt Trời Apollo chưa kịp nhanh chóng ngẩng đầu lên, Hắc Kim Cổ Đao đã bổ trúng đầu hắn.

Bá Vương Thương của Hạng Vũ không nhiều không ít, vừa đúng đâm trúng tim hắn.

Chỉ trong khoảnh khắc đó, Apollo, vị thần phương Tây này cũng đã gặp Thượng Đế.

Luồng bạch quang bao trùm trên người lão trưởng lão điện thờ biến mất.

"Phụt..." Để lại một người đàn ông trung niên tóc bạc đang nôn ra máu đen, tinh thần suy sụp.

"Không ngờ ta lại phải chịu kết cục như thế này!

Ta không cam tâm!

Ta không cam tâm!" Lão trưởng lão điện thờ khó khăn chống đỡ thân thể nặng nề của mình.

Muốn đứng dậy, nhưng đến giữa chừng lại ngã xuống đất.

"Dù sao ta cũng không sống được nữa, ta cũng sẽ không để các ngươi sống yên ổn, khụ khụ khụ..." "Tần An ta nguyền rủa ngươi... bất kể đi đến đâu, đều sẽ bị người của giáo hội chúng ta truy sát," "Và cả Hạng Vũ... ta nguyền rủa ngươi vĩnh viễn không được an bình!" "Khụ khụ khụ..." Lão trưởng lão điện thờ dùng hơi thở cuối cùng,

thốt ra lời nguyền rủa.

Ông ta chỉnh lại dung mạo, lau đi vết máu đen ở khóe miệng.

Khi ông ta còn muốn cởi bộ quần áo dính đầy máu, bàn tay ông ta đột nhiên rời khỏi quần áo, rủ xuống không chút sức lực.

Lão trưởng lão điện thờ tắt thở, nhưng đôi mắt vẫn mở to, chết không nhắm mắt.

Phía Ngô Tứ Ý cũng đã tiễn đám người giáo hội kia đi gặp Thượng Đế.

Tần An nghe thấy lời nguyền rủa của lão trưởng lão điện thờ, cảm thấy hơi vô vị.

"Ta còn có thể lấy được mạng của ngươi, đám lâu la đó có thể làm nên trò trống gì?

Ta chỉ sợ các ngươi không đủ để ta giải sầu..." Tần An khinh thường nói.

Chưa kịp nói xong.

Hắn luôn cảm thấy có chuyện gì đó đang âm thầm diễn ra.

Bên tai hắn lại vang lên tiếng nhắc nhở lạnh lẽo đó. 【Đinh!

Phát hiện Ký chủ đã đánh giết Thần điện trưởng lão, đặc biệt tiết lộ rằng đang có một nhóm người âm thầm tiếp cận chủ mộ thất, xin Ký chủ nâng cao cảnh giác, bảo vệ tốt Cửu Châu Đỉnh. 】 À!

Hóa ra là chuyện này!

"Lần này không có phần thưởng sao???" Tần An tiếp lời hệ thống vừa dứt.

Chương 275

Âm thanh trong không khí lập tức biến mất, chỉ nghe thấy một câu rời đi rõ ràng nhất.

“Tuyệt vời!

Có thể chạy nhanh hơn nữa không?” Gặp phải một hệ thống chạy còn nhanh hơn cả kẻ ăn cắp, Tần An chỉ có thể đáp lại bằng một nụ cười khổ.

Ở một phía khác của mộ thất, ba vị thần phó nhìn thấy bội kiếm trong tay Ngu Cơ đột nhiên tỉnh dậy, liền tỏ ra hoảng loạn.

“Ba chúng ta cứ thế này thì không thể lấy được Cửu Châu Đỉnh.” “Vậy phải làm sao?” “Hai người chúng ta kiềm chế người phụ nữ này, ngươi đi lấy Cửu Châu Đỉnh về.” “Được... rồi!” Người một mình đi lấy Cửu Châu Đỉnh trong lòng không chắc chắn.

Nhưng cũng không có cách nào tốt hơn.

Hắn chỉ có thể một mình mò mẫm tiến về phía trước trong bóng tối một cách do dự.

Tần An ở chỗ nấp mở Bạch Kim Đồng, trong bóng tối, đôi mắt hắn phát ra ánh bạc yếu ớt.

Sau khi quét một lượt, hắn cuối cùng cũng thấy một vị thần phó từ từ tiếp cận chủ mộ thất.

“Một mình ư?

Không thể nào, thôi cứ giải quyết kẻ này trước đã!” Mặc kệ có bao nhiêu người, phàm là kẻ dám đến trộm đỉnh, đều chẳng có gì tốt đẹp để nói với hắn.

Vị thần phó kia không hề nhận ra có người đã nhắm vào mình.

Dù lưng hắn còng xuống trong bóng tối, nhưng vẫn giữ tư thế phòng thủ.

Gặp phải Tần An, những động tác đó đều là múa may quay cuồng, thừa thãi.

Chỉ thấy trong bóng tối, Tần An ẩn thân tiến lên, trong mộ thất tối đen như mực.

Tâm trạng của vị thần phó kia đã có vấn đề.

Hắn nghe thấy tiếng bước chân đang đến gần, nhưng lại không thể phân biệt được từ hướng nào.

Tần An ra tay nhanh gọn, chỉ nghe *phịch* một tiếng, có tiếng vật nặng rơi xuống đất, và tiếng rút dao.

Duy chỉ không có tiếng người nói chuyện, không khí trong bóng tối như ngưng kết lại, quá tĩnh lặng...

Tần An vội vàng chạy về phía chủ mộ thất, đèn trong mộ thất bật sáng.

Tần An nhìn thấy một người phụ nữ cầm bội kiếm.

Người phụ nữ này đang giao chiến với hai vị thần phó.

"Đây chẳng lẽ là?" Ngu Cơ?

Ái thiếp của Hạng Vũ.

Tần An thầm đoán trong lòng.

Thấy người phụ nữ có vẻ chật vật, Tần An liền ra tay, đánh bại hai vị thần phó.

Bên trong một nhà thờ ở Ước Hàn Ngưu Quốc.

Nơi đây đã khuya lắm rồi, các thị vệ canh gác đang mơ màng ngủ

gật.

Trong nhà thờ này thờ cúng những ngọn lửa nến kết nối với linh hồn của mỗi trưởng lão, do chính các trưởng lão của điện thờ tuyển chọn thị vệ canh giữ suốt ngày đêm.

Nhiệm vụ của bọn họ là hàng ngày quan sát độ sáng của ngọn lửa nến, ghi chép để nộp cho trưởng lão xem xét.

Một khi phát hiện ngọn lửa nến tự động tắt, phải nhanh chóng thông báo cho các trưởng lão khác.

Sau đó họ sẽ tập trung thi pháp bổ cứu.

Nếu ngọn lửa nến có thể thắp sáng trở lại, thì người này còn có cơ hội sống sót.

Nếu ngọn lửa nến vẫn không sáng, chứng tỏ người này đã không thể sống được nữa, vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này.

Đầu người thị vệ nặng như búa tạ, chốc lát nữa là sẽ ngã xuống đất.

Khi hắn lắc mạnh lần thứ hai.

Một ngọn nến trước mắt hắn, đột nhiên tắt.

Các ngọn nến khác cũng rung lên theo.

Ngọn nến bị tắt đó, sau một giây vẫn không thể sáng lại.

Người thị vệ nhanh chóng chạy đến điện thờ, báo tin này cho các trưởng lão khác.

“Không hay rồi, ngọn lửa nến của lão trưởng lão điện thờ đã tắt.” Một vị trưởng lão mặc áo đen nghe tiếng ngẩng đầu lên.

“Láo nháo cái gì, ngươi vừa nói gì?” “Ngọn lửa nến của lão trưởng lão điện thờ đã tắt.” Người thị vệ lặp lại một lần nữa.

Vị trưởng lão áo đen đặt cuốn sách trong tay xuống.

"Mau chóng triệu tập tất cả trưởng lão đến nhà thờ tập hợp!" Người thị vệ nghe lệnh nhanh chóng xuyên qua màn đêm.

Các trưởng lão đến nhà thờ, bắt đầu thi pháp bổ cứu.

Sau nhiều lần thi pháp không thành công, ngược lại còn nhìn thấy lời nguyền của lão trưởng lão điện thờ qua đôi mắt Thượng Đế bằng pháp lực.

Bọn họ lúc này mới biết lão trưởng lão điện thờ đã dùng sinh mạng của mình, để hạ lời nguyền lên người Hoa Quốc.

"Lời nguyền đã có hiệu lực, mạng ông ta không thể cứu vãn được nữa." Trưởng lão áo đen nói xong câu này, tay phải tự nhiên cong lại, trước tiên chạm vào trán, sau đó chạm vào ngực, rồi chạm vào vai trái và vai phải, cứ như vậy từ trên xuống dưới, từ trái sang phải vẽ một hình chữ thập.

Cầu nguyện cho lão trưởng lão điện thờ.

Cầu nguyện xong, trưởng lão áo đen kêu gọi toàn bộ giáo hội, phát lệnh truy nã Tần An ở Hoa Quốc.

Chỉ thấy trong chốc lát, trên bản đồ, bất cứ nơi nào có giáo hội, đều nhận được tin tức này.

Ngay lập tức, trên bản đồ đỏ rực một mảng.

Tình hình nghiêm trọng như vậy, Tần An lần này e rằng khó thoát khỏi kiếp nạn.

Ô Giang Bá Vương Mộ.

Tần An giúp Ngu Cơ đánh bại hai vị thần phó kia xong, Ngu Cơ lại nằm vào quan tài của mình để ngủ vùi.

Tần An vẫn nhớ lời Ngô Tứ Ý truyền đạt cho hắn.

Lần này bọn họ ra ngoài ngoài việc hỗ trợ Tần An bảo vệ Cửu Châu Đỉnh, còn đại diện cho phía quốc gia muốn tìm hiểu về ý tưởng của Bá Vương Mộ.

Cố gắng mang về một số cổ thư lịch sử, để tiện nghiên cứu lịch sử tốt hơn.

Điều này cũng sẽ bổ sung thêm một phần tư liệu cho sự nghiệp khảo cổ, nhiều chỗ họ không hiểu có thể có sử liệu để tham khảo.

Vì đất nước, Tần An cam tâm tình nguyện cống hiến sức lực này.

Nếu là người khác, hắn đại khái sẽ không để ý.

Tần An mở Bạch Kim Đồng của mình, lục soát mọi ngóc ngách.

Mọi thứ trong mỗi mộ thất đều có, đủ loại ngọc khí, đồ gốm, binh khí...

Duy chỉ không thấy cổ thư đáng giá.

Tần An lại quét một lượt, cuối cùng phát hiện một hòm điển tịch lịch sử dưới quan tài Hạng Vũ.

Mở ra, đều là thẻ tre.

Tần An sợ chữ viết trên đó bị phá hủy, lại cẩn thận đóng hòm lại.

Lấy ra chiếc áo khoác đen dày của mình, gói lại cẩn thận rồi ôm hòm rời đi.

Thời gian Mệnh Lệnh Tùy Ý của Hạng Vũ kết thúc, hắn cũng quay về chủ mộ thất của mình.

Khi đến gần Cửu Châu Đỉnh, có thể rõ ràng cảm nhận được vì sự xuất hiện của hắn.

Vận khí của Cửu Châu Đỉnh lập tức trở nên hoạt bát, Hạng Vũ nhìn cái đỉnh đang phát sáng trước mắt.

Chương 276

Tay hắn vô ý chạm vào đỉnh, hắn có thể cảm nhận được cái góc bị nguyền rủa trong não mình, từng chút từng chút được vận khí lấp đầy.

Tần An trở về mộ thất của Ngô Tứ Ý, giao một hòm cổ thư nặng trịch vào tay hắn.

“Này, đây là thứ cậu muốn, nhất định phải giữ gìn cẩn thận.” “A?

Tốt quá!

Tiểu ca làm việc đúng là đáng tin cậy.” Ngô Tứ Ý không kìm nén được sự phấn khích trong lòng, nhìn chằm chằm vào cái hòm trước mặt, cười không ngậm được miệng.

“Thôi được rồi!

Bá Vương Mộ đến đây là kết thúc rồi.

Thu dọn đồ đạc và rời khỏi đây ngay đi!” Tần An nói xong câu này với Ngô Tứ Ý rồi rời đi.

“Tiểu ca, anh không đi cùng chúng tôi sao!” “Không đâu!

Tôi ngại các cậu rề rà quá.” Ngô Tứ Ý vẫn hớn hở, tâm trạng rất tốt.

Mọi người cùng nhìn bóng dáng Tần An biến mất trong cổ mộ.

Ngô Tứ Ý dẫn mọi người quay trở về.

Ngô Tứ Ý giao cổ thư cho các chuyên gia bên cạnh mình, bọn họ cùng về nhà.

Ngô Tứ Ý không kịp ăn cơm liền chạy đến cơ quan nghiên cứu.

Vừa chạy vừa vội vàng gọi điện thoại cho Trương Minh Văn và giáo sư Lý để báo tin tốt này.

Sau một tháng chờ đợi, cuối cùng cũng có thể giải mã cổ thư.

Ngô Tứ Ý rất phấn khích, dĩ nhiên còn có giáo sư Lý.

Hóa ra mỗi khi thẻ tre được khai quật không thể làm sạch ngay lập tức.

Bởi vì thẻ tre nằm trong cổ mộ mấy ngàn năm, chạm nhẹ một cái là sẽ vỡ nát.

Cần phải thông qua các phương pháp đặc biệt để chuyển thống nhất thẻ tre đến cơ quan nghiên cứu.

Thông qua kỹ thuật hiện đại làm sạch, hút nước, quét rồi mới có thể tiến hành giải mã.

Ngày có thể giải mã cổ thư, Ngô Tứ Ý kéo Trương Minh Văn và giáo sư Lý đi.

Sau khi xem xong, bọn họ không khỏi thốt lên một câu cảm khái: "Quả nhiên, lịch sử là do kẻ thắng cuộc viết nên." Hạng Vũ trong lịch sử là một kẻ thất phu hữu dũng vô mưu, nên mới rơi vào bi kịch tự vẫn ở Ô Giang.

Còn Hạng Vũ trong điển tịch là một người hữu dũng hữu mưu, võ quan tam quân, văn định càn khôn.

Thực ra Hồng Môn Yến trong lịch sử chỉ là một cuộc hội đàm, Hạng Vũ căn bản không hề có ý định giết Lưu Bang.

Hồng Môn Yến tuy do Hạng Vũ thiết lập, nhưng ý định ban đầu của Hạng Vũ là, hoặc là chia đôi thiên hạ, hoặc là hắn và Lưu Bang so tài một trận, người thắng làm đế, người thua làm dị tính vương.

Kết quả Lưu Bang sống chết không đồng ý, bỏ trốn giữa chừng.

Lại còn nghiễm nhiên chiếm đoạt thành quả diệt Tần của Hạng Vũ, dẫn quân vào Hàm Dương trước, thu phục lòng người.

Sau đó, Lưu Bang tích lũy lòng người, dưới sự giúp đỡ của binh gia Hàn Tín và nho gia Tiêu Hà, dần dần diệt Hạng Vũ.

Lúc đó ở Ô Giang, Lưu Bang đã dồn Hạng Vũ vào đường cùng.

Thậm chí còn lấy tính mạng của các phụ lão Giang Đông ra uy hiếp, nếu vượt sông, sẽ giết sạch phụ lão Giang Đông.

Hạng Vũ không còn lựa chọn nào, chỉ có thể chết ở Ô Giang.

Vì vậy, Hạng Vũ không chịu qua Giang Đông, là vì người Giang Đông.

Ngô Tứ Ý xem xong, chấn động trước tinh thần xả thân vì dân của Hạng Vũ.

Không lâu sau, bản lịch sử chân thực này được công bố trên mạng.

Cư dân mạng xem xong đều ca ngợi Hạng Vũ không hổ là anh hùng đích thực!

Lại còn bị hiểu lầm ngàn năm.

Đặc biệt là hậu duệ của các phụ lão Giang Đông, tự phát đến Bá Vương Mộ ở Ô Giang để tưởng niệm Hạng Vũ.

Tần An vừa từ mặt nước Ô Giang hiện thân, cảm thấy xung quanh sát khí đằng đằng.

Quay mắt liền thấy những người áo đen của giáo hội bên bờ sông khởi sát ý...

Tần An kéo kéo mặt nạ xuống, giả vờ lao về phía trước một bước.

Đám người giáo hội áo đen kia cũng theo hắn truy đuổi về phía

trước một bước, thấy hắn dừng lại đều phanh gấp.

Trong tay bọn họ cầm những thanh đại đao trắng loáng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi sáng chói lóa mắt.

Cũng không biết đám người này có biết dùng hay không, nhưng trang bị thì khá đầy đủ.

"Hóa ra thật sự là đến tìm mình, lời nguyền của lão trưởng lão điện thờ này e rằng không thoát khỏi được rồi." Tần An suy tư trong chốc lát.

Trên lãnh thổ quốc gia của mình, giết người là phải chịu trách nhiệm.

Hơn nữa còn là giữa ban ngày ban mặt, dọa người khác thì sao?

Hắn vốn định tha cho bọn họ một con đường sống, thì có một kẻ không biết điều đã chọc dao đến tận mắt Tần An.

"Cái này thật sự là chịu đựng được thì có thể nhịn, nhưng không nhịn được thì không thể nhịn được nữa." Tần An nói rồi vội vàng rút Hắc Kim Cổ Đao ra khỏi lưng, bọn họ thấy vậy sợ hãi lùi về phía sau liên tục.

Tần An một mình một ngựa ở nước ngoài đối kháng với các thần phụ của đại giáo khu, còn giết chết lão trưởng lão điện thờ cấp cao nhất, ai mà không biết?

Nghe nói đối tượng bị truy sát là Tần An, không ai dám tự nguyện xung phong.

Lần này bọn họ đến đây, cũng là bị ép buộc phải hành động theo lệnh.

Ồ ~ cảnh tượng lập tức trở nên căng thẳng.

Hai nhóm người đối mặt nhau, áp dụng chiến thuật địch không

động ta không động.

Lão trưởng lão điện thờ đã hạ lời nguyền lên Tần An, phàm là người của giáo hội, đều sẽ phụng mệnh ám sát Tần An.

Mà giáo hội của lão trưởng lão điện thờ, người rất đông, thế lực rất mạnh, cũng có chỗ ẩn nấp. 【Đinh!

Phát hiện Ký chủ đã thành công bảo vệ Cửu Châu Đỉnh khỏi Bá Vương Mộ, có thể nhận thưởng: Dịch Dung Châu: có thể biến thành bất kỳ hình dạng nào; Già Thiên Tán: có thể che giấu thông tin của Ký chủ.

Trả lời 'Lĩnh nhận' để thành công cho vào túi đồ của bạn. 】 "Hệ thống này đáng nói thì không nói đúng lúc, nhưng lại là một cơn mưa kịp thời a!

Không phải mưa kịp thời thì cũng phải là một tiểu linh thông a!" "Lĩnh nhận." Tần An cười nói lĩnh nhận, chớp mắt hắn đã nhận được Dịch Dung Châu, Già Thiên Tán.

Tần An thực sự không muốn lãng phí thời gian ở đây, hắn nhanh chóng đi đến sau một cái cây lớn, đợi đám người trồng rau đang cùng đi từ xa.

Hắn lấy Dịch Dung Châu ra, biến thành một người khác trà trộn vào đám đông, lẩn trốn đi.

Đám người áo đen kia mắt tròn mắt dẹt nhìn Tần An đã dịch dung, đi ngang qua trước mặt mình, vậy mà không nhận ra chút nào.

Đợi đến khi mọi người đã đi hết, cũng không thấy bóng dáng Tần An đâu.

Mới phát hiện vừa rồi bị lừa.

Tần An một đường ẩn giấu thân phận trở về căn hộ cho thuê.

Nằm trên giường, hắn suy nghĩ trong vài giây ngắn ngủi.

Không để chuyện này vào lòng.

Quay người đi vào phòng tắm rửa, tiện thể thư giãn tâm trạng.

“Hoa lạp lạp...” Bao nhiêu ngày rồi, ở trong mộ thất tối tăm không thấy ánh mặt trời, ăn uống thì khỏi phải nói.

“Em là đám mây đẹp nhất trên bầu trời của anh...” “Ai đó?

Chương 277

A a a...

Sao người này lại kiên nhẫn thế.” Tần An vừa tắm xong bọt xà phòng, tay vẫn còn ướt, “Hệ thống tắt điện thoại cho tôi!” Tần An bực bội hét vào không khí. *Ba tháp* ~ tiếng chuông điện thoại im bặt, không khí cuối cùng cũng tĩnh lặng.

Đầu dây bên kia, Tần Ly đã quen với việc anh trai mình, nếu không muốn nghe điện thoại thì sẽ cúp máy.

“Hừ!

Bận cái gì mà không liên lạc với em!

Việc đầu tiên khi trở về lại không tìm em.” Khoảng vài phút sau, Tần An quấn khăn tắm bước ra.

Mặc dù miệng nói không để ý, nhưng từ lúc tắm đến giờ trong đầu hắn vẫn nghĩ cách giải quyết chuyện này.

“Phải nghĩ cách phá giải lời nguyền này!” Tần An nằm dài trên giường.

Hai tay ôm đầu, mắt nhìn chằm chằm trần nhà.

“Rốt cuộc làm thế nào mới có thể phá giải chú ngữ đây!” Giọng Tần An lớn đến nỗi con chim nhỏ vừa bay đến bên ngoài căn phòng, sợ hãi vội vàng quay đầu bỏ đi. *Xẹt* ~【Đinh!

Phát hiện Ký chủ có thắc mắc cần giải đáp, đặc biệt đến đây để giải đáp nghi ngờ.】 “U a!

Bây giờ càng ngày càng hiểu chuyện, biết lúc nào nên tự động xuất hiện!” “Lời nguyền của lão trưởng lão điện thờ hạ lên người tôi, giải

thế nào?”【Đinh!

Vô phương cứu chữa!】“Thật ư?

Vậy thì tốt quá, tôi sẽ ngày ngày gọi ngươi phiền đến nỗi ngươi bị đơ máy.”【Đinh!

Đừng như vậy, vừa rồi chỉ đùa Ký chủ thôi.】“Nói thật đi, giải thế nào?”【Đinh!

Thực ra không khó, chỉ cần lấy được Nước mắt Thượng Đế, là có thể phá giải.】“Nước mắt Thượng Đế?

Chẳng phải đó là thứ lão trưởng lão điện thờ đã dùng sao?”“Xem ra còn phải tự mình ra nước ngoài làm chuyện này.”Nói xong, Tần An ngủ thiếp đi, cuối cùng cũng có thể yên tâm ngủ một giấc ngon lành.

Sáng hôm sau, mặt trời đã lên cao.

Ánh sáng chiếu vào khuôn mặt Tần An, phác họa những đường nét đẹp đẽ.

Ánh nắng lười biếng cũng lười biếng đậu trên người Tần An, mãi không muốn rời đi.

“Em là đám mây đẹp nhất trên bầu trời...”Tiếng chuông điện thoại ngọt ngào ấy lại làm gián đoạn giấc mơ đẹp của Tần An.

Hắn quay đầu lại, đặt gối lên đầu, tay kia nhấn nút cúp máy.

Hắn vẫn muốn tiếp tục giấc mơ vừa rồi, vừa nằm xuống đúng tư thế, tiếng chuông lại vang lên.

“A xì...

Không được!

Tôi là người Hoa Quốc, không nói tiếng kimchi.”Hắn dứt khoát bật dậy như cá chép hóa rồng.

Sáng sớm là ai vậy?

“Alo!” So với Tần An, thái độ đầu dây bên kia đặc biệt tốt.

Phấn khích như thể đã đợi cả đêm, mãi đến sáng mới dám gọi điện thoại này.

“Tiểu ca, hôm nay anh có kế hoạch gì không?

Nếu không có thì tôi xin đặt lịch trước với anh, tối nay sáu giờ ở khách sạn Phú Nguyên, chúng ta sẽ tổ chức tiệc mừng công, anh nhất định phải đến nhé!” Ngô Tứ Ý một hơi nói xong không cho Tần An một cơ hội xen vào.

Tần An: “...” *Tút tút*...

Một tràng âm báo bận vang lên. ???

Thao tác gì vậy, bây giờ người ta gọi điện thoại không cho người khác mở miệng nói chuyện à?

Tần An nghe rất rõ những từ khóa mà giáo sư Ngô nói.

Sáu giờ, khách sạn Phú Nguyên.

Ngô Tứ Ý cúp điện thoại, sau đó tiếp tục gọi cho Mạc Hữu Đạo.

“Đúng vậy, đúng vậy, cậu nhất định phải đến nhé!” Cả buổi sáng, Ngô Tứ Ý không làm gì khác, chỉ gọi không ít cuộc điện thoại.

Nhưng những người này đều là những người mà hắn đã có tình bạn cách mạng.

Còn những người của chính phủ, hắn đã phân phó trợ lý đi gọi điện thoại.

Hoắc Băng từ khi trở về chưa thấy Tần An ra khỏi nhà.

Lúc này, cô đang đứng trước cửa căn hộ cho thuê của Tần An.

Do dự có nên gõ cửa hay không.

Khi cô giơ tay định gõ cửa, Tần An từ bên trong mở cửa bước ra.

Hai người cứ như vậy rất tình cờ va vào nhau.

"Ách, anh ra ngoài à?...

Tôi chuẩn bị về nhà." Hoắc Băng là người đầu tiên lên tiếng, phá vỡ sự ngượng ngùng.

Tần An thuận tay chỉ về phía nhà Hoắc Băng.

Hai người gật đầu ra hiệu xong, Tần An ra khỏi cửa, Hoắc Băng về nhà.

Khi Hoắc Băng sắp về đến nhà, cô quay đầu lại nhìn Tần An một cái.

Hắn không hề quay đầu lại, biến mất ở góc phố.

Tần An đi trên đường, hắn không biết cái đuôi phía sau mình đã theo dõi hắn từ lâu.

Hắn theo bản năng sờ túi quần tìm điện thoại không thấy, khi nhìn xung quanh, hắn thấy những người áo đen nấp phía sau tòa nhà.

Lúc này, cửa phòng Hoắc Băng cũng đang bị gõ.

Tần An nấp ở trên cao, vội vàng gọi điện thoại cho Hoắc Băng, bảo cô bất kể xảy ra chuyện gì cũng đừng mở cửa.

Hoắc Băng mặt mày ngơ ngác, tiếng gõ cửa ầm ĩ bên ngoài thực sự khiến người ta sợ hãi.

Đám người này đúng là giỏi thật!

Xem ra nhất định phải đi giải quyết dứt điểm.

Tần An thấy đám người đó gõ cửa không thành công, không dây dưa quá nhiều liền rời đi.

Hắn liền dựa vào một nơi yên tĩnh và an toàn để suy nghĩ.

Tần An nhất thời không thể hiểu rõ, cho dù là mèo mù vớ cá rán đi nữa, sao lại có chuyện trùng hợp đến vậy.

Vị trí tìm thấy quá chuẩn rồi!

Lần này trong tay bọn họ lại là thần khí gì?

Không thể nào là Mắt Thượng Đế, cấp độ của bọn họ không thể lấy được thứ này.

Lời nguyền của lão trưởng lão điện thờ?

Chương 278

Chẳng lẽ bản thân lời nguyền có vấn đề?

Bọn họ là đến theo hơi thở của lời nguyền sao?

Nếu vậy, việc bọn họ tìm thấy mình là chuyện dễ như trở bàn tay.

Ngay cả khi không tìm thấy mình, sự an toàn của những người xung quanh cũng không thể đảm bảo!

Vì sự an toàn của họ, xem ra Ước Hàn Ngưu Quốc này có lý do không thể không đi rồi.

Sau khi đám người gõ cửa rời đi, Hoắc Băng rón rén bò đến cửa sổ định xem rốt cuộc là ai đã đập cửa nhà mình ầm ĩ.

Cô cẩn thận đến gần mép giường, thò đầu ra nhìn ra ngoài cửa sổ, vậy mà không có một bóng người.

Cô dứt khoát đứng hẳn bên cửa sổ.

“Ai thần xuất quỷ một vậy?

Chạy nhanh thật!” Tần An sau khi suy nghĩ thông suốt, nghĩ cách xuất hiện tại buổi tiệc tối nay.

Sắp đến thời gian hẹn, chỉ còn một tiếng nữa thôi.

Nếu dùng Dịch Dung Châu, trên đường không biết phải thay đổi bao nhiêu thân phận mới không bị phát hiện.

Dịch Dung Châu?

Già Thiên Tán?

“Đúng rồi, mình còn có một cây Già Thiên Tán.” “Khụ khụ...” Tần An ho khan vài tiếng vào không khí, trấn tĩnh lại, lấy Già Thiên Tán ra

khỏi túi đồ.

Già Thiên Tán khi vừa mở ra là vật thể rắn, nhưng sau mười phút, người bình thường nhìn sẽ biến thành trong suốt.

Thời hiệu của nó mỗi lần chỉ có ba mươi lăm phút, hết thời hiệu, nó sẽ biến thành một chiếc ô che nắng bình thường.

Chỉ những người có đạo hạnh cao mới có thể nhìn thấy chiếc ô trên đầu.

Nó có thể giúp che giấu thông tin của ký chủ, cũng có thể giúp hắn che chắn một nửa sát thương.

Tần An nhìn chiếc Già Thiên Tán trước mắt, nó được làm bằng vải nylon.

Nền trắng tuyết, trên đó thêu chi chít những hoa văn phức tạp, to bằng miệng bát.

Phía dưới còn treo một quả cầu nhỏ màu đỏ tươi.

Tần An hai tay mở ô, chỉ thấy một luồng ánh sáng cát tường, từ đầu ô lan xuống bao phủ toàn thân hắn.

Hắn lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái, còn tràn đầy sức sống hơn cả sau khi ngủ no vào buổi sáng.

Khách sạn Phú Nguyên.

Sau một tràng xã giao hàn huyên.

Mọi người trên bàn tiệc đều hớn hở trò chuyện, Mạc Hữu Đạo từng đến hiện trường đã kể lại sống động những chuyện gặp phải ở Bá Vương Mộ cho mọi người nghe.

Ai nấy đều lắng nghe rất chăm chú, đến đoạn gay cấn đều không tiếc vỗ tay tán thưởng.

Ngô Tứ Ý một mình ở cửa sốt ruột chờ đợi, mãi không thấy bóng dáng Tần An.

"Chắc không phải sáng nay mình nói nhanh quá, tiểu ca không nghe rõ nên không đến chứ!" Hắn có chút buồn bực.

"Thôi được rồi, gọi lại một lần nữa đi!

Nhân vật chính không đến thì thật vô vị." Ngô Tứ Ý vừa nói vừa lấy điện thoại ra, vừa định gọi cho Tần An.

Chỉ thấy một đôi giày thể thao màu đen xuất hiện trong tầm mắt Ngô Tứ Ý.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn, không che giấu được sự vui mừng.

Liền khoác vai Tần An.

"Tiểu ca anh đến rồi, tốt quá, vậy thì bữa tiệc này sẽ thú vị rồi, chúng ta vào thôi!" Tần An nói được, hai người cùng đi vào.

Các sát thủ giáo hội truy sát Tần An, trong tay cầm một chiếc lư hương có thể truy tìm hơi thở của lời nguyền.

Đi loanh quanh mấy vòng, đều không tìm thấy một chút phương hướng nào.

Kỳ lạ!

Đang yên đang lành vậy mà không cảm nhận được chút thông tin nào của Tần An nữa rồi.

Chiếc lư hương mơ hồ có thể cảm nhận được một chút hơi thở, khẽ động đậy một chút phương hướng, sau đó lại quay trở về trạng thái ban đầu.

Không có cách nào, muốn quay về mà không bị phạt.

Bọn họ chỉ có thể áp dụng phương pháp ngu ngốc.

Ở nơi Tần An xuất hiện vào buổi sáng, trong vòng năm cây số, triển khai tìm kiếm bằng lưới mật độ cao.

Khi Tần An và Ngô Tứ Ý vừa bước vào khách sạn, một đám sát thủ áo đen tay cầm lư hương đi qua.

Trước và sau chỉ cách nhau một phút.

Người dẫn đầu của giáo hội đi mệt rồi, bắt đầu buông xuôi, mặc kệ.

"Lại là cái tên Tần An này, khiến chúng ta những người này bị xoay như chong chóng, hắn thì hay rồi không biết trốn ở đâu vui vẻ sung sướng rồi." "Không tìm nữa mệt chết rồi, hôm nay dù Thiên Vương lão tử có đến tôi cũng phải nghỉ một phút." Người dẫn đầu thấy thuộc hạ cũng bắt đầu mất tinh thần.

Lập tức đứng thẳng dậy, chửi bới ầm ĩ.

"Tôi chưa bao giờ thấy các người ngu như vậy, theo dõi một người mà cũng có thể làm mất, tìm người thì không tìm thấy, cầm thần khí của trưởng lão mà cũng không nhìn thấy người, cái kiểu các người vậy đó, ai cho các người cái gan, còn dám gọi Thiên Vương lão tử đến, gọi đến các người chịu nổi à!" Càng nói càng tức giận, thậm chí còn ném cả lư hương xuống đất.

Đám đông vây xem càng ngày càng đông, có một thuộc hạ lý trí vội vàng bịt miệng người dẫn đầu, ra hiệu bảo hắn đừng nói lung tung, nếu để người khác chụp lại phát lên mạng, thì gay go rồi.

Tiếp đó cúi lưng cúi đầu, nhặt chiếc lư hương đã nát bươm.

"Xong rồi, không cần bọn họ phát lên mạng, cũng không tránh khỏi một trận hình phạt." Nói xong có chút chán nản rũ đầu.

Người dẫn đầu thấy vậy cơn giận tiêu tan hết, liền lôi kéo đám người này rời khỏi hiện trường.

Khách sạn Phú Nguyên.

Tần An đến nơi, tất cả mọi người đều đứng dậy nhiệt liệt hoan nghênh hắn.

Tần An có chút được sủng ái mà lo sợ, tuy đã trải qua rất nhiều trường hợp lớn, nhưng không biết vì sao khi xuất hiện ở trường hợp này vẫn có chút không tự nhiên.

Ngô Tứ Ý dẫn đầu phát biểu.

"Đầu tiên, vẫn vô cùng cảm ơn tiểu ca đã dẫn chúng ta cùng thành công bảo vệ bảo vật Cửu Châu Đỉnh của chúng ta, đồng thời còn thành công đưa chúng ta ra khỏi Bá Vương Mộ, còn mang về rất nhiều điển tịch lịch sử, mới có thể làm sáng tỏ danh tiếng của Hạng Vũ." "Thứ hai, còn phải cảm ơn tiểu ca, về mặt này, tiểu ca của chúng ta tuyệt đối là chuyên gia đích thực." "Cuối cùng, chúng ta những người này có thể tụ họp đông đủ như vậy cũng không dễ dàng, hãy để chúng ta nâng ly vì tình hữu nghị quý giá này!" Ngô Tứ Ý nói xong tất cả mọi người đều đứng dậy, nâng ly cạn chén.

Còn có người cổ vũ Tần An nói vài câu, nhưng không thể chống lại tiếng hô của quần chúng quá cao.

Tần An đứng dậy, nói một câu đơn giản và súc tích: "Ngàn lời vạn tiếng đều ở trong rượu." Nói xong liền uống cạn một hơi, tất cả mọi người cũng theo đó uống một ly.

Ngay sau đó giáo sư Trương hoạt bát lên.

"Đừng chỉ lo uống rượu nữa, ăn đi ăn đi!" Có lẽ không khí quá tốt, vài ly rượu vào bụng, đã có người không kìm nén được bản chất nói nhiều của mình.

Rồi từng người từng người một, đều tranh nhau đứng dậy phát biểu.

Trong bữa tiệc, giáo sư Trương đặc biệt lại gần hỏi Tần An về chuyện lời nguyền.

Tần An cũng có ý định muốn nhờ giáo sư Trương giúp hắn mua một vé máy bay đi Ước Hàn Ngưu Quốc.

Hai người nói chuyện rất vui vẻ, không biết từ lúc nào đêm đã về khuya.

Trên bàn tiệc một nhóm lớn người đã say ngả nghiêng, chỉ còn Tần An một mình ngồi ở bàn.

Hiệu lực của Già Thiên Tán của Tần An đã hết, xung quanh lại không có bất kỳ động tĩnh nào.

Hắn nghĩ vẫn nên về nhà sớm thì hơn!

Để an toàn, Tần An gọi phục vụ viên đưa bọn họ về phòng nghỉ ngơi.

Sau đó tự mình đứng dậy, đi đến góc phòng, một lần nữa mở Già Thiên Tán.

Chương 279

Khi gần về đến nhà, hiệu lực của Già Thiên Tán đã hết, trên trời bắt đầu đổ những hạt mưa to bằng hạt đậu.

Tần An nhân cơ hội vừa che ô vừa chạy về nhà.

"Thời tiết kiểu gì vậy?

Vừa nãy còn tốt, vậy mà mưa lại bất ngờ đổ xuống." Tần An vào nhà vừa cởi giày vừa cất Già Thiên Tán.

"Giáo sư Trương uống say đến vậy, sáng mai thức dậy có bị mất trí nhớ tạm thời không?

Còn nhớ chuyện mình nhờ ông ấy làm không?" Tần An ngửi thấy mùi rượu trên người mình, thực sự không chịu nổi liền đi tắm.

Nằm trên giường, mắt nhìn trần nhà, ánh đèn đường bên ngoài cửa sổ chiếu vào, ánh đèn ấm áp mờ ảo, cơn buồn ngủ lập tức ập đến.

Sáng ngày thứ hai, trong phòng khách sạn Phú Nguyên.

Tất cả mọi người đều đã tỉnh dậy, xoa xoa thái dương, cái đầu đau như có người đang dùng búa tạ giã bên trong.

Chỉ nhớ mình đã uống rất nhiều trên bàn tiệc, hoàn toàn không nhớ mình đã vào phòng bằng cách nào.

Giáo sư Trương đã sớm tỉnh dậy, rửa mặt.

Không kịp ăn sáng, liền bắt tay vào việc Tần An nhờ ông ấy làm.

Việc đầu tiên, mua vé máy bay xong, gửi thông tin vé máy bay vào điện thoại Tần An.

Việc thứ hai, yêu cầu phía quốc gia can thiệp, truy tìm những gián điệp trong nước truy sát Tần An.

Còn tìm đến người phụ trách tổng thể của giáo hội Hoa Quốc, nhân cơ hội cải tổ lớn giáo hội như thay máu.

Điện thoại Tần An vang lên tiếng báo tin nhắn.

Hắn nhìn qua, là chuyến bay mười giờ sáng mai.

Vừa đúng lúc, giải quyết sớm để được yên tĩnh.

Trong nước cũng đang chỉnh đốn chuyện tín ngưỡng của giáo hội, phàm là giáo hội không hợp quy tắc, đều bị cưỡng chế giải tán.

Đồng thời quốc gia còn thành lập một trường học chuyên biệt, đưa những người giáo hội không đủ tư cách vào đó, để họ thiết lập lại ba quan điểm đúng đắn.

Nhóm người truy sát Tần An trong nước, lần trước không những không gặp được Tần An, còn cố ý làm hỏng thần khí quý giá.

Người phụ trách tổng thể trong giáo hội tính khí không được tốt lắm, lại không có chút kiên nhẫn nào.

Trực tiếp nhốt mấy người này vào phòng trừng phạt đặc chế của họ, đối ngoại họ nhất trí tuyên bố đây là phòng huấn luyện của họ.

Người dẫn đầu biết rõ nơi này, có những người một khi đã vào thì không bao giờ ra nữa.

Ngay cả khi may mắn ra được, thì cũng hoặc ngốc hoặc điên.

Hắn *phịch* một tiếng, đầu gối nặng nề đập xuống đất.

“Xin ông cho tôi một cơ hội nữa đi!

Tôi nhất định sẽ bắt Tần An về!” Người dẫn đầu liên tục dập đầu, hy vọng tổng phụ trách có thể mềm lòng tha cho hắn một lần, không ngờ người ta căn bản không ngẩng đầu nhìn hắn.

“Một lần không được, cả đời không dùng!” Nói xong, vẫy vẫy tay.

Người dẫn đầu là người đầu tiên bị lôi vào phòng trừng phạt.

Những người còn lại rõ ràng vẫn chưa biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, chỉ trợn tròn mắt, ngây người tại chỗ, như zombie không biết giãy giụa.

Bên trong này tường cao chót vót, không có cửa sổ, chỉ có một ngọn đèn mờ ảo trên trần nhà.

Vừa đủ để nhìn rõ khoảng một thước vuông từ đầu đến chân, ngoài ra xung quanh trước tiên là mờ ảo, sau đó là bóng tối vô tận.

Mỗi lần chỉ nhốt một người vào, trừng phạt từng người một.

Những người vào trong phải đối mặt với nỗi sợ hãi không rõ, còn những người đang chờ bên ngoài, trong lòng cũng vô cùng dằn vặt.

Trên tường có rất nhiều công tắc nhỏ, giống như trò chơi hộp mù, ai có thể cùng lúc tìm được chìa khóa, mật khẩu, cửa, mới có cơ hội thoát khỏi nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời này.

Rõ ràng người dẫn đầu vẫn chưa biết quy tắc ở đây.

Hắn cẩn thận quan sát khu vực giam giữ hắn, dùng tay sờ sờ công tắc nhỏ nhô ra trên tường.

Sự tò mò thúc đẩy hắn nhấn xuống, một sợi dây nhảy rơi xuống.

Hắn sợ hãi rụt người lại một chút, sau khi nhìn rõ liền thở phào một hơi.

“Hóa ra là một sợi dây nhảy.” Tiếp đó, hắn lại chọn một công tắc ở trên cao, một chiếc áo phông trắng rơi xuống từ trên đó.

Rồi lại là hamburger, nước ngọt, đũa, chỉ cần ngón tay hắn nhấn một cái, một vật phẩm tương ứng sẽ rơi ra.

Ách?

Một trò chơi hộp mù vốn rất thoải mái, một khi liên kết với sinh mạng của mình, đều sẽ khiến người ta trở nên cẩn trọng, sợ hãi, không còn cảm giác vui sướng vốn có của trò chơi hộp mù.

Điều này cũng chính là ý nghĩa tồn tại của phòng trừng phạt.

Khiến bạn, người đáng lẽ phải vui vẻ, lại đau buồn muốn trốn thoát.

Tần An chơi một ván game, không biết từ lúc nào đã là buổi tối.

Bụng hắn kêu ùng ục, đã ảnh hưởng đến tốc độ chơi game của hắn.

Hắn nhanh chóng gọi một suất bún ốc, bia, đùi gà, nước ngọt nhỏ.

Sau khi đồ ăn mang đến, hắn thong thả ăn uống.

Tiếng nhạc du dương trong tai nghe, món ăn ngon trong miệng, không tự chủ được hắn cũng nhếch mép ngân nga một khúc nhạc nhỏ.

Đơn giản là quá vui vẻ rồi!

Ngoài cửa sổ đêm đã khuya, trong phòng người ta hớn hở.

Trong phòng trừng phạt.

Lòng người dẫn đầu bị nghẹn lại như thở cũng rất khó khăn, bụng cũng đúng lúc kêu lên.

Hắn nhìn chiếc hamburger trước mắt, cầm lên cắn một miếng, vị như nhai sáp.

Phì!

Khó ăn quá, hình như là một chiếc hamburger công cụ.

Ai!

Ngoài phòng trừng phạt.

Tổng phụ trách nhìn chằm chằm vào màn hình giám sát, vẻ mặt

đầy thú vị nhìn người trong phòng.

“Cứ mỗi một tiếng, gỡ bỏ mười công tắc.” Nói xong, tổng phụ trách rời khỏi đây.

Người điều khiển, lập tức thiết lập trên màn hình.

Người trong phòng dựa vào tường, vẻ mặt u sầu nhìn về phía không xa.

Ngày thứ hai, Tần An sớm đã đến sân bay.

Hắn vốn muốn một mình âm thầm đi, nhanh chóng hóa giải lời nguyền, khôi phục cuộc sống bình thường.

Không ngờ, giáo sư Trương cùng Ngô Tứ Ý đã đợi sẵn ở lối vào.

“Tiểu ca ở đây.” Ngô Tứ Ý vẫy tay ra hiệu.

Tần An nghe thấy giọng nói quen thuộc, nhìn theo hướng phát ra tiếng.

Hóa ra là Ngô Tứ Ý và giáo sư Trương.

“Hai người sao lại đến đây?” Tần An theo thói quen sờ sờ mặt nạ.

“Chúng tôi đến tiễn anh mà!” Ngô Tứ Ý nói rồi tiến lên vỗ vai Tần An.

Chương 280

“Lần này chỉ có mình anh đi thôi, haizz!

Nếu tôi không có nhiệm vụ nghiên cứu phải theo, nói gì thì nói tôi cũng phải theo tiểu ca ra ngoài để mở mang tầm mắt.” Giáo sư Trương hớn hở nói.

“Thôi được rồi, với thực lực của tiểu ca, chúng ta nên lo lắng cho người Ước Hàn Ngưu Quốc thì hơn.” Ngô Tứ Ý rất tin tưởng thực lực của Tần An.

“Về sớm nhé!

Gặp chuyện khó khăn khó đưa ra quyết định thì có thể nói với chúng tôi, chúng tôi tuy không thể cùng anh chiến đấu trực tiếp, nhưng có thể ở phía sau đưa ra mưu kế cho anh.” “Tuy anh đi một mình, nhưng anh không phải một mình.

Anh còn có chúng tôi những người đợi anh bình an trở về.” Ngô Tứ Ý nói mãi có chút buồn bã, sau nhiều lần tiếp xúc như vậy, tình cảm giữa hắn và Tần An đã trở nên khác biệt.

Vừa là bạn bè vừa là người thân.

“Được.” Tần An nói xong vẫy tay về phía sau, rồi đi vào lối vào.

Để lại Ngô Tứ Ý và giáo sư Trương tại chỗ, nhìn bóng dáng Tần An biến mất ở cửa.

“Không biết lần này tiểu ca sẽ phải đối mặt với thử thách gì đây?” “Chỉ mong hắn đều có thể gặp dữ hóa lành!” Trong phòng trừng phạt.

Người dẫn đầu đã trải qua một ngày dài đằng đẵng.

Hắn đã buồn ngủ đến mức không thể mở mắt ra được nữa, nhưng

vẫn nhìn chằm chằm vào các công tắc trước mặt.

Hắn đã phát hiện ra quy luật cứ mỗi một tiếng lại có một nhóm công tắc biến mất.

Cái tâm trạng lo lắng, cộng thêm việc không nhớ vị trí các công tắc, khiến tâm lý hắn không thể chịu đựng nổi.

Hắn như phát điên dán vào tường, tóc bạc trên đầu đã thêm không ít chỉ sau một đêm.

"A a a..." Âm thanh tuyệt vọng vang vọng trong căn phòng rộng lớn, sinh mạng của hắn đã bắt đầu đếm ngược, hắn không có cách nào cả...

Tần An xuống máy bay, ngắm nhìn bầu trời đêm nước ngoài.

"Trăng ở Hoa Quốc mình vẫn tròn hơn." Dừng lại vài giây, hắn bắt taxi đi về phía Thần Điện.

Trước khi sang nước ngoài, hắn đã sớm mở Thiên Cái Tán.

Ở trong nước, một nhóm sát thủ khác đã chạy muốn đứt cả chân mà Hồ Hương vẫn không hiển thị tin tức của Tần An.

Kim la bàn cũng không hề rung động dù chỉ một chút yếu ớt.

Để tỏ lòng trung thành, họ đã báo cáo tình hình cho Thần Điện nước ngoài trước.

"Tần An đã không còn trong lãnh thổ Hoa Quốc, xin hãy chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến bất cứ lúc nào." Trưởng lão mới nhậm chức của Thần Điện, sau khi nhận được tin tức liền vuốt râu ra lệnh: "Cảnh giới!" "Hắn cũng sắp đến rồi." Tân nhiệm trưởng lão cầm quyền trượng xuất hiện, tất cả Thần Phó cùng các tín đồ quỳ rạp xuống đất.

Lặng lẽ quỳ bái.

Không lâu sau, chiếc xe Tần An ngồi đã đến chân núi.

Thần Điện lần này có vẻ không giống lần trước.

Tất cả đèn đều bật sáng, rực rỡ như ban ngày.

Lính gác cổng chính cũng không thấy đâu, bốn phía tĩnh mịch.

Tần An đẩy cửa bước vào, định đi đến giáo đường của trưởng lão Thần Điện để tìm 'Giọt Lệ Thượng Đế', hay cái mà họ gọi là Thánh Thủy.

Trong sân không thấy một bóng người.

"Đây là chiêu trò gì đang chờ mình đây!" Tần An vừa đi vừa nói.

Đám người đang quỳ bái kia, bề ngoài trông có vẻ cực kỳ thành kính với trưởng lão của họ.

Nhưng thực tế, mỗi người đều đang nắm chặt một con dao trong tay, đề phòng Tần An đột nhiên xuất hiện để có thể cho hắn một nhát.

Tần An dừng lại phía sau một giáo đường, nhìn thấy mỗi người trong số họ đều mang trong lòng quỷ thai.

Hắn khẽ hừ lạnh một tiếng.

Nhiều người cùng lúc xông lên, đánh thì không thành vấn đề, chỉ là quá mệt.

Đám người đang quỳ kia, hoàn toàn không hề nhận ra người mà họ muốn giết vừa đi ngang qua phía sau họ.

Với trình độ sát thủ như vậy của bọn họ, muốn tiếp cận Tần An cũng cần một cơ duyên.Bên trong Thần Điện.

Thánh Thủy được đặt ở vị trí đặc biệt nổi bật giữa chính đường.

Thần Phó quỳ trên đất, các trưởng lão lần lượt đứng hai bên Thánh Thủy.

Trên chính đường trung tâm, một cây thập tự giá vàng khổng lồ

được đặt.

Dưới thập tự giá là một chiếc ghế quý tộc, trên ghế là một bộ xương khô.

Đó chính là Gia Tô.

Sau khi chết, ông ta được các trưởng lão Thần Điện thờ phụng trong Thần Điện.

Tần An bước vào, lập tức nhìn thấy bộ xương khô đó.

"Ách!

Đây là cái thứ gì vậy?" Tần An đứng lại, cất tiếng hỏi.

Những người trong Thần Điện đều mang vẻ mặt nghiêm túc, dùng ánh mắt gần như thù hận nhìn chằm chằm Tần An.

Bọn họ cũng không sợ hắn bỏ chạy, ngược lại còn há miệng bắt đầu ngâm xướng.

"Đám người này lúc nào cũng không theo lẽ thường, lần này lại định làm gì đây?" Các trưởng lão hai bên đồng thanh cất tiếng ngâm xướng.

"Gia Tô Người là Thần, Người là Thần cứu vớt con.

Con ngày đêm trông đợi Người, cầu xin Người chỉ dẫn đường lối cho con.

Cầu xin Người dùng chân lý của Người cảm hóa con.…" Tiếp đó, các Thần Phó bắt đầu ngâm xướng, rồi một lượng lớn tín đồ từ ngoài cửa bước vào.

Tất cả mọi người đều lặp đi lặp lại ca khúc tán tụng này.

Tai Tần An gần như muốn nổ tung vì âm thanh công kích.

Hắn lấy nút bịt tai ra, nhét vào.

Không được, thứ âm thanh này cứ chui vào tai.

“Ồn ào quá!

Bọn gia hỏa này, mình cho mỗi đứa một đao cho nhanh đi.” Tần An định rút Hắc Kim Cổ Đao ra, đánh xong là chạy.

Kết quả, hắn kinh ngạc phát hiện Gia Tô vậy mà đang từ từ sống lại giữa biển ca hát.

Một luồng kim quang từ thập tự giá chiếu xuống, rọi vào bộ xương khô.

Từ chân trở lên, nhục thân của Gia Tô dần dần tái tạo từng tấc một.

Trong chớp mắt, đầu Gia Tô cũng xuất hiện.

Mái tóc vàng óng ánh, đôi mắt xanh biếc.

Đây là...?

Tần An mở to mắt nhìn tiểu tiết mục này.

Nhìn hình dáng và địa vị của ông ta, chẳng lẽ ông ta là... hoàn toàn khác biệt với bộ xương khô lúc trước.

Nếu không tận mắt chứng kiến, ai cũng không thể tưởng tượng Gia Tô trước mắt lại do bộ xương khô hóa thành.

Gia Tô dang hai tay, rồi cầm lấy Thánh Thủy.

Ánh mắt hướng về Tần An đang đứng ở cửa.

Hắn đứng trong đám đông, vẻ ngoài tuấn lãng của người phương Đông rất nổi bật.

Chương 281

Sau đó, ông ta bước xuống từ thần đàn, các tín đồ xung quanh nhường ra một lối đi.

Cuối con đường chính là Tần An.

Tần An đang vắt óc suy nghĩ làm sao để đoạt được bình Thánh Thủy này.

Không ngờ, Gia Tô bước tới nói: "Bằng hữu từ phương xa đến, hoan nghênh ngươi đến giáo đường của ta.

Có lẽ bình Thánh Thủy trong tay ta là thứ ngươi cần.

Chúng ta chấp nhận và bao dung mọi người từng phạm sai lầm, và khiến họ quay đầu là bờ." Nói rồi, ông ta đặt Thánh Thủy vào tay Tần An. ???

Lại còn có chuyện tốt như vậy sao?

Tần An bị thao tác mê hoặc lòng người này làm cho không hiểu nổi.

Tim đám người nước ngoài này vẫn còn là màu đỏ sao?

Nhưng, nửa câu sau là cái quỷ gì?

Gia Tô nhận ra sự băn khoăn của Tần An.

Tiếp tục thuyết phục như tẩy não.

"Lời nguyền mà trưởng lão Thần Điện đã giáng lên ngươi, vừa hay có thể dùng Thánh Thủy để tẩy sạch.

Sau khi tẩy sạch, ngươi có thể chọn tiếp tục làm người Hoa Quốc, nhưng người từng chạm vào Thánh Thủy đều không phải người bình thường.

Nếu có thể gia nhập Giáo hội của chúng ta, chức vị ta có thể ban cho ngươi chỉ dưới ta.

Ngươi có thể kế nhiệm chức vị trưởng lão Thần Điện trước kia...” “Dừng!

Đừng nói nữa, thật kỳ quái, ông chắc chắn mình là Gia Tô thật sao?” Không phải là kẻ tiếp thị đó chứ!

Tần An rất phản cảm.

Dù sao Thánh Thủy cũng đã ở trong tay, mặc kệ ba bảy hai mốt!

Trước tiên giải trừ lời nguyền là quan trọng hơn cả.

Chỉ thấy Tần An trực tiếp vẩy Thánh Thủy lên không trung, tức thì tại chỗ xoay tròn vài vòng nhỏ.

Xem ra bình thường không ít xem phim, những lúc then chốt phương pháp nhỏ này vẫn khá hữu dụng.

Luồng chú khí màu đen trên người hắn biến mất.

Đám người Giáo hội bên cạnh đều ngớ người, bảo bối hiếm có này của họ cứ thế bị một người Hoa Quốc lãng phí.

Bọn họ muốn uống một ngụm còn không biết phải đợi đến bao giờ, người Hoa Quốc này quá kiêu ngạo rồi.

“Làm ô uế Thánh Thủy, ta phải giết ngươi!” Trưởng lão chửi bới ầm ĩ, đau lòng muốn chết.

Chỉ có Gia Tô tỏ ra rất bình thản.

Đợi sau khi lời nguyền của Tần An được hóa giải, ông ta mời Tần An vào nội điện.

“Tôi không muốn đi.” Gia Tô giả vờ không nghe thấy, không để ý.

Tần An không thể từ chối, vì cửa lớn Thần Điện đã đóng lại, đành

đi theo Gia Tô.Gia Tô dẫn Tần An vào nội điện, sau đó kể cho Tần An nghe một đoạn lịch sử của mình.

Tần An chỉ có thể lắng nghe.

Tần An nói: "Trên thế giới này không có Thượng Đế." Gia Tô cũng đồng tình với lời Tần An, nhưng ông ta nói mình sẽ thay thế Thượng Đế.

Tần An nói ông ta đã chết rồi.

Gia Tô sững sờ, cả Thần Điện rung chuyển.

Trong khoảnh khắc rung chuyển đó, Gia Tô nhìn qua tấm gương trước mặt, mơ hồ thấy bộ xương khô đang đứng đó.

Trong chớp mắt, nhục thân lại được phục hồi.

Sau vài lần rung động và biến hóa.

Gia Tô mới ý thức được mình thật sự đã chết, bản thân trước mắt chỉ là sản phẩm của ảo ảnh.

Chẳng qua là tín đồ của mình đã dùng tàn phách thân thể của ông ta ghép nối lại mà thành, nếu không có Thánh vật gia trì, ông ta chỉ là một đống xương khô.

Trưởng lão Thần Điện xông vào nội điện, muốn dẫn Tần An đi, Gia Tô đã cản lại.

Tần An định nhân cơ hội trốn thoát.

"Hắn không thể dẫn đi, ta còn có chuyện chưa làm rõ." "Chuyện ông không hiểu, chẳng phải nên hỏi người của chính các ông sao?

Một người ngoài như tôi biết gì chứ?" Tần An tự lẩm bẩm trong lòng, nhưng không nói ra miệng.

Hắn giờ chỉ muốn rời khỏi đây, về lại đất nước của mình.

“Vừa nãy chỉ còn một giây nữa là mình có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này rồi.” Tân nhiệm trưởng lão nhìn thấy Gia Tô trước mắt, cố gắng làm lớp ngụy trang cuối cùng.

Ông ta không biết hai người này đã nói gì bên trong.

Gia Tô đang đứng trước mắt, thực chất là một con rối được Giáo hội tạo ra bằng tất cả thần khí để thâu tóm mọi quyền lực, tiện bề khống chế toàn bộ Giáo hội.

Bề ngoài tuy rất giống Gia Tô thật, nhưng không có tư tưởng của riêng mình.

Không mang tính uy hiếp, ngược lại còn rất dễ điều khiển để phục vụ mục đích của mình.

Nhưng bọn họ đã bỏ qua một điểm, đó chính là Tần An.

Năng lượng trên người hắn có thể đánh thức mọi thứ quỷ dị.

Tần An, đối với bọn họ mà nói, là một sự tồn tại tựa như ác quỷ.

Điểm này, bọn họ chỉ biết một mà không biết hai.

Trưởng lão Thần Điện tiền nhiệm đã chết thảm dưới tay hắn, vậy mà hắn vẫn dám vì Thánh Thủy mà một mình đến Thần Điện.

Bọn họ đã thử dùng Gia Tô để lôi kéo hắn, nhưng thấy hắn chẳng hề hứng thú chút nào.

“Ta muốn cùng bằng hữu này đến đất nước của hắn xem sao.” Gia Tô là người đầu tiên lên tiếng.

“Không được.” Tân nhiệm trưởng lão thẳng thừng từ chối.

“Ngươi có thể quyết định việc ta đi hay ở sao?” Lời lẽ của Gia Tô bắt đầu thăm dò.

“Ta, Gia Tô, thân là Thần của các ngươi, không có tự do còn phải

chịu sự sai khiến của các ngươi sao?

Các ngươi đối xử với Thần của các ngươi như vậy à?" Tân nhiệm trưởng lão nghe lời lẽ trong ngoài, cau mày, không biết nói gì cho phải.

Do dự một lúc rồi nói: "Ngươi đương nhiên có thể, nhưng Tần An phải ở lại, ân oán cũ giữa chúng ta vẫn chưa giải quyết xong." Tân nhiệm trưởng lão vẫn không muốn xé toạc mặt nạ, dù sao những ngày về sau còn rất nhiều nơi cần dùng đến Gia Tô.

Gia Tô đã sớm chuẩn bị mọi thứ.

Không biết cảm giác gì, ông ta luôn muốn bảo vệ người phương Đông trước mắt này.

"Hắn nhất định phải đi cùng ta." Gia Tô rất có khí phách, trong lời nói không hề có chút nhượng bộ nào.

Tân nhiệm trưởng lão sững sờ, thứ do chính mình tạo ra lại có lòng hướng về người ngoài, hơn nữa lại còn là kẻ thù của Thần Điện.

Cơn giận của tân nhiệm trưởng lão dâng trào từ lồng ngực, trong chớp mắt, mặt ông ta đỏ bừng vì tức giận.

"Ngươi đừng quá kiêu ngạo!

Bản thân mình là thứ gì mà không biết, ngươi còn muốn bảo vệ hắn, ngươi thử xem mình có sống sót rời khỏi đây được không đã!" Tần An không có ý định tham chiến, đứng bên cạnh làm khán giả, căn bản cũng không coi tân nhiệm trưởng lão ra gì.

Nhìn thấy lửa chiến tranh giữa hai người sắp bùng lên, tâm tư hắn mới thu về một nửa.

"Ngươi dám nói chuyện với ta như vậy sao?" Gia Tô tiếp tục khiêu khích tân nhiệm trưởng lão.

“Ta nói chuyện với ngươi như vậy thì sao?

Chương 282

Ngươi chẳng qua chỉ là một người không tồn tại được chúng ta tạo ra, chúng ta đã cho ngươi cơ hội đứng ở đây nói chuyện với ta, ngươi báo đáp ta như vậy sao?" "Quả nhiên là như vậy." Gia Tô nghe được câu trả lời giống hệt như mình đã đoán.

Tân nhiệm trưởng lão nói một hơi hết những lời này, não bộ mới phản ứng lại.

"Hỏng rồi, mắc bẫy rồi!" Đã muộn rồi, ba người có mặt ở đây, bao gồm cả ông ta, đều nghe rõ mồn một.

Tần An còn cẩn thận phát lại một lần ghi âm, vừa hay lặp lại một lần nữa.

Bên tai vang lên một tràng tiếng quạ kêu.

Cực kỳ xấu hổ!

Gia Tô cũng quay đầu nhìn Tần An, trong lòng thất vọng chồng chất.

Tân nhiệm trưởng lão nóng mắt, tức giận muốn dạy dỗ Tần An.

Nhìn thấy sắp rút dao tương hướng, Gia Tô đã cản lại trưởng lão đang gần như phát điên.

"Ngươi tránh ra cho ta!" Tân nhiệm trưởng lão tức đến mức trái tim muốn nổ tung.

Gia Tô phẩy tay áo, cơn giận của tân nhiệm trưởng lão giảm đi một nửa.

Ông ta chắn trước Tần An, quay đầu nói: "Ngươi mau đi đi!

Về nước của ngươi đi, chừng nào ta còn sống một giây, ta tuyệt

đối sẽ không để người của Thần Điện làm hại ngươi dù chỉ một chút." Tần An cũng không hiểu được con rối Gia Tô này, vì sao lại đối xử tốt với mình như vậy.

"Trước tiên không quản nhiều như vậy, chuyện của bọn họ tự bọn họ giải quyết, mình vẫn nên về nhà sớm thì hơn!" "Đúng là Thần sẽ thương xót chúng sinh, nhưng trưởng lão Thần Điện thì không.

Thần là thuần khiết, nhưng con người thì không." Tần An nói xong những lời này, quay người định đi.

Tân nhiệm trưởng lão gọi tất cả thị vệ và Thần Phó đến, muốn vây giết Tần An.

"Giết chết tên người phương Đông này cho ta." Trong lúc những người đó còn chưa kịp phản ứng, Tần An đã dùng Dịch Dung Châu, hóa thành hình dạng một Thần Phó bình thường, trà trộn vào đám đông hỗn loạn.

Tân nhiệm trưởng lão mắt nhìn chằm chằm Tần An, đuổi theo đến nơi hắn biến mất.

Tần An đi đến khoảng sân rộng rãi, biến trở lại thành hình dạng của mình.

Bị tân nhiệm trưởng lão nhìn thấy, một "Thiên Sứ Thẩm Phán" đã được giáng xuống.

Tần An nhảy vọt một cái tránh thoát.

Gia Tô nhìn tân nhiệm trưởng lão vẫn cố chấp không tỉnh ngộ, thở dài một tiếng cảm khái: "Giáo hội không còn tín ngưỡng Thần, cũng không cần nghe lệnh Thần Điện nữa." Nói xong, Gia Tô cầm lấy cây thập tự giá đeo trên cổ, tàn nhẫn cắm vào vị trí trái tim.

Những thần khí mà các trưởng lão đã chú nhập vào cơ thể ông ta, tất cả đều bùng phát ra.

“Bùm!” một tiếng.

Gia Tô biến thành những mảnh vỡ tàn khuyết không lành lặn, rơi xuống đất và biến mất trong chớp mắt.Trong phòng trừng phạt ở Hoa Quốc.

Người đứng đầu không còn chút tinh thần, tóc tai bù xù, môi khô nứt.

Mấy ngày không ăn uống, ông ta đã sắp bị hạ đường huyết mà ngất xỉu. *Bộp* một tiếng.

Trên tường lại thiếu mất mười công tắc.

Người đứng đầu đã mất đi ý chí sống tích cực, ủ rũ cúi đầu.

Bên ngoài phòng trừng phạt, người của cơ quan chức năng nhà nước đã tìm đến giáo đường này.

Người phụ trách sợ những người này lỡ lời, bèn nhốt tất cả những người đã cùng người đứng đầu truy sát Tần An vào phòng trừng phạt.

Cánh cửa lập tức mở ra, một chùm sáng chói lọi chiếu thẳng vào mặt người đứng đầu.

Ông ta hoảng hốt đứng dậy, định chạy ra ngoài.

Nhưng bị một đống người ném vào đè chặt ở dưới cùng.

“A a a…” Theo cánh cửa đóng lại, tiếng hét thảm thiết xé lòng truyền ra.

Trong giáo đường Thần Điện ở nước ngoài.

Tân nhiệm trưởng lão nhìn thấy Gia Tô vậy mà tự bạo, miệng há to, đồng tử giãn hết cỡ vì phẫn nộ.

Thần Điện vì luồng sức mạnh này mà kiến trúc cũng bắt đầu lung

lay sụp đổ.

Giáo đường vốn kiên cố cũng đã sập.

Tất cả mọi người như chim thú hoảng loạn bỏ chạy tán loạn khắp nơi.

Ông ta không thể hiểu nổi rốt cuộc là vì cái gì.

Ông ta cũng chỉ muốn làm lớn mạnh đội ngũ Giáo hội của mình thôi mà!

Sao lại nhất định phải tự bạo chứ?

"Thần khí của ta, Thần Điện của ta… Giờ phải làm sao đây?" Trong phòng trừng phạt ở Hoa Quốc.

Những người này bước vào, nhìn người đứng đầu lôi thôi lếch thếch như vậy.

Dù sao cũng chẳng còn gì đáng sợ nữa, trước khi chết cứng rắn một lát cũng coi như viên mãn.

Bọn họ bắt đầu hống hách như người đứng đầu hồi trước, một cước đá ông ta ngã lăn ra đất.

"Ông không phải giỏi giang lắm sao?

Ông làm càn thêm lần nữa cho tôi xem nào." Người đứng đầu nhìn đám thuộc hạ năm xưa trước mắt, trong lòng không khỏi khó chịu.

Ông ta không nói gì, cũng không phản ứng.

Mặc cho bọn họ bắt nạt mình mà không hề đáp trả. *Tít tít tít*...

Trên tường đột nhiên xuất hiện một dấu chấm than màu đỏ, theo sau là một con số nhấp nháy.

"10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1." *Oanh* một tiếng, căn phòng nổ tung, mọi thứ văng ra tan tành, máu nhuộm đỏ bức tường trắng, máu chảy

dọc theo tường xuống.

Nguyên nhân lần này người của cơ quan chức năng nhà nước đến là do có người tố cáo giáo đường này đang làm những chuyện bất chính.

Giáo đường này ban ngày trông có vẻ bình yên tĩnh lặng, thời gian trôi qua êm đềm.

Nhưng hễ đến nửa đêm, giáo đường này lại luôn phát ra những tiếng khóc quỷ gào sói tru, đặc biệt đáng sợ.

Có người ở khắp nơi bịa đặt tin đồn, càng bịa càng lố bịch.

Lố bịch đến mức càng ngày càng nhiều người vì sợ hãi mà không thể không tin.

Có người nói: "Bên trong giáo đường này đang trấn áp một hồn ma cô dã ngàn năm, nó đang vùng vẫy muốn thoát khỏi lồng giam…" Người của cơ quan chức năng nhà nước đang đứng tra hỏi tổng phụ trách nhân, một tiếng nổ *oanh* rung động màng nhĩ truyền đến.

Người của cơ quan chức năng nhà nước kinh ngạc nhìn chằm chằm hướng phát ra âm thanh.

Tổng phụ trách nhân nghe tiếng động, trong lòng thót một cái.

"Chết rồi, cái thằng ngu này đúng là tay chân kém cỏi, quên không bảo nó tạm dừng công tắc." Sắc mặt tổng phụ trách nhân biến thành đen kịt, khi người của cơ quan chức năng nhà nước quay lại hỏi âm thanh đến từ đâu, mặt ông ta lập tức biến thành vẻ tươi cười hì hì.

"Ban ngày ban mặt, sao giáo đường của anh lại làm ra động tĩnh lớn như vậy?

Đang làm gì thế?" Tổng phụ trách nhân cố tỏ ra bình tĩnh, không ngờ người của cơ quan chức năng nhà nước không muốn nghe ông ta

giải thích.

Ngược lại còn phái thuộc hạ của mình đi điều tra.

Bọn họ biết dù có hỏi đến tận cùng trời đất, tổng phụ trách nhân này vẫn sẽ giấu diếm, không nói sự thật.

Sau đó, người của cơ quan chức năng nhà nước cũng đi ra ngoài về phía nơi phát ra âm thanh.

Tổng phụ trách nhân lẩm bẩm một đống lời vô nghĩa, nhưng không có cơ hội nói ra.

Bất đắc dĩ ông ta cũng chỉ có thể đi theo.

Trên đường đi, ông ta cầu nguyện Thượng Đế bảo vệ đừng để bị phát hiện, nhất định đừng để bị phát hiện, nếu không công sức của ông ta sẽ đổ sông đổ biển.

Chương 283

Nếu sau này các trưởng lão bên Thần Điện đến, mình ngay cả một ổ cũ cũng không có, làm sao mà tiếp đãi?

Người của cơ quan chức năng nhà nước, đi khắp giáo đường trông có vẻ đặc biệt bình thường này, không hề phát hiện một chút dấu vết nào.

Tổng phụ trách nhân thấy bọn họ vẫn không đi đến cánh cửa cuối hành lang, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng được đặt xuống.

Người của cơ quan chức năng nhà nước nhận được điện thoại, phải lập tức quay về.

"Lần này tạm tha cho anh, hy vọng anh bất kể làm gì nữa thì hãy dừng lại ở đây, tự mình lo liệu cho tốt!" Tổng phụ trách nhân bề ngoài tươi cười đón tiếp, nhưng thực chất trong lòng đã là đại gia, kiêu căng vô cùng.

"Đi thong thả không tiễn!" Đợi sau khi người của cơ quan chức năng đi khỏi, ông ta lập tức thu lại nụ cười giả tạo, thay vào đó là khuôn mặt quỷ dị khiến người ta rợn tóc gáy.

Bên ngoài giáo đường Thần Điện ở nước ngoài.

Tần An nhìn Thần Điện giờ đã đổ nát, mọi người như ong vỡ tổ chạy loạn, giờ đây Thần Điện chỉ còn là một trò cười.

"A!" Tần An tránh khỏi người suýt chút nữa đâm vào mình, phát ra một tiếng cười lạnh.

Mặc dù những trưởng lão này, đầu óc đúng là hỏng bét.

Nhưng những Thần Phó và tín đồ này là vô tội.

“Thôi vậy, có liên quan gì đến mình đâu?” Tần An nhìn tân nhiệm trưởng lão đang đứng trên cao gào thét khản cả cổ, ra hiệu cho ông ta một cái, rồi nghênh ngang bước ra khỏi cổng.

Không lâu sau, vừa lúc Tần An đi ra thì cánh cửa lớn phía trên cũng sập xuống đất nặng nề, vỡ nát tan tành.

Tân nhiệm trưởng lão liên tục bị đám người chạy ra chen lấn đến mức đứng không vững.

Tân nhiệm trưởng lão vẫn muốn dùng sức lực của mình để trấn áp nội loạn, ông ta không biết rằng không có Gia Tô, giáo đường sớm đã là một bãi cát rời rạc.

Bất kể duy trì thế nào, cũng không thoát khỏi kết cục hủy diệt.

Ông ta chỉ có thể trơ mắt nhìn Thần Điện sụp đổ, nhưng lại bất lực.

Tần An đi đến sân bay, nhận được điện thoại của Ngô Tứ Ý.

“Tiểu ca, thế nào rồi?

Đã lấy được Thánh Thủy chưa?

Lời nguyền đã giải chưa?” “Ừm, lời nguyền đã được giải rồi, ngày mai tôi có thể về nhà.” Tần An nhẹ nhàng thốt ra mấy chữ đó, tiện thể ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

“Không hổ là Tiểu ca, sao chuyện gì đến chỗ cậu cũng dễ dàng vậy nhỉ?

Thế thì tốt rồi!

Ngày mai đợi cậu về!

Hẹn mai gặp!” “Được, mai gặp.” Ngô Tứ Ý cúp điện thoại, tâm trạng cực kỳ tốt, vừa hát líu lo một khúc.

Tần An tắt điện thoại, nhắm mắt lại muốn nghỉ ngơi một lát.

Sau một khoảng thời gian dài trôi qua, từ đêm tối cũng đã biến thành ban ngày.

Tần An bước ra khỏi sân bay, lần này hắn không vội vàng mở điện thoại.

Hắn một đường thuận lợi trở về căn hộ cho thuê.

Khi hắn chuẩn bị mở cửa bước vào, Hoắc Băng đang định đi ra ngoài thì nhìn thấy hắn.

"Dạo gần đây anh bận gì vậy?

Chẳng mấy khi thấy anh đâu?" Tần An nghe Hoắc Băng nói chuyện, quay đầu lại nói: "Không bận gì cả, cô định ra ngoài à?" Vừa nói vừa tháo khẩu trang, vuốt lại mái tóc lòa xòa trước trán.

"Đúng vậy, phải đi học chứ, sắp thi rồi, tôi phải đi ôn tập." "Thi cử à?

Thế cô đi đi!

Tôi phải về ngủ đây." Nói xong, Tần An đóng cửa lại, Hoắc Băng vẻ mặt nghi hoặc, còn muốn nói gì đó nhưng nghĩ lại thôi.

Tần An lập tức nằm vật xuống giường, hít mạnh mùi hương đặc trưng trên chăn của mình.

"A!

Vẫn là ổ chăn của mình thoải mái nhất!" Hoắc Băng còn chưa đi xa, nghe tiếng Tần An thì không nhịn được bật cười.

"Người này đúng là hơi khó nắm bắt!" Trong giáo đường Thần Điện ở nước ngoài.

Tân nhiệm trưởng lão một mình ngồi trong giáo đường trống rỗng,

xung quanh là một đống đổ nát.

Vài người giẫm lên đống đổ nát đi tới, họ là sáu trưởng lão khác.

Đợi đến khi họ đi đến trước mặt tân nhiệm trưởng lão, ông ta mới chậm rãi ngẩng đầu.

Một trong số các trưởng lão hỏi: "Sau này chúng ta phải làm sao?

Thần Điện này đã bị hủy rồi, sau này sợ là rất khó để chiêu mộ thêm tín đồ, một giáo đường không có tín đồ, ai còn có thể tin chúng ta là những nhà truyền giáo chân chính?" Ông ta liên tục hỏi rất nhiều câu, tân nhiệm trưởng lão không thể trả lời.

Ông ta thở dài một hơi thật dài, rồi mới chậm rãi đáp.

Có lẽ vì bị đả kích quá nặng, ông ta nói chuyện hơi ấp úng.

"Tần An này có phải có kiếp số gì với Thần Điện chúng ta không?

Sao mỗi lần hắn xuất hiện, luôn khiến chúng ta gà bay chó sủa, rồi hắn phủi mông bỏ đi.

Để chúng ta ở đây dọn dẹp bãi chiến trường, vì hắn mà còn mất đi trưởng lão Thần Điện, còn hắn thì nói về nước là về nước." "Về nước?

Nếu chúng ta ở đây không thể vực dậy được, vậy tại sao chúng ta không đến Hoa Quốc?

Ở đó vẫn còn tín đồ của chúng ta, bắt đầu lại từ đầu chắc sẽ không quá khó.

Chúng ta vừa phát triển đội ngũ, vừa nhân cơ hội xử lý Tần An, mối thù của trưởng lão Thần Điện không thể không báo." "Đúng, mối thù của trưởng lão Thần Điện nhất định phải báo, Tần An phải chết." Sáu người còn lại nghe ý tưởng của tân nhiệm trưởng lão, nhìn nhau, rồi gật đầu xác nhận.

Bảy ông lão này đứng lên thề thốt, âm thanh lớn đến mức dọa bay cả đàn quạ ngoài mái nhà.

Tại căn hộ cho thuê của Tần An ở Hoa Quốc.

Tần An ngủ một giấc đến sáu giờ tối, tiếng nhạc nhảy quảng trường của mấy bà dì dưới lầu thật sự quá lớn.

Một tiếng nhạc kéo Tần An từ trong giấc mơ trở về hiện thực.

Tần An nhìn căn phòng lờ mờ ánh sáng, không bật đèn.

Trong lòng trống rỗng, bụng cồn cào.

Hắn mở điện thoại xem giờ, bật đèn ngồi nghỉ ngơi một lúc.

Hắn khoác một chiếc áo khoác, mang dép lê bước ra khỏi cửa.

Đã lâu không ra ngoài ăn, hắn tìm một quán nướng xiên.

Ngồi bên bờ sông, hóng gió mát, ăn xiên thịt cừu trong tay, uống một ngụm bia. *Xì...* Sảng khoái, thật sự sảng khoái!

Những suy nghĩ trong đầu đang được gác lại, đôi mắt nhìn ra mặt biển xa xa, dường như làm một người bình thường cũng không tệ! Tần An rất hưởng thụ nhắm mắt lại, đúng lúc này, điện thoại của một chú bên cạnh reo lên, chú ấy chìm đắm trong tiếng chuông mà không thể dứt ra, Tần An nghiêng đầu nhìn chú ấy một cái.

“So~baby, tình thoại đa thuyết nhất điểm, tưởng ngã tựu đa khán nhất nhãn. biểu hiện đa nhất điểm điểm, nhượng ngã năng chân đích khán kiến.

Oh~Bye, thiếu thuyết nhất điểm, tưởng bồi nhĩ bất chích nhất thiên…” Một cô gái nghe không nổi nữa, bực bội đáp lại một câu.

“Suỵt!

Yên lặng!” Đại ca ra hiệu cấm ngôn với cô gái.

“…” Cô gái rất cạn lời, muốn nghe nhạc thì tự cắm tai nghe mà nghe chứ!

Ở nơi công cộng thế này, tiếng ồn thật sự đủ để khiến người ta khó chịu.

“Cái nhạc nền này, tôi nghe đến phát ói rồi.

Chương 284

Bây giờ mấy người này cả ngày cứ động một cái là mở loa ngoài.

Chẳng biết có thật sự thích không, cứ a dua làm bộ như thật vậy." Cô gái ngồi cùng bàn ra hiệu cho cô ta đừng nói nữa, tối muộn rồi chỉ có hai cô gái bọn họ, nói năng lung tung dễ bị ăn đòn.

Cô gái đang nói chuyện thấy hình xăm đầu hổ vô tình lộ ra của chú ấy, bèn im lặng ngậm miệng, chuyên tâm ăn xiên nướng.

Chú ấy bận nghe điện thoại, nói chuyện có vẻ bí mật, không đáp lại họ.

Tần An quay đầu lại, tiếp tục ăn xiên nướng trong tay.

"Người là áng mây đẹp nhất chân trời của ta, để ta dùng trái tim giữ người lại…" Tần An hào phóng thò tay vào túi lấy điện thoại ra, loay hoay một lúc.

Mấy cô gái phía sau xì xào bàn tán.

Gu của đàn ông bây giờ thật sự khiến người ta chán nản.

"Alo~" "Anh, sao anh về mà không gọi điện báo cho em một tiếng?" Tai Tần An bị thử thách đến cực hạn.

"Em có thể nhỏ tiếng một chút không, tai anh không bị điếc." "Anh còn lý do à?

Em nói chuyện lớn tiếng như vậy đấy!

Anh nói cho em biết anh đang lang thang ở đâu?" "Anh à, anh đang ăn xiên nướng đây!" Tần An vui vẻ còn dùng sức *chép chép* miệng, cô em gái đầu dây bên kia tức đến mức muốn chạy đến ngay lập tức.

"Em mau nói cho em biết anh ở đâu?

Gửi định vị đi.” “Gửi định vị gì, muộn thế này rồi con bé con ngoan ngoãn ở nhà đi, đừng có lúc nào cũng ra ngoài lang thang.” Tần Ly thấy giọng điệu của anh trai đã chặn cứng, không hề có kẽ hở nào.

Đành đổi chủ đề.

“Tuần sau là thi rồi đó, anh cũng nên về tĩnh tâm lại, không ôn tập tử tế, thi trượt đừng trách em gái này không nhắc anh.” “Được rồi, không có gì anh cúp máy trước đây.” Tần An nói xong thật sự cúp máy, Tần Ly đầu dây bên kia mặt mày ngơ ngác.

“Cái người gì đâu, nói xong không đợi người khác phản ứng lại trực tiếp cúp máy luôn?” Tần An đặt điện thoại xuống, uống một ngụm bia.

Nhìn dòng nước xa xa, chảy trôi vô thanh vô tức.

“Thần Điện sập rồi, đám người này chắc sẽ yên ổn một thời gian nhỉ!

Thôi thôi, mặc kệ vậy!” Bên ngoài Thần Điện ở nước ngoài.

Bảy ông lão không chịu bỏ cuộc, vẫn quyết định muốn phát triển thêm một đợt quan hệ ở đất nước của mình.

Dù sao từ xa xôi lặn lội đến Hoa Quốc cũng không phải chuyện đơn giản.

Đất lạ người xa, ngôn ngữ lại bất đồng.

Khó khăn trong đó có thể tưởng tượng được.

“Tân nhiệm trưởng lão, không được, tôi đã đi thuyết phục một vòng, không một ai còn tin chúng ta.

Bọn họ thậm chí còn không mở cửa cho tôi, những lời tôi nói với họ qua khe cửa còn chưa nhận được hồi đáp, thì đã nghe thấy tiếng đóng sầm cửa.” Một trưởng lão than thở vất vả.

“Đúng vậy!

Thần Điện bị hủy, Gia Tô tự bạo, lòng người tan rã hết rồi.” Một trưởng lão ngồi bên cạnh trầm mặc nãy giờ đột nhiên lên tiếng: “Hay là chúng ta cứ theo kế hoạch ban đầu đi!

Đến Hoa Quốc, bắt đầu lại từ đầu.” “Chỉ bảy ông lão chúng ta thôi sao?” “Có vấn đề gì sao?” Trong lúc họ nói chuyện, *rầm* một tiếng, một xà ngang đá lớn đột nhiên sập xuống, đè trúng một trưởng lão đang ngủ.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, còn chưa đợi họ há miệng chạy đến. *Keng* một tiếng.

Xà ngang đá đè trúng người rồi rơi xuống đất, sau đó máu tươi thấm ra từ dưới xà đá.

“Giờ chỉ còn sáu người!” “A a a…” Một đám ông lão vây quanh một cây xà ngang đá, khóc lóc thảm thiết.

Tại trường thi Đại học Kinh Châu.

Tần An dưới ánh nhìn của hàng vạn người, tay xoay bút, bước đi khoan thai vào trường thi.

Tần Ly vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Tần An đang bước vào.

“A!

Là anh mình, ngầu lòi quá đi mất!

Lát nữa ra khỏi phòng thi nhất định phải chặn anh ấy lại.” Tần Ly thầm nghĩ.

Giáo viên nhìn cô một cái, bảo cô mau tìm chỗ ngồi xuống.

Cả trường bắt đầu phát đề thi, Tần An nhận được đề thi.

“A, đơn giản, tốc chiến tốc thắng!” Hắn cầm bút lên bắt đầu thao

tác một cách dứt khoát như hổ.

Trong lúc mọi người vẫn đang cúi đầu cặm cụi, hắn đã cầm đề thi chậm rãi đi về phía giáo viên.

Giáo viên vẻ mặt hơi kinh ngạc, chưa đến nửa tiếng đã làm xong rồi sao?

“Em học sinh, không thể nộp giấy trắng đâu nhé!

Về làm tiếp đi.” “Thưa cô, em làm xong hết rồi ạ.” Tần An rất bình tĩnh nhìn giáo viên, giáo viên lật mặt sau tờ đề.

Đúng là kỳ lạ quái đản, giáo viên chỉ có thể để hắn đi.

Tần Ly đang ngồi làm bài được một nửa, nghe giáo viên nói chuyện, ngẩng đầu lên nhìn thấy anh mình. ???

Cái quỷ gì vậy, anh mình vậy mà nộp bài sớm.

Tần An lại rời khỏi trường thi dưới ánh nhìn của tất cả mọi người.

“Lại để hắn chạy mất rồi, đầu óc hắn thăng cấp rồi sao?” Tần An bước ra khỏi trường thi, bên ngoài trời quang mây tạnh, xanh biếc xanh biếc.

Rất thích hợp để ở nhà haha.

Bên ngoài giáo đường Thần Điện ở nước ngoài.

Sáu ông lão này còn đổ tội cho Tần An về việc trưởng lão bị đá đè chết.

Đám người này bàn bạc tính toán, một giây cũng không thể ở lại đất nước mình nữa.

“Đặt chuyến bay sớm nhất, tôi muốn nhanh chóng đến Hoa Quốc.” Nói xong, bọn họ liền xuất hiện ở sân bay.

Mấy ông lão không hề ngụy trang, một đường công khai đến Hoa Quốc.

Cảnh sắc nơi đây quả thật khác biệt so với đất nước của họ.

Nếu nói về tông màu, phong cách kiến trúc ở đất nước họ nghiêng về tông màu xám đen, một loại phong cách kim loại nặng nề, trang trọng và nghiêm nghị, khiến người ta ở trong đó không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Còn nơi đây, khác biệt với màu xám đen, các loại kiến trúc được dùng màu sắc rực rỡ, màu đỏ táo bạo mà ấm áp.

Nhìn vào khiến tâm trạng con người lập tức tươi sáng, tràn đầy hy vọng.

Trên đường phố, mọi người nở nụ cười hạnh phúc, giao lưu giữa người với người rất mật thiết.

Bọn họ mặc quần áo rực rỡ, nhảy những điệu múa khiến họ sảng khoái trên quảng trường.

Điều đặc biệt nhất là điệu múa này dường như có một loại ma lực, khiến người ta không nhịn được mà muốn nhảy theo.

Nụ cười trên mặt tân nhiệm trưởng lão dừng lại một lúc, ngay sau đó ông ta lại nghĩ đến sứ mệnh của mình.

Bảo các trưởng lão còn lại tĩnh tâm, chuẩn bị ở đây đông sơn tái khởi.

Tần An trở về căn hộ cho thuê, vừa nằm xuống giường.

Điện thoại của Ngô Tứ Ý gọi đến.

“Tiểu ca, ở sân bay có một đám người trông giống như những nhà truyền giáo của Ước Hàn Ngưu Quốc, bị nhân viên hải quan chú ý.

Hiện tại quốc gia đang mạnh tay chấn chỉnh các Giáo hội, những

người này đến không biết lại định làm trò gì nữa?" "Nhà truyền giáo Ước Hàn Ngưu Quốc?

Sao cái thứ cao dán da chó này cứ bám lấy mãi, muốn vứt cũng không vứt được?" Tần An bật dậy.

Chương 285

“Lúc đó tôi đáng lẽ phải... không dứt ra được với đám người này.” “Cái này trên địa bàn của chúng ta, chúng ta có vẻ không thể tùy tiện như vậy được.

Nhưng cũng không sao, có quốc gia ra mặt, những chuyện này chúng ta không cần lo lắng.” Ngô Tứ Ý tiếp lời.

Tần An cúp điện thoại, trong đầu một kế hoạch đang dần hình thành…Vừa nghĩ đến kế hoạch trong đầu, Tần An vui vẻ không khép miệng lại được.

Lần này có trò hay rồi.

“Trò chơi mèo vờn chuột bắt đầu rồi.

Tôi cũng sẽ cho các ông trải nghiệm cảm giác bị người khác truy sát rốt cuộc kích thích đến mức nào!” Tân nhiệm trưởng lão dẫn những trưởng lão còn lại đi trên đại lộ, khuôn mặt người nước ngoài cộng thêm bộ quần áo tu sĩ màu đen.

Trong thời điểm nhạy cảm này, người qua đường đều nhìn họ bằng ánh mắt khác lạ.

Người cẩn thận hơn, nhìn sắc mặt xanh mét của họ, một vẻ đến không thiện ý, không khỏi tăng nhanh tốc độ bước đi.

Tân nhiệm trưởng lão nhận ra cảm xúc xung quanh, thầm nghĩ cứ đi chậm vô mục đích thế này cũng không phải cách.

Cần tìm một nơi để nghỉ ngơi và ổn định.

Nơi đây biển người mênh mông, nhưng không có một khuôn mặt quen thuộc nào.

Tân nhiệm trưởng lão nghĩ đến phần mềm Phi Đạt mà họ dùng để truyền tải thông tin Giáo hội ra toàn thế giới trước đây.

Một phần mềm nội bộ có thể truyền tải thông tin Giáo hội và cũng có thể tìm kiếm thông tin giáo đường.

"Tìm giáo đường gần tôi nhất." "Vâng, sẽ tìm kiếm giúp ngài ngay." Tín hiệu Phi Đạt bắt đầu phát ra, quá trình tìm kiếm thông tin bắt đầu. *Đô đô*… "Đã tìm kiếm thông tin sau đây cho ngài, giáo đường gần ngài nhất chỉ cách 250m." *Đinh đinh!* "Bản đồ lộ trình đã được vẽ cho ngài, xin hãy theo hướng trên bản đồ để đến giáo đường mà ngài muốn ngay lập tức." Tân nhiệm trưởng lão nhìn lộ trình phức tạp trước mắt, cộng thêm hiển thị màu xám rất khó nhìn, muốn tìm thấy giáo đường này, đúng là phải căng mắt ra.

"Tại sao lộ trình chính không dùng màu đỏ nổi bật để đánh dấu, mà lại dùng màu xám có thể nhìn rõ được sao?" Tân nhiệm trưởng lão nhìn một lúc, huyết áp dâng cao, gào thét nói.

Trưởng lão tùy tùng bên cạnh không hiểu gì cũng tiếp nhận phần mềm, cũng trừng lớn hai mắt, rồi bất lực nói: "Chẳng lẽ là để thống nhất tông màu, tăng thêm cảm giác cao cấp sao?" "Ông thấy mình rất hài hước à?

Không thực dụng thì cần gì cảm giác cao cấp?

Khốn kiếp!

Amen, tôi lại nói tục rồi, Amen!" Tân nhiệm trưởng lão tại chỗ liên tục vẽ thập tự giá cố gắng bình tĩnh lại.

Tần An suy nghĩ kỹ lưỡng, trò chơi này muốn vui, hẳn phải có khả năng tìm thấy đám người này bất cứ lúc nào?

Cứ thế âm thầm quan sát động tĩnh của họ, đến lúc cần ra tay thì ra tay.

Nhưng, làm sao để thực hiện đây?

Ai da~ có rồi.

“Hệ thống mau ra làm việc đi, *đinh* một tiếng!” 【Đinh!

Phát hiện Túc Chủ có việc cần hỏi, đặc biệt đến giải đáp nghi vấn!】 “Có kỹ năng nào phù hợp để theo dõi người, thưởng cho tôi một cái được không?” “……” Im lặng vài giây. 【Đinh!

Dựa trên nhu cầu của Túc Chủ, đặc biệt phối hợp kỹ năng hữu dụng Chỉ Nhân Thuật.

Có thể theo dõi nhân vật chủ chốt theo yêu cầu của Túc Chủ, có thể chia sẻ thông tin với Túc Chủ, phạm vi tìm kiếm lớn, dễ thao tác, tự động ẩn nấp khi hoạt động ngoài trời, không dễ bị phát hiện.

Trả lời “Lĩnh thủ” là có thể sở hữu kỹ năng này!】 “Lĩnh thủ.” *Xoẹt*~ tiếng biến mất rất biết điều.

Chỉ thấy sau khi Tần An trả lời xong, trước mắt hắn xuất hiện mười tiểu Chỉ Nhân, qua lại xoay tròn không ngừng.

“Hải!

Trông có vẻ rất thông minh.” “Sáu người trong bức ảnh này, tôi cần biết vị trí của họ, và cả cuộc đối thoại chi tiết.

Nhớ báo cáo bất cứ lúc nào.” Tần An nói xong, các Chỉ Nhân gật đầu với hắn, rồi bay ra ngoài qua cửa sổ, ẩn mình trong đêm tối và biến mất.

Tân nhiệm trưởng lão mò mẫm trong bóng tối, tìm đường, cuối cùng dừng lại ở cổng một giáo đường.

Họ đến gõ cửa, những người trong nhà hầu hết đã ngủ.

Gõ nửa ngày, không ai đáp lại.

Không còn cách nào, họ đành dùng sức mạnh hơn để gõ, trong sân mới có động tĩnh.

“Ai vậy!

Đêm hôm khuya khoắt có để người ta ngủ không!” Người trong sân đầy oán khí đi ra.

Vừa mở cửa, nhìn thấy sáu tu sĩ mặc áo choàng đen đứng trước cổng.

“Ai vậy?

Đêm hôm khuya khoắt mà ăn mặc thế này cũng khá dọa người đấy.” Anh ta vừa thấy là người nước ngoài, vội vàng chạy vào trong nhà, đi gọi tổng phụ trách nhân.

Tổng phụ trách nhân ra ngoài sau đó, nhận ra tân nhiệm trưởng lão trong đám người này.

Mới biết họ là từ Ước Hàn Ngưu Quốc đến Hoa Quốc, vội vàng mời họ vào nhà.

Không ngờ chuyện mình lúc đó tùy tiện nghĩ đến, vậy mà lại thành sự thật, thật sự có trưởng lão nước ngoài đến tìm mình.

Tổng phụ trách nhân đặc biệt ân cần nói chuyện với tân nhiệm trưởng lão, chỉ sợ đãi ngộ không chu đáo.

Mặc dù Thần Điện đã bị hủy, nhưng tín ngưỡng vẫn còn, ông ta luôn tín ngưỡng Giáo hội, sẽ không phản bội.

Tân nhiệm trưởng lão kể cho ông ta nghe về những gì họ đã trải qua, ông ta vẫn cảm thấy áy náy vì lần trước không ám sát Tần An thành công.

Các Chỉ Nhân đi theo tân nhiệm trưởng lão đến giáo đường, nơi được gọi là Giáo đường Thánh Tâm này.

Ngay sau đó các Chỉ Nhân xoay tròn trên không trung một lúc, mười Chỉ Nhân liên kết lại với nhau tạo thành một vòng kim quang phát sáng.

Sau đó gửi lệnh cho Tần An.

"Chỉ Nhân đã tìm thấy tung tích của sáu người, có muốn mở chức năng đồng bộ giọng nói không, trả lời 'khai khải' là có thể nghe đồng thời ngay lập tức." Tần An đang chuẩn bị chơi game, nghe được tin tốt này liền vội vàng vứt tai nghe.

"Khai khải." "Tần An hắn đã dùng lời đồn mê hoặc tín đồ của tôi, khiến họ cùng nhau đập phá Thần Điện, cái nơi rất thần thánh đó, chỉ vì Tần An xúi giục, bị chính tín đồ của chúng tôi đập nát bét.

Thần Điện bị hủy, hắn còn hùng hồn tuyên bố sẽ tiêu diệt sáu người chúng tôi, may mà chúng tôi đã giữ lại một thủ đoạn nên mới may mắn thoát nạn." "Tần An này cũng quá ti tiện rồi!" Tổng phụ trách nhân nghe mà rất phẫn nộ.

"Chậc chậc chậc… đám ông lão này cũng quá là không tử tế, dám sau lưng lén lút nói xấu tôi.

Nói xấu cũng được, lại còn thêm dầu thêm mỡ." Tần An không ngờ đám ông lão này vậy mà lại xấu xa đến mức này.

"Chúng tôi ở Ước Hàn Ngưu Quốc thật sự không thể ở lại được nữa, tất cả mọi người đều tin lời đồn của hắn, không còn tin phục Giáo hội của chúng tôi nữa, trong lúc bất đắc dĩ, chúng tôi mới thống nhất đau đớn đến Hoa Quốc tìm đường sống.

Chúng tôi chết đi thì không sao, trưởng lão Thần Điện vẫn còn bị oan khuất mà!" Tân nhiệm trưởng lão vừa nói vừa rơi nước mắt.

Tổng phụ trách nhân vội vàng tiến lên an ủi.

Tần An nghe không nổi nữa, nếu hắn ở trước mặt, chắc chắn sẽ

cho tân nhiệm trưởng lão này biết cái tát của người Hoa Quốc là như thế nào.

Sau một hồi hàn huyên, tổng phụ trách nhân sắp xếp chỗ ở cho họ, có chuyện gì thì ngày mai nói tiếp.

Tần An thu hồi Chỉ Nhân, nằm trên giường, trong đầu toàn là những màn luyện tập đánh đấm đám tân nhiệm trưởng lão.

Sau đó, đám tân nhiệm trưởng lão này dần quen với nhịp sống ở Hoa Quốc, bắt đầu âm mưu thành lập Giáo hội mới.

Để tránh phía nhà nước Hoa Quốc kiểm tra gắt gao Giáo hội, họ chỉ có thể âm thầm chiêu mộ tín đồ.

Độ chuyên nghiệp của bản thân họ rất dễ chiêu mộ được tín đồ, vẫn có không ít người Hoa Quốc sẵn lòng làm tín đồ của họ.

Chuyện này vốn dĩ không liên quan gì đến Tần An, nhưng Tần An không muốn nhìn tân nhiệm trưởng lão làm loạn ở đây, bèn vừa đi học, vừa âm thầm chuẩn bị đánh giết tân nhiệm trưởng lão.

Phía tân nhiệm trưởng lão cũng cảnh giác với Tần An, ông ta biết Tần An lợi hại.

Vì vậy cố gắng không ra ngoài vào ban ngày, để thoát khỏi sự truy tìm của Tần An.

Tần An để buộc tân nhiệm trưởng lão lộ diện, đã nghĩ ra một chiêu thức hay, tân nhiệm trưởng lão không biết rằng mọi hành động của mình đều đã nằm trong tầm kiểm soát của Tần An.

Cứ thế, hai người họ đã bắt đầu hình thức ông đuổi tôi chạy… Trước khi đánh giết tân nhiệm trưởng lão, Tần An muốn chơi với ông ta một trò chơi.

Chương 286

Ban đầu tân nhiệm trưởng lão cũng ra ngoài vào ban ngày để truyền giáo, tiện thể mở rộng công việc.

Tần An hoặc là thả chó phá đám đông ở giáo đường của họ, hoặc là chặn những tín đồ muốn tìm hiểu sâu hơn về tôn giáo ở bên ngoài cổng.

Cứ vài lần như vậy, tân nhiệm trưởng lão cảm thấy tủi nhục và sỉ nhục chưa từng có, đây rõ ràng là có người cố ý muốn gây khó dễ cho ông ta.

Ở địa phận Hoa Quốc, ngoài Tần An ra thì còn ai được chứ?

Để việc truyền giáo diễn ra thuận lợi, ông ta cố gắng ẩn mình để không bị Tần An theo dõi.

Nhưng càng ẩn mình càng thần bí thì người khác càng cảm thấy ông ta không đáng tin, không còn cách nào ông ta chỉ có thể đối đầu trực diện.

Trưa hôm đó, tân nhiệm trưởng lão đội nắng ngồi trước cổng tiến hành truyền bá kiến thức liên quan.

Vốn dĩ hiện trường là một cảnh tượng hòa bình và đầy đủ, có thể cảm nhận rõ ràng rằng nếu nghe thêm nửa tiếng nữa, những người này chắc chắn sẽ quy phục dưới trướng tân nhiệm trưởng lão làm tín đồ, hơn nữa còn là loại vĩnh viễn không phản bội.

Không ngờ, Tần An không muốn nhìn thấy cảnh tượng đó bèn sai người sắp xếp một chuyến xe phúc lợi siêu cấp "chín hào chín thưởng một rổ trứng gà", cộng thêm loa phát thanh cần thiết, vừa nói "chín hào chín" thì còn chưa nói hết câu.

Đám bà lão biết chi tiêu đã vứt bỏ tờ quảng cáo trong tay, quay người lao vào cuộc chiến giành trứng gà khốc liệt hơn.

Tân nhiệm trưởng lão còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, trước mặt ông ta chỉ còn lại một bãi bừa bộn.

Còn bên kia đường náo nhiệt, bà lão vận dụng kỹ năng sống thành thạo của mình, đã tích trữ được lượng trứng gà đủ dùng cho một tháng.

Bà lão giành được trứng cầm rổ, hai tay đều đầy ắp.

"Chúng ta còn có thể đi tiếp tục nghe giảng không?" Bà lão đội khăn voan lên tiếng.

Bà lão tóc xoăn nói: "Nghe gì nữa, tôi còn phải về mang mấy quả trứng này cho con trai tôi một ít, một mình tôi không thể ăn hết chừng này." Một bà lão khác cũng phụ họa nói: "Tôi cũng phải mang cho con gái tôi một ít." "Trứng gà rẻ thế này có phải là giả không?" "Không thể nào, tôi nhìn người rất chuẩn, tôi thấy thằng bé đó tướng mạo không phải là kẻ xấu." Bà lão đối mặt cười cười, hài lòng đi về hướng nhà.

Đám đông tản đi, chỉ còn lại tân nhiệm trưởng lão và Tần An vẫn đeo khẩu trang ở bên kia đường.

Hai người nhìn nhau một thoáng, tân nhiệm trưởng lão siết chặt áo choàng đen của mình.

Tần An khẽ hừ một tiếng, ánh mắt đầy vẻ vui mừng.

Tân nhiệm trưởng lão vừa định tiến lên nói gì đó, Tần An nhận điện thoại rồi rời đi.

Tân nhiệm trưởng lão trở về giáo đường gào thét: "Cái này cũng quá bắt nạt người rồi!" Tổng phụ trách nhân nghe tiếng vội vàng chạy đến: "Có chuyện gì vậy?" Tân nhiệm trưởng lão kể lại chuyện hôm

nay một cách tỉ mỉ.

“Nếu thật sự không được, anh đi nói chuyện với hắn, đàm phán một điều kiện, hai bên hòa bình chung sống thử xem sao.” “Tôi với hắn không thể hòa bình chung sống được!

Mối thù lớn của trưởng lão Thần Điện chưa báo, sự nghiệp thành lập Giáo hội mới của tôi liên tục bị hắn cản trở, tôi làm sao có thể hòa bình chung sống một cách trái lương tâm được?” “Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, đây không phải Ước Hàn Ngưu Quốc của các ông, tự nhiên không đơn giản như ông nghĩ, ông muốn phát triển tín đồ ở Hoa Quốc, lại không muốn có quan hệ tốt với người ở đây, e rằng rất khó như ông mong muốn.

Mở rộng tầm nhìn một chút, ông tự nhiên sẽ thoải mái hơn rất nhiều.” Tân nhiệm trưởng lão nghe mà ngơ ngác cả mặt, may mà cơn giận trên mặt đã tiêu tan một nửa.

Hôm sau ông ta đích thân chờ ở nơi Tần An thường xuyên xuất hiện, quả nhiên đã gặp được hắn.

Lần này ông ta mặt đầy tươi cười, Tần An không còn đường lùi chỉ có thể đối mặt.

“Tần An, lần này tôi đến đây chỉ muốn nói với anh một chuyện, tôi thật lòng muốn hòa bình chung sống với anh, hy vọng chúng ta có thể quên đi quá khứ, sống tốt hiện tại của chúng ta.

Anh thể hiện sự ngầu lòi của anh, tôi chiêu mộ tín đồ của tôi.

Bằng không anh chính là cố ý gây khó dễ cho mấy trưởng lão còn sót lại của chúng tôi, nếu đã như vậy, chúng tôi sẽ liều mạng không tiếc bất cứ giá nào để đối địch với anh.” “Hòa bình chung sống?” Tần An nghi hoặc lớn.

“Ông tự nghe xem ông nói có giống lời người không?” Tần An

biết ông ta bán thuốc gì trong hồ lô, trực tiếp vạch trần ông ta ngay tại chỗ.

"Thêm một điều nữa, đây chính là điều ông đã nặn óc mấy ngày mà nghĩ ra sao, ông cứ cái thái độ cầu hòa này sao?" Tân nhiệm trưởng lão bị hỏi nghẹn họng không nói nên lời, tức thì cố gắng nặn ra một câu.

"Thật sự không thể hòa bình chung sống sao?" "Ông hình như không hiểu tiếng người, đội cái đầu to đùng mà tiếc rẻng không có não, lười chấp ông." Tần An lần trước vô ngữ như vậy là ở lần trước, tiếp theo nói: "Nếu ông nhất định muốn đối địch với tôi, vậy thì tôi cũng chỉ có thể đuổi ông ra khỏi Hoa Quốc." Nói xong, Tần An xách quả dưa hấu lớn về nhà.

Tần An nhờ Ngô Tứ Ý kết nối với người phụ trách Giáo hội của cơ quan chức năng nhà nước, bảo họ điều tra Giáo đường Thánh Tâm này, bề ngoài đi theo quy trình bình thường, nhưng thực chất vẫn có ân oán cá nhân xen lẫn vào giữa.

Nếu để người của cơ quan chức năng nhà nước điều tra ra rằng trong giáo đường này có các trưởng lão Giáo hội Ước Hàn Ngưu Quốc, sẽ thẩm vấn ý đồ của họ khi đến đây.

Trong thời điểm nhạy cảm hiện tại, trực tiếp lật đổ sào huyệt của họ, khiến tân nhiệm trưởng lão không còn nơi nào để đi.

Ngô Tứ Ý gọi điện thoại đến nói: "Lần trước họ đã đưa người đến, không tra ra được gì cả, giáo đường này không có gì đáng ngờ.

Nếu chỉ dựa vào thẩm vấn ý đồ đến đây, sợ là muốn hủy hoại giáo đường này, cũng không có lý do chính đáng." Tần An nghĩ một hồi nói: "Vậy thì không sao, cứ đi rồi xem sao!" Giáo đường Thánh Tâm.

Tân nhiệm trưởng lão buồn bã trở về giáo đường, ngồi trên ghế.

Ngoài cửa một trận huyên náo, ông ta đứng dậy.

Một đám người mặc quân phục chỉnh tề bước vào.

Người đeo kính ở giữa nói: "Có người tố cáo, nước thải chảy ra từ đây có lẫn máu, còn tỏa ra mùi máu tanh, và mùi hôi thối của thứ gì đó thối rữa." Tổng phụ trách nhân nghe thấy, trong lòng nhanh chóng thót một cái.

Ông ta đang định mở miệng nói một tràng lời từ chối, người phụ trách của cơ quan chức năng nhà nước ra hiệu một cái.

Tất cả mọi người bắt đầu tìm kiếm kỹ lưỡng.

"Đừng bỏ qua bất kỳ kẽ hở nào!

Tất cả đều phải nghiêm túc vào!" Lần này bọn họ có chuẩn bị trước, vì người tố cáo đã khai ra tất cả mọi chuyện.

Anh ta tận mắt chứng kiến mọi thứ, vì buổi tối vừa nhắm mắt lại, trong đầu liền là cảnh tượng nổ tung.

Anh ta thức trắng đêm, lương tâm không cho phép nên anh ta trực tiếp tố cáo.

Không lâu sau, những người điều tra đã đến phòng điều khiển của phòng trừng phạt.

Nơi này đã được người ta dọn dẹp sạch sẽ, không phát hiện bất kỳ dấu vết nào, hình ảnh giám sát đã bị xóa bỏ.

Người tố cáo cũng đã nghĩ đến điểm này, anh ta trực tiếp khai ra công tắc đi vào phòng trừng phạt.

Trên bàn điều khiển, trong một chậu cây cảnh đặt rất tùy tiện.

Bới lớp đất phía trên ra, có một nút màu đỏ, nhấn xuống cửa phòng trừng phạt sẽ mở ra.

Những người điều tra tìm kiếm nửa ngày, cuối cùng tìm thấy chậu cây cảnh trong thùng rác dưới chân.

Nhấn công tắc, bức tường trắng trước mặt vậy mà lại mở ra một cánh cửa hướng lên trên.

Cánh cửa vừa mở ra, cùng với gió là mùi tanh nồng nặc xộc thẳng vào mũi, còn có mùi hôi thối biến chất của thứ gì đó khó chịu.

Những người đứng trong phòng điều khiển đều lập tức bịt mũi lại.

Sau vài giây dừng lại, trong ánh mắt chột dạ của tổng phụ trách nhân, những người tìm kiếm đã bước vào bên trong.

Tất cả mọi người đều kinh hãi lùi lại vài bước, sau đó chạy ra ngoài nôn thốc nôn tháo.

Trên bức tường trắng ở đây, dưới đất còn sót lại những mảnh tổ chức cơ thể nửa nọ nửa kia, vì thời gian quá lâu, chúng bò lúc nhúc trên đó.

Có thể khẳng định đây không phải là bộ phận cơ thể của động vật, mà là đến từ con người.

Một trận gió lạnh thổi đến, mùi hôi thối trong không khí càng thêm ngang ngược chui vào lỗ mũi của mỗi người có mặt ở đó. *Nôn*~ Tất cả mọi người sau khi gió thổi qua, đều quay người sang nôn mửa.

Người phụ trách của cơ quan chức năng nhà nước bịt mũi, nhìn hiện trường một cái, quay đầu lại ra lệnh: "Đưa người phụ trách Giáo đường Thánh Tâm vào diện nghi phạm tạm thời quản thúc." Còn về tân nhiệm trưởng lão và những người của ông ta, người phụ trách của cơ quan chức năng sau khi điều tra rõ thân phận của họ, biết họ đến từ cùng một nơi với Giáo hội bị khiển trách trước đó.

Đương nhiên sẽ không bỏ qua họ, vừa định dẫn họ đi cùng.

Tân nhiệm trưởng lão nhận ra tình hình bất ổn, đã sớm dẫn người bỏ chạy.

Khi người của cơ quan chức năng bắt đầu tìm kiếm vị trí của họ, họ đã chạy ra khỏi Giáo đường Thánh Tâm.

Ngô Tứ Ý gọi điện thoại báo cho Tần An về diễn biến mới nhất của sự việc.

Tần An không quan tâm chút nào đến số phận của tổng phụ trách Giáo đường Thánh Tâm.

So với đó, hắn vẫn quan tâm hơn đến hoàn cảnh hiện tại của tân nhiệm trưởng lão.

"Ồ~ cái tân nhiệm trưởng lão đó à, để hắn dùng mưu mẹo chạy thoát rồi." Ngô Tứ Ý nói chuyện thở dốc rồi tiếp tục: "Bây giờ người phụ trách của cơ quan chức năng nhà nước và cảnh sát đang hợp tác truy lùng họ khắp thành phố!

Nghi ngờ họ có liên quan đến vụ việc ở phòng trừng phạt." "Cái gì?

Để bọn họ chạy thoát rồi sao?

Đám ông lão này cũng thật khó chơi!" Tần An trầm tư, sau khi hóa trang đơn giản liền đi ra ngoài.

Chương 287

Trên đường đi, hắn tìm một nơi vắng người, sử dụng Chỉ Nhân Thuật để theo dõi vị trí của tân nhiệm trưởng lão.

Hắn cũng đi về phía giáo đường gần đó.

Cùng lúc đó, khi tổng phụ trách Giáo đường Thánh Tâm bị thẩm vấn, ông ta đã thừa nhận tất cả mọi chuyện về việc cấu kết với Giáo hội nước ngoài, và những hành vi bạo lực tàn nhẫn đối với thuộc hạ của mình.

Giáo đường Thánh Tâm bị buộc phải đóng cửa vì những lý do bất khả kháng như gây ảnh hưởng xã hội nghiêm trọng.

Tổng phụ trách nhân bị những người đến báo thù ném vào phòng trừng phạt như một sự trả đũa, chỉ còn đường chết.

Quốc gia kết thúc giai đoạn chấn chỉnh Giáo hội.

Trong giới khảo cổ lại nổi lên phong trào khảo cổ trực tiếp Càn Lăng, khơi dậy sự tò mò lớn của không ít người về vị nữ hoàng đế đầu tiên trong lịch sử.

Trong nhiều năm, Càn Lăng được mệnh danh là lăng mộ đế vương khó khai quật nhất trong lịch sử, từng có bốn mươi vạn người đã lật tung cả ngọn núi mà vẫn không tìm được lối vào địa cung Càn Lăng.

Lại có một nhóm người đã lật tung mười bảy lăng mộ cùng thời, nhưng khi đối mặt với Càn Lăng vẫn bó tay chịu trói.

Mỗi khi họ định đưa đội quân lớn lên núi, thời tiết vốn quang đãng bỗng nhiên trở nên cuồng phong bão táp, sấm chớp giật đùng đùng.

Vài lần như vậy, họ cũng từ bỏ ý định động đến Càn Lăng.

Càn Lăng vì thế cũng trở thành cổ mộ được bảo tồn nguyên vẹn nhất.

Theo thời gian, kỹ thuật khảo cổ ngày càng trưởng thành, nhiều năm trước, các thành viên đội khảo cổ nhờ vào thành quả nghiên cứu khoa học hiện đại, đã tìm thấy lối vào địa cung.

Vào thời điểm đó, quốc gia chỉ thực hiện biện pháp bảo vệ chứ không khai quật.

Những năm gần đây, do tần suất xảy ra các thảm họa địa chất quá cao, núi lửa phun trào, sự nóng lên toàn cầu, một loạt thảm họa không biết khi nào sẽ đến, cảm giác hoảng sợ đó đã khiến các nhà khảo cổ muốn nhanh chóng khai quật Càn Lăng, giải mã bí mật đằng sau nữ hoàng đế, và liệu quốc bảo thần bí từng nổi tiếng một thời, tác phẩm đại diện của Vương Hi Chi 《Lan Đình Tự》, có được cất giấu trong Càn Lăng hay không.

Các đài truyền hình lớn cũng dùng chiêu trò "quốc bảo thần bí" để tạo thế, đưa tin rầm rộ.

Lần này họ vẫn chọn hợp tác với các sinh viên ưu tú chuyên ngành khảo cổ của Đại học Kinh Châu, cộng thêm Giáo sư Lý và trợ lý giáo hoa Tần Ly, cùng với một số giáo sư nổi tiếng trong ngành.

Đội khảo cổ do Giáo sư Trương thành lập sẽ đi khảo sát.

Tần Ly vừa nhận được thông báo, lập tức gọi điện thoại cho anh trai Tần An của mình.

Lại là một đoạn âm báo bận, sau đó không ai nghe máy.

"Ngày nào cũng không thấy bóng dáng ai, không biết anh trai mình đang bận gì nữa?" Tần Ly lẩm bẩm vài câu.

Màn hình quảng cáo ngoài trung tâm thương mại cũng đang tuyên truyền về cuộc khảo cổ vô tiền khoáng hậu này, tân nhiệm trưởng lão

đứng không xa đó cũng vừa hay nhìn thấy tin tức này.

"Nếu trên mặt đất chúng ta đã không còn đường lùi, vậy chi bằng chúng ta hãy đến nơi đó tìm quốc bảo, để giao dịch với Hoa Quốc." Tân nhiệm trưởng lão một mình lẩm bẩm.

Sau đó lại biến mất trong biển người.

Tần An đi theo Chỉ Nhân đến quảng trường, nhìn bản tin trên màn hình lớn trước mặt.

Mọi người xung quanh thấy tin tức đều vui mừng nhảy cẫng lên, trong khoảnh khắc kích động như vậy, tâm trạng của Tần An lại không thể vui vẻ được.

"Sao Chỉ Nhân không theo dõi được vị trí của tân nhiệm trưởng lão nhỉ?" Chỉ Nhân xoay tròn trên không trung, rồi đáp xuống màn hình lớn.

Vừa hay rơi trúng bức ảnh Càn Lăng, sau đó liền biến mất.

"Chẳng lẽ tân nhiệm trưởng lão đi Càn Lăng?

Hắn đến đó làm gì?" Tần An không hiểu lắm.

"Chẳng lẽ hắn muốn trộm bức thư pháp đó, một tín đồ Cơ Đốc giáo như hắn, cần thứ đó làm gì chứ!" "Lần này khảo cổ trực tiếp Càn Lăng, Tần Ly chắc chắn cũng sẽ đi.

Trong cổ mộ vốn dĩ đã nguy hiểm trùng trùng, cộng thêm còn có tân nhiệm trưởng lão, đây sẽ là cảnh tượng như thế nào, ngang ngửa với Bá Vương Mộ trước kia.

Hay là mình cũng đi góp vui, tiện thể giải quyết đám tân nhiệm trưởng lão đó bên trong luôn.

Hoàn hảo!" Sau một hồi tự thuyết phục, Tần An dùng Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật đưa mình đến Càn Lăng.

Cấu tạo bên trong Càn Lăng là một bản sao thu nhỏ của thành Trường An, được xây dựng nghiêm ngặt theo bố cục thành Trường An.

Từ trong ra ngoài chia thành Hoàng thành, Cung thành và Ngoại thành.

Hoàng thành lấy địa cung lăng mộ chính của Lương Sơn làm trung tâm, tường thành bốn phía đều có một cổng thành.

Được đặt tên theo Tứ Thần, phía nam là Chu Tước Môn, phía bắc là Huyền Vũ Môn, phía đông là Thanh Long Môn, phía tây là Bạch Hổ Môn.

Trên con đường thông đến lăng mộ chính của Lương Sơn, có một Thần Đạo.

Trên Thần Đạo xếp đặt ngay ngắn sáu mươi mốt pho tượng đá không đầu, giữa sự quỷ dị vẫn hiển lộ phong thái thịnh thế bấy giờ.

Cổng mộ và đường mộ bên trong, tất cả đều được xếp bằng các thanh đá, và được cố định bằng các đai sắt, sau đó dùng hợp kim sắt đổ vào giữa các thanh đá và đai sắt.

Lối vào đường mộ đều được bịt kín bằng những thanh đá hình chữ nhật này, mỗi thanh đá nặng khoảng hai tấn, một lớp có hơn bốn trăm khối, tổng cộng có ba mươi chín lớp thanh đá.

Nếu muốn vào cổng mộ, thì phải tháo bỏ mấy nghìn khối thanh đá đó trước.

Mở được những cánh cổng mộ này rồi không biết phải vượt qua bao nhiêu cơ quan nữa mới nhìn thấy được mộ môn.

Tân nhiệm trưởng lão dẫn những trưởng lão còn lại đến địa giới Càn Lăng, xung quanh có người Hoa Quốc canh gác.

Bọn họ nằm rạp trên đất đợi đến tận đêm khuya, lợi dụng lúc ý chí của người canh gác đã bắt đầu xao nhãng.

Họ đã phóng hỏa ở phía tây Lương Sơn, cách đó một cây số, trong chớp mắt lửa rừng bùng lên dữ dội.

Nhân viên canh gác thấy lửa bùng phát, vội vàng báo cáo cấp trên cầu viện.

Tân nhiệm trưởng lão thấy nhân viên của họ phân tán, bèn nhân cơ hội xâm nhập Càn Lăng.

Nhân viên canh gác vội vàng quay lại kiểm tra phía trước Càn Lăng, không phát hiện điều gì bất thường, để lại vài người canh gác rồi tham gia vào đội cứu hỏa.

Đội khảo cổ do Giáo sư Trương dẫn đầu cũng đang trên đường tới.

Tân nhiệm trưởng lão đi vào trong, lập tức ngớ người.

Trước mặt ông ta là một bức tường sắt kín mít.

"Đây là tường sao?" Ông ta tiến lên sờ một cái, cảm giác lạnh buốt lan từ năm ngón tay ra toàn thân, không kiểm soát được mà rùng mình một cái.

Họ dùng chiếc đèn trượng trong tay Trưởng lão mới, nhưng chỉ soi sáng được chưa đầy ba mươi mét, ngoài ba mươi mét là một màn đen kịt.

"Trưởng lão, mấy người chúng ta làm sao mà vào được?

Truyền bá kinh thánh là chuyên môn của chúng ta, đạo mộ thì liệu mấy người chúng ta có sống sót mà ra ngoài được không?" "Ngươi nghĩ cũng xa nhỉ, còn sống sót ra ngoài?

Ta cảm giác chúng ta có vào được hay không cũng còn là vấn đề!"

Hai vị trưởng lão bên cạnh bắt đầu buông lời tiêu cực, chỉ có Trưởng lão mới im lặng không nói, nhìn quanh bức tường sắt phía trước.

Ông ta xem nửa ngày trời cũng không thể hiểu được làm sao để mở cửa đi vào.

“Trưởng lão, ông đừng nhìn nữa.

Kể cả ông có nhìn xuyên qua nó, chúng ta vào trong đó để làm gì?

Ông thực sự nghĩ chúng ta có thể lấy được quốc bảo thần bí đó sao?” “Im miệng!

Nhanh nghĩ cách đi, trừ khi ngươi có thể nghĩ ra cách, nếu không thì đừng nói gì nữa, chẳng ai nghĩ ngươi là người câm đâu!” Trưởng lão mới không thể chịu đựng thêm nữa, nếu không bắt ông ta im miệng, tâm trạng của mình cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Vị trưởng lão tiêu cực liền ngậm chặt miệng.

Trưởng lão mới rút cây trượng của mình ra, vẽ một vòng tròn trong không trung, một luồng sáng trắng chói mắt bừng lên trong bóng tối.

Khi chạm vào bề mặt bức tường sắt, nó chỉ làm nổ tung một mảng nhỏ.

Trưởng lão mới đề nghị mọi người cùng thi triển một tràng ma pháp bóng tối vào bức tường sắt.

Tuy nhiên, ma pháp quá yếu, chỉ đủ làm nổ tung một lỗ nhỏ.

Các mảnh vỡ xung quanh rơi lả tả xuống đất, phát ra âm thanh rất giòn giã.

Ngay khi bọn họ định ăn mừng, Trưởng lão mới tiến lên kiểm tra.

Đằng sau bức tường sắt này, hóa ra vẫn là một bức tường sắt nguyên vẹn khác.

Vị trưởng lão tiêu cực đã hoàn toàn suy sụp, không thể nói nên lời, ông ta đấm mạnh vào tường một quyền, đau đến mức dậm chân khóc ré lên.

Chương 288

Tuy nhiên, đúng lúc này, chuông báo động bên ngoài Càn Lăng vang lên.

Những người canh gác bên ngoài nhìn thấy lửa bốc cháy, nhanh chóng xử lý xong xuôi trong chớp mắt, rồi nghe thấy tiếng chuông báo động liền vội vàng quay về.

Chiếc xe của Giáo sư Trương vẫn đang chầm chậm lăn bánh trên đường, một nửa số người trong xe đã ngủ thiếp đi.

Chỉ có tài xế và Giáo sư Trương là còn tỉnh táo, lái xe ban đêm cần có người bên cạnh trò chuyện giải khuây, nếu không rất dễ xảy ra sự cố.

"Sắp đến chưa?" "Qua ngọn núi này là tới." Tần Ly liên tục gọi điện cho Tần An, nhưng không có hồi đáp từ anh trai, trong lòng cô luôn cảm thấy bất an.

"Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau!" "……" Tất cả mọi người đứng sững tại chỗ, não bộ vận hành tốc độ cao cũng không nghĩ ra được cách khả thi nào.

"Cứ thế này cũng chẳng phải là cách, người Hoa Quốc sẽ quay lại không lâu nữa.

Trước đó, nếu chúng ta vẫn không vào được mộ thất thì sẽ nguy hiểm lắm." Trưởng lão mới điều động một phần mười công lực, vận dụng Thánh Kiếm thuật loạn xạ.

Các chiêu kiếm chói mắt bay ra, rơi xuống bức tường sắt, dừng lại một giây rồi lại rơi xuống đất.

Bức tường sắt này đổ xuống, phía sau lại có thêm một lớp nữa, cực kỳ kiên cố.

“Rốt cuộc còn bao nhiêu lớp nữa đây!” “Trưởng lão mới, hay là chúng ta bỏ chạy đi!

Ta cảm giác bên ngoài đã toàn là người đến bắt chúng ta rồi.” Trưởng lão mới từ bỏ việc phá tường sắt, chuyển sang tấn công mặt đất, ông ta muốn đào một đường hầm chui vào.

Chẳng mấy chốc, một cái hố lớn xuất hiện trên mặt đất, Trưởng lão mới trượt chân, ngã xuống đường hầm.

Đường hầm như há ra một cái miệng lớn máu me, hút tất cả mọi người xuống lòng đất.

Sau đó, mặt đất lại trở lại bằng phẳng, ngoài những dấu vết bị phá hủy trên tường, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Sau khi những người canh gác trở về, họ nhìn thấy bức tường sắt bị phá hủy.

Liền vội vàng báo cáo tình hình thực tế.

“Cái gì?

Càn Lăng đã có người vào rồi ư?

Tường sắt bị phá hủy hai lớp.” Giáo sư Trương trên xe mặt đầy dấu hỏi.

“Chúng ta sắp đến nơi rồi, đến đó rồi nói chi tiết.” Gió mát thổi vào mặt Giáo sư Trương, ông ta không còn chút buồn ngủ nào, trong lòng vẫn canh cánh về Càn Lăng không xa.

Lúc này, Tần An đã đến tận bên trong bức tường sắt thứ ba mươi chín, hắn đến trước cổng Chu Tước.

Điện thoại bên trong không có một chút tín hiệu nào.

Những người canh gác liền phái những người vừa trở về đi kiểm tra bốn phía xem có ai khả nghi rời đi không.

"Không phát hiện người khả nghi..." Người tuần tra báo cáo sau khi kiểm tra.

"Vậy người này đi đâu rồi, không thể nào tự dưng biến mất được chứ!" Nhóm Trưởng lão mới tỉnh lại ở một khu vực rộng rãi, từ xa có tiếng nước nhỏ giọt, và cả tiếng "ô ô ô".

Họ lay tỉnh lẫn nhau, ở nơi xa lạ và nguy hiểm này, họ hận không thể dốc hết mười hai phần pháp lực để chống lại mọi rủi ro không lường trước được.

Sáu vị trưởng lão còn lại co rúm lại phía sau Trưởng lão mới, không còn cách nào khác ông ta đành cứng rắn đi về phía trước.

Chỉ nơi nào đèn trượng chiếu tới, họ mới có thể nhìn rõ mặt đất.

"Ô ô ô..." "Cái gì đang kêu vậy?

Chúng ta rơi xuống đâu rồi?" Không ai có thể trả lời.

"Đừng nói nữa!" Họ mò mẫm tiến về phía trước, chẳng mấy chốc đã đến mép vực.

Có người vô tình đá một hòn đá xuống vực, chỉ nghe thấy từ dưới vọng lên một tiếng gầm khẽ.

Ngay sau đó, đủ loại tiếng khóc than, tiếng sói tru ai oán vang lên, một đống xương trắng hình người bay lên.

Dùng những móng vuốt trắng toát túm lấy họ, nhóm Trưởng lão mới sợ hãi lùi liên tục.

Trong lúc hoảng loạn, Trưởng lão mới phát hiện ở góc có một cây cầu gỗ cũ nát.

Họ vội vàng chạy qua, dưới sự tấn công không ngừng của những

móng vuốt trắng, họ cố gắng chịu đựng nỗi sợ hãi trong lòng mà đi về phía trước.

Khi đi được nửa đường, cầu Đoạn Hồn phát ra tiếng đứt gãy.

"Không ổn, chạy mau!" Khi tất cả mọi người chạy về phía trước, những móng vuốt trắng ùa lên, xông tán loạn họ, người cuối cùng bị đẩy xuống.

"A..." Sau một tiếng kêu thảm thiết, dưới vực không còn động tĩnh gì nữa.

Năm vị trưởng lão còn lại, bao gồm cả Trưởng lão mới, không kịp đau buồn đã từ cầu Đoạn Hồn xông sang một cái động khác.

Trong động chất đầy những bộ xương trắng bất động, những hốc mắt trống rỗng sâu hoắm nhìn chằm chằm vào họ.

Trưởng lão mới cảm thấy một trận đau nhói ở mắt cá chân nhưng không để ý, năm người còn lại họ tạo thành một vòng tròn mà di chuyển về phía trước.

Họ cũng không biết phía trước đang chờ đợi mình là thử thách gì.

Tần An trong mộ bật Bạch Kim Đồng, sau khi quét một lượt, không phát hiện ra nhóm Trưởng lão mới.

"Đến sớm rồi sao?

Hay là bọn họ căn bản không ở đây.

Bên trong này cũng quá ẩm ướt rồi!" Tần An cố gắng dùng Bạch Kim Đồng tìm ra nhóm Trưởng lão mới, rồi giải quyết bọn họ một cách thần không biết quỷ không hay trong này.

Tia nắng ban mai đầu tiên chiếu rọi xuống mặt đất, chiếc xe vượt núi băng rừng đó cũng đã dừng lại trước Càn Lăng.

Đài truyền hình Càn Huyền.

Tất cả mọi người đều ở hậu trường, các giáo viên trong nhóm đạo diễn vẫn đang xem xét quy trình cuối cùng.

Phó đạo diễn bắt đầu kiểm tra máy móc tại hiện trường, chuyên viên ánh sáng đang điều chỉnh đèn, chuyên viên trang điểm cũng đang chỉnh sửa lại lớp trang điểm cuối cùng cho khách mời.

Thời gian trong phòng phát sóng không ngừng trôi xuống.

Tần Ly ngồi trên ghế thở dài một hơi.

"Các bộ phận chuẩn bị, 3, 2, 1..." "Kính chào quý vị khán giả cùng các vị khách mời tại trường quay!

Tôi là MC Ngốc Tiểu Muội.

Chào mừng quý vị đến với 《Thám hiểm cổ mộ》!

Hôm nay chúng ta sẽ cùng nhau trực tiếp khảo cổ tại Càn Lăng, lăng mộ của nữ hoàng đế đầu tiên trong lịch sử Hoa Quốc.

Hãy cùng theo dõi buổi khảo cổ trực tiếp này, chúng tôi sẽ cùng quý vị giải mã bí mật của vị đế vương ngàn năm trước." "Chào mừng các khách mời tại trường quay, dàn khách mời vẫn là Giáo sư Lý của chúng ta, cùng với trợ lý hoa khôi Tần Ly, và..." Sau khi tín hiệu được phát đi, cả mạng xã hội bùng nổ.

Các cư dân mạng và khán giả xem TV đều xoa tay hầm hập, muốn phấn khích phát biểu.

"Tiếp theo, xin chuyển ống kính đến Giáo sư Trương và đội khảo cổ của ông ấy tại hiện trường.

Hãy cùng xem hiện trường của họ, Càn Lăng thần bí sẽ mang đến cho chúng ta những bất ngờ gì!" Ống kính chuyển sang đội khảo cổ do Giáo sư Trương dẫn đầu.

Những chiếc GoPro đeo trên đầu họ có thể trực quan hơn, quay lại

những gì họ nhìn thấy từ góc nhìn thứ nhất.

Cảm giác kích thích như thể đang có mặt tại hiện trường!

Đội hình khảo cổ gồm có Giáo sư Trương, một người đeo kính, một người gầy, còn có Bàn Sơn Đạo Nhân Mạc Hữu Đạo và ba người bạn của anh ta.

Lần này áp dụng hình thức khảo cổ tinh anh, trọng chất lượng chứ không trọng số lượng.

Chỉ có vài người, mỗi người đều có sở trường riêng.

Người đeo kính có kiến thức lý thuyết vững chắc, Giáo sư Trương thì kinh nghiệm phong phú, anh chàng gầy khéo léo, còn Mạc Hữu Đạo thì khỏi phải nói, anh ta là dân chuyên nghiệp.

Trước đó, người của đội khảo cổ quốc gia đã khoan xuyên toàn bộ ba mươi chín lớp tường sắt ở lối vào.

Bề ngoài trông vẫn nguyên vẹn, nhưng bên trong đã là một đường hầm bí mật, có thể trực tiếp đi vào cửa mộ.

Nhóm Trưởng lão mới làm sao biết được những điều này.

Họ vẫn còn đang cố gắng phá tung lối vào.

Chương 289

"Sao bức tường sắt này lại có dấu vết bị khoan qua vậy!" Người đeo kính là người đầu tiên nhìn thấy cái lỗ bị phá trên tường sắt.

"Đúng thật!

Trông như vết do một loại binh khí nào đó để lại, ai lại ngốc thế, lại dùng cái cách vừa nguyên thủy vừa tốn công vô ích như vậy chứ." Anh chàng gầy tiếp lời.

"Trước khi đến đây, tôi đã nhận được điện thoại từ Ban chỉ huy an toàn khu Càn Lăng, nói rằng có người muốn cưỡng chế vào mộ, nhưng sau đó không tìm thấy người đó ở đâu cả?" Giáo sư Trương tỏ vẻ trầm tư.

"Ai mà to gan thế, dám khiêu khích đội khảo cổ quốc gia vào đúng thời điểm quan trọng này chứ?" Anh chàng gầy khó hiểu nói.

"Tôi muốn nói với mọi người rằng, ngôi mộ Càn Lăng lần này còn thần bí hơn nhiều so với những ngôi mộ chúng ta từng gặp trước đây.

Sự hiểm nguy và thần bí bên trong này, từ xưa đến nay chưa từng có ai được chứng kiến.

Chúng ta là những người đầu tiên, chúng ta đến đây mang theo hy vọng của quốc gia.

Điều chúng ta cần làm là bảo vệ an toàn cho bản thân, lắng nghe chỉ lệnh vào những thời khắc then chốt, và nghiêm túc truyền tải tất cả những gì chúng ta thấy đến đài truyền hình của chúng ta, bình an trở về mang theo văn vật và cổ tịch." Những người đi cùng đều gật đầu tán đồng.

"An toàn..." Anh chàng gầy là người đầu tiên vươn tay ra, người

đeo kính và Mạc Hữu Đạo lập tức hiểu ý, lần lượt đặt lòng bàn tay lên trên.

Giáo sư Trương có chút không hiểu, bị Mạc Hữu Đạo kéo tay đặt lòng bàn tay lên trên cùng.

"Cố lên!" Cư dân mạng cũng bị lời phát biểu này làm cho cảm động.

"Sao lần này Tiểu Ca không đến vậy?" Mạc Hữu Đạo mở miệng hỏi.

"Cái này tôi cũng không rõ, đội khảo cổ chỉ có mấy người chúng ta thôi." "Úc!" Mạc Hữu Đạo trông rất thất vọng.

Cư dân mạng cũng sôi sục.

"Không có Tiểu Ca ư?

Sao họ dám?" "Tôi cứ thắc mắc, Càn Lăng khó đào thế này, tại sao lại không gọi Tiểu Ca đến chứ!

Không phải là tôi không tin họ, mà là họ căn bản khó mà tự bảo vệ mình được!" "Tầng trên đừng nói thế, mới bắt đầu cứ quan sát đã, đừng bi quan vậy, yên tâm đi!" Những bình luận này nhiều đến mức không xem kịp, tràn cả màn hình đều là tìm kiếm Tiểu Ca.

Đoàn người của họ tiến vào một hành lang chật hẹp, hành lang rất hẹp, phải cúi lưng và cúi đầu mới có thể đi về phía trước.

Đi khoảng nửa tiếng, con đường phía trước vẫn tối đen.

Ống kính không quay được hình ảnh rõ ràng, màn hình tối đen như mực, chỉ nghe rõ tiếng họ di chuyển ma sát trên mặt đất.

Còn có tiếng rè rè như điện nhiễu khi chạm vào tai nghe.

Nhóm Trưởng lão mới trên đường đi đã sợ vỡ mật, bên trong này ngoài mấy sinh vật sống là họ ra, tạm thời chưa phát hiện được ai

đang thở.

Đã có người sợ đến mức tè ra quần, tí tách chảy lênh láng cả sàn.

Chiếc đèn trên trượng của trưởng lão cũng bắt đầu nhấp nháy, lúc tối lúc sáng, không khí kinh dị đạt cấp độ tối đa!!

Khi họ sắp tuyệt vọng, ánh đèn của chiếc trượng lờ mờ chiếu vào một cánh cửa đá.

Khi họ còn đang do dự có nên mở cánh cửa đá hay không, phía sau không gian trống trải vang lên một tiếng thở dài, chẳng mấy chốc lại là một tràng cười quỷ dị.

Ngay sau đó, Trưởng lão mới quay đầu lại, ánh đèn của chiếc trượng vừa vặn chiếu vào một cái đầu trọc đỏ rực lơ lửng giữa không trung.

Họ la to một tiếng, đẩy cánh cửa đá ra.

Khi Giáo sư Trương đang đi về phía trước, ông mơ hồ nghe thấy tiếng người kêu.

"Tiếng gì vậy?" Ông dừng lại một chút, lắng nghe âm thanh đó một cách bình tĩnh.

Sau đó, ông không nghe thấy gì nữa.

Ông chỉ nghĩ mình bị ảo giác, dù sao thì những người khác đều đang rất nghiêm túc đi về phía trước.

"Mọi người có nghe thấy không?

Vừa nãy có một tiếng kêu quỷ dị!" "Giáo sư Trương, ông không nghe lầm đâu, tôi cũng nghe thấy!!" "Ối ~ cái quái gì vậy, vừa mở màn đã có không khí kinh dị rồi sao?" Cư dân mạng thi nhau tìm idol của mình để hộ thể.

Sau một khoảng thời gian dài trong bóng tối, nhóm Giáo sư

Trương cuối cùng cũng đi ra khỏi đường hầm bí mật đó.

"Mới mở màn mà thể lực của tôi đã tiêu hao một nửa rồi, cái chỗ này còn thấp nữa, đau lưng quá đi mất!" Mạc Hữu Đạo nói đùa.

Anh chàng gầy hưởng ứng trả lời một câu: "Tôi cảm thấy bụng mình ít nhất cũng phải săn chắc lên một chút." Giáo sư Trương không nói gì, đứng một bên thở hổn hển, cố gắng điều chỉnh hơi thở, vì tuổi đã cao, cơ thể dễ mệt mỏi hơn.

Người đeo kính ở một bên không có chuyện gì, anh ta rất cẩn thận quan sát môi trường xung quanh.

Đi qua đường hầm bí mật đến trước cửa mộ, trên mặt đất vẫn còn vết bánh xe vận chuyển.

Phần đỉnh được tạo thành một vòm bằng đá, bên trên ngoài những bức thư pháp của danh gia, nổi bật nhất là hai con rồng khổng lồ dài vô tận.

Đầu rồng đều được đúc bằng vàng, đặc biệt là đôi mắt rồng vô cùng rực rỡ.

Hai con rồng từ chỗ cao nhất của vòm uốn lượn xuống, nhìn đối diện nhau.

Xung quanh thân rồng mây tường vân bao phủ, phía dưới đám mây là một dòng sông không có bờ bến, vô tư chảy.

Tuy thời gian đã trôi qua mấy ngàn năm, nhưng vẻ thần vận ấy khi nhìn vào vẫn khiến người ta khao khát.

"……" Khi đội khảo cổ đang chìm đắm trong thế giới rồng, cả ngôi mộ đột nhiên rung chuyển như động đất.

Âm thanh ầm ầm vang vọng bên tai.

"Chuyện gì vậy?" Anh chàng gầy lo lắng hỏi.

Nhóm Trưởng lão mới để tránh cái đầu đỏ kia, cứ thế liều mạng chạy về phía trước, cho đến khi không chạy nổi nữa.

Một trong số các trưởng lão đặt tay lên tường, chạm vào một cơ quan.

Đá lớn từ nơi ban đầu lao thẳng về phía họ.

Trong chốc lát, họ không biết phải làm sao.

Trưởng lão mới rút trượng ra, thi triển Thiên Sứ Thẩm Phán, luồng khí giữ chặt tảng đá lớn.

Nhưng rõ ràng không thể địch lại quán tính không ngừng của những tảng đá khổng lồ.

Chỉ nghe thấy một tiếng "phanh", đá lớn xuyên qua luồng khí, lao thẳng về phía Trưởng lão mới.

Tất cả các trưởng lão nhân cơ hội cũng thi triển ma pháp của mình, nhưng đều vô ích.

Không thể nào chống đỡ được.

Đá lớn lập tức ném nhóm Trưởng lão mới lên cao, tùy tiện phá vỡ mặt đất mà rơi xuống một khu vực rộng rãi hơn.

Tần An cũng nghe thấy tiếng động lạ này, đi về phía phát ra âm thanh.

Hắn dùng **Song Chỉ Tham Động** mở công tắc ẩn trong đá, bước ra khỏi cửa mộ.

Hắn vừa vặn nhìn thấy Trưởng lão mới và các trưởng lão khác từ trên trời rơi xuống, "tí tách ba la" như những hạt giáo tử rớt xuống ngay trước mắt họ.

Trưởng lão mới còn định dùng ma pháp để rơi xuống không quá đau, không ngờ giữa không trung một trưởng lão khác lại đá ông ta

một cước, làm ông ta đổi hướng.

Ông ta "quang đương" một tiếng, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Giáo sư Trương.

Giáo sư Trương mặt đầy ngơ ngác, ánh đèn trên đầu ông vừa vặn chiếu vào mặt Trưởng lão mới.

Giáo sư Trương theo bản năng lùi lại một bước.

Mạc Hữu Đạo nhận ra trang phục của họ, biết họ đến từ quốc gia Ước Hàn Ngưu.

"Đây là ai vậy!

Vừa gặp mặt đã hành đại lễ thế này rồi." Mạc Hữu Đạo đứng cạnh Giáo sư Trương nhìn Trưởng lão mới đang quỳ trên đất, ra hiệu cho những người đi cùng đừng hoảng sợ, đây là người, người của quốc gia Ước Hàn Ngưu.

"Ta cuối cùng cũng tìm thấy ngươi." Một giọng nói quen thuộc từ trong bóng tối vọng đến, mọi người nhìn quanh, ngạc nhiên nhìn đối phương, giọng nói này sao mà quen thuộc thế?

"A!

Là Tiểu Ca, anh ấy đến rồi!" Mạc Hữu Đạo tràn đầy vui mừng, trong lời nói còn thêm vài phần tự tin.

Mọi người trợn tròn mắt, chỉ thấy người đó dần dần hiện ra từ trong bóng tối.

Chương 290

Trang phục như thể được cắt may riêng cho hắn, vẫn là bộ đồ đen lịch lãm ấy, trên mặt đeo mặt nạ.

Vào thời khắc nguy cấp, Tần An xuất hiện.

Trái tim vốn đang căng thẳng của Giáo sư Trương dần dần thả lỏng.

"Tần An, cậu đến thật là tốt quá!" Những người đi cùng, nghe thấy hai chữ Tần An, lập tức bùng nổ, lại bắt đầu điên cuồng cổ vũ cho Tần An.

Tần Ly cũng trợn tròn mắt, từ màn hình của Giáo sư Trương nhìn thấy hình ảnh mờ ảo của anh trai mình, cộng thêm giọng nói ngắn gọn tám chữ kia, cô rất chắc chắn đó chính là anh trai ruột của mình không thể nghi ngờ.

"Oa tắc!

Tôi đơn giản là quá hạnh phúc, còn có thể ở đây chờ đợi bất ngờ, được thấy Tiểu Ca tái xuất giang hồ." "Lần này có trò hay để xem rồi, oa oa oa!

Đêm nay định trước là một đêm không ngủ." "Ha ha!

Mãi mãi cổ vũ cho Tiểu Ca!!!" Giáo sư Trương chuẩn bị tiến lên, nhìn Tần An từ cự ly gần.

Lúc này, Trưởng lão mới đang quỳ trên đất đột nhiên đứng dậy.

"Tần An, ngươi đúng là âm hồn bất tán mà!" "Ăn nói kiểu gì vậy?

Đồ mặt dày vô liêm sỉ, âm hồn bất tán là đám người áo đen các ngươi mới đúng chứ!

Từ quốc gia của các ngươi đuổi đến tận Hoa Quốc chúng ta, mặt các ngươi đúng là không dày bình thường đâu." Mạc Hữu Đạo tức mắt rồi, muốn đánh đám người nước ngoài này.

"Dày hơn cả tường thành." Anh chàng gầy cũng bực bội bổ sung.

Tần An chặn Mạc Hữu Đạo đang định xông lên.

Hắn quay người nói với Giáo sư Trương: "Giáo sư, ông cứ dẫn các thành viên đội vào nội thất đợi tôi, tôi giải quyết xong bọn họ sẽ hội hợp với mọi người." Vừa nói, hắn vừa mở cánh cửa đá mà mình vừa đi ra.

Trưởng lão mới nhân lúc cửa hé một khe, xô đội khảo cổ ra, kéo theo các trưởng lão khác lao thẳng vào bên trong.

Bọn họ giống như một xâu châu chấu, bị xâu lại với nhau, không chút suy nghĩ đã bị kéo vào trong.

Lần này ông ta đã nhanh trí một phen.

Người của đội khảo cổ vẫn còn ngơ ngác, Tần An nhân lúc cửa chưa đóng hẳn, cũng nhảy vào.

"Tình huống gì vậy, sao họ lại vào trong rồi?" Mạc Hữu Đạo rất cạn lời, anh chàng gầy cũng lẩm bẩm bên cạnh.

"Đám người nước ngoài này sợ là có bệnh nặng gì đó rồi!

Gấp gáp đi đầu thai vậy à!" Giáo sư Trương nhìn cánh cửa đã đóng chặt, quay đầu nói: "Nếu đã vậy, chúng ta cứ ở lại đây chỉnh lý văn vật đi!

Có Tiểu Ca dẫn đường phía trước, nếu hắn có thể để lại cho chúng ta ký hiệu gì đó thì sẽ an toàn hơn nhiều so với việc chúng ta tự mình xông lên." "Đám người nước ngoài vừa nãy, trông có vẻ không dễ chọc đâu." Người đeo kính nói một câu, bày tỏ sự quan tâm của

mình.

“Với cái dáng vẻ sợ sệt đó mà còn không dễ chọc ư, xem ra anh không hiểu Tiểu Ca lắm rồi.

Chỉ mấy tên ô hợp đó, Tiểu Ca không cần mấy chiêu là có thể cho chúng ở lại ngôi mộ này làm vật chôn cùng.” Mạc Hữu Đạo với vẻ mặt hóng chuyện hiện rõ trên mặt.

“Ô hợp rất hình tượng ha ha ha ha...” Anh chàng gầy bị lời nói của Mạc Hữu Đạo chọc cười, hơn nữa anh ta cũng cảm thấy một loại an toàn bao vây từ mọi phía.

Bên trong nội thất.

Tần An và Trưởng lão mới đối mặt đứng đối diện nhau, ánh mắt đã giao tranh.

“Vì các ngươi muốn chết đến vậy, vậy thì hôm nay không ai trong các ngươi có thể chạy thoát, chúng ta sẽ kết thúc tất cả ngay trong ngôi mộ này!” “Ngươi một mình, chúng ta năm người, ngươi hãy chuẩn bị sẵn sàng để bị kết liễu đi!” Trưởng lão mới mạnh miệng nói những lời hung ác, nhưng trong lòng đã hoảng loạn vô cùng.

Ông ta là người đầu tiên rút trượng ra, các trưởng lão phía sau ông ta cũng vươn tay chuẩn bị ứng chiến.

“Bớt nói nhảm đi!” Tần An một nhảy vọt, giơ Hắc Kim Cổ Đao chém thẳng vào Trưởng lão mới, kiếm quang giao thoa, khó phân thắng bại.

Giáo sư Trương và những người khác đứng tại chỗ, mơ hồ nghe thấy tiếng đánh nhau bên trong cửa.

“Tiểu Ca là để bảo vệ chúng ta, chúng ta cố gắng nhanh chóng chỉnh lý đồ vật.

Sớm tập hợp với Tiểu Ca, giúp đỡ hắn một tay.” Trưởng lão mới thấy không đánh lại, tiện tay rải bột trắng xuống, Tần An vội che mắt lại.

Đợi Tần An thấy bột trắng rơi xuống, rồi nhìn về phía đối diện, người ở đó đã biến mất.

“Đáng ghét!

Lại để hắn trốn thoát rồi.” Tần An phủi sạch bột trắng trên mặt, bực bội đuổi theo.

Nhóm Trưởng lão mới tìm được một khu vực an toàn, tạm thời ẩn náu.

“Trưởng lão, vì chúng ta không còn đường lui, đừng ham chiến nữa.

Theo ông nói, chúng ta hãy tìm thấy quốc bảo thần bí đó trước, rồi giao dịch với người Hoa Quốc.

Đến lúc đó, quốc bảo trong tay, chúng ta không cần phải sợ hắn!” “Đúng vậy, đến lúc đó phía quốc gia họ sẽ dùng chuyện quốc bảo để gây áp lực lên Tần An, khi đó chúng ta sẽ là người quyết định.” Hai vị trưởng lão cùng nhau thuyết phục Trưởng lão mới.

“Mọi việc đã đến nước này, chúng ta chỉ có thể sắp xếp như vậy.” Trong mộ thất hình như có gì đó xào xạc chuyển động, đột nhiên một cái, mắt cá chân của Trưởng lão mới vẫn còn âm ỉ đau.

Nói xong, họ chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Các trưởng lão vốn không có kinh nghiệm thám mộ, cứ chần chừ tiến về phía trước trong mộ thất tối om không đèn.

Họ nhìn thấy một cỗ quan quách không xa phía trước, chuẩn bị tiến lên xem xét.

Không ngờ, có một người giẫm phải một thanh gỗ trong bóng tối, tiếng kêu giòn giã đó dưới sự bao trùm của bóng tối cũng trở nên vô cùng kinh khủng.

Chính tiếng động lạ này đã kích hoạt Thi Tướng.

Thanh gỗ này được đặt riêng ở đây, nó có một mối liên kết với Thi Tướng.

Một khi có người giẫm phải nó, Thi Tướng bên cạnh liền sẽ tỉnh lại.

Thi Tướng là kẻ canh giữ lăng mộ, ngay cả những người đạo hạnh không đủ mà may mắn đến được đây, cũng sẽ không có mạng mà sống sót đi tiếp.

"Đông đông đông", một tràng tiếng bước chân đồng loạt vang lên.

Trưởng lão mới cầm trượng nhìn tới, vừa đúng lúc phát hiện ra Thi Tướng.

"Đây là cái quái gì vậy?" Thi Tướng bị ánh sáng mạnh làm chói mắt, liền phát động tấn công dữ dội.

Mấy vị trưởng lão cũng la hét loạn xạ, cố gắng lấy lại khí thế.

Thi Tướng với lợi thế chiều cao, tóm được một vị trưởng lão phản ứng chậm.

Ông ta cố gắng vùng vẫy nhưng không thoát ra được.

Sau đó bị ném mạnh xuống đất, tay của vị trưởng lão bị vật sắc nhọn trên tường cứa phải, máu chảy không ngừng.

Trưởng lão mới tung một tràng đòn vào Thi Tướng.

Thi Tướng bị đứt một cánh tay, khi cánh tay rơi xuống đất.

Vô số Thi Miết từ bảy lỗ trên người nó chui ra.

Với tốc độ cực nhanh, chúng bò lên người vị trưởng lão vừa chảy máu, vị trưởng lão lập tức bị Thi Miết bao vây kín mít.

Chỉ nghe thấy tiếng ông ta kêu gào đau đớn, vang vọng khắp mộ thất.

Khi Thi Miết ăn thịt hết, ông ta đã biến thành một đống xương trắng bọc áo bào đen.

Trong chốc lát, Trưởng lão mới hoảng loạn.

"Nhanh rời khỏi chỗ này." Chưa kịp để ông ta nói hết, Thi Miết đã bò về phía họ, tấn công toàn thân họ.

Trưởng lão mới ra lệnh cho những người còn lại nhanh chóng dùng chân khí bảo vệ cơ thể.

Nhưng dường như vô ích, cảm giác đau đớn đã khiến người ta bắt đầu la hét.

Họ dùng hết tất cả công lực mới có thể đánh văng Thi Miết đầy đất.

Một đợt vừa tan, lại tiếp tục một đợt khác, Thi Miết không ngừng tuôn ra từ trên Thi Tướng.

Cái này còn chưa xong sao?

Trong lúc hoảng loạn, Trưởng lão mới đành phải rút ra một trong những tuyệt chiêu của mình, tung về phía Thi Miết.

Chương 291

Tần An đứng từ xa, nhìn nhóm trưởng lão bị Thi Miết giày vò, khoanh tay trước ngực, đặt Hắc Kim Cổ Đao lên ngực.

"Để Thi Miết ăn thịt bọn họ cũng không tệ, đỡ phải để ta ra tay." Trong bóng tối, chiếc trượng trong tay trái Trưởng lão mới phát sáng, ông ta rảnh tay phải, ngưng tụ bột trắng trong tay thành một quả cầu trắng lăn tròn, xung quanh quả cầu còn bốc ra khói trắng.

Trông có vẻ không thể ngăn cản, rất lợi hại.

Các trưởng lão bên cạnh nhìn ngây người, cũng thầm cầu nguyện thứ này có tác dụng.

Thi Tướng theo bước chân của Trưởng lão mới, lại phóng ra vô số Thi Miết.

Đến kỳ sinh sản của những thứ này rồi, chúng khẩn cấp cần tìm tinh huyết của người sống để ấp nở ấu trùng mới.

Vừa đúng lúc sự xuất hiện của Trưởng lão mới đã đánh thức những con trùng đang ngủ say.

Khi Thi Miết một lần nữa tràn đến, Trưởng lão mới ném mạnh quả cầu trắng trong tay đi xa.

Quả cầu trắng xông tán Thi Miết, chịu lực lớn mà rơi xuống đất, chẳng mấy chốc lại có một đợt mới.

Chúng có kích thước nhỏ, rơi xuống đất cơ bản không sao cả, bắt đầu chơi trò luân phiên tấn công với các trưởng lão đang bực tức.

"Quả cầu trắng cũng không giết được bọn chúng!

Số lượng của bọn chúng dường như còn nhiều hơn lúc nãy."

“Phải làm sao đây, Trưởng lão mau nghĩ cách đi, nếu không chúng ta có lẽ không sống nổi mà đi tìm bí bảo mất!” “Đám hai lúa này có trí tưởng tượng thật hài hước, dùng quả cầu trắng cuốn Thi Miết, hết đợt này đến đợt khác càng lúc càng cao.

A!” Trưởng lão mới mặt đầy vẻ lo âu.

Tần An trong lòng vui như mở cờ, nhưng trên mặt lại không chút gợn sóng.

“Mọi sự vạn vật đều có điểm chí mạng của riêng mình, điểm chí mạng của những con trùng này là gì đây?” Ông ta vừa chạy vừa nghĩ, đầu óc như bị rút cạn, không nghĩ ra được chút ý tưởng nào.

Thi Miết tăng tốc, khi sắp đuổi kịp Trưởng lão mới.

Kèm theo tiếng la hét của một đám người, họ từ một chỗ cao trống rỗng rơi xuống.

Trưởng lão mới túm được một mỏm đá nhô ra ở mép vực, lại bị xâu thành một chuỗi lơ lửng giữa không trung.

Người ở dưới cùng, bị lửa nướng đến mức giày dép dưới chân cũng tan chảy.

Một nửa số Thi Miết tiến về phía trước quá nhanh, quán tính quá lớn khiến chúng cũng bị hất xuống dưới vực.

Khi Thi Miết chạm vào mặt đất, bốn phía lập tức bùng lên ngọn lửa dữ dội.

Chỉ nghe thấy tiếng “gà băng” giòn tan, chẳng mấy chốc lại có một mùi protein cháy khét nồng nặc lan tỏa trong không khí.

“Thối quá.” Trưởng lão mới từ trong tay áo lấy ra một viên vũ châu, dùng sức mạnh của quyền trượng làm hạ xuống một trận mưa.

Đợi đến khi nước trong vũ châu cạn hết, ngọn lửa bên dưới vẫn

không có chút ý định tắt đi.

Cùng với việc tay Trưởng lão mới không giữ nổi, họ như những con khỉ nhảy lửa, rơi xuống biển lửa.

Còn bắn lên những đốm lửa cao hai ba mét, Tần An vội bước lên xem xét, bị những đốm lửa bắn ra ép phải lùi lại mấy bước.

"Giờ thì cuối cùng cũng yên tĩnh rồi, không còn ai quấy rầy nữa.

Chướng ngại vật được gỡ bỏ, thật là hả hê, quan trọng nhất là không phải do tôi làm." Sau khi Tần An đi, dưới đáy vực phát ra một luồng sáng trắng chói mắt, kéo dài vài giây rồi biến mất.

Giáo sư Trương dẫn đội khảo cổ bên ngoài tiến hành tìm kiếm và chỉnh lý văn vật, nhìn bóng dáng bận rộn của các thành viên đội khảo cổ.

Họ rất muốn vào xem bên trong đã xảy ra chuyện gì.

"Trong đời này, nếu tôi cũng có thể đi thám mộ một lần, kiếp này không còn gì hối tiếc!" "Tầng trên đừng vội, đợi đến khi bạn 'đạp cẳng' (chết) rồi tự vào mộ của mình cũng coi như viên mãn." "Chậc chậc chậc...

Thật là ác miệng, làm người tốt đi mà!" "Tranh thủ bây giờ không có cảnh kinh dị, tôi gõ thêm vài chữ tham gia, nếu không lát nữa có cảnh giật gân, tôi sợ điện thoại tôi cũng phải cầm nghiêng mất.

Ha ha ha ha ha..." Cư dân mạng nhảy nhót loạn xạ trong bullet chat, đội khảo cổ thì đang sốt ruột muốn thoát ra khỏi mộ.

MC Ngốc Tiểu Muội nhân lúc không khí hiện tại, hỏi Giáo sư Lý: "Giáo sư, quốc bảo thần bí mà đội khảo cổ của chúng ta lần này muốn tìm, khả năng nó ở trong Càn Lăng có lớn không ạ?" Giáo sư Lý hơi nhích người, nửa ngày không động đậy, mông ngồi đến tê cả rồi.

“Có một người tên là Ôn Thao, Tiết độ sứ Ngũ Diệu Châu, ông ta từng khai quật mười bảy lăng mộ hoàng gia, nhưng đều không tìm thấy dấu vết của 《Lan Đình Tự》.

Đường Cao Tổ trong di chiếu có nhắc đến việc muốn 《Lan Đình Tự》 theo mình vào mộ, nhưng Ôn Thao cũng không tìm thấy trong mộ ông ta.” “Tác phẩm tiêu biểu của Thư Thánh Vương Hi Chi thời Đông Tấn 《Lan Đình Tự》, được mệnh danh là Đệ nhất hành thư thiên hạ.

Ngoài Đường Cao Tổ thích, Nữ hoàng đế cũng không ngoại lệ.

Bà ấy bản thân là một nhà thư pháp, có sự yêu thích gần như sùng bái đối với 《Lan Đình Tự》, vì vậy có khả năng rất lớn nó nằm trong Càn Lăng.” “Ồ!

Nếu đã như vậy, vậy chúng ta có thể cùng đội khảo cổ từ từ xem tiếp thôi!” Ống kính chuyển đến Giáo sư Trương trong mộ thất.

Sau khi họ nhanh chóng chỉnh lý xong những văn vật quý giá, Mạc Hữu Đạo mở cửa mộ, họ nhanh chóng tiến vào nội thất.

“Không biết Tiểu Ca thế nào rồi, đã kết thúc trận chiến chưa.” Mạc Hữu Đạo vừa quét nhìn mộ thất, vừa nói với Giáo sư Trương bên cạnh.

“Tiểu Ca ra tay thì không có chuyện gì là không giải quyết được, chuyên tâm tìm kiếm đi!” Giáo sư Trương an ủi.

“Giáo sư, bên kia có một cỗ quan quách.” Người đeo kính chiếu đèn ra xa.

“Đi tới xem thử.” Giáo sư Trương, anh chàng gầy và người đeo kính chuẩn bị đi về phía quan quách.

Trong tầm nhìn của Mạc Hữu Đạo, lướt qua một hình ảnh.

Tần Ly trong phòng livestream, xem xong rất kích động.

“Mạc Hữu Đạo, anh dịch ống kính sang phải một chút nữa, tôi xem thử.” Tần Ly nhìn thấy ký hiệu mà anh trai cô để lại trên tường.

Mạc Hữu Đạo làm theo lời Tần Ly, chiếc đèn trên đầu anh ta chiếu vào một mũi tên chỉ thẳng về phía trước.

“Giáo sư, có ký hiệu!

Tiểu Ca đã để lại ký hiệu cho chúng ta!

Chúng ta bây giờ nên đi thẳng, không cần quan tâm đến cỗ quan quách kia.” Giáo sư Trương nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy ký hiệu mà Mạc Hữu Đạo nói.

Họ lại đi về phía hướng mà ký hiệu chỉ.

Một thất tối đen ngoài tiếng của vài người họ ra, không còn bất kỳ âm thanh nào khác, không gian tĩnh lặng đến lạ thường.

Vì Tần An và nhóm Trưởng lão mới tự mình vào mộ, không mang theo bất kỳ thiết bị quay chụp nào.

Không có thành viên đội khảo cổ nào ở đó, nên không thể thấy được hình ảnh của họ, càng không biết trong mộ thất đó đã xảy ra chuyện gì với họ.

“A!

Sao không thấy Tiểu Ca nữa rồi, không có hình ảnh Tiểu Ca là tệ!” “Cực lực yêu cầu cho Tiểu Ca lên hình nhiều hơn, nếu không cho thì tôi sẽ đợi thêm lát nữa ha ha.” “Đừng kêu nữa, Tiểu Ca tự mình đến, anh ấy không có thiết bị quay chụp, tổ chương trình không thể điều khiển ống kính trong mộ.

Chỉ có thể dựa vào họ tự truyền hình ảnh ra ngoài.” Người xem livestream đều chăm chú nhìn những hình ảnh được truyền từ trong

mộ thất ra.

Tần An biết Liệt Diễm Cốc vừa nãy là con đường tất yếu để vào chủ mộ thất, hắn lùi lại mấy bước, rồi lại quay trở lại.

Đến khu vực Liệt Diễm Cốc này, hắn lại nghĩ đến đội khảo cổ đang đi theo ký hiệu của hắn phía sau.

Hắn đứng ở mép vực, hư ảnh Kỳ Lân thấy lửa Liệt Diễm Cốc liền phát ra tiếng gầm gừ phấn khích.

Lửa Liệt Diễm Cốc cũng bùng lên cao mấy mét.

Dường như ngọn lửa Liệt Diễm Cốc này, bản thân nó vốn thuộc về Kỳ Lân.

Mà Kỳ Lân lại là kẻ thống trị của nó.

Chỉ thấy Kỳ Lân há to miệng, nuốt chửng từng chút một lửa Liệt Diễm Cốc vào trong.

Cơ thể Tần An dường như không chịu nổi sự thôn phệ mãnh liệt như vậy, toàn thân hắn bắt đầu bị cháy lột da, suýt nữa thì bị nướng chín.

Tần An cứng rắn cắn chặt răng, kiên định nhìn về đích đến không xa.

Hắn nhẫn nhịn cơn đau kịch liệt đi đến điểm cuối Liệt Diễm Cốc, trên làn da trắng bệch trên mặt cũng rịn ra những giọt mồ hôi.

Sau sự hủy diệt tột cùng chính là sự tái sinh.

Vào thời khắc cuối cùng, Kỳ Lân nuốt nốt ngọn lửa cuối cùng vào miệng.

Ngọn lửa phát ra từ Kỳ Lân và lửa Liệt Diễm Cốc hòa vào nhau.

Sau một luồng sáng trắng chói mắt, trên cánh tay có Kỳ Lân của

Tần An xuất hiện một dấu ấn ngọn lửa màu xanh lam.

Chương 292

Cơ thể Tần An trước đó bị nướng chín, giờ khắc này cũng như được tái sinh, rạng rỡ hẳn lên.

Tần An bị ánh sáng phát ra từ ngọn lửa xanh lam thu hút, hắn cúi đầu nhìn, trên cánh tay có thêm một thứ.

"Có thêm một dấu ấn ngọn lửa xanh lam, cái này có tác dụng gì không?" Tần An kéo mặt nạ xuống, tìm đến viên gạch thứ hai bên tay trái, rút viên gạch ra, thấy nút cơ quan đã đóng lại.

"Giáo sư Trương và họ đến đây chắc không có vấn đề gì nữa rồi." Hắn quay đầu nhìn về Liệt Diễm Cốc, đáy thung lũng này bị khói trắng bao phủ, không nhìn thấy đáy.

"Nhóm Trưởng lão mới bây giờ chắc không còn một mẩu tro nào rồi nhỉ!" Tần An nhìn xuống đáy thung lũng đặt câu hỏi, không ai có thể trả lời hắn.

Ngay khi hắn đứng dậy chuẩn bị đi, nghe thấy từ đáy thung lũng vọng lên một tiếng kêu gào xé nát.

Giọng đó vừa nghe đã biết là nhóm Trưởng lão mới kia rồi.

"Thế mà vẫn chưa chết, mệnh bọn họ cũng cứng thật!" Thôi được, lần này lại chẳng có gì dễ dàng rồi, vẫn phải tiếp tục đối phó với bọn họ.

Cùng lúc đó, Tần An chỉ chăm chú nhìn đáy thung lũng, không chú ý đến Thi Miết đang hoành hành trên tất cả các bức tường.

Có một đàn Thi Miết quá béo mập, mấy con cùng lúc vô tình ấn lại cái công tắc mà hắn vừa đóng.

Một tiếng "đích tháp" rất nhỏ, sự chú ý của Tần An hoàn toàn dồn

vào nhóm Trưởng lão mới ở đáy thung lũng, bỏ qua âm thanh nhỏ bé này.

Tần An liếc nhìn đáy thung lũng đầy ẩn ý, khi quay đầu lại thì thấy Thi Tướng từng truy đuổi nhóm người giáo hội kia, đang thiếu một cánh tay, dẫn theo đội quân Thi Miết của nó đang vội vàng kéo đến.

Ồ ~ Cũng được việc phết nhỉ.

Xem ra cuộc đấu đá của hai nhóm người này vẫn chưa kết thúc.

"Ối... xùy..." "Không được, người sợ lỗ không thể xem cái này!" Tần An đành rời khỏi đây.

Nhóm Giáo sư Trương theo ký hiệu Tần An để lại, né tránh một đợt tấn công khác của Thi Tướng.

Họ tiếp tục đi về phía trước, vài người cùng nhau đến Liệt Diễm Cốc.

Trước mắt họ là một thung lũng sâu không thấy đáy, bị khói trắng bao phủ, mép vực còn có lửa nhỏ vẫn cháy.

"Khụ khụ...

Chuyện gì xảy ra ở đây vậy, mùi khói này khó chịu quá!" Anh chàng gầy bịt mũi, hít một hơi thật sâu nói.

Mạc Hữu Đạo men theo không gian hẹp ở mép vực, quét nhìn một vòng, phát hiện một vấn đề rất chí mạng.

"Thung lũng này trông khá sâu, chúng ta làm sao mà qua được?" "Để tôi thử xem." Chỉ thấy người đeo kính từ trong túi lấy ra sợi dây thừng, lợi dụng lực đẩy của súng, muốn bắn sợi dây sang ghim vào vách núi đối diện.

Anh ta cầm lấy thiết bị, thử một cái.

Khói bốc lên từ đáy thung lũng càng lúc càng dày đặc, dần dần anh ta không thể nhìn rõ vách núi đối diện ở đâu nữa.

Trong lúc mò mẫm, anh ta dốc hết sức lực, đầu dây bên kia "đinh" một tiếng cố định lại.

Anh ta kéo nhẹ một cái, cũng không dùng nhiều sức lắm, sợi dây đã mềm oặt rơi xuống đáy thung lũng.

"Xem ra cách dùng dây thừng này không ổn rồi." Màn hình livestream cũng thấy được những đám khói trắng lớn, cùng với cái rãnh đỏ không thể vượt qua.

"Chà chà, cái thung lũng này đáng nói hay không đây, nếu tôi ở trước mặt chắc chắn sẽ sợ đến mức chân tay mềm nhũn hết cả.

Còn cái lửa nhỏ này, liệu có bùng cháy lại không nhỉ?

Mặt chấm hỏi!" "Thế tôi mới nói, lửa này có phải Tiểu Ca châm không?

Cẩu đầu bảo mệnh!" "Không biết thì đừng nói, Tiểu Ca không phải người như vậy đâu, đây là cơ quan trong mộ mà?" "Lửa này cháy lâu thế này thật là kỳ tích, xem ra người thiết kế cơ quan này đã nghiên cứu về lửa này không ít nhỉ?" Chủ đề lửa trong mộ thất lại bùng cháy một lần nữa, tiếng thảo luận trên mạng rất cao, đến mức có câu hỏi sau đây.

MC Ngốc Tiểu Muội hỏi: "Giáo sư Lý, nhiên liệu của ngọn lửa trong mộ này là gì ạ?

Làm sao nó có thể giữ được sự cháy liên tục ngàn năm không tắt vậy?" Giáo sư Lý đặt chiếc bình giữ nhiệt trong tay xuống, tiếp tục liếc nhìn màn hình, nói một cách chắc chắn: "Trong môi trường mộ thất kín mít, đèn đang cháy, oxy dần dần bị tiêu hao, không đạt đến mức duy trì cháy liên tục nên sẽ tắt.

Dưới môi trường kín, một phần dầu đèn bay hơi thành khí dễ cháy, và thi thể người chết dưới tác dụng của vi sinh vật sẽ sản sinh ra khí phốt pho và các khí dễ cháy khác.

Mà khí dễ cháy khi không có oxy sẽ không cháy, đèn không phải cháy ngàn năm không tắt, mà là thiếu oxy thì tắt.

Khi có người mở mộ, oxy đi vào sẽ tự nhiên bốc cháy, đèn lại bùng cháy trở lại.

Khi nhìn thấy nó đang sáng, người ta luôn nghĩ đó là sự thật cháy ngàn năm không tắt.

Trên thực tế, nó tắt khi thiếu oxy, và bùng cháy trở lại khi có oxy đi vào!

Nó không liên quan nhiều đến nhiên liệu, mà liên quan đến các điều kiện cần thiết để cháy." "Thì ra là vậy, tôi cứ tưởng là do người ta làm, là có người vào châm lại!" "Não bạn đúng là to thật đấy, nếu anh ta có thể châm lửa, còn cần ở trong mộ làm gì nữa?" "Ối ~ đừng nói nữa, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy rùng rợn rồi.

Sợ hãi che mặt!" Giáo sư Trương nhìn thung lũng trước mặt, nhất thời cũng không nghĩ ra được phương pháp nào hay.

Mặc dù ông đã đi qua nhiều cổ mộ khác nhau, nhưng mỗi cơ quan trong mộ đều được thiết lập theo thói quen và quy định của chủ mộ, phần lớn không có ý nghĩa tham khảo.

Các giáo sư trong phòng livestream cũng thì thầm vào tai nhau, không biết đang thảo luận gì, cũng không thể đưa ra ý kiến chính xác giúp đội khảo cổ thông qua.

"Giáo sư Lý, đội khảo cổ có cách nào để đến được phía đối diện vách núi không ạ?" MC vừa hỏi xong, một ống kính đặc tả lớn liền chĩa thẳng vào mặt Giáo sư Lý.

Giáo sư Lý bị dồn đến mức mặt đỏ bừng, xòe tay ra ám chỉ một chút, sau đó lắc đầu, biểu thị mình cũng không có phương pháp nào hay để cung cấp.

Mắt thấy khói càng lúc càng dày đặc, họ không thể nhìn thấy mặt nhau nữa.

Chỉ có thể dựa vào âm thanh để định vị, cùng đi về phía đối phương.

"Không ổn rồi, ngọn lửa này e là còn bùng cháy trở lại!" "Giáo sư Trương cần chú ý, ngọn lửa này còn sẽ bùng cháy trở lại." Giáo sư Trương và Tần Ly gần như cùng lúc thốt ra câu nói này.

Tần Ly thấy đội khảo cổ không thể vượt qua thung lũng này, liền kiểm tra lại ghi chú.

Trong ghi chú nói rằng, lửa không hề tắt mà sẽ bùng cháy trở lại từ tro tàn.

Muốn thông qua, cần có một người trước khi lửa bùng cháy trở lại, đi đến bức tường đối diện, tìm viên gạch thứ hai bên tay trái, rút viên gạch ra, ấn nút, ngọn lửa lớn sẽ biến mất.

Sau khi Tần Ly nói xong những lời này, Giáo sư Lý vẫn vẻ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm Tần Ly, cô có chút ngại ngùng quay mặt sang bên khác.

"Cái này cũng là viết trong sách à?" Giáo sư Lý hỏi một cách âm dương quái khí.

Tần Ly có chút chột dạ gật đầu.

Giáo sư Trương lập tức sắp xếp Mạc Hữu Đạo, người cũng có kinh nghiệm phong phú, để hoàn thành nhiệm vụ khó khăn này.

"Làm sao để sang được phía đối diện, vẫn là một vấn đề đau

đầu!" Mạc Hữu Đạo không định dây dưa nữa, cầm sợi dây nylon, liền trượt xuống đáy thung lũng.

Mọi người cố gắng trợn mắt nhìn xuống đáy thung lũng, ngoài khói trắng ra vẫn chỉ là khói.

Tiếng Mạc Hữu Đạo đi xuống, nghe rất rõ.

Chẳng mấy chốc, Mạc Hữu Đạo từ đáy thung lũng hét lên: "Tôi chạm đất rồi, thung lũng này không sâu lắm." Giọng Mạc Hữu Đạo từ đáy thung lũng vọng lên, còn có tiếng vọng lại.

"Cẩn thận một chút, chú ý dưới chân có lửa nhỏ không." "A..." Mạc Hữu Đạo từ đáy thung lũng hét lớn một tiếng, mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Hữu Đạo?

Hữu Đạo?" Dưới đáy thung lũng không ai trả lời.

Mạc Hữu Đạo nhìn thấy một vị trưởng lão bị hiến tế, suýt nữa thì bị kéo theo hiến tế cùng ông ta.

Đôi mắt trống rỗng của ông ta, nhìn chằm chằm Mạc Hữu Đạo.

Bất kể Mạc Hữu Đạo đi đến đâu, ông ta cũng nhìn chằm chằm anh.

Mạc Hữu Đạo không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Nhóm Trưởng lão mới rơi xuống đáy Liệt Diễm Cốc, khi sắp bị ngọn lửa lớn nuốt chửng, quyết định hiến tế một người trong số đó, để đổi lấy sự an toàn cho những người còn lại.

Người bị hiến tế không chỉ bị tước đoạt sinh mạng, mà cả linh hồn cũng bị giam cầm dưới đáy thung lũng tối tăm không ngày này, chịu đựng sự thiêu đốt ngày đêm.

Còn những người khác thì được ánh sáng trắng đưa đến một nơi

khác.

Mạc Hữu Đạo thu lại ánh mắt, anh ta đờ đẫn như khúc gỗ, di chuyển thân thể cứng ngắc.

Những tiếng gọi từ trên vách đá không phải anh ta không nghe thấy, mà là anh ta không dám đáp lại.

Anh ta nín thở, từ từ di chuyển từng bước về phía trước.

Chương 293

Dưới chân lấp lóe những ngọn lửa nhỏ, như măng mọc sau mưa, từ từ trồi lên.

Càng đi về phía trước, những ngọn lửa phía sau càng mọc dài và cao hơn.

Nhiệt độ xung quanh cũng từ từ tăng lên, ánh sáng từ những ngọn lửa chiếu sáng khuôn mặt Mạc Hữu Đạo đang bối rối trong bóng tối.

"Đáy thung lũng này đúng là xa thật đấy." Anh ta thầm thở dài một tiếng cảm thán, bước chân trở nên nhanh nhẹn.

Từ bên này đáy thung lũng đến bên kia, anh ta vẫn tốn không ít thời gian.

"Cái xác khô vừa nãy thật sự dọa tôi tè ra quần, nước ngọt trong tay tôi cũng bị tôi ném xuống dưới rồi." "Cái cảnh giật gân góc nhìn thứ nhất này đúng là có thể đưa tôi đi luôn, may mà là ban ngày, tôi lại còn muốn xem lại một lần nữa, loại không nhìn màn hình ấy." "Bạn làm ơn nhanh lên đi!

Không nhìn màn hình bạn đang đùa à?" "Chạy mau lên!

Lửa càng lúc càng lớn rồi.

Bạn có thể bật tốc độ 2x mà chạy nhanh lên không!!

Sốt ruột quá đi mất!" Người xem livestream đều bị dọa, MC Ngốc Tiểu Muội sợ đến mức kêu lên thành tiếng, vội vàng bịt miệng lại.

Tần Ly khi nhìn thấy cảnh tượng kinh hãi đó, trong lòng cố gắng kiềm chế nỗi sợ hãi của mình.

"Có nhiều người xem thế này!

Dù thế nào cũng phải kiềm chế cố gắng mỉm cười, mà kêu lên thì đúng là mất mặt đến tận thế giới luôn rồi.” Cô ấy âm thầm tự trấn an bản thân trong lòng.

Đạo diễn thấy phản ứng của Tần Ly, vội chuyển hình ảnh sang Giáo sư Lý.

Không ngờ Giáo sư Lý cũng rùng mình một cái, chiếc bình giữ nhiệt trên bàn cũng rung lên.

Chỉ có vị giáo sư ngồi cách màn hình khá xa, lại hơi phản quang, vẫn không chớp mắt nghiêng người nhìn, nhìn về phía mọi người không khỏi nở nụ cười nhẹ.

Nhờ vào cảnh quay vừa nãy, số lượng người xem trực tuyến của cư dân mạng đã vượt mười triệu.

Trong bullet chat cũng bùng nổ, tốc độ nhanh đến mức căn bản không thấy họ đang nói gì, đã bị những bình luận sau đó che lấp.

Xem ra những điều kỳ lạ luôn có thể khơi dậy sự tò mò của con người.

Khói trắng dưới đáy thung lũng dần dần tan đi, có những ngọn lửa nhỏ lẻ bắt đầu chạy tán loạn khắp nơi.

Trong chớp mắt, ngọn lửa nhỏ đã cao hơn một, hai mét.

Chẳng mấy chốc, phía sau Mạc Hữu Đạo đã là một biển lửa.

Anh ta lơ lửng giữa biển lửa, chỉ cần một chút sơ suất là có nguy cơ chôn thân trong biển lửa.

Anh ta chỉ có thể ký thác hy vọng vào sợi dây mình đang bám, dùng sức leo lên.

Anh ta sợ dây sẽ đứt, sợ mình còn chưa leo lên đã bị biển lửa nuốt chửng.

Mọi người đều đứng ở phía đối diện vách núi, mơ hồ nhìn Mạc Hữu Đạo đang gánh vác trọng trách khó khăn leo lên, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn, ngoài việc nói một câu "cố lên" không đau không ngứa ra, chẳng giúp được gì.

Giáo sư Trương đặt hai tay sau lưng, đi đi lại lại ở mép vực.

Anh chàng gầy và người đeo kính nhìn Mạc Hữu Đạo đang từ từ leo lên trong biển lửa, trong lòng cũng vã mồ hôi hột.

Cùng lúc đó, Tần An đã đến Trụy Long Cốc.

Trụy Long Cốc, đúng như tên gọi của nó, là nơi ngay cả rồng cũng sẽ rơi xuống.

Huống chi là một người phàm bình thường không có gì đặc biệt.

Trụy Long Cốc cũng là vực sâu vạn trượng, khác với Liệt Diễm Cốc là trên vực sâu này có những trụ đá dài mảnh không biết cao bao nhiêu.

Từ đầu này đến đầu kia có tổng cộng bốn mươi chín trụ đá, có nghĩa là mọi ý nghĩ may mắn hay hy vọng đều bị cắt đứt hoàn toàn ở đây.

Ngoài việc đi thẳng qua, không còn cách nào khác.

Nếu muốn ra khỏi Trụy Long Cốc, người ta phải đi qua trên những trụ đá mà không có bất kỳ biện pháp bảo vệ nào.

Giống như đi trên dây thép, tim đập thình thịch, chỉ là thiếu đi sợi dây cứu mạng dẫn đường kia.

Trưởng lão mới dẫn theo bốn người còn lại, không quan tâm đường phía trước, chỉ lo không để người phía sau đuổi kịp, muốn liều chết đến cùng với quốc bảo thần bí trong chủ mộ thất.

Ông ta bây giờ không còn đường lui, càng đi càng hiểm nguy, mất

vài vị trưởng lão không kể, ông ta đã không còn thuốc hối hận mà cất giữ.

Ông ta run rẩy leo lên trụ đá, không kìm được nhìn xuống phía dưới trụ đá.

“Không được!” Trưởng lão mới hoảng hốt rút chân mình lại.

Vực sâu vạn trượng cũng nhìn chằm chằm ông ta, đầu ông ta bắt đầu choáng váng hoa mắt.

“Trưởng lão, ông đừng nhắm mắt chứ!

Mau lấy lại tinh thần!” “Trưởng lão?

Trưởng lão?

Mau tỉnh lại đi!” Trưởng lão mới nhìn người đang nói chuyện với mình, hồn vía tạm thời quay trở lại một chút.

Ông ta sờ sờ ngực, bắt đầu cầu nguyện Chúa ở đây.

Tần An nhìn thấy nhóm Trưởng lão mới, nhìn với vẻ không thể tin được.

Hắn kiểm tra số người, phát hiện thiếu mất một người so với trước.

Thi Tướng dẫn theo Thi Miết vẫn còn ở phía sau chưa kịp đến.

“Trưởng lão mau nhìn, Tần An đuổi kịp rồi.” Trưởng lão mới nghe thấy tên Tần An, mắt đột nhiên mở bừng.

Ông ta liền co chân chuẩn bị chạy, thì bị Tần An phía sau gọi lại.

“Chào?

Sao bây giờ nhìn thấy ta là các ngươi lại chạy, không lên đây tỉ thí với ta một chút à?” Trưởng lão mới dừng lại, đứng im như tượng.

Ông ta chỉnh sửa biểu cảm nửa ngày, rồi buông ra một câu: “Tần

An, ngươi có thể bua tha cho chúng ta không.

Ân oán giữa ngươi và các trưởng lão Thần Điện, bây giờ ta cũng không muốn quản nữa, chuyện Thần Điện bị hủy không liên quan gì đến ngươi.

Chúng ta bây giờ không thù không oán, ngươi có thể nhắm một mắt mở một mắt được không?" "A!

Ta chưa từng thấy người nước ngoài nào mặt dày vô sỉ đến thế.

Ngươi nói lời này, không sợ sứt lưỡi sao?

Thế nào?

Bây giờ thịnh hành 'nạn nhân có tội' luận à?" "Ngươi chạy đến trộm mộ của quốc gia chúng ta, ngươi còn muốn ta khoanh tay đứng nhìn, dựa vào cái gì?" Trưởng lão mới thấy lá bài đồng cảm không có tác dụng, vẫn đang nghĩ chiêu khác.

Tần An đã giơ đao tiến đến gần.

Các trưởng lão nhìn Tần An trước mặt, không khỏi lùi lại một chút.

Trưởng lão mới gạt đám đông ra, ra tay trước bằng Thiên Sứ Thẩm Phán để đánh với Tần An.

Tần An một chút cũng không sợ hãi, từng nhát đao chém vào những điểm chí mạng của Trưởng lão mới.

Trưởng lão mới bị Tần An tấn công làm cho sợ hãi, đây là không định để ông ta sống sót sao!

Trong chốc lát liền chạy lên trụ đá.

Tần An cũng lập tức theo sau, hai người ổn định trọng tâm trên trụ đá.

Bất chấp vực sâu dưới trụ đá, họ bắt đầu giao chiến trên trụ đá.

Các trưởng lão còn lại cũng nhân cơ hội leo lên trụ đá, có một người trượt chân, ngồi phịch xuống trụ đá, hồn vía sợ mất một nửa.

Ông ta hồn vía chưa định, nhìn Tần An đã sát khí đằng đằng, không khỏi rợn xương sống.

"Mau đứng dậy giúp Trưởng lão đi chứ, ngồi nghỉ cái gì thế?" Tần An dù sao cũng chỉ có một mình, chỉ có thể lo phía trước, không thể lo phía sau.

Trên những trụ đá dài mảnh, hình thành một chuỗi người đang hoảng loạn thất thố.

Chương 294

Trên trụ đá còn có cơ quan, chỉ cần không cẩn thận giẫm phải cơ quan cũng sẽ rơi xuống.

Phạm vi hoạt động bị thu hẹp nghiêm trọng, còn phải đánh nhau với người đối diện.

Tần An bị người kẹp ở giữa, Trưởng lão mới được người hộ tống bò sang bên kia.

Tần An vội vàng muốn giải quyết Trưởng lão mới ở đây, đã lơ là người phía sau.

Người đó dốc toàn lực, đẩy mạnh vào người Tần An làm hắn nhảy vọt về phía trước một cái, ông ta thì ngã xuống giữa hai trụ đá.

Có người kéo ông ta lại, còn Tần An bị ông ta tông trúng thì rơi xuống từ trụ đá.

Trưởng lão mới nhân cơ hội này từ Trụy Long Cốc thoát ra ngoài, Thi Tướng dẫn theo Thi Miết lúc này cũng xuyên qua trên trụ đá, đuổi theo Trưởng lão mới mà đi.

Khi thi tướng mang theo bóng thi miết biến mất khỏi màn hình, Tần An đang chống lại trọng lực rơi xuống cực nhanh.

Hắn vận dụng Tam Thanh Chú để tăng cường thực lực bản thân, một cú nhún mạnh muốn nhảy lên, nhưng kết quả hắn phát hiện càng dùng sức thì tốc độ rơi xuống càng nhanh.

“Cột đá này dài thế à?

Ta cảm giác ta đã rơi nửa ngày rồi mà?

Vẫn chưa chạm đất sao?” Bên tai Tần An chỉ có tiếng gió vun vút.

Cột đá này dường như không có điểm cuối.

Thực ra không phải vậy, cột đá ở Trụy Long Cốc này sẽ tạo cho người ta một ảo giác, một ảo giác chân thực.

Từ một góc độ nào đó mà nói, người rơi xuống trước tiên sẽ hạ xuống một độ cao nhất định, sau đó sẽ giữ nguyên trạng thái không đổi.

Sở dĩ hắn cảm thấy mình vẫn luôn rơi xuống nhưng mãi không chạm đất, thực ra là hắn đang lơ lửng giữa không trung.

Tốc độ gió trong không gian đình trệ giống như trước, sẽ không dễ dàng khiến người ta nhận ra.

Người rơi từ Trụy Long Cốc xuống chỉ có một kết cục.

Đa số mọi người sẽ bị mắc kẹt ở đây mãi mãi, cho đến khi kết thúc cuộc đời ngắn ngủi này trong sự chờ đợi vô tận.

Mạc Hữu Đạo đã bò lên, phía sau đám lửa lớn như thủy triều dâng trào.

Anh ta vội vàng di chuyển vào trong, nhìn ngọn lửa trước mắt đã bùng lên cao ngút, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Trương Giáo sư nhìn thấy ngọn lửa đã bao trùm toàn bộ Liệt Diễm Cốc, vội vàng hét lên với Mạc Hữu Đạo ở phía đối diện: “Hữu Đạo?

Hữu Đạo?

Cậu không sao chứ!” “Yên tâm đi ạ!

Giáo sư, tôi đã bò lên rồi, không vội, tôi đang nghiên cứu nút tắt lửa đây.” “Vậy thì tốt rồi!” Sấu Tử và tên đeo kính cũng thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy giọng Mạc Hữu Đạo.

Cả hai ngoan ngoãn đứng tại chỗ chờ phản hồi của Giáo sư.

Mạc Hữu Đạo nhìn một hàng gạch đá trước mặt, nhất thời quên mất công tắc ở chỗ nào.

Anh ta gãi tai vò đầu cố gắng nhớ lại, nhưng đầu óc vẫn trống rỗng.

"Vừa nãy chỉ lo bò núi lửa, vị trí nút công tắc quên sạch bách." Một dấu hỏi chấm to đùng hiện lên trên trán Mạc Hữu Đạo.

Ngay lập tức, cư dân mạng trong livestream lại bắt đầu bùng nổ.

Tần Ly nhìn Mạc Hữu Đạo đang lúng túng, nhắc lại một lần nữa: "Trên bức tường đối diện, tìm viên gạch thứ hai bên tay trái, rút viên gạch ra, nhấn nút, ngọn lửa sẽ tắt ngay lập tức." Mạc Hữu Đạo nghe Tần Ly nhắc lại, ký ức trong đầu bỗng sống lại hết.

Anh ta thuần thục bắt đầu thao tác.

"Cái não này bị úng nước à?

Nói quên là quên ngay!

Khiến tao mất tập trung cũng không nhớ nổi, cười khổ." "Không thể trách anh ta được, ngọn lửa lớn vừa nãy, dù là trí nhớ tốt đến mấy cũng phải quên mất một nửa." "Thật đấy, nếu tôi mà hiểu chút kiến thức này, tôi nhất định sẽ thay thế anh ta." "Suỵt ~ yên lặng chút, tiếp tục xem đi." Chỉ nghe thấy tiếng "tách" một cái của công tắc, giữa tiếng lửa cháy phừng phừng, tiếng này nghe rõ ràng và lọt tai một cách lạ thường.

Hầu như ngay lập tức, như đèn trong gia đình, nhấn công tắc thì đèn tắt.

Mặc dù vẫn còn những đốm lửa nhỏ li ti, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc họ đi qua.

Lửa tắt, khói trắng dày đặc bốc lên.

“Giáo sư, lửa đã tắt, mọi người nhanh chân qua đây đi ạ!” Các Giáo sư tận mắt chứng kiến ngọn lửa hung hãn trước mặt, vậy mà chỉ cần nhấn công tắc là tắt, cảm thấy không thể tin nổi.

Họ vừa men theo dây ni lông bò xuống vừa lẩm bẩm trong lòng.

Khi xuống đến đáy thung lũng, Trương Giáo sư, Sấu Tử và tên đeo kính cùng lúc bị những thi thể cháy đen kia dọa cho một phen kinh hoàng.

“Trời mẹ ơi!

Đây là cái quái gì vậy?

Ghê tởm thế!!” Sấu Tử nói rồi nép sau lưng Trương Giáo sư, tên đeo kính lùi lại mấy bước.

“Đi mau đi!

Nhanh rời khỏi đây.” Trương Giáo sư kéo mọi người đi thẳng về phía trước không dám ngoảnh đầu lại, cũng không thèm để ý đến những đốm lửa nhỏ li ti trên mặt đất.

Đi được một nửa đoạn đường, cách xa đám thi thể cháy đen, Trương Giáo sư nhìn xuống mặt đất đã bị lửa thiêu đốt.

Dùng tay nhúm một nắm đất cháy, rồi quan sát lại mặt đất nơi khói trắng đã tan.

“Đây hẳn là lần cháy cuối cùng rồi, nhiên liệu bị chôn vùi trong đất, trải qua hàng ngàn năm đã cháy cạn.

Thêm vào đó, không biết bao giờ mới tiếp xúc với oxy lần nữa, thung lũng này hoàn toàn biến thành một đống cốc cháy khô héo không chút sức sống.” “Ngọn lửa này đáng sợ quá, tốt nhất là đừng bao giờ có nữa thì hơn!” Sấu Tử lẩm bẩm bên cạnh.

“Hy vọng lần này chúng ta có thể di chuyển tất cả các di vật quan

trọng ra ngoài, nếu không đợi chúng ta ra ngoài rồi lại để những kẻ có ý đồ xấu lẻn vào, Càn Lăng sẽ xong đời mất.

Ngoài việc để quốc gia bảo vệ khu Càn Lăng này ra, chỉ có thể dựa vào những người chúng ta đã vào đây để bảo vệ các di vật và di tích.

Nhưng nhiêu đó vẫn còn xa mới đủ, những thử thách chúng ta sẽ gặp phải sau này sẽ còn tồi tệ hơn rất nhiều." Khi Trương Giáo sư nói những lời này, ông đã yêu cầu mọi người tắt công tắc máy quay.

Trong livestream, mọi người nhìn thấy tín hiệu đột nhiên bị ngắt, màn hình máy tính đen kịt.

"Ủa gì vậy?

Không phải lửa đã tắt rồi sao?

Lại xảy ra chuyện gì nữa?

Á!

Đừng mà!

Nhất định phải bảo vệ Giáo sư Trương của chúng ta, Nam Hải Quan Thế Âm, Như Lai Phật, Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không… Xin hãy phù hộ!" "GoPro hết pin à?

Không thể nào chứ?

Cầu xin đấy, tôi muốn nhanh chóng thấy hình ảnh, mì ốc luộc chán ngắt!" "Miệng sướng ghê, xem cổ mộ mà ăn mì ốc luộc á?

Một like lớn!" "Mày quản tao à?

Đồ lắm mồm, cút đi thằng cẩu tạp chủng!" Tổ đạo diễn bắt đầu yêu cầu kiểm tra tín hiệu, người trong phòng điều khiển cũng đang liên lạc với các cột tín hiệu gần Càn Lăng.

Các Giáo sư trong livestream cũng xúm lại bàn tán, chỉ trỏ vào màn

hình đen kịt.

Tần Ly cũng đang lo lắng, không biết anh trai bất tỉnh nhân sự của cô giờ thế nào rồi.

Ngay khi cư dân mạng đang cãi nhau ầm ĩ, một tiếng "xuyt" vang lên, tín hiệu đã trở lại. `【Đinh!

Phát hiện giáo hoa dùng ghi chú của ngươi giúp đội khảo cổ vượt qua ải Liệt Diễm Cốc, hệ thống hiện ban thưởng cho ngươi phần thưởng hậu hĩnh!

Thang Trực Đạt, có thể dựa vào thang này đi đến bất cứ nơi nào muốn đến.】` "Gì cơ?

Giọng nhỏ quá, tôi không nghe thấy gì cả?

Cậu nói gì?" Tần An vừa lọc tiếng gió bên tai, vừa vểnh tai cố gắng nghe giọng của hệ thống.

Chương 295

Hắn chỉ nghe thấy hai chữ "phần thưởng", còn phần thưởng gì thì không biết.

Sau đó, một tiếng biến mất quen thuộc truyền đến bên tai.

Xoẹt ~ Hệ thống quay đầu bỏ chạy.

"Quay lại?" Tần An hét lớn vào gió, ở đây không có ai có thể đáp lại hắn.

Ngay khi Tần An tuyệt vọng, một chiếc thang lấp lánh ánh vàng xuất hiện trước mắt hắn.

"Đây chẳng lẽ là phần thưởng?

Dùng để làm gì?

Có thể đưa ta rời khỏi đây không?" Tần An vừa nói vừa khoa tay múa chân, chân hắn vừa vặn giẫm lên mặt thang Trực Đạt.

Sau đó, tay hắn vì giữ thăng bằng, cũng nắm chặt lấy chiếc thang.

Hắn vội vàng bò lên thang, bò được một lúc thì thời không trước mắt hắn bắt đầu xoay chuyển, sau vài luồng sáng lóe lên nhanh chóng, chiếc thang trong tay hắn biến mất, hắn đã đến một gian mộ thất rộng lớn.

Bên ngoài mộ thất, hắn nghe thấy giọng nói của các tân nhiệm trưởng lão.

"Hừ!

Lại nhanh chân hơn một bước." Tần An cẩn thận, tay siết chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Cảm giác an toàn mà thanh đao này mang lại khiến hắn vô cùng

yên tâm, suy nghĩ của hắn bắt đầu bay loạn.

"Một khoảng đất trống lớn như vậy mà không đặt gì cả, thật quá kỳ lạ.

Biết đâu lúc nào đó, đột nhiên có cái gì đó nhảy ra dọa một phát, cũng không cần thiết chút nào." Bức tường ở đây vẫn rất bằng phẳng, ngoài những viên gạch có chút nứt vỡ ra, không có bất kỳ chỗ nào đáng chê trách.

Ngay khi Tần An đi đến góc tường, một viên gạch di động tưởng chừng không thể nhận ra, bên trong như có lò xo, giẫm lên nó sẽ rung lắc.

Khi Tần An nhận ra mình đã giẫm phải một cơ quan, một cánh cửa lớn trước mặt hắn nhanh chóng mở ra.

Ngay sau đó, hai cánh cửa lớn liên tiếp mở, trực tiếp thông qua vài đường hầm.

Sàn mộ thất đột nhiên nứt ra, như thể đang xáo bài, một đội quân ngay lập tức xếp hàng xuất hiện.

Bầu không khí tĩnh mịch như chết khiến cả căn phòng trở nên lạnh lẽo.

Ngoài chính hắn ra, những người còn lại không phải là thi tướng thì cũng là thi tướng khôi lỗi.

Người đứng đầu thoạt nhìn đã thấy có khí chất của một đại tướng, thân mặc áo bào cổ tròn, đầu đội phốc đầu, chân đi giày ống cao cổ.

Dù đã chìm trong bóng tối hàng ngàn năm, giữa đôi lông mày của hắn vẫn toát lên vẻ uy phong khi còn sống.

Những người phía sau đều chỉnh tề đi theo sau người đứng đầu.

“Đây lại là vị nào?

Theo kinh nghiệm trước đây, thi tướng trong mộ thất đa phần là những môn tướng được chủ mộ tin tưởng nhất hoặc đắc ý nhất khi còn sống, người đàn ông được tin tưởng nhất thời nữ hoàng, chẳng lẽ đây là Địch Nhân Kiệt được truy phong ‘Lương Quốc Công’?” “Nhìn kỹ cũng không giống, mặc kệ là ai?

Cứ lên giao thiệp một phen, tốt nhất là có thể dùng được cho ta.” Tần An đi về phía Địch Nhân Kiệt, hắn sử dụng công năng Thông Minh Ngữ để giải thích mục đích chuyến đi này với Địch Nhân Kiệt, còn tiết lộ có một nhóm người ngoại bang lợi dụng cơ hội này trà trộn vào đội khảo cổ, hy vọng có thể cùng nhau hợp lực tiêu diệt bọn tặc nhân.

Địch Nhân Kiệt trầm ngâm gật đầu, sau đó đồng ý.

Các tân nhiệm trưởng lão ở bên ngoài tìm kiếm nửa ngày các chi tiết nhỏ, nhưng cũng không tìm thấy lối vào để tiến vào cơ quan tiếp theo.

Tần An dứt khoát mở cửa mộ thất, hai nhóm người lại một lần nữa đối mặt với nhau.

Điểm khác biệt là thành viên của nhóm tân nhiệm trưởng lão thưa thớt không đáng kể, còn phía sau Tần An lại đứng một đội quân chỉnh tề.

Sự chênh lệch này khiến sắc mặt của các tân nhiệm trưởng lão trở nên tái mét.

“Rốt cuộc ngươi là người hay là quỷ, tại sao lần nào cũng có thể gặp hung hóa cát, còn an toàn vô sự?” Tân nhiệm trưởng lão đưa ra câu hỏi vô nghĩa.

“Ai, muốn biết à?

Thì không nói cho ngươi đấy?

Nói nhiều quá.” Vừa nói, Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tần An đã chém về phía đầu hắn.

Tân nhiệm trưởng lão thấy sát ý của Tần An thì sợ rằng mình không thể chống cự được bao lâu.

Hắn “phịch” một tiếng quỳ xuống cầu xin tha mạng: “Tần An cầu xin ngươi, tha cho ta một mạng, ta sẽ tặng sợi dây chuyền trưởng lão của ta cho ngươi, ngươi muốn gì ta cũng cho ngươi, chỉ cầu xin ngươi tha cho ta một lần.” “Ngươi xem chúng ta, kẻ chết thì chết, người bị thương thì bị thương, sớm đã không phải là đối thủ của ngươi.

Đợi chúng ta tìm thấy quốc bảo kia cũng chia cho ngươi một nửa…” “Vớ vẩn?

Ngươi trộm bảo vật của quốc gia chúng ta, rồi tặng cho ta à?

Ngươi bị ngốc hả!” Tần An nghe không nổi nữa, cầm đao định chém xuống.

“Thật đúng là phí lời khi nghe ngươi nói nhảm ở đây.” Tân nhiệm trưởng lão thấy Tần An quay đầu đi, lập tức ra hiệu cho các trưởng lão còn lại.

Bốn người bọn họ bắt đầu chạy về bốn hướng, trong lúc hoảng loạn còn va phải khôi lỗi binh.

Địch Nhân Kiệt ra lệnh: “Chặn bọn chúng lại, đừng để bọn chúng trốn thoát.” Khôi lỗi binh nghe lệnh xong, lợi dụng thân thể cường tráng của mình, ào ào đuổi theo như trời long đất lở.

Vì vẻ ngoài cường tráng nên động tác hơi chậm chạp.

Mấy trưởng lão chơi trò trốn tìm dưới chân khôi lỗi binh.

Khiến mấy khôi lỗi binh vì va chạm lẫn nhau mà nổ tung thành những khối bùn.

Tần An nhắm chuẩn hướng chạy của tân nhiệm trưởng lão, ánh mắt sắc lạnh cầm đao đuổi theo.

Địch Nhân Kiệt thấy tình hình không ổn, ra lệnh cho tất cả khôi lỗi dựa vào tường nhanh chóng vây thành một vòng tròn, chặn đường chạy của bọn chúng.

Nhốt những trưởng lão gầy yếu vào bên trong, từng vòng từng vòng thu nhỏ đường kính vòng tròn, sau đó dùng nắm đấm đục một lỗ ở giữa, nhốt bọn chúng vào trong lỗ.

Những trưởng lão gầy yếu bị đám khôi lỗi dọa như dọa con, từng người một bị ném vào lỗ.

Trong lỗ đất ẩm ướt, bọn chúng rất khó bò ra ngoài.

Thêm vào đó, bên ngoài còn có Tần An và đám khôi lỗi canh giữ, bọn chúng cũng không có đường nào để trốn.

Trương Giáo sư cùng mọi người đi dọc theo đường hầm tối đen một đoạn đường rất dài, hai chân nặng trịch như bị buộc đá.

"Giáo sư, chúng ta có thể tìm một nơi an toàn để nghỉ ngơi một lát không ạ?

Thật sự không đi nổi nữa rồi." Mạc Hữu Đạo dừng bước, Giáo sư cũng hơi mệt, đứng tại chỗ.

"Được rồi!

Chúng ta sẽ bàn bạc với tổ đạo diễn, tạm thời nghỉ ngơi một chút." Các Giáo sư trong livestream cũng đồng cảm, Tần Ly cũng sắp ngồi không yên trên ghế rồi.

Những người trong livestream ngồi đều mệt mỏi rã rời, càng

không cần nói đến đội khảo cổ đang đi bộ trong Càn Lăng.

Cư dân mạng cũng mạnh mẽ yêu cầu, trong trường hợp an toàn, tạm thời nghỉ ngơi một lát.

Livestream tạm thời bị gián đoạn, bộ đàm trên người đội khảo cổ vẫn có thể liên lạc với tổ đạo diễn, phòng khi gặp nguy hiểm có thể tùy thời cầu cứu người bên ngoài.

Tần An đứng ở cửa lỗ, nhìn những tân nhiệm trưởng lão bên trong, nghĩ ra một phương pháp hiệu quả hơn, trong lòng cười thầm.

"Thôi thì cứ chôn sống bọn chúng đi!

Vừa hay có thể ở lại đây bầu bạn với các ngươi." Tần An cố ý nói rất lớn.

Những tân nhiệm trưởng lão đã ôm chặt lấy nhau run lẩy bẩy.

Vừa nói, hắn vừa ném đất vào bên trong, đất rơi vãi trên người những tân nhiệm trưởng lão.

Giống như những con thi miết trà trộn vào vậy.

Dần dần, mắt của những tân nhiệm trưởng lão trở nên trống rỗng, nỗi sợ hãi trên mặt biến mất, nhãn cầu biến thành màu xám trắng.

Chân của hắn từ đau âm ỉ trở nên không thể chịu đựng được, sức mạnh cường đại tự thân hình thành đã xông vào đồng đội của mình.

Tóc hắn cũng trở nên rối bời, da trên chân từng tấc từng tấc biến thành màu đen, gân xanh cũng bị máu đen trương phình nứt nẻ.

Áo bào đen bị xé toạc thành mảnh vụn bay lượn trong không trung, một quái vật với thân hình cường tráng xuất hiện.

Chương 296

Tần An tận mắt chứng kiến tất cả những điều này, cũng lặng lẽ ẩn mình vào góc an toàn.

Trương Giáo sư và mọi người men theo sợi dây mà Mạc Hữu Đạo đã bò lên, cuối cùng cũng bò đến bên kia Liệt Diễm Cốc.

Mạc Hữu Đạo quỳ bên vách đá kéo từng người một lên, khi kéo Trương Giáo sư lên xong, anh ta kiệt sức ngã ngửa ra sau, ngửa đầu thở hổn hển.

"Cửa ải này thật sự may nhờ có Hữu Đạo, nếu không cái cốc lửa này đủ để chúng ta chật vật mấy ngày trời." Sấu Tử nửa ngồi, hai tay chống lên đầu gối cũng thở hổn hển nói.

Tên đeo kính ở bên cạnh tỏ vẻ đồng tình, giơ ngón cái về phía Mạc Hữu Đạo.

Trương Giáo sư nghỉ ngơi một lát, bắt đầu dùng tay sờ lên những viên gạch trên tường.

"Giáo sư, những viên gạch này có vấn đề gì sao?" Mạc Hữu Đạo nhận ra Giáo sư.

"Không có vấn đề gì, tôi chỉ muốn xem thôi." Sau khi đội khảo cổ bổ sung một chút năng lượng đơn giản, lại bắt đầu chui vào đường hầm tối tăm, đi đến cơ quan tiếp theo.

"Trời ạ!

Đây là quái vật gì vậy?

Tân nhiệm trưởng lão biến dị rồi sao?

Hắn làm sao mà làm được vậy?" Tần An ở bên cạnh hồi tưởng lại

cảnh tượng liên quan đến vị trưởng lão mới kia, nhưng vẫn không tài nào hiểu nổi.

Địch Nhân Kiệt và khôi lỗi đứng ở nơi rất dễ thấy, tân nhiệm trưởng lão xuất hiện trong tầm nhìn của ngọn lửa với diện mạo mới nhất.

Đầu bò, cánh tay vượn, bụng Trư Bát Giới, chân voi, đuôi khỉ.

Đơn giản là quái dị!

Những trưởng lão còn lại trong lỗ cũng bị trận pháp trước mắt dọa cho muốn ngất xỉu.

"Mẹ ơi, ai đó cứu chúng con với!" Tân nhiệm trưởng lão sau khi biến dị, trong đầu vẫn nhớ rõ Tần An.

Hắn dùng đôi mắt bò quét một vòng, xác định vị trí của Tần An.

Tần An thấy tân nhiệm trưởng lão sau khi biến dị vẫn muốn tìm hắn báo thù.

"Mặc kệ ngươi biến thành dạng gì!

Ta cũng sẽ đập nát đầu ngươi." Tần An ra lệnh cho Địch Nhân Kiệt và rất nhiều khôi lỗi cùng tham gia chiến đấu, lời vừa dứt, Tần An ném áo khoác ngoài đi, nhảy vọt lên không trung, sau khi ánh sáng vàng lấp lánh biến mất, hắn biến thành một con Kỳ Lân ánh vàng chảy dòng máu nóng.

Tần An đứng ở tuyến đầu tiên phát động tấn công tân nhiệm trưởng lão, Địch Nhân Kiệt và khôi lỗi theo sát phía sau.

Họ nhảy lên nhảy xuống trên người tân nhiệm trưởng lão, con quái vật khổng lồ này cũng vung tay như đang đánh ruồi trong không trung, vừa vụng về vừa có chút chuẩn xác và tàn nhẫn.

Ban đầu những khôi lỗi trông rất to lớn, cũng trở nên nhỏ bé như

chim sẻ, tùy tiện bị tân nhiệm trưởng lão ném sang một bên, rơi vỡ tan tành.

Tần An cũng bị cánh tay của tân nhiệm trưởng lão đụng phải, văng ra rất xa.

Kiếm của Địch Nhân Kiệt đâm vào người tân nhiệm trưởng lão, ngoài việc chảy ra một chút máu đen ra, không hề ảnh hưởng đến việc hắn tiếp tục tấn công Tần An.

Tần An trên cơ sở thân thể Kỳ Lân, còn sử dụng Tam Thanh Chú.

Con quái vật khổng lồ bị sóng khí xô đẩy lùi lại một chút rồi ngã ngồi trên đất, sau đó dùng đôi tay khổng lồ đập mạnh xuống đất.

Những trưởng lão còn lại trong lỗ bị chấn động bay lên không trung, rồi lại rơi xuống lỗ.

Sau vài lần như vậy, các trưởng lão trong lỗ ai oán than thở.

Sau khi con quái vật khổng lồ trút giận xong, lại khôi phục tinh thần, một tay nắm lấy Kỳ Lân trong lòng bàn tay.

Địch Nhân Kiệt bật dậy, đâm về phía cánh tay hắn.

Hắn đâm liên tiếp mấy chục nhát, con quái vật khổng lồ mới đau đớn mà mở tay ra.

Tần An nhân cơ hội chém một đao vào đầu hắn, chém đứt nửa cái đầu.

Ngay lập tức, một lượng lớn máu đen phun ra theo khe hở.

Con quái vật khổng lồ bị chém vào yếu điểm, cơ thể hỗn loạn cố gắng trì hoãn cơn đau.

Dưới hoạt động tiêu hao thể lực như vậy, máu đen ở mắt cá chân hắn chảy nhanh hơn, có thể thấy rõ như thể vòi nước bị mở, liên tục cung cấp tinh huyết cho vết thương.

Những con trùng trong cơ thể hắn cũng đang vận chuyển nhanh chóng, nửa cái đầu của hắn từ từ lành lại.

"Tốt thật, cứ thế này thì ta sẽ bị hắn tiêu hao đến chết ở cửa ải này mất." "Phải nhanh chóng tìm ra điểm yếu của hắn mới được, điểm yếu của hắn là gì chứ!" Tần An vừa đánh vừa suy nghĩ, phương pháp thông thường chắc chắn vô hiệu với hắn.

Hắc Kim Cổ Đao vung vẩy nhuốm máu đen trở nên âm u đáng sợ.

Địch Nhân Kiệt bình tĩnh nhìn con quái vật khổng lồ trước mặt, không hề có chút sợ hãi nào.

Bản thân hắn cũng là một thi tướng, nếu tính ra thì bọn họ vẫn là cùng một chủng loại.

Nhưng con quái vật trước mắt này dường như còn tà ác hơn, nó khác với thi tướng thông thường, chỉ số kháng đòn của nó vượt xa thi tướng.

Địch Nhân Kiệt quan sát thấy con quái vật khổng lồ trước mắt này, tất cả tinh huyết trên người hắn đều có hướng chảy rõ ràng.

Nguồn tinh huyết chảy ra từ mắt cá chân trái của hắn, chân phải và nửa thân dưới của hắn vẫn còn một phần là bản thể người, chưa hoàn toàn bị ô nhiễm.

Giống như đóng vòi nước lại, cắt đứt nguồn gốc có lẽ sẽ tốt hơn là cứ đánh trực diện như bây giờ.

Bọn họ nhất định phải tiêu diệt hắn trước khi hắn biến dị hoàn toàn, nếu không hắn mà triệu hồi thi huyết và thi miết đến, dù là Thiên Vương Lão Tử cũng phải tốn một chút đầu óc và tinh lực mới có thể đánh bại hắn.

Địch Nhân Kiệt muốn đến gần Tần An để nói cho hắn biết điểm yếu của con quái vật khổng lồ này, nhưng Tần An đang bận chiến đấu

nên hoàn toàn không thể quay đầu lại nghe hắn nói.

Bất đắc dĩ Địch Nhân Kiệt chỉ có thể tự mình thử xuyên thủng chỗ mắt cá chân đó, thân hình hắn so với con quái vật khổng lồ thì đơn giản là một con kiến nhỏ dưới chân.

Hắn vừa né tránh bước chân của con quái vật khổng lồ, vừa cố gắng đâm vào mắt cá chân hắn.

Chỉ riêng việc đâm trúng mắt cá chân hắn đã rất khó rồi, còn phải đảm bảo một kiếm trúng yếu điểm, đối với Địch Nhân Kiệt mà nói là một thử thách.

Hắn đã né tránh rất nhiều lần bị thương, nhưng vẫn kiên trì muốn tìm ra mắt cá chân của con quái vật khổng lồ để đâm xuống.

Tần An phát hiện ra hành động của Địch Nhân Kiệt, quay người lại.

"Chém đứt chân trái của hắn…" Địch Nhân Kiệt vừa nói xong câu cảnh báo này, đã bị con quái vật khổng lồ đập ngã xuống đất, ngay sau đó một bàn chân to lớn đè lên trên.

Một đại tể tướng cứ thế mà biến mất.

Bàn chân khổng lồ của con quái vật rời đi, thân hình Địch Nhân Kiệt đã hóa thành tro bụi, bay lượn trong không khí.

Trên mặt Tần An thoáng qua một tia khó chịu, ngay lập tức biến thành một người đòi mạng cầm đao.

Hắn chém đứt hai cánh tay của con quái vật khổng lồ, nó đau đến nửa sống nửa chết nằm vật ra đất.

Tần An nhân cơ hội cầm cổ đao, một nhát chém trúng yếu điểm, chân trái của hắn bị chém đứt.

Máu đen bắn tung tóe khắp nơi, vô số thi miết từ chân trái của hắn

bò ra.

Chúng chạy đầy khắp đất, mùi máu của các trưởng lão trong lỗ đã thu hút vô số con trùng xông đến.

Cùng với những tiếng kêu thảm thiết từng trận, các trưởng lão dần dần bị trùng ăn thịt đến cạn kiệt.

Lũ trùng còn cố gắng cắn Tần An, hắn nhanh chân đi đến cửa mộ thất, đẩy cánh cửa nặng nề xuống, trước khi đóng cửa, còn ném vào một mồi lửa.

Chỉ nghe thấy tiếng "tí tách" bên trong, không bao lâu sau liền không còn động tĩnh gì nữa.

Máu trên người con quái vật khổng lồ chảy cạn, chưa đầy mấy giây, tân nhiệm trưởng lão cũng biến thành một đống xương trắng vỡ nát.

Tần An phủi đi bụi bặm trên người, may mắn là không bị trùng cắn, vừa nói vừa tiếp tục đi về phía trước.

Vài giờ sau, mặt trời lên.

Các Giáo sư trong livestream và nhân viên hiện trường đã có mặt, mỗi người đều đang bận rộn với công việc của mình.

Tần Ly một mình ngồi ngẩn ngơ, có nhân viên trang điểm đến dặm lại lớp trang điểm trên mặt cô.

Cô nở nụ cười giả tạo quen thuộc, đợi nhân viên trang điểm đi rồi, cô lại biến thành một khuôn mặt u sầu.

"Không biết tại sao, hôm qua cứ lo lắng cho anh trai, trong lòng cứ đập thình thịch không ngừng, anh trai sẽ không xảy ra chuyện gì chứ!

Phì phì phì!

Chương 297

Sẽ không đâu, anh trai mình rất lợi hại, chuyện nhỏ này sẽ không làm khó được anh ấy đâu.

Mình yên tâm rồi!" Tần Ly nghĩ đến đây, tâm trạng cuối cùng cũng hồi phục một chút.

Trong mộ thất, các thành viên đội khảo cổ cũng đã hồi phục một nửa tinh lực, Mạc Hữu Đạo lay lay người Sấu Tử.

Sấu Tử mở đôi mắt mơ màng.

"Thật không dám tưởng tượng mình lại ngủ ngon lành trong mộ thất của người ta, tội lỗi quá, tội lỗi quá!" Sấu Tử mở mắt nhìn xung quanh, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Trương Giáo sư và tên đeo kính đã tìm kiếm các ký hiệu Tần An để lại xung quanh.

Livestream dưới sự đếm ngược của đạo diễn đã bắt đầu ghi hình chặt chẽ.

Mỗi vị khách mời tại hiện trường sau một thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, sắc mặt cũng trở nên rạng rỡ.

Cư dân mạng trực tuyến đúng giờ canh giữ livestream, bắt đầu vòng vui vẻ tiếp theo.

"Hú hú, thật là một lúc không xem, lúc nào cũng cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, bát mì ốc luộc cũng không ngon nữa, haha." "Nhanh lên nhanh lên, tôi thật sự muốn xem tốc độ gấp đôi mà!

Chậm quá chậm quá!" "Không nói gì nữa, nhanh bắt đầu đi!

Tôi thật sự còn muốn mở mang tầm mắt, hóng." Sấu Tử và Mạc

Hữu Đạo cũng mở GoPro của mình, trải nghiệm hiện trường góc nhìn thứ nhất lập tức bắt đầu.

“Giáo sư, khi mọi người ngủ gật, có cảm thấy mộ thất này bị động đất, hoặc nghe thấy âm thanh kỳ lạ gì không?” Mạc Hữu Đạo với vẻ mặt mong chờ nhìn Giáo sư.

Giáo sư đang say mê tìm kiếm lối vào cơ quan tiếp theo, mãi không trả lời.

Ngay sau đó, Mạc Hữu Đạo dùng khuỷu tay đẩy Sấu Tử.

“Còn cậu thì sao?

Có nghe thấy âm thanh gì không?” Sấu Tử vươn vai uể oải, lắc đầu ý nói mình không nghe thấy.

“Tên đeo kính thì sao?” “Không có.” “Vậy thì lạ thật, tôi rõ ràng đã nghe thấy, hơn nữa thời gian kéo dài cũng không ngắn, nhưng tôi mệt quá, nếu không tôi đã phải đi xem đó là cái gì rồi?

Mọi người nói có phải tiểu ca đang giúp chúng ta đánh quái ở phía trước không?” Mạc Hữu Đạo với vẻ mặt hớn hở quay đầu nhìn đồng đội của mình, bọn họ đều rất nghiêm túc dùng đèn pin chiếu vào từng tấc trên tường, không ai để ý đến anh ta.

“Ai!

Ở cùng mọi người thật là vô vị, tôi còn hơi nhớ cảm giác sống chết cùng tiểu ca.

Đáng tiếc, tôi đến giờ vẫn chưa thấy tiểu ca.” “Hữu Đạo, cậu đừng nói nữa, nhiệm vụ của chúng ta bây giờ là thám mộ, những chuyện đó, đợi chúng ta gặp tiểu ca, sẽ có lúc biết được sự thật.” Tên đeo kính khuyên nhủ Mạc Hữu Đạo.

Mạc Hữu Đạo vẫn vẻ mặt uể oải, anh ta chiếu đèn pin lên đỉnh

mộ, nhưng vẫn không nhìn ra được điều gì đặc biệt.

Cư dân mạng trong livestream nghe thấy Mạc Hữu Đạo cảm thán, cũng nhao nhao bày tỏ muốn ngay lập tức nhìn thấy tiểu ca xuất hiện.

Nếu không, tất cả sẽ tự động thoát mạng xem các ông phát cho ai xem.

Những người trong tổ đạo diễn mặt mày ngơ ngác, những thứ này đâu phải do bọn họ có thể kiểm soát!

Bọn họ chẳng qua chỉ là công cụ truyền tín hiệu, chuyển đổi ống kính mà thôi.

Kiểu livestream thám hiểm cổ mộ quy mô lớn này, lại không có kịch bản show thực tế, chuyện ở trong đó ngay cả người trực tiếp ở hiện trường cũng không dám đảm bảo giây tiếp theo sẽ nhìn thấy cái gì.

Người dẫn chương trình ngốc tiểu muội đang khẩn cấp điều khiển tình hình, các Giáo sư trong livestream cũng cố gắng thông qua việc giải thích lịch sử Càn Lăng, để thu hút sự chú ý của cư dân mạng.

Có thể tưởng tượng được, không đạt được hiệu quả tốt, ngược lại còn đẩy lùi một lượng lớn cư dân mạng.

Bình luận trên mạng cũng thưa thớt chỉ có vài cái chậm chạp trôi qua.

Các Giáo sư tại hiện trường chỉ có thể cười khổ.

Bọn họ muốn tự an ủi mình, có lẽ lần sau đổi một cách nói hài hước hơn sẽ thu hút được người?

Tần An tiếp tục đi về phía trước, khối đá trong lòng cuối cùng cũng có thể đặt xuống được rồi.

Bây giờ những tân nhiệm trưởng lão đã bị tiêu diệt, đội khảo cổ và

bản thân hắn chỉ còn lại những nguy hiểm trong mộ.

Đội khảo cổ bọn họ đi theo ký hiệu hắn để lại, nhìn thấy những cơ quan đó hẳn là sẽ không quá khó khăn.

Theo lý mà nói, Tần An một mình xông về phía trước, không có vướng víu, không có phiền phức hẳn là phải vui mừng mới phải.

Nhưng hiện thực dường như không phải vậy.

Trước đây dù ở nước John Bull, hay ở ngôi mộ bá vương trước, Tần An đều một mình đối mặt với những hiểm nguy chưa biết.

Ở nước John Bull, Tần An một mình xoay sở khiến người của giáo hội quay mòng mòng, không ai có thể làm gì được hắn.

Ở mộ bá vương, hắn và trưởng lão thần điện đánh nhau bất phân thắng bại, cuối cùng đối phương không địch lại mà quỳ dưới Hắc Kim Cổ Đao của hắn.

Hiện giờ, trong Càn Lăng bí ẩn nhất này, hắn cũng buộc những tân nhiệm trưởng lão phải ôm hận mà rời đi.

Năng lực và sự dũng mãnh của hắn không ai sánh kịp, nhưng lại không thể chống lại bóng hình cô độc trong bóng tối.

Trong thế giới ngày nay, mối quan hệ giữa con người với con người đã trở nên khá mật thiết, không ai là một hòn đảo cô độc.

Tần An cũng vậy.

Nghĩ đến đây, hắn đổi hướng tiếp tục đi về phía trước.

Đội khảo cổ cuối cùng cũng đi đến đường hầm thứ mười một cách lơ đãng của Mạc Hữu Đạo, Tần Ly kích động gọi anh ta lại.

"Hữu Đạo, vẫn là anh, dừng lại bên cạnh cánh cửa đá vừa rồi một chút, tôi xem thử…" Mạc Hữu Đạo làm theo yêu cầu của Tần Ly, quay ngược trở lại.

Quả nhiên đã nhìn thấy ký hiệu quen thuộc mà Tần An để lại.

Mạc Hữu Đạo vui mừng nhảy cẫng lên.

"Ánh mắt của cô thật tinh tường!" Lý Giáo sư xích lại gần, mỉm cười khen ngợi Tần Ly.

Tần Ly có chút ngượng ngùng gật đầu, trong lòng nghĩ: "Đây là sự ăn ý mà." Các Giáo sư nghe tin lập tức chạy tới, dưới sự nghiên cứu của Mạc Hữu Đạo, cánh cửa mộ thất tiếp theo cuối cùng cũng mở ra.

Mạc Hữu Đạo là người đầu tiên đi vào.

"Oa!

Đây thật sự là mộ thất sao?

Sao tôi lại thấy tiên khí bồng bềnh thế này?" Mạc Hữu Đạo không kìm được cảm thán khi nhìn thấy tình hình ở Trụy Long Cốc.

"Quả thực không giống với phong cách cơ quan trước đó." "Ơ, cơ quan còn phân chia phong cách sao?" Tên đeo kính bắt đầu chỉnh lời Sấu Tử.

"Mọi người vẫn đừng nên lơ là, các cơ quan ở đây chúng ta đều không mấy quen thuộc, nhất định phải chú ý an toàn." Chỉ có Giáo sư ở bên cạnh nói ra nỗi lo lắng.

Đỉnh mộ thất này vẫn rất cao, trước mặt họ vẫn là vực sâu thăm thẳm như Liệt Diễm Cốc.

Tuy nhiên, điểm khác biệt là đáy thung lũng ở đây có một hàng cột đá xếp ngay ngắn, từ đầu vực sâu này kéo dài đến đầu kia.

Giữa các cột đá có một khoảng cách khó mà vượt qua.

Các thành viên đội khảo cổ nhìn những cột đá trước mắt bắt đầu thử mọi phương pháp có vẻ khả thi.

Tần Ly nhìn cuốn sổ ghi chép, bên trong không có ghi chép chi tiết về cơ quan này, phía trên chỉ có ba chữ Trụy Long Cốc, sau đó là một chuỗi dấu chấm lửng nổi bật.

"Đây là ý gì?

Sao lại không có bí kíp thông quan chứ?

Giờ phải làm sao đây?

Làm sao mình biết được đây?" Lông mày Tần Ly bất giác nhíu lại.

Trong khi mỗi người trong đội khảo cổ đều đang tích cực thực hiện những ý tưởng tuyệt vời của mình, Tần An đã nhờ Thang Trực Đạt mà đến Trụy Long Cốc.

Chỉ có điều hắn không xuất hiện ngay lập tức, hắn muốn xem những người này đang làm gì.

Hắn từ xa đã nhìn thấy, Mạc Hữu Đạo bực bội ném sợi dây đi, vẻ mặt có chút giận dữ, ngồi bệt xuống đất hờn dỗi.

Giáo sư thì mặt mày u sầu nhìn chằm chằm Trụy Long Cốc trước mắt, như thể đang diễn tập phương pháp nào đó trong đầu.

Còn về Sấu Tử và tên đeo kính, tâm trạng của họ dường như không lo lắng như hai người kia.

Chương 298

Không nhanh không chậm thu dọn những thứ bị Mạc Hữu Đạo ném đi, tên đeo kính còn tiến lên vỗ vai Mạc Hữu Đạo.

“Thằng nhóc này, sao vẫn cứ như cũ vậy.” Mạc Hữu Đạo đứng dậy từ dưới đất, chạy đến chỗ cách vách đá rất xa, cố gắng dùng một cú chạy đà nhảy lên cột đá.

Ngay khi anh ta sắp chạy đà, chỉ thấy một bóng đen nhanh chóng tiến lên, một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt cánh tay phải của Mạc Hữu Đạo.

Trong khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, Mạc Hữu Đạo cũng ngơ ngác quay đầu nhìn thấy khuôn mặt Tần An.

Anh ta vui mừng khôn xiết, vừa nhảy vừa ôm chặt lấy vai người đó.

“Tiểu ca, cuối cùng anh cũng quay lại tìm tôi!!” “Tôi sợ tôi không ra nữa, có một Mạc tiên sinh nào đó sẽ phải bỏ mạng ở tuổi hai mươi mấy mất.” Tần An đẩy tay Mạc Hữu Đạo ra, đi về phía Giáo sư.

“Giáo sư, tôi đến rồi.” Giáo sư vừa thấy là Tần An, niềm vui hiện rõ trên khuôn mặt.

“Thật đúng là Tần An mà!

Tôi suýt nữa thì tưởng mắt mình hoa rồi.” Cuộc hàn huyên ngắn ngủi sau khi gặp lại khiến Tần An cảm thấy mình trở về chính là vì điều này.

Cư dân mạng vẫn đang chờ đợi trong livestream, ngay khoảnh khắc Tần An xuất hiện, lập tức đạt đến trạng thái cuồng nhiệt.

Một mình càn quét màn hình bình luận.

Dần dần, tỷ lệ người xem trực tuyến tăng vọt, không ít cư dân mạng trước đó mạnh miệng nói sẽ bỏ xem, cũng lũ lượt quay trở lại.

“Gì cơ?

Ở đâu?

Ở đâu?

Sao tôi không thấy tiểu ca đâu?” “Không nói dối đâu!

Tôi suýt nữa ném bát mì ốc luộc đi rồi, lại đây đi tivi, đừng làm tôi thất vọng nha!” “Ai!

Tôi thấy rồi, người mặc đồ vẫn đẹp trai ngời ngời đó không phải sao?

Nhìn kìa!

Nhìn kìa!

Tôi đã chụp màn hình xong rồi, đừng chắn tầm nhìn của tôi.” Khi khuôn mặt Tần An xuất hiện trên màn hình, Tần Ly trong livestream mừng thầm trong bụng.

“Có anh trai ở đây, trong lòng mình yên tâm hơn nhiều rồi.” Người dẫn chương trình và những người trong tổ đạo diễn cũng bị số liệu đột ngột này làm cho kinh ngạc.

Đạo diễn bảo Mạc Hữu Đạo lấy thiết bị dư thừa ra, đeo cho Tần An để có hình ảnh livestream tốt hơn.

Không ngờ, Tần An thẳng thừng từ chối.

“Tôi không thích đeo đồ lên đầu.” Mạc Hữu Đạo vẫn ở bên cạnh ra sức mời chào, Tần An đã đi đến mép vực gần cột đá.

Giáo sư thấy Tần An đứng ở mép vực, ý tứ phản đối đã rất rõ ràng, liền ra hiệu cho Mạc Hữu Đạo cất thiết bị đi.

Nhưng vẫn chia đều thiết bị cứu sinh cho Tần An.

“Giáo sư, chúng ta không thể trì hoãn nữa, Giáo sư biết đấy, Càn Lăng một khi được mở ra, một lượng lớn không khí sẽ tràn vào mộ thất, sẽ có rất nhiều di vật vì không kịp được bảo vệ chuyên nghiệp mà rất dễ bị hư hại không thể phục hồi.” “Tổn thất này chúng ta đều không thể gánh vác nổi.” “Những điều này tôi đều hiểu, nhưng cho dù kinh nghiệm của tôi có phong phú đến mấy, các cơ quan trong Càn Lăng, tôi vẫn có chút bất lực.

Chẳng hạn như những hàng cột đá này bây giờ, cứ cố gắng vượt qua, e rằng sẽ rất mạo hiểm.” Mạc Hữu Đạo, Sấu Tử và tên đeo kính rất nghiêm túc nhìn Tần An, vẻ mặt bất lực.

“Đừng nói là mấy người, bản thân tôi cũng suýt nữa thì ngã ở chỗ này rồi, nếu không phải tôi có Thang Trực Đạt…” Tần An lẩm bẩm trong lòng, hai tay xoa trán ra vẻ suy tư.

“Thang Trực Đạt?

Bọn họ cũng không dùng được.” Tần An dường như đã có chủ ý, khóe miệng cong lên một đường quyến rũ.

“Ở đây tổng cộng có bốn mươi chín cột đá, chúng ta những người này muốn đi qua hết, cũng phải mất mấy tiếng đồng hồ.” “Giữa chừng còn chưa tính đến thời gian chúng ta không cẩn thận rơi xuống…” Mọi người nghe xong trong lòng thắt lại, hồi phục tâm trạng xong lập tức bắt đầu chuẩn bị vượt qua cột đá này.

“Thế này nhé, tôi đi trước, tôi sẽ lắp đặt hai sợi dây thừng, một sợi ở trên cao, mọi người có thể dùng ròng rọc an toàn cố định rồi trượt qua.

Một sợi ở dưới chân, tôi còn sẽ đóng một sợi dây thừng chắc chắn, mọi người có thể giẫm lên để phòng rơi xuống.

Đợi tôi đến bên kia, cố định dây thừng xong sẽ gọi mọi người, mọi người hãy đi theo." "Được, Tần An cậu phải cẩn thận đấy." Sau đó, Giáo sư vỗ vai Tần An.

Phương pháp này quả thực đáng tin cậy.

Chỉ thấy Tần An nhìn xung quanh, không xa có một cánh cửa đồng ở trên cao, Sấu Tử và Mạc Hữu Đạo cùng nhau giúp Tần An đóng chặt dây thừng an toàn, sau đó phần còn lại bỏ vào trong túi, đợi qua bên kia cột đá rồi đóng chặt đầu còn lại.

Nói xong Tần An liền đi lên cột đá.

Mỗi khi đi qua một cột đá, hắn đều cúi lưng lấy ra đinh dài, dùng búa nhỏ đóng mạnh vào, rồi quấn chặt sợi dây thừng trong tay.

Cứ lặp đi lặp lại động tác này được nửa đường, ở trung tâm các cột đá Trụy Long Cốc, gió trên đỉnh đầu thổi đặc biệt kỳ lạ.

Thân thể Tần An đã không thể kiểm soát được mà lay động theo gió, hắn nhìn xuống dưới, đây chẳng phải là nơi hắn đã rơi xuống lúc đầu sao?

Một lần nữa đến đây, Tần An không thể không cẩn thận.

Nếu hắn lại rơi xuống, những người phía sau này phải làm sao đây?

Lần này hắn nhất định phải đưa bọn họ an toàn vượt qua.

Bốn mươi chín cột đá, Tần An đã tốn không ít công sức.

Đóng đinh suốt đường, lưng Tần An sắp thẳng không nổi.

Tình hình bên này giống hệt như hắn dự đoán, bên cột đá này quả nhiên vẫn có một cánh cửa đồng, nhìn thôi đã thấy kiên cố vô cùng, có thể tin tưởng giao phó sợi dây thừng cho nó.

Tần An bò lên cao dùng hết chút sức lực cuối cùng, đóng đinh sợi

dây an toàn phía trên vào cánh cửa.

Sợi dây dài đóng chặt và sợi dây an toàn trên không tương hỗ, hú ~ cuối cùng cũng hoàn thành.

Tần An nhảy trở lại mặt đất, ngay lập tức thông báo cho Giáo sư và mọi người: "Giáo sư, có thể qua rồi." Các Giáo sư đã chuẩn bị sẵn sàng để đi qua khi Tần An vượt qua cột đá, các biện pháp bảo hộ trên người đã được thực hiện, chỉ chờ Tần An ra lệnh.

Nghe Tần An gọi, từng người một đứng xếp hàng chỉnh tề.

Giáo sư đi đầu, bọn họ theo sát phía sau.

Biểu cảm và động tác của Mạc Hữu Đạo và Giáo sư vẫn tương đối bình thường, Sấu Tử và tên đeo kính thì hơi khoa trương.

Sấu Tử thậm chí còn bắt đầu bái lạy khắp các vị thần tiên phù hộ, hắn không dám nhìn đường dưới chân.

Nhắm mắt lại, chân trượt dài, chới với trong không trung một cái.

"Trời má ơi!!" Sấu Tử sợ hãi kêu lớn.

Mọi người đều hợp lực cứu Sấu Tử.

"Giữ vững, cậu đừng hoảng, có chúng tôi ở đây mà!

Cậu không cần sợ đến mức này, còn có dây an toàn của tiểu ca nữa mà!" Mạc Hữu Đạo quay đầu nói với Sấu Tử đang sợ hãi.

"A a a!

Tôi không được rồi, chân tôi bị chuột rút, không đứng dậy nổi." "Để tôi đỡ cậu." "Sấu Tử, cậu đừng nhìn xuống dưới, nhìn chằm chằm sợi dây trên cột đá trước mặt, điều chỉnh hơi thở, giẫm vững là được rồi." Giáo sư cũng dừng lại giữa không trung an ủi Sấu Tử.

Dưới sự cổ vũ của mọi người, Sấu Tử từ từ nhìn chằm chằm vào

sợi dây trước mặt, nỗi sợ hãi trong lòng vơi đi một nửa.

Giáo sư đi ở phía trước ổn định tinh thần, mọi người một hơi đi đến trung tâm nhất.

Ngay cả khi gió quái dị trên đỉnh đầu đang gào thét, bọn họ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào sợi dây trước mặt, cứ thế một nhóm người men theo sợi dây Tần An đã lắp đặt mà đi qua vực sâu vạn trượng.

Giáo sư nhìn thấy Tần An, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Mỗi người sau khi đi qua một khoảnh khắc, đều tiến lên ôm chặt lấy Tần An.

"Cảm ơn, cảm ơn." Mọi người quay đầu lại nhìn vực sâu vừa đi qua, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

"May mà có tiểu ca, chúng ta mới dễ dàng vượt qua như vậy." Mạc Hữu Đạo rất tự hào nhìn Tần An, vẻ mặt đắc ý khó tả.

Cư dân mạng trong livestream lại một lần nữa bùng nổ, đúng là phải có tiểu ca ra tay chứ!

"Tiểu ca, cửa ải tiếp theo là gì vậy?" Mạc Hữu Đạo với vẻ mặt tò mò hỏi Tần An, Tần An nghe xong dùng tay che miệng, nửa ngày không nói gì.

"Ai nha, cậu đừng hỏi nữa, cậu không thấy tiểu ca không muốn để ý đến cậu sao?

Chương 299

Một người đàn ông to lớn, sao lại lề mề như vậy?" Sấu Tử một tay kéo Mạc Hữu Đạo đang định đi tới.

Tần An và Giáo sư đang nói chuyện gì đó, hai người họ đứng rất gần nhau.

Mạc Hữu Đạo thoát khỏi tay Sấu Tử, tiến lại gần vừa vặn cắt ngang cuộc nói chuyện của họ.

Hai người họ với vẻ mặt nghiêm túc nhìn Mạc Hữu Đạo, ra vẻ 'cậu đừng quản chuyện bao đồng'.

Mạc Hữu Đạo thấy vậy thì lùi lại một chút, giả vờ học Giáo sư nghiên cứu những viên gạch trên tường.

Sau khi Tần An và Giáo sư kết thúc cuộc nói chuyện, hắn đi đến phía trước nhất của đội.

Dùng ngón trỏ trên bức tường đen kịt, hắn dò xét một lúc, một cánh cửa đá từ từ mở lên.

"Thời gian dài như vậy, ước tính bên trong đã mốc meo rồi, mùi vị đó chắc ghê tởm chết người." Tần An nghĩ trong lòng, chưa đầy mấy giây, mùi hôi thối đã lan tỏa ra.

"Ọe ~~" Mọi người đều có hành động nôn mửa, chỉ có Giáo sư và Tần An dường như đã quen với tình huống như vậy.

Cho nên không có gì đáng sợ.

"Bên trong này làm gì vậy?

Mùi vị này không hề khách khí mà trực tiếp chui vào mũi tôi.

Ọe ~" Mạc Hữu Đạo vừa vịn vào tường, vừa dồn sức chuẩn bị

cho lần nôn mửa tiếp theo.

“Mọi người vào xem thì biết.” “Nếu bên trong này có di vật quý giá nào, chắc cũng đã bị mùi vị này ngấm vào rồi.” “Này!

Cậu đừng nói nữa, cậu coi tôi là cải trắng muối chắc?

Đều có hình ảnh cảm giác.

Ọe ~” “Không được rồi, tôi phải nghỉ ngơi một chút, nếu không thể lực của tôi sẽ cạn kiệt ngay lập tức.” Mạc Hữu Đạo và Sấu Tử hai người cứ đẩy qua đẩy lại, đều không có ý định tiến lên.

Tần An nhìn xung quanh, sau đó tự mình đi vào từ cửa.

Giáo sư và tên đeo kính thu dọn một lúc, cũng đi theo sau Tần An.

Càng đi vào sâu bên trong, mùi vị càng nồng nặc, lông mày mỗi người đều nhíu lại vì ghê tởm.

“Giáo sư, bên trong này có một cái hố lớn.” Tên đeo kính dùng đèn pin chiếu qua, sau đó nói tình hình cho Giáo sư nghe.

Đèn pin của Giáo sư lướt qua một đống xương trắng, tiếp tục nhìn vào hố, vẫn là xương trắng.

“Trông có vẻ như đã bị thi thể ăn thịt trước đây, nhưng cái này trên đất trống thì không giống.” “Trong mộ thất này, lại không nhìn thấy dấu vết của di vật.

Lạ thật!” “Giáo sư, bên trong này không có gì đáng xem, chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi ạ!” Tần An nói với Giáo sư vẫn đang suy tư về đống xương trắng.

Trong livestream, cư dân mạng nhìn thấy hình ảnh nguyên mẫu của đống xương trắng qua màn hình của Giáo sư.

“U là trời ~ tuy nói khảo cổ không thể tránh khỏi, nhưng thật sự không biết lúc nào sẽ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, may mắn là vào

ban ngày, cái cảm giác an toàn chết tiệt này!" "Thật đấy, tôi đã quen vừa xem khảo cổ vừa ăn cơm rồi, càng ăn càng ngon miệng." "Xì!

Nếu đặt mày vào hiện trường, chắc mày ói hết ra mật luôn, còn tâm trạng mà ăn sao?" "Ai mà biết được, với kỹ năng xóc mì ốc luộc đã luyện nhiều lần của tôi, ở hiện trường cũng có thể ăn ra món ngon, đắc ý!" Người dẫn chương trình ngốc tiểu muội khi nhìn thấy cảnh tượng hiện trường, cũng có một khoảnh khắc né tránh.

Tần Ly nhìn màn hình, số ít cảnh quay có anh trai cô, sợ bỏ lỡ một giây, trừng to mắt nhìn đặc biệt chăm chú.

Cô đi vệ sinh ít đến đáng thương, hoặc cô cơ bản không mấy khi đi vệ sinh.

Mạc Hữu Đạo và Sấu Tử hai người vẫn còn loanh quanh bên ngoài cửa không chịu vào, ngay khi bọn họ còn muốn nôn thêm một lần nữa, Mạc Hữu Đạo lại nghe thấy một âm thanh kỳ dị.

Anh ta vội vàng kéo Sấu Tử, mặc kệ cái dạ dày đang cồn cào, nhanh chóng đi về phía Tần An.

Tần An nhìn Mạc Hữu Đạo đang hoảng loạn trêu chọc: "Nôn hết chưa?" Mạc Hữu Đạo chỉ vào hướng cửa đá, lắp bắp muốn nói gì đó, nhưng lại bị một cái vấp ngã khiến anh ta chẳng nhớ ra gì.

"Vì mọi người đã đến đông đủ rồi, chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi!" Lời Tần An vừa dứt, mọi người đều theo sau hắn, tiếp tục tiến lên.

Giáo sư vừa chạy nhỏ vừa đi đến bên cạnh Tần An: "Chuyện ở đây có phải là anh…" Vừa nói vừa làm một động tác chém ở trước ngực, Tần An nhìn thấy rồi gật đầu.

Nếu không, Tần An chắc chắn sẽ đuổi theo đám người giáo hội kia không buông tha, đột nhiên quay lại tìm chúng ta, chứng tỏ đám

người đó đã không còn nữa.

Mà số người ở bên trong này vừa vặn khớp với số người của bọn họ.

Giáo sư tính toán trong lòng một vòng, cuối cùng cũng giải thích được.

Ông vừa đi vừa quay đầu nhìn phía sau, sau đó nhẹ nhàng vỗ vai Tần An.

Một nhóm người không biết đã đi trong bóng tối bao lâu, cảm giác như thế nào cũng không tìm thấy cơ quan tiếp theo.

Tần An lần đầu tiên đi, đã để lại ký hiệu trên bức tường bên phải.

Khi bọn họ đi trong bóng tối rất xa, Tần An lại nhìn thấy ký hiệu không xa.

"Cái quái gì vậy?

Chúng ta bị lạc rồi à?

Cứ đi vòng quanh một chỗ." Khi Tần An nói ra mấy câu này, Giáo sư cũng có cùng cảm giác.

Bọn họ nhìn xung quanh, ở đây ngoài một đống đá lộn xộn ra, không có gì khác.

Trong đống đá lộn xộn lại có một bông hoa nở rất đẹp, chỉ có điều bông hoa này trông rất tà ác, luôn cho người ta một cảm giác không lành.

"Đây không phải là môi trường sống của nó, sao nó lại nở đẹp như vậy?" Bọn họ đều đang nghiên cứu bông hoa kỳ lạ này, không ai nhận ra có thứ gì đó đang lặng lẽ tiếp cận phía trước.

Khi Tần An nhận ra hơi thở nguy hiểm, Sấu Tử đột nhiên hét lên trong bóng tối.

Chân Sấu Tử dường như bị một cánh tay mạnh mẽ kéo đi, kéo về phía trước, không biết đi đâu, tốc độ nhanh đến mức cả đoàn người còn chưa kịp phản ứng.

Giọng Sấu Tử đã dần dần nhỏ đi ở phía trước.

"Trời má ơi!

Tim tôi suýt ngừng đập, cái này còn kích thích hơn phim kinh dị, phim kinh dị ít nhất còn có đoạn mở đầu, cái này sao mà trực tiếp quá vậy?" "Cái góc nhìn gì của mày vậy?

Người ta bị bắt đi rồi, mày còn ở đây nói mát?" "Nói cứ như mày có thể giúp được ấy, chẳng phải vẫn ngơ ngác nhìn màn hình, như một thằng ngốc sao?" "Mày vừa nãy không thấy một bàn tay sao?

Chỉ lóe lên một cái…" "Bàn tay gì?

Mày đừng có dọa người nha?

Giữa ban ngày ban mặt thế này, nói chuyện khác đi." Cư dân mạng bị không khí kinh dị này cuốn theo, bình luận càng ngày càng dày đặc.

Tần An men theo vệt máu trên đất đến trước một cánh cửa đá, vệt máu biến mất.

"Chẳng lẽ bị đưa vào bên trong này?" Quan sát xung quanh một vòng, chỉ có khả năng ở bên trong là lớn nhất.

Tần An dùng Song Chỉ Tham Động mở cánh cửa đá, ngay khoảnh khắc cánh cửa đá mở ra, tất cả mọi người có mặt đều bị một luồng sức mạnh không rõ hút thẳng vào bên trong.

Các loại tiếng la hét méo mó hòa vào nhau, trong mộ thất trống trải, càng trở nên khủng khiếp.

Các thiết bị quay phim trên người họ cũng bị xoay vặn méo mó, cuối cùng mất tín hiệu.

Màn hình đen kịt, trái tim của cư dân mạng và những người ở hiện trường đều thắt lại.

Tần Ly trong livestream nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy, không kìm được nhìn vào cuốn sổ ghi chép: "Chuyện gì vậy, sao tất cả đều chỉ còn lại tên cơ quan, và một chuỗi dấu chấm lửng nổi bật, không có phương pháp thông quan, giờ phải làm sao đây?" Những người trong livestream nhìn thấy dấu sao xuất hiện trên màn hình, trong lòng thấp thỏm.

Cư dân mạng cũng đăng tải một loạt văn bản lớn trong phần bình luận để lên án.

Đội khảo cổ mất liên lạc, người dẫn chương trình ngốc tiểu muội cũng bắt đầu cầu cứu Lý Giáo sư, trong tình huống này thì phải làm sao…?

Lý Giáo sư: "…" Chưa đợi người dẫn chương trình hỏi xong, Lý Giáo sư đã với vẻ mặt đầy dấu hỏi.

Các Giáo sư trừng to mắt, dường như bày tỏ một loại ý nghĩa, 'cô mà bảo tôi nói kiến thức lý thuyết thì được, chứ kiểu thực hành này tôi còn chưa vào thì làm sao tôi biết?' Ngốc tiểu muội nhìn thấy dấu hỏi chấm trên đầu họ, vội vàng chuyển chủ đề sang Tần Ly.

Chỉ thấy Tần Ly cũng lắc đầu không nói gì.

Những người trong tổ đạo diễn liều mạng dùng bộ đàm liên lạc với đội khảo cổ, bên kia vẫn không có phản hồi.

Trong mộ thất tối đen tiếng la hét vẫn tiếp tục, âm thanh thê lương kéo dài trong mộ thất trống rỗng.

Tần An trước khi bị cuốn đi đã vận dụng Tam Thanh Chú tăng cường khí phách bản thân, đến mức khi hắn bị cuốn đi giữa không trung, đầu óc vẫn ở trạng thái tỉnh táo.

Những người khác thì chóng mặt thì chóng mặt, hôn mê thì hôn mê, vài vòng cuốn lên đã rơi vào trạng thái hôn mê sâu.

Chương 300

Chỉ có Tần An cố gắng kiểm soát cơ thể không bị gió lạ thổi loạn xạ, hắn cố gắng mở to mắt nhìn những ảo cảnh xung quanh, đây rốt cuộc là thứ gì từ đâu đến?

Tại sao lại có gió quỷ dị như vậy?

Nhưng ở đây quá tối, bên tai hắn chỉ có tiếng gió kèm theo tiếng la hét đau đớn vang vọng trong mộ thất.

Cảm giác âm lãnh.

Ước chừng vài phút sau, luồng gió quỷ dị đó dừng lại, bọn họ "phịch phịch" bị vận chuyển xuống sông ngầm.

Kỳ Lân Huyết Mạch của Tần An khi cảm nhận được đã phát ra ánh sáng vàng, trong huyệt mộ tối đen này càng trở nên rực rỡ.

Nước ở đây tỏa ra một mùi hôi thối khiến người ta muốn nôn mửa.

Mọi người bịt mũi tỉnh dậy trong mùi thi thể hôi thối, nhìn xung quanh phát hiện mình đang ở trong một con sông đen ngòm.

Không thể gọi là sông, chỉ có thể nói là cống nước thối.

Chưa đợi mọi người khôi phục chức năng ngôn ngữ, Sấu Tử lại bắt đầu la hét.

Rõ ràng là trong nước không sâu lắm, đầu hắn lại đang chìm xuống nhanh chóng, sắp sửa bị nước nhấn chìm.

"Cứu tôi, có người đang kéo chân tôi!" Sấu Tử nói xong câu này thì không còn phản ứng gì nữa.

Mặt nước đen ngòm, nổi lên mấy bọt khí rồi biến mất.

Mọi người vội vàng đi đến chỗ Sấu Tử bị chìm, mò mẫm xung quanh một lượt, cuối cùng cũng nắm được tay Sấu Tử.

Mạc Hữu Đạo ra sức kéo, Giáo sư và tên đeo kính cũng dốc toàn lực kéo.

Tần An ở phía sau cùng, hai luồng sức mạnh đạt đến một trạng thái cân bằng, Sấu Tử cứ lơ lửng trong nước không chìm xuống được cũng không nổi lên được.

Trong khoảnh khắc giằng co như vậy, cánh tay Kỳ Lân lóe lên viền vàng, tại chỗ phóng to thu nhỏ mấy giây, một đám người như nhổ củ cải mà kéo Sấu Tử ra.

"Phịch ~" Mọi người chuẩn bị thở phào một hơi, ai nấy đều cảm nhận rõ ràng có thứ gì đó đang đến gần.

"Này!

Đây là tiếng động gì vậy?" "Giáo sư, ông nghe tiếng gì vậy?

Càng ngày càng gần?" "Hình như là tiếng trùng bò nhanh trên tường." Giáo sư dựa vào âm thanh phân biệt ra hẳn là một loại côn trùng nào đó.

Ở nơi như thế này, ngoài thi miết ra có thể di chuyển với số lượng lớn như vậy, thật sự chưa từng thấy trận địa nào lớn như thế.

Mọi người đều cảnh giác, cố gắng dùng hỏa công sở trường của họ để tiêu diệt thi miết.

Chỉ tiếc là mồi lửa đã bị nước làm hỏng, không có bất kỳ thứ gì có thể tạo ra lửa.

"Không có lửa thì làm sao bây giờ?" Tên đeo kính nghe tiếng động, hận không thể nhanh chóng lật tung túi của mình để tìm bất kỳ thứ gì hữu dụng.

Sau một hồi lục lọi, chẳng có gì cả.

Tên đeo kính tuyệt vọng nhìn Sấu Tử: "Cậu chẳng phải rất có ý kiến sao?

Nghĩ cách đi chứ?" Sấu Tử bất chấp cơn đau trên người, từ trong hộp chống nước tinh xảo của mình lấy ra một mồi lửa nhỏ tinh xảo.

"May mà có dịp dùng đến, cái túi này không coi là phí công mang theo." Hắn đưa mồi lửa cho Giáo sư, Giáo sư đốt vật liệu dễ cháy rồi ném lửa vào người thi miết.

Ngọn lửa nhỏ này không có tác dụng, thậm chí không có tác dụng uy hiếp.

Chúng dường như không để ý đến ngọn lửa nhỏ trước mặt, xông thẳng về phía họ.

"Có vẻ phương pháp thông thường không có tác dụng với chúng, chỉ có thể dùng Kỳ Lân Huyết tế." Vừa nói, Tần An rút Hắc Kim Cổ Đao ra, nhẹ nhàng rạch một đường vào kẽ tay mình, máu tươi chảy ra theo vết dao.

Hắn nhắm vào hướng thi miết mà vẩy ra, trong chớp mắt, phàm là thi miết dính máu đều bị tiêu diệt.

Sấu Tử nhìn mà mắt thẳng đờ: "Đây là thao tác gì vậy?

Máu này lại có thể khắc chế đám thi miết này sao?" "Đây không phải máu bình thường, đây là Kỳ Lân Chi Huyết độc nhất của tiểu ca." Nhiều lần như vậy rồi, Mạc Hữu Đạo vẫn là vẻ mặt mê mẩn há hốc mồm nhìn Tần An.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, Giáo sư vừa kịp quay đầu, đám thi miết hung hãn kia đã bị tiêu diệt tập thể.

Mùi hôi thối trong không khí càng nồng nặc, ánh lửa cháy chiếu

sáng toàn bộ huyệt mộ.

Bọn họ nhìn rõ ràng tại cửa hang trước mắt, bên trong quanh co khúc khuỷu không thấy lối ra.

Sau khi Tần An tế máu xong, đơn giản dùng vải băng bó vết thương.

Đoàn người họ đứng trước cửa hang này, trên đỉnh cửa hang viết năm chữ lớn.

Cửu Liên Hoàn Động.

"Cửu Liên Hoàn… Động?

Cái tên này khiến tôi nhớ đến Bàn Tơ Động." Mạc Hữu Đạo trêu chọc nói, lúc này không có ai tiếp lời anh ta.

"Bên trong này sẽ không lại có cái gì kỳ lạ truyền ra nữa chứ?" Sấu Tử có chút sợ hãi nép sau lưng Giáo sư.

"Na đó là đương nhiên rồi, cho dù có, chúng ta chẳng phải cũng phải đi qua sao?

Đây là con đường phải đi." Mạc Hữu Đạo thuận miệng đáp lại.

Thiết bị của bọn họ vì bị chấn động dữ dội, cộng thêm ngâm nước không ngắn không dài.

Thiết bị quay phim vẫn tốt, trừ của Sấu Tử có chút hư hại nên không thể khởi động được, những người khác thì vẫn ổn, chỉ có bộ đàm bị bọt biển làm hỏng, không thể liên lạc bằng giọng nói với người trong livestream.

Màn hình livestream sau khi rung lắc dữ dội nửa ngày, đột nhiên xuất hiện khuôn mặt Giáo sư.

"Oa!" Những người ở hiện trường cùng với cư dân mạng trên bình luận đều vui mừng thốt lên một tiếng "Yeah!".

Nhưng dần dần bọn họ phát hiện ra một sự cố nhỏ, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy Giáo sư há miệng, nhưng lại không nghe thấy đối phương nói gì cả.

Giống như đã bật chế độ im lặng, chỉ có thể xem hình ảnh, không nghe thấy một chút âm thanh nào.

"Đừng mà!

Mặc dù đôi khi tôi khá sợ cái âm thanh này, nhưng đột nhiên mất đi, khó chịu quá." "Cho dù là muốn im lặng cũng phải tự chúng ta bấm, không cần ông tự ý quyết định." "Họ hình như là thiết bị bị hỏng rồi, nên không phát ra âm thanh được, kiên nhẫn xem hình ảnh đi!

Vẫn hơn là người mù mà, vẻ mặt an ủi." Tần An và Giáo sư đi ở phía trước mở đường, Sấu Tử được tên đeo kính và Mạc Hữu Đạo kẹp ở giữa bảo vệ trọng điểm.

"Cái hang này đào quả thực có thể sánh với Bàn Tơ Động." Mạc Hữu Đạo cẩn thận quan sát đỉnh hang không kìm được cảm thán.

"Di ~ sao cậu bây giờ còn tâm trạng đùa giỡn vậy!" Sấu Tử nói trong khi đôi môi vẫn đang run rẩy.

Chớp mắt đã đến ngã ba đường, có hai hướng hang động.

"Chúng ta nên đi bên nào đây?" Mạc Hữu Đạo chạy đến trước mặt Tần An và Giáo sư, rất thận trọng hỏi.

"Tôi thấy, nếu chọn không khéo, nói không chừng chúng ta còn chưa chắc đến được đó đâu!" "Hiện tại cách duy nhất để cầu cứu bên ngoài cũng bị cắt đứt rồi, trong tình cảnh này, chúng ta chỉ có thể tự mình thôi." Sấu Tử cảm thán có chút tiếc nuối.

"Nghe cậu nói cứ như đám người bên ngoài có ích lắm vậy, ngoài việc tỏ vẻ thần bí ra thì chẳng có ý nghĩa thực tế nào, tin bọn họ chi

bằng tin Tiểu ca, ít nhất còn đáng tin!" "Ở đây, trừ Tiểu ca ra thì ai cũng vớ vẩn hết!" Mạc Hữu Đạo phẫn nộ bổ sung thêm một câu.

Giáo sư tiến lên cùng Tần An nghiên cứu vấn đề nên đi bên nào.

Giáo sư đi đi lại lại, muốn nhìn thấu điều gì đó.

Tần An chống tay lên trán đứng bất động, tay còn ra hiệu gì đó.

"Ôi mẹ ơi!

Nhìn cảnh này, đầu tôi cứ có một giọng nói lảm nhảm, phiền chết đi được." Mạc Hữu Đạo ôm đầu quay cuồng tại chỗ.

"Giọng nói gì?" Sấu Tử tiến lên hỏi.

"À!

Thì cái mà ai cũng biết đó, trong rừng vàng có hai con đường, tiếc là tôi không thể đi cả hai." "Cái quỷ gì vậy!

Giờ này rồi mà cậu còn đùa à?" Sấu Tử cảm thấy Mạc Hữu Đạo có phải bị dọa đến thần kinh rồi không, rõ ràng người bị bắt đi là cậu ta, bây giờ người bất thường lại là Mạc Hữu Đạo.

"…Suỵt!

Yên lặng!" Kính Nam ngắt lời họ, họ quay đầu nhìn lại.

Chương 301

Kính Nam ra hiệu họ đừng nói, rồi lại chuyển ánh mắt về phía Tần An và Giáo sư.

"Từ khi chúng ta vào đến khi gặp ngã ba này, tổng cộng đã đi qua chín cái động.

Nếu không có gì bất ngờ, bên trong chắc hẳn vẫn sẽ gặp những lựa chọn như thế này." "Cửu liên hoàn tự, ý nghĩa mặt chữ là chín vòng tuần hoàn sao?" Giáo sư nói xong nghi hoặc, nhìn Tần An.

"Chắc chắn sẽ không đơn giản, nhưng cũng không khó đến mức nào." Nói xong Tần An ném một ngọn lửa vào động bên phải, ngọn lửa vốn đang cháy rất tốt dần trở nên yếu ớt, sau đó không chống đỡ được vài giây thì tắt ngúm.

"Đi bên trái." Ánh mắt Tần An vẫn nhìn thẳng về phía trước, giọng nói đã truyền đến tai mỗi người.

Mọi người chần chừ một chút, sau đó liền chỉnh lý trang bị của mình, bắt đầu đi về phía bên trái.

Tần An thao tác, mọi người có mặt đều nhìn rõ, vào thời điểm quan trọng này, ai nấy đều như tâm ý tương thông, không cần giải thích nhiều, chỉ cần một mệnh lệnh ngắn gọn, hoặc một ánh mắt, đối phương đều có thể hiểu ý.

Tần An cầm đèn pin chiếu rất xa, quan sát khắp chóp đỉnh đen kịt này.

Chưa chắc lần lựa chọn tiếp theo, cách đưa ra quyết định chính xác lại nằm ở phía trên này.

Tuy nói là động ngầm, nhưng cũng không phải là công trình thô sơ.

Chỉ cần ngẩng đầu nhìn kỹ, ngay cả trên đỉnh đen của động ngầm cũng được vẽ những cảnh sinh hoạt tươi đẹp của người dân thời đó.

Kính Nam đi theo hướng đèn Tần An chiếu tới, không khỏi ngắm nghía rồi lẩm bẩm: "Tranh vẽ thời Đường giản dị mà thích đáng, thường dùng hai màu đỏ và trắng.

Cột, trán, vuông, cửa sổ, lan can đều màu đỏ, vòm mắt tường và tường dùng màu trắng.

Tường quét trắng, kết cấu gỗ quét đỏ, có thể nói đây là một truyền thống kiến trúc cực kỳ lâu đời của nước ta." "Khoảng sau Sơ Đường, hình thành một kiểu vẽ tranh chủ yếu là đỏ trắng, phụ thêm xanh lục, tạm gọi là 'hồng lục thái họa'.

Kiểu vẽ này dần dần hình thành nhiều dạng thức phức tạp và đơn giản khác nhau, biến hóa đa dạng, nhưng quy luật đại thể cơ bản nhất quán, đó là các cấu kiện lớn quét màu đỏ ấm áp, còn các cấu kiện nhỏ quét màu xanh lục lạnh lẽo, đầu cấu kiện quét màu vàng trắng nhạt." "Sự phát triển của tranh vẽ thời Đường trải qua quy phạm, hình thành các loại hình vẽ tranh đa dạng, loại đơn giản nhất là vẽ đỏ trắng vẫn được giữ lại với tên 'đơn phấn xoát sức', còn 'ngũ thải biến trang' cao cấp nhất đã phức tạp đến mức không thể phức tạp hơn." "Ánh sáng của những bức vẽ ở đây, chỉ riêng việc phác thảo ban đầu đã tốn không ít công sức, huống chi là việc vẽ màu sau này." Những lời này không ai hỏi, cậu ta tự mình không ý thức nói ra.

"Xem ra người trấn giữ nơi này nhất định rất quan trọng đối với Nữ Hoàng đế." Kính Nam vẫn say sưa ngắm nhìn những bức vẽ trên trần.

"Cậu quả nhiên hiểu rất nhiều!" Mạc Hữu Đạo đi ngang qua Kính Nam vỗ vai cậu ta, và nói một câu 'giỏi!' "Nhanh lên theo kịp!" Giáo sư quay đầu gọi Kính Nam từ phía trước, Kính Nam mới phản ứng lại

và đi theo.

Nỗi sợ hãi về phía trước cùng với khao khát nhanh chóng tìm thấy mộ thất chính, khiến những người này lúc thì tăng tốc, lúc thì chậm lại không dám gây ra tiếng động nào.

Lại đi qua một động nữa, ở phía trước không xa lại xuất hiện những lựa chọn mới.

Lần này Tần An vẫn dùng phương pháp cũ, nhưng phát hiện hai ngọn lửa đều nhảy nhót, không hề có xu hướng suy yếu.

"Xem ra phương pháp đó không còn hiệu quả nữa, chỉ có thể đổi cách khác thôi." Mấy người trong livestream chỉ nhìn thấy hình ảnh mà không nghe thấy âm thanh đã mấy tiếng đồng hồ rồi.

Người dẫn chương trình Tiểu Muội thấy các giáo sư đã mệt mỏi, uể oải ngồi phịch xuống.

Chỉ đành cười khổ một cái, tiếp tục nhìn màn hình.

Tần Ly vẫn như thường lệ lật xem cuốn sổ tay, trên đó vẫn chỉ có tên và dấu ba chấm.

Hình ảnh vừa cắt sang anh trai cô, Tần Ly chợt nảy ra một ý.

"Chẳng lẽ là vì anh trai nên phương pháp thông quan trên này sẽ tự động ẩn đi, vì anh trai chính là…" Nghĩ đến đây Tần Ly như trút được gánh nặng trong lòng, không còn khó chịu như vậy nữa.

"Dù sao có anh trai bảo vệ đội khảo cổ, không có gì phải lo lắng.

Họ nhất định sẽ gặp dữ hóa lành, sớm tìm được quốc bảo, sớm về nhà." "Chán thật, khó khăn lắm mới xem được một vụ thám mộ, giờ thì hay rồi, âm thanh gì cũng không nghe thấy, hiệu quả giảm đi một nửa, chán như xem phim câm." "Tôi lại thấy thế này hay hơn, dù sao cũng không trông cậy được sự trợ giúp bên ngoài, chi bằng để họ toàn

tâm toàn ý tự suy nghĩ.” “Nói thì đúng là vậy, có âm thanh thì vẫn khác chứ!!” Cư dân mạng vẫn còn tranh cãi về vấn đề âm thanh, tổ đạo diễn đã từ bỏ kháng cự, im lặng nhìn màn hình, hy vọng có thể giữ lại những hình ảnh quý giá này.

Kính Nam đứng giữa hai cửa động, cầm kính lúp nhìn rất lâu.

“Giáo sư, thầy mau đến xem, cái hoa văn trên này có phải là một loại đồ đằng nào đó không?” Giáo sư nghe tiếng vội đến, chăm chú nhìn vào chỗ đèn pin của Kính Nam chiếu tới.

“Nhưng đây là hoa văn gì?

Chưa từng thấy cái nào kỳ lạ như vậy!” “Chẳng lẽ đây là một loại ký hiệu, có lẽ nó chỉ dẫn lựa chọn đúng?” “Không có căn cứ gì cả, sao cậu không nghĩ nó là chỉ dẫn sai?

Chuyện này đâu phải trò đùa?” Giáo sư phủ nhận suy đoán của Kính Nam, rồi tiếp lời: “Nếu nó là một con rồng thì chúng ta còn chấp nhận, chứ nó hình thù quái dị thế này thì làm sao thuyết phục được.” “Đúng vậy!” Mạc Hữu Đạo ở một bên khẳng định lời nói của Giáo sư.

“Đi bên phải.” Tần An với giọng điệu trầm ổn, khiến những người có mặt tự giác đi theo hướng hắn nói.

Đây là sự tin tưởng đã được xây dựng trong thời gian dài.

Sấu Tử đầy dấu hỏi, vừa định nói ra nghi hoặc của mình với Tần An thì đã bị Mạc Hữu Đạo kéo đi.

“Đi nhanh đi, đừng lãng phí thời gian nữa.” Mọi người theo sau Tần An, bước chân vốn dĩ rụt rè giờ đã vững vàng hơn rất nhiều.

Quả nhiên, càng đi về phía trước càng có cảm giác đã chọn đúng.

“Theo Tiểu ca, không có khúc quanh nào không vượt qua được.”

“Thôi đi thôi đi!

Không nghe được âm thanh thì hóng cái gì ở đây?

Đúng là lãng phí tình cảm!” “Không muốn xem thì đi ngủ đi, không ai kéo mắt anh ra bắt anh xem đâu, cứ cái vẻ chán nản, thật là mất hứng!” Bình luận vẫn dồn dập.

Người trong livestream, từ bước đi của họ cũng nhìn ra được sự hân hoan.

Các giáo sư hiện tại thì có rất nhiều lời muốn truyền đạt cho đội khảo cổ, nhưng cầu nối liên lạc giữa họ đã bị cắt đứt.

“Tôi thật sự bái phục cái đám lão lục này, giờ thì lại thể hiện sự lợi hại của mình, đến lúc thật sự cần thì chẳng làm được cái gì, giờ thì khoa trương cái gì?” Đội khảo cổ đi dọc theo động ngầm một thời gian rất dài, từ cửa động phía trước đi ra, họ đến một huyệt mộ khá rộng rãi.

Lộp bộp, lộp bộp như tiếng nước chảy.

Ngay khi họ vừa đặt chân vào, ánh nến đặt ở trên cao liền sáng lên.

Bốn phía tức thì trở nên sáng sủa.

Mộ thất này ngoài việc rất lớn và trống rỗng, cách đó không xa còn có một bể chứa nước rất lớn.

Nước trong bể không ngừng tuôn trào sức sống, chảy không ngừng nghỉ, tiếng lộp bộp lộp bộp trong mộ thất rộng rãi này càng trở nên quỷ dị.

Mọi người chăm chú nhìn mặt nước, cứ như giây tiếp theo sẽ có thứ gì đó đột nhiên trồi lên từ dưới nước vậy.

Mộ thất đã đóng, xem ra vẫn cần tìm cơ quan để thông qua mới được.

Bóng của họ dưới ánh nến lung linh, đổ xuống bức tường phía sau, toát ra một mùi vị quỷ dị.

Sấu Tử sau chuyện trước đó, gan đã vỡ mật rồi.

Cậu ta không khỏi quay đầu nhìn lại, cứ như nhìn nhầm, cậu ta thấy mấy cỗ quan tài vẽ trên tường lại động đậy một chút.

Cậu ta dụi mạnh mắt, sự rung động biến mất.

Ngay lập tức, Sấu Tử sợ hãi vội vàng chạy đến bên cạnh Giáo sư và Tần An, cố gắng che giấu nỗi sợ hãi trong lòng.

"Sấu Tử, sao vậy?" Giáo sư nhìn Sấu Tử hỏi.

Sấu Tử ấp úng miệng, nói không sao.

Mắt cậu ta thì không dám nhìn về phía sau nữa, Tần An đi đến đâu, cậu ta liền theo đến đó.

Mạc Hữu Đạo thấy Sấu Tử có chút khác thường, cũng quay đầu nhìn lại bức vẽ phía sau.

"Không có gì đặc biệt cả!

Sấu Tử có phải bị dọa đến phát hoảng rồi không!

Xem ra mình vẫn không nên dọa cậu ta nữa." Mạc Hữu Đạo tự lẩm bẩm trong lòng, rồi quay đầu lại.

Cùng lúc cậu ta quay người, mấy cỗ quan tài trong bức vẽ trên tường lại động đậy vài cái, còn bốc ra một luồng khí đen.

Tức thì, mọi người đều đồng loạt cảm thấy sau lưng lạnh toát, lắc mình rũ bỏ cảm giác lạnh lẽo đó, cũng không để ý chuyện này.

Mọi người đều chăm chú quan sát những thứ mới lạ trước mắt, lướt qua một lượt, ánh mắt lại dừng trên những bức vẽ trên tường, người tinh mắt đều có thể nhìn ra rằng chúng được vẽ cẩn thận hơn

trước.

Tần An nhìn mọi thứ trước mắt, luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, nhưng muốn nói ra chỗ kỳ lạ đó là gì, nhất thời lại không tìm được từ ngữ thích hợp để miêu tả.

“Theo quy luật trước đây, mỗi một cửa ải đều sẽ có nguy hiểm mới, chúng ta từ khi vào động này, ngoài vấn đề lựa chọn đơn giản không thể đơn giản hơn, chưa hề xuất hiện nguy cơ mới nào.

Chuyện này bình thường sao?” “Đương nhiên không bình thường?

Chẳng lẽ còn phải tiếp tục đi về phía trước?

Hay là ở đây sẽ gặp phải rắc rối mà chúng ta không giải quyết được?” Tần An tự hỏi tự trả lời trong lòng.

Mọi người thấy hắn đang suy nghĩ, liền không quấy rầy hắn, chỉ nín thở nhìn hắn.

Chương 302

Tần An lúc này cực kỳ giống một vị tướng quân đang mưu tính, còn Giáo sư và những người khác thì giống những binh sĩ tuân lệnh, không có mệnh lệnh của Tần An, họ không dám đi đâu cả.

"Chúng ta còn phải thế này bao lâu nữa ạ?" Mạc Hữu Đạo không nhịn được hỏi Giáo sư.

"Suỵt!" Giáo sư không nói gì thêm, chỉ bảo cậu ta đừng ồn ào.

Không khí đột nhiên trở nên thật yên tĩnh, tiếng nước chảy lộp bộp cứ thế chảy bên tai họ.

Như một bản nhạc thôi miên chuyên nghiệp, đầu óc Mạc Hữu Đạo đã hơi choáng váng.

E là giây tiếp theo có thể nằm xuống đất ngủ mất.

Những người trong livestream, thấy họ cũng không có động tác mới nào, cũng đã không chịu nổi nữa.

Đã trọn một ngày rồi, thần tiên cũng không chịu nổi chứ nói gì!

Các giáo sư đã hơi mệt mỏi, dựa vào ghế sau lưng, cố gắng hé mắt ra.

Mí mắt quá nặng nề, không được!

Tần Ly cũng ngáp một cái, cô ấy rất muốn về ngủ một giấc!

Thật sự là quá buồn ngủ.

Xem phim câm, ai có thể nhịn được không ngủ?

"Này!

Hữu Đạo!

Tỉnh táo lên, cậu suýt ngủ gật rồi.” Sấu Tử vỗ vào người cậu ta, Mạc Hữu Đạo lập tức tỉnh táo lại.

“Cái gì?” Mí mắt Giáo sư cũng bắt đầu đánh nhau, Tần An nhìn những người bên cạnh.

“Chuyện gì vậy?

Sao tôi đột nhiên buồn ngủ như vậy?” Tần An cố gắng lắc đầu, cố gắng tỉnh táo hơn, nhưng hình như không có tác dụng gì.

Ngay sau đó, mọi người đều thấy mặt nước trong bể chứa nước vốn dĩ phẳng lặng, đột nhiên xuất hiện năm chiếc giường ngay ngắn.

Họ đều như bị ma xui quỷ khiến trèo lên giường.

Mạc Hữu Đạo nhanh chóng trèo lên giường nằm xuống, đúng là cực kỳ thoải mái.

Người trong livestream cũng có cảm giác buồn ngủ, đột nhiên bị hành động không thể tin nổi của đội khảo cổ dọa cho toát mồ hôi lạnh.

“A!

Nguy hiểm!

Mau ra, sao người của đội khảo cổ lại tập thể nằm vào quan tài vậy!” “A?

Chuyện gì vậy?

Sao ngay cả Tiểu ca cũng bắt đầu đi vào quan tài rồi.

Họ đều bị làm sao vậy?

Xuất hiện ảo giác à?” “Người đội khảo cổ tập thể mất kiểm soát, cần cứu viện khẩn cấp!!!

Xin chi viện!!!” Cư dân mạng la hét trong các bình luận, người

của tổ đạo diễn cũng đang luống cuống tay chân cắt cảnh.

Khi Mạc Hữu Đạo nằm xuống quan tài, bên trong quá tối, tín hiệu hình ảnh biến mất.

Đạo diễn dự đoán kết quả không tốt, quả nhiên đúng như dự đoán, vào thời điểm quan trọng, tín hiệu hình ảnh rung lên rồi biến mất.

Khi Tần An nằm xuống quan tài, ấn ký màu xanh lam trên cánh tay hắn phát sáng, chiếu sáng khuôn mặt đang ngủ say của Tần An.

Hóa ra, đội khảo cổ đã bị mùi hương mê hoặc quỷ dị trong ảo cảnh làm cho ngửi phải, mắt bắt đầu xuất hiện ảo giác.

Những gì họ nhìn thấy là một chiếc giường gỗ bình thường, nhưng những người trong livestream lại nhìn thấy năm cỗ quan tài đen nổi trong bể chứa nước.

Họ như bị ma xui quỷ khiến, bò vào quan tài, còn tiện tay đóng nắp quan tài lại.

Khi quan tài hạ xuống, nước trong bể chứa sẽ dần dần thấm ra.

Đợi đến khi nước trong bể chứa chảy cạn hoàn toàn, những cỗ quan tài họ đang nằm sẽ chạm đất, dính chặt vào mặt đất.

Lúc đó cửa quan tài sẽ khóa lại, họ chỉ có thể vĩnh viễn ở lại đây, trở thành vật chôn theo mới.

Những người khác đều ngủ say, không một chút sóng gió.

Chỉ có Tần An, nắm chặt tay, cố gắng mở mắt, nhưng làm sao cũng không mở được.

Ấn ký màu xanh lam biến thành ngọn lửa nhảy nhót, Tần An cũng chìm vào giấc ngủ sâu.

Đội khảo cổ tập thể ngủ say, người ngoài màn hình lại tỉnh táo trở lại.

“Giờ nói gì cũng muộn rồi, phải làm sao đây?” “Tôi thật sự muốn nhảy vào cứu họ!!!” Người dẫn chương trình cũng không kìm được lòng sốt ruột, lo lắng cho sự an toàn của đội khảo cổ.

Chưa được bao lâu, nước trong bể chứa đã chảy qua một nửa.

Với tốc độ này, không mất bao lâu nữa, quan tài sẽ khóa lại.

Người trong livestream cũng bắt đầu sốt ruột, Giáo sư Lý đã bắt đầu cầu cứu trực tiếp chính quyền quốc gia, hy vọng họ có thể tổ chức một đội ngũ khác vào cứu viện.

“Giờ vào, làm sao cho kịp?

Đã không biết tình hình bên trong thế nào rồi?” “Nhất định phải cứu, những người bên trong rất quan trọng.

Nếu xảy ra chuyện, ai trong chúng ta cũng không gánh nổi trách nhiệm này!” “……” Chỉ thấy vẻ mặt Giáo sư Lý từ nghiêm túc dần trở nên ung dung tự tại, còn từ trong túi lấy ra một chiếc khăn tay lau mồ hôi trên trán.

Cư dân mạng không rõ sự thật, bắt đầu thể hiện tài năng của mình, từ nói chuyện dựa trên hình ảnh dần dần biến thành những “kẻ phun độc” trên mạng.

Họ đã mở một cuộc tấn công cá nhân dữ dội vào Giáo sư Lý.

May mắn thay Giáo sư Lý không nhìn thấy các bình luận tức thì, nếu không chắc chắn sẽ bị những lời ác ý của cư dân mạng làm cho tức chết.

Đúng lúc các cư dân mạng khắp nơi đang ra sức thể hiện, Giáo sư Lý trong livestream nói với tất cả những người quan tâm đến đội khảo cổ rằng đừng vội vàng nóng nảy, sẽ có một nhóm khảo cổ viên khác đến khu vực nguy hiểm để giải cứu đội khảo cổ.

“Đội khảo cổ này được đặc biệt sắp xếp để phòng ngừa bất trắc, họ hiện đang ở gần Cửu Liên Động, trừ họ ra không ai có thể đến đó nhanh hơn để cứu đội khảo cổ, nếu chúng ta có thể kết nối với hình ảnh của họ thì càng tốt.” Giáo sư Lý nói rất hào hứng, lập tức nhóm lên hy vọng trong lòng mọi người, ai nấy đều ngoan ngoãn túc trực trước màn hình, chờ đợi kỳ tích của đội khảo cổ xuất hiện, cứu họ khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.

Tổ đạo diễn cố gắng nhập tín hiệu hình ảnh, nhưng không tìm thấy bất kỳ tín hiệu nào có thể kết nối được.

Năm cỗ quan tài trong Cửu Liên Động, lặng lẽ nằm đó, xung quanh bốc lên hơi nước màu trắng.

Nước trong bể chứa đang dần biến mất.

Một bên khác, đội khảo cổ do Ngô Tứ Ý dẫn đầu gồm tám người, lúc này đang cầm đèn pin mò mẫm đi về phía trước.

Trong bóng tối truyền đến một giọng nữ khẩn thiết, bất chấp nguy hiểm cô đi ở phía trước nhất.

“Giáo sư, chúng ta phải nhanh chóng tăng tốc độ thôi, tôi sợ chúng ta không kịp cứu Tiểu ca thì…” “Hoắc Băng, bình tĩnh lại, sẽ không đâu, Tiểu ca…” Hoắc Băng càng nói cảm xúc càng có chút dao động, nhưng may mắn thay bên trong này tối đen như mực, không ai có thể trực tiếp nhìn thấy sự bất an của cô.

Họ cũng đến cái động có hoa văn đặc biệt đó, trước mặt họ có hai lựa chọn, một là đi bên trái, một là đi bên phải.

Khi mọi người đang cố gắng hết sức tìm cách chọn hướng đi, từ trong động bên trái truyền ra một tiếng la “Cứu mạng!” Ngô Tứ Ý và những người khác nhìn về phía bên phải một cái, rồi cả đoàn nhanh chóng đi vào động bên trái.

Sau khi họ đi xa, trước hai cửa động liền rơi xuống một phiến đá cửa vừa vặn che kín cửa động, kích thước và bề mặt cửa đá đều được chế tác sau khi suy tính kỹ lưỡng.

Từ bên ngoài nhìn vào, nó chỉ là một bức tường vẽ tranh.

Tiếng đá cửa rơi xuống rất nhỏ, cũng không có chút rung động nào, Ngô Tứ Ý và nhóm của họ hoàn toàn không phát hiện ra cửa động phía sau đã bị bịt kín.

Họ chỉ có đường tiến, không còn đường lùi.

Cánh tay cụt xuất hiện trước cửa đá, dừng lại vài giây rồi ẩn vào tường biến mất.

Tần An lúc này cũng đi vào một nơi bị hơi nước trắng bao phủ, hắn rõ ràng nhớ mình đã nằm trên giường, vậy bây giờ hắn đang ở đâu?

"Chẳng lẽ tôi đang mơ?

Nhưng giấc mơ này cũng quá chân thực đi!

Chương 303

Cảnh tượng ở đây cứ như đã từng thấy vậy.” Tần An theo thói quen sờ vào thanh Hắc Kim Cổ Đao phía sau lưng, nhưng lại chẳng sờ thấy gì cả.

“Dao của tôi đâu?” Tần An nhìn đôi tay mình đưa ra, đây cũng không phải đôi tay chơi game lão luyện của hắn!

“Không phải tay chơi bàn phím, cũng không bị cong quá mức đến biến dạng, mà là quá đẹp đi!

Thật sự có thể đi làm người mẫu tay trực tiếp.” Qua kẽ ngón tay nhìn ra ngoài, mặt đất ở đây cũng bị sương trắng bao phủ, nhìn không rõ ràng.

Tần An nhận ra một chút kỳ lạ, nhưng rất kỳ lạ là tư tưởng của hắn dường như bị kiểm soát, chỉ có thể bị động thực hiện một số mệnh lệnh, đầu óc trống rỗng.

Đúng lúc Tần An nhìn trái nhìn phải, trước mặt hắn xuất hiện một tấm gương.

Người trong gương là một người mặc trang phục cổ trang, phong thái và khí chất hoàn toàn khác với Tần An hiện tại, nhưng lại có ngũ quan tương tự, còn có cảm giác chân thực như đang đích thân trải nghiệm.

“Người trong gương kia là ai?” Đúng lúc Tần An đang không hiểu, từ một nơi rất xa truyền đến một giọng nữ cực kỳ trong trẻo.

“Ta cuối cùng cũng đợi được ngươi!” “Ai ở đó?

Ngươi nói vậy là có ý gì?” Trước mắt Tần An nhanh chóng biến đổi một số hình ảnh, rất nhiều cảnh hắn còn chưa nhìn rõ đã biến mất.

Người phụ nữ áo đỏ chạy cười đùa về phía trước trong rừng đào, thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn người phía sau.

Trên một vách đá, người phụ nữ áo đỏ không giữ được tay nữa, rơi xuống vách đá.

Một thanh kiếm sắc bén trực tiếp đâm xuyên tim, người bị đâm quỳ xuống đất, máu đỏ tươi chảy ra từ vết thương, ngay cả bầu trời trong mắt cô ấy cũng biến thành màu đỏ máu, cuối cùng chỉ có thể từ từ nhắm lại đôi mắt nặng trĩu.

Tần An nằm trong quan tài, khóe mắt chảy ra một giọt lệ.

Lúc này nước bên ngoài quan tài, đã chảy đến mức nguy hiểm.

Sau khi Ngô Tứ Ý và đoàn người họ tiến vào động, cũng đến một mộ thất khá rộng rãi.

Một phần ba diện tích nơi đây đều chất đống những đồ gốm thô sơ được sản xuất hàng loạt, ngoài ra không có gì khác.

Hoàn toàn không thấy mấy cỗ quan tài mà Tiểu ca đang nằm.

Ngô Tứ Ý mới nhận ra có thể mình đã chọn sai hướng, vội vàng gọi mọi người quay lại.

Đợi họ tìm kiếm rất lâu, cũng không thấy con đường họ đã đến, ngay cả dấu vết họ để lại cũng không nhìn thấy chút nào.

"Chết tiệt!

Đây là gặp Quỷ Đả Tường rồi sao?" Ngô Tứ Ý tự hỏi trong lòng.

"Giáo sư, chúng ta hình như bị mắc kẹt ở đây rồi, phải làm sao đây?

Tiểu ca còn đang đợi chúng ta đi cứu nữa?" Hoắc Băng lo lắng hỏi, nhìn vị Giáo sư cũng đầy nghi hoặc, cả đoàn người đứng nguyên tại chỗ, duy trì cảnh giác cao độ, cố gắng tìm kiếm lối thoát trên

tường.

Đèn pin của mấy người họ trong bóng tối chiếu loạn xạ, không chiếu sáng được một con đường nào có thể đi ra. 【Đinh!

Phát hiện chủ thể tính mạng bị đe dọa bởi sự ngạt thở, hệ thống đã khởi động ý thức tự động đánh thức, đang thử đánh thức… Thức tỉnh thất bại!!】 【Đinh! … Thức tỉnh thất bại!!】 【Đinh! … Thất bại!!】 Khi Tần An mở mắt lần nữa, hắn đang ở giữa một vùng nước mênh mông, cách đó không xa có một căn nhà nhỏ, bên trong có tiếng một người phụ nữ không ngừng gọi tên hắn, hết lần này đến lần khác gọi hắn đi qua.

Giọng nói đó cực kỳ quyến rũ, Tần An có chút xao động, cơ thể vô thức bơi về phía căn nhà nhỏ.

Đúng lúc này, căn nhà nhỏ đột nhiên biến thành một cánh tay cụt.

Máu me be bét, bẩn thỉu không chịu nổi.

Tần An có chút buồn nôn và nôn ra.

Sau khi nôn xong, đầu óc hắn mới dần dần tỉnh táo lại: "Cái tay này… đã thấy ở đâu rồi nhỉ?

Bây giờ mình đang làm gì?

Mình không phải đang ở trong mộ thất sao?

Sao lại có một vùng biển lớn như vậy?

Mình đây là… trong ảo cảnh ư?" Khi Tần An dần tỉnh táo trở lại, cánh tay cụt đó đã tự động nổ tung.

Tần An tỉnh dậy từ trong quan tài, thở ra một hơi thật dài, cơ thể tự động ngồi dậy, đầu chạm vào nắp quan tài, thanh Hắc Kim Cổ Đao phía sau lưng lập tức phá tan nắp quan tài.

Tần An nhìn xung quanh, có bốn cỗ quan tài khác xếp hàng song

song với hắn.

"Giáo sư và họ không lẽ cũng đang nằm trong quan tài giống tôi sao?" Tần An tung người nhảy lên rất nhanh, hắn đứng bên cạnh quan tài, thấy nước bên dưới những cỗ quan tài còn lại đang thấm xuống với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Tần An rút Hắc Kim Cổ Đao nhắm vào nắp quan tài, một nhát chém xuống, mấy nắp quan tài liền theo tiếng mà rơi xuống đất.

Đồng thời, dòng nước đang chảy dưới quan tài cũng dừng lại.

"Cái quỷ gì vậy?" Người trong livestream theo góc nhìn của các giáo sư cuối cùng cũng thấy được một chút hình ảnh.

"Tuyệt vời, hình ảnh cuối cùng cũng được tiếp nối rồi." "A?

Chuyện gì vậy?

Không biết trong khoảng thời gian màn hình đen đó đã xảy ra chuyện gì?

Chúng ta có phải đã bỏ lỡ điều gì hay không?" "Không sao, không sao, tôi không kén chọn.

Có thể xem được hình ảnh là thỏa mãn rồi, nhưng mà, Tiểu ca bây giờ đang làm gì vậy?

Rất muốn biết, hóng quá." Nắp quan tài mở ra, những người bên trong vẫn đang ngủ say, không hề có phản ứng gì.

Tần An vội vàng tiến lên gọi tên họ, không ngừng lay vai từng người.

"Giáo sư, mau tỉnh dậy." Tần An liên tục gọi mấy lần, Giáo sư vẫn nằm bất động không phản ứng.

Hắn sờ thử hơi thở, yếu ớt như không, hơi thở mong manh vẫn còn, cơ thể vẫn còn ấm áp, chỉ là cả người không tỉnh lại được.

“Chẳng lẽ, họ cũng đã tiến vào ảo cảnh giống tôi sao?

Đang ở trong đó đưa ra lựa chọn sinh tử?” “Nếu chọn đúng thì tốt, chỉ sợ chọn sai thì sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa.” Tần An không khỏi lo lắng cho sự an nguy của mấy người họ.

“Hữu Đạo!

Hữu Đạo!!” Tần An lại cố gắng gọi Mạc Hữu Đạo tỉnh dậy, nhưng kết quả vẫn như vậy, không một chút phản ứng.

“Nếu cứ thế này, e là tôi cũng không cứu được họ nữa rồi.” Tần An đang suy tính gì đó trong đầu, đột nhiên nghe thấy tiếng đập tường bằng vật sắc nhọn “đông đông” từ bức tường bên trái.

“Đây lại là cái gì nữa vậy?

Thật là phiền phức.” 【Đinh!

Phát hiện chủ thể trong lúc nguy nan hệ thống đánh thức thất bại, đặc biệt bổ sung một gói quà đỉnh cấp, trả lời nhận là có tất cả!】 “Ừm?

Gói quà đỉnh cấp?

Tốt nhất là phải danh xứng với thực.” “Nhận!” 【Chúc mừng!

Đạt được thân phận người ngoài cuộc!

Có thể tùy ý ra vào mộng cảnh của bất kỳ ai, còn được gọi là người ngoài cuộc trong mộng!】 “Chỉ vậy thôi à?

Thôi vậy, dù sao cũng đúng lúc cần dùng, không tính là quá tệ.” Tần An tập trung tinh thần, cố gắng tiến vào ảo cảnh của họ, kéo mấy người họ ra.

Người đầu tiên tiến vào là ảo cảnh của Giáo sư, chỉ thấy Giáo sư từ trong một mộ thất sụp đổ đầy máu chạy ra, vẻ mặt đặc biệt hoảng loạn.

Cả người Giáo sư tinh thần trạng thái đặc biệt không tốt, cứ như đặc biệt sợ hãi thứ gì đó phía sau, liều mạng chạy về phía trước.

Tần An vội vàng gọi tên Giáo sư, Giáo sư quay đầu nhìn một cái, càng tăng tốc độ chạy về phía trước.

Tần An thừa thế đuổi theo, chỉ thấy Giáo sư dừng lại bên một vách đá.

Cả người Giáo sư ngồi sụp xuống đất, miệng không ngừng lẩm bẩm một câu: "Xin lỗi!" Tần An từng chút một tiến gần đến Giáo sư.

Cả người Giáo sư đang trong trạng thái điên loạn, càng nói càng kích động.

Chương 304

Vừa nói xong đã muốn nhảy xuống vách đá, Tần An liền túm lấy tay Giáo sư.

Giáo sư quay đầu nhìn lại, xác nhận một lần nữa không nhìn nhầm xong.

Ông ta vừa khóc vừa nói: "Cậu là ai?

Sao cậu lại ở đây?

Vừa rồi cậu cũng thấy rồi sao?" Tần An mù mờ không biết Giáo sư rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, mà lại khiến một vị Giáo sư được người đời kính trọng phải đau khổ đến mức này.

Có thể tưởng tượng được chuyện này đã trở thành tâm ma của ông ta, nên mới bị chọn và hành hạ ông ta từ đầu đến cuối một lần nữa, cho đến khi ông ta cũng vì thế mà mất mạng, mới có thể chấm dứt tất cả nhân quả này.

"Giáo sư, tôi không biết ông nói gì?

Nhưng vẫn xin ông hãy tỉnh táo lại, đây là ảo cảnh của người khác, ông phải nhanh chóng tỉnh dậy mới đúng!" "Ảo cảnh gì?

Cậu còn vô lương tâm hơn tôi!

Tôi vừa mới mất huynh đệ, cậu nói với tôi đây là ảo cảnh?" "Bây giờ tôi hối hận quá!

Tôi thật sự muốn người vừa rồi bị cắn chết là tôi, chứ không phải huynh đệ tốt của tôi, cảm giác này còn khó chịu hơn cả việc lấy mạng tôi!

Đây chính là báo ứng của tôi, tôi nợ anh ấy một mạng, số phận đã

định tôi phải đền mạng cho anh ấy.” Vị Giáo sư trong ảo cảnh, đã bị nắm chặt lấy mệnh môn.

“Xem ra chỉ dựa vào tôi giải thích ở đây là không thể nào nói thông được, chỉ sẽ khiến kết cục trở nên không thể cứu vãn.” Tần An nhớ lại ảo cảnh của mình, là chém đứt cánh tay cụt đó thì ảo cảnh mới vỡ tan và trở về thực hiện.

“Chẳng lẽ ảo cảnh của Giáo sư cũng vậy?

Nếu thật sự là vậy, tôi chỉ cần tìm thấy cánh tay cụt, chuyện này sẽ dễ giải quyết rồi.” Giáo sư đã gần như sụp đổ, mắt ông ta chăm chú nhìn chằm chằm vào vách đá trước mặt.

Không còn cách nào, vì lý do an toàn.

Tần An đành phải từ phía sau đánh ngất ông ta, rồi mới bắt đầu tìm kiếm cánh tay cụt.

Bốn phía trở nên yên tĩnh, ngay sau đó Tần An liền nghe thấy một tiếng sột soạt dưới vách đá.

Tần An kéo dây an toàn, tay vung Hắc Kim Cổ Đao, quả nhiên ở giữa vách đá thấy được cánh tay cụt đang bỏ chạy với tốc độ cực nhanh.

Tần An nhanh chóng lao xuống, thanh đao trong tay chém xuống mạnh mẽ, chuẩn xác và nhanh gọn.

Những tảng đá xung quanh bắn tung tóe, tốc độ của cánh tay cụt giảm chậm lại.

Tần An chuẩn bị hạ xuống sớm hơn, vung Hắc Kim Cổ Đao lên một cái là giải quyết chiến đấu.

Không ngờ một mảnh đá vụn sắc nhọn xẹt qua mu bàn tay Tần An, một giọt máu tươi rơi tự do, vừa vặn bị cánh tay cụt cảm ứng

được và thừa thế chụp lấy.

Tần An tận mắt thấy bàn tay mình rõ ràng đã chém đứt, vậy mà lại thần kỳ nhanh chóng hợp lại, rồi lại nhanh chóng chạy trốn xuống phía dưới.

"Khốn kiếp!

Bất cẩn rồi, lại phải làm lại một lần nữa." Tần An vuốt mái tóc lòa xòa trên trán, với cảm giác rơi xuống nhanh hơn nữa lập tức đuổi kịp cánh tay cụt.

Trong chốc lát, cánh tay cụt bị phân tán tứ tán, không còn khả năng tụ hợp lại nữa.

Vị Giáo sư bên vách đá vẫn đang ngủ mê, không hề hay biết một bầy thi trùng đang đẩy ông ta về phía vách đá.

May mắn Tần An kịp thời có mặt, đánh thức Giáo sư, sau đó đưa ông ta về thực tại.

Theo tiếng thở dốc lớn của Giáo sư, ông ta cũng bật dậy từ trong quan tài.

Tần An sau đó cũng đi ra theo.

Giáo sư sờ vào phía sau cổ, một trận đau nhức, ông ta cố gắng xoa bóp, hoàn toàn không nhớ gì về cảnh tượng trong ảo cảnh.

Ngô Tứ Ý và mấy người kia bị mắc kẹt trong không gian chật hẹp không thể nhúc nhích, họ cũng đang cố gắng tìm kiếm lối thoát.

Đặc biệt là Hoắc Băng, bất chấp đói khát mệt mỏi liên tục tìm kiếm một chút manh mối để thoát ra.

Đột nhiên Hoắc Băng trợn tròn mắt gọi Ngô Tứ Ý: "Mau nhìn trên tường hình như có một cánh tay cụt." Cánh tay cụt đó không ngừng chảy máu ra ngoài, cảnh tượng cực kỳ đẫm máu và ghê tởm.

Chưa kịp để Ngô Tứ Ý lên tiếng, một người phía sau cậu ta đã dùng súng phun lửa bắn cánh tay cụt thành thịt nát, chảy xuống theo bức tường.

Khói đen bao phủ gần cánh tay cụt không còn cách nào tụ hợp lại, bị hỏa lực của súng phun lửa thổi tan không còn sinh khí.

Tần An vừa định tiến vào ảo cảnh của Mạc Hữu Đạo để giải cứu, nhưng sau khi đến gần mới thấy Mạc Hữu Đạo, Sấu Tử và Kính Nam đều đồng loạt bật dậy từ trong quan tài.

Bốn mắt nhìn nhau trong giây lát, Tần An cuối cùng cũng có thể yên tâm.

Mấy người còn lại, như vừa trải qua một cơn ác mộng cực kỳ đáng sợ, liền bị kéo về thực tại.

"A!

Tiểu ca, sao chỉ có anh đứng ngoài quan tài, chúng tôi nằm trong quan tài từ lúc nào vậy?" Mạc Hữu Đạo vẻ mặt kinh ngạc hỏi Tần An, vừa nói vừa bò ra khỏi quan tài.

Khi Giáo sư và mấy người kia lần lượt ra khỏi quan tài, hình ảnh livestream cũng dần trở nên phong phú hơn.

"Ô hô!

Tuyệt vời!

Góc nhìn livestream nhiều hơn rồi!

Chỉ còn thiếu âm thanh thôi, rất hưng phấn." "Làm ơn hãy tập trung góc nhìn vào Tiểu ca yêu dấu của tôi, cảm ơn!" "Hahaha!

Kệ nó tập trung vào ai, có xem tôi xem tường đất cũng được!" Tần An vẫn còn kinh ngạc không hiểu sao sau đó mấy người này lại tự mình tỉnh lại, nhìn họ sống động đứng trước mặt mình, cũng không

giống như bị cổ trùng nhập thân, rốt cuộc là bí mật gì mà hắn chưa thấu hiểu?

Không ai có thể trả lời.

"Vừa nãy mấy người trong quan tài có mơ một giấc mơ rất đáng sợ không, tình tiết trong đó quá chân thực, cứ như đã từng xảy ra trong thực tế, nhưng anh bảo tôi bây giờ nói ra chi tiết thì tôi thật sự không nhớ đã mơ gì nữa." Mạc Hữu Đạo tự lẩm bẩm, vừa nói vừa đi đến bên cạnh Tần An.

Mạc Hữu Đạo vừa nghĩ đến giấc mơ vừa rồi, vẫn không khỏi cảm thấy sau lưng lạnh toát, quay người nhìn xem phía sau có gì bất thường không, đứng bên cạnh Tần An, cậu ta bỗng nhiên có một cảm giác an tâm lạ thường.

"Giáo sư, chúng ta tiếp theo có phải sẽ được gặp Nữ Hoàng đế đầu tiên trong lịch sử không?" Sấu Tử theo sát phía sau Giáo sư, rất ân cần hỏi Giáo sư.

Giáo sư theo sau Tần An, cũng đang trầm mặc suy tư điều gì đó.

Tần An cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, theo tính chất nhất quán trước đây, mỗi một cơ quan đều sẽ có một nhân vật chủ chốt xuất hiện, cái Cửu Liên Động này ít nhất cũng phải có một thi tướng trấn giữ mới đúng.

Chúng ta đã đi lâu như vậy, thế nào cũng sắp đến gần mộ thất chính rồi.

Thi tướng trấn giữ ở đây, hẳn cũng phải là một nhân vật khó nhằn cấp trùm cuối.

Chúng ta từ khi đến Cửu Liên Động đến giờ, thứ duy nhất nhìn thấy là một cánh tay cụt cứ lảng vảng trước mắt, nhưng đó chỉ là kéo dài thời gian, trùm cuối thật sự chắc hẳn sắp xuất hiện rồi.

Vừa nghĩ đến đây, Tần An không khỏi cảm thấy mộ thất vốn an toàn lại có chút rung động nhẹ, những viên đá nhỏ trên mặt đất bị một loại sức mạnh hút lấy không ngừng rời khỏi mặt đất, đang bay về một hướng bí ẩn.

"Đừng nói chuyện phiếm nữa, mau đi thôi!" Tần An quay người nhìn đội khảo cổ, sau đó ánh mắt rất bình tĩnh nhìn về phía trước.

Chưa kịp để họ hoàn hồn, cả mộ thất bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Mỗi người đều cố gắng tìm một điểm tựa trong sự chao đảo, may mắn là mấy cỗ quan tài bám đất khá chắc.

Họ mới miễn cưỡng đứng vững được, trên đỉnh đầu không ngừng có đá rơi xuống.

"Mọi người nhất định phải đứng vững nhé!

Chú ý tránh đá bay!" "Chúng ta cũng đâu có chạm vào cơ quan nào đâu!

Đây lại là thao tác gì vậy?" "Tiểu ca, chuyện gì vậy?" Tần An đoán mười phần đã đúng tám chín phần, nhìn tình hình này lại một trận ác chiến sắp bắt đầu rồi.

"Tất cả hãy tập trung tinh thần, mặc kệ nó là thứ gì thì cứ đánh chết cho tôi!" Tần An hét lớn lên trong khoảnh khắc đá rơi loạn xạ.

Những người trong livestream, nhìn thấy hình ảnh rung lắc, cũng không khỏi lo lắng sâu sắc.

"Thật là quá không yên tĩnh, vừa khó khăn lắm mới thoát khỏi ảo cảnh, giờ lại không biết chọc vào ổ nào nữa, khó nhằn quá!" "Không nói gì nữa, tôi nguyện ý cống hiến một hộp ốc vít, chỉ hy vọng đội khảo cổ có thể bình an vô sự!" "Nhất định phải bình an trở về nha!

Cầu xin!

Cầu xin!" Một bên khác, đội cứu viện do Ngô Tứ Ý dẫn đầu cũng cảm nhận được sự rung chuyển dữ dội, họ tựa lưng vào nhau tạo thành một vòng tròn chuẩn bị ứng chiến, nhưng những tảng đá rơi từ trên đỉnh đầu đã làm đội hình của họ trở nên hỗn loạn.

"Mọi người đừng hoảng loạn trước, mỗi người hãy tìm một góc an toàn, đừng để bị đá bay làm bị thương!" Ngô Tứ Ý nói với các thành viên đội đang tản mát khắp nơi.

Vẻ mặt Hoắc Băng cũng có chút không vui, trong lòng bắt đầu lo lắng cho sự an nguy của Tần An.

Chương 305

Tần An nhìn thấy những tảng đá không ngừng tụ tập dần dần hợp thành hình dáng của một nữ quan bằng đá, chỉ thấy nữ quan này hai mắt phát ra ánh sáng xanh lục, những tảng đá trên người chất đống rất chắc chắn.

Sau khi phần đầu và cấu trúc toàn thân được xây dựng xong, cô ta vung bàn tay lớn về phía Tần An và những người khác tấn công.

Tần An và đội khảo cổ cố gắng hết sức né tránh, nhưng vẫn bị bàn tay khổng lồ quẹt trúng.

Sấu Tử và Kính Nam bị thương ngã xuống đất, Tần An và Giáo sư cũng vội vàng lùi lại.

"Đây là cái quái gì vậy?" Giáo sư đầy dấu hỏi trợn mắt nhìn quái vật trước mặt, Tần An nhìn con quái vật đá cao hơn người thường rất nhiều này, nhất thời cũng không tìm thấy điểm đột phá nào.

Tần Ly trong livestream thông qua góc nhìn của Mạc Hữu Đạo, nhìn thấy một con quái vật đá khổng lồ, liền vội vàng lật xem cuốn sổ tay, chỉ thấy trong sổ tay ghi rõ ràng bốn chữ lớn "Thượng Quan Uyển Nhi", cùng với một loạt dấu ba chấm.

"Lại chỉ là tên thôi sao?

Thượng Quan Uyển Nhi không phải là nữ tướng nổi tiếng thời Đường sao?

Được Nữ Đế rất mực thưởng thức và yêu mến, xem ra ngay cả sau khi chết cũng được chọn để bảo vệ an toàn." Tần Ly nhìn anh trai mình trên màn hình, vẫn vẻ mặt rất bình tĩnh, không biết hắn có phương pháp nào để đánh bại Thượng Quan Uyển Nhi hay không.

Những giáo sư khác trong livestream đều đang dựa lưng vào ghế với vẻ mặt bình thản, như đang xem một bộ phim vậy.

Ngay cả khi họ có cách, những người trong đội khảo cổ đang ở hiện trường cũng không thể nghe được chỉ dẫn của họ.

Huống chi là một cảnh tượng lớn như thế này, họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, và không có kinh nghiệm hay phương pháp khả thi nào để mách bảo.

Tần An tung mình nhảy lên, vung Hắc Kim Cổ Đao chém về phía bàn tay đó, không ngờ Cổ Đao bị kẹt vào khe đá, không rút ra được cũng không cắm sâu vào được, bàn tay đá khổng lồ theo lệnh nhấc lên, Tần An cũng bị nâng lên một vị trí rất cao.

Không còn cách nào, Tần An đành phải mượn sức Kỳ Lân để rút Cổ Đao ra, sau đó với sức mạnh lớn hơn chém về phía bàn tay đá khổng lồ.

Khoảnh khắc Cổ Đao chém vào bàn tay đá, chỉ thấy một cánh tay cụt khổng lồ vô tận rơi ra từ người quái vật đá khổng lồ, đánh xuyên qua mộ huyệt ở phía bên kia.

Ngô Tứ Ý và nhóm của họ đang dồn sức chuẩn bị nghênh chiến, bị tảng đá lớn từ trên trời rơi xuống đập cho liên tục lùi vào góc tường.

Nhân lúc có vết nứt trên tường, Ngô Tứ Ý nhìn thấy Kỳ Lân bay lượn giữa không trung, không khỏi vui vẻ trong lòng.

"Ai da!

Chúng ta đã tìm thấy đại đội rồi, có Tiểu ca ở đây, thật là tốt quá!" Hoắc Băng cũng nhìn thấy hóa thân độc đáo của Tần An, niềm vui trong lòng không cần nói cũng tự hiểu.

"Chúng ta mau qua giúp đi!

Đông người dễ làm việc!" Ngô Tứ Ý và những người khác bất chấp hiểm nguy lúc này, kiên quyết từ đống đổ nát trèo qua chuẩn bị tham gia chiến đấu.

Giáo sư trốn trong bóng tối, nhìn Tiểu ca và quái vật đá khổng lồ chiến đấu mấy hiệp.

Ông ta trừng lớn mắt, muốn dựa vào kinh nghiệm nghiên cứu nhiều năm, nhanh chóng tìm ra điểm yếu của đối phương, để Tần An kịp thời thoát khỏi nguy hiểm.

"Sẽ là chỗ nào đây?" Tần An liên tục tấn công đầu quái vật đá khổng lồ, thậm chí cả vị trí trái tim, nhưng không làm quái vật đá trước mắt bị thương chút nào.

Ngược lại, con quái vật đá này không ngừng tụ hợp lại ngay lập tức, dần dần làm tiêu hao sự kiên nhẫn của Tần An.

Đông đông đông ~ Tần An cố gắng hết sức xé xác con quái vật đá này ra làm tám mảnh, chỉ trong chớp mắt nó lại trở nên nguyên vẹn.

"Còn chưa xong nữa sao!!!***" Ngay cả Mạc Hữu Đạo đứng bên cạnh cũng hết kiên nhẫn, bắt đầu chửi rủa.

"Hữu Đạo, đừng mất bình tĩnh, chú ý giữ chất lượng!

Chúng tôi đến giúp các cậu!" Giọng Ngô Tứ Ý truyền đến từ phía bên kia, Mạc Hữu Đạo nghe thấy giọng nói quen thuộc, vẻ mặt u sầu bắt đầu giãn ra một chút.

Tần An cũng nghe thấy giọng của đối tác cũ Ngô Tứ Ý, trong lòng hơi xao động một chút, nhưng vài giây sau lại trấn áp xuống.

Ánh mắt vẫn chăm chú nhìn chằm chằm vào quái vật đá khổng lồ trước mặt, vẻ mặt vẫn nghiêm túc như thường lệ.

Nhìn thấy quái vật đá khổng lồ lại phát động một đợt tấn công

mới, tên đó xông thẳng về phía Mạc Hữu Đạo.

“Hữu Đạo mau tránh ra!” Mạc Hữu Đạo vẫn còn đang nhìn Ngô Tứ Ý ở phía bên kia bức tường, hoàn toàn không chú ý đến nguy hiểm đang đến gần.

Hành động của quái vật đá khổng lồ vụng về, chậm chạp, nhưng bước chân lại rất lớn.

Chỉ trong chốc lát đã đến bên cạnh Mạc Hữu Đạo, đôi chân khổng lồ nhắm chuẩn bị giẫm mạnh xuống.

Mạc Hữu Đạo không kịp tránh, như một con kiến nhỏ bị giẫm dưới chân.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tần An biến hình Kỳ Lân một cái đã kéo Mạc Hữu Đạo ra khỏi dưới chân quái vật đá khổng lồ.

Mạc Hữu Đạo vừa được cứu ra vẫn còn vẻ mặt kinh ngạc, trên trán cậu ta lòi ra một thứ giống như phù chú.

Tần An giao Mạc Hữu Đạo cho Giáo sư, quay người lại hắn lại tiếp tục chiến đấu với quái vật đá khổng lồ.

Nhưng kỳ lạ là, lần này Tần An chém đứt cơ thể quái vật đá khổng lồ, dường như không còn dấu hiệu tụ hợp lại như trước.

Nhìn rõ điều này xong, Tần An nhanh chóng chém loạn ma, lại một lần nữa nhắm vào vài điểm yếu của quái vật đá khổng lồ, chỉ thấy quái vật đá như mất đi một loại sức mạnh chống đỡ mà sụp đổ.

Cứ đi đi lại lại, các bộ phận trên cơ thể nó bắt đầu rơi rụng, một cánh tay khác bị đứt, chân trái bị gãy, ngay sau đó nửa bên đầu trái cũng biến mất.

Con quái vật đá khổng lồ tan tác, đang xiêu vẹo dùng những bộ phận còn sót lại cuối cùng chiến đấu với Tần An.

Tần An lại một lần nữa bay lên cao, dồn hết sức lực dùng lửa Kỳ Lân phun đổ cả con quái vật đá khổng lồ xuống đất.

Con quái vật đá khổng lồ bị Tần An đòn chí mạng, tuy không còn tụ hợp lại các bộ phận cơ thể, nhưng vẫn dùng một chân còn sót lại đứng dậy.

Chậm chạp và vụng về đi về phía Tần An, rồi phát động cuộc chiến vô nghĩa.

"Sao nó vẫn chưa chết vậy?" Mạc Hữu Đạo cảm khái hỏi vào không khí.

Tần An cũng rất ngạc nhiên, con quái vật đá khổng lồ này rốt cuộc là nguyên lý gì?

Nếu là những cách chiến đấu trước đây, những thứ này đã sớm ngoan ngoãn đổ gục dưới lưỡi đao của hắn rồi.

"Con quái vật đá này khác với việc liên tục tụ hợp trước đây, sự khác biệt này là vào khoảnh khắc Hữu Đạo ngã xuống, tôi vẫn dùng chiêu thức tương tự, xem ra không liên quan gì đến cách chiến đấu của tôi." "Chẳng lẽ có liên quan đến Hữu Đạo sao?

Cậu ta cũng không có gì bất thường, điều khác biệt chính là bùa chú còn sót lại trên trán kia?

Đó là được phát hiện ở dưới chân phải?

Nếu không có gì bất ngờ…" Tần An vung tròn Hắc Kim Cổ Đao, nhắm vào chân phải của quái vật đá khổng lồ chém xuống.

Khi chân phải và đùi phải tách rời, Tần An quả nhiên thấy được lá phù chú giống hệt lúc trước.

Hắn dùng một chút lửa Kỳ Lân thiêu cháy lá phù chú thành tro bụi, phù chú biến mất.

Chỉ nghe thấy một tiếng ‘Oanh!’, con quái vật đá khổng lồ đổ sập xuống đất.

Khói bụi bay mù mịt khắp nơi, trong không gian chật hẹp lan tràn vô tận bụi bặm.

Người trong livestream cũng bị lớp bụi dày đặc này che khuất không nhìn thấy bất kỳ hình ảnh nào.

“Tuyệt vời!

Con quái vật đá này cuối cùng cũng tèo rồi, làm chậm không ít thời gian, hại tôi suýt không thấy Tiểu ca xuất hiện.” “Vào lúc quan trọng, đội khảo cổ vẫn phải dựa vào Tiểu ca ra tay, từ đầu đến cuối thì Tiểu ca đúng là anh trai.

Mãi mãi ủng hộ Tiểu ca!!!

Biểu cảm sùng bái.” “Không dám tưởng tượng đội khảo cổ nếu không có Tiểu ca thì sẽ ra sao?

E là… Haiz!

Thật sự không dám tưởng tượng!” Tần An trong lúc bị khói bụi tấn công, nhanh chóng lục tìm trong túi một bộ quần áo sạch sẽ thay vào.

“Phù ~ Phù ~ Bụi này đúng là không nhỏ.

Tiểu ca vất vả rồi.” Mạc Hữu Đạo nhanh chóng chạy đến bên cạnh Tần An, xem có gì có thể giúp được không.

Tần An đối với bức tường bên kia hét lên một tiếng: “Ngô Tứ Ý, các cậu còn không qua đây hội hợp với chúng tôi sao?” “Chúng tôi cũng muốn qua chứ!

Anh vừa nãy đang chiến đấu với con quái vật đá kia, chúng tôi cũng đâu dám vào chứ!” “……” “Nhanh lên đi!

Nếu không qua đây thì chúng tôi tự mình đi mộ thất chính trước đó.” Mạc Hữu Đạo cũng hét về phía bên kia bức tường.

“Các cậu cứ trèo lên chỗ cao nhất từ đống đổ nát, chúng tôi sẽ ở đây tiếp ứng cho các cậu.” Giáo sư cũng gọi về phía đó.

“Được thôi!

Đợi chúng tôi!” Hoắc Băng trước đó nghe thấy giọng Tần An nói chuyện, trong lòng vô thức vui mừng.

Chương 306

Cô ấy thầm vui sướng, không nhìn rõ những thứ dưới đất, không cẩn thận trượt chân ngã.

“A!!!” Ngô Tứ Ý vừa trèo lên nhìn Hoắc Băng một cái, rồi lại quay lại đi đến bên cạnh Hoắc Băng.

“Không sao chứ!

Tôi đỡ cô đi.” “Không sao đâu Giáo sư, tôi tự đi được mà!” Vừa nói, Ngô Tứ Ý vừa đỡ cánh tay Hoắc Băng đi lên, cơ thể nhỏ bé của Hoắc Băng được Ngô Tứ Ý nâng lên, cảm giác như lơ lửng giữa không trung.

Trong đống đổ nát của quái vật đá khổng lồ dưới đất, vẫn bốc ra một luồng khói đen, bay lên cao và bay về phía mộ thất chính.

Trong quan quách bên trong mộ thất chính, ngón tay của chủ nhân ngôi mộ khẽ động, sau đó mở ra đôi mắt đã ngủ vùi ngàn năm.

Tần An tìm thấy vị trí cơ quan, vừa định tiến lên mở ra.

Cửa mộ lại tự động mở ra, từ bên trong bước ra một mỹ nữ tuyệt thế với trang phục cổ trang lộng lẫy và quý phái.

Nếu không phải ở trong mộ, còn tưởng là ai đang chơi cosplay!

“Một chữ, ngầu!” Tần An và Nữ Đế bốn mắt nhìn nhau, những người khác vẫn đang kéo nhóm Ngô Tứ Ý trên bức tường.

Chỉ có Tần An và Nữ Đế đứng đó im lặng, những người khác đột nhiên cũng cảm thấy một luồng khí lạnh ập đến từ phía sau.

Họ lần lượt buông tay ra, nhìn về phía Tần An.

Chỉ nhìn một cái, họ liền lần lượt trượt chân ngã xuống, cảnh

tượng tức thì trở nên hoảng loạn.

"Ngươi vào đi!" Nữ Đế dùng ánh mắt ra hiệu cho Tần An.

Tần An mù mờ, lấy ra thứ gì đó không sợ hãi mà đi vòng qua Nữ Đế đi về phía mộ thất chính.

Mộ thất ở đây quả thật tốt hơn bên ngoài không biết gấp bao nhiêu lần.

Khắp nơi đều là đồ tùy táng, chủng loại phức tạp, kiểu dáng đủ cả.

Nhiều nhưng không lộn xộn, cứ như được người ta đặc biệt sắp xếp từ nhỏ đến lớn vậy.

Trong số rất nhiều đồ tùy táng, duy nhất không thấy bóng dáng của "Lan Đình Tự".

Sau khi Tần An đi vào, bóng đen bên cạnh Nữ Đế lại một lần nữa hóa thành người chặn đường nhóm Ngô Tứ Ý muốn đi vào.

Người bên trong cửa đá trò chuyện bình tĩnh tự nhiên, người bên ngoài cửa đá lo lắng đi đi lại lại.

"Tiểu ca lần này còn có thể bình an ra ngoài không?" Sấu Tử đứng sau Giáo sư rụt rè nói ra câu này.

Mạc Hữu Đạo hung hăng lườm cậu ta một cái, không nói gì, ánh mắt đầy lo lắng nhìn chằm chằm vào cửa đá.

"Mấy người vẫn nên lo cho bản thân trước đi!" Sau khi Tần An và Nữ Đế tiến vào chủ mộ thất, Ngô Tứ Ý và nhóm người mới trèo xuống từ đống đổ nát.

Vừa vặn nghe thấy nghi vấn của Thằng gầy.

Ngô Tứ Ý nhìn Thượng Quan Uyển Nhi bị một luồng bóng đen bao phủ trước mắt, có chút bó tay không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Sao lại bật ra thêm một cái nữa vậy?

Cái thứ vừa rồi Tiểu ca tiêu diệt là cái gì?

Đúng là Càn Lăng nghìn năm khó lường, nhìn thấy sắp tới chủ mộ thất rồi lại phát sinh biến cố.” Tần An không có ở đó, trong lòng Ngô Tứ Ý rất bất an.

Luồng bóng đen đó chính là Thượng Quan Uyển Nhi, thi tướng trấn giữ Cửu Liên Hoàn Động.

Nữ Đế vì thương tiếc nàng mà đặc biệt chế tạo giáp đá siêu cường phòng hộ, để bảo toàn chính thân của nàng.

Mặc dù giáp đá đã bị hư hại, nhưng vẫn còn một tia hắc ảnh chính thân như vậy có thể thường xuyên bầu bạn bên Nữ Đế.

Thấy những kẻ xâm nhập đã tập hợp đầy đủ, kèm theo hiệu lệnh của Nữ Đế trong chủ mộ thất, Thượng Quan Uyển Nhi vâng lời chỉ lệnh của Nữ Đế, thúc đẩy Diệt Tuyệt Lệnh.

Tất cả những kẻ xâm nhập có mặt tại đây, không ai được sống sót, đều biến thành vật bồi táng, vĩnh viễn bảo vệ Nữ Đế thiên cổ.

Trong chủ mộ thất, Tần An luôn mơ hồ cảm thấy một tia bất an, dao động giữa lý trí và đa nghi của mình.

“Ta và đội khảo cổ bên ngoài, đối với Nữ Đế mà nói, đều là những kẻ xâm nhập trái phép, chắc chắn không có kết cục tốt đẹp!

Ai mà không phải chứ, huống chi tiền thân của bà ta là Nữ Hoàng đầu tiên vang danh khắp các triều đại.” “Nếu ta tạm thời không chết, vậy thì nhất định sẽ có người phải chết, hỏng rồi...

Giáo sư bọn họ...” Tần An sau khi sắp xếp lại logic của mình, cộng thêm cái thủ thế vừa rồi của Nữ Đế với bên ngoài, hắn lập tức hiểu ra rằng những người bên ngoài quá nguy hiểm rồi.

Hắn không kịp tiếp tục tìm kiếm quốc bảo đồ, quay đầu mở cửa mộ thất xông thẳng ra ngoài.

So với sinh mạng của nhóm người này, giá trị của bức quốc bảo đồ kia vẫn không thể đánh đổi.

Nếu cái giá là tính mạng của nhóm người này, có lẽ nó không nên được nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa.

"Cảm giác có người vì mình mà tan xương nát thịt khó chịu quá." Tần An cũng không biết cảm giác tội lỗi kỳ lạ này đến từ đâu, nói chung là nội tâm cực kỳ khó chịu khiến chiến lực của hắn tăng vọt đến cực hạn.

Hắn giơ Kỳ Lân Bích sáng rực trong không trung, vung Hắc Kim Cổ Đao lạnh lẽo, chém mạnh về phía Thượng Quan Uyển Nhi.

Chỉ một đao, Thượng Quan Uyển Nhi đã hoàn toàn không có khả năng chống trả.

Đòn chí mạng từ phía sau, bất kể là ai cũng vô lực chống đỡ, huống chi là một tử thân.

Thượng Quan Uyển Nhi không ngờ Diệt Tuyệt Lệnh mới chỉ thúc đẩy được một nửa mà chính thân của mình đã bị đoạt đi.

Trong nháy mắt, chỉ thấy những mảnh vụn nhỏ li ti từ từ rơi xuống từ không trung, rơi xuống đất liền biến mất không dấu vết.

Ngô Tứ Ý và nhóm người cảm nhận được nguy hiểm, chỉ là không ngờ Tần An lại có thể nhanh chóng xuất hiện cứu họ như vậy.

Vừa nãy Ngô Tứ Ý cứ ngỡ mình phải một mình đối mặt với cái chết, bên ngoài cố tỏ ra bình tĩnh nhưng bên trong thực sự đã hoảng loạn vô cùng.

"Tiểu ca, anh đúng là kịp thời vũ mà!" Mấy chữ ngắn gọn, khái

quát sự sợ hãi và nhẹ nhõm của Ngô Tứ Ý.

Những người khác, bao gồm cả Giáo sư, vẫn còn vẻ mặt mơ hồ, thấy Tần An bình an vô sự từ chủ mộ thất bước ra, họ reo hò và xúm lại.

"Tần An, cậu không sao chứ!

Bên trong tình hình thế nào?" Giáo sư là người đầu tiên tiến lên hỏi.

Tần An nhìn mọi người với vẻ an ủi, trong lòng có điều gì đó đã khác đi.

"Những thứ bên trong chắc chắn sẽ khiến mọi người mở rộng tầm mắt." Cửa chủ mộ thất mở toang, Nữ Đế không đi ra, ngược lại có một lực lượng thần bí đóng sập cánh cửa đá lại.

Tiếng cửa đá va chạm đất vang lên, làm kinh động đám đông đang xôn xao.

"Mọi người mau nhìn, cửa chủ mộ thất đóng lại rồi." Thằng gầy trong đám đông là người đầu tiên nói, tất cả mọi người đều quay người lại.

Tất cả điều này đều nằm trong dự đoán của Tần An.

Quốc bảo đồ không dễ dàng có được như vậy, bây giờ ăn mừng vẫn còn quá sớm.

Không biết Nữ Đế bên trong cánh cửa này còn có chiêu trò gì đang chờ đợi họ!

Những người xem livestream đến đây, đã không còn bận tâm đến việc ăn ngủ như mọi ngày nữa.

Bởi vì những người trong màn hình cũng đã lâu không chợp mắt, đừng nói đến việc thoải mái ngồi trước bàn ăn cơm.

Họ vẫn tiếp tục uống cà phê, trừng mắt nhìn chằm chằm vào màn hình như bị ma ám.

Đội khảo cổ do Giáo sư dẫn đầu và đội cứu viện do Ngô Tứ Ý cầm đầu ở bên ngoài chủ mộ thất, sau một chặng đường vất vả, đã mệt mỏi ngồi bệt xuống đất, không còn chút ý muốn đi tiếp nào.

Ước chừng, cho dù bây giờ Nữ Đế từ trong cửa bước ra đối đầu với họ, họ cũng chỉ đứng dậy đi lên một chút, chứ không có sức lực để chiến đấu.

Sự mệt mỏi tràn ngập màn hình, tất cả mọi người đều thể hiện ý muốn nghỉ ngơi một lúc, không còn bất kỳ suy nghĩ thừa thãi nào nữa.

"Mệt quá ~" Mạc Hữu Đạo ném túi đồ trên người xuống đất, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát.

Mặc dù thể lực của mọi người đã đạt đến giới hạn, nhưng họ vẫn đang cố gắng chống đỡ bằng ý chí của mình.

Thấy Mạc Hữu Đạo ném đồ như vậy, những chiếc ba lô trên lưng họ dường như nặng ngàn cân, nặng đến mức đứng thẳng lưng cũng rất khó khăn.

"Anh em, đây là lúc nguy hiểm nhất, sao cậu còn có thể ngủ?" Thanh niên đeo kính nhìn Mạc Hữu Đạo với vẻ không hiểu, không lâu sau liền vang lên tiếng ngáy đều đặn.

"..." Ngô Tứ Ý đi đến bên cạnh Tần An, vẻ mặt đầy lo âu nói: "Mọi người hình như đều mệt rồi, tiếp tục đi xuống e rằng sẽ hơi khó khăn.

Nhưng nghỉ ngơi vào lúc này cũng quá mạo hiểm." Ngô Tứ Ý nói ra lo lắng của mình, Tần An làm sao mà không biết.

Chương 307

Ngủ gật trước mặt hổ, đơn giản là hành vi tìm chết.

Tần An quay đầu nhìn mọi người: "Đám người này thật sự quá gan lớn." Vì có Tần An ở đây, họ đã sớm gục đầu nghỉ ngơi.

"Mệt tâm." Giáo sư cũng tìm một chỗ, đặt ba lô xuống, tai lắng nghe Tần An và Ngô Tứ Ý nói chuyện.

Không lâu sau, mắt ông cũng nhắm nghiền lại.

Trong chủ mộ thất.

Nữ Đế nhắm mắt cảm nhận tất cả, biết thân phận phi thường của Tần An.

Hắn có thể một đường hỗ trợ đội khảo cổ đến chủ mộ thất, có thể thấy thực lực của hắn e rằng ngay cả mình cũng không phải đối thủ.

Để không cho bản chân tích 《Lan Đình Tự》 rơi vào tay hậu thế, Nữ Đế từ trong quan tài lấy ra tác phẩm được lệnh sao chép giống chân tích nhất khi còn sống, giấu trong một bình gốm tam thải.

Một nơi chỉ cần bỏ chút tâm tư là có thể tìm thấy, với ý đồ đánh lừa.

Còn bà ta thì vẫn như trước, nằm hoàn hảo trong quan quách.

Chỉ thấy nơi quan quách của Nữ Đế đặt giữa mộ thất, đột nhiên nứt ra một khoảng rộng gấp ba lần kích thước quan quách ban đầu.

Trong khoảnh khắc cơ quan vận hành, một bộ quan quách y hệt đã được thay thế lên trên, còn quan quách thật thì được an toàn đặt xuống tầng hầm bí mật.

Thao tác như vậy, thiên y vô phùng, ngay cả lớp đất cũ dưới đáy

quan quách cũng không khác chút nào so với trước.

Tần An lợi dụng lúc mọi người nghỉ ngơi, cùng với Ngô Tứ Ý và Hoắc Băng tiến vào chủ mộ thất.

Nữ Đế đã không còn bóng dáng, chỉ còn lại một cỗ quan quách nằm giữa vô số vật bồi táng.

Mấy người ở trong ngôi mộ lớn, cẩn thận kiểm tra những vật bồi táng xa hoa được bảo quản khá nguyên vẹn.

Xuyên qua giữa những bảo bối nghìn năm trước, Ngô Tứ Ý vô cùng phấn khích.

"Mấy bảo bối này, mẹ ơi!

Tôi thực sự không dám tin vào mắt mình." Vừa nói Ngô Tứ Ý vừa đưa tay lên dụi mắt.

"Suỵt ~" Hoắc Băng làm một động tác ra hiệu im lặng với Ngô Tứ Ý.

"Nói nhỏ thôi!" Vẫn cố gắng há to miệng, nặn ra ba chữ đó, tay phải chỉ vào quan quách cách đó không xa.

"Không sao đâu!

Vừa nãy bà ta không phải đã đi ra rồi sao?

Có gì mà phải sợ?

Có Tiểu ca ở đây, lòng cứ yên tâm mà đặt vào bụng." Ngô Tứ Ý vừa nói vừa chăm chú tìm kiếm quốc bảo đồ.

Hoắc Băng nhìn về phía Tần An, lâu như vậy anh ấy cũng không nói một lời, cứ tự mình cúi đầu cố gắng tìm kiếm thứ gì đó ở phía trước.

Dù những vật bồi táng trong mộ huyệt không bị đạo mộ tặc ghé

thăm phá hoại, cũng khó thoát khỏi dấu vết thời gian để lại, đã không còn vẻ rực rỡ năm xưa.

Con người cũng vậy, một khi nảy sinh cách biệt, trong dòng chảy thời gian, rất khó để trở lại như ban đầu.

Ngoài mộ thất.

Sau khi Giáo sư nghỉ ngơi một lát, đột nhiên duỗi chân ra cả người tỉnh táo lại.

Nhìn ngôi mộ thất trước mặt, những người bạn đồng hành xung quanh đang nằm ngổn ngang.

Thiếu Tần An và Ngô Tứ Ý, còn có một cô gái.

Ông đứng dậy, nhìn cánh cửa mộ đã đóng chặt, luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

"Hữu Đạo, mau tỉnh dậy, mọi người mau tỉnh dậy!

Tiểu ca bọn họ biến mất rồi." Mạc Hữu Đạo và những người khác vốn đang mơ màng, nghe thấy Tần An biến mất, tất cả đều tỉnh táo lại.

"Cái gì?

Tiểu ca biến mất rồi ư?

Liệu có phải đã vào trong không?" "A!

Chúng ta ngủ say quá, không nghe thấy tiếng động gì cả." "Hay là chúng ta gọi lớn tên họ xem, chắc sẽ có phản ứng." "Không được, trong mộ thất vẫn không nên ồn ào, kẻo thu hút thứ gì đó đến, chúng ta không chống đỡ nổi đâu." "Đúng đúng đúng, để an toàn, chúng ta vẫn nên kiên nhẫn đợi Tiểu ca bọn họ đi!" "Vạn nhất bọn họ không ở bên trong thì sao?

Chúng ta đến khảo cổ, đâu có lý do gì mà đứng ngoài không vào,

cho dù thật sự gặp phải thứ gì, cũng là số mệnh, đáng nhận thì phải nhận!" "Đúng vậy!

Đến bây giờ vẫn chưa thấy quốc bảo đồ và những vật bồi táng khác, còn phải dựa vào người khác, lại còn có thể ngủ ở đây, đúng là mặt dày không sợ bị tai họa." "Dường như cậu không ngủ vậy!!" "Thôi được rồi, tất cả im lặng một chút.

Đừng kinh động người bên trong." Giáo sư cuối cùng cũng lên tiếng ngăn chặn cuộc tranh cãi vô vị này.

Trong chủ mộ thất.

Tần An và Ngô Tứ Ý gần như đã lục lọi khắp các vật bồi táng, ở đây kim ngân tài bảo cái gì cũng có, nhưng vẫn không thấy bóng dáng quốc bảo.

Tất cả các ngóc ngách trong địa cung đều đã tìm kiếm, chỉ còn thiếu cỗ quan quách mà Nữ Đế nằm.

"Mấy người tìm thấy chưa?" Ngô Tứ Ý quay đầu hỏi.

"Bên ngoài không có, có lẽ được đặt trong cỗ quan quách này." Ánh mắt ba người đều đổ dồn vào cỗ quan quách cách đó không xa.

"Sao nắp quan quách này lại bị phong kín, tôi nhớ lúc trước tôi nhìn thấy thì miệng nó đang mở." Tần An nhận ra điều bất thường, tự vấn trong lòng.

"Có vấn đề!?" "Có vấn đề gì?" "Mấy người còn nhớ Nữ Đế đã đi ra trước đó, và khi tôi bị gọi vào một mình, nắp quan tài đang mở." "Lúc đó tôi không chú ý lắm, cho nên... có quỷ?" Ngô Tứ Ý và Tần Trần Phác Phiên vừa nói xong một đoạn, Hoắc Băng dừng lại động tác định tiếp tục đưa tay về phía trước, mắt đảo qua đảo lại xung quanh, thân thể bất động tại chỗ.

"Hoắc Băng, đừng đứng ở đó nữa, lại gần chúng tôi một chút."

Hoắc Băng nghe Ngô Tứ Ý nói xong, nhanh như chớp chạy đến giữa hai người, ánh mắt đầy sự sợ hãi.

“Nữ Đế tại sao chỉ gọi một mình anh?

Hai người đã nói chuyện gì?” Ngô Tứ Ý khó hiểu hỏi Tần An.

“Cái này e rằng chỉ có Nữ Đế tự mình biết, bà ta kỳ quái nói với tôi rất nhiều chuyện kỳ lạ, còn nói cho tôi vị trí thật sự của mộ Tào Tháo, cũng không biết là thật hay giả.” “Chúng ta vào mộ của bà ta, bà ta vậy mà không đại khai sát giới, mấy người thấy có bình thường không?

Vậy thì những cơ quan thiết lập trước đó chẳng phải là dư thừa sao?

Chỗ này quá không đúng lúc!” Tần An tuôn một tràng lo lắng của mình, Ngô Tứ Ý nghe cũng thấy hợp lý.

Nắp quan tài này hôm nay nhất định phải mở.

Việc thám bảo Càn Lăng này đã được livestream toàn bộ quá trình, hàng vạn người tham gia xem.

Lại còn có tin tức được phát hành trước đó để tạo thế cho việc thám hiểm cổ mộ Càn Lăng, khiến cho sự việc này ai cũng biết, cư dân mạng nước ngoài cũng đang nhảy nhót dưới video livestream.

Độ hot và độ thảo luận trên mạng chỉ có cao chứ không thấp, việc này nhất định phải có một cái kết tốt đẹp mới có thể có hậu.

Huống chi đã trải qua bao nhiêu gian nan hiểm trở, chỉ còn thiếu bước cuối cùng này cũng phải làm được, chỉ được phép thành công, không được phép thất bại.

“Bây giờ chúng ta phải làm sao?

Có cần mở cỗ quan quách này ra xem không?” “Ừ.” Tần An bình

tĩnh đáp lại nghi vấn của Hoắc Băng.

Vừa nói vừa lấy ra một bộ mặt nạ bảo hộ từ trong túi, tay xách Hắc Kim Cổ Đao liền đi về phía quan quách.

Không nói hai lời, nhấc đao chém về phía nắp quan tài.

Chỉ nghe một tiếng "quang đương", nắp quan tài liền đổ xuống đất.

Ngô Tứ Ý cũng đã chuẩn bị biện pháp bảo hộ, hai người tiến lên nhìn vào những thứ bên trong quan tài.

Từ trong thi thể khô héo trong quan tài bốc ra một luồng khí đen, hai người vội vàng né tránh.

"Sao mới chỉ một lúc công phu, Nữ Đế tuyệt mỹ lúc trước đã biến thành một cỗ xác khô?" "Bình thường thôi." Tần An trong đầu chợt lóe lên một nghi vấn: "Ai đã phong nắp quan tài cho bà ta?" Hai người lục lọi trong quan tài một lượt không thấy gì, ánh mắt Tần An dừng lại ở chiếc gối đầu dưới hộp sọ của Nữ Đế.

Hắn tiến lên từ từ lấy chiếc gối đầu ra, không ngờ cái tưởng chừng là gối đầu này, thực chất bên trong lại giấu một chiếc hộp dài tinh xảo.

Tần An mở chiếc hộp ra, bên trong có một cuộn giấy được bảo quản hoàn chỉnh.

Mở cuộn giấy ra xem, trên đó rõ ràng viết: "Vĩnh Hòa cửu niên, tuế tại Quý Sửu, mộ xuân chi sơ, hội vu Hội Kê Sơn Âm chi Lan Đình, tu khể sự dã.

Chương 308

Quần hiền tất chí, thiếu trưởng hàm tập.” “Hậu chi lãm giả, diệc tương hữu cảm vu tư văn.” (Năm Vĩnh Hòa thứ chín, năm Quý Sửu, đầu mùa xuân, hội họp tại Lan Đình thuộc Sơn Âm, Hội Kê, để sửa thói tục.

Người hiền tài đều tề tựu, lớn nhỏ đều có mặt.

Người đời sau khi đọc văn này, cũng sẽ có cảm xúc.) Ở cuối, tại chỗ cuộn giấy cuộn lại đầy ấn chương của Vương Hi Chi.

Ngay cả Tào Thực trong 《Lạc Thần Phú》 cũng dùng những lời như: “Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long.” để ca ngợi vẻ đẹp thư pháp của Vương Hi Chi.

Tần An nhìn một lúc liền mê mẩn, Ngô Tứ Ý đứng bên cạnh không kìm nén được niềm vui trong lòng nói: “Tìm thấy rồi, thật sự quá tốt!

Về rồi có thể bàn giao đàng hoàng rồi.” Tần An vội vàng cẩn thận đặt lại bức quốc bảo trong tay theo vị trí ban đầu.

Quốc bảo vừa được lấy ra khỏi quan quách, địa cung bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Trong bóng tối, một luồng khí đen khổng lồ lưu chuyển trong không khí, Ngô Tứ Ý vội vàng gọi Hoắc Băng đeo mặt nạ bảo hộ.

Mọi người bên ngoài mộ thất hỗn loạn.

“Mọi người mau làm tốt biện pháp bảo hộ, đeo mặt nạ bảo hộ vào.” Lời của Giáo sư vừa dứt, đã không kịp nữa rồi.

Trừ chính ông và Mạc Hữu Đạo với tốc độ cực nhanh, kịp thời phản ứng khi khí đen ập đến.

Những người khác, không ai thoát khỏi, bị khí đen bao phủ, mặt tái xanh như bị pháo oanh.

Có người vì quá căng thẳng và sợ hãi, cơ thể bắt đầu phát ra tín hiệu bất thường.

Một người vì kiệt sức mà ngã xuống đất, bắt đầu khó thở, thậm chí còn có dấu hiệu muốn ngất xỉu.

"Tiểu ca, mau ra cứu chúng tôi!" Tần An, Ngô Tứ Ý và Hoắc Băng chuẩn bị ra khỏi đây, phát hiện cửa đá đã bị phong kín.

"Nếu không rời khỏi đây, chúng ta cũng sẽ tiêu đời mất!" Cảm giác rung chuyển kéo dài vài phút sau đó trở thành trạng thái bình thường, đỉnh đầu không sụp đổ, dưới chân cũng không có vết nứt.

Tần An và Ngô Tứ Ý đứng giữa địa cung bốn mắt nhìn nhau không nói nên lời.

"Đây là ăn mừng chúng ta tìm thấy quốc bảo, đặc biệt tặng cho chúng ta một điệu nhảy lắc mông à?" Ngô Tứ Ý bất lực nhìn Tần An.

"Ách..." "Giáo sư, tâm thái của anh tốt thật!" Hoắc Băng không thể kiểm soát cơ thể đang lắc lư, lúc đông lúc tây, chìm đắm trong điệu nhảy lắc mông không thể tự thoát ra.

"Không được rồi, dạ dày tôi sắp lộn ra ngoài rồi.

Có thể mau chóng cho nó dừng lại không?" "Nếu nó có điều khiển từ xa thì tốt quá, tôi sẽ lập tức bấm nút.

Nhưng bây giờ chúng ta một nhóm người làm sao thoát khỏi hiểm cảnh này cũng không biết." Nghe Ngô Tứ Ý và Hoắc Băng tự mua vui trong nỗi khổ, Tần An phía sau phụ họa một câu.

"Tôi có cách, đợi tôi một phút." Tần An quay đầu nhìn đi nơi khác, thốt ra mấy chữ đầy ẩn ý.

Trong không khí ngoại trừ cảm giác rung lắc không thể loại bỏ, lập tức trở nên rất yên tĩnh.

"Người bên ngoài không biết thế nào rồi." "Cho dù nói thế nào, phải bảo vệ tốt quốc bảo là quan trọng nhất." Ngô Tứ Ý ôm chặt quốc bảo vào ngực, mặc kệ rung lắc cũng dùng tay giữ chặt lồng ngực.

Tần An định tìm con đường hầm bí mật mà thợ xây đã để lại, từ đó quay về thế giới hiện thực.

Đả từ khi tiến vào Càn Lăng này, hắn chưa từng nghĩ đến đường lui.

Tần An mở Bạch Kim Đồng, trong lúc thân thể rung lắc nguy hiểm quét khắp toàn bộ địa cung.

Một phút sau, các góc cạnh của địa cung, ở độ sâu có thể đạt tới đều đã được quét qua một lượt.

"Kỳ lạ!

Sao ta lại nhìn thấy một cỗ quan quách nữa từ dưới lòng đất?

Ta hoa mắt rồi sao?" Tần An nghĩ trong lòng, không nói ra điều mình nhìn thấy.

"Đã tìm thấy quốc bảo rồi, những thứ khác cũng không liên quan đến ta nữa.

Không cần quan tâm!" Tần An vừa định gọi Ngô Tứ Ý cùng nhau đi ra, tập hợp với những người bên ngoài cửa đá.

Bên tai hắn lại nghe thấy âm thanh máy móc nhàn nhạt đó. 【Đinh!

Phát hiện chủ thể đã thành công tìm thấy quốc bảo bí ẩn 《Lan Đình Tự》 (bản giả), xét thấy chủ thể đã trải qua quá trình tìm kiếm không dễ dàng, đặc biệt thưởng một Hộp Bách Bảo phiên bản đỉnh cao, bổ sung thể lực, hãy cố gắng nhiều hơn nữa.

Trả lời "Nhận" là có thể sở hữu! 】 Khi hệ thống nói đến "bản giả", Ngô Tứ Ý đột nhiên vang vọng bên tai hắn một câu nói, vừa đúng lúc che lấp hai từ khóa quan trọng đó.

Tần An không nghe rõ rốt cuộc là "tích" gì, dù sao phần thưởng cũng đã cho rồi, "bản giả" cũng lập tức biến thành "chân tích", sắp được hưởng sự cung dưỡng chưa từng có.

"Nhận!" Lời vừa dứt, Tần An trong tay đã ôm một chiếc Hộp Bách Bảo to lớn vô cùng.

"Phục, vậy mà không phải loại kỹ năng.

Ta cứ tưởng chỉ là ý tứ chút thôi, không ngờ lần này lại là một món hời lớn." Tần An lúc này không có tâm trạng mở Hộp Bách Bảo, quay người đưa chiếc Hộp Bách Bảo cho Ngô Tứ Ý.

"Tặng anh." "Hả?" Ngô Tứ Ý cúi đầu nhìn chiếc Hộp Bách Bảo trong tay mình, trong mắt tràn đầy sự vui mừng.

Ước chừng nếu anh ta mở ra, nhìn thấy những gì bên trong, sẽ càng nhảy cẫng lên vì sung sướng.

Tần An đã nhìn thấy rồi, một đống đồ ăn vặt rác có hàm lượng calo cao, và những chai lọ đồ uống đủ màu sắc.

Lượng này ở đây sống được một thời gian, đơn giản là một cửa hàng tạp hóa mini.

"Chậc chậc chậc..." Ngoài mộ thất.

Người vừa nãy suýt ngất xỉu, sau khi nằm một lúc trên đất, hình như đã dần dần tỉnh lại.

Mọi người nhìn nhau sau đó, đều rũ đầu với khuôn mặt khổ sở.

Thằng gầy muốn đẩy cửa đá ra, để sớm nhìn thấy Tiểu ca có thể cứu mạng tất cả bọn họ.

Thanh niên đeo kính nhìn Thằng gầy đang phí công vô ích, yếu ớt nói: “Tiết kiệm chút sức lực đi!

Người bên trong, nếu không chủ động đi ra, cậu có mệt chết cũng không đẩy nổi đâu.” “Vậy chúng ta cứ thế ở đây chờ chết sao?” “Không nói là chờ chết!

Cậu phải động não nghĩ cách, không phải dùng sức mạnh cơ bắp.” “Động não?

Bây giờ đầu tôi như một mớ hồ, cậu nhìn xem mặt mũi chúng ta còn ra dáng người nữa không?” Thằng gầy trút giận xong, ôm đầu ngồi xổm bên cạnh cửa đá.

Lần này cuối cùng cũng đến lúc Thanh niên đeo kính có thể lên tiếng, chỉ thấy anh ta nhẹ nhàng đẩy kính nói một cách trầm tĩnh: “Thợ xây lăng mộ hoàng gia, người cuối cùng rời khỏi địa cung đã phát minh ra ‘tự lai thạch’ (đá tự chốt) để đối phó với tình huống này, đó là một khối đá lớn nguyên khối, sau khi hoàng đế hạ táng, khối đá khổng lồ này sẽ tự động phong kín cửa mộ.” “Trước khi đóng cửa đá, thợ xây sẽ đặt ‘tự lai thạch’ vào rãnh trên mặt đất, và từ từ cho nó nghiêng về phía trước, khiến nó tiếp xúc với cửa đá.” “Khi mọi người rút khỏi địa cung, ‘tự lai thạch’ nhờ vào áp lực nghiêng của chính nó sẽ tự động đẩy cửa đá đóng lại, cho đến khi đỉnh của nó rơi vào rãnh trên cửa đá, lúc này nếu muốn đẩy cửa đá ra từ bên ngoài, đơn giản là còn khó hơn lên trời!” Thằng gầy nghiêm túc nghe lời của Thanh niên đeo kính, sau đó đưa ra nghi vấn: “Những cái này tôi đều biết, chỉ là cánh cửa đá này không có cách nào mở ra sao?” “Nhưng cánh cửa đá này cũng có huyền cơ, trên cửa đá có một lỗ nhỏ, chỉ cần dùng một cái que gỗ là có thể dễ dàng mở ra, căn bản không cần tốn quá nhiều sức lực.” “Địa điểm này đi đâu mà tìm que gỗ?” “Không nhất định phải là que gỗ, chỉ cần là thứ gì đó có thể nhét vào cái lỗ nhỏ đó, đa số đều có thể.” Mọi người kiểm tra túi đồ của mình, sau đó lại là một tiếng thở

dài.

"Trường thán tức dĩ yểm thế hề, ai ngã sinh chi đa gian!" Thằng gầy nghe xong lời của Thanh niên đeo kính, liền cảm khái.

Giáo sư vốn định chen vào nói, phát hiện lời đến miệng khó nói thành lời.

Trong mộ thất.

Tần An căn bản tay cũng không chạm vào cửa đá, hắn vung Hắc Kim Cổ Đao quay tròn, trước tiên dùng lưng đao đập mạnh ba cái vào cửa đá, ý bảo những người bên ngoài mau tránh ra.

Sau đó mượn sức mạnh của Kỳ Lân Bích, một cái "sưu" tốc độ ánh sáng biến đổi, sức mạnh của Kỳ Lân Bích và lưỡi dao sắc bén của Hắc Kim Cổ Đao hòa làm một, cánh cửa đá tưởng chừng kiên cố không thể phá hủy cũng ngoan ngoãn nứt ra một chỗ vừa đủ để ra vào.

Ngoài mộ thất.

Giáo sư cảm nhận được tín hiệu từ trong mộ thất, vội vàng dặn dò mọi người đứng xa cửa đá một chút.

Trong chốc lát, mọi người tản ra như chim thú, lập tức nhường ra một khoảng không gian rộng rãi.

Khi khối đá đổ xuống đất, những người bên ngoài cuối cùng cũng nhìn thấy những người bên trong, những người bên trong cũng nhân cơ hội nhanh chóng đi ra.

Giáo sư nhìn Tần An, trong mắt tràn đầy nước mắt, nhìn hắn như nhìn thấy đấng cứu thế, rất lâu không rời mắt.

Mạc Hữu Đạo lập tức tiến lên ôm lấy Tần An.

Vừa nãy bọn họ vốn có ngàn vạn lời muốn bày tỏ, nhưng đến khoảnh khắc then chốt lại không nói được gì.

Không khí tràn ngập tiếng reo hò, và cả tiếng khóc thút thít nhẹ.

Ngô Tứ Ý từ phía sau Tần An bước ra, đối với đám đông đang có chút chán nản nói: "Nhiệm vụ thám hiểm cổ mộ Càn Lăng lần này của chúng ta đã hoàn thành, nhưng lúc này vẫn chưa phải lúc ăn mừng, chúng ta vẫn cần đồng lòng tìm ra con đường hầm bí mật để đi ra ngoài, đến lúc đó tôi sẽ mời mọi người không say không về!" Phát biểu hùng hồn của Ngô Tứ Ý đã thắp sáng tinh thần những người trong mộ thất.

Mọi người đều rất tự tin vào việc có thể trở lại mặt đất sắp tới.

"Tôi muốn ăn Phật nhảy tường, ăn đến nôn ra thì thôi." "Cái thằng nhóc này cũng không sợ bội thực, có thể ăn đủ nhưng đừng lãng phí đồ ăn." "Di ~ Tốt!"